Беседи на Учителя Петър Дънов 1934 година

1934 Съдържание:

1934 Май

1934 Юни

1934 Юли

1934 Август

1934 Септември

1934_01_03 Новото направление в живота
Общия окултен клас

НОВОТО НАПРАВЛЕНИЕ В ЖИВОТА

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

Размишление

Ще прочета 108-я псалом при новата светлина.

Всеки човек трябва да знае откъде да започне. Ако знаеш от къде да започнеш, може да свършиш нещата. Но, ако не знаеш, нищо няма да свършиш. Ако нищо не си свършил, не си започнал оттам, отдето трябва. Знанието на човека почива в това, всяка сутрин, като станеш, за всяка минута да знаеш от де да започнеш.

Например, вие сте изучавали числата. Имате числата: 1, 2, 3, 4, 5, имате числото 1, 2. Имате числото 12,345. Какво е числото 12,345? То е едно неопределено число. Трябва да се определи какво е. Може да са 12,345 пясъчни зрънца, може да са 12,345 златни зрънца, може да са 12,345 дървета плодоносни. Но това число е една формула, която показва твоето щастие, пътят по който ти трябва да вървиш. Може би ти в него си роден и от него, от туй число зависи цялото твое щастие, цялото твое бъдеще. От туй число, за мене, важат само 1-то и 5-те. Ако някой каже: 12,345, аз ще кажа: 1и5. Едното – това е началото, 5-те, това е краят. Аз, като видя един човек, гледам го колко ръце има. Два крака – гледам левия и десния крак. Гледам колко очи има – две очи: дясно и ляво. Колко уши има – две уши. От важните числа, това е края и началото. Ако знаеш началото, ще имаш и края, резултата ще го знаеш. Някой казват: „Какво означава числото 1?“ Но след като турите 2 подир единицата, какво става? – 12. Кое число се е увеличило? Двете ли се е увеличило или единицата се увеличи? – Единицата се увеличи. След като турите три, кое се увеличава? – Увеличава се единицата, увеличава се и двойката. След като пишете четири, увеличава се десет пъти и две и три. Петте, това е границата, това е края.

Сега вие искате да знаете какъв ще бъде краят на човешкия живот. Не можеш да знаеш какъв ще бъде краят на човешкия живот, ако не знаеш началото. Само като знаеш началото на една река, ще знаеш и края. Като знаеш началото и края на тази река, тогава ще знаеш възможностите, които тази река има. Същевременно трябва да знаеш кое е твоето начало. Началото трябва да го знаеш. Краят, това си ти. Началото ти, кое е? – Ти не може да бъдеш едновременно и начало и край. Ти си края. Ако кажеш, че

ти си начало, ти не си края. Казваш: „Аз съм началото!“ Но ти едновременно не може да бъдеш и началото и края на нещата. Това е само прерогатив на Бога. Той казва: „Аз съм Алфа и Омега на земята!“ Ти, човекът на земята, ако кажеш, че ти си началото и краят, с тебе ще се случи нещо такова, което никога не си сънувал. Ще се случи това, което се е случило с един българин, който се хвалил в село, че бил най-силен, като него пехливан нямало. Най-после в село дошел друг един юнак да се бори. Викат него. Казват: „Ти си най-голям юнак, ела да се бориш с него!“ Излиза той, но другият го гътва на земята, казва: „Как си?“ – „Не бях хубаво намазан с масло, затова ме гътна.“ Той мисли, че е начало и край на нещата. Сега, кой е началото от тези двамата? Кой е началото, как мислите, по-слабият или по-силният?

Кой създава света, силният или слабият? Кой бяга, силният или слабият? Но въпросът не е какво вие мислите, мене не ме интересува, то е нещо заради вас. Като казвам: Мене не ме интересува, вие какво мислите? Вие ще кажете: „Как така?“ – Вие сте яли, мене не ми влиза в работа, понеже то е ваша работа. Не ме интересува да се ровя във вашето ядене. То е въпрос свободен. Щом започвам да се ровя във вашето ядене, вие изгубвате свободата си. Аз ви оставям свободни. Когато казвам: аз го оставям свободен, какво разбирам? Всяка кокошка, от която господаря се интересува, свободна ли е? – Не е свободна. Някой път, вие искате хората да се интересуват от вас, но вие ще изгубите свободата си. Даже и вие не се интересувайте от себе си. Под думата интерес, тъй както разбирам тази дума, може да ви въведе в заблуждение. Ти казваш: „Трябва да се интересуваш!“ То е от нямане на думи, се употребява с едно значение. Той казва: „Да се интересуваш!“ Какво може да се интересуваш? Един апаш се интересува от кесията на богатите хора. От какво се интересува един гладен? – Интересува се от сготвената тенджера. Като ядете, от всяка тенджера се интересувате. От какво се интересува един човек, който не е облечен? – Човек, който не е облечен, като види дрехи, се интересува. Сега, вас ви се виждат обикновени въпроси. Съгласен съм с вас, но кажете ми кой въпрос не е обикновен? Ти, за пример, искаш да знаеш колко има от тук до слънцето, защото ходиш. Колко има от тук до слънцето ме интересува, колко е далеч слънцето. Ще дам своите аргументи. Искам да ходя на гости на слънцето, искам да зная колко има. Мисля да има до едно село, колко има до вашето село? – Тридесет километра, по пет километра в час, трябват шест часа. Има смисъл да се интересувам за разстоянието до това село. Никога не мисля да ида до едно село, не се интересувам. Когато аз се интересувам от тук до слънцето, вие непременно трябва да имате предвид: „Да ида на слънцето.“ Или ще занесете нещо на слънцето, или ще вземете нещо от слънцето. Когато някой казва, че се интересува, две идеи има – или от този човек искаш да вземеш нещо или искаш да му

дадеш нещо.

Казвам, в туй число, в какво седи неговата магическа сила? – 1, 2, 3, 4, 5. Най-важното число е 1 и 5. Но то е затворена кабалистическа формула. Вие казвате: „Отворете сега да видим!“ Някой път се заражда едно любопитство, да видим какво има вътре. Любопитството е хубаво до някъде, но то не разрешава никакъв въпрос. То не разрешава въпроса, тъй както един дядо оставил една книга. В раницата на гърба си носил дядото тази книга. Оставил тази книга на внука си и му казал: „Тази книга, докато носих на гърба си всичко успявах – всичкия ми успех се дължи на книгата!“ Внукът носи книгата на гърба си, но нему не върви. Дето идва случва му се нещо лошо. Как с тази книга [в]се вървяло на дядото, а на него не вървяло напред? Разгадайте, защо на дядото вървяло с тази книга, а на внука не вървяло. Дядото чел книгата, а този само носил. Дядото чел, каквото разправяла тази книга, а този само носил книгата. Имаш една идея, носиш я. Някой казва: „Идея носиш!“ Ти може да носиш една идея на земята цял живот, но тази идея е една книга. Ако ти не извадиш да разгърнеш съдържанието, което е в нея, ако не приложиш това, което идеята съдържа, това е като този, който носил само книгата.

Сега вие вярвате в Христа. Вие сте имали една идея. Казва: „Вярвам в Христа! Той страдал, ние поддържаме Неговото учение.“ Няма какво да Му поддържам учението. Ние мислим, че като поддържаме учението, помагаме. Христовото учение трябва да се приложи! Божественото, като го приложиш, то има отношение към тебе. В туй приложение, до толкоз, доколкото можем да го приложим, не само веднъж, но ежедневно трябва да прилагаш. От туй зависи твоя прогрес. В какво седи приложението на Христовото учение? Може да дадете разни определения, но нито пък аз ще определя. Аз, ако взема едно ябълчно семе, ето какво ще направя. За мене са важни само два момента. Най-първо, няма да се занимавам с историята на семето: от къде дошле и защо дошле, тия работи ще оставя за по-удобно време. Най-първо тази семка ще взема и ще я посадя. То е числото едно. Значи посадил съм и след 5 години ще има плод. Крайното число пет показва, че туй, което съм посадил, ще ми даде плод. Казвам: след пет години, туй което посадих, ще имам резултат. Аз оставям числата 2, 3, 4, те имат друго значение. За мене е вече определено, аз никак не се съмнявам, че числото едно – семенцето, което съм посадил, след пет години ще ми даде плод. Две, три, четири показват възможностите, които са скрити в това дърво. Аз зная какво е неговото естество, че след пет години ще даде плод. След като го имам, аз зная резултатите на семето.

Следователно, всяка мисъл във вас, всяко едно чувство или всяка една постъпка става по същия начин. Трябва да знаеш, след като извършиш,

след колко време ще има резултат, за самите вас. Знание е само това, което може да опитаме, другото са само предположения. Значи, след като посадя семето, какво ще стане с мене след пет години? Аз ще ям от този плод, ще стане едно чудо. Преди да съм садил това семенце, аз съм човек слаботелесен, животът за мене беше безсмислен, ту искам да живея, ту не ми се живее, но след като хапна първия плод, веднага се п[р]ояснява ума ми. Казвам, живота има смисъл, след пет години, като съм посял семето.

Казвам, ако вие посеете една идея, като вкусите от нейния плод, след пет години, туй което е у вас, ще даде резултати, няма да се обезсърдчавате. Защо се обезсърдчавате и падате духом? Вие не си давате отчет, имате една философия, казвате: „Аз зная това.“ Но при все това се обезсърдчавате. Човек, който знае, може ли да се обезсърдчи? После казвате: „Мене ми вече дотегна да обичам хората!“ Искате да останете сам. – Чудна работа! Дотегна ви да обичате. Аз бих желал, някой от вас, комуто е дотегнало да обича, да ми държи първата, една лекция, какво значи да му дотегне да обича. Аз съм най-голям невежа, не зная какво нещо е да ти дотегне да обичаш. Бих се учил, да ти дотегне да обичаш, какво е това. Аз се чудя, по някой път, как е възможно, туй което търсите да ви дотегне от него. Аз се чудя как хората казват, че им дотегнало да живеят. Аз се чудя как може да дотегне на човека да живее, как на човека може да му дотегне да бъде богат. По някой път аз се чудя как може да дотегне на човека да бъде сиромах. Голям реалист съм. По някой път, като гледам богатите, на богатите по-лесно може да им дотегне от богатството. Но да дотегне от сиромашията, не виждам никаква логика, никаква причина. Казвам, на натовареният кон, предполагам по-лесно да се умори, възможно е, но онзи, който не е натоварен никак, как ще му дотегне сега? Аз разсъждавам, значи сиромашията е една тяжест, тогава. Тогава, ако ти е дотегнала сиромашията, колко тежи най-после? Аз искам да зная колко тежи сиромашията. Казва: „Аз съм теглил, но не съм могъл да претегля колко тежи сиромашията.“ – Колко тежи богатството? – „Не зная.“ Колко тежи богатството, теглили ли сте го? Колко е тежестта на богатството? Сега, на вас ви се вижда до някъде непонятно. Тогава някой казва: „Има нещо по-важно в живота.“ Казва: „Да имаш сила.“ Казвам, хубаво е да имаш сила, но след като имаш сила, какво ще направиш? Казва: „Всички ще ги избеся.“ Казвам, ти ще ги избесиш, но ще останеш сам. Ти като ги избесиш, ще се умориш. Представи си, че в природата има закон, щом като кажеш, Господ те постави, сам да ги избесиш. Знаеш ли какво нещо е да ги избесиш? Ти ще си създадеш такова нещастие, че ще съжаляваш хиляди години, че си го пожелал.

Някой път казвате: „Аз ще ги избеся!“, но вие мислите да накарате другите да ги избесят. Тогава ти си първокласен престъпник. Ти сам ще ги

избесиш! После, вие казвате: „Аз ще накарам другите да направят добро.“ Че вие представяли ли сте си идеята, да направите добро, колко мъчна работа е? Да накараш другите да направят добро, ти ще ходиш от къща на къща, то е трудна работа! Някой казва: „Аз се молих за цялото човечество.“ Ама знаете ли какво нещо е цялото човечество? – Това са неразбрани идеи, неопределени. Това не е наука, това не е идея, това е дотегване на живота. Ти като кажеш: „Дотегна ми живота“, създаваш своето нещастие. Казваш: „Искам да бъда богат“, ти пак създаваш своето нещастие. Ти не искай нищо! Знаеш ли защо? – Защото имаш повече, отколкото ти трябва. Тебе ти трябва сега да работиш върху туй, което ти е дала природата, да се стегнеш, пот да потече от всяка пора! Ти си седнал, още първата паница не си изял и искаш и втора. Че ти, ако ги изядеш, ще си развалиш стомаха! Туй, което ти е дадено, свърши го!

Тогава мене са ме питали: „Като дойде Христос, къде ще тури праведните, къде грешните?“ Не ги зная къде ще ги тури. Казвам, до сега този въпрос го зададоха двама души, искаха от Христа. Казват: „Учителю, искаме да ни направиш една услуга, казват толкоз години сме били с тебе, хайде да ни поставиш един от ляво, а други от дясно!“ Гледа ги Христос и казва: „Може ли да пиете от чашата, която аз пия?“ – „Пивваме от чашата, толкоз пъти сме пили от една чаша.“ – „Ами с кръщението може ли да се кръстите, с което аз се кръщавам?“ – „Кръстваме се, толкоз пъти сме се кръстили, ще се кръстим, лесна работа е това.“ – „Чашата ще пиете, горчивата чаша на вашето неразбиране ще пиете и с онова кръщение на неразбиране ще се кръстите, но да седнете от ляво и от дясно на онези, които разбират, на онези, които им е дадено, не е в моя власт.“ Предложен е този въпрос, но този въпрос остава неразрешен.

Сега вие казвате: „Едни ще ги тури отляво, други отдясно.“ Защо вие искате да бъдете отляво и отдясно? Тази идея е толкоз ясна: отляво и отдясно, страдаш – отляво си, радваш се – отдясно си. Забогатяваш – отдясно си, осиромашаваш – отляво си. Невежа си – отляво си, учен си – отдясно си. Силен си – отдясно си, слаб си – отляво си. Ако силният стане слаб, отива отляво. Не може да те турят отляво и отдясно, това са две положения, два полюса, които се менят. Тия двама ученици, искаха нещо установено. Аз забелязвам този въпрос, от Христа до сега всичките верующи искаха един установен въпрос. Отляво и отдясно да се уреди живота им, та вече да нямат никакви страдания. Знаете ли, че животът без страдание ще бъде два пъти по-лош, отколкото живот със страдание. Питам тогава, животът без страдание, какъв е? Животът при страданието е щастлив живот, тъй както аз разбирам. Ами животът без щастие какъв е? Ето от какво произтичат вашите страдания. Страданието е манджа, едно ядене. Вие вземете, че го изядете, но вие не разбирате закона, че не седи

страданието, което имате, вътре в живота, понеже, туй ядене, което е донесено, не е за тебе, то е за щастието, ти него ще гостиш. След като щастието остави от паницата, от него може да ядеш. Както децата, като пият кафе майката и бащата, детето взема с пръст и изблизва чашата. Каквото остава в паницата на щастието, ти ще вкусиш и ще бъдеш щастлив. Но ако опиташ от онова ядене от което щастието яде, ти ще се вгорчиш, ще кажеш: „Голямо нещастие ми дойде в света!“

Сега само това е един начин. Сега аз вземам тази форма от какво произтичат някой път, нашите неразбирания. Сегашният ни подтик е даден от страданията. Страданието нас ни заставя да мислим, повече отколкото щастието. И всичките ония хора, които съществуват в света, които бягат от света, те са работили по този импулс на страданието. Христос казва: „Определено е аз да страдам!“ Вие казвате: „Аз страдам.“ Знаете ли какво нещо е страданието? Аз не казвам, че онова, което вие знаете не е, но трябва да дадете друго обяснение на страданието. Туй, което разбирате, право е, но това не е истинско разрешение на въпроса. В какво седи страданието? – Страданието произтича от две положения. Или това, което си взел или това, което са ти взели, причинява страдание. Тогава, ако страданието седи в това, което ти си взел или това, което ти са взели, тогава в какво седи щастието? Там, дето има вземане и даване, всякога влиза страданието. Как ще определите щастието, блаженството? – Туй, което нито се взема, нито се дава е благо. Туй, което нито се дава, нито се взема, ти трябва да го носиш със себе си. Например, любовта е едно благо в света – тя нито се дава нито се взема. Вие имате едно разбиране за любовта, че тя идва във вас и си заминава. Там е вашето страдание. Щом любовта идва и си заминава, има нещо, което има начало има и край. Този плод, който цъфнал на дървото, аз ще го откъсна. Или дървото или аз ще страдаме, то е само привидно така. Страданието на един човек съдържа условията за щастие. [В] страданието, според мене, се начертават пътищата за бъдещето щастие на човека. Страданията са възможности за бъдещето щастие на човека. Онзи, който много страда, много ще бъде блажен. Онзи, който малко страда, малко ще бъде блажен. Вие искате блаженство, искате щастие, а изключвате страданието. Че то е все таки да искаш хамбаря ти да бъде пълен с жито, а ти не искаш нито бразда да направиш. Казваш: „Не искам да ора!“ – От само себе си ли ще изникне това жито? От толкоз години аз съм слушал само оплаквания! Всички се оплакват от страдания, бял ден не са видели. Аз се поусмихна. Той ми казва: „Смееш се, но знаеш ли какво ми е на сърцето?“ Аз пак се поусмихна. Че аз се усмихвам, не може да се не усмихна. Моето усмихване е най-хубавото, което може да направя, един контраст на тебе. Лицето ти е навъсено, ако и аз се навъся, двама навъсени хора произвеждат едно нещастие. Аз, за да го избавя от едно нещастие, поусмихна се малко, ще отворя вратата, да излезе навън

нещастието. Казва: „Не зная, мене ще ми се пукне сърдцето! Тебе ти е лесно да се усмихваш.“

Тук преди години идва един и ми казва: „Помогни ми!“ Казвам: „Да ти помогна!“ – „Много съм нещастен.“ – „Какво?“ Аз го виждам какво му е нещастието. Образувал се тумор на гърба му, трябва да му правят операция. Казвам: „Рядко правя операция, не мога да ти направя.“ Казва: „Ще ти кажа само на ухото, няма да ме излагаш. Позакъсах я както виждаш, ама видях.“ – „Кого виде?“ – „Видях. Да не ме изложиш, видях!“ – „Няма какво да те излагам, аз виждам. Видял си нещо,“ видял той нещо. – „От де ми дойде на главата тази беля? Ти няма да разправяш.“ Но отде му дошла тази беля на главата? Казвам: „Много хубаво! Мислиш ли, че туй, което ти е дошло до главата, може да ти помогне?“ – „Може да ми помогнеш. Видях нещо хубаво, разбираш ли?“ – Разбирам го малко. Казвам: „Ако ти помогна ще бъдеш ли щастлив?“ – „Разбира се, как не, туй, което видях, ще бъда щастлив.“ Казвам: „Хубаво, да ти бъде тогава. Туй, което си видял, ще го имаш!“ След две години казва: „Остави се, ще ти кажа нещо – може ли да ме освободиш?“ Казвам: „Че как тъй?“ – „Ще ми направиш едно голямо добро.“ За мене беше интересно, правя си своите заключения. Казвам, колко ние хората сме противоречиви в себе си! Каквото Бог дал е дал, само ние държим тия две крайности. Като види нещо, казва: „Да ми помогнеш, видях!“ После казва: „Да ни освободиш!“ Ева виде един плод, виде нещо и ядоха.

Казвам, сега трябва едно разбиране. Този път, което виждате, не съжалявайте за това, което виждате. Като си видял нещо, научи се да разбираш тази книга, която носиш на гърба си, ще снемеш, ще отвориш, ще четеш! Имаш един приятел, не се разбирате, той е затворена книга заради тебе, отвори тази книга, прочети хубаво книгата на твоя приятел, не само външно, но прочети съдържанието на този приятел. Сега вие не учите, вие учите, но външно. Казвате: „Аз го зная този човек!“ – Какво го знаеш? Тепърва вие има да изучавате човека по себе си. Външно има нещо лошо. Вие, като отворите твоята книга, човешката душа, то не е само ваша опитност, в Писанието има един стих, който казва: „И разкая се Бог, дето направи човека.“ В какво седи разкаянието на Бога? Тази мисъл в какво седи? Човек го е писал. „Разкая се Бог, че направи човека.“ Една задача, в който [която] Бог направи човека и иска Бог, човека да се възползува, обаче работата, която човек трябваше да извърши, той остави тази работа – трябвало Бог да я свърши. Сега иде разкаянието, неговата работа Бог трябвало да свърши. Избавлението на човека в света седи, че Бог като видял че човекът направил толкова много грехове, че не може да се справи, Бог му помага.

Що са греховете в света? Той е нарушил целия Божествен ред на нещата. Трябва да иде Бог да оправи тия работи наново. В Божествения свят влязла една малка сянка от Човешкия живот и Бог от своето положение, трябвало да слиза на земята да оправи тази работа. Да се занимава с работите на своя син, които той сам трябвало да направи. Казвам, не ставайте причина Бог да съжалява, че ви е направил. Аз вземам въпроса другояче. Аз, като човек, не трябва да ставам причина, Бог да съжалява, че ме е направил. Не вземам, че Той да съжалява, че направил човека. Аз, като човек на земята, не трябва да ставам причина, ако се зароди едно съжаление в Бога, че всичките блага, които Бог ми и дал, аз не ги използувам, да съжалявам, че Той ми е дал тия блага. Казвам: Може ли аз да го направя? Щом започнеш да скърбиш, кое е вътре, което скърби? Мислите ли вие, че вие скърбите? Скърби във вас Божественото. Не ние хората скърбим, но скърби в нас Божественото, че ние не използуваме живота за това, за което ни е даден. Ние не използуваме тия блага, за което ни са дадени. Вие сте във формата като жена, вие като жена не използувате. Като сте дошле като мъж, вие като мъж не използувате. Вие като учен не използувате, всичките хора не използуват. Всеки казва: „Видях!" – Какво видял? – „Видях, помогни ми!" Вие сте видели нещо, имате едно желание, как да постигнете това желание. Ако в туй, което вие сте видели, ако във вашето желание хиляди хора пострадат, даже ако има едно благо в туй желание, откажете се от туй желание. Казвате: „Защо да го не опитам?" Много хубаво, ако този опит служи за твоето повдигане, за повдигането на цялото човечество, опитай го! Но, ако ще служи за понижението, не го опитвай! Казваш: „Аз искам да го опитам!" Тогава ще кажеш: „Моля, освободи ме от това, което видях!" Най-първо казвам, в това седи моето щастие. После, ти си видял 1 и 5 и знаеш какви ще бъдат резултатите. Вие тогава трябва да си дигнете двете ръце с показалците нагоре. Това показва всичките възможности.

Казва: „Днес какво ще направя в света?" Онзи, който иска да направи нещо и вдига само едната си ръка с показалеца нагоре, нищо няма да направи. Този, който тръгва с двата си крака, ще направи нещо. С една ръка нищо не се свършва. И двете ръце! Виждате някой човек, дига само едната ръка, нищо няма да направи. Този, който бяга само с един крак, нищо няма да направи. Този, който тръгва с двата си крака, ще направи нещо. С един пръст нищо не става и с два не става и с пет не става – десет пръста.

Сега в приложението на идеята. Вие седите някой път и мислите и казвате: „Има някакво братство в Индия, в Америка." Един наш брат има в Америка, той повече от десет години се търси и не може да намери до сега нито един от белите братя в Америка. Пише ми: „Учителю, аз досега не можах да намеря нито един от белите братя." Той срещнал един брат, който се е казвал, че е Христос. Отива сега да се спори, дали е Христос.

Няма какво да се спори, дали е Христос, аз няма какво да се споря, дано всички да са Христосовци. Ако всеки, който дойде, е като Христос, е готов да пожертвува живота си за човечеството, да ги повдигне, нека дойде. Искаме такъв Христос. Дойде Христос, иска да му се кланят, да му се молят, доста ни са, пълен е света с такива Христосовци. Някой казва: „Трябва да се подчиняваш!" Ние искаме Христосовци, които помагат на света. Това е Христос, този човек на любовта, който помага. Дойде някой казва: „Ти ли си Христос?" Казвам: „Ти това не можеш да го знаеш, дали съм Христос или не. Само като ме видиш на кръста като ме разпънат, като ме турят в гроба и изляза из гроба, тогава ще знаеш дали съм Христос или не." Докато сме на земята само предполагаме. Когато ме турят на кръста, после в гроба и изляза, тогава ще познаете истината. Христос казва: „Съборете този храм и аз за три дни ще го съградя, тогава ще познаете, дали съм Христос." Всеки може да каже, но пробен камък е кръста, пробен камък е гроба, пробен камък е възкресението. Това е Христос! Искаме да познаем Христа. Онзи, Който умира, Онзи, Който заровят в гроба, Онзи, Който излиза от гроба навън, Той е Христос.

Казвам, не предрешавайте този въпрос! Сега във вашата душа, това, което може да бъде при вашите страдания, да бъде във вас, това, което в гроба ще бъде едно с вас и това, което при вашето издигане и при вашето възкресение ще бъде едно с вас, Той е Христос. Онзи, който не е вътре във вашето страдание, онзи, който не е в гроба с вас, онзи, който не е едно във вашия живот, той не е Христос. Какво нещо е Христос? – Оставете тази идея за Христа. Тя е посторонна идея. Ако така мислите, вие ще бъдете силни. Вие седите сега и мислите: „Втори път като се преродя какъв ще бъда?" – Вие може да се преродите сто пъти, това не е толкоз важно. Ами че ти може сто пъти да ставаш търговец, с милиони да разполагаш! Какво ще се ползуваш от това? Ти може сто пъти да постъпиш в университета, онова, което изучаваш в университета, туй знание, което заемаш, туй знание, което съграждаш, това знание вас ви е потребно. Не мислете, че аз искам да ви съдя. Аз искам да ви осветля, онези от вас, които сте готови. Някои от вас спите, аз не искам да ги събуждам. Някои от вас има още да спите по един час; някои от вас може да спите пет минути; някои една минута; някои трябва да станете. Аз говоря на онези, които трябва да станете, какво трябва да бъде тяхното разбиране. Защото, ако така не разбирате, пред вас седят такива страдания, които никога не сте видели.

Вие ще кажете: „Видях нещо." После ще кажеш: „Освободи ме от това нещо!" И Ева и тя виде. Тя разправя, че видяла плод. Аз не искам да разправям по този въпрос, защото има две версии. Два разказа има какво видяла Ева, но туй, което е казано, достатъчно е. Няма какво да се разправя, нито като ви разправя, ще придобиете. Аз ви разправям онова,

което трябва да знаете. Онова във вас, което скърби, то е Божественото начало във вас. Онзи във вас, който се радва, то е Божественото начало, което се радва във вас. Вие участвувате в скърбите и в радостите, съучастници ставате в радостите и в страданията. Във вас страда Бог и вие участвувате в неговата скръб и радост. Господ страда, вие сте индиферентни в радостите на Господа. Господ се радва, вие сте индиферентни в страданията на Господа. Вие казвате: „Какво ме ползува тая радост, утре мога да я изгубя?" Понеже не участвуваш в Божията радост, ще изгубиш. Не участвуваш в Божието страдание – ще го изгубиш. Ти мислиш, че страданието е твое. Не е твое това страдание. Всички в света въздишате. Не страдате вие. Някой казва: „Аз страдам." Страда във вас Божественото начало. Сега се изисква да вземете участие в страданията, които Бог има. Тъй както вие чувствувате, то е субективно, едно криво схващане. Но в страданието на Бога, всякога той мисли, как да се справи с тия противоречия, които съществуват в твоя живот. Бог страда като мисли да изправи живота. Бог се радва в тебе и мисли, как да запази твоето щастие. Този, който страда, едновременно мисли как да те освободи от това страдание, как при това страдание всичко да се превърне за добро. Бог се радва в нас да намери онези пътища, докато вие научите как да запазите своето щастие. Постоянно Неговия Дух се занимава, от сутрин до вечер, да превърне скърбите ни, да работи за добро и да ни научи как да запазим своето щастие.

Така както мислите, вие ще прогресирате. Всяко друго мислене, което вие може да имате, вие ще имате криво разбиране за нещата. Сега мнозина казват: „Аз искам да бъда светия!" Има два вида светии: бели и черни светии. Ти ще бъдеш от кои светии? Или в бели дрехи или в черни дрехи. Ти ще бъдеш светия и оттатък ще чинеш [минеш]. Никой от вас не може да се освободи, да не бъде светия. Че такъв е законът. Като ангели, има два вида ангели: бели ангели и черни ангели. Ангели те са всичките в стремежа си. Някой казва: „Аз не искам да бъде светия!" Аз разбирам вече: „Аз не искам да бъда от ония светии с белите дрехи." Казвам тогава: никой няма да те спъне да носиш черни дрехи. Ти искаш да бъдеш светия с черни дрехи, никой няма да те препятствува. Едновременно гледайте да бъдете светии. Светията е човек, който прилага, той не търси, но прилага.

Друго нещо да ви наведа. Някои казвате: „Аз слушам какво ми казваш." Силата на човека не е в слушането. Единственият в света, Който слуша, Той е Господ. Ние трябва да говорим нещата. Господ да ни слуша, а пък ние трябва да прилагаме. Само онзи професор, който добре те слуша, ти трябва да разправяш, да правиш. Казва: „Направи го!" Ти ще направиш нещата, както той ги е направил, тогава той в своето слушане, ще определи, че това, което ти си говорил, може да го направиш. Ние трябва

да направим нещата в света. Всеки то вас трябва да направи нещо. Тогава вие се спирате и казвате: „Аз още не зная какво да направя.“ Има нещо, което знаете. Какво се изисква от вас да направите? – Дойде ти една добра мисъл, една лоша мисъл, защо ще възприемеш лошата мисъл да мъчиш Господа в себе си, ако на Бога, Който живее в тебе, не можеш да направиш добро!? Едно добро желание, колко ти костува тебе, възприеми доброто желание. Не възприемай лошото, защото ти си свободен да направиш една добра постъпка и една лоша постъпка. Направи добрата постъпка! Вие ще кажете: „Този на когото ще правиш добро, той не заслужава.“ Ти се самозаблуждаваш. Ти правиш услуга, на Който ти е дал живота. Ти направи услугата! Туй дърво, което аз съм насадил, кой трябва да яде плода му най-първо? – Аз. Ева нямала право да яде от плода на едно дърво, което не е садила. Друг е садил дървото на познанието доброто и злото и дървото на живота. Тя нямаше право да яде от плода на едно дърво, което не е садила. Господ казва: „Няма да ядете от дървото, което не си посадил!“ Казваш: „Той не заслужава да му направя добро!“ Онзи, на Когото ще правиш добро, всякога заслужава, Той е Бог. То е идеал в тебе. Ти ще се изправиш, ще кажеш: „Ще го направя, Господи!“ Туй е сега, там седи силата на живота! По този начин, ако вие не мислите, тогава Господа, ако търсите, надали може да го намерите? Вие ще имате Господа, който постоянно се мени, ще бъдете в голямо противоречие. Вие ще кажете: „Той ми измени!“ Онзи, Който живее във вас не може да ви измени. Нито при страдание може да ви измени, нито при радостите може да ви измени. Тъй седи една от великите истини, които трябва да знаете. Туй е елементарна работа, но тя трябва да бъде като основа, като едно допълнение. По този начин, ако работите, може да имате известни постижения. Ще ви дойдат страдания. От тези страдания, Онзи, Който е във вас, ще ви избави. Той ще превърне всичките ви страдания в знание, а всичките ваши радости ще ги превърне в едно благо за вас, за в бъдеще. Всяка скръб трябва да се превърне в едно благо.

Вие като слушате, ще дойдете пак до старата тема: „Какво искаше да каже Учителят?“ – Искам да кажа туй: да ме разберете! Като вземете свещената книга, между редовете има – четете, пък не пишете нищо в живота. Днес като пишете, утре като пишете, ще зацапате книгата. Никога не пишете своите мисли в свещената книга! Чети книгата и си имай една чиста книга, на нея пиши, на чистата книга пиши своите мисли. При това вие седите и съдите. Не съдете! Не съдете това, което е в тебе, кой го прави, не го съди! Нито съди брата си. Не съди Онзи, който седи в брата ти. Не съди Бога, нито в себе си, нито в другите! Тъй трябва да разбирате. Тъй аз разбирам. Когато казвам, че не трябва да съдим, аз разбирам: не съди Бога нито в себе си, нито в другите. Някой човек направил нещо, не го съди! Ти само се учи! Вие казвате: „Той не говори право.“ – Как ще провериш, че не е право? Как

ще проверите нещата, дали са прави или не?

Представете си, че една сестра целува един брат, казвате: „Тази сестра не постъпи право.“ На кое основание? Съгласен съм, че не е право. В какво седи, че не е право? Аз имам една свещ и една кибритена клечка, драсна – запаля свещта. Казва: „Нямаш право да запалиш свещта.“ Кога нямам право да запаля свещта, при какви условия нямам право да запаля свещта? – Когато слънцето грее. Когато съм в тъмна стая, имам право да запаля свещта. Никой няма право да пали свещта на слънцето и ако съм запалил, имат право да ме съдят, както искат. Ако е тъмно, тази свещ ще ми послужи да мина пътя. Ако тази сестра е моята свещ, която трябва да запаля, целувам я, запалвам я, нека да ме подтиква, аз съм извършил едно добро. Това е Волята Божия – нищо повече! Ако тази сестра, денем запаля свещта да гори, аз съм извършил нещо неприлично. Да направя мисълта си по-ясна: като направя мисълта си по-ясна, тя ще стане по-тъмна във вашите умове. Тази сестра, която ще целуна, която ще запаля, тя ще бъде болна, на умиране, не е красива, жълтеничава, бледи устни, ръцете изстинали, не тъй червенички, топлички, ни най-малко. Целуна тази сестра, съвземе се, казва: „Благодаря на Бога!“ На тази, болната сестра, баща ѝ ще бъде радостен, майка ѝ казва: „Слава Богу, откак я целуна този брат, съвзе се!“ Ако този брат целуне здрава сестра и тя се разболее, какво ще кажете?

Ако се разсъждава, обективно да бъдат тия факти. Не да се говори туй, което не е. Моята мисъл права трябва да бъде, заради мене, права трябва да бъде заради другите, права трябва да бъде заради Онзи, Който живее в мене, права трябва да бъде за Небето, което я вижда. Казва: „Че каква е тази мисъл?“ Всичко е позволено на човека. На разумния човек всичко е позволено, на човекът, който живее. Когато казвам: всичко е позволено, разбирам – когато Бог живее в мене, всичко ми е позволено, но когато Бог страда в мене, всичко не ми е позволено. При страданието на Божественото начало в мене, има неща, които не са позволени. Следователно, в даден момент, аз трябва да се отрека от много неща в моята душа, заради Онзи, Който живее в мене. То е благородството в света. Щом аз се отричам, аз разбирам. Ако аз разбирам моите страдания, ще разбирам и страданията на другите хора. Ако разбирам своите радости, ще разбирам и радостите на другите. Ще ценя техните радости, както ценя моите страдания. То е по новия начин да мислите.

Вие сега предполагате, че разбирате. Това още не е разбиране. Ако дойде някой от вас, че иска да ме целуне, аз трябва да се спра и дълго време да правя своите изчисления, да го целуна ли? Най-първо ще кажа: „Вие не страдате“, после ще кажа: „Не може да ви целуна.“ Казвам: „Чакай да

направя своите изчисления, дали да ме целунеш.“ То е цяла наука, Божествена наука, да поставиш една мисъл, да поставиш едно чувство, една постъпка, точно на място, то е красотата. Един ден ще минете в живота, ще видите какво сте правили. Вие, като влезете в духовния свят, ще видите цял кинематограф, няма да ви съдят, но ще видите дали сте постъпили добре или не. Красотата в живота седи в това, като видиш, да кажеш: „Много се радвам, че съм постъпил!“ То е хубавото, то е красотата, да не съжаляваш заради своята постъпка. Всяка постъпка трябва да бъде красива. Сега пита някой: „Дали съм прогресирал?“ Този въпрос, той е предрешен. Ти щом ме питаш, ти вече си доста прогресирал. Казва: „Какво трябва да правя?“ – То е предрешено. То е писано, цяла програма има какво трябва да правиш. Ти си пратен в училището, в първи клас всичките ученици знаят всичките предмети, какво трябва да правят. Всеки ден програмата е определена, какво да правят учениците – понеделник, вторник, сряда, четвъртък, петък, събота, неделя, празник. Кажеш: „Днес не зная какво трябва да правя?“ – Тогава ти не си в училището, щом не си училището, ще идеш да пасеш говедата, ти щом не си в училището, ще идеш да копаеш, щом нямаш работа, ще идеш да градиш. Щом си в училището, ти знаеш в училището са най-хубавите работи, извън училището са най-тежките. Ако не вземеш чука да работиш, ще ти дойде едно голямо нещастие. Още по-лошо, отколкото ако си в училището. Ще видиш, там са наредени всичките мъчнотии. Това са все задачи, които трябва да разрешите.

Двама души преди десет години се мразят, не може да се търпят, като се срещнат казват: „Че от де го срещнах, от тогаз насетне всичко назад ми тръгна!“ Единият се оплаква и другият се оплаква. И в единия има желание да се оправи и в другия има желание да се оправи. Единият се върне и съжалява, че не може да направи нищо и другият съжалява. Казва: „Не зная, може да си пречупя гръбнака, ако го направя.“ Опасява се, че може да го направи. – „Ако го направя, може да ми се счупи гръбнака.“ Ако си уверен, че ще ти се счупи гръбнака, не го прави, но ако не си уверен, че няма да ти се счупи, направи го. Аз гарантирам, че освен, че няма да ти е счупи гръбнака, но ще заякне. Той мисли сега, казва: „Ще го направя!“ Дига си едната ръка с показалеца нагоре. Не, не става с едната ръка, туй ще направиш с двете ръце! Че защо ти е, с едната ръка не става? При този брат с когото искаш да се помириш, ще идеш с ума си и със сърдцето си. Ти ще идеш с ума и какво ще му кажеш? Ще му кажеш: „Аз направих една погрешка, която не трябваше да направя. Каквото поискаш от мене, аз ще го направя!“ – Казва: „Какво ще излезе?“ – Ще излезе един бял гълъб, като го направиш. Тия двамата се примириха. Единият отиде и изправи погрешката си и другият изправи погрешката си. След туй двамата тръгват напред. Какво им коствува да не направят тази погрешка?

На вас ви казвам: мнозина от вас седите, не сте примирени, дигате едната ръка. Не, не, двете ръце ще дигнете! Вие се изправите, не искате да ви се мачка фасона. Оставете вашия фасон. Ще ви се счупи гръбнака! – Няма нищо. Имайте Божието благоволение на Онзи, Който живее във вас! Не само за мене да го направите, но за Онзи, Който живее във вас. Вие ще почувствувате такава радост, каквато не сте почувствували. Ще почувствувате такава сила в себе си! Не говорете за морални работи. Морал знаете ли какво значи? „Мор“ (more – (англ.) повече) значи повече. „Мор“ на български значи да умираш, „ал“ значи вземаш. Всичките хора на земята са много морални. Кой не взема знание? „Мор“ значи повече, „ал“ – взема. Сегашният морал е който взема. Морално живеят хората. По-морален живот няма. Всеки вземал, вземал, аз ви похвалявам, че сте вземали. Сега ще учите закона на даването. В морала сте учили първото значение – да вземате, похвалявам ви за това! Казвам, спрете, вие сте вземали, вземали, всичко е пълно, оттам сега ще давате. Всички трябва да давате. Как? – По същия начин, по който сте вземали. Ти ще кажеш: „Аз ще давам по същия начин по който съм вземал!“ Ето едно разрешение на този въпрос. Ти вземаш, морален си. За да те обичат, ти трябва да даваш от себе си. Любовта се определя от два момента: щом началото е вземане, краят ще бъде даване. Щом началото е даване, краят ще бъде вземане. В началото, ако даваш, накрая ще вземаш. В началото, ако вземаш, в края ще даваш. Това е 1 и 5. Две, три, четири, това са начините, пътищата, методите, по които се изявява. Две, три, четири, показва, че в твоята постъпка трябва да има мекота, тази мекота ще опресни. Три е детинството, ти имаш един дух на дете. Да не е раздвоен духът ти, да вярваш във всичко. Четири показва, че ти трябва да бъдеш твърд, тъй устойчив, че туй което решиш, нищо да не е в състояние да те отмахне от него. Мекотата, нераздвояване на ума, сила на волята, туй значи 2, 3, 4, обаче никой не трябва да бъде в състояние да те отклони от онова, което е в тебе. Туй е Божественото!

Тази идея, която ви изнесох, може да се изнесе по два начина. Вие, в идеята, която ви изнесох, ще внесете мекота. Няма да я ровите. Ще внесете онзи елемент на детската вяра, без никакво колебание. Ще внесете идеята, която ви казах. Идеята на постоянство ще опитате. След като опитате, ще намерите нещо несъобразно според вашето схващане, пак ще говорим. Аз изнасям една идея, която за мене е свещена. Аз съм опитал нещата и вървя по правия път. Аз правя опити, тази е истината, в която няма нито едно изключение. Сега вие ще кажете: „Учителят няма страдания.“ Всичките ваши страдания за мене са като шуруп. Вие не сте били в дъното на ада, аз съм ходил в дъното на ада. Да идеш и да не изгубиш своето равновесие. Като идеш в дъното на ада, тогава ще се качиш в рая. Тогава ще разбереш

какво нещо е Бог в своето величие! Ще слизаш в ада, но ще се качваш в небето. Сега, като слизаш в ада, нагоре да можеш да излезеш. Който се качи на високо място трябва да мисли за слизане и който слезе на ниско място, трябва да мисли за качване. Ако не знаеш как да слизаш от небето и ако не знаеш как да се качваш от ада, не може да разбираш великата истина.

Сега вие ще разсъждавате колкото разбирате. Вие не може да разбирате това, което търсите. Вие търсите нещо в света, прави сте. Туй, което сте намерили, хубаво е. От сега стоят още по-хубави работи, които ще придобиете. Ти не може да сравниш туй, което ще придобиеш, с онуй, което си придобил. Казвам, трябва да бъдете готови. Туй, което сега придобиете, то ще ви бъде потребно за през цялата вечност. То ще бъде храната, която ще гради за в бъдеще. Върху него ще почива целия ваш живот, вашето щастие, целия ваш прогрес, вашата сила в света. Всичко в света почива върху туй. Туй, което иде сега в света. Сега не да се плашите. Ще кажете: „Господи, прости ме, до сега не съм вършил волята Ти, слушай ме Господи, каквото ми кажеш, ще го върша.“ Той да ни слуша, ние да вършим Волята Му на земята, това се изисква сега. Да вършим Волята Божия! Всичко онова, което Бог е създал, от нищо да се не плашим, понеже в света всички неща са преходни. Всичките занятия, които имаме сега – дигаш паницата, то е занятие; помагаш на някое растение; пишеш едно писмо; туряш шапката; изуваш обущата, всяко нещо, като правиш, тебе да ти е приятно. Като туриш шапката, да ти е приятно, като туриш обущата да ти е приятно. Казваш: „Много се радвам, че се обличам!“ Туряш шапката – радваш се, приятно ти е, че си туряш шапката. Ти туряш шапката – недоволен си, туряш обущата – недоволен си. От обущата не си доволен, от шапката не си доволен. Ако не си доволен от шапката си, носи я в ръката. Не си доволен, че си гологлав, тури я на главата си. Имаш коса на главата си, бъди доволен, нямаш коса на главата си, бъди доволен. Учете се всички да бъдете доволни. Както Павел казва: „Да бъдете доволни, то е Божественото!“

Сега не искам да тегля един морал. Божествената наука е ние да се покажем, че ние сме от добрите деца на Бога. Много се радвам, че отивам в училището. Каквото занятие даде нашият Учител, като се върнем, каквото предаде, да извършим! Казвате: „Ние остаряхме!“ – Стар е дяволът. Стар човек е, който е много работил. Вие, както виждам, никак не сте работили. Между вас няма стари. Вие привидно сте турили маска, за да [не] ви карат да работите.

Та мисълта: участвувайте в страданията на Онзи, Който живее във вас! Участвувайте в радостите на Онзи, Който живее във вас! Правете онова,

което Той ви казва!

О т ч е н а ш

15 лекция на Общия окултен клас
3 януари 1933 г. София, Изгрев

1934_01_05 Обичайте положителното
Младежки окултен клас

ОБИЧАЙТЕ ПОЛОЖИТЕЛНОТО

"Добрата молитва"
Ще прочета няколко стиха от 27 глава на Притчите.

Какво имате сготвено за днес, паприкаш ли? Изпейте някаква песен. Изберете някоя песен, в която да няма студ. Има песни, които охлаждат. Има други, които стоплят. Понеже отвън е студено, и отвътре студ не бива. Отвътре трябва да има една топла песен. Изпейте „Тъги скърби", „Грее слънцето".

Питам сега: Защо седите? Защо сте седнали, кажете ми. Когато си прав, господарят казва: „Защо стоиш прав?" - „Не зная какво да правя." Защо работиш прав? Казвате: „Изправен пред съда." Седиш прав. Пред съда си изправен. Пред съда, като те изправят, прав стоиш. Като те съдят, прав си. Ами пред кого като си, си седнал? Пред съдията подсъдимият стои прав. Но това е едната страна. Кой стои прав? Когато хората ходят на екскурзия, какво правят? Седят ли или прави стоят? Щом пристигнат на екскурзията, прави ли стоят или сядат? - Трябва да свършат движението. Това са разсъждения. Това го наричам забавление. За да не си прав, какво трябва да направиш? Значи ще подгънеш малко краката си и ще седнеш. Може ли човек да седне, без да подгъне крака си? Може ли да седне, без да се прегъне някъде? По някой път питате защо имате лошо настроение, не може ли другояче? Казвате: „Не може." Казвам: Може. Може да бъдеш щастлив, ако може да седнеш, без да се препъваш. Може ли да седнеш, без да се прегънеш? Кой може да направи това? В кой свят е възможно да седнеш, без да се прегънеш? Сега ще ви задам един друг въпрос: Какво нещо са успоредните линии.? Какви свойства имат успоредните линии? В геометрията казвате, че две линии може да се пресичат някъде в далечното пространство. Само две линии, които са успоредни, могат да се пресекат. Две линии, успоредни в началото, в края могат да се пресекат. И само две линии, които в края се пресичат, в началото са успоредни. Какво отношение имат успоредните линии? Голямо нещастие ли е, когато две успоредни линии се пресичат. Я ми покажете. Къде са на вас вашите успоредни линии? Ако ръцете винаги бяха успоредни, какво щеше да бъде вашето положение? Значи законът на пресичането е един разумен закон. Следователно когато две успоредни линии, които се пресичат, са материални, ако ги бутнеш, ще мислиш по един начин. Ако мислиш, че тия две линии са живи, невидими, това пресичане има смисъл.

Когато две линии са успоредни, докога те вървят успоредно? Линиите са успоредни дотогава, докогато външните и вътрешните условия са еднакви. Ако пуснем в пространството две линии през среда, която навсякъде е еднаква, без никакво съпротивление, тия две линии ще бъдат успоредни (фиг. 1).

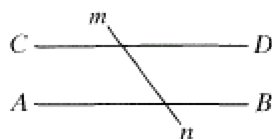

Фиг. 1

Щом обаче външните и вътрешните условия се изменят, когато двете успоредни линии влязат в една по-гъста среда или в една по-рядка среда, веднага ще се измени пътят на тяхното движение.

Успоредните линии показват кога се изменя характера на някой човек. Казвате: „Не се изменя характерът на човека." Има ли нещо лошо, като се измени характерът на човека? Няма. Какво лошо има да се измени характерът? Казваме: „Измени се характерът." Щом се измени характерът, ние подразбираме една специфична черта. Когато има изменение, не ни е приятно. Изменя се нашият характер. Когато се предава нещо на характера, ако при тая промяна се е предала хубава черта, има ли нещо лошо?

Какво е това, на какво прилича (фиг. 2)?

Фиг. 2

Да допуснем, че е от гипс. Обаче, ако имате статуя от гипс и ако е един жив човек, тогава вие ще помислите, че тази фигура, живият човек, ще ви занимае. Ако е нещо направено от гипс, ще кажете: „Това е гипс." Ако е жива материя и има по този начин тия линии, тя ще ви озадачи. Ако имате отношения с тази фигура, какво ще правите с нея? Какво предполагате? Всяка една промяна, която става с човека, трябва да е разумна. Коя промяна е разумна? По какво се отличава една разумна промяна у човека? При разумната промяна всичките криви линии се пресичат еднакво. Пресичане на линиите, това значи сближаване на хората. Когато стане пресичане на линиите, това е сближаване.

Каква е разликата между първия, и втория човек (фиг. 3)?

Фиг. 3

Когато искате да придобиете една черта, трябва да се научите да я рисувате в общата скица, в линиите; защото линиите са красиви. В последния устата има надмощие. Това тук съответствува на материалната страна, физическият свят, има надмощие. И вследствие на това се губи хармонията, несъответствие има в материалния свят.

Има постоянни черти в характера, има и непостоянни черти. Последната фигура показва чисто материалната страна в лицето. Тази част е успоредна на носа. Същевременно носът е успореден с устата. Долната част на брадата е успоредна с челото. Това е геометрия. Изучавайте геометрически човека. Всичките тия линии на пресичане означават в какво състояние се намират потенциалните сили, какви стремежи има. Чрез пресичането тия линии показват възможностите за постижения. Има линии, при които нищо не може да постигнеш. В даден случай има линии, които показват, че може да постигнеш нещо. Например какво може да постигне една бомба, която е поставена някъде? Тя може да разрови, но щом се пукне веднъж, нищо не се постига. Следователно, ако една твоя мисъл прилича на една вътрешна експлозивна сила, като достигне до своето местоназначение и се пукне, тя няма да постигне своята цел. Тогава какви задачи има чувството? И как трябва да се пука човешката мисъл? Човешката мисъл трябва да се пука както едно житено зърно. И то се пука. Като посееш житото, пукне се, но в туй пукане има известно растене.

Добре. Да допуснем, че вие сте ученик, студент някъде, разправят нещо, забравяте го. Да кажем, че и професорът има желание да ви преподава. Вие слушате, но след туй забравяте. Кои са причините да забравяте? Защо някои хора забравят, а други не забравят? Кои неща се забравят и кои не се забравят? Или вземете някой път човек е разсеян. На какво се дължи разсеяността на човека? Представете си, че вие проучвате някой научен предмет и имате 10 деца, от които всяко има такива големи губерки. Таман речете да мислите и едно от децата ви мушне 2 сантиметра с губерката и после, таман се справите с едното, другото ви мушне. Питам: Какво ще бъде вашето състояние с тия 10 деца, които ви мушкат? Може ли да бъдеш

съсредоточен? Вниманието ще бъде отвлечено навън. Казвате: „Защо не е съсредоточен?" Представете си, че имате същество до себе си, което казва: „Кажи ми нещо." Казваш: „Не мога, невъзможно ми е с тези деца." Всяка една губерка привлича вниманието. Следователно разсеяността на човека зависи от външните условия, които постоянно се промъкват в аурата на неговото съзнание и привличат вниманието му. Този човек, когото децата мушкат, какво трябва да направи? Вие ще кажете, да иде да ги набие, да вземе един прът. Тия деца са пъргави, бягат. Като речеш да биеш някого, те са тъй бързи, тъй пъргави, че веднага избягват. Кого да гониш? Като речеш да гониш едното, другото те мушне. Можеш ли да се справиш с тия деца, които са по-бързи, по-подвижни. Като речеш да хванеш едно от тях, другото ще те мушне. Какво ще правиш?

Как ще разрешиш въпроса с тия 10 деца? Като те мушкат, как трябва да се справиш? (Да купя бонбони.) Няма бонбони. Те няма да те оставят да купиш бонбони. Трябва да бъдеш маг. Маг трябва да бъдеш. Това е единственото нещо, което може да те спаси. Ще се превърнеш в едно дърво с хубави круши, с хубави плодове. Те ще пуснат губерките, ще се качат на дървото и, като започнат да ядат, ти ще ги свържеш. Ти ще ги навържеш и те няма да знаят. И след туй полека-лека, без те да знаят, като ядат сладко, пак ще се превърнеш в човек. Те са свързани и губерките ги няма. Хвани ги тогава. И тогава като ги погледнеш, те ще те гледат.

Трябва да измените състоянието си. Едно лошо състояние не може да го изправиш, докато не влезеш в по-лошо състояние, отколкото си. Ти една хрема не може да лекуваш. Тя трябва да се превърне в нещо по-лошо. На какво? На кихавица. Защото от хремата кое е по-лошо? Кихането е по-лошо. Може да се пръснат дробовете. Напъване вътре има. При кихането има голяма опасност, може да се спукат дробовете.

Казвам: Когато хремата се превърне на кихане, ти си на оздравяване. Вие не може да си представите защо трябва да се измени известно състояние на човека. За да се поправи друго едно състояние. По-малките неща ще се поправят чрез по-големите.

Фиг. 4

Имате издигнат един стълб. Отгоре има едно дърво, на него вързано въже. Представете си, че тук долу имате кладенец (фиг. 4), една кофа вързана за

въжето, по за да извадите кофата, нали трябва по-голяма тежест? Колко трябва да бъде по-тежка? Една кофа, която тежи 5 килограма, за да бъде извадена от кладенеца, колко килограма трябва да турите повече. Колкото повече турите, ще я изкарате. Съобразно с тежестта е постигането. Колкото противоположната тежест, която трябва да измъкне водата, е по-голяма, толкова по-скоро ще извадите кофата. Следователно същият закон се отнася и за мъчнотиите на един човек или на живите същества. Една мъчнотия се ражда при известни условия, за да принесе някаква услуга на човека. То е движение навътре. Противоположно движение. Онзи, който усеща страданието, той е стълбът. Туй движение става около вас. Разбира се, колкото кофата е по-голяма и противоположната тежест е по-голяма. Тя ще се отрази върху един стълб, който трябва да издържи. Нему е неприятно, разбира се. Ако тия тежести са по-малки, нему е по-приятно. Ние в нашето съзнание чувствуваме, че имаме някаква скръб или някакво неприятно чувство. Тежко ти е, мъчно ти е, не може да си обясниш. Казвам: Без него не може. В дадения случай не може да извадиш тази вода от кладенеца, ако нямаш една съответствуваща тежест, но вие така не мислите. Сега аз искам да зная защо вие не мислите така? Може ли тази кофа да излезе без никаква тежест? Може ли да излезе с лекота? Да кажем, че имате един лек живот, живот без мъчнотии. Възможно ли е да имаме в света един такъв живот, какъвто вие искате, как мислите, възможно ли е Николай? (Изглежда че е невъзможно, тъй като никъде не съм видял.)

Само че ето какво: В този кладенец трябва да се избягват всички пресичания на линиите, да няма никакво противодействие на кофата. Защото онази кофа, която е пусната в кладенеца, ако има противодействие, което ѝ препятствува, трябва да се увеличи тежестта. И там е опасността. При един кладенец, който изкарва по естествен път тежестта, между туй, което излиза и туй, което придобиваме, има съотношение. Но когато има противодействуващи, вътрешни причини, пак са от материален характер. И тогава то се влошава. Да кажем, че кофата се закачи в кладенеца. Тогава усилието се удвоява или утроява, а някой път се скъсва цялото въже. Лошото не е в мъчнотиите които имаме. Голямата опасност на живота не седи в мъчнотиите и в страданията, а в противодействието, което имаме в себе си. Такова съчетание имаме. Най-първо психологически или в материално отношение, трябва да се освободим от противодействуващите сили. И само така може правилно да разрешите един въпрос. За пример всякога, ако на задачата, която е дадена, цифрите са поставени на място, ако на една геометрическа задача буквите са поставени на място, вие лесно ще я решите. Но ако не са поставени тъй, както трябва, вие ще се намерите в едно затруднено положение.

В какво седи един триъгълник. Един триъгълник може да се образува, когато две успоредни линии се пресичат с една трета. Може да кажете, че в края само се пресичат, т.е. образуват един триъгълник.

Следователно три успоредни линии, които се пресичат по един хармоничен закон, образуват човека. Николай, как ще обясниш туй? Три успоредни линии, които се пресичат по един начин. (Няма в науката такова нещо.) Има го, има го, но още не сте започнали да учите. Големите математици отдалече засягат този въпрос, много деликатно. Мимоходом. Нали сега искате да докажете, че линиите, които се пресичат, са успоредни. Радиусите на земята имат обща точка. Всички радиуси, които излизат от центъра, са все успоредни. Но те се пресичат. Мястото на пресичането, от което излизат, е центърът. Всеки център не е нищо друго, освен безброй количество линии, които означават сили, които действуват. Те образуват известен център, имат известно отношение. Но да оставим - това са неразбрани работи. Неразбраните работи са разбрани и разбраните са неразбрани. Туй, което не разбираш, всякога остава неразбрано. Туй, което никога не разбираш, то остава всякога неразбрано. Разбрано нещо ли е животът? Може ли да се определи какво нещо е животът? Но неразбраният живот го разбираме. Туй, неразбраното, всеки го желае. Защото в живота има една подвижност. Каква е разликата между живота и смъртта? Смъртта мяза на орли, които са се събрали на някое животно, което е умряло, и всички късат, късат. И ще видиш след време, от този труп, върху който са се събрали орлите, нищо не остава, освен кокалите. В живота виждаме един обратен процес. Някъде се зарежда един процес и след време се натрупа, става красиво, допълват се нещата, хармонират се. Няма противоречие. В смъртта са всичките кавги, зависти. В смъртта има завист, омраза, обезсърчение, отчаяние, хиляди още са все в смъртта. А в живота е радост, веселие, разумност, всичките добродетели са в живота. В смъртта всеки живее само за себе си, а в живота всеки живее за другите. Това е разликата. Казвате: „Какво нещо е смъртта?" Всеки живее само за себе си в смъртта. Всички измрат и той живее. Това е смъртта. А в живота всеки иска да живее за другите. Другите като живеят, и той живее. Смъртта казва: „Аз като живея, и те може да живеят. Аз като умра, и другите ще умрат." Животът казва: „Другите като живеят, и аз ще живея с тях заедно." Сега не се спъвайте с тази идея. Вие живеете само за някого. За себе си или за някого. То е все едно и също. Ти живееш за някого, който е подобен на тебе. Ами ти живееш за стомаха си и казваш: „Аз живея за да ям." Този стомах на какво мяза? Този стомах казва: „Каквото ми дадеш, аз на тебе ще го дам." Затова имаш доверие. Той ти обещава, каквото спечели, все ще ти го даде. Ти живееш за дробовете, те казват: „Каквото мислиш, на тебе ще го дам." Затуй ние ги държим добре. Мозъкът не може без дробовете. И тогава защо идва противоречието? Един ден стомахът се

откаже да работи. Дадеш му храна, той не работи. Днес казваш: „Нищо не давам." Започваш да губиш вяра в стомаха.

Сега основната идея. Всякога, когато турите идеята да живеете за себе си, вие сте в областта на смъртта. Всякога, когато турите идеята да живеете за всички, не само за някои, вие сте в областта на живота. Всички подразбираме целокупността, да живееш за всичко живо, което е в света, дали го знаеш или не го знаеш, където и да бъде по цялата вселена. Когато живееш за всичко живо, то е животът. В него има смисъл. Идеята ви за живота трябва да бъде безгранична. Когато кажем „Господ живее", подразбираме - за всички. Върху идеята мислете по два начина: всички да живеят за тебе, или ти да живееш за всички.

Това са две страни в живота. Ако туриш всички да живеят за тебе, животът е турен в смъртта тогава. Всички живеят за тебе, а ти живееш за себе си. То е по мярката на смъртта. Друга е емблемата на смъртта. В смъртта всички живеят само за себе си. Тя е най-страшната смърт, която може да преживеете някога. Когато вътрешните клетки, от които е образуван организмът, решат всяка клетка да живее за себе си, то е смъртта на човека. Не само физически човек може да умре, но когато всяко чувство рече да живее за себе си, човек може да умре. И то е още по-страшна смърт. Ние само опитваме на земята, когато всяка клетка реши да живее само за себе си и казва, че не я интересува никакъв господар. Тогава ние казваме: Човек се разкапва. Под разкапване какво разбирате?

Казвате: „Разлага се." Но разлагането съдържа ли идеята на разкапването? Какво подразбира думата разкапване? Как вие я схващате? Психологическият закон какъв е? Понеже законите функционират в света. В света има три области: физическа област, духовна и Божествена област. То е един и същи свят. Еднакво функционират законите. А методите, чрез които функционират, се различават. Да допуснем, че около тебе има един учен човек, едно живо същество, което е по-учено, по-умно от тебе. Ти искаш да бъдеш учен като него. Хубаво е да бъдеш учен. Хубаво е да имаш правилен път. Най-първо да ти е приятно, че туй същество е учено. Ако ти не може да станеш учен, не ти е приятно, защото ти трябва да образуваш една връзка с туй същество. Ако тебе ти е приятно, че то е учено, ще образуваш една връзка, а от неговата енергия ще потече в тебе. Тъй щото един ден, туй, което има то, ще има отношение между него и тебе. Но ако в тебе се зароди едно противоположно чувство защо той да е учен, а ти не, с туй ти ще спънеш себе си. 1/1 в живота това става. Този закон може да го приложите. Да кажем ти си слаб човек, едва преживяваш. Имаш един хилав организъм, нервната ти система е разнебитена, мускулите - слаби. Не знаеш как да се лекуваш. Ти намери някой здрав човек, обикни този

човек и веднага, дали той това го знае или не, този, здравият човек, като го обичаш и в тебе ще се създаде нещо здраво, нищо повече. Но ако започнеш да го нервираш, да го мразиш, твоето положение ще се влоши. Ако го обичаш, твоето положение два пъти ще се подобри. Ти имаш една единица, ти си сам. Срещнеш друг здрав човек. Обикнеш и него, имаш две единици. Срещнеш трети човек и го обикнеш, имаш три единици. Четвърти, пети, десет души като обикнеш, след една година ще се почувстваш, че си в добро здравословно състояние. Но здравите хора като обичаш, а не болните. Болните като обичаш, ти даваш, понеже те нямат. Затуй законът е пак същият. Искаш да станеш добър, обичай някой добър човек. Законът работи. Добрият ще ти даде нещо. Като обичаш едного, втори, трети, четвърти, работите навсякъде се уреждат. Едно практическо приложение е това. Не само да идеш и да му кажеш: „Аз те обичам." Ти ще го обичаш, като че той съставя нещо цяло с тебе. Той живее в тази система, в която си ти. Ти ще го обичаш, като че ти е близък.

По някой път, като ви се говори така, идеята за това е съвсем изопачена. - „Защо да вярваме в Бога, защо да Го обичаме?" Чудни сте вие. В света за едно нещо се чудя. Аз не се чудя за други работи, но по някой път много ме учудва, защо не искате да вярвате в Бога, защо го отричате сега. Аз зная, че всичките учени хора, които не вярват в Бога и не Го обичат, ще оглупеят. Че то е най-разумното същество, в което живеем и се движим. И за което, като мислиш, то постоянно, и без да знаеш, ще ти дава нещо. Като вярваш в Бога, от големите богатства, от Неговото знание ще потече нещо към тебе. Като вярваш в силата Му, все нещо от силата Му ще дойде. Като вярваш в Неговата любов, ще потече нещо от нея. В каквото вярваш, каквото пожелаеш, Той все ще ти даде. За каквото мислиш, Господ ще ти даде. По човешки говоря. Сега всички вие търсите вашето щастие, дето никога не може да го намерите. Вие го търсите извън Бога. „Аз, казва, в никакъв Бог не вярвам. В себе си вярвам." Хубаво, но ти имаш нужда от окръжаващите хора. Имаш нужда от тях. Казваш: „Да ги организирам." Много се лъжеш. Тия хора, които искаш да организираш, те един ден ще те изядат. Виждали ли сте вие на бойното поле как войниците бият генерала си. Такъв бой му налагат на общо основание. Виждали ли сте как слугите налагат господаря, когато изял парите им. Налагат го на общо основание. Казват: „Такъв господар като тебе, който изяжда парите ни, не искаме." Какво значи изяда? Онзи, който може да ви изяде парите, той не е господар. Онзи, който може да ви лъже, той не е учен човек. Ученият човек е човек, който не лъже. Учен човек е всеки, който може да ви даде нещо. Ние сега говорим много фигуративно. Ние искаме всички хора да съзнават. Няма по-голямо нещастие от това да искаш да накараш някой човек да съзнава, че ти го обичаш. То е продажба, бакалия на дребно. Ти го обичай. Като обичаш някого, туй, което искаш, любовта, ще дойде. Като обичаш

някого, ти не обичаш него, а туй, което ти искаш. Не мислете, че отричам нещата. Вие като обичате някого, каква е целта ви? Вашата цел каква е, когато казвате, че много го обичате. Аз много обичам крушите. Като я хвана, прегърна я, помилвам я, постисна я. След туй помириша, поцелуна я. Казвам: Много си красива. Поканвам я на гости и крушата остава много доволна. Като я гощавам в себе си, изпращам я в дома да се върне. Тя е крайно доволна от мене, че съм се запознал с нея. Сега гледам другояче. Аз зная как да ям крушата. Да ви кажа как я ям. Като хвана крушата най-първо я режа на парченца и изваждам всичките семки, които са в нея. 4, 5, 6 - прочета ги и казвам: Добре дошли. Много ми е приятно, че ми донесохте този подарък. След туй аз им хващам едно такси да се разхождат и плащам на таксито. Като се върнем у дома, гледам, подаръци има. Посаждам тия подаръци в земята. Те израстват. Изяждам една круша, а от петте семки след 4 -5 години ще израснат 4-5 дървета, които ще дадат плодове. Вие казвате, че престъпление направих, като изядох тази круша. Престъпление има, ако дърветата не бяха израснали.

Та казвам: В Любовта е същият закон. Има нещо в любовта, което вие имате право да очаквате, да придобиете. Но в Любовта има един принцип, има една семка, на която вие трябва да дадете нещо от себе си. Някой път виждате противното. Ти не може да дадеш, докато не си взел. Ти не може да дадеш комуто и да е вода, ако не си почерпил. Само като почерпя, мога да ви дам. Като почерпя, мога да ви услужа. Разбирайте законите на природата. Когато сме проводници на онзи велик Божествен принцип, тогава се ползуваме. Ако ние не сме проводници на Божията Любов, ако ние не сме проводници на Божията светлина, ако ние не сме проводници на Божията свобода, ако ние не сме проводници на Божието милосърдие, ако ние не сме проводници на всички ония добродетели, нямаме нищо общо с човека. Човекът е най-съвършената среда. Той се отличава от всички животни по това, че е възможно най-съвършената среда на земята за предаване на всички Божии добродетели. Това е човекът. Всички ония хора, които вие обичате, те все дават. Видиш някой човек пълен с магнетизъм, притегля те човекът. Не те притегля, но ти дава. Кой не обича един извор, който дава. Като видиш онази вода, привлича те. Този извор става приятен. Ако идеш при един извор, където водата е кална, може ли да го харесаш?

Стремете се да имате едно схващане за живота. Аз може да ви представя тази идея физически, колкото и да е отвлечена и да ви кажа, че това е подсъзнанието. В свръхсъзнанието, в самосъзнанието и в подсъзнанието може да ви приведа, но какво нещо е съзнанието? Съзнанието е една чаша, в която се туря някакво съдържание. Ти съзнаваш, че ти е приятно, когато съдържанието е приятно. Съзнаваш нещата. Неприятно ти е, когато

съдържанието е неприятно. Или самосъзнаваш тия неща - по-близко ли са, дали са над тебе или са в тебе, или са извън тебе, или са под тебе. В подсъзнанието сте живели в миналото. В свръхсъзнанието ще живеете в бъдеще. В съзнанието живеете сега.

Казвам: Всички тия метафизически доктрини, те са скритата истина. Метафизиката е наука, скривалище. Всичките неща са скрити като в една банка. Защото метафизиците, които са живели в един свят на крадци и разбойници, за да не ги оберат, всичко са скрили. И казваме: „Метафизика." Щом дойдем до метафизиката, вече имаме една неразбрана наука. Метафизиката в какво сега трябва да се превърне? - Във физика. Мета, значи над. Метафизика - над физиката. А физика е туй, което е достъпно. Мета, значи над достъпното. Защото, щом е достъпно, всеки ще го вземе. Значи недостъпно е за хората, да не го ограбят. Щом е метафизика, нещо е недостъпно, за човека нещата са недостъпни, физическите неща са достъпни за съзнанието. Казвате: „Не искам да живея метафизически живот." Какъв е духовният живот? На български дух значи туй, което духа, което се движи. Под движение във въздуха разбираме едно разумно движение. И като се движи, може да дойде до тебе. Движение има животът. Трябва духовно да разбирате метафизиката. Духовният свят, както вие го мислите, не съществува никъде и такъв метафизически свят не съществува никъде. Питам: Когато вие кажете, че една чаша е пълна с вода, в какво седи реалността на чашата. Твърдата материя, която има известна форма, в тази форма има известно съдържание. Питам: Ако аз нарисувам тази чаша (тя е старомодна), материална ли е тази чаша? Реално ли е туй, от което ще вземеш нещо? Реалността е в това, от което в даден случай всякога можеш да вземеш нещо, което ти е потребно. То е реално. Всяко нещо, от което не може да вземем, не е реално. Следователно въпросът има ли Господ или няма Господ е метафизичен. Питате има ли Господ, или няма Господ.

То е такъв Господ - на метафизиката. Бог не е нещо отвлечено, но най-реалното нещо в света, най-голямата реалност. Някогашните писатели, поети, философи, за да стане тази идея достъпна за хората, за да бъде Бог достъпен, са го направили толкова голям, че никъде не е могъл да влезе. А сега, за да направят Господа достъпен за хората, казват: „Бог е в мене и по-голям от мене няма. Той е като нас." Всеки казва, че няма друг Господ освен този, който е в нас, само ние сме. Ние сме единствените богове, които съществуват в света, малки или големи богове. Всеки трябва да расте, всеки трябва да става голям, както детето. Ражда се дете, после става възрастен. Тази идея беше за Христа. Той дойде дете, после стана възрастен, и най-после стана Божествен. Че каква е идеята, какво разбирате вие под думата растене? Най-първо туй същество съществува и живее само за себе си.

Детето само за себе си живее, то е детство. Под детство разбираме, че детето взема само от майка си. То взема само от нея. Родила го е майка му и му дава, детето започва да расте. И то започва да дава. Когато започва да дава, човек казва: „Аз остарях." Туй дете не е старо, но то дава като майка си. Кой е старият човек? Този, който дава. Що е детето? - Туй, което взема. Що е възрастният? - Който е уравновесил бюджета си. Няма да взема и няма да дава. Възрастният човек еднакво взема и еднакво дава.

При сегашните условия трябва да се справите с материалните проблеми. За пример вие сте недоволни. Вашето недоволство аз мога да го премахна. Аз мога музикант да стана за 24 часа. философ мога да стана и поет за 24 часа. И авиатор за 24 часа мога да стана, и техник мога да стана. Ама не искам, това е белята. Как аз да не стана музикант? Аз имам друго разбиране за музиката. Представете си, че дам на една публика концерт, едно музикално състояние, както на говедата. Тогава защо да си нарушим спокойствието? Аз предпочитам да свиря на себе си. Казвам: Двадесет и четири часа са достатъчни да стана музикант. Двадесет и четири часа са достатъчни да проточа пръстите си. На един музикант първият пръст трябва да бъде най-малко 12 см, 14 см вторият, 15 см третият, 13 и половина четвъртият - безименният/ а малкият трябва да има 10 см. Тогава отличен музикант и цигулар може да стане. Може да взема всичките позиции. Че ако аз проточа своите пръсти, мислите ли, че музикант не мога да стана. Мога да стана музикант. Законът, по който ще създам своите пръсти, по същия закон се е създала и музиката. Всеки един строеж в природата върви по един музикален закон. Ти не може да разбереш музикалността в света, защото всичко в природата има един музикален, правилен ритъм. Я ми кажете: Знаете ли тона на Любовта? Казвам: Тонът на живота е до. Той съответствува на сърцето. Ритъмът на сърцето, турят го че е 72. 7+2=9. Но има едно малко различие. Сърцето не трябва да бие постоянно, ритмично. Трябва да става едно пресичане на тона до. Че всякога основният тон на живота има едно малко различие. При всяко едно условие трябва да знаеш нормалното видоизменение на този тон на живота, за да го регулираш. Понеже, ако не разбираш законите, ще дойдеш в смущение със себе си.

Всеки от вас трябва да почувствува тона на живота. Да ви кажа как ще го почувствува. Когато този тон на живота е вече естествен, той се отличава с едно. Щом тонът дойде, тогава веднага във вас се заражда една ясна мисъл, че всичко може да направите в света. Понеже като се измени малко тонът, вие казвате: „Тази работа е непостижима." Дойде отново естественият тон, вие пак се насърчите. Туй, което ви обезсърчава, не е нищо друго освен в дадения случай естественият тон на живота - естественият тон на живота, който се мени. Като не разбирате промените, вие се смущавате. Туй, което

сте намислили, че всичко може да постигнете, то е вярно - може да постигнете. Но в дадения случай не искайте да постигнете всичко изведнъж. Вие искате да бъдете поет, философ, музикант. Вие искате да бъдете богат, вие искате да бъдете красив, искате да бъдете силен, че какви ли не неща. Оставете тия работи. Вие едновременно желаете всичко. Може да желаете, но оставете другото. За вас изберете само една специалност.

Сега да ви дам една песен. Студът събира хората на едно място. Хората някъде може да са се събрали. Студът ги е събрал. Турете си гърбовете. Кой тон ще вземете? Какво нещо е студът? Туй, което отвън взема, а отвътре дава, туй е студ. Туй, което отвън дава, а отвътре взема, то е топлина. Студът отвън взема, а отвътре дава. „Студът всичко дава." Имате основен тон. Как ще започнете със студа? Няма веднага да го вземете. Я изпейте „Студен си и всичко даваш". Топъл си, но всички бягат от тебе. Нали всички бягат от студа. Все таки студа ще го барнеш. Огъня може ли да го вземеш. Значи снегът е по-достъпен от огъня. Вие се криете от достъпното за вас. Че всяка ваша идея, която е достъпна, целият ден седите и я прегръщате. Казвате: „Изстинаха ми ръцете." Всяка идея трябва да потърсиш. След време тя се стопява. Не външната обвивка. Туй, което поетът пожелава, то става. Няма нещо, което да не става.

Как дойде песента „Студът всичко дава"? (Учителя пее до.) Сега как ще го кажете: Той всичко ще ви даде или аз мисля, той всичко ще ми даде. Вие правите студа. Високо или ниско трябва да започнем. Учителя пее: „Студът всичко сгрява." (Ама не сгрява.) Студът всичко сгрява, ама нищо не дава. Човек е студен. Самият човек, е най-студеното същество на света. По-студено същество от него няма. Най-студеното същество, което е излязло от Бога, то е човекът и там е неговата сила, че е студен. Един вътрешен образ: най-студеното същество, студеният човек, да разбира нещата. Сега са измерили големия студ - 270 градуса. Човек има повече. И това е нещастието на човека, че големият студ помита всичко. Нещастието на света е от туй. Ще се учите. Там е всичкото изкуство - тази студенина, която човек има в себе си, да я видоизмени. Някой път казвате: „Студено е вашето сърце." Трябва да знаеш как да го стоплиш. Добре, какво разбрахте сега? Вие разбрахте нещо, доказах, че сте студени. Но и вие сами вярвате във вашата студенина, защото ако не сте студени, не зная защо търсите любовта. Всеки човек, който търси любовта, той е студен човек. Ако някой от вас се окаже, че не е студен, тогава какво би било? Любовта е закон, за какво? Любовта е закон за справяне. Голямата любов към себе си, ще направи живота малко сносен вътре. Идваме не до вашата любов. Как наричат тази любов, как да я кръстим? (Платоническа.) Какви са качествата на платоническата любов?

Всяка права линия, която може да се пречупи, е права. Всяка крива линия, която не може да се пречупи, каква е? Не трябва да влезете и да разрушите онзи ред, който имате. Много ваши идеи, които имате, са наследени. Но вие сами по себе си носите излишен товар. Във вас има мисли, желания, които носите и са излишни. На вас ви трябват само няколко неща: един отличен ум, едно топло сърце и после един силен дух и едно здраво тяло. Един отличен ум, едно здраво тяло и едно топло сърце - туй е, което всеки човек може да постигне. Я ми кажете всеки един от вас какво иска да стане. Какво искаш да станеш, Олга, от туй, което можеш да станеш? Поетът едновременно трябва да бъде музикант, той трябва да знае да пее. Турете основния закон, ще се спрете върху това. Когато се казва, че щастието на човека зависи от него, то е закон. Обичайте умните хора. Обичайте здравите хора, обичайте добрите хора. Всичко онова, което е положително, обичайте го, да бъде непреривно във вас. Не ги приближавайте при очите си, да ви затварят очите, но ги обичайте. Вие ще придобиете това, което ви е потребно в света. Сега любовта е приложена по такъв начин, че не може да има постижение в света. Казваш: „Обичам някого." После казваш: „Нима роб ще стана в света?" Ние сами градим и разваляме, сами унищожаваме. Обичаш един здрав човек, понеже е склад на природата; както един извор. Един умен човек мяза на един извор. Един добър човек мяза на един извор. Ти минаваш, почерпваш и обичаш този извор. И няма да се мине много време и ти започваш да придобиваш качествата на туй, което обичаш. Аз не искам да разбирате това. Как да го разбирате? Никак не го разбирайте. Казвате: „Ама как да обичам?" И този въпрос не решавайте. Досега вие знаехте как да обичате. Обичта и любовта по какво се различават. Нали туй е любов (фиг. 5)?

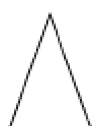

Фиг. 5

Значи две същества, които се пресичат в Бога. После туй е Бог, Който слиза на земята, условията, при които любовта може да се прояви – Ю. Б - това е посятото, зрънцето на любовта, което може да расте. О - това е второто условие. В - аз представям въпроса така. Устата е извор, туй, което може да даде. Любовта е туй, от което животът може да излезе (фиг. 6).

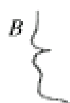

Фиг. 6

Това е любов. Там, дето пресичането става в Бога, в Цялото, при което Божественото слиза и дава всички условия. После туй, което е посято, което започва да расте - туй е човешкото лице. Любовта има свое лице. Второто, това е вашето лице.

Та казвам: Когато хората имат една идея, когато се пресичат, имат еднакъв стремеж, то е любов, начатък на любов. Тия линии са успоредни, те се пресичат. Два радиуса, които са излезли от Бога, еднакво може да се обичат. То е Божествено - и двата имат същите принципи. Излезли са от един център. Пресичането на две прави линии, това са радиуси.

Основната идея, която остава: Обичайте положителното, за да придобиете туй, което ви липсва. Оставете второстепенното. Обичайте положителното, за да придобиете ония условия, които са ви необходими. Обичайте богатите хора, обичайте и сиромасите. Сиромаха трябва да го обичаш, понеже в сиромаха има известни добродетели. Той е щедър. Бедният човек - обичай и него. Във всички трябва да виждате нещо добро. Не се заблуждавайте от привидната външност. Не дръжте формата в света, а пък едно нещо, което не трябва да обичате, то е грехът. Единственото нещо, което човек не трябва да обича, то е грехът. Туй, което разваля хармонията на всичко, не го обичайте. Що е грехът? - Туй, което разваля хармонията на всичко в живота. Не го обичайте. Защото, ако го обичате, ще внесете всичката дисхармония в душата си и тогава ще стане цяла една каша. Мисля, че е ясно, нали? Практично ви давам. Обичайте здравите хора, обичайте силните хора, обичайте умните хора, добрите хора, защото, като ги обичате, вие ще придобиете онова, към което се стремите. Тъй ще бъде.

От тази лекция извадете само 10 предложения, които да ви бъдат като правила. Аз ще ги формулирам така: Обичайте туй, от което вземате нещо.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът."

12 лекция от Учителя, държана на
5 януари 1934 г., София, Изгрев.

1934_01_07 Едно изречение

ЕДНО ИЗРЕЧЕНИЕ

Размишление.

Нарядът.

Ще прочета 16-а глава от Евангелието на Марка. 16–16.

Аз ще ви кажа само едно изречение и с това ще свърша:

Всеки един от вас трябва да се стреми да възрасти в него това, което Бог е вложил от създание на мира.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота! (Три пъти.)

Които от вас могат, към 8 часа – на упражнения.

(8 ч сутринта, на поляната – на упражнения.)

16-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 7.I.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_01_10 Едно писмо

ЕДНО ПИСМО

6.30 часа сутринта
(Учителят не дойде. Изпрати едно писмо.)

15 минути размишление

Да се напише:

Три неща са потребни на ученика: Разумност, Сила, Доброта.

Разумността има предвид правия път на Живота; Силата има пред вид Свободата – Истината на Живота; Добротата има предвид постижението на Живота – Любовта.

Разумността носи Виделина, що не гасне, ни потъмнява!

Силата носи това, що побеждава, то не отслабва;

Добротата носи това, що постига;

Разумността води, направлява;

Силата пази;

Добротата въздига.

Разумността носи всичките възможности на Божествения свят.

Силата носи всички възможности на Духовния свят.

Добротата носи всички възможности на човешкия свят.

Блажен онзи, що от тях се води, пази и крепи. Той е там, в Светлият Път, в Светлата Истина, в Светлия Живот. Там е мирът, радостта и веселието.

Моят поздрав на добрите ученици

10 януарий 1934 година

Изгрев, София

16 лекция на Общия Окултен Клас
10 януарий 1934 година София, Изгрев

1934_01_14 Реалното и нереалното
утринно неделно слово

РЕАЛНОТО И НЕРЕАЛНОТО

Изпълни се нарядът.

1-ва глава от Евангелието на Лука.

„Духът Божи“

Има работи, които трябва да се пояснят. Човек има известни инструменти, но не ги разбира. Дойде някой от вас, погледне някоя цигулка, повдигне я, погледне я пак и я тури настрана. Остави я някъде на тавана. Прах я посипва. Всеки погледне цигулката, но никой не подозира, че в тази цигулка се крие нещо, и казва: „Няколко дъсчици.“ Трябва да дойде някой с разбиране, за да види, че при известни условия от тази цигулка може да излезе нещо много хубаво. Тази цигулка може да развесели сърцата на хората. Макар и да е няма, който знае, може да я накара да говори. А който не знае, само ще я обръща и някой път само може да изчисти гърба ѝ. И ще се пита: „Защо ли Господ е направил тази цигулка?“ Сега някой не може да свърже двата края и настава смущение в неговия ум: Защо не стават по друг начин работите и защо става именно така?! Тогава, разглеждайки цялата история, виждате, че работите не са станали както искате и после се питате дали тя е истинска, или е скроена от хората.

В дадения случай вие имате този инструмент, цигулката, която обръщате на гърба ѝ, настрани и някой ще я остави настрани, като не знае как да се справи с нея. Някой може да разправя историята на цигулката, но цигулката седи все горе, на тавана. Някои пък разискват за това, което се е случило преди 2000 години, и казват: „Защо не се е случило в наше време?“ Какво щеше да стане? Трябваше да минат още 2000 години, за да се види малко от малко. Някои питат защо нещата стават по този начин, а не по друг начин.

Ще ви приведа един пример. Един български абаджия бил голям майстор на дрехи. В цялата околия бил известен. Като му занесат нещо, като скрои дрехи, нищо не връща назад от плата. Каквито и парчета му давали, колкото парчета оставали, той все си ги оставял за себе си. А пък тези парчета били от разни цветове. И после гледали, че неговите деца ходят все с шарени дрехи. Направени от разни парчета. И казвали: „Каква е тази мода?“ Като този абаджия всички тълкуватели, свещеници, проповедници и пр. правели. Оттук-оттам събират, кроят и каквото излезе от тези парчета, го смятат за дреха.

Някой казва: „Така ми казва Духът“, или: „Така ми проговори Духът отвътре.“ Но, да ви кажа как говори Духът. Това се случи в София. Една млада мома иска да се жени. Тя е от доста видно семейство, от аристократическо семейство. Тя търси един момък. Този гледа, онзи гледа и не може да реши за кого да се ожени. Един ден тя отива при една гледачка, която същевременно разбира нещо и от хиромантия. Гледа тя и казва: „На пътя си имаш един пръстен, но ще се разтроши пръстенът, ще се развали работата. По-късно ще се уреди работата ви.“ Момата се питала какъв пръстен ще се развали и как ли после ще се оправи работата. На друга една гадателка, на която Духът говори отвътре, ѝ казала един ден: „На тази мома ще кажеш за онзи момък, виждаш ли го? Че ако не се ожени за него, тя стара мома ще остане.“ Гадателката казала на момата за този момък. Случва се, че този момък предлага на момата и тя се годява за него. Но като се сгодява, настава едно голямо смущение в душата ѝ. Тя се годява, но не по свой почин, а под давление: че ако не се ожени за него, стара мома ще остане, затова да се сгоди. Това ли трябва да бъде подбудителната причина – да не остане стара мома? Сега, аз ви привеждам един пример от сегашния живот какво става. Но после тя му казала: „Вижда ми се, че ние не сме един за друг.“ Тя му казва това веднъж, дваж, триж. Един ден той пише във вестниците, че „По общо съгласие – без да ѝ каже – ние се разгодяваме.“ Тя се намира в чудо. Питам сега: кой е прав? Първата гадателка казва, че пръстенът ще се развали, и се разваля. Тя ли е права или онази, която има вътрешно радио и ѝ казва: „Ако ти не се ожениш за него, стара мома ще останеш“? Кажете ми: кого трябва да слушаме сега? Защото всички вие все си намирате един такъв гадател, който казва: „Ако не се сгодите, стара мома ще останете.“ А пък хиромантката ѝ казала: „Предстои ти едно голямо изпитание, ти не можеш да разбереш защо ще се сгодиш и защо ще се разгодиш.“ Мислите ли, че това нещо е случайно? [В] този род, в който влиза тази мома, стават разводи ред поколения. Баща му, леля му, дядо му, все са се развеждали. Всичките от този род вървят по тази линия. И онази мома, която се сгодила за някого от този род, тя ще прави ли изключение?

Защо се случило това страдание на момата? Защото не е питала себе си, а слушала хората. Сега, да се разберем добре. Всяко страдание, което идва в нашата душа, това са чуждите мисли на хората, които ни смущават. Да определим сега: „чужди мисли“ наричаме всички ония хора, които в дадения случай не влизат в нашето положение, но разглеждат въпроса така, както намират за добре – по своему. Един човек намира за добре да впрегне два вола. Ходи, оре с тях и казва: „Така трябва да бъде. Такъв е Божественият закон.“ Воловете питат: „Защо?“ Ще им кажат: „Господ е определил така.“ Как ще проверят тези волове дали това е Волята Божия или не? Ние сега вземаме едно обяснение, едно противоречие в живота, за

да се изясни друго противоречие в живота, което съществува.

Вземете друг един акт, какъвто е женитбата. Каква е целта ѝ? Ако аз ви обясня едно нещо, у вас ще остане друго нещо недообяснено. Но ще ви дам един разказ и вие ще си правите сами заключението. В едно древно светилище останала една свещена книга и една свещ до книгата. И ред поколения ще влизат в храма, ще вземат книгата и пак ще я оставят на място. Всички ще приказват какво ли има в книгата и за какво е тази свещ до нея. Че е свещена – да, че е направена от бял восък – да, но за какво ще служи? Най-после в светилището влиза един, запалва свещта и почва да чете в книгата. Всички слушатели се намерили в ужас, че запалил тази свещена свещ. Голямото престъпление било в това, че запалил свещта. За какво е направена една восъчна свещ? Тя трябва да се запали. И това се случило. Всички други гледали книгата, но само този човек е знаел какво да направи с книгата и свещта. Всички го сметнали за голям еретик за това, че отворил книгата и запалил свещта, за да чете.

Ако преденето не е за вас, ако ходенето не е за вас, ако яденето не е за вас, ако дишането не е за вас, ако обличането на дрехи не е за вас, ако пиенето на вода не е за вас, ако работата не е за вас и прочее, тогава кое е за вас? Много пъти се казва: „Не трябва да се яде много." Но какво нещо е многото ядене? Или, казва се в закона: „Човек не трябва да желае много." Но никак ако не желае, тогава кой е прав? Казват: „Да не желаем много." Тогава малко ли да желаем? Някой казва: „Аз искам да съм в рая, макар и да съм накрая." Някои разбират християнството да бъдат на най-високото място. Човек е на най-високото, на най-хубавото място само когато може да бъде полезен на всички. Една книга, която я отварят да я четат, е на мястото си; една свещ, която свети, е на мястото си, и хлябът, който хората ядат, е на мястото си.

Например има 3 неща, които тук не сте разрешили. Вие казвате: „Човек да бъде млад." Но младостта нещо реално ли е? Средната възраст реална ли е? И старостта нещо реално ли е? Тогава питам: Ако това наричате реалност, тогава мнозина бяхте млади. Де е вашата младост? Отиде си тя. Някои от вас бяха възрастни. Но и тази възраст ви напусна. Някои от вас сте станали стари. Но и старостта ще ви напусне. Тогава какво ще остане от вас? Като ви напусне и старостта, тогава какво ще бъде следващото положение? Вие казвате: „Човек да бъде млад." Аз казвам: Младият човек е самоуверен. А старият човек е голям безверник. По-голям безверник от него няма. И в какво не вярва старият? Той не вярва вече в младините. Той казва: „Отиде си младостта." А пък младият вярва в младините, но като дойде до годините на дядо си, и той става суеверен. Той мисли, че като стане стар като дядо си, всичко ще има. Като дядо той ще има само една

бяла брада, бели косми, една патерица да се подпира. Това ще бъде всичкият му капитал. Мнозина носите по някой път бастунчета. Това е собствеността ви – прикята на стария.

Ние разбираме живота по един особен начин. Разбирането на младия донякъде е вярно. Но младостта е една фаза на живота. И състоянието на възрастния е също една фаза на живота. Също така и старостта. Ние не знаем още какъв ще бъде последният, съвършеният човек. Донякъде си представяме: всички хора ще бъдат едно тяло, в което ще живее един дух. А пък сега всеки един иска да бъде щастлив. При сегашните условия не може човек да бъде щастлив. Непременно ще се обезвери в това, в което вярва. Сега не са ли хората обезверени? Започват всички с вярата и всички свършват с безверието. Аз виждам по лицата на всички стари хора изписано разочарование в техния живот. В какво са се разочаровали? [Момчето] непременно ще се разочарова в своите кончета, момичето – в своите кукли.

Каква е разликата между реалното и нереалното? Нереалното не расте. Това е дървеното конче или куклата. Дето го туриш, там си седи. Кончето, освен че няма да те носи, но и него трябва да носиш. Вие нямате ли много кончета, които носите? Една скръб не е ли едно конче? Една кукла – също? Едно желание, което носиш постоянно, с години, и те смущава, не е ли то едно дървено конче? Турнеш го тук, турнеш го там, все трябва да плащаш за него. И за работа не става, нито в каруца можеш да го впрегнеш.

Едно верую, което можете да имате и не може да ви помогне, това верую защо ви е?

Ти казваш: „Аз вярвам в Бога.“ Хубаво. Но ти ще се намериш в положението на онзи адепт от древността. Той бил като малко дете. Турил 10 божества пред себе си, на които се молил. Един ден се разболява и отива при едното от божествата да се моли. Моли се после на друго божество. И на десеттях божества се молил, но не може да оздравее. Най-после той се ядосал на всички божества, хваща едно от тях, хвърля го през прозореца и казва: „Като не можеш да помогнеш, тогава ще те хвърля.“ После отива при друго божество и казва: „Ти можеш ли да ми помогнеш? Не можеш.“ Праща и него навън. И с другите прави така. И като хвърлил всичките 10 божества, той оздравял. Докато вие не изхвърлите всички ваши идоли навън, на които уповавате, вие здрави няма да станете. Тогава, отговарям общо на всинца ви върху един въпрос. Вие питате: „Какво да правим, за да ни тръгне в живота?“ Казвам: Всички ваши идоли – от прозореца навън. Но вие ще кажете: „От дядо ни остана, пари струва!“ Ако струват пари идолите и не ги изхвърлите, тази болест ще остане вкъщи. Ако ги

изхвърлиш, болестта ще си отиде. Докато ние разчитаме на тази светлина, която ние я произвеждаме, ще имаме временни постижения и не може да имаме никакъв прогрес. Това са дървените кончета и куклите, които не растат. Те си остават едни и същи винаги.

Сега ще ви приведа още един пример за обяснение до известна степен на същото, въпреки че колкото и да се изяснява, все нещо остава недообяснено. Разправя един съвременен писател следното. Върви по пътя и вижда, че едно малко момиче се приближава при него. Хубаво, бедно момиченце. То казало: „Майка ми е болна." Това дете седи сега със страх, двоуми се дали този човек ще даде нещо или не. С един вътрешен страх чака това дете дали той ще отговори на молбата. Писателят го наблюдава, изпитва го, мисли дали думите са верни, дали майка му е болна, или тази работа е само скроена. И детето, и писателят се наблюдават. Писателят дава и забелязва в детето една малка усмивка. То купува хляб и носи на майка си. Писателят наблюдава това, следи момиченцето. Минава той покрай една цветарница и гледа едно хубаво тропическо цветенце в саксия. И казва: „Ще го купя." Купува цветето, занася го у дома си и почват да се разговарят с цветето: „Откъде си дошло?" Цветето му казва: „Аз съм от топлите места дошло. Взеха ме от това място, аз си живеех много добре у дома си! Дойдоха един ден и ме задигнаха, без да питат майка ми и баща ми. И аз не зная защо ме донесоха и ме туриха в тези ограничени условия. Едно време си живеех там добре." Това цвете може ли да бъде щастливо? През какви ли несрети не е минало. На някои места го оставят да гладува и да жадува, не се грижат за него. И то казвало: „Не зная и ти колко ще се грижиш за мене. Много съм страдало от моите благодетели."

Сега ще ви уподобя на тия цветя, посадени не на място. Вие сте взети отнякъде и сте донесени тук, в света, за да бъдете щастливи. Но не сте щастливи. Посяти сте в саксии. Но по някой път тези хора, които са ви взели, обичат ви, радват ви се, но те си имат много друга работа, не се занимават навреме с вас и вие оставате неполяти.

Де е слабата страна на цветето? Слабата страна на цветето е, че то е цвете. Там е слабата страна. Докато човек има известни желания в себе си, той трябва да намери изходният пункт, за да достигне до постигане на желанията. Той трябва да бъде крайно разумен, да знае кои желания, които са дошли в него, могат да му донесат това, което той желае, и на тези желания да даде ход. Ние казваме, че светът е създаден заради нас. Но какво значи „Светът е създаден заради нас?" Частно, заради мене, не може да бъде създаден той. Горите не могат да бъдат създадени само заради мене. Реките не могат да текат само заради мене. Онзи свят, който е създаден заради нас, е този свят, от който ние можем да се ползуваме.

Това, от което ти можеш да се ползуваш в дадения случай, то е заради тебе. А пък това, от което ти не можеш да се ползуваш в дадения случай, то не е заради тебе. Често това, което е безполезно за вас, то е полезно за други. Ако се занимаваш ти с това, което не е полезно за тебе, ти ще изгубиш времето си. Следователно остави всеки един да се занимава с това, което е за него. Човек трябва да се занимава с младостта. За да се занимава с младостта, трябва да намери онзи закон, чрез който младостта да остане при него. Младият трябва да остане млад. Ако младият остане млад, тогава где ще остане старостта? Старостта е противоположното на младостта. Щом изгубиш младостта, ще дойде и старостта. А пък възрастното състояние е най-високата точка, зенитът, до който младостта може да дойде.

Ако ти искаш да видиш какво има зад тази граница на възрастния човек, ти ще слезнеш в старостта. Питам тогава: Защо пожелахте да станете стар? Защо пожелахте да бъдете млад? Вие ще кажете: „Ние не пожелахме, а това ни дойде само до главата." Младият и старият човек разрешават едни и същи въпроси от две гледища. Ако ти не можеш да свържеш двата края на младостта и старостта на едно място, то животът ще остане неразбран за тебе. Ако не знаеш защо си дошъл и ако не знаеш защо си отиваш, ти не си разбрал живота. Ако не знаеш защо отиваш в училище и ако не знаеш защо излизаш от училище, ти какво си разбрал? Нищо. Не е лошо да отидеш в училище, за да научиш всичко. Не е лошо да излизаш от училище, когато си научил всичко. Училището не представлява вечен порядък. Този живот е едно училище, в което трябва да влизате навреме и трябва да излизате навреме.

Вие се спирате върху въпроса и казвате: „Трябва да имаме вяра в Бога." Добре. Защо трябва да имаме вяра в Бога? В древността са казвали: защото без вяра не може да се служи на Бога. Вярата е едно условие за служене, една необходимост.

Тогава другото положение: Защо трябва да обичаш – питаш. Ти трябва да обичаш, понеже ако не обичаш никого, не можеш да изпиташ живота. Някой казва: „Без любов не може." Може, но живот няма. Животът ще дойде по пътя на любовта. Някой казва: „Аз го разбирам." Че разбираш някого, то е друг въпрос, но за да влезеш в живота, за да се постигне това, което желаеш, любовта трябва да ти бъде едно условие. Само по този начин животът, който сега имате, може да ви стане ясен и да видите вътрешния смисъл на живота. И щом придобиеш любовта, ти ще се освободиш от този кошмар, в който сега живееш. Ще се освободиш от този кошмар, от този вечен страх, който сега съществува между всички хора. Само напредналите души го нямат. Например вие гледате някой човек, че

се моли дълго време и не може да го търпите. Казвате: „Много се моли. То бива, бива, но той с часове се моли." Питам: Ако един човек се моли, оставете го да се моли, колкото иска. Не го смущавайте. Радвайте се. Защото ако този човек престане да се моли, той ще причини една голяма вреда. Докато той се моли, ти си щастлив и като престане да се моли, ти ще бъдеш нещастен. Вие искате той скоро да свърши. Не. Колкото по-дълга е молитвата, толкова по-добре е. Молитвата прилича на онази река, която тече, и на онзи извор, който извира. Има известна опасност тази река или този извор да причини някаква вреда, но той принася по-големи добрини. И ако този извор престане да тече, ще дойдат страдания сами по себе си. Сега, разбира се, тази мисъл остава едно противоречие, в което всички съвременни хора се намират. Едно голямо противоречие, което не може да се разреши. Нито на Небето може да се разреши. Има един въпрос, който нито тук, нито на Небето може да се разреши. Вие, като отидете при Бога, и там няма да го разрешите.

Единственото нещо, което разрешава всички въпроси, е Любовта. Ако обичаш, ти разрешаваш въпроса, ако не обичаш, ти не можеш да разрешиш нищо.

Вие имате едно разбиране, че като влезете в онзи свят, всичко ще ви стане ясно. Но знаете ли какво нещастие е да разбирате всичко? Че ако вие сега можете да разберете какви сте, вие не бихте искали да се срещате. Ще ви дам един пример за една баба Янка от Варна. Тя е била най-красивата мома. Оженила се за един богат абаджийски син. Била много практична, много умна, с характер. Тя, след като те види, ще се завтече да ти говори сладко и ще каже: „Колко съм радостна, че си ми дошла на гости. Ще ти направя баница." Ще те гощава, ще те потупа по гърба и ще ти каже да дойдеш пак. А пък като си отидеш, ще каже: „Чудо! Откъде дойде такова главоболие, заради нея да точа!" Питам сега, как ще обясните това? Иде някой при вас и вие сте любезен с него. И като си замине той, отподире му казвате нещо. И някой път, като отида аз на гости някъде, посрещнат ме добре, но после, като си отида, казвам: „Ще дойде баба Янка отподире". Баба Янка има две лица за мене. И за мене това е едно противоречие, защото тези две лица съществуват.

И Земята е една баба Янка. Денят е светъл, а после стане тъмно. Налице е едно противоречие, което съществува, а после трябва да разрешим. Защото, коя е причината, че баба Янка е недоволна? Тя е недоволна, защото никой не влиза в положението на баба Янка. Един ден си поговорих с баба Янка, влизам в положението ѝ. Отивам при нея и ѝ казвам: „Бабо Янке, не искам нито баница, нито каквото и да е! Защото, като замина, ще почнеш да вдигаш шум подире ми. Както се научавам, ти

си била много красива. Добре. Я ми разправи ти за това.“ И тя почва да ми разправя. Тя ми казва: „Така разбирам. Но дотегнаха ми онези, които ме караха все да им точа. Само за ядене и пиене: хляб, баница, винце. Благодарят те на баба Янка, но на баба Янка нищо не остава и баба Янка е недоволна, понеже никой не ѝ плаща и никой не влиза в положението ѝ. Пък ако не им точа баница, като излязат, ще кажат, че не съм ги посрещнала добре. Те не ме разбират. Като видя, че са дошли хората, зарадвам се, направя им нещо, но после, като си заминат, дойде друг дявол. С този дявол, не го зная, ожениха ме, деца имам и нищо не разбрах – приемам хората, давам ядене, изпращам ги и подире им говоря. И аз не го разбирам това.“ Тя ми казва: „Какво ще кажеш ти?“ Казвам ѝ: По-добре да не разбираш. Казах ѝ още: Да ти дам един съвет, за да разбираш работите. Като ти дойде някой на гости, след като си го нагостила и като заминава, да му кажеш: „Втори път аз ще ти дойда на гости и ти да ми точиш тогава баница. Хубаво: След една–две седмици да ме чакате, аз ще ви дойда на гости.“

В човека има един вътрешен копнеж, ние го вземаме като растеж на човека – разширение на човешкото съзнание. Защото всичките нещастия, които ние претърпяваме, се дължат на едно вътрешно положение на нашето съзнание и самосъзнание. Всички страдания, нещастия, скърби, противоречия произтичат от съзнанието, което е достояние на животинското царство. Трябва да влезем в една нова област, в едно ново съзнание, което не носи тези противоречия.

Срещате се двама души, но нито един от вас не може да гледа на другия така, както гледа на себе си. Някой път вие може да кажете, че ви обичат хората. Но направете един малък опит да разберете доколко ви обичат. При всички случаи, когато вас ви поставят да дарите нещо някому, всякога ще забележите един закон – че всякога най-хубавото оставяте за себе си и ще кажете, че и готвачът трябва да яде. Но най-хубавото ядене готвачът не оставя за себе си. Онзи, който има ябълки, най-хубавите ябълки ще остави за себе си. Най-хубавото, най-ценното мъчно се дава.

Докато не съзнаем нуждите на хората, ние сме на крив път. Животът може да се разбере само като съзнаем нуждите на хората. Ако ти съзнаеш нуждите на другите като свои, само тогава ще можеш да разбереш живота. Но докато изхождаш само от твое гледище – не можеш.

Например ние не влизаме в положението на Бога. Вие нямате понятие какво нещо е Господ. Господ е едно Същество, Което влиза в положението на всички същества: от най-дребните до най-едрите. И с всичките противоречия, които съществуват в тях. И Той все урегулира нещата.

Знаете ли каква е грижата Му? Да промисли за всички тях. Желанието на най-малкото същество влиза като Негова цел. Бог има желание и най-малката буболечка да бъде щастлива. Той има желание не тази буболечка да бъде силна и умна като Него, в това не седи щастието на тази буболечка. Но тази малка буболечка да бъде доволна от живота, който тя има.

Вие всеки ден се препирате с Бога – от това сте недоволни, от онова сте недоволни, от всичко, което ви се дава, вие все сте недоволни. Недоволни сте от всичко, каквото се случва с вас. И вие предавате вашето недоволство на окръжаващата среда. Засега у всинца ви вървят два процеса: един процес на вяра, [самоувереност] и младост и един процес на неувереност – безверие, старост. Когато човек казва, че в нищо не вярва, той е остарял. Все едно дали е мъж или жена. И когато казва, че вярва във всичко, той е млад. Когато казва, че вярва в себе си, той е възрастен.

Частично щастие в света не съществува. Вие може да бъдете щастливи частично, но това ще причини известни страдания на другите. Някой път това страдание ще се върне при вас. Вие слагате яйце под квачката и след време се излюпва пиле. Вие правите добро на това пиле да дойде на бял свят. Но давате възможност на това пиле да изяде хиляди червеи. И вие ще понесете последствията на тези престъпления, които ще направи това пиле, ще пренесете последствията заради пилето, което сте излюпили. И доброто, като направиш, ще страдаш, и злото, като направиш, ще страдаш. Вие казвате: „Не си струва да се прави добро." Излиза тогава – да се прави зло. Не, не. Въпросът трябва да се разреши правилно. Какво трябва да правиш? Остави яйцето да го измъти онзи, който го е снесъл. Не излюпвай чужди яйца. В тебе се заражда една мисъл. То е чуждо яйце. Остави го да го излюпи онзи, който го е снесъл. Ти не го излюпвай.

И всичките страдания произтичат от това, че ние искаме да дадем на другите хора щастие, без да сме сами щастливи. Ние на себе си не можем да дадем щастие, а пък искаме на другите хора да дадем такова. Или, богатият, иска да направи щастливи другите.

Кой е истински богат? Где е онова, истинското богатство? То е богатството, в което няма страдание. Някой казва: „Аз зная какво иска да каже Учителят." Някой казва: „Онзи не се отнася добре с мене." Той е прав, че не е приет добре, но той не казва цялата истина. Има една истина, която той не доизказва. Онзи, който иде при мене, той си има едно вътрешно, спотаено желание. И при вас идва един млад човек, говори ви, но в неговото желание има нещо скрито. Той иска да следва в странство, но е горделив, направо не казва нищо. Вие го нахранвате, но за неговото интимно желание не говорите. Не е лошо, ако може да задоволите

желанието му. Но ако задоволите желанието му, той може да не бъде признателен.

Най-мъчното нещо е това. Щом направите добро някому, то този, комуто направите доброто, няма да ви бъде признателен. Тогава какво ще кажете? Аз да ви кажа где е противоречието. Изяденият плод не се връща назад. Има в нас една признателност, която е много повърхностна. Някой ви казва: „Много ви се радвам“, но това не е още онази дълбока признателност. Някой казва: „Аз много благодаря на Бога.“ Нищо не благодари. Това са празни приказки. Като каже човек „Благодаря на Бога“, това значи да бъде носител на всичко онова, което Бог е вложил в него. Да даде ход на Божественото и да употреби всички онези методи, които са вложени от Бога в него. Ние сега сме оставили Божественото настрани и сме турили нашите влогове. Младият момък гледа да се облече, да се понамаже, да се поогледа в огледалото, също така и младата мома. Някой ден престават да се гледат вече в огледалата. На старост няма какво да се оглеждат. Погледнеш се, въздъхнеш и казваш: „Какво бях едно време!“ Защо човек жалее, че е остарял? Аз виждам каква е интимната му мисъл. Но казвам: Нито като млад е разрешил този въпрос, нито като стар.

Има една страна на младостта, която вие още не сте засегнали. Това, което хората наричат „младост“, не е младост, то е сянка на младостта. Това, което хората наричат „старост“, то не е старост, то е сянка на старостта. И всички вие минавате за стари хора. Това е голяма привилегия. От милиони години, откак се е създало Небето, има само 24 старци. И всеки счита за голяма привилегия да види един такъв стар човек. И като го види, трепва му сърцето, както когато види някой момък момиче, а пък тук, в този свят, е обратното. Тук светът е пълен само със стари хора. Човек една на 50 години станал, смята се за стар и казва: „Остарях.“ И се готви за онзи свят. Младият се готви за този свят, възрастните се готвят да управляват, а пък старите се готвят за онзи свят.

Трима души ходили в чужбина и се връщат, но като минават през едно село, дават им една печена кокошка. Спират се те, не могат да разделят кокошката на три парчета, че да бъде на всички по равно. И казват си: „Нека да спрем така и да подремем, да видим кой какъв сън ще сънува. Че който сънува най-хубавия сън, на него ще дадем най-хубавата част от кокошката.“ Заспиват и тримата души. Става първият и почва да разправя съня. „Един страшен сън, казва той, слизам в Земята, в онези големи дълбочини. Така се бях изплашил, че не можах да изляза на Земята и се чудех как ще изляза.“ Другият казва, че отишъл на Месечината. Третият казва: „Аз видях, че единият влезе в Земята, другият отиде на Месечината и аз изядох кокошката.“ Младият отишъл под земята, а старият на

Месечината, а пък възрастният изял кокошката. Те двамата казват: „Поне малко да беше оставил за нас.“ Онзи казал: „Ще ме извините, аз мислех, че няма да се върнете и изядох кокошката, да не се развали.“

Младостта е начало на живота, старостта е краят, а пък възрастният живот, това е зенитът на живота. Младостта, началото, това е посаждането на едно дърво. Когато това дърво нараства и става пълновъзрастно, това е възрастният човек. А когато това дърво почне да дава плодове, това е старият човек. Старият живот е живот, който дава плодове. Това трябва да разберете. В младините трябва да посявате всичко хубаво. Човек, който иска да бъде млад, всичко хубаво да посява в себе си, а пък старият трябва да има плодове – тогава животът има смисъл. А пък ако човек на младини изяде това, което е трябвало да посади, той на старини ще мисли само за онзи свят, ще го връщат и все ще го връщат, докато разбере Божественото начало.

Онова, което Бог е вложил в нас, ние трябва да го посеем. Вложеното в нас трябва да даде плод и да опитаме този плод. Това е животът. И ако ние не можем да опитаме този Божествен плод, тогава самият живот остава за нас неразбран.

Това е сега новото в света. Онова, което ви е дадено, трябва да го приложите, за да може то след време да даде своя плод. Това е реалното.

„Отче наш“

17-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 14.I.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_01_14 Слушай, сине Мой!
неделна беседа

СЛУШАЙ, СИНЕ МОЙ!

„Отче наш“
„Духът Божи“
Ще прочета част от 4-та глава на Притчите, от 10-и стих: „Слушай, сине Мой, и приеми думите Ми.“

Това е едно отношение. Отношението не е нещо материално, което може да се обясни. То и външна форма няма. Може да го поставите във външна форма, не самото отношение. Някой път може да има любовно отношение към някого. Любовта не може да се крие. Тя няма никакъв образ в дадения случай. Два предмета, които имат отношение, имат известно съпоставяне. Онзи, когото ти обичаш, всякога ще го туриш на известно почетно място. Така е у всички. Общо правило е туй. Даже онези хора в света, които ние считаме, че не са толкова религиозни, вярващи, и те правят същото. Като обичат някого, ще го турят на първо място. Готови са да направят всякаква жертва за него, всякога да му услужат, показват се в едно отношение много благородни. Аз говоря за чувствата, които не принадлежат нито на религиозните хора, нито на светските хора, които са общи за човека. Когато говорим за светски или духовни работи, това са думи, които се употребяват само за улеснение.

Според мене има три отношения, които са важни. Едно Божествено отношение, което е начало на нещата, оттам, отдето всички неща вземат повод. Средината на нещата, това е духовният свят, а природният живот, това е краят на нещата. Зад природата не съществува нищо друго. Туй е краят на нещата. Какво има зад началото, ние не знаем; и зад края какво има, също не знаем. Ние знаем само нещата, които са само между тези две граници включени, а извън края и извън началото на нещата всякога остава неизвестно. Сега вие искате да знаете какви ще бъдат нещата извън края. Никой не знае. Какви сте били в началото, никой не знае. Какви сте били преди началото, никой не знае. Може да говорят някои хора, да предполагат, че знаят. Да мисли, че знае човек, е едно нещо и да знае нещата, е друго нещо. В знанието реалността се отличава с едно нещо. Във великата реалност в природата има едно постоянно увеличаване, непрекъснато усилване. Туй е реалното. Туй, което постоянно се усилва, то е реалното. Туй, което няма туй усилване, което отслабва, това е илюзия на живота. Защото в края на краищата ти ще останеш на сухо. Когато в едно езеро прииждат реките, туй езеро е в добро положение, но когато едно

езеро се изпарява и няма никакъв приток, всичките риби в това езеро ще останат на сухо. То е въпрос само на време. Значи, тези риби в това езеро временно са и те търсят някакъв повод да излязат.

Сега ние се намираме в един временен живот; някой път временното ние го смесваме. Временното е ограничен живот. Не че е лош временният живот, това ни най-малко не трябва да разбираме. Случват се във временния живот лоши работи, но временното не носи лошото. Казваме: „Лоши времена.“ Това не е философско заключение. Който и да е, ще каже, че хората създават злото.

Та, казвам: Първото нещо, човек трябва да знае в какво седи едно отношение. Три отношения има човек. Божествено отношение, това е началото. Всеки човек, който иска да има в света каквато и да е философия, какъвто и да е успех... Аз говоря за живота в неговия реален смисъл, аз не говоря да ти бъде зле на Земята, а да ви бъде добре на небето. Чудни са хората, че вярват, че тук като не им върви, горе ще им бъде добре. Блажени верующи! Възможно е, не го отричам. Казвам: Чудни са тези хора, така да вярват! Мене ме удивлява тяхната вяра. Вярват в това, което не са виждали и не го знаят. Христос казва: „Блажени, които не виждат и повярват.“

Да определим какво нещо е бъдещият живот. Какво е бъдещият живот за младите? Старият живот е за младите бъдеще. Когато остареят, туй е бъдещият живот. Но какъв ще бъде животът на младия в старини? Туй е адът или раят. Ти, като остарееш, си или в рая, или в ада. Тъй щото, мнозина от вас сте в рая от това гледище. Някои сте вече кандидати за рая или за ада.

По някой път ние представяме ада тъй, както всъщност не е. Ние казваме, че в огъня има мъчение. Но има същества, които без огън не могат. Има микроби, които при 6000 градуса нищо не им става. Такива микроорганизми има, които при 6000 градуса не се разтопяват. Как ще ги мъчиш? Човек ако е, нищо няма да остане от него. Тази микроба си живее там.

Сега някои цитират думите на Христа, Който казва: „Вечен огън.“ Вечният огън не е нашият огън, който ние имаме. Трябва да се разбира. Ние по подобие разбираме вечния огън. Като говорим за едно нещо, мислим, че е като нашето. На вечния огън трябва да му се турят съвсем други качества.

Аз се отдалечавам от въпроса, като разсъждавам така. Ако седна да правя едно разграничение между две красиви моми, аз ще се отвлека от въпроса, който развивам. Ако кажа коя мома е по-красива, туй ни най-малко няма

да обясни. Защото красотата е външна, само по форма. Какво има в тази красота? Защото красотата сама по себе си е почти външен етикет. Ако има съдържание, красотата е етикет на доброто. Ако доброто не седи зад красотата, красотата тогава няма смисъл. За много работи ние нямаме ясна представа. Какво нещо е красотата? Красотата е нещо пластично, което изразява едно вътрешно състояние на душата. Красотата не е нещо постоянно. Милиони форми взема, всеки ден се изменя. Виждаш едно лице, казваш: „Измени се." Всичко, каквото става в човешката душа, лицето се изменя, изразява го. В това лице има красота. Има една основна черта, която красивият човек не губи никога. Туй е красив човек. Изгубиш ли тази основна черта, изгубваш красотата. Няма да ви разправям къде е тя. Ни най-малко няма да ви обяснявам къде е скритото богатство, голямото богатство на банкерите.

Мога да направя една смешка с вас, мога да ви кажа къде е. Идва при един шегаджия един малджия – търсел пари, разправяли му, [че шегаджията знае] къде има. Казва [шегаджията]: „Аз зная къде е имането, както зная, че 2 по 2 е 4. Голямо богатство има заровено, повече от 20 милиона златни, но два змея го пазят." – „Тъй ли?" Дохожда[т] в София, довежда го в Българска народна банка и казва: „Ето тука е. Тук са змейовете." С онези фиктивните змейове много лесно [може да се] справиш, но има такива материализирани змейове, не са един и двама, с тях лесно не може да се справиш, пазят съкровището.

Та, казва някой: „Къде е заровено това богатство?" Богатството е сила. Някои хора имат много смътно понятие какво нещо е богатството. Че, богатството е една ценност, в която е вложен човешкият труд, човешкото съзнание. Следователно от това богатство ти имаш само една малка част. Ти искаш да имаш милиони, които не ти се падат. Богатството на тези хора ще ти влияе. Ти не си свободен. Щом си богат човек, ще имаш много кандидати. Ще имаш толкова роднини, че само ще чакат да умреш и да им го завещаеш. Не само на физическия свят, но и в духовния свят ще имаш туй. Сега пак ще кажете: „В духовния свят?" Аз да ви кажа какво значи: ще имаш наследници малки и големи, млади и стари, ще имаш някои на 20 години, някои възрастни по на 30 години, ще имаш някои наследници по на 60 години, 70, 80, 90 години. То са все от другия свят. Те ще чакат да умреш и да им оставиш на тях, че да могат да прекарат по-добре (по-лесно?) старините си. Казват: „Да умре този богатият, че да остави и на нас, и ние да поживеем както Бог иска." Сега, ако със смъртта на богатия човек може да се уреди човешкият живот, ако можеше, Бог би го направил досега. С богатите е лошо, без тях е още по-лошо. Със сиромасите – лошо, но без тях – още по-лошо. Какво да се прави тогава, я ми кажете? Казвате: „Защо е тази сиромашия?" Аз приемам с вас, че сиромашията е едно зло.

Аз коригирам тази поговорка, която казва: „Ела, зло, че без тебе по-зло.“ – „Ела най-малкото зло, че без тебе е по-зло.“ Богатите хора в света са най-малкото добро в света. Сиромасите са най-малкото добро. Онзи, богатият, който мисли само за себе си, той е най-малкото добро. И онзи сиромах, който работи от сутрин до вечер и мисли само за себе си, той е най-малкото добро. По какво се отличават тия двамата? Единият отваря само книгата и казва: „Такъв приход имам.“ После тегли едно перо. Сиромахът, и той отваря книгата и казва: „Толкова имам да давам“, и той тегли една линия. Казва: „Толкова борч, какво ще се прави?“ И двамата мислят сега. Според мене как ще се оправи светът? Направете ортаци сиромаха и богатия. Ортаклъкът, това е пак отношение. Не само да стане ортак, но да принася нещо, да върши работа, не само тъй ортаклък: нищо да не върши, а само на печалбите. Оплакваше ми се един българин: той викал едного в едно съдружие, който нищо не внасял. И после станал такъв ортак и искал да [се] избави [от него]. Казва [онзи]: „Двайсет милиона ако не ми дадеш.“ Той нищо не е внесъл, а иска да вземе 20 милиона, казва: „Или ще ми дадеш, или ще докарам цял съд.“ – „Да ти дам 100 000 лева?“ – „Как 100 000 лева, да не съм просяк!“

Това са модерните разбирания на живота. Богатство и сиромашия, това са две разумни сили, най-великите възможности в света на физическия свят. Две от най-големите възможности. Възможността на богатия, най-голямата и красива възможност, е да стане сиромах. Това е най-голямата и най-хубава възможност. За сиромаха най-голямата възможност е да стане богат. За мене, богатият, като слезне при бедния, той ще дойде в противоположния полюс на живота и ще каже: „Разбирам туй.“ В богатството има големи главоболия, а в сиромашията няма никакви тревоги, ще си почине. Казва: „Слава Богу, че се освободих!“ В богатството има звънци, хлопане, тракане, този иска, онзи иска. Този, сиромахът, който се окайвал, като бил сиромах, ще му задрънкат звънците, ще бъде няколко години щастлив, после ще почне да свиква на звънците и ще каже: „Тази работа не била толкова лесна.“

Никой в света не може да стане светия, докато не е бил богат и докато не е бил сиромах. Той трябва да мине през училището на богатството и на сиромашията и тогава да влезе в училището на светията. А що е светийство в света? Примирение между сиромашия и богатство. Светията казва: „Слава Богу, че съм богат и слава Богу, че съм сиромах!“ Ама той, светията, може да каже така. От обикновения човек ние не може да искаме това. Ние не сме длъжни. Защото някой път ние искаме от хората да направят нещо, което ние сами не можем да направим. Мене са ми разправяли: „Ти знаеш ли какво нещо е сиромашията? Ти не го знаеш,

какво нещо е. Искаш да се качиш на трен, нямаш пет пари, тръгнеш пеш. Идеш в гостилница, гледаш другите ядат, ти гледаш. Другите облечени, ти гол зъзнеш. Къща нямаш. Знаеш ли какво нещо е сиромашията?“ Казвам: Зная. При богатството ти на мекичко спиш. Казвам: Блажени богатите. И след това той пристъпва и казва: „Блажени богатите, за да приспят съзнанието на сиромасите.“ Казано е: „Блажени нищите духом.“ Казвам: Това са посторонни въпроси от неразбиране. Аз казвам на този господин: Мислите ли вие, че ако се ожените за една красива жена, че с нея може да живеете добре? Тъй разсъждавам, както е на Земята. Всякога с една красива жена може ли да живееш добре? Не може да живееш. Някой път има претенции, любовници има, дават ѝ прием, ходила за това, за онова...

Привеждаха ми един пример: един американски милиардер се беше оженил за най-красивата американка и след няколко години ѝ даде един палат от 15 милиона долара, за да се освободи от нея. 36 милиона долара ѝ дава и 15 милиона един палат от мрамор на разположение, за да се освободи от най-красивата жена. Може би тя си има друго разбиране за живота. Не че тя е лоша. Той си мисли така. Сега ние знаем причините, но аз няма да спра върху това. Аз какво зная, то си остава за мене. Аз разглеждам обективно нещата, тъй, както са. Казвам: Някой път с една грозна жена можеш много по-добре да живееш. Красотата е богатство, грозотата е сиромашия. Някой казва: Възможно е с една красива жена да живееш добре. Случва се едното и другото.

Пък красотата и грозотата в природата, това са две условия. При грозотата се създават вътрешни качества на доброта у човека. Когато природата иска от един мъж или от една жена да създаде благородни качества, тя ще им създаде грозота, за да обърнат погледа си от вън. Нямат с какво да се хвалят отвън, да има поне отвътре нещо, на което да разчитат. Когато е заякнал човек, тя му дава и външна красота. Това са външни условия. Условие не е в природата грозотата, грозотата е само един метод. Красотата е едно достояние, което за бъдеще всички хора може да имат. При сегашните условия, ако вие бихте имали красотата, вие бихте си намерили най-голямата беля на главата. Ако имате една жена красива, че целият град полудее по нея, тя от любовници не може да се избави. Най-малко по 100 писма ще има на ден. Ако имате един мъж толкова красив, [на] неговата жена ще ѝ побелее косата.

Разправяха ми за един от модерните музиканти, който не обичал жените, не разбирал жените, човекът си мислел за музиката, човекът мислел да напише една идея. Влюбила се една млада мома в него, като свирили неговите произведения, искала да го види. Той не я пущал. Един ден намерила вратата отворена, той се разхождал в градината, хвърлила се,

започнала да го целува. Казва [ѝ]: „Какво безобразие!“ – „Аз не целувам тебе, но целувам твоя талант. Без талант нищо не струваш. Талантът, музиката ме интересуват. Сбогом – казва. – Аз поздравих таланта и желая ти да успееш.“ Тя си тръгва.

Та, по някой път, когато хората обръщат внимание върху нас, те обръщат внимание на някоя наша добродетел, на някой наш талант или на някоя сила, която са видели, не за самите нас. Докато имаш този талант, ти си виден. Щом изгубиш таланта си, не се интересуват от тебе.

Та, казвам: Този баща се обръща към сина си и му показва де седи истинското положение, синовното отношение към нещата. Много пъти казвате: „В какво седи самовъзпитанието?“ Има външно възпитание, има домашно възпитание, има и едно вътрешно самовъзпитание у човека, което за бъдеще трябва да се приложи. Докато човек не учи тези методи на вътрешното самовъзпитание, не тъй, както го разбират възпитанието някой път... Казвате: „Дано Господ го вразуми.“ Казвам: Знаете ли какво нещо е Божието вразумяване? Ако ти не сееш твоята нива и се молиш Господ да я благослови, с какво ще я благослови? С тръни и бодили. Ще се чудиш как тъй Господ [не чул] нищо, толкова си се молил! Господ нищо не възраства. Той възраства това, което е вече посято. Той казва: „Посей!“ Ти нищо не посяваш, а искаш да възраснат нещата. Ще възрасне туй, което е посято.

Та, сега, като ме слушате, дръжте вашите възгледи. Словото, което аз ви говоря, нека ви бъде тъй, както чистият планински въздух. Нищо не плащаш за него. Отворете се свободно някой път, не се плашете, че може да простинете. Ни най-малко. Този въздух, който влиза, може да ви пречисти. Едно учение е силно само дотолкова, доколкото може да внесе едно вътрешно обновление, един вътрешен подтик в душата и тази душа да се разширява, да добиеш самоувереност, че в света ти не си сам. Туй, което аз наричам да имаш едно същество в света, което ти обичаш. В ума ти седи идеята, че има един, когото ти обичаш. Не ти да си предполагаш какъв е, но да знаеш, че имаш едного, когото обичаш. Като се разговарям, един ми казва: „Аз досега никого не съм обичал.“ – „Според мене ти не говориш истината. Ти си човек, който най-много си се влюбвал. Аз виждам един, в когото си влюбен до ушите.“ – „Аз никаква жена не познавам.“ – „А, не познаваш. Че ти си така влюбен в себе си, не можеш да виждаш хората наоколо си.“ Всички хора са така влюбени в себе си, че са слепи за другите хора. Никакво страдание друго не виждат, от сутрин до вечер само за себе си, влюбили са се в себе си. Хубава е тази любов, отлична е. Но опасността на тази любов седи в това, че ти, като не виждаш хората, се сблъскваш с тях. Не че любовта е крива да обичаш себе си, но като обичаш

себе си, очите ти трябва да са отворени.

Та, опасността от старите възгледи е, че като влезете в духовния свят, ни най-малко не се изменяте. Аз изследвам духовните хора. И духовните хора, почти не се е изменил техният живот. Туй не е духовно. За да бъде човек духовен, той трябва да има едно Божествено начало. Тогава духовността е средина, зенит. За да има човек живот, или животът на природата, той трябва да има това начало, да е минал човек тази средина и да дойде в края на човешкия живот. Защото у човек се реализират всичките копнежи. Не разбирайте под „човек" тази форма, която сега виждате. Всичките светове, които виждаме, са все населени с човешки същества, все като хората от човешката раса. Човешката раса е навсякъде по материалните светове, безбройни светове има. Не са само едно парче, всичките светове са населени.

По някой път казвате: „Тези неща са фикции." Ние засега мислим, че разумните хора са само тука, на Земята. После, ние имаме ограничени понятия за съществуванието на живота. Ние мислим, че известни граници на топлината и светлината препятстват на живота и животът се умъртвява от известни микроби. Това са ограничени схващания. Няма сила в света, каквато и да е, която да ограничи живота. Животът е над всичко. Животът е над студа, животът е над топлината; животът е над светлината, животът е над всичко, той не се ограничава от нищо. Формите на живота са обаче в зависимост от външните условия. За това съм съгласен. Когато казвате, че животът зависи от нещо, ако той зависи от външните условия, той не е живот. Вследствие на тези криви понятия, които имаме за живота [...].

Някой казва: „Аз вярвам в Бога." Вървят двама християни и си приказват. Единият казва: „Аз вярвам в Бога." Разправя своята опитност, защо се е молил и Господ го е послушал. И двамата разправят, че Господ за всичко ги слуша. Сега двамата искат да покажат кой по-голяма вяра има. Вървят до едно място и из гората излиза една мечка с две мечета. Като видели мечката, и двамата се качват: единият се качва на една круша, а другият – на друга круша. Единият казва: „Аз се качих на крушата, понеже от крушата Господ по-лесно слуша." Другият казва: „Аз последвах твоя пример." Като заминала мечката, минава друг един християнин, те се оглеждат, и [той] ги пита: „Защо седите на крушата?" – „Мина една мечка с мечета, че да не я безпокоим [с] мечетата, качихме се на крушата." – „Защо не слезете?" – „Боим се да не е още тук." Питам: Кой има по-голяма вяра: тези двамата, които Господ ги е слушал и все още разглеждат дали мечката не е наблизо, или третият? – „Няма нищо, слезте, тя, мечката, нищо не прави [на] тези хора, които се молят на Господа. Тя не бута

религиозни хора.“ – „Е, ние от учтивост се качихме горе на крушата.“

Питам тогава: Ако в живота човека го сполети една несгода, каквато и да е тя, ако ти на тази несгода не може да намериш отношението ѝ, да я разрешиш, ти всякога изгубваш присъствието на духа си. Тогава какво отношение имаш към туй Същество? Защото онзи, който така вярва, няма далечно място, където и да е, Бог може да ти помогне. И тук, на Земята, да си, и в ада да си, където и да си, туй Божествено начало тебе те обгръща и ти трябва да го знаеш.

Не разправяй на другите хора в какво вярваш, защото само себе си ще опровергаеш. Много несгоди се случват в живота, никой не е запазен от несгодите и [има] такива изпитания, че може да влезеш в едно голямо противоречие със себе си. Не [само] туй противоречие, но всички противоречия в нас произтичат от онази нестабилна връзка, която ние имаме с Първата Причина, и от онази нестабилна връзка, която имаме с духовния свят. Аз не говоря за онази крайната стабилност. Не човек днес да има вяра и утре да няма. Аз разбирам човек да има онази простата вяра, която човек има ежеминутно в живота и я проверява.

Мене ми разправяше един господин, [един му] казва: „Знаеш ли, че аз мога да те убия? Няма защо да те коля. Ако това ще те подигне, няма защо да те коля.“ Той го поглежда и казва: „Като тебе човек коли ли се?“ Че мислите ли, че един грешник може да дигне ръката си и да заколи един праведник? То е невъзможно. Само при изключителни условия може да стане: ако той е една жертва за човечеството, но при никакви други случаи не може да стане. Ако туй стане, ще знаеш, че принасяш полза на човечеството.

Тогава има едно предание, туй било в древността, предхристиянската епоха. Един знаменит разбойник среща един светия. Казва: „Ти ли си, който смущаваш хората?“ Да го мушне, но ножът, който държал, става на огън. Той напуща огъня и отскача. Държи ножа си, той става на огън и отскача. Казва [светията]: „Синко, вземи ножа си. Свърши се тази работа.“ Мене много неща са ми разправяли. Много неща са ми разправяли и аз съм проверявал, някои са излизали верни, много неща неверни са излизали верни.

Има едно здравословно състояние в природата, тъй го наричам аз. Едно здравословно състояние, от което зависи, т.е., щастието на човека е в туй здравословно състояние. Аз тъй го оформявам. Туй е едно течение в природата, здравословното състояние. Няма да ви казвам къде именно е, но е в природата. В това течение е всичкото благо. Ти, като влезеш в него, почваш да растеш, паметта ти е памет, всичко ти е наред. Целият свят се

отваря пред тебе, всичко ти съдействува в твоя полза. Като влезеш в това течение, ти веднага излизаш от недоволството на живота. Когато имаш туй състояние, всичко ти върви. Мнозина са ми разправяли. Някои от вас някой път влизате [в това състояние], тогава хората ви срещат, поздравляват ви, приемат ви, обичат ви, пишат ви любезни писма. Почвате да се възмущавате, щом излезете от това състояние, хората ви изоставят, не ви пишат любезни писма, оставят ви сами, говорят лошо за вас.

Някой път съвременните хора са много взискателни. Казваме: „Защо Господ е допуснал това?“ Пък защо да не го допусне? Защо е, не питай. – „Защо Слънцето изгрява?“ Защо да не изгрява? – „Ами защо залязва?“ Защото не може да не залязва. – „Защо се случи това нещо?“ Защото не може другояче. Така трябваше да стане. Определено ти е на тебе да станеш сиромах. Защо? Определено ти е да станеш богат. Ако не станеш сиромах, никога не можеш да станеш богат. Определено ти е да станеш невежа. Защо? Ако не станеш невежа, никога учен човек не може да станеш. Определено ти е да имаш най-малкото добро, за да бъдеш съгражданин на най-голямото добро. И малките дарби, които имате, и малките постижения, които имате, те са свидетелство, че вие сте кандидати, имате възможност за големите дарби, за големите способности и постижения. Малките дарби показват, че един ден ще имате и големите дарби. Няма да остане нещо, което да не ви даде Господ. Няма нещо, което вие да сте пожелали и Той да не го даде. – „Но кога?“ Когато Той намери за добре. – „Ама след колко години?“ Аз [с] години не се разправям.

Сега да ви направя едно сравнение, за да мислите как трябва да гледате на нещата. Ако вие, след като сте постили 40 дни и у вас се явява едно усещане на глад и ви турят в един палат, който е пълен само със скъпоценности, които съществуват, и ви дадат едно малко парче хляб, кое ще предпочетете в дадения случай? При тия скъпоценни камъни вие ще имате и едно парче хляб, но този хляб ще възобнови вашия живот. Една сладка дума в живота дава повече, отколкото всичкото богатство в света. Тя носи живот. Тази дума е, която излиза из устата на Бога, из душата, из Духа на Бога. [Тя] струва повече в дадения случай, отколкото всичкото богатство, което имате. И при тази Божия дума, която [ви] е засегнала, вие ще бъдете силни, ще имате всичките постижения. Тъй седи онзи велик закон. Така са вярвали всички велики хора, всички светии, всички гении. И всичките хора, които са имали постижения, по този път вървят, на едно вътрешно доволство. Защото вътрешното доволство зависи да оценим ние. Ние още не сме оценили какво нещо е Божия любов. Чудни са хората, като говорят за любовта! Тъкмо ние трябва да проучаваме Божията любов. Ако срещна един човек, който ме обича, аз другояче ще изградя живота. Щом

ме обича, аз ще разгледам тази любов чиста ли е, безкористна ли е. Как ме обича, то е друг въпрос. – „Ама аз много те обичам.“ Той трябва да каже: „Има нещо, което минава през мене, аз искам да си замине, да се освободя от него.“

Ако любовта е достояние на човека, защо се губи? Ако ние я създаваме, защо се губи? Значи не е наше достояние. Днес имаш любов, утре изчезне. Казваш: „Къде отиде?“ Сега не трябва да се спъвате от това, туй не е отричане на онези възможности. Онова, което минава през вашето сърце, мислете, това е само начатък, едно малко начало на Божественото. А вие гледайте това начало да се увеличи. Нито един от вас още не е оставил любовта да подействува в него. Като дойде любовта, вие се плашите. Вие всички се плашите от любовта. Да ме извините за тази дума. Сега аз не искам да ви представям, но аз зная отрицателните форми на любовта и положителните форми. Но ще ви представя един пример.

Един евангелски проповедник ми разправяше своята опитност, няма да ви кажа името му. Той се молил 5–10 години да му даде Господ възможност да опита какво нещо е Божията любов. Казва: „Една вечер ме посети нещо хубаво, приятно, почна да се увеличава, да ме пълни. Легнах на корема, ритах, ритах, не мога да седя на краката си. Казвам си: „Да не бях искал това нещо!“

Сега ние разбираме да ни обича някой – да ни направи дрехи, да ни вложи няколко милиона в банката, да ни даде всички пожелания, да е внимателен. Това е само външната страна. Любовта се отличава с едно качество. То е следното: Онзи, който ви обича, той ще внесе един нов живот, едно ново разбиране, едно ново желание във вашия живот. Туй е качеството на любовта. Ако сте мъртви, ще оживеете; ако сте болни, ще оздравеете; ако сте бедни, ще забогатеете. Защото външното богатство е израз на онова вътрешно богатство. Никога човек не може да бъде богат външно, ако не е богат вътрешно. Той ако придобие туй богатство, ще го изгуби. Богатият човек работи, вътре той е богат и външно става богат. Че, Иов едно време беше най-богатият човек в света. Но дойде му най-голямото нещастие и изгуби всичкото си имане, изгуби и синовете си, хвана го най-страшната болест – проказата. Колко време е страдал, не се знае. Но след като минава този изпит, придоби едно ново разбиране, една нова идея за Бога. Той разбра какво нещо е Божията Любов. Каза: „Сега разбирам, че моята любов, която съм имал досега, е много слаба. В любовта, която сега имам, няма да говоря така.“ Казва се, че Бог му е възвърнал двойно материалните блага. При това и синовете и дъщерите му е върнал от онзи свят в много по-красива форма, отколкото преди.

Питам: Туй, което стана с Иова, ще бъде ли изключено с вас? Казвате, че е само за Иова. Не, то е достояние за всички. Не по същия начин, като на Иова, но по пътя, който Бог е определил за вас такова едно благо. Ако държите като Иова, ще имате същото разбиране, ще имате същото благословление. Казвам: Красиво е, когато човек се намери в изпитание, във време на страдание и спази онова присъствие на духа.

Един православен свещеник ми разправяше една опитност. Казва: „Всичко ми беше тръгнало назад. Само беля след беля ми идваха. Казвам: „Защо така, защо така?“ Един ден ми дойде една идея. Казвам си: „Малко ти е това! То е нищо.“ Дойде друга една беля. Казвам: „Чакай, ти си ял и пил досега. Че другите хора страдат, нищо не ти е!“ Казвам: „Господи, много Ти благодаря! Още ако има, нека дойде, че и моята празна глава да узрее, че и аз да вляза в положението на хората.“ Откакто почнах да казвам така, тръгна ми напред. Започнах да обичам тези хора. По-рано нищо не мога да направя, след това, след тези страдания, почнах да давам на хората един добър съвет. По-напред, като дойде някой при мене, аз подам си ръката и казвам: „Плати сега!“ Дам му благословението си. След като имах тази опитност, дойде някой, казва: „Прочети ми.“ Казвам: „Синко, тази работа е много лесна, четенето, най-лесно е, тя е търговска работа. Аз мога да ти чета, но туй, което ти чета, ти вярваш ли го? Готов ли си туй да го направиш?“ Иска някой благословение и казва: „Какво да ти платя?“ – „Нищо, синко – казвам, – направи туй, което Господ иска от тебе сега. Иди го направи.“ Това е служене на Бога. Ако всички хора биха повярвали!...

Казвате: „Как ще се оправи светът?“ Ние очакваме един ден еволюцията, ние мислим, че човешката еволюция ще ни докара до едно съвършенство. Няма да го бъде. Някои мислят, че като почне човек да гради, ще бъде. Нещо, което до небето да дигнеш, то нищо няма да ти даде. Еволюцията, то е любовта, която се проявява в живота. Под еволюция трябва винаги да разбираме мощните сили на любовта, да разбираме живота и да прилагаме Божия велик закон, да обичаш всичко туй, което Бог е създал. Да чувстваш и да влезнеш във връзка с всички най-разумни същества. Най-първо, на Земята трябва да бъдеш във връзка с всички добри хора, не само на Земята, но и на Небето. Някои искат да се запознаят с Христа. Християните мислят, че той е на Небето, от дясната страна на Бога. Теософите мислят, че е в Хималаите някъде, в Индия, други мислят, че е в Палестина. Че е на Небето – там е; че е в Хималаите – там е; че е в Палестина – и там е някъде. Аз не мога да се изкуся, да кажа нещо. Има неща, които не трябва да се казват.

Значи, някои неща не се казват. Когато обичаш една жена, не казвай, че я обичаш. Туй е правило. Щом кажеш, че я обичаш, веднага се изменя

положението. Оттам насетне цяла беля ще си навлечеш на главата. Защото туй е един завършен процес. Значи, жената разбира следното. Щом ти казваш, че обичаш една жена, тя казва: „Значи ти засега ме обичаш, а за бъдеще няма да ме обичаш." Обърне си гърба. Щом казваш, че я обичаш, тази любов престава. Направете опит, да видите, че любовта ще престане. Ама слушайте защо. В думата трябва да има три неща, непременно да следват. Тази мисъл трябва да бъде вярна и по мисъл, вярна и по чувство, вярна и по постъпка. Какво ми коства мене да ви кажа, че ви обичам? Но ще кажете: „Как ни обичаш, повече от всички?" Тогава вие ще се намерите в положението на жената, която питала мъжа си: „Обичаш ли ме?" – „Обичам те." – „Ама повече ли от другите жени?" – „Не, като тях. Обичам те." Как повече от другите жени? Туй е престъпление. Сега всички вие искате да ви обичат повече от другите хора. Аз го прилагам без разлика към мъже и жени, приятели. В моята любов вие, когато и да имате нужда, може да разчитате на мене като на приятел, не да ме излагате. Защото, ако вие злоупотребите с моята любов, както онази англичанка, която пратила своя възлюблен да се качи на върха, за да опита любовта му, да ѝ откъсне един еделвайс от най-опасното място. Той ѝ откъсва еделвайса, дава ѝ го, но ѝ казва „Сбогом!" Вие искате да опитате Бога да направи нещо заради вас, вие ще го получите, но и любовта ще си иде. Вие ще останете с вашия еделвайс. Ще отиде любовта.

Ние злоупотребяваме с онази великата Любов, която трепти в Божието сърце, в Божията душа. Какво не правят днешните хора? Я погледнете днешната култура. Аз съм виждал тези хора, свещеници, владици, мене ме учудва онова безлюбие, мене ме учудва тяхното безлюбие. Това не е за осъждане. Тази мисъл не ме тревожи. Но туй безлюбие носи след себе си лоши последствия, страдания. Любовта носи щастие, а безлюбието носи бъдещите страдания, болести, неврастении, какви ли не болести, които лекарите кръщават. Щом любовта изчезне, щом изчезне онзи великият живот, тогава ще се явят всичките болезнени състояния, тогава ще дойдат лошите последствия, тогава ще дойдат астрологическите лоши аспекти.

Казвате, че Сатурн това направил, Юпитер, Венера. Те нищо не са направили, ти сам си го направил. Човек е съществувал преди да е съществувал Юпитер, планетите. Какво ще кажете тогава? Човекът беше преди да беше планетата Венера. Тогава кой му влияеше в света? Я кажете. Туй са сегашни символи в астрологията, с които ние обясняваме туй, което има да става, но да считаме, че Венера е повлияла? Че, Венера какво е? Срещне те една Венера, поусмихне ти се. Срещне те някой Юпитер – влиянието дошло, той е много учен, свършил 4 факултета, учен човек, той ти повлияе. Ето Юпитер. Срещне те някой Сатурн, който ходи по земята, той ти повлияе. Сега трябва да разбирате какво се разбира под думата

„Венера“, под думата „Сатурн“, под думата „Юпитер“. В съвременната астрология, тъй, както го дават, донякъде е приложимо, но да се внесе в живота като една възпитателна система, като една наука, от която може да се ползуват, трябва да се дават малки изяснения. Сега не е въпрос ние да засягаме въпросите от едно гледище. Ако човек не разбира, ще каже: „Не си астролог.“ Ние разбираме наука.

Някой ще каже: „Нас смятане не ни трябва.“ Трябва ни. Трябва ни едно правилно смятане, трябва ни една правилна логика, трябва ни един правилен говор, трябва ни музика в света, но онова, което носи в себе си Божественото начало.

Ако аз бих дал една система за възпитанието... Досега още в Европа не прилагат музиката като възпитателен метод. Може учителят да си има в класната стая пиано, да седне на пианото и като свири и пее, да разправи на децата една приказка в песен. Всичките деца ще се съберат, няма да има главоболие. Не една песен, не една приказка да им разправи, много обективни приказки.

Някой път даже възрастните, като ви дойде едно страдание, не знаете как да се освободите от него, аз съм срещал някой върви, маха си ръката. Извикай този човек и го попитай: „Знаеш ли как се пее тонът „ла“?“ Станеш сутринта, кажи на жена си: „Кажи ми, как се пее тонът „ла“?“ Пей правилно. Кой от вас ще го вземе правилно? Как няма да го вземе? Когато човек органически е добре тониран, взема тоновете правилно; когато органически не е добре тониран, не взема тоновете правилно. Вземеш ли „до“-то вярно, започни, направи усилие да се тонираш, да вземаш тоновете правилно. Защото природата си служи с музиката. Природата е крайно музикална. Ние виждаме само опакото на тази природа, в което ние сме вложили известен дисонанс. Целият живот на хората от 8000 години, са внесли един дисонанс. Този дисонанс е човешки, той не е на природата. Ако отмахнем този дисонанс, ще дойдем до истинската природа и веднага в тебе има една мощна сила и ти дохождаш до една строго определена мисъл, до едно строго определено чувство и до една строго определена постъпка, до установения хармоничен ред на нещата.

Та, казвам сега: „Слушай, сине, мой!“ Бог се обръща към вас и казва: „Слушайте, синове, слушайте Моите думи, не думите на хората.“ Но ти ще кажеш: „Аз мисля, че на мене Господ ми говори.“ По какво се отличават Божиите думи? Те се отличават, че Божиите думи, онова, което Бог говори, винаги сега става, не утре. Бог никога не говори за утре. Божиите работи може да ги проверите от сутрин до обед, [тогава] може да ги проверите, следобед не говори. Който иска да прави проверка за Божиите работи, от

сутрин преди изгрева на Слънцето до обед може да проверите. Той ще ти каже: „Този час – това и това." Ако се сбъдне, от Бога е; ако не се сбъдне, не е от Бога. Направете опит, докато почне да се сбъдва това за твоята мисъл. Туй, което Бог ти говори, ако има една връзка, трябва да влезеш вече в Божествения свят. Туй е общо достояние, за всички е тази мисъл.

Сега ако ви кажа, че Господ ви говори, вие ще кажете: „Ами как говори Бог?" По някой път аз съм говорил, чувам Го, но не зная как говори. – „Ама откъде говори?" Чувам Го, че отнякъде говори. От кое място е, не зная. – „Виждал ли си Господа?" Виждам Го, но не зная къде е. Говори ми, разбирам Го, всичко, каквото ми каже, става. Но да ви кажа къде е, тук или там, не мога да ви кажа. Какво ще разберете вие? Вие ще кажете, че тази работа е съвсем забъркана. Действително, ако тъй се говори, много е забъркана. Но аз съм човек от обективните хора, от хората, които се занимават с реални работи. Аз не съм от хората, които се лъжат. Досега не съм успял да излъжа себе си. Едно нещо досега, колкото и да съм правил усилия, не съм успял да излъжа себе си. Пък и досега никой не ме е излъгал. Никой не е могъл, пък и всичките дяволи, които доста са се мъчили, не са могли да ме излъжат. Три неща: нито аз, нито хората, нито дяволите не са могли.

Та, казвам: В мисленето седи една велика истина. Не се самоизмамвай само! Всички хора са радиоактивни станции. Всеки човек за дадения случай е една станция. Може да го бутнеш и чрез този човек, който и да е, Бог ще ти проговори. Казваш: „Че отде зная кой ще ми каже истината?" Че, ако ти си екскурзиант, може да си свършил няколко факултета, но не знаеш пътя, обръщаш се към едно дете и казваш: „Този ли е пътят за еди-къде си?" – „Този е пътят." Не може ли туй дете да ти даде едно знание? Трябва ли да го приемеш? Ще го приемеш. Знанието трябва да го приемеш, откъдето и да е; от всички хора може да го приемеш.

Има известни минути, през които трябва да наблюдавате хората. И в най-лошите хора има моменти, когато са много красиви. Тези хора всякога лоши не са. Лошото в човека е едно състояние, което се дължи на някои черти на миналото. Върху тях няма да се спирам, защото, за да ви разправям за лошото, трябва да разваля хубавото. Лошото аз го наричам едно подхлъзване. Щом се появи най-малкото колебание, съмнение. Иде при тебе един човек, иска ти услуга, да му направиш една много малка услуга. Той не засяга твоите интереси. Ти казваш, че нямаш време и замине си този човек, но тебе ти стане мъчно, щом не си му направил тази услуга. Той не искаше от тебе 10–15 милиона, той искаше една много малка услуга, да му дадеш чаша вода. След това усещаш в себе си една вътрешна скръб.

Питам тогава: Върху какво се гради нашето щастие в света? То се гради върху окръжаващите хора, с които сме заобиколени, с народа, с цялото човечество. От тези обективните хора на Земята, от тях зависи твоето щастие. Ако отидеш в училище, учител ще имаш, учител по пение ще имаш. Дето и да идеш, все работа с хората ще имаш. Може да говориш за ангелите, но ако отидеш на Небето, и ангелите ще вземат човешка форма.

По какво се отличават ангелите? Ангелите се отличават по това: ако попиташ един човек, който не е ангел, той ще се замисли, но ако го попиташ: „Ти ангел ли си?“, той се усмихне. Той казва: „Дойдох да си поживея на Земята.“ – „Ти в Бога вярваш ли?“ Той се поусмихне пак. Той е един от ангелите. Когато питам един човек за неговото верую и той се усмихва. Човека, като го попитам за живота, и той ми се усмихва. Като го питам: „Завършил ли си училище?“, той ми се усмихва. Аз казвам: Той е един от ангелите. После, ангела някой път в университета го скъсат. Пак излиза вън и казва: „Скъсаха ме.“ Усмихва се. Той се смее на голямата ученост на професора, понеже той знае хиляди пъти повече от тях. Те го късат като много невежа. Професорът, като погледне този ученик, той се усмихне и казва: „Не те е срам, нищо не знаеш! Но хубаво се смееш.“ – „Не, господин професоре, смея се на твоето невежество. Но какво да правя. Дошъл съм тук със своето невежество, ще ме извиниш.“ Професорът е малко снизходителен, казва: „Хайде, ангеле, само излез.“

Аз туй ви разправям само за изяснение. То е само един начин. Има и други. Това са външни черти на един ангел. Има и други, вътрешни силни черти, аз не ги казвам. Всеки човек, който се усмихва и ви гледа право в очите и погледът му е малко нагоре, той е ангел. Който не се усмихва и погледът му не е нагоре, той не е ангел. Който се усмихва, той е един от ангелите.

Казва [Господ]: „Слушай, сине Мой. Приеми думите Ми, думи на живот, приеми думите на Любовта.“ Какво по-велико в света, да може да сме свързани с Онзи, Който ни е родил, да сме свързани с всички братя и сестри, които ние сме родили, с всички онези души в света, с които сме излезли и дошли на Земята, за да минем своето развитие! Дошли сме да работим за онова, което ни предстои за бъдеще. Не да се занимаваме с онези вътрешни страдания, но с вътрешните постижения. Има нещо по-велико, за което ние трябва да мислим. Хубави са и тези работи, но оставям [ги] на заден план. Но [за] съществeното трябва да мислим.

„Слушай, сине Мой, думите, които ти говоря.“

„Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

15-а неделна беседа, държана от Учителя
на 14.I.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

На 7.I.1934 г. по каталога на Елена Андреева няма беседа. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев).

1934_01_17 Силата на подсъзнанието и свръхсъзнанието
Общия Окултен клас

СИЛАТА НА ПОДСЪЗНАНИЕТО И СВРЪХСЪЗНАНИЕТО

Сряда, 5 часа сутринта
Добрата молитва
Размишление
Ще ви прочета 16 глава от I-во Послание към Коринтяните.

Някои работи, които са станали тогава, приличат на сегашните. Някой път не се разбира Писанието.

Човек, като постъпи в някое училище, все трябва да има някои заложби. Знанието е общо, но все таки човек има склонност към някои знания повече, а към някои по-малко. Както тогава, така и сега, много хора трябва да се учат, както малките деца. Мъчно расте човек и мъчно добива тези разбирания и казва: „Това са духовни, мистични разбирания.“ Някои от вас имат смътно понятие за мистичното, за духовното. Физическите разбирания са най-близки, духовните са малко по-далече, а мистичните влизат в категорията на духовните. Няма да се спирам върху думите, понеже думи без съдържание не означават нищо. Например, човек може да носи името Ангел, без да е Ангел. Човек може да носи името Давид, без да е Давид. И човек може да носи името Исус, даже може да носи името Христос, без да е Христос. В България има доста Христовци. Може да носи човек името християнин, без да е християнин. Човек може да носи името на учен, без да е учен. И може да е свършил даже училище, без да има знание. Може да има съвсем елементарно знание. По някой път ние се радваме на парите, които хората спечелили. Някои са натрупали богатства. Но нещастието на богатството седи в това, че парите не познават никакъв господар. При когото отидат, него познават. И няма нещо по непостоянно от парите, които хората са направили. Има едно злато, което оживява човека, то, като влезе в човека, не го напуща. То носи живот. А пък тези пари, които хората са направили, те не остават постоянно при човека.

На вас бих ви предложил един избор: Да ви лишат от хляб и вода за известно време, или да ви лишат от въздух, или да ви лишат от светлина. Кое бихте избрали на първа ръка. Кое е най-малкото лишение. Нали по някой път, искате един метод, с който да работите. При този, негативния метод, човек веднага ще съобрази. Всеки един от вас знае, какво ще избере. Когато се говори как човек да постигне нещо, той трябва да избере, в даден

момент това, което е най-съществено за него, за да не се губи времето. Съзнанието наричаме долен джоб, а пък самосъзнанието – горен джоб. Едно житно зърно ще го държиш десятки години в джоба си, но то не расте. Обаче, това житно зърно, като излезе от джоба ви и отиде на нивата, тогава ще израсне. Когато нещата излязат от нашето съзнание и самосъзнание и влязат в подсъзнанието и свръхсъзнанието, тогава се реализират. Ти си болен. Ако ти държиш това в своето съзнание и самосъзнание, то болестта не си отива. И щом туриш болестта в своето подсъзнание и свръхсъзнание, то за 2–3 деня болестта си отива. Някой път болният човек заспи и казва: „Да става каквото ще.“ Да спи дълбок сън и като се събуди след 2–3 деня, голямата криза е минала.

Та казвам, по възможност повече от вашите безпокойствия, от долния и горния джоб на вашето съзнание и самосъзнание ги турете във вашето подсъзнание и свръхсъзнание. В един стих на Писанието се казва: „Възложете товара си на Господа.“ Турете вашето желание във вашето подсъзнание и го забравете. Тогава други ще се занимават с него. Защото, в дадения случай, вашето съзнание и самосъзнание служат само като събирателна сила, но вашето съзнание и самосъзнание [подсъзнание и свръхсъзнание] градят. Човек може да вижда своите погрешки и недостатъци и пр., но щом питаш своето самосъзнание как да се поправят, то мълчи, не казва, но когато се отнесеш до своето подсъзнание и свръхсъзнание, те ще ти дадат упътвания и веднага работите ще се оправят.

Искам да ви кажа где се спъвате. Ще ви дам рецепта на всинца ви, понеже не искам да дам рецепта само на един човек. Вие се молите. Ако вашата молитва е във вашето съзнание и самосъзнание, тя нищо няма да направи. Такива молитви не отиват надалеч. Една молитва, като я отправиш, ти трябва да я забравиш, не да я забравиш, но да я оставиш на великите закони на природата: Светлина, топлина и влага, те ще направят с него [нея] както знаят. Тури семето в земята и отгоре тури малко пръст, да не го заровиш на дълбочина 3–4–5 педи.

Аз съм слушал някои да казват: „На нас не върви, а на света върви.“ Но от как влязохте в този път, вие все още работите с вашето съзнание и самосъзнание и казвате: „Господ ще работи за нас и ние да си почиваме.“ Не, в новия живот ще работиш два пъти повече отколкото светския човек. Не да имаш каквото и да е знание, но ще се опретнеш да имаш едно положително знание.

Това, което и вие искате от невидимия свят, от Бога, трябва да бъде една необходимост. Имате право да искате, но то трябва да бъде една

необходимост, нещо належаще, без което не може. Не да искаш неща, които са второстепенни. Може [б]и всички нещастния в човешкия живот произтичат от непоставянето на нещата там, гдето трябва. Например, на вас какво ви трябва. Все ви трябва нещо. Но това, което трябва на всинца ви, то е разнообразно. Желанията на всинца ви не се съвпадат. Кой ще реализира нашите желания, ако не ние. Писанието казва: „Да не пожелаеш." Кое да пожелаеш и кое да не пожелаеш? Да ви дам едно малко изяснение. За един градинар най-същественото е една хубава градина и при градината да има вода, извор. Най-същественото за градинаря е това, една хубава почва и вода. След това от него се изисква и трето нещо – труд. Сега, да ви наведа на едно друго сравнение. Ако една майка има три деца и едното от тях е най-даровитото, а последното е инвалид, то като дойдат нейните съседки, кое от децата най-много ще препоръча. Не може да препоръчва инвалида. Питам сега: Този син или дъщеря, инвалид има ли какво да се сърди на майка си? Колкото и майката да обича инвалида, обаче, в този инвалид може да няма онези условия, с които той може да привлече майка си. Няма нещо, с което може да привлече майка си. Може би майката да проявява своята любов, понеже не може да не бъде майка. Съчувствие ще прояви. Някой път има инвалиди, които представляват недоволният елемент в дома. И във всички общества има недоволни елементи. И всички недоволни елементи започват все от материални работи: речено-казано. Материалните работи служат за голяма спънка. И духовните работи не могат да се уредят, докато не се уредят материалните работи. Човек в материалните работи трябва да е много изправен, и в думите си и в постъпките си, доколкото може. Не може да се изисква от един човек, каквото може да се изисква от един светия. Но да направи възможно[то] за него, в дадения момент. Апостол Павел, в прочетената глава, говори за светиите и казва, че тия светии имат нужда да им се събира милостиня, да им се занася малко помощ. И Апостол Павел казва: „Може да изберете една депутация, за да изпрати суми за светиите."

Много естествено, че светиите завземат такова място, каквото мозъка в главата. Мозъкът не може да отиде да копае, но ръцете и краката трябва [да] работят, стомахът и дробовете трябва да работят и това, което остане от тях, да се изпрати в главата. Всички светии са все в главата. Ако вие не пратите милостиня на светиите, работите не вървят. И ако мислите да минете щастливо живота си без да помагате на светиите, аз да ви кажа, че ще закъсате съвсем. Вие ще кажете: „Светията да работи за себе си." Щом трябва да работи за себе си, той не е светия. Светията изпълнява една функция, чисто Божествена.

Сега искам да ви наведа на една мисъл. Когато ние говорим за

Божествените работи, трябва да разбираме една връзка, една необходима връзка, която съпътствува, а не да разбираме това, което не е. Защото има светии, които ходят да просят. Не, не са светии. Светията никога не проси. Той може да умре гладен, но не отива да проси. И ако той отива да проси, той е един самозван светия. Сега, аз ви навеждам на тази мисъл, понеже мнозина от вас, по някой път, сте подложени на известни вътрешни духовни неразположения. Например, вие не сте се научили да бъдете търпеливи. Като ви дойде някоя мъчнотия или някое малко изпитание, не сте в състояние да го носите и гледате да намерите някого да му го турите на гърба, да споделите с него. И на вас стане добре, а нему – не. Има някои страхливи. Имаш някоя голяма рана, покажеш я на някого, и той не може да се освободи от тази мисъл, да не би тази болест да го хване. Ако ще покажеш раната си, то я покажи на онзи, който разбира, а не комуто и да е. Писанието казва: „Носете си теготите един на друг.“ Какво се разбира по това? Вие трябва да знаете през какви теготии минава едно лице без да ви казва.

Вие трябва да работите. Има една обща работа на Божествения Дух. В Божествения Свят търсят най-способните хора, които са възприемчиви, за да им предадат една своя мисъл, която трябва да се реализира. Например да ви изпратят да проповядвате, да обърнете някого към Господа. От где ще започнете? Я напишете една такава тема: „Ако аз съм проповедник, как ще държа първата си проповед, за да обърна някого?“ Всеки да си даде мнението. Помнете, че при Любовта има една вътрешна връзка между това, което обичаш и тебе. Ти никога не може да обичаш това, което не е полезно. Ти обичаш хляба, понеже той ти е необходим, полезен ти е. Ти обичаш водата, въздуха, светлината, обичаш всичко онова, което, в дадения случай, може да ти бъде полезно. Кое ще обичаш? Това, което ти е полезно, а това, което не ти е полезно, не си губи времето с него. Например събираш конски петали оттук, оттам за късмет. Ще събереш доста петали на вратата. Това са поверия. Защо именно, хората обичат конските петали. Те мислят, че в тях има някакво щастие, някаква магическа сила, та като имаш петали, може да ти тръгне напред. Действително, в едно отношение е проверено следното: Ако си болен или неразположен, качваш се на някой здрав кон, ездиш го 1–2 часа и ще ти бъде много добре. Това има целебна сила. Но, ако е болен кон, не се качвай. Ако конят е здравеняк, качи се на коня. Щедър е той. Каквото има – дава го. Той има чувството на тщеславие, щедър е в своето даване. Конят е емблема на човешкия природен ум. И следователно, едно конско петало винаги показва природния ум. Конското петало е символ на природния ум. Конското петало на природния ум може да ти помогне.

Човек трябва да бъде съобразителен. В какво седи съобразителността?

Представете си, че вие сте в едно духовно общество, наречено с каквото и да е име. Някой брат дошъл при вас и вие сте му дали, според сегашната мярка, хиляда лева. Той обещал да ви ги върне. Но, представете си, този брат е закъсал и няма нито пет пари. Ако така вървят работите, той няма да си плати дълговете и след десет години. Струва ли да му кажете: „Плати си дълга." И тогава ще се скарате и освен, че той няма да ви върне парите, но ще се наруши любовта между вас. Конското петало казва: „Не искай пари от там, гдето няма да ти ги дадат." И после мнозина от вас си позволявате, някой път това, което ангелите не си позволяват. Когато някое ваше желание не се изпълни, както вие мислите, вие се обръщате към невидимия свят, към Бога и казвате: „Как така!"

Питам сега, какво ви дава повод да казвате така? Какво ви е длъжно Небето? Че ви е длъжно – да, но знаете ли вашите задължения? Защото задълженията са еднакви. Щом искаш, трябва да има нещо, което трябва да отговаря на това, което искаш. Един син има право да изисква от баща си да го поддържа, но ако синът не изпълнява волята на баща си, тогава, какво отношение може да има между бащата и сина?

Сега ние се отвличаме. Може във вас да се роди мисълта: „Та, ние не изпълняваме ли Божията Воля?" Аз не казвам, че не я изпълняваме, но ако ние изпълняваме Волята Божия, защо работите ни не се оправят и защо в много работи сме закъсали? Ние обясняваме и казваме: „Кармата му е такава." Но това нищо не обяснява. Щом не плащаш, дългът ти ще се увеличава и условията на живота ти ще станат по-лоши. Щом не учиш и не прилагаш, работите ти ще се влошат във всяко отношение.

Ти казваш: „Аз ли съм най-лошия човек?" Ти не си най-лошия, но не си и най-добрия. Ти казваш: „Аз ли съм най-глупавия човек." Не си най-глупавия, но не си и най-умния. Понятието глупав, е нещо много относително. При известни хора може да бъдеш глупав, а при други – умен. Не, че те те правят глупав, но при известни хора може да бъдеш силен, а при други – слаб. Например Дан Колов е победил в 110 борби. Той разчита на себе си, до известно време. Дан Колов ни най-малко не го е срам да отиде в Париж да се бори. Не се стеснява от това, че има опасност да го гътнат. Той казва: „Досега моят гръб не е паднал на земята и няма да падне." И всеки един верующ трябва да има нещо, на което силно да разчита.

Онези, великите закони, които работят в света, това са разумни пътища, по които всеки трябва да върви. Някой път аз съм ви дал един пример. Християнските общества в Америка имат един начин, един метод. Всички стават и разправят своята опитност, как се е молил, как му е помогнал

Господ. До известна степен това е верно, това е така, но много от тия неопитности са неверни. Много хора разправят само от тщеславие. Аз съм разправил за един господин, който ни прекара през река Камчия. Но това е изключителен случай. Един изключителен случай на 99 случаи. Деветдесет и девет пъти аз съм ходил пеш. Той минава с каруца и аз тръгвам пеш. Той минава и заминава. При известен случай само, той ме взема на каруцата и ме прекарва през реката. Аз не мога да взема това като правило.

Трябва да вземем като правило само такива неща, при които има само едно изключение на 100 случаи. Но там, гдето има 99 изключения, това не е правило. Понякога има съвпадения [в] живота, тъй че мнозина поставят работата на късмет. Късметът е едно изключително условие. Например вземаш един билет на късмет. Желаеш да ти се падне печалбата. Може ли да ти се падне? Колко години, като вземеш билет, ще ти се падне нещо. И всеки един [от] вас може да провери. Три пъти, като го провериш и ако не се сбъдне, не го търси. Аз да ви дам правило: Имаш желание да си вземеш лотариен билет и нещо ти казва, че ще спечелиш. Ти вземаш билет, но изгубваш. Втори път повториш и пак нищо. Трети път и пак нищо. Тогаз не търси вече. То е свършено вече. Или вие имате поверие, че ако тръгнете на работа в петък или друг някой ден, ще ви тръгне добре. Тръгни три пъти в понеделник и ако не ти върви, зачеркни понеделника. Трябва да турите известни разбирания, когато нещата стават в света.

Двама светски хора ходили по света. Единият от тях бил умен, има малко пари, но наемал двама–трима души като глашатаи да го хвалят, че той е такъв и онакъв, че той всичко може да направи. А пък другият, никакъв глашатай не хващал. Този, който имал глашатаи, вървяли му работите. Защо? – Защото този човек бил умен. Но все таки, като те препоръчват, поне половина от това, което ти приписват, да го има в тебе. Защото един ден хората ще те подложат на изпит. Всякога ще се изложат на изпита, ако не са готови. Както един турчин, който се хвалел, че като бил в Багдат, скачал трап широк 10 метра. Един му казал: „И тук има трапове.“ Но онзи казал: „Не, онези трапове там се скачат, а тези тук не могат да се скачат.“

Развивайте в себе си интуицията. В човека има едно чувство, което хората наричат интуиция. Има известни способности в човека, които аз наричам почиваещи способности. Те не са способности, с които човек работи. Интуицията и други подобни способности, принадлежат към по-висшите области на човешката душа. И тези способности в човека функционират само когато човек е спокоен, когато не се безпокои. Ако е способен, функционират способностите на обикновения ум, както у животните. Но, когато един човек иска да разреши един въпрос за далечно бъдеще, трябва

да функционират онези почиваещи способности на човешката душа. Например, ти чувстваш, че след толкова и толкова време нещата ще станат. И ти тогава си въоръжен, както астронома с телескопа и виждаш това, което обикновеното око не може да види. Или имаш далекоглед и виждаш на 20–30 километра това, което един човек с обикновените очи не може да вижда.

Та казвам, Бог ни е поставил в тъмнина, предвидил е всичко и всички неща е вложил в нашата душа. И ако ние бихме следвали тия закони, ще успяваме. Човек трябва да бъде напълно самостоятелен, но хората могат взаимно да си помагат за развитието на своите способности. Когато става някое изобретение едновременно работят 10–15–100 души, върху това изобретение. И го докарват до неговия край. Виждаме в съвременната музика същото. В нея са работили мнозина видни музиканти и това, което е постигнато се дължи на тях. В християнството е същото. При сегашните условия и вие трябва да работите. Вие можете да кажете: „Аз не съм определен за това." Тогава, според вас, за какво е определен човек? Вие за какво сте определени? За какво е определен човек най-първо? Вие ще кажете като онзи българин: „Аз не искам повече, поне на онзи свят да държа опашката на владишката дреха." Като си тури владиката мантията, онзи само я повдига отзад. Съвсем ще закъсате вие, ако речете да носите дрехата на владиката. Ако вашите дрехи ги държат, също така ще закъсате. Давам ви едно правило: Обличай се сам и не оставяй никой да ти носи опашката на дрехата. Като едно изключение, за 10 години ако някой ти направи една услуга, приеми, но да чакаш всеки път да ти турят палтото, така се научаваш на един лош навик. Искам да ме разберете добре, не да станете фанатици. При известни условия може да ви услужи някой, но общото правило е: Вие разчитайте сами да работите, а пък всичките помощи, които могат да дойдат считайте като едно преходно условие. Вие да разчитате на себе си, на своите сили.

Не туряйте в ума си идеята да станете богат, учен и пр. Хубави работи са те, но това не е съществено. Да станеш богат, не е съществено. И учен да станеш и това не е съществено. Това са само условия. Кое е съществено, в дадения случай? Да ви дам едно сравнение: Вие може да искате да бъдете един голям кон. Тогава ще ви натоварят с големи предмети. Ще носите големи сандъци, снаряди, камъни и пр. Или може да бъдете едно малко конче и едно малко царско дете да възседне на гърба ви и да го носите. Ще бъде ли еднакво положението ви като голям кон и като малкото конче, което носи царското дете. Английската кралица имаше магаре, което носеше кралското дете. И това магаре имаше 5 лекари да го гледат и то беше най-щастливото магаре. Ако някой човек ще върши някои работи нека избере онази работа, която ще спомогне за неговото повдигане.

Не зная дали сте правили опити, като вземате лотарийни билети. Някои вземат лотарийни билети и казват: „Ако спечеля, половината ще дам на бедните.“ Вземаш веднаж, дваж, триж и не върви. А пък той има скрита мисъл. На сиромасите най-малко им върви на лотария. Доколкото се простират моите познания, всякога големите печалби се падат на богатите хора. Богатството отива при богатите хора, а пък сиромашията отива при сиромасите. Има едно малко изключение. И много естествено е това. Учените, хубави книги отиват при учените хора. Една учена книга никога не попада, или много рядко попада у невежия човек. И ако попадне, то учените хора ще намерят пари и ще я откупят и ще му кажат: „Тебе не ти трябва книга толкова, а пари.“ Доколкото виждам, нито един от вас не е вземал билет, че каквото спечели да го даде на сиромасите. Някой, ако види че това не е право, да каже: Като спечели на лотария, да е дал печалбата на сиромаси. Добре е човек да бъде занят и със себе си, но голяма опасност има в нашия век в това отношение. Ние сме заняти със себе си повече, отколкото трябва.

Това, което седи в твоето съзнание и самосъзнание, то не може да се реализира. Можеш да се тревожиш колкото искаш. Ще пиеш студена вода за него. Това, което обичаме в живота, то трябва да влезе в подсъзнанието и свръхсъзнанието. Те са Божествените елементи в човека. Ако искате нещо, за да придобиете една опитност, искайте неща съществени. Ти искаш да станеш полковник, но имаш хилаво тело, искаш да станеш здрав. За да станеш здрав, ти никога не туряй в ума си превозни средства, че ще се качиш на фаетон, автомобил и пр. Ти ще кажеш: „Ще ходя!“ За да станеш здрав, ще туриш идеята, че ще ходиш пеш. Ако туриш превозни средства, здрав няма да бъдеш, нищо няма да направиш. Всякога здравето започва от там, когато човек разчита на себе си и влиза в прями отношения с природата и разчита на природата повече отколкото на хората.

Първото нещо е: Уповавай на Бога. Второто нещо: Уповавай на природата. Третото: Уповавай на себе си. Четвърто: Уповавай на ближните си. Ако искате да имате постижения най-първо уповавайте на Бога или турете нещо във вашето подсъзнание и свръхсъзнание, но не оставяй във вашето съзнание и самосъзнание. Да ви дам друга една рецепта. Щом се безпокоиш за една работа, то идеята е във вашето съзнание и самосъзнание. Щом престане всяко безпокойствие, то мисълта ви е вече минала във вашето подсъзнание и свръхсъзнание.

Вие правите погрешката, която е направила една американка. Тя имала един приятел. Тя писала писмо до мъжа си и до своя приятел, но по погрешка писмото до приятеля си турва в плика на мъжа си и обратно и

мъжа, като получава писмото, учудва се. Писмата на съзнанието и самосъзнанието не трябва да се турят да отиват при Господа. Те не са за този свят. Само писмата на свръхсъзнанието и подсъзнанието ще изпратиш до Господа. Иначе, от пощата ще ти ги върнат назад. Онзи американец е писал до жена си и тя трябвало да се изповяда за погрешката. И мъжът ѝ казал: „Моля, да не правиш тази погрешка втори път.“

Желанията, които имате в света, не ги изпращайте на Господа, нищо повече. Нека си останат тук. Това, което и писано за невидимия свят, турете го в писмо и го пратете. Нека да отиде на своето предназначение. И тогава работите стават. Но това, което сте решили да правите, останете на него, не изменяйте решението си. Каквито хубави желания дойдат в душата ви, не ги оставяйте. Не мислете така: Дали мога да ги направя или не. Ако аз бях беден човек, ето как щях да постъпя, ето как бих работил. Да кажем, че аз имам едвам един лев бюджет, с който да работя. Какво може да направи един беден човек? Но аз бих си позволил това, което един милионер може да направи. Ще си представя, че имам 10 000 долара и мислено ще раздавам най-свободно на този или на онзи. Това по-лесно ще ви докара до сполука, отколкото, ако седите и се тревожите. Ти си мисли, че си богат. Но не да знаят другите хора, че мислиш така. Ти си мисли, че си учен човек, че си писал много томове книги. Никой да не знае това. Това да бъде една от великите тайни в тебе. И като кажеш на другите: „Аз мисля да напиша няколко тома книги“, нищо няма да напишете.

В света има едно коопериране на душите. Много пъти, когато един знаменит философ или поет работи върху своето съчинение, много хора има, които работят едновременно, искат да бъдат философи или учени и със своята идея подкрепят идеята или работата на този философ и този философ може да изказва техните идеи. Та и когато вие решите да направите едно добро все таки едновременно мнозина ще поискат да направят, по разни начини, едно добро. Значи вие сте допринесли нещо. Вярвайте във Божествените закони!

Апостол Павел казва: „Ние нищо нямаме, а всичко владеем.“ Как може този, който няма нищо да владее всичко? Да допуснем сега, че някой от вас има сега това чувство или тази способност да знае къде са заровени известни богатства. На мене скоро ми разправиха следното: В турско време турската армия заравя в Новозагорско едно съкровище от 80 000 турски лири. Изкопали едно място и ги заровили и никой не знае мястото. Дойде при мене един и ми разправи за това богатство. И даже мнозина ясновидци са ходили за пари, но нито един ясновидец не е дал ясни показания. Други се условията, при които се намират парите. В златото

има особени трепети, които трябва да разбираш. То трепти особено. Когато има подземна вода, трепетът е един, а пък, когато дойде злато, сребро, желязо и пр., има особени трепети. При златото трепетът е специален. Колкото трепетът е по-голям, толкова и съкровището е по-голямо. А пък, ако няма никакъв трепет, то никакво злато няма. Сега аз ви отвлякох, има опасност да станете малджии, особено сега, при тези критически години.

Най-важното, от което можете да се ползувате е: Оставете вашите идеи да функционират, да работят във вашето подсъзнание и свръхсъзнане. Всяко безпокойство гледайте да отстраните, по възможност, от душата си. Тези почиващи способности да почват да функционират в душите ви и тогава работите се оправят. Правете опити – първи, втори, трети и пр. И като направите 99 опита, по нататък от 100 не отивайте. И като направите стотния опит и излезе сполучлив, тогава ще видите, че законът е проработил. Ако някой от вас има тази способност, какво щяхте да направите? Вие непременно щяхте да облагодетелствувате всички хора. Вие, като имате тази дарба, трябва да я държите в тайна и да не я съобщавате никому. Ако съобщиш на хората, че има заровени пари, те ще се сбият.

Баучер дойде от Англия и се запозна с един българин, комуто остави това място, което беше купил. От где накъде един англичанин ще дойде от Англия и ще обикне този българин и ще му остави това място? Как ще обясните това? Някой път гледайте онези, които са заровили съкровищата, те да дойдат при вас и да ви заведат при него. Много съкровища има заровени. Онези, което са ги заровили, идват в плът на земята и не знаят къде са. Дошъл е на земята, има възпоменание и търси парите, а пък богатството се мести. Казвам, най-важното богатство в света е животът. Всички други неща са само условия. Богатството е условие, знанието е условие. Щом придобиете живота, то ще имате условията.

Изпитайте едно правило: Когато положите една мисъл в Божествения свят, тя винаги ще ви донесе десетократно повече, отколкото сте вложили. Там няма изключения. Затова именно Христос е казал: „Събирайте съкровища на Небесата, в Божествения Свят и никога да не бъдете изненадани.“ Защо трябва да се безпокоите? Мнозина от вас имате големи безпокойства за прехрана, как ще прекарате и пр. Тези въпроси смущават човека. От тях човек трябва да се освободи, най-малко наполовина. У англо-саксонската раса едно нещо е верно: от тях най-богатите, най-умните и най-силните хора предприемат и работят. У славяните има един характер: богатите хора у тях не се завземат с една идея, а най-бедните хора.

Не обещавайте. Но като обещаете нещо, то и земята да се обърне с краката нагоре, направете го. У всинца ви липсва инициатива. Всички се оплаквате. Някое списание се издава, а пари нямат. Седят и чакат това списание само по себе си да тръгне. Както в някоя бакалница да дойде някой и да купи стока. В едно списание трябва да се пишат неща, които са полезни за хората, належащи и после, като се отиде някъде, да се препоръча списанието. А пък някои ги е срам и казват: „Това не е моя работа." Аз гледам във всичките предприятия, онези хора, които издаваха беседите, все загазиха, имаха много неприятности. Идете в света. Тези хора ги харесвам повече.

При мене дойде един българин, съботянин и ми каза: „Вземете тази книга." Най-после той сполучи да ми продаде една книга за 10 лева. Застави ме да му дам за една книга 10 лева, за да се освободя от него. Казвам му: „Аз нямам пари." Той ми казва: „Как нямаш пари, ще вземеш отнякъде 10 лева." И най-после намерих 10 лева и взех книгата. Той ми каза: „Тази книга се е печатила, струва пари." И като си излезе, казах си: Браво! Аз го похвалявам. С всяка работа, която вършим, ние допринасяме нещо. Пишеш нещо. Да бъдеш уверен, че с това, което пишеш се ползуваш и допринасяш нещо. Да не съжаляваш. Ако съжаляваш, втори път да напишеш нещо по-хубаво. И ако пак съжаляваш, трети път да напишеш по-хубави работи.

Друга една слабост имате всички. Всички се занимавате само с преводна книжнина. Те не са проверени работи. Аз имам една статистика, в онова, което и писано и преведено от чужд език, има много непроверени работи. Това, което изнасяме трябва да бъде верно и полезно. Най-малко 95% да има полза от него, а пък 5% да има изключение. Да кажем, че пишеш разказ. Героинята да не припада, но да бъде смела и решителна. И героят да е смел и решителен. Не ги умъртвявайте. Ти искаш да напишеш трагедия, за да разчувствуваш хората. Няма да ги разчувствуваш. Накарай героя и героинята да умрат, но после ги възкреси. Аз не искам да чета такъв роман, в който героя и героинята умират. Те да умират, а после да оживяват и тогава книгата ще ме заинтересова.

Всички[те] ви идеи седят във вашето съзнание и самосъзнание. Свири някой, а пък в съзнанието му седи идеята, че свири. Ти няма да станеш тогава цигулар. Тази идея трябва да седи в подсъзнанието ти. Ти, като свириш, свири за себе си и не питай дали свириш добре или не. Не вземай във внимание какво мислят хората за тебе. Не да ги пренебрегваш, но не ги туряй в твоето съзнание, като главна точка. При пеенето и при свиренето има един трепет, който се явява под лъжичката. Когато у певеца се яви

този трепет под лъжичката, той пее добре. Същото е и за цигуларя. Няма ли този трепет, той няма да пее или свири хубаво. Не мислете, че когато пеете или свирите, Невидимият свят е безчувствен. Не. Те искат вие да пеете или свирите хубаво и ви подкрепят. И после, ако аз бях един цигулар, аз щях да правя така: Аз няма да свиря най-първо на здравите хора, а на болните. Например някой е малко нервен, ще отида да му посвиря и той ще оцени. Той се превива малко, свива си корема и аз ще му свиря. Той дава ухо, престава да го боли. Аз усилвам и най-после той ми казва: „Много добре стана, че дойде." За мене неговото мнение е вече меродавно, че му въздействувала музиката. Каквото правиш, направи го най-първо с най-слабите хора. Болните хора са най-слаби. Ако те одобряват твоята музика, то силните, способните още повече ще я одобрят.

Вие седите и чакате късмет. Късметът на човека е неговото подсъзнание и свръхсъзнание. Късметът на човека е вярата, непреодолимата му вяра във Вечното и Разумното. Късметът е неговата любов, неговата непреодолима любов. Късметът на човека е в неговата разумност, която пред нищо не се спъва. Късметът на човека е любовта му към свободата, любовта му към истината. Това са силите на човешкия късмет.

Отче наш

17-та лекция на Общия Окултен клас
17 януари 1934г. София, Изгрев

Сряда, 5.30 часа сутринта
(Времето облачно, мъгливо и студено.)

1934_01_21 Обичайте я!
неделна беседа

ОБИЧАЙТЕ Я!

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета само част от 3-тата глава от Евангелието на Иоана. Никодим постъпи дипломатически, да привлече вниманието, че имат високо мнение за него. Христос отвлече вниманието в друга страна, Той [...] съвсем друг въпрос, казва: „Този въпрос не е толкова важен, друг въпрос е важен.“ Той задава друг въпрос: „Как може стар човек да се роди отново?“ (Учителят прочете до 18-ия стих.)

Нали има едно старо изречение от 4-тата глава на Притчите, 6-ия стих: „Обичай я и ще те варди.“ Всеки един от вас може да си състави едно мнение. Да обичаш. Кого да обичаш е въпросът сега. Не всеки, когото ти обичаш, може да те варди. Не всеки, когото ти обичаш, може да ти помага. Не всеки, когото ти обичаш, може да ти бъде полезен. Едно дете, с което майката се занимава, ни най-малко не е полезно; в дадения случай отнема времето. Цяла нощ се разправя, говори на един непознат език, ученото дете разправя, казва: „Как да не може да разбереш!“, изважда речник, вижда думите, да научи езика на това дете. Най-после става така: детето казва: „Ти няма да научиш моя език, но чакай аз да науча твоя.“

Обичта се отнася до Мъдростта в света. Това е великото в света. Онзи, който иска да бъде силен, 3 положения има в живота важни. Силата е, която е потребна, понеже тя носи живот. Животът, който носи две неща: радост и скръб носи. Не че радост и скръб носи. Скръбта има туй свойство, че всяка радост носи на гърба си една скръб и всяка скръб носи на гърба си една радост. Ти като намериш радостта, ще ти остане скръбта, понеже тя иска да се освободи; като намериш скръбта, ще ти остане радостта, понеже тя иска да се освободи.

Сега тъй, както разправям, до никакво философско заключение не довеждам. Ние сме в един свят много реален. Влезли сме на едно място, дето много философия ни трябва. Болният човек, който умира, не иска тяло той. Да не разправяш какви преобразувания може да стават на Земята, как хората живеят. Оставете тия работи. Казва: „Може ли в дадения случай [да ми помогнеш?] Умирам.“ Че може да ми помогнеш, това е същественото. Може да ми говориш за каквото искаш. Същественото, което е необходимо за човека, то е обичта към Великото в

света, туй, което ще ни даде сила, туй, което ще внесе живот, туй, което ще осмисли живота му, защото по този начин радостите и скърбите осмислят живота.

Скръбта продължава живота, радостта го осмисля. Или, другояче казано, скръбта дава материала, радостта изработва този материал. Който разбира, процесът е такъв. Другояче хората разглеждат въпроса – тъй, както не е. Те разглеждат болните. Един болен не е скръб. Едно мъчение, това не е скръб. Ако вие впрегнете един кон и той започне да рита с краката си и причинява болки, кой е причината за това? Провидението ли е причината да те рита? Ако не може с едно ритане да събори каруцата, втори опит да не правиш. Като рита трети път, вижда, че каруцата е здрава, не може да я събори, може да си счупи крака. Разумният живот изисква. Или едно дете, като отиде при една голяма канара, не трябва да се пънка, да мисли, че с един пръст може да я бутне, да бутне тази канара.

Когато се правят общи твърдения, ние се натъкваме на големи мъчнотии, които ние сме създали в света. Съществуват големи различия, неразбирания, философски системи, религиозни, които хората са създали, известен обществен строй, който хората са създали. Ред, порядък, закони, в обществото закони съществуват. От моето гледище не съществуват, правила съществуват. Съществуват закони в природата. В един разумен свят, между разумните същества съществуват закони, защото законът, това е един метод, един път, по който нещата може да се извършат правилно. Тъй, както ние намираме един закон да се свържат хората, да се оправдават, това е в един свят на безпорядък. Казвам: Това гледище, от законите на Земята искам да изясня онези закони на природата.

Ние намираме, че светът не е създаден тъй както трябва. Противоречието, което чувствувате, се намира в самите хора. Сега аз ще приведа онзи пример. Много пъти на мене са казвали, аз съм чел много автори, разправяли са за любовта; но когато започна да чета един роман или разказ за любовта, в мене изпъква следната форма на любовта. Чета един роман, изведнъж изпъква един хубав кон, изпъква един англичанин, който гледа коня за надбягване. Англичанинът е горе в къщата, а конят е в двора, подковават го, чешат го, имат любовно отношение и двамата, поглеждат се. Чета друг роман за любовта, току изпъкне друга картина. Един кафез, едно канарче или едно славейче, което пее, и то е любов. Туй славейче обича, него не могат да го впрегнат в каруцата, но за него затвор има. Казва [му]: „Ако пееш, ще те храня.“ Любовта е там. Чета трета книга, друга картина виждам, пак за любовта. Виждам голям шадраван с едно малко езерце, една шарена рибка и един естественик изпитва. Тази рибка влиза, излиза, играе си. Той се любува и казвам: „Това е любовта.“ Чета четвърта

книга, пак изпъква в моя ум една градина с плодни дървета, увиснали плодове; препоръчва плодовете, такива хубави плодове – пак любовна работа е това.

Коя любов да разбирам: конската любов, любовта на славея, любовта на рибите или любовта на дърветата? Ако си кон, ще те яздят, трябва да бягаш, силно да бягаш. Ако си птичка и имаш любов, трябва да пееш; ако не знаеш да пееш, любов няма да имаш, трябва да излезеш из кафеза. Рибата казва: „Ще влизам и ще излизам. Като ходя из водата, достатъчно е това движение." И най-после, доволен е от ябълката, че тя му дава плодове, но това още не разрешава въпроса.

Тази любов вече съществува у нас. Хората са били като риби и като ябълки, като славеи и като коне, но не са разрешили живота. Че тази любов е отлична, отлична е тази любов, но тя е частична. Частична е в това отношение, че този кон може да живее и без услугата на господаря си. Господарят казва: „Ти, ако не си при мене, ти ще подивееш." Че какво е направил господарят му? Той го държи в обора. Какво е научил конят? Научил е само да се надбягва. Надбягал няколко коне. Един голям беглец е. Или онова малкото славейче, и то се отличава, но какво е научило в този малък кафез от половин метър? Скача нагоре-надолу, какво е научило? Казва му господарят: „Ти ако не си при мене, знаеш ли какво нещастие може да се случи?" По-добре може да живее това славейче в гората. Пък и на рибата ѝ казва: „Ти ако не си при мене, знаеш ли какво ще стане?" Тази риба може да живее в големите морета, пък и ябълката може да живее добре в гората. Това е частично разбиране на нещата.

Любовта е нещо съществено, без което не можем. Когато намериш един човек, когото обичаш, без когото не можеш и той без тебе не може, то е любов. [...]

Ти да съдереш 10 чифта цървули, пак не можеш. Като се свърши веднъж, отиде вече. Тогава обяснява един автор, че първата проява на небесната любов каква била, как се запознават понякога хората с любовта. Той представя, че някой път тия напреднали същества не искат да дойдат на Земята, а пък да ги накарат, те искат да бъдат с тях искрени, сами да си направят избор и затова този разумен свят има големи витрини, разни човешки тела са поставени в разни костюми: мъжки, женски, детски – хубави, шарени. Та, като влезе някой от небесните жители, като погледне на витрината, казва: „Може ли този костюм да го пипна, да го облека?", но и като го облече, ако рече да го съблече, не може. Колкото рита, толкова повече се вплита, вплита и току най-после се намери роден като някое дете, казва: „Що ми трябваше да обличам този костюм?" И след това, като

дойде на Земята, стане вече на границата на земния живот. Назад да се върне не може, напред ще върви. Тогава неговите наставници му дадат една програма, казват: „Понеже облече тези дрехи, за да се отплетеш от тях“, ще му дадат известна програма и след като живее 40–50–60 години, ще ти дадат програма как да се съблечеш. Не че не може да се съблечеш, мъчна работа е. И всичките усилия на Земята седят как да се съблечем от онова, което сме облекли.

Такъв е разказът. Ако го вземете в буквален смисъл, ще излезе едно голямо противоречие. Аз го взимам в този смисъл, както човек е научил един навик, като пушенето на тютюн – като се научи човек, години наред се изискват, за да се отучи. Мине година, две, не може да се отучи.

Разправяше ми един стар евангелист: „Научих се да пуша тютюн. Майка ми казва: „Нашето момченце нека пуши“, но после обърнах се, станах евангелист. Не можах да се отуча от тютюна, не мога да се обърна от този дявол. Молитви четох, не може. Казвах: „Няма да пуша“ и пак пушех. Какъв човек, не взема от нищо. Като река да не пуша, изгубвам настроение, ставам нервен, сърдя се на този, на онзи. Най-после казвам: „Господи, избави ме от този дявол!“ – казах така един ден. Чудя се по кой начин да се освободя от този дявол – той казва. – Хвана ме магарешката кашлица. Взема една цигара, че като запуша, веднага кашлям, ких, ких, ких. Три месеца ме държа тази магарешка кашлица, отучи ме да пуша тютюн. И както виждаш, 20 години. Благодаря на магарешката кашлица, за 3 месеца се излекувах.“ Както виждате, 20 години този българин не е могъл да се отвикне, та ние, за да се освободим от това, което сме облекли, трябват ни 50, 60, 80 години да се освободиш и да нямаш никакво задължение.

Сега, това е едната страна, или хубавата страна. Човек, след като дойде облечен в тия дрехи, той трябва да научи какъв е смисълът на тия дрехи. Онзи, който ги е създал, той знае защо, те си имат свое предназначение. Ако светът е създаден, той не е създаден за развлечение. Ако животът съществува в тази форма, в която сме облечени, това не е развлечение, не е игра, това е установено. Ако стават в нас известни промени, органически промени, от детство до старост, вие може ли да дадете отчет? Сменят се идеите, сменят се нашите възгледи, всичко в света е толкова променчиво и не можеш да кажеш кое е положителното и кое е отрицателното. Положителното в един живот е отрицателно в една друга фаза на живота.

Та, казвам: Реално е това, което при всичките изпитания остава без да се изменя. Защото реалността е едно, само едно нещо има, което не се мени – това е Любовта. Само едно нещо има, което не се мени – това е Мъдростта. Само едно нещо има, което не се мени – това е Истината. Те са 3 неща,

които седят. Това са 3 велики атрибута на битието. Това са 3 атрибута на живота, на знанието, на онова знание, което въздига човека. Това са атрибутите на свободата. Свобода, която в себе си няма любов, свобода, която в себе си няма знание, свобода, която в себе си не носи разширение [...], свободен без никакво ограничение, без някой да те е ограничил, ти сам да се ограничиш. Там е истината.

Та, казвам: Тъй трябва да се обичаме в света. Тогава нашата обич [...]. Мене мнозина ме питат какво намирам в този човек. Казвам: „Какво обичаш в него?" – „Обичам душата му." – „Виждал ли си душата?" – „Виждам – казва, – че има хубава душа." Казвам: „Ти уверен ли си, че тази душа през 40–50 години ще бъде все такава, каквато ти се видя?" – „Предполагам." – „Ами ако не стане?" – „Ще си изменя мнението." За любовта човек [...] едно нещо, с което се отличава. При нея слуга не може да станеш и господар не може да станеш. При нея мъж не може да станеш и жена не може да станеш. При нея болен не може да станеш и здрав не може да станеш. При нея богат не може да станеш и сиромах не може да станеш. При нея праведник не може да станеш и грешник не може да станеш. Такова нещо е любовта. Контраст е това. Тя не се проявява във време и пространство. Само сянката ѝ се проявява. Ако тя функционира във време и пространство, то любовта ти ще я зърнеш и туй, което си зърнал, остава само с едно мечтание, нещо хубаво, красиво, което си видял, и оставаш да се разправяш със сянката на онази любов, която е в ума ти. Ти казваш: „Видях реалността." Реалността е в онзи момент.

Сега, другото положение, което трябва да имате предвид. Съществува едно заблуждение, което е наложено от външните условия на живота. Ако ние не се освободим от тия ограничения, сами ще попаднем в едно заблуждение, в едно ограничение, което ние сме си създали. Представете си, че вие живеете в един палат, дето има само една малка дупчица, през която влиза светлината и топлината на външния свят. Какви ще бъдат вашите понятия за светлината и топлината? Туй, което влиза през тази малката дупчица, вие ще го оцените и ще кажете: „Това е само." Вие ще имате едно погрешно схващане за светлината и едно погрешно схващане за топлината. Ако дойде някой да ви каже, че има по-голяма светлина, отколкото е тази, ще кажете: „Как тъй? Аз никога не съм виждал, че има по-голяма светлина! Толкоз години вече седя и тази малката топлина съм усетил."

Досега вие всички сте били при тези палати, при тия малките дупки и сте опитвали знанието на тия малките дупки, любовта на тия малките дупки и казвате: „Не си струва!" Кое не струва? Аз отговарям тъй: Не си струва да си при такава малка дупка. Отвори голямата врата, излез отвън или най-

малко отвори голям прозорец, който палатът има, за да имаш ясна представа за онова, което те очаква.

Тогава съвременните хора по отношение на реалността се намират в положението на онази царска дъщеря, която очаквала своя избраник да дойде при нея. Той се явил с най-скромни дрехи облечен, той седнал при кочияша, а турил един от слугите си, облечен много хубаво, по модата, отзад. Тя като го погледнала, царската дъщеря, казва: „Този е, с хубавите дрехи.“ Тя на него хвърлила око. А той я гледал, нейният избраник, а тя хвърлила око на онзи, хубаво облечения.

Питам сега: Какво заключение направил царският син за дъщерята? Кой е по-умен? Той ли е по-умен или царската дъщеря? Или слугата, който ѝ обръща внимание? Кой е по-хубав? Царската дъщеря и неговият слуга си мязат, те са лика-прилика като два стръка иглика. Защото има едно различие, което съществува във формата. Има едно различие, което съществува по отношение на техните качества, качествата, които те съдържат в себе си. Онзи, който те обича, като види твоята погрешка, веднага ще извади хубавото от нея, ще види хубавото и ще каже: „Отлична черта.“ Той веднага ще види хубавата страна. Та нима един юнак, който вас ви защищава [от друг] един, [на] който му пръсне главата, какво ще мислите заради него? Че той жесток ли е? Ако ви напада един бик и този, който ви защищава, ако пръсне главата на бика, жесток ли е? Кое е сега за предпочитане: бикът ли да пръсне вашата глава или този юнак да пръсне главата на този бик? Едно от двете ще стане: или вашата глава, или неговата. Не може ли сега средно положение? Не може.

Ако моралният живот, както сега се изявява, ако можеше да има друг морален живот... Ние нямаме такъв живот. Ние казваме, че може. Може при съвсем други условия, при един разумен свят. Но при един свят, дето половината хора са разумни, а другите – неразумни, не зная как човек трябва да постъпи. Даже, в стария живот, когато Господ искаше да избави евреите от един техен [не]приятел, прати един ангел, който в една нощ изби 180 000 войници и си отиде. 180 000! Сега, разбира се, това не е правило. Туй, което е станало преди години, то не е правило за нас. Трябва да се измени методът. Бащата, който употребява тоягата за малкото дете, като [стане] син [му] на 21 година, той трябва да окачи тоягата горе, трябва да внесе друг закон. Синът не се дава да го бие баща му. Казва: „Едно време, когато не разбирах, ти ме налагаше; аз разбирах повече тоягата. Сега разбрах тоягата, видях, че е глупаво. Сега ти няма да ме биеш. Кажи ми едно разумно слово, да разбера словото ти. Аз съм готов както слушах едно време тоягата, сега тебе да те слушам. Като ме шибаше тогава с тоягата, аз казвах, [че] ще извърша всичко.“ Бащата казва: „Синко, аз искам

сега да слушам.“

И ние се намираме, някои от вас се намират във фазата „Господарят окачи своята тояга“. За някои държи още тоягата, но за някои едва се е окачила тоягата. Казва: „Окачих я, ще ви говоря.“ Ако вие не разбирате, каквото той ви говори... Не вярвам, ще го разберете. Защо аз мисля, че ще го разберете? Понеже вие разбрахте тоягата и се подчинявахте на тоягата. Много по-лесно е да се подчинявате на другото.

Та, казвам: Настава тази фаза, дето ние трябва да влезем в разумното, понеже нашето съзнание се е разширило вече и по законите на живота ние сме влезли в една нова област. Тия хора, с които живеем, те само щадят енергия. Ти не може в невидимия свят да заставиш никого да те бие. Ти да накараш в невидимия свят един да те бие, то е да изхарчиш голяма част от своята енергия нахалост. Те предпочитат да извършат много други работи, но не да се занимават с това. Той може да направи хиляди добрини, но не [да не] престъпи, така, както ние мислим, ако човек се наказва по един начин, той ще се поправи.

Сега ние схващаме: новите веяния са това в човешката душа, в човека. Човекът, това е душата, в нея са вложени всичките възможности, чрез които човек може да се подигне и може да постигне във времето и пространството. Всичко онова, към което той има разумни тежнения, един разумен стремеж, всичко може да постигне; стига така да бъде планомерен, може да постигне. Всички влизания в стълкновение, понеже разумният свят не обича стълкновения... Всички небесни тела, които се движат, не са в стълкновение, понеже има грамадно пространство между тях. Така и човек не трябва да бъде в стълкновение. Например, всеки може да стане един виден музикант, но как? Чуваш един певец пее – да ти трепне сърцето. Като пее, взимай участие и ти, ще се научиш да пееш. Ти като го слушаш, свие ти се сърцето, нищо няма, обезсърчиш се, ти не си за певец. Аз ако съм на вашето място...Този певец пее, защото аз пея. Ако аз не пея, той не може да пее. Тогава казвам: „Пей ми ти сега!“ То е едно отражение на мене, понеже аз искам пък да пея на него. Казвам: Пея много добре. И един ден като искам, и аз може да пея.

Мислят един поет, който създава известна поема и я дава. Едно дете му казва: „Как да декламирам?“ Туй дете излиза и казвате: „Много хубаво пее.“ Какво ще кажете? Аз съм туй дете. Той сам не може да декламира като туй дете и може по-хубаво, но то иска да види обективно, вън една своя мисъл изнесена. Ако някои от вас не сте певци, той иска да събуди обективната страна на известна дарба. Да види един човек, който пее хубаво, да се роди любов към пеенето у вас.

Не зная колцина от вас сте се занимавали с философията на музиката. Може да си послужа с едно музикално обяснение, най-мъчното може да се изнесе. Представете си, че известна песен започва от „до мажор“, вие искате да вземете „фа“, питам: следующата нота в какво трябва да бъде – в секунда, в терца, в кварта или в квинта? Ако първото отношение на „фа“, понеже има възходящо и низходящо положение, понеже [е] в терца, тогава следващия момент на „фа“-то пак трябва да вземете, след като вземете другия момент, в кварта ли трябва да го вземете? Ето философията на хубавата музика. Някой път една кварта, която следва след терца, е хармонична, а някой път трябва една квинта или пък трябва секунда. При това, не е само това. Но „фа“-то как трябва да го вземете?

Имате основния тон „ре“. Следующия тон как трябва да го вземете? В осмина или в шестнадесетина или в тридесет-и-вторина?

Нотите са живи. „Фа“-то в дадения момент показва всичките материални условия, при които твоят живот трябва да се развива. Следователно трябва да знаеш какъв материал ти трябва от тази материя. Ако вземеш повече от „фа“-то, веднага ще спънеш песента. Ако вземеш по-малко, ще спънеш песента. В дадения случай трябва да знаеш колко трябва да вземеш. Ако вземеш „ре“, той изменя израза на песента. Ти имаш известен материал, който трябва да обработиш, трябва да знаеш в какво отношение, в каква композиция трябва да вземеш, какви трептения трябва да му дадеш. След туй трябва да знаеш едно установено движение и на това израз да дадеш. То е вече в „сол“. В музикалните цветове израз ще дадеш. После, почивателната станция в музиката, това е „ла“. Трябва да знаеш колко време трябва да се спреш.

То е вътрешната страна на музиката. Но, както обикновено се взема, както обикновено се пее, не само да вземеш известен тон. Когато изучаваш философията на музиката... Аз изучавах да се смени, да кажем, имам анемия, взема обикновения тон „до“, понеже е тон на живота. Трябва да внеса малко злато. Ти ако го вземеш по обикновен начин този тон, нищо няма. Но има известни трептения, един тон ще го вземеш. Например „до-до-до“. Като вземеш правилно това, ще почувстваш свещен трепет, нещо ще трепне под лъжичката, една нова мисъл ще дойде в ума ти. Вече при „до“-то ти си попаднал в естествения жив процес на музиката. В дадения случай аз виждам, че тази музика произтича от ума на едно същество, което седи в една област много висока. В този тон чувам нещо разумно, което говори и отговаря, в мене се влива известна енергия.

Някой може да каже, че това са ред заблуждения, халюцинации.

Халюцинация има само за глупавите хора. За разумните хора няма никаква халюцинация. Халюцинация има за невежите. За любещите, за разумните, за хората, които обичат, няма никаква халюцинация. Халюцинацията, това е сянката. Аз познавам сянката. От сянката плодове не се берат, но от дървото се берат. Какво ще ме убеждава някой дали е халюцинация. При халюцинацията нещата не са реални, човек винаги губи. При реалността човек печели.

Казвам: Вие сте достигнали до там, че трябва да направите опит върху себе си. Вие чакате след вашата смърт да ви се открие другият свят. Може да вярвате, че ще ви се открие, но по-добре е да се открие другият свят преди да сте умрели. Един господин от Варна ми разправяше: „Аз – казва, – се научих на един урок. Аз бях голям безверник, не вярвах. Направих си голяма къща и дойде един господин, казва да туря един кираджия, дава ми доста голям наем – 2500 лева на месец ще ми дава. Казвам си: „Ще си изплатя дълговете.“ Казва ми един мой познат: „Този да го не туриш в къщата.“ – „2500 лева пари ще ми дава.“ – „Послушай ме, не го туряй в къщата си, ще загазиш.“ – „Ще го опитам.“ Той влиза в къщи, седя и го питах и [му] повярвах. Три години седя, но нищо не плати. Аз вярвах, аз вярвах в туй, което не е.“ Сега всичките хора вярват в туй, което няма да бъде, а не вярват в туй, което е. Не туряй този, който много обещава.

Тогава да ви представя друг пример. Отива един слуга както при Димитровден да се цани. Наредили се трима богати. Отива при първия, той му казва: „Аз съм добър човек, но ще ти давам по 100 лева, не може да ти давам повече.“ – „Със 100 лева не се служи на тия години.“ Отива при другия, той му казва: „Ела при мене, 500 лева ще ти дам.“ Третият казва: „Аз ще ти дам 1500 лева.“ Той седял година и половина при него и го напуснал. Отива при онзи, който му даваше 500 лева, при него – още половин година. И най-после отива при този, който му даваше по 100 лева. Казва му: „Опитах онези, но дойдох при тебе, който ми даваш по 100 лева на месец. Боя се, дано и ти не ме излъжеш.“ – „Аз няма да те изненадам както [ония] двамата.“ Като седял при него, онзи му казва: „Ако искаш, свободен си.“ – „Аз не харесвам стоте лева, които ми даваш, но си добър господар. Сигурни са стоте лева.“

Сто лева, дадени с любов, са благословение. Сто лева без любов нищо не носят на човека. Малкото, дадено от сърце, е хубаво. Онзи, който те обича, привлича тези пари. Онзи, който ти дава без сърце, не си струва, нищо няма да ти даде. Той завлича и онова, което ти си имал. В света е важна онази обич, която може да дадеш на когото и да е. Тъй че, да обичаш някого заради някого. Хората може да се обичат само заради Едного в света. Ти обичаш известно семейство за кого? Само за Едного. Ти обичаш

банкера за [какво]? За парите. Ти обичаш учения човек за какво? За знанието. Ти обичаш силния човек за [какво]? За силата. Изчезне силата – и любовта изчезва. Изчезва богатството – и любовта изчезва. Изчезва знанието – и любовта изчезва.

Казвам: В света има само една реалност, която не се мени. Тя е реалност. Аз го наричам Божественото в света – когато ти заради самата любов обичаш някого. Защото ти, като обичаш, не е във формата. Днес ти влезеш в тази къща, обичаш къщата, тя е хубава. Влезеш в друга, и нея обичаш. Детето дойде там, всички обича. Ти казваш: „Дето е то, там е и моята любов." Ние нали обичаме света, дето слънцето грее. Може ли да обичаме един свят, дето слънце не грее?

Та, казвам: При сегашните социални мъчнотии, при които ние се намираме, тъй, както ние сме родени, има за разумните хора само едно истинско разрешение – то е да знаеш как да обичаш. Обичай я, тя ще те пази, ще ти постави венец на главата. Всичко ще ти даде, тя ще те подигне. Никой не може да направи, което тя може да направи. Онова дете, нали има един разказ, този излъгало, онзи излъгало. Лъжат се само глупавите хора. Умните никога не се лъжат. На едно шише може да му кажеш: „Изсипи се!", вземеш му водата, но как ще излъжеш един извор? Той си тече и извира непрекъснато. Казвам: Всяко шише, което може да се обърне и да изтече, ти него може да го излъжеш, но онова шише, от което водата никога не престава, то не се лъже. Когато дойде някой и каже: „Излъгах [се]", аз си мълча и казвам: „Този е от шишетата." Някой казва: „Онеправдаха ме." И ти си от шишетата. Имах лошо мнение, но такива са понятията, такива са схващанията на човека. [...] Няма нищо, ще се оправи тази работа. Далече е, кой ще ходи за парите толкова далече?

Сега не се спирайте върху себе си. Вие искате да знаете. Някой от вас иска да знае какви ще бъдат моите заключения. Никакви заключения. Аз никога не правя заключения. Никога не заключавам. Аз повече отварям навънка. Като намеря някой кон, който има юлар, извадя юларя и хайде вън в гората. Като намеря празно шише – „Хайде да се напълниш!" Като намеря птичка, затворена в кафез – хайде навънка. Като намеря риба в шадраван, казвам: „Хайде в голямото море!" Като срещна дървото, казвам: „Слушай, какво искаш от мене?" Там работата е по-трудна – да извадиш едно дърво из неговите условия, голямо знание се иска. Главата е оплетена в този материален свят, да го извадиш, да го не повредиш, че да го занесеш някъде. Големи жертви се правят. Не само да го пренесеш, не да го осакатиш, но нито едно клонче да не осакатиш.

Аз съм срещал много хора, които мязат на дървета. Казва: „Много мъчно е

да се обичаме. Много мъчно е да те обичам, много мъчно е да те извадя от ония условия, без да те осакатя. Ако ще те осакатя, по-добре е да си седиш на мястото. Сегашната любов струва повече, отколкото моята. Каква е тази любов, която ще те осакати?“ Ако му дам любов и той добие тази свобода, тогава любовта е на място. Това са задачи на умните хора в света. Това са задачи, с които вие трябва да се занимавате сега. Някои от вас се занимавате с любовта за парите, обичате парите. Не е лошо да обичате парите, но трябва да знаеш, че парите са много свободни, те имат голяма свобода. Какъвто контракт и да имате, щом излязат вън от ръката ви, отиват, пристават някъде.

Сега, да дойдем до онова положение. Мнозина от вас носят едно минало, което не е наше, не е ваше положение. В магията твърдят, че има хора, които могат да изменят формата, да те направят едно животно. Тебе и учен човек може да те направят. Аз говоря от това гледище. Тогава питам: Ти имаш съзнанието, имаш формата на едно животно; тогава може [*ли*] да те направя един човек? Аз говоря от това гледище. Тогава питам: Ти имаш съзнанието на един човек, [а] имаш формата на едно животно, какво ще кажеш? Не си искал да станеш животно, а си станал. Не от собствена воля, някоя друга воля те е направила. Казваш: „Как може да бъде това безобразие?“ Не искаш да станеш войник, да убиваш хората, но хванат те, дадат ти пушка и ти казват: „Тъй и тъй ще я държиш“, направят те войник. Не искаш да станеш палач, да убиваш хората, да теглиш ножа и ти казваш: „Как става тази работа?“ Кръчмар не искаш да ставаш, да опропастяваш домовете и при това ставаш. Кой те направи? Някой магьосник. Я ми кажете, познавате ли сега някой човек, който да е постъпил по свои собствени показания? И кой е постъпил по чужди указания? Кои хора са свободни?

За мене е по-хубаво, ако сте свободни да постъпите по вашата воля – аз се радвам. Даже у другите като е, пак ще научите нещо, трябва да знаете истината. Ние казваме, че има ред слабости. Мислиш нещо и не може да го направиш. Искаш да обичаш – не може. Искаш да се учиш – не може. Искаш силен да бъдеш – не може. Искаш богат да станеш – не може. Това искаш – не може, онова искаш – не може и най-после се обезсърчиш и казваш: „Ще се самоубия.“ Че, самоубийството у тебе ли е? Кой вмъкна тази идея в главата ти? Казва: „Не ми остави едно въже да се обеся.“ Това са чужди мисли. Това не е човекът. Това е посторонна философия на живота. Когато дойдат големите изпитания в живота, мрачни мисли и желания, да знаете, че те не са ваши. Те принадлежат на един свят съвършено чужд, който има съвсем друг стремеж, съвсем други цели и намерения. Ако влезете в този свят, вие ще платите много скъпо и нищо няма да научите. Ще имате само страдания.

Казвате, че когато дошъл Христос, дошъл да развали деянията на дявола. Христос дошъл да покаже на хората големите заблуждения, в които са попаднали. И в съвременното общество какво се проповядва? Че заблужденията не са освободени. Моисей проповядва едно учение за любов, 10-те заповеди. След туй туриха нещо, което ни най-малко не обясняваха 10-те Божи заповеди. Съвсем друг, чужд закон. В християнството имаме пак повторение на същата история. Онова чисто възвишено учение на Христа, след туй старото езичество; всички теории на езичниците, всичките религии до християнството влязоха, взеха своето място и накараха християнството да живеят религиозно. Туриха религиозни вярвания по християнски. Туй не е никакво християнство.

Християнството е религия на освобождение от заблужденията. Най-първо, трябва да се освободите от едно голямо заблуждение, в което сте попаднали. Казва Христос на Никодима в тази глава: туй значи да се роди човек. Новото избавление. Роденото от плътта разбира старото учение, старите навици, старите традиции. Всичко туй, което е събрано, то е в борба с Божественото. Това е човешката страна. Казва му: „Как е възможно това да стане?“ Под думата „майка“ и „баща“... „Как може този старият човек да влезе в утробата на майка си?“ Каза Христос: „Може само по един начин. От вода и дух.“ Водата е, която измива нещата, а духът е, който ги оформява и оживява наново. Така разбирам.

Аз съм слушал мнозина да разправят, че човек може да се роди от Духа Божи. Аз съм виждал хора, които мислят, че са родени от Бога и след туй казват: „Пак изгубихме.“ Роденото от Бога назад не се връща. Щом се връща, той няма никакво раждане. Аз сега говоря за едно мистично реализиране, освобождение на човека. Човек на Земята, при обикновените условия, след като се освободи, той ще почувствува една вътрешна свобода и той ще измени своя живот. В неговия живот няма да стане рязка промяна: ако е музикант, пак ще пее; но този музикант, като изпее, който е веднъж роден, той ще почувствува един свещен трепет от песента. Поетът, като пише, ще остане пак поет, но, в своите стихове тъй ще нарежда думите, че ще вложи нещо ново, всяка една дума ще бъде на мястото.

Сега, едно изречение пазете: „Обичай я и тя ще те варди.“ Сега ще запитате: „Къде ще я намерим, за да я обичаме?“ Питам тогава: Вън от това, което обичате в себе си, задайте следния въпрос: Кое обичате в себе си, че вие треперите? Има нещо, което вие обичате. Има нещо, което вие знаете в себе си. Обичате нещо, за което сте готови да пожертвувате живота си. Има нещо, за което вие може да работите. И страдания и неволи понасяте за нещо. Във вас няма знания, но има нещо, за което

всичко жертвувате. Кое е то? Това сте вие. Туй, което вие обичате, вие сте близо до истината, като дойдете до тази врата, казвате: „Не е туй.“ Вие се отстраните. Вие стойте при тази врата, тя като се отвори, ще ви поканя да влезете вътре. След като се отвори вратата, вие ще влезете в друга съблазън, ще кажете: „Какво ли е?“ Като влезете, то е страхът. Бъдете смели. Като се отвори тази врата, влезте вътре, пък нека става каквото ще. Понеже сте влезли в този път, по същия начин вие от обич облякохте тази дреха. Сега на другата витрина вие по същия начин, както влязохте в този свят, ще влезете вътре. Не бойте се.

Казвате: „Какво ще стане с мене, ако повярвам?“ Какво ще стане с тебе, ако не повярваш? Ами ако си учен човек, какво ще стане? Ако останеш такъв, какъвто си, какво ще стане от тебе? От тебе трябва да стане нещо. Какво трябва да стане сега?

Ще ви приведа разказа за просото. Отиват житото, ръжта, ечемикът да освобождават света, воюват и оставят просото да отглежда света. Дали му наставления какво да прави. То казва: „На млина да ставам ли?“ – „Ти на хляб стани, че на млина остави.“ Аз не ви казвам да ставате на млина. Хлябът, то е същественото. Просото, ако може да стане на хляб... Но просото на хляб не става, боза става. Като се върнало житото, светът се оплакал и казва му: „Моля ти се, втори път не ни оставяй на просото. Дотегна ни, омръзна ни само боза. Хляб не видяхме.“

Не ви трябва боза, не ви трябва шербет, хляб ви трябва и вода, нищо повече. Не съм против бозаджиите, не съм и против шербетчиите, но само за изяснение. Понеже бозата не дава същественото. Тя е временно удоволствие за разхлаждане. Важното може да дойде. Веднъж в годината боза да пиеш, разбирам, но всеки ден да пиеш боза? Някои препоръчват, че бозата е като бирата, оправяла човека. Много се лъжат, че бозата ще оправи човека. Оправя го, да. Бозата ум на човека не дава.

Всички ония неща, които ферментират, живот не дават, туй трябва да знаете. Туй, което ферментира, то е процес. Има вече част от този процес. Аз не засягам външната и вътрешната страна. Не че е вредна бозата. Онзи човек, който иска да се сдобие с нещо съществено, това са живите светии, може да си направи една боза, която не ферментира. Може и вода. Има боза, която не ферментира. Може да направиш пиво от ябълки, което не ферментира. Трябва да знаеш онзи закон на ферментацията.

Аз турям закона още по-далеч. Всяко чувство, което ферментира, всяка мисъл, която ферментира в човека и всяка постъпка, която ферментира, тя не носи живот, тя носи ограничения. Всички ония мисли, всички ония

желания, всички ония постъпки, които не ферментират, стават на хляб, като нещо съществено. Това са условията на новия живот. Туй изисква сега да се роди човек. То е общо разбиране да се роди от дух и вода. Той трябва да знае в какво седи същественото в живота. Тогава той ще обича себе си, ще обича своите ближни, ще обича и Бога в себе си, ще обича Онзи, Който му е дал живот, ще бъде радостен и весел. Като погледне на света, ще бъде радостен, че е дошъл в туй Царство, дето всичко може да люби, няма друг свят освен този. Не говоря за човешкия свят, [а за] Онзи, Божествения свят. Няма друг свят. Има много светове, но Божественият свят включва всички светове в себе си. Божественият свят, който е един и който е всичко.

Обичайте хората заради Любовта. Обичайте хората заради Божественото знание. Обичайте хората заради Божествената свобода, която е в тях. Обичайте себе си заради Бога, Който е във вас.

„Благословен Господ Бог наш"
„Добрата молитва"

16-а неделна беседа, държана от Учителя
на 21.I.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_01_21 Синовно отношение
утринно неделно слово

СИНОВНО ОТНОШЕНИЕ

Размишление.

Ще прочета 11-а глава от Лука.

„Ще се развеселя“

„В начало бе Словото“.

Намирането на Истината – това е един от най-великите моменти в човешкия живот. Аз мога да го уподобя с един цвят, който се разцъфтява. Така може да се определи истината. В това, което цъфти, има надежда, в това, което не цъфти, няма надежда. В това, което е напъпило, има надежда, в това, което не е напъпило, няма надежда. Всеки един човек има много желания, но има нещо съществено, на което човек трябва да обръща внимание. Всяка една душа не трябва да влиза в противоречие със себе си и с окръжаващата я среда. Всички трябва да избягвате от вътрешните противоречия. Противоречието може да дойде, то е друг въпрос. Но не създавайте излишно противоречие във вас. Мъчнотии отвън могат да дойдат, но вие не създавайте мъчнотии в себе си. това трябва да се има предвид. Защо идат външни мъчнотии? Вие ги изучавайте, но не питайте защо идат.

Каквото и да ви се каже, все ще остане нещо необяснимо. Ако постъпите в едно училище, кое е най-важното? В училище може да прекараш по два начина: целият курс на възпитанието може да го прекараш в страх и трепет. Сутринта като отидеш в училище, трепериш от учителя, че може да ти се случи нещо. Ти си мислиш, че учителят е стражар, разбойник и ти трепери сърцето да не би да попадне погледът на учителя върху тебе и да ти се случи нещо. А пък другото положение е: да си радостен и весел. Онзи, който се радва, показва, че е способен ученик. А пък другият усеща своята слабост и вследствие на това у него владее известен страх. Сега вие имате тези две състояния.

Писанието казва, че със страх човек не може да върши Волята Божия. Човек със страх никога не може да свърши едно училище, нито пък може да стане някакъв герой.

Ще ви приведа един митичен разказ за пътищата на заека и на вълка. Заекът посещавал денем едно училище, а пък вълкът посещавал едно вечерно училище. Тогава заекът мислил, че ушите му са израснали от много знание. Той отишъл да слуша първата лекция при един виден

професор, който след като развил темата как трябва да се живее, казал: „Всякога човек сполучва, когато отива пръв." Този ден заекът бил закъснял. Но като отишъл пръв, станало въпрос за стола, где да седне и трябвало да води борба за стол. И той като видял, че ще го набият, офейкал. Върнал се в едно противоречие. Казал си: „Как така, нали който отиде пръв, ще му тръгне напред, а пък аз отидох пръв и скандал се вдигна." Той не знаел, че онова, което му препятствува, е вътре в него. Дето отишъл пръв, това е на място, но препятствието е вътре в него. Следващия път казал, че няма да отиде пръв, но ще отиде по средата – нито пръв, нито последен. Било вече трета лекция. От лекцията разбрал, че човек, за да сполучи в живота си, трябва да бъде последен. И той си казал: „Аз съм сбъркал." На четвъртия път отишъл последен, но вратата била затворена. Той чакал отвън, излезли някои вън и му се скарали. И той пак си отишъл и си казал: „Чудна работа, пръв отидох – лошо, последен отидох – пак лошо." Той не можел да разбере, че страхът е, който го спъва. Той си казал: „Още не разбирам тази философия." Професорът казал: „Всеки, който иска да сполучи малко в живота, да остави страха настрана." Заекът казал: „Виж, това мъчно мога да направя."

Всички хора почти днес се намират в положението на заека. Страхът е, който спъва хората. Страхът трябва да се тури на своето място. Когато човек търси истината, не трябва да има никакъв страх в душата му. Страхът си има своето място. Турете страха на неговото място. Нека той да не е господар, защото ако го направите господар на живота, нищо няма да постигнете.

Казано е в Писанието: „Страхът е начало на мъдростта." Този страх, за който се говори в този стих, той не е онзи страх, който имат обикновено хората. Има един свещен страх, който произтича от любовта. Неговото естество е съвсем друго. Някои хора смесват обикновено страха със свещения страх на любовта. Разликата между свещеният страх на любовта и обикновения страх е колкото между небето и земята. Свещеният страх е друго нещо. По нямане на думи се употребява този израз. Имайте свещения страх, но се избавете от обикновения страх! Обикновеният страх е терзание, смаляване, смут, несполуки и най-после човек се обезсърчава и се отчайва и от себе си. А пък в свещения страх човек се повдига. Там човек отива към зазоряване. Помнете тази разлика. Не туряйте на мястото на обикновения страх свещения страх! Това значи да турите на мястото на професора невежия и на мястото на силния – слабия, на мястото на разумния – глупавия и на мястото на здравия – болния. Това трябва да бъде едно вътрешно различие, за да разбирате живота. Иначе ще имате много противоречия.

Питате защо Христос е дошъл на Земята. Христос имаше да прекара страдания, имаше една трудна мисия, която не се изпълнява така лесно. Христос мина през огън, мина през едно кръщение. Всички искат живота на Христа, но не и огъня, през който Той мина. Те обичат един Христос с венец, с патерица и с корона да заповядва навсякъде. Такъв Христос обичат. А пък един Христос без корона, без патерица, с обикновени сандали, и то бос, без дом, такъв Христос не искат. Вие все се окайвате, като се видите облечен скромно, със сандали, и казвате: „Не си струва толкова. Аз мислех, че ще бъда с корона." Кога коронясват човека? Докато не плюят 24 часа отгоре ти, докато не те окачат на кръста, докато не те бият, докато не те хулят, обиждат и не ти кажат: „Нали си цар, помогни си", не могат да те коронясат. Тогава вие се намирате на тясно и вие плюете и разпъвате Христа.

За да се прогресира в живота, има една страна, която трябва да се разбере. С ядене – лошо, без ядене – още по-лошо. С пари – лошо, без пари – още по-лошо. Със знание – лошо, без знание – още по-лошо. Със сила – лошо, без сила – още по-лошо. От двете противоречия трябва да изберете по-малкото. Казано е в Писанието: „Без вяра не може да угоди човек на Бога." Вярата подразбира едно вътрешно разбиране. Вярата, това е една мярка, която определя любовта, която трябва да имаш в дадения случай към някого. В дадения случай трябва да знаеш любовта, която трябва да имаш към Бога. Казано е, че любовта изключва всяко съзнание. Има въпроси, които не трябва да бутаме. Има въпроси, които са мъчни за разрешение като когато детето иска да тури пръста си, за да вдигне планината. Някои искат да разрешат какво нещо е любовта. Не разрешавай този въпрос. Щом го бутнеш, ще ти дойдат всички страдания до главата. Който е бутнал любовта, все е страдал. Не питай какво нещо е любовта. Сега вие искате да знаете какво нещо е любовта. Може да знаете, но щом я знаете, тя си заминава. Тя ще ви остави каквото искате и ще си замине. По човешки ви говоря.

Голямо противоречие съществува в света! Ние, живите същества на Земята, още не можем да вникнем в оная любов, която Бог има към нас. Ние сега приличаме на деца, които не разбират родителите си и мислят изключително само за себе си.

Тогава ще ви приведа един пример. Разправяше ми един господин, в един балкан той вижда, че една мечка води пет мечета и върви по реката. Мечката дошла до един голям камък, извадила една мравка и я дала на едно от мечетата. Той забелязал, че мечката ритнала едно от мечетата. То се търколило и той видял, че това мече не става, то умряло. Така го шибнала майката. Майката го поклатушкала, поклатушкала и почнала да

реве. Майката ритнала това мече, защото то се тикало напред при майка си за храна, а другите мечета оставали назад.

Аз тълкувам сега този разказ: Твоята лакомия става причина за твоето нещастие. Не изкарвай от търпение със своята лакомия майка си – мечката, че да те удари. Това се случва често в света.

Благото, което имаме в света, ни е дадено. Човек, като вземе своето благо, да се радва за благото, което трябва да дойде и за другите същества. В това отношение всички не трябва да бъдете едностранчиви. Едностранчивостта си има своите лоши черти. Някой път човек има един навик, някои разбирания, че иска да наложи своето разбиране на всички други. Хубаво е, но лошата страна на това седи в следното. В Америка, в една епархия имало един американски владика, който бил много даровит човек. Той си носил главата наклонена към лявата страна. И всички проповедници в неговата епархия ходили с изкривени глави. Той наложил това. Казват: Да имаме едно убеждение! Господ не е създал владиката с този навик. Това е негов навик. Да не подражаваме на това, което е човешко.

Да имаме едно верую. Но едно верую, което е общо за всички, едно верую, което включва веруюто на всички същества в себе си. А пък ако имахте едно специфично верую, дръжте го за себе си, то е полезно само за вас.

Има нещо, които назаем не се дават. Кои неща назаем не се дават? Ще ви кажа. Сърцето назаем не се дава. А сега се проповядва: Дай ми сърцето си. Очите назаем не се дават. Човешкият език назаем не се дава, нито човешката душа. Христос казва на едно място: „Полагам душата Си, за да я взема.“ Полага я някъде. Но не залагайте това, което Бог е вложил във вас. Всеки човек трябва да пази своите сили и нека всяко сърце да бъде проводник на онази велика Любов. Очите трябва да бъдат проводник на светлината, умът – на знанието, човешкият дух нека да бъде проводник на Божествената сила. Сега, това са области, които трябва да проучвате. И това, което вие желаете в света, може да ви се обясни. Има неща, които не трябва да се обясняват. Това, което на възрастните мога да обясня, на децата не мога да обясня. За тях това е безполезно. Има неща, които ползуват едни хора, а пък други не ползуват. Значи трябва да обясняваш някои неща на времето им.

Най-важното е: в човека трябва да дойде Божественото. Божественото в човека трябва да се роди. Един ден и вашата душа очаква своето спасение, но това спасение няма да дойде както мислят някои. То си има определен път. Трябва да влезе Божественият Дух вътре в душата и този момент, когато това Божествено начало се прояви в душата, това, синовното

отношение, е най-важното. Тогава ще дойдат ангелите и ще възвестят онова, великото събитие. Това е най-важното.

Сега вие казвате: Христос и да дойде втори път, да се преroди, няма да се подобри светът. Не, във всеки един човек трябва де се роди това Божествено начало. Някои от вас могат да кажат: „В нас Христос се роди." Хубаво, във вас Христос се роди, но има да страда още Христос. Той още не е възкръснал. Вашия Христос Го чака кръст, страдание, противоречие, от онези свещеници, архиереи. Кои са вашите архиереи, първосвещеникът Каиафа, Пилат? Христос се намери в едно голямо противоречие. Него Го очакваха и всички римски войници. След като разпънат вашия Христос и Го турят в гроба, вие ще дойдете до едно положение, до което Христос е дошъл. Това, което търсите, ще дойде, но това е другата фаза на живота, сега е първата фаза. Като дойде втората фаза, животът ще бъде друг.

Сега не смесвайте двата живота. Като влезете в другия живот, там въпросът е разрешен. При този живот, който имате, изисква се да поддържате вашия дух, да не се съблазните. Христос не беше от слабите. Това, което в Него викаше, то е човещината в Христа. Тя викаше чрез устата на Христа. Христос каза: „Такава е Волята Божия, трябва да минем последното страдание." А пък последното страдание е: човек да се откаже от това, което не му е потребно.

Знаете ли кое е онова, което не е потребно на човека? Има неща, които не трябват на човека. Някой изгубил своето зрение. Един милионер му казал: „Ще ти купя билет, за да те разведа из света, та да видиш всичките картини." Онзи му казва: „Защо не дойде малко по-рано?" Та, нещата имат смисъл само когато човек може да ги разбере. Защо ви е Любовта, която не можете да разберете? Защо ви е Мъдростта, която не можете да разберете? Защо ви е Истината, ако не можете да я разберете? Вие трябва да имате характер, морални, хубави черти, че като влезете в противоречие, да устоите. Какви ли неща няма да ви кажат! Много лоши неща могат да кажат за тебе, но ти, ако имаш характер, ще кажеш: „Всичко за Любовта е добро!" Мнението на хората не важи. Трябва да имате една смелост. После, трябва да имате едно послушание, което имаше Иосиф. Вие не можете ли да имате волята на Иосифа? Зачене се една хубава идея у вас и вие искате да я пометнете и да избягате. Няма да я напущаш. Ще дойде страданието, после ще дойде и възкресението. Тогава ще се яви във вас онази Божия Любов, която вие очаквате. И сега отчасти някои от вас имат тази опитност – онези от вас, които могат да разберат и които са достигнали до известна степен на развитие. Онези, които не са достигнали, нека се радват. Този живот ще се смени с друг, по-обширен живот, после с друг живот, още по-обширен, с четвърти живот, пети живот, докато дойде последното

вътрешно разяснение.

Та, противоречията, които ви идват, трябва да ги разрешавате по един вътрешен начин, по един разумен начин. Как се лекуват болките? Чрез ядене, чрез дишане, ще се молиш. Който се моли, е здрав човек. Който не се моли, е болен човек. Някой казва: „Аз не мога да се моля.“ Болен си, защото който е болен, не яде. Но като оздравее, почва да яде и се радва, че яде. Някой казва: „Много ям.“ Ти се радвай, че ядеш. В яденето е животът. Животът не е ядене и пиене, но животът идва чрез яденето и пиенето.

Сега казвам: В това отношение молитвата да ви бъде така приятна, както е приятно яденето и пиенето за онзи, който е гладен. Молитвата, това са хубавите отношения, които човек може да има към Онзи, Който му е дал живота, към Онзи, Който разбира всички негови нужди. Няма по-хубаво отношение от това, когато детето се разговаря с майка си, когато приятелят се разговаря с приятеля си, когато синът се разговаря с майка си, когато ученикът се разговаря с учителя си. Те са образци, на които човек може да се радва. Могат да дойдат посторонни противоречия в живота. Животът не е толкова тежък, както ние мислим. Някой човек се е забъркал в живота и никой не може да му помогне. Тогава да употребим своето здраве за Бога. Да употребим своето знание за Бога. Всичко онова, което притежавате, употребете го за Бога. И здравето, и всичко друго. Вие да го знаете това.

Не мислете, че хората могат да ви разберат. Един болен човек разправя, разправя на някого за своето положение, но последният е здрав човек и не може да го разбере. Болният му казва: „Боли ме коремът!“ Здравият му казва: „Няма нищо, ще ти мине.“ Болният му казва: „Как ми няма нищо? Боли ме коремът!“ Аз мога да му кажа и един начин как да не го боли коремът. Той ми се оплаква, че го боли коремът. Не си свършил добре работата и затова те боли коремът. Боли те главата – защо не си свършил добре работата? Като си свършил добре работата, няма да те боли нито главата, нито коремът. Болките на корема произтичат от една храна, която не е сдъвкана. Храната трябва да бъде подходяща и добре сдъвкана.

Та, всичките противоречия в живота, всичките страдания в живота произтичат от едни неща, които не ни трябват. И страданията продължават, докато се освободим от това ненужното, което не ни трябва. Тука има едно изкушение, на което хората не могат да издържат. Вие знаете ли кое е най-силното изкушение? Малко хора има, които могат да издържат на това изкушение. Аз ще ви го кажа. Представете си, че имате един скъпоценен камък, много голям, много голямо богатство. Ако вие го подарите на някого да го пази, той няма да ви го донесе. Защо трябва да го

давате на друг, за да го изкушавате? Но не само това. Но и вие сами можете да се изкусите от този камък. Ти го дадеш на някого, този камък, и той като го вземе мисли как да го обсеби. И тогава ще се родят най-големите противоречия. Вие се запознавате с един богат човек и мислите как да му повлияете, да го имате на страната си, за да можете да черпите от неговите средства. Това е вече изкушение. Вие имате един професор и искате да се сприятелите и разговаряте с неговите деца, че да минете по-лесно на изпитите. Някоя мома срещне един красив момък и мисли как да го замотае. Също така и някой момък срещне някоя мома и мисли как да я замотае. Това е красивият камък, който утре ще ви го вземат. В които и ръце да влезе скъпоценният камък, човек не може да устои, иска да го задържи за себе си.

Може ли да ми направите един превод, кой е скъпоценният камък у човека? Това е личният живот. Да бъда аз щастлив. Да ми вземат камъка? Не го давам. И колко е, като дадеш този камък, после да го вземеш назад. Колко е мъчно човек да се откаже от себе си. „Дай го този камък!“ Ти казваш: „Какво ще остане от мене, като ми вземат моя живот?“ Този камък, който изкушава хората, е колкото яйцето на камилската птица голям. А пък има по-големи скъпоценни камъни, големи като дини. Щом се отречеш от камъка, голям колкото яйцето на камилската птица, ще дойде онзи камък, голям колкото динята. Със закон тази работа не може да стане. Какво голямо проникване трябва, какво голямо съзнание, за да направи човек това! Не, със закон тази работа не може да стане.

Сега, единственият съвет, който мога да ви дам, приятелски съвет, е следният. Нито правило мога да ви дам, нито пък какво трябва да правите, а само един съвет. Той е следният: Този скъпоценен камък, който са ни дали, трябва да го върнем назад. Като го потърсят, да го върнем. Като го поискат, да го дадем. Не хвърляй око на този камък, понеже той е камъкът, който носи истината в себе си. Той е камъкът на истината. Като дадеш камъка, ще познаеш истината. Като го обсебиш, ти не познаваш истината.

Трябва да ви обясня това: зърното, което остава в земята вътре, ако това семе не порасне, какъв смисъл има? Какво означава порастването? Семето, което е посято в земята и не порасне, то земята го е обсебила като скъпоценен камък и житото умира. Ако пък житното зърно порасне, то земята го дава навън. Земята ще ти го даде стократно. И казва: „Вземете си го назад.“

Та, когато това, което е посято в нас и минава като добродетел, знание, любов, мъдрост, когато това Божественото в нас порасне, ще даде плод. Даде ли веднъж плод, това показва, че ние сме готови да изпълним Волята

Божия от любов. Това, което Бог ни е дал, да го върнем. Както е казано в притчата за петтях таланта: „И онзи казал: „Аз спечелих още 5 таланта.“ Казва му господарят: „Много хубаво, вземи тези таланти, нека са за тебе.“ Дошъл онзи, който имал един талант и го скрил. Господарят го попитал: „Какво направи с таланта, който ти дадох?“ Онзи казал: „Скрих го в земята.“ Господарят казал: „Вземете от него този талант и го дайте на онзи, който има повече.“ И всеки един, който има, ще му се даде.“

Та, тази е истината, която трябва да остане у вас. Нека скъпоценният камък във вас да расте! Като ви дадат този скъпоценен камък, посейте го, та като дойде Господ, да намери, че е израснал, завързал и узрял и ти да кажеш: „Господи, това, което Ти ми даде, аз работих с него и спечелих.“ За да се осмисли животът на Земята, ще работиш. Не може да се освободим от всички тези страдания на Земята, докато този камък не израсне, не цъфне и не завърже плод.

Ние говорим за любовта, за щастието, че много мъчно може да се обясни какви неща са те. Ние говорим за щастието, а пък сме нещастни. Ние говорим за здравето, а го изгубваме. Ние говорим за богатството, а виждаме, че не може да остане богатството в нас. Причината за това е онзи вътрешният страх, който има заекът: „Какво ще стане с мен, ако аз дам камъка?“ Има известни положения в живота, при които идеята може да стане ясна. Ако ви накарат да носите едно хубаво шише, с хубава вода, далече от извора и ви поискат водата, вие ще се подвоумите. Но ако дойдете при един хубав извор, то, без да ви кажат, ще излеете водата и ще турите нова. Но, далече от извора, ще кажете: „Трябва ми водата, как ще я излея!“ То е все същото изпитание. Писанието казва: „Това, което Бог ни дава, ние трябва да го дадем.“ Да не туряте в даването нещо безразборно. Не да каже, който дойде, за каквото и да е: „Дай ми това.“ Той може да иска, но тебе ти трябва. Но Бог, Който ти е дал, Той ти е господар, дай Му. Има два вида даване: има едно свещено даване, а пък другото го наричам обикновено даване, то е грехът. Със свещеното даване се издига човек, а при обикновеното даване, човек губи. Аз говоря за свещеното даване. Онзи, Който е поверил на тебе всичко, отдай Му всичко. По някой път знаете ли защо падат листата? Падналите листа, както и падналите плодове, са много добри философи. Падналите листа знаят много повече, отколкото листата, които сега израстват. Падналите листа преминават през страдания, а онези още не са минали страданията. Аз съм гледал стари хора. Старият казва: „Така един ден ще повехнете, ще паднете и вие.“ Така един ден със смирение трябва да слезете долу при дървото, да те носи вятърът навсякъде и пак да си благодарен. Листата един ден ще пожълтеят и ще влязат в един живот по-висок, отколкото тези листа, които сега израстват. Вие казвате някой път: някой брат падна. Има паднали

братя, но те са окапали листа. Той е във втората фаза. От моето гледище, той не е паднал брат, а окапал брат.

Аз сравнявам това с онзи руски студент: Той се молил и искал да види Христа. Един ден Христос му се явява и му казва: „Не ти харесвам едното око – лявото ти око.“ Студентът взема свещта, туря лявото [си] око на свещта и го изгаря. Другите студенти казват, че е полудял. Питат го: „Защо направи така?“ – „Защото Христос ми каза, че не ми харесва това око. Той иска да остана с едното око. Възможно е да не съм разбрал Неговите думи.“

Това не е правият път. Изгарянето на окото, това е едно криво тълкуване. Не е този пътят. Може ли по друг начин да се поправи това око? Не трябва да се изгаря. Здравото око всякога може да помогне на болното око, а пък болното око никога не може да помогне на здравото око. Христос казва: „Извади окото си, което те съблазнява.“ Не, как? Има един друг начин за изваждане на окото. Ще влезете в едно противоречие със себе си.

Аз и друг път съм привеждал един разказ. Един млад момък, чието дясно око било извадено и бил с черни очи, се оженил за една мома, чието ляво око било извадено и била със сини очи. И двамата имали изкуствени очи, но всеки от тях не знаел, че другият има изкуствено око. Така живели, без да знаят това. Една вечер отишли на бал и всеки изважда при лягането едното си око и го туря на масата. Сутринта, при ставане, тя като пипала по масата, взела окото на мъжа си и турила черното око. А пък той турил нейното синьо око. Като станали сутринта, и се видели, че другият има едното черно око, а другото синьо. Какво излязло? Излязла истината, че и двамата имат по едно изкуствено око.

Ние често познаваме истината, когато си разменим изкуствените очи. И ти казваш: „Аз познах, че лявото око е изкуствено.“ Това не е познаване. Познаването на опакото на нашия живот не е познаване. Трябва да познаем онова, което носи в нас доброто, свободата, любовта. Това, което ни свързва с Онзи, Който ни е дал живота и Който ръководи живота ни тук, на Земята, и за в бъдеще. Не да се обезсърчим в сегашния живот. Трябва ли на човека да дотегне да обича хората? Не. Да дотегне на човека да бъде в смъртта, но да дотегне на човека в живота, тази идея е малко странна. Хората, на които е дотегнал животът, те са прави, те усещат, че в тях има нещо, което постоянно умира и човек иска да се освободи от него. Той е прав в това отношение. Но ако може човек да се освободи сам! Ангелът казва на Мария: „Божият Дух те осени. Това, което ще се роди от тебе, е от Бога.“ И Христос казва: „Отче, в Твоите ръце предавам Духа Си, да бъде Твоята Воля.“ В последния час ако можеш да кажеш така!

Това са два момента: Да благодарим на Бога, че ни е дал живота и да благодарим на Бога, когато изпрати ангела при нас. Да благодарим на Бога, когато сме на кръста, и да благодарим на Бога, когато всичко трябва да дадем.

Изпяхме песента: „Кажи ми ти Истината“.

Това е разрешението на въпроса. По този начин сегашният земен живот може да се осмисли.

„Отче наш“

18-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 21.I.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_01_24 Най-малкият опит
Общия Окултен клас

НАЙ-МАЛКИЯТ ОПИТ

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

Размишление върху Царството Божие

Ще прочета 6 глава от Галатяном.

Духът Божи

Истината трябва да стане ясна на човека. Има едно вътрешно неразбиране. Хората започват добре и после се спъват. Всеки от вас може да говори за въздуха, за светлината, за водата, но това са външни страни на човека. Човек трябва да знае как да използува въздуха, водата и светлината. Това е изкуство.

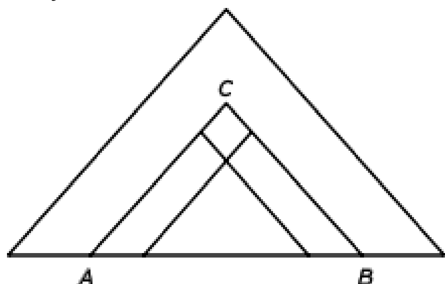

Когато бяхте в училището, защо писахте тези триъгълници? Изкарват някой ученик и го карат да пише триъгълник. Какво искаха да кажат учителите, като чертаехте триъгълник? Триъгълникът е плоскост, заградена между линии. Имате една нива заградена между нивите на Петко Стоянов и други. АВ – Петко Стоянов, АС – Божко Божков, СВ – Драган Медникаров. Триъгълника се взема като емблема на човека. Ние нямаме работа с мъртви линии. Линиите само като образи.

Много хора носят триъгълници кръстове и пр. Те все си имат своето специфично значение. Ти можеш да носиш един триъгълник, без да имаш качествата на триъгълник. Ако един триъгълник не е направен от силите на твоя ум, на твоето сърце и на твоята воля, този триъгълник не може да ти бъде полезен. Значи, за един триъгълник има по три допирни точки. Добре. Но представете си, че теглим една успоредна линия и друга успоредна линия. Представете си такова положение. Какво става с триъгълника? Представете си, че това представлява един дом. Най-първо бащата и неговата другарка са живяли много добре. Имали са достатъчно деца, 4–5 деца. Те израстват. Тогава този триъгълник, това място, което е било благоприятно за бащата и другарката му, става ви тясно. Започва се

спор. Понеже хората се увеличават, а земята не се увеличава, явяват се стеснителни условия. Но представете си, да допуснем, че този триъгълник има възможността да се увеличава и да се смалява. Ако той се смалява, смалява, ще дойде до едно място и какво ще стане? Той вече не ще може да се смалява и ще спре смаляването. Същото е и при увеличаването. Колкото и да се увеличава, пак ще дойде до едно място и ще спре.

Чета във вестниците за най-високия човек в света. Един турчин е имал 2 и 80 метра височина. Той дал във вестниците обявление, че иска да си намери една другарка. И казва, че всички хора са го избягвали, даже и неговите роднини, понеже той само за закуска изяждал едно пиле, а пък на обед едно агне. И казва каква трябва да бъде другарката му. Тя трябва да знае да готви за един такъв човек. Ако имате ръст 2.80 метра, какво ще бъде вашето положение?

Също, какво ще бъде вашето положение, ако човек има едно желание анормално? Много пъти известни наши желания са анормални. При дадените условия, нашите мисли, чувствувания, постъпки, трябва да имат една норма. За пример, често у вас се заражда желание да критикувате. В каквото и общество да се намерят хората, все се критикуват. Двама художници могат да се критикуват; двама лекари – също; двама свещеника – също се критикуват; две домакини; две слугини; двама ученика и т.н., всички се критикуват. Това си има своята подбудителна причина. Не е лошо да критикувате някого, но да знаеш как да го поправиш.

За пример, аз съм привеждал онзи пример, за онзи млад българин, който намерил най-лесния занаят, занаят – абаджилък. Като работил една седмица при своя господар, господарят му дал ножици, конци и аба да работи. Дошъл един бей и го видял доста угледен. Момчето изважда един топ и започва да му крои бирбочуклия гащи. Това става в къщата на бея, дето момчето било поканено. Гледа го беят, как то крои и казал: „Както гледам и както скрои не става на бирбочуклии гащи, но поне една салтамарка ми скрои.“ Но това, което момчето скроило и на салтамарка не ставало. Беят му казал: „Поне една тютюнева кесия ми направи. И ако и нея не ми направиш, ще те набия.“ Та често в новия живот, като кроите, гледам и гащите и салтамарката са погрешно скроени.

Някои казват: „Онзи човек не живее по любов.“ Че онзи, който казва така, той никак не знае какво нещо е Любовта. Някой казва: „Онзи човек не е щедър.“ Че и този, който казва така и той не е щедър. Някой казва: „Онзи човек не се носи добре.“ Че и този, който казва така и той не се носи добре.

Най-първо ние имаме отношение към Бога, към Онзи, Който ни е

кредитирал. Ние имаме едно отношение към природата. Какви трябва да бъдат твоите отношения? Не само да кажеш: „Аз не живея добре." Но в какво именно не живееш добре? Да кажем, че една мисъл е излязла от твоята глава. Тази мисъл или ви освобождава или ви ограничава. Може никой да не я знае. Но пак тя ви освобождава или ограничава. Ти можеш да кажеш: „Аз мога да мисля каквото искам." То е все едно да кажеш: „Аз мога да взема пари на заем." Можеш, но ще дойде време, когато после не ще можеш да вземеш пари на заем. Днес по любов, утре по любов и ще дойде време, ще видиш, че любовта не върви. И ще се намери един дълг. Също така и всяко едно чувство, което се е появило във вас, или ще ви освободи или ще ви ограничи. Това се отнася и до всяка постъпка. Безразлично дали я виждат хората или не.

Да кажем, че сте недоволни от условията вън. Да кажем, че сте недоволни от къщата си, че е малка, недоволни сте от вашия добитък, че имате само два вола и едно рало. Недоволни сте от коня си, от дрехите си, от каруцата си. Някои хора има богати, но и те са недоволни. Един цар и той е недоволен. Има други царе с повече земя, по-добре икономически и пр. Някои царе са икономически закъсали. Също и някои търговци. Всички вие сте женени. Всички сте женени по любов. И няма никой от вас, който да не се е женил по любов. И няма никой от вас, който да не е плакал за онзи, за когото се е оженил. Аз вземам нещата така, както са си. Вие, като се ожените, кои са причините, които развалят любовта, развалят хармонията? Да кажем, че жената казва на мъжа си: „Ще си переш дрехите сам!" И тя му остави чорапите му скъсани, ризата незашита и каже: „Аз съм свободна! Ти ще се грижиш за себе си." Да допуснем, че и мъжът каже на жена си: „Ти ще се грижиш за себе си." Какво ще стане тогава? Ако трябваше всеки да се грижи само за себе си, тогава защо се жените? Коя беше причината да се жените? Значи имате някоя нужда. Ти казваш: „Аз без този не мога да живея." Хубаво. Но защо сега не искаш да му переш ризата? Намерите някой мъж и казвате: „Без него не мога да живея." Но след като се ожените, виждате, че има и друг Господ и хвърлите око на него. И казвате: „Той е по-силен, по-богат, по-здрав." После намерите трети Господ, четвърти Господ и пр. И край нямат тези божества. Така се е родило многобожието.

Всякога хората представят по-силните същества като Господ. Но те не разбират под Господ – Бог, но някой силен човек, който може да им помага. Това е едновременно атавизъм в нашият живот. Вие не можете да се освободите от робството, което имате. Малко сестри и братя съм срещал, които са свободни. Някой казва: „Аз станах светец." Тези негови думи показват, че зад това има нещо лошо. Или някой станал много богат. Зад това има нещо лошо.

Бащата казва за сина си: „Той тръгнал по един крив път.“ Че, едно време бащата и той беше тръгнал по момите. Или майката казва за дъщеря си, че тръгнала по момците. Че и самата тя по-рано, не вървеше ли по момците? Невъзможно е синът или дъщерята да тръгнат по един път, по който бащата и майката не са тръгнали и не са вървяли. Бащата да каже на сина си: „Едно време аз вървях само подир една мома, а пък ти всичките си взел на око и никой на тебе не може да разчита.“ Синът дал обещание на една мома, че ще се ожени за нея. Дал същото обещание и на друга мома и т.н. А според сегашните закони, за 10 моми не може да се жени, защото иначе ще отиде в дрънголника. Американското правителство преследва мормоните, че имат своего рода учение. У тях историята е установила многоженството. Това е един атавизъм. В природата многоженството и многомъжеството не съществува по принцип. Многоженството се е явило при известни условия. Също така и многомъжеството. Но те са дошли отпосле. Бог изисква да имате едно такова отношение един към друг, каквото Той има към нас. В един дом бащата би желал да имат всички такова отношение един към друг, както той има към тях. Един син в домът трябва да постъпва така, както постъпва бащата и една дъщеря трябва да постъпва така, както постъпва майката.

Вие трябва да развиете дарбите в себе си. По някой път, вие вървите по обратния път. Вашият триъгълник се смалява. То и в смаляването има добра страна и в увеличаването, но при известни условия. Материално или физически мо[же] да се смалява триъгълникът ви. Вашият триъгълник може да се смалява в материално отношение, или в духовно отношение или в умствено отношение, или пък може да се отдалечава в едно от тези отношения.

Колко години вие следвате по този път? И майките и бащите ви са следвали в този религиозен път. Но баща ви получил ли е едно писмо от невидимия свят през живота си и за вас. Пощата донесла ли ви е едно писмо от Невидимия свят? Помнете едно нещо: Не може Господ да ви говори и да останете същия човек. Ако Господ ви е говорил и вие останете същия, това е само едно отражение. Някой е взел ролята на Господ и е говорил. Но не може Господ да ви говори и вие да останете същия. Ако веднъж ви е проговорил Бог на ума ви, на сърдцето ви, във вас ще стане цял един преврат, но не временно.

И сега стават преврати, но изчезват. Вие имате едно въодушевление, готов сте да направите нещо хубаво, но след 4–5 години казвате: „Тази идея е детинска.“ Например у някого се зароди желанието: „Искам да служа на Бога!“ Или: „Искам да пея!“ За да пееш, най-първо трябва да имаш хубав

глас и трябва да намериш хора, на които да пееш. Ти искаш да служиш на Бога, ти трябва да имаш най-доброто сърдце, трябва да имаш Любов в душата си. Щом дойде Любовта, тя ще те научи как да служиш. Вие казвате: „Така и така ще направя.“ Но я го направете! Това върху, което ще ви похваля, то е следното: Вие все пак вярвате, че някой път ще станете такива. Един 20 години предсказвал и нито едно нещо не се е сбъднало от неговите предсказания. И той пак вярвал, че един ден ще може да предскаже нещо, което да стане.

Първото нещо е: Човек трябва да има любов. Каква любов? Представете си, че имате един човек със счупен крак. Вие казвате: „Любов трябва да покажа в случая.“ Този човек ти казва така: „Гледай да не повредиш крака ми, счупения, да не го бутнеш.“ Но представете си, че този човек трябва да го носите някъде. Трябва да го карате с талига, във вашия кабриолет. Как трябва да го карате, че да не го друсате? Божествената Любов има една магическа сила. Който има Божествената Любов, той като иде при човека със счупения крак и махне само и онзи ще стане. И двамата ще ходят по земята. А пък сега ти ще го носиш и ще се грижиш за него, но не може да го излекуваш. Това показва, че Любовта ти е несъвършена. Ти няма да заблуждаваш, че за в бъдеще той ще оздравее. Това е друг въпрос. Трябва да знаеш, че в дадения момент не можеш да направиш това, което трябва.

Не разчитайте на онова, което хората ще направят. Не трябва да остане мисълта: „Ние не сме добри хора.“ Вие сте много трудолюбиви, само при известни условия сте мързеливи. У вас има един аристократически мързел. Вие казвате: „Не съответствува на моето достойнство да направя това и това.“ Но в друго отношение сте много трудолюбиви. Че по-трудолюбиво същество от дявола няма. Доколкото аз зная, най-трудолюбивото същество в света е дяволът. От сутрин до вечер той тича по работа. Той е образец на дейност. Я го вижте онзи апаш. Онзи, религиозният човек върви така позаспал малко, а пък апашът, накъдето върви, гледа с отворени очи. Не можеш да го излъжеш. Ако говориш на религиозния, като му кажеш нещо, ще ти повярва.

Трябва да се освободите от вашето минало. Вие сте недоволни от окръжаващата среда. Ти казваш: „От где даде Господ тази съседка?“ Но и твоята съседка казва същото за тебе. Вие един от друг се оплаквате. Тогава кой е на правата страна? Когато двама души се оплакват един от друг кой е на правата страна? И двамата са на правата страна. Щом и двамата са прави, то тези хора, които може да са недоволни един от друг, ще ги отдалечите един от друг. Триъгълниците трябва да се увеличат. Единия ще преместите на 20 километра или на 100 км разстояние, на другия край на земята. Някой казва: „Аз не искам да го виждам.“ Какво подразбира той

под тази дума? Има неща във вас, които са неприятни. Например, ако ви дадат пелин, неприятно ви е, няма да го приемете. Наопаки, ябълката ще приемете. Този, когото не искате да видите, вие виждате в него нещо отвратително. Но и той се отвращава от вас по същата причина. Онзи дефект, който е във вас, вие не го виждате в себе си и онзи не вижда дефекта в себе си, който има.

Една певица трябва да има глас. Ако няма глас ще я подиграват. Щом нямаш глас, по твой адрес ще кажат много лоши работи. За онази певица, която има глас, ще кажат: „Даровита е тя! Много добър глас има. Пее много хубаво.“ Един човек, който има хубав глас, може да поправи своята лошевина.

Има добри хора, които са лоши по проява, външно. Пророците са били добри хора, но те са изобличавали другите. Те са казвали: „Това, което правиш, не е хубаво.“ Но и пророците не са разбирали работите. Всички пророци били бедни хора и отивали да изобличават богатите хора и вследствие на това са си създали неприятности. И тогава ще се натъкнеш на големи мъчнотии. В бъдеще ще има богати пророци. Богатият пророк, като дойде, ще види, че някой е недоволен, че му изял парите. Той ще му даде парите и ще каже: „Да нямаш вече с него вземане – даване!“ Аз бих желал вие да бъдете от богатите пророци. Досега сте били все от бедните пророци. Давали сте някои упътвания, но нямало е кой да ги приложи. Вие ще се намерите в положението на онзи съдия, който казал: „Иван Драганов, ти си имал да даваш на Петко Стоянов?“ Иван Драганов казал: „Това е моя работа.“ Съдията му казал: „Той си иска парите.“ Иван Драганов му казал: „Това е негова работа.“ Но съдията му казал: „Но знаеш ли, че аз мога да те осъдя?“ – „Това е твоя работа.“ И когато имаш да даваш и когато имаш да вземаш и когато имаш да съдиш и в трите посоки, трябва да бъдеш справедлив.

Сега ние представляваме духовния свят вън от нас. Този свят функционира вътре във вас. Той действува във вас. Да допуснем, че вие имате една сестра, която не обичате. За вас това е една задача да намерите причината, защо не можете да я обичате? Три причини може да има за това: Или че има да ѝ давате нещо и не ѝ давате, или че имате да вземате нещо от нея и тя не иска да ви го даде, или тя е като съдия и говори по ваш адрес несправедливи работи. Вие питате, тази работа може ли да се поправи? Ако имате да взимате, споразумейте се. Ако имаш да ѝ даваш 100 лева, но не можеш да ги дадеш, то поне дай част от тях. Ако тя говори нещо лошо по ваш адрес, иди при нея и ѝ го кажи: „Ти си моя съдия, в какво си недоволна от мене? Аз ще се поправя.“ Ако един човек не може да ви обича, какво трябва да правите вие? Тогава вие трябва да го обичате, но ако

и вие не можете да го обичате, тогава какво трябва да правите? Какво е третото положение, което остава? Доведете едно трето лице, аз ще ви дам едно обяснение. Представете си, че имате един човек, не ви обича, по единствената причина, че вие сте взели неговото шише с вода и сте я изпили. Много малка причина. Иди и му напълни шишето с вода! Напълни му голямо шише с вода и му се извини. Всеки, който пие чуждо шише с вода, той не прави добре. По-добре 10 км да пътуваш до някой извор, отколкото да изпиеш вода от чуждо шише. Няма нито един човек, който да е пил от чуждо шише и да е прокопсал. Като пиеш от бозата на един бозаджия или от салепа му, ти ще платиш. И ако нямаш да платиш, човека ще ти каже: „Като нямаш пари, защо пиеш?“

Има нещо, с което вие можете да подобрите вашия живот. Някой път седите и казвате: „Няма никакъв прогрес, ние вече сме се спрели.“ Защо? Всеки очаква от другите да му донесат нещо. Някой седи и не работи и чака някоя добра сестра или някой добър брат, заради Любовта на Господа, да му донесат ядене или пиене. Това са вече инвалиди. Някоя майка кърми детето си известно време, но после вече не го кърми.

Спрете сега върху следното положение: Вие не спирате върху голямото богатство, което Бог е вложил във вас, не се спирате и върху онази голяма сила и добродетел, която Бог е вложил във вас и очаквате неща, които са второстепенни. За да оцените доброто на който и да е човек, най-първо трябва да оцените доброто, което Бог ви е дал.

Ако главата ви боли, ако нервната ви система е развалена, също и стомаха, то като отидете на гости, каквото и да ви сготвят, все ще бъдете недоволни.

Сега на всинца ви трябва следното: Вложените дарби, които ги имате, Божественото, което имате, да почнете да го развивате. Някой казва: „Аз прогресирам ли?“ В три неща човек може да прогресира. Може да прогресира в Любовта, да прогресира в Мъдростта, в Знанието, може да прогресира в Свободата, в Истината. При прогресирането в Любовта трябва, да се увеличава твоята топлина, при прогресирането в силата, трябва да се увеличава твоята светлина, при прогресирането в Свободата и Истината, трябва да имаш простор, който нищо не трябва да го ограничава.

Да правиш това, което Бог иска. Да правиш това, което всички искат. Като направиш нещо, то да е за доброто на всички хора. Любовта е добра за всички. Няма същество, към което, като изпратиш Любовта да не почувствува ефекта на тази любов. Също така като изпратиш към някого една добра мисъл, то ще я почувствува. Също така и всяка добра постъпка,

която направиш, ще я почувствува.

Всяка любов, която изпратиш, всяка добра мисъл и всяка добра постъпка, идат от Бога! Ако за Божествената Любов хлопа на твоите врати и не отвориш, ако за Божествената Мъдрост хлопа на твоите врати и ако за Божествената Истина, която хлопа на твоите врати, не отвориш, тогава какъв прогрес можеш да имаш?

Практически, това, което трябва да стане във вас е следното: Никакъв резултат не може да се постигне, когато се критикуват хората. Каквото и да правите безразборно, никакъв резултат не може да се постигне. Ако Любовта хлопа на вашето сърце, правете това, което любовта изисква от вас, без да мислите за никакви последствия, щом Любовта е Божествена. Ако една мисъл хлопа на вашето сърдце и е от Бога, дайте ѝ ход и не мислете за последствията. Всяка една Божествена мисъл я посейте! Ако тя не е Божествена, тя ще прилича на един скъпоценен камък, трябва ѝ кутия, защото иначе могат да ви го задигнат. А пък Божественото има това свойство, че то никога не се губи.

Нещата трябва да ги разглеждате обективно. Вие дадете на един човек чаша вода и казвате: „Толкова Господ ни е дал.“ Това е човешко. При Божественото ти можеш да заведеш онзи, когото обичаш, при извора. Когато заведеш един човек в градината, ако той си донесе кошницата и я напълни, той не е разбрал Божественото. Ако е разбрал Божественото той ще вземе 1–2 ябълки и ще ги изяде. Събраното на едно место богатство, хората го крадат. А пък посятото, никой не може да го открадне. Една река, която тече, могат ли да я откраднат? Не. Могат да я отбият, но една вода, затворена в бутилка, могат да я откраднат. Малкото може да се открадне, но многото – не. Кон те могат да откраднат, н[о] земята? Кой би откраднал земята, кажете ми? Та вярвайте в едно нещо, което не може да се краде. Любовта не може да се краде. Мъдростта не може да се краде и Истината не може да се краде.

Вие имате за Бога едно неверно понятие. Искате, като се помолите на Бога, да ви послуша. В един дом децата слушат баща си и майка си, но когато опърничавите деца поискат нещо от баща си и майка си, последните казват: „Нека чакат.“ А щом послушния син поиска нещо от баща си, той казва: „Да му се даде веднага!“ Бащата не прави на две думата на послушния си син, а пък, когато непослушният син поиска нещо, бащата и майката казват: „Ще си помислим.“ Ако Бог не ви слуша, какво показва това? Не сте от послушните синове. Нищо повече. Ти казваш: „Не ме слуша Господ.“ Тогава поправи себе си. Има нещо в твоя характер, в твоя живот, което на Бога не е угодно. Поправи се. Ти казваш: „Ама, аз съм се

трудил!“ С такова трудене не става работа. Вие нали сте имали баща и майка. Как сте им угаждали? Ако има един цигулар вещ, който хубаво свири, какво трябва да правите, за да му угодите? – Да свирите като него. И ако не свириш добре, не си му угодил. Че ти, ако не можеш да любиш, както Бог люби, ако не можеш да мислиш, както Бог мисли, и ако не можеш да обичаш Истината, както Бог я обича, тогава за какво ще те обича Господ? Ти казваш: „Не мога това.“ Значи да ядеш можеш, а да работиш, не можеш.

Това, което трябва да направим е много малко. Какво ми коствува да прекарам една добра мисъл? Преди години при мен дойде един да му предавам музика. Той търси лесния път, иска да стане цигулар, добър певец [по] но лесния път. Аз му казах: „За мене при свиренето няма лесен път. Това е най-трудния път.“ На едно такова малко пространство, на една дървена ръчка, ти трябва да туриш такова голямо изкуство, че да учудиш хората. И при пеенето трябва да знаеш, как да работиш с една малка ципица в гърлото си, в ларинкса. Вие на младини нали сте пяли и сте гледали през прозореца дали ви слуша някой. Значи на любовта сте пяли. И после, като се оженят хората, не пеят. Щом се оженят хората, не пеят. Аз ги считам за паднали ангели. Преди да се оженят са ангели, а като се оженят, те са паднали ангели.

Ако вие знаехте да пеете хубаво, вие щяхте да уредите всичките си работи. Ако вие знаехте да пеете, тенджерата ви сама щеше да отиде на огнището. И яденето ви само щеше да се сготви. Аз ще пея и стомната сама ще се напълни. А пък ние сега всичко трябва да правим. Там е силата на пеенето. Аз да ви приведа една дума. Например, при един директор отива една певица. Той ѝ казва: „Нямам време!“ Тя седи и му запява една песен, иска той или не иска. Тя запява само една ария и директорът ѝ казва, [че] той е готов на всички услуги да ѝ помогне, а по-рано не бил разположен. Сега ѝ казва: „Готов съм, на вашите услуги.“ Като се намериш пред един банков чиновник, запей му една ария. Ама, за да му запееш, трябва да имаш любов. Ако ти, при най-лошите условия, не можеш да приложиш Божията Любов, тогава какво? Ще дойде дяволът, запей му. Щом му запееш, той няма да те изкушава. Ти запей на директора. „Но какво ще помисли той за мене“, казваш. Ако не му пееш, той ще помисли лошо за тебе, но ако му запееш, той ще помисли добро за тебе и ще каже, че си много даровит.

Сега всинца вие седите и сте кандидати за небето. Като отивате на Небето, трябва най-първо да сте отлични певци, да пеете, както ангелите пеят. После, трябва да бъдете много добри мислители, както ангелите мислят, и трябва да бъдете така чисти и да обичате Истината, както ангелите.

Сега, где ви е вярата? Вас всеки може да ви съблазни. Ако вземе една сестра 100 лева на заем и не ги донесе, вие ще се съблазните. Да допуснем, че дойде тази сестра и вземе 100 лева, не ги връща. Вие да не се обезверите. Тогава кой трябва да бъде по-силен? Който дава или който взема? Кой е винаги по-силен? Който дава е винаги по-силен от онзи, който взема. Щом във вас се зароди желание, аз не се поставям в изкушение. Щом на някого от извора, аз не се поставям в изкушение. Аз не очаквам от него. Но щом съм бозаджия, взема и му налея от шишето, тогава ще очаквам и ще искам да взема. Следователно, когато правите добро някому, вие не очаквайте нищо от него. Добрите и лошите хора са изпит за вас. Бог ви изпитва чрез тях. Бог ви изпитва чрез тези хора, които ви обичат и чрез тези хора, които не ви обичат. Той ви изпитва дали ще отговорите на тяхната любов с любов. Бог ви изпитва дали ще отговорите с правилото: „Око за око и зъб за зъб." Да кажем, че един човек не ви обича и ти не го обичаш. Тогава и двамата сте много назад.

Когато обичаш някого, няма да казваш, че го обичаш. Този въпрос ще го решаваш между себе си и Бога и след като го опита Бог и види, че изпълняваш закона, тогаз този човек, който не те обича, ще те обикне. И онези, които са те мразили най-много ще те обичат, а онези, които са те обичали много и не сте ги обичали много, ще ви мразят.

Това учение е лично, то няма обществено приложение. Божественото учение има лично приложение. Аз мога да го прилагам за себе си. Моята любов аз мога да я приложа към всички хора. Но механически не мога да им кажа, че трябва да обичат. Аз мога да обичам всички хора. Никой не може да ми препятствува в това. Но ако река да разправям за любовта си на хората, то веднага ще се яви противоречие. Ако някой има дъщеря и аз кажа, че я обичам, или ако някой има жена и аз му кажа, че обичам красивата му жена, тогава ще ми кажат: „Кой ти дава право?" Ти няма какво да разправяш за Божественото. При Божествената Любов, ти само даваш, ти не вземаш нищо. Какво престъпление има това? Престъплението иде вече при закона на вземането, в проявяването на любовта, когато ти очакваш да вземеш нещо. И всичките недоразумения са в това, че вие искате да вземете нещо.

По този път, по който вървите, трябва да се измените вече. Да останете за дълго време гъсеница, не може. Вие сте достигнали до крайният предел. Не може да се освободите от противоположни чувства, да мразиш. От калта не може да се освободиш, докато няма вече вода. Но, като имаш вода, може вече да се освободиш. При любовта всички недъзи ще бъдат у вас, с Любовта всички недъзи у вас, ще се махнат. Божията Любов премахва

всички недъзи у вас. Ти може да се молиш цял ден и няма да има резултат, ако нямате Любов.

Сега допуснете, че аз ви проповядвам и вие казвате: „Разбрахме!“ Я ми попейте, но така, че всички или да се зарадват или да заплачат! А пък ти, като запееш още от началото, другите ще кажат: „Тази сестра не е научила още изкуството да пее.“

Толкова години говорим за Любовта. Кой е основния тон на Любовта? Няма да ви го кажа. Толкова години все за Любовта говорим. Коя е първата буква, с която Любовта започва? (– Л.) У разните народи думата Любов започва различно. Кои са признаците на онзи човек, който гледа? Той не се спъва. Човек, който гледа, не се спъва. Човек, който недовижда, не може да чете добре.

Сега у вас ще остане една мисъл: „Толкова години ние вървим в този път и какво сме достигнали?“ Може да вървите, но без Любов нищо не се постига. Може да сте ходили на нивата си 100 пъти, но ако нищо не сте посяли на нивата си, няма значение. При всяко отиване на нивата трябва да посееш нещо. При Бога вие сте отивали много пъти, но нищо не сте посяли и какво сте вземали от Бога, вие сте го продали на другите. Често съм привеждал този пример, вие постъпвате по същия начин. Един богат човек искал да помогне на едно бедно семейство. Той турил в едно гърне злато и отгоре малко брашно и занесъл гърнето на бедното семейство. Мъжът казал на жена си: „Извади брашното и направи нещо.“ Жената казала: „Много малко е брашното, да го продадем.“ И тя го продала за няколко лева. С това тя продала и всичкото богатство. Та и вие продавате Божието гърненце, за да спечелите нещо. А богатството е било вътре в гърнето. Но от где да го знаеш!

Сега тук, всички сте професори по естествените науки. Някои казват: „Еди коя си сестра е малко залисана. Дрехите ѝ се влачат. Шапката ѝ малко не е на место.“ Младите братя мислят за старите, че малко са извеяни, некултурни, а старите братя мислят, че младите са зелени. Това са обикновени работи за света.

Да тичаш по момите или по момците не е лоша работа, но да знаеш как да тичаш. Ако вие не можете да направите най-малката жертва за Бога, да покажете, че Го обичате, тогава не знам в какво седи вашата любов. И тази жертва не трябва да има никакви външни подбудителни причини. Тя трябва да произтича от самите вас. Какви ще бъдат резултатите не му мисли. Не съжалявай за една постъпка. И никого не дръж отговорен и ако опитът излезе несполучлив, никого не обвинявай. Това е привидно така.

Вие очаквате да дойде Любовта в пълнота. Тя ще дойде. Всеки да е доволен от Любовта, която има сега. Като дойде Любовта всички можете да живеете добре, в хармония и няма да има сиромашия, няма да има и закони. Ще има закон на Любовта, на Силата, на Истината. Законът на Истината казва: Не ограничавай човека! Законът на светлината казва: Не отнемай светлината на човека! И законът на Любовта казва: Не отнемай топлината на човека.

Направете най-малкия опит. По отношение на Бога да се примирите с това, което Бог ви е дал. Не да се примирите, но да видите добрата страна на сегашния си живот. Да видите защо Бог ви е поставил в това положение, в което сега е намирате. Мъжът не разбира защо е мъж и жената не разбира защо е жена и децата не разбират защо са деца. Младата мома не разбира защо е мома, младата мома или момъкът търсят своето щастие и намират своето нещастие. Всеки, който търси своето щастие, ще намери своето нещастие. Вярвайте, че вие сте щастливи. Младият да си остане винаги млад и старият човек да си остане винаги стар. Силният да си остане винаги силен. Той да не търси силата си от вън. Това е истинското разбиране на онзи, дълбокия живот. Иначе няма никакво разрешение на въпроса. Вие никога не можете да заставите едно същество да ви обича. И ако ви обича това същество, то ще има известни причини. И ако се премахнат тия причини, то ще престане неговата любов. А пък Божията Любов не престава. Бог дава преизобилно. И Той не очаква нищо от света. И единственото нещо, което Той иска от хората, е те да живеят добре. Тъй че, този живот да бъде добър за самите тях.

Вие сега, искате с вашата мисъл, Бог да мисли другояче. Като че ли Бог не е милостив с вас и не ви помага. Че Той ви е помогнал повече отколкото си мислите. И остава само единственото нещо – да разработите това, което Той е вложил във вас.

Сега остава за една цяла седмица да помислите малко върху следното: Какво можете да направите чрез Божествената Любов?

Все е хубаво човек да има една вещ. Вие имате най-голямото наследство. По-голямо наследство от това нямате. И ако не можете да се ползувате от това наследство, което имате, причината е във вас. Сега ви говоря върху една истина, която съм проверил. Аз съм разглеждал вашия живот. Вие се намирате в един задръстен път. Този път е безизходен. Този път, по който вървите, никой досега не е могъл да го премине, но е трябвало да се върне назад. Вие сте на едно място, от гдето по-нататък не можете да минете, каквото и да правите. И затова казвам: Трябва да станете носители на

Божията Любов, през вас да мине Божията Любов, та Бог да говори чрез вас така, както Бог говори чрез слънцето, чрез изворите, чрез звездите. Така както Бог говори чрез природата. Така трябва да говори чрез вас, по същия начин и като говори да не искате да постъпвате така, както дяволът постъпва. Защото, когато Бог направил природата, дрянът цъфнал най-рано. Дяволът си направил колибката при дряна и казал: „Този дрян е мой!“ Но, дрянът узрял най-късно. Не тургай колибката при някое дърво. Всичко, каквото цъфти, това е за вас. Специфично никъде не тургай своята колибка. Сега имаш любов само към един човек. Утре той ще умре, какво ще правиш тогава? Ако пък имаш любов към Бога, то един като умре, 10 души ще дойдат на местото му, 10 души, като умрат, 100 души ще дойдат на местото им. Ако една дреха се износи, 10 дрехи ще дойдат на местото ѝ. Ако някой обере вашите градини с плодовете, какво има от това?. Но така може да разсъждава само един, който има Любов. Но онзи, който има човешката любов, ще каже: „Как така да ми оберат градината!“ И ще трепери сърдцето му. Но казвам, ако имате Божествената любов, никой няма да може да обере градината ви. И вие всякога ще бъдете умни, здрави и силни.

Писанието казва: „Преди да поискате, Бог ще се погрижи за вашите нужди.“ Понеже това е закон за Него. Той е богат. Той вижда нуждите на всички същества и Той е помислил за всяко същество много по-рано. И когато един пожелае нещо, Той е вече готов. Та използувайте благата, които Бог ви е дал и не ходете да търсите триците, които хората имат. Аз трици нямам. Казват, че имало витамини в триците. Никакви витамини няма в триците. Това е една лъжа. Вас могат да ви залъгват. Минало е времето на залъгването. Житото трябва да е посято в самия тебе. Ти трябва през цялото време да си му чел молитви и да си го ограждал и тогава ще има витамини в него. Но щом са ходили чужди хора да го работят и да псуват, известни ценни животворни сили ще липсват в житото. Направете малък опит. Вие казвате: „Православната църква това казва. Евангелската църква това казва.“ Всичките църкви си приличат. Единственото нещо, по което трябва да се отличавате е, че не трябва да приличате на запушени шишета.

После вие казвате: „Ние, нашите братя . . . “ Всеки човек за мене е брат, като изпълнява Волята Божия. За мене всяка е сестра, в която има свещен трепет и Божествена Любов, Божествена Мъдрост и Божествена Истина. Казано е: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“ Какво ще обичам мъртвите! Можем да обичаме само живите. А пък всички са живи, у които Бог живее. Най-големите скърби и страдания, при Божията Любов, Мъдрост и Истина, скърбите са едно благо за него, те не са ограничени.

Та сега, три неща пазете. Първото нещо: Дайте място на онази любов, която ще премахне всички противоречия от вашите души. И не за в бъдеще, но сега още, като ме слушате. Ако остане след година, след две, не може да има никакъв прогрес и никаква еволюция. Вие можете да се залъгвате, но всеки един от вас ще прогледа.

Когато Христос проповядваше на слепия човек и го излекува. Слепият казва, че вижда хората като дървета и после казва, че ги вижда вече ясно. Сега слепият трябва да прогледа, остане ли за в бъдеще, то въпросът е вече висящ.

Като ходя из Изгрева гледам тук-там парченца от шишета и пр. Дръжте чистота! Тук не е място за себе си. Всеки иска да уреди само своите работи. Ако не уредите Божиите работи във вас, то от вашите работи нищо няма да уредите. И вие както сте си дошли, така и ще заминете. А пък, ако бъдете доволни, тогава ще имате преизобилно и всичко друго ще се уреди добре.

Сега не искам да остане във вас един страх. Вие казвате: „Какво ще стане с нас?" Ако нямате Божията Любов, зло ще се случи с вас. Ако дадем ход на Божията Любов, много добре ще се случи с нас. Отворете сърдцата си за Бога и имайте вяра. Вие търсите от где Господ ще се яви? Все от някъде ще се яви. Слънцето изгрява от някъде и това слънце, което изгрява отнякъде, все ще залезе. От където и да изгрее, Господ трябва да е Един! Нека има единство във вашата душа. Щом имате Божествената Любов, тя разрешава всички въпроси. Това, което не разрешава всички въпроси, то не е Божествено, а човешко. Като дойде Божественото, то ще разреши въпросите и постепенно с време ще се покаже, че това, което поддържате е верно. А и всичките ви работи ще се оправят. Ако сте лекар, домакин, професор, земледелец и пр., ако имате Божественото, ще ви върви. А ако нямате Божественото, работите ще стават по обратен път. Сега това са диагнози, по които можете да познавате.

Някой казва: „Какво трябва да правим?" Когато правиш опита, трябва да си сам. Знаеш какво означава самотията? Един професор, когато прави опити, той е сам в своята лаборатория. Опитите тогава излизат най-сполучливи. Щом има други да го залъгват, всякога опитите излизат несполучливи. Когато правите опитите, да бъдете сами. В света самотия няма, защото навсякъде Бог прониква. Там, гдето мислите, че никой няма, там е Бог и ви наблюдава. Когато мислите, че сте сам, там е Той. А гдето е Той, всичко успява. Там, гдето мислите, че никой няма, там е най-сполучливото место за вас. А гдето мислите, че всички, които са там, там ще ви дойдат всичките страдания. Когато останете сам, ще дойде вашето

щастие. Много сестри се оплакват от голямата самотия, която имат. И като са останали самотни, търсят някого. Търсете Този, Който може да ви помогне. И след като ви помогне, Той ще изпрати онези, които ви са потребни. Само Бог знае, кои са потребни за вас. И ако го намерите, работите ще вървят добре.

Вие може да мислите как ще намерите Божията Любов. Не се смущавайте от това. Представете си, че аз ви давам един чек и ви казвам да го изтеглите от банката. Проверете нещата. След като изгрее слънцето, аз трябва да възприема неговата светлина. Защо изгрява слънцето? От колко хиляди години изгрява и от колко хиляди години изгрява и колко хиляди години ще изгрява, това е друг въпрос, но сега изгрява. Това е най-важното.

Страхът да излезне навън! Да имате Божието благоволение. Когато се помолите, Бог да ви послуша. И да имате една опитност. Има един начин за молитва. Аз отивам при някого, който не ми е казал, че ме обича, но му давам пълна чаша с вода, а пък друг ми разправя за любов, но нищо не прави за мене. Бог е направил много за вас, а пък вие нищо не сте направили за Него. Опасността сега е там. В любовта има голяма опасност, понеже, когато Бог прояви Любовта Си и ние не я проявим, тогава в това седи най-голямата опасност и най-големите нещастия. Непременно ще се пукнат цевите и ще стане цяла една каша.

Велико нещо е Любовта! Пазете сърдцето си чисто, както Бог ви го е дал. Пази ума си светъл, както Бог ти го е дал. Защо да тургаш в себе си всичките онези желания, с този да се разправяш, с онзи да се разправяш и пр.

Сега, като отидете да направите нещо, искам да имате въодушевление.

Отче наш

18-та лекция на Общия Окултен клас
24 януари 1934г. София, Изгрев

1934_01_28 Огнената пещ
неделна беседа

ОГНЕНАТА ПЕЩ

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета 3-та глава от Данаила.

„Ще се развеселя“

Ще се спра върху първия стих, че Навуходоносор направи златен образ. Значи, той създаде едно божество, на което иска хората да се кланят. Казано е в Писанието, че всяка власт е от Бога дадена, значи и царската власт. Намериха се трима души, които не изпълниха тази заповед.

В човека има трима души, които никога не може да се подчинят на нашите заблуди; това са човешкият дух, човешката душа и човешкият ум. Каквото и да направим, каквато и теория да прокараме, те си остават, имат си убеждение, казват: „Това, което вие казвате, няма да слушаме!“ Даже много пъти ние, хората, си произвеждаме страдания, че туй, което сме казали, не е станало. Кой от вас не се е подчинил на това, което е казано? Царят се видял в чудо, как така трима души да не изпълнят неговата заповед. Всички падат и се покланят, само трима души не се покланят. Някой път вие ставате, лягате, съжалявате, че някои ваши мисли не са се реализирали. Аз мисля, че най-голямото добро е, че всичко, което мислим, не се реализира. Ако всичко би ставало тъй, както мислим, ние бихме имали един цял ад на Земята. Животът щеше да бъде хиляди пъти по-несносен, отколкото е сега.

Сега искам да обърна вниманието на младите и на старите. Младите да си бъдат млади, старите да бъдат стари, възрастните да бъдат възрастни – кой какъвто си е да бъде. Но има нещо, на което младият трябва да служи, старият трябва да служи и възрастният трябва да служи, и слуги, и господари. Има нещо, на което хората трябва да служат. И от това истинско служене зависи бъдещето на човека като човек. Няма човек, няма същество на Земята, което да не желае да живее добре. И най-малките същества, които съществуват, психологически като ги разглеждаме, имат известна идея, носители са те. Може би привидно да не се вижда, но аз разбирам разумното, което седи зад проявата. Има една външна страна на живота. Има известни мисли у човека, които се явяват и изчезват. Има желания, които се явяват и изчезват, мимолетни са. Някой път може твоето настроение в един час десет пъти да се мени: въодушевяваш се, после паднеш духом, измениш настроението си. Даже и ние, духовните

хора, нямаме ясна представа за онова, което изменя нашите състояния. Ние сме толкова самоуверени, мислим, че сме свободни. Аз срещна някой човек, изправил се, прав ходи, мисли, че е свободен. Войникът, с пушката се е изправил, мисли, че е свободен. Някой кон си изправил опашката, някое куче, мисли, че е свободно. Виждаш, онзи кон тегли каруцата, казваш: „Силен кон!“ Камшик има. Сегашните хора, религиозните хора, малко хора ще намерите, които да са свободни. Сега няма свобода. Свобода търсят хората. Аз не искам да се спирам върху този въпрос, да отвличам вниманието ви. Тепърва трябва да се [открие] свободата, да се намери кой е истинският път на свободата. Не само да намериш свободата, но да остане тази свобода при тебе.

Питам: Какви са били подбудителните причини на цар Навуходоносор да направи този образ? На първо място, да покаже силата си, че каквото той каже, трябва да стане. Той казва: „Няма никакво божество!“ Той мисли себе си за божество. Той казва: „Няма божество, което може да се избави от ръката ми. Аз съм божеството и на Небето, и на Земята! Който изпълнява моята заповед, добре ще бъде; който не изпълнява, на прах, пепел и дим ще стане!“ Тези са необходими разсъждения. Вие сега предполагате, че сте свободни и сте щастливи. Не. [В] сегашния живот, който живеете, очаква ви едно голямо нещастие. Най-голямото нещастие, което никога не сте очаквали, сега ви чака. Да ви кажа истината. Не искам да ви обезсърчавам. Аз виждам онова малкото пиленце, което се измътва и на което обръщат внимание, хранят го. Аз зная, че след 4–5 месеца туй пиленце ще влезе в тенджерата. По 3–4 пъти на ден го храни господарката, вика му, но то след 4–5 месеца обаче ще влезе в тенджерата. Мога да ви приведа ред примери. Въпросът не е за обезсърчение, но трябва да се пазите от една вътрешна самоизмама.

В живота има една голяма самоизмама, от която всички трябва да се пазите, да влезете в истината, която ще ви направи свободни. И възрастния, и стария човек в този „живот на Навуходоносора“, всички ви очаква горящата пещ. Който не се подчинява, в горящата пещ ще влезе. Който вярва в Бога, пещ го очаква; който не вярва в Бога, гроб го очаква. Какво ще ми казвате на мене? Казваш: „Не вярвам в нищо.“ Гроб те очаква. – „Аз вярвам в Бога.“ Огън те очаква. Това е една истина, която ще оспорвате. Кажете ми сега, кой не е в гроба? Защо са в гроба? Защото служат на златния образ. Това и философите са казали, нашите предци, нашите държавници. Не оспорвам мнението на държавата, но туй мнение на държавата трябва да почива на една велика истина. Защото, ако държавата не е поставена на истината, тя сама ще влезе в гроба. Реално мога да ви покажа държави, които са съществували и изчезнали за своите престъпления. Една държава може да съществува само тогава, когато има

ред и порядък на нещата, един Божествен ред на нещата. Аз взимам това като един основен закон, който съществува в природата. В природата съществува една държава и природата е справедлива. Другите държави са създадени по образа на природата. Добре е една държава да съществува, но нейното съществуване се обуславя от законите, които природата дава, които функционират. Всяка една държава сама се разрушава. Всеки един човек сам се разрушава и сам се въздига. Всяка държава сама се разрушава или въздига. Това е велик закон в природата, който регулира нещата.

Всяко действие или въздействие, всяка една постъпка, която човек извърши, добра или лоша, в света, всяка една мисъл, всяко едно чувство има обратно въздействие, възвръща се към самия извор, отдето е излязла мисълта. Тъй щото, законът е справедлив. Всякога доброто, което си направил, ще се върне при тебе. И злото, което човек е направил, ще се върне при него. От хиляди години хората искат да изменят този закон, да направят доброто да се връща при тях, а злото да се връща при другите. Невъзможно е. Невъзможно е по единствената причина, понеже първото начало на доброто може да възприеме само доброто в себе си. И второ начало има, на злото, на лошото в човека. То възприема само злото. Злото никога не може да възприеме доброто, то възприема само злото в себе си. Следователно тези две начала действуват. Злото приема своето си, своето последствие, и доброто приема своето си, своето си последствие. Човек е създаден между тези две граници. Млади, стари, възрастни, мъже, жени, слуги, господари, всички хора са поставени между тези две противоположности. Ако надделее злото в света, ти не се развиваш. Ако надделее доброто в света, ти не се съграждаш.

Който не вярва в това, може да направи един малък опит. Ще види, че е много вярно. Във всички времена онези хора, които са се състезавали на физическото поле, като нашия Дан Колов и онзи Петър Пехливанина в Америка, които ги знаем, всички тези най-големи борци са били големи въздържатели и трезви. Всеки, който си позволи да не бъде трезв, е бил гътван на земята. Мислите ли, че ако един борец спазва правилата, той счита, че той ще има една трезва мисъл? Той има желание да повали, да победи другия борец. В един борец, който се бори, няма желание да отмъсти, да удари някого; той иска само да повали противника си, да покаже, че е силен. Няма желание да го смаже. Защото, ако го смаже, той ще изгуби своята сила.

Да покажеш силата си, то е естествено, да покажеш своя ум, то е естествено, да покажеш своята добродетел, то е естествено. Но да помрачиш хората със своята мисъл, да ги заробиш, да не ги оставиш свободни да мислят, ти вече препятствуваш на себе си. Макар твоята мисъл

да е добра, ти не може да наложиш ни злото, ни доброто си. И злото не може да наложиш. Ако би било така... В човешкия живот има други процеси. Лошият баща някой път налага [своя] характер на сина си, някой път не може да го наложи. Някой път лошата майка налага характера [си] на дъщеря си, тя върви по нейната линия, някой път не може да наложи, дъщерята е диаметрално противоположна на майка си. Следователно туй противоречие се проявява.

Едновременно в човешкия ум има двойственост: майката е двойствена, бащата е двойствен, дъщерята е двойствена и синът е двойствен. Сега да ви обясня. Те обясняват закона на наследствеността, че наследил. Наследяват. Как наследяват? Те наследяват по начин, по който не може да се обясни. Донякъде се обяснява. Ако в майката доброто начало действува, ако в нея мисълта е трезва, ако чувствата са трезви, ако постъпките са трезви, ако тя се е [омъжила] не за да я храни мъжът, ако тя се е [омъжила] не да си осигури живота, тя може да роди добри деца. Ако се е [омъжила], мъжът да я гледа, тя не може да роди деца както трябва. Ако се е [омъжила], за да подобри положението си, нищо не може да даде. Тя ще има временни придобивки. Но ако в нейното съзнание мисълта е като един отглас, бъде един проводник на това, което живата природа е вложила в нея, тогава доброто начало, което функционира в майката, което функционира в бащата, ще функционира в сина, който ще се роди, като се съберат тримата. Тогава се ражда добрият син, добрата дъщеря. Тогава отрицателните качества, отрицателните страни ще служат само като сянка или като подготовка за усилването. Злото в света, когато доброто вземе надмощие, служи като почва, да извлича соковете от корените и да превръща злото в добро.

Следователно, ако ти в дадения случай като един християнин не чувствуваш онзи принцип, добротата на Бога в себе си; или да кажем, ти вярваш в Христа – ако ти не усещаш добротата на Неговото присъствие вътре в тебе, ако в дадения случай не усещаш своята доброта, както и добротата на другите хора, ти не може да имаш добри резултати. Защото, ако ти се съмняваш в хората, при които работиш, нищо не може да направиш. Ако имаш вяра само в себе си и в Бога, а нямаш вяра в ближните си, ще имаш две постижения и едно непостижение. Там, дето има две постижения и едно непостижение, всякога има едно препятствие вътре. [Това ви казвам] от чисто научно гледище или от [гледището на] онази положителна наука, която трябва да съгради бъдещия живот. Понеже сегашният живот на миналото е съграден върху пясък.

Като гледам строежа на хората, съжалявам ги, виждам какво нещастие ги очаква. Казвам: Какво е натегнато лицето му, какви бръчки виждам, не го

очаква добро. След време ще изгуби всичкия си капитал, богатството си, къщата си, ще изгуби жена си, ще има деца и ще ги изгуби, той ще остане скитник. Виждам един генерал, той ще изгуби сражението си, ще го убият, ще го застрелят. Защо? Защото всички живеем без идеал в света. Те нямат никакво верую. Те служат на народа. Как ще помогнеш на един народ? Свободният трябва да помага. Онзи, който ще помага, трябва да бъде силен и богат: и умствено, и душевно, и физически трябва да бъде богат. Нашият сегашен век, както го наричат цивилизован, нашата сегашна култура е направена от желязо и от кал. Ние минаваме този образ и ако четете Данаила, той видял един образ, чиято глава била направена от злато, раменете и гърбът от [мед], а надолу бил от желязо и кал. И в сегашния век няма нищо по-непостоянно. Много са непостоянни хората. Вземете разводите. В Америка има толкоз много разводи, „а ла турка" ги развеждат. Сега не зная, турците малко измениха закона си, но преди Мустафа Кемал много се пазеха туркините – ако турчинът поиска вода от жена си и тя му подаде празна стомна, той казва: „Напущам те!" За една празна стомна!

Та, казвам: В живота всички се оплакват. От семейния живот се оплакват, оплакват се учители, оплакват се ученици, навсякъде има оплакване. Сега като ви разправям, вие казвате: „Какво ни интересува нас, че преди 2–3000 години Навуходоносор направил златен образ? [Дай] ни нещо сега бяло на черно, което ще ни ползува." Че, кое е туй бялото на черното, което ще ви ползува? Днес вие сте на някой бал, някоя мома на 21 година, с копринена рокля, но след 3 месеца я виждам умряла от тифус, простряна в ковчега, с венци я занасят на гроба. Питам: Какво ме ползува този живот, ако ще ме опари сланата? Това е самозаблуждение, това са младите хора, които се покланят на Навуходоносоровия образ. Те отиват там пред момците. Ученият ще напише една книга, философията в света. Той ще намери, [че] онези, които не се подчиняват на неговата теория, ще намерят пещта, а онези, които повярват в неговата теория, ще намерят гроба. Аз всякога бих предпочел да намеря пещта, отколкото гроба. Аз съм на страната на пещта, отколкото на гроба.

Не че не трябва да страдаме; ще страдаме, [това] е най-великото в света. Макар че някой път ми е скучно да говоря за страданията. Но трябва да кажа истината. Защо трябва да ви кажа, че ще благувате, когато няма да благувате? Не сега да преувеличавам нещата. Има благуване в света. Може да благувате, не че не може, но трябва да имате веруюто на тези тримата. Благува човек, който е верен на своя дух, който е верен на своята душа, който е верен на своя ум.

Под „ум" аз включвам и човешкото сърце, и човешката воля. Туй вземам

като една интелигентност, която сега се удвоява, но взимам най-нисшето положение, при което човек се познава. Човек минава за едно същество, което мисли. Човек служи сега само на своя ум и погрешката му произлиза от това. Много пъти се казва, че умът поражда всичките нещастия на човека, по единствената причина, че човек слуша само своя ум. Но ще слушаш душата – това е майката. Ще слушаш духа – това е бащата.

Следователно каквото каже синът, то да не става в този дом. Най-първо умът ще каже: „Каквото каже духът." Ти ще кажеш: „Имам един баща." След това умът ще каже: „Чакай да видя какво ще каже майка ми, понеже те ме родиха." След това ще кажете: „Чакай да видим аз какво ще кажа." Вие казвате: „Моят ум тъй ми диктува." Че, какво ти диктува твоят ум? Ти си още едно дете, което не е израсло. Ако представиш своята работа на баща си, той ще я анулира, ще каже: „Тъй, както казваш, не може." Но какво правят бащите със своите синове? Дават им да яздят дървени кончета. Какво правят майките със своите дъщери? Дават им мъртви куклички. Защо? Защото вие още не можете да родите жива кукла.

Питам: Човекът, който се ражда и умира, не е ли кукла? Кукла е. Живият човек трябва да претърпява една фаза, той не умира, той може да се преобразява, да минава от едно състояние в друго. Защото живота аз чувствувам в себе си, че няма да умра. Мога да умра, да се преобразя, да напусна тялото си, то е друг въпрос. Аз съм самоуверен в себе си, при последната минута казвам: „Не умирам!" Има хора, които си заминават за другия свят с голямо съзнание. Такива хора се намират и в България.

Аз имам само един такъв пример. Разправяше ми един български свещеник. Това се случило в село Николаевка. Викат го при един 90-годишен старец, някой си дядо Ради. Казват му: „Дядо попе, да дойдете, че дядо Ради е болен, пътник е за онзи свят." Той взима причастието, чашата, патрахиля и отива там да види. Дядо Ради седи, пред него една паница боб. Попът започва да се смее. – „Не се смей, дядо попе, това ми е последното ядене. Искам да си похапна, защото си заминавам, няма да ям." – „Е, шегуваш се с мене. Няма ти нищо, ти ще живееш още 20 години." – „Не, дядо попе, причести ме." – „Няма какво, боб ядеш, след няколко дни ще дойда." Попът отива до вратника, дядо Ради се обтяга и [домашните му] почват да плачат. Заминава си човекът. Дядо Ради не е прост човек, но един доста назрял човек.

Този свещеник ми разказваше: „Много неща научих от дядо Ради. Никога няма да забравя неговия поглед, с който ме погледна, всякога го помня. В този поглед прочетох, казва: „Дядо попе, така не се живее, както живееш,

така не се причестяват хората. Има да опъваш, дядо попе!“ Оттам насетне вече дядо Ради написа един нов лист в моя живот. Тези очи, където ходя, все ме гледат. Друг такъв поглед не съм виждал. Не осъдително, но каза: „Трябва да се живее по друг начин, не както живееш.“ Защо повика свещеника дядо Ради? Не да го причести, той не се нуждаеше да се причести, но повика свещеника да му покаже какво нещо е смирение. Направи туй, което е в реда, както всички други. Той каза: „Аз не го причестих, но той мене причести“. „Мене никой не може да ме увери – казва. – Заминавам си, аз съм пътник, свърших си работата, заминавам за своето отечество.“ – „А, заминаваш?“

Сега да се върнем. Смъртта сама по себе си не е страшна. Смъртта, това не е реалност, с която трябва да дойдем в съприкосновение, за да внесе нещо. Смъртта е нещо страшно за грешния, но за праведния, за умния, за адепта е един ангел, който те поглежда и казва: „Ти служил ли си на онзи идол в света?“ Защото смъртта все ще [те] намери. Тя ще дойде вкъщи като ангел, който ще те избави от връзките. Но смъртта, ако ти не изпълняваш волята Божия, тя ще те ограничи. Ти в гроба ще претърпиш всички процеси на онова разлагане. Казвам: Няма по-страшно нещо от това да те разлагат в гроба. Пък имайте едно нещо предвид: Когато дойдете да съгрешите, помнете, че в гроба може да ви държат най-малко 10 години, да виждате гниенето на тялото си и да не може да се освободите. Ако ви дойде [да извършите] едно престъпление, кажете: „Аз не искам в гроба да стоя 10 години за нищо и никакво.“

Сега аз разглеждам нещата от човешко гледище. Всички ние мислим, че сме господари на своята съдба. Господари сме на съдбата, ако се движим от онези подбудителни причини на любовта. Аз съм съгласен тогава. Ако се движим от подбудителните причини на любовта, аз вземам любовта като една сила, която съгражда живота, внася живот, развитие. Всичко се дължи на любовта. Не онези посторонни настроения, които ние наричаме любов. Това са изключения на любовта. Първичната любов, която съградила човека, от тази любов зависи свободата, знанието на човека. Това съм съгласен. Ако всичко вършим с любов, пак ще имаме страдания, пак ще умираме, пак ще има огнени пещи, но с нас ще бъде този ангел. Този ангел, това е нашият дух. Казва Писанието: „Духът винаги показва, че човек е роден от Бога.“ Когато говорим за човешкия дух, разбираме човек да е роден от Бога. А роденият от Бога грях не прави! Писанието казва: „Там, дето е духът, там е свободата.“ А свободата значи: туй е бащата в света, който носи истинската свобода, а ние сме синовете, които участвуваме и реализираме тази свобода, която нашият баща ни дава.

При сегашното разбиране в света и у религиозните хора, навсякъде има

едно неразбиране между хората. Всеки иска да покаже, казва: „Аз другояче мисля.“ Не мислете, че свободата седи в това аз да мисля по друг начин. Свободата седи в истината, която прониква в дадения случай в нашите умове. Тя не зависи от нашата мисъл. Мисълта е само едно проявление на истината. Свободата е един резултат, мисълта е един проводник на тази истина, която е проникнала в нашия ум.

Ние можем да мислим само тогава, когато истината е наша. Без истина никой не може да мисли. Някой казва: „Аз мисля.“ Трябва да разбираш. Ако твоята мисъл не е права, ти не може да мислиш. Каква мисъл е тази, която не може да ме освободи? Ако сега ви попитам след 20 години или след 60 години къде ще бъдете? Ще бъдете ли тук, в България, след 100 години? Преди 1000 години къде сте били? Не знаете това. Самото Писание казва, че човек е излязъл от Бога и станал човек жива душа. Запазили ли сте онова състояние, [което сте имали], когато сте били у Бога? Не може да се върнете и да си спомните, че сте живели в Бога. Той ви е учил, излезли сте, дошли сте на Земята и сте забравили всичко. Знаете онази притча за блудния син, за която говори Христос – този син, който пасъл свинете. Че, този свят са свини. Всички ние сме свинопасци. След като те сполетят всички несрети в живота, дойдеш да умираш, казваш: „Ще се върна при Баща си.“ Това е последната умиралка. Ще вземеш тояжката си, ще идеш при Баща си и ще кажеш: „Ще ме извиниш, ще ме простиш, аз Те забравих, ядох и пих, живях. И вече не искам да бъда като син, но като слуга да изпълнявам волята Ти.“

И сега у човека седи голяма гордост. Казва: „Знаете ли какво обществено мнение имам?“ По 10 пъти на ден лъжеш. „Че знаеш ли колко книги съм написал?“ Тези книги са пълни с лъжи. „Знаете ли колко молитви съм чел?“ Тези молитви са пълни с лъжи, ти никога не си се молил искрено. Ти си обещавал и нищо не си изпълнявал. Вземете онзи момък, който казва, обещава: „Аз до гроба ще ти бъда верен, за тебе всичко ще жертвувам.“ Минават 3 месеца, нищо не жертвува, изпъжда я и казва: „Змия станала, по-рано беше ангел.“ [Друг някой] повиква своя слуга, но след 3–4 месеца го изпъжда навън, казва: „Да се махнеш вън, такива като тебе не искам!“ Да оставим тези.

Като дойдем до онези своенравни прояления, които стават у нас, ние казваме: „Като отидем на онзи свят.“ Ние мислим като онзи американски професор, д-р Стром – един човек, който казваше: „Има хора, които 10 000 години не искам да ги срещна! Но понеже казва Писанието: „Всички ще се изменим“, може би ще се смекчи сърцето ми, да ги срещна по-скоро.“ След 10 000 години – толкоз се ожесточило сърцето му – не иска да ги срещне. Защо? Знаеш ли колко е отрадно да срещнеш един човек и като го

погледнеш, в душата му да четеш една искреност, да няма никаква задкулисна мисъл. Този човек каквото говори, това прави. [А неискреният], той те гледа и прави арменски долапи да те омотае. След това казва единият, че излязъл много умен и доста спечелил. Не. Някой казва: „Аз спечелих." Казвам: Ти си намерил гроба на твоята печалба. Друг казва: „Изгубих!" Ти си намерил пещта. [Питат ме]: „Ти как мислиш?" Аз предпочитам хора, които губят и намират пещта, отколкото онези, които печелят и намират гроба. – „Че сиромах ли да бъде човек?" Сиромасите минават през пещта, богатите минават през гроба. Положението през пещта е лесно: като го туриш в пещта, ще се очисти. За добрия човек огънят е потребен, за да се яви в него новият живот.

Всичките страдания, които имаме в живота си, това е огънят, пещта, през която Провидението иска да ни прекара, за да се оформят в нас най-добрите възгледи за живота. Защото, ако един човек не може да чувствува страданието на всичките хора, той не е човек. И светът няма да се поправи тъй, както сега мислите. В хората трябва да се яви туй желание да чувствуват страданието. Когато почнем да чувствуваме страданието на другите, светът ще се оправи. При сегашните условия, когато един човек го бесят, другите отиват да гледат. Бесят един човек, хората ходят да гледат. Няма никакво възпитание при бесенето. Тук преди десетина години бесеха един човек, всички се събраха да гледат.

Ако е за бесене, вие може да четете Второзаконието, където Моисей прилагал неговия социален закон. В закона, който Бог му даде, пишеше едно, в неговия закон говореше друго. Един прост човек го убиха с камъни. Той събираше малко сухи тресчици в съботен ден – убиха го с камъни за нищо и никакво. За нищо и никакво го убиха с камъни. Туй е един социален закон. Защото в онзи закон, който Бог даде, любовта играе важна роля. Казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила."

Сега и на млади, и на стари казвам: Младите не искам да станат стари, не искам и възрастните, които са женени, да овдовеят. Не искам и майките да изгубят децата си. Не искам и господарите да се лишат от своите слуги; не искам и слугите да се лишат от своите господари, нито учителите да се лишат от своите ученици. Но казвам: Има само един начин, по който нещата може да останат. При едно положение двама души може да останат заедно – само ако се обичат. Следователно, по закона на обичта. Обичта към един човек в правия смисъл е обич към всички. Ти, като обичаш един човек, ти си в състояние да обичаш всички. Същевременно ти си проводник на Великата Божия Любов. Като обичаш един човек, всички хора се обичат. Ако не обичаш едного, ти правиш процеп, през който

влиза злото. Тогава хиляди и милиони хора ще следват твоя път. Ти може да седиш в една стая и от една твоя мисъл, от една твоя постъпка, от едно твое желание милиони хора да пострадат. Казваш: „Какво мога да направя?“ Много можеш да направиш.

Та, ние чакаме сега Христос да дойде на Земята. Не. Всичките хора трябва да отворят ума, сърцето си и да вярват в туй, в което Христос вярваше, да обичат туй, което Христос обичаше, да бъдат готови тъй както Христа да страдат. Мене ми разправяше един наш брат, който сега се е разболял от инфлуенция. Казва, дошла инфлуенцията, около 40 градуса температура, станал ясновидец, почнал да вижда някои работи. Не може да даде отчет защо се явяват. Имаше друг един наш познат, генерал, страдаше, че има голямо възпаление на мозъка. Казва: „Какъв дявол ме навел, че цяла нощ смятам, смятам и все остава нещо нерешено.“ Като мина болестта му, престана неговото смятане.

Ние сега седим и постоянно смятаме какво ще стане след 10 години, след 15 години. Няма какво да мислиш. Ти ще бъдеш благодарен от днешния ден, защото днешният ден решава твоята съдба за хиляди години. Как? Ако в днешния ден твоята душа се изпълни с любов, ако в днешния ден твоят дух се изпълни с любов, ако в днешния ден твоят ум се изпълни с любов, аз ти гарантирам за хиляди години, че ще бъдеш щастлив човек. Ако в днешния ден твоята душа, твоят дух и твоят ум не се изпълнят с любов, аз ти казвам: твоята съдба е определена, тебе те очаква голямо нещастие. Ако един момент не измениш на Бога, Който е толкова благ, всеки момент може да измениш своята съдба. Ако не смекчиш твоето коравосърдечие, ти няма да [я] измениш. Ако разбереш, че твоите мисли са криви, ти ще смекчиш своята съдба, ти постоянно ще държиш юздите на своята съдба. Казваш: „Какво, бива да се направи едно удоволствие!“ Но питам: Какво удоволствие ще си направиш, ако се качиш на върха на един нож и този нож забили 10 сантиметра в крака ти? Или да допуснем, че ти имаш един противник, когото искаш да смажеш, да изчезне от света. Какво ще ти допринесе туй?

Тогава вие искате вашето щастие извън Бога, вие искате вашето щастие извън светиите, вие искате вашето щастие извън добрите хора в света. Че, ако твоята душа не е проникната с това, Божественото, [от] Бога, Който обича всичките хора, ако тази любов не е проникнала в тебе, тогава в какво седи твоята младост? Ти ще изгубиш младостта си. И съдбата на човека вече се определя от нея. Ако Любовта на Бога е напълно ангажирала твоя дух, ако Любовта на Бога е ангажирала твоята душа и ум, тебе те очаква най-доброто бъдеще. Ако си мома, да ти предскажа: най-доброто те очаква, да ти подпиша с двете си ръце! Ако духът и душата ти не са

проникнати от Любовта, тебе те очаква най-голямото нещастие. Ти си чиновник и ако твоята душа и твоят дух са проникнати от Божията любов, тебе те очаква най-голямото добро. Така седи законът. Не да вярваш, но онази, живата вяра [да имаш]. Защото нашето щастие зависи от любовта, която имаме към Онзи, Който ни е дал живота. И хора, и ангели, и всички други същества в света съществуват, за да можем и ние да възприемем чрез тях Божията любов. Това са мощни средства, това са среда, това са възможности, всичко това, което съществува, това са условия, чрез които можем да възприемем Божията любов. Искате да живеете с ангелите заедно. Може да бъдете с тях. Ако отворите душата си да възприемете любовта, вие може да станете гениален човек. Ако любовта дойде във вас, ще ви направи гениални. Вие искате да бъдете силни, вие искате да бъдете богати. Всичко може да бъдете. Оставете във вас Любовта да действува.

Сега, като ви говоря за любовта, да ви изясня. Представете си, че вие сте най-бедният човек, който има най-големите страдания. Всичките хора отвсякъде ви изпъдили и вие тръгвате да бягате по гори и планини. Срещате един цар, който е ходил на разходка – най-добрият човек в света. Като го погледнете, вашата съдба ще се реши. Като го погледнете и ако кажете: „И той е от тях!“, вашата съдба ще се реши. Вие трябва да посрещнете този човек и той е последният, от когото вие трябва да поискате едно благо и да му кажете: „Може ли да ми покажете един път, по който аз мога да живея?“ Той носи всичката ваша съдба. Ако към този цар се обърнете така, оттам насетне вие ще имате ли един нещастен живот?

Тогава да ви приведа една приказка, която може да четете, за Харун ал Рашид. Аз ще ви разправя само вкратце цялата приказка. Мюфтията и кадията издали един ферман, че в града Багдад да нямало никакви игри, никакво веселие, само да се молят. И целият Багдад онемял, като излязъл този закон. Тогава една млада танцувачка на модерните игри, балерина, много красива мома, в нейния ум се зарежда мисълта да види този халиф, да му даде най-хубавото, което има – да му поиграе. Случило се едно корабокрушение, тя се преоблича и отива при кадията. Дохожда халифът да я съди. Халифът се научил, че тя отивала да му даде най-хубавото, разбрал, че отивала да му играе, а той трябвало да я съди. Тя като му играла хубаво, там [били и] кадията и мюфтията. Мюфтията казва: „Смърт!“, кадията казва: „Смърт!“, халифът казва „Смърт! С камъни да я убием!“ Тя се уплашила, горката, като играла. Той от тюрбана си извадил един скъпоценен камък и го хвърлил в краката ѝ. Казва на мюфтията: „И ти от твоя тюрбан ще хвърлиш един камък, и кадията ще хвърли един камък.“ Тя ги взема. [Халифът ѝ] казва: „Това е възнаграждение за твоята игра. Весели хората, както Бог те е научил.“ Разбирам, това е съдба – с

камъни да се убие, но със скъпоценни камъни!

Та, казвам: Не са нашите желания лоши, но трябва да има един, който да ги оцени. Та, казвам: В нашите времена, в които живеем, трябва едно ново верую, което да вземе връх в живота ни. Туй наричат ние да станем хора спокойни. След като изгубите всичко, да мязате на онзи философ Епиктет, [роб] при онзи римски патриций, но какво спокойствие имал той. Той казал на своя господар: „Господарю, така както ми натискаш крака, ще го счупиш; тогава няма да ти бъда полезен." Казал това спокойно и господарят му повече се разсърдил и натиснал крака така, че го счупил. Казва [Епиктет]: „Нали ти казах, че ще го счупиш." За това самообладание господарят му го освободил. Римският патриций дал му средства и в последните години на живота си [Епиктет] се върнал в Гърция, където написал хубави книги.

Сега ние, съвременните християни, които вярваме, за какви ли малки работи не се безпокоим. На една напреднала сестра аз ѝ казах една истина. Тя се разплака пред мен и казва: „Аз, Учителю, никога не мислех, че ти така ще мислиш за мене!" Казвам: Какво искаш да ти кажа? Че си много добра? Най-първо, ти пред моите очи не си добра. Каквото правиш, ти не го вършиш, за да угодиш на Бога, ти искаш да услужиш на мене. Ти не обичаш най-първо Бога. Ти ще попаднеш в една уловка. Ако ти искаш да ме предизвикаш, най-първо ти трябва да имаш любов в тебе. Любовта в тебе не трябва да има никакъв обект. Това е за самата истина, не какво аз зная, то е човешкото. В моите очи ти трябва да бъдеш добра, да служиш на душата, да служиш на духа, да бъдеш свободна. И само тогава свободна ще си. Ако не си свободна, тогава какво ще кажа? Ако [видя] твоите гарги, които си нарисувал, няма да кажа, че ти си някой велик художник. Пък и ония нелепи работи, които ти си написал като поет, няма да ти кажа, ще бъда внимателен, може да кажа: „За бъдеще може да станеш поет, но това не е поезия."

Има една наука в света. Знаете ли, едно съвпадение на нещата има. Французите казват: „Пуркоа?" (фр. pourquoi, защо) „Пур" (англ. poor) значи „беден" на английски. „Кова", казва българинът. Французинът казва „защо", англичанинът казва „беден", а българинът разбира „коване". Защо коват човека? Но това е едно съвпадение, това още не е една наука. Много такива съчетания има. Човек не може да извади едно общо правило. Това са изключителни условия, при които някой път може да изгубиш някои неща. Туй нищо не значи. Но казвам: Съществува един език в света, от който всички езици на Земята са излезли от него. Ако вие знаете този език, вие ще знаете всичките други езици.

По гласа както говори човек, старайте се по гласа, [с] който говори човек, както нарежда думите, както произнася, да го разберете. Англичанинът, например, ви говори личното местоимение „аз“. [Това] показва колко силно е личното чувство. Англичанинът казва: „Аз съм човек.“ На български казвате: „Човек съм.“ Англичанинът казва: „Аз ви казвам“, българинът казва: „Ще се бия.“ Навсякъде българинът казва: „Ще се бия.“ Англичанинът има една добра черта – той направо ще ти каже, той не е като българина: „Аз имам толкова, стоката ми струва толкова, аз искам да спечеля за себе си толкова, такава печалба искам.“ Англичанинът няма да те излъже. Като ти каже, че платът е хубав, трябва да знаеш, че е така, с много малки изключения. Една хубава черта е тази. В този народ има едно съзнание, което е проникнало по съвсем други съображения. Може би англичаните климатическите условия са ги поставили в затворен живот; тази мъгла ги е заставила много да мислят. После, тяхното положение като народ е на много опасно място. Те постоянно трябва да мислят. Те са дошли до убеждението, че тука трябва да има една разумна сила, казват: „Нас като народ да ни пази.“ И както и да ги обвиняват, в разпространението на християнството са играли най-голяма роля, между тях са напечатали Библията с милиони и милиони и са ги разпространили. Между тях има най-самоотвержени хора, които дават. Щедро дават за Бога и за благотворителни дела.

Да се върнем. Божиите принципи трябва непременно да застанат в душата ви. Вашето щастие зависи от Божиите принципи, [те] трябва да застъпят във вас. Един от Божиите принципи, който трябва да се застъпи, той е: Вие трябва при всеки един случай да бъдете справедливи. Не праведни, но справедливи. В своите разсъждения бъдете тъй справедливи, както към себе си, така и към другите. Да не правите никакво пристрастие към другите същества. Защото всяко едно същество е важно на своето място. Ти минаваш – бъди справедлив към растението, то е на мястото си. Някоя река тече някъде – тя е на мястото си. Вятърът духа – той е на мястото си. Или някой човек, който и да е, който се проявява, признай го в себе си. Признай в себе си всяка Божествена проява на човека. Никога не противодействувай на едно добро желание, което хората имат в душата си. Никога не противодействувай на едно добро желание на човека. Иска да направи едно добро, кажи: „Много добре мислиш.“ Иска да направи едно благодеяние. Той казва: „Не давай толкова много, наполовина [дай].“ Не. В доброто колкото повече даваш, толкова по-добре.

Щом речеш да направиш едно добро в себе си, после се раздвоиш туй добро дали трябва да го направиш или да не го правиш, вече ти си изгубил. Не се раздвоявай! Всяка една лоша мисъл в тебе, която е проникнала, изхвърли я, както е проникнала, без да я видоизменяш. Едно

правило ви давам, ако искате добре да ви върви: Никога не изменяй Божественото, което е проникнало в тебе. Никога не изменяй една хубава мисъл, която е дошла отнякъде. Изпълни я тъй, както е дошла. Да си радостен, че си я изпълнил. Че ти си един млад момък, срещнеш една млада мома, изгубена в гората. Окажи ѝ всичкото добро внимание, никога не използувай този случай за свои лични облаги. Дай ѝ всичкото внимание, да остане [в нея] най-хубавото възпоменание, да е радостна, че те е срещнала. Ти си един богат човек, виждаш един беден човек. Посрещни го и му помогни така, че този беден човек всякога да си спомня, че е срещнал един богат човек, да ти благодари и да измени своето мнение, че богатите са лоши. Един студент, нека той да бъде винаги радостен, че е срещнал един професор, който живее по Бога.

Казвам: Ако така вие всички – и млади, и стари, прилагате, това е. Малката дъщеря нека да не отказва това, което майката иска. Майката да бъде доволна, че Бог ѝ дал такава дъщеря. Най-после, бащата така да постъпва със сина си, че той да благодари, че Бог му дал такъв баща. Туй са отношенията, които трябва да съществуват. Не да си угождаваме, но справедливо да постъпваме. Ето една максима, с която може да турите начатък на новия живот.

Сегашното ще го считате за един предговор. Ако го нямахте, много мъчно щяхте да разберете туй, което сега ви казвам. Сега сте много по-подготвени да разберете истината, отколкото ако нямахте туй знание. На туй знание сега ви трябва приложение. Какво трябва сега? Като станеш, каквато добра мисъл ти дойде, да я приложиш тъй, както е дошла, без да я видоизмениш. Вземи семето и го посей в своята градина. Каквото и да е туй семе, посей го. Туй хубавото семе след време ще даде своя плод. Та, казвам: И млади, и стари, почвайте да посаждате ония Божествени семена. Аз ви казвам: Отсега нататък за 10 години вашият живот ще се подобри така и ще бъдете щастливи. Вие казвате, че всички трябва да намерите пещта. Не се страхувайте от пещта, понеже в пещта ще видите и ще дойде четвъртият. Туй е изявлението на Бога. Тази е най-хубавата опитност: да видиш, че Онзи, на Когото разчиташ, Той застава на твоето място и те избавя.

Мене ми разправяше един господин следния опит. Идва един разбойник и [му] казва: „Знаеш ли колко души съм убил! И на тебе сега ще изпия кръвта.“ Казва: „Аз съм последният, когото ти няма да убиеш!“ – „Как няма?“ – „Невъзможно е, защото ако ме убиеш, моментално преди да си дигнеш ръката и ти ще умреш по-рано от мене.“ После той се убеждава в тази истина. Разбойникът се усмихнал и казал: „Виждам нещо хубаво в твоите очи. Не съм виждал такива очи като твоите. Много те харесвам.

Онези, които убивах досега, бяха все страхливци, все се молеха. В тебе виждам нещо бамбашка очи. Заради хубавите очи няма да те убия.“ Право говори [този разбойник]: „Заради любовта, която е в твоите очи, не може да те убия.“ Аз зная това.

Казвам: Имайте тази вяра в себе си. И млади, и стари не казвайте какво трябва да правите. Аз искам Божественото във вашия дух да бъде с вас. Аз искам вашата душа да бъде с вас. Аз искам вашият ум да бъде с вас, когато сте в изпитания. Аз искам да бъдете в огнената пещ, искам и да излезете от пещта навън. След това да се издаде тази „фетва“, че няма други Бог освен този Бог на тримата – Седраха, Мисаха и Авденаго. Знаете ли какво значи Седрах, Мисах и Авденаго? Седрах в дадения случай означава Духа, туй Вечното начало. Мисах значи Вечната Майка, Която жертвува всичко. Авденаго значи умът, който мисли. Вие казвате: „Седрах, Мисах и Авденаго.“ Седрах – когато Вечното Начало е с него, Мисах е Майката, само когато Вечната Майка е с него и Авденаго – когато умът е с него. Така трябва да мислите. И в добрата си мисъл, в духа си, Седрах е с вас. Когато вие обичате, Мисах е с вас. И когато добре постъпвате, Авденаго е с вас. И в пещта да сте, ще излезете навън.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

17-а неделна беседа, държана от Учителя
на 28.I.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_01_28 В какво седи духовният живот
утринно неделно слово

В КАКВО СЕДИ ДУХОВНИЯТ ЖИВОТ

Ще прочета 3-та глава от Евангелието на Лука.

Който не разбира един език, може да се отегчава. Който не разбира, казва: „Защо ли е турено това?“ То си има своето значение, своето място, за посветените е това, а за другите то си остава нещо незнайно. Като ви дадат една тема: „В какво седи духовния живот“, колцина бихте написали нещо? Малко хора има, които биха написали нещо. На пръв поглед е лесна работа например да се пее, да се рисува, да се пише и пр. Да пее всеки може, но да пеят добре малцина могат. Да говори всеки може, но да говорят добре малцина могат. Да пише всеки може, но добре да пишат малцина могат. Даже вие не може да си дадете отчет защо сте недоволни.

От какво произтича вашето недоволство? Всеки един от вас е недоволен. И всеки един от вас иска да постигне нещо, което не знае как да го постигне. И всеки един от вас иска да влезе в Небето, но не знае как. И всеки един си въобразява, че Небето е между ангелите. Някои имат опитности, а някои нямат. Някои, които искат да влязат в Небето, може би имат представа, че то е нещо като Земята. Даже външната страна на Земята и вътрешната са две неща различни.

Когато кажем, че животът е лош, то ние разбираме отношенията, които имаме един към друг. Срещнеш един човек, който говори за Бога, за Любовта, но зад всички тези паравани седи нещо лично – той говори за Бога, за Любовта, но си има една особена любов. Има едно предание, което говори, че когато крокодилът намирал умрял човек, плачел отгоре му и след това почвал да го яде. Крокодилът плачел отгоре му, от жал ли? Не, за да влезе по-гладко вътре в него.

Това са сравнения. Колко пъти някои казват: „Хората не живеят добре, ние не живеем добре.“ Че как трябва да се живее? Ако ти дойде на гости някой богат, ще му дадеш голямо угощение. Иначе ще му дадеш корица хляб. Защо? Ти си погледнал живота отвън. Представи си, че този просяк е един цар, един адепт и ти го погледнеш и му дадеш парче хляб. Той вече е преценил докъде си достигнал, какво понятие имаш за Бога. И вие всеки ден играете две роли: посрещате княза много добре, видните изпращате много добре. Някой път постъпвате много добре. Някой път се молите, а някой път се бунтувате.

Аз често съм забелязвал, че някои искат да проникнат, да разберат какво аз мисля. Казвам му: Точно така мисля, както ти мислиш, нищо повече! И след това, като не може да разкрие нещо, казва: „Той е по майстор, показва се така благочестив, но кой знае, той някъде е скрил нещо, което не мога да позная.“ И почва друга тактика. Ако аз открия в един човек един скъпоценен камък, това си е скъпоценен камък. Ако намеря просто камъче, това си е просто камъче. Простите мисли, желания и постъпки нищо не допринасят. Времето ще събори къщата, ако е направена от кал. Човек умира, понеже къщата му е направена от кал. Съблазнява се, понеже мислите му са направени от кал. Неразположен е духом, понеже всичко е от кал. Господ е направил човека от кал, понеже нямал по-добър материал. И ако ти приготвиш по-добър материал, Господ ще те направи от него. Казва се, че в последно време Бог ще ни роди. Значи трябва да приготвим нещо.

По някой път става спор кои хора са на правата страна. На правата страна в света е само Бог, а всички други са на кривата страна. Един е Той! Правото е само в Бога. А къде е Бог? Там, дето не си ти. Ами къде съм аз? Там, където не е Бог. Сега ще дойдат някои да разправят философии. Аз казвам категорично: Къде е Бог? Там, където не е човекът, там е Бог. Понеже човек е отражение, сянка на Бога, то там, дето не е сянката, там е Бог; а пък там, дето не е Бог, там е сянката, там е човекът. Питам тогава: Как ти ще разбереш какво нещо е Бог, как сянката ще разбере какво нещо е реалността? Сянката никак не може да разбере какво нещо е дървото.

Ако вие искате да разрешите при такова състояние един въпрос за реалността, ще заспите. Някой път, ако вие съзерцавате върху това какво нещо сте вие, то няма да се минат 10–15 минути, и ще заспите. Ти не можеш да мислиш какво нещо е Бог. Щом внечеш да мислиш какво нещо е Бог, ще заспиш. На Изток препоръчват медитацията, размишлението. Но в какво седи размишлението? Ти не можеш да размишляваш, да медитираш без любов. Ако в тебе има един малък оттенък на недоволство, то има принуждение вътре в тебе и ти не можеш да медитираш.

Имаше една сестра, която дойде от Латвия. Тук седя доста време и като се върна в Латвия, разправяла, че тук братята и сестрите не се развиват правилно. Аз щях да ѝ кажа още когато заминаваше: Ти си недоволна, защото ти търсиш само своето щастие в света и в това е злото. Защо тя е недоволна? Защо са такива впечатленията ѝ? По две съображения, които аз зная. Понеже тя не може да се ожени за един млад брат. Този брат видя, че тя не е за него и затова тя е недоволна. От друга страна, тя отиде да живее в едно село, беше взискателна много и не можеше да ѝ се угоди с нищо. Тя право мисли, но криви заключения прави. Те няма да я ползуват.

Когато човек влезе в една лоша среда, той трябва да повдигне средата. Бог, като дойде в света, няма какво да види само, че светът е лош, но ще го повдигне. Че са я приели някъде зле, право е, но че не са я приели никак добре, това не е право. Човек трябва да оценява и най-малкото добро, колкото и да е малко. Ако вие отидете в Латвия или в друга някоя страна, като се върнете, какво ще донесете? Като отидат някои в Америка, ще видят, че и там, както и тук, има и светли, и тъмни страни. Ние не живеем в един свят, дето живее Божията Правда само, а и грехът царува. Добрите хора са още едно изключение в света.

Докато човек се занимава само със себе си, той не може да намери истината, той не може да бъде свободен. Защото желанието на един човек е и желание на всички хора. Защото няма човек, който да не желае да бъде уважаван, да бъде богат, да има всички средства, всички удобства, да няма мъчнотии и пр. Когато дойде някой странник, вие най-първо искате да се покажете добър, но наполовина. Има една външна, дипломатическа страна. Най-първо ще му дадете най-доброто угощение, навсякъде така е между братя и сестри.

Аз ви приведох това за сестрата от Латвия, за да видите, че не сте толкова напреднали. Тя минава за поетеса, пише много добре. Когато бяхме на планината, тя чете някои свои работи. Има хубави заложби, но дълго време се изисква, за да се събуди в нея Божественото. У нея има едно недоволство. В природата има две противоположности.

В природата има едно състояние, което наричаме „добро“. Когато влезеш в това състояние, ти се чувстваш добър, но тази добрина не е твоя. А пък има едно друго състояние и като влезеш в него, ти се чувстваш лош. Второто състояние: като че ли вземаш един нож в ръката си и мушкаш този или онзи. Той не мисли сам да прави зло, а чрез него е направено злото. А пък другото състояние, на доброто, прилича на бистра вода и някой взема от водата в чаша и дава на този, онзи. Тя, водата, мисли, че прави много добро. У вас има една опасност – че изпадате в това или онова състояние. Това не сте самите вие още. Може да изпаднете в заблуждение. Доброто, което водата прави, не е добър живот. И злото, което ножът прави, не е лош живот. Може би не съм бил разумен, защото не е трябвало да дам нож в ръцете на друг. Когато хората вършат престъпления, те не са техни, но те не трябва да се поддават на друга сила.

На човека трябваше да дойдат изпитания, за да види докъде е достигнал той в своето развитие. Изпитанието е един вътрешен опит. Разумното в природата е, което ви опитва. Изпитват ви, за да видят докъде сте

достигнали във вашето развитие и дали може да издържите или не. Някой път Невидимият свят ще ви даде сиромашия, за да ви изпита. Някой път ще ви даде богатство, за да ви изпита. Някой път ще ви даде невежество, за да ви изпита. Някой път ще ви даде знание, за да ви изпита. Някой път ще ви даде сила, за да ви изпита. Някой път ще ви даде вътрешни добродетели, за да ви изпита. Защото истината седи в това. Ако искате да знаете най-малката истина, [тя] е следната: Докато вие не станете пълен проводник на Божествената Любов или на Божествената Добродетел, вие не може да имате никакво понятие за реалността на нещата. Ако през вашето съзнание не може да мине Божественото, вие нямате понятие за реалността.

Аз зная само една реалност. Само едно Аз има в света, което знае всичко, а другите са едно отражение. Това е, за което Христос казва: „Благ е само един Бог.“ И трябва да знаеш, че благото в тебе е Бог, а не ти. Тогава лошото в човека, това е низшето в него. В природата съществува едно низше битие, което придружава Божествения свят. Злото в света е една сянка. Сянката никога не забуля реалността, нито я опетнява. Една сянка не може да опетни реалността.

Например представете си, че един човек иска да открадне нещо. В какво седи престъплението? Да допуснем, че той изважда от една каса една торба злато и го скрива в друга каса. Той е пренесъл един предмет от едно място на друго. Този предмет не е изнесен извън Земята. Но престъплението е направено в умствения свят. В неговата мисъл, в умствения свят престъплението е влязло като една лъжлива монета. Хващат го и му казват: „На какво основание си създал тази лъжлива мисъл?“ Да кажем, че откраднеш. Какво ще ти допринесе една торба злато? Няма да ти придаде нищо. Това са само въображаеми условия. Ако този човек, чиято торба искаш да задигнеш, ако го обикнеш от все сърце, той щеше да ти даде две торби. Питам тогава: Защо не го обикна? Ти не взе двете торби, а взе само едната. Виноват си, че си взел само една торба. А който вземе две торби, той е добър човек. Значи, ако вземеш две торби от някого с любов, ти си добър човек, а пък ако вземеш една торба без любов, ти си престъпник. Вие сте все сиромаси – по една торба сте взели. Не сте толкова добър – по една торба сте взели. Вие казвате: „Какво трябва да правим?“ Вземете си по две торби.

Това е една наука. Направете опит. Казвам ви една истина, която, ако я приложите, ще се отворят тъкмо 12 врати на Небето за вас. А пък, както мислите, виждам, че всички врати на Небето са затворени за вас.

Христос сега е една врата. Тази врата е отворена. Но има толкова голяма

бутаница, че не зная за колко милиони години ще влезете. Там има ред [и се влиза по степента] на съзнание[то]. Някой мисли, че като умре, ще влезе. Така се говори много лесно: „Ще влезе." Да отидеш до Слънцето със светлината е лесна работа, но да тръгнеш с волска кола е много тежка работа. И после, като тръгнеш, откъде ще вземеш прехрана горе, в пространството? Това е нещо невъзможно. Сега, аз не искам да ви обезсърчавам, но искам да ви накарам да мислите.

Когато една мома се облича с хубави, копринени дрехи, тя се лъже. След като се ожени, мъжът ѝ няма да накара дрехата ѝ да му наготви, но тя самата ще готви. Тя има щраусово перо, но перото не може да готви. Тя има чепичета, но чепичетата не могат да готвят. Не са хубавите дрехи, които ще говорят, не са хубавите чепичета, които ще говорят, не е и хубавата шапка, която ще говори. Има друго нещо в човека, което трябва да говори.

Та казвам: Онези от вас, които се готвите за Божествения свят, за великия свят, трябва да имате една представа съвсем друга за света. Съвсем друга от представата, която имате сега. Дадени са много методи, но тези методи са много трудни. Вие ходите, ходите и казвате: „Защо не ме обичат?" Там е работата сега. Прави сте! Аз турям: Трябва да ви обичат, за какво? Пък ти казват: „Аз съм чадо Божие." Добре, дай ми препоръчителните си писма. Покажи ми Божественото в тебе! Един скъпоценен камък не мога да не го обичам. Той може да е обвит отвън с някаква обвивка, която не е ценна, може да има кал, но онзи, вещият, който търси скъпоценни камъни, той ще го почисти, ще го полира и ще оцени това, което е вътре. Ние ценим човека не за онова, което е отвън, но за онова, което е вложено вътре в него.

Тогава прегрешението е вътре в нас, когато ние не оценяваме Божественото в човека. Ти трябва да оцениш една душа, понеже тя е скъпоценна. Ти трябва да оцениш човешкия ум – не онзи, външния ум, който лъже и заблуждава, но онзи ум, който е проводник на Божествената светлина. Ти трябва да оцениш човешкото сърце – но не онова сърце, което е пълно с кал, но онова сърце, което представлява съкровища, събрани през вековете. Това сърце ще го оцениш!

Сега някои от вас ще кажете: „Ние сме слаби." Слабите хора, ние не ги туряме на работа. Който е слаб, той е друга работа. Сега хората са слаби в доброто, а силни в злото. Някой казва: „Аз съм слаб човек. Невежа." Невежа си в доброто, а пък си много учен в злото. Да направиш добро не ти иде на ум, а да направиш зло си майстор! Тогава ти не говориш истината – ти не си от слабите хора.

Сега какво ви остава? Тогава ще бъдете поне еднакви в доброто и в злото, поне да има равновесие. Това е свързано с вашия земен живот. На Земята вие не може да имате каквато и да е положителна придобивка, ако нямате една правилна връзка с Божественото начало, едно правилно разбиране на Божественото начало. Ако вие не разбирате Божественото начало, което работи във вас, как ще ви благослови Господ? Той не е като човек, който може да се лъже. Ако вие всеки ден Го занимавате с това, какво са казали хората, с речено-казано. Бог не се нуждае от това. Бог даже не се нуждае от нашите мисли. Той само иска да види дали ние ще разберем света и дали ще бъдем проводници на Неговите мисли. А иначе с нашите мисли какво ще се занимава? Вземете, например, мисълта на Питагор за създаването на света, мисълта на Моисея за създаването на света и сегашните теории за създаването на света. Има хиляди теории, след хиляди години може би нищо няма да остане от тези теории. Или да допуснем, че един човек е силен. Всички български вестници писаха за Дан Колов, че победил най-силния човек в света. Питам сега: Какво се постига с това? Постигнато е нещо, но какво е постигнато? Знаете ли какво е постигнато с победата на Дан Колов с Регуло? Постигнато е нещо. „Регуло има сила на мускулите – казал Дан Колов, – но аз имам и сила на дишането."

Има една сила в света, по-висока от всяка друга сила. Това е Любовта. Не може да бъде силен човек, ако не знае да обича. Когато аз говоря за дишането, аз подразбирам Божествената Любов. Ако не знаете да дишате, не може да постигнете нищо. Любовта е едно дишане в Божествения свят. И ако знаете да дишате, вие ще бъдете един Дан Колов в Божествения свят. Ако не знаете да дишате, ще ви търкалят. Това е една наука за силата, която седи по-горе от каквато и да е друга сила. Ти казваш: „Аз имам Божествена Любов." Имаш Божествена Любов, но те търкалят на земята. Ти казваш: „Имам знание." Имаш знание, но не можеш да разрешиш най-обикновените въпроси на Земята, на живота. Онзи, който има знание, той може преспокойно да се пренесе от Земята до Луната и до Слънцето. След 20 минути може да се пренесе на Слънцето. Няма да му вземе повече от половин час. След половин час той ще отиде до Слънцето и ще се върне. И като отиде на Слънцето, пулсът му почти ще престане. Няма да се забелязва никакво биене на сърцето.

Сърцето има 3 пулса. Само първия пулс на сърцето знаят хората. Втория и третия пулс не знаят. Има 3 вида дишане: обикновено, което е свързано с първия пулс, после има второ и трето дишане. Първото дишане е чисто физическо дишане, а пък при второто дишане ние имаме постижение. Вие казвате: „Кажете ни го!" Как да ви го кажа? Ако аз съм водата и говоря на съзнанието на рибите и им казвам: Има един свят извън водата, там има същества, които живеят много свободно и хвъркат из въздуха, те ми казват:

„Изведете ни!“ Но ако ги изведа, с тези хриле те ще умрат. Най-първо трябва да се преобразят хрилете, за да влязат в новата област и да знаят как да дишат с дробовете. Рибата не се е научила да диша с дробовете. И всичката разлика между човека и рибата е там, че рибата не знае как да диша с дробове. И всичкото е въпрос на дишането. И Дан Колов, като говори за дишането, и той не знае, не разбира същинското дишане. Той донякъде е стигнал.

Има една сила, която зависи от дишането, но тя е свързана с любовта. Ти можеш да се лекуваш, ако дишаш и имаш любов. Така ти можеш да се лекуваш от всяка болест. Но ако дишаш без любов, ще те гази болестта. Защо? Защото дишаш по първия начин. Онази риба, която не си е направила дробове, да си стои във водата, а пък тази риба, която си е направила дробове, да излезе вън от водата. Положението ѝ във водата е хиляди пъти по-добро, отколкото [вън от] водата.

Сега, с това аз не искам да ви отрека сенките, но сенките имат смисъл само когато знаете и реалността. Много хора има, които искат да се освободят от сенките на живота. Вие не се освобождавайте от сенките на живота, но се освободете най-първо от вашите лъжливи разсъждения и понятия, които имате. Например вие чувствувате някой път, че сте лош, че нещо тъмно, мрачно има във вас, че лош човек има във вас. Някой път чувствувате, че друг човек, че някое друго същество е лошо, а пък ти си прав. Но как ще се оправите с това лошо същество? Вие сега имате един Регуло. Знаете ли каква е била първата борба? Регуло премята Дан Колов на земята. Дан Колов иска да го заболи, та Регуло до помисли, че не е толкова слаб. При първата обиколка го заблуждава. При второто място Регуло хваща да му извие врата, но всичката сила на Дан Колов седи в неговия врат. И казват, че приличал на бик. Не, дебелият врат показва, че дишането му е силно. И Регуло прави гримаса при този опит. И оттам насетне на Регуло не му върви. И Дан Колов побеждава. Дан Колов ляга на земята.

Това е една стратегия пред злото, но трябва да се покаже, че вратът ви е дебел. Вратът ти трябва да е дебел. На вълка му бил дебел вратът, понеже сам си уреждал работата. И действително, силата на вълка седи във врата. Вълкът хваща овцата и тя бяга с него. Не искам да се свързвам сега с вълка, понеже ще се свържем с низшето в човека, защото така не се постига целта. Дан Колов не бил невежа, той бил в Америка, бил възпитан. Носът му показва, че в него има една чувствителност много силна.

Аз не искам да бъдете Дан Коловци, но има една наука за дишането, на която борците не обръщат никакво внимание. Има една наука, на която духовните хора трябва да обърнат внимание. Инак ще бъдете търговци,

които могат да фалират. И Писанието казва: „Онзи, който стои, да гледа да не падне.“ Да не мислите, че придобитото богатство не може да се изгуби? Може да се изгуби. Но изгубеното богатство може да се спечели. Не мислете, че само това е богатството, което знаете сега. Като дойдете до Божествения свят или станете граждани на Божествената държава, ще имате на разположение други богатства. Във времето на Римската империя беше на почит човек да бъде гражданин на Римската държава, да бъде римлянин. Римлянинът тогава имаше всички права. А вие трябва да станете граждани на Божественото Царство. Ако вие не станете граждани на Божието Царство, вие не може да имате никакви придобивки. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Няма по-силни същества от децата. Детето, като прегърне някого, като го стисне с ръцете си оттук-оттам, то те завладява със силата си и ти си разположен да направиш това, което детето иска. И ако децата нямаха тази сила, те гладни щяха да умрат. И гласът на детето е такъв, че то като каже, всички се завтичат – майката и другите.

Ако вашето верую не ви дава една вътрешна сила, тогава на какво се надявате вие? Засега мнозина мислите, че вярвате в Бога, но и вярата ви е много повърхностна. Вие вярвате в Бога, но вие вярвате и в къщата, която давате под наем. Свършили сте училище и имате вяра в дипломата, но това е второстепенно. Има нещо, на което човек трябва да разчита и което не се мени. Не казвам да не уповавате на това или онова, но трябва да уповавате преди всичко на това, което не се мени.

Има нещо непобедимо в живота, в тебе. Който е дошъл до непобедимото в себе си, той се е домогнал до истинския живот, чрез който може да работи в света. Дотогаз ще има много големи мъчнотии. Всички трябва да се домогнете до този, истинския живот. Вие сте близо до него. Христос казва: „Още малко ви трябва, за да дойдете в Царството Божие.“ Така каза на онзи богатия момък. Каза му още: „Иди, продай всичкия си имот, раздай го на сиромасите и ела, та Ме последвай, и Аз ще те науча какво да правиш.“ Този, богатият, нямаше достатъчно вяра и смелост. Той си казва: „Този човек не ми дава гаранции. Той ми казва да продам всичко, да го раздам и после да го последвам. Аз не съм от глупавите, да се излагам на тези мъчнотии.“ Този младеж къде е сега, как мислите? Влязъл ли е в Пътя или не? Може да предполагате. Този въпрос остава неразрешен и за всички Христови последователи. Те са все на мястото на богатия. Този младеж още не е влязъл в Царството Божие. Той досега седи и убеждава и другите хора и те да не вярват. Защото с какъвто се събереш, такъв ще станеш. Събираш ли се с учени хора, учен ще станеш. От тях не може да се освободиш. Ако се събираш със силни хора, силен ще станеш, но от тях не може да се освободиш, не можеш да станеш самостоятелен. В света има

само колективна дейност. Някой път искаш да работиш, понеже другите работят. Някой път искаш да не работиш, понеже другите не работят. Някой път искаш да учиш, понеже другите учат, а някой път не искаш да учиш, понеже другите не учат.

Третата глава от Евангелието на Иоана е много разбрана. Родословието накрая е неразбрано. Всеки един човек, това са пътища, методи, чрез които може да се справим. Някой път, ако знаете тази дълбока наука, ще може да се ползувате и ще излезете от мъчнотиите, в които се намирате. А пък сега не ви съветвам да търсите, понеже няма да го намерите. Сега само ви загатвам. Всяко едно от тези имена има своето значение. Онези кабалисти са имали всякога три начина за писане: едно обикновено писмо, второ – духовно, и трето – Божествено. Всяка дума е символ. Всяко име е символ за онзи, който го разбира. Трябва да дойдете до първоначалния език – езика на природата. Трябва да знаете къде седи вашето добро. В лявата ти ръка или в дясната? Доброто не е всякога в дясната ръка. Някой път е в дясната ръка, а пък някой път е в лявата. Някой път доброто на човека не е в ръката му, а е в окото му или в носа му, или във върха на езика му. Тогава всичкото ти щастие зависи от езика ти. На някои хора всичкото нещастие произтича от езика им.

Отива един млад момък в един княжески дом. Там били разположени да го приемат добре. Той казал на младата мома, която живеела там: „Вие не сте много красива.“ След половин час казали да го турят в един кабриолет и да го пратят там, откъдето е дошъл. Той казал, че тя не е красива отвън, но той отгде да знае, че тя не е красива отвътре? Ако аз си облека една обикновена дреха и вие си направите заключение за мене по нея, вие се заблуждавате. Или ако аз туря най-хубавата дреха на гърба си и вие вадите заключение по нея за мене, вие сте пак в заблуждение.

Не си давайте мнението! Дръжте тази философия: Най-първо дайте си мнението за себе си, преценете сам себе си. И ако вашата преценка за вас е добра, тогава дайте преценка и за другите хора. Това е едно правило. Който не го научи сега, ще го научи после. Щом преценката за самите вас не е правилна, то вашата преценка и за другите няма да бъде правилна и това ще ви допринесе много неприятности и нещастия. Христос казва: „Не съдете.“ Това значи: Не преценявайте другите хора, преди да сте преценили себе си. И тази преценка да е вътрешен стимул за самите вас. Преценете това, което Бог е вложил в другите.

Някой ще каже: „Това е дълбока работа, за друго прераждане може да е това.“ Аз за прераждания не говоря. Аз ви казвам: Ако сега изгубите едно условие, едва след 100 прераждания то ще се върне. А пък 100

прераждания правят най-малко 2500 години. Всяко прераждане е едно условие. Сегашният живот ви дава известни условия. Използувайте ги, защото бъдещите ви условия, бъдещото ви превъплъщение ще зависи от сегашното състояние на вашия живот. За живота ви, за мислите ви, за постъпките ви, за чувствуванията ви в Невидимия свят държат сметка. Там има една книга, в която всичко се записва. Каквото мислите, каквото чувствувате, всичко онова, което е важно, се записва и се знае. И по това ще определят какъв ще бъде вашият бъдещ живот. Те отсега определят, предсказват. Още не са го предсказали, но като свършите последната битка, като издъхнете последната издишка, вие сте победени. Последната издишка показва, че не сте издържали борбата.

Сега питате как да разберете това. Във вас има едно естество на тъмнина или естествено, материално естество, което е свързано с този свят. В човека има и друго естество – духовно, свързано с възвишеното и благородното. Значи човек има едно двояко естество. И двата свята са ви полезни. Не мислете, че като сте на физическия свят, че той не е ценен. Тук има много ценни работи, които трябва да пазите. Земята е една рудница, от която трябва да извадим богатство, без което не можем да се върнем в Невидимия свят. Има нещо, което е необходимо за нас от земния живот. Трябва да минете през известни страдания, през известни изпитания, през известно боледуване. Не считайте, че болестите са наказание. Болестите са до известна степен наказание, но те дават знание и с тях ви се продължава животът. Ако не бяхте боледували, мнозина щяхте да заминете за другия свят. Всяко боледуване е едно пречистване на човека. В човека се натрупва една психична кал, от която произтичат болестите, та човек трябва да боледува по 1–2 пъти в годината от хрема, кашлица и пр. Ако изгубим 20 килограма от тежестта си, няма нищо. Казват за някого: хлътнали му бузите. Няма нищо! Другото е натрупване на материя.

Силата ви в умствено и духовно отношение зависи от любовта и от дишането ви, което може да проявите чрез любовта. Инак силата ще стои като условие във вас. От вътрешното дишане зависи всичко. Някои от вас имате кашлица. Вие, като заболеете, викате лекар. Винаги плащате за лекуването. За лекуването ако платиш, болестта си отива. Вие сте много скържави. Казваш: „Без пари!“ Ако платиш, болестта по-скоро си отива. Ако не платиш, по-мъчно си отива. Плащането е една благодарност, че са ти направили една услуга. Да допуснем, че един човек ви лекува. Отплатете му се по един начин! Може с пари или с каквото и да е. Аз не съм само за звонковите. Ти ще благодариш на Бога и за онзи, който е станал проводник на Божественото благо. Учете се да благодарите! После, аз съм дал известни правила. Някой път туриш един млечен компрес и се свърши работата. Някой път мислите, че като пиете топла вода, работата е

свършена. Има три начина за вземане на вода. Аз съм разправял само за първия начин на вземане на вода, но за втория и третия начин не съм разправял. Аз съм за млечния компрес. Но има три начина за правене на млечен компрес. Но вие от тщеславие ще искате да помогнете на целия свят. Не, какво ще помогнете на целия свят, който нищо не плаща? Че, утре ако аз дам тази рецепта, вие няма да видите мляко. Тези неща ще ги учите за в бъдеще. Обръщайте внимание на любовта и на дишането в себе си и не се спирайте някой път да мислите какво аз зная.

Аз ще ви кажа сега едно нещо: Аз зная всичко онова, което хората не знаят. Което хората не знаят, аз зная. Две неща зная: има същества, които знаят това. Това, което хората не могат да направят на Земята, има същества, които могат да направят. А пък има неща, които напредналите същества не могат да направят, а други същества, и от тях по-напреднали, могат да направят. Има една редица от възможности и Писанието казва: „Невъзможното за човека е възможно за Бога."

Някой път вие носите едно тайно презрение. Казвате за някого: „На онзи не му стига умът." Не мислете така, защото той може да е простак по отношение на тебе, прав си; но по отношение на тези, които знаят повече от тебе, и ти си простак. Каквото заключение теглиш за някого, ще го теглят и за тебе. Защото и ти не си от много учените в сравнение с по-напредналите. Ще съзнаваш това нещо, ще си казваш: „Този човек е невежа, но и аз приличам на него по отношение на другите, по-умните. И благодаря, че го срещнах, за да видя себе си." Така като разсъждаваш, ще се отвори една нова реалност за тебе. Ще кажеш за някого: „Този брат може да прогресира, следователно и аз мога да прогресирам." Кажи си: „В него има добри заложби; и в мене има също добри заложби." Духът Божи чрез този брат ти показва какво ти не достига. Ще учиш!

Сега, аз като четох последната част от прочетената глава, някои казваха: „Дано да се свършат тези имена!" Мнозина са ме питали не може ли без тези имена. Евангелистът намира за уместно да пише тези имена. Всички тези имена са на мястото си, както и звездите са на мястото си, както всички реки са на мястото си, както всички ветрове, които духат, са на мястото си, в дадения случай, в който ние се намираме.

За да бъдете силни като Дан Колов, когато се борите с Регуло, дишайте през любовта. И когато дойдат мъчнотии, ще дишаш, ще се бориш с мъчнотията в себе си. Много живо е страданието. Вие мислите, че страданието е нещо нереално. Не, страданието е нещо много реално. Яков нали цяла нощ се е борил с някого, когото не познавал. Борил се с Господа. Господ му казвал: „Слушай, ти излъга брата си." Яков казвал: „Господи, ще

поправя всичко, ще дам десятък, ще се помиря с брата си.“ И Господ, като му показал добрите и лошите страни, бутнал го по хълбока и той окуцял малко. И Яков казал: „Няма да те пусна, щом като не ме благословиш.“ И Бог тогава му казал: „Отсега нататък няма да се казваш Яков.“

Като се борите вие вътре в себе си, решете да поправите вашите минали погрешки и да внесете доброто. Това е начинът, методът за усилването на дишането.

„Отче наш“

19-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 28.I.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_01_31 Съществените правила
лекция на Общия окултен клас

СЪЩЕСТВЕНИТЕ ПРАВИЛА

Сряда, 5,30 часа сутринта

(Небето облачно, сняг вали.)

Добрата молитва

Размишление 15 минути

„Всичко в живота е постижимо“

(Прочете се Евангелие от Йоана, 14 глава, 1–17 стих включително.)

Човек не трябва да изгубва основните нишки на живота си. Каквото и верую да има, в каквото и човек да вярва, все ще дойде някой път да се разколебае. Колкото и да е силен човек, все ще дойде време да отслабне човек. То е нещо много естествено. По пътя е силен, но след като е вървял 4–5 деня, краката му отслабнат, поглежда небето, пътят му се вижда дълъг, отегчава се, не е разположен. Всички вие минавате по един път в живота. Всички вие сте пътници и някой ден сте се обезсърчили. Гладен сте. Дойде някое съмнение във вас. Сега съмнението е неизбежно. То ще дойде. Не можете да го избегнете. Ако искате цяр за съмнение, има само един цяр – вярата! Но някой ще каже: „Де да намеря вярата?“ Дето и да е! В някоя аптека. Ако ти кажат: „Вземи топлина!“ – Откъде? От слънцето. Чакай го, като изгрее. Беден си, нямаш пари. Но, като изгрее слънцето, можеш да вземеш топлина, колкото искаш. Вечерта, като залезе слънцето, ще я изхарчиш. През цялата нощ можеш да изстинеш малко, но на другия ден пак ще вземеш.

Има ръководни правила, които трябва да спазвате. Сега има големи противоречия в живота на всички вас, младите. Малкото дете очаква да стане възрастен. В него има желание да израсне, да ходи. А като остарее, за какво мисли? Младият се въодушевява, а пък старият какво прави? Мнозина от вас, като дойдете до преклонна възраст, като станете стари, казвате: „Остарях вече!“ Старият какво трябва да прави? Това, което прави гладният. Щом сте гладен, ще намериш хляб и ще се наядеш. И си разрешил въпроса. И като намериш хляб, не го чопли, от какво е направен, дали ще ти стигне или не, но колкото хляб искаш вземи и подкрепи силите си.

Но казваш: „Хубаво за днес, ами за утре?“ Питам тогава: кой в живота е осигурен? Някои хора са осигурени повече, някои по-малко. Да допуснем, че някои от вас сте най-малко осигурени, какво трябва да правите? Казваш:

„Да бъдем богати!“ – Хубаво, но всички богати не можем да бъдем. Казваш: „Да бъдем учени!“ – Но всички учени не можем да бъдем. – „Да бъдем силни!“ – Но всички силни не можем да бъдем. Като погледнеш в природата, колко силни същества има? Слабите са повече отколкото силните. Ние искаме да бъдем силни. Имаме една вътрешна идея и мислим, че като бъдем силни, ще уредим работите си. Прави сме до известна степен. Ние мислим, че като сме учени, до известна степен ще уредим работите си. Право е. Ние мислим, че като сме богати, ще уредим работите си. До известна степен е верно. Но всички желаят богатство. Тогава? Знанието ти е турено не в някоя осигурителна банка, но в една малка глава, както виждате. Човек живее в една малка колибка. Даже човек живее в една много малка колибка. Вие искате много голяма къща, а пък при това живеете в една къща, чийто диаметър е 17–18–19–20–21 см. на длъж, а пък широчината ѝ е 15 см. И тази къща има два малки прозорци. И вие сте доволни, че сте в тази малка къщичка, а пък от вън искате да имате голяма къща. В сравнение с други същества, в най-хубавата къща живее човек. Тя е палат сравнително. По-малките същества живеят в много по-малки къщи от колкото вашите. Изобщо човек живее в една малка къща и има няколко врати, през които излиза. Той има и по-големи къщи, в които живее. Вие трябва да се научите да живеете и в по-големите къщи. За сега вие живеете в най-малкия апартамент. Аз го наричам долен апартамент, сутерен. В сутерена живеете и слънцето никога не ви огрява. И както виждате, кашлите. И вентилацията не става както трябва, също и храненето, не става както трябва.

Ти казваш: „Не виждате ли?“ Виждам, но какво трябва да правим? Казваш: „Отвън е студено, не виждаш ли? Какво ще се прави?“ Сняг вали, не можеш да измениш студа. Можеш да измениш малко, ако запалиш печката, вътре ще измениш, но вън от друго зависят условията.

Сега не зная, каква дума да употребя. На вас, на хората им липсва нещо много съществено. Всичко имате, само най-съществено им липсва. За същественото повидимому най-малко мислят. Но то е същественото, от което целият човек постоянно се обновява. И когато изгубим това, същественото, ние се обезсърчаваме. Ние не търсим често същественото. Вие ще кажете: „Вяра!“, ще кажете: „Любов!“ Има други неща, в живота, които повидимому са по-съществени.

Външният живот, това, което сте вие, то е резултат на едно условие, не само на вас, но на хиляди поколения. Съвременната наука казва, че телото, което имаме, е резултат на усилията на хиляди поколения, на хиляди същества. Телата се създават по хиляди модели. Ако искате да знаете, как е устроено телото, можете да видите в някои антропологии и физиологии.

После, можете да разгледате целия обществен строй, онези морални принципи, по които хората се ръководят.

Всяка една душа си има известни копнежи. Ти търсиш Бога и не Го знаеш къде е. Поне едно време Адам Го чуваше в градината. При сегашните хора, в нашата градина Господ Го няма. Защото ние не сме в рая. Ние сме извън рая. Като казвам, че Го няма Господ, има ред обяснения върху това. Да си послужим със слънцето като образ за пояснение. Слънцето е изгряло, но представете си, че има дебели облаци и целия ден не знаете, къде е то. Да кажем, че така е ден, два, три, четири, пет. И представете си, че сте на северния полюс. Слънцето е залязло и шест месеца минават, без да го видиш. И някои хора живеят на северния полюс. Дните им са дълги, но и нощите им са дълги.

У вас по някой път се заражда мисълта, какъв ще бъде краят на вашия живот. Вие вярвате, вярвате и по някой път се усъмните. Но питам, кой е онзи, който до сега не се е усъмнил? Съмнението ще дойде. Защо и за какво, така е организиран сега светът, в каквото и да вярваш. Може да ви препоръчат една религия. В каквато религия да живеете, съмнението все ще дойде. Да допуснем, че вие сте религиозен човек. Върви ви всичко. Но започнат несгоди в живота. Тогава идва съмнението. Когато се молиш и ти се отговори, добре, но когато се молиш и не ти се отговаря, тогава? Докато човек е здрав, лесно се разрешават въпросите, но като заболееш и се молиш и не знаеш, дали ще оздравееш. Тогава? По някой път казваме, че ни слуша Господ. Тогава, я се помолете да не остареете! Може да се молите: „Господи, да не остареем, нека да бъдем млади като децата!“ Вие сте повярвали в едно нещо, което не съществува. Старост в света не съществува. Тогаз под стар, какво да разбираме? Всеки, който заболее, е стар.

Сега искам да бъде кратък, искам да говоря някои неща, които не са в стълкновение с работите, които сега имате. Защото някой път щом се говори, вие влизате в стълкновение със себе си. Старото и новото не трябва да бъдат и не могат да бъдат в стълкновение едно с друго. Който се ражда и който умира, за какво има да са в стълкновение един с други? Онзи, когото погребват в гробищата и онзи, който се ражда, за какво има да се карат двамата? И вие не докарвайте нещата в стълкновение. Старото няма какво да е в стълкновение с новото, което иде.

Вие имате едно верую, вярвате в Бога, но конкретно в какво седи вашата вяра? Аз донякъде зная, какво е вашето верую. Аз напълно зная в какво вярвате. Вие в някои неща вярвате повече, отколкото в други неща. Хубаво, в каквото и да вярва човек, все е хубаво. Обаче в нашата вяра има известни

други проявления, които са лоши и които по някой път опетняват вярата ни. Има неща, в които вярвате без да искате. Най-първо здравият човек не вярва, че ще умре. Но утре, като заболее, този здравият човек и като лежи 4–5 месеца, казва: „Мен ми се струваше, че няма да умра, но както сега съм отслабнал, почва да работи в мен мисълта, че ще умра.“ Как е възможно това? Тая мисъл преминава през него. Някой път, този страх преминава без нищо, а по някой път, каквото казва, ще стане и ще погледнеш, че е умрял. Сега може да се обясни умирането по два начина: или че човек съвършено е изчезнал от света или може да се даде следното обяснение. Вие имате една бучка захар. Като падне тази бучка във водата, стопява се. И отиде вече. И представете си, че водата е много. В едно езеро е паднала бучката, де ще я намерите? Отиде захарта. Тя по никой начин не може да се върне назад. По никой начин вие не сте в състояние да върнете бучката. Отиде вече. Отиде, но къде? Изпуснал си я. Защо я изпусна? Отиде. Тогава какво трябва? Друга бучка. – „От де ще я взема?“ – От някъде, ако можете да намерите.

Помнете едно: животът, който сега имате, е една бучка захар. Сегашният живот е една бучка захар. Гледайте да не я изтървете в езерото! После ако ме попитате, ще кажа: Отиде бучката! Някоя друга бучка трябва да се намери. Тази бучка се е разтопила. Никаква философия, никакво обяснение не помага. Както и да обяснявам, ще кажете: „Отиде бучката!“ Някой обяснява, че бащата на еди-кой си умрял и бил в рая. А синът казва: „Но отиде баща ми. Къде е раят, не знам, но баща ми го няма.“ И казва той на другия: „И ти не го знаеш. Ти разправяш за рая, но не си бил там.“ – „Не съм бил.“ – „Тогава как разправяш?“

Някой казва за някого, че бил в рая, като разбира при Бога. Че Бог е на всяко място. Щом туряш Бога в специфично място, тогаз за Бога имаме две понятия: че Бог е навсякъде или че Бог е някъде. Това са две различни понятия. Като кажем „при Бога“, тук, дето съм и горе, все е при Бога. По отношение на изразите: „при Бога сте“ и „не сте при Бога“, има едно особено разбиране. Сега, какво разбирате вие под думите: „Аз съм при Бога“? Това значи:„При баща си съм аз.“ Значи съзнанието на вашия баща е будно. Вие сте в къщи, виждате баща си и той ви вижда. И казваш: „При баща си съм.“ Може баща ви да е в Америка, но той ви пише, всяка седмица ви пише по едно писмо, баща ви постоянно ви пише. Като кажа, че съм при Бога, разбирам: Баща ми и аз сме в постоянна връзка, имам писма. Но някой път се затвори станцията, нямаме никакво писмо, съобщенията са прекъснати. Тогаз е онова тягостно състояние. Казваш: „Едно време как беше!“ – Как беше? – „Писма идваха. После чекове идваха. А пък сега не идат писма, нито чекове идат.“ Тогава настава онова тягостно състояние, в което някои изпадат.

Да се обясним. Всеки ден на вас ви трябва това, същественото, което да подкрепи живота ви. Прана ви трябва. Всеки ден ви трябва по малко въздух, за да се подкрепи организма ви. Всеки ден ви трябва по една мисъл, за да подкрепи вашия ум. Това е сега същественото. Днес в какво вярваш? На онова, което можеш да възприемеш и което може да ти бъде полезно в дадения случай. Могат да разправят някои, че след като умреш, ще отидеш между ангелите на небето. Това никой не може да опише. Има разни описания. Най-хубавото за онзи свят е писал Сведенборг. Четете Сведенборг. Той го е описал конкретно. Както описват земния живот, така го описва той. Той говори за ангелите, бил е между тях, говори за техния език. Прави сравнение между земния и небесния живот. Той разправя подробно, хвърля известна светлина върху всичко това. Сведенборг, като говори за ангелите, казва, че някой път и ангелите стават тъжни. Някой път и по тяхното лице настава една промяна. И самите ангели не знаят от какво става това. Има разни предположения за това, но както и да мислите има някои неща, които не могат да се обяснят в живота. Ние казваме: „Бог не се гневи“, но Писанието казва: „Разгневи се Господ.“ Как трябва да се разбира думата „гняв“?

Аз искам да ви наведа на същественото. В дадения случай, кое е същественото? Обедът, който ще имаме. И този обед има по-голяма философия, отколкото всички други сказания, които мога да ви говоря. За гладния човек обедът е най-важен. За човека, който се нуждае от въздух, в дадения случай, въздухът е по-важен, отколкото всичко друго. В дадения случай една мисъл, която е съществена, е по-важна отколкото много други неща, които не могат да послужат. Да допуснем, че ще ви каже някой, че ще станете силен, че ще заповядвате на целия свят. Може ли човек да заповядва на целия свят? Не може. Можеш да заповядваш, но как? Всеки един човек е господар. Отвори си устата и кажи на въздуха: „Слушай, влез вътре!“ И влиза въздухът. Ти си господар. После въздухът пак излиза. Вземеш малко хляб, сдъвчеш го добре. Господар си. Това, което си взел, пак трябва да го изхвърлиш навън. Всеки ден ти си господар. Като ядеш, ти си господар. Като дишаш, като мислиш, ти си господар. Вън от това, другото не е толкоз съществено. Другите неща са второстепенни. Ако ти можеш да ядеш, да дишаш и да мислиш правилно, то другите неща лесно стават. Но ако не можеш да ядеш, да дишаш и да мислиш както трябва, то другите неща съвсем няма да ти се подчиняват.

Ние търсим идеята за Бога. Много книги има писани по това. Христос казва: „Вярвайте в Бога и в мене вярвайте!“ Какво е искал да каже Христос с тези думи? – Дръжте връзката, не късайте вътрешната връзка. Тая връзка постоянно да съществува. „Дръжте връзката и с мен!“ Христос говореше на

своите ученици. Ние не сме във времето на Христа. Какво отношение имат Христовите думи спрямо вас? Представете си, че Христос е казал на своите ученици: „Яжте хляб, вярвайте в хляба!“ Дал е един обед на своите ученици преди, 2000 години. И казва: „Яжте хляб, вярвайте в хляба!“ Какво ви струва да повтаряте думите на Христа, казани преди 2000 години? Пред вас никаква трапеза няма. Ако по човешки разсъждавате, няма никаква връзка. Но тази трапеза, която е била сложена тогаз, ако тази трапеза се е сложила като се е създал света и сега не е дигната. Не само във време на Христа, но преди Христа беше сложена и сега е сложена. И това, което е сложено пред вас, яжте! Отношенията са пак същите, ако ти вярваш. Стопанинът може да го няма в къщи, но ти можеш да се ползуваш от тази трапеза, както всички други. Ти можеш да очакваш да дойде стопанинът да те покани. Но няма го. Слугата ти казва: „ Вземи си. Нашият стопанин е на работа. Рядко се връща.“ Ти казваш: „Но аз искам да Го видя!“ Не можеш да Го видиш, Той се връща на 2000 години по веднъж да понавиди трапезата и после пак си заминава. Така и Господ като постави Адама в рая и отиде някъде, не се знае за колко време. Надвечер се показал Господ. Чул Адам гласа на Бога в райската градина: „Къде си?“ Това било надвечер, не сутринта.

Ще оставя сега това така. Както искате мислете. Дали ще го разрешите. Аз толкоз години съм мислил по това. Бих желал да зная, как са го разрешили някои. Сега в моя ум седи следното: има някои неща, които не е възможно да се разрешат. Ето какво разбирам под думите: „Идея, която не може да се разреши.“ Отиваш при един зелен плод. Ти не можеш да го откъснеш. Не е време за късане. Ще чакаш. Той си има определено време. Като узрее, ти можеш да го откъснеш. А като го откъснеш сега още, не ще може да се ползуваш.

Или отидеш при някой извор, който е замръзнал. Остави го да се размрази. Ще чакаш пролетта и лятото и този извор ще се размрази. И ще почерпиш вода от него. Ако откъртиш сега от него, ще вземеш само къс лед.

Това са само общи забавления, на театър. На сцената ядат, пият, но нищо съществено няма. Гледате на някое кино, че трен минава, но всичко това са сенки, няма никаква реалност. И вие отивате в къщи и разправяте, че сте видели тренове. Казваш: „Видях аз Дон Кихот. Даваше се на кино Шаляпин. Слушахме Шаляпина.“ Никакъв Шаляпин!

Всички вие сте подложени на една голяма опасност. Тя седи в следното: когато човек дълго време върви по пътя, излизат му пришки. Много е работил и тогава не му се работи. Пазете се, много не работете. Мнозина от

вас много работите, повече отколкото трябва, преуморени сте вече от работата. Защо трябва да излезат пришки? Като копаем 10–15 минути, достатъчно е! А пък цял ден да работите, това е работа на каторжник. Ако аз проповядвам, че трябва да се орат нивите цял ден, ние сме каторжници в Египет. В Египет сме, тухли се правят. Искаш, не искаш ще ореш. И затова казвате: „Пришки на ръцете ни излязоха." Роби сте. Сега какво трябва да се прави? Работата е, че този, който е роб, един ден става господар и мисли, че като заповядва на другите роби, той е свободен. Често ми се разправя, че един слуга заповядва на друг слуга, какво трябва да прави. То са смешни работи. Заповядва, кой човек да погребат, а пък утре и за него ще заповядат да го погребат.

Ето какво аз разбирам под „господар". След като съм спал на леглото, аз мога да стана от леглото и да се облека. Аз се считам тогаз, че съм господар, а пък щом не мога да стана от леглото, аз вече съм роб на условията. Някой път сутринта не ставате. Аз гледам през прозорците какво правите. И съм виждал следното: като стане някой, седне на леглото и навежда си главата надолу и си затуля лицето с ръцете и мисли, мисли, гледа си дрехите и мисли, дали да се облече или не. Той има нощница, мантия, той е бил дякон. Тая нощница ще трябва сега да се съблече. Понеже през вечерта е бил на служба, ще трябва да извади нощницата, да тури обикновените дрехи. И след това ще вземе горе-долу да се помие и да се повчеше. Това е неестествен живот. Никаква нощница не ви трябва, никакъв дякон. С каквито дрехи си спиш, стани си и се облечи. Като екскурзиант. Нищо не събличай. Като станеш, облечи си дрехите, поумий се и поблагодари на Бога и пак си върви по пътя!

Като станеш, първото нещо е да бъдеш весел. Не сте ли весел, работата не е добра, дяконът не е изпълнил добре службата си. Щом станеш от леглото, седни малко на леглото, не си държ главата на ръцете, защото тази къща не е толкоз голяма. Защото, ако тази малка къща не можем да уредим, за какво ще ни даде Господ по-голяма къща.

Но има в живота фиктивни работи, които ни измъчват. Станеш сутрин, измъчват те слугите. Ако си жена, измъчва те мъжа ти. Ако си мъж, измъчва те жена ти. Ако си майка, измъчват те децата ти. Ако си ученик, измъчва те учителят ти. Ако си учител, измъчва те ученикът. Измъчване има навсякъде. И човек се намира в големи противоречия. И после, всички вие имате на ума си да уредите вашия живот, както някоя мома, която се жени и погледне някого и казва: „Този няма да го бъде!" После дойде друг, погледне го, после трети и пр. И най-после хване някой мазен. Това не се отнася до вас. Не само вашия живот, но целият живот го описвам така, както е навсякъде. Навсякъде животът се развива еднакво.

Една мома избира момци. Аз считам, че всеки един господар, при когото се представят слуги, за да ги избира, той е на мястото на момата. Кланя му се един слуга. Защото като дойде момъкът, момата е господар. Момците са слуги. Всички се представят да слугуват при нея. Тя го погледне от високо и казва: „Не може да ми върши работа." Изпраща го. Втори слуга мине, трети и т.н., десет. Но след десет слуги господарят все ще налети на някого.

Питам, как трябва господарят да си избере един добър слуга? Ако аз съм един господар и при мен дойде един слуга, ето как щях да го изпитам. Ще му кажа: „Седнете на моето място." И аз ще изляза навън. Ще се дегизирам и ще кажа: „Тук ще дойдат други слуги. Понеже теб те избрах за слуга, ще дойдат много души и искам да избереш девет добри слуги." И ще го оставя. Девет слуги да избере. Той ще се жени, а пък аз ще гледам, как ще се ожени той. И ако той може да избере сполучливо тези девет слуги, тогава аз знам, че съм избрал добър слуга. А пък ако той не може да избере другите девет слуги, той не е добър слуга.

Или друго яче казано, на ваш език, ако моя слуга, който ще дойде при мен, не може да обича моята работа, както аз я обичам, да бъде така честен, както аз съм честен и да има присърце моята работа, да я има като негова работа, тогаз той не е добър слуга. И когато един слуга иска един добър господар и той трябва да спазва същото правило. И този господар да влиза в положението на слугата, той да обича работата на слугата, както обича своята работа. Това са правила сега. Господарят трябва да обича и да се интересува от работата на своя слуга и слугата трябва да се интересува и да обича работата на своя господар. Това е правилния избор. Ако ученикът не се интересува от материята, която Учителят му преподава и ако Учителят не се интересува от материята, която ученикът учи, тогава няма правилни отношения.

И ако ние не интересуваме от това, което Бог е създал и ако Бог не се интересува от нас, тогаз? Това са общи човешки отношения и тези отношения постоянно трябва да се обновяват. Всякога трябва да има един малък придатък.

Всеки ден трябва да ям, всеки ден трябва да дишам, за да обновявам силите си. Законът е такъв. Можеш да кажеш: „Вчера аз дишах много добре." То е за вчера, но днес трябва да дишаш добре. Ти казваш: „Аз вчера вярвах добре." Но сега трябва да вярваш. Важно е какво е сега. Като стана сутринта, аз виждам, какво ми липсва. Най-първо гледам, каква е моята вяра. Някой казва: „Онзи човек е добър!" Аз не зная, как вие познавате, че някой човек е добър или как познавате, че някой човек ви обича. В една

школа има такова положение: Безлюбието всякога се маскира с любовта. Ако една обич, която някой има към вас, е едно маскиране, е едно безлюбие, тогаз какво ще кажете? И няма да мине 1–2 години и животът ще го покаже. Ако животът разкрива безлюбието, което е маскирано с любовта, тогаз какво подразбира това? Може ние да не сме виновни. Дадена ти е една стока. Купил си я от някъде. Продавате я, но стоката не е хубава. И после може да се разкрие, че стоката не е хубава. Трябва да бъдеш внимателен. Всичко това, което сте унаследили, трябва да го проверите, трябва да проверите, дали стоката, която имате, отговаря на това, за което е дадена.

И тогаз другото правило гласи: Всяка любов по някой път се маскира от вън с безлюбие. Има хора пък, които, за да маскират своята любов към вас, ще се покажат безлюбни. Но след време ще се види.

Тогаз как искате: отвън ли да бъде любовта? Де искате да бъде маската? Отвън ли или отвътре? Искате ли отвън да бъде любовта и отвътре безлюбието или отвън безлюбието, а отвътре любовта? Кое бихте предпочели? В природата отвън е нейното безлюбие. Тя е много груба, постъпва на общо основание. Но зад тая грубост седи любовта скрита някъде. В природата няма никаква деликатност, много груба. Нито пет пари не дава. Както е хубаво времето, дойде буря, дъжд, оцапа ви и след това никакво извинение, но в основата е скрита любовта вътре.

Влиза онзи, мазният, прекарва си ръката по говедото, бута го, много меко го пипа и казва: „Хубаво е.“ Говедото не знае, какво мисли той. Онзи казва: „Хубав е за клане.“ Побутва го, много деликатно го пипа. А говедото си казва: „Добър ми се вижда този човек.“ Но след това няма да мине много време, половин час, един час и идва ножът. И стягат му краката, обръща го, изтича му кръвта и свърши се любовта. От вън е красив, а отвътре е жесток. Казвам сега, има нещо в човека, което е жестоко, което не е ваше. Идва при мен един и казва: „Слушай, ти не ме обичаш!“ Казвам му: „Майка ми беше такава. Който идваше, пердашеше. И аз нося нейния характер. Унаследено е в нашия род, така е отвън. Сприхави хора сме. След като направим някоя беля, разкайваме се. Не сме засмени хора. Не сме лоши, но отвън сме недоволни.“

На вас ви трябва едно определение, какво нещо е свободата. Че ви дават една дреха да я облечете, това не е свобода. Или че ви вземат дрехата и това не е свобода. Или че ви говорят меко, това не е свобода. Или че не ви говорят, това не е свобода. Ако вие бихте писали върху свободата, как щяхте да я определите? Писанието казва: „Дето е Духът, там е свободата.“ Или другояче казано: „Дето е Бог, там е свободата.“ Когато онзи, който не

те обича, иска да ти наложи своето правило, то е ограничение. Животът върви по две линии, неизбежни са те, едни се ограничават и се заробват, а пък други се ограничават и се освобождават.

Преди години във Варненския затвор стана следното: един затворник изкопал една дупка и влязъл в един канал, вътре в клоаката, за да излезе. В затвора е много хубаво в сравнение с клоаката. Влиза той [в] тези нечистотии, с желание да излезе и като излезе вън ще се освободи. Ти се ограничаваш в тази дупка с нечистотии, но с желание и мисъл, че като излезеш от тази дупка, ще се освободиш. Ти, като приемеш това ограничение, ще се освободиш. А пък ако те прекарат през тази дупка, за да влезеш в затвора! И обратния закон има. Има хора, които се ограничават и се освобождават, а пък има хора, които се ограничават и се заробват.

Вие ще минете през тази дупка. Няма никой, който да не мине през нея. Така е направил дяволът работите в света. И като преминеш през клоаката, ще се оцапаш и после като излезеш вън, сте свободен и дълго време ще се миеш. И онези дрехи, с които си преминавал, ще ги изгориш на аутодафè. Не ги оставяй.

Че когато вие имате в душата си омраза, подозрение, всички тези отрицателни черти, не сте ли вътре в тази клоака на живота, през която искаш да излезеш. Канал е това! Излез от клоаката! Гледай по-скоро да излезеш от този канал! Ако стоиш по-дълго време, изгубваш живота си. За един, два, три дена да излезеш. Повече не може! За три дена, ако не можеш да излезеш, страшно е!

Та има изпитания, през които напредналите от вас ще минат. Вие не знаете, какво нещо е един напреднал ученик! Напредналият ученик е силен ученик. Дойде едно дете при него и му казва: „Дай ми твоята торба.“ Той му я дава. Напредналият ученик после му казва: „Дай торбата.“ То не я дава. Той го бутне с пръст и взема торбата. Като ти кажат: „Вземи торбата!“, вземи я. И като ти кажат: „Дай торбата!“, дай я. Та на силния ученик никой не може да му вземе торбата.

Ако вие мислите, че може да ви обиди някой, вие не сте силен ученик. Ако мислите, че някой може да ви оцапа, че дяволът може да ви оцапа, вие не сте силен ученик. От вън може да ви оцапа. Ако мислиш, че някой може да те заблуди, ти не си силен ученик.

Аз нося това, ценното в душата си. Аз искам да вярвам в това, което носите във вашата душа. Между моето верую и вашето не трябва да има никаква

разлика. Като излезете на слънце, какво ще видите? Ще видите това, което аз виждам и ще възприемете светлината, топлината, както аз ги възприемам. Ще има много малка разлика. И вие ще ходите като мен. И вие ще махате като мен ръцете си. И вие ще крачите като мен ту с левия крак, ту с десния. После ще сядаш, ще ставаш, ще ядеш, ще пиеш и т.н.

Но казвам, всички на една и съща служба не можете да бъдете поставени. Всички едно и също положение не можете да завземете. Някои от вас ще бъдете слуги, някои господари. Някои от вас ще бъдете ученици, някои господари [учители]. Някои от вас, ще бъдат лекари, други пациенти. Някои от вас ще бъдете адвокати, а пък други клиенти. Един може да бъде търговец, а пък други купувач.

Сега да се върнем към съществените правила. Ето едно съществено правило: Всеки един човек обичайте така, както обичате Бога! Какво ще кажете на това? Казано е: „Да обичаш ближния си, както обичаш Бога." Ние казваме: „Да обичаш ближния, както обичаш себе си." Ти обичаш себе си, както обичаш Бога. Това е един втори превод. И право е това, че ние обичаме себе си, както обичаме Бога. Да обичаш Бога, значи да нямаш абсолютно никакво противоречие в душата си. Любовта седи в едно нещо, любовта седи там, дето няма никакво противоречие и при нея никой не може да създава никакво противоречие.

Кое същество може да те люби? Онова същество, в чието сърдце и душа не може да влезе никакво противоречие, това същество всякога те люби. Щом влезе някакво противоречие, ще се появи едно разногласие в любовта. Ако искате, можете да имате разпознаване на любовта от другите състояния, които имате и които са от друго естество. Ако искате да опитате едно ваше вътрешно състояние, може по този начин. Ако направите една погрешка, то този, който ви обича, ще ви каже: „Няма нищо, тази погрешка не е ваша." Този човек има вяра. Вие направите една сделка и изгубите 10–20 000 лева. Той ще ви каже: „Няма нищо, ще се оправи тази работа." И кредитира ви наново. Втори път губите, трети път, четвърти път, пети път и т.н. Този господар ви казва: „Няма нищо." И ви кредитира наново. Този човек има вяра. А друг господар би дал пътя на онзи, който е погрешил. Вие сте от онези господари, от много строгите. Казвате: „Няма да го бъде този брат. Не ми го хваща окото."

Как гледа Бог на нас? Ние направим една погрешка, Господ казва: „Няма нищо." Направим втора погрешка, трета, четвърта, направим 10 погрешки, Господ казва: „Няма нищо" и те кредитира. Ние имаме постоянно тази любов на Бога, която се изявява всеки ден. И даже като направим една погрешка, слънцето не се помрачава, вятърът си духа,

хората към нас са любезни. А ние вътрешно се късаме, смущаваме се. Оставете тези смущения, а поправете погрешките!

Сега приложението, вие се намирате в едно трудно положение. Седите и правите различие, мъжа си ли да обичате повече или чужди мъже? Обичайте всички мъже еднакво. Вие правите едно различие, вашето дете ли да обичате повече или чуждите деца? Не да правите различие! Обичайте всички деца! Гледайте на онова дете, както майка му гледа! То е истинското отношение. Влезте в положението на онази майка, която е родила това дете. Вие сте в положението на една малка птичка. Приближавам се към полочката. Разкряква се майката наоколо, църка! Аз погледна пиленцето, не го бутам. Много съм внимателен. И се отдалеча. Влизам в положението на майката. По някой път и вие, във вашето сърдце, имате едно малко желание, една малка мисъл. Приближавам се. Не искам да изхвърля пиленцето вън от полочката. Казвам: „Много добре го храниш!“ Няма да кажа: „Тези простаци тук какво мислят!“ Погледна го, после видя малката полочка, колко хубаво е направена. И вие ме погледнете и се сгушите. Като се поотдалеча, майката пак дойде.

Не смущавайте птичките, не смущавайте и себе си. Някой път вие сами се измъчвате. Не се измъчвайте. Ви се измъчвате и казвате: „От мен нищо няма да стане!“ Не смущавай душата си! Ако нищо няма да стане от тебе, тогаз какво ще стане? Един ми разправяше следното: „Аз на другите казвам, че съм голям вагабонтин, но аз си казвам: Не си, не си! Като ми каже някой друг вагабонтин, не ми е приятно.“ Стратегия е това.

Не говори за другите това, което те говорят за себе си. Едно правило ще ви дам: Никога не говорете с онзи език, с който хората говорят за себе си. Не отивай да говориш на една чужда жена така, както мъж ѝ говори. Не отивай да говориш на едно дете така, както майка му говори. Ето едно свещено правило, което трябва да пазите. Майката може да вземе дъщеря си и да я прегърне. Тя има право. И ако ти направиш същото, тези хора ще останат недоволни от тебе. Ако един мъж поглади жената на друг мъж, тогава какво ще стане? Това правило трябва да се спазва.

Това, което мъжът прави за жена си, ти не го прави никак. То е негово свещено право. Това, което дъщерята прави за майка си и за баща си, то е за тях. Дъщеря ще погледне баща си и ще го целуне. Като дойде отвън някоя друга дъщеря, не може да направи същото. Чуждите дъщери да не правят това, което дъщерите в дома си правят. Това е правило. Това са външни неща. За мен ето какво означава това: ако вие снемете вашата кожа от ръката си и дойде някой, че иска да бута ръката. Щом се отнема кожата не бутай. Защото щом един човек е погалил своята дъщеря, той е снел

кожата ѝ. И ако вие отидете да я погалите, вие ще ѝ причините неприятност. Оставете да зарасне кожата ѝ. Или ако искаш да я гледаш така, стани баща. Нямаш право да буташ, когото и да е, ако не го обичаш. А пък щом го обичаш, тогаз поглади го, както гладиш себе си. Какво чувстваш, като погладиш ръката си? Ако някой, който ви обича, ви глади, какво ще почувстваш?

Аз съм виждал следното: при един болен идва някой лекар, който е млад, свеж, пълен с магнетизъм. Болната е някоя мома. Лекарят като я хване, минава нещо от него в ръката ѝ. Тя се държи за ръката му. Живот минава от лекаря в нея, тя усеща приятност. А пък някой път лекарят хване ръката ѝ, а тя си взема ръката. Значи взима нещо от нея.

Когато някой човек може да ви даде нещо, вземете го. Някой казва: „Ние трябва да се обичаме!“ Ще ви дам едно правило, какво нещо е обичта. Има известни правила, които трябва да се държат във всяко едно общество. И тогаз можем да прогресираме. А сега ние сами ставаме препятствие, да се спъваме в живота. Когато кажем, че някой няма любов, тези думи са неразбрани. Значи ако не ме обича, няма любов, ако ме обича, има любов. Преди всичко един човек на любовта трябва да бъде здрав. Той трябва да яде добре, трябва да диша добре и трябва да мисли добре. И после в неговия ум не трябва да има никаква задкулисна мисъл. Когато обичаш някого, аз подразбирам едно: не трябва да имаш никаква задкулисна мисъл. Ще постъпваш спрямо другите хора, както постъпваш спрямо себе си или както постъпваш спрямо Бога. Като отидеш при Него, Бог е скрит някъде там. Може да те наблюдава в рая, какво ще правиш. Ти минеш и погледнеш някого. Не си давай мнение за творбите на Бога! Ти казваш: „От този човек нищо няма да излезе!“ Не давай мнение. Никой не те е турил авторитет. Мога да ви приведа много примери. От всякого едного от вас, когото Бог е създал, ще стане нещо от него! На пръв поглед като че няма да стане, но ще стане, ще излезе нещо от него! Сега аз бих ви предсказал, какво ще стане от вас, но това няма да ви ползува. За сега не се спирам върху противоречията, турям ги на страна. За мен е най-важен обедът [обетът], който трябва да вземете. Какво ще бъде вашето бъдеще, мога да ви предскажа. Не е мъчно да ви предскажа бъдещето. Но и да ви предскажа, това не са съществени неща.

Мога да ви предскажа, че мнозина от вас ще бъдете ангелски служители. Какво ще разберете от това? Мнозина след няколко хиляди години ще бъдете царе. Някой казва: „Аз не вярвам!“ Аз не искам да вярвате. След няколко години, ако стане това, добре, ако не стане, празна работа е. Под думата цар разбирам следното: след 2000 години ще бъдете свободни, както един цар е свободен. Ще бъдете в състояние да правите, каквото

искате, без да е в състояние някой да ви ограничи. Казвам, след хиляди години вие ще бъдете толкоз красив, че ще обръщате вниманието на целия свят. Кое е емблемата на красотата? Най-хубавото, най-красивото от всичко в света е Слънцето. По-красиво от него няма. Всички обръщат очи към него. Слънцето е най-красиво. След това иде Месечината. След Месечината иде Венера, богинята. След това иде Сириус и т. н. Всички вървят едно след друго. Но най-красиво е слънцето. В красотата има известна сила. Ти си отчаян в живота. Идвали при него философи и му говорели. Той им казвал: „Оставете с вашата философия. Дотегна ми!" Никаква философия не помагала. Най-после се чудели мъдреците, събрали се и намерили най-после, как да развеселят царя. Намерили най-красивата мома в държавата. Облекли я. И един ден, като си седял царят и я погледнал, забравил всичко. И тръгнал подир нея. Тя се обърнала и той спрял. Той вървял подир нея. Всички учени хора гледали, че царят върви след нея. Той казал: „Видях нещо, което осмисля живота!" Те му казали: „Царю Честити, Божии работи са те!"

В красотата има нещо Божествено, което изтича. Това, което изтича от Слънцето, не е самото Слънце. В красотата има нещо, което изтича, то е Божественото, неуловимото. Вие казвате: „Той се е захласнал." Хубаво е човек по някой път да се захласне.

Сега да се повърнем към същественото. Кое е същественото. Не уреждай живота си, който Бог е уредил. Този живот, през който Бог е прекарал ръката си и е създал нещо възвишено, не го глади, защото ще те изпъдят от къщи. Ти се радвай, че тази жена си има мъж, който се грижи за нея. Ти се радвай, че има Един, Който мисли за твоя живот. Какво ще уреждаш своя живот! От нас се изисква само едно нещо, да си вършим работата. Каква работа трябва да вършим?

Когато аз ви говоря, нямам пред вид сегашния ваш живот. Сегашният ваш живот не дава никакво изяснение на това, което искам да ви кажа, защото той е един резултат на миналото, той е една фикция. Той нищо не разрешава. Аз ви говоря за нещо, което сега иде. Реалното, Божественото, което може да измени миналото на нашия живот. Защото ако това, Божественото не влезе в нас, нашият минал живот не може да се обнови. Да си представим почва, която съдържа миналите енергии. Само по себе си нищо не става от тях. Слънцето, като дойде, е в състояние да измени тези семена, които са турени в почвата. Слънцето е в състояние да измени миналото. Та трябва да вложите Божественото, новото, което иде сега. Да не падате духом! Вие по някой път се обезсърдчавате. Някои се обезсърдчавате, че няма кой дд ви обича. Но какво значи да ви обичат? Ако ви направят една хубава къща и не ви пущат навън и ако на прозорците

има решетки, ако ви турят в хубава къща и ви турят златни букаи, тогаз какъв ще бъде този живот, който е ограничен? Изхвърлете от себе си онези ограничения, които сега съществуват у всинца ви! Те са все на миналото.

Вложете Божествената любов, която сега вече настъпва в света! Вложете онази любов, която имат всички онези, които истински ви обичат! Когато аз правех моите изследвания, един учител ми каза: „Имам един много способен ученик. Одарен е този момък, но всички ученици в гимназията имат лошо мнение за него. Той е даровит, но има някои особености.“

Казвам, разчитайте на това, което Бог е вложил, а не на временните работи. Научете се да вярвате в това, което Бог първоначално е вложил във вас. Има ли нещо вложено във вашата душа от Бога или не? При всички противоречия да вярвате в това, което е вложено! Това, което е вложено, един ден ще даде своя плод. Някой път вие сте под влияние на чужди мисли. Човешката мисъл по някой път има ужасни влияния на окръжаващите. Чуждата мисъл може да спъне когото и да е. Един друг може да се спънете.

Бог, Който е създал и Който създава целия свят, Той иска да схващате Неговата Любов и да бъдете израз на това, което Той иска от вас. Не това, което хората изискват от вас, но онова, което Бог изисква от вас. Най-после, вие вярвате в Христа. А Той казва: „Вярвайте в Бога и в мене вярвайте! Както аз вярвам в Отца и пазя думите Му. И ако кажа, че не Го познавам, ще бъда подобен на вас. Но аз вярвам и пазя думите Му. Вярвайте, както и аз вярвам, за да се уреди вашият живот!“ Христос, който така вярваше, каква беше Неговата участ? Участта му знаем каква беше. Но знаем след 2000 години, каква е участта на тези, които вървят по Божия път. През каквито и страдания да ви прокара Бог, вярвайте в Неговите благословения. Да знаете, че Неговият гняв е само до 4 поколения (100 години), а пък благословението Му е до тисящи родове, един много дълъг период. Едно Божие благословение е за толкова дълго време, а гневът Му – само до 4 рода!

Сега, кое е основното правило, което ще остане? Кое запомнихте? (Учителят пише на дъската буквата „Л“) Какво мислите че ще напиша сега? (Учителят пише „Лук“) Сега ще заменим буквата „У“ с „Ю“, „Люк“. Сега ще преобразим тази дума, ще заменим буквата „к“ с „б“ – Люб (Любь). Да любиш някого, значи да разтопиш черупката и да го извадиш из нея навън, да излезе на свобода.

Л – е свързването на две души

Ю – е условията

Б – е посятото семе

О – са външните условия

В – е вечността.

При буквата „О“ имате един кръг, а при „Б“ имате кръга разрязан на две.

При произнасяне на звука „Л“ турете езика си на небцето. При „Ю“ освобождавайте езика от небцето. При „Ю“ е свободата. При „Б“ си затваряте устата, т.е. това, което трябва да расте, трябва да му затворите всички условия отвън, да го турите в най-големите ограничения, за да израсне. Та, любовта е това, което ограничава човека, за да го освободи. Следователно, всяка любов, която ограничава човека, за да го освободи, това е любов! Страданията на света са ограниченията на Любовта! Страданията имат пред вид да ни извадят от едно състояние и да ни преведат в друго.

И да дойдете до разбиране на природата, не както аз я разбирам, но както трябва да я разберете. Не онова, което влезе в моите уста, но онова, което влезе във вашите уста. Не онова, което излиза от моите уста, но онова, което излиза от вашите уста. Не онова, което влиза в моите очи, но онова, което влиза във вашите очи. Не онова, което моята ръка може да направи за мене, но онова, което вашата ръка може да направи за вас. Това са основни работи, които трябва да спазвате. Новото седи в това, че всяко едно движение, всяко едно чувство, всяка една мисъл да бъде като една нишка, която придава, да бъде нишка на освобождение. Там е подмладяването сега. Че човек може да се подмлади, може. Но сам да се подмлади не може. Ако се съберат 12 души адепти, те могат да го подмладят. Те ще го турят в магнетичен сън и ще му кажат, че като се събуди ще бъде подмладен. И като се събуди, той ще бъде подмладен. Както могат да ви съблечат старите дрехи и да ви турят нови. У вас има много стари материи и трябва да ви хване някоя хрема за няколко седмици, за да се изкарат тези нечистотии от носа ви, та да се освободите. Хремата е едно чистене. Да няма нито една нечиста мисъл! И в ума си и в сърцето си да сте чисти и свободни, както едно новородено дете! Нищо да не те съблазнява!

Аз гледам на живота малко по другояче. Да кажем, че някой момък се влюбил в някоя мома. Никаква мома не е това! Това е една кукла. Той прегръща куклата. Той прегръща куклата. От восък е направена тя!

Момата я няма там! Истинския момък и истинската мома никой не може да прегърне! Човек куклите прегръща. Помнете това! Как ти ще хванеш душата? Ти не хващаш душата! Ти казваш: „Той направи това.“ Нищо не е направил! Престъплението седи в мисълта, че ние искаме да […] известна душа. Там е престъплението. Не може да се опетни човешката душа! Вярвайте в това, че тялото ви може да се опетни, къщата всеки може да опетни отвън, но да опетни някой вашата душа, това не е възможно! Това, което е излязло от Бога, не може да се опетни. То ще си върне при Бога. Христос казва: „Вярвайте в Бога и в мене вярвайте!“ Значи Бог е това, Първоначалното, от което сме излезли, а пък Христос е Любовта, която се проявява в света. Вярвайте в проявената Божия Любов. Вярвайте в Онзи, Който може да ви освободи! Всеки ден трябва да идва Бог да ви освобождава. И Христос!

Всеки ден трябва да се освобождава човек!

(Учителят се обърна към една сестра) Сестра, разбрахте ли? (Някои се засмяха) Хубаво е да се смеете, хубаво е да мислите, хубаво е да чувствувате хубаво. Да работим без пришки, без мазоли! Поискайте едно нещо, което няма да бъде, да ви го дадем!

Да завърша сега, едно дете язди на магаре. Минава един старец и му казва: „Синко, да говорим за това, което ще бъде.“ – „Може, може.“ – „Слез от магарето и аз да се кача!“ Слязло детето. Качил се старецът на магарето. Детето казало след известно време: „Да говорим за това, което ще бъде!“ Старецът казал: „Сега, нека да говорим за това, което не може да бъде.“ Старият се е качил на магарето и не искал да слезе. При младия всичко става, а пък като остарее човек, мисли, че знае и че е авторитет. Той казва: „Аз имам опитност.“ Това дете казва на стария: „Да говорим за това, което може да бъде!“ Старият казва: „До сега можехме да говорим за това, което може да бъде, а пък сега да говорим за това, което няма да бъде! Като стигна на местоназначението, аз ще сляза от магарето, но сега да не искаш аз да сляза от магарето!“

Питам, вие, които искате свобода, свободни ли сте? Всеки човек, който търси свобода, не е свободен. И всеки човек, който търси любовта, не може да я намери. Не търси това, което не може да се намери! Не търси това, което не може да се придобие. Любовта не може да се придобие. Тя е! Аз живея в нея! Животът и той не може да се придобие. Живея аз в този живот! Трябва да ви радва животът на всички същества! Трябва да ви радва любовта, дето и да я видите! В едно цвете, в една буболечка, в който и да е човек, в каквато и да е форма, понеже тя е целокупно проявление. И на вас, на вашата Любов, други ще се радват. Радвайте се на това, на което сега не

можете да се радвате! Запомнете това! Радвайте се само на това, на което до сега не сте се радвали! Радвайте се, че ще се подмладите, макар, че няма да се подмладите! И макар, че не можете да се подмладите, пак се радвайте!

А пък аз, като ви срещна втори път, ще водя две магарета и ще кажа на дядото: „Ти дядо, на едното, а аз на другото!“ Като поиска дядото да се качи, ще му кажа: „Заповядай едното магаре!“ И ще вървим паралелно.

И за всинца ви ще има по едно магаре.

Сега това е разбрано.

Отче наш

7 часа и 40 минути

(Вън, при хубав сняг, се направиха гимнастическите упражнения.)

19 лекция на Общия окултен клас
31 януари 1934 г. София, Изгрев

1934_02_04 Изпълнение волята
утринно неделно слово

ИЗПЪЛНЕНИЕ ВОЛЯТА

Размишление.

Нарядът.

Прочете се 4-а глава от Лука.

При четенето на Словото трябва да се опитвате да намерите връзката, която съществува между всичко казано. Има една връзка, която е всякога непрекъсната. Във вашия ум може да изпъкне мисълта, че Христос имаше силата да изпъжда бесовете. В тази глава виждаме как, когато им е говорил, цялото събрание се разгневява. Хващат Го, искат да Го хвърлят някъде. Недоволни са от Него. Но Той ги укротява и си заминава. Всеки от вас може да направи това, което Христос е направил. Че, ако не може да направи това, което Христос е направил, то всичките усилия са напразни. Христос е започнал да изпъжда бесовете, но вие трябва да отидете в пустинята и да станете господари на духовете, да ги изпъдите. Във вас има толкова духове, че често пъти не знаете вие ли сте или не. Много нещо се опитвате да си обяснявате с темперамента, с наследството. Никакъв темперамент, никакво наследство. Ако си ял мъчносмилаема храна, наследство ли е това? Ти усещаш, че храната е лоша – не яж такава храна, по-добре да си гладен. Вие очаквате да дойде Христос, да изпъди от вас духовете. Може би ще дойде някой път. Ние виждаме, че когато дойде в Израиля, Той не изпъди всичките духове, а само някои. Тези духове, които бяха в хората, те си останаха. Той си замина, без да ги изпъди.

Христос казва: „По-големи чудеса от тези ще правите." Идването на [Христа се ознаменува с] това, че даде власт на вярващите да се очистят. Това е най-великата работа. Щом можеш да направиш това, то и другото е лесно. Най-мъчното е да спечелиш пари, да ги изхарчиш е лесно. Но когато ги печелиш грош по грош, тогава е мъчно. Изгревът е пълен с доста духове на шепотничество. Хем такива, с опашки. Светските хора пари печелят, вземат, дават, и тук има нещо изопачено. Какво се придобива така? Нищо не се придобива. Хората имат слабост. Не зная дали има някой човек, който да няма никаква слабост. Всичките хора, без разлика, си имат слабости, но някои слабости се виждат, а някои не се виждат. На Земята има да се борим най-първо със слабостта. Не е лошо човек да има известна слабост. Думите „не е лошо" няма какво да обяснявам. Слабости не трябва да има. Например човек е наследил известна слабост. Хванал е ревматизъм. По три пъти се молиш на ден, а пък боли те кракът. Ревматизмът те хванал. Дяволът се загнездил в краката ти. Ти се молиш, но

той си стои. Със зехтин го мажеш, с газ го мажеш, с мехлем го мажеш, на бани ходиш две–три лета и едва за две–три години можеш да го изкорениш. Но има и по-лесен начин. Сегашните хора искат лесния начин. Всичките тези духове излизат с пост и молитва. Не този официален пост, който знаете. Пост с пълно въздържание от храна и лоши мисли. И когато постиш, трябва да забравиш външния свят, какво става по света, да не искаш да знаеш, да не те интересува. Ще се молиш да излизат лошите духове.

Ако дойде днес Христос в света, светът пак ще си остане такъв, какъвто си е бил. И след 2000 години хората пак ще проповядват, че Христос така и така е правил. Има една работа, която трябва да се свърши. Всички трябва да станете едно с Христа, по стремеж да почнете да работите. Да сте готови за Царството Божие. Сега има един лесен начин. Казва се: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен ти и домът ти." Правили ли сте опит с този стих? Така да повярвате, че наистина да се спасите?

Ако ви повика Господ и ви изпрати да работите, да свършите някаква важна работа, как ще започнете да работите? Някои от вас ще се откажете, не знаете как да започнете. Не сте готови. Защото има една обективна страна. Някой казва: „Повярвай в Господа." С това не се започва. Вие ще започнете както земеделеца. Най-първо ще впрегнете воловете си, ще отидете на нивата, ще я изорете по всички правила. Втория път пак ще отидете, ще носите семето си и ще го хвърляте и ще завлечете това семе. И трети път като отидете, ще отидете да жънете нивата. После ще има резултат. Значи има оране, сеене и жънене. А пък вие всички искате да ви командироват наготово. Някъде ако няма какво да се жъне, ще ореш и ще сееш.

Това е сега задачата на един християнин. На стария християнин задачата е да се подмлади. Не външно, но вътрешно да се подмлади. Дрехата ви остаряла и след време трябва да си купите една нова дреха, трябва да спестите пари за новата дреха. Дрехата даром се дава, но все трябва да платите нещо за нея. Защото в Невидимия свят съществува един закон: Като ти дадат една дреха и ти си недоволен от нея, ти ще я опорочиш. И всички вие, които сте дошли на Земята да си изплатите дрехата... Седите и сте недоволен от живота. Че защо ви е този живот? Дадоха ви една дреха, защо не бяхте доволни от нея? Срещал съм много хора, които казват, че са недоволни, защото не са като онзи, богатия човек. Този, богатият човек, има други недъзи и то какви тежки недъзи! Ти си сиромах, но твоето положение е много по-изгодно, отколкото положението на онзи, богатия човек. Разправяше ми един: Оженил се за една много видна цигуларка, виртуозка и всички облажавали мъжа ѝ, но той казва: „Тя свири много

хубаво, наистина, но по два пъти на ден ме бие.“ Светските хора, да те бият – иди-дойди, но когато един религиозен човек те бие? Защото цигуларката е един религиозен човек.

Мисълта, с която трябва да се позанимаваме, е: Човек да бъде силен, да бъде в състояние да заповядва на духовете. Той трябва да знае, че е силен и да не се обезсърчава. Гладувал е три деня – няма какво да се обезсърчава. Няма да умре. Няма какво да се обезсърчаваш, защото, ако ще умреш, и да се обезсърчаваш, и да не се обезсърчаваш, ще умреш, какво от това? Най-добре умри без обезсърчение. Дошли са лекари и ти казват, че след 3–4 дни ще отидеш на онзи свят. Какво трябва да правиш? Кажи: „Няма да умра!“ И няма да умреш! Има много примери. Човек казва: „Няма да умра, нищо повече!“ Защото да умре човек не е по Божията Воля. Бог не направи хората да умират. Смъртта дойде по съвсем друга причина. И следователно, ако вие не отхвърлите причината, то смъртта не може да има власт над вас.

Казвам сега практическата страна. Светът е създаден, Бог работи върху нас. Той иска ние да разбираме Неговите закони и да прилагаме тези закони. Младият се извинява, че е млад, сега ще си поживее, пък като остарее, тогава ще приложи. А пък старият се извинява, че е стар и че не може да ги приложи. Жененият се извинява, че има жена и деца, и като отгледа децата, тогава ще започне да работи за Бога. Ученият се извинява, че има научни изследвания и като свърши своите изследвания, тогава и той ще се посвети на духовното. Това е кривият път. Ученият човек със своята наука може да служи на Бога. Той на жена си и на децата си може да покаже как се живее по Бога, стига да иска. Вълчето трябва да прилича на вълка. Агнето трябва да прилича на овцата. Орлето трябва да прилича на орела. Птиченцето – на майка си. Всяко нещо трябва да прилича на баща си и на майка си. Ако вие не приличате на майка си, тогава какви ще бъдат децата ви? Аз ви казвам един начин за гледане. Отвън какви сте? И отвън какви са хората, аз зная, и отвътре зная какви са. Познавам хората толкова добре, колкото себе си. Зная колко е опак човек. Той е толкоз опак, че за пет пари цяло едно село изгаря, с всичките хора. И ако Бог не беше Любов и милост, както ние Го предизвикваме, Той досега би очистил света. Ако Бог се сърдеше както ние се сърдим, Той би очистил света. И би направил друг свят. Няма да му струва много.

Христос е ходил на планината – дали умствено или реално, не е важно, но според едното схващане дяволът се е явил материално. И по първия, и по втория начин да е, принципът е верен. Дяволът казва на Христа: „Като си син Божи, направи камъните на хляб.“ А пък Христос казва: „Не само с хляб ще бъде жив човек, но и със Словото Божие.“ То е по-мощно, по-

силно. Словото е по-силно. Един камък, колкото и да е голям, може да падне, да направи някаква пакост. Представете си, че една дума излиза от устата на един цар и милиони хора чувстват благото, силата на тази дума. Каква е силната дума, която излиза от един чист ум? Само от един цар? Също така, ако ти седиш и кажеш: „Ще бъда здрав“, и ставаш здрав. Важното е да вярваш. Една американка е боледувала 12 години, лекували са я най-видните лекари и са я считали за инвалид, но тя повярвала, че е здрава, станала от леглото и почнала да ходи.

Има вяра, която изключва абсолютно всяко съмнение. Ще кажеш: „Да бъда здрав, нищо повече.“ И ще бъдеш здрав. Но щом се съмняваш и кажеш: „Сега не може, може да се минат няколко седмици“, всичко пропада. Много сестри и братя са правили опити и някой път опитите не излизат сполучливи, но и някои опити са излизали сполучливи. Няма нищо. Един опит. Втори опит, трети опит. Дотогава ще правите, докато добиете една положителна опитност, и един резултат. Един ден ще ви поставят като учители, да проповядвате на хората. Как ще проповядвате, ако нямате положителни резултати от вашите опити? Вижте какво прави факирът. Вземе, че си разреже ръката, след това събере отрязаното място, тури си другата ръка отгоре, концентрира ума си и, чрез закона на Вярата, след няколко минути всичко е заздравяло. Разпори си корема, събере го после, тури ръцете си, концентрира се и след 20 минути коремът заздравява. Този човек е правил хиляди опити и знае законите, че много неща могат да станат само когато човек знае как да ги направи. Това зависи от неговия ум.

Сега, всички вие имате едни стари възгледи. Най-първо, трябва да се освободите от своите възгледи. Може да кажете: някои неща не са разумни и как ще станат? Някой може да отива до една крайност и да мисли следното: че без да работи, каквото помисли, ще стане. Има неща, които, като помисли човек, може да станат. Но има неща, които, колкото и да мисли, не могат да станат. Но ние говорим за неща, които, като помислиш, могат да станат. Имаш някой път настроение тъжно. Тук преди известно време една млада сестра се чувствувала като че е изоставена, изгонена, не може да намери покой в себе си и ми разправя своите опитности. Аз ѝ казах: Отде е влязло това кукувиче яйце в тебе? Какви доказателства имаш, че си изоставена? Ти имаш само едно самочувствие в себе си и нещо, което не е вярно. Ти имаш една чужда опитност сега. Това настроение не е твое. Ти се чувствуваш изоставена. Най-първо, Бог, Който те е пратил на Земята, Той не те е оставил. Ти живееш, здрава си. Това показва, че Бог не те е оставил. Или някой ще каже: „Аз не те обичам.“ Казвам: Това е твоя работа. Това е една твоя сметка. Че не ме обичаш, това не е моя сметка. А това, което аз върша, това е за моя сметка. Щом той не ме обича, то си е за него, не е за мене. Аз ще започна да се безпокоя защо да не ме обича! Ето

кукувичето яйце.

Най-първо, разчитайте на онази любов, която е вътре във вас. На Любовта Божия, която е неизменна. Разчитай на Бога, разчитай на това, което е неизменно. Човешката любов е посторонна. Най-първо се запознай с Любовта, която е неизменна, на която може да разчиташ. Защото този човек може да има известни съображения. Някой казва: „Аз не те обичам." Казвам: Ти ще ме обичаш някой път. „Как?" Казвам му: Ще ме обикнеш, ще видиш. Направя му някоя услуга или му дам 1020 хиляди лева. Той си потрива ръцете и казва: „Много добър човек бил той." Аз мога да накарам всеки човек да ме обича, но не постоянно. Купя му дрехи, една хубава игла, един хубав апартамент. Дам му пари да се разхожда в Европа. Купена любов е това. Може да я купиш. Любовта се купува както другите работи. Продава се и се купува нашата любов. Сега аз говоря за една любов, която нито се купува, нито се продава, а е както въздуха, който може да възприемаш. Колкото може да възприемеш, твоя е, а колкото не можеш да възприемеш, не е твоя. За мене любовта е както въздуха. Следователно на някои места тази любов е по-чиста, а на някои места тази любов не е толкова чиста. Когато аз искам да я опитам, аз отивам по високите планински места. Не на тия места, дето са живели хората, те са опетнили тази любов. Човешките мисли я опетняват.

Една млада сестра ми разправи една друга опитност. Казва: „Учителю, не зная какво да правя. Аз съм млада сестра, някой млад брат се е заинтересувал от мене, идва, приятно му е и седи час–два при мене и си отива късно. Казват другите хора: „Тази работа не е хубава." Какво да правя с него?" Казвам: Нека мислят хората каквото искат. Ти нали знаеш себе си. Ще дойде една мисъл. Каква мисъл? Една от двете. Ако този брат е добър, неговото ходене при младата сестра е за добро. Ако е лош, за зло е. Едно от двете. Но има една потайна любов, която всякога носи големи страдания на когото и да е.

Старите сестри не влизат в положението на младите и младите не влизат в положението на старите. И всички гледате много обективно на любовта. Право е, но онова, което вие изисквате, по Изгрева, от изгревчани, е много нещо, за да бъдат такива, каквито искате. Те трябва да са светии от първа степен, а всичките тук не са светии, това са ученици. Някои са от трета степен, други – от втора степен. До втора степен има. До първа степен още ученици няма, а пък те искат светии! Аз намирам несъобразността там, че това, което изискват от тези хора, те не са в състояние да го направят. След време може. Аз, например, забелязвам следното. Зает съм с някоя мисъл, но виждам, че един човек иска да ме посети. Аз бързам, имам належаща работа, той не влиза в моето положение и аз му казвам: „Не мога да те

приема.“ Но представете си, че нямам и 4–5 минути в момента свободни. Той се усеща обиден. За какво се обижда? В мене ли е вината или е в него? В дадения случай и в мене има една грешка, и в него. В мене има една погрешка, че аз не трябваше да слизам, а трябваше да чакам да замине той, за да не ме срещне. А пък той трябваше да знае, че аз съм зает и трябва да бъде умен и деликатен, да щади времето ми. И аз трябва да бъда умен. Ако и двамата сме умни, няма да има никакво противоречие. Аз съм зает със своя работа и той е зает със своя работа.

По някой път какви ли не смешни работи съм имал. Някой казва: „Имам голяма нужда да видя Учителя.“ И в какво седи важността? Той ще каже: „Като тръгнах от село, моята съседка я боли коремът. Не можеш ли да ми кажеш с какво да се лекува?“ Какво ще му кажа: Две супени лъжици зехтин. И се свършва работата. Много важна работа: той като тръгнал, неговата съседка я заболял коремът. И той пита какво да прави тя. Всяка сутрин и вечер по една супена лъжица зехтин. Какво друго да кажем? Да ѝ кажа да пие топла вода – тя не е свикнала още. Да ѝ кажа, че трябва да си дъвче добре храната, не е удобно. Виждам веднага причините кои са. Тази жена, за да я боли коремът, тя е първо сприхава, нервна е. Между нейните мисли и чувства има дисонанс. Аз зная съвършено добре причините. Дървеното масло е хубаво лекарство в случая. И след 3–4 месеца ми казва той: „Учителю, като взе жената зехтина, отиде си болестта.“ Дървеното масло поглъща всичките киселини от нервната система. Много лесно се трансформира състоянието.

Има една много важна страна. Сериозна страна. Ако ние непрекъснато искаме от Бога това-онова, един ден тези смущения ще се възвърнат върху нас. И като отидеш при Бога, не се оплаквай много, не искай дреболии. Но се помоли кратко, ясно, чисто, точно кажи какво искаш от Него и дълги молитви не Му казвай. Три думи да Му кажеш, но точно, конкретно.

Ако искате да прогресирате, започнете със закона на своето самовъзпитание. Самообработване. Две сестри сега се скарали и трябва да пратим още няколко сестри, за да ги примирим. И това не е лошо, но хубаво е сам човек да се примирява. Една сестра разправяше, че я напуснал мъжът ѝ и тя 3–4 месеца не могла да се събере в кожата си. Един ден ѝ дошла мисълта: „Та, най-после, аз не съм се родила заради него. Ще го напусна, ще си вървя. Че не ме обича, и това не ми трябва. Аз не съм дошла да служа на него. Не иска той – не иска. Аз не съм причината. Да си върви, където ще.“ И като дойде тази мисъл в мене, аз се успокоих. И не се мина един месец, той ми писа едно писмо, в което се разкайва малко. Аз му казвам: „Аз засега съм добре. Там си стой. Защо идваш пак да се смущаваме? Нека да си живеем далече. Защото нашите неестествени

мисли ни причиняват много големи пакости.“

Когато у тебе има всичката добра воля, но хората не искат да живеят с тебе добре, остави ги спокойни, свободни, не се безпокой. Остави това на Божествения Промисъл. Бог да уреди работите. Тази работа не принадлежи на тебе. Ако хората в една държава не живеят добре, това не зависи от тебе. Остави това на Бога. Ти ще кажеш: „Аз ще се помоля.“ Ти ще се помолиш, но остави на Бога да оправи тази работа. Всеки може да оправи работите в себе си с помощта на Бога. Ако държите този закон, много по-малко страдания ще имате, отколкото сега имате. А пък ако не боравите с този закон, ще имате едно изпитание и непременно ще дойдете до същото място, до същия закон.

Небето е място на същества, които са станали напълно господари на своите слабости. Някой казва: „Аз имам известна слабост.“ Царството Божие не е за слабите. Царството Божие не е за децата, а за силните, за разумните същества. Царството Божие е място, дето живеят разумни души, които се разбират и всеки човек там е толкова внимателен, че той счита интересите на другите хора като свои интереси. Той не поставя своите интереси по-горе от интересите на другите хора. Вие се приготвяте да влезете в този, новия живот. Тогава на Земята можете да опитате. Живеете между хора, които не ви разбират – вие се опитайте да имате мир в душата си. Първите християни ги били и те се връщали радостни и весели, че са ги били. Колко е мъчно, след като си изгубил богатството, да поблагодариш на Бога, че си се освободил от една тревога, от един товар. Болен си – благодари на Бога. Пак ще оздравееш. Болестта не значи, че ще умреш. При болестта ще научиш нещо. При сегашните условия болестите са едно благословение. Ако знаеш как да се отнасяш с хората и условията, ти си в новия живот.

Важното е да работите върху себе си. Силата на човека седи в това: Онова, което може да направите върху себе си, е на първо място, а другите неща са посторонни и те ще дойдат, когато трябва. Мнозина братя и сестри са ми казвали: „От амвона лесно се проповядва, но вкъщи мъчно се изпълнява.“ Съгласен съм. На амвона обаче нищо не се постига. По някой път аз чета Библията. След това, като изляза вън, правя опит. По някой път аз държа едни хубави дълги речи. На вас не съм държал такива хубави речи, както на себе си. Някой път трябва да ви изнеса някоя реч, каквато държа на себе си. Вие по някой път трябва да държите такива красиви речи. Защото има една такава страна на живота: Всичко, каквото се случва в света, е за добро. За добро е само ако го разбереш. Ако не го разбереш, не е за добро. Откраднете. За добро ли е? Не е за добро. Но ако го разбереш, за добро е. Ще видиш добрата страна.

Един млад брат го хващат, понеже студентите правили бунт и го набедили за един студент бунтар. Турили го в затвора. Десет дни стоял там и казва той: „Много работи научих.“

При всичко онова, което ни се случва тук, вие не може да намерите по-хубаво място от Изгрева. Ако вие на Изгрева не може да използувате условията, тогава къде? Като излезете от Изгрева, вашето положение ще бъде далеч по-лошо. На Изгрева вие имате най-благоприятните условия да приложите доброто, да се самовъзпитавате и да знаете какво нещо е Божественото учение. Има и теоретически работи тук, но има и практическа страна. На Изгрева вие имате най-благоприятни условия. Аз не искам да ви поправям, но онова, което знам, е: Невидимият свят смята Изгрева като един малък оазис и ако вие не знаете да се ползувате от него, вие губите.

Вие някой път се интересувате от това как другите хора живеят. Аз посещавам всички религиозни общества: и православните църкви, и евангелските, и теософите. Какво са проповядвали учителите в миналото, знам. Какво проповядват сега, също знам. Има само един метод за прилагане на Божественото учение. Много пътища има. Ти не можеш да приложиш каквото и да е учение без любов. Степента на твоето разбиране ще зависи от степента на твоята любов, която имаш към Бога. Този закон е такъв. Той е верен и в едно семейство. Ако жената обича мъжа си, ако майката обича дъщеря си и сина си, ако дъщерята обича майка си, тогава работите лесно стават. Там, дето има любов, работите лесно стават. Дето няма любов, стават мъчно. Това е вярно и в науката. Дето е любовта, там работите лесно стават и добре се нареждат. Някой път ние готовите работи, които имаме, не може да използуваме, а започваме нови работи.

Когато издавахме беседите под заглавие „Сила и живот“, православните издадоха „Вяра и живот“. Защо „Вяра и живот“? Вярата и животът имат съвсем друго отношение, а силата и животът – друго отношение. Силата може да ти помага на живота. Те не знаят, че вяра може да има само един човек, който е силен. Силният човек има вяра. Щом аз имам любов, любовта е вече сила. Любовта, следователно, ще произведе вярата. Не вярата създава любовта, но вярата става условие за любовта. Любовта е, която е източник. вярата е барометър, да се покаже колко е любовта. Вярата е в умствения свят вече.

Яков и Павел спорят. Първият казва: „с дела“, а вторият казва: „с вяра“. И единият, и другият поддържат своята теза. Ако четете 13-а глава от Първо послание към Коринтяните, ще видите колко хубаво е писал апостол

Павел там: Най-голямата от всичките е любовта, която никога не отпада. Вярата и надеждата са едно последствие. Те произтичат от закона на Любовта.

Ако вие имате любов към Бога, то е нормално състояние. Не се старайте да определите какво нещо е Бог. И когато имате любов към Христа, не ходете да Го търсите в историята къде е бил, как се е родил. Хубави са тези работи, нямам нищо против това. Де се е родил. Къде е стъпил Христос преди 2000 години, на каква местност. Че, Христос казва: „Преди да беше Авраам, Аз бях." Апостол Павел казва, че ние не познаваме вече Христа такъв, какъвто беше на Земята. Тъй че ние не познаваме Христа като онзи, слабия, с когото се подиграваха еврейските равини, но познаваме Христа като силен, да покаже пътя, по който трябва да вървим. Бъдете едно с Христа, където и да сте, развийте закона на Любовта, после ще дойдат вярата и надеждата.

Как искате вие да започнете живота си? Ако аз се моля, щях да се помоля на Бога да ми даде сила, знание, мъдрост, любов, истина, свобода. Ще кажа: Дай ми, Господи, сила, знание, любов, мъдрост, истина и свобода. Знанието трябва да знаем как да го добием и как да го използуваме. Също и мъдростта трябва да знаем как да я използуваме. И любовта трябва да знаем как да я употребим. Също истината и свободата, които Бог ни е дал. На всички ви трябва малко повече сила. Не само мускулна сила, но и мозъчна сила. Не само сърдечна сила, но и сила, която подкрепя живота, сила, която е свързана с вечния живот, с това непреривното, Божественото. Защото е казано, че Бог е всесилен. Говоря за силата, която излиза от Божието всесилие.

Аз ще свърша с един пример. Това, което ви говорих, ето как трябва да го разбирате, ето как може да си помогнете. Представете си, че покрай вас е минал един човек и е оставил десетина хубави видове семена. Вие ги оставяте в стаята си, държите ги в изправно положение. При това животът ви е несносен и се оплаквате, че не ви върви. Приятел ви пита: „Някой добър човек минал ли е покрай вас?" Ти казваш: „Мина и остави тези семена." Казва ти приятелят: „Аз ще ти кажа какво ще направиш с тези семена. Посей семената, които той ти е оставил, от тях зависи твоето щастие. Нека започнат да растат и от техните плодове ти ще бъдеш щастлив."

Не търсете своето щастие извън себе си. Вие понякога казвате: „Каквото Господ иска." Но знаете ли какво Господ иска? Казвате: „Да бъде Волята Божия." Това е хубаво, да бъде Волята Божия. Христос казва: „Отче наш, Който си на небесата, да се святи Името Твое, да дойде Царството Твое, да

бъде Волята Твоя, както на Небето, така и на Земята.“ Значи, коя воля? Онази Воля, на която всички разумни същества служат. И като почнем да служим на тази Воля Божия, веднага нашият живот ще се изправи. Не че вие се различавате от тях. Вие трябва извършите Волята Божия така, както те я вършат.

Сега можете да кажете: „Аз се трудя.“ Във вършенето Волята Божия няма никакъв труд. То е най-приятната работа, която човек може да има. Никакъв труд, никакво мъчение, никакви спънки. Мъчнотии има преди да се научиш да вършиш Волята Божия, но щом се научиш да я вършиш, по-хубава и по-приятна работа от нея няма.

Почнете със себе си – дето имате някои дивачки, да ги присадите с хубави плодове. Дето има празни места, посаждайте. Имате известни лоши навици – не се безпокойте. Сприхав сте – нищо не значи. Това е отлична енергия. Впрегни тази енергия на работа. Обичаш да говориш – отлична работа. Говори обаче навреме и само хубавото. Но ти кажеш: „Не мога аз да се науча.“ Не е вярно. Като спиш, ти мълчиш. Щом се събудиш, не може да мълчиш. Ще кажеш на жената: „Дай да ядем, дай тигана, сложи трапезата. Дай легена!“ Какво лошо има в това? Защо ще се оплаква жената? Няма по-интересно нещо от това да ти говори един човек. Вие трябва да сте живели между 10 000 умрели, 10 години между тях в мъчение и в мълчание и като дойде един жив човек да ви говори, ще видите каква сладчина е да ви говори човек.

Онова, което Христос е направил, постарайте се вие да го направите в себе си. Не чакайте Царството Божие да дойде на Земята, или да дойде Царството Божие във вас и ако не дойде сега, закъснели сте. Вие не чакайте да станат преобразования в България и в целия свят, но във вас всичко да стане съобразно Царството Божие и да кажете от днес нататък: „Царството Божие е в нас, ние живеем в Царството Божие.“ Това е нова реформа.

Да останат следните положения: Първо, Волята Божия без любов не може да се изпълни и на хората на Земята пак без любов не може да се служи. Любовта в Божествения свят и любовта в човешкия свят имат еднакво приложение. И в нашия живот, и в дома, дето няма любов, тези работи не отиват добре. В дом, в който има любов, работите добре отиват. Същото е и за обществото. И като има любов, тя заличава всички погрешки.

Изгревът трябва да бъде такова място, където всички трябва да се повдигнете. Някой път казвате: „Ние сме по-горе от другите хора.“ Аз другояче разглеждам въпроса. Аз имам друго разбиране за добрия човек. Според мен добър човек е онзи, който иска да живее, както добрите хора

искат да живеят. Той се въодушевява от всички добри хора, които живеят по Земята, и каквото добро види, казва: „Това е хубаво.“ Добър човек е онзи, който вижда доброто във всички хора и веднага го прилага. Той никак не обръща внимание на техните лоши страни и като види нещо добро, казва: „Много хубаво е това, и аз ще направя така.“ И на вас препоръчвам: Поддържайте и насърчавайте всяка добра постъпка в себе си и у когото и да е, без разлика!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог.

20-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 4.II.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_02_04 Разумните ще разберат
неделна беседа

РАЗУМНИТЕ ЩЕ РАЗБЕРАТ

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 12-а глава от книгата на пророк Данаила. „Разумните ще разберат.“ Ние сме поставени в един свят на постоянни загадки. Почти целият живот е пълен с неизвестни неща. Ние сме окръжени в една велика тайна. Каквото и да мислим, едва учените хора се събуждат, едва те започват да разглеждат небето и да обясняват от колко време съществува нашата Земя, от колко време се е създало Слънцето. Те искат да отгатнат кои са били причините за създаването на света, но както и да обясняват нещата, все пак остават нещата незнайни. Има ред явления, които, и да ги обясняваме, пак остават неизвестни. Те обясняват много болести, но не знаят как да ги лекуват. Ние желаем щастието, но то отбягва от нас; желаем живота, но въпреки това умираме. И след това се утешаваме, че човек живеел в другия свят. То е все от областта на вярата. Ние живеем все в неизвестни неща. Говорим за любовта, но това е нашата любов, както ние я разбираме. Говорим за вярата, за милосърдието, но това са все човешки работи. Тези неща временно обясняват въпросите.

Сега аз няма да ви обяснявам нещата, но казвам: Радвайте се, че живеете в свят като сегашния, нищо повече. Ако вярвате, че ще дойде някой философ или някой управляващ да разреши въпроса за щастието в света, блажени, казвам, вярващите. Досега ние не сме имали държава идеална. Може да се поддържа мисълта, че това ще стане в бъдеще, това е друг въпрос. Обаче за това бъдеще ние трябва да имаме съвсем други хора, а не като сегашните. Те трябва да имат други разбирания, а съзнанието им трябва да бъде от друго естество. Тъй, както сега са устроени хората, те ще живеят както сега живеят. Сега ние се намираме в едно противоречие, в което се намира [и] впрегнатият вол. Той не може да си обясни какво е съгрешил, че са го впрегнали и са го турили да оре нивата. Той си казва: „Какво съм виновен? Да работя един–два часа, разбирам, но да работя цял ден и след това да ме турят в дама, да ме хранят със слама, това е безчовечно.“ И той не може да си обясни това положение.

Хората разглеждат живота само от своя страна, но и при това положение пак има едно различие между богати и бедни, между учени и невежи. Навсякъде изпъква това различие. Сега ако речем да обясним някои неща, те, след като се обясняват, стават още по-тъмни. Ето, вземете думите в

прочетената глава: „Във време, времена и полвремена.“ По тези думи са писани цели томове. Хората са ги обяснявали и пак необяснени са останали. После, казва се там: „Който стигне в дни тисяща триста тридесет и пет.“ Това число има съдържание за пророка, но какво значение има за нас?

В религиозен смисъл, когато хората станат много еднообразни, явява се една голяма опасност. Например, също така и хората, които се занимават със социалните въпроси, стават много еднооообразни. Те разрешават тия въпроси с няколко формули. Хора, които се занимават с политиката, с икономията, с философията, с науката, също така стават еднообразни. Те четат, четат, и най-после виждат, че много малко знаят. Учените стават повече от невежите, понеже по-мъчно се справят. Те стават учени с цел лесно да се справят с живота. Всъщност, като станат учени, те по-мъчно се справят. Тогава мнозина могат да зададат въпроса „Защо е така?“ Аз пък бих задал въпроса защо детето трябва да седи 9 месеца свито в утробата на майката. И това дете мисли не може ли по някакъв лесен начин да стане тази работа, а трябваше да седи цели 9 месеца в утробата на майка си. И пилето, което трябва да седи цели 21 ден в тази затворена черупка, пита не може ли по друг начин, освен този, да излезе на бял свят, а трябва толкова време да кротува в черупката на яйцето.

Сега вие се запитвате: „Не може ли по някакъв начин да станем видни хора?“ Добре, ако можете да станете видни хора, това ще е добро за самите вас, но полза има ли светът от това? Ако Слънцето е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от Земята, това може да е за негова полза, но същевременно и ние отчасти се ползуваме от неговата големина. Значи, между Слънцето и Земята, между Слънцето и самите нас има известно отношение.

Та, ние трябва да разглеждаме нещата само по отношение на връзките, които съществуват между тях. За нас са реални само тия неща, с които ние имаме връзка. Според степента на тази връзка ние може да съдим за предметите и за хората, с които сме запознати. Но първото нещо е да се пазим от еднообразието в живота. Животът на Земята е еднообразен. Разнообразие, и то много голямо, има само в страданията. Ако изследвате живота от най-малките до най-големите същества, ще видите, че между всички, от най-малките до най-големите, съществува една ужасна борба на изтребление. Не само това, някой път и между известни клетки в нашия организъм съществува една анархия, една голяма борба, вследствие на което те се изопачават. Например някои клетки в известен уд от организма така се изопачават, така се индивидуализират, че искат да образуват съвсем самостоятелен орган, свое особено тяло. И погледнете: ту в мозъка,

ту в някой стомах, ту в друг някой орган се образува някакъв тумор и лекарите прибягват към операция. Трябва този човек да се оперира, за да се освободи от тумора. Едва извадят един тумор, идва друг. Обаче, след като 10 пъти те разпарят и зашиват лекарите, какъв човек ще излезе от тебе? Нашият век е век на туморите. Като погледнете в болниците и в клиниките, само тумори виждате.

Аз не искам да привеждам такива примери, за да не се внесе обезсърчение. Ние трябва да разглеждаме въпроса другояче. Ако дрехата остарява, причините трябва да се търсят на друго място. Не е нещастие, че една дреха остарява. Не е нещастие, че един човек остарява. Всякога, когато едно същество остарява, това показва, че то се готви за един по-висок живот в бъдеще. То се готви да се подмлади. Остаряването всякога показва една степен към бъдещото подмладяване, но понеже ние искаме да изживеем всичко в един живот от 70–80 години, от това се ражда голямото противоречие в живота. Представете си, че вие живеете на Земята цели 10 000 години, за да разберете живота. Един ден, когато дойде смъртта, вие ще се радвате, че е дошла. Сега едва си станал на 30 години, едва си започнал да разбираш живота и ти трябва вече да заминеш за другия свят. След това ще те убеждават, че ще отидеш в другия свят. Добре, но ти нямаш една реална опитност за другия свят. Съвременните хора са дошли до положението да наричат всички опитности от другия свят халюцинации. Един българин ми разправяше за своята опитност на нещо, което днес наричат халюцинация: „Една вечер сънувам, един арапин иде с един хубав черен кон. Тури ме на задната част на коня и тръгна с мене. Заведе ме в една българска воденица и 3 пъти обиколи с мене воденицата. След това ме свали на земята, разпрегна коня си и си отиде. Не се мина много време и баба ми умря. Аз се чудех отде дойде този черняк. След 4–5 години иде същият този арапин, със същия кон, и пак ме тури на коня си и ме заведе на същата воденица, която обиколи с мене 3 пъти и ме остави. Наскоро умря сестра ми. И трети път сънувах пак същия арапин – скоро след това умря мой близък роднина.“

Ще кажете: „Как обяснявате това?“ Никак не го обяснявам. – „Как го тълкувате?“ Никак не го тълкувам, но казвам: едно съвпадение на нещата. Някой чувствува, че ще се разболее и се разболява. Друг чувствува, че ще оздравее и оздравява. И това е едно съвпадение, защото нямате никакви съзнателни доказателства. Значи, вън от нашия свят има един невидим свят, по-рафиниран от нашия и съвсем другояче организиран от нашия. Тези същества от този свят седят по-високо от нас и ни влияят. Смъртта отчасти се дължи на тях. Понякога те постъпват с нас така, както ние постъпваме с кокошките. Като решат да заколят някого, заколват го. Решат да пуснат някого, пускат го. Казват: „Този да стане сиромах!“ И става.

„Този да стане богат!“ И става. Каквото кажат, става. Тогава защо говорите за късмет? Защо поддържате, че от човека зависи неговото бъдеще? Да, от човека зависи неговото бъдеще, но ако той е разумен. Ако един цигулар може отлично да свири, от него зависи да печели много пари. Но ако не знае да свири, какво ще зависи от него? Ако един каменар знае добре да деля камъните, от неговото деляне зависи и неговото бъдеще. Но ако не знае добре да деля, какво зависи от него? Та, ние трябва да имаме една норма за нещата. Сега аз не искам да ви уча нещо ново. Но вие искате нещо ново, което не знаете. Там е опасното именно: да ви учат на неща, които не знаете. Според мене всякога трябва да ви учат на неща, които можете да разберете, които донякъде са ви понятни. После, не мислете, че в една беседа, държана от когото и да е, този говорител може да разреши въпросите, да ви покаже един път. Аз мога на ухото да ви кажа две думи, от които зависи вашето щастие. Те са следните: „Говори сладко!“

„Разумните ще разберат.“ Ние живеем във век, в който се изисква голяма разумност. Тази разумност е необходима особено при сегашните усложнения на живота. Три фактора има в света, които играят важна роля. На първо място човешката личност, на второ място домът, от който човек произтича, и на трето място неговият народ. После вие можете да разпростирате това деление и по-нататък: на първо място е човекът, после – обществото и най-после – един свят вън от обществото, той е космическият свят. Този свят астролозите наричат влиянието на планетите, на звездите върху човека, но не в този ограничен смисъл, както днес го разбират.

Щастието на детето зависи от майката и от бащата. Те напълно определят съдбата на детето. Ако майката и бащата са щастливи, и детето непременно ще бъде щастливо. Ако бащата бъде щастлив, това показва, че и неговият баща е бил щастлив. Значи ред поколения от този род са били щастливи, намирали са се в едно здравословно положение. Иначе как ще си обясним щастието в света? Как ще си обясним онзи идеал, който постоянно вдъхновява човека?

Кое е онова, което вдъхновява човека? Ние казваме, че някои хора могат да ни вдъхновят. Питам: По-голям вдъхновител от Слънцето има ли? Кое е онова в Слънцето, което вдъхновява? Когато Слънцето изгрее, то вдъхновява и вълка, и овцата, и човека. Но има едно особено вдъхновение: вълкът се вдъхновява по особен начин, овцата – по особен начин, човекът – по особен начин. И всеки човек се вдъхновява според степента на своето развитие. Например, ако един културен човек види една напълно красива мома, като ангел, той ще се вдъхнови от нея. Ако е поет, той ще напише едно хубаво стихотворение за момата. Ако е писател, ще опише нейната

история. Ако е обикновен човек, той ще иска да я завлада, да се ожени за нея. Представете си, че в съдбата на тази мома е писано да не се жени. В който момент се ожени, тя ще умре. И на мнозина, които са отивали да се женят, е казано, че не трябва да се женят, защото ще умрат. Какво трябва да правят тогава? На други пък е писано другояче: ако не се оженят, ще умрат. В последното вярвате повече, отколкото в първото. Сега законът е такъв, че когато хората се женят, животът им се продължава повече.

Сега аз засягам един въпрос, който се тълкува малко криво. Аз разглеждам женитбата от съвсем друго становище. Под женитба аз не разбирам онова обикновено сдружаване, но сдружаване на разумни същества, които от векове още се познават, обичат се и са готови да се жертвуват един за друг. Засега статистиката показва, че такива двойки се явяват много рядко на Земята. В Лондон, който брои около 8 милиона жители, едва се намират 250 семейства, които живеят хубаво; 3000 семейства водят средно добър живот, а на останалите Господ да им е на помощ. Сега можете да кажете, че това са социални условия. Каквито и да са условията сега, ние само констатираме факта, защото ние сами не сме отговорни за живота. Отговорни са и хилядите поколения, които са минали преди нас. Ето защо как можем ние сами да оправим света, когато за това са отговорни и миналите, и бъдещите поколения? Всички тия поколения трябва да дойдат на Земята, за да се оправи животът. Иначе е невъзможно. Значи трябва да дойдат всички тия поколения и заедно да гласуват, че животът трябва да се изправи и ще се изправи. Който разбира това така, ще знае как седи въпросът. Който не разбира, той може да разсъждава както иска.

Сега тъй, както е построен човек биологически, според законите на биологията, той не може да разреши някои въпроси, за които се е заел. Вие имате ли съзнание кой е Онзи, Който ви е пратил в света, Който е работил за вашето развитие, Който е създал вашия организъм и Който е съчетал вашите бащи и майки? Вие идвате на Земята и не взимате във внимание тия закони и условия, които са работили за вас, и казвате: „Аз съм господар на живота и условията.“ Обаче животът показва доколко сме ние господари.

При това, аз не искам сега да ви накарам вие да вярвате в моите думи. Ако ви накарам да вярвате, това ще излезе лъжа. Пък ако ви убедя да вярвате в това, което вие сами носите в себе си, това е истина. Истината е в това, което вие носите в себе си. Идеята за Бога у вас трябва съвършено да се измени. В това отношение вие схващате Бога като същество извън вас. Но този, който поправя света и който се бори днес в света, това не сме ние. Бог е, Който се бори. Той се бори много разумно с всички лоши условия в живота. При това Той знае, че победата е на Негова страна. Кога ще стане

това? Може да стане днес или утре, може да стане след месеци или години. Когато и да стане, Той обаче знае, че в края на краищата Той ще придобие победата. Но какво ще направим ние, слабите? Казвате, че трябва да се сдружите. Ако всички мрави се сдружат, какво ще направят в света? Какво ще направите с човека? Ще направите толкова, колкото направили един ден прочутите паяци, като чули, че в тяхното царство дошъл един слон. Те казали: „Чакай да видиш ти какво значи да влезеш в паяшкото царство!“ Те извикали най-прочутите си инженери и ги накарали да направят мостове, прегради, с които да преприщят всички пътища, да не може слонът никъде да мине. Като направили всички свои укрепления, те се качили отгоре да видят какво ще стане, като дойде слонът. Като минал слонът, той махнал с опашката си и всички тия въжета се скъсали. Паяците започнали да разискват какво е усетил слонът. Най-после го запитали дали е усетил едно сътресение, като е минал покрай тия въжета и прегради? Слонът отговорил, че той дори не усетил, че имало такива въжета и прегради.

Казвам: Всеки човек е длъжен да вярва в каквото иска. Той има право за това. Но неблагоразумно е човек да вярва и да поддържа това, което носи нещастие. Да вярва и да поддържа това, което носи щастие, разбирам. Защото съществува един закон: Благото на всички хора е и наше благо и нещастието на всички хора е и наше нещастие. Сегашните хора чувстват този закон и виждат, че лошото състояние на един народ се отразява и върху другите народи. За бъдеще това нещо ще се чувства още повече. И тогава, ако хората се сдружат, светът може да се поправи по един разумен начин по-скоро, отколкото сега.

Ако сегашните хора бяха на онази степен на развитие, каквато е проповядвал Христос, и ако между всички хора имаше това съзнание на справедливост, най-малко 95 на 100 от всички сегашни нещастия щяха да се избегнат. Но при сегашното положение, при сегашното развитие [ако] имаме само щастие, ние щяхме да изгубим всичко. Ние страдаме външно, а печелим вътрешно. Следователно сегашните страдания и нещастия са една необходимост за вътрешното развитие на човека. Това вече го разбират много учените хора. Страданията са едно външно налягане, за да се роди сила вътре. Ако страданията не съществуваха като външно налягане, човек щеше да се лиши от тия вътрешни опитности. Това се показва от ред данни. Хора, които са поставени на по-големи мъчнотии, разбирам естествени мъчнотии, те са по-богати с една вътрешна опитност.

Съвременните хора са в очаквания, както евреите преди 2000 години очакваха да дойде Месия, да ги освободи от робството и да заживеят щастлив живот, да бъдат независими. Но случи се точно обратното на това,

което те вярваха. Откак дойде техният Месия, на Когото те не повярваха, тяхното робство и техните страдания станаха по-големи. И сегашните народи вярват, че ще дойде някой да ги освободи. Ще ги освободи толкова, колкото и евреите се освободиха, като дойде Христос.

Помнете следното нещо: Свободата на един народ зависи от колективното усилие на целия народ. Но свободата не може да дойде, докато всеки индивид няма в себе си това крайно желание да се освободи и да е готов да жертвува всичко заради тази свобода. Това трябва да стане дълбоко вътрешно разбиране във всеки човек. Но понеже имаме и други желания, трябва да живеем още в света. Много пъти ние правим компромис, с който изгубваме идеала си. Някои в младините си поддържат един идеал, но като дойде в стълкновение с грубия материален живот, той постепенно отстъпва от своя идеал и казва: „Ще се живее както всички хора живеят."

Сега аз ще ви задам един въпрос: Възможно ли е човек да живее, както той мисли? Възможно е, но трябва да бъде много разумен. Той трябва да бъде силен човек. Трябва да има знания, трябва да бъде мъдър, трябва да бъде любвеобилен, трябва да има широка душа. Трябва да разпознава той законите на Истината.

Че, тогава как ще си обясните: негрите минават за хора много набожни, нали така? Обаче негрите се занимават с известна „наука". Съвременните европейци показват един път към Бога на тези, черните, на канибалите: да не ядат хора. Някои от учените [им] влияят да не ядат хора. Но щом заминат и те останат със своята мисъл и пак ядат хора. Как ще си обясните?

Индусите имат една свирка, с която като засвирят, събират змиите. Като засвирят, идат всичките змии.

Разправяха ми, тук, в Пазарджишко, една градина била нападната от гъсеници. Извикали един турски ходжа и той събрал всичките гъсеници на едно място. Българите питат: „Да ги избием ли?" – „Не, ще ги съберете и ще ги хвърлите далеч в гората." Ходжата казва: „Аз се моля, да ги събера на едно място, а ти ще ги събереш и ще ги занесеш далече и те [повече] няма да дойдат." Сега ние ще ги пръскаме с какви ли не начини, при това тези буболечици, стават разумни, те почват да издържат на всички онези киселини. Не умират тъй лесно тези буболечици.

Сега да се върнем към стиха. Сега аз не искам да засягам един въпрос. Аз искам да си остане вашето верую, да си вярвате в туй, в което вярвате. Не искам само да ви дам един банкет, само едно ядене, което нищо няма да ви

допринесе. Може само да си кажете: „Е, туй всеки ден да има едно такова ядене, такъв банкет...“ Но такъв банкет веднъж в годината се дава на богати хора. Най-първо в душата на всеки човек трябва да се събуди едно желание да изу[ча]ва живата природа. Той трябва да вярва, че природата е нещо живо, разумно, с което може да се влезе във връзка. Тази природа, която е създала всичко, може да влезе човек във връзка [с нея], има за това начини и пътища. Ще кажете: „Покажи ни начина!“ По начина, по който вие изучавате френски език, по начина, по който вие изучавате английски език, по начина, по който вие изучавате германски език, по начина, по който вие изучавате музика, по същия начин, нищо повече.

Тези числа, които ги дава Данаил, в числата има два пъти 1335. Имате една единица, две тройки и една петорка. Колко правят всичко? 12. Защото в дадения случай единицата е мярка на нещата, 3-те, това е закон на равновесие; 5-те, това си ти, човекът, който трябва да работиш. 5 показва разумния човек, който трябва да работи, а онези са условията. Ако не знаеш законите на единицата, а то е мощното състояние, което действува в света, онези грамадни сили, които действуват... Ако ти не знаеш силите, законите и методите, с които трябва да разполагаш... Това е положителната и отрицателната страна, това е цяла една школа, която трябва да се изучава.

Че, ако един войник не знае как да запали една бомба, той ще пострада. Като запали бомбата, седи ли близо да гледа как ще пукне... Той трябва да стои далеч – най-малко 20 метра. Ако е някой авиатор, той прави ред опити, той учи как се пази равновесие. Ако някой иска да плува, той трябва да се учи. Колко повече трябва да учи тези начини за разбиране на самия живот!

Най-първо, човек трябва да се откаже от много свои навици. Има много навици, които носят цяло нещастие за човека. Например, вие може да си държите ръцете тъй, както аз ги държа. Знаете ли какво означава това? Онзи, който държи тъй ръцете си, трябва да разбира онова, което аз зная. Няма да го кажа. Едната ръка убеждава, а другата ръка казва: „Кажи на тия хора!“ – „Е, нищо няма да кажа, те нищо не разбират.“ Или може да си държат тъй ръцете. Гледам, един брат тъй си държи ръцете. Туй е един въпрос неразрешен. Казва: „Загазихме я!“ (Сключени пръсти.) Когато човек загази, така си държи ръцете. Понеже всеки пръст държи една силова линия, която действува разумно. Вашите ръце трябва да бъдат свободни. За да бъдете свободни, да ви разбира природата, ръцете ви трябва да бъдат свободни. Ако вие затворите ръцете си, природата престава да действува. Ти си се затворил, мислиш, че си много умен. Какво ще правиш сега? Ти си затворил в себе си Божественото, ти си затворил

благородното, ти си затворил човешкото, затворил си своята справедливост, затворил си науката, изкуството и мислиш само за едно нещо: че си нещастен човек в света. Ще освободиш ръцете си. Ще вярваш в какво? Ще вярваш в ръцете си както цигуларят вярва в дясната и лявата си ръка. Тъй като седиш, като туриш ръцете си, ще кажеш: „Да има нещо в моята ръка!“ В тази ръка има нещо. Какво? Вземи цигулката и свири, но майсторски свири. Ще свириш както Паганини е свирил.

Един ден Паганини минава покрай някакъв беден цигулар, поглежда го да му даде нещо. Той го поглежда и казва: „Закъсах!“ Паганини взима цигулката, свири и този мисли дали той свири по-хубаво от него. Като засвирил Паганини, паничката взема да се пълни. Старецът започнал да плаче и му казва: „Господине, много хубаво свириш!“ Като свири [Паганини], изважда пари из джобовете [на минувачите] и като се напълнила копанката, Паганини потупва стария по гърба и казва: „Хубаво свири цигулката ти.“ – „Ама и ти свириш много хубаво! Като дойда друг път, ще искам да свиря като тебе. И тогава пак ще се видим.“ Ако този старец беше като Паганини, не щяха да може да се срещнат, никога нямаше да има този красив разговор. В неговата душа се заражда едно желание. Паганини има условие да покаже едно благородно чувство към един негов колега. „Един ден и за мога да бъда така като него, и моите ръце не ще държат. Тогава на какво ще разчитам?“ Онова, което ние имаме, на него може да разчитаме. Не разчитайте на онова, което нямате, но на онова, което е вложено във вас.

Сега някой казва тъй: „Аз ще помисля.“ Господ помислюва само за онова, което ние имаме в нас, за него Той ни дава условия. За онова, което нямаме в себе си, Той никога не мисли. Ако в ума на една жена се роди идеята да стане мъж, тогава питам: какво ще бъде нейното щастие? Защото щастието, забележете, неразбиране сега има в тази форма. Нещастието в света седи [в] множеството на нещата. От много мъже седи нещастието. От много жени седи нещастието. Ако в света има само един мъж и ако в света има само една жена, какво нещастие ще имаме? Никакво. Господ създаде един мъж и една жена, не трябваше повече жени и мъже. Той им каза: „Съберете се в райската градина и няма да бутате туй дърво. Иначе ще дойдат нещастията в живота ви. Аз ще ви кажа кога да го бутате.“ Те го бутнаха преди време и тогава Ева не роди едно момче и едно момиче, но роди две момчета. Следователно едното момче уби брата си. Двама мъже като съберете на едно място, единият ще убие другия, нищо повече. Това е закон в природата. Като съберете двама мъже на едно място, единият ще убие другия. Турете двама мъже и една жена: единият ще убие другия, нищо повече. Природата при едната жена трепери; природата и при един мъж трепери. Единство има в природата.

Сега някои питат колко пъти трябва да се женят. Само веднъж може да се жени, два пъти не може. Втория път за смъртта ще се ожениш.

И онези загуби, които сега имаме в сегашния живот, се дължат на нашето криво разбиране. Например аз мога да развия един въпрос научно – какво ще ви ползува? [Има] много неща, които аз зная, които не съм проверил дали са верни или не. Дванадесет години аз правих своите изследвания и намерих само един факт, който проверих. Много факти имам в тия 12 години, много неща имам, но само един факт, който проверих, [е] без изключение. Другите са проблематични, може да има изключения. Аз, запример, зная един факт, една истина, която навсякъде може да приложиш. Туй, което открих, никога не ме е излъгало. Аз съм проучил и туй, което зная, никога не ме е излъгало. Аз досега никога не съм имал изключение. Туй, което съм предвиждал за времето, никога не ме е излъгало. Всеки от вас може да го знае туй нещо, но трябва да направите един такъв уред. Той се купува, много лесно се купува този уред.

Ако имате ревматизъм, вие ще имате един такъв уред, с който да познавате времето. Отличен барометър е той. Сега вие може да гадаете, да си поправите живота. Отивате да работите. „Какво ще бъде времето?“ Ще кажете: „Днес времето е хубаво, идете да работите.“ Може да предсказвате на хората каква ще бъде зимата, колко месеца ще трае. Сега, гледам, астрологически определят времето, но астрологията не показва. Астрологически нещата не може да се докажат, има много изключения. Има неща, които не се предават на описание.

Може би преди повече от 25 години аз имах случай във Варненско. Направих една разходка, намерих се в края на юли при един бостанджия. Турци и българи си насели бостан, че като се разхождах, спрях се пред един българин вън, прекрасни хора. Човекът ме угости с дини. Погледнах, времето хубаво, красиво, но му казвам: „Ако ме слушаш, тази вечер да те няма в бостана.“ Той ме погледна тъй подозрително, измерва ме дали акълът ми е слаб, или после си помисли дали той като си отиде в село, няма да се върна да крада дини. Аз се позасмях малко и му казвам: „Виждаш ли туй време? Много е хубаво, Слънцето залязва, а аз виждам, времето е тъй навъсено, тъй гневно, няма никакъв облак обаче.“ Но той стои там. Ръкувам се и му казвам: „Остани само тази вечер, че после пак ще се разговаряме.“ Вечерта падна в тази местност такъв дъжд, половин метър на равните места, изпозавлече ортаклъка. „Право ми каза онзи човек да не стоя в бостана. Завлече всичко!“

Ще кажете: „Как си го обясняваш?“ Аз не го обяснявам. Моята вяра вътре

ми показва, че така ще бъде. Но туй е само един случай, втори случай не съм имал. От него не мога да извадя закона. Този е единствен случай, втори дали ще се случи, не зная. „Как го обясняваш?“ За мене мога да го обясня, за вас не мога да го предам. То е все едно да ви изсвиря една Бетовенова симфония. Колкото и да ви обяснявам, както и да ви обяснявам, че тя е красиво нещо, не зная, но трябва да я изсвиря, нищо повече. Та, нещата може да се обяснят, ако вие имате същото преживяване. В природата всякога има известни признаци.

Аз ще ви разкрия две неща сега, повече от две няма. Може да направите наблюдение, да проверите онова, което ще ви кажа. Станете денем – ако вие сте намислили да тръгнете някъде, тъй дълбоко в подсъзнанието си не се гласите, казвате: „Ако е рекъл Господ, днес ще замина някъде.“ Ако сте влезли във връзка с природата, веднага ще се явят две линии, тънки облачета на ясното небе. Пътят е отворен. Тези линии показват, че по този път, по който вървите, всичко ще ви върви по мед и масло. Ако по този път има някои черни облачета, онова, което вие искате, няма да го получите. Наблюдавайте сега. Защото аз поддържам, че успоредните линии се образуват от разумни същества. Всякога, дето има такива разумни линии, показва, че природата е разумна. Едно препятствие между тия успоредни линии показва, че има едно препятствие. Туй препятствие трябва да се премахне.

Вие тогава може да проверите и другия закон. Някой път вие искате да отидете до един ваш приятел, същевременно се раздвоите в себе си. Може да проверите тогава: ще излезете вън, ще видите: ако времето е ясно, ако тия двете линии се явят, ако между тях има едно черно облаче, не отивайте при вашия приятел, когото искате да посетите. Две доказателства има: едното – у вас, а другото – отражение външно. Как се казват тия символи, които се дават? Природата обича да дава символи. Те са, разбира се, онези, които се явяват в света да изяснят живота, затова го изясняват.

Има известни закони, които регулират живота на човека. Напълно е определено какво може да стане от човека. Човек създава своето бъдеще, човек си изработва своето бъдеще. Онова, което е вложено в него, той го обработва. Ако остане ние да изнесем нашия живот такъв, какъвто ние го искаме, животът няма смисъл. Но преди ние да го пожелаем, има вложено в нас. Вие трябва да развивате вложеното във вас.

Например, не е необходимо човек да стане един държавник. Ти ще си създадеш ред мъчнотии и неприятности и никаква полза няма да принесеш. Може би ако водиш един живот по-скромен, ще имаш по-големи придобивки. Понеже животът на Земята е една фаза, едно

училище. В това училище ти няма да покажеш своето знание. Ти имаш да се учиш. Твоето щастие, твоето знание за бъдеще ще се прояви. Сега отчасти можем да бъдем щастливи като ученици в училището. Но истинското щастие ще дойде, като излезем от това земно училище или при тия условия, при които сега се намираме, ако можем да ги видоизменим. Да кажем, че някои от вас сте чувствителни, че вие може да измените вашата чувствителност. Че тя е едно благо за вас! Много хора не знаят как да изменят тази чувствителност. Мнозина казват: „Много чувствителен станах!" В твоята чувствителност седи твоето щастие. Като чувствителен апарат ти може да различаваш хората какви са. Кога[то] се оставиш в пасивно състояние, дойде един човек, той се отразява във вас такъв, какъвто е и вие ще знаете как да постъпите. Ако пък не сте чувствителен, ще се изложите.

Някой път се съди външно за човека, но човек трябва да бъде много наблюдателен. Има много изключения. Може да кажем, че дългият нос е за разумните, но то е относително. Дългият нос може да е наблюдателен, но всички хора с дълги носове не са разумни. Разумните носове се различават, те имат особен строеж. Да ви обясня другояче идеята. Едно дете не може да бъде разумно, то не може да носи една разумност, да носи една интелигентност, ако туй дете не обича майка си, ако не обича баща си, ако не може да се жертвува за тях. То не може да бъде разумно; ще има една обикновена разумност. Разумността на детето напълно зависи. Да допуснем, че бащата и майката са напълно разумни. Ако туй дете е привързано към баща си, има отношение, туй дете ще има непременно една интелигентност и неговият нос ще му въздействува, понеже носът същевременно е място на възприятие. Най-първо живота чрез носа възприемаме, чрез обонянието. От вътрешната нервна система възприемаме живота, какви са външните условия. Например, много пъти едно животно помирисва, че има някаква опасност, с носа си помирисва и се предпазва. Сега това е за неговата чувствителност. Някой път носът е свързан с интелигентността на човека, както сегашните хора.

Непременно детето трябва да има любов към майка си и към баща си. Тогава отивам по-далече – казвам тъй: Ако един човек няма любов към Бога, ако няма любов към ближните си, той не е разумен, нищо повече. Всичките ми опити са показали, че законът е много верен: каквото е отношението на сина към бащата и майката, туй определя неговата интелигентност. Отношението на нашата любов към Бога, към природата, отношението на нашата любов към нашите ближни определя нашата интелигентност. Защо ще обичаме Бога? Ако ти не можеш да обичаш Бога, ти не може да бъдеш разумен. Ако ти не обичаш природата, не може да бъдеш разумен. Ако ти не обичаш ближните си, не може да бъдеш

разумен.

Та, казвам: Такова едно широко схващане трябва да имате. Сегашните хора [трябва] да разширят [своите] религиозни схващания. Сега седи един човек със своите ограничени религиозни схващания, някой политик със своите политически ограничени схващания, някой философ със своите ограничени философски схващания и те не дават разрешение. Ограничената религия не дава разрешение на онези великите проблеми, които седят в живота. Съвременната социалистическа наука не дава онзи план, отчасти дава само. Туй, което е направено, то е достатъчно. Аз не намирам, че сегашният живот е лош. Ние сме несправедливи. Туй, което сега съществува в света, е най-доброто, за което ние сме годни. По-добър живот от тези условия не може да ни се даде. За бъдеще ще ни се дадат. Не че сме лоши, дотам е нашето разбиране. Ние не можем да кажем, че светът е лош. Но сегашният свят не е толкова лош. В сравнение с миналото сегашният свят не е толкова лош. Но този идеалният свят не е. Ние отиваме в друга една крайност. В религиозно отношение ние сме повече просветени, отколкото в миналото. Понеже сега имаме малко повече светлина, затова виждаме повече, отколкото в миналото. Нашата светлина е по-голяма. Един човек да умре, веднага ще пишат във вестниците. Едно време не беше така. Един българин е затворен в Германия, английското правителство пише да го освободят, адвокати има, които настояват да го пуснат. Какви са отношенията, то е друг въпрос. Но близки са хората, искат да си помогнат едни на други.

Сега аз засягам въпроса в неговата целокупност. Има едно разрешение в света вън от това разрешение, което ние даваме. Аз наричам туй е разрешение на закона. Само любовта разрешава живота истински. Когато аз говоря за любовта към Бога, [за] любовта към ближния, аз разбирам онова великото, истинско разрешение, целокупно във всички области, което ще даде последното разрешение на живота, ще постави хората в тяхното истинско място, в техния естествен път. Не при сегашните условия, но някога. – „След колко години?“ Да ви казвам данни, вие може да се уплашите. Може да ви кажа, че след 1000 години, след 2000 години, след 3000 години. Вие искате във вас живота да стане тъй, че след 1000 години вие пак ще бъдете на Земята. Сега сме млади, тогава ще бъдете по-възрастни. Преди хиляди години, преди 25 000 години вие ходехте из гората и си махахте опашката. Сега, след 25 000 години, вие седите прави на краката си, опашка нямате, рога нямате. Казвам: След 25 000 години ще бъдете същества здрави, такива грандиозни, светлина ще излиза от вас, благородни ще бъдете. Ако аз съм на вашето място, ще кажа: „Туй е заблуждение!“ Блажени, които се заблуждават! Та нима ние не се заблуждаваме? Когато виждаш една търговия, не се ли заблуждаваш? 25

години ти поддържаш, че ще се оправи работата. Най-после така закъсаш, че всичко изгубиш. Казваш: „Какво мислех, какво стана!“ Ами мислите ли, че това е едно нещастие? Много богати хора, след като са пропаднали, са станали религиозни и след това са започнали да съчувстват на хората, започнали да проповядват, че трябва да се живее братски, че трябва да се живее човешки в живота. Докато са били богати, не са мислили. После казват, че трябва да живеем братски живот, добър живот. Туй е едно щастие, че е пропаднал.

Та, казвам: В края на годината е блажен, който достигне до числото 1335. Вие може да четете друг някой тълкувател, да видите как тълкува той. Аз не казвам, че това тълкувание е криво. Той е работил. Аз прилагам нещата към самия човек. Засега най-щастливото число, според мене, с което човек трябва да работи, то е числото 2. Понеже има две очи, две ръце, два крака, 5 пръста, 5 сетива. Числото 7, понеже има 7 дупки: две очи, две уши, две ноздри и една уста – 7. На главата има 7 дупки. Та казвам: Щастливите числа това са. Той има един нос, една уста, две очи. Защо няма две уста? Вие ще се благодарите, че имате една уста. Сега мъчно се справяте с една уста, [ами] ако имате две? Една уста има човек, но тя има повече функции, отколкото другите органи. Например, ако вземете езика, [той] има 3 функции. Първата функция е да прекарва храната. След това, инспектор е на проверките, на митницата. После, езикът е, който посреща гостите, държи най-красивите речи. [Четири] длъжности има важни: министър на вътрешните работи е той, на земеделието, на пътните съобщения и най-после, на просветата.

Да се върнем към социалния въпрос. Кой е онзи, Който ни е родил и Който ни е изпратил на Земята? Сега се учат Господа по красив начин ли трябва да Го търсим или по прям начин. Ето един от важните въпроси, който сегашните хора трябва да учат. Ние търсим нашия баща там, дето не е; ние търсим нашата майка там, дето не е. Ние казваме: „Имаме баща.“ Казвам: Ами баща ти те е родил. Ами твоя баща кой го е родил? И т.н. Това са ред поколения, които идат. Нямаме ясна представа за произхода на нашата душа, на която дължим живота си и след това се отказваме и казваме: „Всичко в света е празно.“ Аз съм съгласен съм с вас, празно е. Сега както вярваме, всичко е празна работа.

Отива един работник се оплаква. Работникът казва: „Закъсах, работа нямам, не ми помагат.“ Другият му дава един съвет: „Аз мога да те направя щастлив.“ – „Че как?“ – „Ела с мен.“ Той знаел, че дъщерята на неговия господар се разхождала по кея. „Аз ще я бутна във водата и ще избягам, пък ти ще я избавиш. Влез във водата и я избави. Господарят ще ти помогне. Ще му създадеш цяла беля. Знаеш ли да плаваш?“ – „Зная.“

Тя се разхождала, дохожда той до нея, блъска я, другият я спасява. – Тя се разхождала, дохожда оня до нея и я блъска във водата, а другият я спасява. Оттам насетне се оправят работите.

Ако нямате един приятел, който да блъсне богатата дъщеря във водата и ако вие не може да я извадите, тогава как ще намерите вашето щастие? Правилно тълкувайте нещата. Ако буквално тълкувате, ще имате една крива философия. Казвам: Най-големите нещастия, които имаме в живота си, можем да ги използуваме за най-голямото добро.

Та, казвам сега: Вярата е закон. Да вярваме в разумното в света, което може да поправи нашия живот. Да вярваме не значи да вярваме в хората, които седят по-ниско от мене. Да вярвам в един свой приятел, който никога не ме е измамвал. Той каквото обещае, аз не се съмнявам в него. Може да вярваш в туй разумното начало, което остава неизменно. Та, казвам: Вярата е закон за най-голямата разумност. Когато тя се намали, [идва] по-голямо нещастие. Няма в света човек, в който като вярваш, да не направи едно престъпление. Като го видиш, да имаш пълна вяра. Трябва да знаеш в кого да вярваш.

Много пъти се подига въпросът и вие казвате: „Кажи ни истината.“ Под думата „истина“ аз разбирам в дадения случай онези условия, при които ти можеш да бъдеш свободен. Тази свобода трябва да дойде отнякъде. Кой ще те освободи от ограничителните условия в утробата на майка ти? Природата те е турила. Има кой да те освободи. Пак разумни същества. Онази баба, която ще дойде да бабува на майка ти, тя ще те освободи. Природата ще те изкара навън. Трябват разумни същества отвън. От тези ограничителните условия се изисква едно разумно същество, когато ти се раждаш, за да не те осакатят.

Сега ние сме в период на раждане, но се изискват разумни същества, които да [ни] освободят. Може да осакатят съзнанието, да кажат: „Това не трябва, онова не трябва.“ Кое е онова в света, на което ние може да разчитаме? Всеки от вас има на какво да разчита. Най-първо имате дом, на който можете да разчитате. Най-първо вие може да разчитате на вашата майка, на вашия баща, на братята, сестрите, на вашия народ разчитайте. Това са ред положения, но оттам ни стъпка напред. Тогава как ще обясните думите на Христа, Който казва: „Няма нито един от вас, който да е оставил майка, баща, братя, сестри заради Мене и да не е приел стократно.“ Значи, щом напуснем ограничителните условия на семейството, ние влизаме в обществото; щом напуснем ограничителните условия на обществото, ние влизаме в народа; щом напуснем ограничителните условия на народа, ние влизаме в човечеството и т.н. Та този кръг се разширява.

Вярата в Бога се подразбира, когато ние ставаме граждани на онзи истинския живот, да влезем в един свят, дето може да си добре дошъл. Само като те посрещнат разумните същества, като ти дадат едно угощение, само в това общение ще разбереш какво нещо е разумният живот. Колкото и да ви разправям за добрите хора, един добър човек трябва да ви угости, трябва да бъдете в дома му, за да се убедите какво нещо е добрият живот. Разправяше ми един българин: вика го един американец, гощава го и когато си отива, туря му в джоба 20 долара. Казва: „Като се намерите в нужда, пак заповядайте!“ Казва: „Туй българин не е направил за мене, което направи този американец“. Защо? Добър човек. Казва: „Ако не беше той, трябваше куршума да си тегля“. Казваше: „Ще се оправят работите, всякога може да разчиташ на мене.“

Та, казвам сега едно правило: Разумността във вашето бъдеще, вашата разумност, вашето щастие зависи от вашата любов към Бога, от вашата любов към хората, към народа, към ближните ви. Тя определя цялото ви бъдеще. Направете за цяла година този опит. Ако не сполучите първата година, втората година направете опита, нищо не значи. Толкова опити сте правили без резултати. Направете един опит, ще имате резултат, една опитност, за която никога няма да съжалявате. Има нещо в живота красиво. Когато човек влезе в общение с разумните хора, да се разбере. Да разбираш тия хора и те да те разбират, няма нещо по-хубаво от това. Като седиш в природата, да знаеш, че природата е жива, има нещо разумно.

Не искам да го разправям. Някой път не искам да говоря за Бога, понеже е светотатство според мене. Колкото по-малко се споменава името Божие, по-добре. За името Божие не разправяй. В любовта има един закон: Когато ти изкажеш една дума, в която няма любов, ще дойде страданието. Всякога, когато се проповядваш на хората за свободата и не е вложено туй в думите ти, като си излезеш, после ще бъдеш недоволен, ти ще страдаш. Любовта ни ще ни причини щастие, любовта ни ще ни причини нещастие. Защото в любовта се изисква нещата да ги чувствуваш, да бъдеш крайно искрен в себе си. После, любовта изисква: никога не сме на другите хора. Някой казва: „Тези влюбени!“ Че какво по-хубаво от това? Ами че нека се радваме, че хората се обичат. Майката обича детето си, [ти] казваш: „Виж тази майка!“ Не е лошото в това. Нека господарят обича слугата си и нека слугата обича господаря си. Радвайте се на любовта, в каквато и форма да се яви. Аз някой път наблюдавам малките буболечици как се обичат. Тези малки същества, и те се радват. Не смея да вляза в тяхното положение, защото, като сляза, ще им наруша [живота]. Ако река да се вра, ще ги смутя, ще ги уплаша.

Радвайте се на любовта, която работи в природата, за да станете щастливи. Виждате любовта навсякъде, радвайте се. Когато срещнете един нещастлив човек, радвайте се, че е нещастен. Когато го срещнете, че е щастлив, радвайте се, че е щастлив. Когато видите някой болен, радвайте се, че е болен. Когато срещнете някой сиромах, радвайте се, че е сиромах. Радвайте се на всичко. Като срещнете някой умрял, пак се радвайте, че е умрял. Туй е вече на върха. Ето, трябва дълбоко разбиране. Радвайте се на онзи, че е умрял. Радвайте се, че той е умрял в едно отношение, пък се е родил в друго. Сега, умирането не е само във физически смисъл. Не е ли радостно човек да умре за своята омраза? Не е ли радостно човек да умре за своята ненавист? За всички тези работи не е ли хубаво да умре човек? Ако той е умрял и го носят на тарага, в туй положение той сам се радва. Казва: „Освободих се аз вече!“

Туй подразбирам аз: да умрем за своите нещастия, а да живеем в любовта. Да умрем за греха. Тъй казва Писанието: „Да умрем за греха.“ Да умрем за греха, да престанем вече като грешни хора да съществуваме на света. Той като грешен иска да живее – да умре е по-добре като грешен. Колкото по-рано умре, толкова по-добре. Ако ще живееш, живей като праведник. Може ли грешният човек като умре, че като праведник да живее? Може, там е истината на живота. Живеят само праведните, а грешните всякога умират. Умри веднъж, за да не умираш много пъти. Блажени, които са умрели в Господа! Съвременният свят трябва да умре. Недоразуменията трябва да умрат. Злобата трябва да умре. Всичко това неразумното трябва да умре. Всички лъжливи теории трябва да умрат. Онзи неестественият живот трябва да умре. Всичко онова, което не е Божествено, трябва да умре. Да остане Божественото. Ако умираме, да не го знаем, ние да искаме да се възвърне животът.

Сега аз ви казвам туй за вас. Желайте да се преобразите, да влезете в новия живот, да се освободите. Да се освободите, както черният се освобождава от своята краска. Сега са намерили начин черните да ги направят бели. Един негър може да го направят с бяла кожа. Как са дошли дотам? Радвайте се, че вашата кожа може да побелее, черният живот може да се промени, че може да стане цветът на лицето ви естествен. Разумните ще разберат това. Те казват: „В края на тази епоха, която иде, всички вие, казва Данаил, пак ще дойдете на Земята. С вашата злоба жреби ще се явите, с вашето знание, с всички ваши минали опитности. Всички ще забравите и няма да дойдете както вие очаквате. Тогава ще дойде друг: с бели дрехи, със златен колан препасан, и тогава всеки ще носи по един надпис: „Служете на Бога живаго, хора, които живеем според закона на Божията любов.“ Това ще бъде написано на челата ви.“

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

18-а неделна беседа, държана от Учителя
на 4.II.1934 г., 10 ч. сутринта, София – Изгрев.

1934_02_07 Дружене, слушане и следване
лекция на Общия Окултен клас

ДРУЖЕНЕ, СЛУШАНЕ И СЛЕДВАНЕ

Сряда, 5.30 часа сутринта
(Небето чисто, звезди, луна.
Времето тихо. Хубав изгрев.)
Отче наш
Размишление 15 минути
Песен: „Ти съзнавай, ти люби“
Ще ви прочета 2 глава от II послание към Коринтяните от началото до 10 стих.

Трябва едно правилно разбиране. Едно правилно разбиране ви трябва в живота. Който няма такова разбиране, той всякога има една опасност да претърпява неуспехи. Не е важно само веднъж да ядеш. С едно ядене нищо не се постига. Не е важно да вземеш само една крачка. С една крачка нищо не се постига. Не е важно само веднъж да си отвориш очите. С едно отваряне на очите нищо не се постига. И с една мисъл нищо не се постига. И с една постъпка нищо не се постига. Непрекъснато трябва. Животът е непрекъснат. Трябва да имаме една представа за това.

Ние говорим за човека. Какво нещо е човек? (Учителят пише на дъската) ЧОВЕК. Англичаните го пишат „man“, в множествено число те заменяват „a“ с „e“ и става „men“ (хора). А пък в български, ако кажеш „мен“, ще имаме местоимение. Като се каже „мен“, англичаните разбират: „много хора“, а пък българите разбират: „тези хора са все за мен“. Едно съвпадение: английската дума „душа“ е българската дума „сол“. Англичанинът казва: „soul“, а пък българинът разбира: „сол“ (с което се посолява). Това не е знание, това е съвпадение на думи и слогове. Говориш едно, а разбираш друго.

Това, което отличава човека, е че е едно същество, което мисли. Мислите произтичат от група човешки способности, които са поставени отпред. В неговото лице е мислящата страна на човека. Има мисляща, чувствителна и волева страна на човека. Горната част на лицето показва това, което мисли; средната част – това което чувствува; долната част – това, което работи. По отношение цялата глава някои казват: „У човека има чувства, способности.“ Свързват ги. Не правят никаква разлика между чувства и способности. После, има разлика между чувствата. Има лични чувства, които се отнасят до неговия личен живот, има семейни чувства, морални

чувства, самосъхранителни чувства. После, способностите, когато се групират, образуват нещо по-сложно. Казват: „Той е силен човек.“ Но силите се образуват от способностите. Един човек е силен, доколкото има групиране на неговите способности. Например, ако са групирани неговите умствени и наблюдателни способности, той е силен човек. Силата на човека зависи от неговите способности. Разбирането зависи също така от неговите способности. Те са потънкости, които тепърва трябва да изучавате. У вас има само едно общо понятие за това. Вие казвате: „Човек трябва да живее добре.“ Но как трябва да живее добре, там е изкуството сега.

Да кажем, че вие искате да изучавате едно изкуство, една наука, например – рисуване. От какво зависи това изкуство? Три неща има в изкуството. Ако вие не можете да дадете на очите това положение, което природата им е дала, ако вие не можете да дадете на носа това положение, което природата му е дала, ако вие не можете да дадете на устата това положение, което природата им е дала, да ги съпоставите, вие не постигате целта. За да дадете израз на очите, трябва пред тези очи да има едно чело. Очите имат едно съдържание, само когато има едно чело. Носът има смисъл, само когато е представена средната част на лицето. Ако не знаете как да поставите страничните места (скулите) спрямо носа, вие ще изопачите цялото лице. Същото е и за устата. Казват: „Много хубави уста.“ Но вие не сте изучавали, какво различие има между носа, очите и устата. Те са потънкости.

Има една философия. Изискват се часове на дълбока мисъл. Вас ви занимава само обикновения живот, речено-казано, въпросите за ядене, за пиене, за къщи, за прозорци, кой е дошъл министър в България, после че студ има, че замръзнали няколко души някъде. Да замръзне някой човек някъде, няма нищо от това. Той се е сгъстил, станал е по-солиден. Седи на едно място. Природата, когато замразява, тя е турила друго предназначение. Под студ ние разбираме едно, а природата разбира друго. Между това, което разбираме ние и това, което разбира природата има грамадна разлика.

И Писанието казва: „Между мисълта на Бога и нашата мисъл има такова голямо различие, колкото между небето и земята.“ Такова е различието между Божието и нашето разбиране. Някой казва: „Аз разбирам живота.“ Какво разбира той от живота? Ако е разбрал живота, това е велико нещо. Няма по-хубаво нещо от това, да разбереш живота. Но животът е едно благо. Как ще го задържиш? Този живот, за да го задържиш, трябва да имаш сила, а пък, за да си силен, трябва да си способен, трябва да имаш знание, трябва да имаш Мъдрост. После, този живот трябва да го

подкрепяш с нещо. Как ще подкрепяш живота? Животът се подкрепя само със Закона на Любовта. Ако ти не разбираш този, Великия закон на Любовта, ти няма да знаеш, как да подкрепиш живота си и ще го изгубиш.

„Защо трябва да любя", казва някой. – За да не изгубиш живота си. Че като отиде животът, тогаз отиде всичкото. Какво ти струва тялото и знанието и свободата, като изгубиш живота? Защо трябва да любиш? – Да не изгубиш живота си. Любовта трябва да дойде като средство, за да запазиш живота. „А, защо трябва да живея?" – Защото, като не живееш, ти човек не може да бъдеш, не можеш да се проявиш, не можеш да имаш никакъв прогрес.

Той казва сега: „Как трябва да любя?" Ти не можеш да любиш правилно, ако не следваш истината. Истината е път на любовта, по който трябва да ходиш. Ти трябва да дружиш с Любовта. Аз за сега не ви препоръчвам да любите, а само да дружите с любовта. И като направите един малък опит да любите някого вие казвате: „Несполучлив е този опит." То е смешно тогаз. Някой нарисува някоя картина и го осмеят. Не е лошо, че си нарисувал. Направил си опит. Ще намериш един учител, да ти покаже как да рисуваш. Казвате: „Тури му нос." Но как ще го туриш този нос? На носа даваш отвесно положение.

Имаш една плоскост. Искате да рисувате. Имате едно поле. Представете си, че върху това поле, върху този фон, вие трябва да рисувате. Вие не можете да турите образа под това поле. Как трябва да започнете? Правилото е: Брадата трябва да се допре до полето. Художеството позволява тази брада да се допре до това поле. По-долу не трябва да слиза. Това поле показва разумният живот. Лицето показва разумното, което човек е постигнал. Това е човешкото лице. Защо трябва да се оглеждаме? – За да познаем какво сме постигнали. Всеки ден, като се оглеждаш, да видиш какво си постигнал. Да видиш дали има някоя нова черта, която си постигнал. Гледаш си очите. Какво представляват очите? Или си гледаш носа, пипнеш си челото, веждите, устата. Очите, носът, устата са най-важното. Не че са най-важните, но от там трябва да започнеш.

Няма някой от вас, който да не е художник. Не само, че сте художници, но сте и скулптури, ваятели. Върху цялото тело постоянно, целия ден, вие работите с вашите чукове. Сега какъвто ви е хала, знанието, такова и изкарвате. И целия ден боядисвате. Някой път се погледнеш и казваш: „Не струва това лице. Какво го зацапах!" Целия ден правиш картината и казваш: „Зацапах картината." Като я погледнеш казваш: „Не ми се харесва нещо." И на другия ден с четката правиш нови преобразования. И после казваш: „Харесва ми се, носа го докарах." На третия ден пак казваш, че не е хубаво, не го харесваш. Устата са се поизкривили, веждите са се

поизменили. Всеки път трябва да ретушираш. Няколко пъти ретушираш и после изоставяш картината. И след 5–6 месеца пак почваш да рисуваш. Никога не можеш да поставиш една реална черта. Ти приблизително я поставяш. Например, ти рисуваш един нос, но тези черти, които поставяш, не са реални черти. Този нос не е онзи, който вътре в природата съществува. Приблизително е верно. Това е само една сянка на нещата. И, по някой път, вие казвате: „Трябва да кажа истината." Ти никога не можеш да кажеш истината. Истината – ти си човекът. Както ти мислиш, както ти постъпваш и чувствуваш в дадения случай, това е истината. Казваш: „Аз казвам истината." Това е неразбиране. Ти се самозаблуждаваш. Ти казваш: „Аз ще кажа истината, един факт." Като разказваш един факт, ти туряш коментарии, които не съществуват. Че си отишел вкъщи, факт е това, но ти говориш и за други неща, които не си видял.

Ако един човек влезе в една къща и говори, какво трябва да стане? Да кажем, че царят влиза в една бедна къща, дето хората страдат, болни са, в лишения, немотия. И когато някой каже, че царят е посетил колибата, по какво се познава, че действително я е посетил и че този човек говори истината, че е факт това. Щом царят е посетил тази колиба, то положението на тези хора ще се измени, ще се подобри. Ако не се подобри положението, то никакъв цар не ги е посетил. Един цар, като посети колибата, то в нея ще стане преобразувание, едно малко преобразувание ще стане. И някой път, ние казваме: „Човешкият дух посетил човека." Вие сега мислите, че човешкият дух живее във нас. Не, човешкият дух посещава човешкото тело, но той не живее него. И когато, някой път, той посети телото, той всякога прави едно подобрение. И щом има подобрение, това е един факт, който показва, че духът е посетил човека. У човека сега работи неговият ум, той сега ръководи работите. Той е министър-председател. И духът, по някой път, посещава, както някой цар посещава своя пръв министър, за да се осведоми за политиката, за външната и вътрешната политика, как отива всичко.

Това са общи положения, които могат да ви отвлечат от самия живот, от вашия живот. Защото животът на другите не може да бъде ваш живот и вашият живот не може да бъде друг живот. Трябва да разберем това. В дадения случай, вашият живот е необходим за вашия прогрес. А пък резултатите на вашия живот могат да бъдат полезни на вашите ближни. И резултатът от живота на вашите ближни може да бъде полезен заради вас. И ако вие спънете живота на когото и да е от вашите ближни, с това ще спънете живота си. И ако някой спъне вашия живот, той ще спъне своя си прогрес. Трябва да имаме това ясно предвид. Не се спъвайте един друг. Защото, ако вие спънете вашия живот, вие ще спънете себе си. И ако спънете живота на вашите ближни, вие ще се лишите от известни условия,

вие косвено ще спънете себе си.

Аз съм ви превеждал онзи пример за Мойсея. Когато той отивал на Синайската гора, минал покрай един овчар, който приготовлявал угощение и го попитал: „За кого приготовляваш това угощение?“ – „За Господа. Заклал съм едно хубаво агне. Господ ще ми дойде на гости.“ Мойсей му казал: „Криво разбираш. Господ на гости не ходи и агнета не яде. Ти си се заблудил. Другояче трябва да разбираш.“ Овчарят спрял работата, оставил агнето си, замислил се сега, не знаел какво да прави. До сега знаел какво да прави, но след като му казал Мойсей това, той се спрял и мислил, мислил. Отишел Мойсей на планината и видял, че Господ е нещо недоволен от него. По лицето му разбрал, че има нещо, поради което Господ не е доволен от него. Господ му казал: „Да отидеш да кажеш на овчаря, че Аз ще му отида на гости.“ И Мойсей отива при овчаря, извинил му се и му казал: „Аз ти казах, че Господ не ти идва на гости, но това беше мое мнение. Той ще ти дойде на гости.“ Но и Мойсей не знаел как Господ ходи на гости, той се скрил на едно място да види това. Той изучил много тайни, но това не знаел. Не знаел, как Господ яде агнета. И овчарят тогаз се разшетал, опекъл агнето, приготвил и хляб и очаквал, оглежда се на всякъде. И Мойсей философствувал в себе си. И по едно време вижда, че този овчар позаспал, легнал при яденето и от небето слязъл огън, който изгорил всичкото ядене. Събужда се овчарят и гледа, че агнето го няма и казва той: „Господ е бил на гости. На голямо угощение е бил.“ Така разбрал Мойсей, как е бил на гости Господ. Не външната страна, а вътрешната страна трябва да разбирате.

Онова, което мислиш в дадения момент, онова, което чувствуваш в себе си, онова хубаво чувство, което имаш, онази хубава постъпка, която извършваш, това е реалното, важното в живота. Имаш една хубава мисъл, която ти причинява радост, колкото и да е малка тази мисъл. То е реалното. Едно хубаво чувство, което ти причинява радост или една хубава постъпка, макар и малка, то е реалното. Такива малки работи осмислят живота. Ако ти очакваш големи работи, отпосле ще дойдат големите работи.

Ако вие направите един нос по-дълъг, отколкото трябва в природата, вие давате на този човек амбиция, стремеж. Големият нос е свързан с амбицията. Този човек иска повече, отколкото му трябва. Един човек с дълъг нос, той мисли, мисли и след хиляди години, как ще живее на земята. А пък, ако направиш носа на един човек къс и широк, той ще го пусне на широко, той се занимава с малки работи, но на широко, с ядене и пиене, да яде богато. Ще опита това първата година, втората, третата, шестата и пр. Той мисли, като яде много да се оправи. И коя майка не

храни дъщеря си, да се оправи малко, че да стане угледна. Вие трябва да научите своите синове и дъщери как да ядат, вие самите трябва да се научите.Ти ядеш известно ядене. Това са бои. Това ядене хубаво вапсва. Това са бои за четка. Природата ще ги тури тук-таме на лицето.

Писанието казва: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза из устата на Бога." Ако ти не се храниш от любовта, от Божествената Любов, ако дъщеря ти и син ти не се хранят от нея, те не могат да станат угледни. Ако дъщеря ти се храни с Божествената Любов, тя ще стане красива, угледна. Обикновената храна, когато е придружена с Божественото слово, действува здравословно и затова първото нещо е: като седнеш да има в душата ти една голяма благодарност. Някой път вашите съседи ви пращат паница с ябълки. Идва техният син или дъщеря у вас и ви донася паница с баница, ябълки или друго, което ви изпраща майка им. Често, някой път, един ангел ви донася някой плод. Ако невидимия свят ви изпрати една малка идея, една малка мисъл, ако ви даде условия да направите една малка, хубава постъпка, вие се радвайте на това.

Някой път има две неща, към които се стремите. Вие искате да станете знатни и велики в света. Това е хубаво, отлично е, но знатният човек трябва да бъде много умен и силен, той трябва да бъде крайно богат, защото, като стане знатен, трябва да влезе в други отношения. Отношенията ти ще се изменят. Отношенията ви към Бога, то е вътрешния живот, то е истинския живот. Истинският живот е живот на уединение, на самотия. И когато вие не разбирате Божествения живот, вие казвате: „Самотен съм!" Че вие сте дошли до едно хубаво положение, да няма кой да ви безпокои. И това хубаво положение не го използувате и се усещате самотен. Искате да станете знатен. Може ли един болен човек да стане знатен? Не може.

Две неща трябва да имате предвид: това, което вашият ум ви казва и това, което отвън вашите приятели ви казват. Или има два свята: Вътрешният ваш свят, аз го наричам, това разумното, което трябва да слушате. Има един вътрешен свят, който е външен. Аз не говоря за него. Аз под вътрешен свят разбирам разумния свят, който никога няма да ви изненада, каквото и да стане, все нещата ще се превърнат в добро, а външният свят, това са условията. Ако вие не разбирате вашия вътрешен свят, вие не можете да разберете и външния. За да разберете външния свят, вие трябва да знаете, как да употребите тези условия. Само Разумното ще ви научи, как да постъпвате.

Ако на една майка Бог ѝ е дал една дъщеря или син и ако тя не познава дъщеря си, тогаз няма да има една разумна връзка, едно разбирателство с нея. Да кажем, че бащата мисли едно, а синът друго, майката – едно,

дъщерята – друго. Учителят – едно ученикът – друго, тогаз няма един идеал, към който ученици и учители трябва да се стремят.

Как трябва да предадете носа? Можете да нарисувате един гръцки нос. Гръцкият нос е прав, без никаква гърбица. Римският нос се отличава с една голяма гърбавина, която означава голяма енергичност, войнственост. Гръцкият нос (виж рисунката) е нос на изкуството, на естетиката, на чувствата го наричам. Не е чувствен нос той. Защото чувственият нос съдържа съвсем друга идея. При чувствените носове са развити страничните части, двете тези запетаи.

Човек има две запетаи отстрана на носа. В еврейския език ги наричат йодове. Според еврейската наука всичко в света е създадено само в „йодове". Тези странични извивки на носа показват известни течения във вас. Тази издадена странична част е едно течение, което е свързано с един център, този център е свързан с един по-далечен център. Това е едно радио. Върхът на носа е едно радио, с което се възприемат особени възприятия. А пък, със страните на носа съвсем други възприятия се възприемат. Ти, с върха на носа не можеш да възприемеш Любовта. Чрез върха ти възприемаш само посоката на движението, както някое куче разпознава. Но, за да разпознаеш характера на това същество, което наблюдава[ш], ти трябва да имаш други радиоактивни възприятия странични и след това трябва да имаш едно възприятие горе, при основата на носа, между веждите.

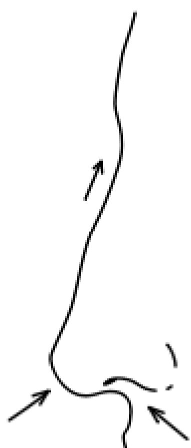

Три възприятия трябва да имаш: с горната част на носа, между веждите (основата на носа), после с върха на носа и страничните възприятия. Тогаз ще имаш една ясна представа за нещата. Пълно схващане. Ако си възприел само с върха на носа, тогаз ще имаш само една трета от възприятието. Някои хора не мислят правилно. С думите „не мислят правилно“ искам да кажа: възприятията на техния нос не са правилни.

За да ядеш, най-първо ти трябва да имаш какво да ядеш. Ако някой яде, само като почне да си мърда устата, но устата му са празни, какво от това? Някой казва: „Мисля!“ Но празна е устата му. Яденето трябва да бъде със солидна храна. Трябва да имаш отличен материал. Мисълта не е нещо отвлечено. Мисълта е нещо много реално. И ако ти не я доведеш в свръзка със закона на любовта, тя не може да бъде правилна. Когато ние говорим за закона на любовта, за закона на Мъдростта и за закона на Истината, те съответствуват на три точки на носа. Аз ги поставям така: Или другояче казано, ако ти, една мисъл не можеш да я възприемеш отгоре, да я почувствуваш и ако не можеш да възприемеш тази мисъл отпред и ако не можеш да я приемеш странично в главата си, то тази мисъл ще остане неразбрана. Но те са философски работи, отвлечени. Трябва да мислиш върху това. Трябва да мислите, как ще я приемете от горе. Ако разберете това буквално, съвсем объркана ще бъде философията.

Какво значи отгоре? Че ако имаш едни прозорец отгоре и слънцето грее отгоре и светлината пада отгоре, не е ли хубаво? И после, трябва да имаш странични прозорци и отпред. Ако приемаш светлината отпред, отгоре и отстрани, то къщата ти наричат хигиенична. Ако имаш къща северна и от там само влиза светлина, то казвам, че в тази къща не можеш да живееш, в нея ти не можеш да имаш придобивки. Северното положение е този вътрешен егоизъм. Тогаз ти имаш само един северен прозорец, мислиш само за себе си. Човек, който мисли само за себе си, той има един прозорец на север и ти в тази къща не можеш да очакваш друго освен само

страдания. Ти казваш: „Какво трябва да правя!“ Ще отвориш един прозорец отгоре, един към изток и един към юг. Ще имаш четири прозореца: към север, изток, юг и отгоре. Това е фигуративно казано.

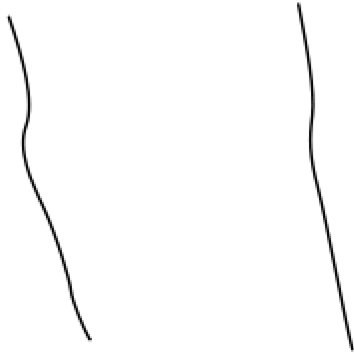

Всеки ден, като станете, вие не харесвате носа си. Кажете на природата: „Така както ми е поставен носа, не ми се харесва, направи го както трябва.“ Ти не харесваш лицето си, но какво не харесваш в него? „Аз не съм красив.“ Кое нещо не е красиво в лицето ти? Ще кажеш на природата: „Тази страна да се вдълби малко!“ Носът си върви така надолу. На природата ще кажеш: „Не ми се харесва този нос.“ Ще кажеш: „Ето тук малко да се повдлъбне, да има вглъбяване.“ (Учителят посочи мястото при основата на носа, под точката между веждите.)

Тази глъбина, как трябва да се направи? Това е цяло изкуство. Ще кажеш да се повдлъбне там малко носът, да не върви направо. И после ще кажеш: „Настрани малко да се поразшири.“ После ще кажеш не върха носът да не е остър, като на някой орел, но там да е малко широк. И няма да се минат 1–2 години и ще кажеш: „Харесва ми се този нос.“ Защото щом стане носът на върха като човка, то е опасна вашата работа. Вие ще кажете: „Каквото Господ даде.“ Господ обича, ти да му кажеш конкретно.

Ти искаш да бъдеш добър. Но къде е добротата на човека? Вие, които сте толкоз учени, говорите за доброто, кажете, де е добротата на човека, как познавате? Нали вий, някой път, познавате кой е добър и кой не. Как ме познавате дали съм добър или не? Я ми кажете сега, де туряте моята добрина? Де туряте парите на богатия? – В касата. Добре. Де туряте огъня? – На огнището. Де седи силата на огнището? – В огъня, който запалвате. Де е силата на горящата свещ? – Горе, дето е пламъкът ѝ. Горе запалват свещта, а не долу. Ако гори долу, това би било странно.

Вие казвате: „Добър човек!“ Аз не искам да ви турям в смущение. Де е сега доброто на човека? Тук в двете устни на човека седи доброто. Ще кажеш: „Господ е поставил доброто в устните?“ Цяла философия е да знаеш, как да нарисуваш едни уста. Доброто е в устата. Умното е в носа, разумното е

горе в челото, а пък доброто е тук в устата. Доброто е сила. И силата е поставена в устата сега. Ако вашите устни почват да стават много тънки, това показва, че вашето кръвообращение е слабо и в пищеварителната ви система има известна анормалност. Ако краската на вашите уста почне да потъмнява, става черна, това показва, че има венозна кръв. А пък същевременно устата показват, колко е добър човек, показват степента на добротата. Като погледнеш устата – кривата линия, ще познаете, какво добро мисли този човек. Някой път, човек иска да направи добро. Очертано е това в човека. И ако вие нямате едни добри уста, доброто не може да се прояви. Ако вие нямате една нива изорана добре, нищо не можеш да посееш. Но, ако имате една нива добре изорана, има какво да посеете. Ако имате камениста нива, какво ще посеете?

Можете да имате хубави уста, унаследени от вашите деди и прадеди, но и вие сте работили върху тях. Целия живот трябва да работите върху устата. Тази уста е отглас на една разумност извън физическия свят.

Устата могат да станат много големи или много малки, разни форми могат да вземат. Доброто на човека се намира в горната и долната бърна. Ако долната бърна на човека е повече развита, тогаз той е пасивен, той очаква, доброто не е активно, а пък ако горната бърна е развита, тогаз доброто в него е активно, той ще го направи. Някой казва: „Аз не съм ли пасивен?“ Не е лошо човек да бъде пасивен. Той се смущава. Но това зависи от устата. Тогаз да каже на Господа: „Аз не съм активен както трябва!“ Тогаз един ангел ще бутне с четка устата. Всеки ден трябва да идва някой ангел да бутне или горе или долу. Всеки ден ангелът трябва да бутне със своята четка. Ако не бутне, тогаз не е добре. Фигуративно ви говоря. Устата е един израз на доброто. Защото устата е място на Любовта. Цял един свят е тя. Ние сега говорим за Любовта.

Вие разбирате Любовта много ограничено – любов, която след 4–5 години умира, любов, която след 10 години умира. Хубава е тази любов. Аз я наричам така: те са еднодневните цветя. Те са хубави. Някои цветя траят един ден, други – два деня, един месец, два месеца, а пък има цветя, които с години цъфтят.

Вие вървите по един път, искате да бъдете окултни ученици, но имате една представа за Невидимия свят, както света. Искате Господ да обръща внимание на вас. Че трябва да имате усърдие да учите, да имате свещен трепет в душата си да учите. Вие седите и казвате: „Каквото Господ каже.“ Не да казват учениците: „Каквото Учителят каже.“ Учителят казва, но вие не изпълнявате. Например, в една гимназия учителят говори, преподава, но ученикът казва: „Какво ми трябва математика? Не ми трябва!“

Математика не му трябва, това не му трябва, онова не му трябва, нищо не му трябва, какво му трябва най-после? Казва: „Да си боядисам малко веждите, ще си туря шапка, обуща, ще си повъртя малко мустаците.“ Но един ден с мустаците не ще върви. Знаете ли онази смешната работа? Един момък се оженил за една мома. Като се оженил, нямал пари. И той бутал мустаците. Тя му казала: „Не трябва да се бутат мустаците. Сега трябва да буташ на друго място. Докато се ожениш, тук ще буташ, а пък като се ожениш, в джобовете трябва да буташ.“ Преди да се ожениш на момата е приятно да буташ мустаците, но след като се ожениш, момата казва: „Там не бутай, на друго място!“

Та ние трябва да знаем, де да бутаме. Ние бутаме, дето не трябва. Не е лошо младият да бута мустаците си. Но след като [се] ожениш, ще буташ джобовете. Но не само джобовете трябва да буташ.

След като е бутнал джобовете, тя знае какво е намислил вече. Той ще отиде на пазара и ще носи всичко, всичко. И тя ще го погледне и ще каже: „Тъй!“ Сега, така както ви представям, вие вземате смешната страна, че младият не е знаел. Какво иска да каже младият? Аз какво разбирам? Той казва на момата така, като бара мустаците си: „Виждаш ли, тези косми са все правила, които Господ ми е дал. Аз трябва да ги изпълнявам. При мене ще имаш живот, уреден, ред и порядък, царица ще бъдеш, на първо място ще бъдеш, горе ще бъдеш.“ И засучва мустаците нагоре. И то е правото. Той не го знае. Той си държи мустаците горкия, не знае. Но аз го препоръчвам. Казва ми се: „Той много си бута мустаците пред мене.“ Казвам, той иска да каже, че е готов да изпълни Волята Божия. На много моми съм разправил това. Но онези, които нямат мустаци? Казват ми: „Ние които няма[ме] мустаци, какво трябва да правим?“ На момата казвам: „Вашите мустаци са отзад.“ Момата хваща косата си и я вчесва.

В това бутане на мустаците седи и друго. То е активната страна на любовта. Всеки момък, като пипне мустаците, казва: „Аз се въодушевявам само от любов!“ Това са антени. Чакайте да видим, какво ще каже невидимият свят – „Обичам те, обичам те!“ Аз тълкувам един факт много верно. Някой път някой казва: „Учителю, какво си пипа той мустаците?“ Те са чудни! Нима само някои млади, всеки трябва да пипа по 2–3 пъти мустаците или това място. Дали имаш мустаци или нямаш, това е друг въпрос. Ти не се отказвай от едно право, което имаш. И после, не превишавайте. Трябва да ви дам едно правило, как да постъпвате с носа си. Можете да дойдете до едно буквоядство. Колко пъти трябва да бараш мустаците с ръцете си? Има си правила в природата. Нали от къщата на вашия баща до вашата къща можеш да знаеш колко крачки може да има. Искам да ви наведа на идеята, че всички движения, които правим в природата, си имат един

малък смисъл. Ти си затвориш очите, отвориш ги, нагоре гледаш, после надолу гледаш, замислен към земята. После въздъхнеш и махнеш с ръце. Или скръстиш ръце и гледаш напред. Няма нищо лошо в това. Аз ги наричам несъзнателни движения вътре в природата. Ако вятърът натисне един клон, той ще се изкриви надолу, има смисъл в това. Така се подобрява кръвообращението на този клон. Но тъй не можеш да бъдеш оставен. Щом човек е в движение има един вътрешен свят, който постоянно изменя човека. Никой човек не е свободен да седи на едно място. Все ще направиш едно малко движение.

На първо място има неща, които вие трябва да знаете, как да контролирате. Ако вие не можете да контролирате силната ваша мисъл, вие не можете да успявате. Аз наричам силни мисли лошите мисли. Аз наричам силни чувства лошите чувства. Лошите чувства са силни чувства. Ако не можете да контролирате силните ваши постъпки, те са лоши постъпки, вие не можете да напредвате. Постъпката е лоша затова, че не можеш да я употребиш на място. Човек трябва да контролира една силна своя мисъл, за да я тури на работа, да произведе онази работа, която той иска. Тогаз можем да кажем, че той е човек. Инак мисълта ще произведе своя си резултат и този резултат не е правилен.

Самообладание се изисква, за да владееш това, което е вътре в тебе. То е дълбока наука. Затова човек трябва да се моли, трябва да мисли, да гледа, как другите хора живеят. Така животът става красив. Вие отивате при един свят, вие отивате при Бога, дето всички същества имат пълна контрола върху себе си, господари са те. Външния свят да не е в сила да те измести от твоята опорна точка. Тогаз на носа си трябва да дадеш една устойчивост, защото ако твоят нос стане една огъната линия, това какво показва?

Да си представим, че тук имаме една плоскост и че почваме да туряме тежести върху нея:

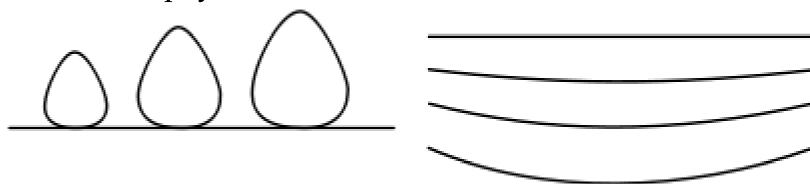

Ако са големи тяжестите, какво ще стане? Колкото повече се увеличават

тяжестите, толкоз повече ще почне да се огъва плоскостта и най-после тази плоскост ще се счупи. И следователно, ако носът се е огънал, това показва, че има една неестествена тяжест. Ако пък носът е станал гърбав, то има тяжест от вътре. Ако е огънат навътре, носът има известни качества, а пък ако е огънат навън той има други качества.

Тази площ не трябва да се огъне. Трябва да има само едно малко огъване. И като се махне тежестта, плоскостта трябва да добие своята еластичност. Човек не трябва да има огънат характер. Временно може да има малко огъване, но изобщо човек не трябва да бъде огънат. Той трябва да държи закона на правата линия. Той трябва да бъде прав. Временно една крива линия може да има, но за да си починеш, трябва да дойдеш непременно при правата линия. Само при правата линия има почивка, а пък при кривата линия има дейност, постройка и постижения в живота. Ако ти не знаеш закона на равновесието, на правата линия, ти няма да знаеш, как да си починеш. Трябва да обясня с ред картини, какво разбирам аз под това. Да приведа тези геометрически прави линии, да ги оживотворя.

Да кажем, че имате една права линия. Тя трябва да стане жива най-първо. Да знаете какви характерни особености има една права линия, която е жива. Тя е вечно подвижна линия. Правата линия аз я наричам линия на почивка. Като си почиваш, ти вече разбираш правата линия. И затова човек трябва да научи правата линия, за да си почива. Аз го наричам това така: да имаш мир в душата си, да имаш радост, да си весел, да имаш любов в душата си. То е почивка. И след това, от това състояние започват вече другите линии. Правите линии са условие за радост.

Та цялото тело на човека е една наука. Имате всичките правила, турени от главата до краката. Всички правила са турени, как трябва да живееш, как трябва да се отнасяш с всеки един човек в света. И за в бъдеще вие ще проучавате тази наука. За сега вие само отчасти знаете тази наука. Трябва да изучавате природата и себе си и да почнете да се ползувате, за да бъдете щастливи. Щастието е един резултат, който трябва да потърсим. Всеки трябва да го търси. Някой казва, че не може да бъде щастлив. Не може при известни условия. Щастието трябва да бъде един резултат, към който трябва да се стремим.

Сега, да не ви говоря повече, понеже има много работи казани. Някой път, едно нещо е казано в един смисъл или в друг смисъл. Казаните работи трябва да се сведат към едно общо понятие на любовта. След това, от Любовта трябва да влезете към понятието на знанието на Божествената Мъдрост и към Истината. Те са три свята, дето всеки ден трябва да влизате, да придобиете нещо от закона на Любовта, да дружите с нея. Или казано

другояче: Да дружите в душата си с разумните, с любящите същества. Защото любящето същество показва един човек съвършен, той има да даде най-хубавото, което има в душата си, той има желание да помогне, не да се жертвува. Съвършеният човек никога не се жертвува. Той няма защо да се жертвува. Жертвата е за земята. Съвършеният човек всякога има желание да помага, а пък това е достатъчно. Та дръжте в ума си това: Дружете със съвършените същества. Но, някой ще каже: „Как да ги намерим?“

Някой път вас вие е срам да се молите. То е цяло изкуство да се моли човек. Вземете Христа. Той се е молил. Денем е проповядвал, ходил е навсякъде, цели нощи е прекарвал в размишление, в молитва, за да бъде готов за следния ден да работи между хората при несгоди и противоречия. Говорил е, не го разбирали, бил е в постоянна борба. Вие не сте изключени от тази борба. Тази борба ще я имате в себе си. Ще я имате и един с други. Някой път минава котка път някому.

Сега мислете върху доброто, което е поставено на човешките уста. Дръжте мисълта, че вие от сега нататък имате условия да учите. Другояче има една скука. Аз виждам в живота, че когато някой в живота почва да остарява, той изгубва, по някой път, смисъла на живота. Защото в старостта той се огъва. Старият човек се огъва към земята. Докато е млад, неговият материализъм е външен, а като почне да остарява, от вън е идеалист, но от вътре старият човек е материалист. Там е голямото нещастие на старите хора. Той има вече един страх. Парите и всичко друго държи във възел. Младият е материалист, но дава, щедър е, има упование в себе си. А пък старият – не. Та мнозина сте попаднали в линията на вътрешния материализъм. Има едно външно безверие, но има и едно вътрешно безверие. Има едно външно безлюбие, но има и едно вътрешно безлюбие. Мнозина съм наблюдавал, някой рече да се моли но казва: „Защо да се моля?“ Няма никакво правилно положение при молитвата.

Аз считам това подобно на следното положение: Дави се човек и казва някой: „Да го избавя ли? Защо да ходя да се мокря?“ Поглеждаш си гащите, те са нови. „Да не би да се измокрят гащите. Онзи нека се удави, а моите гащи да са сухи.“ Това не е философия. По-добре да се измокрят гащите, но да избавиш човека, който се дави. Да се молиш разумно струва повече, отколкото да се измокрят твоите гащи.

После, ти искаш да се молиш, но мислиш за много други работи. Например, един свещеник се моли, моли и казва: „Я, вземи кандилото. Угаси онази свещ. Не дигай шум там!“ Това не е никаква молитва. Ти, като се молиш, ще забравиш кандилото си, свещите си, всичко това ще го оставиш. Кой какво говори ще го оставиш и ще се съсредоточиш. Силата

на молитвата е там. Ще кажеш на Господа: „Господи, поправи устата ми. Доброто да се прояви малко повече. Поправи малко с четката горната част на устата ми, та доброто да го правя на време." Това е достатъчно. Тази е сега красивата страна.

Аз виждам, у всинца ви има горещо желание. Всинца сте усърдни, всинца рисувате хубаво, но не туряте линиите на местото. Всинца говорите много красиво, но не туряте думите на местото. Та на место трябва да се турят всички работи. И цялото лице, сегашният ни строй, всичко това трябва да се измени. За в бъдеще от това, което имаме, нищо не трябва да остане. И апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим." Изменението значи следното: всичката тази неразбранщина, която сега носим, трябва да се измени. Защото, като погледнем сега лицето си, това са неразбранщини на хиляди поколения, които са живели неразумен живот. Сега не е лесна работа да поправиш ръката си, носа си, лицето си. Не е лесна работа да коригираш и своя мироглед; не е лесна работа и да влезеш в хармония с хората. Аз виждам, че има големи мъчнотии в това, но казвам, че има един начин за това.

Сега вече пристъпваме към една философия, която е красива и има приложение. И всеки един от вас, всеки ден може да придобие по една малка добродетел на устата. Един ми казваше: „Гледайте, колко красиви уста има той!" Този човек, като го погледнеш, той вдъхва нещо хубаво, благородно, възвишено. Ти, като погледнеш устата му, се въодушевяваш, не се зарежда в тебе едно отрицателно чувство, но нещо хубаво се влага в тебе.

Научете се да гледате понякога устата си. Аз бих ви препоръчал да си имате по едно огледало. Трябва ви по едно огледало да се гледате и да се ретуширате. Мога да ви покажа, как да се бутате. Неестествени са бутанията, когато са груби. Има едно бутане, което е ретуширане.

Всяко едно движение оставя клишета в невидимия свят. А пък всяко едно клише си има вече свой отпечатък. А пък всеки отпечатък има свое последствие. А всяко последствие има вече един резултат, а всеки резултат носи една радост или една скръб.

Да кажем, че седи там един човек и прави така: (Учителят махна силно с ръка.) Но знаеш ли, че само с едно махане на ръката, беля можеш да донесеш? Не му махай така с ръка. Спри се тогаз, обърни се към този приятел, погледни го любезно, поосмихни му се и му кажи: „Ще уредим тази работа, ако не сега, друг път." Изпрати го с едно хубаво движение, вместо с гневно махане на ръката. На това са мнозина майстори. Най-

лесната работа е това, така да махаш с ръка. Но лоши последствия има от това.

Няма по-велико нещо от това да дружиш с Любовта.

Няма по-велико нещо от това да слушаш Мъдростта.

Няма по-велико нещо от това да следваш Истината.

Да дружиш, да служиш и да следваш. Да дружиш постоянно с Любовта, няма по-велико нещо от това. Да слушаш постоянно Мъдростта, няма по-велико нещо от това. Да следваш постоянно Истината, няма по-велико нещо от това.

Добрата молитва

Работата, когато има любов, лесно става. Тогаз всичко става. Но, когато няма любов, нищо не става.

7 часа и 5 минути

(Вън, на снега, се направиха
гимнастическите упражнения.)

20 лекция на Общия Окултен клас
7 февруари 1934г. Изгрев, София

1934_02_11 Младият, възрастният и старият
утринно неделно слово

МЛАДИЯТ, ВЪЗРАСТНИЯТ И СТАРИЯТ

5-а глава от Лука.

Прочетете 115-а страница от „Пътят на ученика“.

Препятствията между старото и новото седят в меховете – старото може да се вмести в един стар мях. Новото, като го турите в един стар мех, мехът не може да издържи. Следователно за новото вино се изисква нов мех, според тогавашния обичай, за да може да издържи новото вино, когато то ферментира.

И всяко едно ново учение, което влиза в света, не може да се побере в старите форми. Затова и малките деца, когато растат, правят им нови дрехи. Детето не може вече да се събере в старите си дрехи. Вие не можете да вземете едно възрастно дете и да го турите в старите му дрехи от петата му година. Нови трябва да му ушиете. Казвате: „Тези дрешки много му приличаха, но нови трябват.“ Някои хора много се омъчняват от новото, понеже новото като дойде, трябва да направят преобразования, трябва да му намерят място. Новото, като дойде, то дава друг тон. Защо има свада между свекървите и снахите? Първата е старото, а снахата е новото. Винаги свекървата не е доволна от снахата. Тя казва: „Тази снаха откак дойде, разбърка ни дома.“ Естествено, трябва да се разбърка този дом.

Ще вземете духовната страна. Силата на човека седи в онова разположение да учи. То е едно здравословно състояние. Някой не иска да учи, не иска да работи, не иска да мисли. Той иска да мисли за обикновени работи, но то не е мисъл. Стане сутрин, мисли какво да яде, утре стане, пак същото – еднообразна храна. Какво ще ядеш? Или прясна пита, или точено, или мекици. Ден, два, три, станеш сутрин, мислиш какво ще ядеш. Тази е еднообразна работа, тъй че след 20 години вече ще се специализираш. Както един учител, който 20 години е преподавал в гимназията, знае математика наизуст. За учениците е добре, но за учителя не е добре. Щом почне материалът да се повтаря, учениците ще печелят, но учителят нищо не печели.

Старите християни сега губят, понеже почнаха да преповтарят с новите. Новите има защо да вървят в пътя на старите. Има известни пътища, общи за всички, но методите, начините, по които човек трябва да влезе при Бога, не са едни и същи. После – различни са разбиранията на хората за Бога. Ако се направи една анкета – в Америка често правят такива анкети, – ще

разберете колко различия има. Някой път някои хора не изказват лични становища, но чели опитността на някого, и казват: „Аз така и така мисля.“ Но излагат една чужда опитност. Някой път се преплитат чужди мисли, чужда опитност. Не е лоша тази опитност, но опитността на един не е опитността на друг. Той може да я използува донякъде само. Ще се стремите да имате една ваша собствена опитност, която е важна за самите вас. Аз говоря за опитността като един непрекъснат процес. Да имаш една опитност, втора, трета, четвърта. Но всички те ще съставляват едно цяло и ще внасят известна светлина в развоя.

С живота е същото. Има живот на децата, има живот на младите, живот на възрастните и живот на старите. Това разпределение може да сложите така: Има философия на младите, на възрастните и на старите. Философията на младите се стреми към философията на възрастните, а философията на възрастните се стреми към тази на старите, които са най-високите върхове. Младият живот се стреми към възрастния, възрастният живот се стреми към стария, а старият – към Бога. Умирането, то е едно ликвидиране, освобождаване от всичко ненужно. И ще се върнем пак с една придобивка. То е Божественият живот. Старият трябва да умре, да се откаже от старото и с онова, което е събрал, да се върне в онзи живот, който осмисля всичко. Божественият живот, това е смисълът.

Някой ще каже: „Какво е Божественият живот?“ Като идеш, ще го видиш. На детето никога не можеш да разправяш какъв ще бъде животът на възрастния. Детето като дойде в тази фаза, ще те разбере. И на един възрастен не можеш да разправяш какъв е животът на стария. Като дойде до този живот, ще го опита. Само старият познава живота на детето и на възрастния. Като млад казва: „така мисля“, като възрастен – „така“, като стар – „така“. Трите фази старият вече ги има, а младият има само двете фази, като тези на възрастния и на стария седят пред него като едно бъдеще. Старият ги е реализирал.

Но и старият има нещо, което не знае. Той не знае как ще умре и това го плаши. Как ще дадеш душата си на Бога? Ако душата е излязла от Бога и аз трябва да я дам, какво трябва да ме плаши това? Защо човек трябва да се плаши, когато трябва да даде душата си на Бога? Може би хората имат съвсем материални понятия. Ти даваш коня си на приятеля си и се страхуваш да не би приятелят ти да не го върне. Но ако този твой приятел ще върне коня ти, какво има да се плашиш? Някой път старият се плаши и вие се плашите, да не би вашият живот и вашата философия, като влезете в голямата река на Божествения живот, да се изгуби, да изчезне някъде. Единственото нещо, което трябва да държите в ума си всякога – кой трябва да живее: ние, или Бог? Преди нас живее Господ и след нас – пак Той. А

ние? Туй, което е било преди нас, и туй, което ще бъде след нас, то е реалното. Ние сме една преходна форма. Не се спирайте със себе си. Всеки човек така може да се спре и да се спъне с въпроса: „Какво ще стане с мене?“ Нищо няма да стане с тебе. Нито ще изгубите, нито ще спечелите, за какво има да се плашите? Не сте доволни пак. Най-лошото, което може да ви се случи, то е следното: Нито ще спечелите, нито ще изгубите. Ама казва: „Аз не искам така.“ Значи при това положение не сте доволни. Право е. Човек, който мисли за великия Божи живот, нищо няма да изгуби. Не само няма да изгуби, но ще спечели. И трябва всички да се радвате, че животът така се развива и човек се мени. Ако детето не може да се освободи от старата детинска форма, не би могло да опита живота на възрастния. И ако възрастният не може да се освободи от своята форма, не може да опита живота на стария. И ако старият не може да се освободи от старата си форма, не би опитал тази Божествена форма. А щом влезе в Божественото, то е вече изяснение на онзи, пълния живот. И тогава ще разбереш какво отношение имат хората едни към други. Най-първо ще гледате да се освободите от вашия неестествен страх. Страхът от какво произтича? Страх те е да изядеш някое ядене. Не от яденето те е страх, но от последствията Страх те е да се качиш на някой кон. Не от коня се страхуваш, но от последствията се страхуваш – дали ще върви този кон както ти искаш или ще хукне да бяга. Вземаш пари назаем – страхуваш се, не знаеш последствията. Такава голяма е липсата, че няма да можеш да ги платиш.

Всякога нас ни е страх от известни условия и често си задаваме въпроса: какъв ще бъде краят на живота? Ако си млад, две неща има: Ще остарееш. Старият ще умре. Младият ще остарее и старият ще умре. Или, другояче казано: Младият ще отиде при стария, а старият ще отиде при Бога. Какво лошо има в това, ако младият иде при стария и старият иде при Бога? Той ще се върне у дома си.

В смъртта нас ни е страх от митническата станция. Туй, което носим, ще мине през митницата. Туй, което сме придобили от този свят, ще ни го вземат. Това ни безпокои. Онези митничари са строги, всичко вземат. Да не останем с празни ръце, от това се страхуваме. Не ни е страх от смъртта, а от митничарите. Разликата между праведния и грешния е, че грешникът носи много куфари, а умният, праведният, носи много малко куфарче – едва някоя и друга кърпичка, някои малки пособия и да му ги вземат, казва: „И без тях мога.“ Праведният преди време е пренесъл богатството си. Не го носи със себе си.

Мисълта, която трябва да държите, е следната: Човек трябва да расте. Младият трябва да стане възрастен, възрастният – стар и старият да отиде

при Бога. Туй е само външно нахвърлено, но то е цял един красив процес. Няма по-хубаво нещо от това да разбере човек какво значи да идеш при Бога. То е най-красивият свят! Но само здрави крака да имаш, мазоли да нямаш и ревматизъм да нямаш, гръбнакът ти да е здрав. На Земята знаем здравите крака, а в духовния свят означава добродетели да имаш. Щом нямаш добродетели, страдаш. Справедлив трябва да си. Ако не си справедлив, пак ще страдаш. Ако нямаш милостиво сърце, пак ще страдаш. Трябва да имаш един отличен ум, който мисли хубаво. Ако не мислиш правилно, ще страдаш. Трябва да имаш нещо, с което да се занимаваш. Човек трябва да бъде добър. Доброто е една радост, доброто е силата на човека, капиталът, с който в дадения случай той разполага. И ако някой път се усещате слаби, трябва да знаете в кое именно сте слаби. В доброто ли, в правдата ли, в милосърдието ли, или в своята мисъл? Човек трябва да бъде силен. Не самоуверен, но като дойде опитът, да покаже, че е силен. Когато човек повярва, че носи доброто, няма по-хубаво нещо от това.

Понеже се намирате сега на Земята, в живота има едно противоречие. Ние разграничаваме хората на богати и бедни, сиромаси. И богатите, и сиромасите се намират под един закон. Кой е богат? Човек, който веднъж се е оплел в една материална форма, той е в голямо ограничение. Аз считам хората за затворници. Едни са с железни букай, други – с дървени, някои – със златни, други – със сребърни вериги. Питам: Ти можеш да се радваш, че твоите вериги са златни. Ограничението си е ограничение – дрънкат. Казвам: Дрънкат, но златно дрънкат. Някой ще каже: „Твоите вериги са от желязо.“ От каквото и да е направено едно ограничение, то е ограничение. Трябва един ден да се почувстваш свободен. Важна е свободата. И когато се почувствуваме един ден свободни, то е вече живот. Когато се снемат тези ограничения, някои от вас ще мислят, че са свободни. Ако сте станали свободни, по-хубаво от това състояние няма. Но по някой път сте свободни тъй временно. В старото време, като отиваха да проверяват букаите на затворниците, снемаха ги да ги прегледат да не би затворникът да ги е препилил. Ще му отключат букаите, ще ги проверят и в туй време той мисли, че е свободен. Но след това пак ще му ги турят.

Но един ден може да излезете от затвора и да хвърлите букаите. Аз бих ви препоръчал на всички ви да хвърлите букаите. Ако Петър чакаше по естествен път да му снемат букаите, какво щеше да стане? Но като дойде ангелът, бутна го и паднаха букаите. И казва му: „Облечи се – за стражите не мисли! Не мисли пак да се връщаш. Излезни навън.“ Този ангел, като дойде при вас и ви събуди, вашето съзнание казва: „Стани, облечи се, бутни веригите, излез навън.“ Излез, защо и за какво, не питай. Като излезнеш от затвора, иди при своите братя. Най-първо Петър при тях

отиде и те му казаха да се скрие някъде.

Истински е вътрешният път. Онази вътрешна свобода, която всеки от вас трябва да има. Чадата Божии трябва да бъдат свободни. Всеки един човек, който няма вериги, той е чадо Божие. Всеки, който има вериги, той е затворник. Всяко чадо Божие е извън затвора вече, ангелът е дошъл. Тъй седят нещата. И всичките вериги, които ви спъват, не е лошо, че ги носите, но все някой ден ще дойде ангелът, ще го послушате и ще излезете вън от затвора. Ще се събудите и ще започнете да работите.

Тука, на Земята, трябва да се свърши една работа. Всички се смущавате. Има една работа, която трябва да свършите. А знаете ли тази работа коя е? Аз само ще ви приведа един пример: Една майка праща своето малко десетгодишно момиченце за масло. Срещат го неговите другарки, казват му: „Чакай да си поиграем!“ Майката чака за масло, а децата си играят. То си оставило някъде шишето и някой му го задигнал. Играли, играли и като се сеща за какво го е пратила майка му, потърсило шишето – няма го. Сяда на пътя и почва да плаче. Хубаво си поиграло момиченцето, но шишето го няма. Какво трябва да направи? Едно нещо – да върне шишето, туй, за което я е пратила майка ѝ.

Мнозина от вас сте оставили вашите шишета някъде и сега се събуждате и казвате: „Трябва да правим нещо, но какво?“ Шишето да го занесете на майка си. Всеки един от вас си има по едно шише, да го занесе на майка си. Последното, което може да направите. Сега това момиче какво да прави? Пари има за масло, но шишето го няма. Погрешката беше в това, че отиде да играе преждевременно. Аз не я осъждам, но то можеше да занесе шишето и тогава да поиска от майка си да иде да играе. По-напред трябва да изпълниш своя дълг – да върнеш шишето, и тогава да идеш да играеш.

И вие сега занесете шишето по-напред на майка си пълно с масло, пък тогава излезнете от къщи, че поиграйте с вашите другарки. А на ония от вас, които са изгубили шишето, не зная какъв съвет да дам. Аз само едно ще ви препоръчам, на тези, които са изгубили шишетата: има един бакалин, който дава шишета, ще ви дам адреса, да идете да си вземете. Един бакалин зная, който е толкова щедър, че като купят от него масло, дава и шишета. Този бакалин ще уреди работите ви.

21-во утринно неделно слово,дър жано от Учителя
на 11.II.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_02_11 Мене слушайте
неделна беседа

МЕНЕ СЛУШАЙТЕ

„Отче наш"
„В начало бе Словото"
51-ва глава от Исаия – една глава, която е писана в много критични времена, при едно положение крайно нестабилно, както сегашното. Ще прочета част от тази глава – отначало до 7-и стих.
„Духът Божи"
Ще взема първия стих [от тази глава] , понеже в същата най-главното начало на Земята е [Правдата]. И когато хората следват пътя на Правдата, това е най-реалното. Той отблизо засяга материалния живот. За нас материалният живот е най-силното. То е видимото, осезаемото. Духовния живот сега почваме да го проучаваме. Когато говорим, смътно е положението на духовния живот. Посветените знаят какво нещо е духовният живот. Животът не е нито материален, нито духовен, но животът си е живот. Съвременните хора мислят, че живеят в една нова култура. Много хора живеят един стар живот. Туй не е новото, [а] старият живот в нови дрехи, туй, което наричаме вълк в овча кожа, в кожата на една овца. Ние подразбираме: онова, което е отвътре, и отвън има едно изражение.

Та, следователно, животът може да се разглежда от три гледища: от гледището на младите, от гледището на възрастните и от гледището на старите. Който така не разглежда, ще има една отделна проява, няма да има едно пълно разбиране. Сега някой път някои говорят за философия. Философия, която не включва тези три елемента: на младия, на възрастния и на стария, не е никаква философия. Младият представя началото на живота, оттам, отгдето е излязъл. Той представлява началото на Истината. Възрастният е зенитът, дето Слънцето е дошло, дето всички неща се виждат в един естествен път, защото към обяд имаме най-малката сянка и Земята е равномерно осветена. Ако някой рисува, може да го нарисува в най-добрата форма. Който може да намери своя меридиан, той може да има ясна представа за живота. И вече ние имаме малко преувеличени понятия за онова, което става в света.

Вие се намирате [в положението] като онова дете, което писало писмо на Слънцето. Едно момче на 10 години писало писмо на Слънцето. Казвате: „Как може да се пише до Слънцето?" То започва писмото си така: „Любезно ми Слънце, първия път, когато майка ми ме извади на прозореца да те видя, от твоята свещ не виждах лицето ти, понеже свещта

беше много силна и ти беше скрит зад свещта. Но трепна сърцето ми, исках да те видя, но свещта ти много блещукаше. Исках да видя очите ти. Мислех, че на обяд може да дойдеш на гости у нас, много се радвах и очаквах да те видя по обяд. Колко се наскърби сърцето ми, когато видях, че почна да се накланяш и видях последния ти поглед, усмихна се и се скри. През цялата нощ се безпокоих за тебе.“ Десетгодишно момче изпратило писмо. После продължава: „На обяд бях под една круша и те гледах под сянката, но много ми е жално, че не мога да видя образа ти, не може да се намали тази свещ. Майка ми разправя, че много било голямо лицето ти. Аз се чудя как не се уморяваш да носиш тази свещ в ръцете си. Предполагам, че във вашия свят трябва да е много тъмно. Когато се скри, всичко се изгуби, голяма тъмнина има у хората.“

Тъй разправя малкото момченце. Сега поетът може да развие тази идея. Туй дете представлява [Слънцето като] нещо много реално. Един философ ще почне да разправя за Слънцето други неща. То е хубаво, каквото и да се разправя. Но съвременните философи мязат на таскебап или имамбаялдъ. Не е лошо ядене таскебапът, отлично ядене е и имамбаялдъта.

Казвам: Ние се нуждаем от едно схващане особено за природата. Тъй, както живеем, имаме едно повърхностно схващане. Религиозните хора вярват в туй, което не е. Светските хора и религиозните хора се трудят за туй, което не е. В края на краищата [и] светските хора, и религиозните хора са все разочаровани. И виждаме: и светските, и набожните, все надписи имат най-после, върху камъните им – поменици кой какъв е. Но къде са тия хора? Те са посети някъде в земята, долу ги турили, а разправят, че били горе. Чудна философия! Религиозните разправят, че като умирали, отивали горе, а както виждаме, и религиозните ги турят в земята, дето и светските. Светският казва: „В земята ще ида.“ Религиозният казва: „Горе ще отида.“ Единият е прав и другият е прав. Светският казва: „Аз, като намеря вратата затворена, никъде няма да отида, ще се върна назад.“ Религиозният казва: „Аз ще хлопам, докато ми отворят вратата и ще вляза вътре.“ Туй показва само постоянство. И светският може да влезе, като хлопа, и духовният може да влезе, като хлопа.

Но за живота трябва да имаме ясна представа. Тази представа седи в младия, тази представа седи във възрастния и тази представа седи в стария. Младия, за да го познаем, той трябва да има две фази. Той е млад като младо момиче и той е млад като младо момче. Той е възрастен като някой възмъжал мъж, той е възрастен като една домакиня вкъщи. Той е стар като някой дядо, на 120 години мъж, той е стар като някоя стара баба на 120 години. Бабата и дядото си приказват двамата. Най-хубавата любов, която в света може да намерите, то е на стария дядо и на старата баба.

Бабата отляво, дядото отдясно, като се погледнат, казват: „Дядо, какво беше едно време, как тропахме на хорото...“ Тропали на хорото и все са изтропали нещо.

Ние нямаме ясна представа за дядото. Този дядо си има вече една нова философия; и бабата си има една нова философия. Щом дойдат младите при тях, те разправят все за младия си живот, а за стария си живот мълчат. Защо мълчат? Станали са по-умни. Човек мълчи, когато мисли, когато някои мисли, чувства и постъпки трябва да се оформят у него. След като се оформят, той ще заговори. Всеки човек, преди да е решил, трябва да мълчи. Обаче, като реши, казвам му: Кажи нещо! Но какво ще каже той, ако нищо не е решил? Като реши нещо, като вземе едно становище, едно положение, каквото и да е, без разлика. Ние вземаме неговия живот без да го делим, без да му туряме някое название.

Някой казва: „Лесно може да го турите.“ Тебе лесно може да те направят един свещеник: ще ти турят едно джубе, една килимявка. Тебе лесно може да те направят един професор: ще ти дадат една диплома, ще ти дадат една книга да четеш.

За Слънцето кой може да говори? Кой професор може да говори за Слънцето? Значи, има една философия, аз я наричам встъпителна философия за младия, встъпителна философия за възрастния и за стария. Казват ви, че някой е мързелив човек. С какво може да се оправи мързелът? Той трябва да учи. Всеки човек, който не учи, който не чете, всеки човек, който не мисли, не чувствува и, всеки човек, който не постъпва, той е мързелив човек. Тогава мързеливия човек може да поправим, като почне да учи. А пък прилежния, сега? Някой казва: „Той е много способен, даровит.“ Даровитият човек, и той има една опасност. Той трябва да работи. Не мислете, че като сте даровити, това е достатъчно. Даровитият трябва да работи. След като работите, вие ще дойдете до положението на стария.

Сега, какво трябва да прави старият човек и възрастният? Младият се учи, възрастният работи, а старият какво прави? Понеже сега имате две известни и според математиката вие може да намерите третата неизвестна. От двете известните третото може да намерите. Аз ви дадох двете, вие по законите ще намерите третото. Всички разбирате математика, учени хора сте, всички имате висше образование. Днешният век се отличава. Никога светът не е имал толкова учени хора, колкото днес. Никога светът не е имал толкова доктори, колкото днес. Никога светът не е имал толкова професори, колкото днес. Богат е с тях. И трябва да се радваме, че имаме толкова учени хора.

Някои казват, че учените хора развалят хората. Има нещо недоразбрано тук. Слепите хора са безобидни хора в света, никакво зло не може да направят. Но какво добро може да направят слепите? Според тази философия учените хора са, които гледат. Значи, за да не бъдат опасни, трябва да бъдат слепи. Аз съм съгласен, че слепите хора са безопасни, но какво може да направи един сляп човек? Право е, че един човек, който вижда, може да направи пакост. Но като направи една погрешка, ще направи 10 добрини. Трябва да го извините. На 10 добрини една погрешка се гълта.

Та, трябва всички да бъдем справедливи и снизходителни. Ние не трябва да се възмущаваме от знанието, но това знание трябва да турим на работа, не само на теория. Казваме: „Трябва да живеем." Ти ще живееш, след като почнеш да работиш. Човекът е, който работи. Резултатът на неговата работа е животът. Резултатът на учението е работата, а резултатът на работата е животът. Само чрез работата може да узнаем какво нещо е животът.

Сега има много определения за живота. Ние ще оставим това. Вие може да поддържате каквото определение имате за живота, нямам нищо против него. Може да разбирате живота както искате, нямам нищо против това. Но според мене животът има само едно определение. Определението на живота, моето почитание към това. Моето определение за живота мяза на нови дрехи, които човек може да тури. Но каквато и дреха да тури, той е все същият човек. „Облякъл се Петко, погледнал се – все същият." Значи, какъвто си е Петко, с хубавите или лошите дрехи, характерът му е все същият. Хубавите дрехи на умния човек прилягат. Един човек, който не е добър, тези дрехи изгубват своята цена. Но понеже аз не искам да се спирам върху отрицателната страна на живота, да се бута отрицателното. Друг да се занимава с него. Понеже вие всички сте вече свикнали, отрицателното го знаете по-добре от мене. Мнозина са ме питали: „Я ми кажи лошите страни в живота!" Няма какво да ги знаеш. За мене наука е да намеря доброто в живота, да ти го кажа. А какво лошо има, ти това сам ще си го намериш, мене това не ме интересува. Защо? Ти ще поискаш от мене пари да си платиш дълговете. А пък мене ме интересува колко пари имаш готови в банката, да бъдеш полезен. Не ме интересуват дълговете ти, но това, което имаш, за да бъдеш полезен човек. Под думата „даровит" човек разбираме този, който има капитал.

Но да дойдем до онова, което е съществено, което може вас да ви интересува. Защото някой път може да се спрем върху дреболиите в живота: кой е праведен, кой е грешен, кой е спасен, кой е философ. Хубави

са тези неща, всичко е добро, но има неща в живота, които не ни интересуват. Какво ще ви интересува вас, ако почна да разсъждавам за някой древен философ, за когото едва сте чули нещо? Какво ще научите от тази философия? Абсолютното, за да се прояви, трябва да се ограничи, а временното, за да придобие живота, трябва да изгуби своето ограничение. Божественото, за да се прояви, трябва да умре. А човешкото, за да се прояви, трябва да оживее.

Какво ще разберете от тази философия? Хубава е, отлична е, скрити са идеите. Това са символи. Тук се иска ум, да се работи вътре. Ако вземеш буквално, ще извадиш философия, с която ти ще се спънеш. Както ако ти дадат на 30 години вино, което е седяло в изба, и ти кажат: „Един пръст ще пиеш." Тебе като ти турят един пръст, ти казваш: „Тури ми още един пръст, хайде, за здраве!" Защо ти е още един пръст? Хайде за жена ти един пръст, хайде за децата един пръст, хайде за моцто здраве един пръст и като турят 4 пръста, ти ще заспиш. Един пръст винце ти стига, като пийнеш, то ще принесе. Соломон е казал, че виното весели човека. Един пръст весели човека, два пръста – има раздор, 3 пръста – плащане, 4 пръста – затвор. Четири чаши вино като изпиеш, в затвор ще си. Единият пръст ще ти принесе нещо.

Та, казвам: Онзи въпрос, който е в живота, е, че ние разрешаваме въпроси, които не зависят от нас. Представете си, че вие сте пътници. Няма какво да ви проповядвам, че трябва да пътувате. Аз, искам-не искам, ще пътувам. Има 2000 километра, няма какво да се смущаваме. Всеки ден по 10 километра аз трябва да пътувам. Какво ще ми разправяте как да си туря крака, как да стъпвам от тази страна. Да ме оставят свободен. Като ми дадат една лекция по ходенето, оттам насетне аз ще вървя. От тази лекция и от пътя, който мога да изходя, аз ще зная как да ходя. Каква лекция ще държи майката на децата си за ходенето? Това дете постоянно пада, изправи се, падне, плаче, пак стане. После бръкне в джоба си. След 4–5 години то си има едно положително знание, изправя се, казва: „Не гледайте моята слабост, аз извърших първата победа в света!" Защото прохождането е една голяма победа.

Та, ние, в разбирането на живота, някои от нас постоянно падат. Ти се обезсърчиш в живота, ти си едно дете, което пада. Ти мислиш, че си възрастен. Не, ти не си разбрал основните правила в живота. Дете си, какво от това? Ще паднеш, ще поплачеш и пак ще станеш. Извади си една книжка и запиши: след 4 години ти ще разрешиш един от капиталните въпроси.

Сега да се върнем към онова, което става в природата, което може нас да

ни ползува. Ти седиш в живота си и очакваш своето благо да дойде оттам, отдето никога няма да дойде. Жената очаква своето благо от мъжа си, нали така? Права е, но в какво отношение? Знаете ли какво нещо е жената? Ще ви дам едно ново определение за жената и за мъжа. Досега туй определение не е дадено. Аз съм загатвал за него.

Мъжът е мъж само при жената и жената е жена само при мъжа. Туй още не е ясно. Мъжът без жена нищо не е. Той е като една картина без сенки. Има ли картина без сенки? Сенките като се турят, тогава има картина. Следователно жената представя всичките възможности, всичките условия, които може да подигнат мъжа. Следователно жената не живее за себе си. В този смисъл жената живее за мъжа, той да се подигне. Туй трябва да бъде идеал на жената. Не тя да се подигне – туй е кривият стремеж. Мъжът да се подигне, туй е предназначението на жената. По същия начин мъжът, това е възможност и условия на жената, тя да се подигне. Следователно мъжът за себе си не трябва да мисли. Той трябва да мисли за подигането на жената. Когато тя се подигне, това е неговото предназначение. Ако жената се подигне, има мъж, ако тя не се подигне, няма мъж.

В този смисъл животът има смисъл. Ако тъй не се разбира, няма смисъл. Мъжът казва: „Аз мога сам да се подигна, не ми трябва жена.“ Жената казва: „Аз мога сама да се подигна, не ми трябва мъж.“ Ако тази философия е права, защо ви са тези жени, защо ви са тези мъже? Да бъдем последователни. Казват за някого: „Той много задиря жените.“ Не е лошо, че ги задиря. Аз не виждам нищо лошо, когато задиря жената. Ние говорим за неща, които са безсмислени. Един мъж гледа към една жена, понеже тя е идеал за него. Мъжът погледне жената и казва: „Готов съм ти да се подигнеш, аз съм готов да се жертвувам за тебе. Твоето благо търся.“ – „Защо ме гледа този мъж?“ Гледа те, да се подигнеш. – „Ама той има лоши намерения.“ Това е твоя идея, човешка идея. Божественото в човека... Жената, като я погледне мъжът, тя да се обърне към Бога и да благодари, че той я погледнал. Че това е Божественото в нас. Ние ще кажем: „Няма Господ в света.“ За Бога аз имам особено определение. Сега няма да го дам, аз говоря за жената и за мъжа. Друг път, като имам време, ще кажа какво нещо е Бог, какво отношение трябва да имаме към Него. Сега да не смесваме едното и другото, да ви е ясно.

Ако искате новата култура, новото човечество, ще имате тези възгледи. Без тези възгледи никаква нова култура не може да се насади, никаква любов не може да се прояви, никакво знание не може да бъде стабилно, никаква истина в света не може да се приложи. Туй трябва да знаете. Ще имаме живот като сегашния, ще бъде живот на страдания, живот на постоянни промени. Казвам: В тази наука, ако вие разбирате Божественото. Човек,

който иска да разбере физическата светлина, която свети в света, ние сега се оттегляме, но ако трябва да изясня, трябва да има 3 наблюдения. Един художник, който рисува, трябва да има 3 наблюдения на Слънцето: като изгрява сутрин, на обед, когато е на зенита и вечер, когато залязва. От тези 3 точки трябва да остане в неговия ум каква е светлината и само по този начин той може да възприеме онази светлина, която е необходима за него, за неговия организъм да расте. Защото вечерно време, нощта не е само за почивка. Денем ние само събираме материала, а вечерно време работим. Следователно, вечерно време, туй, което си събрал в своя ум, в своето тяло, вечерно време ще обработваш. Тази светлина, която природата ти е дала, ти ще използуваш.

Разправяше една сестра, учителка, която се намира в голямо противоречие. Тя се намира всред големи деца, 15-годишни, в гимназия, такива упорити, че тя казва: „Изгубих и ума, и дума! Всички методи възпитателни приложих – без резултат. И пръчката употребих, и остри думи – всичко туй не върви.“ Той е като един кон с такъв кеф.

Новото възпитание в какво стои? Ти на упорития човек няма да му говориш за упорство, няма да му казваш, че е упорит. Защото, щом му говориш за упоритост, той става по-упорит. Какво трябва да правиш сега?

Та, на тази сестра казвам: Ако аз бях на твоето място и имах едно упорито дете, щях да му представя, че едно време един упорит заек спрял на едно място и казал: „Оттук не се мърдам!“ Учителят му казал да напусне това място, той казва, че не се мърда. Тогава учителят пратил една хрътка и заекът, като видял хрътката – да го няма, избягал. Тогава при упорития заек пратили хрътката, да се подвижи малко. След туй учителят срещнал заека и казал: „Как стана вашата работа?“ – „Надбягвахме се с хрътката.“ Учителят казва: „Много се радвам. Кой надбяга?“ – „Надбягах я аз, като влязох в гората.“ – „Радвам се – казва учителят, – че ти си влязъл в гората.“ Този заек вече почнал да мисли.

Та, нека заставим този ученик да мисли в упоритостта си, не да е смел и да каже: „Мене не слуша, хрътката слуша.“ Ти другояче ще подигнеш въпроса. Защото у нас има едно естество, което трябва да се моделира. Има една материя у нас, която не се подчинява на нашата воля. Тъй че, ние има да се справим с една инертна материя, на която трябва да разберем законите, за да извадим нещо от нея. Тази материя може да те спъне и в науката, и в религията, и в социалния живот. Ако знаеш да се справиш с нея, ти ще излезеш отгоре над морето, ще може да плаваш.

Та, казвам: При тази инертна материя трябва да проявим светлината и

може да дадем модел. Тъй, както сега са построени къщите, това е място на дисхармония. Сега трябва да бъдат построени жилища по друг начин, другояче трябва да бъдат построени прозорците, другояче трябва да приемаме светлината, а не както сега. Природата ни е дала известни упътвания. Някой път очите ни при голямата светлина се свиват, някой път при малката светлина те се приспособяват. Но все-таки ние трябва да имаме известни акумулатори, да съберем светлината, да знаем как да обработваме светлината. После, не само светлината, но и мислите се събират. Мисълта може да се събере тъй, както светлината. И чувствата се събират. Сега вие мислите, че имате едно чувство. Някой път вие сте под едно чувство, което не е ваше. Питам: Туй, чуждото чувство, ако не е материално, как е повлияло? И една чужда мисъл как ви е повлияла?

Та, казвам: От съвременното разбиране на живота има известни вълнения, които не може да обясним. Имаш едно мрачно настроение на духа, казваш: „Не ми се живее вече.“ Това е една особена философия. Причината е, че има някаква инертна материя в тебе. Къде се намира? Или в твоя черен дроб, или в твоя стомах, или в твоето кръвообращение, или в твоето сърце, или в твоята дихателната система, или в мозъка. Там се намира. Ще търсиш причината. Тогава, ако е разстроен твоят черен дроб, тебе ти трябва повече лимонена киселина. Тази лимонена киселина ти ще я приемеш от светлината. Трябва да знаеш кой лъч на Слънцето да употребиш: червен, портокален, зелен, жълт, ясносин, тъмносин или виолетов и да знаеш как да събереш тази светлина, да я препратиш в черния дроб. Аз няма да ви кажа сега, само ще ви загатна, да ви заинтересувам, за да си продам стоката, по вашему казано.

Тогава, според сегашното разбиране на живота, младият все има малко, не достига нещо. Най-после до какво достига младият? Той достига до зенита на живота и мисли, че много е постигнал. От възрастния до стария какво ще достигне? Той ще вземе една друга крива линия и ще дойде до разочарование в живота, ще каже: „Какво аз мислех, какво стана!“ Много добре е мислил той, но метода той не е разбрал. Ако той би разбрал метода да достигне до стария, той можеше да се подмлади когато иска. В силата на стария е да се подмлади когато иска. Старият, като види младия, ще се усмихне, понеже той знае как да се подмладява. Младият е научил само как да остарява. Младият учи сега само урока на остаряването. Старият казва: „Синко, аз зная от тебе повече. Като се научих да остарявам, сега се уча да се подмладявам.“ Та, казвам: Всички, които сте остарели, трябва да учите науката на подмладяването.

Писанието казва: „Да се подмладяваме вътре в нашия дух.“ Тогава ние имаме едно верую, казваме: „Човек като умре, като отиде в онзи свят…“

Това е материалистическо схващане. Онзи свят е разумният свят, да знаеш законите, как да работиш, както един гениален човек, както един светия, който разбрал законите на природата и изменил живота си. В този смисъл религията трябва да бъде такава наука. Сега религията е друго нещо. Сега казва: „Няма нищо, сега ще се мре, но аз като дойда втори път...“ Но и втория път като дойде, и третия път, и четвъртия път, то е като сегашните обещания. Отидеш, казва: „Ела втората седмица, ела пак.“ Минава седмицата, времето тече, отлага: хайде днес, хайде утре, но работата не става. И в земеделието има един закон: може да се пресрочи времето за посяването, но като се пресрочи, нищо не става. Нещата трябва да се посеят навреме.

Тогава ние сме хора, които се ограничаваме. В сегашния семеен живот де е домът? Мъжът казва на жената: „Ти мене ще гледаш.“ Жената казва на мъжа: „Ти мене ще гледаш.“ Права е, но как да гледа на мъжа си? Мъжът казва на жената: „Ти за мене трябва да умреш.“ Не, той за нея трябва да умре. Жената казва на мъжа: „Ти за мене трябва да умреш.“ Не, тя за мъжа трябва да умре. Мъжът иска от жената тя да умре за него. Той не трябва да иска тя да умира за него, понеже тя е условие за неговото подигане. Той трябва да каже: „Аз съм готов да умра за тебе. Кажи ми кога да умра.“ Вземете това в много хубав смисъл. Аз казвам: да умра тъй, както житното зърно. Казва Христос: „Ако житното зърно не умре...“ – в много хубав смисъл. Мъжът трябва да каже на жената: „Кога искаш аз да умра за тебе?“ И жената трябва да каже: „Кога искаш аз да умра за тебе?“ Ученикът трябва да каже на учителя си: „Кога искаш аз да умра за тебе?“ Учителят трябва да каже на ученика си: „Кога искаш аз да умра за тебе?“ Тъй ще се разберат. Учителят е възможност за подигането на учениците. Тъй седи въпросът. Учениците са една възможност и условие за подигането на учителя. Учителят само при тези ученици може да внесе своето знание, да се подигне. Като съществуват тези отношения, ще се възстанови една вътрешна хармония.

Тогава ние прилагаме това учение така: богатите са условие, възможност за подигането на бедните; така и бедните са условие, възможност за подигането на богатите. Сега всички искате да бъдете богати. При туй знание всички хора богати не могат да бъдат, тъй, както сега хората търсят богатството. Защото всякога, когато човек иска другите да станат условие и възможност за него да се подигне, той трябва да знае, че и той трябва да стане условие и възможност за другите да се подигнат. Туй е като един закон. Ако ти не обединиш тия двете идеи в ума си, ти нищо не може да постигнеш. Туй трябва да бъде разбирането. Туй трябва да бъде разсъждението. При туй разбиране хората ще дойдат до правилно разбиране в живота. Тъй като мисля, аз вече разбирам какво отношение

трябва да имат хората към мене. Едновременно аз зная, че и бедните хора ще ме подигат. Аз не съжалявам един беден човек. Аз се радвам, че е беден, понеже [чрез него] аз се подигам. Той ми се явява един брат, но същевременно зная, че и аз съм една възможност този беден човек да се подигне. Аз не гледам така на бедния. Той е предметно учение за мене, но същевременно и аз съм предметно учение за него. Нещата се променят в света: младите стават стари и старите стават млади. Никой в света не може да остане на едно и също положение. То е една възможност.

Та, Писанието казва, пророкът, който се намира в критически времена, казва: „Слушайте вие, които търсите пътя на критическите времена!“

Та, ще ви приведа един пример сега, който донякъде изяснява. Един от най-знаменитите проповедници, Бичард, когато настанала криза на американските проповедници, в негово време имало един атеист, който държал лекции и сказки [и] който бил също тъй красноречив както Бичард. Бичард проповядвал без пари, а онзи – с пари и аудиторията била препълнена. В Америка постоянно се оплаквали от него, че той развращавал хората. Той казвал: „Аз уча хората, както сега разбирам. Ако един ден науча друго, ще им проповядвам.“ Един ден се срещат и двамата в Ню Йорк. Седи Бичард замислен. Онзи го пита: „Какво си се замислил, господин Бичард?“ – „Гледам на улицата едно състезание.“ – „Какво състезание?“ – „Минава един човек с един здрав крак и с една патерица. Минава и един здрав човек, който ритна патерицата на другия и той падна на земята.“ – „Ако аз бях, щях да изляза на улицата и да го ритна, да го сваля на земята.“ Бичард му казва: „Ти си този, който риташ патерицата. Не ритай патерицата на хората, но ритай здравия с двата крака.“ Замислил се той. Бичард се обърнал и [онзи] му казал: „Благодаря. Аз ще бъда два пъти внимателен да не ритам хора с една патерица, но другите с двата здрави крака, ще ги ритам. Много Ви благодаря. Ако намеря хора с два здрави крака, не се отказвам, ще ги ритам.“

Та, сега аз не искам да ритам вашите патерици. Ако вие имате някои патерици, вие може да си ги носите, нямам нищо против вашите патерици. Но здрави крака като имате, трябва да мислите. Човек трябва да мисли върху онова, което съществува в природата. Трябва да мисли за предназначението [си] като човек, какво трябва да извърши той. Защото сега всички се смущаваме, казваме: „Не съм цар, не съм министър, не съм това, не съм онова, не съм някой богаташ.“ Питам: Ако ние, хората, се обезсърчаваме, какво трябва да мислят зайците? Какво трябва да мисли един заек? Какво трябва да мисли един слон? Какво трябва да мислят тия малки животни? Те са предметно учение в живота. Заекът има идеал. И човек не е достигнал своята крайна цел. Човек още не е в образ и подобие,

човек има един дълъг път. Туй тяло, което сега носи, още не е завършено. Казват, че човек е храм Божи. То е идеалният човек. Има същества, които са достигнали, на които тялото е храм Божи. Нашият храм, има още дълго време докато съградим своите възгледи. Има нещо, което има да съграждаме.

Та, казвам: Това е новото разбиране, което трябва да ни помогне. Всички вие се нуждаете от една топла мисъл, вие се нуждаете от едно топло чувство, вие се нуждаете от една топла постъпка. От три неща човек се нуждае: от топла мисъл, от топло чувство и от топла постъпка. Когато дойдеш при мене, да не казваш: „Какво мислиш?“ Желая твоето подигане, нищо повече. „Ама повече не желаеш ли?“ Повече не ти желая. Да желая някой човек да бъде щастлив, да има едно вътрешно разбиране, да бъде той щастлив в себе си, аз не подразбирам друго нещо външно. Богатството не е достояние на никого, богатството е външно условие на природата. Ако ти си богат, то е едно пособие за това училище на Земята. Училището изисква известни пособия. Ти трябва да знаеш: един ден туй, което са ти дали, ще се вземе един ден. Постоянно виждаме, че нещата се взимат. Ти остаряваш и казваш, че ти отиваш за онзи свят. Много хубаво, за онзи свят отива! Сега вие откъде идете? Ако ви попитам откъде идете... Вие сте се научили отде идете. Имате ли ясна представа за онзи момент, когато сте дошли на Земята, на пристанището, на което сте излезли? Имате ли сте ясна представа [за момента], когато сте дошли? Толстой разправя, че във втората си година той имал ясна представа и страшно се възмутил, когато майка му го повила, че не оставила ръцете му свободни. Той се възмутил, явява се съзнание за свобода. Или някой път нас ни е страх от смъртта. Разбира се, страшна е смъртта, неизвестна е. Защото да вървя по един определен път, разбирам, но да вървя по един път, който не зная какъв ще бъде, не зная кривините му, има нещо, което ме смущава.

Сега да се върнем. Това са психологически моменти. Всички вестници са писали за кражби, за убийства, че туй не е право, разбойници, войни. Това са неща, които стават на Земята. Защо стават, не знаем. Едни забогатяват, други осиромашават, едни заболяват, други оздравяват, едни се въздигат, други пропадат. Всичките писатели, които са писали, са се мъчили да дадат една утеха на човечеството. Дотолкоз, доколкото са знаели, дали са. Там не трябва да спорим. Бъдещите писатели трябва да подемат въпроса малко по-другояче.

Кое е онова, сегашното, което може да помогне на човека? Може да кажем: любовта. Но любовта си има друг закон. Може да говорим за любовта колкото искаме. Слънцето от хиляди години грее на Земята, но вълкът си е вълк. Единственото преобразуване, което е станало с вълка, то е станало

от овчицата. Когато един вълк изяде една овца, в него е станало едно микроскопическо преобразувание. Няма вълк, който да е изял 10 милиона овце, да е останал вълк. Като изяде последната овца от 10-те милиона и тогава вече започва неговата еволюция, да опитва същата история на овцата. Казвам: Ако сте вълк и изядете 10 милиона овце, ще станете овца. Тогава ще почне обратният процес – да опитвате историята на овцата. Туй не трябва да го вземате в буквален смисъл, но в широк смисъл, само за изяснение на нещата. Тъй казано, то е само за изяснение.

При сегашните условия, при които човек живее, той най-първо трябва да вземе предвид какво влияние оказва светлината върху него. И всякога трябва да намери известна възможност, за да се подложи на влиянието на светлината. Трябва да изучава влиянието на въздуха. Защото нашето здравословно състояние зависи от светлината, нашето здравословно състояние зависи от въздуха и трето, то зависи от храната, която ние възприемаме; и на последно място, зависи от мозъка ни – както е устроен, дали има тези апарати, с които да акумулира тази светлина. Зависи и от дробовете ни, как възприемаме въздуха, какво могат да акумулират, могат ли те от въздуха да изваждат тази жизнената енергия, която е необходима. След това идва храната. Най-после идват правилните упражнения. Вие не знаете какво грамадно влияние упражнява ходенето на човека. Вие не може да си представите. Значи, ако вие не знаете как да ходите, вие ще развалите всичките условия, които храната е допринесла, които въздухът е допринесъл – вие вашето ходене ще ги развалите.

Аз гледам някой път хората като ходят. Казвам: Този човек е кандидат за затвора. Той като се кълчи, той разваля всичко. Той още не знае да ходи. Хора, свършили училище, но не знаят да ходят. Той не стъпва както трябва. Сега някои ходят тъй (чепато), това било модерно. Нямам нищо против модерното, новото, но в природата съществуват известни закони, които за цялото животинско царство еднакви са. Животните с хиляди години учеха движенията. Птиците ходят натук-натам, търсят храна. Сега, забележете, има една линия на движение. Трябва да знаеш като ходиш, как ходиш, да ползуваш своето ходене. Аз гледам някоя домакиня безразборно готви. Тук във вестниците наскоро беше дадено какъв трябвало да бъде един модерен готвач. Първо трябвало да изучи френска кухня, немска кухня, да изучи руска кухня, да изучи източна кухня, най-после да отиде в Америка, да се научи да прави тези [...] и след това да стане най-виден, гениален готвач. Авторът казва: докато се научи на тези потънкости, той ще иде в онзи свят. Там не знаем на кого ще готви.

Ние сега искаме да знаем еди-кой си философ какво е казал. Какво е казал Платон мога да ви кажа. Какво е казал Сократ? „Познай себе си!“

Интересното е, че откакто Сократ е казал туй, хората от 2000 години насам мъчно познават себе си. Един американски студент си оставил брада, угледен момък бил. Един ден идват студенти, като седели, понеже женски свят имало, накарали го да си обръсне брадата. Като си обръснал брадата, срещнал [го] професорът и не могъл да го познае. „Кой си ти?" И трябвало той отново да се препоръчва на професора си. Значи, като си обръсна тази брада, не зная дали и женският свят, които искаха това, ще го познаят, че е същият момък.

Ако човек е с брада или без брада, де седи доброто? Добрият и с брада е добър, и без брада е добър, а лошият и с брада, и без брада е лош. Че, една жена, която няма брада, не е ли добра? Та, един мъж, който има брада, не е ли добър и той? Положителното добро в света се ражда в брадата и с брадата. То е като гора, там расте. А отрицателното добро расте в безбрадието, без брада. Затова жените развиват отрицателната страна на добродетелите. Меките добродетели, нежните добродетели развиват жените, а по-срихавите добродетели развиват мъжете в брадите си. Ако мъжът си бръсне брадата, той нарушава правилото, той решава задачата на жените. Сега не искам които си бръснат брадите, да си ги оставят, ни най-малко нямам предвид да ви видя с бради. Щом са ви дотегнали брадите, станете жени, а пък на някои жени е дотегнало да са жени – да им израснат бради. В добрия смисъл взимам това. За мене и с бради, и без бради, еднакъв смисъл има; всичко е хубаво, на място е тази брада да не расте много голяма, нежна. Аз да ви дам идеал за брадата. Тъй, малки косъмчета да израснат, че да се видят тъй малко закръглени; и мустачките много малки. Най-хубавата брада и най-хубавите мустачки да нямат нужда да се бръснат и стрижат, че като станат един сантиметър, тъй малко да са наболи мустачките. Рядко се срещат такива идеални.

Да се върнем към нашия предмет. Има големи запаси, които природата оставя на наше разположение. Ние трябва да изучаваме нейните порядки. Всичките страдания, които ние имаме, не са нищо друго освен принудителни мерки, които да ни заставят да мислим. Всичките тези болести и страдания са само предпазителни мерки, които да ни заставят да мислим, да използваме нейните блага. При това ние имаме точно отрицателна мисъл, мислим, че всичко туй е произволно. Не, произволието седи в това, че не искаме да се подчиним на нейното естество, на малкия ред на живота. Някой казва: „Аз искам да бъда свободен!" Няма нищо по-хубаво от това да бъдем свободни. Свободата е последното богатство, което ти ще придобиеш, и като го придобиеш, трябва да го цениш. Последната придобивка е свободата. Щом придобиеш тази свобода, ти трябва да я употребиш и за своето благо, и за благото на своите ближни. По-голямо благо от свободата няма. Всички други неща,

които имаме, работят, за да станем свободни. И мъже, и жени трябва да станем свободни. И учители, и ученици, и деца, и родители трябва да станем свободни. След като станем свободни, ние трябва да приложим в света туй знание.

Светът ще се подигне с работа, с учение и с живот. Три неща трябват: работа, учене и живеене. Учене трябва, работа трябва и живот трябва. Другите неща са условия. Богатството и сиромашията, това са външни условия. Истинското нещо, което всеки един от вас може да извърши, е една отлична работа в света. Представете си, окото голямо ли е като диня? По някой път искате да дойде нещо грандиозно в света. Колко малко е окото! Сега, ако туй око не е доволно от формата си, ако иска да стане голямо, нали ще наруши красотата в живота? В какво седи красотата на окото? Тъй, както е сега, окото е приятно. Някой път ние не сме доволни от нашия нос. Носът, който имате, е точно за вас. Сега какъвто нос имате, един ден може да го промените. Но сега вие не знаете каква роля играе. Сега аз не искам да ви направя суеверни, но когато дойде една мъчнотия, аз си бутна носа само и мъчнотията се разтопи. Но не искам да ви кажа как се бутам, не искам да стане една традиция. Човек когато има една мъчнотия, той бута главата си. Ако ти имаш една мъчнотия и знаеш как да бутнеш главата си, веднага твоята мъчнотия ще се премахне. Ако ти имаш известна болка и бутнеш тялото си някъде, ако знаеш къде да бутнеш тялото си, ще се махне болката ти.

Преди години, когато държах една реч, дойде при мене един учен българин. След като се разговаряхме, той каза: „Не зная, често ме хващат колики на стомаха, ще умра!“ Казвам му: „Тури си ръката отгоре, щом те заболи коремът.“ – „Ако трябва някое лекарство? Употребих всички.“ Казвам му: „Тури си ръката отгоре.!“ – „Какво влияние ще упражни ръката ми?“ – „Ти направи туй нещо. Може да направите един опит когато ви заболи коремът и тогава елате да говорим.“ След 4–5 дни казва: „Чудна работа! Усещам много ме заболи коремът – турям си ръката, както ми каза, мине ми болката. Как става тази работа?“ – „Как става не е важно, нали се премахна болестта. Втори път направѝ, трети път направѝ, вместо да ходиш по аптеки. Вечерно време по 12 часа как ще ходиш? Тури си двете ръце. Но това го дръж за себе си, не го препоръчвай на другите, защото на жена ти друга рецепта ще препоръчам, другояче трябва да си постави ръцете.“

Това са положения. Ако вие си поставите ръцете в известно положение, концентрирайте мисълта си; тези отрицателни сили, които се събират, известни енергии сгъстяват се. Следователно става застой, тези енергии свиват капилярните съдове и тогава във вас се яви една вътрешна жажда,

неестествена. Ще се яви желание да пиете студена вода и още повече капилярните съдове се свиват. И тогава ще се образуват тия колики. Ръцете са два тока, които, се турят и тези сили се махнат. Турете лявата ръка отдолу и дясната отгоре. Вземете една чаша топла вода, веднага се разпущат капилярните съдове, кръвта отива по цялото тяло. Природата действува разумно, тя е разумна. Тя не обича противоположности. Това е сега едно болезнено състояние. Всякога човек не може да се лекува по този начин.

Че когато прокаженият дойде при Христа и му каза: „Ако искаш, можеш да ме очистиш“, Христос му отговори: „Искам, бъди чист! Иди, измий се и се покажи на свещеника.“ Проказата се махна. Мощно е Словото на Христа.

Ти трябва да разбираш закона. Ти не може да лекуваш един човек, ако не влезеш в него. Или най-малко, ти трябва да вземеш неговото болезнено състояние. Ти мислиш, че може да лекуваш някого. За да можеш да го лекуваш, ти трябва да почувстваш каква е неговата болест и да можеш да я носиш. Ако не почувстваш, ти не може да лекуваш. Има вибрации в света. Всички болести имат особени вибрации: понижение на трептенията и повишение на температурата, съкратяване мускулите при окото. При здравословното състояние имаме други трептения. Следователно всякога трябва да повишим трептенията на тялото и на температурата. Има една температура, която трябва да се повиши. Туй става с известни мисли или формули, които човек като внесе, той изменя [вибрациите], откъдето и да са. Или някоя хубава картина, или вечерно време може да излезеш в някоя ясна нощ и да видиш нещо, някоя звезда да ти направи силно впечатление, да остане в ума ти. В това отношение за нашето състояние небето е цяр. Онези хора, които са обезсърчени, постоянно гледат към земята. Онзи, който е обезсърчен, като погледне небето, почва да мисли за звездите, за тяхната светлина, някои са сини, някои са червени... Човек вечерно време от звездите може да вземе достатъчно светлина, с която да лекува една [своя] болест. Тя носи това, което трябва на хората.

Може да направите следния опит. Вземете чесън, изваждате го вън в някое шише. Когато някой заболее от неврастения или анормално състояние, този чесън го поставяте цяла седмица вън, когато нощите са ясни, за да може чесънът да възприеме светлината от звездите. Като се дава този чесън с лъжичка и болният се лекува. Светлината, възприета от чесъна, като влезе в човека, помага. Но трябва да знаеш как да го направиш. Всеки може да вземе чесън, всеки може да го тури. Трябва да знаеш (всяка нощ си има своето време) как да го направиш.

Та, казвам сега: Ние, които търсим Божието благо, не знаем как да го намерим. Светът се намира в преходно състояние. Ние се смущаваме за това, което не може да направим. При едно земетресение какво можеш да помогнеш? Някой път цял един град се събори, затиснат се тия хора. Как ще помогнеш? Ще отидеш да работиш, както можеш да извадиш. Дошло едно нещастие сега. Трябва едновременно много хора да работят. При това, като знаем, че това земетресение ще дойде, трябва да имаме една масивна къща, да няма нужда да ни изваждат от дома ни. Там е философията. При сегашните кооперативни здания какво ще стане? Ако дойде едно силно земетресение, тия хора ще пъшкат отдолу.

Сега не искам да кажа да не се градят такива здания. Но от неразбирането на живота ние, без да искаме, си създаваме своите нещастия. Следователно за бъдеще разумните хора, като разберат природата, няма да си причиняват нещастия. Казваме, че сега се увеличава вулканическата дейност на Земята. Коя е причината за увеличаване вулканическата дейност на Земята? Неестествените мисли на хората са оказали вече известно влияние върху строежа на земните пластове и са изместили пластовете. Ние може да очакваме и ако хората не си поправят умовете, ще дойдат земетресения и главите ще побелеят. Какъв е церът? Да изменят своите мисли вече. И Писанието казва: „Гледайте да не ви избълва Земята!“ Не мислете, че Земята, на която ние живеем, е неразумна. Има една част на Земята, която е неразумна, но има една част, която е разумна. Има нещо разумно в природата. Има нещо в природата, което не е разумно, но има нещо, което е крайно разумно. Тези два възгледа трябва да ги държим в ума си и да знаем, че някой път се натъкваме на разумните работи и тогава идат други последствия.

Сега, мисълта, която искам да остане в умовете ви, е: Вашето щастие седи във вашите ръце. Вашето щастие зависи от вашето разбиране, вашето щастие зависи от вашето дишане, вашето щастие зависи от вашето хранене, вашето щастие зависи от вашето ходене и най-после, вашето щастие зависи от вашата смърт и от вашето раждане. Но двете последните ще ги оставите. Да умрете и да се родите, вие го оставете за друг път, но сега не ви трябва да ходите да умирате. Като дойдете да умирате, оставете го.

Смъртта и раждането са само за старите хора. Като млад и като възрастен какво трябва да правите? Изучавайте живота на природата. Онова, което вие сте научили, онова, което съвременните учени хора правят, всички разумни поети, философи, музиканти, държавници, от което време и да са, направете една реформа само в себе си. Като направите тази реформа в себе си, приложете я отвън. Жените да станат условия за подигането на

мъжете. Мъжете да станат условие за подигането на жените. Децата да станат условие за подигането на родителите. Сестрите да станат условие за подигането на братята. Майките да станат условие за подигането на бащите. Учениците да станат условие за подигането на учителите, учителите – за учениците. Богатите да станат условие за подигането на сиромасите и бедните – за богатите. И в този смисъл да се образува една връзка, една вътрешна стабилност, едно вътрешно разбирателство. Не външната страна на живота. Ние сега живеем външната страна на живота. Страданията не са нищо друго освен да ни покажат какъв трябва да бъде строежът на вътрешния живот. Вътрешният живот е разумният живот, външният живот представя условията, при които сега ние може да живеем и да се изявяваме.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

19-а неделна беседа, държана от Учителя
на 11.II.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_02_14 Не я ограничавай!
лекция на Общия окултен клас

НЕ Я ОГРАНИЧАВАЙ!

Сряда, 5.30 часа
(Времето тихо, небето облачно.)
Отче наш
Размишление 15 минути
Ще ви прочета част от 51 глава от Исайа, от 12 стих до края.
Песен: „Грее слънцето“

Имате ли някоя тема дадена? (– Нямаме) Пишете върху темата: „Защо Бог създаде човека най-после, а не го създаде най-първо?“ Защо му даде последното място, а не му даде първото място? Да видим, какво ще намислите по това.

(Учителят написа на дъската няколко срички

ТИ, РА, РА, СИ
ТИ, ТО, ТИ

Какво ще разберете от това? Когато хората искат да кажат, че ще се оправи работата, те казват: „Ти, ра, ра“. Онзи умния човек, като чуе „Ра“, разбира нещо. Вие не знаете, какво значи „Ра“ на български. На български „Ра“ не значи нищо. Има един език, на който „Ра“, тъй както се произнася, значи нещо. „Ра“ е слънцето. Тогаз думите: „Ти, ра, ра, си“ се превеждат така: „Ти, Слънце, Слънце си“.

Във втория ред „То“ какво означава? На вас не е известно. На български, в случая, не означава нищо. А пък на друг език значи: „Ти който се плъзгаш, вървиш по небето!“ Тогаз двата реда могат да се преведат така: „Ти, Слънце, Слънце си, Ти, който вървиш и носиш своето светило!“

Всеки човек трябва да има едно Слънце в себе си. Кое е Слънцето на човека? Някой път хората не вярват. Слънцето прави хората да виждат нещата. Ние виждаме нещата, когато Слънцето грее. Като не грее Слънцето, не ги виждаме. Когато Слънцето го няма, не могат да се виждат нещата. Значи, онова начало в нас, което ни прави да виждаме нещата, да разбираме, което прави да се явява в нас интерес да се учим, то има разни имена. То е онова Слънце.

Когато отношенията на един човек, на едно разумно същество, спрямо живота са прави, то човек се развива правилно. Животът е връзка с онова начало,от което човек изтича. Писанието казва: „Бог изпраща Духа си и оживява. Оттегля Духа си и умира." Значи, резултатът от отношенията между Бога и човека е живота. Казва се: „Изпраща Духа и хората оживяват." Когато дойде Духът, човек живее. Значи, Духът е връзка между Първото начало и човека. Животът е един резултат. Ти, като живееш, показваш, че между Първото начало и теб има една връзка – Духът. Казваме, че Духът ще ръководи, значи говорим за онова Начало, което носи живота в себе си. Някой път вие казвате, че искате да живеете. За да живееш трябва да съществува една връзка между тебе и Бога! Сега трябва да се види, какво означава тази връзка. Донякъде може да се обясни. Не че може да се обясни напълно. За да се направи един организъм да функционира, непременно трябва да влезе в тялото въздух. И като влезе този въздух в белите дробове, човек почва да живее. Дишането се подкрепя и от други процеси, за дишането са потребни храносмилането и човешката мисъл.

Но онзи непреривен процес на живота, това е дишането. Щом спрем дишането, животът не може да се прояви. Външният живот е резултат на дишането. Като влиза въздухът от вън той произвежда този резултат. При сравнение виждаме, че същото отношение съществува и в друга област. Както въздухът влиза в човешкото тяло и го оживотворява, така и Божественият Дух влиза в човешката душа и внася живот. Когато човек почне да мисли по въпроса, какво е живота, какво е Бог и т.н., по някой път става едно пресилване у него. Пресилване може да има и в дишането. Когато човек не диша, има един резултат, а пък когато човек пресили дишането, образува се друг резултат.

Та сега има две крайности, от които трябва да се пазите. Някой път вие ставате инертни в своето дишане, в мисълта си. Вие казвате: „Мен нищо не ме интересува!" Този, който казва, че нищо не го интересува, какво го интересува тогаз? Той съзнава едно нещо, че нищо не го интересува. Следователно, това „нищо" го интересува, в дадения случай. От нищо друго не се интересува, освен от нищото! Тогаз е желателно да се види, какво го интересува. Казва, че нищо не го интересува, а иска да живее! Той казва: „Аз не искам да бъда богат. Аз искам да имам колкото да преживявам!" Не иска[л] да бъде богат, а искал да преживява. Какво значи да преживява? Не е богатството, което дава на човека живот. Богатството е едно условие на живота. Животът е независим от богатството. Някой казва: „Богат да е човек!" Вие всякога можете да бъдете богат, когато искате. Стига да искате. Но какво значи искането? Христос е казал: „Искайте,

търсете, хлопайте!“ Три неща. Какви качества трябва да има онзи, който иска? Детето, което иска от майка си хляб, какво прави? Където ходи майка му, то върви подир нея, а не седи някъде. По някой път хората не са като децата. Те си седят на едно место и искат от там и никой не ги чува. И какво значи един да ходи подир майка си? Детето е много разумно. То знае, че ако се отдалечи от майка си, тя няма да влезе в желанието му, а като е близо до майка си, тя ще го чуе и ще вземе предвид желанието му. По същия закон, ако ти се молиш и Господ не те чува, ще се изпълни ли твоето желание? Някой път хората са философи. Казва някой: „Господ всичко чува!“ Добре, на това съм съгласен. Всичко чува, но не всичко изпълнява. Тогаз? И дали Господ всичко чува? Необходимо ли е Господ всичко да чува? Във вашия ум влизат неща, които са второстепенни. Думата „чуване“ трябва да се разбере в най-[добрия] смисъл. Господ всичко чува, което е за чуване. Всичко онова, което е за чуване, чува го. Има неща, които не трябва да се чуват. Такива схващания трябва да се образуват във вас.

Ние казваме: „Обаче, понеже .“ Тогаз човек ще бъде в положението на онзи турчин, който отишел в съдилището да го съдят. Там съдиите говорили нещо, но той не разбрал, понеже не знаел български. Запомнил само думите: „понеже, обаче“. Като се завърнал в село, попитали го: „Османе, какво стана?“ Той казал: „Какво стана! Отидох в съдилището. Едно „понеже“, едно „обаче“, отиде нашето даначе!“ Значи, съдията решил да се вземе неговото теле. Хубаво сега, за да не отидеданачето, какво трябва да се прави? Вие казвате: „Понеже така и така .“ И вие мислите, че ще се разяснят нещата. Ще отиде данаचето! Като кажа „понеже“ и „обаче“, ще отиде данаचето.

Та всеки един от вас трябва да се стреми да има един правилен възглед върху живота. Не сега да го образувате, но да поддържате онзи възглед, който имате върху нещата. Няма човек, който да не разбира нещата. Всеки един човек си има един правилен възглед върху нещата. Някой каза: „Не разбирам.“ Когато човек е гладен, не разбира ли? Та и най-малките същества, когато са гладни, не разбират ли? Когато са жадни, не разбират ли? Когато им дойде време за спане, не разбират ли. Когато иде отвън светлината, не разбират ли? Всичкото това, важното, те отлично разбират! Има неща, които не разбират, но няма защо да ги разбират. Някой българин ще каже: „Ти, Ра, Ра!“, т.е. нещата стават лесно! Българинът, по някой път, казва: „За, ти, ра, ра“, животът е лесен, но за мен не е „ти, ра, ра.“

Сега у вас са се събрали известни вярвания. Но трябва да се изработи един метод, а не само вярвания. Трябва да се работи нещо. Вярата си има свое

приложение. Вярваш в някой човек, че той ще направи нещо заради тебе. Ако този човек, в когото ти вярваш, не направи това, тогаз защо ти е тази вяра? Вярвам, че слънцето ще изгрее. Като изгрее, тогаз моята вяра е вяра. Като вярвам, че слънцето ще изгрее и не изгрява, тогаз каква нужда имаме от такава вяра? Като малко дете вярвам, че ще израстна и израстна. Но вярвам, че ще израстна, а не мога да израстна, тогаз защо ми е тази вяра?

Ти вярваш в Бога! Ако тази вяра в Бога не може да ти даде това, което искаш, тогаз защо ти е тази вяра? Но казваш: „Трябва да се вярва в Бога!" Съгласен съм, но във вярата постоянно трябва да има едно приложение. Всеки ден трябва да има едно приложение!

Могат да се явят след време у вас някои противоречия. Ти можеш да кажеш: „Тази вяра, аз я оставям вече!" Добре, щом оставяш тази вяра, как ще заплащаш? Ако се обезвериш в едно, в какво трябва да вярваш? В природата има известни изключения. Не! В природата няма никакви изключения, но изключенията, това са една привидност, която съществува в природата. Ако вий сте на екватора, тогаз дните са равни, 12 часа нощ и 12 часа ден. Ако пък, се пренесете в умерените пояси, дните и нощите тук се намаляват и се увеличават. През половината година, нощите се увеличават – зимно време, а пък през пролетта дните се увеличават. А пък, ако отидете на северния полюс, там ще срещнете едно друго явление. Там нощите и дните са много големи. Там в годината има едни изгрев и един залез. Слънцето, като изгрее, върви нагоре, качва се нагоре. Тук го виждаме, че залязва, а пък на северния полюс го виждаме, че се качва като витло нагоре. После пак почва да слиза. После изчезва. И ще питате: „Какво стана? Слънцето вече не изгрява!" Аз не съм срещал нито един астроном да обяснява, но така да обясни, че да се разбере.

Ако можехте да се покачите на четири–пет хиляди километра над земята, щяхте да имате ясна представа за движенията на земята и за движението на слънцето. Идеята щеше да ви стане ясна. Защо именно на северния полюс се показва така? Аз казах на едного: „Можеш ли да направиш един прозорец и той да показва и север и юг?" Ако намериш една къща на северния полюс и ако туриш един северен прозорец, там този прозорец ще стане южен, понеже слънцето обикаля, върти се. И така, с един прозорец ще имаш и северен и южен прозорец. Ще кажеш: „Не е логично това. Как така северен прозорец да стане южен!" Става, но тук не става.

Такива противоречия има и в умствения свят и в духовния свят. Там има още по-големи противоречия. И вие, като не можете да ги разрешите, казвате: „Това не верно!" Верно е, как не! Но трябва да отидеш на мястото да го видиш. Тук не е верно, но там на северния полюс е верно, че южният

прозорец може да стане северен. Слънцето там се премества и югът става север, а север става юг. И слънцето върви и обикаля горе, няма запад. От едно място изгрява и после върви нагоре и се върти.

Децата мислят, че като залезе слънцето, отива отдолу и питат: „Как така слънцето отиде долу?“ Детето си представя, че слънцето минава отдолу и после от другия край се явява.

Това е сега едно сравнение. Това, което става във физическия свят, то е само едно сравнение на един свят, още по-обширен. Вие искате да знаете, защо е създадена земята, нали? Аз питам тогаз, защо се създава един дом? За сега вие считате земята като ваше постоянно място, но един ден, като напреднете, земята ще ви бъде само като един малък остров, от който ще минете в други острови, в други хиляди земи ще ходите. Ще бъде тъй естествено да отидете на някоя друга земя на гости, както вие ходите на гости в друг един дом. Така ще бъде в бъдеще. Като отидете на някоя друга земя, ще ви бъде ка[к]то отивате на гости в някой друг дом. Защото нашата земя представлява само едно семейство. На месечината има друго семейство, на Венера също и пр. И един ден, като се запознаете с тях, ще им отивате на гости.

Вие ще кажете: „Може ли да бъде това нещо?“ – Засега не може, а за в бъдеще ще може. Как? Когато израстнете. Някой казва: „Това е невъзможно!“ Съгласен съм. Правя следното сравнение: за червея да хвърка е невъзможно, но този червей след време ще се превърне на какавида, после на пеперуда и тогаз ще може да хвърка. На всекиго природата е дала една възможност. Един английски философ прави едно възражение. Той казва: „Има неща в света невъзможни, както е невъзможно за магарето да хвърка!“ Казвам, едно време магарето хвъркаше. Всички магарета от птици са станали на магарета по закона на еволюцията. Ти казваш: „Магарето не хвърка.“ Магарето се убеди, че с хвъркане няма да стане работата. От риби станаха на птици и птиците, по закона на еволюцията, станаха на млекопитаещи. Сега магарето не хвърка, а едно време е хвъркало. И човек се учи сега да хвърка, но само че не както първоначално. Човек е хвъркал едно време, обаче сега неговото хвъркане минава в една нова фаза. Сега той не хвърка, но кое хвърка при него? Неговият автомобил! Той сега направи така, че автомобилът му, файтонът му хвърка. Човек се качва на колата и хвърка. Спомнил си той, че едно време сам той хвъркал и сега направил друго: седи си той в колата и хвърка с нея. Това е една привилегия. Едно време, като птици, хвъркаха, имаха постижения, но имаха и ограничения. Така не можеш да придобиеш големи постижения.

Сега мисълта, на която искам да ви наведа е следната: едно ново вярване все таки трябва да допринесе нещо на човека. Вие казвате: „Новото учение, новото вярване, новото схващане за Бога какво именно трябва да ни допринесе?“ Новото вярване най-първо трябва да ни допринесе продължение на живота, после подобрение на живота, подобрение на нашите мисли, подобрение на вътрешните отношения.

И ако този живот, новият живот не допринася, тогаз какво значение би имал той? Всяко добро нещо в света трябва да допринесе нещо. Казвам, трябва да подложите вашата вяра на един опит. Нито един от вас не се е заел до сега с това. Много пъти младите са се оглеждали на огледалото. Като млади по-често сте се оглеждали. И като стари се оглеждате, но не толкоз. Че ако бихте се оглеждали, голям прогрес щяхте да направите. Защо вие се оглеждате? Само за да няма някое петно, да се почисти лицето ви, да няма някое черничко петно. Но никога не сте наблюдавали строежа на вашите вежди, на вашето чело, израза на лицето, строежа на вашите очи, на вашия нос, на устата ви – да се запознаете с лицето си. Писанието казва: „Човек се оглежда и после забравя“. Хората и сега още забравят. Ако го попитат какво представлява, той не знае. Той казва: „Красив съм, угледен съм“, но в какво седи неговата красота, не знае. Като махне огледалото, той всичко забравя, понеже няма една опорна точка. Като се погледнеш в огледалото, трябва да имаш една опорна точка. И в духовния свят хората се оглеждат. Но и там трябва да има една опорна точка. Някой казва: „Той е добър човек, благороден човек.“ Но той няма опорна точка. Де седи неговото добро и неговото благородство? Ние говорим за реалното, за това което ще остане. Вие казвате: „Като отидем на онзи свят.“ Хубаво, ще отидете на онзи свят, ще се съблечете тук, но какви ще бъдете на онзи свят? Казваш: „Там пак ще се съберем. Там пак ще има общество.“ Какви ще бъдат хората на онзи свят? Ти казваш: „По тази работа не трябва да се мисли!“ Но вие се готвите за онзи свят. Като се готвите за един бал, знаете с какви дрехи трябва да се облечете: с фрак, черен фрак, с връзка, ръкавици и пр. Но, за онзи свят като отивате, също трябва да знаете, какви трябва да отидете. Ако отидете на онзи свят без фрак, няма да ви приемат.

Най-първо си представете, че ще носите дрехи като на дякон – класическа копринена дреха, бяла дреха с пояс, ако сте от бялото братство, а ако сте от черното братство, ще имате като попът, джубе с един черен пояс, една ризница.

Как си представяте вие сега жителите на онзи свят, с какви дрехи са облечени? На онзи свят доста е установен редът. Има изработени класически дрехи, в разните общества, според степента на тяхното развитие, носят разни дрехи. Има много голямо разнообразие. Много

красиви форми има там. Мъжете и жените там по външна форма не се различават. Външно ако погледнеш, духовният свят е крайно еднообразен. Като погледнеш един човек от вън, ще видиш, че прилича на другите. Ако потърсиш своя приятел, никак няма да го намериш. На всички гласовете им еднакви, лицата им еднакви, очите им еднакви. Как ще го познаеш? На земята е друго. На земята външно има разнообразие, но хората вътрешно имат голямо еднообразие. В духовния свят разнообразието е от вътре – противоположно на нашия свят.

Като влезете в онзи свят, някой ще ви пита: „С дядо си срещна ли се?“ – „Не съм се срещал. Не мога да го позная.“ И майка си и баща си като срещнеш, също не ще можеш да ги познаеш. И след като се минат 1–2 години, ще кажеш: „Едва се научих да ги познавам!“ Как ще ги познаеш, мустаци нямат, брада нямат! Тук на спиритическите сеанси, за да ги познаят, все се явяват с костюми, с които са живели на този свят. Но това са отживели работи на земята, това е живот на земята, това не е новия живот.

Та даже и вашите вярвания, които имате сега, са много стари още. Толкоз години ви преподавам и гледам, толкоз стари възгледи имате! Не съм могъл да ви извлеча от вашите стари вярвания. И все мислите, че имате нещо ново! Аз седя и мисля, кога ще хвърлите тези старите работи. Много стари работи са те! Яко се държите за тях. С девет чифта биволи не може да ги изтегли човек.

Не трябва да ги отхвърлите. Аз съм за заменяването на старото с нещо по-хубаво. Не да се хвърли съвсем старото. Но има стари работи, които трябва да ги турите в гардероба. Вас ви е страх. Казвате: „Какъв ще ни бъде края?“ Тридесет години вече наблюдавам, как започват хората и религиозните и светските хора, как започват с любовта. Много добре започват! Аз правя своите наблюдения конкретно. И гледам, че и религиозните и светските хора еднакво започват с любовта и еднакво свършват. Някои, като влезат в едно религиозно общество, веднага стават други, не минат се 1–2–3–4–5 години и те изстиват, изстиват. И най-после всичко става обикновено.

В светската любов младите започват с един крадлив поглед. Младата мома хвърли такъв поглед на онзи момък. И онзи момък хвърли на нея такъв поглед. После ще мине, ще се поклони. Покланят се. Хубави работи, отлични са. В тях виждам един свещен трепет, нещо Божествено. После стават по-свободни, по-свободни, приближават се, дойдат вече близо. И в астрономията се знае, че когато някоя комета дойде до най-близката точка, най-силно се движи, завърти се и после взима другия път. След сто, след двеста години, след хиляда години, пак ще се върне. Идва полека, приближи се, прояви се изведнъж и си замине. Но това е с тела, които са

неодушевени. Как трябва да бъде с човека. Ние имаме сега странно разбиране. Ако на младини нашата любов е жежка, а на старини любовта изстине, това никаква любов не е. Това, което се мени и няма никакъв устой в себе си, вие не го считайте за любов. Любовта така не се проявява. Има нещо във вашите разбирания, което размътва вашата любов. И тогаз се обезсмисля, обезсмисля. Вие виждате най-първо, че вашият приятел има нещо добро. И той вижда нещо добро във вас. После вие ставате еднообразни и тези добродетели изчезват. Вие вече не си виждате доброто един в други. Защо е станало така и в двете страни? Понеже и двете страни са изгубили. И двете страни имат еднообразни схващания, нищо не са придобили. Обезсоляват хората и затова любовта не може да се прояви.

Аз ще си послужа с един реален пример: ако рисувате една картина на бял фон и ако я рисувате на чер фон, какъв метод трябва да употребите в двата случая? Ако на бяла хартия рисувате, какво ще употребите? (– Тъмното) Ако на черното рисувате какво ще употребите? (– Бялото) Питам сега, каква ще бъде разликата между две картини, от които едната е рисувана с бялото на чер фон, а другата – с черното на бял фон. (Учителят се обърна към една сестра.) Тогаз направете две скици. Ще ви бъде ли затруднение? (– Не) Направете малки скици, за да имате едно предметно учение. Някой казва: „Аз зная нещо от изкуството." Съгласен съм, но нека изнесем изкуството реално, ако рисуваме на чер фон, ще имаме едно понятие за изкуството и ако рисуваме на бял фон, ще имаме друго понятие.

Вие започвате да рисувате любовта с бял фон и свършвате с чер фон. И се обезсърдчите. И на бял фон започвате много хубаво, но не довършвате своята картина и минавате на черния фон. И се чудите, чудите! Вие сами се чудите на себе си. На белия фон сенките и изражението са от вън. А пък на черния фон изражението е от вътре. При белия фон човек има разширение отвън, хармония има в това. При черния фон има събиране на човека.

Не казвам да не рисувате, вие рисувайте на черния и белия фон. Нищо нямам против това. Но искам да кажа, че като рисувате на бял фон, ще имате един резултат, а когато рисувате на чер фон, ще имате друг резултат.

И не мислете, че когато рисувате на черен фон, ще имате постижения. Най-първо човек трябва да се учи да рисува на бял фон. Пък на черен фон само боговете могат да рисуват или най-гениалните хора, най-напредналите хора. Най-първо научете изкуството да рисувате на белия фон.

Вие сега имате в любовта си едно схващане, искате това същество, което вие обичате, да бъде ваше. Обикнете един кон. Купувате го, купите му един юлар и го връзвате. Потупате го, погладите го и казвате: „Този кон е мой." Обикнете някоя кокошка, купите я, турите я в курника, погладите я и казвате: „Тази кокошка е моя!" Също така и обикнете един човек, хванете го, искате и него по същия начин да окошарите. Но противоречието отде произтича. Вие не схващате, отде ще дойде противоречието. Вие обикнете някой човек и искате да го окошарите. Да кажем, че аз обикна някого и искам да го окошаря. Но и мен обикне някой и той иска да ме окошари. Тогаз какво се постига? Тогаз се започва една борба. Ето от какво произтича борбата, борба в любовта: ти обичаш някого и искаш да го окошариш. Друг някой те обикне, но ти нищо не знаеш и той иска да те окошари. А, някой друг иска пък, него да окошари. И нареди се цяла верига, така се явяват противоречия.

След като обикнеш някой човек, остави го свободен, за да избегнете от противоречия. Този, когото обичаш, дай му свобода! Това е естествения ход на нещата. И другото е право, но любовта трябва да се изрази, както казвам, за да изчезнат противоречията.

Не могат да изчезнат противоречията, ако не разберем процеса. Този процес е правилен. На земята така трябва да бъде. Но за да се премахнат противоречията, ти трябва да дадеш свобода на онзи, когото обичаш. Всички, като дават свобода, тогаз любовта свободно ще се прояви. Другояче любовта ще бъде любов на ограничение.

Едно същество, колкото и да го обичаш, колкото и добрини да му правиш, ако не го оставиш свободно, то ще образува за тебе противоположни възгледи. Ще се яви у него един антагонизъм, ще иска да те избягва. Например ти можеш да имаш такива възгледи за един свой приятел, който иска да те окошари, а пък твоя приятел може да си състави такива възгледи за друг приятел и т.н.

Някоя мома бяга от момъка, понеже иска да бъде свободна и момъкът бяга от момата, някой път, защото иска да бъде свободен. Някой [път], майката бяга от децата или децата бягат от майката по същата причина. Това е един общ процес. Та, горесказаното е нужно, за да не се родят противоречия в бъдеще, че да дойдат толкоз много страдания, та да се чудите какво да правите! Някои, гледам, още от сега създават инквизицията, приготвят си веригите. Така ще дойдете до безизходно положение!

Та първото нещо е следното, новото учение е: На онзи, когото обичате, ще

му дадете свобода, както на себе си! Защото, ако онзи, когото вие обичате, е свободен и вие ще бъдете свободен. Ако той не е свободен, тогаз и вашата свобода се ограничава. Ако онези, които ние обичаме, са свободни и ние сме свободни! Но ако те не са свободни и ние не сме свободни. На вас може да ви се вижда това малко странно, но ще ви приведа един малък пример, само за разяснение. Представете си, че има две другарки, които се обичат. Но на едната баща ѝ е крайно взискателен, той не дава никаква свобода на дъщеря си. Питам тогаз, между тези две другарки, понеже бащите им ги ограничават, може ли да се развива любовта им както трябва? Не може да се развива. Защото всички нещастия в света, в живота, са станали от ограничението на любовта. Всички престъпления в живота са резултат на онова вътрешно ограничение на любовта. Оттам водят своя произход страданията. И за да се премахнат страданията, трябва да се премахне ограничението вътре или да се тури онази свобода, която Бог е дал на хората. Както ти искаш да бъдеш свободен, желай тази свобода и на другите, на противоположния на тебе. И той да има същата свобода, не повече от тебе, а толкоз, колкото и ти.

Аз говоря сега за вътрешната свобода. Всички имаме еднакво схващане, но когато човек придобие истинската свобода, тогаз той е доволен от себе си. И мирът на човека произтича от онова вътрешно схващане, че той е свободен! Според моето гледище, щастието на човека седи само в това, като съзнае, че той е свободен и че в любовта му никой не го ограничава.

Че аз съм свободен като гледам Слънцето. Възхищавам се. Дойде майка ми и ми казва: „Майко, недей, недей, Слънцето може да те изгори. Ти на слънце не стой!“ Ще изляза на вятъра, ще ме лъхне той. Майка ми ще ми каже: „Не може! Ще изстинеш! Хайде вътре!“ Ще ме окошари. Искам да си измия краката с водица. Майка ми казва: „Не може, не може, ще изстинеш!“ Любов има на окошаряване! Тъкмо детето иска да се качи на дървото за круши или ябълки, майката казва: „Не може, не може, ще паднеш!“ Аз виждам, че желанието ѝ е много хубаво, любов има тук. Тогаз у детето се явява една лъжа! Когато майка му заспи, тогаз то отива.

Та първото нещо: майката да остави детето си свободно. Нека да слънчаса детето. Да е свободно. Нека го повее вятъра, да е свободно. Нека да си поизмие краката.

Та от това, външното трябва да видим какво нещо е свободата. Някой казва някому: „Чакай, чакай, ти криво мислиш!“ Остави го! Нека си мисли криво! Има една крива мисъл, нека си носи тази крива мисъл, какво ще го оправиш! Твоите работи не са оправени!

Някой ми казва: „Чакай, аз ще ти кажа как се мисли!“ Какво ще ми кажеш? Един ме пита: „В колко лица е Господ?“ Казвам: „В едно.“ Той казва: „Троеличен е, знаеш ли?“ – „Отде го намери, че е троеличен?“ – „Еди кой си философ е писал.“ – „Но и аз четох един философ, че Господ имал сто лица, а пък аз мисля, че Господ има толкоз лица, че никой не може да ги преброи.“ Той казва: „Той е направил човека по свой образ и подобие.“ – „Ти беше ли там?“ – „Мойсей писа това, което знаеше.“ – „Мойсей не е авторитет за мен, в дадения случай. И аз ще пиша сега!“ – „Но Мойсей писал!“ – „Но и аз сядам и ще пиша! И аз ще стана авторитет.“ Авторитетът не е в това, че е писал Мойсей, но в това, дали е верно туй или не. – В едно лице ли е Господ или в три? В едно лице е. Но Господ има хиляди отражения. Че ние приличаме на Бога. Това са отражения на Бога. Ако сме като Него, трябваше да бъдем всесилни като Него. Щом сме образ и подобие на Бога, трябваше да бъдем като Бога. Каквото каже Бог, става. А каквото каже човек, не става. Тогаз, какво подобие има между Бога и човека? Нека да схващаме нещата реално. Едно дете, родено от известни родители, каквото прави бащата, така прави и то. Както говори бащата, така говори и синът. Както мисли бащата, така мисли и синът. Приличат си. Ние казваме, че сме по образ и подобие на Бога. Добре, ако ние не ходим, както Бог ходи, ако ние не мислим, както Бог мисли, ако ние не постъпваме, както Бог постъпва, тогаз де е подобието? Това да не ви смущава. Имаше един приятел, когато той говори, другият му казва: „Защо ми се караш?“ Онзи му казва: „Не ти се карам. Начинът на говоренето ми, начинът на изразяването ми е такъв!“

Аз искам сега да ви извадя от един стар възглед. Те не са ваши възгледи. Вие сте толкоз ангажирани за някои неща, че сте готови да пожертвувате живота си. Не са лоши работи. Добре, ако троеличието на Бога е толкоз важно, ако ти вярваш, че Бог е троеличен, какво ще придобиеш? Или ако ти вярваш, че Бог има едно лице, какво ще придобиеш? Ти вярваш, че Христос се е родил преди 2000 години. Какво ще придобиеш? Не седи в това вяра[та], в троеличието на Бога. Троеличието на Бога се проявява в следното: Бог се изявява в света като любов, чийто резултат е живота. Бог се изявява в света като мъдрост, чийто резултати са светлината и знанието. Бог се изявява в света като истина и резултат на истината, това е свободата. Това е троеличието на Бога.

За мен свободата е нещо реално. Аз я опитвам в себе си. За мен светлината е нещо реално. Всеки ден сме обгърнати в нея. Троеличието на Бога, така виждам. Ако така разбираме, има смисъл. Някой разбират външното троеличие, в три лица. Аз съм виждал картина, Бог нарисуван в три лица, две настрани и едно отзад – триъгълник. Виждали ли сте такава картина? (– Не) Художникът е искал да изрази нещо.

Първото лице на Бога – това е Любовта. Второто лице на Бога – това е Мъдростта. Третото лице на Бога – това е Истината.

Отражението на първото лице на Бога – това е животът. Отражението на второто лице на Бога – това е Светлината, Знанието. Отражението на третото лице на Бога – това е Свободата, широкият простор.

Троеличието на Бога има тогаз смисъл. По отражение схващаме Бога. А пък щом дойде Истината при мене, аз имам самата реалност. Щом схващам Светлината, Знанието, аз имам отражението в себе си. Щом има[м] живота в себе си, аз имам отражението на Бога. Всеки ден аз преживявам троеличието на Бога. В това отношение Бог живее в мен.

Това е прелюдия, встъпление. Единствената мисъл, която ще остане от всичко това, което казах, е следната: Не ограничавай любовта в себе си, за да не създадеш всички възможности за злото и да си създадеш своето нещастие в света. Това е всичкото, което исках да кажа.

Не ограничавай любовта в себе си по никой начин, за да не създадеш злото в себе си и да създадеш своето нещастие в бъдеще. Това е една философия, която можете да опитате веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти и всякога ще намерите, че това е верно.

Когато искаме да бъдем свободни, трябва да знаем от де трябва да започнем. Свободата трябва да започнем от любовта, да не се ограничаваме, за да може да бъде живота свободен. След това не трябва да се ограничава знанието. Някой казва: „Много знание не трябва!“ То си има едно вътрешно естествено ограничение, което съществува. Но вие не туряйте никакво ограничение в себе си. Не туряй прегради на тези неща, на които Бог не е турил прегради. И тогаз, за злото имаме едно определение: злото не е нищо друго, освен ограничението на закона на Любовта. Щом ти ограничиш любовта, ти създаваш злото. Злото се е създало по единствената причина, че у онези същества, които са напреднали толкоз в своята еволюция, които са разбрали Бога, се е зародило първото желание да окошарят другите същества в тяхната кошара. Те създадоха злото. Те искаха да ограничат хората. Те възлюбиха хората и искаха да ги окошарят. Та мнозина от вас вървите по пътя на тези напреднали същества. Искате да окошарите всекиго.

Всеки, който окошарва другите, той окошарва и себе си. Сега няма да се спра много върху това. Някой друг път ще се спра да покажа последствията. Всяко едно желание, всяка една мисъл, каквато и да е тя,

скрита във вас, има едно външно изявление, някога или сега, може и след един час, след година, след две или след 15, 20, 100, 1000 години. Всяка една мисъл ще има едно външно изявление, ще се въплоти някъде. Това, което бащата и майката са мислили, то непременно ще се изяви в тяхните деца. Това, което писателят пише, то ще се яви в неговото писмо. И като четат хората това писмо, ще се яви в тях едно противоречие. Този възглед трябва да имате, за да можете да растете. Иначе ще остареете, ще се осакатите и без да искате, ще станете инвалиди в бъдеще. Мнозина ставате инвалиди. Ще дойде идеята във вас: „Господ не ме обича, този и този не ме обича!" По стария път този е резултата. Че ще ви разлюбят, аз ви го подписвам, по този път, по който вървите, до това ще дойдете! Както за онзи, който краде, мога да подпиша, че ще намери затвора, ще го хване законът. Който прави добро, пак е определено, че никога няма да намери затвора.

Какво значи да прави човек добро? Доброто е това, което не ограничава любовта! А пък злото е това, което ограничава любовта. Всяко ограничение на закона на любовта е зло. Това, което не ограничава, е добро.

Та сега стремете се в себе си към това. Това трябва да бъде първото ви постижение. Това ще ви ползува не само сега, но и в бъдеще и след векове. Това ще ви бъде полезно и в този живот и в бъдеще.

Някой казва: „Аз не искам да го ограничавам!" Но, като не го ограничаваш, ти да се чувстваш свободен. Но някой път ти, като не го ограничаваш, не се чувствуваш свободен в себе си. Не, не ограничавай и себе си в любовта!

Вие се ограничавате в себе си. Казвате: „Кого да любя и кого да не любя?" Щом казваш така, ти си създаваш злото в себе си. Не туряй никаква преграда на своята любов! Това е Божественото в тебе. Ще се яви едно ограничение в тебе, то е от друг произход. Но то е ограничението на миналото. А пък в тебе ще има един Божествения компас. Да обичаш един човек, макар и да има погрешки. Това е Божествен компас. Да кажем, че в тебе има едно желание да му помогнеш, но от човешко гледище ще кажеш: „Нека да си носи той съдбата!"

Основната мисъл разбрахте, нали?

Сега по някой път, вие се държите, както бабата, която казала: „Не искам моя дедо да го вземат. Не си давам моя дедо! Да не го вземат, моя дедо. Синко, не си струва без дедо." Вече за нейния дедо тя има едно понятие, както за Бога. Съгласен съм с нея. Влизам много добре в положението на бабата. Осемдесет години са живели, така са се обикнали, че тя не иска да се раздели от него. Тя има за него едно свещено чувство, както за Бога. Тая

стара баба е права в известно отношение. Но има още една малка закачка, от която бабата трябва да се освободи. Като умре дядото, тя ще почне да плаче за него. Щом почне да плаче за дядото, плачът показва едно неразбиране.

Това, което ние обичаме не може да умре!

И това, което ни обича и то не може да умре. Никога не умира това, което обичаш. Щом то умре, ти не го обичаш. Как се нарича философски тая мисъл? Но нека да остане тая мисъл сега, тя е много аналитична. Не мислете, че трябва да разберете още сега. Още не сте разбрали. Ще го разберете.

Не ограничавайте Божията любов в себе си! Дайте свободен ход на любовта! За Любовта, като дойде, имайте винаги едно свещено правило: да нямате никакво ограничение в Любовта. Отвън ще има едно ограничение, но на онова, което дава подтик на вашия живот, на вашата мисъл, на вашата свобода, не туряйте ограничение.

На това, което дава подтик на вашата мисъл, на това, което дава подтик постоянно на вашата свобода, не туряйте ограничения. Това е Божествената любов!

Да не туряте ограничения. Като турите ограничение, ще дойде едно състояние много тъжно. Ще дойдат скърби, страдания, от които човек много мъчно може да се освободи.

Добрата молитва

7часа и 8 мин. сутринта

(Вън, на снега се направиха гимнастически упражнения.)

21 лекция на Общия окултен клас
14 февруари 1934 г. София, Изгрев

1934_02_18 Не пресушавай живота
утринно неделно слово

НЕ ПРЕСУШАВАЙ ЖИВОТА

„Добрата молитва"
„Бог е Любов"

Има основни неща, които трябва да знае ученикът и никога не трябва да ги забравя. Всичките страдания са произлезли от забравянето. Кои са тези основни неща, които сте забравили?

Не пресушавай живота, който е в тялото ти. Сега хората правят канализация, пресушават живота на тялото. Не пресушавай чувствата на сърцето си. Не пресушавай мислите на ума. Тия три неща са негативни – какво не трябва да прави човек? Сега, какво трябва да прави? Това е най-лесното, което човек може да направи. По-лесна работа от нея няма. Това са най-лесните работи, които и децата може да направят. Вие приличате на едно дете, което е влязло в избата и видяло как бащата вадил канелата и точил вино. Детето видяло как отваря канелата, но никога не обърнало внимание, че като се отвори канелката, пак се затваря. То видяло само, че бащата я отваря. Влиза, отваря канелката и чака какво ще стане. Излиза, тича, напълнила се цялата изба с вино. По едно време идва бащата и то казва: „Аз отворих бъчвата и се напълни цялото мазе." Питам: Има ли право детето да постъпва така? Детето гледало бащата какво прави, и то [го] прави. Но де е погрешката? Бащата точи в малък съд, а то видяло, че само отваря канелата. Но какво носи и какво прави точно, не видяло.

Често и ние мязаме на малките деца: Отваряме канелите и напълваме мазето. Напълни се мазето, но се изпразни бъчвата. По някой път отваряме канелата на нашето тяло и изтича нашият живот. Даже туй отваряне на канелата правят най-учените хора, даже и светиите го правят. Завърти канелата светията и забрави да я затвори. Само при един случай забравят светиите: като ги похвалят. Светията, като го похвалят, скоро забравя, понеже толкова му е приятно, че като рече да слуша, забравя работата, и слуша туй, красивото. И по някой път, докато ни дойде на ум, че канелата е отворена, всичко изтича. Нали знаете, среща ви някой приятел, бързате на училище, много важна работа имате. Той казва: „Ще ти кажа нещо, което е много важно за тебе." Вие най-първо казвате, че нямате време, че бързате. Но като чуете, че е много важно нещо за вас, което ще ви каже и ще ви ползува, казвате: „Ще отделя време." Като започне да разправя 5, 10, 15 минути, после изгубиш цял час. Светията не трябва да слуша, като го хвалят. Той слуша, разбира. Като хвалят светията,

той казва: „Я похвалете и другите хора.“ Как ги хвалите вие тях? Кажете нещо похвално и за другите хора, за трети, за четвърти, за пети. Сега, с какво може да се похвали един светия? Как бихте похвалили един светия? Каква ще бъде вашата встъпителна реч? Когато идете при някой светия, аз ще дойда там да слушам как и какво ще му кажете. Аз съм чувал мнозина да говорят на светии. Не е лошо да хвали човек някой светия. Много хубаво нещо е. Много хубава работа е да кажеш една хубава дума на някой светия. Но за светията е много голяма опасност. Може да изтече цялото вино от бъчвата. Изобщо зная, че най-разумните светии много са ме питали какво да правят. Аз нищо не съм им казвал какво да правят, но наблюдавам: намерили са едно изкуство как да се освободят. Светията по никой начин не бяга, но когато усети, че ще го хвалят, бяга като заек. Ще се скрие някъде, защото не може да издържи. Та, единственото нещо, като усети, че го хвалят, той се скрива някъде, хората питат къде са се дянали светиите. Затова, когато идете някъде и не можете да намерите някой светия, ще знаете, че той се е скрил от вас. Не от лошо желание, ами ще му изтече виното на човека.

Сега казвам на вас: Друга наука няма. Какво ще направите? Или, за да не вземе под внимание вашите похвали, ще си тури памук в ушите. Ще си туриш памук, но то е слабост. В духовния свят светията няма право да туря памук в ушите – ако тури, всичкото светийство ще изчезне. Той трябва да слуша. Да рече да си затвори очите и да не гледа, и това нещо не е. Трябва да гледа. Пък след като го похвалят, трябва и да поблагодари. Но трябва да му са затворени устата и за да не сбърка, ако каже нещо. Та, светиите засега са намерили едно средство: бягат. Бягането е за предпочитане. Ако речеш да не бягаш, ще паднеш в плен. Христос е казал: „Не търсете слава от хората.“ Търсенето на слава е хубаво нещо, [но] не търси слава оттам, отдето ще изгубиш. С какво ще те похвали един човек? За да похвалиш някого, трябва да дадеш нещо от себе си. Трябва да си дал нещо, от което хората ще се ползуват. Ти нищо не си дал.

Ако направим едно добро и ни се плаща за него, тогава доброто не е валидно. Има хора, които идват тук, когато вътрешно са недоволни нещо и няма кой да им каже една сладка дума. Ако мине покрай тебе един и ти даде една хапка мухлясал хляб, мине друг и ти даде една хапка мухлясал хляб, мине трети, каква полза ще имаш от мухлясалия хляб? И сто души да ти дадат, че ти ще усетиш лошите последствия на хапките. Ако мине някой и ти остави от онзи, хубавия хляб, сега опечен, то е друг въпрос.

При сегашното развитие на човека, човек трябва да бъде внимателен в говоренето. Много неща може да ти се представят в една светлина, която не ни ползува. Например вземете идеята за Бога. Доказваме има ли Господ

или няма. Логически доказва ли се дали има Господ или не? Някога са доказвали това. Мислите ли, че онзи, който доказва, че има Господ, че той е свършил някаква отлична работа? Той е свършил, но знаете ли на какви хора е говорил? Само на слепите хора може да доказвате, че има слънце. На онзи човек, който има очи, каква нужда има да му доказвате, че има очи, че има слънце? Доказателството, че има слънце, е друг въпрос. Може да разискваме за естеството на слънцето. Въпрос е, че има слънце. То е унижение, когато дойде някой и иска да ми докаже има ли слънце. Аз за слънцето да питам, то е безпредметно. Да говорите, че има слънце, на слепите хора, това разбирам, но за мене няма какво да се доказва, че има Господ. На слепите трябва да се докаже, но на онези, които имат очи, ако искам да им доказвам, че има Господ, това е безсмислено. После, има ли нужда да доказвам дали това слънце грее, дали е топло или не, дали свети или не. Казвам: За топлината поставяте гърба си, поставяте лицето си на слънчевите лъчи – ще почувствувате, ако туй слънце грее. Ако не произвежда светлина, ако не произвежда топлина, не е слънце. Едно от двете: или няма слънце, или че сте сляп.

Та, по някой път човек се заблуждава. Той иска да му говорят. Някой път се заблуждава в себе си и се пита: „Има ли Господ или не?“ В какво положение може да се намира човек, щом допуска тази мисъл? Ако моите очи са здрави, виждам има ли слънце, няма ли слънце. Даже като залезе слънцето, аз зная, че пак ще дойде след няколко часа. Защото, след като залезе слънцето, след 11 часа туй слънце ще се яви. Чакайте, нищо не доказвайте на себе си.

Учениците трябва да разсъждават малко по-другояче. Питат мнозина: „Защо моите работи не ми вървят?“ Естествено е този въпрос да се зададе: защо не вървят работите. Ами, ако ти не си посял нищо в своята градина и се питаш защо не пониква нищо в нея, уместен ли е този въпрос? Ако посееш и не никне, причината е в семето. Може да посееш, не си поливал градината, не е влажно, сухо е, пак няма да поникне. Трябва да разбираш закона за обработване градината. Тогава причината не е вътре в самата природа, като причината може да седи в семето или може ти да не разбираш работата, както се казва. По някой път казвате: „Защо на другите хора върви, а на нас не върви?“ На Изгрева мнозина казват: „Ние по три пъти се молим, постоянно се молим, а пари нямаме, гладни сме. Не, не ни върви тук, на Изгрева. Не ни слуша Господ.“

Не че Господ не слуша, но съдът, който носиш, не е както трябва. Като идеш, трябва да носиш един съд, че каквото поискаш, Господ ще ти даде. Ако не носиш нищо, Господ не дава. Като идеш при Бога, трябва да носиш ума си – ще ти даде нещо за ума. Като идеш при Бога, трябва да носиш

нещо за сърцето си – ще ти даде нещо за сърцето. Като идеш при Бога, ще носиш и тялото. Но ако идеш без тяло, ако идеш без сърце и без ум, при Бога нищо няма да получиш. Вие отивате без ум, без сърце, без тяло при Бога и искате Господ да направи много чудеса заради вас. В това отношение вие сте на един крив път, защото Бог е Любов и Той е благост. Той е, Който е създал всички и грижи се и за най-малките същества. И чудно е защо именно към тебе е имал особено отношение, че теб само е забравил? Трябва да търсиш причината у себе си. Има нещо, което ти липсва, което като откриеш и поставиш на мястото му, молитвата ти непременно ще бъде чута.

После, нека да ви представя конкретно онзи велик закон в света: как трябва да се постъпва, как трябва да се прави добро. Някой казва: „Трябва да правим добро." Ето какво е истинското добро в света. Ако правя добро в света, аз ще го направя по следния начин. Ще насадя градина от няколко хиляди дървета и тогава всичките, които минават, ще ви каня на гости, но никой не трябва да носи никаква кошница. Само ще носи кошницата, която Господ му е дал. Господ на всеки едного от вас е дал една малка кошница и само със своята Божествена кошница ще дойде и колкото може в нея да тури, да тури. Във външна, друга, голяма кошница не се позволява нито една ябълка да вземе. Да напълниш външната кошница и да си носиш вкъщи седи съвременното зло в света.

Има два вида проводници – на Черната ложа и на Бялата ложа, които всяка нощ ви проповядват. Като дойдат, започват своята реч, казват: „Слушай, ти си способен човек. Трябва да помислиш малко за себе си, нещо трябва да направиш. Дом трябва да имаш, трябва да се уредиш, другояче, ще осиромашееш, гладен ще умреш. Остави този път. Сиромах ще бъдеш, няма да те почитат хората. Бедния като видиш, натисни го за главата, сиромаси не трябва да бъдем. Силен трябва да бъдеш. Който те удари, удари го и ти, да покажеш силата си. Онези, другите проповедници, не ги слушай, те нищо не знаят. Света Господ само за тебе го е създал. Ти гледай да живееш." Това, всяка сутрин като станеш, ти се проповядва. После, гледай красив да бъдеш, хубаво да ядеш, до понапълнееш малко. Ако си търговец, ако си учен, те проповядват ден и нощ. Проповядва ти се и ти слушаш. Някой път се объркаш, че не знаеш коя е Волята Божия. Говориш за Бога, а мислиш за себе си.

Днес гледам, двама души болни отиват при един виден лекар да се лекуват. Интересуват се да знаят какви са болестите и от какво страдат. Защо са станали болни? Единият от тях накуцва, но като иде при лекаря, бърза. И другият бърза. Единият казва на другия: „Ти не си толкова болен. Постой малко настрана, аз съм закъсал съвсем. Трябва да вляза пръв при лекаря."

Питам: Коя е причината на твоята болест? Защо си закъсал? Този човек, доколкото гледам, постоянно страда от преяждане. И той все за себе си мисли, нищо повече. Отива при този лекар, той е виден лекар, познава слабостите. Знае, че разполага с много пари и казва му лекарят тъй: „Болестта ти е много лоша, много пари трябва да похарчиш." – „Лесна работа." – „Много пъти ще идваш, с едно идване няма да стане оздравяването." Питам сега: не е ли хубаво много пъти да ходиш при лекаря? Този човек никога не беше мислил да прави добро на лекаря. Всеки ден ще иде да го посещава и ще плаща визитата си. После, този човек, каквото Господ е заповядал, той не е изпълнявал нито една Божия заповед. А сега, каквото каже лекарят, ще го изпълни. Казва: „Толкова капчици от това ще вземеш." Той взема, чете ги, туря шишета и казва: „Отлични хора са лекарите, които учат хората на послушание. Учат хората как да оценят своето здраве."

Казвам: И най-ученият в пътя на ученичеството има да изпита една опасност. Ученикът може да стане амбициозен, да мисли, че между учениците той трябва да бъде пръв. Някой мисли, че трябва да помни. Това не е още учение, то е фотография. Паметта е склад, в който се събират знания, но то още не е учение. То е приготовление за учене. Учен човек е, който в дадения случай, при две противоположности, може да избере правия път или, като се намери в трудно положение, да знае как да го разреши. Намираш се в трудно положение, трябва да решиш какво да правиш. Вие сте видели, даже най-простият човек, като се пореже, стиска си пръста. Това е учен човек, стисне си пръста, държи го. Даже и животните, като слонът например, като се одраска някъде, и туря кал отгоре на раната. И остава калта да засъхне. Този слон е умен, той знае как да си помогне. Ти седиш сега, порежеш ръката си и казваш: „Господи, спаси ме!" Няма какво да те спасява Господ, стисни пръста си малко, тури малко кал отгоре и работата ще се свърши. Казват: „Как да се помоля?" Като се порежеш, ще се помолиш. Пак ще те послуша Господ. Ако оставиш лятно време да тече кръвта, тя започва да се съсирва и образува една превръзка, но процесът на заздравяването ще дойде по-медленно. Щом направиш погрешка, стисни мястото. Тази рана ще заздравее. Сега има такива рани, които се образуват. Тази е физическа. Но има рани на сърцето. С пръста не знаеш как да го хванеш, не знаеш как да го направиш. По същия начин, полекичка, с крайчеца позатиснеш раната на сърцето и пет минути е достатъчно като държиш ръката си. Като вдигнеш после пръста, раната е заздравяла. Но има превръзки, които стават по-лесно, по-малко време трябва. С върха на пръста, ако знаеш как да го туриш, мястото е много деликатно, затова много нежно, деликатно ще го пипнеш.

Тия изпитания, които минавате по някой път, вие се чудите защо ви са. Те

са предметно учение. Човек, щом постъпи в каква да е школа или щом се роди в света, той е вече в една школа. Непременно ще дойдат съответните изпитания. Но на всеки едни изпит трябва да знаеш как да отговориш. Ако много вдигаш шум, ще ти кажат: „Тук трябва да учиш. Ако не, ще напуснеш училището.“ Питам: Защо малките деца умират рано? Защото не искат да учат. Понеже не искат да учат, отписват ги от училището, заминават за онзи свят. Някои до 5 години учили и не искат да учат повече. Някои до 10 години и не искат да учат повече. Казват: „Дотегна ни.“ Хората не умират, но напущат училището. Щом кажеш, че ще учиш, ще те оставят в училището, нищо повече.

Сега, не мислете, че сте ученици, а мислете, че сте една комисия, изпратена да слуша как изпитват учениците, а вие, като че сте завършили вашето образование. Ще кажете: „Комисията не е права.“ Но като комисия, която седи отвън, вие ще разберете много добре въпроса. При един изпит спор не може да има. Двама майстори на цигулка няма какво да ми хвалят своята цигулка. Може лъкът да е хубав, формата, дървото, струните може да са на място, като някоя гиздава мома. Мене това не ме интересува. Всичко туй ми е приятно, но вземам лъка, струните, да видя какво ще говори тази цигулка. Говорът какъв е. Знае ли да говори научно по всичките правила. Гласът ѝ е, който определя качеството, че е хубаво направена. Вземам един тон, втори, трети тон, казвам: Отлична е цигулката. И онази цигулка, на която се свири най-добре, тя е най-добрата цигулка. Има друга цена, а онази цигулка, на която не се свири добре, майсторът трябва да я поправи.

В дадения случай помнете, че всякога се гледа вашата работа. На учениците говоря. Но тях ги няма. Вие сте комисия. Ще имате предвид да не нападате учениците. В какво седи същността на работата? Сега, каква е задачата на една комисия? Ти си създал една своя мисъл, тя е вече едно произведение. Всяка твоя мисъл е едно твое произведение. Тази мисъл, която се ражда в твоя мозък, тя ще се представи отвън. Тази твоя мисъл е потребна, тя не е само за теб. В тебе ще се роди едно чувство. Ти пред комисия ще го представиш. Направиш една постъпка – тя не е твоя. Картината не принадлежи само на художника, който я е рисувал. Навсякъде, трябва да знаете, е същото. Една майка роди едно дете. Тя не го ражда за себе си. Роди едно момче. Утре туй момче, ще дойде друга млада майка и ще го вземе. Вие ще поплачете заради него, но тя ще ви плати нещо за вашето дете. Ако е момче, ще ви го вземат, ако е момиче, пак ще ви го вземат. Вие ще поплачете и ще се примирите. Какво трябва да правите? Ще родите второ, но и него ще ви го вземат. Три–четири родите, и все ви ги вземат. Благодарете на Бога, че вас не вземат. „Един се взема, един се оставя.“ Който се ражда, всякога го вземат, който не се ражда, него

не го вземат. Роди се нещо – вземат го. Роди се една твоя мисъл – трябва да знаеш, че тази мисъл не е твоя. Дъщеря ти пише едно писмо: „Много добре живея. Много добър другар имам. Деца имаме, това имаме, онова имаме.“ Тъй, като ние разглеждаме външния живот, то е един живот на заблуждения. Ние гледаме, че един човек направил една къща. Тази къща не е за него. Бащата казва: „Аз тази къща направих за себе си.“ Но тази къща не е твоя, ти ще я дадеш. „Имам нива“ – ти ще я дадеш. Каквото и да имаме в света, нищо не остава у нас. Ние само мислим, временното ще мине през твоите ръце и после в други ръце ще отиде.

Ще ви изясня закона: От всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство и всяка ваша постъпка ще зависи каква ще бъде съдбата ви в света. Отношението на учителя ви, отношението на външното общество към вас ще зависи от вашите мисли, от вашите чувства, от вашите постъпки. Невидимият свят няма никакво пристрастие. Определя точно. Сега, няма какво да се безпокоите. Всяка работа, която замисляте, трябва да се изработи. Всеки един трябва да се стреми да изработи нещо хубаво. Той не трябва да каже: „Аз това не мога да го направя.“ Ученикът, каквато и задача да му дадат, той трябва да се опита да я разреши. Може да е мъчна – това не показва, че задачата не може да се разреши. Не трябва сега да се спирате и да казвате: „Аз се помолих.“ Вие в дадения случай трябва да знаете, че молитвата е един метод. Когато не може да разрешите един въпрос, ще се молите, ще се молите, но не да чакате само на нея. Молитвата е справка в дадения случай. Ако така разсъждавате, ако мислите, че като се молите, всичко можете да направите, вие сте в един крив път. Молитвата е за улеснение. Молитвата е, за да не изгубите живота, който имате в тялото. Молитвата е, за да не изгубите чувството, което е в сърцето, мисълта, която имате във вашия ум. Тя е подкрепа. Тя ще свърши отлично работата. Щом молитвата е запазила живота, който е в тялото, щом молитвата е запазила чувството, което е във вашето сърце, щом молитвата е запазила мисълта във вашия ум, тогава тя е сила Божия. Тогава ние можем да постигнем това, което желаем. Следователно всякога трябва да се молим. Молитвата е връзка, да се запази животът в нас, да се обновява тялото. Молитвата е процес, за да се обновяват нашите чувства. Ако няма постоянно обнова, тогава всякога има една опасност. Всякога трябва да има една обнова в човешката мисъл. По-следващата мисъл трябва да бъде по-хубава. Всяка една мисъл трябва да бъде по-усъвършенствувана. Докато достигнете до едно положение, че сами да сте доволни от своите мисли.

Сега говорим за комисията общо, за да каже на учениците какво трябва да правят. Мнозина казват: „Какво трябва да правим, за да бъдем свободни?“ Свободата на човека се поддържа от неговата мисъл, неговите чувства, неговите постъпки. Поддържайте всякога добрите мисли, добрите чувства,

добрите постъпки. Това е, което поддържа свободата. И вие ще бъдете свободни. Ако не поддържате добри мисли, добри чувства и добри постъпки, вие не можете да бъдете свободен и нищо не можете да постигнете в света и сами се осъждате на ненужни страдания, тревоги, закъснявания.

Но аз изяснявам как всъщност седи работата кармически. Кармата, това е разбирането на човека. Тъй както хората разбират кармата, тя никога не може да се разреши. Когато апостол Павел разисква кармата, казва: „По закон никой не може да се оправдае." Ако ние мислим само за себе си и искат да ни убедят в едно прераждане, че ще станем добри, в друго, в трето, казвам: Зей, коньо, за зелена трева. Следующият живот не може да те направи добър. Ти добър не можеш да станеш, ти си едно произведение. Мисълта, която става добра, това е външно качество на мисълта. Тази мисъл не е свободна. Ако ти търсиш своята мисъл отвън, ти не си свободен човек, ти си едно произведение. Ако търсиш свободата отвътре, тогава ти ще бъдеш човек независим, отвътре ще търсиш свободата.

Нали русите освободиха българите. Свободни ли са българите? Турците излязоха от България. Умрелите турци останаха в България и днес живеят. Нас освободиха, но свободата трябва да дойде отвътре. Всеки народ трябва да се освободи отвътре.

Трябва да се разбира добрата мисъл, добрите чувства, добрите постъпки, от които зависи свободата. Сега, всичките хора са относително добри. Не зная каква дума да употребя. Представете си, че аз съм в един ресторант. Седя и гледам в една гостилница, дето ядат милионерите, ядат богати яденета и аз гледам. Ще ме ползува ли нещо? Нищо не ми дават, гледам само как ядат. Какво ще се ползувам тогава? Приборите са отлични. Паниците, вилиците, лъжиците, кърпите, всичко туй е отлично, но питам: какво ме ползува това? Те ядат, те се ползуват, но аз – нищо. Аз бих предпочел да съм в една проста българска гостилница, с прости български панички, но да се нахраня, отколкото да гледам всичкия тоя лукс. Че като изляза вън, да кажа на хората как ядат богатите хора. Чета биографията на еди-кой си светия, на еди-кой си човек, на еди-кое си семейство. Всички тия помагат за насърчение, да станат и другите хора добри. Постоянно ни разправят как е страдал Христос на кръста, как си е пролял кръвта, че може да ни избави, че може да ни пречисти. Туй е вярно, но ще трябва да провериш как чисти кръвта Христова и как спасява човека.

Тогава ние се намираме в положението на онзи американец, богат милионер. Един проповедник проповядвал на събранието, че трябва да

дадат пари за мисионерска работа. Всички дават, но милионерът нито пет пари не дава. Питат го защо? Той казва: „Няма нужда.“ На разбойника, който беше отстрана разпънат до Христа, Христос му каза: „Още днес ще бъдеш с Мене в рая. Няма какво да давам пари.“ Проповедникът му казва: „То е тъй, но онзи беше един разбойник на кръста, обърна се към Христа и каза: Господи, помени ме в Царството Си, а пък ти си жив разбойник, неразпънат още.“ Има хора, които не са разпънати. Онзи разбойник казва: „Господи, помени ме в Царството Си“, а пък този мисли, и без да каже: „Господи, помени ме в Царството си“, ще бъде спасен. Той казва: „Господ ме е създал, Той ще промисли заради мене.“

Но аз ще ви приведа пример от животинското царство. Един баща вълк и една майка вълчица, след като родят едно малко вълче, колко време го хранят? Най-първо майката носи агънце, но след като израсне вълчето, чака ли то баща му да му носи нещо? Опретне се, обикаля кошарите, научило е занаята на баща си. Сега онези, които не разбират, ще кажат, че постъпката на вълка е лоша. Мен не ме интересува дали е добра или лоша, мене ме интересува това, че малкото вълче постъпва тъй, както баща му постъпва. Учено е това вълче. Казва: „Аз трева не паса.“ Ходи, да хване някоя овца, която пасе трева. То казва: „Тя е взела от земята нещо, аз ще взема нея.“ В дадения случай вълкът постъпва много умно. Овцата пък пасе трева. Това са методи, това са убеждения. Вълкът има едни убеждения. Овцата казва: „Аз трева паса.“ Но колко уроци дава майката на своето дете, за да пасе? Тя казва: „Гледай това агне. Наблюдавай майка си по същия начин.“ То ходи да си търси храната и като намери храна, пасе.

Да допуснем, че ти си в трудно положение. Не си даровит, иде ти отръки да шиеш. Но си в противоречие – как така, свършил си 4 факултета, не ти върви там, а ти върви в шивачеството. Остани тогава като шивач да си изкараш хляба. Казваш: „Аз ще шия, ще взема ножиците, ще взема аршина и колкото за хляба, ще си изкарам.“ Едно скрояване ще направиш, една дрешка за един обяд. Ще кажеш: „Ако не ви хареса шевът, не ми давайте обяд.“ Няма да се мине и една година, и ще бъдеш отличен шивач, ще те търсят. Закачи, четирите факултета – на гвоздей, дръж ножиците, дръж аршина.

Идва един и носи един тъпан. Бие ли, бие с него. Друг носи една торба брашно. „Тъпан съм научил да бия.“ – „Много има да ти пати главата, понеже дрънкаш в чуждата кожа. Да си вървиш.“ – „Ти какво носиш?“ – „Нося торба с брашно. Не само го нося, но аз зная какво да меся.“ Имате ли нощви? Пресява брашното, меси хляба, опича го. Тогава казвам: Може да останете вкъщи, а на тъпанарина казвам да си върви. След 20 години, ако оживееш, ще биеш тъпана. Онова, което Бог е вложил във вас, вътре,

разчитайте на него. То е същественото.

Онова, което отпосле може да придобиете, то е второстепенно. Науката, например, е второстепенна. Вие, като живеете, ще придобиете тази наука. С нашите възгледи ние си създаваме ненужни страдания. Ненужните страдания са в това, като мислим, че отношенията на Бога спрямо нас са други. Отношенията на Бога са най-прави в света. Бог иска да ни застави да работим. Бог иска да ни застави да мислим. Бог иска да ни застави да чувстваме, ако трябва да чувстваме. Бог иска да ни застави да постъпваме, ако трябва да постъпваме. Това е най-простата философия.

Аз всичката философия свеждам към това: Да мисля, както Господ мисли. Зная как мисли Господ. Да чувствувам, както Бог чувствува, и зная как Бог чувствува. Да постъпвам, както Бог постъпва. Това е истинската философия. Туй като науча, другите неща сами по себе си ще дойдат. Умната мома, добрата мома, красивата мома, тя носи своето щастие със себе си. Това са нейните кандидати. Глупавата мома, и тя носи своето нещастие със себе си.

Туй не е за комисията, което ви казвам. Това е за учениците, на които трябва да го разправите. Глупава мома коя е? Онази, която не е добра, не е красива. Тя носи своето нещастие в себе си, няма никакъв кандидат. И ако има кандидати, са грозотии. Тя се оплаква от своята съдба. Защо се оплаква? Да вложи красивия ум в себе си, красивото сърце, красивите постъпки, и веднага ще се измени.

Какво трябва да мислят учениците? Не пресушавайте живота в тялото, не пресушавайте чувствата си, не пресушавайте вашата мисъл.

„Отче наш“

22-ро утринно неделно слово, държано от Учителя
на 18.II.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_02_18 Усилни времена
неделна беседа

УСИЛНИ ВРЕМЕНА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще прочета трета глава от Второто послание към Тимотея.
„Духът Божи“

„И това да знаеш, че в последните дни ще настанат усилни времена.“

Неприятното в живота показва всякога едно отклонение от онази права посока, в която човек трябва да върви. Всяко препятствие, всяко усилие, в какъвто и размер да е, показва едно малко отклонение от правия, от естествения път на живота. Под думата „естествено“ разбират естествен човек, който не може да разбере духовните работи. Естествен път е онзи, който е определен. Значи, има един определен път. В този път хората ходят без да знаят. Животните ходят по инстинкт, а човек върви по интуиция вътрешна. Значи, има неща, които да направляват. Сега ние виждаме в съвременните методи, според съвременните педагози, които говорят как трябва да се възпитава човекът. За да се възпитава човек, трябва да го оставим да влезе в естествения път на природата. Като казваме „естество“, ние разбираме слабите страни. Казваме: „Това е в естеството на човека.“ Обаче разбираме и добрата страна, защото в естеството на човека има две страни, които са вложени в него – добра и лоша.

„Ще настанат усилни времена.“ Усилните времена показват, че човешкото взима надмощие. Усилните времена се проявиха в органическия свят, когато човек се яви. Преди човека е имало пак усилни времена между по-нисшите животни, но при човека се забелязва една епоха на личния егоизъм. Ние сме вече във втората фаза на личния, индивидуалния живот на човека и минаваме в третата фаза на живота, а именно, колективния егоизъм, който сега преживяват народите. Личният, индивидуалният егоизъм стана причина човек да изгуби, понеже то влезна в разрез с народите и с всичко онова, което съществуваше в рая.

Под „рай“ разбираме установения ред на нещата, в който съществуваше една разумност. В личния егоизъм хората трябваше да напуснат рая, вследствие на което, след дълъг период, който наричат еволюция, ще дойдат при по-добри условия. Тази еволюция ние наричаме еволюция на човешкото отклонение, т.е. деволюция. Деволюция не в този смисъл на

отклонение на човешкия дух, на разумността в него, което има особено мнение за нещата, но отклонение на разумното.

Някой път казват, че дяволът е този човек, че дяволът е причина. Не, дяволът е умен. Не в този смисъл, че дяволът е лош, защото, когато се констатира злото в човека, виждаме, че злото само по себе си не съществува, то винаги е във връзка с доброто. Доброто и злото вървят заедно. Ти никога не можеш да отделиш доброто от злото.

Сега, философски като разсъждавате, вие може да дойдете до едно противоречие и да кажете: „Тогава как ще се спасим?“ Вие не трябва да поставяте злото в света, няма защо и да го поддържаме в себе си. На огъня може да се греем, но няма защо да го туряме в къщата, да запали къщата. Иначе не е лошо да се поддържа огънят. Когато говорите за злото, [се] подразбира, че вие сте турили огъня в неестествено положение, вследствие на което е изгорил къщата. Не, в къщата огън не може да остане. Това значи да туриш злото не на място. Този огън, т.е. личният егоизъм, днес изгаря всички, станала е цяла каша. Ние се стремим към друго нещо. Сега европейските народи минават в друга фаза, в колективния егоизъм. Днес всички народи се стремят да се обосноват като една фамилия, да живеят добре помежду си. Та, и вълкът се обуславя, грижи се за децата си. Така и овцата се грижи за децата си. Да оставим въпроса дали вълкът постъпва добре или не, то е друга работа. И вълкът си има свое мнение, той казва: „Аз имам право да изям овцата.“ Но и овцата: „Аз имам право да ям тревата.“ Ако турите вълка натясно, той ще каже: „Ако овцата се откаже от тревата, и аз ще се откажа от овцата. Но докато тя не се отказва от тревата, и аз не се отказвам от овцата.“ Както виждате, вълкът разсъждава здраво, логика има той.

Сега искам да ви представя мисълта си ясна чрез един окултен разказ. Ще го представя в идеална форма. Като се явило желязото в света, в него се явила идеята, че то може да оправи света. И затова отишло при един майстор, който се занимавал с естеството на желязото и му казало: „Аз имам един проект да се оправи светът чрез мене. Ако ме слушат хората, всичко ще туря в ред и порядък.“ – „Добре, ще направим един опит, да видим доколко твоят опит ще излезе добър.“ Майсторът туря желязото в огнището и после изважда го с клещи, чукал го оттук-оттам, правил това-онова, докато направил от него гвоздеи, чукове, брави, свредели и др. И след това казал на желязото: „Сега ще си отидеш и втори път ще се явиш при мене, да си кажеш резултатите от твоя проект.“ Върнало се желязото и го запитали: „Какво направи?“ – „Нищо не направих. Туриха ме в едно огнище, нагорещиха ме, чукаха ме оттук-оттам, попаднах на един неразбран човек, който не можа да разбере нищо от моята философия.“

Обръщат се сега гвоздеите, чуковете, брадвите – децата на желязото, към баща си и казват: „Татко, ти не можа да разрешиш този въпрос, не знаеше как да постъпиш с този човек, не ти стигаше умът.“ Започват те да дават на баща си ум. Гвоздеят казал: „Сега аз не ще ида при този железар майстор, познавам вече характера му, знам, че е неразбран човек. Ще отида при един земледелец, да му кажа как мога да бъда полезен на човечеството.“ – „Иди, синко, нямам нищо против това. И аз искам да видя какъв ще бъде твоят проект.“ Гвоздеят отива при един земледелец и му казва: „Имам един проект.“ – „Какъв е той?“ – „Искам да оправя света.“ – „Ела, ще те опитам. В къщата си имам две греди, които не могат да се спогодят, искам да опитам сега твоята теория.“ Той взел чука, наблъскал гвоздея на едната греда и го оставил. По едно време дошла голяма буря, съборила къщата и гвоздеят излезнал от гредата и се върнал при баща си. „Какво има?“ – „Остави се, неразбран човек излезна земледелецът, тури ме да примирявам две греди, та те не могат да се примирят.“

Тогава чукът казва: „На баща ми и на брат ми не им стига умът, и двамата отидоха при неразбрани хора. Аз ще отида сега, ще намеря някого да му покажа моя проект, като чук какво мога да направя в света.“ Отишъл той при каменаря, разправил му своя проект. Каменарят казал: „Добре, ще те опитам.“ Той взел чука и отишъл в планината, където прекарал цяла година и чукал камъни от канарите. Като свършил работата си, захвърлил чука. Чукът отишъл при баща си и казал: „И каменарят не приема никакъв проект“.

Сега ще спра дотук. След това отишли и брадвата, и свределът. И тях употребили за работа: брадвата да сече дърва, свределът да пробива дупки, но от всички хора, на които се натъкнали, те останали недоволни като неразбрани хора.

Най-после волът казал: „То се вижда, желязото не можа да оправи света, но аз ще отида при човека да му кажа какъв проект имам за това. “ Отишъл волът на гости при човека и като го видял, разказал му своя проект. Човекът го запитал: „Можеш ли да носиш юлар?“ – „Каквото искаш, мога, но един хубав проект имам.“ – „Добре“ – казва човекът. Туря му един юлар, един хомот и цяла година орал с него. Връща се най-после и волът, казва: „И аз не разбирам как може да не се приеме моят проект. Вместо да го приеме, тури ми юларя, тури ми хомот и ме впрегна на работа.“

Отишла и рибата при човека да му даде своя проект за модерното плаване. Той хванал рибата, турил я на пиростията и я опекъл. Тя се мърдала и

казала: „Тия хора не разбират. Опекоха ме и никакъв проект не разбраха.“

Най-после, като ходили всички и се натъкнали все на неприятни работи, дошъл ред и до детето. То, като помислило, помислило, казало си: „И аз ще отида при човека да му дам своя проект.“ То отишло при един голям учен, професор, и му казал: „Моля ти се, аз сега се родих, малко дете съм, нищо не зная, нямам никакъв проект. Дойдох вие да ми дадете някаква работа. Готов съм на каквато работа ме поставите.“ – „Ех, на тебе ще дадем най-леката работа – да се учиш.“

Та, сега всички учени хора, които дохождат да [си] дават проектите, са турени на работа. Единствените свободни хора, които най-малко работа вършат, това са децата, защото те са дошли без никакви проекти.

Този разказ е създаден по причина на това, че хората са ходили да дават ум на Господа. Всички хора, които са на Земята сега, все са давали ум на Господа, вследствие на което Той ги е турил на работа – и волът, и конят, и птицата, и рибата, и хората, всички са дошли на Земята, за да осъществят своите проекти. Само детето се въздържало да даде своя проект. Ако вървим по пътя на желязото, от нас ще излязат гвоздеи, чукове, брадви, свредели. Ако вървим по пътя на воловете, хомоти и гемове ще ни турят. Ако носим ума на рибите, само пиростии ще се образуват, само огнища и консерви ще се правят. И най-после, ако носим ума на детето, светът ще се поправи.

Затова казва Христос: „Ако не станете като малките деца...“ И Христос, като разглежда тази история, намира, че най-подходящото положение е на детето и казва: „За такива е Царството Божие.“ Всички други живеят сега в усилни времена. Защо? Понеже личният егоизъм е установеният закон, който тласка цялото човечество. Няма същество в света, което да не е под влияние на личния, индивидуалния егоизъм. Следователно всяко същество разглежда нещата само от свое гледище. И когато хората говорят за някакъв си морал и закон, туй е по отношение само на техния личен егоизъм. Рядко се срещат хора, които истински разсъждават. Ако разглеждате света от единия до другия край, вие ще видите навсякъде закона на насилието, който произтича от егоизма на човека. Той сам го създава.

Например богатият, който измъчва сиромаха, и сиромахът, когото измъчва, и двамата са егоисти. Ако вие размените местата им, турите сиромаха на мястото на богатия и богатия на мястото на сиромаха, ще видите, че те по нищо не се различават. Ако турите сиромаха на мястото на богатия без никакъв договор, той няма да се замисли даже и ще каже, че

всичко, каквото богатият има, е негово.

Та, сега ние търсим причината на злото в света. Откъде е дошло то? Много просто – от *личния* егоизъм на човека. Ако се освободим от него, ще влезем в колективния егоизъм. Може да се съберат 100, 200, 300 и повече хиляди хора на едно място, но при този колективен егоизъм, който съществува между тях, никакъв закон не можете да приложите. Ето, има Общество на народите създадено, но всички партии, всички общества, които съществуват в държавите, имат за принцип *личния* егоизъм. Той е основата. И ще видите, около него има неща привидни, уж за човечеството, за морала и за свободата, но всички имат за задачи подобрението на *личността* на човека.

И туй е добре, не е лошо, но хората са минали вече крайния предел. Ние никога не се спираме върху онези големи страдания, които причиняваме на млекопитающите с нашия егоизъм, вследствие на което ги избиваме повече отколкото трябва. Хората не само че себе си избиват, но и млекопитающите безразборно избиват. Вследствие на това избиване в цялата сегашна култура се създаде едно положение ужасно. Всичките сегашни болести се дължат все на това избиване на млекопитающите. Както и с изсичането на горите. Ако се изсекат всички гори, ще се унищожи и цялата цивилизация. Трябва да се спре изсичането на горите. Горивото, което е необходимо за хората, те ще могат да го намерят от други места в природата. Нека да оставим сега в растителното царство да се установи онзи установен ред и порядък, но също така да се установи редът и между млекопитающите.

Сега, аз не искам да вземете отговорността само върху себе си и да мислите, че един човек може да оправи света. Първият човек, който създаде туй положение, беше Адам, който ще бъде в състояние да изправи света. Законът е такъв. Онзи, който е направил прегрешението, той е в сила да изправи своето прегрешение. Онзи, чрез когото злото е влязло в света, чрез него може да влезе и доброто. Две положения.

Тогава аз привеждам закона: Всеки един човек, вземете в най-малък размер, е отговорен за своята съдба. Той не е отговорен за онова, което става в света, за него той не може да бъде причина, но за малкото отклонение, за малкото зло, което е направил, той е отговорен. Има и някои странични външни влияния, но за създаването на най-малкото зло той си е причина. Следователно той е в състояние да изправи това положение. Ако не беше така, тогава нещата в света никога не биха могли да се изправят. Защото, ако един човек не може да изправи себе си, как ще могат тогава 10 души, събрани на едно място, да оправят целия свят? Тъй

щото въпросът е до единицата. Значи, ако един може да оправи целия свят, тогава и вторият, и третият, и четвъртият, тези умни хора, като се съберат на едно място, ще се изправят и ще бъдат в сила да изправят и цялото човечество. Каквито са разбиранията в индивидуалните отношения, такива ще бъдат разбиранията и в колективните отношения.

Животът, който народите сега минават, е резултат на тяхното минало. Злото, което сега съществува в човечеството, е резултат на злото в миналото. Това е един трън в него. Такова е естеството на трънa. Ако имаш една бомба, пълна с взривни вещества, тя не е направена в този момент, тя отдавна е направена, но сега може да експлодира. Също така и всяка отрова носи в себе си разрушителна сила. Вземете например, в една киселина всички елементи не са еднакво разрушителни. В азотната киселина, например, азотът е причината на разрушителното ѝ действие. Като извадите азота отделно, останалите два елемента са безвредни. Ако имате сярна киселина и извадите от нея сярата, останалите два елемента са безвредни.

Също така и в човека има един вреден елемент – той е неговият личен егоизъм. Той е мощното, разрушителното. Не е въпросът да се унищожи, но този личен егоизъм трябва да се извади, той не трябва да направи цялото, целия живот на човека киселина. В химията има киселини, основи и соли. По естество киселините представят мъжкият принцип, мъжът; основите – женският принцип, жената; а солите, това са децата. Следователно, когато казваме, че ни трябва сол, значи деца ни трябват. Като дойде солта, тя носи със себе си желание за учение. Значи тя носи нещо добро. Обаче основите и киселините са необходими, за да се раждат децата. Ако няма киселина и основа, сол не може да се роди. Това е една аналогия.

Тогава вие ще кажете: „Защо съществува злото?“ Злото е мъжът, доброто е жената. А кое е детето? Вие сами ще кажете. Като се съединят мъжът и жената заедно, ражда се детето. Мъжът като киселина става лош, значи законът сам по себе си е лош, но щом влезне в съединение, то изменя своето естество. Защо? Защото може да се неутрализира. Основата го неутрализира. Азотът е краен консерватор, той има желание да седи само на едно място. Като се явиш при него, ще седиш с крайно благоговение. Той ще ти покаже какво трябва да правиш. Докато си при него, не трябва да мърдаш, защото той не обича движенията. Той е баща на децата. Щом азотът е баща на елементите, тогава кой елемент е майката? Водородът е майката, а кислородът е синът.

Това е фигуративна химия. Като влезнете в тази химия, може да работите с

нейните елементи. Сега мнозина се занимават само с материалната химия, с физическата химия; но химията има и други свойства, които хората не са научили. Вие може да предизвикате злото и в най-добрия човек. Как? Ако не знаете как да постъпите с него. Тогава обратно: ако знаете как да постъпите с най-лошия човек, вие може да предизвикате доброто в него. Едно агне никога не може да предизвика в един вълк едно благородно чувство. Малкото дете, като се роди като дете, ако агнето вземе вълча форма като дете, може да предизвика във вълка съвсем други чувства, да е разположен. Ако вие сега, в дадения случай, защото се казва: вълците облечени в овчи кожи... Ако лошите хора може да се облекат в овчи кожи, защо добрите да не се облекат във вълчи кожи? Какво лошо има, ако един човек се облече с вълча кожа? Вълк няма да стане. Както един вълк, който се облече в овча кожа, овца няма да стане, така и една овца, която се облече във вълча кожа, вълк няма да стане. Защо овцата да няма право да се облече във вълчата кожа? Значи, вълкът има право да се облече в [овча] кожа, а овцата няма право. Разбирам, но туй го наричат в съвременния живот политика.

Сега аз не защищавам, аз обяснявам. Аз обяснявам онова, което е в природата. Аз в света не може да взема никаква страна, защото, когото и да защищавам, правото не е там. Човек не може да защити овцата, не може да защити и вълка. Те сами са в състояние да се защищават. Може да вземеш страната, дето е овцата, но и вълкът, и той е прав. Вълкът, както и да го уверявате, все има една хуманност. Да ви кажа къде е хуманността на вълка. И той има хуманност. Вълкът никога не изяда болна овца. Оставете една болна овца в гората, той като мине, ще я побутне с муцуната и казва: „Ти гледай да оздравееш, вземи грижа за себе си." След като оздравее овцата, ако втори път я намери здрава, тогава изменя философията си. И давам му правото в дадения случай. Че е благороден, аз не искам да оправдавам, аз само да обясня. Има неща в света, които съществуват, защо и за какво – има свои причини. Нещата зависят от какво гледище ги разглеждаме.

Та казвам: От гледище на човешкото развитие, човек е дошъл до едно място, гдето не живее съобразно със своето естество. Не живее и ето на какво основание не живее със своето естество. В животинското царство всичките животни вървят по линията на баща си и майка си, без изключение. Едно агне мяза или на баща си, или на майка си по характер. У човека има едно грамадно различие. Много пъти синът мяза на четвърто, пето, десето поколение назад по характер. По всичко се отличава и никак не мяза на баща си. Тъй, както живеят баща му и майка му, те са трезвомислещи, а пък той е разпуснат в нравите. Как ще обясните сега? Туй го наричаме атавизъм. Но това нищо не обяснява. Това е законът на

отклонението. Когато се раждат добрите хора в света, в природата се раждат при известни времена. Не се раждат всякога. Добрите хора се раждат в определено време точно – [определено] за добрите и за лошите хора. Ако психологически се изследва раждането на вълците, раждането на овците, раждането на пчелите, на растенията, тъй, както стават, ще се извади отлична наука – да се види как се размножават, какви са законите на размножението.

После, това е необходимо при възпитанието на хората. Там е пак същият закон. Да се възпита един човек, трябва да се разбира дълбоко естеството му. Апостол Павел, когато казва, че по закон никой няма да се оправдае, „по закон“ разбираме туй е човешкото мнение. Законът в света е човешкото мнение. По човешки никой не може да се спаси. По човешки, тъй, както хората живеят, никой не може да се подигне. Сега ние оправдаваме и казваме: „Богатият човек може да има 100, 200, 300, 400, един милиард, 10 милиарда.“ Питам: Този, богатият човек, от гледището на природата има ли право да държи всичкия този капитал, струпан на едно място за своето благо? Няма право. То е едно насилие. Един човек може да изколи хиляди животни. Той може да си позволи това, но той няма право. В Божествения ред някой път животните може да станат жертва за хората, жертвата се позволява, но туй трябва да стане разумно. Не трябва да стане в разрез със законите на природата. Ако стане в разрез с природата, нарушава се нейното равновесие, което се отразява върху бъдещите поколения.

Сега, много пъти в Библията се взема, има едно обяснение за един плод. Казва се, че Ева изяла една ябълка. Че Ева изяла една ябълка! Какво зло има, че изяла една ябълка? Защо от една ябълка да произлезе такова зло, от което хората и сега не може да се освободят? Той е избор на онази неестествена храна. Грехопадението започва с месоядството в света. Падането на ангелите се дължи на месоядството. Един човек, който е месоядец, може да направи всички престъпления. Всички хора, които са месоядци, техният морал е до плевнята. Може да ви приведа ред примери какво нещо е, хората едни други може да се ядат. Тя е една епоха, когато хората са се изяждали, когато човек се е изопачил.

Имаме доста разкази колко от американските проповедници са били изяждани, опичани. Аз слушах веднъж един английски проповедник, който отучил месоядците. Преди него десетина проповедници са били изядени. Той казва: „Ако е за мен, и аз ще ида да ме изядат.“ Но той знае закона [за] масовото внушение. И като ги вижда, тракат им зъбите, но той като ги гледа, те отстъпват, изплашва ги. Казва: „Не може да ме изядете мене!“ Той не е за ядене, в него има други трептения. Ще кажете, че се е

молил. Хич не се е молил. Но в себе си трябва да обуздаем злото и да го турим на работа. Че ако ти не можеш да вземеш сериозен вид отвън, ще туриш едно положение да се самообуздаваш.

Казвате: „Защо са усилните времена?" За да се покаже какъв характер имате вие. Слушал съм и млади, и стари да казват: „Не съм ли свободен да правя каквото искам?" Само робите може да правят каквото искате. Робът кой е? Онзи, който казва, че всичко може да направи, той е един войник, на когото му заповядват „туй направи, онуй направи" и той прави. Ти си под команда. Ти си свободен само духом. Когато ти не правиш това, което ти заповядват.

Вие разбирате, че като правите туй, което искате, че вие сте свободни. Но като правите онова, което не трябва, вие ще бъдете ли свободни? Има неща естествени за човека. Там, дето е изворът, там е свободата. Дето си свободен, ти ще провериш своята свобода. Най-голямата сила на човека седи в това да се откаже да прави зло. Или другояче казано: той не трябва да става слуга на злото. Или той трябва да бъде свободен. Най-малко свободен. Или ако не може да бъде господар, да бъде свободен. Второто положение: той трябва да бъде господар на злото. Да бъдеш господар значи да туриш това зло на работа. Сега, например, научните изследвания показват, че някои хора са миролюбиви. Има хора, които не може да извършат престъпление. Устройството им е такова, че те не може да извършат престъпление. Няма достатъчно енергия. Има хора, които са така създадени, за тях да убият е толкова лесно, както да откъсне главата на една муха.

Та, казано е, че в света съществува един закон на внушение, който работи отвън. Ако ти, по едно невнимание, в света останеш дълго време да живееш на физическото поле, в материалния свят, да се занимаваш само със своето материално подобрение, ти непременно ще извършиш престъпление. Защото всичката енергия ще се събере при ушите и без да искаш, ще стане една експлозия. Следователно психологически ти трябва да знаеш на деня колко часа да работиш физически, колко часа да работиш духовно, за чувствата, и колко часа да работиш за мислите. Постоянно трябва да има слизане и качване. Ако става туй движение в ума ти, в сърцето, в тялото, престъпленията са изключени. Ако седиш само на едно място и водиш еднообразен живот, непременно престъплението ще изпъкне и тогава ще се явят разни обекти. Светът е пълен с обекти, които ще те извадят от онова равновесие, в което ти се намираш.

Искате вие да схванете туй, което може да ви бъде полезно. Не да се плашите. Много пъти вие се плашите от злото. Много пъти вие се

плашите от [по-]зло. Много пъти вие се плашите от лошите времена. Много пъти вие се плашите от сегашното положение. Казвате: „Какво ще стане със света?“ Какво ще стане със света? Къщи, които са прогнили, на които гредите са черудясали, ще се съборят. Онези къщи, които нямат добра основа, ще паднат. Пътищата, които не са добре постлани, ще се развалят. Реформа ще стане навсякъде. Всичко онова, което е добре построено, ще се устрои.

Казвам: Засега се заражда един неестествен страх. Ние искаме да оправим света. Ние желаем да се оправи светът. Хубаво е туй желание. Аз не го отричам. Ще се оправи светът. Но тъй, както ние мислим, светът по никой начин няма да се оправи. Всичко туй, което става в света сега, то ще послужи само като средство. Настъпил е вече колективният егоизъм в света. Какво ще правите? Например води се една малка революция, както в Австрия. Днес държавата е колективна единица. Не е тъй слаба. Тя има оръжие, картечници. Ще се въоръжат 10–15 души добре и ще се борят с държавата. Какъв смисъл има слабият да води война със силния?

По някой път гледам, аз като отида при пчелите, по някой път са ме нападнали, за да ми покажат, че не трябва да съм близо до кошера. Казвам: „Моля, чакайте.“ Те искат да си забият жилото. Една сестра страдаше от ревматизъм, боеше се да не осакатее кракът ѝ, уплашила се беше. Заведох я при кошера, разгневих ги и като накацаха на крака ѝ, повече от 20 пчели я ухапаха. И оздравя! Бомбардираха я пчелите със своите картечници и казвам, тази неизцерима болест оздравя. Подложи се на този картечен огън. Разумните същества [ще] го употребят за лекуване. Всяка пчела, която ужилва, ще умре. И пчелата ще каже: „Аз умрях за своето отечество.“ Ако не бях отишъл при този кошер, тя нямаше да умре. Донякъде е прав този възглед, но то е посторонно. Силата на пчелите седи в онова изкуство: събирането на мед, използуване времето да събират [...] (В разчетената стенограма има празно място, вероятно липсват 2–3 думи), в краен случай нападат, за да защитят своето богатство.

И казвам: Всички организации, които съществуват в света, това са данни, с които човечеството трябва да си послужи. Човечеството трябва да проучи живота и на всички млекопитаещи, трябва да проучи живота на рибите, трябва да проучи живота на птиците. И най-после, трябва да проучи първите раси, докато дойде до сегашната бяла раса. И туй трябва да бъде една настолна книга, за да се извади една поука.

Какъв трябва да бъде сегашният ред, който искате да установите? Ако искате да установите един социален строй, аз ви казвам: на какво трябва да почива той? Аз ще ви кажа на какво почива вашето тяло. В тялото

съществува един ред. Десет милиона клетки служат, [...] (В разчетената стенограма една или две думи не се четат) работят, приготовляват този сок и после изпращат [...] (В разчетената стенограма половин машинописен ред не се чете). Има клетки, които работят в белите дробове. Всяка клетка, когато организмът е нормален, всяка клетка взема достатъчно храна, за да живее. После нечистото се изхвърля навън, става пълно пречистване. Идеалното положение на тялото е, когато човек е здрав. Но щом съгреши човек, веднага неговата поща, съобщенията се задръстват и тогава се появяват разните болести, които лекарите лекуват по своему. Може да ги лекуват, не е лошо да се лекуват. Но казвам: Природата има един особен начин за лекуване.

Една особена лекция трябва да ви държа, която всеки може да приложи върху себе си. От този начин вие не трябва да очаквате едни бързи резултати. Най-малко трябва да чакате година и половина, за да добиете един микроскопически резултат. Трябва да чакате година и половина, не изведнъж да добиете. И ако имате микроскопически резултат в година и половина, през цялата година този резултат ще се увеличава, вие ще бъдете сигурни и мощни.

Мнозина са казвали: „Кажи ни!“ Може да се храни, но казаното трябва да се направи, трябва да се приложи вече. Идва една сестра при мене и ми казва: „Аз, Учителю, имам голяма вяра в тебе, ти всичко може да направиш.“ Казвам: „Права си. Аз всичко може да направя за себе си, но всичко за тебе не може да направя. Ако река да направя и за тебе всичко, ще наруша свободата, която имаш. Аз за тебе не може да ям, не може да мисля.“ – „Дъщерята – казва тя – се намира в критическо положение.“ Аз като майка влизам ѝ в положението. Тя я обича. И тя казва: „Обещай, и от тебе зависи.“ Не мога да ти обещая. Като имаш вяра, ще оздравее дъщеря ти. Пък като нямаш, тогава? Пък ако и дъщеря ти няма вяра... Аз мълча, право има. Зная какво ще каже. Не искам да го кажа, за да не стане. „Искам – казва – да ми обещаеш.“ Който обещава, той плаща. Аз ще платя, пък друг ще свири свирнята. И няма да излезе такава, каквато аз искам.

Та, казвам: Трябва да държите същото правило. Много пъти вашето тяло трябва да се подчини на вашето чувство. Вашето чувство трябва да се подчини на вашата мисъл. Вашата мисъл трябва да се подчини на вашия дух, на онова великото, разумното. То е един процес. Тялото трябва да се подчини. Несвоеволно чувствата ти трябва да се подчинят на мислите. Мисълта трябва да се подчини на човешкия дух. Туй е една редица.

Станеш сутрин, ти си се обезверил и казваш: „Дали съществува нещо

разумно в света? Дали съществува някакъв Господ? Дали съществуват разумни същества?“ И тогава ти ще търсиш някой философ да ти доказва дали има Господ или не. Само на слепите ще доказва, че има греещо Слънце, на другите не трябва да им се доказва, на тях казваме: „Ела и виж!“ Вие казвате: „Да се докаже.“ И започват тогава – по 3, 4, 5 начина има да се докаже, че има Господ. Хубаво, аз го доказвам. Има един мъртъв човек. Казвам му тъй: „Ти вярваш ли, че има Господ?“ Ритам го веднъж с крака. Той мълчи, образува [се] в него чувстването и той започва да се движи. Почувствувал, че някой го е ритнал. След туй му казвам: „Той чувствува, че има нещо, което въздействува върху него.“ Той не знае. Казвам: „Вярваш ли в хляба?“ Пак нищо не казва. Като го ритна, събуди се в него вкусът. Като му дам хляб, разбира ме, започва да яде. Дам цвете да мирише. Не разбира. Като го ритна още веднъж, отвори се носът. Говори му, той не чува. Като го ритна, той започва да чува. Най-после, сляп е, не вижда. Като го ритна и започва да вижда. Пет пъти като го ритна, всичките сетива се отварят от всичките тия 5 удара. Пет пъти като го ритнеш, повече нито един удар. Колко пъти трябва да ритнеш човека? Пет пъти. За всяко сетиво по веднъж. Майката като бие детето, да каже: Един път, два пъти... За всяко сетиво по веднъж. И като го удари 5 пъти, казва: „Стига, моето пиленце.“

Даже най-упоритото дете... Един учител може да направи опит, да прилага. Той ще събере децата и не произволно, за една година и половина, всякога ще види какъв е резултатът. Не трябва да риташ на кое да е място. Къде трябва да удари? Не трябва да го ударите на едно и също място. Като дойдеш до ухото, де ще го удариш? С пръстите ще заловиш долната част на ухото. Като дойде до носа, ще хванеш върха, а другото вие ще го намерите де е. Даже ако някой път, ако вие не слушате, вие може да ударите. И някой път вие хванете ухото и го опънете. Някой път пипате носа отдолу.

Боят, то е един психологически резултат. Той има чисто педагогическо възпитание. Всяко движение, всеки удар в света, тези удари, които употребяваме, те са неестествени удари. Майката удари, но този удар носи живот, внася живот. Казвате: „Трябва да се бие човек.“ Ще го проведеш разумно. Ще внесеш нещо разумно. Всеки един удар трябва да носи живот. Този, същия закон ще внесете.

Някой път в една ваша мисъл може да внесете смъртоносен удар. Неестествени удари са. Казвате: „От мене човек няма да стане.“ То е смъртоносен удар. „Аз съм последен, такъв голям грешник! Не може да се изправи в света.“ Вие нанасяте смъртоносен удар. И действително, при това безверие, което носите, вие може да потънете, може да се удавите. Но ако знаете как да снемате този товар от гърба си, ще се избавите.

Много пъти носите товар, който не е ваш. По изкуствен начин във вашия ум влязла съвсем чужда мисъл. Някой път във вас може да влезе някоя хипнотическа мисъл, да ви застави сами да се самоубиете. Много хора крадат не от добра воля. Внушена е една мисъл да краде, да върши престъпление.

За бъдеще бъдещата педагогика ще бъде така: след като се хване, апашът няма да се наказва. Но по този апаш ще се намери тази мисъл през колко души е минала. Може би 100, 200, 500 души, които са мислили по този начин. И ще се заемат да се коригират. Убил някой някого и не само едного ще съди, ще се намерят всичките по този ред, може би 1000 души. Този зародиш трябва от самото начало да се намери. Хванат едного, бият утре друг.

Казваме: „Този свят не може да се изправи." За да се поправи светът, иска се едно разбиране. Религиозните хора, не религиозните, на духовните хора седи една велика задача в света. Най-първо, трябва да внесат една светлина в човешкия ум, такава, каквато досега не е внесена. После, трябва да внесат такава светлина в човешкото, такава, каквато досега не е внесена. И трето, да внесат в човешките постъпки такава светлина, каквато не е внесена. Не от нашето лично гледище, но от едно колективно гледище, не онова гледище, което е за нашето общо благо.

„Ние няма да умрем, ние ще се изменим." Един ден ние ще минем в по-висша форма. Благото на висшите форми зависи от сегашното състояние, в което сме. Сега ние искаме да знаем дали има онзи свят. Сега в кой свят сме? Невъзможно е човек да се освободи от онзи свят. Ние сме в оня свят. От оня свят и хиляди цървули да съдерем, не може да се освободим. Ние може много пъти да умираме. Ние ще се престорим на умрели. Ще дойде Господ и като те бутне, веднъж до 5 пъти като те ритне, ще станеш. Какво ще правиш тогава? Как ще умреш? Умреш веднъж – ще те удари и като те удари, станеш. Може 10 пъти на деня да умираш, той дойде и като те ритне, ще видиш, че не се умира. Някой казва: „Ще умра." Един ритник ти трябва.

Казва Христос: „В последния ден ще ви възкреся." Казва се, там с онази тръба, с която архангел Михаил ще затръби. Че каква е тази тръба? Това е разумното. Когато се събуди разумното, всички хора възкръсват. Навсякъде тръби архангел Михаил. Един разбира едно, друг разбира друго. Който разбира, възкресява. А който не разбира – един ритник.

Казваме сега: „Светът може да страда." Светът може да страда, но не

умира. Казвате: „Трябва да се дадат жертви." Съгласен съм с това. Но ние даваме безразборно жертви, защото в един дом трябва да умре бащата, трябва да умре майката. И всички като умрат, какво ще се ползуват в този дом, кажете ми? Под думата „смърт" в първоначалния език подразбирам: ще дойдат неестествени страдания за човешката душа, които ще я спънат в нейния правилен развой на развитието. Някой хванал един път, обратен на живота. Смъртта е най-страшното. Това е ограничение на човека от свободата. Ти си роб, нищо не може да вършиш. Смъртта казва: „Ще бъдеш осигурен." За да се освободи човек от туй робство, той трябва да изтърпява. Казвате: „Да умра, да се свърши всичко!" Ако човек в смъртта умира, за да се освободи от смъртта, то е право. Но ако от живота умира, за да влезе в смъртта, той се ограничава. Ако от смъртта отива в живота, съгласен съм. Тогава освобождението иде.

Та, казва апостол Павел: „Усилни времена." Усилните времена означават всички отрицателни черти, които са влезли сега в човешката душа. Нека хората са ги родили. Хората са по-добри, отколкото в миналото. Но в тях злото отвътре е излязло на повърхността. И по-лесно може да се лекува. Казано е: Важно е, когато всеки един... Казват, че Христос донесъл спасението в света. В какво стоеше спасението на света? Христос казва: „Ако кажа, че не познавам Бога, ще бъда подобен на вас. Но Аз го познавам и Неговата воля изпълнявам."

В какво седи спасението? Спасението седи в изпълнението волята Божия. Всеки да е изпълнил тъй, както е вложено в него. Всеки знае как да изпълни волята Божия. Отвън може да се дават пояснения. Но няма нито един от вас, който да не знае как да изпълни волята Божия. Може да ви опитам. И отлично може да ми отговорите всички. Ако ви попитам как трябва да постъпят спрямо вас? Ако сте беден човек, вие ще кажете: [...] Казвам: „Моля, кажете, как да постъпим?" Ще кажете: „Нямам къща, направи ми къща. Да се мобилира тази къща. После, дрехи нямам." Казвате: „Да имам колкото да поминавам. Една заплата от 2–3000 лева. Една хубава градина." Много добре. Казвам: Ти може да направиш доброто. Той казва: „Как?" Точно тъй, както е направено на тебе. По същия начин туй, което аз направих на тебе, иди и ти го направи. Това е твой проект. Аз изпълних, аз направих, каквото ти каза: къща – къща, дрехи – дрехи, обуща – обуща. Аз не го измислих от себе си. Туй, което ти каза, аз го направих. Сега, като дойде въпрос за доброто, направи доброто. Ти казваш: „Не зная." Аз ще ти кажа. Ти на този човек ще направиш такива неща, както аз направих на [тебе]. Ти на този човек ще направиш такива дрехи, каквито аз направих на тебе – и дрехи, и шапка. „Мога ли?" Щом аз мога, и ти можеш.

„Мога ли?“ – питаш. И въпрос не поставяйте. Човек е в състояние да направи всичко онова, което е вложено в него. Имайте поне тази вяра в себе си. Това е хубавото, благородното. Щом човек изгуби тази вяра, той губи всичко човешко и търси отвън спасение. Това са условия. Физическият свят е едно условие. Домът е едно условие. Баща ви е едно условие. Майка ви е едно условие. Учителят ви е едно условие. Партията, държавата, науката, това са условия. Същността на вашето щастие, вашето подигане, като човек да бъдете полезен, зависи от самите вас – да изпълните волята Божия. Волята Божия, този велик закон, който прави човека свободен. Да бъде човек свободен, той трябва да бъде силен, да има знание, да има мъдрост, да има любов, да има живот. Той трябва да има истина в него. И най-после, той трябва да е свободен. Свободата включва това.

Тогава, някой път може да кажете: „Тъй е, който върви по един музикален закон.“ То е музика. Първо силата ти влагаш. В знанието може да приемеш. В силата трябва да дадеш от силата. От знанието трябва да приемеш. От мъдростта пак трябва да дадеш. В любовта трябва да приемеш. Живота пак трябва да дадеш. Истината трябва да приемеш. Свободата пак трябва да я дадеш. Който иска свобода за себе си, никога не може да я намери. Свободата е право на всяко живо същество. Тя е крайният предел, крайното благо, което Бог може да ни даде. То е свобода. Но без сила, без знание, без любов, без живот, без истина свобода не може да има в света. Това разбирам.

Тогава, хората като разсъждават, закон има. Може да се тури един ред и порядък. Да оставим сега света, понеже в този свят вие живеете. Ще видите, един ден вие ще посетите Земята и тя няма да е такава, каквато е сега. Мога да ви кажа кога. След 365 000 години отсега нататък Земята ще има друг образ. След това време тя ще изгори. На повърхността каквото има на Земята, ще изгори и всичките хора ще се стопят. Ще се създаде новият човек и тогава тази Земя ще бъде нова, ще живеят хора и като дойдете тогава, реките ще бъдат кристални. Никъде няма да има мътни реки. Цялата Земя ще бъде с градини, плодни дървета. Много малко животни и рибки ще играят. Пред всяка къща ще има градина, хубава музика ще има и тогава хората няма да ходят на аероплани, но ще се носят из въздуха. Искаш да хвръкнеш – ще хвръкнеш. Искаш да слезеш – ще слезеш. Бутнеш ключа и веднага излезеш. Всичко, каквото желаеш, го имаш. Слез 365 000 години ще го имаш.

Нашите времена, нашите усилни времена. 365 000 години, това е една анормална година. Ти като живееш по този начин 1000 години, то ще бъде като че ли си живял един ден. 365 000 дни ще бъдат и тогава ще бъде като

на една година. На 365 дена ще бъдете.

Сега какво ще кажете: „Да вярваме или да не вярваме?“ Вярвайте. Ако не вярвате, горко ви. Вярвайте, понеже ще бъде тъй. Даже повече ще бъде, отколкото аз го казвам. „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил.“ Тъй е казано в Писанието. Имате едно велико предназначение. Не изпущайте настоящето. Сегашният живот трябва да се направи [...] И тъй, последната мисъл [...] Ние живеем в усилни времена, дето животът на човека е несигурен отвсякъде. Много неща не трябва да се казват, защото ще се плашат хората. Несигурността е тъй голяма, но човек не трябва да се плаши.

Ще ви приведа онзи анекдот. Един българин бил много добър, много добре живеел с жена си. Връща се веднъж цял измокрен. Жена му не обичала да ходи за вода и като го вижда намокрен, внася двата котела и му казва: „Хасъл си намокрен, донеси два котела с вода.“ – „Жена, ще настина. Да се преоблека трябва, далече е.“ – „Иди, иди!“ Той взема, че излива единия котел на жена си и казва: „Сега и ти си намокрена, ти ще идеш да донесеш вода и като дойдеш, аз ще приготвя огъня за тебе.“ Ще ни намокрят. Ти или жена ти, все трябва да идете за вода на чешмата и да донесете вода. За предпочитане е онзи, който седи вкъщи, да донесе вода, а не онзи, който иде отвън. Ние, които сме вкъщи, трябва да донесем тази вода. Ако искаме да ни донесат вода, ще се намокрим.

Всеки трябва да усили своята разумна вяра и да гледа нещата много трезво. И той за Бога трябва да има такова разбиране както за баща. Господ трябва да му е така близък, както баща му и майка му. Господ трябва да бъде тъй близък на душата, както Слънцето. Господ трябва да бъде тъй близък на душата, както звездите. Господ трябва да бъде тъй близък на душата, както ябълките, крушите. Господ трябва да бъде тъй близък на душата, както е бистрата, хубава водица. Господ трябва да бъде така близък, както е близък хубавият хлебец, който хапваш. Господ трябва да бъде така близък, както чистият въздух, който възприемаш в себе си.

Какво доказателство? Че новото учение е, което трябва да оздрави душите ви. Това е, което ще въздигне света. Туй трябва да носят новите хора. Тези, които сега живеят. Добри са тия братя. Те вървят по характера на Каина, но ние трябва да бъдем Авеловци и Ситовци. Те са хората, които ще донесат благото на света. И на онези да благодарим, и те извършват доброто. Те свършиха работата и още малко работа има да довършват, може би 100–200 години.

След туй, казано е: „Ще направя ножовете на орала.“ И няма да има

ножове, защото не ни трябват. Аз гледам, някой стражар влезе в църквата, носи ножа в църквата. Всеки офицер трябва да влезе без оръжие, без никакъв пистолет се влиза в църквата. Казват: „Христова църква." Отвън имат право да носят. Ако влезе един стражар вкъщи, ако домът е свещен, той трябва да остави оръжието отвън. Другояче е разбойник. Няма какво да убиваме. Щом влезем в училището, ще снемем оръжието. Нима като идеш на леглото, като стражар трябва да носиш оръжието?

Външните съоръжения зависят от онова, умственото. Злото вътре е в нашия ум. Не е въоръжението във външното оръжие. То е нашият [...] (В разчетената стенограма думата не се чете). Ние треперим за живота – да не го изгубим. И досега има ли някой [...]* защитаваме, отколкото сега.

Казвам: Всички трябва да бъдете смели както първите мъченици. Аз уважавам външните хора. Тия хора са герои. Умира човекът геройски. Една похвална черта.

Казвам: Идеята за Бога трябва да стане плът и кръв. Да мислите тъй, както Господ мисли, да чувствувате тъй, както Бог чувствува, да постъпвате тъй, както Бог постъпва.

„Благословен Господ Бог наш"
„Добрата молитва"

20-а неделна беседа, държана от Учителя
на 18.II.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_02_21 Опитай!
лекция на Общия Окултен клас

ОПИТАЙ!

Сряда, 5.30 часа сутринта

(Ясно небе, звезди. Студено.)

Отче наш

Размишление 15 минути

Ще прочета 20 глава от Изход до 18 стих.

Някой път човек пропуща ръководните правила в живота. Защото има един закон отвън, който ограничава човека и един закон от вътре, който служи за неговото развитие и неговото посвещение. Тогаз евреите разбраха външно Мойсеевия закон, приложиха външната страна на закона и оставиха вътрешната. И сега, колкото и да са културни хората, пак се спират върху външната страна на закона, а пък вътрешната са изоставили. Външната страна ограничава човека и го спъва. По външната страна на закона никой не може да се добере до една истина. Ти храниш една кокошка, една патица и можеш да минаваш за благодетел. Продаваш я, вземаш пари и се поминуваш. После кокошката снася яйца. Ти изяждаш яйцата ѝ и минаваш за благодетел. В света отвън, каквото и да прави човек, все е вързан с едно користолюбиво чувство. Няма нито една външна страна на закона, която да не е свързана с някакво користолюбиво чувство. Ти от вън погладиш един човек, а пък имаш една задна цел. Майката помилва детето си, но и тя може да има от вътре нещо користолюбиво. Например гледаш младата мома, защото има нещо приятно, никак не гледаш стария. Обичаш новата, хубавата дреха, никак не обичаш старата. Много естествено. Това си има своя философия.

Ние вземаме външната страна на закона, външния закон и по външен начин вие искате да се повдигнете и да разберете божествените работи. То е невъзможно. По закон никой не може да се оправдае. Всички се спирате върху външната страна на нещата: кой как е погледнал, кой какво е казал. По този начин хората още хиляди години няма да знаят, как да говорят, как да гледат. Всеки един от вас има едно правило, как трябва да погледне човека, как трябва да му кажеш. И за всеки един човек има един специфичен закон, специфично правило. Трябва да обърнете погледа си върху вътрешната страна на живота. Има едно вътрешно разбиране. Свободата и силата и знанието идат при човека при едно вътрешно разбиране.

(Учителят показа две картини. И при двете картини е представен човек с

крак върху земята и се стреми към слънцето – простира ръце към него. В едната картина около човека е тъмнина, а в другата – около човека е светло.)

Тези две картини показват двете страни на закона. Черната картина е външната страна, а пък светлата картина е вътрешната страна на закона. И двете имат еднакви сюжети. Тая сестра, която ги е нарисувала, доста добре ги е схванала. Какво представят те? Закона. И в едната и в другата картина има слънце, но каква грамадна разлика има между едното слънце и другото. При картината с черния фон това, към което се стреми лицето е неговото разбиране. Но това негово разбиране не може да освети околния свят. Светът около него е тъмен. А пък, при другата картина, околният свят е осветен, човек на всякъде може да ходи, той е свободен.

Теб не ти стига умът. Значи вървиш по външната страна на закона. Стеснен си, ограничен си, значи по външната страна на закона вървиш. Постоянно ти е в ума, че хората не постъпват както трябва. Но същевременно и ти не знаеш, как трябва да постъпваш. Ти казваш: „Господ живее в хората.“ Щом Господ живее в хората, то те са в светлата картина. В тази светла картина Господ живее, пък в тая, тъмната, човекът живее. Сега тук, (в салона) тези лампи осветляват. Но те не могат да осветляват вънка, външния свят. Тук сме свободни, но щом излезем вън, ограничени ме. Вън е тъмно. Тази светлина не можем да изнесем вън.

Някой ще каже: „Защо светът е така направен?“ Това е външната страна на закона. Ако аз се спъна някъде, какво ще питам: Защо се спънах! – Защото нямам светлина. Защо се спъвам о някой камък? – Защото камъните са глупави. Всякога можеш да се спънеш о един глупав камък. Защото камъкът е застанал там, дето не му е мястото. И ти, като минеш през там в тъмното, ще се спънеш. Ще дойде някоя бълха или въшка в тебе. Защо? – Защото е глупава. Целия свят е широк, а тоя ще се качи на главата ти. И от този, умния човек, който е създаден по образ и подобие Божие, тя мисли, че ще извади нещо. Тя ще си намери там смъртта, нищо повече. По някой път и ние постъпваме така. Всичките, даже и напредналите ученици, постъпват както бълхите и въшките. Ти не трябва да грешиш, понеже щом грешиш, ти си в някоя риза вътре или си върху някоя свещена глава. И който влезе в свещената глава, него го очаква смърт, нищо повече. Защото светът не е място на произвол. Бълхата може да влезе, дето иска, никой не ѝ забранява. Не, от там няма да излезе тя, така както е влязла. И тя, като излезе, не излиза навън. Като излезе от едного, влиза в другиго. Ако разбирате така, вие пак ще дойдете до външната страна на закона, което всякога спъва хората. Животът от вън не може да се оправи. Аз не зная, няма никакви правила, които ще могат да оправят човека.

Представете си, че гладувате 4–5 деня, гладен ви държат. После ви покажат едно хубаво ядене, и като ти замирише, да не се зароди у вас едно желание да го ядете. Че може ли това да стане? Четири–пет деня да ви държат жаден и после да ти покажат вода и да не пожелаеш да я пиеш. Възможно ли е? Или половин час да не сте дишали и да нямаш желание да дишаш. Или пък да не пожелаеш светлина. Законът е: Не пожелай! Нещата са престъпни до кога? Всички неща, които се извършват без любов, са престъпни, всички неща, които се извършват с любов, са добри. Това е закон. Когато един човек не го обичаш, то каквото вземе от дома ти, ти го считаш за престъпление. А пък щом го обичаш, няма никакво престъпление. И когато обичаш някого, ти не можеш да направиш престъпление. И затова именно е казано: *Любовта е изпълнение на закона.* Без любов външният закон носи на човека от единия край до другия нещастие и ограничение. Така трябва да разбирате.

Имате още дълго време да живеете на земята. Каквото и да мислите, ще кажете: „Светът е такъв, ние сме такива." Аз разделям хората на две категории: хора, които имат любов и хора, които нямат любов. Щом се терзаеш вътре в себе си, любовта ти е много малка. Щом имаш мир в душата си, имаш, в дадения случай, любов. Ти се сърдиш, недоволен си и мислиш, че вървиш по пътя. Това показва, че ти вървиш по външната страна на закона. Де е силата на човека? Силата на човека седи в любовта му. Ако говориш на френски без любов, французинът ще ти каже: „Какво обичате?" – „Можеш ли да ми направиш една услуга?" Той ще ти каже: „Нямам време." Щом му говориш с любов, той ще се спре и ще ти услужи. В закона на любовта няма никакво изключение, а пък в закона на безлюбието всичко е изключение. И тогаз ти питаш: „Защо се случва в живота така и така?" – Защото няма любов. Някой не може да учи. Защо? Защото няма любов. Аз сега вземам непреривната връзка в разбирането. Не на едно място да разбираш, а пък на друго да не разбираш. Непреривна връзка трябва да имаш в знанието. Например да кажем, че той знае, какво нещо е съществително, но не знае какво нещо е глагол и де трябва да се тури един глагол. Какво значи глаголът „бия"? От какво произлиза този глагол? Има друг глагол – „правя" (на английски „do"). Който разбира, ще свърши някаква работа, а който не разбира работата, ще бие. Който бие, не разбира закона, а пък който направи нещо, разбира закона. „Бие" е външната страна на закона, а пък „прави" е вътрешната страна на закона. Щом направиш нещо както трябва, няма бой, а пък щом не знаеш как да го направиш, има бой.

Сега вие всички очаквате един ден, като умрете, да отидете на небето и да ви посрещнат ангелите, светиите. Че ще ви посрещнат ангелите и светиите, не се съмнявам аз. Но има два вида светии. Едни светии, облечени с черни раса, а други, облечени с бели раса. Ще ви послужат ангели, облечени в бели ризи и ангели, които са облечени с черни ризи. Два вида ангели има. Има светии на закона, има и светии на любовта. Трябва да съществува едно различие. Вие можете да поддържате която религия искате. Това е външната страна. Религиите, това са външната страна, как човек трябва да постъпва, това е цяла наука – външната страна. Но никоя религия не може да ви спаси, ако в нея не влезе любовта. Вие ще имате тогаз закона на тъмнината, на ограничението. (Учителят показа картината с тъмния фон.)

След като гледате тази картина, веднага ще ви дойде на ума една тенекия сирене, едно гърне с масло, някоя кошница с яйца, някоя каса с пари. Ще гледаш тази картина, но ще кажеш: „Парици да има, това, онова да има." Ти за Бога можеш да приказваш, но искаш владика да станеш, поп да станеш. Всеки от вас ще стане поп. Няма някой, който да не е станал поп и попадия. Защото поп значи баща (папа). Който се ожени е поп. И всяка жена, която се ожени, все е попадия. Някой казва: „Той станал поп. Това е най-високата служба." Но питам, след като станеш поп, какво ще правиш? И син ти, като стане поп и дъщеря ти попадия, всичките деца все попове, тогаз питам, кой ще ги храни тези попове.

У вас има желание, у всинца има желание да се облечем, да се вчешем хубаво. Това е външната страна на вчесването. Косите, дрехите, това означава неща от вътрешния живот. Ако се облечем външно, това е външната страна на закона. До никакво постижение не можем да дойдем така. И ако имаме външното разбиране на божествения свят ние ще имаме същото ограничение. Същият закон е и за Бога. Господ казва: „Който не ме обича." Не само трябва да вярваш в Бога, но трябва да го обичаш. Щом не Го обичаш, ти си един престъпник. И като живееш в света, каквото направиш, тогаз лошо ще бъде. Единственото нещо е: Трябва да се обича! Ти казваш: „Без любов не може ли?" – Не може. Сега по какво се познава любовта? В любовта няма вече смущение. Онази любов, в която няма смущение, онази любов, в която няма болести, в която няма страдания, е любов. Ще кажете: „Че какъв ще бъде този живот без страдание?" Отличен живот ще бъде. Като живота на ангелите. Правоверните ще кажат: „Как ще разберем живота без страдание?" – Много добре ще го разберем без страдания. Но, при сегашните условия, не можем да го разберем без страдания, при сегашните условия, както вървим, понеже вървим в тъмнината. Ние не искаме да влезем в светлината. И мислим, че като влезем, при сегашните условия в светлината, човек го очаква смърт. Има

известни микроби, които образуват сегашните болести. Щом ги изнесете на слънчевата светлина, измират всичките и затова те търсят влажните, тъмните места. Животът така е направен.

И ако дойде някой, вие по някой път, със светлината искате да го разберете външно, дали е добър или лош, само защото сте заинтересувани. Вие търсите един добър слуга. Един лош човек търси един добър човек не заради любовта, а защото иска да го направи касиер. В света има нещо користолюбиво. И в религиозното общество ще те приемат, ще станеш член и ще видят дали си добър или не, но не за да отидеш на небето, но за обществото да бъдеш добър. А пък, с това не се разрешава въпроса. Защото всеки член на каквото и да е общество не прави пакост за своето общество. Един вълк не прави пакост на своето общество. Един вълк не ходи да взема малки вълчета на другите вълци. Но спрямо другите същества е друго неговото поведение. По някой път вие се питате: „Аз напреднал ли съм?" Ти можеш да имаш напредъка на вълка. Ти можеш да имаш напредъка на овцата. Ти можеш да имаш напредъка на рибата. Ти можеш да имаш напредъка на птицата. Но това са частични работи. Човек, в сегашния си живот, ако седи с тези свои разбирания, той още хиляди години има да седи на земята.

Та казвам, трябва едно разбиране. Има едно внушение. Вие мислите, че ако напуснете сегашното свое разбиране, очаква ви некое голямо зло. За минута аз съм съгласен с това. Представете си, че живеете в една къща и някой ви казва: „Тази къща скоро ще се срути, да излезете навън." А пък друг ви казва, че отвън има такъв студ, че вие ще измръзнете. Отвън има 30 градуса студ. А от вътре къщата ще се събори. Кое трябва да предпочетете? Външният студ ще се измени, времето отвън ще стане добро, но къщата никой не може да подобри. Тая къща непременно ще се срути. Тези възгледи, които сега имате, те ще рухнат в нас и ще ни затиснат. Вън светът ще се измени. Та, за предпочитане е при най-лошите условия ние да излезем вън от къщата, която иначе ще се срути върху нас. А пък външния, Божествен свят, колкото и да е лош, той е привидно така, той ще се измени.

Сега ви навеждам на една идея. Разбиране трябва. Ако вие нямате една правилна философия за Бога, вашите работи никога не могат да се оправят. Условието да се оправят вашите работи е във ваши ръце. Аз седя на чист въздух. От мен зависи как да дишам. Няма никой, който да ме ограничава. Някой може да мисли: „Как ще се храня?" Сам ще се храниш! Някой казва: „Кой ще ме ръководи?" Сам ще се ръководиш! Няма никаква опасност от това. Слепите имат нужда някой да ги ръководи, а пък онези, които виждат, нямат нужда от никакво ръководство. После ще се заредят

други въпроси: „Ами да си уредим живота!“ Как го уреждаме сега? Мислите ли, че сегашният живот, какъвто го имаме, е уреден? Не е уреден. И няма какво да се обезсърчаваме. Ние се обезсърчаваме и искаме да уредим живота си по външен начин. Външно животът още за хиляди години ще бъде все такъв. Той бил такъв при рибите, при птиците, при млекопитаещите и при човека откак е излязъл от рая, все е такъв.

Та на първо място: Опитайте, направете един опит, да знаете, какво нещо е Любовта. Да знаете, какво нещо е Любовта. Да направите един опит с Любовта. В деня, в който ти опиташ любовта, ако времето е 30 градуса студ, ще се стопли. Когато правите опита, изберете най-студения ден и кажете: „Аз ще опитам, какво нещо е Любовта.“ Ако можете да внесете малко от тази любов, за която ви говоря, непременно 30-тех градуса ще се смалят. Вие ще имате най-малко 20 градуса над нулата. Сега, трябва ли да аргументирам с вас, че може да се подобри положението. Вие се чудите как ще се подобри положението. Да ви дам доказателство. Аз ще почна сега да ви давам доказателство.

Представете си, че извеждам едно момиченце, турям му една маска черна и никой не обръща внимание на черното малко момиче. И вървим маскирани. Това момиче не знае туй. Това черното момиче представлява външната страна на човека. Който го погледне, не му обръща внимание. Тук го бутват, там го бутват. На това момиче казвам: „Ако ти ме слушаш, аз ще ти покажа един път, по който твоят живот ще се подобри.“ Казвам му: „Има нещо в тебе, от което ти трябва да се съблечеш. Това, което е на тебе отвън, трябва да го хвърлиш.“ Но представете си, че онзи, който е турил тази маска, я е залепил. Човек трябва да има изкуството, как тя да се отлепи. Залепена е за кожата, не може да се отвади така. Цялата е залепена. Казвам му: „Ще ти дам една течност да се намажеш, та да се отлепи и така да се освободиш от тази външна чернота.“ Зад това черно лице се крие една ангелска красота. Като съблече тая дреха това момиченце и хората видят неговата красота, тогаз ще се измени всичко. Има ли опасност от една красива мома? За нея навсякъде пътя е отворен. И в Америка да отиде и в Англия! Това е Божественото!

Няма човек, който да не се поклони на красивото. Грозният човек отива да се моли. Казват му: „Нямам време.“ А пък извади красотата и онзи ще има и време и пари. И аз обичам красивото. Грозното не го обичам. Нито пет пари не давам за една черна мома. В Любовта няма престъпление. Ако вършиш престъпление, това е външната страна на закона. В любовта престъпление по никой начин не можеш да направиш. Искате да ви докажа, че не можете. Ще ви го докажа. Можете ли да отрежете едно парче месо от тялото си, да го опечете и да го изядете? – Не можеш!

Каквото и да е едно същество, няма толкова глупаво същество, което да почне да се гризе само. Само мечката по някой път, туря пръстите си в устата на детето да ги смучи. Това значи любовта. Не можеш да направиш престъпление на себе си, от себе си не можеш да ядеш. Ако хората приложат този закон, ще бъде невъзможно да направиш пакост някому. Този човек съставлява едно цяло с тебе. И тогаз няма да има нужда да правиш престъпление.

Но вие имате предвид сегашния строй на нещата. Ти казваш: „Аз съм гладен." – Хубаво. Ти искаш да ядеш една печена кокошка. Това е външната страна на закона. Че трябва да ядеш – да, но какво трябва да ядеш, това е въпроса. И ако ти снемеш това, черното от себе си, ти веднага ще намериш онази, истинската храна около себе си. Аврам отиде да принася жертва своя син. За да го изпита Господ, каза му: „Принеси сина си в жертва." Той отиде да изпълни това и си каза: „Понеже Бог изисква, ще го направя." И дигна ножа си. Каза му се: „Няма какво да принасяш сина в жертва." И видя Аврам овен, вплетен в храстите там. И от къде дойде този овен? Когато вие сте гладен, ако искате да изпълните Божия закон, веднага ще бъдете задоволени. Можете да направите още сега опит. Ако искате да познаете, до де сте достигнали, седнете на масата. Нямате нищо, нито пет пари, нито хляб. Кажете: „Според закона на любовта", и хлябът ще дойде, яденето ще дойде, хубаво изпечен хляб, от никаква фурна няма да ходите да го купувате. Щом сте гладен подремнете си малко и ще намерите хляба на масата. И не търсете кой го е донесъл. Да кажем, че нямате обуща, пак подремнете малко и ще видите обуща. Дрехи нямате или каквото и да е – направете опит. След това няма да ходите да разправяте на хората: „Аз само като дремнах, хлябът дойде!" То ще остане един факт само за тебе, ти ще го знаеш. Разправиш ли го на другите хора, пак ще бъдете облечени в черната дреха. Тогаз законът не работи. То е за тебе. Когато всички хора говорят това-онова, аз се спра и си казвам: „Чакай да видя този закон прав ли е или не." Аз седна и хлябът е там. И казвам: „Този закон е прав." А пък, като седна и няма хляб, тогаз казвам: „Законът не работи." Искам да чета една книга, подремна на масата, събудя се и книгата е там. Или пък подремна и събудя се и книгата я няма. Този закон работи по пътя на любовта. Трябва да разбера нещо. Подремна и като се събудя, разбирам го.

Там, дето има Любов в света, нещата са реални. Всичко това, което в дадения случай ти е необходимо, ти е дадено. Сега направете един опит. Не пъшкайте само. Ти казваш: „Кога ще се оправят работите?" Ако имаш да вземаш от някого, ти го даваш под съд. Ако не дава, изваждаш кобура си и пак вземаш. Но утре на тебе ще ти покажат кобура. Сега аз гледам, тук не можете да си разпределите столовете. Две сестри сядат и се бутат. И

след това ме пита: „Учителю, кога ще дойде Христос?“ Някой ще гледа през прозореца ми, какво правя в стаята си и пита: „Кога ще дойде Христос?“ Казвам, още дълго има, додето дойде Христос. Щом я няма любовта, престъпления навсякъде има. Това да го знаете. И без пердета може да е човек и пак да върши престъпления. Той може да е без пердета, но това може да е долап. Аз ще направя добро някому, ще дам на бедния, но това пак може да е долап. Когато има любов и при отворен прозорец и при затворен прозорец, пак е същото. А когато няма любов и при отворен и при затворен прозорец, пак законът е същия. Той е в онова, дълбокото убеждение.

Казват: „Какво има на онзи свят?“ Че онзи свят е свят на любовта! Ами този свят? Този свят е свят на закона, на безлюбието. И тук и горе е онзи свят. Че черните ангели живеят във външната страна на онзи свят. Ако сте със старите разбирания, като влезете в онзи свят, ще видите, че онзи свят външно прилича на този свят. Ако пък живеете в закона на любовта, то и тогаз този свят и онзи свят пак си приличат. Сега каквото и да ми разправят, нещата ще останат неразбрани, освен ако опитате онази любов, с която Христос е пожертвувал себе си. Но влизали ли сте в мислите на Христа, каква е била Неговата мисъл, когато се е жертвувал? Вие обръщате внимание на външната страна на живота, че е бил прикован на кръста, но представяте ли си онези очи, с които е гледал на света? Ти казваш: „Не можем да си представим.“ Ако имате Неговата любов, ще си представите това и ще можете да извършите това, което Той е извършил. Вие казвате: „Ние нямаме сила да извършим това.“ Щом нямаш сила, това значи, че нямаш любов. Любовта е нужна! Дето има любов, нещата лесно могат да се извършат. И най-малките работи без любов са тежки. Като говоря сега, аз не подразбирам механически този процес. Ти казваш: „Как ще стане тази работа?“ Онова дете, което иска да проходи, пита ли как ще стане тази работа? Онова яйце, което иска да се измъти, пита ли как ще се измъти? Не пита. Започни и не питай! Не се спирай върху думата, но върви и то е въпрос на време. И на яйцето най-напред не е вървяло, но яйцето върви. И като седи това яйце под кокошката 21 деня, пилето излиза навън.

Да се зароди у вас желание, така както у яйцето се зарежда желание да бъде под крила. И както казва псалмопевецът в 91 псалом: „Който живее под крилата на Всевишнаго.“ Трябва да разбираш това. Ти си още едно яйце. Ще потърсиш да бъдеш под крилата на кокошката. И като поседиш така 21 деня, няма да бъдеш вече яйце, но ще бъдеш пиле. И тогаз ще чуеш гласа на тези крила и ще изпълниш закона. Ти, като влезеш под Божествените крила, ще станеш свободен. Затова трябва да седиш там. Тогаз ще добиеш първата си форма. Казано е там: „Който живее под покрива на Всевишния, ще пребивае под сянката на Всемогъщаго.“

Та казвам, направете един личен опит и за него никому не говорете. И правете опити, докато дойдете до сполучлив опит. Аз на мнозина съм говорил за опити. Дойде ви някоя болест, някоя неприятност, направете опита. Вие все търсите външната страна на закона. Не е лошо. Външната страна на закона ще си съществува. Но там е робство. Е, хубаво, вий боледувате. Ако имате пари, ще викате някой способен лекар и ще ви помогне. Но представете си, че нямате нито пет пари в джоба си. Тогаз какво ще правите. Сега аз говоря на онези от вас, които нямат нито пет пари. Казвам, които нямате пари, живейте по закона на любовта, а които имате пари, живейте по стария начин.

Вие казвате: „Онези имат пари." Тогаз им станете слуги. Ти казваш: „Ама аз не искам." Щом не искаш да станеш слуга, тогаз работи по закона на любовта. Вие казвате: „Как?" Че онова дете, което отива на училище, знае ли да пише? Не знае. Казваш: „Как ще напиша а-то?" Можете да кажете какво се добива, като се напише буквата „а". Голямо постижение има чрез това. Един, който може да напише „а", всичко може да направи вече. Защото, като напишеш една буква, като произнесеш една дума, ти си служиш със сили. Думите, които Бог е създал, те са сили. Ако ти знаеш да произнесеш думата любов! Да ви представя сега, да ви дам един пример, какво нещо са думите. Представете си, че имате един богат човек и вие го намирате. Той е умрял. Ако този човек го пренасяте от едно място на друго и го бутате и запитвате, ще ви каже ли нещо? Не. Този, богатия човек не може да ви бъде в услуга. Макар да е богат, нищо не може да направи за вас. Това е сегашния живот. Но ако този богатият, като започнете да го разтривате, се съживи най-сетне, той ще бъде готов да направи всичко за вас.

Една дума, ако я съживиш, тя ще направи всичко за вас, но ако я носиш от едно място на друго, като умрелия богаташ, тя нищо не може да направи. Ти казваш: „Любов." Тя е мъртва дума. Ти казваш: „Благост", тя е мъртва дума. Ти казваш: „Сила", тя е мъртва дума. Ти казваш „сила", но оставаш безсилен. Ти говориш за вяра, но като дойде време, вярата в нищо не може да ти помогне.

Имаме един Симеон първозвани, мисля че е от с[ело] Б. Искал той да приложи Христовия закон. Един ден излязъл в село, видял една голяма бога (бик), че мучи и му казал: „Какво си се замучил? Кой ти даде правото?" Хваща богата за рогата и казва: „В името на Господа Исуса Христа да не мучиш." Тая бога го свалила на земята и почнала да го мушка. И едвам дошъл говедарят и го спасил. И после казал той: „Богата излезе много силна, щеше да ме смачка." „В името на Господа Исуса

Христа“, казва, но богата е по-силна. Казвам: Какво те подбуди да хващаш тази бога за рогата? Тая бога беше в тебе. Ти не можеш да победиш тази бога, докато ти не си господар на себе си. Като бутнеш тази бога за рогата, трябва да престане силата ѝ. Като я бутнеш с любовта, тази бога ще изгуби силата си. В нея няма да има разположение да ти повреди. Той не отишел с любов при богата. Той казал на богата: „Кой ти даде право да мучиш!“ Това е външната страна на закона. Не трябва така. Той трябваше да отиде към задната страна и да побутне богата, да я поглади и да каже: „Много добра бога си ти.“ Да я поглади и богата щеше да има съвсем друго разположение. Щом си хванал рогата на богата, ти имаш работа с външната страна на закона. И тогаз работите ще станат така, както ти не желаеш.

Сега, като ви говоря, ще кажете: „Че каква е нашата вяра?“ Сега ходите по закона, по външната страна на закона. Един ден ходите по светлия закон, втория ден по тъмния и т.н. Ден и нощ. Постоянно се сменя състоянието ви. Решите нещо, дойде ви едно хубаво желание и в следния ден кажете: „Ще го поотложа малко.“ И всеки ден отлагане, отлагане. Не отлагайте нещата! Защото с отлагането нищо не се постига в света. Има ли малки отлагания, малки съмнения има. Ти решиш нещо и после се усъмниш: „Ами ако не стане?“ Това прилича на случая с онзи баптистки проповедник в Русе – Арсимен. Имало един сляп и той казал: „Като свърша проповедта ще кажа на слепия: В името на Господа Исуса прогледай!“ Излязъл с евангелието и си мислил той и си казвал: „Ами ако кажа и не прогледа?“ И той отложил. Прибрал си библията. Досега Арсимен се спря там. Поиска да направи опит и каза: „Стане или не стане?“ Това е човешкото.

И ние сега, отиваме с библията и се спираме. И после въпроса остава нерешен. Втори, трети четвърти, хиляди въпроси остават неразрешени. И най-после казваме: „Нищо не можахме да постигнем в света.“ По този външен начин никакви постижения не може да има. Това са ограничения, робство, страдания, смърт. Мойсей казва: „Най-първият закон е: Да възлюбиш Господа Бога своего и да възлюбиш ближния си.“ Върху тези два закона седи целият човешки живот. Та вие не очаквайте сега да се подобри света, не очаквайте да се подобрят хората. Това е второстепенно. Вие оставете този въпрос на заден план. Но на вас можете на правите един опит, вие да познаете и чувствувате прииждането на божествените сили или да имате един вътрешен опит, как действа любовта. Никой не може да ви покаже какво нещо е любовта. Временно човек може да ви покаже една любовна постъпка, но после вие можете да се усъмните. Щом дойдете до истинската любов, там престават всички съмнения. Там престават всичките безверия, там престава всичкото зло. Всичко престава там. И започва там

животът на вечната радост. Светът има вече друг изглед, човек става мощен.

Вий сега ще попитате: „Какво сме правили ний досега?" Да ви приведа един пример, за да се види, какво сте правили вие до сега. Едно бедно дете всеки ден ходило в градината на един богаташ, в която имало ябълки. Все ходило да гледа, искало да си вземе, но имало пазач. И всеки ден гледало дървото и пак си отивало. Пазачът все пазел там и детето си губило времето. Първата година детето ходило, втората – също, третата и т.н. Пазачът стоял там и детето не могло да вземе. И четири, пет, десет години това дете все ходило, дано изненада пазача и не могъл. Ако това дете беше поискало една семка от пазача, то щеше да я посади и след десет години щеше да има едно цяло дърво на разположение. Вие сега искате да изненадате пазача. Не може. Посейте семката на онова, което искате да похапнете. Посейте я! Същата грешка направи Адам. Този ангел, който пазеше дървото, отиде по работа и Ева, вместо да посее семките на плода, изяде го. И къде стоеше престъплението на Ева? Не че откъсна плода, но че го изяде. Трябваше да го посее. И тогаз работата щеше да бъде съвсем другояче. И вие сега посявате нещата. Доброто трябва да се посее в живота. Да ви кажа къде е престъплението. Не изяждайте доброто никому, но го посявайте.

Сега разбрахте. Две неща има неразбрани. (Учителят показа светлата и тъмната картина, после, показвайки светлата картина, продължава.) Разберете, това е любовта. (Показва тъмната картина.) А това е сегашния закон. По този закон и болести ще има и смърт ще има и беднотия ще има и голотия ще има и какво ли не. (Показва тъмната картина.) По този закон всички радости си вървят. (Показва светлата картина.) Това е новия закон, по този закон трябва да вървим. Не търсете вашето слънце отвън, а го търсете отвътре. (Учителят показва тъмната и светлата картина.) Тук е отвън, а тук е отвътре. Този свят е вътрешния свят. (Показва светлата

картина. А като показва тъмната картина казва А този е външния свят. Този е света на гъстата материя, на непреодолимите мъчнотии, а пък този е живия, красивия свят, свят на любовта, гдето всичко е възможно. Сега пак може да остане въпроса: „Как може да стане това?" Казвам, както се излюпва яйцето, така се излюпете всички. Както се съблича кожата на змията, така се съблечете и вие. Посявайте доброто, което е във вас! Посейте една семка! Че, ако аз съм на ваше място, един въпрос всякога мога да го разреша много лесно. Да кажем, че някоя сестра не може да се спогоди за място в този салон. Ще кажа: „За Господа, за любовта, която имам, да седна на последното място." Кой е на първото място? Който има любовта, той е на първите столове. Който има любовта, той е на първото

място. А пък, който няма любов, той и отпред да е, пак е назад. Вие можете да кажете: „Какво иска да каже?“ Аз искам да кажа: Трябва да бъдете свободни. Ти казваш: „Но какво искаш да кажеш под думата свобода?“ Казвам: Искам да обичате истината! Ти казваш: „Но какво нещо е истината?“ – Да бъдете мъдри. – „Но какво нещо е мъдростта?“ – Трябва да имате знание. Трябва да имате сила. – „Но какво нещо е сила?“ – Трябва да бъдете безсилни. – „Какво нещо е безсилието?“ – Трябва да умрете. – „А какво нещо е умирането?“ – Трябва да ви заровят. – „Защо трябва да ни заровят?“ – За да изникнете!

Така ще дойдете до онези вечни ограничения и най-после, като няма някой изходен път, като малко дете ще лазите и ще дойдете до онова вътрешно разбиране. Мнозина от вас сте готови. Не мислете, че с едно махване всичко можете да направите. Но ако от вън има 30 градуса студ и имате термометър и се помолите и ако при първата молитва студът спадне на 29 градуса, то опитът е сполучил. Втория ден пак, като се помолите студът спада на 28 градуса. Третия ден – на 27 градуса. И ако 29 дена студът се намалява и дойде до нула градуса, то вие сте извършили една отлична работа. Ако вий можете да направите, чрез молитвата си, студът да спадне на 0 градуса, тогаз имате голямо постижение. Този студ е вътре във вас. Чрез спадане на студа, се подобрява вашето положение. В какво седи този студ? Ти седиш, вдървен си. Помолиш се и дойде едно подобрение. Втория ден – по-голямо подобрение. След 30 деня вий сте по-добре. И след още 30 деня, вие можете да ходите няколко километра. И след още 30 деня вий можете да вършите една работа.

Вие искате сега да се оправи външния живот. Не, между външния и вътрешния живот има едно съответствие. Трябва да помагате на вътрешния живот. По буквата на закона, ако се върви, всичко ще се изгуби, а пък ако се върви по любовта, всичко ще се постигне. Там никакъв външен закон не може да ви каже: „Така трябва да го направите.“ Щом ви се каже: „Така трябва да го направите“, това е ограничение на човека. Той трябва да бъде абсолютно свободен. Това е закона на вътрешната свобода.

Казано е: „Опитайте и вижте, че съм благ.“ И всички трябва да опитате Бога, че е благ. Това е най-хубавото нещо, което можете да направите, да опитате Бога. Това ще бъде най-знаменития ден на живота ви, когато направите първия опит. Аз го наричам това зазоряване.

При първия опит вие ще видите, как слънчевите лъчи се показват на хоризонта. И от там насетне всичко в живота ви ще тръгне по мед и масло. Оковите ви ще паднат, сиромашията ви ще изчезне, болестите ви ще изчезнат, старостта ви ще изчезне, всичко това ще се махне и вие ще бъдете

във своята първоначална сила, това положение, в което Бог първоначално ви е създал. Това значи постижение.

Вие казвате: „Когато дойде Христос.“ Щом дойде любовта, Христос ще дойде. „Кога ще станем силни?“ – Когато дойде любовта!

Щом дойде Любовта, знанието ще дойде.

Щом дойде Любовта, Мъдростта ще дойде.

Щом дойде Любовта, Свободата ще дойде.

Щом дойде Любовта, Истината ще дойде, всичко ще дойде.

Първата заповед е: Да възлюбиш Господа Бога своего с всичкия си ум, с всичкото си сърдце, с всичката си душа и с всичката си сила.

Този закон съдържа четири неща. Опитай в себе си да възлюбиш Господа с всичко онова, което имаш! Силата на човека седи в това постижение. Щом се постигне това, всичко в живота тогаз може да стане.

Добрата молитва

(След това Учителят каза Можете да разглеждате тези картини.

7 часа и 10 минути

(Направиха се, вън, гимнастическите упражнения.)

22 лекция на Общия Окултен клас
21 февруари 1934г. София, Изгрев

1934_02_25 Ако имате Любов
неделна беседа

АКО ИМАТЕ ЛЮБОВ

„Отче наш"

„В начало бе Словото"

Ще прочета част от 14-а глава от Евангелието на Иоана. „Ако имате любов към Мене, опазете Моите заповеди!" (15-и стих.)
„Духът Божи"
„Ако имате любов." Аз взимам общия смисъл на този стих, а не частния му смисъл. В света любовта има три прояви. Проява на човешкия дух, когато духът проявява своята любов – тогава имаме Божественото проявление на любовта. Второ, когато душата проявява своята любов, имаме духовната любов, мекият принцип в света, от който произтича животът. И най-после, имаме любовта на физическия свят, от който произтича движението. Всяко движение, каквото и да е то, се дължи на любовта. Физиците не приемат това нещо, но това е безразлично дали го приемат или не, това нещо съществува като факт. И когато приемаме, и когато отричаме нещата, те са такива, каквито са. Когато ние мислим право, то е за нас. Тогава ние не сме в стълкновение с реалността. Когато мислим криво, ние сме в стълкновение с реалността и казваме: „Защо животът ни не върви както трябва?" Когато животът ни не върви както трябва, това показва, че не мислим право.

Аз не казвам как трябва да се обичате. Да се обичат хората, това показва тема за разискване. Това вие сами знаете, сами вие сте специалисти, аз трябва да се уча от вас, а не вие от мене. Това, което съдържа в себе си начатките на човешката свобода, то е силата на любовта. Който иска да се освободи, той непременно трябва да има тези зачатки на любовта в себе си.

Като говоря за свободата, аз не разбирам тази, гражданската свобода. Гражданската свобода, това са частични проявления на свободата. Под думата „свобода" аз разбирам да имаш условия, т.е. свобода в себе си да мислиш, да чувстваш, да постъпваш. При това няма да кажа, че трябва да си свободен да мислиш, както ти намериш за добре, да си свободен да мислиш, да чувстваш и да постъпваш правилно. Щом туриш в себе си мисълта, че трябва да мислиш както ти искаш, ти си вече ограничен. Това е частично разбиране. Когато човек мисли както той иска, тогава се възбужда. Човек трябва да мисли както разбира.

От какво произтичат ограниченията в света? Яйцето, например, е ограничено по отношение на светлината. Яйцето не може да има онези понятия и разбирания за нещата, каквито пилето има, понеже е обвито в черупка, в която майката-кокошка го е поставила. Яйцето може да каже: „Каква нужда има да ме турят в черупка?“ Тази черупка е необходима за даден случай, но пилето не може и не трябва да остане в нея за вечни времена. Временно само е необходима тя. То трябва после да я снеме, да бъде свободно от нея. Когато пилето махне черупката, то ще има прямо съприкосновение със светлината.

Всеки човек е обвит в такава една черупка. Той говори за любовта, но под черупката отдолу. Като излезе от черупката, човек ще има малко по-голямо движение. Докато е в яйцето, човек не е свободен, той е стеснен. Едно мисли, не става, друго мисли, не става. Какви ли не работи мисли, но в края на краищата казва: „Тази работа не върви.“ Не върви, защото си затворен под черупката отдолу. Главното е човек да се освободи от тази черупка. Той сам не може да премахне тази черупка. Първо кокошката има желание да премахне тази черупка. Когато оставим кокошките и птиците свободно да се развиват, те снасят едно–две или около 10–15 яйца, според тяхното естество. Тези яйца не остават така. Дълго време те седят над тях, докато махнат черупките им. Ако тези яйца попаднат в ръцете на хората, те ги оставят дълго време с черупките им или ги сваряват. По същия начин понякога и вие имате сварената любов отдолу. След всичко това чакате възкресение. Не зная дали сварената любов може да възкръсне. Тя може да възкръсне само по един начин. Как? Като я изядете.

Според сегашната логика има два начина за разсъждение. Единият начин е дедуктивният – от общото към частното; а другият начин е индуктивен – от частното към общото. Или, казано другояче, един външен и един вътрешен начин. Много пъти от нашите частни опитности, които имаме в себе си, правим общи заключения за битието. А някога от общите наблюдения, които правим в природата, си вадим наши частни заключения за нашия вътрешен живот.

И тъй, любовта трябва да се проучава. Някои казват, че любовта трябва да се чувствува. Право е това, защото чувствата са орган, чрез който любовта трябва да се проявява. Най-първо любовта трябва да се проучава като разумна сила в природата и в живота, дето има свое приложение. Когато проучвате любовта, вие не започвайте от сегашната любов, която имате, защото това, което имате, това са ваши чувствувания. Запример, вие имате известни чувствания, известни разположения към някого и наричате това нещо любов. Не, всъщност това не представя никаква любов. Че имате известни чувствувания, някакво разположение, това още не е любов.

Силата на любовта се отличава с едно качество, а именно, тя е във вечно движение, тя е без пресичане, тя е във вечно движение. Следователно животът, който произтича от тази любов, той е вечен, непреривен. Там, дето има някакво пресичане, това показва, че в тази любов са се вмъкнали някакви странични сили или някаква чужда материя – нещо, в което има някакво малко нарушение. Казвате: „Защо са тези нарушения?“ Тогава аз ще ви запитам: Кокошката не може ли да снесе яйцето по друг начин? Не може ли да го снесе без черупка? Не може. Това може да направи тя. Кокошката казва: „Аз сама направих яйцето, толкова ми стигаше умът и толкова направих.“ Не мислете, че на кокошката не ѝ стига умът, но тя казва: „При дадените условия аз не мога да направя нищо друго, този е най-идеалният начин. Обаче при други условия бих могла да направя друго нещо. Засега толкова зная, толкова правя, толкова прилагам.“ Има същества високо напреднали, които снасят яйцата си без черупка.

Сега вземете това разсъждение в неговия частен смисъл. Вземете, например, една мисъл в нейното зачатие. Аз вземам думите „мъж“ и „жена“. Ще видим, че между тях няма никаква любов, но има само действия, отношения на взимане и даване, търговски, спекулантски, работи на банкер – внасяш пари, взимаш лихва. И това вие наричате любов. Не, в това няма никаква любов. Не мислете, че мъже и жени като се женят, че това е любов. Преди всичко те не представят никакъв дом. Те са само елементи на дома. Домът е нещо външно, то е нещо по-високо, по-идеално от мъжете и жените. Мнозина мислят, че като има мъже и жени, има и домове. Има сенки от дом, но дали това е дом, то е въпрос. Пък не мислете, че като се родят децата, това е дом.

Това е проблематично нещо. Ние трябва да определим какво нещо е домът. Домът е най-добрият институт, който съществува на Земята, т.е. в света. Той е институт без никакви противоречия. Когато човек трябва да възкръсне и да оживее, той трябва да влезне в дома. Ти не може да се спасиш, ако не влезеш в дома. За кой дом се разбира? За Господния дом. Ти можеш да влезеш и да се молиш само в дома Господен. Вън от този дом ти не може да се молиш. Казваш: „Вън от църквата.“ Не, извън дома ти не можеш да се молиш. В този смисъл домът представя една всеобемаща идея, за която трябва да имате особено мнение и да я схващате в нейната чистота.

В човешките домове стават кавги, пукват си главите и наричат това нещо дом. Не, това е затвор, това е участък. Как можете да наречете участъка дом? Този участък има съвсем друго предназначение. Аз нямам нищо против този участък, но не смесвайте дома с участъка, нито пък смесвайте

дома с мъжете, жените и децата. Разбиране трябва. Трябва да се правят разграничения във формата на дома. Кривите разбирания донасят криво заключение, а докато кривите заключения се изправят, донасят много страдания. Мъжът се жени. Защо се жени? Защото жената му казва: „Аз съм пътят за дома. Само чрез мене можеш да влезеш в дома.“ Друго спасение няма. Ако не мине през жената, той не може да бъде спасен.

Значи, жената е пътят, по който мъжът може да влезе в дома. Мъжът пък е пътят, по който жената може да влезе в дома. Следователно мъжът и жената са пътища, чрез които и единият, и другият могат да влязат в дома, а те казват, че съставят дома. Не, мъжът и жената са пътища, чрез които могат да влязат в дома. Те имат стремление да влязат в дома, но трябва да разбират тази работа. Майката и бащата са пътища за децата да влязат в дома. Ако мъжът влезе в дома, по-хубаво място за него няма. Ако жената влезе в дома, по-хубаво място за нея няма. И ако децата влязат в дома, по-хубаво място за тях няма.

Домът, това е Царството Божие. Христос е казал: „В дома на Отца Ми много жилища има.“ Та, като държите за бъдещите ваши лекции и цитирате Христовите думи, ще знаете какво е разбирал Той под думата „дом“, „жилище“. И ако ви питат кой е източникът, от който черпи[те] този материал, ще кажете, че един от Великите Учители на света някога си е казал, че „В дома на Отца Ми много жилища има“. Вие сте храм Божи. Домът е храм, място на поклонение. И когато човек влезе в дома Божи, той ще намери смисъла на живота. Затова всички ние се стремим към дома.

И когато говорим за любовта Божия, ние имаме един метод, чрез който можем да влезем в дома. Когато говорим за любовта, ние разбираме дома, който ни ограничава да влезем в царството Божие. Срещате един горделив момък, който не обръща никакво внимание на момите. Той ходи натук-натам, никого не поглежда. По едно време спре вниманието си някъде и виждате, че започва да се огъва. Докато по-рано е поглеждал отвисоко на всички моми, сега започва да се увърта около някоя и казва: „Колко миличко гледа тази мома!“ Как няма да гледа миличко! Този момък е огладнял и започва да гледа миличко около гостилничаря, който може да му даде хляб и ядене. В него е спасението, как няма да гледа и тя, и той миличко? Момата е път за него и момъкът е път за момата.

Така седи въпросът. Но вие трябва да гледате чисто на тази работа. Казвате: „Тъй ще се мине животът!“ Не, животът по този начин не минава.

Като слушате да говоря така, мнозина от вас може да се спънат. Женените ще кажат: „Ами ние де сме?“ Де сте? Вие сте в участъка. Вие сте затворени

в полицейския участък за нарушение на законите на държавата. Когато изпълните законите на държавата, тогава ще влезете [от] участъка в дома. И като влезете в дома, ще благодарите на Бога, че сте се спасили. Сега ние се смеем, за да изправим една погрешка, а трябва да поскърбим малко, за да изправим греховете си.

„Ако имате любов.“ Та, същността седи в онова велико, вътрешно разбиране на любовта – това, което носи всички блага за човешкия живот. Това, за което вие си мечтаете в хиляди разнообразни и всевъзможни форми, това е любовта отвън. Тя е среда. Извън любовта има някаква реалност, но тя е среда, през която ние приемаме тази реалност. Например ние знаем за Слънцето толкова, колкото можем да го видим през въздуха. Ние не можем да се освободим от въздуха. Той е стар дух. Каквото и да правим, всичко става както трябва, както той, старият, е нагласил. Той казва: „Това не може, онова не може!“ Тъй щото, ние не можем да се освободим от него, той е опасал Земята отвсякъде.

Кой е старият човек в света? И кой е младият човек в света? При дадени моменти в живота старият и младият, това са само условия в живота. Вие сте стари и млади при известни условия, за да разберете известна истина. Защо? Защото истината в младини не можете да я разберете. Истината и като жена не можете да я разберете. Истината и в старини, като стар не можете да я разберете. И като мъж не можете да я разберете. Това са само условия. Вие ще разберете истината само тогава, когато влезете в дома си и намерите вашите баща и майка, вашите братя и сестри, които ви обичат. Само тогава ще намерите онези, които истински ви обичат.

Сега казвате, че някой ви обича и какво ви интересува, когато влезете в гроба и дойде този, който ви е обичал, и започне да плаче, колко сте бил добър, започне да вдига дертовете ви? Какво ви интересува тази любов и това плачене? Аз разбирам така да заплаче, че мъртвият да оживее и да излезе от гроба. Такова плачене, тази любов има смисъл. Обаче да плаче някой за тебе, отгоре на това да те бият в участъка, тази любов не я разбирам. Казвате, че трябва да се полее гробът на вашия ближен. Какво ще се полива гробът му? Яйцето, затворено в черупката, е като в един гроб. Когато кокошката заплаче за своето яйце, пилето вече излиза от черупката си. Гробът, това е затвор, в който е поставен един затворник, когото, ако обичаме, можем да освободим. Христос казва: В последните дни, когато се прояви онази любов, тия, които са в гробищата, т.е. в своите черупки, ще излязат навън. Това е истинската любов, която може да ни извади вън от гробищата, която може да ни освободи от сиромашията, която може да ни освободи от всички болести, от всички страдания, от всички нещастия, от всичката злоба, омраза и от всички недоразумения.

Какво друго определение може да се даде за любовта? Любовта е тази сила, която може да премахне всички недоразумения, да премахне всичко отрицателно в живота и да внесе в него новото, което да го осмисли. Казвате: „Какъв ще бъде тогава животът?“ Тогава именно ще живеем на Земята както трябва. От толкова хиляди години насам хората живеят на Земята, Слънцето всеки ден изгрява и залязва и те не знаят защо Слънцето изгрява и защо залязва.

От толкова хиляди години хората имат очи и не знаят защо им са очите. Че, във вашите очи седи здравето на вашия мозък. Здрави очи – здрав мозък; развалени очи – развален мозък, нищо повече. Здрави уши – здрав мозък; развалени уши – развален мозък. Здрав нос – здрав мозък; развален нос – развален мозък. Здрава уста – здрав мозък; развалена уста – развален мозък. Казвате: „Това са дупчици.“ Никакви дупчици не са това. Няма поценно нещо в света от човешките очи. Чрез очите си ти ще видиш най-хубавите неща, които Бог е създал; чрез очите си ти ще възприемеш светлината, която ще влезе в мозъка ти; чрез очите си ще видиш красивото, което Бог е създал; чрез очите си ще видиш ангелите, които пеят и славят Бога и така ще се събуди в тебе новата мисъл. А сега видите нещо, казвате: „Това е изкушение.“ Видите една жена, казвате, че тя е изкушение и бързате да затворите очите си; видите една кесия с пари, изкушавате се и си затваряте очите; виждате една чаша с вино и бързате да затворите очите си, да не се изкусите.

Мислите ли, че този, който затваря очите си, е умен човек? Той мяза на котка, която изкарва мишката от дупката и затваря очите си пред нея. Но тя има известна философия. Тя затваря активните си очи. Когато говорите на някой човек и той мижи пред вас, затваря очите си, това показва, че той има някакъв похват. Докато седиш в дупката си, този човек седи пред тебе като някой философ, със затворени очи, но щом излезеш от дупката си, той веднага отваря очите си. Ето де седи вашата погрешка. Докато сте в дупката си, вие мислите, че можете да се качите на гърба на котката. Защо мислите така? Защото, като погледнете към котката, виждате, че тя седи пред вас като някой истукан, не се мърда и вие мислите, че много лесно можете да се качите на гърба ѝ. Досега в цялата история в живота на хората и на животните не съм срещал нито един случай мишка да се качи на гърба на котка. На умряла котка може да се качи, но на жива – никога.

Мислите ли, че можете да се качите на гърба на един дявол? Никога! Всеки, който се е опитал да се качи на гърба на дявола, той е имал опитността на мишката. Той се е намерил в устата на котката и тя му е чела първата лекция. Та, и вие понякога можете да слушате първата лекция на котката.

Всички имате тази опитност.

Сега аз вземам дявола като нещо много реално. Дяволът не е нещо въздухообразно. Аз срещам дявола като един модерно облечен, с фрак, с цилиндър на главата, с бели ръкавици на ръце, учтив в отношенията си и знае най-малко 12 езика. Той знае всички европейски езици фарсѝ: френски, немски, английски, даже и български. Той знае също така психологията и на мъжете, и на жените и така говори меко, сладко, като мед ти пада на сърцето, а после този мед го повръщаш. Сега да ви дам една дефиниция как да познаете дявола, защото много мъчно можеш да го разпознаеш. Когато те покани дяволът на гости, трябва да бъдеш много внимателен, защото мъчно можеш да го познаеш. Но след като се върнете у дома си, цяла нощ ще повръщате. Това значи, че не сте били на добро угощение. Като отидете на угощение при някой ангел, на другия ден ще се чувствувате разположени, бодри и никакво повръщане няма. Където има повръщане, значи били сте на гости на дявола, т.е. били сте в участъка. Ако няма повръщане, били сте в Божия дом.

Тези схващания са необходими за духовните хора, за техния прогрес. Защото никакъв прогрес в света не може да съществува, ако хората нямат дълбоко правилно разбиране. Прогресът в света зависи от прилагането на любовта в нейните големи и малки прояви, в отношението между един човек и милионите хора. И в малкото, и в многото законите на любовта са едни и същи. Когато се устройва едно общество, трябва да се разбират законите на любовта. Хората имат право да си издават каквито и да е закони, но ако тези закони не действуват, те трябва да знаят, че не са направени както трябва.

Христос казва: „Ако имате любов.“ Към кого? Ето едно неизвестно. Той подразбира: „Ако имате любовта към дома, към Мене.“ Това значи: ако вие не сте готови да жертвувате в дадения случай нещо от себе си, ако във вас няма послушание, ако ли не се подчинявате на Божиите закони, на законите на самопожертвуването, вие нямате любов. Това е встъплението на любовта. Без послушание, без жертва, ти никога не може да разбереш любовта.

Може да ви се вижда странна жертвата, защото криво са ви я разправили, обаче по-хубаво нещо от жертвата няма. Жертвата е един изпит, който държиш, матура, по която се определя твоето знание. Ти не можеш да имаш знание, ако не слушаш, ако не бъдеш послушен.

И тогава нито един учен професор или светия не може да злоупотреби със своята свобода. Защото, ако той злоупотреби с един ученик, непременно

ще изгуби свободата си. Злоупотребление между тях не съществува. В техния дом, в тяхното съзнание не съществува идеята да завладяват хората. Да владееш, това значи да имаш товар на гърба си. Ти не можеш да владаш един чувал. По-скоро той ще те влада, отколкото ти него. Ти носиш на гърба си един чувал и му заповядваш, дигаш го, слагаш го, но в случая ти го носиш, а не той тебе. Тогава кой е господар? Ти ли си господар или чувалът? Чувалът е по-голям господар от тебе. Ти само си мислиш, че си му господар и можеш да разполагаш с него както искаш. Обаче, ако ти си умен, разбран човек, ще видиш, че с този чувал ще си създадеш най-голямото нещастие.

Сега аз бих развил темата си, както разбирам под думата „чувал", но не искам да се спирам. Всяка недобра идея, която носиш в ума си, тази неразумна идея, това е един чувал на гърба ти. Всяко неразумно чувство, което носиш в сърцето си, това е един чувал на гърба ти. Всяка недобра постъпка, която проявяваш, това е един чувал на гърба ти.

Казвам: Аз не искам да осмивам това, което сега имате и това, което сега съществува в света. Всичко е добро, но то не е ваше. А вие само мислите, че е ваше. Имате една жена, но тя не е ваша, това са заблуждения. Други баща и майка са я родили, а ти си я взел от тях. Следователно тя не е твоя жена. Имаш един слуга – и той не е твой. Това са само временни отношения, които слугата има към тебе. И жената, като един слуга, е дошла временно при тебе да ти служи. Но и тя не е твоя. И след това някой пита дали и на онзи свят тази жена пак ще бъде негова. Опази, Господи! По-голямо нещастие от това няма да има.

Откажете се от тези ваши заблуждения. В онзи свят няма да има мъже и жени в този смисъл, както съществува на Земята. Там съществуват други отношения, друга идея е вложена в понятието „жена". Слушал съм много мъже да казват, че жената била усойница, змия. Други казват: „Змия е жената, но поне да не е от отровните." И с такива разбирания живеят вкъщи. Но някой път запитват дали и в онзи свят ще живеят със своята жена. В Писанието категорично е казано: „В онзи свят човек нито се жени, нито за мъж отива." Обаче в духовния свят ето какво съществува: ако някой има да взима пари от някого и този умре, то и след възкресението си трябва да плати дълга си. Това значи: никакъв закон не може да те освободи от дълга ти. Никакъв закон на смъртта не те освобождава от дълга ти. Обаче, щом умреш, смъртта вече те освобождава от мъжа ти или от жена ти. Значи, от дълга не можеш да се освободиш, но от жената или от мъжа можеш да се освободиш.

Някои наричат мъжа и жената сродни души, но сродните души не са жени

и мъже. Щом две сродни души се оженят, всичкото сродство изчезва. Женитба между сродни души не съществува. Женитба съществува между мъже и жени, между слуги и господари. Въпросът е правилни отношения да съществуват между тях. Ако господарят по отношение към слугата е като брат, те имат отношения на господаря и слугата, тъй както днес това са временни отношения. Няма нищо лошо в това, че единият е господар, а другият – слуга, но това са временни отношения във физическия свят, защото и господарят може да стане слуга, и слугата може да стане господар. Ролите могат да се сменят. В братството отношенията между двама братя са съвсем други. Единият брат работи за другия. Обаче отношенията между слуга и господар не са такива и отношенията между мъже и жени пак не са такива. Вследствие на това сегашният дом не е устойчив. Ето защо децата бягат от дома си. Когато момата стане на 21 години, тя бяга от дома си. Когато синът стане на 21 години, и той бяга от дома си. Това са временни отношения. Много синове са ми разправяли, че им е дотегнало да гледат как баща им е биел майка им. Те казват: „Не искаме да гледаме повече такива сцени. Понякога ми иде да набия баща си.“ Значи синът е недоволен от бащата. Понякога дъщерята се възмущава от майка си. Това не е дом.

Казвам: При такова разбиране какъв може да бъде новият живот, какви ще бъдат новите порядки? В живота трябва да се внесе най-хубавото. Ние ще оставим дома тъй, както си върви. Злото не седи в сегашните порядки, злото не седи в ножа, който е направен, но във възможностите, които се крият в него. Дай ножа в ръцете на един лош човек и виж какво ще направи той с него. Дай ножа в ръцете на един добър човек и виж какво ще направи той с него. Лошият ще има едно отношение към ножа, добрият – друго отношение. Значи лошото не е в реда и порядъка, който съществува, но в нашето съзнание, според което ние употребяваме този ред и порядък. Не е до закона, не е и до реда на една държава, но въпросът е как ще приложат тези закони, този ред, в начините зависи. Във всеки закон може да има по едно видоизменение. И във всяко едно семейство се казва, че мъжът трябва да бъде глава на дома. Но каква трябва да бъде тази глава? Главата на жената е излязла от него. Питам: тази жена, за която той се е оженил, излязла ли е тя от него? Не, тя е излязла от съвсем друго място. Ни най-малко не е излязла от него. И тогава как можеш да бъдеш глава на една чужда жена? Една жена я обичат двама мъже и всеки иска да я вземе за своя жена. Силният ще убие по-слабия и ще я задържи за себе си. Какво се разрешава с убийството? Една жена, за да бъде както трябва, да я обича само един мъж, какво трябва да прави другият мъж? В света съществува само един мъж, а не много мъже, той има една форма в много костюми. Тогава идеята за вашите мъже остава безпредметна.

Аз да ви кажа какво трябва да представя мъжът за жената. Когато жената види мъжа, тя трябва да се вдъхновява тъй, като че ли е на криле, като че ли е видяла някакъв ангел. Той трябва да внася в нея живот, а тя да чувствува един подем на любовна радост, на веселие, на богатство и като замине той, тя да се почувствува готова на всички да помага. Като дойде втори път при нея, пак същото да произведе. Ако жената може да произведе същото състояние в мъжа, да я почувствува той като другарка, с която може да споделя всичко, това е жена. Такова трябва да бъде разбирането на бъдещото семейство. Това значи истински дом.

Сега даже и в религията се прави опит да се създаде дом. Но и в религиозните хора не е така, и там се карат за дребни работи: кой как вярва в Бога, кой как живее. И вие никога не можете да живеете както трябва, докато нямате новите разбирания за дома. Иначе, как другите хора живеят, това винаги ще остане непонятно за вас. Ние не знаем дълбоките причини, които се крият в постъпките на хората. Например, случва се едно голямо нещастие в света. Как ще си обясните този факт? Вие считате Бога за съвършено същество, вярвате в Него, а същевременно дойдат известни анормалности. Мислите ли, че Той не взима предвид всичките тия анормалности? Но Той ги е допуснал, за да дойде някакво благо в света. Той е допуснал всички страдания, защото зад тях е скрил някакви блага. Той е допуснал злото като път на доброто. И ние не трябва да казваме, че правим зло, за да дойде доброто. Ако вие правите зло съзнателно, непременно ще пострадате. Злото е път, за да научим доброто, а доброто е път за добиване на нещо по-високо.

Сега, това, което сте научили от доброто и злото, трябва да бъде подготовка за вас. Вашият живот е като актьорство. Вие сте настинали, дава ви се някаква роля, която трябва да изиграете на сцената. Тази роля е временна, само за една нощ. Значи, туй, което сега имате, то е само за един живот. Хилядите животи, които ви чакат за в бъдеще и които сте минали, са ролите, вие играете роля на мъже и жени.

Каква роля ще играе старият човек на 120 години? Каква роля ще играе младият човек? Младият трябва да се занимава с увеличаване на своите сили. Възрастният трябва да се занимава със своите богатства, а старият трябва да се занимава с придобиване на мъдрост, знание. Такива трябва да бъдат понятията. Ако ти в младините си не добиеш сили, ако във възрастта си не добиеш богатства и ако в старостта си не добиеш знание и мъдрост, ти не си разбрал живота. Някой казва: „Аз още в младините си останах хилав.“ Кой ти е виновен? Ако като възрастен си останал сиромах, кой ти е виновен? И ако като стар си останал невежа, глупав, кой ти е виновен?

Вие ще цитирате притчата за Лазаря, който живял при богатия. Когато Христос каза тази притча, Той имаше съвсем друга идея в ума си. Той искаше да изнесе идеята, че богатият не разбираше и не виждаше в лицето на Лазаря своя брат, който седи при неговата врата, и да го повика при себе си, да го нахрани. Вследствие на тази своя постъпка, като отиде в другия свят, и с него постъпиха по същия начин. С това те искаха да го поучат какво трябва да направи и той с Лазаря на Земята. За това мнение богатият се намери в същото положение, в каквото беше Лазар на Земята.

Тази беше идеята, която Христос внесе в притчата за Лазаря и богатия. Богатият не погледна на Лазаря като на свой брат, но като на едно животно, като на един простак. И помисли, че всичкото богатство беше само за него, вследствие на което той получи своето въздействие. Когато Лазар влезе в дома на богатия, той не се сърдеше, но казваше: „Толкова разбира.“ Но когато богатият видя Лазаря в другия свят, той се обърна към него за помощ. Но Лазар беше в дома, а богатият – в участъка. Богатият каза: „Господи, не мога ли да изляза от този участък? Тук е много лошо. Искам да кажа и на своите ближни как трябва да живеят.“ Не, те нека слушат Моисея. Който е влезнал веднъж в участъка, той трябва да плати своя данък.

Сега да се повърнем към онази мисъл, която има приложение в живота. Това са ред разсъждения, по които всеки може да се ръководи. Обаче онова, което е потребно за вас, то е какво трябва да правите вие. Най-първо любовта се проявява като мисъл във вашия мозък, после тя се проявява като чувство във вашето сърце и най-после – като движение във вашия стомах. Следователно вие трябва да разбирате любовта, която действува в мозъка ви; вие трябва да разбирате и любовта, която действува в дробовете, в сърцето, и най-после, вие трябва да разбирате любовта, която действува във вашия стомах.

Как ще познаете любовта в стомаха си? Вие ще я познаете само чрез добрата храна, която приемате винаги. За да имате любов, вие трябва да приемате най-хубавото, най-чистата храна. Ако не приемете най-хубавата храна, вие не можете да разберете любовта на физическия свят. Защо трябва да дишате чистия въздух? За да разберете любовта в духовния свят. Защо трябва да възприемете най-чистите мисли? За да разберете любовта на Божествения свят.

И като разберете тези положения на физическия свят, какво трябва да направите? Да допуснем, че сте болни, страдате от някаква болест, която да не ви плаши, например пневмония. Пневмонията е една болест, която се нуждае от разтривка. На какво се дължи тя? Тя се дължи на едно

неестествено състояние на човешките чувства. Който страда от пневмония, всякога има в себе си едно неестествено разположение в чувствата си.

Който страда от неврастения, той пък има някакво неестествено състояние в мислите си. Неврастенията показва, че [мислите] на човека не са такива, каквито трябва да бъдат.

И най-после, когато човек дойде до диспепсия, болест на стомаха, тя се дължи на неразбиране на физическия свят. Като последствие на тази болест се явява разстройството на черния дроб. Значи, в първия случай човек заболява от туберкулоза, във втория случай – от неврастения, а в третия случай – от разстройство в черния дроб, което показва, че низшите чувства в човека са взели надмощие.

Питате какъв е лекът срещу тия болести. Сега ще ви дам един лек, една формула, която трябва да си запишете. Ще вложите един грам мисловна енергия в мозъка си, два грама топлинна енергия в дробовете си и три грама физическа енергия в стомаха си. Това е един хомеопатически лек, който трябва да направите, като поставите в един чист стъклен съд. Направете този опит, да видите какъв резултат ще даде, дали ще бъде сполучлив или не. Ще турите 100 грама вода за един грам мисловна енергия; 200 грама вода за топлинна енергия и 300 грама за физическата енергия, или за енергията на движение, за стомаха. Значи всичко 600 грама. Тази вода ще турите в един чист стъклен съд и ще възварите водата до 100 градуса. След това ще запушите това шише или стъкления съд добре и ще го оставите да седи 10 деня на слънчевите лъчи. Най-после, всяка сутрин, преди обед и преди вечеря ще си взимате по една чаена лъжичка, докато свършите всичката вода. Щом изпиете това лекарство, колкото болести имате, всичките ще се махнат.

Не трябва да гледате със суеверие на този лек, но трябва да направите опит и да видите какъв резултат ще имате. Ето как ще вземете този един грам мисловна енергия. Ще поставите трите си пръста на слепите очи, ще концентрирате мисълта си и след това ще потопите пръстите си в стоте грама вода. После ще турите трите си пръста на двете ръце от двете страни на дробовете си, ще концентрирате топлинна енергия към пръстите си и после ще потопите пръстите си в двестата грама вода. След това ще турите двете ръце, но главно трите им пръста, на стомаха, отдето ще извлечете три грама физическа енергия, която ще турите в тристата грама вода. Всичко това ще стане в отделни панички, които отпосле ще съедините в един по-голям съд, който да събере 600 грама и ще възварите тази вода до 100 градуса. После ще прекарате ръцете си отгоре и ще кажете: „Да стане така, както е казано!“

Който има вяра, той само нека направи опита. Който няма вяра, да не си прави даже труд. Вие можете да направите този опит и при най-критичното положение на вашия живот. Представете си, че сте болни от някаква сериозна болест и всички лекари се отказват от вас да ви лекуват. Не остава нищо друго освен да се готвите за заминаване. В такъв случай направете този опит. Ако опитът ви излезе сполучлив, вие няма да заминете за онзи свят; ако излезе несполучлив, ще заминете, според както са казали лекарите. Кажете си: „Толкова опити, толкова глупости съм правил досега в живота си, ще направя и още една глупост, да видя какъв резултат ще имам!“ Като отидете на онзи свят, ще ви питат: „Коя е последната глупост, която направихте на Земята?“ Вие ще кажете: „Господи, турих един грам мисловна енергия в 100 грама вода, два грама топлинна в 200 грама вода и 3 грама физическа енергия в 300 грама вода и пих от тази вода.“ Господ ще каже, че тази е най-малката ви погрешка, най-малката глупост, която сте направили.

Този е един практически опит. Понякога човек изпада в толкова лошо състояние, че го хваща полуда или му иде да се самоубие. Нека направи този опит. Друг пък страда от туберкулоза, втори – от неврастения, трети – от разстройство на черния дроб. Нека да направи този опит да облекчи състоянието си. Нищо няма да ви коства, че сте изпили 600 грама вода. Вие трябва да вярвате в закона на Любовта.

Едно трябва да имате предвид: от всеки пръст на ръката изтича особен род енергия. От палците, например, изтича Божествена енергия, една от най-силните и здравословни, лековити енергии в човека. И православните правят кръст с трите си пръста, но въпреки това работите им не вървят. Те не правят кръста както трябва. Първият пръст е за Господа, а останалите два – за нас. От първия пръст изтича най-мощната енергия, а останалите пръсти трябва да седят като тил, само да подкрепяват.

Двете ръце на човека представят едно динамо, чрез което можете да предавате и да възприемате енергия. Когато майката приема, т.е. прегръща детето си, тя му дава нещо, но същевременно и то предава нещо на майка си. Когато детето прегърне някой болен, то може да му предаде нещо от себе си. Значи, ръцете на човека са проводници на Божествената енергия. Който разбира този закон и вярва в него, той може, като проточи ръцете си над някой болен от каквато и тежка болест да е, да го оздрави. Един човек сам може да направи много работи, но ако хиляди хора се съберат на едно място да работят, те ще направят тази работа много по-лесно, отколкото един човек.

Та, при сегашните условия се изисква обединение на човешките мисли по закона на Любовта; обединение на човешките чувства по закона на Любовта и обединение на човешката физическа деятелност по закона на Любовта. И тогава вече може да се дойде до закона на подмладяването. Ние не сме далеч от това подмладяване. Не е мъчна работа човек да се подмлади. Щом човек се подмлади, другите вече не могат да го познаят. Когато се подмлади, човек изменя и гласа си. Подмладяването върви по един и същ закон.

Много лекари лекуват и подмладяват хората чрез слънчевите лъчи. Ето как може да се лекува човек със слънчевите лъчи. Той трябва да си купи една призма, дълга около половин метър и широка 20 сантиметра, да я тури в стаята си и да концентрира вниманието си на един или друг от слънчевите лъчи според болестта, която има. Ако страда от неврастения, той трябва да насочи погледа си към червената светлина на спектъра. Няма да се минат и 10 деня и той ще се почувствува по-добре. Ако стомахът му е разстроен, той ще изтегли зелените лъчи на светлината. Ако е разстроена нервната му система, той трябва да изтегли сините лъчи на светлината. Колко струва такава една призма? И 1000 лева да струва, поне ще имате един сигурен лекар в дома си.

Вие можете, ако имате пари, да викате и лекари за консулт, като ги питате, какво трябва да правите. Ако сте анемичен, лекарят ще ви каже да пиете железни капки. И това е добро, но за мене желязото може да се замести с червения цвят на светлината. Всички елементи, които лекарите препоръчват на болните, се съдържат в цветовете на спектъра. Значи, цветовете на светлината могат да лекуват всички болести.

Който страда от неврастения, нека излиза всяка вечер вън, да наблюдава небето и звездите по него. Ще кажете, че небето не е за вас. Тъкмо за вас е небето, то не е за говедата. Небето е за хората, те да го наблюдават, да го изучават и да се лекуват. Излизайте всяка вечер да наблюдавате небето със звездите по него, които биват с различни цветове: сини, жълти, портокалови, червени, зелени, тъмносини и т.н. Божие благословение е небето. И тогава, като изучавате небето, ще видите, че всичката икономия на Земята зависи от него. Всичката икономия на Земята зависи от него. Всичката икономия на Земята зависи от Слънцето. Какво трябва да се занимавате с икономията тогава? От небето ни пращат всичко, а ние отиваме да надраскваме тук и там Земята и казваме: „Ние трябва да работим“. Питам: Роб ли трябва да бъде човек на Земята? Колко трябва да работи човек? Малко трябва да работи. Невидимият свят изисква от нас повече да мислим, повече да чувствуваме и тогава да работим, но не да се трудим и да се мъчим. Работата разпределя правилно труда.

Та, казвам: Така трябва да разсъждават сега всички религиозни хора. Казвате: „Като дойде второто пришествие.“ Като дойде второто пришествие, Христос ще дойде с ангелите. Но кога ще бъде това? Някога ще бъде. Това време само Господ го знае. Но докато дойде Христос, какво трябва да правим? Как трябва да се разбират думите, които Христос е казал: „Аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ И на друго място Той казва на учениците Си: „Ако Ме любите, ще опазите Моите думи и Моите заповеди.“ Към кого трябва да се опазят тези заповеди? Значи Христос не е някъде далеч. Това показва, че когато не разбираме един човек, ние сме далеч от него. И когато той не ни разбира, също така е далеч от нас. Христос не живее в нашия културен век. Та каква култура е нашата, за да изискваме Христос да живее между нас? Има една друга култура, за която светът даже не е сънувал. Христос е слязъл на Земята именно от тази култура. И въпреки това хората казват, че Христос не е учил някъде на Земята. Та, и мене много пъти ме питат де съм учил. Казвам: Никъде не съм учил. Обаче, ако им кажа, че в Америка съм учил, тогава те казват: „Да, това е друга работа вече!“ Да, но за мене Америка, Европа, Азия, Австралия, Африка представят съвсем друго нещо, не това, което съвременните хора разбират.

Та, сега вие се спирате все върху неразбраните неща в живота. Всички неразбрани неща в света са старото, всички разбрани неща представят новото. Значи това, което не се разбира, е старото. Някой казва: „Аз остарях вече.“ Той не разбира какво значи остаряването. Знаете ли какво нещо е остаряването? Единственото нещо, което ви отдалечава от Бога и състарява, това е нашето неразбиране на живота. Отрицателните мисли състаряват човека. Аз мога да състаря човека в продължение на 3 месеца, косите му така могат да побелеят, че и той сам да не се познае. Човек може да се обвие със своите отрицателни мисли като паяк в паяжината си.

Какво трябва да прави, за да не остарява човек? Той трябва да замества в себе си всяка отрицателна мисъл с Божествена. Всяка сутрин, като станеш, кажи: „В мое разположение е да дам хода на своите дарби и способности, които Бог е вложил в мене. Аз искам да върша волята Божия.“ Следователно, кажете ли по този начин, вие ще бъдете свободни от всякакви слабости. Не се поддавайте на никакви слабости. Не казвайте, че ще живеете за себе си, но кажете: „Аз ще живея за Онзи, Който ме е пратил на Земята.“ Ако живееш за себе си, ще бъдеш в затвора, в участъка.

Сега на вас се вижда мъчно да живеете за Бога. Та, като живеете за народа, какво разбирате под думата „народ“? Под думата „народ“ се разбира домът, Божественото. Човек не трябва да живее за себе си, защото други

живеят за него. Следователно аз трябва да живея за Бога, а Бог живее за мене. Той разрешава моите въпроси. Бог живее за всички, а всички трябва да живеят за Него.

Всички блага са общо дадени и никой човек не е лишен от тези общи блага. Няма благо, което човек да е пожелал и да не го е получил. Всичко, каквото пожелаете, ще бъде. Няма по-хубаво нещо от това да бъдете обичани. Щом ни обичат, всичко могат да ни дадат. Щом не ни обичат, нищо не могат да ни дадат. Вие не желаете да бъдете силни по човешки. Силни можете да бъдете само при любовта. Какво ви ползува онази сила, с която можете да си създадете врагове? Тези врагове един ден ще ви убият. Какво ли ви ползува онова богатство, с което можете да си създадете неприятели? Тези неприятели, това богатство един ден ще ви причини смъртта. Но, ако имате любовта в себе си, тя ще ви направи в пълния смисъл на думата господари на онова положение, което никой не може да ви го вземе.

Сега, онези от вас, на които съзнанието е развито, така трябва да гледате на въпросите. С това аз не искам да кажа, че трябва да се спирате само върху тези въпроси. Вие имате да разрешавате един въпрос в живота си. Можете да следвате университет или гимназия, или дето и да сте, каквото и да учите, този въпрос трябва да го разрешите. Смисъла на истината никъде не можете да намерите. Смисъла на живота никъде не можете да намерите. В никое учение не можете да се доберете до тези въпроси. Това са само външни условия. Казвате: „Де може тогава да се намери смисълът на живота?“ Единственото място, дето може да се намери смисълът на живота, е вътре в себе си. Колко мъчно е човек да дойде до положение, до съзнание, че смисълът на живота може да намери само в себе си. Казвате: „Аз за себе си ли ще живея?“ Не, ще живеете за някого.

Казвам: От сегашните идеи вие не трябва да се освобождавате, но трябва да ги трансформирате. Не бягайте от живота, но справяйте се с мъчнотиите си в живота. Не бягайте от положението на слугата, но справете се с това положение. Не бягайте от положението на майка, на баща, на професор или на някой беден човек, но справете се с тези положения. Това са положения, които ще покажат твоята сила. Какво ще се плашите от тях? Какво ще се плашите от смъртта? Аз зная, че в лицето на смъртта виждам своя противник. Той ме интересува. Значи, имам един противник, с когото трябва да се справя.

Казвате: „Каквото Господ е дал.“ Бог казва: „Хайде, синко, да те видя сега как ще се справиш с този неприятел.“ Ще се борите със смъртта. Тя може един път да ви гътне, но ще се борите. Казвате: „Татко, гътна ме смъртта.“ –

„Няма нищо, синко, ще се оправиш.“ Ще излизаш с нея на бой един, два, три и повече пъти, докато най-после се справиш.

Един българин ми разправяше една своя опитност. Отива той в Америка, дето прекарал няколко години наред. Но по едно време го хваща носталгия за отечеството му. Той изпада в такава голяма тъга, че не може вече да яде, не може да спи, заболява от диспепсия. „Като прекарах ред безсънни нощи, в това време се явяваше един човек силен, с нож в ръка, и искаше да ме мушне. Колкото пъти се засилваше да ме мушне, не успяваше, някой не му позволяваше да направи това. Но аз бях станал слаб като кука от безсъние. Така добре запомних чертите на този човек, че можах да го нарисувам. Той искаше да ме мушне с ножа си, но не му се позволяваше. Аз започнах тогава усилено да се моля, защото видях, че по някакъв начин трябва да се справя с този човек. По едно време и на мене се даде нож като неговия и започнахме борба. Трака-трука, но нито той надвива, нито аз. На другата сутрин ставам, но вече малко по-смел. Вечерта пак започва борбата. Така се продължи няколко вечери наред, докато един път аз го мушнах на едно място и той хукна да бяга. Скри се в една дупка, от която излязоха две деца. Аз взех ножа и ги накълцах. Сутринта ставам, гледам, нито диспепсия останала, нищо не останало! Аз бях вече съвършено здрав.“

Та и вие, като отидете във вашата Америка, трябва да извадите ножа си и да се борите. Вие ще се молите, но и трака-трука ще има. И когато победите, ще знаете, че единствената мощна сила, с която сте победили, е била любовта. Та, вие можете да страдате от главоболие, от стомах, от какви ли не болести, но ще знаете, че единствената сила, която трябва да викате на помощ, това е любовта. Значи, силата е в любовта. Това е Словото Божие. Ножът, това е Словото Божие. Нож трябва да имате. Тази борба е необходима, за да станете смели. Сега вие сте станали много пасивни и казвате: „Каквото Господ даде.“ Не, вие трябва да бъдете смели, да победите мъчнотиите в своя живот.

Преди няколко деня дойде една сестра при мене и ми каза: „Учителю, убедих се в едно нещо.“ – „В какво?“ – „С беднотия не се живее. Като дойда втори път на Земята, искам друго положение.“ – „Какво искаш?“ – „Искам да бъда богата, не искам да бъда бедна като сега.“ – „Че защо трябва да чакаш друго прераждане? Ти и сега можеш да станеш богата, имаш условия да бъдеш богата.“ – „Как?“ – „Имаш ум, сърце и воля; впрегни ги на работа и ще станеш богата.“ Хубава мисъл ѝ дошла, но понеже окръжаващите не ѝ обръщат внимание, тя няма вяра в себе си. По-добре, че не ѝ обръщат внимание. Като ѝ обърнат внимание, ще ѝ искат пари, а касата ѝ сега е още бедна, няма никакъв капитал. По-добре, че не ѝ

обръщат внимание.

Не искайте хората да ви обръщат внимание, но вие се интересувайте от другите хора, вие им обръщайте внимание, нека те ви интересуват. Какво значи да се интересувате от хората? Обикнете хората и не им търсете погрешките. Търсете във всеки човек хубавото, красивото, то да се прояви в техните мисли, чувства и постъпки. Това, което желаете за себе си, желайте и за другите хора. Светът е създаден за всички хора. Като работим за повдигането на света, едновременно с това ние работим и за своето повдигане. В това отношение работете с любовта като обща мощна сила за духовното повдигане.

И тъй, наточете ножовете си, въоръжете ума си, уякчете сърцето си, калете волята си. В това седи спасението на човечеството.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

21-ва неделна беседа, държана от Учителя
на 25.II.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_02_25 *Любов и разбиране*
утринно неделно слово

ЛЮБОВ И РАЗБИРАНЕ

Размишление 15 минути.

Изпълни се нарядът.

Ще прочета 7-а глава от Евангелието на Лука.

„Мислѝ, право мислѝ“

Кое е най важното в прочетената глава? Всякога в една глава има нещо важно. Най-важното в човека е неговата глава, после иде другото. Главата е, която мисли. Главата е най-важното. Човек, който иска да служи на Бога, трябва да мисли. Това е външната страна. В духовния свят най-важно е човешкото сърце. Най-важното във физическия свят е неговото благоутробие. Това е храната, която човек трябва да възприеме. Човек трябва да мисли. Той има едно сърце, което постоянно трепти, и един стомах, който е всякога готов да работи. Сам човек представя едно предметно учение. Човек в самия себе си трябва да извади законите как трябва да живее, как трябва да вярва и как трябва да постъпва. Правилата са в него написани.

Могат да се изреждат сега разни въпроси. Например, защо хората не разбират. На всички въпроси може да се отговори, но нямам време. Ако ме питате защо някой човек не може да ходи право, ще ви кажа: Защото е сляп. Слепият винаги се спъва. Ще кажеш: „Защо Господ го създаде така?“ Не го създаде Господ така. Глухият недочува. Ти му говориш едно, а той разбира друго. Казваш: „Защо го създадоха глух?“ Господ не го създаде така. Той сам се направи глух. Всякога, когато имаме един недъг, ние искаме да си го изясним. Това е хубаво, но ние търсим причините там, дето ги няма, и мислим, че като намерим някакви причини, философски казано, вървим от причини към последствие Много пъти причините, които намираме, са последствия. Ти си намерил едно последствие и от него разрешаваш друго. Баща ти е пил вино и ти пиеш. Но това е последствие. Причината не е в баща ти, но не е и в тебе. Това са последствия само. И в живота, който водим, има едно последствие. Има и известни противоречия. Тези противоречия съществуват във всичките хора, без изключение. В едни повече, в други по-малко.

Човек е изпратен на Земята да се очисти. Земята е място за чистене. А под думата „чистене“ трябва да разбираме учение. Защото човек, който се учи, той може да се чисти. Ти не трябва да вземаш нещата на вяра. Ти може да вярваш, но ако отидеш при един бакалин да вземеш ориз, този ориз няма

да го сипеш в тенджерата, защото ти го дал бакалинът, но ще вземеш, ще го разсипеш, ще го почистиш, защото много пъти бакалинът продава и това, което не трябва да се продава. Той продава за ориз неща, които не бива да минават за ориз. Колко прах продава с ориза? Той няма право да взема пари за праха, а взема. И ти нямаш право да ядеш праха. Нито камъчетата. Защото, ако ядеш праха или камъчетата, ще те държат отговорен. Казваш: „Бакалинът продава калпав ориз." Че ти не си ли бакалин, който искаш да дадеш на своя съсед нещо, което не трябва? Престъпление е това.

Някой казва: „Христос е дошъл на Земята." Как ще познаеш, че Христос е дошъл на Земята? Как ще познаеш, че Слънцето е изгряло? Не само да знаеш, че е дошъл, но да си видял това. И може да твърдиш, че нещата са добри или лоши. Твърденията не са доказателства. Може да се доказват нещата, но това не е знание. Нищо не се доказва така.

Ние знаем, че изгрява Слънцето, лъчите ни са свидетели за това. Не само да знаем, че Слънцето е изгряло, но това Слънце ни е потребно. То ни носи здраве. Целият земен живот е обусловен от Слънцето. Здравето ти е обусловено от Слънцето. Ти, най-първо, не знаеш какво ти праща Слънцето. Казваш, че Слънцето ти изпраща живот. Но този живот не си го добил. Казваш, че Слънцето ти изпраща светлина. Така е, но не само трябва да вземеш по нещо, трябва да опиташ какво всъщност представлява. Светлината може да се опитва, както опитвате захарта, хляба.

И всяко едно лошо състояние, което човек има в себе си, всеки един недъг показва, че на човека му липсва нещо. Имаш някаква болка в себе си – липсва ти нещо. Коремът те боли – липсва ти нещо. Сиромах си – липсва ти нещо. Грозен си – липсва ти нещо. Коравосърдечен си – липсва ти нещо. Страхлив си – липсва ти нещо. Някой казва: „Страхлив съм" – липсва ти нещо. Как ще излекуваш страха си? „Не съм добър човек" – липсва ти нещо.

Писанието казва: „Съвършени бъдете." Ние казваме: „Съвършени трябва да бъдем." Писанието казва: „Така да просветнат делата ви пред человеците, че като ги видят, да прославят Онзи, който е на Небесата." Идват противоречия. Вие ще кажете: Бог, Който е съвършен, каква нужда има от нашето съвършенство? Така си мислят някои. Неправилността на техните разсъждения седи в това. Ако аз съм силен човек, за да се прояви моята сила, трябва да имам органи, чрез които силата да се проявява. И ако моята сила чрез един от тези органи не може да се прояви, това показва, че в мене има известен недъг. Ако силата не може да се прояви

чрез моята ръка, то в ръката ми има нещо, което липсва. Следователно, когато ние не живеем добре, това засяга Бога. Защото Бог всякога иска да изправи една погрешка, понеже, ние, които живеем в Бога, ние сме проводници на едно благо, което излиза от Него. А пък Бог иска всякога едно благо, което излиза от Него, да се прояви.

Ние заставаме на една друга почва и казваме: „Аз съм беден и прост човек. Не съм цар, не съм ангел, не съм божество, какво мога да направя?“ Но има много ангели, много божества, които са като човека закъсали. Ти си един човек, който е закъсал в своята мисъл, но има много ангели и божества, които закъсаха като ангели и божества. Не мислете, че само хората грешат. Грешат и боговете, и ангелите. Тогава ние се оправдаваме и казваме: „Тогава какво остава за нас, щом божествата грешат и щом ангелите грешат?“ Не, ти криво разбираш. Тези ангели си носят последствията. Много лоши последствия имат. Също и божествата, и тях ги засяга законът. Всяка една постъпка, която човек направи, засяга самия него. Това е само един извод, който показва, че щастието и нещастието зависят от нас. Дали сме щастливи или нещастни, зависи от нас. Дали сме сиромаси или богати, зависи от нас. Че ти си невнимателен със зрението си, че със своята немарливост може да изгубиш зрението си и после това зрение с нищо не може да го набавиш. Ще кажеш: „Христос ще го излекува.“ Но Христос идва всеки 2000 години. Има някои професори, които могат да лекуват, но ти нямаш пари. Професорът иска 1000 лева, но ти ги нямаш. И богати роднини нямаш, сляп ще останеш и ще носиш своята слепота.

В света има толкова университети, но всички вие свършили ли сте университет? Нямали сте пари, нямали сте условия. Всички в Берлин ходили ли сте? В Париж, в Лондон не сте ходили; и да искате, не можете. Пари нямате. Желание имате.

Сега, другото положение, което ви спъва, е: Мнозина се спънахте в едно учение. Вярвайте в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен ти и домът ти. Вярно е, но начинът на възприемането на тази истина носи едно заблуждение. Двама светии в старо време спорили какво искал да каже апостол Павел. Единият казал: „Повярвай“, а другият бил на особено мнение. Ето как седи разказът: Един ден единият искал да подложи този въпрос да се реши практически. Единият светия отишъл на работа, а другият останал да готви. Турил боб, но не турил сол. Уврял бобът, той не турил и лук, а само боб. Идва онзи и казва: „Лук няма и сол няма.“ Другият казал: „Повярвай и като повярваш, и лук ще има, и сол ще има.“ Онзи казал: „Така не се осолява.“

Вярата подразбира да вярваш в това, което е, а не в това, което не е. Трябва да знаеш в какво да вярваш. Има неща, в които вярваш, няма да останат. Ти вярваш в парите, които съм турил в кесията. Но ако в кесията няма нищо, ще вярваш в това, което е в кесията. Всяка една дума трябва да представя нещо. Пълните бъчви не дрънкат, а празните бъчви много шум вдигат. Бъчва, която вдига шум, е празна, а бъчва, която не вдига шум, е пълна. Ако ти си недоволен от живота, пълна или празна бъчва си? Ако ти не разбираш живота, каква бъчва си тогава? Ако разбираш живота, ти си пълна бъчва. Ако не го разбираш, ти си празна бъчва. Всякога това, което ние преживяваме на Земята, от Невидимия свят онези, които ръководят, постоянно знаят какво ни липсва всеки ден. Този ден ти трябва да добиеш това, което ти липсва.

Вие излезете, погледнете Слънцето и казвате: „Изгряло е Слънцето, колко е червено. Има малко облаче.“ И после си обърнете гърба и влезете вкъщи. Вие не сте видели още изгрева на Слънцето. Вие от Слънцето трябва да вземете нещо. И като влезем вкъщи, трябва да видите какво са ви пратили оттам и целия ден ще бъдете весели.

Някой ще каже: „Ако разсъждаваме така за Слънцето, ние ще изпаднем в идолопоклонство.“ Мислите ли, че съвременните хора са се освободили от своето идолопоклонство? Че, жената, която вярва в мъжа си, тя е идолопоклонница. Мъжът, който вярва в жена си, е идолопоклонник. Ти вярваш в сина си – ти си идолопоклонник. Ти мислиш, че синът ти ще стане такъв, че ще оправи света – това е идолопоклонство. Нищо няма да направи синът ти. Той ще стане на 30 години, ще израсне брадата му, ще изгуби здравето си, ще го заровят и ще останат само мертеците му. Ти вярваш, че еди-кой си цар ще дойде и ще освободи света. Нищо няма да направи този цар. Криво вярваш. Казваш: „Учените хора са доказали.“ Нищо не са доказали. Но какво са доказали, ти не го знаеш.

Слънцето изгрява и умираме. Слънцето залязва и умираме. Тогава каква полза от изгрева и от залеза? И като вярваш, ще умреш, и като не вярваш, ще умреш. Но казваш: „Той умря вярващ.“ Щом е умрял, той е безверник. Щом умираш, безверник си. Безверниците умират. Писанието казва: „В който ден ядеш от забранeното дърво, от плода му, ще умреш. Като не вярваш в това, което Аз ти казвам, ще умреш.“ От безверието умират хората.

Ние сега се спъваме и търсим причината. Казвате: „Кой е причината?“ Понеже Ева е яла. Не. Причината не е Ева. Ева казва на Адам: „Ти ме повика преждевременно. Ти трябваше да ме викаш, когато си уредиш работата.“ Той не трябваше да я вика в рая преждевременно. Нему не му

беше претупало за жена. Тя ще дойде навреме. Тя, като дойде не навреме, не разбираше и мислеше, че той си е уредил работата. Той не знаеше да пази рая. Господ му каза: „Ти ще пазиш рая." И той остави този ден вратата отворена и влезе черният адепт. Адам не даде разпореждане да се пази раят както трябва.

Сега, да направим една аналогия. Ако Господ ти е дал глава, гърди, стомах – едно тяло, и като Адама те е турил господар на това тяло и ти е казал: „Пазете това и това, вратата няма да остане отворена, за да не влезе някой друг." И ако влезе някой, когато оставите вратата отворена, не сте ли виновни вие? Ти казваш: „Ние вярваме в Господа Исуса Христа." Не, отворените врати при известни условия трябва да се затварят. Като дойде грехът, ще затвориш вратата си и като затвориш устата си, ще мълчиш като риба. Но като седи вратата ти отворена, тогава грехът е неизбежен.

Тази сутрин гледах една сестра, даваше заповед да ѝ затворят вратата. Всички слугини спяха някъде и господарката трябваше сама да затвори вратата си, да не [се] уповава на слугите. Вие ще кажете: какво аз мисля, какво аз искам да кажа? Това, което аз мисля, то е за мене, но ни най-малко не важи за вас. Защото нещата не стават така, както вие мислите. Ако аз мисля право, то е право, ако не мисля право, то не е право. Моята права мисъл не зависи от вас. Правотата на моята мисъл зависи от самата мисъл, а не от вас. Мисълта сама по себе си трябва да бъде права, нищо повече. В дадения случай аз трябва да зная дали моята мисъл е права или не, а не вие. Аз да зная. И тогава вие да знаете също за вашата мисъл. Щом остане аз да се уча от вас дали моята мисъл е права или не, тази работа не върви. Щом очаквате вие от мене да се научите дали вашата мисъл е права или не, това не е правилно. Вашите мисли трябва да са прави, нищо повече.

Правата мисъл показва присъствието на Бога в нас. Когато казваме, че не трябва да търсим Бога отвън, а отвътре, то моята права мисъл показва, че Бог е отвътре. Щом Бог е отвътре, моята мисъл ще бъде права. Щом Бог е отвън, моята мисъл ще бъде крива.

Сега, да ви наведа на онази, важната мисъл: Аз съм за онзи живот, който има отношение към нас сега, а не за онзи живот, който ще има отношение към нас за в бъдеще. Важно е това, което в даден случай може да хвърли светлина върху вас, това, което за вас е необходимо сега. Може би вас са ви гощавали преди 5 години. Това не ви ползува сега. Днешното угощение, какво ще бъде то, е важно, а не едновремешното. Много хубаво било едно време, но едно време си е за едно време, а сегашното време – за сегашното време. Ама за в бъдеще какво ще бъде? Оставете бъдещето. Когато то дойде, ще се разреши. Днес какво може да разберете, какво може да

приложите, е най-важното. Ние оставяме миналото и бъдещето. Те са реалности, които сами ще се справят със себе си. Но настоящият момент, сегашното положение, ще разреши един от най-важните въпроси. Ако сега пропуснете нещо, ще има една междина. Това може да се поправи някога, но кога ще го поправите? Вие казвате, че без погрешки човек не може. Може ли без погрешки? Може. Няма да допуснеш погрешка, понеже тази погрешка тебе те засяга най-първо. Ти ще отваряш на четири очите си. Защото тези погрешки ще ти ги турят на гърба и ще ги плащаш. И ако всеки ден правиш по 4 погрешки и една погрешка струва по 1000 лева, те правят 4000. Тогава кога ще ги платиш?

В християнството вие сте нещо като чиновници. Вие казвате: „Господ е милостив. Ще заличи погрешките ни.“ Вие се поставяте тогава на крив път. Кое е по-хубаво, да покаже Господ своята милост, в какво отношение? Та нима когато човек истински живее, не е ли Божията милост това? Милостта се показва и в живота. Ние искаме Бог да се показва в отрицателната страна.

Сега, така, както мислите, казвате: „Ние правим усилия да живеем добре.“ Правилният живот не изисква никакви усилия. Ето какво аз разбирам под това: една работа, която не може да извършите с любов, тя е пресилена работа. Усилие има там, дето няма любов. Казвате: „Усилни времена.“ Значи няма любов. Защо има бедност? Защо е беден човек? Нямат любов там. Като дойде любовта, няма да има сиромашия. Но някой ще каже: „Господ така дава – на някои много, на някои малко.“ Не. Това са ваши заключения. Един баща няма да остави децата си да гладуват. Не, някои деца са направили погрешка. Той ги е наказал и са останали гладни. На някое дете в някоя къща не му дават да яде – значи то е направило някоя погрешка. Погрешката може да е положителна. Детето е болно, майката не му дава да яде. Детето казва: „Яде ми се.“ – „Няма да ядеш!“ – му се казва.

Има една страна, която прилича на вашето разбиране. Ни най-малко не искам да ви отуча. Аз не искам да ви проповядвам философия, както кривият рак проповядвал на сина си: „Синко, право ще ходиш. На една страна няма да вървиш, а право.“ Синът казал: „Покажи ми, дай ми пример. Как?“ Бащата рекъл да му покаже, но ходил настрана. Синът казал: „Точно така и аз ходя, като тебе.“

Добре, вие сте уморени някой път. Какво нещо е умората в човека? Умореният човек носи голям товар на гърба си. Уморил се е човек и при това всички проповядват, че много не трябва да има човек на гърба си. Турѝ малко на гърба си, колкото за едно ядене.

Ще кажеш: „Кой ще се грижи за мене?“ Ни най-малко не трябва да мислим, че някой трябва да се грижи за нас. Погрешката е там. Грижи се кой? Невежият човек се грижи. Умният човек никога не се грижи. Грижи се сиромахът, който няма пет пари в джоба си, а пък богатият – не. Безпокойства има ли той? Някой свирец, който не умее да свири, се безпокои, като свири на пианото, да не бутне някой неверен клавиш. Онзи, който добре свири, той е сигурен. Ти казваш: ще се грижиш за живота си. Че, от памти века сте се грижили. Снемете грижите. Снемете товарите си. Казва някой: „Голям товар имам.“ Никакъв товар, никаква раница! Снемете всички раници! По възможност, като тръгнете на път, да няма нищо на гърба ви. Само ще си носите в ръката една магическа тояжка. Аз нося моята магическа тояжка в джоба си. Като ми потрябва, изваждя я из джоба си. Ето я. Защо нося тази тояжка? По някой път може да съм ял месо и си чистя зъбите. Едно малко парче месо може да те опропасти за цял един живот.

Имало един овчар. Минала една царска дъщеря и го харесала. Казала на баща си, че иска да го вземе за мъж. Царят казал: „Щом си го харесала, вземи го.“ Овчарят веднъж ял агнешко месо и едно голямо парче останало между зъбите му. Той, като се приближил до устата на царската дъщеря, тя доловила дъха на лошата миризма и го изпратила. На кого от нас устата не мирише, кажете ми. Ще ги чистите не 3 пъти, но 10 пъти на ден. Защото царската дъщеря ще те изпрати там, отдето си дошъл.

Вие ще се спрете и ще кажете: „На нас ли казваш това или на другите?“ На онези, които разбират, на умните. Ще кажете, но какво можете да ни кажете? Искам да кажа, че като сложат пред вас хубав хляб, трябва да знаете как да го ядете. И после да си легнете да си починете. После ще вземете мотиката и ще работите. После ще си измиете ръцете хубаво и няма да вземате вече мотиката този ден. Само веднъж на ден ще вземаш мотиката. Ако вземеш два пъти, грях е. Качвам се горе на крушата, откъсвам си 3–4 круши и ги измивам, но само веднъж се качвам на крушата. После отварям книгата и чета, но само веднъж отварям книгата, но не два пъти. Всички неща все по веднъж ги правя. В ума ви седи една идея. Кое е същественото? Същественото ще ви кажа. Ще извадя сега магическата пръчка. Някои от вас имате магическа тояжка, някои от вас нямате и стоите със скръстени ръце. Някои има какво да правят.

У вас трябва да има едно свещено желание да обичате Бога. Как ще покажете любовта? Той е направил Вселената, всичко е направено от Него. Да покажем, че Го обичаме и че искаме да вършим Неговата Воля. Какво по-хубаво от това? Да бъдем признателни за това, което е направил Той.

Не онова богатство, което в банките е вложено, но да се прояви любовта ни. По какъв начин ще се прояви любовта ни? Ето главния въпрос: днес да почувствувате Божията Любов. Как ще я почувствувате, това е ваша работа. Може ли, като ви дам хляб да ядете, да внеса чувствителността във вас? Не. Вие сами трябва да имате чувствителност, да видите дали хлябът е хубав или не. Ако вие ядете хляба и мене питате дали хлябът е вкусен или не, това подразбира, че ви липсва нещо.

Ако вие ме питате какво нещо е любовта, липсва ви нещо. Ако вие ме питате какво нещо е правата мисъл, липсва ви нещо. Вие ме питате какъв е този хляб. Аз не ви давам мнението си, но ви отчупвам едно парче и ви го давам. Казвам: Заповядайте, ще си дадете мнението. Ти казваш: „Мога ли да си дам мнението?“ – Можеш. Дъвчи, глътни и твоето мнение е право. Ти казваш: „Хубав е хлябът.“ И аз, като го ям, намирам го хубав. Дойде трети, и той го яде и казва, че е хубав. Всички, които ядат хляба, го намират хубав. Опитът излиза сполучлив.

Днес да се роди една мисъл във вас от това, което чувате. Да се измени вашето състояние, да станете богат. Искам, който е сиромах, да стане богат днес. Ако станете богати днес, разбрали сте ме. Ако не станете богати днес, не сте ме разбрали. Трябва да бъдете богати днес, нищо повече. Ако не станете богати днес, е ваша отговорността.

Аз разбирам под „богатство“ разбирането в даден момент, връзката ви с Бога. Когато аз се свързвам с Бога, знанието идва със светлината. Има едно знание, което не търпи да се говори за него. Аз го разбирам. Разбирам, че цялата вселена се отваря за нас. Разбирам живота на ангелите. Но щом поискам да ги определя, виждам, че то е нещо, което не се определя. То е както музиката. Като слушам, приятно ми е и казвам: Много хубаво свири този човек. Не го зная къде е учил по музика, но свири хубаво. Това е достатъчно за мене. Колко му струва цигулката, не зная, но зная, че неговото свирене е хубаво. Казвам: Приятно ми е, много хубаво свири. Ако вие музиката, която ще ви свирят, не я разбирате и ако искате да определите откъде е дошъл този, който е свирил, какъв е, колко му струват билетите, колко му струва цигулката... Може да знаете много работи, но ако сте глухи и когато свири, само ще виждате движението на лъка, вие тогава имате само външна връзка.

Когато ти чувствуваш любовта на Бога, това е вътрешна връзка. Когато чувствуваш любовта, това е слушане на музика. Богатството на човека седи в това да чувствува любовта. Щом изгубиш това, ти си последният бедняк в света. Вие имате тази опитност. Изчезне ли любовта, всичко друго се обезсмисля. Обезсмисля се вярата, всичко се обезсмисля.

Какви бяха най-основните мисли? Христос искаше да каже: „Твоята любов те спаси.“ Това е всичкото: любовта, която имаш в себе си.

Сега, според учението за прераждането, вие чакате в някое друго прераждане да дойдете при по-благоприятни условия. Вие вярвате, че сегашният ви баща, който ви е родил, не е толкоз напреднал. Че ще дойдете от някой баща и майка по-напреднали. Сега, от кого сте родени вие? Ако повярвате, че сте родени от Бога, тази вяра и любовта във вас, ето вашето богатство. Но докато мислите, че сте родени от този баща и от тази майка и виждате, че баща ви и майка ви умират, вие сте на крива посока. Онзи, който ще ви учи, той не трябва да умира. Това е вътрешният учител. Като дойде този вътрешен учител, ти ще гориш, ти целия ден ще гориш, ще бъдеш една запалена свещ и като дойде учителят, ти не можеш да бъдеш сиромах, ти не можеш да бъдеш един просяк, един грешник. Учението, което трябва да учите, е учение на Любовта.

При мене са идвали и са ми казвали: „Кажи ми Учителю, това, кажи ми онова.“ Тази работа няма да бъде. Хлябът, който носиш на гърба си, за да те познава, ще го ядеш, ще се опретнеш да го ядеш, и то го ядеш хубаво. Въздуха ще го дишаш. От този въздух ще извадиш всичко. И мисълта ще я приложиш. Всяка неразбрана мисъл в твоя мозък или в твоя ум е една тежест. Тази, разбраната мисъл, е изядена. Тя трябва да стане храна на твоя ум, да внесе една нова светлина в тебе.

Това, което още днес може да стане, вие го очаквате да стане след хиляди години, като отидете на Небето или като дойде Второто пришествие. Хубави работи са те. Второто пришествие е хубаво. Небето е хубаво. Като отидете в онзи свят, като влезете в него, ще имате един опит. Най-първо, като отидете на онзи свят, какво ще кажете на вратата? Как ще поздравите? Тук влизаш в една къща и казваш: „добър ден“ или „добро утро“, или „добър вечер“. Какво ще кажеш в онзи свят, където Слънцето не изгрява като тука? „Добро утро“ не може да кажеш. Такова положение няма. „Добър вечер“ не можеш да кажеш. Но какво ще кажете на Свети Петър? Ще кажеш „добър ден“. Свети Петър ще каже: „Покажи ми сега, да го видим добрия ден. Дай нещо от добрия ден.“ Какво ще дадете от добрия ден? Ще се намерите в много трудно положение.

Вие казвате: „Ако е така, както Учителят ни говори, ние съвсем ще загазим в живота.“ Вие мислите, че това разбиране ще препятствува на вашия живот. Не. Но вие на Земята не живеете както трябва. Вие сте женени и не знаете, че сте женени. Вие имате жена и не сте оценили жена си. За любовта говорите, но я нямате. За знание говорите, но го нямате. Децата и

приятелите ви не са както трябва. Служба имате и заплатата ви е много малка. Да бъде поне 100 000 на месец. А пък сега, какво става с 3000 лева на месец, и то книжни пари. Друго е с аероплан да се вдигнеш и да кацнеш като птица, където си поискаш. А пък сега най-много с едно такси, което хвърля калта и цапа този-онзи, можеш да се возиш.

Знаете ли произхода на смеха? Когато човек си не разбира работите, всякога се смее, а пък, когато съвсем загази, тогава ще плаче, ще скърби. Някой е сериозен, много сериозен, загазил е съвсем. Когато някой човек иска да се прикрие нещо, малко се позасмее. Вътрешно е недоволен, но уж че няма нищо, а пък има нещо, а пък когато съвсем е загазил, той скърби. Смейте се, не е лошо. Аз като се смея, с всяка моя усмивка изправям една погрешка. Най-първо се засмея отвън и казвам: Поправям погрешката. Тогава усмивката има смисъл. При всяка една усмивка трябва да поправя една погрешка, а при всяка една скръб – да се поправи един грях. Щом с усмивката си не съм поправил една моя погрешка и щом с една своя скръб не изправям един грях, тогава те са безпредметни. Когато срещнеш един приятел и той се усмихне, то този приятел ти е донесъл един подарък и си поправил една погрешка.

Всички тези работи, които говоря, уподобявам чергите, които бухате, за да излезе прахта навън. Но виждате, че с бухане само няма да стане. Туряте ги в коритото. И после изсъхват на въжето, после ги прекарате през ютията и ги туряте на мястото.

Истинското положение е любовта, която трябва да почувствувате към Бога. Седи при вас един сиромах и нещо се смущава. Смущава се за какво? Той си вари ядене, но няма масло. Понеже някой път яденето, ако няма масло, не може. Трябва да му се тури масло. Дай му малко масло, колкото да си свари яденето. Няма да му дадеш всичкото масло, малко.

Сега, трябва да се научите на превод. Как трябва да стане това? Имате едно приятно състояние на душата си. Част от тази светлина дай и на онзи, който е до тебе, да има същото разбиране. Или някой път ти се храниш с хубаво ядене – дай и на другите. Аз съм наблюдавал старите дядовци какво правят. Имат си една масичка, извадят си жълтичките и ги наредят на купове. Златните – отделно на купове, сребърните – също на купове, и ги броят. Влиза внучето, вижда куповете, погледне дядото така, иска да му даде. Дядото казва: „Дядовото, от кое да ти дам?“ Дядото взема една монета и му дава. Детето, като вземе монетата, тича при бакалина. От златния куп трябваше дядото да даде на внучето си.

Щедри трябва да бъдете. От всяка една мисъл, от всяко свое чувство, от

богатството, което имаш, дай на някого. Щастието и благото трябва да бъдат като светлина, която да проникне навред. Това е сега новото схващане.

Всеки ден и постоянно да сме изпълнени с любов към Бога и да благодарим за онова, което Бог ни е дал. Аз ще отида при Него и Той ще каже: „От кой куп искаш?“ Аз ще кажа: „От който обичаш и както обичаш.“ Но в тебе е скрита една мисъл. Ти искаш да ти даде повече, без да Му кажеш. Колкото ти даде, приеми го с любов. То ще се увеличи. То е като златното зърно – като го посееш, то се увеличава. Любовта е една велика сила – и в най-малката доза ако я вземете, като повярвате, се увеличава. Единствената сила, която всякога се увеличава, е любовта. Не търсете голямата любов. И малката любов, в какъвто и размер да е, тя за един кратък момент може да се увеличи. С любов всичко лесно се придобива. Без любов всичко в света е мъртво.

Христос, когато беше в дома на знатния евреин, каза на жената, която със сълзи обливала нозете му, с миро ги помазвала и с космите на главата си ги изтривала: „Вярата твоя и любовта ти те спасяват.“ – Велик пример даде тази жена.

Ние казваме: „Да сме ние във времето на Христа, да сме при нозете на Христа.“ Нозете, това е доброто, благото, което Бог ни дава.

Сега, аз ви желая едно нещо: Това разбиране, което не само го схващам, но в което аз живея, искам и вие да го живеете. Днес, целия ден.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог.

23-то утринно неделно слово, държано от Учителя
на 25.II.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_02_28 Ключ за постижения
лекция на Общия окултен клас

КЛЮЧ ЗА ПОСТИЖЕНИЯ

5 и 30 часа сутринта
(Небето прошарено с облаци.
Тук-таме звезди. Тихо. Доста топло.)
15 минути размишление.
Ще прочета пета глава от Евангелието на Йоана от 1 до 14 стих.
Духът Божи

Хората се запитват, какво нещо е търпението. Търпението е една черта, която мъчно се разбира, мъчно се усвоява. Всички хора са търпеливи без да са търпеливи. Носят търпението без да са търпеливи. Каквото нещо и да дойде на главата ти, все ще го носиш. Минаваш за търпелив, обаче в себе си се тревожиш, плачеш, изискваш, роптаеш. И най-после се примиряваш и казваш: „Няма какво да се прави.“ Сега това примирение ние го наричаме търпение. Онези, които обичат да философстват, могат да попитат: „Не може ли и без търпение в света?“ Да няма в живота никакви препятствия. Има и живот без препятствия, съвършения живот. Но този, съвършеният живот на земята по този път ще мине. Ние мислим за съвършения живот, но за да дойдем до съвършения живот трябва да минем през този, който не е съвършен. Ражда се тогава друг един въпрос: Не може ли човек да се роди изведнъж съвършен? Но това е едно механическо схващане. Ние искаме някой, да направи някой живота съвършен. Ако ти можеш да бъдеш съвършен така, ще приличаш на един часовник. Ти няма да участваш в живота. Ще те курдисат, ще бъдеш много точен, ще бъдеш съвършен, ще показваш времето на другите хора, но няма да знаеш твоето предназначение. Ако те попитат, каква работа вършиш, ще кажеш: „Никаква работа!“ Часовникът не върши работата за себе си, той нищо не придобива, като се движи, нито яде, нито пие, нито има някакви разноски.

Но има едно положение, в което всички се намирате: Преобладаваще влияние на силните чувства. Когато чувствата почват да господстват много над човека, той не мисли много. Неговата мисъл е свързана с ежедневните чувствувания и усети, които има. Боли те пръста и не може да мислиш за никаква философия. Дето отидеш, за своя пръст си мислиш. Обръщаш го, връзваш го, развързваш го, за тебе той е най-важното и той те заставя да мислиш за него. Ще търсиш лек за него. Оздравее пръстът и пак го забравиш. По някой път, в живота ние казваме: „Никой не обръща

внимание на мене.“ И когато се обърне внимание на пръста, какво е положението? Мислиш ли, че от доброта му обръщаш внимание. Като те заболи пръстът му обръщаш внимание, имаш го присърдце и все за него мислиш. И всички удове на телото мислят все за болния уд.

Някой път може да се позамислите, какво подразбирате под думите, че трябва да ви обичат хората, да ви обича някой. Какво подразбирате под думата обич. Да допуснем, че някой човек, като ви обича е близо, но някой човек може да е на другата страна на земята и ви обича. Какво прави той заради вас? Вие се радвате на тази обич, но какво прави заради вас? Той ви писал писмо и вие се радвате, но какво добивате от това писмо. Той живее на другия край на земята. Ако е беден този човек, нищо не добивате, добивате само едно писмо. Ако е богат, добивате, по някой път, един чек, изтегляте го от пощата. Или пък, ако той е ученолюбив по някоя книга ще ви изпраща, нещо интересно и ще бъдете доволни. Но представете си, че имате един такъв човек, който ви обича и никога не сте го виждали и вий го обичате. По традиция той е бил приятел на баща ви и казвате, че роднински връзки имате с него. И без да го знаете, от това което прави заради вас, вие мислите, че той има някаква си обич към вас. Казваме много пъти: Ние мислим за някои същества от другия свят, не сме ги виждали. Някой път тия същества ни правят някакви услуги. Даже можем да се съмняваме, дали те ни правят тия услуги или други ги правят. Казваме, че има същества на оня свят и ги наричаме светии, праведни, сродни души, с много имена ги кръщаваме.

Сега този, болния човек в прочетената глава никога не е очаквал, че ще дойде някое същество от невидимия свят – нещо много изключително. Имаме само един пример в тази къпалня, за да имате тази опитност. Той колко години е седял там? – 38 години. Коя е хубавата страна? 38 години не е малко. То е цял един живот. 38 години този човек е чакал, всяка една година да се размъти водата и да влезе, да се изцели. И 38 години той изгубвал условията за здравето си. Тъкмо се размътвала водата, друг някой влизал и той трябвало да чака идната година. Пак трябвало да чака. 38 години е чакал! Сега, в тази къпалня, той не е бил единствения. Много болни е имало. Защо Христос се спря само при него, а не се спря при други? Това е вече философия. Има негови съображения вътре. Ако някой ме попита, защо Господ е направил света такъв, мога да дам някои философски изяснения, но всъщност, защо светът е така направен, този Който го е направил, само Той знае това. А пък другите, които не са го направили, те само предполагат. И онзи, който предполага, всякога неговата мисъл е далеч от самата истина. Сега светът мяза, при сегашните условия, на такава къпалня. Светът е точно тази къпалня. И всички вие, може би само някои от вас, всички почти вие, имате нужда и очаквате да се

размъти водата. И при това размътване на водата, кое е това, което очаквате. Това е очакването на някое щастие да ви дойде. Болен сте, сиромах сте, невежа сте. И очаквате да дойде ангел, да слезе той и да размъти водата. И вие, когато се окъпете, да уредите вашите работи. И някои от вас по 38 години сте чакали. Чакате, чакате и казвате след това, че втори път, като дойде ангелът пак в къпалнята, тогаз ще влезете, в някое друго прераждане.

Това, което ви говоря е външната страна. Ние разглеждаме живота и не можем да си дадем едно правилно разбиране. Например, ти си трезвен човек, много си трезвен. Може да си брат или сестра. Но един ден ти отиваш на гости и те почерпят с една чашка или абсент или коняк или хубаво винце, една малка чашка. И в тебе има някое същество, нещо в тебе ти казва: „Кусни малко, досега ти си много невежа, не постъпваш както хората. Кусни си нещо." Друго същество ти казва: „Не бутай!" Двете същества ти не ги знаеш. Едното същество ти казва: „Вземи колкото за хатъра на тези хора", а пък другото същество ти казва: „Не взимай!" Пиеш една чашка, после казваш: „Много голям невежа съм бил. Много хубав бил този коняк, този абсент." Хубав е бил, като изстинеш да го туриш малко в чая. Може да се лекуваш даже с коняк. Хремав си, ще вземеш малко чай с коняк. Едно лечебно средство, но лоши са последствията. Чаша след чаша и се образува един лош навик. И като дойдеш до чашата, тя те привлича. Ти пиеш, изгубиш съзнание и на другия ден те боли главата и обещаваш, че няма да пиеш, но пак пиеш.

По някой път по-надалече отиваме. Вие искате да добиете една хубава черта на характера си, но тази черта я нямаш. Дойдеш до някъде – търпиш. Търпението е една от добрите черти. Но много мъчно може да се добие. Много мъчно може човек да бъде търпелив. В търпението човек трябва да бъде почти глух за някои неща. Той трябва да има един навик в съзнанието, че когато ще го обиждат, да се отнесе съзнанието му някъде другаде и като му говорят, той да не чува. Като го побутнат, ще му кажат: „Слушай, ти не знаеш ли, аз какво ти казах?" А той да каже: „Но аз нищо не чух." Някой път има любопитство. Някой казва: „Аз съм чул. Знаеш ли, какво говорят за вас вашите ближни?" – „Че какво говорят?" И той почва да ги нарежда. И гледаш, че онзи, който е бил по-рано весел, сега се попари изведнаж. Ти питаш: „Какво казаха?" Защо се интересуваш, какво са казали ближните? Представете си, че аз съм някой голям цигулар, знаеш ли какво ще кажат хората? Аз зная, какво ще кажат хората. – Или че зная да свиря или че съм голям простак в свиренето. Едно от двете. Или че много хубаво свиря или че не свиря хубаво. За какво се нуждая от тяхното мнение? Ако свиря хубаво, не се нуждая от това. Аз свиря за себе си. Мене ми е приятно. Като свиря някой път, казвам: „Не е свирене това!" Като

бутнеш на пианото, там тона си има определено място, все ще изкараш тона по-лесно. Но, като бутнеш на цигулката ще изкараш тон, но някой път не е толкоз хубав тонът.

Сега уреденият живот е пиано. Моралния живот аз го наричам пиано. С две ръце свириш. А пък неуреденият живот е цигулка. Няма никакъв закон там. Там има закон, че ще вземеш така и така, но нито един учител не може да ти каже, де ще туриш пръста си. Не му знаеш закона. Туриш пръста си и не излиза. И ако би имало закон за онези, които свирят на цигулка да ги наказват, то не зная, но почти всички трябваше да бъдат турени вътре, в затвора. На пианото, като бутнеш, се има нещо точно определено. Но в цигулката много малко биха могли да избегнат от наказанието. Пианото е нагласено, а пък цигулката сам трябва да нагласиш. Някой път се разгласи. Някой път цигуларя свири, но не му е нагласена цигулката. И времето може да съдействува за разгласяването. Точно си нагласил, спаднала някоя жица на половин тон, постоянно трябва да завърташ и да развърташ.

Снощи слушахме един сляп човек, който се научил да свири на пиано. (На 27 февруарий 1934г., в салона Биад, слепият унгарски пианист Имре Унгар даде Шопенов концерт. Той пожънал първите си успехи още в музикалната академия в Буда-Пеща, дето удивил слушателите. После, 1932г., във Варшава взел участие в шопеновите тържества и спечелил първа награда. Унгар се смята като един от най-добрите изпълнители на Шопена.) Някой казва: „Как го харесваш?“ Той е насърчение за онези, които имат очи. Този, слепият, като свири, какво остава за ония, които имат очи. Защо слепият свири хубаво? Де ги намира, слепият тия клавиши? Мъчнотиите при него са почти като при цигулката, но цигулката е още по-голямо изпитание. Този, слепият, свири на пиано, но всеки един човек, който свири на цигулка е почти като сляп човек. Трябва голяма съобразителност. И действително, че у човека има едно чувство, чрез което той се ориентира. Един цигулар дълго време като свирил, у него има нещо странно: пръстите му прогледват. При пианото и при всички инструменти, като прогледнат пръстите, може да свириш. И докато са слепи пръстите, не може да свири. И като прогледнат пръстите, пръстът си намира местото. И пръстът стане музикален, точно бара на место.

Та казвам, има особености, които нас ни задоволяват. В човека има странни работи. По кой начин сега, този човек се научил да свири, както много пианисти с очи не могат да свирят. Как се научил този, слепият човек? Казват: Някои работи са невъзможни. Как се научил този, слепият човек така хубаво да свири. И не само свири, но има време и за да даде израз на някои тонове, мисли, дано тоновете да излизат съразмерно,

мисли за всичко, има време за всичко. И наблюдавах публиката, която слушаше. Той свири Бетховен, свири и Шопен. И двамата. Но много мъчно може да ги различиш, да познаеш Бетховена от Шопена. В музикално отношение много мъчно може да ги различиш. Ако няма програмата, ако ти свирят от Бетховен и от Шопен, много мъчно може да различиш де е Бетховен и де е Шопен. (При свиренето на Унгар.) Ти, като гледаш програмата, там виждаш, че е казано кое е Бетховен, кое Шопен. И ти донякъде може да доловиш различието. Трябва човек да е с много тънко чувство за това. Някой път можеш да кажеш, че така искал да каже Бетховен. Но в музикално отношение много мъчно може да се сетиш какво искал да каже Бетховен с тези звукове. Има известни звукове в музиката, които означават смърт. Има известни звукове, които означават радост, други които означават несрета несполука. Някои означават едно болезнено състояние. Но питам тогаз: Тая музика, която изразява болестта на човека, музика ли е това? Музика, която изразява болезнено състояние, музика ли е? Това е една лечебница, това е една лекарска работа. Това е един лекар, който лекува. Лечебни условия са това. Това не е музика за здравите хора. Музиката на Шопена е за болни хора, лечебна музика, един институт, дето трябва да се лекуват. Някое нещастие имал той и го написал всичко това в музиката.

Често ще се намирате в едно противоречие в произношението. Ако произнасяш английск[о] „ейч“ (h), ти ще му дадеш едно произношение. По френски ще го произнесеш „хаш“. На английски ще го наречеш „ейч“ , а пък на български как ще го произнесеш? На български, ако го произнесеш, думата Дарвин, ти ще кажеш Дарвин. Но на английски не се произнася така. Там тая дума има особено произношение и особено ударение. Хубаво. Ти казваш сега на един французин: „C’est bien“. Французинът разбира, но българинът, който чуе това, разбира ли? Това, което французинът разбира, българинът не го разбира. Когато българинът каже: „Много е добре“, българинът го разбира, но французинът не го разбира. Какво е различието между „c’est bien“ и „много е добре“? Българинът, като чуе: „c’est bien“ може да каже: „c’est bien“ – „все го бият“. Той, като мисли, мисли, ще каже: „Тъй е то“.

До мене седеше един и все пишеше. Той беше музикален критик. Вземаше си бележки, че ще направи коментарии върху това как изразил музиката. Каква е била интонацията, какво искал да каже. Нищо не иска на каже. Този, слепият е запомнил, каквото другите хора са написали и той го свири. Ще дойде друг сляп и ще го свири по друг начин.

Някой казва някому: „Ти си много добър човек.“ С това какво добро съм направил? Тук доброто е в негативно отношение. Ако му тури някоя лоша

дума, ще го възбудя, ще дигне цял въпрос. А пък, като кажа: „много си добър“, аз не предизвиквам лошото в него.

В класическата музика има една лечебна страна. Трябва да слушате класическата музика. Някой казва: „Не я разбирам.“ Няма какво да я разбираш. Като пие едно лекарство няма какво да го разбира. Като го изпие, да се излекува, това е важното. Щом ми пренесе полза, добро е. И при слушането, щом една музика може да ме тонира, добра е. Отивам и слушам една класическа музика. Най-първо съм песимист и неразположен и слушам, слушам, приятно ми е, хубаво свири. Каква философия съдържа, не схващам, но ми минава неразположението. Бях крайно неразположен, но излизам си от залата разположен. Както като отивам в някоя гостилница и си излизам наситен. Като се върнах от снощния концерт, питат ме: „Твоето мнение какво е?“ И ако бях си дал критика за музиката, съвсем криво ще ме разберете. Представете си, че аз съм един здрав човек и влеза в една клиника и почнат да ме лекуват, мене здравия човек. И ако ме питат тогава: „Как ти се хареса тази клиника?“ Аз какво трябва да кажа?

За мене музиката беше интересна. За мене е интересно как музиката лекува хората, как се поправят хората чрез нея. За мене е интересно, какво влияние упражняват известни тонове върху хората. Снощи имаше една дама, която се разговаряше с друга. Беше разсеяна. И като почна да свири, най-първо тя се заинтересува, как свири този, слепият човек и започна да обръща внимание какъв му е тона. И после седи замислена вътре и аз си казвам: Ето един сляп човек, като работи, какво може да направи. Това е по отношение на музиката. Ако един сляп може да има тези постижения в музиката, един човек в добрия си живот не може ли да има постижения? Гледам този младият човек как се поклони, каза: „Ще ме извините, ако имах очи, щях да свиря по-добре. Най-хубавото, което можех да направя, направих го, но ако имах очи, щях да свиря по-добре.“ А пък там имаше музиканти с очи и те казват: „Хе-е, той без очи много по-хубаво свири, отколкото ние, които имаме очи.“ Слепият човек събрал тия хора. Салонът беше пълен. И тия хора отиват в тия критически времена, плащат веднага по сто лева, от сто лева нагоре, осемдесет, петдесет лева – всички отиват. Този човек ги привлича. С какво ги привлича? С музиката ги привлича.

Питам сега, някои от вас често се обезсърдчавате, ако един сляп човек не се обезсърдчи и може да се научи да свири, питам: Един, който тръгнал по пътя на истината, не може ли да има постижения? Защото един ден и вие ще дадете концерт. Както слепия ще давате концерт. На онзи свят, като отидеш, като слепия ще даваш концерт. Ако имаш очи с очи ще дадеш концерт, а пък като не виждаш, като сляп, с пипане ще дадеш концерт.

Според мене на този музикант, който свири снощи, му липсва още нещо. Какво? Че музиката у него още не му отваря очите. Защото имаше доста слепи там. Той ги полекува. Тези, които имаха нервно неразположение, той ги излекува, но колкото слепи имаше там, си останаха пак слепи. Някой път вие се обезсърчавате. Този човек, който свири, той си остана пак сляп. Хората са доволни. Той си отива и казва: „Свиря, но съм сляп. Тези хора ми ръкопляскат.“ Чува ги той, но не ги вижда. Той няма ясна представа за хората. Като една маса ги знае. Какво е неговото състояние, по лицето му има една тъга. Тя се чете по лицето му. Той казва: „Слава Богу, че има музика.“ Поне страданието му се намалило. Като свири, той се усеща по-леко, по малко му преминава от оная голяма загуба, която има. Ако ви предложат да бъдете един сляп виртуоз, или да имате очи, кое ще изберете?

Има една положителна страна в живота. Тя се състои в следното: Щом си в положителната страна, нещата стават по друг начин. Щом дойдеш до положителната страна на живот, нещата стават тъй, както си са. В света вие искате да свирите. Свиренето е приготовление за една друга наука. Най-великата наука в света, магическата наука, това е любовта, която е достояние на всички. Изисква се всички да учат тая наука. Не се позволява никому да бъде невеж в това отношение. Проучавали ли сте, колко тона има любовта? Сегашната музика има 7 основни тона. Единият от тях е тона на живота – „до“. Друг е тон на движение – „ре“. Трети тон – на човешката мисъл – „ми“. Друг тон е на човешките стремежи, на материалните стремежи, забогатяване – „фа“, после тон на човешката амбиция – „сол“. Друг тон е на човешките постижения – „ла“. После тон на духовното – „си“. И най-после, осмия тон е пак повторение на първия тон. Има и полутонове. И те си имат свое значение.

Та казвам, Христос отиде при този болен човек и му каза: „Ти искаш ли да бъдеш здрав?“ Оня му каза: „Нямам условия, толкоз години, 38 години аз съм очаквал.“ Христос му отвърна: „Този не е единствения начин да те тури някой във водата. Ти 38 години чакаш някой ангел да слезе от небето и да размъти водата. Има и друг начин.“ – „Но аз не го зная, Господи!“ – „Не го ли знаеш? Дигай одъра си и да те няма от тук.!“ И този човек казва: „Ако е така лесна е работата.“ И дигна одъра си. Намира се някой и критикува, както има стари класици, които казват, че не трябва да се свири по нов начин, а по стар начин, например, така и така да се постави ръката на пианото. И на цигулката има такава определена постановка. И някой път професорите са много взискателни и казват: „Не знаеш как да държиш цигулката.“

„Стани, дигни одъра си!“ Няма какво да чакаш, 38 години си чакал. То е едната страна на въпроса. Аз правя следното заключение: този човек 38 години свири едно парче по любовта и не може да го свири. Тридесет и осем години го скъсват. Едно парче той даваше и в какво седеше това парче? Не можеше да го изсвири, 38 години го скъсваха. Тридесет и осем години седеше той в училището. Христос идва и му казва: „Дигни одъра и върви!“ Според закона нямаше право да си дигне одъра в събота, по Мойсеевия закон. Този човек казва: „Онзи, който ме изцели, който ми каза: стани и дигни одъра си, аз трябваше да изпълня неговата заповед.“ Силата на човека къде седи? В неговата вяра и в неговото послушание. Где е постижението? До тогаз, докато ние чакаме един ангел да слезе, докато ние чакаме хората и 38 години и много години ще се минат още. А пък, като дойде Божественото, това може да стане само с една дума: Стани!

Има деца, които се раждат гениални в музиката, без да учат знаят. Този, младият момък трябвало да учи, много големи усилия е положил той. Той е един волев темперамент. Непреодолима воля има, че трябва да постигне нещо. Голямо постоянство има. Това показва и лицето му. Има известна дарба. Но някой човек може да се роди даровит и с много малки усилия може да има постижения. И не е необходимо вие да се раждате втори път на земята. Вий може да заспите и като станете сутринта, може да сте даровит. Мога да ви приведа много примери за много хора. От човека, при известни условия може да стане музикант и то даровит музикант. Отива един от най-неспособните в музиката при един професор, даровит човек. Момъкът е богаташ плаща на професора, но изкарва го един ден от кожата му. И онзи му зашлевил две плесници и му казал: „От тебе музикант не може да стане. Да си отиваш.“ И го изпраща навън. От там насетне този, ударениятученик става музикант. И виден музикант става. Една дарба може да се предаде чрез един удар. Господ, който иска да предаде нещо музикално на хората, [в]се удари дава. Говориш му, говориш му, главата не се напълва. И като му удариш две плесници, музикален става. И апостол Павел, като биха, стана апостол. Апостол Петър, като го биха, стана апостол. Светиите, като ги биха, станаха светии.

Навеждам ви сега на едно. Изключителни условия има в живота. И дарбите, които по друг начин е невъзможно да се постигнат, при изключителните условия се постигат. Не считайте, че едно нещастие, което ви сполетело, няма смисъл. И този музикант, ако не беше сляп, не щеше да стане музикант. Той не е много музикален. Ако не беше сляп, ако имаше очи, щеше да бъде посредствен ученик. Но с този удар, с тая слепота, с това вътрешно концентриране, той засегнал другите вътрешните тела, той засегнал и музикалността. И ако той прогледа, той ще изгуби и ще стане обикновен музикант. Ще изгуби дълбочината, която има, това

концентриране вътре. Ония, които искали да му направят пакост, са го лишили от очи, но с това се развили в него други някои блага. Някой път, като се лишите от някое благо в живота, то е с оглед да добиете известни дарби, нищо повече. И ако това, което вие искате, ви се даде, вие ще изгубите дарбата си. Един добър човек, за да се повдигне морално, той трябва да бъде сиромах. Ако го освободите от сиромашията, ще му направите пакост, той не ще може да има постижения.

Това не са залъгвания. Това са данни вътре в живота. Някои разсъждават така: На този, даровития ученик, такива трябва да бъдат условията. Той се заблуждава. На този, даровития ученик му трябват лоши условия, по нашему лоши условия. Защото кои са лоши условия? Според мене, всички ония условия, които препятствуват за правилното развитие, те са лоши условия. Всички ония условия, каквито и да са, които спомагат да се яви нещо хубаво в човека, може те да се неприятни, но според мене те са едно благо за човека. В сегашния път, по който човечеството минава, ще добие известни познания само чрез страдания. В този, временния живот е така. Но ще дойде едно друго положение, когато дарбите, които човек трябва да събуди, ще ги събуди в едно здраво състояние. Тия методи не са за всякога. Те са временни методи. От болезненото състояние трябва да минете по един лечебен метод – метод за лекуване, докато дойдете до здравословните състояния. И тогава вашите постижения ще бъдат други.

Кое е по-хубаво сега в света? Музикални ли да бъдете или да бъдете добри? Силни ли да бъдете или да бъдете любящи? Ако избирате, кое ще изберете? – Любящи. Един добър човек музикален може да бъде. Музиката е външна страна на доброто. И любящият човек може да бъде силен, понеже силата е външната страна на любовта. Сега обратното: музикалният човек добър може ли да бъде? Той, ако не беше добър, музикален не може да бъде. По същия начин, ако не е здрав, той не може да израсне. Щом израснал, той е бил здрав. Той е болен сега. Израснал е при здравето. Това, което добил, то е резултат на здравето.

Помнете едно нещо: всички дарби и постижения в света вървят само по един закон на любовта. Любовта е, която носи всички дарби. Ако имате любов, всички постижения може да имате постепенно. Но, ако я нямате, постижения не може да имате, в каквото и да е направление. Ред поколения трябва да вървят по закона на любовта, за да имате известни постижения. Ти не може да добиеш силата, ако нямаш любовта. Ти не можеш да станеш музикален, външната страна, ако нямаш любовта. Не може да станеш красив, богат или в каквото и да е друго отношение, ако нямаш любов. Ако не вървиш по закона на любовта, то външни постижения не може да имаш. Ако имаш постижения, значи ред

поколения, твоите деди и прадеди са вървели в този път и ако нарушиш любовта, то дарования, както са дошли, тъй по същия път ще изчезнат. Щом нарушиш любовта, веднага дарованията ще изчезнат. Ти казваш: „Ние трябва да се молим на Бога.“ Не е въпрос да се молиш на Бога само. В новото схващане, всички трябва да тръгнете по пътя на любовта, като една наука. Ще употребяваш един религиозен метод, един духовен метод, морален метод може да употребите, хиляди методи. Хиляди методи са позволени, но във всички тия методи трябва да вървите в пътя на любовта, за да имате постижения. Ако нямате постижения, защо ви е тази любов? Под любов се разбира най-хубавото постижение. Душата ще ги има, тя ще се радва на тия постижения. Трябва да постигне човек нещо в света. Не само ние да постигнем, но трябва да се радваме на постиженията на всички други.

Този, младият момък, като свири, мене ми е приятно. Едно постижение е това. Всички, като излезат вън, [в]се са замислени. Ако беше един музикант с очи, щяха да имат друго разположение. Щяха да кажат: „Така е, той има средства, очи има, даровит е.“ А пък сега, всички излизат и казват: „Този човек има един дефект, зрение няма, а пак е постигнал нещо.“ Всички са замислени, как той е постигнал. Ето добрата страна на един виртуоз, сляп, който дава концерти на хората. Ще ги подбуди към нещо хубаво. Слушат и не му завиждат. Слушат го, но казват: „Аз не искам да бъда сляп, като него.“ В себе си казват така. Аз не зная, дали ще се намери в цялата публика един, който да желае да бъде сляп като него. Няма да го пожелае. Той ще пожелае неговата дарба, но да има и зрение. Зрението струва повече от тази дарба. Ако човек би трябвало да избира между музиката и зрението, той трябва да предпочете зрението, но по някой път, за да бъде полезен на хората, той трябва да бъде сляп. Често светии в света са били слепи, за да не ги съблазняват очите. Ти или ще ги затвориш или пък ще ти ги затворят. Ако си господар на себе си, ще затвориш сам очите си, ако не си господар, други ще ги затворят. Този човек, понеже не бил господар, затворили очите му, защото, като минава през красивия свят, да не го съблазни.

Единствената мисъл, която е съществена е: *Любовта е наука за постижение на всички дарби, за всички велики дарби, които Бог е определил.* Единствения най-красив път, по който човек може да постигне дарованията, е този. Има много методи, но най-хубавия метод е любовта. Е, да не ви дотяга, като се говори за любовта. Под любовта трябва да се разбира един метод за постижение. Вие копнеете за нея. Искате да учите 10–15 езика. Като имаш любовта ще ги знаеш, а пък като нямаш любовта и своя език даже няма да научиш. Ако имате любовта и учен човек може да станете и богат човек може да станете и силен човек може да станете –

всичко може да станете. Тази е мисълта, която постоянно трябва да държите, за да не паднете в песимистично настроение, в което духовните хора изпадат. Често от малките работи човек може да се отклони от пътя си.

Добрата молитва

7 часа и 5 минути

23 лекция на Общия окултен клас
28 февруари 1934г. София, Изгрев

1934_03_04 Приготовленията на сърцето
неделна беседа

ПРИГОТОВЛЕНИЯТА НА СЪРЦЕТО

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета част от 16-ата глава на Притчите – от началото до 10-ия стих.

Ще взема само думите: „На човека принадлежат приготовленията на сърцето.“ Има една правилна философия в света. В какво седи правилната философия? Правилната философия изправя живота, пък кривата философия го забърква. Всяка философия, която го забърква, не е права; а всяка философия, която изправя живота, е права. Казват: „Коя философия да следвам?“ Всяка философия, която изправя живота, каквато и да е, следвайте я. А всяка философия, която забърква живота, не я следвайте, каквато и да е.

[В] думата „сърце“ имаме символ. Сърцето е един орган, символически, през който минава човешката кръв. Сърцето отправя кръвта към всичките части на тялото за прехрана. Щом престане то да функционира, веднага всяка възможност за живот престава. И човек умира. В човека има такива центрове, такива функции; има едно умствено сърце, едно духовно сърце, което функционира и изпраща всичките енергии за човешкото развитие. В туй отношение човек има 3 сърца. Когато казвате, че ви откраднали сърцето, още две сърца ви остават. Трите сърца не може да ви ги откраднат. Пък се оплаквате, че някой ви откраднал сърцето. Благодарете, че са 3. Господ е предвидял работата и турил в запас. И при това човек е поставен в едно тяло, което е в зависимост, което е във връзка с целия космос.

Човек трябва да започне да изучава себе си. Най-правилната философия е да изучава първо себе си. Ние изучаваме най-първо външния свят, а после изучаваме себе си. Там е една от погрешките. Ти не може да имаш ясна представа за храната, която не си опитал. Ти не може да имаш ясна представа за светлината, която не си опитал. Ти не може да имаш представа за любовта, която не си опитал. Не може да имаш ясна представа за знанието, което не си опитал. Всичко това трябва да го опиташ. То е изпит, не вътрешен, но не [и] външен, който е една необходимост.

Сега всички хора казват, имат едно твърдение. Има едно твърдение, което е

право. То е следното: един човек, който не вярва в това, в което ти вярваш, който не диша същия въздух, който ти дишаш, с него работа не можеш да вършиш, той не е заради тебе. Аз подразбирам под думата „Бог“ туй, без което ти не можеш. Казвам на един човек: Ти трябва да дишаш същия въздух, който аз дишам. Ако не го дишаш, между тебе и мене няма никаква връзка. Ще ми каже: „И без него може.“ Не може. Има един свят на мисъл и чувствувания, който е така необходим, както въздухът. Ако той не мисли както аз мисля, не че аз създавам мисълта, но не може да има разбирателство помежду ни.

Та, казвам: Най-първо трябва да се приготви сърцето. То е орган. Едно вътрешно приготовление трябва на човека. Трябва да имате предвид, че човек е сглобен от много материали, които са противоположни на него. У човека и най-доброто, и най-лошото складирано; и раят е вътре в човека, и адът е вътре в човека. Ако мислите, че сте само ангели на светлината, лъжете се. Едновременно сте ангели на светлината, но и на тъмнината. Не искам да го доказвам. Вашите жени ще го докажат. Жените ще го докажат на мъжете и мъжете ще го докажат на жените. Децата на родителите и родителите на децата. Учениците на учителите. Навсякъде може да ви го докажат.

Казвате: „Защо е туй зло в света?“ Защото човек съдържа две големи противоположности. Защо е така, не го зная. Не че не го зная, аз го зная. Аз го зная, но и да ви го разправя, и вие го знаете. Обаче тия две противоположности, това са две възможности в човека. Умният човек може да се ползува от противоположностите. И туй е доброто. Не е лошо, че присъствува или отсъствува тъмнината. Едното и другото състояние са необходими за развитието на човека – за един разумен човек. Но за един неразумен човек отсъствието на светлината е опасно нещо. Има известни неща, които няма нужда да ги доказвам. Те се дължат на хората, които не разбират живота. Ние ще оставим тия неща настрана, те са големи противоречия. Ти никога не може да оправиш един неразумен свят. Най-първо трябва да научиш тия хора да мислят. Ти никога не може да накараш един човек да живее, ако не го накараш да яде. Ако не можеш да го убедиш да яде и да диша, всичко може да направиш, но ако се откаже да яде и да диша, работата е свършена.

Когато човек се зачева в утробата на майка си, 9 месеца майката е професор, който го учи. Тя го убеждава на философия на яденето. Тя го храни. И тя го храни с една малка лъжица. Учи го на закона на дишането. Тя прави тялото, образува крачка, образува мозък, уши, очи и най-после, майката е много умна, към деветия месец вече, сглобява дихателната система и му дава първия урок за дишането и тогава му отваря вратата и

казва: „Хайде на училище!“

Вие туй го наричате раждане. Аз го казвам „отиване с букваря на училището.“ Защото ние не можем да имаме една ясна представа за Бога, тъй както сега изучаваме, не може да имаме една ясна представа. Ние си представяме Бога като материално същество, като човек. Може да си го представяме както искаме, туй ни най-малко няма да даде нито една светла идея и да достави онази истина, която е необходима. Трябва да изучавате онова, което е създадено от Него. Трябва да изучавате Земята, трябва да изучавате себе си, трябва да изучавате небето, въздуха, Слънцето. Умният човек трябва да изучава това. Той трябва да се интересува от всичко. Когато обичате някого, вие знаете, че се интересувате от него, всяка резчица, която той е написал, подписа му, вие го вземате и го пазите. Щом не го обичате, всичките му писма връщате назад или пък хвърляте настрана. Онзи, който иска да се запознае с онова, което Бог е създал.

Сега да внеса у вас една нова идея за Бога. Под думата „Бог“ аз всякога разбирам Любовта, туй, което съществува, хубавото, туй, което носи щастието. Без Любовта Бог е едно същество неразбрано. Като дойде Бог в ума ви, трябва да дойде и Любовта. Ако не дойде в ума лошата любов на хората, да ви дойде в ума любовта на всичките хора, на добрите хора, на всичките противоположности, не само една противоположност. Проучавайте любовта, която се проявява във всички същества. Като започнете от минералите, растенията, рибите, птиците и дойдете до всичките същества в човека и над човека, светиите, нагоре, проучете този ред. Тази любов се проявява като сила, която твори и създава човека. Защото всичките гении в света, всичките талантливи хора, всичката красота, всичката хармония, това е създадено от подтика на любовта. Като престане този подтик на любовта, човек остарява, той веднага престава да живее. Всичките хора остаряват по единствената л Любовта и веднага ще се подмладиш; за 24 часа отгоре ще се подмладиш. Който разбира, за 24 часа може да се подмлади. А който не разбира, му трябват тамън 100 години. Сто години ти ще отидеш в онзи свят, ще те подмладят и ще те върнат назад.

Сърцето, това представлява всичките възможности за човека. То подразбира човека. Без сърце човек няма никакъв смисъл. Сърцето, това е вътрешната страна на човека, а пък пътищата в Бога, това показва неговият ум, който отпосле е даден. Това е Божественото. Ония начертания на външния свят, на Божествения свят, те не зависят от човека. От тебе зависи да дишаш. Откъде ще дойде въздухът, не зависи от тебе. От тебе зависи да възприемеш светлината, но откъде ще дойде светлината, не е твоя работа. Тя ще дойде отнякъде. От тебе зависи да възприемеш знанието, но откъде

ще дойде, не е твоя работа.

Не търсете корените на знанието. Някои търсят корените и казват, [че] еди-кой си философ създал някаква философия. Никой философ не е създал философия, това са наши предположения. Той създал някакъв превод, някакво обяснение на някоя философия. Но няма философ, да е създал някаква философия за живота. В света нямаме такъв философ. Единственият философ, който е създал, това е природата. Тя е турила своята философия във всичките закони и като вървим по нейните закони, всичко върви наред. Ако турим нашите закони, тогава всичко се забърква и се загазва. Най-първо кой свят се е явил? философите питат сега окото ли се е явило първо, че после човек е започнал да гледа, или желанието се е явило първо, че после се е явило окото. Едни са на едната страна, други са на другата страна. Вътрешният свят ли е създаден по-рано от външния свят? И досега не е разрешен този въпрос дали човек е минал през епохата на всичките животни от малките към големите или от големите е слязъл надолу към малките. Този въпрос остава неразрешен. Според еволюцията човек е произлязъл от низшите същества, а другите турят, че Господ изведнъж го е направил и направо от Бога е излязъл. Две мнения има, спорят и някъде може да мине за еретик. Учените хора са досетливи. Казват: „Направил го Господ от кал, значи, от низшия живот.“ Взел тази кал отнякъде. Сега, Господ работил върху калта да ви одухотвори, значи има нещо малко Божествено в човека, а другото е кал. Постоянно Господ меси и не е престанал да меси.

Така теоретизират онези, които философстват. Не по този научен език. Във философския език има известни научни термини, с които определят, както в математиката; трябва да ги разбираш: субективно, субстанция, обективно, есенция, сублимативен, понятие, абстракция, концепция. Философите имат тия термини, а някои имат един особен език, особено разбиране. Те гледат през особени очи. Щом се приложи тяхната философия в живота, тя остава неразбрана. Рибите не може да имат един концерт като нашите. Рибите не може да имат органи или пиана като нашите. И да искат, не могат под водата. Досега съвременните научни изследвания… Има изнесено във вестниците за някои животни – „долуни галея“, животни, които живеят в Средиземно море, имат остри муцуни и тия животни образуват сярна киселина в една своя жлеза и убиват таралежите. Като види някой таралеж, излива отровата през муцуната си; после чака малко, оттегля се, втори път пак излива сярна киселина, разяжда черупката и после яде месото. Учените хора питат как в тази сярна киселина не се разяждат органите на туй животно. Кога се е научило на този занаят? Каква е била тяхната история, не знаят, но само констатират този факт.

Та, казвам: У нас има много понятия. Ние живеем живота на хиляди поколения, намираме се в едно противоречие. Всеки от вас иска да бъде щастлив, но щастието се обосновава на един велик закон. Искаш да обичаш един човек, нали така? Но, за да го обичаш и да те обича, трябва да знаеш какво той обича. Нищо повече. Един музикант, като идеш с него, ще говориш за музика. На един поет ще говориш за поезия, на философа – за философия, на общественика – за културата. На всеки един човек ще говориш за онова, от което той се интересува. Най-първо ще говорите на един понятен език. На съществото, което обичаш, няма да му говориш на непонятен език.

В Севастополската война един французки войник минава през едно българско село и казва, че иска мляко, но говори на френски. Българинът му казва: „Какво искаш, кажи го на български, да те разбера." Французинът взел и с ръка показал като че дои мляко. Българинът разбира, излиза и му дава една паница с мляко. Французинът казва: „Мерси, мосю" (Merci, Monsieur (фр.) – Благодаря, господине.) и изважда да му плаща. Българинът казва: „Ти си странник." Той му казва: „Мерси боку." (Merci beaucoup (фр.) – Благодаря много.) Французинът намира българския език. Природата има един език. Най-първо, има известни движения, които [при] всичките народи са едни и същи, изразяват едни и същи понятия. Например, един англичанин ще те удари както един българин – ще ти удари една плесница. Един французин има специфичност в боя, но те са редки.

Човек трябва да приготви сърцето си. В приготовлението човек не трябва да се терзае в света. Не трябва да внася в себе си противоположни мисли, които не са естествени. Той мисли след 20 години какъв ще бъде неговият живот. След 20 години е точно определен какъв ще бъде твоят живот. „Че как е определен?" Ами че ти си роден, твоят живот е определен. Ти се ожениш, ще раждаш деца, нищо повече. Ти си мъж, ще гледаш тия деца, ще сечеш дърва, ще носиш хляб. Ще те викат на бойното поле, ще те ранят, ще те повишат. Ти си чиновник, ще те повишат. Следваш химия, ти станеш учител по химия. Определено е. Следваш архитектура, определено е какво да стане с него. Всеки един в тази форма е определено в живота какво ще стане. Какво ще стане от вола, не е определено от вола. Този вол може да има желание да стане един владика. Може ли да стане? Хиляди поколения може да минат, но той владика не може да стане. Той може да стане един първокачествен вол. И от човека, тази форма, както е създаден, според своите способности, според своите възможности, е определено какво може да стане.

Следователно не желай онова, което не можеш да станеш. Може да приготвиш известни условия за бъдеще, но другата страна на стиха казва: „Но от Господа е." Може да искаш да станеш професор някъде, може да си способен, но друг трябва да реши този въпрос, да те назначи.

Казвам: Има две крайности на живота. Механическо определяне е едното, но има и разумно определяне. Ако вървите по закона на Любовта, вашият живот ще мине добре. Пък ако имате мъчнотии, пак ще имате страдания, но всички тия страдания ще се превърнат за ваше добро. Но ако не вървите по закона на Любовта, вие ще имате същите страдания, само че нищо няма да излезе. При това, всичко ще върви назад, назад, докато най-после вие се отчаете. По закона на Любовта ти ще разбираш живота. Ни най-малко няма да те освободят от страданията, ще ги минеш. Без страдания не може. При сегашните условия страданията ще дойдат. Страданията се усилват по единствената причина, че Любовта като закон не влиза. Тя е, която създава тази разумност. Ние не разбираме закона, вследствие на това създаваме онази възможност за страдания.

Запример, вземете, вие сте бързи и казвате: „Като ядеш, да ти пукат ушите. Бързо ще ядеш." Мислиш, че като караш децата си да бързат, да ядат бързо, да им пукат ушите като ядат, че те ще бъдат здрави. Ще кажеш на децата: „Дъвчете храната много добре." И след като сте преяли, ще им кажете, един час вода след това да не пият – ако искате здрави деца да имате. И при това, майката, която подува детето, няма да се тревожи за нищо и никакво. Всяка майка, която се тревожи и подува своето дете, всяка отрова внася отрова. С всяка една тревожна мисъл, с всяко едно тревожно чувство ние внасяме отрова в себе си. Ние всеки ден се тровим. Ако ние се тровим, какво добиваме с нашето безпокойство? Защо трябва да се трови човек? Казва някой: „Разбирам, ама не може." То е крива философия. Тревоженето е навик, който е добит отпосле. Отначало не е имало тревога. Туй е един навик, добит тъй, както у децата. Едно дете ще се разгневи, ще се разсърди, ще излезе навън и ще иска да го поканят. Майката казва: „Ела, мама, недей", а то се сърди, обръща се, не иска да влезе, че най-после ще го вземат като някой почтен господин и то ще седне, ще ги погледне важно и ще започне да яде. Туй богатите правят. Онова сиромашкото дете, на което майка му умряла и баща му умрял, на кого ще се сърди? То, горкото, очаква да го извикат някъде.

Казвам: Всички онези, които сте добили навик да се тревожите, все сте от богатите деца. Баща ви е жив, че майка ви е жива, че много са ви галили. Тогава церът за всеки един човек, който се тревожи, какъв е? Тревога с тревога се лекува. Един човек, който не е доволен от малкото, вземи му го, че му давай по-малко хляб и той ще бъде вече доволен. Във време на война

аз гледам същия психологически закон. Преди войната, когато имаше изобилно хляб, вземе някое парче и го хвърля. Но във войната, когато даваха по-малко хляб, взел някое парченце хляб, то за нищо не става, но той казва: „Слава Богу, че дадоха малко парче хляб.“

Природата иска да ни отучи от много навици, от много лоши навици. Тя ни прекарва през опитности и страдания. Сърдим се. На кого се сърдим? На Господа. Той е много далече, докато дойде Неговата мисъл [до тебе]. Вие мислите, че Господ е много близо. Много далече е, докато дойде до Него твоята мисъл. Той има ред слуги, които ще му доложат, че „Твоят син се е разсърдил.“ Той ще пита най-първо кога се е разсърдил; ще минат ден, два, три, четири, пет, докато Той отговори. През това време, 3–4 деня, ти ще гладуваш. Ние сега за Бога имаме едно понятие, че като се сърдим, че ще уреди веднага работите. Едно е вярно: че онези, които се сърдят на Господа, никак не им урежда работите. Единствените хора, на които Господ не урежда работите, това са на сръдливите хора. Сръдливите деца Господ никога не вика. Той ще те остави да гладуваш. Най-после ще ти остави яденето и всички ще си заминат и ти сам ще идеш да го търсиш и каквото намериш, ще го ядеш.

След това иде другият навик. Някой казва: „Аз трябва да стана безверник.“ Безверникът, той е друг навик. Той иска да не вярва в Бога, за да Го накара да му даде. Политика е то. Безверието, политика е то.

После, друг един лош навик. Казва: „Аз не Го обичам.“ То е друг навик. Ти ще кажеш [така], за да Го застави да го обича.

Това са навици, които са придобити. Естественото положение, това е любовта. Естественото положение, това е мъдростта. Естественото положение, това е гладът. Естественото положение при всички работи естествено вървят. Отрицателните качества са навици придобити, които трябва да ги изправим. Целият наш живот не е нищо друго освен да се възпитаваме да отхвърлим всички придобити качества в нас. Има нещо придобито от хиляди поколения и трябва да се освободим от това. Дойде една мисъл на съмнение – остави я настрана. Ако дойде някой в къщата ти, ти казваш, да не те обере. Онзи човек, който ще те обере, той си носи белег на главата. Като влезе крадецът, щом се съмняваш, ще го попипаш от двете страни на слепите очи и ако намериш, че му е слаб ангелът, ще го пратиш в една стая, дето няма никакви каси, нищо повече. Че това е едно чувство чрезмерно развито. Крадецът иска повече отколкото му трябва. Всеки човек, който иска повече, отколкото му трябва, той е крадец. А пък всеки човек, който не иска това, което му трябва, той е в другата крайност. Когато вземеш толкова, колкото ти трябва, това е естественият ред на

нещата. Някой казва: „Ще се откажеш от неща, които не са потребни.“ Но има известни неща, от които не може да се откажеш. Известни малки запаси ще имаш.

Казвам: В сегашния живот ние имаме една крива представа. Мислим защо светът така е създаден? Този свят трябва да се проучава. Известният учен Ломброзо, той започва да изучава анормалните типове, на престъпници и не дойде до никакво заключение. Отиде в Русия да изучава Толстоя и Толстой разправя своята опитност от Ломброзо – този италиански учен. Когато Ломброзо отишъл на гости, Толстой се усещал неразположен. Онзи го наблюдавал каква анормалност ще покаже. Като рече да се храни, Ломброзо, според своята теория, иска да види какво ще намери в Толстоя. И той е бил на тръни. Показва всичката си любов, а Ломброзо иска да види дали няма някаква анормалност във всичката обхода. Ломброзо търси опакото.

Това не е наука. Наука според мен е да се изучава какъв е здравият тип, какъв е здравословният организъм. Първо да се изучават здравите хора, а после болните и оттам ще се види отклонението. Болестта е отклонение от нормалния тип. Най-първо ще изучаваш качествата на здравата кръв, качествата и света на здравата кръв. След това ще изучаваш отклонението и качествата на болните хора. Щом вземеш здравата кръв, ще видиш какво е отклонението. И тогава подобрението на кръвта зависи от два елемента: от храната, от въздуха и от мисълта, която постоянно функционира в нашия ум. Ако имаш един невъзпитан ум и невъзпитани чувства, ти ще развалиш това, което яденето и дишането дават. Може да имаш една прекрасна мисъл и прекрасни чувства, но ако не ядеш правилно и не дишаш правилно, пак ще развалиш. Тогава трябва да вкараш в храната яденето, дишането, мисленето, чувстването. От тях зависи здравето на човека, от тях зависи правата мисъл в прогреса на този живот.

Например мнозина от вас не може да дишате. Вие дишате бързо. Дигате рамената и дишате бързо. Това е опъване. Природата не обича опъване. Ти ще приемеш нещо правилно, въздуха ще поемеш много пластично и мисълта трябва да следва. И чувствата да следват постепенно, хармонично – като че свириш на някое пиано. Когато хората умират, дишат с пресичане. Това показва, че този човек върви по един връх нагоре, издига се. Като вървят, пънкат се, а като вървят на равно, пъшкат. В дишането трябва пластичност. И после, като ядеш, и там трябва да има музика. Някои хора, като ядат, приятно е да ги гледаш. Майсторски, много хубаво ядат, музикално. Някои дъвчат тъй, че не искаш да го гледаш. Не бързай, като седнеш да ядеш. Като седнеш да ядеш, представи си, че държиш изпит по яденето. Представи си, че като идеш в онзи свят, най-първо ще ти

турят един обяд там и така, както ядеш, ще те приемат. Ако ядеш както тука, ще ти покажат вратата. Няма да те изпъдят, но ще те извадят навън и ще кажат: „След време пак заповядайте.“ Месо в оня свят няма да ти дадат. Ще ти дадат от най-хубавите плодове и ще те опитат как дъвчеш. Ако вземете една диня, откъде ще я срежете, я ми кажете? Някой път направете един опит. Като дойдат дините, срежете една диня и останете спокойни. Нарежете я на резени и вижте откъде ще искате да бутнете – отзад, от дръжката или от средата. Едно време, като ядяхте кокошки, откъде започвахте? От бялото месо ли? На свинята най-сладкото месо са рибиците. Че законът на яденето е през устата.

Три процеса има и човек трябва да бъде господар на тях. Процесът на яденето е физически процес, процесът на чувстването и процесът на говоренето. Ако в тебе процесът на яденето не е правилен, и говоренето ти ще бъде неправилно. Ако процесът на яденето е правилен, и говорът ще бъде правилен. Защото между стомаха и мозъка има едно съответствие, мязат си. Както стомахът е взискателен, така и мозъкът е взискателен. Те са противоположни полюси в живота. Понеже стомахът е свързан със стомашния мозък, който се занимава с всички функции на тялото, те в него влизат. Симпатичната нервна система е система на човешкия магнетизъм или система, която образува топлината, която образува кръвообращението, която е носителка на здравето. После, мозъчната система е носителка на човешката мисъл, на човешката сила, на човешката енергия.

Следователно, ако между тия две системи, ако между твоята симпатична нервна система и между твоя мозък няма съответствие, всяка система ако не изпълни своите функции, ако стомашната система произвежда повече топлина, отколкото трябва, ти ще изпаднеш в противоречие. Ако мозъчната система произвежда по-голямо изстудяване, ако мозъчната система се развие чрезмерно, то хората стават сухи. Кожата става суха, няма влага. Трябва веднага да измените състоянието. Какво трябва да правите? Да пиете повече вода – кило, кило и половина, до два килограма. Най-много два килограма и половина вода да пиете на ден. Водата е един добър проводник на електричеството и магнетизма. Казвате: „Аз не мога без вода.“ Водата е необходима не само за чистене на организма, но е необходима за функционирането на симпатичната нервна система.

Много религиозни и учени хора и професори има, които не знаят тия работи. Или може да ги знаят, че не ги прилагат. Те мислят, че като са учени, тях няма да ги засегне законът. И най-учените хора засяга този закон. Американците, които минават за културен народ, постъпват много нехигиенично. Един навик имат – като отидеш на гости у един американец

или когато имат банкет или угощение, те ще ти дадат най-първо да пиеш кафе в една голяма чаша и след туй топлото кафе ще ти дадат ледено. Че, при тази температура зъбите се развалят! След силната топлина и после изстудяването, напуква се глечта. И това е станало причина да се развалят зъбите. Аз казах на американците, че много месо ядат. Сутрин цяла голяма пържола, на обед един голям бут опечен и вечерно време каквото остане от този бут, ще го накълцат, както онези правят тези надените суджуци, ще яде старо месо, сутрин месо и вечер месо и казвам: „Как няма да ви окапят зъбите?“

Казвам: Природата не търпи резките промени. Майката трябва да научи децата си, така да ги възпита, че да им бъдат здрави зъбите. Щом като започнат да се рушат зъбите… Аз не искам да засягам този въпрос, но рушенето на зъбите в нас е един голям дефект. Рушенето на зъбите е свързано с малкия мозък. Когато малкият мозък не функционира правилно, когато черният дроб не функционира правилно, когато стомахът не функционира правилно, почват зъбите да се рушат и с туй работата се влошава. Влошава се от външните условия, от неразбиране. Мислим, че със своите тревоги, които преживяваме, със своето неверие, със своето насилие, което правим, ние само усложняваме живота. Нищо не допринасяме.

Толкоз хиляди години хората живеят по същия начин. Какво са допринесли? Земята е олята с човешка кръв. Земята е пълна с гробища. Накъдето и да стъпиш, навсякъде ще стъпиш на кръв или на гробове. Всичката пръст е пръст на умрели същества, които са се борили, борили, та ние ходим само по телата на умрели хора. Какво очакваме? Каква мисъл ще влезе, като ходиш по такава почва, с остарели идеи, с такива величия, които са умрели? Ние ще оставим нашите тела и ще заминем за другия свят с неразрешени въпроси.

Всеки един от нас е дошъл с една задача в света. В сегашната епоха вие се намирате на студено. Зимно време всеки трябва да има кутия с кибрит или клечки да запали огън и като влезете, най-първо трябва да запалите огъня, след туй да сготвите хубава супа и то първокачествено, да ядете, да се стоплите, да стоплите ръцете и краката си. Аз подразбирам, това е човешката мисъл и човешките чувства. Като човек ще внесеш в себе си най-хубавата мисъл, която може да намериш в света, и най-хубавите чувства. Това е силен човек. Ще ги намериш. Който и да е философ, който и да е поет, ще ги намерите и ще ги турите в ума. То ще бъде един склад, то ще бъдат дървата, материалът, то ще бъде храната. Тази храна трябва да имаш. То е първото нещо. След туй вече ще започнеш работата.

Най-първо любовта. Ти не може да работиш, ако не внесеш онзи принцип на любовта, който ще те свърже с онова знание и ти ще може да разбираш тия работи.

Да допуснем, че вие някой път усещате, тук под лъжичката ви стяга, паднала като някоя канара, студени тръпки минават. Какво показва? Вашият слънчев възел не функционира, той има някаква дисхармония. Между сърцето и вас има някаква дисхармония и между земните течения има дисхармония. Аз да ви кажа какво да правите. Онези от вас, които са умни, трябва да ме разберете. Сутрин, като станеш, ако искаш да се поправиш, ще отправиш ума си към Слънцето, ще направиш известни движения и веднага необходимата енергия ще я привлечеш от сърцето в мозъка. Като се мине време, много лесно ще започнеш пак същите движения, но ще концентрираш мозъка си към центъра на Земята и тогава от центъра на Земята ще привлечеш противоположното течение. Ще събудиш разни течения: течението на Земята и течението на Слънцето и туй, което е паднало като топка, ще се махне.

Който ме е разбрал, ще даде 1000 лева за урока. Най-малко 1000 лева трябва да дадеш за уроците. Науката за дишането е много ценна. Предават много елементарни работи за пример. Сутринта упражненията са необходими, за да стане мозъкът нормален. Слънчевата енергия… Вечерно време трябва да правим тези упражнения, за да стане нормална симпатичната нервна система, вашият мозък да стане нормален. Между стомашния мозък и главния мозък да започнат функциите. След като легнете, ще имате приятен сън, няма да сънувате, че ви гони мечка, няма да ви гонят никакви слонове, няма да има падания, ставания. Като се върнете сутринта, ще бъдете бодър, весел и ще започнете работата си.

Та, казвам: От човека зависи. На човека принадлежи приготовлението на сърцето. Има неща, които зависят от нас. Като ги правим така, ще дойдем до друга фаза. Туй, което зависи от природата, тя е толкова щедра, че всякога да имаме нейното разположение. Да кажем, някои от вас бедни сте, нямате пари за лекарство. Какво ще направиш? Сега, ако река аз да ви дам някои методи, всичките онези да сте направили опит с тия методи. Никога не предавай на другите един метод, който не си опитал. Аз ви казвам: Ще си дигнеш ръцете. Но най-първо ще станеш още рано сутринта, ще се спреш 5–10 минути. Концентрирай ума си към Слънцето и после прати всичката слънчева енергия навсякъде. Пет-шест пъти ще направиш това. Вечерно време отдолу ще започнеш. Земната енергия ще дойде и тогава непотребното от тялото ще слезе в Земята и непотребното в ума ще вземе Слънцето и ще стане обмяна и ще започне енергията [да тече] от центъра на Слънцето до центъра на Земята, да започнат да

функционират и ти си в средата, в екватора, и тогава всичко ще тръгне на добре.

Всички възвишени същества, всички разумни същества живеят по този начин. Един адепт, един светия, като станат, и те правят така. Вие сте чудни, у вас има смешни понятия за светиите. Светията, като стане сутринта, той ще отиде на високо място да си направи молитвата. Вие мислите, че той седи на високото място, дига си ръцете и се моли. Няма да ви кажа как се молят светиите. Вечерно време правят много редовно упражнения. Светията, като седне да яде, не бърза. Най-малко 3/4 часа ще му вземе, яде полека, мисли и дъвче. Светийска работа. Яденето има смисъл, болест не го хваща. Дъвче човекът, 3 пъти прави упражнения. Светията прави упражнения сутрин, като изгрява Слънцето, вечерно време, като си ляга и посред нощ. Три пъти прави упражнения. Най-важни са упражненията по обед които правят. Те имат специфични места. Те не са за вас. За вас сега са сутрешните упражнения. Като научите другото, ще дойдете до тях, ще идете при светиите.

Казвате: „Конкретно как да го разбираме?“ Ами какво разбирате. Ще дигнете ръцете си нагоре, понеже като дигне [човек] ръцете си нагоре, тази енергия минава. „Че аз, като дигна ръцете си, как ще привлека енергията на Слънцето?“ Чудни сте, като казвате „Как ще привлека тази енергия?“ Енергията няма да я привлека. Тази енергия иде. И ти трябва да я възприемеш. Аз викам на светлината като отворя очите си, тя минава и аз я възприемам. Зависи от онова разположение как ще я приема. От мене [не] зависи, тя сама иде. Аз като туря ръцете си горе, ще ги направя в едно положение да възприемат енергията. Защото ръцете дават и възприемат едновременно. Щом поставя ръцете си встрани, от едната страна се дава, от другата се възприема. С двете ръце не може да възприемаш. От дясната изобщо се дава, от лявата се взема. Ние сега с дясната вземаме, а с лявата даваме. Правилно е. Ето анормалността. Ще кажеш: „Защо? Защо ние ще го правим?“ Какви са резултатите? Как ще ядеш? Като сготвиш яденето, като го туриш в тенджерата, ще употребиш дясната ръка. Като дойдеш да ядеш, ще употребиш лявата ръка. Ние ядем с дясната – току вземе лъжицата и започне. Англосаксонците употребяват лявата ръка и работите им са повече оправени. Ние го караме, не върви. Англичанинът с дясната ръка дава, с лявата взема. Много е внимателен. Той е много точен. Каквото има да даде, дава го и каквото има да взема, взема го. Като дойде дясната ръка, тя взема.

Та, в природата закони има. Ние трябва да знаем как да възприемаме. Ние нещата трябва да ги възприемем със своето сърце. Ако ти чрез своето сърце не може да възприемеш Божията любов, ще загазиш. Любовта не се

възприема чрез ума. Ти може да мислиш за любовта и да я идеализираш, но умът дава само. Туй, което възприема, то е сърцето. Любовта ще вземеш чрез сърцето и от сърцето ще я изпратиш в ума и каквото остане излишно от тази любов, ще го предадеш през дясната ръка. Когато искаш да покажеш любовта или чувството, не го предавай с лявата ръка. Защото в какво седи любовта? Някой път аз гледам един човек, който е беден. „Този човек не го ли съжаляваш?" За мене думата „съжаление"… Аз не съжалявам човека. Ето какво разбирам да го съжаля: трябва да извадя да му дам. Аз му казвам: „Много те съжалявам", пък нищо не давам. „Съжалявам те", бръкна в джоба, изваждам 5–10–15 [лева], не че няма този човек, но му дам. Това е съжаление. А когато кажеш: „Аз много те съжалявам" и нищо не му даваш, то е лъжа. Съжалявам те, обуща нямаш, давам ти обуща – това е съжаление. Гладен си, нахраня те, обед ще ти дам – туй е съжаление. А пък много го съжалявате, нищо не му давате – това са дубари. Никакво съжаление не е.

Природата обича един положителен език. Ние не можем да идем при Бога и да Му говорим нещо. Казваме: „Аз, Господи, обичам света и аз, Господи, много те обичам." Хубаво, като обичаш, трябва да направиш малко добрини. Колкото и да са микроскопически, направи ги, дай нещо от себе си. Мине някой обезсърчен, може да му дадеш. Кажи му няколко думи. Кажи: „Ще се оправи тази работа!" Закъсал някой студент, скъсали го, кажи: „Втори път ще издържиш!" – „Ама като кажа, ще стане ли?" Ще стане! Минаваш, някоя бедна вдовица, болна, кажи: „Ще оздравееш!" – „Ама дали ще стане?" Кажи го! Това са давания. Ти казваш: „Не зная дали ще стане, дали ще оздравее" и викате лекар. Хубаво, като извикаш лекаря, извадиш и му платиш, то е пак съчувствие.

Казвам: Положителни трябва да бъдем. То е Божественият език. Всякога дръж положителното. Кажи една дума, която е положителна. Вземи нещо от джоба си. Дай му един обед. Разходи се с него. Направи жертва. Тогава туй, което правиш за другите, и другите ще направят за тебе. Тъй и Господ ще направи. Ти както постъпиш, така и Господ ще постъпи. Господ като каже, веднага любовта върви. Едновременно и любовта ще върви досега заедно. Сега не искам да остане във вашия ум идеята, че туй, което досега сте учили… (Една котка мяука в салона.) Това е старото учение. Хората мечат.

Сега да ви наведа на мисълта: На всинца ви в света има една вътрешна възможност. За младите има възможност, за възрастните има възможност, за старите има възможност. Младият да добие смисъла на живота, да усети сила, да се радва на своята сила. Възрастният да се радва на своите придобивки. Остарелият да се радва на своята мъдрост, която е придобил,

на ония дълбоки познания. Всеки да има на какво да се радва. Старият на какво ще се радва? На своето знание. Старият има голямо богатство. Че ти побеляла главата не е богатство. То е загуба. Ако главата ти е побеляла и в банката нямаш нищо, тогава тази глава напразно е побеляла. Но, ако имаш в банката, на място е побеляла. И тогава, според сегашното възпитание, ние се намираме в противоречие. Дали е волята Божия?

Казвате: „Така е решено, да страдаме!" Не е решено. Решено е да страдаш, за да станеш щастлив. Страда се с оглед туй страдание като платиш, да придобиеш нещо. Решено е да бъдеш сиромах, но сиромашията да бъде един път да бъдеш богат. Решено е да бъдеш невежа, но туй невежество да бъде един път да влезеш в знанието. Така трябва да се мисли. Казва: „Аз нищо не може да направя." Туй, че ти нищо не може да направиш, то е път за онова, което можеш да направиш. Понеже не знаеш, затова е невъзможно. Щом знаеш, седиш пред една врата затворена и не можеш да влезеш. Аз може да ти кажа как можеш да влезеш. Завъртам ключа, отваря се вратата. Какво ти коства? Другояче, трябва да счупиш вратата. Отвориш вратата, пак затвориш, свободен си. То е знание. Малък е ключът. Сега ние се пънкаме пред затворената врата на природата и мислим как да се пъхнем през тази врата. Мислим да извадим винтовете, да се освободим от тази врата. Опасна работа е тази. Много наши винтове са развъртени по този начин. Не развъртайте винтовете. Не правете опит да развъртате винтовете. Нито пък допущайте някой да ви поправя там.

Преди години дойде една високопоставена дама и казва: „Учителю, искам да направя операция. Вие какво ще ми кажете?" Ако намериш най-добрите инструменти, най-учения лекар в Европа. Но ако не, остави на природата. Тя ще те излекува по-добре. Ти много се тревожиш, много мислиш за себе си. После, ти мислиш как да уредиш живота си. Половината богатство раздай. Не ти трябва операция. Раздай половината! Онова ще ти вземат и тогава ще оздравееш. Ако не оздравееш, тогава ще ти върнат парите назад. Ти седиш, безпокоиш се, мислиш какво ще стане с тебе. Какво ще стане с тебе? Ще умреш. Ако не разбираш Божия закон, ще умреш. Нищо няма да стане. Ако разбираш, ще бъдеш едно семе, посято в земята. Плод ще дадеш и ще бъдеш дърво на място. Ще възкръснеш. Не туй възкресение, както ние го разбираме. Има възкресение, което не носи живот. Затуй сега се научете да владате вашата мисъл.

Че не се разбираме, не се обвинявайте. Хората себе си не разбират, как ще разберат другите? Ние себе си не разбираме, ние как ще разберем един човек? Най-първо трябва да разберем себе си, своите нужди и тогава трябва да разберем другите. Аз трябва да имам нещо, за да дам някъде. Да съм работил, да е пълен джобът. Ако аз нямам нищо, ако нямам знание,

какво ще дам на хората? Всеки един от вас трябва да има знание. Не казвайте, че не може да дадете. Никога не казвайте, че не може да дадете. Пазете едно правило: ако някой иска, щом дойде някой до вас, кажете: „Почакайте, нямам сега, но ще ви дам." Турете в ума си да давате. Давайте, за да ви се даде. Ако не туриш Божия закон… Давай, понеже Бог дава. Ти трябва да даваш на всички, но и другите да дават. Давай както извора, който дава по малко, но постоянно. Ние сме дошли до положението: ние сега нищо не даваме и искаме само да вземаме. „Тежък е животът" – казвате. Ще даваш и ще вземаш разумно. Това е закон. Затова са пратени хората на Земята, затова страдат, затова са всичките противоречия. Всичките противоречия природата ги е турила, за да разберете своите нужди. Тя е турила тия противоречия, за да разберете. И щом разберем, ние тогава ще можем да поправим живота си.

Тогава ще ви приведа един пример за един американски проповедник, Ксен Джон, един от събудителните проповедници. Голям смешкар, такъв, какъвто рядко се среща. Цялата публика, като го слуша, се държи за корема – от единия край на събранието до другия всички все се смеят. Той разправя като методистки проповедник: „В една богата църква един упорит богаташ, с обикновено мнение, не дава. Нищо не му казвам. Един ден го хвана една болест на умиране. Викат ме да го изповядам. Отивам при него и казвам: „Защо ме викаш?" – „Да ме изповядаш, да се помолиш на Бога да ми се върне здравето." – „Как? За тебе да се моля? Никога няма да го направя. Че как, мене ме е срам, че ти нищо не си направил за Господа! Че какво ще туря под колената си да се моля за тебе? Пазил Господ! Ако дадеш половината от богатството, ще го туря под колената и ще кажа: „Господи, половината дава" и тогава ще има за какво да се моля." Той се смее. – „По-малко не може ли?" – „Не може." Той го гледа и казва: „За една молитва половината богатство?" – „Ако туриш половината, ще се моля. Тогава вярвам, че ще оздравееш. Ако не го дадеш, довечера заминаваш."

И на вас казвам: Когато ви викат да се молите за някого, кажете: „Половината богатство!" Това е философията. Здрава философия. Ще видим, както Господ даде. То е така. Ще трябва да изпълним Волята. Онази Воля, в която живеете. То е Божественото. То ще създаде хора, които здраво мислят във физическото поле, в духовното и в Божественото. Ще се разберем и няма да имаме противоречията, които ги сега имаме.

„Благословен Господ Бог наш"

„Добрата молитва"

22-ра неделна беседа, държана от Учителя
на 4.III.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_03_04 Обичай Божественото
утринно неделно Слово

ОБИЧАЙ БОЖЕСТВЕНОТО

„Добрата молитва“

Размишление.

Ще прочета 8-а глава от Лука.

Има няколко положения в прочетената глава, които са интересни. Когато се чете Словото, разните хора имат отделни вкусове и харесват различни стихове от него. То е същото, както при обикновеното хранене. Едни обичат киселите храни, други обичат сладките храни. Някои обичат обикновените храни, други – солените. Някои пък ядат каквото им дадат.

Интересно е желанието ви да ходите на село да проповядвате. Тези, на които проповядвате, не могат да разберат Словото. Че не могат да го разберат, се вижда от притчата за сеятеля и семето. Не всичко, което се сее, изниква. Има известни семена, които се губят. Христос казва: „Едно семе пада на пътя и се изтъпква и птиците го иззобват. А друго пада на камениста земя. Трето пада между тръните и те, като пораснат, заглушават семето.“

Сега всеки един от вас може да преведе кога Словото пада на камък, кога – на пътя, кога – в тръните. Има различни състояния, през които всеки верующ минава. Някога състоянието [на човек] мяза на семето, хвърлено на пътя. Всичко му иде да захвърли, да тръгне по този път заради удоволствията в света, тъй, както другите живеят, иска да се развесели, да си поживее, да си похапне. Религиозните хора казват: „Това не правѝ, онова не правѝ“, и на него му идва така да изхвърли всичко, да хване широкия път, да яде и да пие. Някой седне и мисли как да стане богат. Къща да има, ниви да има, автомобили, аероплани, десетина души слуги, гардероби, пълни с дрехи, да ходи по вечеринки, балове, по разходки, да ходи в Карлсбадските бани. Мисли, че животът се състои в това да ходи тук и там. Без смисъл остава животът, където и да ходиш. Някой почва да се моли, да чете книги, обръща една книга, обръща друга, но не намира никакъв смисъл в това. Някой казва: „Аз искам да видя света.“ Хубаво, ако ти си сляп, какво ще видиш, и да обикаляш целия свят? Друг казва: „Да ида на концерт, да послушам нещо.“ Ако си глух, какво ще чуеш? „Да ида да помириша цветята.“ Ако нямаш обоняние, какво ще помиришеш? Ако си сляп, ако си глух, ако нямаш обоняние, как ще видиш и разбереш света? Българите, когато искат да направят някого светия, те му дават хляб и сол. Не трябва да бъде хлябът солен, защото, щом вземеш много сол, ще пиеш

и много вода. Ще ти се развали стомахът, ще те сполети някоя болест от много сол.

Семето, което пада на добрата почва, стори плод стократно. Семето, което пада на добрата почва, се уподобява на човек, който слуша, приема и разбира Словото. Това семе възраства и дава плод: 30, друго – 60, трето – 100. Стоте, то е най-доброто положение. Едната единица показва, че трябва да имаш един отличен ум, ум на един ангел, за да разбереш света. Трябва да ти се отворят очите, за да видиш по-далече; да излезеш от едно положение и да влезеш в друго. В първоначалното състояние мязаш на един червей, който е излязъл и пълзи по земята, а като родиш стоте семена, ще мязаш на една красива пеперуда, която прехвърча от цвят на цвят. В дадения случай 60-те се разбира човек, придобил известни сили, с които става господар на положението в света. Ти не си роб на условията. Един човек, който е дал плод 60, той няма какво да мисли с какво ще се прехрани. Неговата прехрана е осигурена. Не му трябват пари. Той знае, че силата му не седи в парите. Ако е за сила, той може да купи всичките богати хора и да изважда пари, колкото иска. Той знае, че като отвори касата, нищо няма да придобие.

Колко трябва на човека на ден, за да се прехрани? Един хляб му трябва. Ако ти донесат 100 хляба, питам те, защо ти са 99-те – какво ще ги правиш? Ако ги оставиш за втория ден, стават по-сухи, на третия – още по-сухи. Всеки ден като донасят по 100 хляба, след 100 дена, това са 10 000 хляба. Какво ще ги правиш? Цяла година ще ги ядеш, но ако си ги превърнал на сухари.

Много пъти мислите на хората са като сухари. Умът им е пълен със сухари и желанията им са все сухари. Много мисли някой, но тия мисли не могат да го ползуват. Аз съм гледал някой седнал, направил баница, казва: „Трябваше още малко каймак да се тури отгоре, тъй, по-дебело." Че, той тази цялата баница няма да изяде, но казва, че повече масло трябвало да има. Хубаво, ако има повече каймак, ако има повече масло, какво ще допринесе? Това са понятия на човешкия вкус. Имаш 10 златни монети, но казваш: „Да имам 100, да имам 1000, ще бъде по-добре." Колко монети човек може да носи в джоба си? Не зная богатият човек колко пари може да носи със себе си. Ако са английски лири стерлинги, 2000 може ли да носи? Хиляда по 5 грама, това са 5 килограма.

Туй състояние, през което минават хората, туй е неестествено състояние в живота. Всички трябва да знаете, че положението, през което цялото човечество минава, е анормално. То минава през една от най-лошите области, които съществуват в живота. Това са всичките момчурлаци, [в]

които тук-там я намериш нещо хубаво, я не. Дето и да минавате, мястото, през което минавате, е такова, че даже и най-хубавите работи все ще ви дадат някаква горчивина. Ако имате най-хубавата къща, тя ще ви излезе горчива. Кой как мине, ни най-малко няма да остави една хубава мисъл, но ще каже: „Кой знае къде е крал тези пари, за да направи такава къща." После ще каже: „Какъв изедник!" Той това, той онова. После, не само това, но след време твоите деца, които ще се народят, дяволът и на тях ще им тури по една мисъл в главата: „Баща ни и майка ни да се махнат някак си, да продадем тая къща и да я изядем." Бащата и майката ще усетят това, ще се оплачат на своите близки и те ще почнат да гледат сина и дъщерята кръвнишки.

И в този свят, на тия големи анормалности, ние искаме да бъдем щастливи. Събирате се тук на беседа, а мислите да уредите живота си, да ви тръгне всичко по мед и масло – нещо, което никога няма да бъде. Аз ви казвам: Утре ще се намерите в един мочурлак до корема и като излезете, трябва да хвърлите обущата си, защото няма да струват нищо. Дрехите ви ще бъдат кални. Трябва да се преоблечете. Вие казвате: „Слаба Богу, благополучно минахме, не затънахте съвсем."

Че, не е ли мочурлак да имаш 20 000 лева и да останеш последен бедняк? Хората имат ли някакво благо, започват да се гордеят, да се надуват, да не зачитат по-бедните и по-простите. Не е ли това голям мочурлак? Седиш, спиш, събудиш се. Къщата, автомобилът – няма нищо. Всичко изядено. Мочурлак е. Побледнееш, недоволен си, навел си глава, казваш: „Защо Господ даде това положение?" И това е мочурлак.

Можем да бъдем богати. Богатството в Божията програма е едно камилско перо, което някоя дама трябва да тури на шапката си. Това е богатството. Толкова е важно. Хубаво е, но като дойдеш в Божествения свят, Господ казва, че и без това перо можеш, това не е съществено. Ти искаш да станеш учен, поет, певец, но Божията програма и без туй перо може.

Ние мислим, че знанието трябва да го добием отвън. Аз ходя между цветята, гледам ги, но се връщам вкъщи, отварям книгата на някой учен човек, който описва цветята. Аз 20 пъти съм ходил при тия цветя, но се възхищавам от написаното за тях, колко учена работа е. Това състояние аз го уподобявам: Баща ти е оставил голямо богатство и ти знаеш къде е. Идва някой учен човек, отваря касата на баща ти, отваря туй богатство и започва да ти дава по една златна монета, втора, трета. Ти благодариш, а си глупав да разбереш, че то е твое. Той ти дава от твоето, от богатството на твоя баща. Ти сам можеш да си вземеш от него. В този случай [няма] нужда от проводници. Но има едно знание, при което хората се нуждаят

от проводници. Ако те не са, ти не може да придобиваш туй знание. Ако ти си изгаснал въглен, само по себе си не можеш да се запалиш, освен ако при тебе не дойде друг запален въглен, да ти даде от силата си, да се запалиш и ти.

В Гадаринската страна, която е срещу Галилея, Христос среща един беснуем, който дрехи не облича, ходи по гробищата, не се спира вкъщи. Много пъти и вие се намирате в едно ужасно вътрешно състояние. Не може да се поберете в кожата си. Хората ви стават противни, криви, измъчвате се. Виждате само злото в хората. Търсите някоя философия, която да ви облекчи малко. Цели легиони са влезли в тебе и са обърнали всичко с главата надолу. При такова състояние ти не можеш да имаш ясна представа за живота. Всички тия духове трябва да излязат, трябва да ги изпъдиш навън. Днешните учени хора казват, че всеки има такива духове, само че някои се проявяват чрез микробите, но все пак са духове. Има чумави микроби, маларични микроби, сифилистични микроби, има микроби на проказата. Като дойдат, ядат те, човъркат те всеки ден. И след туй се образува лошото състояние.

Какъв е церът на това? Чистата кръв. Тия духове ще държиш гладни в кръвта, не трябва да има никаква нечистота, с която да се хранят. Никакви нечисти желания, защото всяка нечистота е храна за тях. Никакви нечисти мисли, понеже нечистите мисли са храна за тях. Никакви лоши постъпки, понеже лошите постъпки са храна за тях. Хигиена трябва, абсолютна чистота, нищо повече.

И казва този беснуем: „Защо си дошъл преждевременно, да ни мъчиш.“ Синът казва: „Измъчи ме баща ми.“ Бащата казва: „Измъчи ме синът.“ Аз зная синовете, които мъчат бащите си. Бащата обича да пие. Синът, като види баща си пиян, върже баща си. Бащата казва: „Защо ме мъчи синът?“ Синът казва: „Не искам да пиеш, нищо повече.“ Някъде дойде синът пиян, бащата го връзва. Казва синът: „Защо ме мъчиш?“ Мъчи го, следователно, когато имаме известни неестествени желания, те трябва да се изпъдят. Ние считаме, че окръжаващата среда ни препятствува за онова, което искаме да направим. До известна степен само. В повечето случаи ние сами сме си виновни за всичко, което ни сполетява.

Христос след като изпъди тия духове да си вървят, човекът се освободи. Дойде умислен, искаше да стане ученик на Христа. Той не го прие, защото не му било дошло времето. Господ не е определил още за него да бъде ученик.

Най-после идва и жената с кръвотечението. Какво е туй кръвотечение?

Всеки има кръвотечение. Когато имаш неестествени желания, ти имаш кръвотечение, ти си една жена, имаш кръвотечение. Имаш желание да станеш милионер – то е кръвотечение. Желаеш да станеш най-видният поет – то е кръвотечение. Желаеш да бъдеш най-силния човек. Всички тия желания за нещо велико, голямо, всичко това те безпокои и отнема силата ти. Намираш се в постоянно стълкновение и безпокойство. Трябва да престане кръвотечението. Всичките тия мисли за блясък и външни придобивки изпращат живота навън. Казвате: „Това да имам, онова да имам." Кръвта ти, хубавото, което е в тебе, изтича навън. Ти се молиш, но някой път казваш: „И без молитва може сега." Умните хора в молитвата живеят, а който казва: „Що ми трябва молитва?", това е кръвотечение.

„И ето, дойде един человек на име Яир, началник на сборището, и се молеше на Исуса да оздрави дъщеря му, че е на умиране. „Не плачете, не е умряло момичето, а спи." За тези думи всички Му се присмиваха, защото виждаха, че момичето е умряло. „Момиче, стани." И повърна се духът му, и момичето стана в същия час и пожела да яде."

По някой път и вие всичките духове, които ви измъчват, трябва да ги изпъдите навън от себе си. Често се случва да не може да си обясните някои неща с някои ваши състояния. Понякога ти идва на ум да се хвърлиш от някоя скала. Виден поет пише стихове, но едни ден се отчайва, че една негова книга не я приели добре или пък че е в малък тираж излязла. Отчаял се, качил се на една канара, хвърля се оттам, не иска да живее. Какво ще придобие от това? Откъде тази глупава мисъл да се качи и да се хвърли? Какво отношение има между неговата книга и хвърлянето? Или пък някой търговец пропаднал, изгубил няколко милиона, иска да се обеси. Защо иска да се обеси? Изгубил парите. Изгубил – изгубил, защо ще се беси? Какво иска да каже на света със своето обесване? Хората са интересни. Казват: „Иде ми да се обеся." Друг казва: „Иде ми да се хвърля, да се свърши всичко." Откъде проникна у този човек тази мисъл? Те са вътрешни настроения.

По някой път може да ви нападнат и вас такива състояния. Когато човек изпадне в едно крайно състояние, той трябва да знае неговия произход, за да може да си помогне. Когато изгубиш вярата си, ще започнеш да мислиш за въжето, да се обесиш. Всички, които изгубват вярата си, се обесват с въже, понеже туй въже, наместо да се качваш нагоре с него, да излезеш от тъмнината, ще го туриш на врата си. Дяволът казва: „Ти тури въжето, аз ще те изтегля." Ти туриш въжето на врата си, увиснеш, никой не те изтегля, обесиш се. А като отидеш на канарата, той казва: „От канарата като някоя птичка ще хвръкнеш и ще се оправи работата." Хвърлиш се и, освен че не се оправят работите, но си счупваш ръцете и краката. Човек,

който се хвърля от канарата, за да се оправят работите, така свършва.

Последното положение: Единственото нещо, което може да спаси човека, то е да падне на добрата почва. Да допуснем, че майка ви е опекла някоя баница, разни сладкиши, печена кокошка, печена риба, майонеза, разни котлети за вас. Но ако всичките тия менюта се заменят с ябълки, круши, грозде, с портокали, питам: коя храна, първата или втората, ще бъде по-естествена? Втората. Тази храна е много по-хубава. Плодната храна не само по отношение на физическия, но и на духовния живот е най-хубавата храна. Вие една баница не може да сеете. Баница, която я направите, изяждате я, или пък, ако не можете да я изядете, разваля се. Но от едно плодно дърво след като ядете ябълките, крушите, ти може да запазиш семената и да ги посееш. И тази храна се увеличава. Това е естествената храна. Пък другата, Божествената храна, сама по себе си расте и се увеличава.

Ще ви наведа на една мисъл, която трябва да знаете. Кое слово е вярно? Всяко слово, което се увеличава в тебе, е Божествено; всяко слово, което не се увеличава, то е човешко. И тогава правилото, което ще ви дам, е: Всякога обичай Божественото, пази се от човешкото. Казвам: Ако вие имате една мисъл, която във вас не расте и не се развива, пазете се от нея. Оставете я настрана. Едно желание, което не расте и не се развива, пазете се от него. Ако имате една постъпка, която сте направили и тази постъпка не расте, не се развива, пазете се от нея.

Сега, не мислете, че като сте тръгнали по този път, ще имате много повече. Ще имате не друго, а по-големи изкушения.

Ще ви дам един пример как хората могат да се изкушават. Тук, преди няколко деня, една сестра падна на едно изкушение. То седи в следното. Тя казва: „Учителю, искам само за няколко минути да вляза и да кажа нещо.“ Казвам ѝ, че съм зает, вървя и отварям вратата, тя влиза в стаята, пък аз излизам навън. Позакъснях на друго място, връщам се, нея я няма. Аз виждам, че тя се е докачила. Най-първо, тя избрала един момент, който не е подходящ. Можеше да почака, след един ден да ме пита, но то е изкушение. На едно изпитание е тази сестра. Ще мине ден, два, три, може седмица, може две, три, и няма да идва на събрание. Че съм я пренебрегнал.

Да ви приведа още един случай. Една сестра, доста напреднала, и тя духовна, една сестра, която е кандидатка за светийство, искам да ѝ помогна, викам я и казвам: „Ти правиш нещо, което аз не харесвам. Това, което правиш, не е хубаво за тебе.“ Тя казва: „Туй не правя.“ Аз

продължавам: „Туй, което правиш, не е право, ти се спъваш. Зад тебе има една користолюбива мисъл, която е скрита в сърцето ти някъде. Ти не виждаш. Ти ще попаднеш в известни изкушения. Духовно ще се спънеш. Туй го правиш, но тази мисъл не е благоприятна на Бога.“ Гледам, лицето ѝ пожълтяло. Казвам: „Туй ще те спъне.“ Казвам ѝ и много други работи и тя без малко щеше да припадне. Ето как дяволът се мъчи у нея. Казвам му: „Излез!“ Искам да изгоня този дявол от нея, а тя все говори в себе си: „Че аз толкова обичам Учителя, че той така ли трябваше да ми каже? Другите сестри по-добри ли са? Та само аз ли правя тази погрешка?“ Че туй, онуй. Казвам: Може да ти е мъчно, но за твоя прогрес, дошла си до едно място и ако продължаваш тези погрешки, в Царството Божие не може да влезеш. Ти може да ме обичаш колкото искаш. Твоята любов покрива много прегрешения. Но защото ме обичаш, да те туря на първо място и да те туря отдясно, то е подкуп. Ако ти с любовта си искаш да седиш на първо място, ти си на крив път. Че ти, щом обичаш, няма нито отляво, нито отдясно да седиш. Ти си в Бога и Бог е в тебе. Какво повече искаш? Ти, като обичаш, имаш най-хубавото състояние, тогава? Отляво и отдясно, то е външна страна.

„Отляво“ и „отдясно“ има съвсем друг смисъл. В живота, за да седнеш отляво или отдясно, трябва да издържаш тежката работа. Христос едно време поиска да седне от дясната страна на Отца Си. Но трябваше да слезе на Земята, да понесе всичките грехове на хората и то откакто е създаден светът. И след като Го разпънаха, ходи в ада, и тогава, като се върна, седна от дясната страна. И двамата ученици на Христа, Заведеевите синове искаха единият да седне от дясната, а другият – от лявата страна на своя Учител.

Та, и ти може да седнеш, но след като понесеш греховете на хората. Но тъй да седнеш, без да понесеш греховете на всички хора по лицето на Земята, да го няма. Когато двамата ученици искаха да седнат, единият отляво, другият отдясно, Христос каза: „Ще се кръстите с кръщението, с което се Аз кръщавам, ще страдате и чашата на страданието ще пиете като Мене, но отдясно и отляво да седнете, това не е Мое, да го дам. Правото е на Бога.“

Това са наши разбирания. „Отляво и отдясно“ има съвсем друго значение. Да си от дясната страна, това подразбира, че човек трябва да учи. Да си отляво значи да ти се разкрива тайната на Божествената Любов. Ако нямаш ум, на който да ти се разкриват знанията, какво се ползуваш? И ако нямаш едно сърце, на което да ти разкриват тайните на любовта...

Наместо да изучавате любовта, вие се изкушавате и се интересувате кой

кого обича и защо го обича. В природата съществува един закон: Никога не може да прегърнеш една душа, да я стиснеш. Даже не може с пръст да се приближиш до нея. Как ще съгрешиш? Искаш една душа да я обичаш и тази душа да бъде твоя. Какво ще правиш, кажи ми? То е нещо непостижимо. Туй, с което вие сега си чупите главите и считате, че някой, когото вие обичате, той ви е оставил, не ви обича, или че вие не го обичате, какво ще придобиете? Онези, които сте обичани, кажете, какво сте придобили? Бих желал да зная нещо от вашата опитност.

По този начин, по който ние разбираме любовта, нищо не става. Да кажем, че ти си богат. Викат те от обич, търсят те, посещават те, дават ти угощения. И след като загубиш богатството, вече любовта я няма. Какво остава? Тези, които са те обичали, няма ги никъде. Остават илюзии, картини в ума ти. Този, който те е обичал, няма го. Измрели всичките и къде са, не ги знаеш. Как са те обичали? От любовта какво остава? От любовта са останали само лекетата, дето са те пипали. Една жена, която е облечена с много хубава бяла рокля, някой мъж я е опипвал и единствената любов, която остава, това са лекетата по нея. Тя като погледне, останали лекетата, петна от неговата ръчица, дето пипал, дето целувал. Него го няма никъде и да го търсите, не знаете къде е. Само виждате, че има изписани петте пръста по бялата ви рокля и си въздъхнете. Туй е понятието за любовта.

Онзи, който те е обичал, той не може да умре. Той всякога е пред очите ти. И той всякога ви вижда. На 92 милиона километра трябва да отстоите един от друг, тъй както са Земята и Слънцето. Този, който те обича, на гости никога няма да ти дойде, но всякога изпраща своята топлина и светлина, постоянно неговата светлина и топлина идват при теб. Слънцето досега никъде на гости не е ходило. И да ти дойде, де ще го събереш? Но неговата светлина и неговата топлина всеки ден проникват в твоята душа.

По някой път казваш: „Искам Бог да живее в мене.“ То е криво схващане. Бог не може да живее в тебе. Неговият Дух, светлина, знанието, силата, любовта, може, но Той, Който изпълва цялото битие, да дойде и да се събере в тебе, никога не може да бъде това. Един ден ти трябва да идеш при Него, но Той няма да дойде. Той изпраща Духа, светлината, любовта Си и един ден, като се развиеш, ще се освободиш от всичките връзки на Земята, ще идеш при Него и ще Му благодариш за всичките добрини и благости. Тогава ще имаш познания много по-високи, отколкото познанието, което имаш сега.

Аз говоря за преходните неща, които имате. Те ще дойдат. Сянката е признак на любовта. Тази сянка, ако тя не стане повод да намериш

реалността, тази сянка е безпредметна. Ако сянката стане повод да намериш любовта, тази сянка е на място. Та, тази сянка ще бъде на мястото, да намерите любовта на Небето. Вашата любов е сянка на нещо по-високо и с нея ще намерите истинската любов. Ако сегашните отношения на хората, които се образуват... Тия отношения не може да съществуват, ако не се образува една връзка.

В главата, която четохме, се изискват няколко неща. Най-първо, човек трябва да се очисти, да бъде господар на своето положение. Никакви нечисти духове да не допуща в себе си, никаква нечиста мисъл, всички нечисти желания да изпрати навън. Те ще идват, но не трябва да ги пуща да размътват неговия свят. Един ден ти изгубиш имането си – да не се породи в тебе желание да се обесиш. Ще кажеш като Иова: „Господ дал, Господ, взел“ Съсипе се къщата – ще кажеш: „Господ дал, Господ взел.“ Даже като вземат дъщеря ти, ще кажеш: ще останеш сам. Пък може да боледува и тялото. И това е възможно. Ще благодариш на Бога за всичко. След като минеш всичките изпитания, Господ ще ти проговори на един нов език. Ще можеш да понесеш. Това са външните страни, които ще дойдат.

Човек, който иска да има уважението и почитанието на хората, преди да има любовта на Бога, той не разбира добре нещата. За да бъдеш почитан и уважаван, трябва да имаш Божията Любов. Ако дадеш уважение и почитание на хората без любов, ти се поставяш на най-опасното положение. Всичките хора, които те обичат, ще искат да вземат нещо от тебе. Когото и да обичаш, все трябва да дадеш нещо от себе си. Земната любов не е съвършена Ако си здрав, ще те обичат, ако имаш пари, ще те обичат. Ти трябва да бъдеш готов на Земята за обичта да платиш. За всяка обич трябва да платиш. Ако мислите, че няма да платите, много се лъжете. Ще платите. Повече ще платите, отколкото любовта струва, която са ви дали. Следователно земната любов се продава, купува, а с Божествената Любов е обратното. Това са понятия, другояче, не може да се разбере.

По някой път се намираме в едно противоречие на Земята, особено когато не знаем как да живеем. Как трябва да се живее? Най-първо, ще обичаш Божественото, ще се пазиш от човешкото. Сега процесът е обратен. Ние обичаме човешкото, а се пазим от Божественото.

Пазете се да проповядвате. На някой мъж започнете да учите жена му на духовни работи, той ще каже: „Слушай, ти на жена ми за такива работи да не говориш. За Господа да не говориш. Говори ѝ за човешкото.“ И на него, ако му говориш за човешкото, как да се обича, какви маниери да има спрямо хората, как да се облича, той ще плати даже за този морал. Щом

речеш да проповядваш Божествен морал, той казва: „Ние такива заблуждения не искаме.“ Ако искате да прогресирате – любов към Бога. Обичайте Божественото, а да се пазите от човешкото. Да се пазите от човешкото в себе си, не отвън. Вътре у вас има едно човешко, от което трябва да се пазите. Туй пазене не е да те е страх, но да има едно различаване. Едновременно да познаваш де е човешкото и де е Божественото. Като дойде човешкото в тебе, да го туриш точно на мястото. Никога да не заместваш една Божествена мисъл с човешка, никога да не заместваш едно Божествено желание с човешко и една Божествена постъпка с човешка. Ако не – заставаш на опасна почва, върху която ще има хиляди години да се луташ.

Обяснявам ви това, което трябва да разбирате, за да бъдете свободни: ЛЮБОВ към Божественото, не да ви стана спънка. Но в човека като има Божественото, той ще бъде свободен, силен ще бъде и способен за всяка работа. Който има Божественото в света, всичко може да постигне. И памет ще има, и сила ще има, и богатство, всичко ще има преизобилно. И казва Христос: „Няма нито един от вас, който да не приеме стократно от по-напред което е имал, за бъдещия живот вечен, ако люби Бога и опази Словото Му.“

> Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

24-то утринно неделно Слово, държано от Учителя
на 4.III.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_03_07 Даване – вземане. Скъпоценният камък
лекция на Общия Окултен клас

ДАВАНЕ – ВЗЕМАНЕ. СКЪПОЦЕННИЯТ КАМЪК

Сряда, 5.30 часа сутринта

(Небето облачно, времето тихо.)

Добрата молитва

Размишление 15 минути

Ще ви прочета 23 глава от Притчи. Тая глава се отнася до всинца ви, а не само до некои. Това са известни правила, които трябва да спазвате, понеже живеете на земята, не живеете на небето. На земята живеете. Това са притчи на земния живот. А пък за небесния живот ще бъдат други притчи. (При стихове 13 и 14 Учителят казва) В сегашния културен свят има много бой. Повече да се бият хората, отколкото сега, не е имало. Бият се по всичките правила. Не само се бият, но и се убиват. В тая, последната война 1914–1918 година имаше 6 милиона убити. В никоя война 6 милиона не са били убити. Това е култура. А пък в бъдещата война, която ще дойде, може да има и 14–20 милиона убити. Който разглежда нещата буквално, той нищо няма да научи. То не е до буквата. Гледам някои вървят по духовния път и имат детински, много изопачени понятия. Представете си, че вие ще влезете в един съвършен свят, дето хората знаят как да се обхождат. Тук например, първо няма обхода. Навсякъде няма обхода. В който и дом да влезете, ни най-малко няма да намерите обхода. И във всички училища е така. И във всяко религиозно общество е така. На мнозина от вас не е приятно да направите нещо. Някой път правите нещо от немай къде. Па и затова което правите, очаквате нещо от окръжаващите, но не ви се дава. Все ще искате да ви посрещнат и пр., но това го няма. Кой ще ви го даде?

Някой искат да го обичат. В обичта има две неща: можеш да обичаш някой човек, когато дава и когато даваш. Две неща има в обичта. Някой идва и ти казва: „Не ме ли обичаш?“ Ако е гладен, ще трябва да му дадеш хляб. Ако е жаден, ще трябва да му дадеш вода. Ако е бос, ще му дадеш обуща. Ако е гологлав, ще му дадеш шапка. Ако дрехите му са окъсани, ще му дадеш дрехи. Ако е някой пътник и казва: „Не ме ли обичаш?“, ще му дадеш подслон. А пък щом той каже: „Аз ви обичам“, той трябва да даде нещо. Обичта, любовта трябва да се изрази в нещо съществено. Има и друга любов. Не само материални работи, но в каквото и да е отношение, законът е същия. Че каква обич може да имате към някой човек, когато нищо не давате, всякога вземате и нищо не давате. Такава любов е любов на бълхите и въшките. После любовта се познава по това, че на някой

човек му давам и той да е доволен от това, което му давам. Мога да му дам едни обуща, от които да се наранят краката му. Мога да дам хляб, който да му развали стомаха. Мога да му дам шапка, която не му става.

Някой от вас, които даже имате съвсем посторонни понятия за живота, може да сте прави от ваше гледище. И аз може да съм прав. Но има един живот, който е общ за всичките. Кой е онзи от вас, който, като го бутнат с една игла, ще бъде доволен. Значи, ако ме [ви] бутнат с една игла, ви е неприятно. Защо тогаз ще мислите, че ако бутнете вие другиго, ще му бъде приятно. Че езикът не е ли една игла? Най-опасната игла е езикът. Можете да мушнете всякога с него. Нямам нищо против езика. Нека да шие ризи. Нека да плете чорапи, да прави каквото иска, но да мушка на место, да плете на место. Когато не върши никаква работа, даже боде, не е на место. Например, като посрещнете някой гост да го мушнете с иглата си.

Сега мушкането става и с мисъл. Приемате някого, когото не обичате и се представите любезно. Но все ще направите някаква гримаса, ще си постиснете устата, ще мигнете, ще направите някое движение с ръце и пак ще минете за благороден, за много благочестив човек.

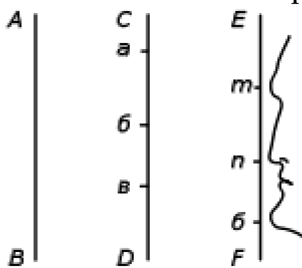

Сега да пристъпим към едно правило. Аз не искам да ви морализирам, но вие сте в един свят, в който ще си блъскате главите и главите ви ще се охлузят. Един ден ще се охлузят главите ви, няма да бъдат такива, каквито са сега. От тях само кокали ще останат, а мускулите, които са се мърдали, няма да ги има никъде. Това ще ви бъде възнаграждение. Какво означава тази линия (AB)? Кой е умния? И едно правило за познаване. Който и да дойде, по тая линия, може да ви познае какви сте. По линията, ще познаете, колко сте напреднали. Може да искате да рисувате лице. В лицето има три допирни точки (а,б,в, на линията CD) Челото ще допира до първата точка, до втората точка ще допира носът, а до третата – брадата. Как ще нарисувате челото? Това чело се отклонява от перпендикуляра назад до известна степен. (В чертежа EF.) Тук ще има едно малко отклонение при основата на носа. А тук, долу, точката „б“ ще има трето отклонение. Изкуството зависи от това, как ще приложите този перпендикуляр AB. (Учителят показва третия чертеж.) Този човек има обективен ум много развит. Челото е отклонено от перпендикуляра доста. Но изобщо никога челото няма да се слее напълно с перпендикуляра. Това

е невъзможно. Тогаз имате едно изправено чело. И този нос не може да се слее напълно с перпендикуляра. Ще имате едно малко пречупване. Това показва пътя, по който може да работите. Трябва да знаете допирните точки с перпендикуляра. Може да има и за уста допирна точка. И една точка на устата може да се допре. Когато горната част на устата е чрезмерно развита, тогаз това показва, че в човешката природа има предавателна сила. Той иска да даде. Хората, у които е развита горната част на устата, са хора активни и без да искат предават нещо. А пък един човек, който има долна част по-силно развита, той всякога очаква да му дадеш нещо. А пък онзи, който се самовъзпитава, той трябва да знае своите естествени предразположения и трябва да ги тури в хармония с общия закон на развитието. Защото, ако ти не познаваш този перпендикуляр, ти няма да имаш една правилна обхода.

Сега вие много пъти казвате: „Трябва да живеем добре!“ Но в какво седи добрия живот. Трябва да има правила. Човек с добрия живот е като артист, който трябва да свири добре на китара, цигулка, пиано. Един артист все си има известни правила. Ако не познавате тези правила, вие не можете да се запознаете с тази наука. Сега всички вие говорите за добрия живот. Това е желателно. Какво подразбираме под добрия живот. Един архитект е добър, когато строи добри къщи и всички тези хора, на които е построил добре къщите, ще имат добро мнение за него. Значи, доброто мнение не е от това, което той е казал за себе си, но от това, което той е направил. Но ако той не е направил добре къщите и много пари са му дали, всеки казва: „Не ми е направил добре къщата!“

Хубаво, вие се запознавате с един ваш приятел, всякога имате една обмяна. Когато искате да се запознаете с някой човек, при голямото или малко запознанство, всякога на земята има някакъв материален интерес. И тогаз, след вашето сближение и запознаване с някого, след като се запознаете, у вас може да се роди известен атавизъм. Преди да се запознаете ще имате едно мнение един за други, а пък щом се запознаете ще имате друго мнение. Да допуснем, че лицето, с когото се запознавате, няма обхода. Да кажем, че вие обичате да говорите езици, говорите 4, 5, 6 езика и добре ги говорите, а пък той едва ли говори някой език. И от някои езици тук-таме по някое изречение. Например, някой може да каже: „Ma petit garcon.“ Който не знае, ще каже, че той говори право френски, а пък който знае, веднага ще види, че прави една погрешка. В случая се казва „mon“, а не „ma“. Е, хубаво онзи, който говори, има мнение, че говори добре езика и като му направиш една забележка, ще му кажеш да се справи с речника, как е произношението. Това са обикновени работи. Всеки човек може да направи погрешка. Има погрешки, които стават несъзнателно. Англичаните го наричат подплъзване на езика. Например на английски

„lawyer“ (лайър) – законник и „liar“ (лайър) – лъжец, се изговарят еднакво. Някой може да употреби дипломатически тази дума. И после може да каже, че това не е станало по волята му. А пък в същност, може да е станало по волята му. И той може да се извинява.

Не се извинявайте. Извинението не е едно оправдание. Един, който не може да рисува, не трябва да се извинява. Ще поправиш линията.

Всяка една част от лицето съставлява една трета от цялото лице. Може да има изключения. Някой път челото може да е по-малко, някой път – носът, а някой път брадата. Но, ако брадата е по-малка, то си има своите причини. И тогаз имаме лице, което не е естествено разпределено. И природата, която е толкоз умна, тя постоянно прави своите опити. От българина тя не е успяла още да създаде един български тип. Тя сега мисли, как да го създаде. Толкоз хиляди години работи и не е могла да създаде един български тип. И английски още не е създала, нито руски тип. Човешкият тип донякъде е създаден, но отделни типове още не е могла да създаде. И трябва да чакате още хиляди години, докато тя създаде своя тип. Има хиляди проекти, вече създадени, но тези проекти не са одобрени от главната комисия. Тя казва: „Други проекти да се създадат.“ Има една награда от 10 милиона възнаграждение, което ще се даде на онзи, който нарисува един български тип. Нарисувайте го сега и аз ще го предложа на комисията. И ще имате десет милиона възнаграждение. Нали искате да станете богати. Сега във вас ще влезе мисълта: „Дали това е верно или не?“ Не е въпрос дали е верно или не, но въпросът е да можете да го направите. Вий се занимавате с въпроса дали е верно или не. Това е второстепенен въпрос. Първият въпрос е дали може да го направите. Ако може да нарисувате един български тип, хубаво би било. В Европа има доста художествени ателиета. Те ще искат да имат българския тип. Един, като говори български, това още не е българинът. По какво се познава българина. Като се изучават главите на французина и гърка, много мъчно можеш да различиш един гръцки череп от един френски. Много си приличат. И всички части тъй си приличат. И виждате, че има едно подобие между старите гърци и сегашните французи. Това не е само за черепа, но и между другите части на външните им форми има подобие.

На какво ще уподобите черепа на един германец? На какво съответствува германецът? – На старите римляни. Германският череп прилича на едновремешния римски череп. Но не на сегашните италианци, техните глави са други. Германският череп се отличава със следното: полуинтелектуални способности. В слепите очи германците са силно развити. После, моралните и религиозните чувства са силно развити у германците. Последните най-силно са развити у славяните. Сплотеността,

която имат славяните произтича, както и у евреите, от развитото религиозно чувство. И у евреите са развити религиозните чувства. Но у тях е развит и обективният ум, спекулативните способности. Затова тая религиозна тенденция у тях взема друг колорит. Та казвам, ако гледате главата на един славянин, тя е детска глава още. Предната част на носа не е развита още. Той не е развил още своя ум. Има заложби, но не се е проявил. Германецът едвам сега е започнал да се проявява. Най-добре са се проявили французите и англичаните. Българинът е доста проявен. В някои отношения е останал непроявен, недорасъл. Всичко у него се е смесило. Някъде има смес на латинската кръв, на старите римляни. Някъде има смес, у българина, на гръцка кръв. Това се забелязва в челата. Някои българи имат гръцки чела. Някои българи имат римски бради. Тогаз де е българинът? Челото му гръцко, брадата му римска, де е българинът тогаз?

Това са външни неща, които аз ви обяснявам, посторонни въпроси са те. Те не са съществени. Българският тип съставлява само една форма, една фаза, но не е нещо кардинално. Нито пък английският тип – англосаксонският, нито даже цялата бяла раса. Ако разгледате петтех раси, те се различават. В строежа на главата има разлика между бялата, жълтата, черната и червената раса. После има една разлика в строежа на ръцете. Един китаец, каквото и да прави той, у него няма тия заложби, които има един от бялата раса, от арийската раса. Понеже в бялата раса, във всяка раса има вложено нещо ново, което в предишните раси го няма. И в следната раса, която ще дойде и в нея ще има едно качество, което няма в бялата. Това качество не може да се предаде на бялата раса. Бялата раса, за да го придобие, трябва да премине в шестата раса. Ти не можеш да имаш качества на шестата раса, ако не влезеш в тази раса. Един плод не може да има едни и същи качества, ако е вирял в топлия или в умерения пояс. В топлия пояс има повече условия за растене, отколкото в умерения пояс. Та, във всяка нова раса има повече и по-добри условия, отколкото в предната раса.

Сега, при това положение, в което се намираме, следното положение, което ще дойде за вас ще бъде още по-благоприятно. Но има някой път повръщане назад. Някой път можете да се повърнете. Но понеже сте минали през всички раси, минали сте през лемурска раса, после черна, жълта и бяла раса, някой път може да се повърнете. Лемуриецът е един човек, който иска да живее изключително за себе си и няма никакъв морал. Един човек, който си само угажда в ядене и пиене, той принадлежи на черната раса. Един човек, който е крайно консервативен и не може да се повдигне, той принадлежи на жълтата раса, а пък онзи, който почва да мисли и да [се] стреми, той принадлежи на бялата раса.

Давам ви една скица, някои черти, които определят расите. Та, някой път у вас се зароди желание да станете господари – това е жълтата раса в потенциално състояние, да искаш да си господар без да имаш този ум да господаруваш и без да имаш тази сила. Защото човека, за да бъде господар, трябва да бъде умен, трябва да бъде нещо повече от гений, нещо повече от светия, даже нещо повече от Учител. И Учителите не господаруват. Ти трябва да бъдеш едно божество. Само боговете имат право да царуват, а Учителите – да учат света. А пък всеки един от вас, даже и най-малкият, иска да господарува. Геният и светията нямат право да господаруват. Един светия, като дойде, той не си позволява правото да бъде господар. Аз ви казвам нещата, както са. А пък у боговете има желание да господаруват. Защо и за какво, той знае. Това същество има и възможност. И като господарува, То има какво да даде и какво да вземе. Бог, Който е създал света, има право да господарува, понеже е създал света. И ти, като искаш да господаруваш, задал ли си въпроса, какво си създал. Нито една картина не си нарисувал, нито една къща не си направил. Нито на един инструмент не знаеш да свириш, говорът ти не е както трябва и обходата ти не е такава, както трябва. Не знаеш как да спиш и как да ядеш, а пък при това искаш да бъдеш господар. Питам тогаз, някой път аз съм гледал у животните, бутна някой паяк, като го бутна той ме гледа и иска да каже: „Ти знаеш ли аз кой съм?" – Зная, паяк. Аз бутна някоя мравка и тя се наведе и каже: „Ти знаеш ли кой съм?" – Зная, мравка. Тя си има известни понятия. Паякът казва: „Аз много работи мога да направя!" Че може да ме ухапе, това го зная, но че може да направи някои големи работи, празна работа е това.

Аз наричам тия състояния въздухообразни състояния, които се зараждат в ума ви. Желаем едно, второ, трето и пр. Има неща, които нямат никаква реалност в себе си. Някой път ние губим времето си, ние искаме да бъдем господари. Кому и защо? Че ти можеш да бъдеш господар! Вземи камъка и чука и почни да дялаш, ще направиш една статуя и ще бъдеш господар. Ще кажеш: „Тук ще бъдеш!" Дето я туриш, там ще стои, ти си господар. Направиш една хубава кола с колелета. Впрегнеш я и казваш: „Спри се!" Тя се спира. Казваш: „Тръгни!" И тя потегля. Значи тази кола те слуша. Значи това, което не те слуша, не си го направил. Не се стреми да му бъдеш господар. Не се стреми да бъдеш господар на това, което не си направил. Да кажем, че искаш да бъдеш господар на една картина, която купуваш. То е друго нещо. Ти не си ѝ още господар. Господар ѝ е онзи, който нарисувал картината. Тя може да бъде твое стяжание, но да ѝ бъдеш господар, никога. Господар да си, значи, че трябва да знаеш как да произведеш нещо. Ти, за да си господар на музиката, трябва да знаеш сам да свириш. Да копираш работите от другите, което те са свирили, тогаз ти не си господар на музиката. Ти можеш да свириш хубаво, но не си

господар още на музиката. Бетховен може да е създал нещо. Въпрос е дали и той е създал. Ако кажем, че Беховен и Бах са създали нещо, то е още въпрос. От мое гледище Бах, Бетховен и Моцарт нищо не са създали. Преди тях е имало нещо създадено. Те взеха чуждото и му туриха име. Какво ще кажете? Пък и вие каквото ще създадете, ще го вземете от тук малко от там малко. Така гледам аз на това. Защото всяко едно парче, което сега е свирено в музиката, като създадено от Бетховен, е преработено. Всеки е турил по една нота. Колко работи има, които Бетховен не е писал, а пък са турени като негови. Това е сега само за изяснение. Мога да ви кажа, че някои парчета Бетховен ги е създал, но кой Бетховен? Не този Бетховен, когото хората знаят. Когато се каже, че Бетховен го е създал, съгласен съм. Музикалният дух, вътре в Бетховен, не онзи, материалният Бетховен. Също така и духовният Бах, гениалният Бах в музиката е създал. Но не онзи, обикновеният Бах, когото хората знаят. Едновременно нещата могат да бъдат от едно гледище верно, а пък от друго неверни. Та, като се говори, че Бах е създал, трябва да се знае, де е верното на това. Той е Бах на духа, Бетховен на духа. Така и в изкуството, така е и във всяко друго отношение. Хората както сме, които са заинтересувани от дребните работи, нищо не можем да създадем.

Сега вие се намирате в такова положение, че като ви говоря, има някои работи, които да не са ви приятни. Има неща, които на хората са неприятни. Представете си един млад момък, млада мома пълни с живот, искат да се проявят, да се облечат хубаво. Право е това. У човека има едно желание да се облича. Ще дойде някой проповедник и ще каже, че не си струвало човек да се облича, че е грешно това, че човек трябва да бъде бос, да угоди на Бога. На двамата млади им е неприятно да слушат тази реч. Защо? Защото е в разрез с тяхното желание. Най-после, това, което този проповедник проповядва, право ли е? Този проповедник, като бил млад, е живял като тях, а пък сега е станал на 50–60 години и станал морален и казва на младите, че не трябва да правят така. Когато силният се обезсили и почне да проповядва на силните хора да станат слаби, той е на кривата страна. Той не говори истината. И тогаз, този проповедник може да каже на младите: Хубаво да се обличате, още по-хубаво, да им падне на сърцето. Че как да се облечем по най-хубавия начин? Както сега се обличат хората, това не е обличане. Някой път трябва да се спра и върху носията, дрехите. Те нямат линия. Вие имате дрехи, които са много смешни. Както има три точки на лицето, по същия начин има три допирни точки за цялото тяло. Не зная, дали времето позволява да говоря повече.

При А са рамената. При Б е кръста, а пък тук долу, при В, са краката. Да кажем, че искате да направите една дреха. Най-първо, една дреха като се прави, трябва да има три допирни точки: да се допира на рамената, при кръста, при бедрата и долу при краката. Като се мърда човека, дрехата да се допира до краката при третата точка В. А пък сега дрехите ви имат четири, пет, шест допирни точки. И както върви човек, върви си като някоя гемия. Няма никаква линия, никаква талия. Ако скроиш една хубава дреха и има тези допирни точки, ще произведе едно настроение, а пък ако няма тези допирни точки, ще произведе съвсем друго настроение. Англичаните имат отгоре широки, а пък долу по-тесни дрехи. А французите имат нагоре по-тесни, надолу по-широки. А пък българинът е закопчал крачолите си с копчета, а отзад има физармоника. Хората не знаят. Всичко това е произволно, неподходящо, с несъответствуващи качества, едно противоречие. Французите могат да допринесат донякъде на българите, защото българинът трябва да възприеме от французите да си отвори крачолите. Но, ако ти отвориш долните крачоли повече, то е неестествено, понеже един извор в началото трябва да бъде по-голям, а пък на където отива трябва да бъде по-малък. Там дето извира трябва да има сила. Когато една река отначало е тясна и после по-широка, това показва, че има притоци и затова реката става голяма. Следователно, когато вие ставате една голяма река – краката и се вливате в морето, това показва, че нямате една основна идея във вашия живот, вий сте взели нещо от тук, нещо оттам и сте станали река. Но тази река няма една основна идея. Има едно противоречие в живота ви. И растенията се намират в едно противоречие със себе си. Те на двете си краища имат по-голяма широчина, а пък на кръста, при дънера, са стеснени.

Вий вземате от едно верно, от второ место, от трето и пр. Но трябва да знаете, че всички тия работи, които сте взели, не са ваши. Единственото ваше нещо е това, което излязло от самите вас. И ако го разберете, ще разберете, какво съотношение имат другите хора спрямо вас. Като се запознаеш с един човек, трябва най-първо да знаеш, дали има една основна идея за нещата. Аз, като ви говоря тази сутрин, имам една основна идея. Коя е идеята? Да ви поведа към един общ знаменател, към един общ закон, на който почива и моя и вашия живот. Да приведа в хармония известни ноти, това значи да ги приведа в известно съотношение и да се

допълват нотите. И тогаз да се образува цяла песен. Ако няма съотношение между нотите и не се допълват хармонично, тогаз не са на място.

Та, да живеем добре значи следното: има един закон, който всеки един трябва да знае, и според който няма да стоим постоянно на едно и също място. Животът е както в музиката. Каквато нота и да сте, вий ще вземете разни точки. Ако представлявате един тон, вие може да бъдете в първата октава, във втората, във третата, шестата и пр. И после може да вземете мястото на една цяла нота, на половин нота, на 1⁄4, 1⁄8, 1⁄16, 1⁄32, 1⁄64 нота. Всички отношения, които вземате, зависят от първия тон, от мястото от дето започва. Някой път трябва да се спра върху понятията на музиката. Всеки един тон има 12 качества. „До“ има 12 качества в себе си, по които може да се изяви. Той е както зодията. Ти вземеш „до“ и казваш: „До в първа степен, във втора степен, в трета степен и пр.“ Дванадесет качества. Вземеш „до“ сега с първото качество. Какво е първото качество на „до“? Сега няма какво да искам от вас. Ако вие попитате един виден музикант, той започне да казва, кое е първото качество на „до“. Той ще каже, че този тон трябва да бъде чист, верен, с всичките му трептения. Колко трептения има „до“? Сегашният камертон не е прав. И двата камертона, които имаме не са прави. Те са относителни. Има едно видоизменение. Ако ти вземеш един правилен тон, ако вземеш един правилен тон „до“, който е основата на живота, то ако ти си болен, веднага ще оздравееш. Тогаз тонът е верен. Щом се изгубят трептенията на нашия организъм, ако тези нормални трептения слезат под нормата, започва се едно болезнено състояние. Всеки тон, който внася здраве в тебе, той е „до“ Когато сте болен, ако се вслушате дълго време във вашето здраве и почувствувате, че нещо вътре във вас пее, то болките ще утихнат. Когато минавате през недоволство, мрак, ако се вслушате в това, което пее във вас, веднага ще се смени състоянието ви и ще почувствувате най-малката радост. Щом чуете песента вътре, това е вече здравето. Болният, който може да чуе първи тон на тази музика, той вече оздравява. Трябват дълги наблюдения. И тези, които са извадили музиката, те са извадили от това вътрешно състояние. Онзи музикант, който свири, трябва да бъде здрав, трябва да има отлично разположение, не трябва да има никаква мисъл да го безпокои. Нито от жена си, нито от децата си трябва да се безпокои. Като излезе да свири той трябва да мисли само за едно нещо – за музиката. Или като свири да се забрави.

Вие искате да свирите във живота. Ако не забравите себе си, вие не можете да свирите. Не да забравите себе си, но да забравите своето безпокойство. Вие седите и се безпокоите, какво ще стане с вас, пари нямате, здраве нямате, времето е студено – всичко това трябва да го забравите. И след като ги забравите, какво ще остане във вас. Ще остане същественото в тебе. Сега

да ви разясня това с една проста идея, с най-простото, което мога да ви представя. Представете си, че имате един чувал скъпоценни камъни. Скъпоценни камъни, които струват по 10–20 лева, а пък между тях има един, който струва няколко милиона, но не го знаете кой е. И понеже не го знаете, носите цял чувал на гърба си за него. Изпразнете чувала и го намерете. Онзи чувал оставете настрани и вземете оня, истинския скъпоценен камък. Това е идеята сега. Сега нещо, което е съществено, всеки може да го носи, а пък другото е непотребно. Че ви трябват обуща, дрехи, то е второстепенно, а пък същественото – то е скъпоценен камък. Значи, щом имаш в живота, този скъпоценен камък, всичко може да имаш. А пък другите неща са второстепенни.

Сега аз не искам да ви уча, защото знаете ли, ако те учил един учител и дойде друг и ви каже, че първият ви учител не е прав, след това ще дойде трети учител и ще каже същото за втория, после четвърти и пр. И ще се намерят ред учители, които ще казват: „Това не верно." И тогаз ще се намерите в това чудо, кое е верното. Кажете ми сега, според вас кой учител ви е учил най-добре? Онзи, който създал вашето тело, Онзи, Който ви дал мозък, който е вложил във вас ум, сърце и воля, който всичко ви е дал, Той е първия учител, слушайте Него. А пък другите, които са дошли да ви разправят защо е вашата любов, защо е вашето тело и пр., те са коментатори. Първият учител, който ви е учил, Той е вашия Учител. Слушайте Него! И всякога, когато дойде Той, трябва да Го познавате. Той е Господаря, Той е Учител. Слушайте Него! Това е идеята. А пък всички коментатори, които могат да дойдат, те другите, слушайте ги и ще сравнявате. Той не ви създал главата. Не го оставяйте да моделира главата ви. Не е негова работа. Българите казват: „Много баби, келево дете." Някоя баба като дойде, натиска главата на детето. Няма право да натиска главата му. Главата сама се оформява, почват ли бабите да натискат главите, черепът се разваля.

Кажете ми сега, каква е основната идея, която може да остане във вашия ум? Първата е: изпразнете чувала, намерете скъпоценното във вашия чувал и оставете чувала настрани. Втората идея е: намерете Онзи, Който създал вас и се дръжте за Неговото учение, а пък каквото са казали всичките други коментатори, оставете го настрани.

После, като станете сутринта, вие не пеете, нали? Какво правите като станете сутринта. Как ставате вие от леглото си? Сега аз съм проучавал, как стават децата. Зная как вие ставате. Някой път мога да ви представя, кой начин има за ставане. Има само един правилен начин за ставане. Най-първо ще мръднеш сърцето си, второ ще мръднеш ума си и трето ще мръднеш волята си. Един процес ще стане вътре. След това ще мръднеш

главата си. Тогаз ще мръднеш краката си и най-после ще мръднеш кръста си и ще хвърлиш юргана и няма да ставаш. На коя страна ще се завъртиш. Винаги трябва да се завъртиш на дясната страна, а после на лявата. И на двете страни трябва да се завъртате. Ако се завъртиш на едната страна, ти ще станеш едностранчив. Креватът трябва да е в средата на стаята, а пък сега е до стената. Непрактично е в живота, той да бъде в средата. Но в бъдеще аз бих ви препоръчал да спите в люлка. Като се мръднеш в люлката много хубаво се спи. Сегашните кревати упражняват много лошо влияние, те са крайно упорити. Човек става упорит като кревата. Кревата не се мърда, когато искаш да го мърдаш, а пък люлката се мърда. Та за самовъзпитанието на онези, които са нервни, е хубаво люлката. Аз бих препоръчал да спите в люлка. Тя предава това пластично състояние на човека. А пък сега казват, дъбов креват, железен креват. Ти приличаш на дъб, но нищо не внася това на характера. Аз имам горе един креват, аз съм недоволен от него.

Мислете добре, чувствувайте добре и вършете добре. Мислете добре, всеки ден има нещо ново. Като станеш сутринта, мисли не както вчера си мислил, но прибави нещо ново. Като станеш сутринта и в сърцето ти да мръдне нещо ново. Нещо ново да има и във волята ти. Всеки ден в ума ви, сърцето ви и във волята ви да има нещо ново. Така животът не се обезсмисля. Еднообразието действува смъртоносно. Вие сега се спирате върху миналите животи. Хубаво, аз вървя по пътя и гледам там на пътя седят 10 кучета. Коя е правата постъпка? От мое гледище, щом са насред пътя, аз не трябва да минавам. Мога да ги изгоня, но ще изменя своето настроение. Аз ще си отклоня малко или наляво или надясно. Трябва да зная, че кучетата имат една психика и ако ти не знаеш на коя страна да се отклониш, те ще те лаят. Трябва да знаеш, как да се отклониш. И ако се отклониш по правия начин, те няма да те лаят. Ако си минал не по правия начин, те ще те лаят. Остави ги на пътя. Не разваляй настроението им. Ако няма накъде да се отклониш, пътят е тесен, тогаз какво трябва да правиш? Носиш един самун хляб, ще кажеш така: „Мога ли да мина, ще благоволите ли?“ И ще хвърлиш на това куче, на онова куче малко хляб. Разхвърлете самуна и вие ще минете по правия път. Това е начина, как да се справите с вашите лоши състояния.

Лошите състояния, това са кучетата у вас, които стоят на вашия път. Всичките ваши неразположения са кучета, които седят на вашия път и спъват вашия правилен вървеж. Ще им дадеш по малко хляб и ще знаеш, как да се обхождаш с тях. Не са лоши кучетата и те си имат свое разположение. Те седят на пътя и казват: „Имаме право да седим.“ Не им хвърляйте камъни. Не разваляйте доброто, което Бог е вложил във вас. Не поправяйте светлите мисли, които Бог е вложил във вас, не опетнявайте

доброто дело, което Бог извършил във вас. Това са трите неща, които трябва да пазите.

Аз не искам да остане идеята във вас, че искам да ви уча, да ви натрапя нещо. Искам да ви покажа закона на свободата, по който всички трябва да вървим. Щом изгубим посоката на свободното движение, не можем да имаме правилно разбиране. Да не чувствувате, че искам да ви морализирам, че сегашният живот не е прав. Всеки ден трябва да внасяме по една нова идея в нас. Ние живеем разнообразен живот, който не носи нищо добро. Това, което днес е добро за вас, утре ни най-малко няма да бъде добро за вас. Днес като ядете, утре наново трябва да ядете. И вашето вътрешно разположение ще зависи от добрата храна, която приемате. Днес може да си ял добра храна, но ако утре не ядеш добра храна, ще се разболееш.

Та всеки ден, от ден на ден, храната ви да бъде по-добра и по-добра, да бъде като храната на ангелите.

Отче наш

(Гимнастически упражнения)

7 часа и 15 минути

24 лекция на Общия Окултен клас
7 март 1934г. София, Изгрев

1934_03_11 Новата дреха
утринно неделно слово

НОВАТА ДРЕХА

Размишление 15 минути.

Изпълни се нарядът.

9-та глава от Евангелието на Лука.

„Духът Божи“

Всички служите, но всички нямате еднаква мисъл. Мислите на всинца ви са различни. Има една нова мисъл, която е потребна днес на всички ви. Без разлика. Трябва да знаете тази нова мисъл. Днес на обяд непременно ще ядете. Яденето е толкова обикновено нещо, но във всяко ядене има нещо ново. Например, ходенето е нещо обикновено. Но в това, обикновеното нещо, има нещо необикновено. Казвам: Онова, новото, то е важното. Всеки ден трябва да схване човек необикновеното в живота. Това, необикновеното в живота, то е, което дава радост.

Ето аз как разбирам: Една нова дреха струва повече от старата. Може да имате 20–30 стари дрехи, но новата струва повече. Новата дреха ще ви причини по-голяма радост, отколкото обличането на старите дрехи. Новата дреха всякога причинява по-голяма радост. Новото, това е новата дреха. Всеки ден човек трябва да има нещо ново, с което той да се облече.

Човек, който облича новата дреха, трябва да бъде здрав. Има 3 неща, които вървят постоянно, паралелно със здравето: човек, който няма светлина, човек, който няма топлина, човек, който няма пластичност в себе си, той не е здрав. Щом нямаш светлина, ти ще се блъснеш някъде, наляво, надясно, ще имаш безпокойство в душата си. Ако нямаш онази, необходимата светлина, ще стане едно свиване в тебе, ще се стегнеш, няма да си свободен. И ако не си пластичен, да се огъваш навсякъде, то постоянно ще се образува пречупване в тебе. Човек страда от малко светлина, от малко топлина и нямане на тази пластичност. Как няма да се огъне човек? Например заболи те кракът и се навеждаш надолу. Речеш да се обуеш, огъваш се, речеш да се наведеш, ти се огъваш. Като се огъваш, да ти е приятно; първо на едната страна и после на другата ще се огънеш.

„Аз не искам да бъда като другите хора“ – казваш. И ти ще бъдеш като тях. Ти ще ядеш като тях, ще спиш като тях, ще се обличаш като тях, ще се смееш като тях, ще заболяваш като тях, ще оздравяваш като тях. А пък казваш, че не искаш да бъдеш като тях. Прави сте, че не трябва да бъдете като другите хора, но как? Когато казвате: „Аз не искам да бъда като

другите хора, които са се облекли във вехти дрехи.“ Щом си с нова дреха, не си като хората. А щом си облечен в старите дрехи, точно си като тях. Защото различието между хората лежи във вярата им, а не в безверието им, лежи в любовта им, а не в безлюбието им, лежи в знанието им, а не в невежеството им.

Какво нещо е любовта? Вие го знаете. Няма какво да се разправя за хляб, вие го знаете. Колкото и научно да се разправя за хляба, от практично гледище е важно, че той ни дава сила – това е достатъчно. Някой път научните теории ги сравнявам със следното. Мога да нося една дреха, но да не знам колко бода има; после, как са зашити копчетата, хастарът, джобовете и пр., колко дълга да е дрехата, колко да бъдат огънати ъглите на дрехите, не знам. Има много работи, за които съм невежа, а при това нося дрехата. Това е важно, но останалото за мен не е важно. Може да взема един плат и да не го давам да се шие, туря го отгоре си – ще имам класическата дреха.

Ако хората бяха съвършени, дрехите щяха да бъдат съвсем други. В Париж работят с векове за усъвършенстване на дрехите. Ще дойде време, когато ще измислят нещо. Ако си хвърлил плата отгоре, ще кажеш, че не е грозно. Всяка нова мода в сравнение със старата се намира за противоречива. Но след време това, което не е модно, става грозно. Например едно време беше модно да се носят корсети, да бъдат прищипнати. Тогава казваха жените: „Хубаво е човек като се стегне, да има тънко кръстче.“ Но при това стягане храносмилането не става правилно. После тази мода изчезна. И дойдоха тези, с възвишения отзад, турени отзад като седло. Казвам: Каква е целта? После, преди това дрехите са имали толкова голям обръч, че дамите не са могли да влизат през вратата. Сега благодарете, че сте освободени от тези моди. Тези хора, които носеха корсети, казваха: „Всичката причина е стомахът.“ Трябва да се яде малко. Те не го знаеха, но аз го тълкувам. Прави са, че причината на всички препятствия е в яденето. По-малко трябва да се яде и вместо да се стягаш отвън, с физически корсети, яж малко и веднага ще имаш талия. А пък възвишението отзад го тълкувам, че човек трябва да работи повече. И онези, като не знаеха да работят, си туряха отзад тези възвишения.

И в духовния свят има известни моди. Всички вие трябва да се освободите от тях. Едно верую, това е една мода. Например мода е идеята за троеличието на Бога. Ти може да спориш с хората дали е така. Как ще познаеш троеличието на Бога? Всеки ден има нещо в човека Божествено. Бог се проявява всеки ден, във всички, и в умните, и в глупавите. Обхода трябва. С това Господ опитва разумните хора, светите хора, дали ще Го познаят. Минава някой пиян човек, Господ е там. Ти казваш: „Защо Господ

го е оставил да пиянствува?“ Ще кажеш: „Бог му е дал свобода да пие, а пък този човек не знае как да цени свободата си.“ Че се напил, това показва, че Бог му е дал свобода. А пък той не знае как да си служи с нея. Някой казва една лоша дума – Бог му е дал свобода да говори, а той не знае да си служи с благата на езика. Бог ни е дал блага, но ние не знаем как да си служим с тях. Някой човек може да ни каже: „Ти не говориш добре.“ Най-добрият живот е: ти, като дойдеш до възвишения живот, не прави забележки никому. Не давай образец как трябва да се говори. Ето как бих говорил с онзи, който се занимава с художество. Той нарисувал една картина не толкова добра. Аз ще нарисувам една по-хубава картина и ще я поставя при неговата. Съпоставям двете картини. Това е възпитание. Ще учиш човек как трябва да се храни. Не му казвай как трябва да се храни. Постави на една маса сухия мухлясал хляб и при него постави хубавия опечен хляб. Той ще приеме хубавия хляб.

Вие искате да бъдете щастливи, но как? Яжте пресен хляб. Някой ще ви каже: „Обичайте ближния си.“ Въпросът е как ще го обичаме. Обичта има две страни: или трябва да дадеш, или трябва да вземеш. Когато обичаш, когато даваш, трябва да знаеш колко трябва да дадеш. Може да дадеш някому повече и без да искаш, да му повредиш. Другата любов е: като обичаш някого, непременно трябва да вземеш от него – тогава има една опасност: че може да вземеш повече или по-малко, отколкото трябва. В дадения случай трябва да вземеш толкова, колкото любовта изисква. Един човек, който те обича, вика те на гости и ти дава свобода да вземеш от хляба, който е на масата – ти вземаш всичкия хляб или вземаш едно малко парче, и той те прецени. Всякога вземай по-малко. Щом ви дадат един хляб, разделете го на 3 части. Една трета вземете, две трети остават на онзи, който ви го е дал. Щом вземете две трети, вече ще ви преценят. Аз, като отида на гости, трябва да спазвам това правило.

Като дойде някой вярващ от някое братство, всички започват да го теглят на везните си и ще започнете да спорите каква е неговата тежест, какви са неговите качества. Какви трябва да бъдат качествата на един вярващ? Този, новият вярващ, като дойде, трябва да дойде с една пълна кесия. Той трябва да носи хубави ябълки, на всички да дава, а не да дойде с един празен кош и да каже: „Аз дойдох да живея при вас. Оттук, оттам ще взема по малко и ще си замина.“ Ако идва с празна кошница, това е учението на света. Той се е научил само да взема.

Божественият закон започва със закона на даването. Даването е издишване. Дишането е вземане. Аз ги свързвам така: Даването и вземането са дишането на душата. Ако не издишаш, тогава нямаш възможност да приемаш чистия въздух. Значи като даваш, ти имаш условия да

възприемаш повече отколкото си дал.

Някой се плаши от закона на Любовта. И в закона на Любовта е същият закон. Ти като не любиш, няма да те любят. Като те любят, ти възприемаш въздух. И като поседи този въздух в тебе, трябва да дойде непременно желание да го повърнеш назад. Ти ще покажеш любовта си на другите – то е издишване. Имате тогава вдишка и издишка. Най-първо Бог е вдъхнал нещо в нас, дал ни е нещо. После ние ще дадем на Бога нещо – ще проявим любовта си. Всеки ден при дишането трябва да направим това. Трябва да дишате. Значи всеки ден трябва да дадеш и да вземеш, да проявяваш любовта си.

Също така и в учението трябва да има нещо, което да приложиш. Всеки ден трябва да има прилагане, колкото и да е малко, и в това има растеж. Например мнозина от вас искате да бъдете красиви. Някои от вас не сте красиви. Понеже не работите.

В какво седи красотата? Най-първо, за да има красота в човека, той трябва да има известна вътрешна светлина и топлина. И красотата на човека показва винаги онази хармония, която съществува между неговите мисли – как са наредени мислите и чувствата му. Колкото по-добре са организирани и наредени неговите мисли, чувства и постъпки, толкова човек е по-красив и всичко е свързано едно с друго. Ти искаш да моделираш очите си, да бъдат хубави, но непременно трябва да работиш върху своето чело, за да може да видоизмениш очите си.

Ако ти не си господар на очите си, те ще изгубят своята тоналност. И тогава ще почне да отслабва зрението ти. Защо у старите хора отслабва зрението? Старите хора не прокопсват, понеже на стари години започват да възприемат повече, а да дават по-малко. Така започва остаряването. В момента, когато човек е започнал да взема повече, отколкото да дава, започва остаряването. Когато ти даваш повече, отколкото вземаш, тогава си в процеса на подмладяването. Когато виждаш повече погрешките на хората, отколкото добрите им черти, то ти си в процеса на остаряването. Ти казваш: „Драган, Стоян направил това и това.“ Все отрицателни работи споменаваш. Че някой си се бил с някого – нека се бие. Че някой спечелил това, не е твоя работа. Ти се тревожиш защо той има повече. Мисли, но не се тревожи.

Давам ви едно правило, да не остарявате. Ако искате, може да направите един опит. Можем когото и да е от вас да го подмладим, но не изведнъж. Може да направите опит за една година. Изберете една сестра, която я няма тука. Тя да не знае какво съм говорил тук. Съберете се стотина сестри

и всеки ден да отива по една сестра и да ѝ казва по една сладка дума. На първия ден – една, на втория – друга сестра и ще видите, че лицето на тази сестра за една година ще се измени, ще се подмлади. Но вие ще кажете: „Кой ще си губи времето да ходи да подмладява тази сестра?“

И от Невидимият свят правят същия опит. Събрали се няколко хиляди души отгоре и отиват при една сестра и я подмладяват, едно същество дойде и каже: „Колко ти си добра, красива.“

Учете се от тези същества, а не както вие правите: една сестра казва на друга сестра: „Колко си глупава!“ и с това внася недоволство у нея. И най-после всичкото това недоволство се очертава на човешкото лице. Какъв е смисълът на нашия земен живот? Подмладяването. Подмладяването е процес, който постоянно трябва да поддържаме. Той е изпълнение на Волята Божия. Ние не може да кажем, че той е стар. Той е винаги млад. Той не обръща внимание на добрините и злините на хората. Ако някой е много добър, праща го на работа. Ако някой е много лош, пак го праща на работа. Добрия – на добрата работа, лошия – на лошата работа. Съберете на едно място добрия и лошия и каквото са спечелили, съберете го. Разделете го, по братски си го разделете. Така мисли Господ. А пък когато Господ събере добрия и лошия човек, вие казвате: „Дотегна ми този човек.“ Дотегна ти, защото не мислиш като Господа. И после казвате, че едни хора са по-добри, а други по-лоши. Вие имате такива представи. Добрият за вас е добър, лош – за друг. Лошият за вас е лош, за другите – добър. Те са много относителни неща.

Има една лошавина в света. Тя седи в следното. Когато един процес не става правилно, когато аз давам, но малко, и вземам повече, лош човек съм. С това спирам процеса за развитие в себе си и в околните. Когато човек не живее добре, той напакостява на своя нос, очи, уста, уши и разваля си земната къща и най-после излиза от земната къща. Трябва да се съгради нова къща. И може би, за да стане това, ще му вземе най-малко 40 години.

Когато един човек отиде в Невидимият свят, 40 години той е на просия. Като някой калугер, който отива от манастира да проси. 40–45 години ще ходи след смъртта от врата на врата. После ще дойдеш пак на Земята. По-напред в миналото е било 250 години, а сега е 45 години. Сега хората бързо се прераждат. Ускорена е еволюцията сега. Дали сте религиозни или не, ако този живот ти не го цениш както трябва, ти 45 години непременно ще просиш на онзи свят. А пък ако си го разбрал, няма да има просия. Това трябва да се разбира. За да няма просия, за да се избавите от просията, ще ви дам едно правило: Ще обичате вашия Баща и каквото заповяда,

заповедта Му няма да направите на две. Каквото ви каже, ще изпълните. Той ти казва: „Направи това“ ти го направи веднага. Не казвай: „Сега съм малко зает“, но го направи. Това е изпълнението на Волята Божия.

„Който е хванал ралото и гледа назад, той не е достоен за Царството Божие“, се казва в последния стих. Истинското оране, това е мисленето. Човек трябва да има една отлична мисъл. Някой казва: „Само аз ли съм, който мисля лошо?“ Аз искам да бъдете преди всичко полезни на себе си, с мисленето. Гледам, всички съобщения, които идват от Невидимия свят, да не им причинявам вреда със своята мисъл, да не би да се скъса някоя жица, да не се прекъсне радиовръзката. Щом всички станции говорят, зная, че мислите, чувствата и постъпките ми са прави. Ако някоя жица е скъсана, то зная, че моята мисъл или чувство, или постъпка, е крива. Имаш една малка тъга – значи една станция някъде е затворена. Не ти стига умът за нещо – значи затворена е някоя станция някъде. Някой път нямате нито пет пари в джоба си – това показва, че с Невидимия свят имате една прекъсната връзка. Ако изправите погрешката си, денят и моментът, в който изправите погрешката си, то от Невидимия свят непременно ще дойдат парите. Или сте болен – щом поправите погрешката си, ще забележите едно поправяне на вашето здраве.

Това са закони, които съществуват. Аз ви говоря не за външното здраве, а за вътрешното здраве. За да бъдете щастливи, вие трябва да бъдете здрави. Аз говоря не за външното щастие. Някой брат е замислен – ако той е замислен, това не показва, че е болен. Важното е отвътре ли е разположен, весел. Или може да е весел отвън, а пък да е болен. Някой трепери от студ и го питам, а той казва: „Добре ми е.“ Но виждам, че не му е добре. Той иска да се покаже, че е добре. И в духовно отношение много пъти има един вътрешен смут.

Един съвет за днес: Като излезете оттук, да направите една баня, да се окъпете хубаво, да хвърлите долните и горните дрехи, защото нов костюм ще има. Да се облечете хубаво. Днес всички трябва да се облечете с една нова мисъл. Тази, новата мисъл, трябва да носи здраве за тялото ви, разширение за сърцето ви, светлина за вашия ум.

От прочетеното в тази глава виждаме как Христос горе на планината е във връзка със същества от Невидимия свят. Две видни лица – Моисей и Илия, приказвали с Него. Само Христос знае какво са Му говорили. Учениците Му не са чули това.

А много пъти в нашата душа става известен разговор. Това са посетители от другия свят. Приемете ги. На планината трябва да бъдете. Там ще дойде

Моисей, законодателят, все ще дойде Илия, пророкът. Той беше пророк, а Моисей законодател, а между тях беше Христос, изразител на новото. Център на нещата беше Христос. Понеже Той носеше Закона на Любовта, Той трябваше да се пожертвува. Моисей не се пожертвува. Той казва: „Още малко и тези хора ще ме убият." Страх го беше за живота му. Бог му даде сила и Моисей не си поплюваше. Той се разправяше със своите противници. И Илия не си поплюваше. Той изби 400 лъжливи пророци. Като дойде Христос, Той вижда, че това е външната страна на живота и когато Го питаха: „Ти как ще постъпиш с противниците си", Христос каза: „Син Человечески не е дошъл да погуби души, а да спаси."

„Не Моята воля да бъде, а Волята на Отца." Той казва, че не може пророк да не го убият, непременно ще го убият. Ще бъде отхвърлен, ще пострада.

Вие може да постъпите или като Моисея, вие можете да постъпите или като Илия, или като Христа. Изберете. Имате всеки ден право до постъпвате по Моисея или по Илия, или по Христа. Свободни сте. Но при тези 3 начина ще имате 3 резултата. Ако постъпите като Моисей, ще ви заровят някъде и гробът ви никой няма да го знае. Ако постъпите като Илия, с колесница ще ви вземат на Небето и после ще ви пратят на Земята, да ви отсекат главата и ще я поднесат на тепсия. А пък ако постъпите като Христа, ще ви разпънат на кръст и на третия ден ще възкръснете. Ако искате някой друг начин, друг път ще ви покажа.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

25-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 11.III.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_03_11 Словото
неделна беседа

СЛОВОТО

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета част от първата глава от Евангелието на Иоана.

„Духът Божи“

Ще взема само стиха: „И Словото бе у Бога.“ Една стара форма. Аз взимам „Словото бе у Бога“, това е проявеният свят, това е космосът, това е, което съществува, което виждаме, което изучаваме и това е, което има да изучаваме за бъдеще. Словото, това е великото, разумното; това е началото на битието. Всеки един живот трябва да започне от Словото. Това е първичната причина, която дава тласък. От този тласък, от този подтик зависи целият развой на вселената, развоят на всяко разумно същество. Онези, които съзнават този подтик, са щастливи; онези, които не го съзнават, са нещастни. Онези, които го съзнават, са в реда на нещата; онези, които не го съзнават, са в безпорядъка.

Та, от това гледище, когато в света се появява известна дисхармония, ние някой път мислим за света защо е така създаден. Туй е неразбиране на света. Когато човек върви по пътя и дига прах наоколо си, нали не трябва да питаме защо светът е създаден така, че се дига прах? Този човек само върви, той нищо не е създал, той само върви и дига прах.

Та, сегашните социални въпроси са прах, който се дига в очите на хората. Починете, този прах, той ще падне на земята и светът ще има пак този облик, който е имал. Та, ние живеем в три епохи: в епохата на миналото, в епохата на настоящето и в епохата на бъдещето. Ние не може да се освободим от миналото. Тялото, което носим, този ред и порядък са все от миналото. Не може да се освободим от последствията на миналото. Защо и за какво, както и да обяснявате, каквото и да мислим, един факт е това. Може да обясняваш болестта, но болестта си е болест, страданието си е страдание както и да го обясняваш. Обясненията някой път нищо не допринасят. Аз бих желал някой да ми превърже раната, отколкото да ми обяснява как е станала раната. Аз бих желал първо да ме нахранят, отколкото да ми обясняват кармическите причини защо гладувам в дадения случай.

Трябва едно правилно разбиране за Словото. Но нашите обяснения сега са

обяснения за деца. И те са потребни, необходими. Ако искате, може да си държите от преди хиляди години вашите буквари. Те нищо няма да допринесат. Когото срещнете, казва: „Аз вярвам в Бога.“ Вярва в Бога, докато има пари; като няма пари, не вярва. Вярва в Бога, докато е здрав; като изгуби здравето си, не вярва. Питам: В какво вярвате? Умрелите в смъртта вярват. Живите вярват в живота, силните вярват в силата, учените вярват в учението. Та казваме, че хората нямат едно верую. В какво вярват жените? В женщината. В какво вярват мъжете? Никакъв Господ нямат те. Жените вярват в женски Господ. Това са такива социални разбирания, които нищо не допринасят. И мъжът вярва в Господа, и жената вярва в Господа, и при това не се разбират. Туй са две ста[но]вища.

Онова, което може да въведе хората в едно разбиране, е Словото. Дали жената вярва в Бога, дали мъжът има Словото, тогава въпросът ще се изясни.

Сега някои вярват, че ще се разясни, защото Словото ще се преобрази. Преобразяването е закон на природата. Без преобразяване никакъв живот не може да се прояви; без преобразяване никаква любов не може да се прояви; без преобразяване никакво знание не може да се прояви; без преобразяване никакъв ред и порядък не може да се изяви.

А щом кажеш горе и доле, то е друг въпрос. Това е едно анормално състояние, горе и долу. От научно гледище ще има само поляризиране горе и доле. В природата няма горе и долу. Защото, ако вие отидете на Слънцето и от Слънцето гледате Земята, Земята ще бъде горе, а от Земята гледано Слънцето, Слънцето е горе, то е над нас. Как ще обясните? От гледището на мъжа жената е долу, от гледището на жената мъжът е долу. Но кога? Когато мъжът живее в жена си, той е долу. Когато жената живее в мъжа си, тя е долу; но когато живее извън мъжа си, тя е горе.

Например Земята има три основни движения. Земята има едно околоосно движение, движение около своята ос. Сега, кои са причините за това движение, може да четете. Има друго движение, орбитно, движение около Слънцето и едно централно движение, в посоката, дето Слънцето се движи. Три главни движения. При тези три движения не се дохожда в стълкновение. Земята, като се движи около Слънцето, да не измени своето движение около оста, и като се движи около Слънцето, да не измени орбитното си движение. Сегашните хора грешат в едно: че те като се движат около един център, изменят своето околоосно движение. Например Месечината така е изменила движението си около своята ос, но много медлено. То не е толкова важно дали се движи Месечината.

Понеже Словото е Разумното в света, Което е създало всичко. То е Първата Причина. И тази Причина се намира във всеки човек. Ти може да проучаваш света от онова становище вътре. Какво[то] е твоето вътрешно разбиране, такова ще бъде и разбирането ти отвън. Както и да разправят учените хора, всякога ще нагодиш разбирането на учените хора според своето вътрешно разбиране. Жената, както и да я възпитаваш, както и да я учиш, тя никога не може да разбере мъжкия живот, тя ще разбере мъжа по женски. И мъжът, както и да го възпитаваш, както и да го учиш, не може да разбере жената, той ще я разбере по мъжки. Ще каже, че не я разбира. Той не може да я разбере.

Когато аз върша едно добро, каква нужда има да ме разбират хората? Туй е едно добро. Ако аз правя добро, каква нужда има да ме разбират децата, че аз правя добро или не? Или каква нужда има една река, която тече някъде, да я разбират хората дали тече право или не? Чудни сме хората, когато искаме да ни разбират. Има стремеж в човешкия живот, който не се нуждае от никакво външно разбиране. Аз говоря сега за Словото като един вътрешен подтик, не като един външен повърхностен подтик. Не смесвайте онзи външен подтик с подтика на Словото.

Сега въпросът е да се подчиним. Някои не разбират какво нещо е подчинението в света. Казват, че мъжът е главата и жената трябва да се подчинява. Тази глава сама по себе си може ли да ходи? Тази глава, която заповядва, има ли крака да ходи? Туй е интересно, че съществата, които заповядват, нямат крака да ходят. Те винаги ходят с чужди крака. Ти заповядваш. Ти се качваш на гърба на един кон и той те носи. Докато си на гърба, ти може да му заповядваш. Щом слезеш от гърба му, ти не може да му заповядваш.

Сега може да се запитате защо трябва да се качите. То е вече ваше разбиране че искате да се качите на гърба на коня, и си има причини за това. Ако едно дете се качва на гърба на една круша, аз разбирам защо се качва. Качва се за някакви круши. Хората оценяват крушите от едно гледище, насекомите оценяват крушите от друго гледище. Когато хората оценяват едно плодно дърво, насекомите не се интересуват. Те се интересуват, докато цъфтят. Когато пък плодовете узреят, хората се интересуват, насекомите не се интересуват. Ние, хората, в света се интересуваме от любовта като цвят, други като плод. Ние се интересуваме от добродетелта като цвят, а други се интересуват от добродетелта като плод. Едни се интересуват от мисълта като цвят, а други като плод. Туй е различие вече.

Тогава де ще турите мъжа и де ще турите жената? В човешкия организъм

де ще турите жената? Не ми цитирайте. Вие може да ми цитирате отде Господ е вземал реброто и от какво я е направил. Вие може да ми цитирате от какво е направен мъжът и жената. Тогава положението на мъжа съвсем не е завидно. Мъжът е направен от кал. Ако кажете, че жената е направена от реброто, земята не е по-високо положение, а пък мъжът е направен от кал. Ако така разсъждавате, вие ще извадите една философия. Това не е разумното Слово. Това е механически процес, от който човек е направен, външната обвивка на човека, но разумното дихание, разумното Слово, което Бог е вложил в тази форма, в тази кал, не е вътрешна кал. Калта е само една възможност, едно условие.

Вътрешното дихание, разумното начало, което е вложено в тази форма, това е човекът. Не е двете ребра, които Бог е вземал. Това е материята. И като взел двете ребра, какво направил Бог, я ми кажете? Замълча се въпросът за жената. Защо? Защото жената спада към творението на втория ден, за който Бог не си е дал мнението. Единственото нещо, за което Бог не си е дал мнението, е жената. Тя е без Неговото мнение. И затова казват: „Това е жена." Господ не си дал мнението, а хората се мъчат да дадат някакво мнение. Обаче, като дойде ден да се определи какво нещо е жената, Царството Божие трябва да бъде на Земята и само тогава ще се определи какво нещо е жената. Ако Царството Божие не дойде на Земята, жената ще остане без мнение, няма да има мнение за нея.

Сега Словото е у мъжа. Но краката не заповядват, главата заповядва. Главата не носи, краката носят главата. Когато главата заповядва на краката, идват движенията. Следователно жената е в краката, а мъжът е в главата. Тъй щото, когато мъжът заповядва на краката, идват движенията. Движението е най-същественото. А що е движението? Това е любовта в света. Първият подтик, стремежът в света, в какъвто и да е размер, туй е вече любовта. Любовта е движение. Настава един процес на Словото. Женският елемент е краката. А краката представят човешката добродетел. Краката, това са основата на живота.

Ще кажете: „Жената е краката." Краката са основата на живота. Те са доброто. Следователно човек гради върху жената. Върху жената е поставена основата на живота сега. Следователно погрешката на мъжа седи в това, че той върху тази основа не знае как да гради. Всеки ден гради и изгражда, хиляди години, и нищо. не е направил досега. Той направи една форма, след това я развали и казва: „Върху тази основа нищо не става." Казва Писанието: „Кой може да тури друга основа?" Не може да се тури друга основа.

Защо именно Господ остави най-после жената да я създаде? Той казва: Ти

още не си учен върху тази основа да градиш. Той казва: „Дай ми я, аз ще градя отгоре.“ И започна той, горкият, да гради и още в рая каза: „Господи, тук няма достатъчно кал да градя върху нея.“ И затова излезе от рая.

Туй е едно предание, което другояче обясняват. Понеже те са искали и двамата да излязат вънка. Като основа турили да градят, че им станало жалко, понеже вкусили от всичките плодове на рая, че преди да излязат, казали: „Хайде да вкусим и от този плод, че като излезем навънка, да разправяме на хората какво има в Бога.“ Вкусили от последния плод и излезли отвън. Тогава Господ турил ангел да пази вратата, да не би да влязат втори път и да ядат от това дърво. Някои казват, че турили ангел, за да не ядат от Дървото на живота, защото, ако ядат и от него, погрешката щеше да бъде неизправима. Че жената яде само един път, [а] ако беше яла два пъти?

Сега, да се върнем към разумното Слово. Противоречията, които произтичат от сегашния живот, противоречията произтичат от това, че мъжът мисли, че той може без крака. Някой казва: „Аз без жена мога.“ Ако ти отрежат краката, ще те носят на носилка. Трябва да разбирате. Когато казваме, че без жена не може, разбираме: без крака не може, без добродетели в живота не може. Мъдростта е в главата. В главата на човека се проявява неговата мисъл. Движението на краката, то е действие. Под темата „крака“ има стремеж, посока.

Две посоки има у човека. Мозъкът, който заповядва на краката на човека. Там се намира човешката добродетел, която е свързана с процесите на истината в живота, на реда и порядъка. Те дават подтик на краката, а движението представя любовта. Защото само в любовта има движение.

Тази светлина, която излиза от Слънцето, тя е пощаджия, който носи всичките любовни писма, каквито светът не е виждал. Всичките хора се занимават с четенето на тези писма. Ако четете архивите, ще видите какви любовни писма има със съдържание. Та тези любовни писма не са нищо! Какво е съдържанието на тази любов на сегашните хора? – „За тебе умирам, без тебе не мога да живея, ти си за мене ангел, ти носиш всичкото щастие за мене.“ Туй е преди да са се оженили. Като се оженят, казва: „Без тебе мога.“ Сега може да проверите думите, първото, което дадох. Казвате: „За тебе умирам.“ Няма защо той да умира за нея. Тя няма нужда той да умира за нея. Но да каже: „Аз за тебе ще живея, на тебе ще посветя живота си.“ А той казва: „Умирам за тебе.“ Туй е погрешка. Не зная, този въпрос не съм го проучил.

Та, казвам: Онзи, разумният процес е в света, който решава всичките противоречия. Съществуват противоречия, те са от три характера: противоречия в умствения свят, противоречия в чувствения свят, противоречия във физическия свят. Първите произтичат от човешката мисъл, вторите произтичат от човешките чувства и третите произтичат от човешката воля.

Та казвам: Ние, като разглеждаме съвременния социален живот, както е поставен, ние може да го изменим. Всеки човек в себе си трябва да има един правилен възглед. Всеки един мъж трябва да състави в себе си един правилен възглед за жената; всяка жена трябва да състави в себе си един правилен възглед за мъжа. Или другояче казано: трябва да си състави едно правилно понятие за разумното Слово. Да имате само една идея за разумното, не две разбирания за разумното, но едно разбиране. Да имате правилно разбиране. Като дойде, то трябва да уреди всичките противоречия във вашия живот, не изведнъж. В който ден влезете в правилното разбиране, противоречията ще почнат едно след друго да се разрешават.

Да ви приведа един пример. Скоро ми разправяха един анекдот, нещо писали вестниците, та ще го приведа за обяснение. Този анекдот седи в следното. Тази година през зимата става туй, в Сърбия. Един селянин, юнак, чува една вечер, че в дама се чува някакъв шум. Влиза и вижда, че един вълк влязъл, иска да задигне добитъка. Борил се, той бил силен, вързал вълка с пояса си. Дошли селяните, казва: „Дойде ми една идея." Взима един околовратник с един голям звънец, връзва го на вълка и го пуща в гората да си върви със звънеца. Първият вълк, на който е турен един звънец.

И вие, като хванете един вълк – един ваш недостатък, турете му един звънец на врата и го пуснете в гората. Питам: Какво е положението на този вълк, който носи звънеца? И като иде при вълците, ще видят, че има нещо ново на него. На нашите криви възгледи, които имаме, трябва да им окачим един звънец, един ритник и – в гората, да носят този звънец. Че на този вълк се намерил един умен човек, който, като му турил звънец и няма да влезе в дамовете при добитъка. Този вълк да каже: „Звънец ми туриха на шията. Още веднъж не влизам!"

Та, Словото, туй Разумното, трябва да имаме един възглед за [Него]. Казваме: „Ние имаме различни разбирания." Ние може да имаме каквито разбирания искаме, но нашите разбирания не може да изменят нашия живот. Ако искаме да имаме правилно разбиране за живота, туй разбиране трябва да служи за сегашния градеж. Едно разбиране, което не

може да обясни твоето бъдеще, едно разбиране на Словото, което в тебе не може да даде нов подтик на подмладяване, едно разбиране, което не може да премахне смъртта, това е неразбиране на Словото. В началото бе Словото, смъртта дойде отпосле.

Като говоря за Словото, то е мощното. Ако искате да измените живота си, ако искате да обединявате силите си, да добиете знание, непременно трябва да влезете във връзка с разумното Слово в света, което сега иде в света.

Сега може да ви наведа много примери. Някои искат да наведат, че света да го обяснят как е станал, процесът на граденето как е станал. Може един процес да стане механически. Но зад всеки механичен процес има една разумност. Тя може да е пряка, може да е косвена. Може нещо да е излято в един калъп, да не е пипано от човешки ръце, но зад това изливане има нещо разумно в света. Например, имате един кристал, един диамант, който кристализирал на 3–4 километра в земята. Кой го е образувал? Може да се обясни какви са били налягането, силите. На какво се дължи туй кристализиране? Кристализирането винаги се дължи на една разумност отвън. Или някой път вие размишлявате върху някой предмет, тъмно ви е. Седите ден, два, три и някъде от невиделица, не знаете отде, дойде ви една мисъл, която ви обяснява целия процес. Питам: Тази разумна сила, която ви обяснява света, отде дойде? Вие ще кажете, че е от вас. Тя не може да дойде от вас. Вие може да я възприемете, тя не може да излезе от вашия мозък. Твоят мозък я е възприел. Ти произвеждаш един звук, слушаш, че нещо се говори в тебе. Туй говорене не е в тебе вътре, ти възприемаш отнякъде и после го възпроизвеждаш. Разумното в света не е създадено отсега, то вечно съществува в света.

Сега, с нашите разбирания ние сме дошли до едно противоречие. Казваме: „Като умра, де ще отида?“ Казвам: Като умреш, ще видиш де ще отидеш. Сега разправят, че някой си техник е създател на киното. Чрез киното вече може да се разговарят духовете с един апарат. От четвъртото измерение един говор на съществата, може тяхната реч да се предава на Земята. Някой си инженер обещал, че като умре, ще съобщи една машина. Отишъл в другия свят и предава на друг инженер и всички техници казват, че тази машина е най-сложната, която може да се направи. И извън Земята инженер е дал плана как да се направи тази машина, за да се възприеме най-тънката мисъл от другия свят.

Някой път хората казват: „Не ни говорѝ за онзи свят.“ Чудни са хората. Значи, ако вие живеете в стомаха си, ще кажете: „Не ни говори за света на главата.“ Че вие не знаете ли, че [за] целия процес, който става в стомаха,

се дава мисълта от мозъка? Ако този мозък не работи, никакво действие в стомаха не може да стане. Които са в главата, пак ще кажете: „Не ни говорете за стомаха." Това не е право. Понеже соковете от стомаха ще дойдат в главата. Ти едновременно ще мислиш за света на твоята глава, ще мислиш за света на твоя стомах, ще мислиш за света, отдето идат енергиите за този и за онзи свят. И за двата свята ще мислиш. Защото единият и другият свят са толкова важни, колкото и този, и онзи.

Казвате: „Като умра, де ще отида?" Ще отидеш на най-хубавото място. Ще отидеш на едно място, дето хората с такси не ходят, с аероплани не хвърчат, гостилници няма, банки няма, хазартни игри нямат, търговски операции нямат, градежи като тукашните нямат. Питам: Ако ти не си се научил да ходиш, какво ще правиш в този свят? Ако чакаш някое такси, ще натиснеш звънеца. Такси няма. Какво ще правиш тогава? В този свят веднага ще проектираш мисълта си. Като проектираш мисълта си, ще почнеш да ходиш. Като се усъмниш, ще спреш. В този свят като идеш, като проектираш мисълта си, всичко става. Като спре мисълта ти, всичко спира.

Сега трябва да ви дам ред картини и обяснения. Някои от вас вярвате в другия свят, но казвате: „Не ни говори за такива заблуждения." Не, трябва да се разгледа онзи свят. Този свят трябва да се разгледа в светлината на онзи свят. Това са два полюса на живота. Ако ти не разбираш този свят, и в онзи свят не може да разбереш живота. Животът трябва да се разбере от онзи свят, от разумния свят. Онзи свят ще реализираш тук, на Земята, и живота на Земята ще го реализираш в онзи свят. Всеки човек, който иска да реализира нещо, ще го пратят тук, на Земята. Там няма спор за министър-председател. Който иска да стане министър-председател, трябва да дойде на Земята, дето има и царе, и министър-председатели. На онзи свят няма нищо подобно. Там не е важно толкоз министър-председател и цар. В онзи свят ти може временно да бъдеш приятел някому, да бъдеш брат някому. Да бъдеш добър, да бъдеш умен, да бъдеш отличен учен, може да помагаш на хората – това се считат за най-главните длъжности. Там всичките господари са най-добрите слуги. Там по-добър слуга от господаря няма. А най-големите лентяи в онзи свят са сиромасите. Там никой не ги кара, там господарите не карат сиромасите. В онзи свят като отидат, те си почиват. Те от сутрин до вечер само ядат и пият – студена, хубава вода пият. Вино няма. Казват: „И на онзи свят е така, я да се върнем на онзи свят." Като дойдат тук, пак виждат, че светът е обърнат наопаки. Затова често сиромасите искат да умрат, да отидат на онзи свят, дето господарите слугуват.

Това е едно обяснение, може да го приемете, може да не го приемете. Ако

не вярвате, може да отидете да го проверите. Не е мъчно да го проверите. Изисква се малко време. Казвате: „Дали това е истина?“ То е въпрос. Ако е за физическото, аз мога да обяснявам всичките постижения на физическия свят.

Питам: Ти, който си учен, който си господар, който си богат човек или цар, или министър-председател, след като умреш и твоята глава се изпразни, де си ти, де е онзи господар? Че това не е ли един сън? Тогава вие ще мязате на онзи, който сънувал една вечер, че го коронясали за цар и му сложили на главата една голяма корона с диаманти. Идва един нехранимайко, иска да му вземе короната и скиптъра. Той дърпа и онзи дърпа. Като се събужда, държи си короната – българската си капа.

Та, всички хора в света, вие се борите като този цар. Жените се борят, мъжете се борят, децата, учените хора – за свобода, за отечество, за какво ли не. Това са само заблуждения в света. Единственото реално нещо в света, това е разумното Слово, туй, което не умира. Човек, който никога не умира, той е човекът. Човек, който умира, той трябва да знае, че се намира в един преходен свят. В себе си туй трябва да го знаете, не да го учите. Всичкото нещастие седи в това, че съзнавате, че туй, което имате, не е това. Мъжът страда, понеже мисли, че не е мъжът, който той иска [да бъде]. Защо страда жената? Защото не е жена[та], която тя иска [да бъде]. Аз гледах през време на войната какво подозрение [беше]. Една вечер вървя, идва един и ми хваща брадата. Казвам: „Какво?“ – „Избягал е един затворник, прилича на тебе.“ Казвам: „Аз съм един затворник и ти си вторият.“ Има един вътрешен начин. Ние, хората, се възмущаваме от онова, което ни се налага.

В Словото има едно разбиране. В Словото седи свободата на хората. Целият космос, целият свят в дадения случай, ако ти си [в] Словото, този свят е създаден за тебе. Ти може да бъдеш свободен, няма никакво ограничение. Ако ти търсиш своята свобода вън, [в] своя физичен живот, ти си на крива посока в живота. На физическия свят никой не може да бъде свободен. Тогава ще дойде някой голям човек и някой малък човек.

Но голямото и малкото, това са два полюса. Слънцето е голямото, Земята е малкото. Има известно отношение между Земята и Слънцето. Няма никакво противоречие между малкото и голямото. Малкото може да ходи там, дето голямото никога не може да ходи. Малкото голямо не може да бъде и голямото малко не може да бъде. Противоречие има. Човек, за да разбира условията на малкото и да разбира живота в неговите дълбини, той трябва да е малък, тъй да минава през всичките онези безгранични ограничения, за да ги премахне. Да няма ограничения в света, които да го

спъват. Ако човек разбира законите на малкото, той е свободен. Ако той може да смени своята форма, може да е свободен. Например, връзват един затворник, голям човек, връзват го. Ако този човек може да смени своята форма наполовина колкото е бил, той ще си изплъзне ръцете, краката и ще се освободи. Ако пък той разбира, той може да мине през всичките дупки на затвора. Никакъв затвор в света не може да го държи.

Тогава ще ви приведа онзи пример. Има нещо в човека, което [го кара] да се не поколебае. Един от най-верните полицаи на най-красивата мома искал да опита живота. Турила си тя една маска, хваща я, затварят я. Като си снема маската, той се влюбил в нея, напуща затвора и забягват и двамата. Снемете вашата маска, извадете този полицай. Ще кажете, че е лъжа това. Не, ще го турите в правия път. Ще му кажете: „Твоето предназначение не е тук." Тя му казвала: „По-добре да служиш на мене, отколкото в този затвор." Той ѝ казва: „Аз съм готов да се подчиня на твоите разпореждания." Тя му дава своите разпореждания. И досега още не са ги намерили.

Аз ви казвам: Каква е идеята? Служене на Бога, служене на разумното. Бог е туй, което може да ни освободи, което може да внесе в нас щастието, което може да внесе сила, което може да внесе безсмъртие, което може да внесе всичко това, което търсим в света. Не външната форма. Туй, което мога аз да чувствувам и да опитам, не само веднъж, но всеки ден да опитвам като една реалност. Какво може да ми кажете за онзи свят? Хубави са всички доказателства. Онова, което аз опитвам от небето, от Слънцето, за мене дава повече, отколкото всички философски твърдения. Те са хубави, аз ги признавам, но онова, което аз разглеждам и разбирам, дава повече, понеже то внася в мене известен вътрешен импулс.

Та, казвам: В какво седи едно верую? Не реагирайте върху това верую, което действува върху вас. Туй, което може да ви подмлади, туй, което може да възвърне вашите сили, туй, което може да поправи света, туй е разумното Слово. Казвате, че това Слово било у Бога. То е проявеният свят. И когато хората възприемат това Слово, сегашният свят ще се оправи. Тук, на Земята, има малко неразположение. Само нашата Земя е неразположена. Има и други места, дето не е разположена, но се предполага, че Словото не бърза като нас. Словото, или Бог, не гледа на нещата тъй, както ние гледаме.

Сега, да обясня идеята. Ти може да обереш водата на едно стъкло, но никога не може да вземеш водата на чешмата. Ти може да загасиш един човешки огън, но ти никога не може да загасиш светлината и топлината, които излизат от Слънцето. Ти може да спреш една каруца, но никога не

може да спреш светлината, която върви в своя път. Има неща в света, които не може да се спират. Следователно ние не може да спрем движението на нашия ум, движението на нашата душа, движението на нашия дух. Всякога, когато ние се опитаме да го спрем, с нас се случват най-големите страдания. Ние искаме да направим неща, които са невъзможни. Трябва да благодарим, че не може да спрем нашия ум. Ти не може да се спреш да мислиш. Макар и да страдаш, но пак ще мислиш. И при най-големите страдания за предпочитане е да мислиш, отколкото да не мислиш, макар мислите да са отрицателни.

Та казвам: Като говоря от това гледище, всеки от вас трябва да се стреми към онази, правата мисъл. Ако разглеждате от формите, всяка една изказана дума в силата на Словото ако може да проектирате от онази дълбока мисъл какво влияние упражнява, ако вие може да виждате словото си, вие бихте подобрили вашия живот, вие бихте го изменили. Съвременните наблюдения на учените хора показват, има ред учени хора, които са показали ред статистики по кой начин, как се явяват разните болести. Те лекуват, като се премахнат съответните причини и тези болести постепенно изчезват. Защото по някой път, като се намери повече електричество в твоя ум, в твоя мозък, туй електричество не работи както трябва. Ще влезе повече въздух в мозъка и тогава работата ще се влоши. Щом влезе въздух в мозъка, то е опасно. Ако в твоя стомашен мозък се набере повече магнетизъм, ти не го разбираш, не го употребяваш както трябва, ще се набере повече вода в твоя организъм и ще влезеш в едно съвсем неестествено положение. Следователно природата не търпи никакво натрупване. Ние по закона искаме да станем богати в своята мисъл. Човек не трябва да има в запас голямо количество от сили в себе си. Той трябва да има толкова сили в дадения случай, колкото му е потребно. Защото в природата съществува един закон на обмяна. Всеки момент ще имаш толкова сили, колкото ти е потребно; толкова мисли, колкото ти е потребно; толкова чувствувание, колкото ти е потребно; толкова постъпки, колкото ти трябват. Ако ти се опиташ да си направиш един склад като един търговец, ти ще се намериш в противоречие със себе си. Вследствие на това сегашните хора имат два вида натрупвания. На едно малко дете почва преждевременно мозъкът му да расте, става с голяма глава, става анормална. У някои хора стомахът започва да расте и става натрупване. Двама германци с такива големи разширени стомаси се срещат и не могли да се целунат. Толкова им израсли, че се хванали за ръцете. Сега друг пример: че много хора не могат да се примирят. Защо? Не могат да се ценят. Защото коремът им е много изпъкнал.

Та, има религиозни учители, които искат да оправят света по религиозен начин. Има социални учители, които искат да оправят света по социален

начин. Има държавници, военни учители, които искат да оправят света по военен начин. Един военен учител трябва да разбира силите, да произтичат от Словото. Друг няма да разбере, че държавничеството трябва да произтича от Словото. И религиозните трябва да произтичат от Словото. Единство трябва да има.

Та, казвам: Словото е навсякъде. Може да направите един опит. Вие сте чели, казвате: „В начало бе Словото." Казвате: „Туй е една отвлечена работа, Словото." Туй е вашият копнеж: искате в света да бъдете силни, искате да бъдете свободни, искате да бъдете богати. Какво ли не желаете. Колко хора, които следват по този начин, който дава съвременният живот, колко от тези хора са го постигнали туй, което те желаят? Малцина са го постигнали.

Тогава как ще си обясните вие положението на онзи гръцки философ Епиктет, който бил роб? Един римски патриций имал хиляди роби и той, господарят, тъй жестоко се отнасял с всички. Обичал всички да бие и той налагал на общо основание и Епиктет. Възмущавал се този римски патриций, че като го биел, той гледал със спокойствие на господаря си. Господарят искал да го накара да изгуби един ден равновесието си. Един ден почнал да го бие, да натиска крака му, но той пак останал спокоен и казал на господаря си: „Господарю, тъй, както натискаш крака ми, ще се счупи, а като се счупи, няма да мога да ти служа. По-добре да бъда здрав, за да ти служа." Той така натиснал крака и го счупил. Той казал: „Нали ти казах, че ще го счупиш." Оттам насетне крайно съжалявал господарят за постъпката си, освобождава го, дава му средства и той отива в Гърция. Епиктет става господар. Ние казваме, че при условията на живота човек може да стане господар, но трябва да има характера на Епиктета. Много християни не са се подигнали на туй положение, на което е Епиктет. Но той е бил запознат с основата на християнството и я прилагал.

Та, ние сега имаме механическо разбиране, очакваме да дойде Христос от небето и да ни освободи. Та нима русите не дойдоха да освободят българите? Че, ако дойде Христос да направи едно руско освобождение, ще бъдат ли свободни? Пак няма да бъдат свободни. Българите днес свободни ли са? Не са свободни. Че кой народ не е свободен? Американците са свободни, англичаните са свободни. Но има едно вътрешно освобождаване. От какво произтича? Има нещо анормално в живота. Единственото, което може да освободи хората, то е Словото. Всичките хора трябва да го възприемат. Туй Слово трябва да работи там, но трябва да вярваме в това, да прилагаме, да се направи един опит.

Сега може да дойде някой вярващ и да каже така. Мене веднъж искаше

един баптист, един съботянин искаха да ме убедят, да ме направят като тях. „Ти – казва – си добър човек, но малко по-правоверен трябва да бъдеш.“ Искат да ме обърнат. Как? Почва единият да ме учи. Тогава привеждам пример. Казвам: Дойдоха евангелистите в света и казаха, че православните не живеят тъй, както трябва. Отделиха ги от православната църква. Хубаво, един прогрес. След това дойдоха баптистите и започнаха да отделят от методистката църква. Така не се върви. След това дойдоха съботяните и казаха, че трябва да се вярва в събота. Най-първо ще те кръщават, православен поп, после ще минеш през евангелистите, след това през баптистите и съботяните. Кой ли няма да те кръщава. След като те кръщават, пак ще си останеш такъв, какъвто си бил.

Сега ни най-малко не искам да хвърлям упрек. Туй е разбиране. Тези хора са ревностни християни. Аз какво разбирам под православни и всичките други? Аз съм ги запитвал: „Мислите ли, че ако аз стана съботянин, светът ще се оправи? Ако аз зная, че ако аз стана съботянин, светът ще се подобри, хубаво, да стана. Гарантирате ли това? Или ако стана баптист, ще се оправи ли светът? Че защо искате да ме кръщавате?“ Като тръгнах от Невидимия свят, ме кръстиха 10 пъти. Сега имам едно вътрешно кръщение, чрез огън трябва да се кръстя.

Знаете ли какво е кръщението с огън? С вода е много лесна работа. С огън трябва да се кръсти човек. Искам да ви наведа на мисълта да има единство в света. Всички хора имат добро желание. Има нещо неразбрано. То произтича от едно вътрешно състояние, една обстановка, с която човек не се е справил. В душата на всеки човек, в когото проникне любовта, в ума, произвежда резултат. Като проникне в сърцето, произвежда друг резултат. Като проникне в душата, произвежда друг резултат. И като проникне в духа, произвежда друг резултат.

Когато любовта проникне във всичките области. Затова е казал Моисей, който е разбирал този закон: Когато любовта проникне в ума на човека, когато любовта проникне в сърцето на човека, когато любовта проникне в душата на човека и когато любовта проникне в духа на човека, тогава той може да разбере Словото. Във всичките области трябва да проникне. Ако любовта проникне само в твоя ум, ще имаш само една четвърт от истината. Ще разбираш любовта с мисълта си. Ако любовта проникне в сърцето ти, ще разбираш любовта със сърцето си. Ако любовта проникне в твоята душа, ще разбираш любовта с душата си. Но ако любовта проникне и в твоя дух, ще имаш истинско разбиране. Всеки от вас може да отвори прозорците на вашето сърце, прозорците на вашия ум, прозорците на вашата душа и прозорците на вашия дух. Любовта може да влезе през тези прозорци и да ви даде онова истинско разбиране. Че като влезе, вие да

бъдете доволни от това разбиране. Тогава всеки от вас може да бъде полезен не само на себе си, но може да бъде полезен и за другите.

„Словото бе у Бога и Словото бе Бог.“ И казва Христос, че Словото стана плът. Казвате някой път, че плътта е Словото. Значи, когато Словото стане плът, то вече видоизменя и самата човешка плът. Словото примирява в света всичките противоречия, които съществуват.

Та, казвам едно практическо приложение за млади и големи. Младият да приложи Словото като млад. Всичко, каквото пожелае неговото сърце, нека да го изпълни. Всичко онова, което желаете, да съгласите със Словото. Възрастният да изпълни всичко, каквото душата му желае. Всичко това ще бъде в съгласие със Словото. Старият да изпълни всичко, каквото душата му желае. Всичко това ще бъде в съгласие със Словото, каквото духът му желае. Всичко това ще бъде в съгласие със Словото, което е Бог. Тогава ще има едно вътрешно единство. То е най-голямото постижение, което може да имат и млади и стари. Младият, като възприеме Словото, няма да остарява. Старият, като възприеме Словото, ще се подмлади. Възрастният, като има Словото, той ще бъде нито млад, нито стар, той ще бъде във вечната младост. Аз наричам възрастни тези, които са съвършени. Младият е, който се стреми към съвършенство. Старият е, който е опитал. И възрастни хора са само онези, които са завършили своето развитие в света. Те са възрастни. Които са стари, има още да прогресират.

„В начало бе Словото и Словото бе у Бога.“ Желая туй Слово да бъде у вас и да стане за вас една наслада. То ще бъде Бог у вас.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

23-та неделна беседа, държана от Учителя
на 11.III.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_03_14 Развитие на заложбите
лекция на Общия окултен клас

РАЗВИТИЕ НА ЗАЛОЖБИТЕ

Сряда, 5 и 30 часа сутринта

(Небето чисто, звездно. Лек ветрец. Времето меко.)

Отче наш

Размишление 15 минути

(Печката пуши.) По миризмата на тази печка може да имате понятие за миризмата на предпотопния свят.

(Прочете се 4 глава от Притчи.)

Да имате представа какви ще бъдат задушливите газове. Ще направим едно малко упражнение. Изходно положение: Ръцете пред гърдите, извити китки, пръстите събрани и обърнати нагоре. 1.: Пръстите се насочват едни срещу други и се допират върховете. После ръцете отиват настрани с отворени длани, обърнати нагоре. Това движение се прави 6 пъти. 2.: Ръцете успоредно напред, с длани обърнати надолу. После дланите се обръщат нагоре (6 пъти). 3.: Както ръцете са прострени напред, пръстите пак се събират в едно и се обръщат нагоре. 4.: Лявата ръка простряна напред с дланта надолу. Пръстите на дясната ръка се движат върху лявата от върха на пръстите до лявото рамо и после през гърдите до дясното рамо. После настрани на дясно, с дланта надолу (6 пъти). 5.: Същото движение със замяна на ръцете (6 пъти). 6.: Ръцете се подават отпред със събрани пръсти и насочени към устата. След това се отварят настрани ръцете с дланите напред, пръстите отворени и се издиша през това време (6 пъти).

Имате ли някаква тема зададена? (– Нямаме.) Пишете върху темата: „Колко тежи доброто?“

Човек, щом стане морален, има тяжест. Щом се отклони от морала, тогава олеква.

Знаете ли човешките мисли и човешките чувства каква роля играят. Благото на всеки човек зависи от неговите мисли и от неговите чувства. Казва Писанието, че Бог вдъхнал в човека дихание на живот и той станал жива душа, значи започнал да чувствува нещата. Вдъхнал в ноздрите му. Като започнал да мисли, той започнал и да чувствува. Чувствата са станали понятие за него. Целият окръжаващ свят е свързан с човека. Всички

предмети, вън от човека, са свързани със самия човек. Ония предмети, с които е свързан човек, той трябва да ги проучава. Някои предмети външно могат да упражняват по-голямо влияние върху човешката мисъл. Например, ако човек обича да пие повече вино, какво влияние ще има то върху него? Или, ако златото влияе повече върху него, той има повече стремеж към златото и ще образува в него скъперничество или алчност. Всеки един трябва да проучава каква доза, какво количество злато му се позволява да има. Всеки един човек не трябва да има злато безразборно. На всеки един човек е определено количеството храна, която трябва да приема. Ако приема повече храна отколкото трябва, това ще се отрази зле върху стомаха. Ако накараш стомаха да работи повече отколкото трябва, ти ще си създадеш нещастие на себе си, ще стане разширение на стомаха. Ако пък не даваш работа на стомаха, то ще има друго нещастие, ще стане стомахът ленив. В първия случай от голяма активност, стомахът може да се разстрои, а пък при втория случай, стомахът може да изгуби своята пластичност.

Човек трябва да мисли. Това е едно здравословно състояние. Но, ако мислиш повече отколкото трябва, то е равносилно с ядене повече отколкото трябва. Ако мислиш повече, отколкото трябва, ти си като човек, който се подлага на пост. Някои хора постят много. Някои хора постят, за да печелят пари. Някой казва, че сух хляб ще яде, за да спечели пари. Защо му са тези пари? – За черни дни. За дни когато ще може да си послужи с тях в най-нуждното. В съвременния свят, в Америка има повече от 2500 спестителни банки, гдето хората влагат парите си за черни дни, бедните. Тези банки бяха образувани за черни дни. В тази криза всички тези пари потънаха в тези банки и всички хора, които имаха пари за черни дни, пиха по една студена вода.

Може да се извади един извод. Някой път ние влагаме своите мисли и желания в някои банки. Всеки един човек в света е една банка. Спасителна банка е той. Но всички тези банки нямат никакъв капитал, те са прибрали чужди капитали. Тия банки са образувани на гърба на чуждите капитали. Капиталът на тия банки не е на онези, които са образували банката. Той не е техен. Допуснете, че в някой човек влагате вашия капитал. Хубаво, характера на хората трябва да се проучава. Трябва да се проучи характера на тая банка, какъв капитал има. Никога не влагай капитала си в една банка с малък капитал. Значи един човек, за да бъде горе долу една уредена банка, той трябва да бъде с един голям капитал на разумност, с един капитал на моралност на един духовен живот, после трябва да има капитал на добротата в себе си. Човек трябва да бъде и силен, да издържа. При мене седи един млад ученик и ми казва, за да ме похвали, че аз съм търпелив. Той ми казва: „Ако имах половината от твоето търпение, аз щях

да бъда един гений.“ Аз му казва[м]: „Ти лесно може да го имаш.“ Търпението всеки може да го добие. Човек не се ражда с търпение. Той го добива. Човек по естество е винаги сприхав. Всички хора са сприхави. И най-кротките хора са сприхави, но се въздържат. Казват за някого: „Той е много търпелив.“ То е въпрос колко е търпелив. Трябва да се въздържа.

Някои от силите на човека са крайно взривни. Ако се разглежда човешката глава, ще се види, че валчестите глави и широките глави имат крайно взривни вещества, колкото главата е по-широка при ушите. Сега знаете ли какво нещо е широка глава? Да кажем, че един човек, който е на 25–30 години, има широчина на главата си 14 и половина или 15 см. Това е нормалния размер на широчината. При 16–17см широчина, това е вече много и от такава глава трябва да се пазиш. Или ако имате дължина на главата 18–19–20 до 21 (линия отпред назад) – имате активни хора. 21 е главата на крайно активни хора. Дължината на главата дава голяма активност на движението, а пък широчината е свързана с взривните вещества. Тия хора, на които главите са широки, могат да се разгневят, но им минава. Минава му само ако го обидиш и ако той ти повърне със същото. Но някой път вие се обиждате. Чули сте нещо по ваш адрес или казал ви нещо. Ти само вървиш и чакаш само удобен случай да кажеш нещо. Питам сега: Какви са подбудителните причини, когато някой човек каже нещо заради вас и вие искате да кажете нещо заради него. Правдоподобно е: ако той казал нещо хубаво заради вас и вие ще кажете нещо хубаво заради него. Ако е казал нещо лошо заради вас и вие ще му платите със същата мярка.

Веднаж аз наблюдавам две малки деца по на две години. Седят в две колички близо едно до друго. Седят си мирно. И майките им дали да се залъгват с ябълки, по една ябълка на едното и по една ябълка на другото. Гледам по едно време, че едното дете си простря ръката и хвана другото за косата и го раздруса. Онова дете започна да плаче. Първото взело ябълката и я турило в своята люлка. След малко второто дете, като хванало другото за главата, раздруса я няколко пъти, взе тези две ябълки и ги тури в своята люлка. Аз седя и ги наблюдавам. Казах си: Този пример ще ми послужи някога, след колко години ще видим. Повече от 30 години се минаха от тогаз. Задавам си въпроса: Защо именно това дете си простря ръката и хвана главата на това дете и я разтърси, а другото поплака? После стана обратното. Няколко пъти минаха ябълките от едната люлка в другата люлка. И двете по всичките правила постъпваха. Хване по главата и го раздруса. Иска да каже: „Глава имаш, но можеш ли да мислиш?“ Ти взе тази глава, но знаеш ли ти кой я направи? Другото дете не знае сега и плаче. И то задава въпроса: „Ти, като задаваш въпроса, кажи ти тогава, кой я направи?“ Хваща го за главата и пак го раздрусва. И минаваха тези

ябълки от едната люлка в другата. Аз се посмях на тия деца. Казах си: И възрастните правят същите неща. Възрастните го правят по-деликатно.

Американците например, един срещне някого и му каже: […] (Много свят човек, два пъти свят.) Подиграват се. Другият ще се обърне и ще му каже: „Аз не съм станал толкоз свят, колкото си ти. До твоето светийство не съм достигнал още.“ Един разговор се завежда някой път. Като му казва: „Ти си много свят човек“, американецът иска да му каже, че не е толкова умен, в някои неща чувствата ти вземат надмощие, не мислиш, но си въобразяваш нещо в ума, имаш някакъв морал, който не съществува и няма реалност.

За сега какви са задачите на една школа? Окултната школа е една система за самовъзпитание. Всяка една окултна школа е един метод, за да познае човек себе си, какви сили се крият в неговия ум, какви сили се крият в неговото сърдце и какви сили се крият в неговата воля. Много пъти ние казваме: „Той има воля.“ Но това не е достатъчно, да има воля. Тая воля трябва да се прояви. Той трябва да знае как трябва да използува силите, които образуват волята, които са на разположение. Той трябва да знае и как да се справи с тях. Мойсей, който е бил един окултен ученик, е дал заповед: „Не пожелай!“ Защото при всяко едно пожелание, щом пожелаеш, ти имаш вече един завършен акт на волята си. Ти пожелаваш нещо и не знаеш дали ще го постигнеш или не. Мойсей иска да каже: „Не пожелай нещо, преди да си обмислил добре!“ Не пожелай една вещ, която принадлежи на другиго. Пожелаеш ли така, ти ще си създадеш едно противоречие в твоя ум и едно противоречие вътре в твоята душа.

Главният мозък на човека е свързан със здравословното състояние на човека. Здравословното състояние на тялото до голяма степен зависи от главния мозък, който е орган на човешката мисъл. И в цялата тази повърхност обмяната на клетките, които функционират трябва да бъда правилна, т.е. електричеството трябва да бъде равномерно разпределено. Има два вида електричество. Някой път мозъкът се поляризира – дясното полушарие сега е пасивното, отрицателното, а пък лявото е положителното. Дясната страна на тялото е положителна, а пък лявата страна е отрицателна. Лявото полушарие на мозъка е положително, а пък лявата страна на тялото е отрицателна. Дясната страна на мозъка е отрицателна, а пък дясната на тялото е положителна. Сега, под думата отрицателна какво трябва да се разбира, в случая? Отрицателен човек е онзи, който има желание да придобие. Щом има желание да придобиеш, ти имаш едно отрицателно състояние. Искаш да станеш добър – то е едно отрицателно състояние, искаш да станеш умен – то е едно отрицателно състояние. Всичко онова, което искате, то образува в тебе едно състояние отрицателно. Под отрицателно състояние у вас се разбира такова, при

което нямате никакви запаси, от които може да дадете. За да може да се прояви някой, той трябва да възприеме най-първо достатъчно количество енергия от природата, за да може да се зароди процес за даване. И забелязано е, че когато умът на човека е отрицателен, неговите чувства са положителни и когато умът е положителен, то неговите чувства са отрицателни. Това е една тънка работа. Общо казано това донякъде е верно.

Причините за отрицателността на човека могат да зависят от неговите *лични* чувства. Искаш да направиш добро, но твоите *лични* чувства се намесват. Например, искаш да дадеш пари, да направиш някоя услуга някому, но като разгледаш въпроса виждаш, че ще направиш някоя пакост на себе си, на своите *лични* чувства и ще се откажеш. А пък *личните* чувства са спомагателни средства за духовния живот на човека. Те са една временна мярка, но *личните* чувства не представляват една Божествена мярка за човека. Някой път базират хората своя морал на *личните* чувства. И който има такъв морал, моралът му е следния: „Мен, като човек не ми подобава нечестността, аз трябва да бъда честен." Да бъде човек честен, не значи още, че той е морален. А пък, когато дойдем до духовната страна на морала ние казваме: „Това е правото." Това е вече извън нашите *лични* чувства. Без да се гледа дали това е полезно или не на моите *лични* чувства, казва: „Това не е право." Може да е добре или зле за моите *лични* чувства. Може да е добре за моите *лични* чувства и да не е право и може да е зле за моите *лични* чувства и пак да не е право. А по някой път може да е едното и другото. Трябва да правите разлика.

Когато въпросите се отнасят до вашия *личен* живот или до Божественото, нещата трябва да бъдат прави или трябва да бъдат разумни. Когато ние говорим за Любовта, Мъдростта и Истината, ние подразбираме един живот извън *личните* чувства на човека. Обаче, за да добиете това, вие трябва да станете господари на вашата глава. Вие не можете да имате един морален живот, ако не сте господари на енергиите, които са [във] вашия мозък, във вашата глава. И ако вие не знаете от где идва кипването, не можете да бъдете господар. Някой път много ваши нещастия произтичат от тази област при ушите ви. И ако знаехте, в дадения случай, можехте да предотвратите много голямо набиране на енергиите там, защото могат да се наберат толкоз много енергии в двете тези области, че ще стане една експлозия. И всякога, когато се набере много енергия, вие може да се наблюдавате в огледалото. Накарай някого да ви разправи кой какво е казал заради вас и като се набере енергия към ушите, ще почнат да ви мърдат мускулите около устата и веднага ще отворите устата си и ще кажете: „Той е такъв, такъв и такъв!" Човек, по някой път не трябва да бъде така безгласен като риба, понеже, като се изкаже той, с това тая енергия

излиза от устата му. Другояче трябва да намериш място на тази енергия. Именно тази енергия се събира, за работа е тя. Умният човек или духовният човек може да впрегне тая енергия и да я прекара в горните области на мозъка и да създаде в себе си нещо гениално или да я прекара отпред на челото и да създаде нещо музикално в себе си. Ако пък не знае, ще развива постоянно речта си, ще бъде критик върху всекиго, всякога ще се произнася, кой какъв е, ще си даде мнението. Но като си даваш мнението за хората, ти нищо не придобиваш.

Някой път вие искате да знаете до каква степен вие сте напреднали. Може да направите един опит, ако ви вкарат в една стая, дето има турени торби със злато, с английски лири и ви накарат да обиколите всички тия торби и да няма никой, тогаз ще се покаже до каква степен вие сте в състояние да се въздържате. Някой път може да бръкнете в някоя торба и да видите само какво има вътре; някой път може да бръкнете и да вземете златните монети в джоба си. Сега, в какво седи противоречието, когато човек взема нещо. Да допуснем, че влезете в градината и минавате покрай първо дърво, второ, трето и си откъсвате един плод. В какво седи престъплението? Престъплението седи в това, че вие не сте господар на себе си, а не че сте откъснали плода. Ти си направил една постъпка, която е свойствена на животните. Ти като човек, ти мислиш, че като изядеш една ябълка, ще стане нещо с тебе. Нищо няма да стане. Нищо няма да придобиеш. Нищо няма да ти допринесе ябълката.

Да допуснем, че те обидят. Щом не се въздържаш, ти не си господар на себе си. Като те обиждат обмисли добре, трябва ли да говориш или не. Писанието казва: „Не отговаряй на глупавия, според глупостите му.“ На друго място казва: „Отговаряй на глупавия според глупостите му, за да не мисли, че е много голям ум.“ В носа на един слон влиза един голям плъх и се скрива и причинява безпокойствие. Той тича, идва на едно място и намира един джобур с много вода, туря вода в хобота си и всмуква и го напълва. И след това изхвърля с водата заедно и този плъх навън. И плъхът пак мърда. Той го поема пак навътре във вода и пак го изхвърля и така докато го обезсили. Иска да му каже: „Ти влизал ли си в носа на слона?“ Ако можете сега, като този слон, да дадете урок на този плъх по всичките правила! Слонът не го убива, той има благородство, той е като онзи сърбин, който вързал звънец на онзи вълк. Слонът 2–3–4 пъти направил така с плъха. И не го смачква, но го оставя в джобура и си заминава. Турците имат поговорка: „Остави пияния сам да падне. Не го бутай!“ И без бутане той залита.

Сега полезното седи в следното: Трябва да се пести мозъчна енергия и енергията на симпатичната нервна система. Съвременният свят,

съвременната култура, всички вие тук почти страдате от недоимък. Едно нервно състояние и [е] един недоимък. Едно болезнено състояние е един недоимък, значи липсва нещо. Най-първо се учете да спестявате енергията във вашата симпатична нервна система и тая във вашия главен мозък. Или другояче казано: Спестявайте енергията на вашия ум и спестявайте енергията на вашето сърдце. Например, вие може да се безпокоите за неща, които нищо не струват, за преходни работи.

Аз бях снощи на един концерт на Роза Ерлих. Артистката, която свири, като излезе се държеше със стиснати вежди, имаше една неувереност, понеже може би повече от 10 години не е излизала да свири на сцената. Безпокоеше се. И свири нещо много мъчно. Оная публика, ако тя вземе неверен тон, дали ще я приеме? Накрая свири със самоувереност и никъде не сгреши. Публиката видя, че свири правилно. Всеки тон падаше на място. Като мина половината, тя доби вече самоувереност. Тая артистка е минала при един учител, който я дисциплинирал. Един от най-добрите учители в Европа я прекарал през една дисциплина математическа. И тя работила 25 години и може би 30 години вече и не е изгубила нищо. (10–15 години не е излизала на сцената.) Един човек, който за 10 години не изгубва своята техника, има нещо в себе си.

Човек трябва да мисли. Човек изгубва своята техника, когато не мисли. Вие ще кажете, че някой човек, като не се упражнява, изгубва сръчността си. Има два вида упражнения. Аз мога да не свиря на цигулка, но мога да мисля. Мога умствено да си дав[ам] концерт на себе си. В това отношение аз не изгубвам техниката си. Не искам да свиря. А, мога да свиря, но пак да изгубя техниката си. Не искам да свиря. Мога да свиря и пак да изгубя своята техника. А пък мога и умствено постоянно да се упражнявам. Силата на техниката седи в упражнението. Правете най-първо умствени упражнения в себе си. Да кажем, че вие искате да добиете търпение. Упражнявали ли сте се да добиете търпение? Как ще свириш там? Мъчни са парчетата. Например, кои са мъчни парчета? Някой ти казва: „Много си нехаен." Не е толкоз мъчно това парче. Но едно парче, което е добре съчинено [е] и: „Голям вагабонтин си." Това е парче от Бетховен. Трябва да го свириш сега. Някой ти казва: „Голям вагабонтин си." Един наш приятел е държал сказка в Плевен по окултизъма. И казва му един: „Искам да ти кажа нещо. Много ме заинтересува твоята сказка." И нашият приятел разказва: „Аз мислех, че ще ме похвали и му казах: На Ваше разположение съм. Той се приближи до мене и ми каза: Голям вагабонтин си. Като че ме сряза." Едно такова сложно парче мъчно се свири.

Сега питате: „Защо се случват тия противоречия в света?" Те са парчета, които са създадени от разни автори и трябва да ги свирите. Някои казват,

че в някой дом не са живяли добре. Как да не свирят добре? Свирят парчета от Бетховен, от Бах, Шуман, Шопен, Лист и ако не знаеш как да свириш, казват: „Не се научил да го свири хубаво.“ А пък, като го свириш добре, казват: „Търпелив човек е, свири добре.“ Ако не може да свириш добре, тогаз как ще се научиш да свириш? Някой казва, че не може да търпи. Това е все едно, че не може да свири – няма техника. Някой път се задава въпрос: „Не може ли светът без страдание?“ Можеше светът без страдание. Светът би бил направен такъв. Възможно е. Съществува един свят, дето няма страдания. Но този свят, дето няма страдания е минал по пътя на страданието. Те са се научили на законите, и понеже свирят добре, то всички тези мъчнотии за тях съставляват нещо много приятно. Да свириш едно парче на Бетховен и да те освирка публиката, какви страдания ще имате? Но ако самото парче го свириш както трябва, ще те изкарат на бис и ще ти ръкопляскат. Може да не те освиркат, но може би и няма да ти ръкопляскат. А като го свириш добре, ще ти ръкопляскат. И като се научиш да търпиш, на тебе ще почне да ти става приятна една обида. Някой път ще кажеш: „Няма ли някой да ми даде някое парче?“ И всинца вие тука [сте] автори на някои парчета. Само гледайте, когато давате някое парче, да е от Бетховен или бетховеновско и шумановско.

Да се повърнем към предмета. Най-първо не дръжте в ума си една отрицателна енергия. Много пъти човек държи такава енергия в ума си. Например някой ти казва: „Аз съм много надарен, нямам много големи дарби, с обикновени таланти съм, минал съм възрастта. За някое друг съществуване оставам.“ В това няма никаква философия. Ти на колко си години, че си бил на възраст, на 20–30 години, възраст ли е това? 30–36 години – това се три години Юпитеровски. Ако отидеш на по-далечните планети, няма даже да имаш една година. А пък, ако отидеш на слънцето, от гледището на слънцето, което прави едно завъртване по своята орбита за 20 милиона години, ти на колко години си? Слънцето, като се завърти за 20 милиона години, имаме една слънчева година. Ще бъдеш едно дете. На слънцето хората трябва да живеят много дълъг живот. Ние мислим, че 20 милиона години е грамадно нещо. Да ви не спъват годините, та да мислите, че сте остарели. В старостта има известни възможности, които в младостта ги няма. В младостта има известни възможности, които в старостта ги няма. Когато си млад, прави това, което възрастта го изисква и когато си стар прави това, което възрастта го изисква. И когато си стар, не мисли, че си остарял и че трябва да отидеш в другия свят. А пък ти на стари години може да правиш чудесии. Сега ще ви приведа един пример, как можете да направите чудесии.

Минават две деца по на 16 години. Едното дете удря другото и другото взема един голям камък и го стоварва на гърба на другото. Двете деца се

контузили. Но идва едно дете, върви и един стар човек на около 84 години и се подпира с тоягата. Детето взема един камък и го стоварва върху гърбицата на дядото, дядото го поглежда и му казва: „Знаеш ли, че ако аз бях млад, бих те утрепал, но благодари, че съм стар." Как ще преведете това? Не е била една отлична постъпка сега това. Сега, друг един пример ще ви дам. Едно удря пак един такъв старец и той го повиква и му казва: „Много ги благодаря, че ме удари. До сега никой не ме е ударил." И му дава 10 стотинки и му казва: „Аз не съм толкова богат, но иди при онзи чорбаджия, удари го и той ще ти даде повече." И детето взема един камък и ударва чорбаджията. А последният отива, хваща го и го набива.

Пести енергията си. За предпочитане е да дадеш 10 стотинки на това дете и друг да му даде една лекция, отколкото ти на стари години да се тревожиш и да казваш разтревожен: „Баща ти такъв, майка ти такава, ти нямаш възпитание, защо Господ направи светът такъв и пр." Ударили са те добре. Това дете е един професор, в дадения случай то те изпитва. То ти казва: „Как ще разрешиш въпроса сега?" Намери начин за разрешение. Но за да те удари едно дете, то си има своите причини. Никога не може да те удари току така. Ти си мислиш за неща неестествени. Всякога нещастията стават, когато мислиш неестествено. Щом е отклонен умът, ще дойдат нещастията, когато изгубиш равновесие. Да кажем, че излезеш на разходка. Може да забележиш закона. Внеси разнообразни мисли от противоположен характер и ще паднеш веднага на земята, надясно или на ляво, напред или назад. Щом се сменят разни енергии в ума, ще паднеш на земята. Важен е законът: Като вървиш умът ти да присъствува винаги, пази равновесие. Никога умът ти да не се отклонява от пътя, по който вървиш. И тогаз никой няма да те удари. Даже кучета няма да те нападнат. Ако умът ти е концентриран и мислиш върху Този, Който създал света, никой няма да те удари. Ако те удари някой, значи ти не вървиш в пътя, който Бог е определил. Щом не вървиш по този път, ще дойдат най-големите противоречия.

Или туриш в ума си, че всичките хора са лоши. Какво значи лош? – Не си господар на себе си. Щом не са господари, те са слуги някому. И щом са други, то господарят може да им заповядва и тези слуги може да направят нещо, което не е по тяхна воля. Хората на земята, които се мислят за свободни, някой път приличаме на впрегнати животни. Един кон тегли една каруца. Как се обяснява това? На другия ден пак го впрегнат. Защо? Защото не е господар. Вие ще кажете, че този кон е определено да го впрегнат. То е въпрос. Направиш едно престъпление и те турят в затвора. В реда на нещата ли е това? Хвърлиш се от някое место горе и си счупиш крака и не може да ходиш. В реда на нещата ли е? – Не е. Има много работи в света, които ние мислим, че са в реда на нещата. Ние запитваме

защо Господ е създал света? Целият свят е една отлична школа.

Затова, което ви говорих, трябва да направите упражнения. Направете упражнение за търпение. Вие нямате метод за търпението. Аз не съм ви дал метод още как да търпите. Още вървите по старите методи за търпението. Аз съм опитвал всичките, и млади и стари – тук колкото сме. Проучил съм старите методи. Всички мислят и казват: „Как! Аз имам право!" Право имаш само за разумните работи да ги направиш. Правото е в разумното. А има постъпки и мисли, които никак прави не са. Щом имаш една такава мисъл ти ще изхарчиш повече енергия, отколкото трябва и всякога ще имаш един недоимък.

Сега да ви обясня. Да допуснем, че вие се готвите да отидете в една музикална академия. Какво се изисква от вас? Препоръка ли? Не може да имате най-хубавите писма, най-хубавите препоръки, но вие можете да отидете с цигулката си без никакво писмо. И като свириш, ти ще имаш най-хубавите писма. Сам се препоръчваш. Ние възприемаме някой път тази философия, че Христос трябва да ни препоръча, Той да изнесе всичко. Този въпрос не е разбран. Онова, което Христос може да извърши за хората, то е да даде известни правила как трябва да се живее. А пък, че вие трябва да живеете, то остава въпрос за вас. Той не може да живее заради вас. Той живее заради себе си. Дошъл е в света, за да придобие нещо и за да ви покаже правия път. Апостол Павел казва: „Не живея аз, но Христос живее в мене." Но давате криво тълкуване на това. Да живеем като Христа, то не значи да живеем както си искаме, но да живеем, както светът е създаден, да свирим тъй както музиката изисква.

Един български гайдарджия може да изсвири нещо обикновено, но ако свири новата музика по български начин, не ще може. Как ще изсвири той едно Бетховеново или Бахово парче с гайдата? Един обикновен живот, който сега живеем, това е една българска гайда. А пък онзи, духовния живот, към който се стремим, съответствува на новото в музиката. И на класическата музика ето какво ѝ липсва: На съвременната класическа музика ѝ липсва мисъл. Например, оня виртуоз, който идва да изсвири едно класическо парче, той най-първо не трябва да мисли за публиката. Публиката трябва да бъде на втори план за него. Той трябва да свири за себе си. Той трябва да знае. Например, да кажем, че изпеете една песен – „Бог е любов."Аз мога да изпея „Бог е любов" някой път. Аз съм пял само веднъж така, преди 15 години и трябва да се приготви човек за това. Може да пее човек, но трябва да забрави всичко. И глас ще имаш тогаз. Трябва да мисли човек тогаз. Аз гледам сега, някои казват: „След като станах духовен и като се повдигнах на по-висок уровен, не ми се пее вече." Прави са. В живота има една фаза, която е болезнена фаза. Преминаване от едно

състояние в друго. Всякога, при преминаване, има един период, когато човек не може да пее. Но това не е естествено положение. Защото вие, като влезете в духовния свят, ще видите едно такова пеене и свирене, каквото не можете да си въобразявате. Всеки ще свири и ще му пееш без да му платиш. И след като се свири или пее, ти ще го помниш.

Може би преди 30 години аз слушах във Варна една туркиня. Няколко месеца я слушах. Даваше концерти у дома си. Половината град я слушаше. На един километър, може би, около нея се слушаше гласа ѝ като пееше. Ами глас какъв! Много хубав. Половината от града си отваряха прозорците, за да я слушат. Казваха: „Пее! Има нещо в гласа ѝ.“ Защо тази туркиня пееше? Аз казвам: Тя пееше заради мен, нищо повече. Аз я слушах и я харесвах. Една от най-добрите български певици. Казвам, не съм слушал такава певица. Жената пее, пее. Нещо мистично има. Като я слушаш, на другия ден се върти този глас в ума ти. Хубави извивки имаше гласът ѝ. Всичко това съществува в ума ти. Имаше един свещен трепет, който тя влагаше в пеенето. Млада беше – 25 годишна. Ако беше на 40 години щеше ли да пее тогаз? Тя щеше да пее, но младите не щяха да я слушат. Ето какво подразбирам под това: Когато човек започне да остарява, гласът му добива един друг трепет. Гласовите влакна добиват други трептения. Старите хора, като свирят или пеят в музиката им се предават известни трептения, които не са свойствени на младостта. Старите хора трябва да разбират трепетите. Вие някой път изгубвате ония трепети на вашата младост. Вие дойдете до известна възраст и казвате: „Остарях.“ Вие трябва да оставите в себе си трепетите на младостта, да не ги губите. Никога не трябва да забравяте свещения трепет на младостта. Вие имате плочата, завъртете плочата, да започне тази плоча да пее.

Сега да ви [не] задържам по-дълго време. Това да остане във вас: Пазете енергията на вашия ум, не я изразходвайте безразборно. Пазете енергията на вашето сърце, не я разточавайте безразборно. У всинца ви има едно чувство на една вътрешна интуиция. Всякога се допитвайте до нея. Има едно чувство, което е верно. Спрете се. Никога не изисквайте една дума, преди да се допитате. Искате да кажете една дума, спрете се и се допитайте и ако този глас ти казва: „Почакай“, ти почакай. Вие ще се научите най-малкото да чакате. Ще се научите да търпите. Спрете се, някой път. Не бързай да постигнеш всичките желания, които имаш. Не е важно постиженията на желанията в света. Постижението в света зависи от изпълнението.

В дадения случай, сега ако ви кажа да вземете верно „до“, как ще вземете верно „до“? Трябва да имате един камертон. (Учителят удря двата показалеца и средния пръст на дясната върху дланта на лявата ръка.) Това

е естествения тон „до“. Вие не сте мислили върху това. (С показалеца хлопа по горната част на ръката.) Всяка част на местото има един нюанс на тона. (Учителят удря с показалеца върху лакътя на другата ръка.) Ако една част е болна, тя има особен тон. Когато удариш на една част, която е здрава, има специфичен приятен звук. Например, ти се безпокоиш за нещо. Удари така ръцете си. (Учителят изправи пред себе си и показалеца на дясната ръка и ги удари у другите два пръста на лявата ръка. После направи обратно.) Така като правите, ще вземете тона „до“ верно. И от там ще вземете „ми“, „сол“. Ако имате други камертон, той се различава с няколко трептения от този камертон. Този камертон на ръката е по-верен. Само че, при болезнено състояние този камертон на ръката се изменя. Щом човек е здрав, щом си в едно хубаво състояние, тонът е верен. Няма да отидете навън да го казвате това. Като седите в къщи ще си направите опита. Като ударите на дланта, някой път ще вземеш тона „до“ верно. Някой път, като удариш, ще вземеш или „до бемол“ или „до диез“.

Трябва да се създаде в човека една разумна мисъл. Ние искаме да служим на Бога. Ти, като развиваш музиката, ти служиш на Бога. Ако развиваш изкуството както трябва, ти служиш на Бога. Ако си иден лекар, архитект, баща, майка или какъвто и да е чиновник и ако ти разбираш, ти служиш на Бога. Един секретар, както нашият брат е секретар на касационния съд. лесно става ли се секретар? Трябва човек да е майстор. Или председател може да бъде на касационния съд или професор по физика, химия, архитектура или някой лекар. Има известни придобивки. Човек трябва да развива своите заложби. Когато ние развиваме нашите заложби, които имаме, ние вършим Волята Божия. Какво нещо е Волята Божия? Да развиваме ония заложби и способности, които Бог е вложил в нас. Затова човек е дошъл на земята. Ще развивате способностите си, чувствата си, които са вложени вътре във вас.

Съвършенната Божия Любов носи пълния живот. (Три пъти.)

7 часа и 15 мин.

(Гимнастически упражнения.)

25 лекция на Общия окултен клас
14 март 1934г. София, Изгрев

1934_03_18 Едно ви трябва
утринно неделно слово

ЕДНО ВИ ТРЯБВА

Ще ви прочета 10-а глава от Евангелието на Лука.

„Махар Бену“

Вие прочетете цялата глава и размишлявайте върху нея. Аз ще прочета само половината.

Марта казва на сестра си да работи. А Мария седи при Исуса и слуша Словото Му. В Евангелието за Марта се казва: тя за много работи се мълви, а е изоставила най-важното. Това е сегашното състояние на вярващите в света. Всички се мълвят за много работи. Какви ли не вътрешни безпокойствия смущават човека. Той мисли как ще прекара живота си, мисли дали ще влезе в Царството Божие, мисли как ще го погребат, след като умре. Старият мисли, като остарее, как ще го гледат синовете му. Малко чудно! Този човек, който вярва в Бога, мисли, че ще остарее. Как е възможно един човек, който вярва в Бога и който люби Бога, да остарее? Мисли той как ще остане безпомощен, че дали и как окръжаващите синове и дъщери ще го хранят и погребат. Това е безверие, да се безпокои човек кой ще го гледа на стари години.

Светът е убеден, че пътят, по който върви, е прав. Религиозните хора, и те мислят същото. Те мислят, че това, в което вярват, това е именно важното, а при това забелязват, че им липсва нещо. Има нещо, което и светът, и верующите са известявали. Да ви приведа един пример: Каквото старият помисли, младият го прави, а пък каквото младият прави, старият го изправя. Имате двама млади, които се обичат. Да допуснем, че единият е в Америка, а пък другият – в България. Срещат се и казват, че не могат да живеят един без друг. Пишат се писма, хвърлят си погледи. Той, като я види, трепва му сърцето, че я видял, и се радва. И обратно, изменя се лицето на тази мома, светне лицето ѝ. Тя почва да се облича добре, да се измива добре, не оставя кир по врата си, по ноктите си, вчесана е добре. Момъкът, и той се изменя: връзката му е красива, чист е, спретнат, върви напето и пр. Като се разправят тези работи, другите казват: „Те са млади, зелени са, това е залъгалка и представление. Едно време и ние така правехме.“ Хубаво, това е залъгалка. Добре, старият като остарее и като чака да го гледат синовете му, не е ли това залъгалка? Той мисли, че е умен. Той е турил 100–200 000 в банката и чака на стари години тези пари да му служат. Питам: кой е на правата страна? Дали двамата млади или старият?

Младите започват добре, свършват зле. Погрешката им е, че много добре са започнали, но зле свършват. И всички недъзи произтичат от това. Защо остарява старецът? Понеже младите са започнали добре, а зле свършват, затова остаряват. Остаряването показва, че добре са започнали и зле са свършили.

Старият трябва да остарее, за да изправи погрешките на младия. Как? Трябва да каже на сина си така: „Синко, както започваш, така свърши." Един, като се е влюбил, дал на своята възлюблена първата година 3000 целувки, на втората година дал 2000 целувки, а на третата година ѝ дал 1000. На десетата година ѝ дал една целувка, а на единадесетата година никакви целувки вече нямало. То бива, бива, но като са 3000 целувки на година, колко се пада на ден? Може да се пресметне. – По девет целувки на ден. Че много ли е това? По 9 целувки на ден – 3 пъти човек яде, а пък 20 обеда взема белият дроб на минута. Какво са деветте целувки на ден? Казват: „Девет пъти целува жена си." Съвсем механически гледат на въпроса. Ами ако всяка целувка представлява един слънчев лъч? Ако при всяко допиране се предава онзи, великият живот?

Човек е един проводник на Божественото. Христос говори за онази грешница, която Му целувала краката. Христос се оставил грешни жени да Му целуват краката и да го цапат такива жени. Питам: В природата чистата вода къде отива? Мътната вода ли помага на света или чистата вода? Бистрата вода е, която отнася калта и я туря на място. Тя разпределя тази кал и я туря навсякъде.

Трябва едно разбиране на Божите пътища. „Толкова години ние се стремим да служим на Бога" – че какво трябва да разбираме под „служене на Бога"? Христос говори за ближния, обяснява кой е ближен. Виждаме, онзи свещеник, хубаво облечен, минава покрай падналия в ръцете на разбойниците, от които бил наранен. Свещеникът казал на ранения: „Аз имам висока работа, бързам да ходя да служа на Бога." Минава левит – отдаден на църквата, книжник. И той казва: „За мене не е тази работа" и отминава. Най-после минава един самарянин – един обикновен човек, и му помага. Кой е ближен сега на ранения?

Мнозина от вас искате да знаете дали прогресирате или не. Аз ще ви дам една диагноза, за да знаете това. Не е мъчна работа. Виждам голям въглен, който е на огнището, и за да разбера дали гори или не, аз ще отделя всички други въглени от него, които са запалени, и ще туря около него незапалени въглища. И ако може да ги запали, той гори.

Ако ти вярваш в Бога и мислиш, че имаш истината в себе си, но ако твоят

огън не може да премине поне на един от окръжаващите, ако поне на един не може да предадеш своя огън и да го запалиш, тогава какъв огън имаш? Ти казваш: „Аз не искам да го запаля, но искам да го оставя, когато му дойде времето, сам ще се запали." Ти се самоизлъгваш, като употребяваш израза „когато му дойде времето." Това е приказка за Хитър Петър. Когато го пратили да занесе вода, той едва носил големия кожен мех и за да не узнае змията, че той е слаб, той взел мотика да прекара вода и казал: „Аз мисля, че с един мех не може да направим много нещо, а искам да прокарам цялата чешма." Змията тогава вдигнала и пренесла меха, но Хитър Петър се отървал. Така той не си издал слабостта, че едва носи празния мех.

Не носи ли всеки един от вас по един такъв мех и едва го тътри? Че как вие не можете да изтърпите всички мъчнотии, които ви се дават? Каква вода можете да прекарате? Че, ако вие не можете да изтърпите най-малката обида, каква сила имате?

В древността една царска дъщеря имала голяма хубост, била много красива и адептите ѝ казали, че трябва да се пази от слънчевите лъчи. Когато я огрял един лъч, тя 3 години плакала, че ще ѝ развали красотата. И всички хора плачат, че ги огряло слънцето и че ще им помрачи красотата.

Този самарянин, който помогнал на ранения и го вдигнал на своето добиче и го закарал до странноприемницата, имал Божията Любов в себе си. Той е вярващ. И ако ти не си в състояние да се справиш с всяка една скръб, с всяка една лоша мисъл, с всяка една лоша постъпка, които идват в тебе, ти не си силен човек. Твоята мисъл, твоето чувство и твоята постъпка в този случай са попаднали в ръцете на разбойниците. Защо не ги вземеш на своето добиче, да ги занесеш и да ги изправиш? Защо да не можеш да изправиш мисълта си? Или защо да не изхвърлите една своя лоша мисъл? Вън от вас. Аз не съм срещала нито един светия, който да е изхвърлил една своя лоша мисъл от ума си. Поглеждал съм всички светии, но не съм срещал още такъв. Че как ще изхвърлите от ума на един светия една лоша мисъл, една красива жена? Той, дето ходи, държи тази мома в ума си. Где е грехът, питам сега? Когато вие държите хубавия хляб, това не е ли както красивата мома, която държите в ума си? Хляба изяждате, а пък да прегърнете една мома, това било престъпление. Питам ви сега: Где е престъплението? Питам ви сега: Где е престъплението, ако се прегърне една мома, която е излязла от Бога? Престъплението седи в това: ако окаляш нейната дреха. Но ако изчистиш нейната дреха и ѝ даваш това, от което тя се нуждае, тогава где е престъплението? Ние мислим за това, че е грешно, което не е. Според мене, ако аз се изправя пред прозореца на един

човек и следя какво прави той, това е по-голямо престъпление, отколкото да се прегърне една мома. Че влязъл образът ѝ в моя ум, какво от това? Кой е виновен? Вечерта се връщам в дома и виждам, че стаята ми свети и че момата е вътре. Какво да правя? Вън е студено. Ти вече си се опетнил, както мислиш, че ще се опетниш, като е влязла момата в къщата ти и че как ще я поканиш. Няма никаква философия в това. Ние се мълвим за много работи. Те са работи на момента, външната страна на живота.

Какво разбираме под името „Мария“? Това е доброто. Седи Мария при Христа и слуша Словото Му. Тя казва: „Тези неща ми липсват.“ Ако при тебе се приближи една мома и ти предаде доброто, което Бог е вложил в нея, ако внесе вечната справедливост, която Бог е вложил в нея, това е хубаво. На място е тогава нейното идване.

Трябва да се справите с мъчнотиите, които имате. В Писанието се казва за Христа: „И понесе греховете на света.“ Каква идея се крие в тези думи? Той не само понесе греховете, но и дойде между тях и се стремеше да покаже пътя на Христа, по който трябва да вървят. Ние казваме: „Като дойде Христос, ще се оправи светът.“ Очакваме да се оправи светът така, както никога няма да се оправи. И защо домът се разваля? Понеже младите моми и младите момци очакват да дойде любовта по един начин, по който тя никога не идва. Момата очаква момъкът да я направи щастлива – това, което никога не може да стане и няма да стане. И момъкът очаква момата да го направи щастлив – това, което няма да стане. С живота, който Бог ми е дал, аз съм щастлив, понеже аз нося Божественото. И когато аз се приближавам до някого, аз не искам някакво щастие, но искам да предам Божественото и да изпълня Волята Божия. И когато момъкът се приближи до една мома, не трябва да търси щастие, но да изпълни Волята на Бога. И обратно, когато момата се приближава към момъка.

Защо религиозните хора, учените хора и другите страдат? Защото не са изпълнили Волята Божия. Силните отслабват. Защо? Защото не са изпълнили Волята Божия. Да ти е приятно да вършиш Волята Божия и то не само един ден, но постоянно, всеки ден. Ако ти в една жена или в един мъж не можеш да видиш доброто, което Бог е вложил в тях, правдата, която Бог е вложил в тях, разумното слово, което се изявява чрез тях, ти си на крив път.

Вие сте дошли до едно място, дето едно ви трябва: да разберете великия закон на Любовта. Най-напред да определите в каква посока се изявява любовта, отгде иде любовта. Ако твоята любов не слиза перпендикулярно към тебе и ако тя не прави никакво отражение в тебе, ти си в областта на сенките. Любовта трябва да слиза точно перпендикулярно към тебе и след

това трябва да има отражение. И ако тази любов не може да ти даде разширение, ако тя не може да смъкне всички твои скърби и страдания и ако тя не може да хвърли светлина в твоя ум, ако тя не може да те измъкне от обятията на смъртта и ако тя не може да развърже веригите на твоите нозе и да ги снеме, това не е Божия Любов. Божията Любов снема всички вериги. И ако тази любов дойде и не смъкне от тебе всичките стари дрехи и те остави гол, това не е Божия Любов.

Адам минаваше за много голям праведник, той се мислеше за много учен, обаче един ден яде нещо и се видя, че е гол. И той не можа да разбере хубостта, хубавото в своята голота. Той, като видя, почуди се, уплаши се от своята голота и когато дойде Бог, Адам каза: „Скрих се от Твоето лице, понеже видях, че съм гол." Тази голота на какво се дължеше? Той изгуби и малката любов, която имаше към Бога. Последния лъч, който имаше от Бога, той загаси. Той загаси последния лъч, който имаше от Божията Любов. И той тогава се видя, че е гол. Значи последният лъч на любовта му изчезна. И вместо любовта влезе страхът.

Щом влезе страхът във вас, вие загубвате последния лъч на вашата любов. Такъв човек какво го очаква? Ще ти направи Бог кожени дрехи и ще изпрати ангел да те изпрати от райските врата навън, в света, за да намериш Любовта. Защото този е пътят да намериш Любовта. Защо страдате? За да намерите Любовта. Защо умирате? За да намерите Любовта. Ти казваш: „Мене ми дотегна!" И на мене ми дотегна. Толкова години говорих, и на мен ми дотегна, ако е за дотягане. Не, мнозина ми казват: „Толкова години говорите за Любовта, как не Ви дотегна?" Аз казвам: Вие се пазете, понеже аз досега съм ви говорил, сега е нужно приложение. Почнете да обичате.

Представете си, че един човек изважда от джоба си 100 лева и ти туря една брошка. Той не те ли спасява? Ако един човек изважда от торбата си 100 лева, които не можеш да ядеш, и ти туря един хляб, не те ли спасява? Това е едно благо за тебе. Гледайте на хубавата страна на нещата. Във всяко едно горчиво чувство, във всяка една горчива мисъл, във всяка горчива постъпка се крие Божията Любов, Бог се крие вътре. Това е начинът, по който Бог ще се прояви. Всякога, когато имаме голяма буря, след това ще дойде хубавото време. След като е изорана земята, ще дойде сеитба и жетва. Когато се изкопават дупките на дърветата, тогава се посаждат дърветата и после дават плод. Всякога след големите противоречия и страдания в света идват големите блага.

Защо остарявате? За да поправите това, което сте направили на младини. Защо сте млади? За да направите това, което старите мислят. Защото

старият иска да направи нещо, но краката му не държат – слаб е. И младият трябва да направи това, което старият не може. Старият седи на едно място и гледа, че младият е направил погрешка и ще му каже да я поправи. Ако сте млади, направете това, което старите мислят. Аз съм слушал старият да казва: „Много голям грешник съм! Биех жена си, казвах ѝ „говедо“, но съжалявам сега. Ако тя беше тук сега, щях да я целувам по 10 пъти на ден.“

Почнете да целувате вашата добродетел в душата си, вашата правда, вашата справедливост и пр. Това е култура, това е приближаване към Бога.

Да изпълним Волята на Бога, да отидем в Царството Божие, да запалим Земята и тя да гори без да се превърне на пепел. Тя да почне да гори без да изгори. И на вас ви пожелавам да се запалите и да горите без да изгаряте.

„Отче наш“

26-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 18.III.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_03_18 Стана здрав
неделна беседа

СТАНА ЗДРАВ

„Добрата молитва“

„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета само част от 5-ата глава от Евангелието на Иоана – от началото до 15-и стих.

„Духът Божи“

Ще взема част от 14-и стих: „Ето сега стана здрав, не съгрешавай вече, да не ти стане нещо по-зле.“ Важна е първата част от изречението: „Ето, ти сега си здрав.“ Едно естествено положение, което човек има. Няма по-хубаво нещо от здравето. Всичките възможности, които Земята крие, са възможности само при едно здравословно състояние, при едно здраво тяло. А всичко, което е невъзможно, е само когато човек е болен. Причината на болестите, това е съгрешаването. Сега няма да ви обяснявам. Мнозина се спират [на въпроса] какво нещо е грехът. Туй, което разслабва човека, туй, което внася болестите, то е грехът. Нищо повече. Тъй, както са го определили религиозните хора, то остава за тяхна сметка. Нямам нищо против това.

Определям какво нещо е грехът: Всяко нещо, което отнема силата на човека, което препятствува на човешкия ум, всяко нещо, което препятствува на човешкото сърце, което парализира, това наричам грях. Някои искат да знаят кога се е вмъкнал грехът. Откакто се е родил човек. Кога ще изчезне? Като умре. Кога се е родил грехът? Когато се е пръкнал човек. Кога ще дойде доброто? Когато човек се роди. Кога ще престане злото? Когато престане човек да умира.

Има известни положения в живота, които съвременната култура трябва да разбере. Всички съвременни хора разрешават задачи, които нямат никакво приложение. Например една мома си боядисва устата, лицето си белосва. Какво е постигнала отвън? Ако ти боядисаш къщата си отвън, като я боядисваш, ще стане ли по-здрава? фасон придобива отвън. Не е лошо. Една боя съответствува на една хубава къща. Колко добра е хубавата боя на здрава къща.

Сега аз не визирам някои от вас. Нямам нищо против боите, понеже са дадени от Господа. Може да турите колкото бои искате. Един грях, нямам нищо против това, но турете ги на мястото. Сега вземете в правия смисъл, сега специфично не взимайте.

Казвате: „Този е боялия.“ Каква боя е? Цветът, това е едно естествено положение. За да имаш червения цвят, това е едно условие на здравето. Ти не можеш да си здрав, ако нямаш червения цвят. За човека говоря сега. В нормално състояние твоята уста, очите ти, носът ти трябва да имат червен цвят; навсякъде той трябва да преодолява, за да бъдеш здрав. Той е тон. Червеният цвят носи съответствуващи трептения.

Съответствуващите трептения излизат [и от] другите лъчи и тогава човек е здрав. Щом вземеш основния тон и ще бъдеш здрав. В Шестата раса, когато изучавате музиката, няма да има лекарства за болните, но като дойдеш при един болен, ще му изпееш „до“ и той ще стане. Ще му кажа: „Хайде, стани и ела! Си, до, ла, си.“ И човекът ще стане. „Си“ е духовен тон, „ла“ е тон на равновесие. „Бо“ е тон на „до“-то, само на „до“ му турям „бо“. Какво значи „до“?

Да оставим тези философски обяснения. Философията е една обща наука. Всеки може да бъде философ, всеки си има своя философия. Хубаво е, че хората са философи; само лошото е, когато философите се [спорят/бият]. Защото [защищават] една теория, която не се спогажда с другите. Най-първо се спорят с езика, след туй спорят се с ръцете и по разни начини. Спорят се за разни философски разбирания, кой има право и кой не.

Това са посторонни явления в света. Светът както е създаден, умният човек, който е разбрал, противоречията за него са едно щастие. Например представете си едно същество, толкова голямо, колкото Земята, че паднала една канара от 10 тона на гърба му. Разбира се, тя за един вол, за един човек ще го смаже, но за едно такова същество като Земята, че паднали 10 тона, то ще бъде като една прашинка, играчка ще бъде за него.

Казвате, че някои неща тежат. Единственото тежко нещо е грехът. Той има тежест. Казвате: „Тежи ми нещо.“ Да, тежки работи са. Грехът е тежко нещо. Като се увие на гърба… Като сгреши човек, голяма тежест е. Кое е лекото, с което човек може да хвърка? То е доброто, то е правата мисъл, която въздига човека. Тежката мисъл е грешната мисъл, тежкото чувство е грешното чувство, тежката постъпка е грешната постъпка. Тъй трябва да разбирате. Тогава има смисъл. Казвате, че Земята тежи. Тежи Земята, грешна е, толкова грехове като [имат] хората. Тя е добила своята тежест от греховете на хората. Като престанат хората да грешат, Земята и едно дете ще може да я носи на гърба си.

Сега казвате, че Земята била твърда. Има хора, които малко особено разсъждават. Вземете една гайда, която е напомпана с въздух. Тя е лека, но

като я дигнеш, тежка е. Какво има в гайдата? Има някаква си материя, кората е само отвънка. Една малка кора има, а отвътре? Сега ние казваме, че учените хора разправят, че Земята около центъра си била твърда. Ще ме прощават хората. Земята е гайда, тя си има един гайдарджия, който свири, а ние играем. За някои този гайдарджия свири разни песни, тъй бамбашка свири. Някой път като свири, се радваме, някой път като свири, плачем, някой път се боим. Каквато песен засвири, такава ние правим. Когато гайдарджията е малко пиян (този гайдарджия има една слабост – да пие), като пийне малко, гайдата му вече…

Сега някои от вас може да считате, че това не е научно. Съгласен съм, не е научно. Де е онази наука тогава? Ако разбирате, че науката ще спаси света, ние имаме наука, нека ни спаси! Да, някоя наука ще спаси света, но коя наука? Не сегашната наука. Сегашната наука съвсем обърка работите. Тя газове прави, топове прави. Тя освен че няма да оправи работите, но ще ги забърка.

Знаете ли как се забъркват? Една млада мома бедна била, че се оплаквала от баща си и майка си. Казва: „Не искам вече, дотегна ми! Искам да се избавя от тяхната простотия.“ Намерила се една баба да ѝ бае и ѝ казва: „Аз ще те освободя от тези стари, от тези дядовци.“ – „Как?“ – „Ще ти намеря един млад момък.“ Тя ходила, разхождала се. Баща ѝ я пита: „Къде ходи?“ Майка ѝ я пита: „Къде ходи?“ Оженила се тя за младия момък. И той я пита: „Къде ходи?“ Тя като не отговори, налага я, бие я.

Та, сегашните наши теории в науката мязат на тази млада мома, която все излиза на разходка, но бой има. Питат я: „Къде си ходила?“ Бащата никога не хвърли една лоша мисъл на дъщеря си. Този, младият момък, закон има той, съдия е. „Как тъй ще съгрешаваш против моите закони? Ще пазиш реда и порядъка! Ще се връщаш навреме! После, няма очите си да отваряш! Бог е направил жената да гледа със затворени очи. Мъже няма да гледаш, опасно нещо е мъжът!“ Че най-опасното нещо е той.

Ако разсъждаваме сега тъй, както е, право е. Че е право, право е. Няма нещо по-опасно от мъжа и няма нещо по-добро от мъжа. И двете неща съдържа. Лош е той, когато не го обичаш. Но когато го обичаш, по-добър от него няма. И жената е тъй. Като не я обичаш, по-лоша няма. Но като я обичаш, по-добър ангел в света не съм виждал от нея.

Казвате, че туй не е религиозно, тъй не се говори. Ще ме извините, тогава аз си позволявам известни волности. В логиката има вметнати предложения. Цитират от някой учен автор, от някой поет, от някой законник, от някой философ, от някой историк. Има какви ли не цитати:

„пар екселанс“ (par excellence (фр.) – в най-висока степен, истински, съществено.), „ту би ор нот ту би“ (To be or not to be… (англ.) – „Да бъдеш или да не бъдеш…“, началото на най-известния монолог на Хамлет от едноименната пиеса на Шекспир) – ще цитират от Шекспир, за да се покаже, че знае английски, научил малко английски. Или да покаже, че знае малко френски, цитира: „пар екселанс“, после казва: „фет-акомпли“ (fait accompli (фр.) – свършен факт.).

Сега, тези състояния спадат към един живот. Съвременното човечество е попаднало в един стар живот, който е съществувал. Едно число, като му турите 25 нули, животът преди толкова време е съществувал. Но животът в това място, дето сега минаваме, е от останки. Сега ние сме се […] (Неразчетени стенографски знаци.), че изживяваме кармата на една изгубена вселена. Туй го казват окултистите. Как са го намерили, то е тяхна работа.

Как ще обясните греха в света? Казвате, че Бог направил света, като допуснал греха. Грехът, това е човешката свобода. Има грях – има свобода; няма грях – няма свобода. Какво ще кажете на това? По-голямо робство от греха няма, но и по-голяма свобода от греха няма. По-голямо робство от доброто няма, но и по-голяма свобода от доброто няма. Какво ще кажете на това? Как ще си го обясните? Аз няма да го обяснявам „пар екселанс“, „фет-акомпли“, „ефисо“ (може би effuse (лат.) – разточително; подробно.). Ако не знаеш доброто как да го направиш, по-голямо робство от това няма. Ако знаеш злото как да го направиш, по-голямо робство от това няма.

Но някои поддържат, че светът е създаден от злото и после е влязло доброто. Какво ще кажете на това? Това е една творческа сила, която е създала всичко. Следователно моделира се туй. Злото в света е една материя. Кое е доброто? Доброто е разумното, а злото е материята, от която тепърва се създава нашият живот. Следователно ние имаме работа с една неорганизирана материя, с една неорганизирана мисъл, с едно неорганизирано чувство и с една неорганизирана постъпка. Вследствие на това доброто влиза. Ние сме работници, трябва да организираме всичко това. Злото е това. Но от всичкото това зло, ако ние можем, ще се яви доброто в света.

Та, ние имаме един преходен момент. Казваме: „Защо злото съществува в света?“ То е една възможност, за да се яви доброто. Защото, ако злото не съществува като материя, от която трябва да работим, ние нямаме [с какво] да работим. Сега има с какво да работим. И като осъждаме дявола, че той е виновен, право казва: „Защо ме осъждате, че всичките прегрешения туряте

на мене?“ Отишъл при един философ, казал: „Всичката философия аз я създадох.“ Отишъл при майка, баща, свещеник, владика, държавник, казал: „Какво ме осъждате? Ако аз не бях, нямаше да има всичко това. Аз туй го създадох. Бъдете умни като мене. Вие не знаете как да грешите. Аз греша и казвам, че греша. Аз имам такова мнение. На Господа казвам: „Ето, така мисля.“ Ако един ден ми напълни моята празна глава и ме убеди, че не съм прав, аз се разкайвам. Но сега не се разкайвам. Мнение имам, философия имам. Поддържам само своята философия.“ Тъй казва този философ.

Сега вие питате: „Защо е дяволът в света?“ За да станете професори, за да станете владици, за да станете красива мома, за да станете красив момък, за да ви израснат мустаци. Това са твърдения, не са доказателства. Това са твърдения.

Ще цитира закона: „Не пожелай“ – казал Моисей. Но трябва да се определи кое именно да се не пожелае. Не трябва ли аз да пожелавам доброто? Че ако аз приложа Моисеевия закон, не пожелая нито любовта, нито мъдростта, нито истината? Какво не трябва да пожелаваш? Съгласен съм, „не пожелай“, но ако вие схванете буквално, ще извадите едно криво заключение, ще обърнете живота наопаки.

После, казвате: „Да любиш.“ Как ще любиш? Пияницата може ли да любиш? Не мога да любя пияницата. Мога да любя туй, което не е пияно. Туй, което е пияно, аз му свиря на него.

Не смесвайте един навик като пиянството с човека. Не смесвайте, че някой е учен, с неговата ученост. В какво отношение е учен? Да ме замотае, да ме обере, после да ме хипнотизира. Туй не е учен. Учен човек е един цигулар, който може да те научи да свириш. Учен човек е, който може да те научи на занаят. Учен човек е един лекар, който може да те излекува. Учен човек е един владика, който може да те просвети, да отвори ума ти и оттам насетне да се промени твоят живот. Всеки човек, който може да принесе нещо добро, положително нещо в света, той е учен човек.

Сега положението: „Ти си вече здрав.“ Най-първо, когато човек стане, той трябва да има предвид: „Не съгрешавай, за да не ти стане по-зле.“ Не се връщайте на вашите стари идеи. Често хората казват: „Как са живели нашите стари деди и баби?“ Като разбойници. Твоят дядо, докато умре, изяде най-малко 500 агънца, той продаде 100 вола, на 10 вдовици той продаде къщите, направи ги сиромаси. Ще ми говори за своя дядо, че бил нещо! За нашето минало няма какво да се хвалим. Ти му тури една точка. От 8000 години миналото ни е толкова мрачно, че Господ да ни е на

помощ. Сега ще ни казват, че еди-кой си народ бил велик. Благодарим за това величие, което е създало гробище, което е създало затвори, онова, което е създало всичките нещастия. Хвалят се тия хора, че са създали дом. Нищо не са създали. Съвременната култура нищо не е създала. Туй, което е създадено, се дължи на туй, което е дадено преди падението на човечеството. Като сме го изхарчили, едва малко останало от бащи и майки, които станали като вейки. Съдии, попове, проповедници, владици са останали като вейки.

Ще съди този съдия. Среща ме някой и казва: „Ти православен ли си?“ Първокачествен православен съм. Има ли нещо по-лесно да прославиш? Кой от вас не е православен? Кой не е хвалил жена си? Казва: „Като тебе друга няма.“ Преди да се ожени, така казва, но като се ожени, пак казва: „Като тебе друга няма.“ Преди да го осъди съдията, казва: „Като този съдия няма“ и когато го осъди, казва: „Като този съдия няма.“ Разбира се, че е хубаво, като него няма. Но какво няма? Злото го няма у него. И като го няма, и доброто го няма у него. Какво няма у него? Той е гайда, пълна с въздух, да свири. Като свири, да излезне въздухът, че тази мъртва гайда да стане жива.

Сега проповядват, че еволюцията… Но думата „еволюция“ в първоначалния език значи онзи разумния подтик на великата Божия любов, която иска всички онези същества, които са излезли от него, да използуват всичките блага, дарби, способности, сили, да бъдат щастливи, да използуват благата Божии. Те разбират еволюцията да използуват Духа Божи.

Тъй разбират сега еволюцията на хората. Но те са се отклонили, на тази еволюция главата не им съответствува. Запример имате неизвестните числа x, y, z. Допуснете сега, че на вас x е известен. Представете си, че x е вашата ръка, но неизвестна е вашата глава, неизвестни са вашите крака. От ръката трябва да намерите каква е формата на главата ви, какъв е дългият диаметър и късият. После да намерите всичките съотношения на частите на тялото. Като измерите ръката, този x, ръката има почти дължината на този напречния диаметър. Широчината на ръката съответствува приблизително на широчината на главата. Съответствие има. От ръката ще съдиш за главата. После, ще определиш от ръката колко е развита главата нагоре. [От] отношението между първия и втория пръст ще определиш от ухото нагоре колко е подигната главата. Този пръст показва доколко човек е морално развит. Отношение има. Който не разбира, той ще каже: „Единият пръст е по-дълъг, другият е по-къс.“ За мене дълги и къси пръсти не съществуват. Съществуват пръсти на съотношение. Показалецът показва един морален стабилитет. Двата пръста, които

ученикът дига, показват неговия стабилитет.

Сега, който не разбира, казва: „Туй е суеверие.“ Де ще намерим истината? Казват: „Човек трябва да бъде добър.“ Де е доброто? На кое място е турено доброто? Доброто е насадено (наследствено?). Ако ръката ти не е добра, ако главата ти не е добра, ти не може да бъдеш добър. В какво седи ценността на един нож? Ако дръжката му е златна, ценен е. Но ако целият нож е златен, нали още по-ценен е? Значи – в съдържанието на материята. Ако нашето тяло е направено от една фина материя, в какво седи ценността? Ценността на човека седи в ценността на материята, от която той е направен.

Устоят на човешкото тяло, моралните хора, добрите хора са хора с един стабилитет, съдържат една устойчива материя. Грешните хора имат една неорганизирана материя. Затова трябва да организираме. За бъдеще ще имаме цяла една школа, не както сега. Сега искат да преобразят престъпниците. Има в природата закони, с които може да се изправят престъпниците, както хората в работилницата изправят всичките счупени части на колелетата. Всички майстори знаят тези закони. Като дойдем до един човек, ще знаем как да го изправим.

Вземете един човек, който е женкар. Зад ушите му ще пипнеш, женкарството му ще го намериш зад космите. Може да е владика, какъвто и Да е, дали е мъж или жена, без разлика. Ще познаеш, пипни зад ушите. Този център отзад е. Няма скрито-покрито. Сега трябва да се радвате, че хората взеха да си стрижат косите, че по-лесно се вижда тяхното женкарство. Жените още си крият работите, но мъжете вече – „пар екселанс“, „фет-акомпли.“ Не е лошо, че един мъж е женкар. Сега аз искам да ви обясня, за да мислите малко по-правилно. Защото, ако този човек, женкар както го кръщават, той е богат човек, търси да вложи капитала си. Само жените може да купят стоката му. Защо ще го обвиняваме този човек? Стока има, ще я продава: 5 горе, 5 долу, ще я продава. Вие ще обяснявате, че този човек е женкар. Ще намери една жена, която е мъжкар – и тя има стока, че ще си разменят стоките, както сегашните държави правят.

Да ви обясня научно сега. Сега ще пристъпя научно де е противоречието. Понеже този орган на любовта, който произвежда тази любов, е толкова силно развит, тази енергия се набира и като не знае законите, причинява му болка и този човек иска да продаде, да излезе навън. Трябва да има една жена, на която органите в мозъка да са силно развити, трябва да намери жена мъжкарка и тя веднага ще асимилира тази енергия. Ще стане една обмяна на силите. В него ще стане едно подигане. То е както когато е

подута ръката на човека, че трябва един компрес, да извади тази нечиста материя. Така набраните енергии в мозъка трябва да намериш място да ги туриш на работа.

Има много религиозни, на които тези органи са силно развити, че се развива много енергия и те стават фанатици. Религиозните хора трябва да намерят религиозни като себе си, да стане една обмяна, да стане едно трансформиране. И в религиозно отношение трябва да стане обмяна, в научно отношение трябва да стане обмяна, навсякъде трябва да стане тази обмяна правилно и тогава хората заживяват един правилен и добър живот. Когато обмяната не е правилна, тогава се раждат всичките противоречия.

Според този закон, ако този орган в неговия малък мозък е силно развит и дойде една жена, на която органите са слабо развити, казвам: „Този мъж не е за тебе, понеже и ти не си за него. Ще му намериш една жена мъжкарка, обмяната да става правилно.“ Или другояче казано: при големия извор тръбите трябва да бъдат големи, при малкия извор тръбите трябва да бъдат малки.

Разумно трябва да разсъждавате. Ние може да турим ред и порядък. Природата никога няма да измени своите действия, нито онова, което ние сме начертали. И ние, като не разбираме, влизаме в стълкновение със законите на природата, на Бога. Казвам: Не разбираме закона. Без да разберем закона, ние искаме да се оправи този свят. Когато един човек ни говори, ние го заставяме да върши престъпление. Той иска да прояви любовта си, някой го ограничи. Като го ограничи, този човек се скрие да върши престъпление.

Та, Божественото казва на този човек: „Сега ти стана здрав.“ Значи неразбиране. Този човек седя 38 години, той се пречисти, стана една обмяна между него и Христа. М Христос му казва: „Не съгрешавай вече, за да не ти стане по-зле.“

Сега, как може да измениш възгледа? Допуснете сега, че аз ви проповядвам и вие казвате: „Като приемем Новото учение, какво ще внесе в света?“ Хубаво, казва[м]: Ако туй учение не може да подобри вашия живот, нищо не може да внесе, стойте настрана. Но ако от това учение зависи вашето бъдеще, вашето щастие, тогава съжалявам. Ако вие приемете, аз не печеля нищо, вие печелите. Но [аз] не губя нищо. Защото, според този закон, ако вие не приемете, аз ще намеря хора, които да приемат. Аз ще ги извадя от камъните някъде и ще намеря тези хора. Казвам: Най-после жабите ще направя хора и пак ще им проповядвам. И

Христос казва, че Бог може от тези камъни да извади чада на Авраама. Ако вие не приемете, Бог от камъните ще извади.

Та, сега, туй е здравословно състояние. Трябва една здрава мисъл на любовта. Една здрава мисъл на любовта аз считам тази, която може да тури в една естествена връзка твоя ум; която може да тури в една естествена връзка твоето сърце и в една естествена връзка твоята воля. И тогава ти ще имаш положението на един здрав човек. Трябва да бъдеш свободен да се проявиш тъй, както ти е определено. Сега трябва да имаме известен принцип: трябва да оставим всеки човек да се прояви, тъй, както са го научили хората. Едно естество да се прояви в своето естествено състояние, както един извор, не да се прояви, като го помпират с помпа. Аз не говоря за такова състояние. Сегашните хора с помпа карат някой извор да тече. Като спре помпата, престава изворът.

От големите ограничения, които сега съществуват, ние сме създали най-голямо зло в света. Този закон Бог го е спазвал. Казвате: „Защо Бог позволи прегрешението в райската градина?“ Той не искаше да реагира на човека. Туй е великото. Не искаше да реагира. Той му каза: „Ако бутнете от това дърво, тъй, както не разбирате тези закони, ще умрете.“ Казва: „Може да вкусите от това дърво, но ще дойде един живот на големи промени, на страдания, но причина сте вие за това.“ Но остави ги свободни. Обаче те малко се усъмниха в това твърдение и го намериха вероятно, че е така.

Сега някой път вие питате: „Защо именно човек сгреши?“ Защото е свободен [да греши], но е свободен човек и да се изправи. Млад греши, стар се изправя. Когато старият се изправя, младият добре живее. Има съотношение. Всякога може да съдите от едно поколение какво ще бъде следващото поколение – от старите хора. От старите хора ще знаете какво ще бъде младото поколение, От младото поколение, което сега живее, ще знаете какви ще бъдат старите хора. Хубавото в сегашното поколение, в младото поколение, е това, че всички търсят свободата. Туй е отношение. Свобода значи как да се употреби доброто в дадения случай. Туй е хубавото. Сега младите не че не правят, но да станат умни, да знаят, при какви условия може да употребят злото и при какви условия може да употребят доброто.

Та, ако вие турите ножа си в гръкляна на една кокошка, добро ли ѝ правите? Когато един човек тури ножа си на човека на корема и направи разрез, ще намери затвора. Лекарят разреже корема, изчисти го, зашие го. Не само че не го затварят, но ще му дадат 5–6000 лева. И в ума на онзи е да направи такава операция. Та, сега как ще оправдаете? Казвате: „Операция трябва да направят“, но операция трябва да направят на място. И в

търговско отношение операции има, и в морално отношение има операции, но тази операция трябва да бъде нормална, да е належаща, нужда да има от нея.

После, ние имаме друго едно положение. Аз слушам много религиозни хора да казват: „Аз вярвам в Христа.“ За мене туй нищо не значи. Ти вярваш в Христа, но трябва да живееш както Христос е живял. „Аз не трябва [ли] да поддържам Неговото учение?“ Не само да го поддържаш, но туй учение ще влезе в живота. Тези хора още на вяра са християни, те са хафиф християни. Аз мога да ви кажа кои са правите вярващи и кои са християни.

Турците имат такива хавани, дето си чукат житото, такава чутура има, дето си чукат кафето. Един кафеджия си чукал кафето и пъшкал: „хъ, ха“. Минава един и казва: „Слушай, защо вършиш две работи? Ти чукай кафето, пък аз ще казвам „ха, ха“. Станали ортаци. Онзи счукал кафето, а вторият казвал само „ха“. Но турчинът нищо не му давал. Направи кафеджията кафе и парите турял в едно чекмедже. Онзи го дал под съд. Отиват при един турски кадия. Казва: „Господин ефенди, аз си чуках кафето. Този господин иска да ми стане ортак: аз да чукам кафето, той да вика само „ха“. – „Е – казал съдията, – ортаци сте. Сега ти като пускаш парите, те нали казват „тин“. Туй „тин“ е за него.“

Та, има едни християни, за които е само „тин“. Кафеджията, който чукал кафето, и той е християнин. Който не чука кафето, за него – само „тин“. И те са християни, които казват „ха“.

Сега ще преведете. Човек трябва да бъде активен, да приложи онзи принцип, който Христос е приложил във всички области на живота. Да няма област, дето да не може да се приложи Христовото учение. Сега ние казваме: в Англия е позволено на човек с всичко да се занимава. Не ти забраняват, но като бутнеш политиката, там не ти позволяват. Навсякъде тази свобода я няма.

Ще дойде ден, когато ние трябва да бъдем разумни във всичките си постъпки. Ето аз какво разбирам: работата на главата не трябва да се замества с работата на стомаха. Стомахът никога не може да разреши онези проблеми, които главата може да разреши. И другото положение: главата никога не може да разреши онова положение, което стомахът разрешава. И стомахът, и главата никога не може да разрешат въпросите, които белите дробове разрешават. Следователно главата е на мястото си, но стомахът е подкрепа на мозъка. Следователно той трябва да достави храната, провизиите отдолу, за да може мозъкът [да има с] какво да мисли.

Мозъкът ще изпраща капитала на стомаха, за да може стомахът добре да работи. Сега ние сме изместили работите. Ние мислим, че стомахът може да свърши работата на главата или главата може да свърши работата на стомаха.

Няма да заставяш стомаха си да работи повече отколкото трябва. Сегашните хора искат да внесат едно равноправие на труда. Най-първо трябва да освободят стомаха си. Три пъти му давате на ден да работи по 3 часа, това са 9 часа работа. Е, кой така работи? Един работник отвън колко часа работи? (– „8 часа.“) Три часа е определено да работи. Девет часа имате за стомаха. Колко часа трябва да работи мозъкът? Колко часа трябва да работят белите дробове? За бъдеще, бъдещата наука ще разреши този въпрос. Вие ще поставите любовта като основа. Стомахът трябва да работи, но ние ядем повече отколкото трябва. В сравнение с миналото ние ядем малко. В сравнение с един мамонт, който е изяждал толкова много, колкото един човек не може да изяде за 20 години, в сравнение с допотопните животни ядем малко, но в сравнение с бъдещите ние ядем много. Някой казва: „Аз ям малко.“ Как малко? С твоето ядене, което ти на ден употребяваш, може да се хранят един кошер пчели, ще ядат 20 години. Една пчела колко може да изяде в сравнение с това, което човек изяжда?

Та, казвам: Сегашните лекари определят колко грама от всички вещества трябва да вземеш на ден. Колко белтъчини, колко мазнини и т.н. Те определят по един механичен начин. Ти може да вземеш колкото мазнини искаш, но колко от тези мазнини ще бъдат асимилирани? Твоят организъм ще ги върне, не работи. Ти може да изядеш цяло агне, но колко ще извадиш от това агне? Това е въпросът. В Индия индуските йоги на ден ще изядат по 100 грама ориз, някои и по 50 грама, но той ще извади от него 10 пъти повече хранителни вещества, отколкото един човек, който яде 5 пилета на ден. Той седне, че дъвче, дъвче, всички хранителни вещества се асимилират. Съвременните европейски народи седят и ядат и мислят за друго. Никога не се позволява като ядеш, да мислиш за други работи. Ще мислиш само за хляба, понеже имаш едно свещено нещо. Христос казва: „Аз съм хлябът.“ От това жито ти имаш една свещена работа. Ако не разбираш житото, не може да разбираш и от живота. Ако може да разбереш смисъла на този живот в житото, ти ще почнеш да разбираш живота на другите хора, няма да ги измъчваш. Ти ядеш несъзнателно и после казваш: тази болест се явила, онази болест се явила. Всички тези болести, които сега съществуват, показват едно отклонение във всяка една работа: и в умствено отношение, и в сърдечно отношение, и във волево отношение.

Тогава казвате, че вярвате в Христа. Христос казва: „Ето, вие станахте

здрави. Не съгрешавайте, да не ви стане по-зле.“ Сега някои мислят, че като станат християни, че не може вече да съгрешат. Туй е вярно, аз съм съгласен, но туй е само в петата степен. В степените има: обръщане, покаяние, спасение, възраждане, новораждане. Новораждането е шестата степен. Когато ти минеш в шестата степен на живота, тогава всичките ти погрешки са изключени вече. Но до шестата степен ти трябва да бъдеш крайно внимателен, може да направиш погрешки. „Роденият от Бога грях не прави“, но докато се родиш, може да правиш. Тъй както пеперудата, докато е пеперуда, пакост не може да прави, но докато е гъсеница, всякога може да развали едно дърво.

Казвам: Всеки, който се е родил от Бога, той е християнин. Той е християнин на обръщение, християнин на покаянието, християнин на спасението, християнин на възраждането. Най-малко християнинът има едно новораждане. Седем степени християни има сега. От първата степен на обръщението милиони има от тях. Сега всички минават за християни. Онези, които са родени, те са силни хора, те са богати хора. Новородените от Бога са хора, които може да оправят този свят, да турят ред и порядък. Само разумният техник, само разумният инженер може да измисли нещо, което е за полза на човечеството. Само разумният лекар може да измисли нещо, което е за полза. Но глупавият може да развали работата.

Сега както ви представям работата, понеже влизате в контраст с вашите вярвания. Например, ако някой ми каже, че не съм толкова красив. Красотата е един резултат. Силата на човека не седи в неговата красота. Красотата е външната страна. Красотата трябва да произтича от моята мисъл, красотата трябва да произтича от моите чувства и красотата трябва да произтича от моята воля.

Но мисълта произтича от любовта. Никога не може да имам права мисъл, ако нямам в себе си Божията любов. И следователно, ако имам тази красота, [тя] трябва да произтича от моята мисъл и от моите чувства. А всичко това произтича от закона на Любовта, който се обективизира отвън.

Но има една красота външна. Тя не е изработена, тя е маска, която може да се слага на лицето. Под „красота“ се разбира онази красота, която е изразителна. В това лице, в тази мисъл, в това чувство, в тази постъпка виждаш едно движение. В това е красивото лице. Като видиш едни очи, които изразяват подвижната мисъл, ти никога не може да го забравиш. Онова хубавото лице на мисълта никога не може да го забравиш. Аз разбирам красиво лице онова, което изразява доброта, честност, справедливост. Един човек, който всякога може да застане на твоята страна, да ти помогне, туй е красивият човек, туй е добрият човек,

благородният човек. В красивия човек трябва да влезе чувството на красота, туй равновесие, което съществува в човешката мисъл.

Та, казвам сега: Как може да се възпита човек? Вие не сте правили опити какво влияние може да упражните върху себе си. Да кажем, имате една мрачна мисъл в себе си. Молите се, това, онова, не минава тази мисъл. Направете един опит. Направете един опит, без да ви кажа какъв е. Хвани си показалеца с трите си пръста и кажи: „Може ли този пръст да ми помогне в тия мъчнотии?“ Подръж 5 минути. Не помага. Хвани втория, дръж го 5 минути и кажи същото. Пак не помага. Хвани третия пръст. 15 минути като дадеш, ще се махне това състояние. Може да не знаеш философията, но като хванеш тези пръсти, ще кажеш: „Случи се тъй.“ В природата даже много хора, които боледуват, хващат се тук и там. Дойде един лекар, той се мърда. Един човек, който много се мърда, той оздравява скоро; който не се мърда, мъчно оздравява. Бутай се. После започни отдолу. Някой път може да буташ отдолу на ръцете си, не помага. Не се обезсърчавай. Събуй си чорапите и [си] хвани пръстите на краката. Като дойдеш до третия пръст, ти си в областта на физическия свят.

Като те хване туй състояние, направете опит. Не да го вземете като едно верую. Направете опит. Ако има резултат, добре, правете. Но ако няма резултат, хич не бутай пръстите. Онези от вас, които искат да придобият една наука, трябва да правят опити. Няма защо да се матахарате. Ще кажете: „Възможно е“, пък аз не трябва да се матахарам. Някой път аз се чудя защо ви говоря. Тези хора не ми плащат нищо. За такава една лекция за краката най-малко 1000 лева в една школа биха ви платили. Когато Гал издал френологията си, че не знаел един орган на геройството, защо някои животни са смели, решителни. Казал му един прост човек, който развъждал петли: „Аз ще ти кажа. Колко ще ми платиш?“ Човекът се интересува. Показал му един кротък петел. Той му пипнал главата. Показал му един боен петел и веднага Гал познал де се намира човешката смелост. На този простия човек трябваше да плати за този урок.

„Ето сега ти си здрав.“ Аз бих казал така: Сега ти си здрав, изпълнявай волята [Божия и] всякога ще ти бъде добре, ще успяваш и ти, и домът ти, и децата ти, каквото вършиш, ще се благослови.

„Благословен Господ Бог наш“
„Отче наш“

Ще направя една малка забележка, да не остане някаква отрицателна мисъл. Съществува една култура на човещина. Не са консервите, които

спасяват света, но са плодовете, които образуват консервите. Не ме разбирайте криво, че отричам културата на консервите. Хубава е тази култура, но онова, което носи живот, са пресните плодове. Те носят живот. Култура на човещина, за нея проповядвам сега. Не ти трябва култура на консервите. Трябва онова, което оздравява човека.

24-та неделна беседа, държана от Учителя
на 18.III.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_03_21 Мистичната чаша. Хигиена на душата

МИСТИЧНАТА ЧАША. ХИГИЕНА НА ДУШАТА

Сряда, 5.30 часа сутринта

(Небето чисто, звездно. Времето тихо и топло)

Добрата молитва

„В начало бе словото“

Ще прочета 3-та глава от първото послание към Коринтяните.

Говори се за външните условия. Когато се разваля времето, каква полза има и когато се подобрява, каква полза има. Някой път времето принася полза и някой път принася вреда. Вятърът, който духа и дъждът, някой път ни напакостяват. Например, някоя жена тъкмо си замазала къщата и дойде дъжд и измие всичката мазилка и остане пак старата. И тогава всичката работа отива напразно.

Разприте произтичат когато вървите по път, дето има прах и ти дишаш праха. Тогаз и ти кашляш и онези, които вървят с тебе. Ще вървиш разумно. Все ще дигаш прах, но трябва да гледаш по-малко да дигаш.

По повод на приготвената тема: „Колко тежи доброто“, най-тежкото нещо в света е злото, грехът, а пък най-лекото е доброто. Когато хората съгрешат, казват: „Тежи ми!“ (Учителят чете теми. Като прочете в една тема, че доброто е най-лекото, а грехът най-тежкото, Учителят каза:) Научно го е доказал. Как да разбираме тия думи: Всяко нещо на своето място тежи. И доброто и злото си имат тегло. На български тази дума „тегло“ има двояко значение, означава и страдание. В това отношение езикът не е богат. Теглото на доброто произвежда едно приятно усещане, а пък теглото на злото произвежда усещане на неприятност. Да кажем, че двама души свържат един човек във въже и го теглят долу. Този човек колко ще тежи? Допуснете, че човек е 60 кг. Двама души го теглят. Колко ще тежи доброто? Приблизително като правило всеки един човек може да носи толкова, колкото тежи самия той. Приблизително силата на човека е равна на неговото тегло. Човек не може да носи по-голяма тяжест, отколкото тежи той. Някой път има изключение. Ако един човек е 60 кг. И другите двама здравеняци, които са по 70 кг., го теглят, той ще тежи колко? Да кажем, че един човек преди да се оженил е имал определено тегло. Като се ожени, колко ще тежи? Жената всякога означава живота. Това, което живее, туй е жената в нас. Под женене винаги разбирайте живота, начинът, формата, в която животът се изразява. Някои се заблуждават с външната форма на нещата. Едно писмо може да е красиво

външно без да има съдържание, а някой път може да е грозно, но да има съдържание. Някой път може да е красиво, но няма писано. Красотата трябва да има съдържание.

Сега ще се спра върху хигиената на душата. При сегашните условия на човека не е необходимо вяра, вяра всички имате. И знанието не е толкова потребно. Всички имат знание и даже имат повече знание, отколкото им трябва. И вяра имате повече отколкото ви трябва, вярване имате. Вие сте толкоз богати, че не знаете къде да вложите капитала си. Пребогати сте. И всички страдате. Да знае човек да живее, това е да знае, къде да вложи капитала си и от придобитото човек се ползува. Опитността, която може да придобиете днес, това е ползата.

Например, мъчи те една мисъл. Някоя мисъл може да те мъчи. Може да се мъчи детето от мисълта, че майка му не е там и не му дава мляко, храна. Може би, това е една от причините. Може би детето има една спънка в люлката, усеща спънка в краката си, в стомаха си. И ти, ако разбираш тази спънка, може да помогнеш. Но и възрастният може да плаче. Няма човек в света, който да не се нуждае от известна помощ.

Сега за хигиената всеки може да говори. Аз съм слушал мнозина говорят за хигиена. За хигиена на храненето, за хигиена на дома, че той трябва да бъде чист. Сега от хигиената зависи здравето на човека. Хигиената, това е едно от условията за живота. За живота, който е вложен в тялото, трябва да се спазват ония условия, с които Бог е заобиколил живота. Бог заобиколил всеки живот със специфични условия и за да бъде човек здрав, той трябва да спазва ония условия, които Бог е положил. И като ги измени, всякога той ще се натъкне на известни мъчнотии.

Представете си, че един заяк дойде между хората и измени своите условия на живота. Ако един вол дойде между хората, какво тело ще му се даде, или някоя птица, каквато и да е? И всички животни, които са дошли на гости у хората, са станали слуги на хората, с изключение на някои, които са били умни. Например, щъркелът идва на гости при хората, но те не са го впрегнали на работа. Също така и лястовичката, но с гъските и патиците не са постъпили така. Лястовицата и щъркелът минават за свещени птици. И ако убие някой лястовица или щъркел, казват, че ще му се случи нещо лошо. А пък кокошката и гъската не минават за свещени птици. Някой казва: „Какво да правя при тези лоши условия, при които се намирам?“ Че щъркелите се намират при много лоши условия. И трябва да се попита, по кой начин щъркелът е съумял да накара човека да благоговее пред него, човекът, който се отнася така лошо към всички други животни. Как ще обясните вие това положение. Или как е съумяла лястовицата да внуши на

човека това чувство към нея. Отде е дошла на човека тая мисъл, че той не трябва да разваля гнездото ѝ. По някой път се случва да ѝ развали гнездото, но в редки случаи.

Светия се нарича всеки един човек, който спазва хигиената на душата. Човек, който живее нечисто, няма разбиране. Външната чистота е един резултат на вътрешното разбиране на човека. Има хигиена не само на тялото, но има хигиена на чувствата, има хигиена и на човешката мисъл. Например как се написва цифрата 1, какво число е 1-то. Положително число ли е или отрицателно. Живият въглен, положително число ли е или отрицателно? Живият човек е положително число, а умрелият човек е отрицателно. Каква е разликата между едно положително число и едно отрицателно. Положителното може да израсне, има сила в себе си да израсне, а отрицателното няма тази сила. Живият човек сам може да стане от леглото, а мъртвият сам от леглото не може да стане. Други трябва да го дигат. Следователно, всички отрицателни числа имат нужда от помощ, нуждаят се от външна помощ, а пък всички положителни числа имат силата в себе си. Та в дадения случай, някой път когато аз употребявам думата положително число, разен смисъл му се дава. Под думата положително число, разбирам онзи, на когото силата е в него и може да направи нещата. А пък кажа на някой човек и той казва: „Нямам условия!“ Този човек е някое отрицателно число. Някому казвам: „Трябва да живееш добре!“ Той казва: „Нямам условия.“ Той е числото две. Добре, но тогаз какво е числото 3. Едно, две, три – трите, в дадения случай, е числото, което може да спаси едно отрицателно число. И как ще го извади? Как ще го намериш? Ти, с числото 3 как ще си помогнеш? От числото 3 трябва да извадиш 2-те и да остане 1-то. Как ще направиш това?

Някой път, ако разбирахме от музиката, не че не я разбирате, но ако разбирате философията на музиката, както аз съм изучавал музиката, много работи могат да ви станат ясни. Аз считам музиката, целият човешки живот е построен музикално. Всички човешки състояния, всичките човешки мисли, чувства и постъпки се изучават чрез музиката. Целият живот се изразява чрез музиката. Всеки един организъм, който не се изразява музикално, той вече има едно болезнено състояние. Вие никога не можете да внесете здраве в организма, ако не спазвате музикалните правила, които природата е турила в човешкия организъм. Например, човешкият организъм има тона „до“. Но това „до“ не е така, както при обикновеното пеене. Това „до“ си има своите амплитуди, тези тонове се движат спирално. „До“ се движи спирално. Ти в живота, за да вземеш един тон правилно, трябва да го вземеш спирално. Вибрациите, трябва да вървят от долу на горе, когато на физическото поле вибрациите се разпространяват наоколо. Тогаз имаме обикновеното механическото

пение. Та най-първо има едно вътрешно пеене, ти трябва да се научиш да пееш в мисълта си. Трябва да се научиш да пееш в чувствата си. Едното пение е в мозъка горе, другото пение е долу, в слънчевия възел, а пък третото няма да ви го кажа къде е. Има и трето пеене.

Да допуснем, според сегашното пение, че имате „ми“. „Ми“ съставлява третата нота в тази гама, за която говорим. В до-мажорната гама няма полутонове. Между всичките тонове има цели тонове. Между „ми“ и „фа“ има цял тон, също така и между „си“ и „до“. Да оставим сега това. Друго яче са наредени тоновете. Защото сега, в сегашната гама „фа“ е понижено. В сегашната гама вие „фа“ не може да го понижите, но може да го повишите. А пък в сегашната гама „си“ не може да го повишите, а може да го понижите, защото щом го повишите ще имате „до“. А пък щом понижите „фа“, ще имате „ми“. В тази, естествената гама или в гамата на живота, ако имате едно понижено съзнание, всяка понижена нота съставлява и изразява едно вътрешно състояние. Щом имате „ми“ понижено, понижението е във вашия ум. Щом имате понижение в „ла“, то е понижение във вашите чувства. Следователно, за да уравновесите, за да може да излезете от това противоречие на живота от една понижена мисъл или от едно понижено чувство, за да излезете вие от това трудно положение в музикално отношение, трябва да повишите „фа“ с половин тон. И тогаз ще имате, според тази гама, „фа“ диез. А пък „фа“ представлява днес материалния свят.

Щом е понижен вашия ум, щом са понижени вашите чувства, непременно трябва да повишите резултатите. Сега да ви обясня тази мисъл. Представете си, че „ми“ представлява един учител от гимназията, „ла“ представлява самото заведение, гимназията. „Фа“ е ученика на материалното му състояние, например, той изразява, как е облечен ученикът, има ли пари и пр. Този ученик да кажем, че няма достатъчно пари, а трябва да учи. „Фа“ подразбира, в дадения случай, че той трябва да учи. Ако не учи, ще се намери на тясно. „Фа“ е ученика, облечен в материалния свят. Този ученик трябва да бъде в повишено състояние. Ако го понижите, работата е свършена. Когато говорим, че ти трябва да повишиш своето състояние, трябва да повишиш „фа“, в материалния свят.

Някои казват, че нищо не трябва да учат. Трябва да учиш, защото иначе нищо няма да излезе от тебе. Ти казваш: „Аз мисля, че зная.“ Я ми изпейте „фа“. (Всички пеят „фа“) Вземете „до“. (Всички пеят „до“) Във вашето „фа“, което вземате, имате понижение с две трептения. Тонът не е такъв, какъвто трябва да бъде. Когато пееш, някой може да каже: „Ти не можеш да вземеш тона верен.“ Най-първо всяка една мисъл трябва да е вярна, всеки тон трябва да е верен и всяка една добра мисъл трябва да е взета

право. Мисълта, когато е правилна, трептенията ѝ са определени, защото в тази гама на живота всички тонове са точно определени. В тази гама тоновете се движат, имат и движение. Те са живите тонове на живота. И в тази жива музика ти, някой път, може да пееш механически, да чувстваш само нещата или само да ги мислиш. Някой път чувстваш, че между умът ти и сърцето има отношение. И това го наричат, в сегашната музика, вдъхновение, въодушевление. А пък това е разумното. (Учителят пее „до“) За да изпееш „до“, трябва да си представиш нещата. (Учителят пее „до“) Това е амплитудата на „до“. (Учителят понижава и повишава малко „до“) В един кръг се движи. И тогава гамата ще я пеете така: „до“ с малки понижения и повишения. (Така изпява Учителят и „ре“ и „ми“) Изпейте това всички. (Всички изведнъж пеят „до“ с понижение и повишение)

Някой ще каже: „Какво ще придобия като пея?“ Най-първо ще почнете да изучавате закона на дишането. Дишането си има свой тон. Ти не може да дишаш правилно, ако намалиш тона на дишането. И яденето си има свой тон. Ти не можеш да ядеш правилно, ако намалиш тона на яденето. Също така и движението си има свой тон. Ти, като излезеш от къщата си, ще се спреш и ще вземеш тона на движението. Трябва да има хармония във всички твои мускули и нерви. Ако ти така вървиш, ще придобиеш сила. Но ако не вземеш правилно тона, ще кажеш: „От тази точка не съм доволен.“ Или отиваш при някой човек. Ти трябва да намериш тона на този човек. Например отиваш да проповядваш на някой човек, но не си намерил тона и той ти казва: „Не искам да те слушам.“ Като му намериш тона, ще му пееш на неговия тон и ще съединиш своя тон с неговия тон и тогава ще знаеш как да му говориш и ще знаеш как да му помагаш. Щом не знаеш неговия тон, няма да се разберете. И казваш: „Ние не се разбираме.“ Тази музика е потребна.

Някой път аз гледам известни дисонанси. Нямам време, можем да направим опити. Двама души, които са скарани, музикално ще ги примирим. И известни парчета ще пеем, няколко парчета. И те ще се повторят. Някой път има скарване между вашия ум и сърце. Има известни дисонанси вътре. Ти казваш: „Не съм добър човек!“ Какво подразбираш под това, има някакъв спор между вашите мисли и чувства. С кого спориш? Ти спориш със своята плът. Стомахът ти казва сега: „Дай нещо!“ Нещо иска да яде. А пък нещо казва: „Не му давай!“ Искаш да пиеш нещо сладко, някой сироп или някое хубаво винце. И казва: „Дай!“

Отива един при един български свещеник и казва: „Не зная тая работа, аз съм въздържател.“ Нещо му казва, да пие малко винце. Казва си: „Дайте му малко, но опасявам се, че като му дам малко ще иска повече. Тогаз

какво да го правя?“ Онзи му казва: „Синко, Господ да ти е на помощ!“ Дай му да пие, но какво? Сладко вино! Не му отказвай, дай му да пие. Иска да яде. Дай му да яде, но дай му нещо хубаво. Намери оня, основния тон, който Бог е положил. Всички блага в света, които Бог ги е създал заради нас, не безразборно всяко нещо трябва да бъде на своето място. Ние грешим понеже взимаме нещата не на време. Ти ядеш не на време, дишаш не на време, пееш не на време, говориш не на време. Там ти е погрешката. Не че много говориш. Не е лошото в многото говорене, но лошото е, че не е на време.

Та всичко сега трябва да става на време. Сега, например, вие отивате при някой приятел. Той е болен, неразположен е. Лекарят казва да не му се говори, а ти отиваш и бъбриш и му казваш: „Чакай да ти кажа това-онова.“ Ти можеш да му говориш, но как? Не му говори, но му изпей една песен, че той като е болен да стане. А пък ти не го дигаш от леглото, а му разправяш. Ти му казваш: „Как стана тази работа?“ Той ти казва: „Изпотих се и след това се простудих и заболях.“ Ти му казваш: „Толкова глупави неща правят ли се? Ти ще умреш.“ И онзи си казва: „Да се махне този оттук, да не ме смущава.“ Най-после му казва: „Махни се оттук!“

Като отидеш при някой болен от ревматизъм, вече имате едно понижение на тона. Някой тон е понижен. „Фа“ е понижено. За да повишите „фа“, произволно не може. Трябва да понижите други два тона. Що е повишение? Представете си, че имаме една пружина, ето „ми“, ето „ла“. И ако аз огъна от две страни тази пружина, то центърът ще се издигне, нали? Следователно, когато две страни ги понижаваш, то центърът ще се повиши. Тогаз ако имате огъване, „ми“ и „ла“ ще се понижат, а „фа“ ще се повиши. С повишението на „фа“ имате вече тониране на вашия ум. За да се тонирате умствено, непременно трябва да повишите „фа“.

Тази работа е неразбрана. В неразбраните работи седи знанието. Така че, неразбраните работи знаете, а пък разбраните не знаете. Това, което разбирате, не го знаете. Аз ви разправям нещо, което не го разбирате, но го разбирате. Някой казва, като му разправям: „Аз това го разбирам, зная го, че е така, но ме смущава, че не мога да си го разясня.“ Ако ти си женена и мъж ти е неразположен към тебе и децата са неразположени към тебе, към майка си? „Ми“ е мъжът, „ла“ са децата. Двете страни са огънати. Майката в материално отношение значи, не трябва да бъде бедна и болна, но трябва да бъде здрава жена и богата. И пари да има и умна да бъде, да респектира и децата и мъжа си. Да им каже: „Какво ви трябва?“ – „Това и това.“ Да ги облече всичките. И мъжът и децата ще се обърнат тогава, а тя ще изпъкне. Тя им дава нещо. Но, ако ти си изпъкнал горе, като някой гол връх и нищо не даваш и ако ти искаш да вземеш първо място в къщи, а пък

други са огънати и понижени и нищо не дава[ш], тогава ти не можеш да помогнеш на себе си.

Когато твоят ум и сърце са огънати, твоята воля трябва да бъде силна, за да изпъкне по надолу. Но когато пък ти искаш да тонираш сърцето си, тогава е обратната посока, ще повишиш „ми“ и „ла“, а пък ще понижиш „фа“. Тогаз имате „фа“ в естествената гама. Ще понижите „фа“. Всички християни и Христос е проповядвал, учил, че трябва да се отречем от материалните работи. Той е понижавал „фа“, музикално е понижавал. Значи, за да мислиш правилно и за да се облагороди твоето сърце, ти трябва да се освободиш от всички материални средства в света, които спъват положението ти. Образувай една огнена площ и ти ще имаш формата на тази огнена площ. Имаш чаша. В тази чаша ти няма да туриш свое съдържание. В тази чаша ти ще туриш съдържание отвън. Чашата ти ще бъде празна и ще отидеш в Божествения извор да го напълниш. И ако умът ти – „ми“ не го повишиш и ако сърцето ти не го повишиш, за да образуват чашата, в която да се влее Божествения нектар, ти няма да се ползуваш от Божествените блага.

Следователно, за да се ползуваш, ти трябва да повишиш ума и сърцето си и трябва да понижиш волята си. Повиши ума и сърцето си и понижи волята си! Да не желаеш да стане както ти искаш. Ще огънеш твоята воля. И като се огъне твоята воля, тогава Господ ще ти сипе в твоята паница и ще имаш какво да ядеш. Вие сега не искате да огънете вашата воля. В дадения случай, според закона на музиката, за да приемеш едно Божествено благо, непременно ти трябва да понижиш на половин тон волята си и тогава тази воля, като я понижиш, ще имаш всички условия. И тогава Божията воля ще дойде. Като понижиш своята воля, тогаз на това място, на половината тон, ще дойде Божията воля и ще работи. Инак, ако не понижиш твоята воля, ти ще направиш сума глупости. Ако мислиш, че нашата воля трябва да бъде господар, ние сами трябваше да създадем себе си, а пък ние сами не сме се създали. И следователно, Онзи, Който ни създал е извън нас. Тогаз, какво ще правиш, ако ти дойдеш в стълкновение с оная воля? Ако едно гърне дойде в стълкновение с онзи, който го е направил, тогава какво го очаква? Това гърне е гърне до тогаз, докато е в съгласие с господаря си. Но, ако гърнето почне да се търкаля само по пътя, както е добило воля, това гърне, очаква го някаква катастрофа.

Философията седи в това: имаш едно състояние, лошо, нали така? Това лошо състояние зависи от повишението на твоята воля. Злото е в човешката воля. Това лошо състояние зависи от туй, че имаш едно неестествено повишение на ума си, сърцето ти се понижило и волята ти се понижила. Или пък сърцето ти се повишило и тормози ума ти. Винаги

законът е: Ако повишаваш ума и сърцето си, едновременно ще ги повишаваш! Или ако ги понижиш, едновременно ще ги понижаваш. А волята трябва да бъде сама, отделно. Ако я понижаваш или ако я повишаваш, сама трябва да бъде, за да имаш резултат. Тогаз ще имаш една хармонична музикална форма, с която можеш да работиш. Ако вашият ум е положителен и ако вашата воля е положителна, вие ще се намерите в едно противоречие.

Например, някой казва: „Това, което аз мисля е право!" Не, защото ти мислиш е право, но нещата и вън от твоята мисъл трябва да бъдат прави. Нещата сами по себе си трябва да бъдат прави. Не, че аз чувствувам, че нещо е право, та затова е право, но нещата и без да ги чувствувам трябва да са прави. Това, което аз чувствувам, трябва да е самата реалност. Някой казва: „Ти трябва да имаш добри чувства към мене!" Казвам му: „Слушай, ти трябва да бъдеш добър преди да имам добри чувства. И преди да имаш ти добри чувства към мене, аз трябва да бъда добър, а не твоите чувства да ме направят добър. Ти чувствуваш, твоите чувствувания са на место, но ако аз не съм добър, тогава работата не е естествена."

Законът, другояче може да се формулира тъй: Ако аз трябва да мисля добре за тебе, моето „ла" и моето „ми" трябва да са повишени, а волята ми е понижена. Ако вие мислите, че аз съм добър, аз трябва да понижа своя ум и сърце и трябва да повиша своята воля. Когато аз понижа ума и сърцето си и повиша волята си, тогава кой е добър? Ако аз повиша ума и сърцето си и понижа волята си, тогава другият е добър. Който взeме ли е добър или който дава е добър? При даването волята е повишена. А пък кой взема? Лошият взема. Тая дума – „лош" е една дума, която е много добра, а пък ѝ излязло лошо име. „Л" е стремеж нагоре, „о" са добрите условия, „ш" е нещо, което говори всякога истината. Един лош човек всякога бърбори и казва: „Ти си такъв, ти си онакъв." Думата е добра, но лошо име ѝ излязло.

За да бъдете добри, за да се проявите добри, какво трябва да направите? – (Трябва да понижим волята си и трябва да повишим ума и сърцето си) Така, тогаз Бог може да тури нещо във вас, в чашата. Но щом понижиш сърцето и ума си, няма да носиш чашата и да сипят в нея. Не някой човек да сипе нещо в нея, но само на Бога ще поднесеш и ще имаш непременно неговото благословение. А пък щом поднесеш своята чаша на някой друг човек, тази чаша трябва да бъде пълна от Божественото, което носиш, от пълната чаша. Щом сърцето и умът ти са понижени и волята повишена, от това, което си взел, ще даваш. Та кога се приближавате при някого? – Когато се връщате от Господа! Като отивате при Господа никого не поздравлявайте. И като се връщате, кажете от де идете. Кажете, че идете от

добро място. И кажете: „Заповядайте!“ И тази чаша никога няма да се изпразни и вие ще давате на целия свят и вашата чаша всякога ще бъде пълна.

Отче наш

6 часа и 40 минути

(Гимнастически упражнения)

26 лекция на Общия окултен клас
21 март 1934 г. София, Изгрев

1934_03_22 Разумно разбиране
извънредна беседа
Изд. 1934г., София КНИГА: Разумно разбиране

РАЗУМНО РАЗБИРАНЕ

Сега ще говоря за съществените неща в живота, които трябва да знаете. Това, което досега сте научили, трябва да се циментира, т. е. да се организира. Когато постъпва в училище, ученикът трябва да научи всичко, което се преподава там. Щом излезе от училището и влезе в живота, там му предстои друго учение. Думите „циментиране и организиране" се различават помежду си. Циментирането е механически, а не органически процес. Циментират се светските хора; организират се духовните хора, които служат на Бога от любов. В този смисъл, Божественият свят е организиран. Вярващите, които се стремят към духовен живот, предстоят на организиране, обаче, начинът, по който живеят, ги лишава от тази опитност. Защо? Защото и те често се колебаят в това, което знаят. Защо и за какво се колебаят, няма да обяснявам, защото, при обясняване на някоя истина, вместо да се внесе повече светлина, в умовете на хората настава мрак, тъмнина. Например, можете ли да обясните на човека, защо гледа? Светлината е свят, необходим за човешкия ум.

Казвам: за всички, които искат да служат, да слугуват на Бога, важно е да знаят, че слугуването е процес, който води към прогрес. Без слугуване няма прогрес, няма напредък в света. Без слугуване и животът не може да се осмисли. В умовете на съвременните хора седи мисълта, че слугуват само невежите, слабите и бедните хора. Не е така. Невежите, слабите и бедните хора робуват, а не слугуват. Голяма разлика има между слугуване и робуване. Когато човек върши нещо доброволно, от любов, тогава казваме, че той слугува. Когато работи съзнателно, пак казваме, че слугува. Обаче, когато насила го заставят да работи, да се труди, казваме, че той робува. Когато болният е заставен да работи нещо, за да се лекува по този начин, това е робуване, но не слугуване. Той работи по необходимост, а не от добра воля. Кога се лекува човек? Когато е болен. Той се лекува, но не можем да кажем, че работи. За болния казваме, че се труди или че се мъчи – зависи, как изпълнява дадените от лекаря предписания. Ще, не ще, по необходимост, болният ще вика един, втори, трети лекар, да възстанови по някакъв начин здравето си. Болестите, болезнените състояния в човека се отнасят към човешкия свят, към света на противоречията; здравето, здравословните състояния пък се отнасят към Божествения свят. Следователно, когато боледувате, когато проявявате известни слабости, трябва да знаете, че сте в човешкия свят, в областта на човешкото. Болен си, кажи: Човек съм. Когато се насърдчавате, когато в ума ви дойде някоя

добра, светла мисъл, знайте, че сте в Божествения свят, в областта на Божественото. Добрата страна в човека се заключава в това, да изправя своите слабости.

Като слушате да се говори по тези въпроси, мнозина запитват: Кой е пътят, по който трябва да вървим? Пътят, по който трябва да вървите, е пътят, по който децата вървят. По кой път вървят децата? Децата вървят по пътя на своя баща и по пътя на своята майка. Синът върви точно по пътя на баща си, а дъщерята – по пътя на майка си, но само с едно малко, вътрешно различие. Мнозина се безпокоят, как ще растат, дали ще се развиват правилно. Казвам: човек ще расте, ще се развива и в заключение ще стане точно това, за което е предназначен. Ако искате да се убедите в това, направете следния опит: вземете едно змийско, едно паче и едно кокоше яйце и ги поставете при условия да се измътят. По външен вид имате три яйца, но като се измътят, от всяко яйце ще излезе точно това, което е вложено в него. От всяко яйце ще излезе форма, съответна на това, което се крие в неговия зародиш. Някой казва: Какво ще излезе от мене? – От тебе ще излезе точно това, което първоначално е вложено. Някой седи и се безпокои, как ще свърши живота си. Как ще свърши вълкът живота си? Вълкът ще свърши живота си като вълк. Как ще свърши овцата живота си? Като овца. Как ще свърши змията живота си? Като змия. Как ще свърши човек живота си? Като човек. Под думата „свършване на живота", имам предвид разбиране на живота. Като изяде овцата, вълкът едва тогава разбира, че е постъпил криво. Като свърши живота си, овцата тогава разбира, че нищо не е постигнала. Като свърши живота си, и човекът разбира, че нищо не е постигнал от онова, което е желал. Когато се роди и израсне, човек започва да мечтае да стане цар. Най-после постига желанието си, става цар: коронясват го, кланят му се, всички го слушат, изпълняват заповедите му, и той се радва на здравето, на силите си, на славата и на властта, с които разполага. Дохожда ден, когато силите му започват да го напущат, ръцете и краката му треперят, не го слушат; поданиците му също не го слушат и го детронират. Той започва ден след ден да слиза от своето високо положение, докато изгуби всичко, което е имал, и казва: Бях цар, но какво спечелих? – Придоби опитността, която всеки цар има. Ти игра на сцената ролята на цар, и като изигра ролята си, напусна сцената, влезе в действителния живот. Да играеш ролята на цар, това още не е положение на истински цар. Докато не стане Син Божи, дотогава човек ще се качва на сцената и ще слиза, ще се намира в преходни състояния. Да бъдеш Син Божи, значи да живееше в реалния свят, дето няма никакви промени. Само Синът Божи разбира реалния свят; цялата вселена е на негово разположение.

Питам: какво е положението на съвременния човек? Седи той при

ограничителните условия на живота, в света на промените, и казва: Де ще отиде краят на този живот? – Няма защо да мислите за края на живота. – Какво ли ще бъде началото на живота? – И за началото няма защо да мислите. – Какъв е смисълът на всички неща в живота? – И за това не мислете. Всички неща имат смисъл. Всяко нещо, което в началото няма смисъл, накрая се осмисля. Какъв смисъл ще дадете на неща, които на пръв поглед са безсмислени? Имайте търпение да дочакате края на тия неща, да видите техния смисъл. Какъв смисъл ще дадете на живота? Или какъв смисъл ще дадете на любовта? Едно трябва да знаете; любовта изключва всякаква жертва. Защо? Любовта е нещо повече от жертвата. Любовта изключва всякакво даване, защото е нещо повече от даването. Любовта подразбира пълнота, доволство на душата. Тази пълнота, това доволство расте непрекъснато. Любовта включва всички постижения, към които душата се стреми. Ако днес, в името на любовта, хората не постигат своите желания, причината за това е, че като искат да бъдат като другите, те подражават едни на други, а с това се спъват. Човек трябва да бъде като другите само в едно отношение, а именно – всички да живеят в любовта. Само в това хората трябва да си подражават. Който не живее в любовта, той не е като другите. Не е въпросът да мислите, като другите хора, но трябва да постъпвате като ония, които живеят в любовта. На мнозина ще се види противоречиво, как е възможно да постъпват като всички хора. Вие трябва да постъпвате, както постъпват кокичето и дъбът. Трябва ли кокичето да желае да стане дъб? Кокичето никога не може да бъде дъб; то всякога кокиче ще си остане. На кокичето е определено да живее един-два месеца. През това време то ще поникне, ще израсте, ще цъфне и след това ще замине. Кокичето има право да остане на земята най-много два месеца. Толкова е отпускът му. На дъба, обаче, е определено да живее 100–200–300 и повече години.

Като давам този пример, с това искам да обърна внимание на спора, който съществува между хората, защо едни от тях трябва да заемат положението на кокичето, а други – положението на дъба. Според мене, разрешаването на този въпрос седи в следното: кокичето може да стане дъб, само при условие, ако дъбът пожелае да стане кокиче. Същият закон съществува и в Божествения свят. Ако някой човек пожелае да стане ангел, той не трябва само да подражава ангела, но трябва да отиде на неговото място; същевременно, ангелът трябва да слезе на положението на човека. Добре е това, но какво ще правите утре, когато друг някой пожелае да заеме вашето положение като ангел? Той ще заеме вашето положение, но и вие трябва да заемете неговото. Тъй щото, не мислете, че като станете ангели, никой няма да ви спъва. Много хора ще пожелаят вашето положение, а това ще стане причина вие постоянно да слизате и да се качвате. И при това постоянно слизане и качване, вие трябва да изучавате живота.

Казвате: Де ще му излезе краят? – Няма защо да мислите за края. Като заемете положението на ангела, ще се радвате; като заемете положението на човека, пак ще се радвате. И като се качвате, и като слизате, трябва да ви е приятно. Какво лошо има в слизането? Стаята ви е в горния етаж на къщата. Качвате се там да пренощувате, и сутринта слизате долу, в първия етаж. Ако можеше само да се качвате, без да слизате, защо трябва да си правите къщи на няколко етажа? В кой етаж е по-добре да живее човек? Засега в първия етаж живеят господарите, хазяите на къщата, а във втория – наемателите. В най-горния етаж, таванския, живеят слугите. Сега светът е обърнат с главата надолу. Според мене, в най-горния етаж, на тавана, трябва да живеят господарите, а долу, в първия етаж – слугите. Защо? Защото въздухът на планината е по-чист, отколкото този в долината. Първият етаж представя долина, а най-горният етаж – планина. Съвременните господари са умни. Те живеят в първия етаж, т. е. в долината, за да бъдат по-близо до избата, дето се намират съестните продукти. В първия етаж са най-големите удобства.

И тъй, нека всеки от вас извади същественото за себе си и го приложи в живота си. Всеки ще ме разбере според развитието си. Петгодишното дете разбира живота по един начин; когато стане на 20 години, то ще има друго разбиране; на 30 години разбирането му ще бъде съвсем друго; на 80, на 120 години разбиранията на човека за живота коренно се различават от тия на детето. Значи, разбиранията за живота на един и същ човек, през разните му възрасти, са различни. Това говори за прогресивното разбиране. И наистина, ако наблюдавате едно петгодишно дете и след години го наблюдавате, но вече като стар, 120-годишен човек, вие ще намерите грамадна разлика между тези два образа. Защо? Състоянията, в които се намирали, напълно се различават. На тия състояния се дължат и различните разбирания. Като петгодишно дете, той беше весел, доволен от живота, радваше се на хората; обичаше майка си, баща си, прегръщаше ги, целуваше ги. Като остаря, като 120-годишен дядо, прегърби се, започна да ходи с тояга, да не се доверява на никого и да казва: Не вярвайте на хората, защото са лоши. Не вярвайте на слугите, защото крадят, ще оберат всичкото ви богатство; не вярвайте и на близките си – никому не вярвайте! Питам: На кого трябва да вярвате тогава? Само на този стар дядо ли? Той е недоволен от живота, от хората, от себе си, и от това положение ще учи другите. Не, това не е право разбиране на живота. Това е опаката страна на живота.

Когато се говори за стари и за млади, това подразбира физическия живот, т. е. живота на Земята. На небето, обаче, всички са 33-годишни. Там не носят бради, както хората на земята, и всички си приличат. Ако отидете на небето и пожелаете да видите някое дете, веднага един от големите ангели

се смалява и става дете. Ако пожелаете да видите същия ангел, той пак се увеличава, приема първоначалния си вид. Докато сте на небето, каквото пожелаете, става. На земята, обаче, не е така. В небето няма болни, няма недоволни, няма стари хора. Там не се чуват никакви оплаквания, никакви охкания. Когато искат да разберат, какво нещо е недоволството, ангелите слизат на земята. По този начин те се развличат малко. За тях земята е място на развлечение. Ангелите отиват при старите хора, при бабите и дядовците, те да им разправят своя живот, да се запознаят с недоволството. Ангелът слуша историята на дядото, който го запознава с недоволството, и само се усмихва. Дядото казва: Ти не цениш моята опитност, затова се усмихваш. – Как да не я ценя? Аз затова съм дошъл на земята, да се уча. – Тъй, трябва да се интересуваш! – Какво е недоволството, ние не знаем. В небето недоволство не съществува. Пък и такива екземпляри, като хората, също не се срещат там.

Казвам: смисълът на живота не е в остаряването. Смисълът на живота е в любовта, във вечния живот, в процеса на вечното подмладяване. Който не остарява, той не може да се подмлади. Който не греши, той не може праведен да стане. Ако разберете тези мисли, блажени сте; ако не ги разберете, ще станете като дядо си. – Защо е така? Да питате защо е така, то е все едно да питате защо Господ е създал човека с едно лице само, а не с две или с три. Ако някой момък се влюби в мома с три лица, той няма да знае, на кое лице да гледа, съвсем ще се обърка. Едно лице трябва да има човек, защото съществува само един Бог. Една уста трябва да има човек, защото съществува само една любов. Обаче, човек има две очи, две уши, две ноздри на носа, две ръце, два крака. Защо човек има две уши? На едното ухо седи мъжът, на другото – жената; на едното ухо седи братът, на другото – сестрата; на едното ухо седи господарят, на другото – слугата. Следователно, числото две показва, че човек едновременно трябва да възприема и да предава Божествените блага. Петте пръста на ръката представят петте отворени врати за света, през които човек влиза и излиза, за да се запознае със законите на живота.

Тъй щото, докато имаш пет сетива, ще гледаш добре, ще слушаш добре, ще миришеш добре, ще вкусваш добре, ще пипаш добре. Петте сетива са петте врати, през които човек възприема знанието. В бъдеще човек ще има повече сетива, но само ако е могъл да развие петте, с които днес си служи. Съвременните хора, и се петте сетива, които имат, още не могат да разберат и научат това, което ги заобикаля. Те имат уста и език, но още не са се научили да говорят музикално. Знаете ли, каква сила се крие в човешката реч? Божествена сила се крие в речта! Ако знаехте законите на речта, ако знаехте този музикален език, достатъчно е само три думи да кажете, за да отворите сърцето и на най-големия скъперник банкер. А сега,

като не знаете този музикален език, като не знаете ключа, с който да си послужите, отивате при някой банкер, говорите му с часове и, вместо да отворите сърцето му, вие го затваряте. И след това казвате: Влязох при този банкер, но не мога да изляза. Питам: Как е възможно, да влезете при един банкер и после да не можете да излезете? За да не можете да излезете от стаята на банкера, това показва, че имате да му давате, а не можете да отворите сърцето му. И наистина, вие имате да му давате сто хиляди лева. Той ви хваща и казва: Скоро парите! – Пусни ме да си изляза! – Не, така не се излиза. Или парите ще дадеш, или под съд ще те дам. Като не можете да платите, вие се намирате в положението на онзи дервиш, който отишъл на баня да се къпе, но нямал пет пари в джоба си и казал: Ще се окъпя, а Господ ще промисли за мене. Влязъл в банята, окъпал се добре и, на излизане, казал на баняджията: Много благодаря за банята. – Първо ще платиш, а после ще благодариш. – За Бога! Освободи ме, пусни ме да си вървя. – Щом Бог те е пратил на баня, Той ще се погрижи за парите. – Нямам пари, не мога да ти платя. – Не, ще платиш! Иначе няма да те пусна. Десет стотинки е всичко! – Аллах, или ми дай десет стотинки, да платя на баняджията, или събори банята, да изляза навън!

Причината за нещастията на съвременните хора се дължи на това именно, че за десет стотинки само баняджията ги е хванал и не ги пуща да излязат навън, докато не платят. Когато някой ми разправя за страданията си, аз си представям смешното положение, в което се намира; виждам, как баняджията го е хванал и не го пуща, а той ми разправя, че страда, че имал да дава на този, на онзи. Той иска да му дам някакъв съвет. Какъв съвет ще му дам? Ако му кажа да не се къпе, не съм прав. Виждам, че той непременно се нуждае от баня. Не остава друго, освен да плати на баняджията. – Пет пари нямам в джоба си. Казвам: Така е за онзи, който няма сладък език. Обаче, за онзи, който има мек, благ език, банките са на негово разположение. Ако знае, как да върти ключа на своя език, човек би правил чудеса. Богатството, бъдещето на човека се крие в неговия език.

Някой казва: от мене нищо няма да излезе сега, но поне в бъдещия живот да излезе нещо. – Защо си даваш мнението? Веднъж си дошъл на земята, Бог е вложил Нешо хубаво в тебе, което трябва да разработваш. Смешно е, професорът, който е свършил четири факултета, да каже, че не може да преподава на учениците си. Ако не може да преподава, защо е станал учител? Същото се отнася и за вас. Турете в ума си мисълта, че и вие, като професора с четирите факултета, можете да извършите онова, за което сте пратени на земята. Казвате: Отде знаем, какво трябва да извършим? Питам: жената не знае ли, че е жена? Мъжът не знае ли, че е мъж? Детето не знае ли, че е дете? Господарят не знае ли, че е господар? Слугата не знае ли, че е слуга? Военният не знае ли, че е военен? Всеки човек знае, за какво е

роден.

Следователно, вашата задача на земята седи в това, да извършите онова, за което сте пратени. За тази цел всеки човек трябва да влезе в умствения свят, в света на мисълта; после, той трябва да влезе в духовния свят, в света на любовта, в света на топлината; най-после, той трябва да влезе в Божествения свят, да научи, какво нещо е волята Божия, и как трябва да се изпълнява. Значи, човек трябва да изучава три неща: законите на своя ум, на своето сърце и на своята воля. В тази наука влиза смирението. Човек трябва да бъде смирен, да отстъпва разумно и намясто. Без смирение животът на човека остава незавършен. Смирението е път, врата, през която трябва да влезете в Божествения свят, да се научите да работите. Който иска да стане умен, нека отиде при ангелите да се учи; който иска да възпита сърцето си, нека отиде да се учи при херувимите и серафимите; който иска да се научи да работи на земята, нека отиде в Божествения свят, при Бога. Човек може да бъде умен, добър, но ако няма смирение, ако не е ходил в Божествения свят, той не може да реализира своите мисли и желания. Ако пък е ходил при ангелите, херувимите и серафимите, най-после той трябва да отиде и при Бога. Само при това положение, човек може да изпълни волята Божия. Няма по-велико нещо за човека от изпълнение волята Божия. В изпълнение волята Му се крие всичката наука на миналото, на настоящето и на бъдещето. Идеалът и на малките, и на големите същества седи в изпълнението на тази воля. В изпълнение волята на Бога се проявява Божията Любов, Мъдрост и Истина. Следователно, ако не вършите волята Божия, вие не можете да разберете Неговата Любов, Мъдрост и Истина; ако не вършите Неговата воля, вие не можете да придобиете Неговия живот, Неговото знание и Неговата свобода.

В изпълнение волята на Бога се крие идеалът на всяка душа. За постигането на този идеал, човек трябва да бъде готов на всякакви жертви. Дойде ли до Божественото, той не трябва да има две мнения. Това значи да бъде човек господар на себе си. Да бъдете господари на положението си, това не значи, че трябва да се жертвате, но да се облечете в дрехата на смирението, за да изпълните волята Божия. Красив свят е смирението! В този свят започва истинската работа. Смиреният е минал през всички фази на живота и се е смалил, заел е положението на дете. За такива души Христос казва: „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие. Това малко дете е минало през големи изпитания, през всички области на живота, и сега слиза на земята да се специализира. Тази специализация не е нищо друго, освен осмисляне на живота, разглеждането му като Божествена проява. Само смиреният човек върши волята Божия, и затова познава Любовта. Само Божията Любов осмисля живота. Тя премахва всички мъчнотии, спънки, противоречия и прави

човека господар на положението. Целият свят е на разположението на този човек. Това значи да влезете в свят между хора, които ви обичат. Всички ще се грижат за вас, няма за какво да мислите, но в замяна на това и вие трябва да бъдете внимателни към тях.

Сега, като ученици, вие трябва да учите. Всички ще минете през положението на Иова, който на времето си беше един от напредналите ученици. Бог искаше да изпита търпението му, и затова го подложи на големи изпитания. Само търпеливият може да върши волята Божия. Без търпение човек не може да служи на Бога, не може да върши Неговата воля. Който иска да бъде силен, той непременно трябва да развива търпението си. Без търпение човек не може да бъде във връзка с Божествения свят, не може да познае Великото начало. Без търпение човек само ще се запитва, защо светът е така създаден, защо му са дадени изпитанията, защо носи една или друга форма и, в края на краищата, не ще може да си отговори. Като развива търпението си, като учи, човек постепенно ще си отговори на тия въпроси. Като си отговори положително на всички въпроси, най-после и той, като българина, ще каже: „От ден на ден по-добре, а днес е най-добре." Какво означават тия думи? Един българин работил по цели дни на нивата си и вечер се връщал у дома си, между жена си и децата си, дето се измивал, преобличал, нахранвал и казвал: „От ден на ден по-добре, а днес е най-добре." Един ден, когато и вие се намерите в дома си измити, облечени в нови дрехи, нахранени и задоволени, ще кажете: Днес е най-добре. Само по този начин животът ви ще се осмисли.

Днес, 22 март, е денят на равноденствието, началото на пролетта. Всички посрещат слънцето, радват се, пеят, дошъл е първият ден на пролетта. Като посреща слънцето, човек трябва да има идея за това. Слънцето е емблем на Великото начало в света. То обикаля земята, минава от северното в южното полушарие. Когато слънцето е в южното полушарие, Великият слиза на земята. Когато слънцето е в северното полушарие, Той се връща в своя свят. Тогава пък ние отиваме при Него, в Божествения свят. Дали слънцето е в северното, или в южното полушарие, любовта и истината трябва да бъдат достояние за нас. Следователно, тази година трябва да изучавате и да прилагате любовта и истината в живота си. Само така ще станете свободни хора. Мнозина мислят, че са свободни, а при това се безпокоят от много работи. Докато ви безпокоят една мисъл, едно чувство или една постъпка, вие не сте свободни; докато ви безпокоят децата, слугите, хората около вас, вие не сте свободни; докато ви безпокоят студът, горещината, вие пак не сте свободни. Човек трябва да стане господар на всичко, вън и вътре, в себе си.

Казвам: за да стане господар на положението, в което се намира, човек трябва да мине през известни ограничения, през големи напрежения, да се блъсне в нещо, за да се пробуди съзнанието му. Една сестра разправяше един свой сън: сънувала една вечер, че се намирала пред едно замръзнало езеро. Искала да си налее вода, но не могла. Ударила силно леда, направила дупка и влязла вътре; напълнила стомната си с вода, но не могла да излезе. Дошло й наум, че може да хвърчи. Като се опитала да хвръкне, пред нея се изпречила една стена. Ако доближи до стената, ще удари главата си, ще я разбие, и затова спряла. Нещо й казвало отвътре: Не се страхувай, удари се в стената, ще излезеш през нея. Тя послушала този глас. Хвръкнала, ударила главата си в стената, и веднага се почувствувала свободна. Минала през стената, без някаква повреда, Като се събудила, разбрала, какво значи да се блъснеш в нещо. С това блъскане на главата си, тя разрешила един важен въпрос.

И тъй, когато се натъкне на някое тежко, мрачно състояние, човек трябва да блъсне малко главата си, да се пробуди съзнанието му. Преди години, когато бях в Търново, при мене дойде една жена, на 40–45 години, и започна да се оплаква от живота, от хората. Питам я: Ти ли си единствената праведна жена в света? Тогава тя обърна друг лист, започна да говори за себе си, че била лоша, че не е доволна от живота си и т. н. Като я изслушах, пак я запитах: Защо дойде при мене? Ако е да ми разправяш, какви са хората, каква си ти, аз зная това. Какво ново можеш да ми кажеш? – Искам да кажа, че майка ми ме изпрати да дойда тук. От няколко години насам тя е в онзи свят, но снощи я сънувах: Идва при мене сърдита, недоволна, с една стомна в ръка. По едно време дига стомната и ме удря с нея право в главата. От главата ми започна да тече някаква жълта течност – главата ми се разби. Аз се уплаших и реших да бягам, но чух по-нататък гласа на майка си: Или човек ще станеш, или още по-голямо зло ще те сполети. Помислих си: Каква лоша майка! Вместо да ми се порадва, тя разби главата ми. Гледам, обаче, тя седи, наблюдава ме. По едно време отвори вратата, дигна ръката си нагоре и излезе от стаята ми. Ставам сутринта, но забелязвам, че в мисълта ми е станала някаква промяна, започнах да мисля за Бога, за хората, за доброто в света. Като мислих така, дойде ми наум да ви посетя, да чуя, какво ще ми кажете. Тогава аз й казах: благодари на майка си, че те е ударила по главата. Това удряне е станало причина да се пробуди съзнанието ти. Върви в Божествения път и не се безпокой. Докато си в този път и вършиш волята Божия, никаква стомна няма да удря главата ти.

Следователно, който върши волята Божия, само той може да влезе в света на свободата. Желая на всички да влезете в света на свободата. Как ще придобиете тази свобода? Вие ще придобиете тази свобода, когато влезете

в света на Божията Любов, в света на Божията Мъдрост, в света на Божията Истина. Щом е така, няма да ви казвам, как трябва да живеете, но пожелавам ви да влезете в света на Любовта, в света на Мъдростта и в света на Истината. – Какво ще правим там? – Това не е ваша работа. По този въпрос вие не трябва да мислите. Като влезете в тези светове, там ще ви научат, какво да правите. Казано е в Писанието: „Всички ще бъдат научени от Господа.” Значи, като влезете в света на Любовта, в света на Мъдростта и в света на Истината, там ще ви научат, какво трябва да правите, как да изпълнявате Божията воля. Ако не влезете в тези светове, други ще ви учат, какво да правите.

Сега, пожелаваме на всички да изпълнявате волята Божия! Няма по-красиво, по-велико, по-идейно нещо от това, човек да изпълнява волята Божия. С други думи казано: няма по-красиво, по-велико, по-идейно нещо за човека от това, да влезе в света на Любовта, в света на Мъдростта и в света на Истината.

Желая на всички да влезете в тези три свята, и там да бъдете научени от Бога, какво да правите. Сега отивате в света на Любовта, дето ще прекарате до септември. Като се върнете от този свят, пак ще се видим, ще си поговорим. Значи, сега отивате в света на Любовта, дето ще прекарате шест месеца. Пожелавам ви добро пътешествие! Добър път на всички!

Бог на всичката пълнота да ни изпълни с благия Си Дух! Да изпълним благата Му воля!

Беседа от Учителя, държана на 22 март 1934 г., 5 ч. с., Изгрев.

1934_03_25 Какво знамение показваш нам?
неделна беседа

КАКВО ЗНАМЕНИЕ ПОКАЗВАШ НАМ?

„И отговориха юдеите и рекоха Му: „Какво знамение показваш нам, като правиш това?“ (Иоана, 2:18. (Бел. на стенографката.))

„Отче наш“

Ще прочета 2-ра глава от Евангелието на Иоана. „Какво знамение показваш нам, като правиш това?“

Лесно се задават въпроси, но мъчно се отговаря на тях. Изобщо, може да се каже, че нашият живот се състои от ред въпроси, които се задават и които трябва да се разрешат.

За да покаже човек каквото и да е знание, той трябва да има някаква сила в себе си. Като е бил търговците с камшика в храма, според въпроса дали по този начин Той е могъл да изчисти еврейската църква със своя бич. На времето си Той е изпъдил няколко търговци с бича си от Иерусалимския храм, но ако днес дойде на Земята, ще види, че храмовете са пълни пак с търговци.

Какво показва това? Че ние и до днес още искаме да уредим живота си по един материален начин. Това обаче е невъзможно, защото в материалния живот всички неща са временни. Човек може да живее на Земята около 120 години и повече даже. Но повечето хора, като станат на 70–80 години, хваща ги склерозата и сърцето им не може да издържа повече. Сърцето е най-силната помпа, която съществува в света. Почти цели 120 години сърцето постоянно работи, с много малки поправки.

Казвам: Животът има една вътрешна страна, която хората не разбират. Какво представя физическият, какво духовният и какво Божественият свят, те не знаят. Това са само понятия за тях. Казвате: „Човек трябва да бъде духовен. Трябва да бъде телесно здрав.“ Това са само въпроси. По кой начин човек може да бъде здрав? Здравето е само резултат на физическия свят от мислите и чувствата на човека.

Ние виждаме, че колкото хората са по-учени, толкова и техните произведения, както и техните работи, които те правят, са по-устойчиви. Например, по часовника вие може да познаете какъв е майсторът, който го е правил. И като разглежда тялото си, човек сам за себе си трябва да

разбира какво има в себе си, какво е създал сам той. Човек има едно тяло, но не е запознат с него, не го познава. Ние живеем в една къща, в един дом, но не познаваме устройството на този дом, на своето тяло. Вън от това, ние имаме такъв замах, като че сме господари на живота си и си задаваме въпроса защо светът е така създаден.

Тъй както вие задавате въпроса, светът не може да се създаде. Какво е светът? Светлината, която изтича от Бога, създадена ли е? Това са дълбоки въпроси, върху които хората няма защо да спорят. Може да се запитвате: тъй както светът е създаден, Бог ли го е създал? Хората са писали много по този въпрос. Но дали е вярно това, което те са писали?

Съвременните учени, например, искат да ни убедят, че човек е произлязъл от маймуната. Нямам нищо против това твърдение, но доколко е вярно то? Други учени искат да ни убедят, че човек е създаден от Бога. Ако приемем това твърдение за вярно, тогава може да се запитаме: как е възможно човек, който е създаден от Бога, да има толкова и такива дефекти? Или, ако приемем, че човек е произлязъл от маймуната, как може той да произлезе от толкова глупаво животно?

Човек седи много по-горе от маймуната. Някои окултисти казват, че маймуните са претърпели някакъв крах. Някога те са били на Месечината и тяхната еволюция не е завършена. Оттам са били изпъдени. Въображението в маймуните е било толкова силно развито, че те са мислили, какво могат да направят всичко. Едно е вярно: маймуните имат толкова силно подражаване, както никои други животни. Но какво могат да направят с това подражаване? В подражаването си маймуната е първокласна.

Има един анекдот, в който се разправя за голямото подражаване на маймуните. Един арабин от едно африканско племе минавал през една гора, дето живеели много маймуни. Той бил търговец и носел един голям товар от фесове за Турция. По някакво стечение на обстоятелствата той се уморил малко и решил да дремне под някое дърво. Отворил товара си, извадил един фес и го турил на главата си и легнал под дървото да поспи малко. В това време маймуните се доближили до него, отворили торбата и всеки си взел по един фес и се качили на дърветата. Като се събудил, арабинът останал изненадан: товарът бил съвършено празен, а по дърветата видял много маймуни с фесове. Те подражавали на него. Той започнал отдолу да ги замеря с кокосови плодове, да свали от главите им фесовете. Но и маймуните правили същото. Те го замервали отгоре с кокосови плодове. Най-после, отчаян, че нищо не може да направи, той си казал: „Отиде търговията ми! Поне да хвърля и моя фес, че нищо не ми

остана в товара!" Като видели маймуните, че той хвърля феса от главата си, и те направили същото. Всичките фесове били на Земята.

Но по някой път и ние се намираме в положението на този арабин, който тръгнал за Турция да продава фесовете. Като видим, че нищо няма да стане, хвърляме фесовете си и работите ни тръгват напред.

И сега, ако от един пример не се извади една поука, той сам за себе си нищо не означава. Маймуната представя низшето в човека. Човек има желание да се покаже. Той има особено понятие за себе си. Човек мяза на малко дете, което още нищо не знае, но има желание, стремеж да заповядва на майка си и на баща си. И действително, децата имат магическа сила в себе си. Заплаче ли едно дете, всички го слушат, задоволяват желанията му. Обаче, ако дядото заплаче, никой не го слуша. Има нещо, което дядото не знае. Човек трябва да знае как да плаче.

„Какво знамение показваш нам, като правиш това?" Знамението се отнася за онзи, който разбира законите на природата. Щастието и добрият живот се обуславят от човешкия ум, от човешкото сърце и от човешките постъпки. Щастието на човека зависи от устройството на неговия мозък, от неговата глава. Затова казват, че човек тегли от главата си, както и от мозъка си. Същото може да се каже и за сърцето на човека. Също така щастието зависи и от симпатичната нервна система. Значи всичко в живота на човека зависи от неговия стомах, от неговите дробове и то не като прост процес, но като сложен процес, който става в организма на човека.

Ние често си задаваме въпроса защо Бог е създал така света? Като си задавате този въпрос, мислите ли, че някой ще ви отговори на него? На този въпрос не може да се отговори. Някой страда и пита защо страда. Не се отговаря. Той задава въпроса един, два, три пъти и като не му се отговори, започва да мисли.

Когато човек се научи правилно да мисли, да чувствува и да постъпва, той се намира вече на път, дето може да устрои живота си донякъде в съгласие с великите закони на природата.

Сега се разглежда въпросът за онзи свят. Възможно е. Но когато хората говорят за онзи свят, идеята е много неопределена. За онзи свят българите имат много материалистическо схващане.

В Северна България имат обичай: като наближи някой стар човек да умира, започват да се изреждат всички стари баби и дядовци от селото да

му предават да носи много здраве на своите близки, заминали за онзи свят, предават да носи много здраве на техните близки: кой на баща си, кой на майка си, кой на брата си, на сестрите си, на своите заминали деца. Този старец слуша и обещава на всички, че ще носи много здраве на покойниците. Той става пощаджия без да знае дали ще намери техните близки там и дали ще може да им предаде писмата.

Ние имаме примера от Евангелието за богатия и за бедния Лазар. Ако богатият носеше писмо за Лазаря, де щеше да го намери? Ако при богатия беше дошъл един роднина на Лазаря, да предаде едно писмо, де щеше да го намери?

Сега, целта ми не е да смущавам умовете ви, но искам да кажа, че положението за онзи свят зависи от този свят. Има едно съотношение между този и онзи свят, между видимия и невидимия свят. Реалният свят е вътрешният свят, в който вие живеете. Той е добре устроен. Ако не беше добре устроен, вие нямаше да имате правилни схващания за света. И тогава казвам: Онзи свят, това е светът на нашите схващания.

Иначе вие ще имате представа за онзи свят като онзи млад турчин, на когото ходжата давал съвети как да живее. И ходжата имал криви понятия за онзи свят. Ходжата искал да посъветва младия турчин, който обичал много да пие вино и ракия и затова му казал: „Ти не трябва да пиеш вино и ракия, защото ще отидеш в ада и ще гориш във вечния огън. А всички бъчви, от които си пил, ще бъдат окачени на врата ти!“ – „Тъй ли? Но поне пълни ли ще бъдат?“ – „Да, пълни ще бъдат.“ – „Много добре, ще имам поне какво да пия и на онзи свят.“

Един американски проповедник, като проповядвал на своите слушатели за онзи свят, за ада, като искал да им каже, че трябва да бъдат добри, той започвал да се оплаква от своята тъща, че била много лоша жена и като умряла, отишла в ада на вечни мъки и терзания. С това той искал да каже на публиката да не бъдат като тъща му, защото огън и мъчение ги чака. Като слизал от амвона, един господин от публиката спрял проповедника и му казал: „Слушай, и ти ще идеш в ада. Няма ли да изпратиш на баба си много здраве от мене?“

Казвам: Това не са никакви изяснения. Споровете, които стават между хората, трябва да се поставят на съвсем друга база. Всеки човек има известни възгледи за света и тези възгледи са до известна степен прави. Те са частични наши схващания.

Например, какво нещо е моралът? За всички хора моралът не представя

едно и също нещо. Всички хора не са еднакво морални, еднакво добри, еднакво честни и еднакво здрави. Това е написано върху техния организъм. Който не разбира закона, хората ще го обират. Който разбира закона, никога няма да го обират. Който не разбира закона, всички нещастия… който не разбира закона, той ще се натъкне на ред неприятности и нещастия в живота.

Засега е неприятно да се разправя на хората тази наука за живота, която служи за възпитанието им, защото всички използуват науката за изучаване на престъпните типове. Забелязал съм, че хората започват да изучават живота още от ненормалните прояви. Например кой уд бил изкривен. Че носът бил изкривен, че лицето било несиметрично, че главата имала някакво несъответствие с тялото и т.н.

Понякога човек се усеща много гневен и при най-малкото незадоволяване на неговото желание, той е готов да вдигне нещо, да удари някого. Но след това той съзнава постъпката си и веднага е готов да се извини, че характерът му бил такъв, че не могъл да се завлада. Ако кажете на някой френолог, че този човек обича да се гневи, той веднага ще вземе пергела си и ще започне да измерва центъра около ушите му, да види колко е развит. Ако пък кажете на този френолог, че даден човек е много кротък, той веднага ще извади пергела си и ще почне да измерва диаметъра на главата и ще каже, че диаметърът му [е] около 14 и половина сантиметра и затова наистина е кротък. Ако диаметърът на главата на някой човек е повече от 14 и половина сантиметра, той ще каже, че трябва да се пазите от него. Казвате: „Какво може да произведе един сантиметър?“ Чудеса може да произведе този сантиметър в главата на човека! Ако има един сантиметър и половина в повече в диаметър на някоя глава, нека този човек да ви е господар или началник, ще видите какво може да произведе този един и половина сантиметра.

И сега казваме, че Бог е създал всички хора по Свой образ. Има нещо в човека, създадено от Бога, но тази дреха, в която сега сме облечени, не е създадена от Бога. И затова Писанието казва: „Роденото от Духа дух е, роденото от плътта плът е.“ Създаденият човек по дух, т.е. истинският човек, още не се проявява. Засега както живее човек, в него се проявява животното-човек.

Когато се говори за хора, създадени от Бога, те не се различават помежду си, те са еднакви, вследствие на което между тях не съществува никакъв спор. Откак светът съществува, няма нито един случай, когато тия хора да са си казали една лоша дума или да са се скарали. А тия на Земята, създадени от плът, по 10 пъти на ден се карат. При това пак минават за

хора, които са от Бога създадени. Това не е научно изяснение на въпроса. Това са анормалности в нашия живот, които ние искаме да прикрием, и казваме: „Така Господ ни е създал.“ Не, ни най-малко не ни е създал такива Господ. Ако аз съм невнимателен човек и отида на някоя висока канара и се хвърля оттам и счупя крака си, Господ ли ми е виновен за това? Той ли ме е създал със счупен крак? Ако извършите едно престъпление и кажете, че Господ ви е създал такива, прави ли сте? Не, не е така. Господ не може да ви създаде престъпници.

И сега, като говорим за религията, ние не създаваме религията като един нов живот, като път за нов живот, но искаме хората да станат религиозни. В правия смисъл на думата религията трябва да представлява нов път за живот, по който хората да се научат да живеят добре. Това е най-голямото изкуство. А за да се подобри животът на хората, те трябва да знаят отде да започнат. Като изучавате науките, като изучавате музиката, вие трябва да знаете отде да започнете. И като изучавате човека, пак трябва да знаете отде да започнете.

Ако имате в себе си известни дефекти или се натъкнете на някакви противоречия, вие гледате да ги прикриете. Сега много хора носят ръкавици по единствената причина, че човешката ръка се изучава и по този начин искат да прикрият нещо в себе си. Тази е причината, поради която и престъпниците носят ръкавици, за да се прикрият престъпленията им, писани на техните ръце. Които не знаят това, носят ръкавици по модата. Не, те се прикриват. Понякога някои хора, като искат да прикрият своите дефекти, те прихлупват шапките над челото си ниско, да прикрият своите дефекти. Те знаят, че имат някакви дефекти и не искат да се виждат. Като наблюдавам хората, виждам, че във всички има някакви дефекти.

Сега, аз не искам да изнасям дефектите на хората, защото вие ще се изплашите и ще замязате на онези студенти от третата година по медицина – като изучават патологическите болести и се случи след това да заболеят от някаква болест, те мъчно се лекуват, защото, дето и да се пипнат, все изпитват същите симптоми на споменатите болести. Това са натрупвания, наслоявания от миналото. Днешният човек е наследил едно наследство, с което трябва да се справи. Целият органически свят е оставил един отпечатък върху нашия организъм, който при новите условия на живота не може да остане. При тия условия ние трябва да се справим с големите противоречия, които съществуват.

Например понякога вие усещате едно задушаване, едно неразположение, мъчно ви е нещо. От какво зависи това? Това се дължи на някаква анормалност в дихателната система. Причината може да се дължи на

ноздрите в човека. Понякога те не са достатъчно широки, та не могат да приемат достатъчно количество въздух и не могат да го задържат дълго време в дробовете. Болните, охтичавите хора дишат много бързо. Те не могат да задържат въздуха даже и 5 секунди в дробовете си.

Нетърпеливите хора дишат много бързо. Всеки от вас иска да стане търпелив. Вие не може да станете търпеливи, ако не задържате въздуха поне една минута в дробовете си. Търпеливият приема спокойно въздуха в дробовете си, задържа го една минута и после спокойно го изпуща навън. Сегашните хора приемат въздух в една минута 20 вдишки и 20 издишки. Това е анормално състояние. Трябва да се намали броят на вдишките. Но тъй, както живеят сега хората, ако броят на вдишките и на издишките се намали, те ще дойдат до едно болезнено състояние.

Тъй щото, нетърпеливите хора най-първо трябва да се научат да поемат достатъчно количество въздух, да го задържат достатъчно дълго време, за да разтворят малко дупките на носа си, да не са така стеснени. Крилцата на носа представят еврейската буква „йот“, с която се обяснява създаването на света. Ако тези крилца изчезнат, човек губи много в своя живот. Целият свят е създаден все от такива йоти. Нашият свят е създаден все от такива йоти, от такива запетаи.

Някой казва: „И със слабо дишане човек може да живее.“ Може и така да живее, но ще има хилав живот и няма да бъде спокоен.

Не е достатъчно само да разбирате закона на дишането. Но ще знаете, че в чистия въздух се крие известно количество енергия, която трябва да задържате в белите си дробове, а част от нея да изпущате в стомаха за храносмилането. Част от тази енергия ще задържате в запас. И тогава, ако този запас се отправи към очите, те ще имат ясен, мек и благ, а не остър поглед. Ако очите почват малко да потъмняват, това вече не е здравословно състояние. Очите трябва да бъдат като ясното небе. Само тогава може да се разговаряте с Бога и Той да ви отговаря. Когато човек се напие, погледът му се размътва. Когато погледът на пияния човек е мътен, това разбирам. Но, ако човек е вегетарианец, въздържател, и тогава погледът му се размъти, коя е причината за това? Какво е пил този човек? Ако човек като вегетарианец има мътни очи, причината за това е излишното количество захар в организма му. Нервните хора се тревожат за нищо и никакво, за въздуха, който дишат. Понякога за една обидна дума, казана от някого, вие се смущавате и цели 20 години не може да я забравите. Ако някой ви каже, че вие сте голям простак, вие се раздразните и цели дни, месеци и години не може да забравите тази дума.

Вие мязате тогава на онзи турчин от Варненско, който бил много страхлив, но силно честолюбив. Един ден той отишъл да си поръча чехли, но имал много голям крак. Правили му едни чехли – не стават. Правили му втори, трети – всички не стават. Най-после той отишъл при първия майстор, който, като му дал чехлите, казал: „Калъпсъз човек си." Това значи: „Кракът ти е без мярка." Този турчин се докачил, станал и си отишъл. Като изминал няколко километра, все не могъл да прости за казаната дума и след няколко часа път той се обърнал назад и казал: „Сен калъпсъз" – значи: „Ти си без мярка човек."

Не е лошо човек да има голям крак. Това показва, че в него физическият живот има надмощие. Те трябва да се впрегнат на работа. Малките ръце, малките крака, малкото лице, и това е добре. Но хора с малки ръце показва, че в тях умственият живот е слабо развит, те са лениви хора. Като ходят, чувате: „туп-туп", дребно вървят. Хора с големи крака и ръце са подвижни. Те могат да свършат много работа.

Между ръката и лицето на човека трябва да има известно съотношение. В нормално създадения организъм има съответствие между ръцете и краката. Колкото са големи ръцете, толкова са големи и краката, и лицето.

В живота на съвременните хора тази пропорция не е създадена, т.е. не е спазена, което зависи от някои наследствени черти. Често майката със своите тревоги е дала цялата форма на своето дете. И бащата със своя живот е дал формата на своето дете. Не само това е причината, но и в сън човек попада в някои идеи, на някои мисли ни в клин, ни в ръкав. Хората се страхуват от хипноза. Най-голяма опасност от хипноза има в сънно състояние. Като спи, човек често се натъква на чужди неприятни мисли и състояния, които са му предадени чрез внушение. Като се събуди, той вижда, че в него има нещо чуждо. Вие може да направите един такъв опит, да се уверите в моите думи. Например, ако отидете при някой престъпник или при някой касапин, който е заклал много кокошки или агнета, и ядете от неговото месо, вие ще се натъкнете на много лоши състояния. Той предава своите мисли чрез месото. Това е цяла проказа. Мислите ли, че ако някой шивач има скрита проказа в себе си и ви шие някаква дреха, че няма чрез тази дреха да ви предаде своята проказа? И вие се осъждате на страдание.

Та, казвам: Онези, които дойдат да възпитат човечеството, да нямат никаква проказа. Морал трябва! Свещеници, учители, държавници, музиканти, писатели трябва да бъдат, всички трябва да бъдат цветът на сегашното човечество. Не е за осъждане, но понеже от тяхната работа зависи благото на цялото човечество. Ние другояче гледаме на въпроса.

Запитаха Христа: „Какво знамение показваш?“ И Той казва: „Съборете този храм и Аз ще го направя в 3 дни.“ Значи разбира законите на Своето тяло. „Направете с Мене каквото искате и след 3 дни ще ви покажа какво Аз зная.“ Един човек, който разбирал своя вътрешен живот, който може да възстанови живота, който му отнемат! [Той] казва на едно място: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема.“

Сега ние очакваме. Ние полагаме душата си там, дето не трябва и после очакваме да дойдат да я извадят тази душа отнякъде, да я извади Господ. Добре, право е – ако ние сме свързани с Бога, ако Го обичаме и ако Бог ни обича. Но ако Той не ни обича, тогава какво ще бъде? Казва Христос: „В последния ден Аз ще ви възкреся.“ Кого? Онези, които обичат, Христос ще възкреси. В света не може да има възкресение. Вие казвате: „Възкресение.“

Три неща трябва да дойдат, за да възкръсне човек: Любовта в своята чистота, Истината в своята чистота и Мъдростта в своята чистота. Истина значи да се освободи човек напълно, да се чувствува свободен. Свободен може да бъде само онзи човек, който разбира Божия закон, който обича в цялата природа. Не онези подробности, но онзи принцип, който регулира човешкия живот.

Та, казвам: Аз сега се намирам на явна опасност. Има неща, които са много опасни, за да ви се предадат. Например представете си, че знаете всичките подробности, кой човек е добър и кой човек е лош. Ако хората биха знаели, ако знаеха това, те щяха да бъдат нещастни. Ако знаеш, но не знаеш как да се справиш. Често, например, майката гледа своето дете и казва: „Ангелче!“ Но това дете ни най-малко не е ангел. Към 25 години стане ангелче без крила. Тъй ще бъде, че бащата ще си търси дрехите и казва: „По-добре да не беше се раждало това дете!“ Аз съм виждал много синове, които налагат бащите си. И бащата казва: „Синко, синко, защо съм те родил?“ Бащата не е разбрал закона. Той не се е оженил навреме и жена му не е такава, каквато трябва да бъде. Родили са едно дете, но защо са го родили? Синът трябва да го бие. Казва: „Защо ме родиха в този свят? Трябваше да бъдеш малко по-умен.“

Сега, като се изнасят дефектите, с туй светът не се поправя. Нищо не се поправя. Може да констатираш каква е болестта. Може да констатираш, че болестта е неврастения или охтика, или проказа – само да се внесе един страх. Въпросът е лекът, който трябва да се даде.

Та, казвам: Единственият лек, който е необходим, той седи в човешката мисъл. Най-първо ще се стремиш твоето чело да не бъде триъгълно, но ще

се стремиш да разшириш горната част на челото с един сантиметър и половина. Ще кажеш: „Как един сантиметър?“ В 30 години можеш да разшириш главата. Но за да разшириш, знаеш ли каква мисъл трябва да имаш? Ако не мислиш, никакво разширение няма да стане. Освен че разширение няма да стане, но ще стане стеснение. Тогава, сантиметър и половина се отнася за цялата глава. Един сантиметър и половина, той трябва да се предаде на цялата глава едновременно. Той ще се разпредели пропорционално и тогава на цялото ще се падне около няколко милиметра нагоре и по цялата сфера на човешката глава. Един сантиметър и половина трябва да се разшири главата в много направления. Трябва да се образува една крива линия. Средната част на главата да бъде като корона, не да е сплескана. Когато главата отгоре е крива, там седи едно от най-ранните чувства, което индусите наричат хилядолистник. Любовта към Бога се намира в средата на главата. Тогава, любовта към Бога ако е в центъра, в съвременните хора този център е много слабо развит. Когато един човек плещи каквото трябва и не трябва, любовта не се проявява.

Онези, които не разбират, казват: „Условията трябва да се подобрят.“ Кои са условията? Разумните хора, онези гениалните учители, поетите, музикантите, всички те са условия за човечеството. Бащите и майките, това са гениалните хора. Аз съм съгласен, че външните условия трябва да се подобрят, но тия условия са разумни. Ако ние сме заобиколени с хора разумни, учени, веднага те въздействуват върху нас. Един учен човек може да направиш каквото искаш, както един грънчар е направил от пръстта каквото гърне иска. И в Писанието се казва: „Аз мога да направя от вас каквото искам.“ Когато ние искаме да вървим, когато ние живеем по този път, по който Той ни показва, когато ние искаме да вървим по Неговия път, ние живеем само в Любовта. Той може да направи в нас всичко. Той ще ни даде свобода, ще ни освободи от всичките терзания, които сега имаме.

И любовта не се предава с думи. Тя се предава с контакт. Онзи човек, който има любов, той има една специфичност в своя глас. Като говори, във въздуха се предава. Чувстваш в думите, че има една тайна сила. Може да говориш за любовта, но думите нямат сила в себе си. И после, езикът на хората, който имат… Любовта другояче е устроена. Онези хора, които имат любовта, ръцете им са другояче устроени, съвсем другояче са линиите. Вие не сте изучавали линиите на човешката ръка. Няма какво да ги гледаш. В Европа има хора, които познават човешкия характер. Може да застанеш зад едно платно и ще си туриш само ръката и само ръката ще гледа и ще започне да чете характера. Ще ти даде обективно, но и ти ще му платиш и ще си заминеш. Колцина от вас сте се занимавали? Някой път гледате ръката, някой бързо гледа и казва: „Има нещо написано. Има нещо

начертано. То значи, но какво ли значи?“

Казвам: Много работи е написал Господ и едва сега сме започнали да четем. Ако ти липсва Сатурновата линия, линията на твоята съдба, ти ще опъваш каиша на общо основание. Каквото направиш, ще се развали. Тамън съградиш къща, ще се развали. Защо? Съдбата ти е такава. Няма кой да ти помага. Линията на ума и линията на сърцето са свързани в едно. Умът и сърцето са в противоречие. Или съботничав си. В съботничавите хора линията на ума и линията на сърцето са свързани. Тези две линии образуват една линия.

Преди години един наш приятел, който сега е заминал за другия свят, купи един имот, искаше да направи [печатница], стана съдружник с един господин. Казвам му: „Мене ако слушаш, с този човек съдружник не ставай.“ – „Ама той разбира работите.“ – „Аз разбирам от хората. Ти ще влезеш в съдружие с него, но до второто пришествие ще го помниш.“ – „Дали ще излезе?“ – „Ще излезе, ще излезе.“ Казва: „Не съм намерил друг човек. Той ще вложи парите си в печатницата, вестници ще издава, това ще издава, онова.“ Ще издават. Той обещава и те станаха съдружници и после ми казва: „Да бях те послушал!“ На този човек линиите, двете линии са съединени така.

Какъв ортаклък може да има между една овца и един вълк? Какъв ортаклък може да има между червея, който влиза в дънера на една ябълка, и самата ябълка? Различни са интересите на червея и ябълката. Най-първо, като дойде един човек, има хора в света, които са изучавали, те са много майстори. Светските хора са много майстори. Те са изучавали донякъде чертите. Виждали са и много добър човек. Той ще започне да маже най-хубавите страни и ще каже: „Аз като тебе човек не съм срещал.“ [Той] маже, но след като те намаже, ще помниш туй намазване. Той ще ти покаже, че иска да направи някаква услуга, всичко става.

Една статистика има: на 5 милиона хора може да се намери един, който да не се съблазни от жена. Ще кажеш: „Мъжете са честни.“ Закон има: На 5 милиона души само един се намира. Страх го е. Оставете този човек свободен, дайте му свобода да покаже силата си и властта си. Че турете го някъде, да го видите какъв е той. Когато ние говорим за онази вътрешна страна на човека, между 5 милиона се намира само един, който има онова благородно чувство, може да се жертвува за другите.

Сега, аз не осъждам тия хора. Тия хора сами себе си не познават. Ако аз седя горе на Витоша, сняг има, който ми казва: „Уповай на нас! Никаква пакост няма да ти направим.“ Докато е зима, прави са. Но щом започне да

пече Слънцето, които са в долините, да му мислят какво ще да стане. Като започне да се топи снегът, много нещастия могат да станат. Когато започне да се топи снегът по вашите планински върхове, малко хора могат да устоят на туй топене. Една жена разтопява снега у един мъж. Като го зърне, започва да се топи снегът. Мъжът като погледне една жена, и нейният сняг започва да се топи. Като започне снегът на жената да се топи, отиде, та се не види! Не зависи от тях, ще се топи. Трябва [да] знаете, че този сняг ще се стопи. Трябва да имаш туй предвид. Като започне да се топи, трябва да го имаш предвид. След като се стопи, въпросът е друг.

Казвам: Всеки един от нас трябва да изучава сегашното тяло. Има някои неща, които човек може да предписва по-[от]напред какво ще стане. Може да ви разправям, но всеки един от вас чувствува какво има да му стане. Не искам да привеждам примери, които ще внесат във вас суеверие.

Някой път ще те заболи безименният пръст, някой път ще те заболи средният пръст или палецът или показалецът. Това е поличба. Ако разбираш закона на заболяването на твоя пръст, то е свързано с нещо, което е станало в твоя живот. Заболи те ухото – трябва да вземеш мерки. Заболи те окото – трябва да вземеш мерки. Не само да излекуваш болестта. Свързано е с известни психически работи, които ще станат в твоя живот. Ако не ги вземеш предвид, ще имаш една горчива опитност.

Една млада ученичка от 7-ия клас във Варна ми казваше: „Две неща с мене се случват. След като кажа една лъжа, ще падна да се ударя. И всякога ще излезе на езика ми пришка, веднага излиза пришка. Ще мине една-две седмици, докато се освободя. Хем голяма пришка ще излезе! Наплашила съм се. Като дойде да излъжа, веднага – казва – пришката на езика." Лекарите ще кажат, ще обяснят причината. То е така, едно съвпадение, но не е още наука.

Понеже искам да ви предам положителната страна – не че съдбата стои, не зависи всичката съдба. Като казваме: „Съдбата е в неговите ръце", разбираме: съдбата на човека зависи от неговата глава, от неговото сърце и от неговата разумна воля. Понеже съдбата е свързана с умствения живот, с Божествения свят. Сърцето е свързано с ония същества развити, съвършени, които наричат ангели. А пък човешката воля е свързана с всичките разумни хора. [С] най-силните и добрите хора е свързана човешката воля. Добрата воля е свързана с разумните хора на Земята, които от памтивека живеят. Следователно някои искат да кажат, че вие не може да се запознаете. Само добрите хора на Земята, ако нямате една добра воля, ако нямате един добър ангел, ако нямате едно добро сърце и ако нямате един отличен ум, с Бога не може да се свържете – туй трябва да

знаете.

Сега може да се проповядва, но за да се запознаете, вие и сега още имате условия. Че колко примери на мене са ми разправяли. Разправяше ми един: седи, остава му един лев в джоба, седи и си мисли какво да прави. Един лев само има. По едно време гледа, една бедна вдовица идва при него, а там насядали хиляди хора. И изважда лева и го дава. Той си казва: „Втасахме я!“ Тя не се спира при другите, но отива при него. Този човек има упование на един лев да му оправи работата. Господ казва: „Ти трябва съвсем да закъсаш, за да се оправи работата. Ти уповаваш на парите, а трябва да уповаваш на нещо, което не се мени.“ Ако вие сте умни и добри, Земята е пълна само с пари.

Мнозина са идвали при мене да им кажа къде има заровени пари. Наскоро дошъл един да ми разправя: има заровено имане в една къща. Казва: „Позволено ли е да се извади?“ Казвам: „Позволено е, извадете го.“ Отиват те, разкопават къщата, изваждат пръст половин метър, но пари няма. Копаят, пръст има само. Казвам: „Намерихте ли пари?“ – „Няма пари.“

Една певица като Аделина Пати имала един ангажимент в един театър и разбира, че директорът на театъра нямал намерение да ѝ плати. Събрала се публиката, ръкопляска вече. Тя си обула единия чепик, но другия чепик не го обува. Иска той да ѝ даде 25 000 лева. Вън публиката вдига шум, а тя седи и не обува другия чепик. Той ѝ казва: „Обуй и другия чепик. Ще ти дам колкото искаш!“ Дава ѝ още 50 000 лева – стават общо 75 000 в злато. Не разравя ли от съкровището на този директор тя? Но глас има, три тона е взимала по-високо от цигулката! Веднъж тя отишла в Ню-Йорк и там имала да получи един чек. Никой не я познавал и не ѝ дават парите. Тя се спира, изпява една песен и всички се събрали. Казват: „Дайте ѝ парите!“ Туй, което е гласът, това е нашият ум. Като идеш в пощата, от твоя ум трябва да излезе нещо. Да направиш едно чудо. „Какво знамение може да ни покажеш?“ Ще идеш при един банкерин и ще кажеш така: „Ти си закъсал, ще ти кажа едно нещо. На този, учения човек услужи, което трябва. Аз ще ти кажа нещо и ти ще ме послушаш. Тебе след 3 деня дъщеря ти ще заболее и ще отиде в другия свят. Аз имам едно лекарство да [ѝ] помогна.“ Какво ще каже банкерът? – „Ето един грешник, който иска да ме излъже.“ След 3 деня дъщеря му заболява. Иде този човек, аз излекувам дъщеря му, тя оздравява. Питам: Няма ли да се отвори съкровището да плати? То е чудо, знамение показва. Преди няколко дни идва един човек, има едно лекарство за една болест. Той така закъсал: има едно лекарство, не знае как да го употреби, не е лекар. Лекарството е ефикасно. Туй лекарство струва 5 пари. За 5 пари е лекарството, но лекува болестите. Може да имаш едно лекарство, но не знаеш как да го

употребиш. Имаш един ум, но не знаеш как да го употребиш. Имаш една воля, но не знаеш как да я употребиш в дадения случай. Въздържаш се.

Поне трябва да имаме характера на Сократа. Идва при него един физиогномист и започва да описва всичките [му] лоши черти от гледището на науката. Казва му: „Ти си такъв, ти си такъв…“ Сократ седи тих и спокоен и му казва: „Всичко това, което казваш, е право. Но аз всичко това сполучих да го поправя.“ Как го поправил? Сократ бил много нетърпелив. Оженил се за най-лошата гъркиня, която имало в Гърция. Един ден, като идват негови приятели заедно с него, неговата жена почнала да бъбри. Той им казва: „Не се смущавайте, след това бъбрене ще има и дъжд.“ Тя носела цял леген с вода и го поляла. Той им казал: „Дъжд ще има.“ Пита го приятелят му: „Ти, философ, Сократ, защо се ожени за тази жена?“ – „Исках да опитам характера си, ако може да издържа мъченията на жена си. За да стана философ, трябваше да се оженя за тази жена.“ И той след туй я потупал по гърба и ѝ казал: „Втория път два легена да излееш.“ Тя се усмихнала. „Един леген на мене и един на приятеля ми.“ И едва тогава съзнала Ксантипа: „Три легена как ще ги нося?“ Ако ти не може да лекуваш своя ум с един леген, ако ти не може да лекуваш своето сърце с втория леген, ако ти не може да лекуваш своята воля с третия леген, ти не си дошъл до онова велико разбиране на живота.

Какво нещо е търпението? Два примера има. Един от класическите примери е този на Епиктета. Този гръцки философ бил роб [на един римски патриций], който много често биел робите си. Някой път и него наказвал. Биел го, а Епиктет само го поглеждал. Един ден господарят му натиснал много силно крака. „Господарю, този крак трябва на тебе. Ти на себе си ще повредиш, няма да мога да ти слугувам.“ След като му счупил крака, той казал на този римски патриций: „Аз ти казах, че ще ми счупиш крака.“ И оттам насетне станало едно обръщение в този патриций. И след като оздравял, дава му една сума и го освобождава. Той отива в Гърция, за да прекара последните си години, и написал много отлични работи.

Мнозина, които ме слушате, не се намирате в толкоз лошо положение като Сократа и като Епиктета. Ако Сократ можеше да направи това и ако Епиктет можа да го направи, защо вие, след толкоз време, вие, които живеете вече в XX век, в тази просвета, когато говорим за Христа, не може ли да направим нещо? Разумно да направим? Затуй любовта в света не се разбира.

Любовта е първата подбудителна причина. Никаква работа не може да изпълниш, ако в тебе не дойде един лъч на любовта. Но вземете това, което чувствувате. В любовта има нещо толкоз красиво и когато дойде един лъч,

в тебе настава едно състояние, благородно състояние, ти си готов на всички жертви. Готов си, когато само един лъч проникне, ти си готов да раздаваш. Като прекъсне този лъч, ти пак казваш: „Няма нищо."

Онзи лъч на любовта, който прониква в кокошката, виждал съм, 10–12 пилци, повела ги, някой вол като се приближи, [тя] клъвне вола по носа. Волът съвсем механически като си маха опашката, може да закачи пилетата, а тя го клъвне. При друго състояние тя е страхлива. Любовта у нея е за благото на нейните деца. Тя е готова да се бори с вола. Волът казва: „Право има тази кокошка."

Като дойде дяволът при вас, клъвнете го, както кокошката, по носа. Искаш да направиш една голяма пакост, искаш да запалиш къщата. „Освен че няма да му я запаля – кажи, – но ще му съградя една къща!" Някой ви каже нещо обидно – не му отплащайте със същото. Писанието казва, Христос е казал: „Бъдете благи, както е Отец ваш, Който изпраща Своето слънце еднакво на всички."

По някой път хората питат: „Какво нещо е Господ?" Той се отличава с такова велико търпение! Нито едно живо същество, нито един ангел, нито един адепт няма туй търпение, което Бог има. След като гледа всичките хора, които гълчат, които грешат, Той казва: „След време [и] тези хора ще се поправят, ще се подобрят." След като се блъскат нашите глави, като пострадаме едно прераждане, второ, няма да остане човешка глава, която да не разбере Божия Закон.

Най-първо на Невидимия свят вие се молете да ви даде една мисъл, да почнете да разбирате какво се крие във вашата глава. Какво богатство се крие в човешкия мозък! След това, какво богатство се крие под твоята лъжичка! Какво богатство се крие в ръцете на онзи виртуоз цигулар! Какво богатство се крие в човешката ръка! Какво може да направи човешката ръка! И при всичките богатства, при туй богатство, което имаме, което е вложено в главата, при туй богатство, което е вложено в сърцето, при туй богатство, което е вложено в нашите ръце, гладни умираме. При туй богатство, което е вложено, нещастни сме, очаквате във второто спасение, във второто пришествие.

Днес е ден, дето всеки от вас трябва да възкръсне. Днес ако не възкръснете, не зная дали за бъдеще ще възкръснете. Защото, който сега е посят, сега трябва да възкръсне. Ако чакате 10 години да никне… Казвам: Тази година трябва да изникнем, сега трябва да възкръснем! Ако чакаме след 10 години, отиде тази работа! Всички днес трябва да възкръснете. Нищо повече. Може да възкръснете днес, да се освободите от вътрешния тормоз. Има нещо,

което ви смущава. Има нещо, което смущава сърцето ви. Този тормоз да се махне, може ли? Може. Може, но необходимо е човек да вярва.

Тук се разговорих с една доста добра сестра, отслабват очите ѝ, едва може да вижда, че ме пита за цяр. Туй състояние дошло по обратния процес. Може 5–15 години, казва си тя: „Отслабват очите ми“, внушава си и след 20 години тя може да ослепее. Отслабват очите ѝ, отслабват, докато не вижда нищо. Никога не казвай: „Отслабнаха очите ми.“ То е погрешно. И на 120 години като станеш, трябва да четеш Библията без очила. Това е праведният човек. Господ не се нуждае от слепи хора. Казвам: По този начин как ще стане? Аз ако съм на неговото място, бих извършил следното: като легна да спя, ще кажа… аз ще се обърна към Господа и ще кажа: „Господи, Ти ще ми помогнеш.“ На другата вечер ще кажа: „Ще се отворят очите ми.“ На следващата вечер ще кажа пак същото и ако вярвам, след 10 години ще ми се отворят очите. Няма никакво изключение. Ако кажа: „Я се отворят, я не…“ Положително ще вярвам. Може, който вярва, всичко може.

Има една книга, писана от един американец, събрани са ред такива лекувания. Едно извлечение: една жена американка, която страдала 12 години, всичките лекари са я лекували и казват: „Неизцерима е болестта.“ Един ден ѝ попада тази книга – че с вяра може да се лекува. Тя става от леглото и започва да шета. Питат я: „Как оздравя?“ – „Повярвах, че мога да си гледам работата.“

Като вярваш, че ще станеш, ти си по-щастлив, отколкото като станеш. Сега ние искаме да знаем.

Ще ви приведа един пример. Един американец минава Ниагарския водопад по на в себе си, но вярва в другия. Ако вие нямате вяра, както този, който е на гърба, ако [той] малко се разколебае, какво ще стане? Какво присъствие на духа, каква вяра, каква самоувереност! При това бучение! Какво самоотричане на духа! Какво има ние да се плашим от водопада? Ще имаш вяра в този, който те носи. Туй значи вяра.

Сега някой казва: „Ти ми дай пари, че тогава ще повярвам.“ Вярата предшествува, преди да съм ти дал. Щом ти дам, свършена е работата, щом дойде знанието. Вярата няма богатство в себе си, тя носи радост. Като придобиеш богатство, ти няма какво да вярваш. Вярваш, че ще станеш богат – ти си по-щастлив, отколкото като станеш богат. Докато си сиромах, ти вярваш още, че ще станеш богат, че ще живееш в хубава къща, добре мобилирана, че ще бъдеш добре облечен, ще имаш хубав автомобил, ще ходиш по театри – радваш се. Но като станеш богат, ще кажеш: „Тук няма

нищо.“ Във вярата има една красива страна. В знанието човек трябва да бъде много по-силен, понеже има голяма опитност.

Та сега: Вярвайте в онова, което Бог е вложил в главата ви. Вярвайте в онова, което Бог е вложил в сърцето ви. Вярвайте в онова, което Бог е вложил в ръцете ви. Ще работите.

И така като направите, какво трябва да кажете? Аз, ако съм на вашето място, ще кажа, сутрин като стана: „Ще служа на Господа с всичкото си сърце.“ Утре, като стана, ще науча всичките уроци и ще си легна спокоен. Като стана сутринта, каквото съм казал, малко прилагам. Не мога всичко да направя, но на другата вечер пак ще туря нещо и ще почна да прилагам.

Приложение трябва! Тогава всеки от вас по този начин може да развие ред от своите дарби. Има дарби за певец. Развий дарбите си! Казваш: „Кому ще пеем?“ Пей! Развий гласа си хубаво. Оттам зависи твоето щастие. Като се научиш да пееш хубаво, като се научиш да свириш хубаво, твоята работа е оправена. А като не знаеш да свириш и пееш, твоята работа е забъркана. Птиците, които са се научили да пеят, са много по-добре облечени, отколкото млекопитающите. Знаят да пеят и хубаво пеят.

Да мислиш правилно, да чувстваш правилно и да постъпваш правилно, това е най-хубавата музика, която човек може да развие, да приложи и да осъществи в живота си.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

25-а неделна беседа, държана от Учителя
на 25.III.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_03_25 Възстановете Любовта
утринно неделно слово

ВЪЗСТАНОВЕТЕ ЛЮБОВТА

„Добрата молитва“

Ще прочета 11-а глава от Лука.

„Духът Божи“

В прочетената глава има няколко положения, като символи. Садукей и фарисей, това е външната страна. Садукеите и фарисеите по някой път са вътре в самия човек. Може мнозина да имате тази опитност, ако сте наблюдавали себе си. Човек по някой път много снизходително гледа на себе си. Не е лошо човек да бъде снизходителен, но трябва да бъде и справедлив. Не е въпрос да се самоосъжда, но колкото и да е учен човек, по някой път, като пише, ще направи някоя погрешка. Някоя запетайка ще тури не на място. Ако пишете на английски, все ще направите погрешка. Най-видните англичани имат речник. Дойде до една дума, не знае как се пише, обърне речника, погледне и пак пише. А често духовните хора пишат много писма, без да проверяват думите в речника.

Сега, тези, духовните хора, с които Христос се разговаря, са видни учени. Фарисеите бяха учени, философи, запознати с кабалата, с Моисеевия закон. Те бяха учени, разбираха от магията, знаеха да повлияят на хората. Те бяха както сегашните държавници. Казва им Христос: „Вие взехте ключовете на Царството, но нито вие влизате, нито пък могат ония, които искат, да влязат.“

И днес някой, ако поиска да тръгне в нов път, казват му: „Що си се повлякъл по този път? Мислехме те за свестен човек. Ние имахме високо мнение за тебе, а тъй, както си тръгнал, не е на добро.“ Чудни са хората. Гледам, седнал някой, свършил 4 факултета, седи на масата, учен човек е, но пред него има коняк или винце, моли се, като вдига чашата. Казва: „Господи, в Твое име!“ И пак сложи чашата на масата. След това извади табакерата, извади една цигара и пак казва: „Господи, в Твое има кадим!“ Сега туй се нарича култура. Ако този човек другояче се моли, ще кажат: „Той е глупак, как е коленичил да се моли.“ Каква разлика има между този, който вдига очите си, като пуши, и онзи, който се моли. Питам: Който пие или който се моли – кой е на правата страна? Има ли кодекс, в който да пише, че трябва да се пие вино? Писано е огън да кадим, но никъде не е писано до пушим цигари. Сега се пушат малки цигари, а в Америка има големи папироси. Турците пък имат енфие. Ще извади малко, ще го поеме и ще кихне. Ако идете в православната църква, веднага

ще обърнат внимание дали се кръстите или как се кръстите. Православните се кръстят с три пръста, а католиците с всичките. Когато човек се подчинява на възвишеното, благородното, когато изпълнява Волята Божия, това значат трите пръста.

Щом изучавате живота, все ще попаднете на заблуждение. Онази млада мома най-първо се кичи с дрехи, с китки, за да се ожени, а като се ожени загазва. Като народи десетина деца, китките ѝ изчезнат, работата не върви, чумберите ги няма. По някой път и други работи изчезват.

Сега вземам тия, естествените неща. Някой човек иска да се жени, бърза, няма тутане. Никой не е останал неженен. Все трябва да се ожени. За какво трябва да се ожениш? Веднъж трябва да се ожениш за Любовта. Ако Любовта умре, ще се ожениш за Мъдростта. Ако и тя умре, ще се ожениш за Истината. Ако и тя умре, оставаш вдовец. Знаете дълбокия смисъл. Христос казва: „Онези, които се сдобият с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват." Значи ще имат съвсем друго схващане за нещата. Какво ще се жениш за един човек вдовец? Любовта в него умряла, Мъдростта умряла и Истината умряла. Какво ще се жениш за него? Ти ще се ожениш, та ще прокопсаш. Никой няма да те види. Най-първо ще изпиташ: женил ли се е той. Ще се жениш за неженен. Щом се е женил, ще го оставиш. Горко на онези, които се женят за женени, за вдовци.

Под думата „грешен" човек разбирам човек, в когото Любовта е умряла. Женил се той и Любовта умряла, и Мъдростта умряла, и Истината умряла. Напуснали го те. Апостол Павел казва: „Сгодих ви за един човек. Еврейските пророци и целия еврейски народ го ожених за Господа, а не го ожених за някой човек на Земята." Когато пророците осъждаха народа, че този народ има много любовници, Господ казва: „Понеже Ме оставихте, тръгнахте по друг път, вие не можете да Ме слушате."

Питам сега: ако един, който е тръгнал по пътя, но дойде време да се жени и тогава, заради своята възлюблена напусне убежденията си и каже: „Не ми трябва Господ", мислите ли, че той върви по един прав път? Тези неща са, които трябва да изследвате, да изпитате себе си доколко сте чисти вътрешно.

Не ми е целта да съдя, но в света всеки човек се съди. Нещата сами по себе си имат една вътрешна стойност и тази стойност никога не трябва да се губи. Изпитанията и страданията в света, това са методи и пътища, по които хората се пречистват. Страданията са метод, за да може човек да се освободи от ония състояния, които произлязоха от греха. Следователно, ако страдания няма, вие не може да намерите онзи път, не може да се

домогнете до онази истина, която търсите. В историята на човечеството няма нито един светия или пророк, който да е достигнал до това възвишено състояние без страдания. Това показва, че трябва да се мине по Божествения път на страданията.

Страданията произтичат от един факт. Когато вие страдате, не страдате само за себе си. Казва се в прочетената глава, че когато лошият дух излязъл из човека, който бил ням, немият човек проговорил, а духът излязъл навън и „обхожда безводни места и търси спокойствие и като не намери, казва: „Да се върна в дома си, откъдето излязох.“ И като дойде, намерва го пометен и украсен. Тогаз отхожда, взема със себе си други 7 духове, от себе си по-лукави, и влиза да живее там. И последното състояние на оногоз человека бива по-лошо от първото.“ Този дух, с другите 7, влизат в човека, защото там е празно, Мъдростта и Истината не са в него.

Да допуснем, че вие се обезсърчите. Питам: туй обезсърчение от какво е дошло? Някой се е наместил във вас. Или вие не можете да търпите – наместил се е някой във вас. Или не можете да обичате всичките хора – наместил се е някой във вас. Казва Писанието: „Ще изпратя Духа Си.“ Бог ще изпрати Духа Си. Значи има два вида духове, които постоянно боравят с човешката личност и вие не може да се освободите по никой начин от тяхното влияние: лошият дух и добрият дух.

Сега ще ви приведа един малък разказ за един ирландец: Връщал се той една вечер пиян, но се препънал на пътя о нещо. Гледа, човек. Ритнал го няколко пъти, падналият почнал да пъшка. „И той е като мен. Пил е, че е паднал. Хайде да му услужа.“ Взел го на гърба си, занесъл го в дома му. Оказало се, че падналият бил един ангел. Казва му ангелът: „Много лоши слухове се носят за тебе, но има нещо добро в сърцето ти. Искай от мене 3 неща и ще ти се дадат. Помисли си.“ Човекът рекъл: „Имам един стол вкъщи, който седне, да не може да стане, докато аз не го освободя. После, имам един гвоздей, дето си турям чехлите. Всеки, който се опита да вземе чехлите, като се хване, да не може да се откачи, докато аз не го откача. После, имам една ябълка в двора, че всеки, който се опита да откъсне плод или клон, да се хване и да не може да се откъсне.“ Ангелът погледнал, погледнал – той искал все земни работи. Казал си: „Той ще си вземе беля на главата с тези желания.“ Заминал си ангелът, но чули лошите духове този разговор. За да развали договора, дяволът изпраща свой служител при човека и казва: „Нашият господар те вика в ада.“ Той отговорил: „Сега в момента имам работа. Ще дойда, но поседни малко на моя стол.“ После казва: „Ха да вървим.“ Дяволът иска да стане, но не може да стане. Взел човека една цепеница и започнал да го бие. „Още веднъж ще ме безпокоиш ли?“ – „Няма.“ – „Хубаво.“ Пуща го той. Отива дяволът при

дяволите и им казва: „Да се пазите от стола му. Който седне, не може да се освободи.“ Праща главният дявол друг. Казва: „Седни на стола ми.“ – „Не, не, на стола не сядам. На такъв стол не сядам.“ – „Тогава, моля те, дай ми обущата, там са закачени, е, на оня гвоздей.“ Дяволът отишъл да откачи обущата, хванал се за гвоздея и не може да се откачи. И него набива човекът: „Ти повече ще ме безпокоиш ли?“ Той обещава, че няма да го безпокои, и него освобождава. Слуша главният дявол, че и двамата му слуги са бити, и решава да отиде сам той. Няма да сяда на стола, няма да влиза в къщата. Столът е опасен и гвоздеят – също. Този ирландец се освободил от дявола по един умен начин. Разумно използувал дадените му условия. Стола използувал хубаво, гвоздея използувал хубаво и най-после дошъл и главният дявол и понеже не искал да влиза вътре, впрегнали кабриолета и дяволът се качил на кабриолета. Минават покрай ябълката и човекът [казва] на дявола: „Моля те, отчупи една пръчка от това дърво, да карам по-добре коня.“ Той понечил да откъсне клон, но се закачил на клона. И на него дал подобаващия се урок.

Питам ви: Досега дали ли сте поне един урок на туй дяволче, което постоянно ви безпокои? Този човек е дал три урока и оттам насетне те са го оставили. Този разказ, който ви разказах, има свое вътрешно значение: как именно трябва човек да използува разумно благата, които Бог му е дал. Той може много свои погрешки да изправи, като не дава място на дявола в себе си.

Убежденията, които имаме, не е такова времето, да ги изповядваме външно. Човек да работи с онова, което той знае вътрешно. Например мнозина от вас очакват да дойде Христос на Земята, да Го видят в човешка форма. Тогава как ще разберете стиха, който Христос казва на Своите ученици: „Идете и проповядвайте това Евангелие и Аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Значи има един вътрешен начин на работа, една вътрешна връзка, която може всеки да направи. Идването на Христа подразбира събуждането на всички хора. Един ден, когато всичките хора се събудят, това ще значи, че Христос е дошъл. Казано е, че Христос ще се засели в тях и те ще Му бъдат народ, ще напише закона Си в сърцата им и всички ще Го познават – от малък до голям. Онези, които искат да се запознаят с Христа, страх ги е. Казват: „Христос е толкоз свят, как ще дойде да живее в мене?“ Тогава аз питам: Как иде светлината от Слънцето във вашите стаи? Мислите ли, че всичките места, които посещава светлината, са чисти? Тази светлина иде и отдето минава, нечистите работи ги пречиства. Всичко чисти светлината.

Божествената светлина трябва да влезе в човека, трябва да проникне в неговия ум, трябва да проникне в неговото сърце, за да може човек по един

правилен път да се избави от ония напасти, на които човечеството е подложено. Христос казва на Своите ученици: „Сатаната поиска да ви пресее, Аз се молих за вас.“ И Петър, който имаше упованието, разбираше този закон. Три изпита му създадоха, 3 пъти дяволът влезе в него. След като съзна грешката си, той се повдигна.

Първото нещо – трябва да съзнавате, да бъдете във връзка с Божественото, което всякога говори във вас. Във всинца ви говори. Някои го слушате, някои не го слушате. Ако Божественото в тебе не го слушаш отвътре, Той ще започне да ти говори отвънка. Как ще ти говори? Ти си богат човек. Най-първо Бог казва: „Не бъди разточителен, бъди милосърден, давай на сиромасите.“ Ти не Го слушаш. Тогава Той създава такава криза, като сегашната, когато богатите хора обедняват и като обедняват, дава им съответните уроци. Един чиновник, който е на длъжност, Господ му казва: „Изпълни хубаво длъжността си.“ Той като не Го слуша, уволняват го. Или имаш здраве, не знаеш как да пазиш здравето – ще дойде болестта. Болестта е един начин за възпитание. Всичките лоши работи, които идват, са методи за възпитание. Щом дойде беднотията, той ще разбере Божиите пътища, ще изправи погрешките си и веднага неговото състояние ще се подобри.

Първото нещо: Човек трябва да възстанови любовта си към Бога. То е задачата и учението на Христа. Учение за възстановяване на тази любов. По който и да е начин, трябва да я възстановим. Ти се жениш – жениш се, за да възстановиш любовта си към Бога. Богатство имаш, учен ставаш – всичко, каквото придобиваш, това са условия да възстановиш любовта си към Бога. Ако може туй да възстановиш, всичките неща са на място. А ако всички неща, които ти се дават, не могат да възстановят любовта към Бога, всичко туй ще бъде напразно. Утре ще дойде да похлопа смъртта. Отиваш в оня свят.

Много пъти си се учил, прераждал си се, но онзи свят, духовният свят, не е такъв, какъвто ти някога си го напуснал. Защото, ако влезеш в духовния свят неподготвен, неприготен за него, няма да го разбереш. Той е свят, диаметрално противоположен на този. Ако ти не си готов, ако твоят ум не е просветен, ако в твоето сърце няма любовта, ако ти не обичаш истината, като влезеш в онзи свят, раят ще бъде пуст. Нищо няма да видиш, никакви светии, никакви пророци. Ти ще се намериш в един свят пуст и никаква красота няма да виждаш.

Та нима ако пуснете една котка тук, в салона, онова, което аз говоря, тази котка ще го разбере? Нищо няма да разбере. Единственото нещо, което схваща, то е да търси нещо за ядене. „Кашкавал няма ли? Сиренце, нещо

останало, баничка няма ли?“ Туй гладене, туй мъркане, всичко това е, за да ѝ се даде нещо за ядене.

Питам сега: Ако един човек от сутрин до вечер мисли само за материални работи, какви духовни постижения може да има? Никакви постижения не може да има. С туй не искам да ви кажа, че вие нямате постижения. Имате постижения, но не се заблуждавайте. Ако ти си роден от царско семейство, но ако ти не си учил, тази кръв ще се измени. Царска кръв може да тече в жилите ти, но ако не си учил, ако не си добър, тази кръв ще се измени. Ти може да си овчар някъде – ако живееш добър живот, твоята кръв царска ще стане. Сега някои от вас мислят, че са родени християни. Ако не живееш по учението Христово, тази кръв ще се измени. Може да си роден окултист – не е важно раждането, но какъв е човек, какво постига, какво приложение има. Приложението е всичко. В даден момент какво може да направите. И затова, именно, за нас въпросът не е миналото. За нас е важно настоящето. Любовта действува в настоящето. За миналото ние имаме само възпоминания. Бог е толкоз мъдър, че в миналото е оставил само греховете, а в настоящето е оставил любовта. Ако в настоящето би оставил нашите грехове, ние бихме се спънали и никакъв прогрес не бихме имали. И даже в бъдещето Господ никога не разкрива нашите слабости. Пита някой: „Какво ще бъде моето бъдеще?“ Твоето бъдеще напълно се определя от твоето настояще. Какъвто си сега, такова ще бъде и твоето бъдеще. Или, в бъдещето си като влезеш, което ще бъде настояще, ще изправиш всички свои слабости.

При възпитанието не е хубаво да се говори за греха, не е хубаво да се говори за дявола, не е хубаво да се говори за неправдата. Няма никаква полза от това. Според мене на дявола не обръщайте внимание.

Във Варна аз срещнах един от просветените свещеници в православната църква, който ми разправи една своя опитност: „Опасно е положението ми. Постоянно имам да се боря с дявола. Имам две кутии. Като опея някой умрял, и парите тургам в едната кутия; като венчая някого или като кръстя някое дете, парите от венчавката и от кръщаването турям в другата кутия. Едните пари са пари на нещастие, на умрелите и гледам да се освободя от тях. Не зная кому да ги дам.“ Казвам: Защо ти са кутии, защо вземаш пари? Дяволът е там. Защо ти е тази, първата кутия? Опявай без пари. Видиш дявола, хвърли му кутията. И най-после какво казва Христос? „Оставете умрелите да погребват умрелите си. Вие живейте. Идете да служите на Бога.“

Сега мнозина от вас казвате: „Като умрем, да ни погребат хубаво.“ Онези от вас, които мислите да умирате, вземете си торбите, че си вървете.

Оставете мъртвите да погребват своите мъртви. Ние не сме пратени в света, за да погребваме хората, нито да правим паметници на пророците и на светиите. Светиите, които са умрели и имат паметници на Земята, Господ да им е на помощ. Сега някои от вас мислят да ви направят някой паметник. Туй е една от най-големите опасности.

Една от най-големите ясновидки, в която Духът работеше, отива да открива аязма, паметници, да ги освещава и оттам насетне Духът я напусна. Това се правеше само за да се каже, че еди-коя си пророчица е открила аязмото. Нека ходят да си пият вода, какво ще ходи да го освещава? Че, ако искаш аязмо, да станеше аязмо тя. Ако аз реша да откривам извор, ще кажа: Господи, аз искам да стана един извор и нека всички хора идват да пият от мене. Да влизам в хората и те да ме изучават, и аз да ги изучавам. Сега ще открия една вода, в която не влизам.

Мнозина казвате: „Тъй рече нашият Учител, тъй рече нашият Учител." Намерите някое аязмо, напълните шишето, вземете паричките. „Тъй рече нашият Учител." Вие си служите с мене, за да си създадете авторитет ли, какво ли? Ако вие имате следните условия в себе си, само тогава можете да кажете какво аз съм казал: ако Любовта във вас е цел, ако Мъдростта във вас е цел и ако Истината във вас е цел. Тогава може да кажете: „Тъй рече нашият Учител." Но ако в това вие се колебаете, онова слово нищо няма да допринесе. Или пък казвате: „Христос тъй каза." Ако вие не можете да носите греховете на целия свят на гърба си, не сте разбрали Христа. Ако вие не можете да понасяте всичките обиди, които светът може да ви даде, не сте разбрали Христа. Ако не можете да се справите с голямата сиромашия, ти не си разбрал Христа. Ако не може да се справиш с голямото богатство, не си разбрал Христа. Ако не можеш да се справиш със силата, със знанието, не си разбрал Христа. Не да се отказваш, да казваш: „Не искам да бъда учен човек." Трябва да бъдеш учен човек и то първокласен. Може да имаш 10 факултета, но всичко това като придобиеш, ще идеш да служиш на Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила. И тогава ще придобиеш в себе си едно знание, което ще внесе в тебе онова, което търсиш.

Сега, някои от вас по някой път гледам как се спъвате. Някой окултен ученик е по-млад, казва: „Какво ще стане с мене? Аз съм в учението от една–две години." Ето, онзи брат е от 10–15 години, 20 години. Той не живее добре. Взема за образец този брат. Слоновете са много по-стари от хората – ще вземем ли образец от слоновете? Че, дърветата са 10 пъти по-стари – ще вземем ли образец от дърветата? Има хубава страна в дърветата. Не е нещо лошо, че са дървета. Аз всякога от дърветата се уча на мълчание. Като отидеш при едно дърво, каквото и да му разправяш, то не

казва нищо. Зъб не обелва. Сега, какъв урок може да вземете от слона? Вземете проучете историята на слона, понеже той е едно от най-благородните животни в цялото животинско царство. В цялото животинско царство, като оставим човека, слонът е най-благородното животно. Той представя една съединителна нишка между човека и животните. Маймуните, това са изостанали хора от човешката еволюция, те не спадат към животинското царство. Слонът спада, а маймуната – не. Тях не ги класифицирам в животинското царство. Те са изостанали човешки същества. Те са много умни. Но да оставим маймуните настрана.

Казва Христос на фарисеите, че те обръщат внимание на външната страна, да измиват паниците отвън, отвътре не ги измивали. Книжниците обръщаха внимание на посторонни работи, а главното – Любовта Божия, пренебрегваха. Имаха знание, но не го употребиха както трябва. Не ни е даден в Евангелието какъв е бил спорът между тях и Христа, но през целия Си живот Христос беше в противоречие с фарисеите и садукеите – все учени хора. По Негов адрес имаше много работи казани. Те бяха все учени – и фарисеите, и садукеите.

Питам: Мислите ли, че днешният свят седи по-високо, отколкото във времето, когато Христос е бил? Действително, в църквата има много добри хора. В православната църква, в католическата, в протестантската, в еврейската църква. Те са отделни. Църквата, като организация на Земята, не е за похвала. В църквата има много неща, които не са съобразени с Божия закон.

Трябва да знаем, че и в нашия организъм има много неща, несъобразени с човешкото естество. Трябва да се освободим от тях. Ние имаме наслоени мисли от миналото. Какво ли няма в човека? Когато човек се намери в трудно положение, като богат е бил честен, а като осиромашее, ще му дойде на ум да краде. Туй е цяла система – той е крал, като вълк е крал, задигал е овцете, на общо основание е крал. Сегашният човек не е така честен. Той сега минава за честен. Следователно има от много неща да се чистим. Човек не е вълк, но той е минал през епохата на вълците.

Да ви представя тази работа. Един човек бил слуга при един господар, богат човек. Този, богатия човек, е бил много лош човек. Той заставя бедния човек, слугата си, да направи много лоши неща, които той сам не би ги направил. Много пъти хората са слугували при вълците и вълците са били господари. Човек се е учил при вълците и следователно вълците научили човека на много лоши работи. Той е слугувал навсякъде и отвсякъде е взел по нещо. Взел е и много хубави работи, но трябва да се отучи от всичките привички на своите стари господари. Ние казваме, че

дяволът е причина за лошото в човека.

Тази история е само едно обяснение. Всеки човек, който се отрича да служи на Бога, той има това негативно състояние. Историята на дявола е история на отричане. Всеки човек, който иска да служи на Бога, той има желание и може да стане ангел.

Всичките спънки, противоречия, падения, всичката тази външна обстановка, туй да не ви спъва. Туй трябва да го преминете. Сиромашия, богатство, падения, грях, всичките тия работи трябва да ги минете. То е кал и няма човек, който да не опита тази кал в света. Ще я опитате, но трябва да бъдете умни, да не се товарите с тази кал. Тази кал по-малко да е и по-малко да загазите в нея, не да загазите, че да не можете да излезете от нея. Туй е сега практичната страна. И казва тогава Христос: „По-добре е знанието, което имате, да го употребите за Слава Божия.“ Външно сте много чисти, пазете вашият живот, отвътре да е чист. Не спирайте вашите ближни, на вас казвам, не спъвайте вашия ум, не спъвайте вашето сърце.

> Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога.

27-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 25.III.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_03_28 Пътят на щастието. Единственият подтик
лекция на Общия окултен клас

ПЪТЯТ НА ЩАСТИЕТО. ЕДИНСТВЕНИЯТ ПОДТИК

Сряда, 5 часа сутринта

(Небето чисто. Времето тихо, меко и приятно)

Добрата молитва

Размишление

Толкоз е занят човек с физическия живот, че не може да живее. Не можете да си обясните противоречията, които произтичат във вашето съзнание. Всякой един човек в своето съзнание има противоречие. Той го нарича това живот. Това не е живот. Това е сянка на живота. И всички нещастия в живота произтичат от сенките на живота. Сянката прониква в човешкото съзнание, някой образ, някое просветление, някоя постъпка, някоя идея и ти не можеш да се справиш с нея. Например, говорим за любовта. Толкова време съм говорил за любовта, но любовта е една цяла наука, която човек трябва да прилага. Божествената наука е тя. Трябва да се освободите от сенките на любовта. И тя си има кокарди. Знаете ли какво разбирам под думата кокарди? Кокарди, това са украшения. Тези кокарди хората наричат любов. Те са един резултат. Това не е любов. Тези украшения не са любов. Даже някой може да каже: „Колко са хубави очите му, устата му, носът му, ушите му!“ Това са кокарди. Някой казва: „Колко е красив! Какви са ръцете му, лицето му!“ – Кокарди са това. Утре, гледаш, това лице се е изменило, очите също, кокардата се е изменила. Тази кокарда по-рано е била светла, а после е тъмна. Върху златния предмет ще ви натрупам малко прах.

Някой, като те срещне, ти казва: „Ти не знаеш ли, че аз те обичам?“ Онзи, който обича, той най-първо пренася най-голямото благо на себе си. Някой казва: „Ти не знаеш ли, че аз твоя хляб ям?“ Хубаво, че ако той яде моя хляб, той ли се ползва или аз? Хубаво, аз съм ти платил хляба. Не съм хлебар. Пет лева ти дам. Аз ям хляба ти и пари ти давам. Какво се ползувам от това? Утре с тези пари аз купувам брашно и си правя хляб. Той мисли, че като ми дава пет лева, ми прави голяма услуга. Тук има обмяна. Онзи, който ме обича, той трябва да ми благодари, че ме обича. Не, че аз съм му длъжен, но той ми е длъжен. Защото, когато човек полива градината с плодни дървета, кой яде плодовете – градината ли или онзи, който е посадил плодните дръвчета? Когато някой ми каже, че ме обича, аз съм градина, в която той е посадил плодни дървета. И той един ден ще яде, а пък аз се намирам в пасивно състояние. Ти, като кажеш, че ме обичаш, ти трябва да се радваш, че имаш една градина, в която си посадил

плодни дървета. Без това ти не можеш да познаеш живота.

Бог, като ни обича, е вложил всичко в нас. Той иска да събуди съзнанието в нас и ние да Го обичаме. Защото, ако ние не Го обичаме, нашата работа е загубена. Бог е направил света и Той иска да ни събуди. Желанието Му е ние да посеем нещо и ние да направим нещо в малък размер и ние да Го обикнем. Тогава Бог ще бъде една градина, в която ний ще посеем всичко добро, което е в нас и тогава ще събираме плодовете. Ний седим и казваме: „Господ не ни обича." Това е първата лъжа, която прониква в съзнанието на човека. Ако остане сега Господ да обикне човека, това щеше да бъде загубена работа. Въпросът не е защо Бог не ни обича, а въпросът е: защо аз не обичам Господа? И като обичаш Господа, ти ще помогнеш на себе си. Това е активната любов, която възприемаш.

В горния чертеж (липсва чертеж в оригинала) едни и същи знаци имат двояк смисъл, две значения. Например буквата „п", лявото „п" означава проявената любов, която се проявява във всички нейни действия, както имате в светлината. Това е първата причина, която дава и създава нещата. Любовта е едно поляризиране на цялото. Любовта – това е цялото. Това цяло се разделя на два полюса – любов на частите, на половинките. Любов на цялото. Най-първо ще познаеш любовта, която дава всичко от себе си (лявото „п"), после любовта, която възприема всичко (дясното „п"). Ако двама души имат една и съща любов към един и същ предмет, не винаги ще се отблъскват. Щом искате да посадите една и съща градина, вие ще бъдете в спор. За да няма спор, какво трябва? Да кажем, че ти имаш една градина. Ти имаш един приятел и той има градина. И казваш: „Я ми дай твоята градина да посадя нещо, понеже тя е по-близо до моя дом! Не искам да я продаваш, но само да посея твоята градина." Ако той посее твоята градина и ти неговата, каква разлика има? Вий ще намерите голяма разлика при сегашните материалистични разбирания, а именно, че едната ще даде повече, отколкото другата. Но външният приход още не значи, че тази градина е по-добра, зависи какви сортове са посадени.

Когато обичате един човек, то този човек за вас е една Божествена градина, в която вий ще опитате, каква е вашата любов. Той трябва да бъде пасивен, не трябва да се меси. че някой може да ме обича, това е негова работа. Той трябва да прави своите опити. А същевременно и аз трябва да си правя опити, и аз ще опитам своята любов към него. И той ще бъде една градина за мене. Всякой един ваш ближен може да бъде една градина за вас, в която вие можете да опитате вашата любов.

Противоречията произтичат от следното: вие искате когато обичате някого, той да ви плати за любовта. Това е престъпление. Това е криво

разбиране. Това е все таки, когато пращате някого да прави благодеяние, дадете му известни суми и той казва на сиромасите: „Аз ви правя едно добро!“ Но тези пари не са негови. Той казва: „Вий трябва да ми бъдете признателни! Аз ви давам.“ Това е първото престъпление. Той трябва да се радва, че има условия да направи едно добро, да се запознае с тези хора. Да се запознаеш с тях, това е важното, а не да очакваш. Той трябва да ги остави свободни да се проявят. Първото нещо е: трябва да оставите всякой един да се прояви свободно в своята любов, защото, ако любовта свободно не се проявява, винаги се раждат престъпления. Винаги в света престъпленията се раждат от насилствената любов. Ти искаш да заставиш един човек да те обича. Това е престъпление. Искаш да накараш един човек да извърши за тебе това, което ти искаш. Това е престъпление, понеже ако ти го насилиш, друг някой ще дойде и ще насили тебе. И всички престъпления в света произтичат все от любовта. Ти обикнеш една кокошка и ѝ казваш: „Не знаеш ли, че те обичам.“ И след като я обикнеш, хващаш я, кръцваш нейния гръцмул, опичаш я и я изяждаш и казваш: „Не знаеш ли че те обичам?“ Но тя ще ти каже: „След като ме обикна, аз престанах да живея!“ Това не е обич. А пък обикването на кокошката би трябвало да бъде едно условие за човека, той да я нахрани и да ѝ даде условия да се прояви.

Защо кокошката рови? От къде се е научила кокошката да рови? Няма да ви изясня. Намерете произхода на това, кои са били първите подтици, които са накарали кокошката, като дойде някъде, да почне да рови. После друго, кои са били причините, като дойде свинята някъде, да бъчка, като орач да оре. Кои са били причините, да дойде вълкът, като хване някоя овца, да почне да къса от нея. Трябва да се спрете върху тези въпроси, да си дадете един отчет.

Или дайте си отчет за следното: Вий като срещнете някой човек и мислите, че не ви обича, вий му се сърдите за това. Защо му се сърдите, че не ви обича? Някой път се сърдите, че не ви обичат. А някой път се сърдите, че ви обичат. Сърдиш се, когато ви обичат и сърдиш се, когато не ви обичат. Кое е правото сега? Правото е, при сегашните условия на вашето развитие, да се прояви вашата любов. Вие не очаквайте да ви обичат, но вие да се проявите – онова, което има в нас, да се прояви. Така както Бог се проявява и ние да се проявим. И ти, като проявиш любовта си, ти проявяваш едно Божествено качество. Бог е търпял милиони години. Че някой греши – Бог търпи. Че някой върши престъпление – Бог търпи. Ний го схващаме, като престъпление. Ти гледаш един човек върши престъпление и казваш: „Как го търпи Господ?“ А този човек, когото ти не търпиш, искаш да го премахнеш, ти гледаш, че Бог го търпи. И казваш: „Този е голям грешник. Аз три пъти се моля на ден, а пък на него Бог му дава всичките

благословения.“ Как ще си обясните това противоречие във вашето съзнание? Мислите ли, че вашето разбиране е норма за Божия ум? Най-първо вий трябва да се завземете да мислите защо Бог му е дал тези блага. Той му е дал тези блага, защото вие го обичате. Ако вие обичате някого и Бог му е дал блага, значи вашата любов е истинска. И ако Бог не го благослови, значи вашата любов е лъжлива. Ако казвате: „Как така, той да има тези блага“, тогава вие правите пакост на себе си.

Сега, има някои неща, които за вас са необясними, не можете да сведете нещата към едно обяснение. Какво противоречие има в следното: аз посадя една градина с плодни дървета и Бог изпрати дъжд и стане малко влага, има кал. Че ако не падне дъжд, може ли да израстне това, което съм посеял? Това, което съм посеял, ще израстне чрез този дъжд и ще се радваме на плодовете му. Няма сиромах, на когото сърцето да не трепне за някой богат човек. А пък дето го мрази, той го мрази, защото иска да му вземе парите. А щом му вземе парите, той е на мястото на богатия, а пък богатият е на мястото на сиромаха. Когато богатия слиза на мястото на сиромаха, сиромахът става богат. Бог благославя сиромаха. Вие казвате: „Защо Бог благославя сиромасите?“ Че сиромасите са най-силните хора. По-силни хора от тях няма. А пък богатите хора, това са децата на света, те са възрастни деца. Трябва да ги обичаме. То е дете, невъзпитано дете, по някой път, своенравно. Нали децата обичат да имат каруци, слуги, да ги угощават. Деца са те. Нали вие сте бащи и майки? Всички ваши деца са все богаташи. А пък бащите и майките са все сиромаси в къщата. Това е само едно съпоставяне, за да станат нещата ясни.

Сиромасите са най-силните хора. И Христос е казал: „Блажени нищите духом, защото на тях е Царството Божие.“ Едно царство кои го подкрепят – здравите или болните хора? – Здравите хора. Това са сиромасите. Те са здравеняци. Вие казвате: „Защо Господ ме е направил сиромах?“ Какъв да те направи? Богат ли? Колцина от вас искате да ви направи богати, но болни? Най-първото нещо е да не си на леглото. Като богат, ще ви турят инжекция. Но 10, 15, 20 инжекции, като ви нацъркам, ще станете богати. Но от това богатство ще усещате навсякъде болка. Това е пак иносказателно. Вие ще кажете: „То така се говори, но човек да си е богат!“

Истинското богатство седи в проявената любов. Не можеш да станеш богат, ако не проявиш любовта, ако няма какво да обичаш. Тогава не си и сиромах. Ако никого не можеш да обичаш, ти си един дявол, с една опашка и два рога. Ако обичаш, ти си едно отражение на Бога, но ако не обичаш, ти си в един тъмен свят, дето нищо не става.

Та, най-първият закон е: да обичаме! Силата на човека е там. „Кого да

обичам?“, казваш. То не е моя работа. Ще обичаш, когото искаш. „В коя градина да сея“, казваш. Ще сееш в тая градина, дето могат да растат плодните ти дървета. От нея ще започнеш. Това са благоприятни условия. А пък може да има неблагоприятни условия. Ще наторяваш градината си. Когато някой наторява градините, те искат други да им плащат. Ние, като проявим любовта си, искаме да ни платят. Щом искаме да ни платят за любовта, ти си вече с опашка и с рога. Веднага щом влезе тази мисъл в тебе, ти ще станеш нещастник. При любовта ти ще се радваш, че можеш да я проявиш. Тя е всичката пълнота. В проявената ти любов, там е щастието ти. А пък, като възприеме онзи любовта ти, това ще бъде подтик в него и той да прояви любовта. Аз често срещам някой да казва: „Аз го обичах този брат, но той не е такъв, той не заслужава това!“ Защо този брат не заслужавал? Значи, Бог го е създал, в ума на Бога той заслужил да живее, а пък от твое гледище той не заслужава. Че този брат, той не е създаден най-първо за тебе. Нещата не са създадени за вас. Ти си създаден за себе си, за да проявиш своята любов, а пък тези хора от вън са само възможности за тебе, за да се проявиш.

(Учителят посочва чертежа.) Тук има числото 1, а тук числото 10. В дадения случай, едно и десет какво показват. Десет показва, че тук има всички условия, но се нуждаете от един малък подтик. Да кажем, че тук има огнище с дърва, всичко е приготвено. А пък едното означава една малка запалка, която ще запали огъня в това огнище. И този огън ще се прояви. Следователно, онази, Първата причина, която може да използува условията, това е числото едно. А пък другото число, то е пасивното число. Едното е активно число. Едното означава причината, която дава подтик, това, отдето произтичат нещата. А пък нулата, турена после, съдържа условията за проява. Нулата е знак, който съществува от памти века. Изнамерили са го посветените. Ако махнем тази нула, тогава тази единица не може да се прояви. Ти, за да можеш да се проявиш, трябва да обичаш някого и трябва да мислиш. Но не можеш да мислиш, ако не обичаш някого. В любовта всеки човек е отражение на Божественото. Ти, в човека можеш да видиш отражение на Бога, отражение на себе си, отражение на един звяр и пр. Но това не е човека. Това е само едно негово състояние.

Вие често се спъвате и тогава се пораждат всички недоразумения в домовете. Вкъщи един казва: „Баща ми и майка ми не ме обичат. Те обичат повече брат ми и сестра ми.“ Това е криво схващане. Ако турим на един кон златни юзди и го подковем със златни петала и му турим кушуми и го впрегнем в хубава каруца, питам: това обич ли е? Това не е обич. Това е от немай къде станало. Обичта е, когато разпрегнеш коня, хвърлиш юздата му и хомота му и го оставиш да си походи в гората и да няма кой да го ограничава. Това е любов. В Божествения свят този кон ще го оставиш

свободен, той да дойде да се впрегне. Ти няма да го впрягаш. Един ден ти ще го намериш впрегнат и той ще каже: „Какво обичате?“ И като ти извърши работата, той пак си заминава. Този кон те обича. И ще каже: „Понеже те обичам, ще ти слугувам, но не искам да ми плащаш. Не искам, като свърша малко работа да ми туриш торбичка със сено и после да кажеш: аз нахраних този кон.“ Ако аз ви туря по една торба на вас, заради моята любов, ще бъдете ли доволни? Не натрапвайте вашата любов, понеже след като я натрапите, вие ще станете нещастен човек. Като обикнеш един човек, ти искаш той да знае за твоята любов. Тогаз ти ще станеш нещастен, ще се яви ревността.

Например, един мъж обикне някоя жена и като се ожени за нея, той ходи подир нея, да не би тя да обича някой друг. Че като не я обича никой, тя ще умре. Тази жена, със своята любов, той уморява. По-рано тя е била красива. Той, като се оженил за нея, тя почва да губи своята красота и погрознява. Вие затворите този прозорец, онзи прозорец, от тук да не влиза светлина, от там да не влиза светлина при нея и тя умира. Най-първо ти ще умориш така и себе си.

Оставете свободен пътя на любовта, да се прояви. Не се месете в тая работа. Дойдете ли до любовта не изисквайте. Поне за една година направете този опит. Дойдеш ли до любовта, кажи си: „Този въпрос не бутай!“ Любовните въпроси не бутай! Обича някой някого. Ти се зарадвай, когато някой обича някого. Но как го обича? – Това е работа на Бога да оправи нещата. Всички криви работи на хората, Бог ще ги изправи. Остави тази работа Бог да я оправи. Щом ще искаш ти да оправяш, ще бъдеш нещастен и никога няма да уредиш работите. Нито един от вас не може да застави някого да обича. Не е в наша власт да накараме хората да се обичат. И не само това, но след като обикнеш някого, ти ще се скараш с него. Това е при човешката любов. След като се обикнат, скарат се. По-рано не са се карали. Защо се скарали? Защото, след като са се обикнали, любовта е заминала. Скарването показва, че Господ Го няма. А пък те мислят, че от голяма любов се карат. Защо? За своите рога. Той казва: „Ти не знаеш ли, че аз те обичам? Аз за тебе пожертвувах всичко. Напуснах баща си и майка си.“

Вие ще ме извините сега. Вие мислите, че сте женени, а пък аз ви считам, че сте ергени. Нито един от вас не е женен. Аз, в света, не съм намерил още един женен човек. Под женен човек разбирам човек, който разбира любовта, да обича всички и да е радостен и весел. С нищо не можеш да го подкупиш. Женен човек е той. Тези думи – женен човек, нямат това съдържание. Те имат едно обикновено съдържание, като извършване на някаква работа. Когато някой каже: „Аз обичам!“, това е само временно

понятие в живота, защото не е още онази, истинската любов. Не искам да кажа, че това, което преживявате, не е реално. То е реално. Но това, което вие преживявате, то не може да обясни живота и не можете да израснете чрез него. Тая любов, която сега имате, тя не може да ви освободи. С тази любов, която имате, ще се заробите и ще остареете.

Ти казваш: „Едно време, какъв трепет имах!“ Ти се самозаблуждаваш. От единия до другия край ти не си разбрал Божията любов. Христос казва: „Това е живот вечен да познаете Единаго Истинаго Бога.“ И онези, които са обикнали Бога, те престават, по някой път, да работят в света. Една мома, като обикне някой момък, постоянно ходи подире му. И един момък, като обикне една мома, все ходи подир вея. И някой все пише на Бога любовни писма и казва: „Не знаеш ли, че аз те обичам!“ На Господа Му е приятно това. Но и Бог казва: „Не е разбрал той още.“ Човекът казва: „Аз, като те обичам, дай ми нещо!“ В любовта, щом почнат да дават, любовта престава.

Най-голямото благо е онова чувство, което се проявява в тебе. На него разчитай. А другите блага, те от после сами по себе си ще дойдат. И ако вие се оставите свободни, то любовта ще се прояви много по-величествено, отколкото сега. Бащата може ли убеди дъщеря си да го обича? Кои са признаците, по които познавате дали някой ви обича или не? Вашите признаци са, че някой ще ви донесе един малък подарък. Това не е още признак на любовта, че можел да ви даде един подарък. Че когато някой е подсъдим и занася подарък на някой съдия, това от любов ли е? Когато един разбойник нападне някого и последният дава всичките си пари, всичко каквото има, от любов ли го прави? Той дава по-малкото благо, за да не го лишат от по-голямото благо, от живота. Той дава парите си и казва: „Остави ме свободно да живея!“

Както е в съвременното общество, във всички религиозни общества и в окултните школи, когато учениците са се заблуждавали, като дойдат до закона на любовта, мъчно се справят с този закон. Хората, като малки деца днес трябва да ги учат, как трябва да обичат.

Не контролирайте любовта на когото и да е, защото в тази любов Бог се проявява. Не ставайте вие стражари за Божията Любов. Там, дето Бог се проявява, остави Бог да се прояви, за да видите Неговото величие. И Бог няма да се прояви в Своята любов, както ние се проявяваме. Не казвай: „Той е много студен човек, няма никаква любов. Той е жесток.“ Оставете това, това са ваши заключения.

Кой е топъл човек. Топъл човек е онзи, добър човек е онзи, който не ме ограничава, оставя ме свободен, за мен той е добър човек. И аз за един

човек съм добър, когато не го ограничавам. Когато той прави нещо, оставям го свободен, това е негова работа. Вий виждате една картина незавършена. И от това гледище вие всички тук сте незавършени бюстове. Има да се дяла върху цели бюстове още хиляди години. Някой казва: „Този е много красив!“ Каква ти красота? Аз не съм срещнал красиви хора. Не съм срещнал завършени бюстове. Гледаш, челото му много хубаво, но носът го няма никъде. Има да работи още скулпторът. После устата, ушите, ръцете не са довършени. Всеки ден скулпторът идва да работи. По някой път, вий искате да бъдете красиви. Защо? Тук седи скрита една съвсем користолюбива мисъл във вашия ум. Свободни трябва да бъдете всички. Няма по-хубаво нещо от свободата. Човек, който продава своята свобода, не може да разбира смисъла на свободата.

Ще оставим сега това. Любовта е, която моделира. Тя ще моделира целия човек, тялото, умът, сърцето и волята. И трябва да оставите Духът, който работи във вас, да се прояви, да се вслушвате в него. Някои казват: „Как да му простя?“ Така ще прощавате, както Бог ви прощава. Ти на ден по 100 пъти грешиш и Бог ти прощава. Ако не беше ти простил, ти щеше да заминеш. По същия начин и ти ще търпиш и ще прощаваш и то не от немай къде. Сега за пример, искате по-ясно да се каже. Да кажем, че те е заболял корема и аз ти държа една лекция. Ти казваш: „Премахни болката!“ Причината на твоята болка в корема е в главата. Почни да мислиш право. Причината е в твоята глава. Ти не мислиш право. И за това те боли корема. Почни да мислиш право и веднага ще изчезне болката ти в корема. Ти казваш: „Какво ми разправяш? Не знаеш ли че ме боли корема? “ Аз го зная и затова ти говоря.

(Учителят показва чертежа и казва (липсва чертеж в оригинала) Тази фигура е една формула, с която можеш да се лекуваш. Да кажем, че ти не живееш добре с жена си. Ето една формула, чрез която да работиш. Тебе не те обича дъщеря ти или си задлъжнял до гуша. Ето една формула, чрез която ще работиш по въпроса за дъщеря си. Ето една формула, чрез която можеш да излезеш и от тия дългове. Но как? – Мисли право, чувствувай право и постъпвай право. Влагай светлина в мисълта си, влагай топлина в чувствата си и влагай енергия в постъпките си. Не си лягай преди да си свършил една работа. Не яж, преди да си направил едно добро. Не говори, преди да си обикнал. Това са правила.

Кога трябва да ядеш? – Като направиш едно добро, имаш право да ядеш, да вземеш една закуска. Щом не си направил добро, стой гладен. Щом направиш добро и ядеш, този обед е на мястото. И ако не си направил добро и ядеш, то невидимият свят ще ти го пише това и ти ще плащаш. И

толкова скъпо ще платиш.

Но някой може да каже: „Тази философия дали е права? “ Аз ще ви запитам: Вашата философия, която вий държите, права ли е? Хубаво, аз няма да споря, ще кажа: Да проверим като Илия. Как провери той с Вааловите пророци? Той каза: „Вие ще пренесе жертва на Бога и ще го повикате и ако слезе огън от небето и изгори жертвата, прав е вашият Бог.“ Четиристотин души викаха, крещяха и се мушкаха с ножове и огън не слезе. Илия им каза: „Може да е занят вашият Бог, чакай и аз да се помоля.“ И той ще направи своята жертва, обърна се към Бога и веднага слезе огън. И тогава Илия се позаблуди малко, като даде един лош пример и каза: „Всички тези да ги изколите сега!“ И за това после, като Йоан трябваше да дойде и да му се каже: „Този е резултата!“ Той каза: „Изколете ги!“ Но после, като Йоан, трябваше една млада мома да пее и му отнеха главата. За една игра му отнеха главата. За едно снимане на огън от небето, той изкла толкова хора, отне главите на 400 пророци. Те казваха: „По-добре да не беше слязъл огън!“ Ирод постъпи по същия закон. Ако не беше тази мома играла, то главата на Йоана щеше да остане. Ако чрез кълченето на една мома трябва да се снеме една глава, питам, какъв смисъл има в това? И ако ти снемаш от небето огън и казваш: „Да умрат тези, понеже не вярват в това“, тогава какво разбиране имаш.

Някой от вас ще кажете: „Колко криви сме били!“ В какво седи кривината? Вий не сте дали свобода на себе си, вие не сте свободни хора. Свободата да почва от свободното проявление. Като се говори за свободна любов, вие разбирате друго нещо. Ще дадеш свобода на Бога, на Духа в себе си, няма да ограничаваш Бога. И като ограничаваш Бога в себе си, ти ще създадеш зло на себе си и ще станеш лош човек. Ти ще искаш да ограничиш Бога, а Бог не може да се ограничи. И ти ще станеш лош и това ще покаже, че ти не вървиш по правия път. Ще дадеш свобода на Бога и ще кажеш: „Всички Божии дела са съвършени!“ Това трябва да държиш постоянно в ума си. Когато сте беден ще кажеш: „Добре съм, че съм беден!“ Когато боледуваш ще кажеш: „Добре, че боледувам!“ Когато се учиш добре ще кажеш: „Добре, че се уча добре!“ Когато не се учиш добре ще кажеш: „Добре, че не се уча добре!“ В дадения случай, всичко е за добро. Не ти е писал учителят шесторка, ще кажеш: „За добро е това!“ Не си имал хубав обед, ще кажеш: „За добро е това!“ Не те обичат хората, ще кажеш: „За добро е това!“ Не стават работите както ти искаш, кажи: „За добро е това!“

От Божествено гледище всичко е за добро. Кое бихте предпочели, Господ да ви направи един кон и да ви тури позлатено седло и да носите цар на гърба си или да бъдете заек в гората, свободен да си пасе трева, с големи уши и да му трепери сърцето. Кое бихте предпочели? Кое ще изберете? Аз

бих предпочел да съм заек. Моят избор е заек, понеже там е свободата. Този човек на гърба само ще ме мушка и след това ще ме турят в обора, тук ще ме турят, там ще ме турят и аз трябва да се подчинявам. За да стана кон, голяма наука се иска, голямо търпение. А пък, като заек е по-добре. При това заекът има нещо хубаво. Това, което харесвам у заека е, че при тези големи опасности, на които заекът е изложен, този заек е голям оптимист. В историята на зайците няма нито един случай, дето един заек да се самоубие при отчаяние. Значи какви смели са зайците! Той казва: „Всичко това, което имам го оценявам, ценя свободата." Този заек оценява свободата и никога не се отчайва. Някой ще каже: „Той е заек!"

Та сега започнете с проявяването на любовта! Не с възприятията на любовта, понеже вий сте вече възприели Божията Любов. Вий вече няма какво да се занимавате със закона на любовта, да я възприемете, а я проявете. По-голяма любов от Божията Любов не може да ви даде никой. Не да чакате да дойде любовта от някъде към вас, но вие да я приемете. Ще развържете кесиите, българските кесии нали сте виждали. От чувала ще извадиш семето, житото и ще хвърляш, ще сееш и след една година ще идеш да жънеш там и то по принцип по 60 и по 100. Всяко едно левче ще ви донесе 30 или 60 или 100 лв. Взели сте един билет на лотария сега. Много сте хитри. Без да сеете очаквате няколко милиона лева да ви дадат. Ще отворите кесиите си. Парите – това са семената. Ще ги хвърлиш, идущата година ще имаш резултата от засяването. Това е Божият закон. Ако ний постъпваме така, както Бог постъпва, въпросът е разрешен. Сега въпросът не е разрешен, защото хората нямат Божията любов. Всички очакват да бъдат обичани. Сиромахът очаква друг да дойде да оправи работите му. Ученикът ще отиде на училище с торбичка и ще учи. Тези деца дават хубав пример.

Приложете любовта, като един малък подтик вътре в себе си. Трябва да се вглъбявате в себе си. И ни най-малко няма да се ограничаваш. И работите ви ще вървят по-добре от колкото сега. И в къщи и като лекари и като търговци, като чиновници, каквито и да са условията, ако сте положителни в любовта си, работите ви ще вървят. А пък дето сега работите ви не вървят, то е защото ние сме сега в пасивната любов. А пък в пасивната любов има една опасност. Една вода, която е застояла, дето няма изтичане, водата се разваля. Всяка пасивна любов страда от една вътрешна развала. Любовта не търпи никакъв вътрешен застой. Тя е единствената сила в света, която не търпи никакво ограничение, никакъв застой. Ти не можеш да я отделиш, ти не можеш да кажеш: „Ако хванеш любовта, или всичко или нищо!" Ако се опиташ да вземеш едно малко парче от любовта, тя ще ти даде такъв урок, че ще помниш през целия си живот. Това ще стане при най-малкия опит да отчупиш нещо от нея. Като мине

любовта, ти нищо не взимай от нея, даже и косъма. По някой път вие искате да вземете един косъм от нея. Един косъм от любов, то значи да си прочетеш смъртната присъда. Една трошичка взета от любовта, то значи да си прочетеш смъртната присъда. Тя ще ти даде толкова изобилно и ще ти каже: „Да направиш същото!“ Това е закон.

Та сега вие се радвайте, че обичате, а не се радвайте, че ви обичат. Сега всички вие се радвате, когато вие обичате и сте недоволни, защото не ви обичат. Щом е така, почни да обичаш. Вие сега ще се спрете върху завършени резултати и ще кажете: „Хубаво, какво ще постигна аз, като обичам?“ Всичко ще постигнеш. Не в този живот, но пред тебе седи едно велико бъдеще. Ти ще бъдеш цар, ще бъдеш философ, ще бъдеш всичко: поет, музикант, каквото искаш. В този живот ще бъде всичко според съзнанието, според проявлението на любовта. Всичко в света иде според проявлението на любовта, според степента на любовта. Ако можеш да проявиш от любовта на ангелите, тогава всичко в тебе ще заблика, ще забликат извори, всичките ти способности и сили. Но понеже любовта ви е малка, толкова имате и какво имате да се безпокоите? Вие очаквате сега да ви обикнат. Когато една мома израсне в дома, бащата и майката казват: „Да израсне нашата мома!“ И след като израсне, продават тази мома на момъка. Същото е и за сина, казват: „Да израсне нашият син!“ И като израсне и него продадат, 5 горе, 5 долу, от едната и другата страна, продадат го и почват да се чудят, защо са нещастни. Ще спрете с продаването! Като дойде някой кажете: „Нямам дъщеря за продаване, за женене!“ Или кажете: „Син нямаме за женене!“ Къде ще ожениш твоя син, за кого ще го ожениш? Къде ще ожениш ума и сърцето си? Кажете ми?

Мъжът и жената, това са проявленията на цялото, което не можеш да разделиш. Левият триъгълник в чертежа е мъжа, а десният е жената. Тук е господарят, а тук е слугата. Тук е учителят, а тук е ученикът. Тук е генералът, а тук е войникът. (Учителят посочва двата триъгълника.) Но това са само проявления на Бога, Който се проявлява. Тук (Учителят посочва кръга.) ти си в полюсите. Ти ще ходиш от единия полюс в другия. А твоето щастие ще седи в кръга. Силата ти трябва да бъде в основната идея, в центъра. Трябва да чувстваш, че живееш в Бога и че Той живее в тебе. Тая идея трябва да проникне в тебе и тогава ще бъдете същински ученици, да реализирате нещата.

Мнозина са ми казвали: „Ти не можеш ли да туриш нещо в нас?“ Освен, че няма да ви туря нещо, но аз съм дошъл да вземам. Аз съм турил, турил, турил и виждам, че ако туря още едно кило от горе, вий ще потънете някъде. Още един милиметър има до устата на съда и ще взема 10 килограма и вий ще усетите, че е олекнало нещо, значи ти си изгубил

нещо и тогава сте в спасителния процес. И затова Христос казва, че човек трябва да бъде щедър, да дава. Ние, като даваме, това е процес на спасение. Като даваме, ние проявяваме любовта, това е процес на спасение. И като не даваме и не проявяваме любовта, това не е процес, това е гниене. Минаваш някъде и дадеш 10 стотинки, малко нещо. Никой не те вижда, но ти вървиш и се радваш. Бог ти казва: „Много добре постъпи! Никой не те видя, но Аз видях!" Направиш една услуга и никой не те е видял, но може би с години ти помниш тая своя постъпка. И като си спомниш за нея, ти се радваш. Това, малкото, Божественото, това е любовта. А вие чакате да ви обикнат хората, та тогава да проявите любовта. Хубаво е, но вие сте поставени всинца на много опасно място.

Ще ви представя една картина. Вие сте поставени като една царска дъщеря в един палат на прозореца и тя очаква един царски син да мине и да се ожени за нея. Няма да бъде. Царските синове преминават с конете си и вие ще си умрете със своите мечтания. Не очаквайте княжески, царски синове да се оженят за вас и да ви турят на своя кабриолет. Но не очаквайте, като Мойсея, да ви се даде тояга да отидете при Фараона. Вий искате като Мойсея да станете. Но вие били ли сте турени като Мойсея в реката дето беше изложен на опасност да го изядат крокодилите. Но Мойсей, когато беше в кошницата, имаше вяра и го намери царската дъщеря. Вий още не сте били в тази кошница и като ви постави Бог в кошницата, вий вдигате шум и Бог ви изважда от кошницата. Като ви постави Бог в стеснителни условия, вий дигате шум. Това е кошницата. Вий казвате: „Беднотия не искаме!" Тогава няма да ви намери Фараоновата дъщеря. Вий ще кажете: „Тая философия ние я знаем." Философията на любовта вие не я познавате, тепърва сега ще я учите.

Като ви говоря за шестата раса, подразбирам любовта, проявена по новия начин, за който сегашният свят има смътно понятие. Хората ще се обичат тогава както трябва. Това е шестата раса на братството. Всеки ще проявява любовта. Всеки ще иска всички да бъдат свободни. Когато някой заддъжнее, когато някой е болен, то всички ще насочат ума си да бъде здрав. И светът ще бъде уреден, понеже всички ще проявяват любовта. Ще кажеш: „Дано да дойдат онези!" Онези ще дойдат. Вие искате да бъдете зрители на Божественото. Ами, ако в шестата раса, един от вас ще бъде да кажем едно ухо, друг едно око или две очи, друг може да бъде един нос, уста! Нали трябва всеки един от вас да бъде на мястото си? Уста ще станете, нос, очи, уши, чело и пр. Това е за изяснение. Вие искате да ви дадат почетно място. Като дойдат тия от шестата раса, напредналите души, ще ви кажат: „Братко, какво искате?" Ти ще станеш ухо и те ще кажат: „Ти ще позволиш ли да поговоря с твоето ухо, много съм благодарен!" Или ще кажат: „Ще позволиш ли да погледам с твоето око?" Като че ли вие сте

господари, а те са слуги. И после ще кажат: „Ще благоволите ли да поговоря през твоите уста?“

Вий ще вземете [влезете] в шестата раса, като уста, носове, очи, уши. Това е казано иносказателно. Или другояче казано, те ще бъдат учители, а вие ще бъдете ученици. Ще ви дадат известни задачи, които трябва да разрешите. Като казвам, че някои от вас ще бъдете ехо [ухо], това значи, че ще изучаваш, ще възприемаш знания. Да бъдете очи, това значи, че ще бъдете ученици, да изучавате светлината в нейното възприемане. Носът подразбира, че ще изучавате науката на онези благоухания, които се съдържат в растенията. Устата подразбира, че вие ще изучавате хранителните вещества.

Ще ви кажа сега: обичайте, за да бъдете щастливи. Няма да ви кажа: обичайте, за да ви обичат!

Приложете Божия закон: да обичате безвъзмездно, за да бъдете щастливи!

Отче наш

7 часа сутринта

27 лекция на Общия окултен клас
28 март 1934г. София, Изгрев

1934_04_01 Очите на мъдрия
неделна беседа

ОЧИТЕ НА МЪДРИЯ

„Отче наш"
„Бог е Любов"
Ще прочета 2-ра глава от Еклисиаст.

„На мъдрия очите са в главата му, а безумният ходи в тъмнина." [14-и стих]: Трябваше да каже, че очите на мъдрия са извън главата му. Това е крайно материалистическо схващане, един краен материализъм в живота, че всичко ще се свърши. Тази книга минава за една от най-боговдъхновените книги.

Аз ще говоря върху три извода, понеже цялата книга е написана върху едни философски мисли, афоризми. Противоречията в живота, всичко работи за добро и всичко е постижимо. Противоречията съществуват за глупавите хора. Всичко работи за добро за умните хора. Всичко е постижимо за гениалните хора и за светиите. Ако се намирате във фазата на противоречията, вие сте един глупав човек. Ако сте във фазата, дето мислите, че всичко работи за добро, вие сте от обикновените [хора]. Когато почнете да мислите, че всичко е постижимо, вие сте гениален и светия.

Сега, аз не мисля, че ще внеса нещо ново у вас, нито пък [че] онова, което говоря, ще поправи света. Целта ми не е тази. Целта ми е да подкрепя онова, което е вложено във вас. Когато дойде една слугиня, че полива едно цвете, тя само подкрепя онова, което е в цветето. Помага като едно условие, нищо не внася в живота му.

Хората някой път изискват да се разрешат мъчнотиите в живота. За глупавите мъчнотиите никога няма да се разрешат. Туй да го знаете всички. Фет-акомпли. (fait accompli (фр.) – свършен факт.) Че всичко работи за добре, това е за умните хора. Ако ние почнем да живеем малко по-друг живот… Сегашните хора искат да оправят обществените работи. Туй желание е хубаво, но то не е наша задача. Оправянето на обществения живот зависи от по-висши същества, които имат предвид кой ще оправи Земята. Слънцето се занимава с оправянето на Земята. Нима ние ще урегулираме пътя как да се движи Слънцето? То има тази работа за отоплението и [за] осветлението, за уреждането на живота. Слънцето има тази задача. Какво ние ще се занимаваме? Нашата задача е съвсем друга. Сегашните хора имат съвсем друга задача. Те се занимават с въпроса защо

е така създадена Земята. Онези от вас, които сте от първата фаза, които мислите по-първо за противоречията в живота, ще ви дам за пример един негърски проповедник. Умен човек бил. Попитали го неговите слушатели какво правил Господ преди създаването на света. Той им казал: „Сечал пръти.“ – „За какво?“ – „Да бие глупавите хора като вас.“ Туй е неговото твърдение. Той мисли, че с това нещо се разрешава въпросът.

Страданията са страдания, но само умният разрешава противоречията, които съществуват. Защото противоречието е нещо вътре у нас. То съществува в нашия ум, то съществува в нашето сърце, то съществува в нашата воля. Но според онова, което ние знаем, противоречието се намира в човешката воля.

Злото в човека е всадено в неговата воля, в свободата на неговата воля. Не е в неговото сърце, не е в неговия ум. Сърцето и умът в дадения случай са само условия, при които волята може да създаде някакъв порок. Защото мислите помагат на волята да създаде някакво престъпление, някакъв порок; и сърцето помага на волята да създаде някакво престъпление. Най-лошото у човека не произтича от човешкото сърце и от човешкия ум.

Може някои да цитират, че сърцето е покварено. Но покварата на сърцето не зависи от това, че сърцето е грешно. Когато една жена греши, кой е виноват? Мъжът. Мъжът в дадения случай развращава една жена. Това е волята на жената, нищо повече. Жена, която се развращава от един мъж, мъжът в дадения случай е волята на жената. Мъжът може да се развращава от жената. Жената е волята на мъжа в дадения случай. Тъй разглеждаме ние въпроса. Когато някой ми каже, че жена го е развратила, казвам: неговата воля е там. И когато един мъж е развратил една жена, нейната воля е там. Следователно как ще я разврати един мъж, ако тя няма воля? Под думата „воля“ разбирам желание да има нещо. Как ще ме отрови някой? Туй е желанието да пия. Ако не пия вино, как ще ме отровят? Ако не искам да дишам въздуха, в който има отровни газове, как ще се отровя?

Казвате: „Може ли човек да не диша?“ Какъв е процентът на вдишването? Един човек взима по 20 вдишки на минута, умните хора правят 10 вдишки, а гениалните правят 5 вдишки. Бог в цялата вечност прави една вдишка и една издишка. Вие казвате, че това са философски разсъждения. Но човек трябва да разбира техните отношения, да ги свързва с нашето съзнание, за да видим какво е неговото приложение. Ние го считаме безполезно. Например ние може да считаме социологията за основна наука, или физиологията, или медицината, или която и да е друга наука. Но всички тези науки допринасят за човешкото развитие.

Та, ние казваме, че Онзи, Който е създал света, го е създал по закона на числата. Ако човек в една глава има толкова противоречия, колко противоречия щеше да има, ако имаше две глави? Ако човек с две очи има толкова противоречия, колко противоречия щеше да има, ако имаше четири очи? Ако човек с две уши има толкова противоречия, колко противоречия щеше да има, ако имаше четири уши? Ако човек с една уста има толкова несгоди в живота, то ако имаше две уста, с които постоянно да говори, колко противоречия щеше да има? Много повече, отколкото при това положение. Една е главата привидно, но тя е разделена. Две глави има човек, това е привидност. Отвън има една глава, а отвътре са две глави. Дълго време ще мине, докато се създаде една глава. Засега дълги години ще минат, докато има една глава. Две глави има човек – мъжка и женска глава. Мъжете и жените се налагат едни на други и постоянно караници има в дома. Човек не знае какво да прави. Какво трябва да прави? Сития, за да го изцериш, дръж го гладен. А гладния, за да го изцериш, нахрани го, но да не преяжда!

Всичката философия седи в това: Не отказвайте нищо на вашето сърце, но онова, което даваш, да е на място. Не отказвайте нито една мисъл на вашия ум, но онази мисъл, която предлагаш в ума си, да хване място. Най-после, онзи, който разбира, всяка една постъпка, която човек е направил, трябва да хваща своето място. Туй е необходимо за самия човек, който работи. Аз считам: каквото верую и да имате, то е един занаят. Занимава се човек с търговия, но търговията си има своето място. Може да е търговец на платове, на едри стоки, на колониални стоки, може да е лекар на болни, може да е поет. И това е занаят. Той пише в книгите, издава ги, пише във вестниците. Може да е филолог, може да е анатомист и т.н. Следователно всеки може да е социалист, може да е комунист, може да е православен – това са все занаяти. Защото [оня, който] стане православен, търговия е това, по-добре прекарва. В Америка, ако идете в големите църкви или в еврейските църкви, всяка църква лекар си има. Защо става лекар в тази църква? Понеже има клиенти. Както партиите у нас. Лекар, който принадлежи към някоя църква, членовете на църквата няма да викат някой лекар отвън, но ще викат своя лекар. Той ще има клиенти, преглежда днес 10–15–20 души – как няма да поддържа църквата? Ти си партизанин, ти си комунист, как няма да поддържаш тази клиентела? Това не е още идейно. Не че нямаш право. Ти може да бъдеш земеделец, да обработваш земята. Ти може да бъдеш градинар, да обработваш градината. Ти може да бъдеш учител, да учиш децата. Ти може да бъдеш майка, да раждаш деца. Ти може да бъдеш баща, то е занаят, ще отглеждаш тия деца. Та, казвам: Във всичките занаяти човек има отговорност. Той не може да носи тази титла без отговорност. То е

противоречие.

Сега ще кажете: „Тия работи на другия свят има ли ги?“ Че защо ни е онзи свят, когато имаме този свят? Чудно нещо, когато искате да проектирате този свят в другия свят. Два свята не може да бъдат еднакви. Аз. разсъждавам като вас философски. Има друг свят. Той не може да бъде като този. Числото 2 не прилича на числото 3 и 3 не прилича на 4. Всички се различават. Но тия числа имат отношение едни към други. Ще каже някой, че 1 и 2 са едно. Добре тогава, имаме практически 3 лева, нали е все едно? На тебе 1 лев, на мене 2 лева! Нали е все едно 2 или 3? Казваш, че между 1 и 4 няма разлика. Хубаво, на тебе едно, на мене четири! Има разлика.

Сега съществуват известни противоречия в света. Под думата „глупави“ хора разбираме хора, които не са се заели да изучават природата. Противоречията в живота съставят объркан материал, който за бъдеще [хората] трябва да обработват. Туй, от което ние страдаме, за бъдеще ще създаде една култура, едно цяло щастие за бъдещите поколения. Нещастието на сегашните поколения, то ще бъде цяло щастие за бъдещите поколения. Майката, която ражда едно дете, Ще бъде щастлива. Но някой път тя плаща с живота си, то остава живо. То може да умре и може да остане заедно [с майка си], за него е безразлично. Ако детето е умно, няма да умори майка си. Ако умори майка си, то е много глупаво. Някой път майката остава да живее. Туй е само едно твърдение, което изисква научно доказателство. Понеже нямаме време за тези доказателства, то ще остане като едно твърдение. Ако туриш един глупав кочияш да те води, какво ще стане? Ще те прескамбучи някъде, ще прекатури колата.

Тогава казвам: Ние има да боравим с извънредно тънки сили в света. Засега всички мислите, че имате ум, сърце и воля. Къде е вашият ум? Къде е вашето сърце? Къде е вашата воля? Говори се някой път за душата, за духа, за сърцето, за способности, за какви ли не неща. Всички третират този въпрос. Кой от вас е видял своя ум? Кой от вас е видял своето сърце? Като турите ръка на сърцето, тупти. Като си туриш ръка на главата, казваш: „Имам ум!“ Ако нямате глава, нямате ум. А всъщност сила има, която работи в мозъка. Тя е непонятна за нас. Но някой път ние знаем, умът е възвишеното, благородното. Казват: социален ум. Изработи една хубава картина, изработи един часовник. Казваме: социален ум има този човек. Или човек може да е с религиозен ум. В какво седи религиозността на човека? Религиозността, това е социално чувство. Религиозният човек е влюбен човек. Както момата е влюбена в момъка, така и религиозният е влюбен в някого. Ще ми разправяте, че е влюбен в Бога. Той е влюбен. От

сутрин до вечер мисли как да влезе в Царството Божие. Както една мома постоянно мисли за момъка, за някой княз, да се жени за него, да влезе в палата му, да има слугини. Религиозните хора мислят да влязат в рая, да се освободят от дявола. Кой е дяволът? Лошите условия на Земята.

С това аз не засягам сегашните ваши вярвания. Аз не ги зная, аз от свое гледище разглеждам въпроса тъй обективно; тъй, както аз го схващам и виждам. Това са още начатък на един религиозен живот. Понеже момата, след като се влюби в един момък, то е начатък на любовта. После ще се образуват особени отношения. Тя не знае доколко го обича. Най-първо, момъкът коленичи пред нея, казва: „Ти си едно божество, ти си за мене всичко, без тебе не мога!“ После, като се ожени, по 3 пъти на ден той я поздравлява, че някога изтичат по няколко сълзи от умиление.

Сега като говоря, не го вземайте обективно. Аз не говоря за женените, защото и тези, които не са женени, и те ще дойдат на тези парила. Каквато работа ти да хванеш, ти ще се ожениш за нея, ще плачеш и оттатъка ще минеш. Аз считам: всичките професии, които човек изпълнява, той се жени за тях. Ставаш лекар – ти се ожениш; ставаш професор, ти си се оженил; ставаш градинар – ти си се оженил; ставаш земеделец – ти си се оженил; ставаш лозар – ти си се оженил и плачеш за лозето. Защо? Умряло лозето.

Аз вземам това в широк смисъл. Ние обвиняваме само жените. Той се оженил и се оплаква от жена си, че не била такава, каквато трябва. Не зная дали човек има право да се оплаква. Глупавият има право да се оплаква от жена си. Добрият ще каже: „Всичко, каквото върши моята жена, е за добро.“ Добър е умният човек. Пък гениалният, като умре една жена, ще каже: „Аз чрез своята жена щях да постигна най-великите работи в света!“ Каквато и да е жена.

Тогава де е противоречието? По някой път онези, които вярват в Бога, че Бог е създал света, считат Го за най-умното същество, за най-силното: каквото каже, става. Ако туй, което те твърдят, е вярно, де е това противоречие в света? Защо намираме противоречие в делата на туй разумно Същество? Едно от двете ще остане вярно: или ние сме от глупавите, които не разбираме, или че сме от умните, или че сме от гениалните и от светиите. Едно от трите положения вземам. Ако взема първото място, на глупавите, няма какво да го коригирам, понеже самата глупост ще ми създаде най-големи страдания.

Сега, от моето гледище, как се създават неприятности в света? Представете си едно семейство, в което синът е живял до 21-та [си] година един отличен

живот при баща си и майка си, бил много внимателен, послушен. От това гледище с любов се отнасял. Но след като стане на 21 година, малко започва да му се замъглява умът, почва да закъснява, късно си иде вечерно време. Един ден виждаме, че някой отвън го чака. Бащата казва: „Синко, викат те отвън.“ Иде той, погледне малко. [Баща му] казва: „Какво иска от тебе?“ Този син ходи [на гостилницата], а ни ядене, ни пиене плаща. Той не казва на баща си, че [е задлъжнял], но казва, че „Този е безделник, иска назаем пари от мене.“ Бащата вади и дава. Защо? Защо не каже истината на баща си, а лъже? Защо не казва, че ходил на гостилницата и ядоха, а казва на баща си, че този е безделник някакъв, иска пари назаем? Защо човек като направи една погрешка, не признава погрешката си? Иска той по някакъв начин да мине, да не му падне реномето. Той не знае, че в света няма нищо скрито-покрито.

Всяка една постъпка, всяка една мисъл се изнася тъй, както светлината. Няма скрити дела в света. Някои крият с тъмнината в света. Тя съществува по единствената причина на Божествената любов, която иска да закрие престъпленията на хората, да не ги виждат. Защо съществува тъмнината? Бог е направил тъмнината, за да скрие престъпленията, за да се пазим да не страдаме. Защото, ако вечерно време виждаме какво се върши по лицето на Земята, вие не бихте спали. Като видите престъпленията, от най-малкото до най-голямото, вие през цялата нощ не бихте могли да спите.

Бог затулил малко очите и ушите, направил ги дебели, да не виждате и да не чувате. Той се заел с най-трудната работа в света: да измени този безпорядък в порядък. Защото в света съществуват два порядъка: един Божествен порядък на щастието и другият е човешки порядък. Всички нещастия произтичат от човешкия порядък. Туй нещо хората го наричат карма, прераждане. Прераждането е закон за изменение на човешкия порядък в света в Божествен порядък. В прераждането има закон [за] заспиване и пробуждане. Кога човек се пробужда? Като слиза от Невидимия свят, той трябва да заспи. След туй по начина, по който са го приспивали на Невидимия свят 45 години. След като заспиш, ти ще слезеш на Земята и ще се родиш. Като се родиш, ти ще почнеш пак по обратен процес да се събуждаш. Туй го наричат растене. Едно малко детенце се пробужда, пробужда.

Като дойдеш до 45 [години], ще дойдеш до възрастта, в която си бил в другия свят. Ако не можеш да се пробудиш, започваш да заспиваш; до 90 години станеш съвършено заспал и заминаваш за другия свят. Там отново го приспиват 45 години и пак го приспиват 45 години, че на този, стария човек, ще му вземе 90 години, докато отиде на Земята. Онези, които не са

приспани на Земята, им взима 45 години на оня свят, не може да ги събудят и 45 години да ги приспят.

Приспиването е един процес, за да се намалят ненужните страдания, които човешката душа изпитва, да се премахнат всичките онези образи, които спират прогреса на човека. Понеже ужасно нещо е да виждаш тези противоречия. Защото, за да расте човек, да прогресира, трябва да влезе нещо хубаво в душата. Той трябва да живее в доброто. Със злото човек не може да прогресира. Като почне да прави зло, те го приспиват и не може да мине повече от 45 години да не заспи човек.

Та, когато влизате във втората глава, Соломон, който разбирал противоречията, той разглежда нещата, които са свързани. Той разглежда този и онзи свят, разглежда всичките противоречия. Който не разбира този мащаб, той ще мисли: защо така е мислел Соломон? Той е бил запознат, той е изучавал отношението между този и онзи свят; живите същества, които живеят в този и онзи свят, какво отношение имат. После, понеже ги опитва по един временен начин, с виното той е развивал своето ясновидство. Казва: „Да опитам сърцето си!“ Онези, които пият винце, стават ясновидци. След като пие, започва да вижда той. Само онези, които употребяват виното, те знаят мярката. След като изпие една-две чаши, той спре там да пие, защото другото е непотребно. След като придобиеш туй начало, достатъчно е да спреш там. Най-лошото е там, че пияниците продължават да пият и с това нарушават туй равновесие.

После, ако е богатство, всички тия пари хипнотическо действуват. То е едно поощрение. Ти ставаш ясновидец. След като ти турят на разположение 100–200 000 лева, ти ставаш ясновидец, виждаш къща, автомобил. Щом ти отнемат парите от джоба, ти ставаш сляп, нищо не виждаш. Тъй щото, и парите правят ясновидец човека. Широк простор ще се отвори за тебе по единствената причина за развиване на твоите способности и чувства.

Умният човек, който разбира нещата, вижда, че парите работят за добро. Страданията, лошите жени и Лошите мъже, кражбите, всичко това в дадения случай са анормални прояви на великия закон. Кражба е, когато човек вземе повече отколкото му трябва. Пиянство е, когато човек пие повече отколкото му трябва. Всичките престъпления в света седят в това, че сме взели повече отколкото ни трябва.

Та, когато този еврейски окултист, Соломон, е казал: „Суета на суетите, всичко е суета“…

Съвременните хора казват, че трябва да работим. Как ще работим, как ще се оправи светът? Никога в света не е имало толкова оратори, колкото сега. Много хора работят в парламента, в църквите. И в Америка има 3 до 5 хиляди проповедници. В България има 3000 свещеници. Навсякъде по света има много хора, [които проповядват], а при това, наместо светът да се подобрява, става по-лош. Привидно е само така. Ние днес сме в едно много по-добро положение, отколкото в миналото. Но понеже не сме готови да използуваме [туй, което знаем], нямаме достатъчно вяра, чрез която да вземем необходимите сили и да обработим туй, което знаем. Например сегашните хора, които гладуват, гладуват по единствената причина, че нямат вяра.

Ако разбираха, сегашните работници, които работят по насилие, то е един метод. И богатите работят чрез насилие. И работниците работят чрез насилие. То е един метод. Той е допустим, в реда на нещата е. Но казвам: Има и друг начин, който е по-добър от [този] и за работниците, и за богатите. Ако тия работници коригират своя ум и повикат любовта на помощ и насочеха своя ум към богатите, богатите щяха веднага да отворят сърцата си, щеше да стане това, което трябва да стане. Ако всички богати хора биха концентрирали своя ум към любовта, те щяха да накарат работниците да работят, както те искат. Но понеже не употребяват този закон, има едно противоречие. Ако се проповядва, може да се направи един опит; даже религиозните, трябва да направят този опит. И те някой път употребяват старите методи. Казват: „Защо не убиха този престъпник?“ Тогава не е ли същото учение?

Ако за един престъпник казват да се затвори, да си замине, да се махне от света, окултният закон показва, че този престъпник като се махне, в другия свят е по-опасен, отколкото тук, на Земята. Добрият човек, който на Земята не е могъл да действува, като замине за другия свят, става по-силен 10 пъти. Следователно добрите хора трябва да идат в онзи свят, за да могат да извършат нещата добре, както на Земята не могат да ги направят. Но някой път и злите хора искат да умрат, за да може да направят нещо зло на този свят. Те мислят злото за добро. Един престъпник мисли злото за добро. Обаче трябва дълга опитност, да се убеди той сам, че онова, което той прави, като се направи на него, той ще съзнае, че не е добро. Например един престъпник като измъчва жертвата си, той мисли, че е в реда на нещата, но ако тази жертва започне да го измъчва, вижда, че не е право.

Та, казвам: По този начин, по който сега живеем, ние искаме да разрешим живота по един стар начин. В края на краищата онези, които предвиждат бъдещето, предсказват, че на Земята може да бъде след един век, или след 2 века, или след 3, 4, 5, 10, 15, 20 или 100 000 века, или един милион века,

Земята ще бъде изгорена. Самите хора ще създадат един огън, ще се запали Земята и всичко ще се стопи и няма да остане от сегашната култура нищо. Няма да остане ни народно събрание, ни църква, ни джамия, няма да останат паметници, няма да останат постройки, няма да остане ни мъж, ни жена. Всичко ще стане на каша. Като дойде някой, ще види цялата Земя чиста от всички престъпления. Какво ще бъде след туй? Когато сегашните хора изгорят в крематория човека, какво остава от него? Вземат му свещения прах и го турят в една торба. След като мине големият огън на Земята, нашият свещен прах ще остане. И бъдещите хора, които някога ще се въплътят на Земята – може би някои от вас да дойдат, – от този прах ще имате и вие.

Но това са ред разсъждения, които не ни интересуват. Може да каже някой, че не го интересува. Че, какво го интересува? Ако сегашният живот не е свързан с бъдещето… В живота съществува едно звено между всички същества, от най-малкото до най-голямото, и всички същества са свързани в едно звено. В света няма разделение. Повидимому животните са разделени от хората, но те са свързани с хората. Повидимому е така: растенията са разделени от хората, но и те са свързани. Само ако се премахнеха животните и растенията от Земята, ние щяхме да почувствуваме каква голяма полза принасят. Ще видим, че тия дървета са много умни. Тия дървета са отлични химици и знаят много повече отколкото човек знае. Някои живеят много по-дълго отколкото животните – по 1000, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 хиляди години. Човек, който минава за философ, едва ли достига 100 години; някои живеят до 150 години и много рядко до 250 години. Съвременната статистика показва, че имало в Китай един китаец, който живял 250 години.

Та, казвам: Ние сме в една нова фаза на разбиране на своя живот, на разбиране на природата. Аз искам да подкрепя онова, което е вложено във вас. Туй, което у вас с раждането вие носите. Както онази слугиня, която насила води едно животно, вие какво ще направите, то е ваша работа. Дървото трябва да расте, водата трябва да тече, човек трябва да мисли, геният трябва да расте, а светията да осветява пътя на всички хора. Всеки човек има свое предназначение.

Сега вие се смущавате какво ще стане с вас. Какво има да се смущавате? От един дъб какво ще стане? Дъб ще стане. От бора какво има да стане? Бор ще стане. От едно малко желъдче ще стане формата, която му е създадена. Човек ще остане в тази форма, която има в себе си. Определено е неговото бъдеще.

Ако вие вървите по човешкия ред и порядък на нещата, винаги ще имате

спънки. Човешкият порядък започва винаги с едно вътрешно безпокойство; човешкият порядък винаги започва с едно боледуване; човешкият порядък винаги започва с малокръвие; човешкият порядък винаги започва с разсейване на ума, със слаба воля, със слаби чувства и със слаба мисъл. Инвалид става човек, като влезе в човешкия порядък. А като влезе в Божествения порядък, веднага става добър, разумен и след това става свободен. Свободата е само в Божествения порядък на нещата.

Сега ние търсим общата свобода. Може би свободата съществува, не че ние я извоюваме. Всеки човек сам ще извоюва своята свобода. Да е свободен, именно той трябва да се ползува от условията, които му са дадени в този свят. За какво има да воюва на нашата Земя? Дадени са всички условия и не може да стане повече от това, което му е дадено. Не може да излезе от своите размери. Всеки човек не може да излезе от своите размери. Туй, което Земята може да го постигне, и той може да го постигне. Казват, че Земята е грешна. Не е така. Казваме: „Този грешен свят!“ Друг е въпросът. Този, грешният свят е нашият. Земята никак не е грешна. Казвам: Именно не грешете, да не [би] Земята да ви избълва. Земята не търпи човешките грехове. Щом хората започнат да стават много грешни, свива се кожата, стават земетресения, разни нещастия и тя започва да интернира хората навън.

Казвам: Ако има противоречия, то са вашите неразбирания. Ако всичко работи за добро, вие сте разумни хора. Вие чрез противоречията може да постигнете вашата цел. Вие сте в Божествения ред на нещата, но трябва да имате разумна детинска вяра. Сега аз мога да вярвам в силата на Слънцето, понеже е, но да вярвам в едно Слънце, което никога не съм виждал, не съм опитвал неговата сила – такива неща не проповядвам. Ако някой може да ми нарисува едно слънце и иска да ме убеди в това слънце да вярвам, то е едно заблуждение. Няма какво да вярвам в написаните слънца. Трябва да вярвам в онова Слънце, което изгрява и залязва. Трябва да вярвам в онази Земя, на която може да живея, а не на друга някоя.

Най-първо, ние не познаваме възможностите на Земята. Ние живеем на Земята, която още не познаваме. Казвам: Хората още не познават Земята, на която те живеят. Ако те я познават, ще видят какво е приготвено. Че, знаете ли до 38-та година какво може да стане? До 38-та година ще има големи земетресения. Забележете, само ако станат. Голямо земетресение ще има. Защо? Защото, според астрономическите изчисления, ще има голяма деятелност и тя ще се отрази на Земята. Вие очаквате да уредите работите си. Много къщи ще бъдат съборени, много параходи ще бъдат потопени, много войни ще станат, много хора ще умрат, много хора ще бъдат убити. Защо? Защото хората са глупави. Кои искат ред и порядък?

Умните. Кои хора искат Царството Божие? Това са гениите и светиите.

Някой казва, че ще дойде Царството Божие. С тия разбирания, които имаме сега на Земята, Царството Божие в нашите умове не може да дойде. Ако Царството Божие влезе в моя ум, ще произведе голяма промяна. Ако ти туриш едно яйце под една квачка и не се излюпи това яйце, струва ли си труда? Трябва да се постави под кокошката, да се измъти. И цяла година да го държиш, ако не се измъти до 21 ден, то е запъртък. Много хора искат да бъдат щастливи. Турете си яйцата под една кокошка, турете едно ваше желание под една кокошка, турете една ваша мисъл под една кокошка и ако не се измъти за 21 ден, то е запъртък! Преведете сега. Вие може да вярвате в много неща, които не може да постигнете. Ако вярвате в онова, което ви нашепва вашата душа, което ви подсказва вашият дух, вярвайте!

Сега може да си мислите: „Това, което говори този човек, вярно ли е или не?“ Безразлично е дали аз мога да ви говоря или не. Туй важи за мене. Вие как мислите, то е ваша работа. За мене в дадения случай аз разбирам закона: за мене важи, аз искам да мисля право. Като ви кажа една истина, ако вие не сте я използували, аз ще я използувам, аз печеля. Аз никога не губя. Не мислете, че ако аз говоря, че не искам нищо. Не, не! Много скъпо искам за моите беседи. Всяка моя беседа струва 100 милиона и то златни. Аз ги нося в банката, не печеля за себе си. Даром давам само на умните, глупавите ги карам да плащат на общо основание. Аз ви казвам само закона. Понеже, ако си позволя такава власт, по-скъпо ще платя. Аз не съм от глупавите. Като направя най-малката погрешка, трябва по-скъпо да платя. И си отварям очите на четири, макар да има две очи. На четири ги отварям, за да не пропусна.

Вие каквото и да мислите, то са ваши възгледи. Най-първо трябва да се освободите от наследствените възгледи, от наследствените мисли, от наследствените понятия и вярвания на вашите деди и баби, които са мислили криво преди вас. От всички ваши вярвания, на хиляди поколения трябва да се освободите. Тъй, както философите мислят, то не е право. Защото не са се освободили от наследствените мисли на своите деди, които не са мислили право. Най-първо, ние, религиозните хора, каквито и да сме, трябва да се освободим от предубеждението. Учените хора трябва да се освободят, които и да са, без изключение. Човек само по този начин може да има един прогрес. Само по този начин вие може да сте здрави и щастливи. Какво го е ползувало този еврейски цар? Всичко имал: и злато имал, и слуги имал, и палати имал, и винце, всичко имал и бил недоволен. Той казва: „Побеля ми главата от моите глупости!“ Като казва: „Суета на суетите, всичко е суета!“, казва: „Дебела е главата ми да разбирам.“ Като

четете Еклесиаст, най-после, като разбрал, той дошъл до посвещение, става положителен да разбира. Казва: „Нямам време. Като дойда втори път на Земята, ще приложа практически, което разбрах.“

Та, казва Христос: Савската царица дошла да учи мъдростта Соломонова. А тука има Един, на Когото мъдростта е по-голяма от Соломоновата. Христос не казва: „Суета на суетите, всичко е суета!“ Той казва: „Това е живот вечен, да възлюбиш Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, с всичкия си дух!“ В любовта е силата на човека. Като възлюбиш Бога, ти трябва да възлюбиш в света всичко живо. Като видиш едно растение, колкото и да е малко, като видиш едно животно, да се зарадваш, че е дело на Божествения живот. Животът да те радва тебе. Сега ние минаваме, убиваме едно животно, отсичаме едно дърво, заколваме една кокошка, едно агънце, правим хиляди нещастия в света. Когато дойде едно страдание до нашата кожа, да ни засегне, казваме: „Защо са тези страдания?“ Казвам: Както живеем, така ще дойдат и страданията.

Сега вие вече сте минали първата фаза. Светът е минал през първата фаза, дошъл е до втората фаза на разумното. Давид е написал така: „Всичко работи за добро!“ Вие работите с това. Вие работите по същия начин. Никога не допускайте отрицателното. Може да има противоречия. Никога не допускайте в ума си една отрицателна мисъл да вземе връх. Може да мине, но никога не ѝ давайте тя да стане властна. Никога не давайте на отчаянието да стане господар. Никога не давайте на безумието да стане господар. Съзнавай, че една постъпка е добра или зла, съзнавай го и бъди господар. Злото като е при тебе и доброто като е при тебе, да те познават, че ти си господар, а не те. Ти знаеш, че злото хлопа на вратата. Ти ще кажеш: „Чакай!“ Писанието казва: „Злото хлопа на твоята врата.“ Ако ти отвориш, то ще ти стане господар. Нека хлопа. Ще кажеш както казал един виден проповедник в Англия, при който дошъл един млад проповедник, дал му картичката си и казва: „Един от твоите братя в Христа те чака отвън.“ Той пише на картичката му: „Малко работа имам, затова ще почакаш.“

Ние живеем в една епоха, дето трябва да уредим отношенията на нашия ум, отношенията на нашата душа, отношенията на нашия дух.

Питам един българин, след като умре, къде ще бъде гражданин? Сега е български гражданин, но след като умре, къде ще бъде гражданин? Ако вие идете в Америка, ще ви ползува ли, че сте български гражданин? Ако знаете английски и се опретнете да работите, вие може да си проправите път. Ако сте умен човек, няма да се мине много време, може да си проправите път. Но трябва да научите английски език. Трябва да го

изучите и да постъпвате като англичанин. По български, ще ви дадат път. Ще ви кажат: „Такива българи не искаме.“ В Америка, която минава за напредничава страна, когато европейци минават по пътя, стражарят ги повиква и казва: „Хайде в участъка!“ Ако му окажете малко противодействие, веднага той казва: „Ние сме американци, искаме който дойде, да се подчинява на [американските] закони.“ Учтив е той, ако не се противиш, но ако окажеш съпротивление, веднага иде онзи англосаксонски ред на силата. Казва: „Ние имаме ред и порядък, всеки трябва да се подчинява.“ Там стражарите не са така [надменни като българските, но те стърчат над другите. Високи са 6] (В разчетената стенограма не се чете. Тази част от изречението е взета от друг препис.) стъпки със своите палки. Всеки стражар прави гимнастически упражнения да дига 70 килограма с едната си ръка. Ако се съпротивиш, ще те дигне с едната си ръка във въздуха. Какво ще правиш? Той ще ти каже: „Тръгни с мене!“ и ти ще тръгнеш.

И тогава Христовото правило: „Не противи се злому!“ А кой не се противи? Кога човек не се противи? Той няма защо да се противи, той не търси своята свобода по физически начин. Кой е, който побеждава? Духът е, който извоюва човешката свобода. Ако във вас няма дух… Може умът ви да е свободен, но свобода може да ви даде само духът. Ако вие имате един дух, който може да ви освободи, само вашият дух може да ви освободи. Следователно Божественото във вас като дойде, вие ще почувствувате сила, ще почувствувате ред и порядък.

Защо Христос се подложи на страдание? За да покаже Своята сила. Той каза: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема.“ Виждаме, една вечер Го хванаха толкоз римски войници, хванаха Го, биха Го. Як човек е бил. След като Го биха, дадоха Му кръста да го носи. След като умря, и смъртта не можа да Го задържи. Той излезе от гроба. Какво ще кажете, слаб ли беше Христос? Не се минаха и 50 дни, когато имаше събрани 3000 души обърнати.

Този, умрелият Христос запали света от единия край до другия. Някои казват, че Христос нищо не е направил. Че, Неговите идеи са навсякъде днес! И социалисти, и комунисти проповядват Неговите идеи. Само че те употребяват не силата на ума, не силата на духа, но силата на ръката.

И единият, и другият начин може да се употребят, но истинската свобода зависи от човешкия дух. Където и да си, и в затвора да си, правото е право. Доброто и при най-лошите условия, и при най-добрите условия, е добро. Силният човек при всички условия е силен. Тъй седи законът. Няма какво да те е страх. Като дойде смъртта при силния човек, той казва: „Ето, заби

ножа си в мене. Ще знаеш, че аз съм човек, който не умира.“ Сто пъти да го прободе да умре, пак ще оживее.

Ако всички имате тази вяра, кой е онзи, който може да ви смачка фасона? Че може да ви смачка временно фасона, няма нищо. Истинският фасон не може да се смачка. Аз се радвам, когато някой може да смачка фасона на човека. Божествения фасон на човека, фасона на неговото разбиране никой не може да смачка. Никой не може да ви лиши от истинската свобода на човешкия дух. Следователно никой не е в състояние нито мене, нито вас, да ни лиши от свободата на духа.

Ако вярвате, вие ще бъдете свободни. Тогава няма да бъде: „Суета на суетите, всичко е суета!“ Тогава ще бъде: „Ето, Отец е благоволил да ви даде Царство.“ На онези от вас, които вярват, този Отец, или добрият Баща, или Единственият Баща, е благоволил да ви даде Царство и тук, и навсякъде. Амин!

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

26-а неделна беседа, държана от Учителя
на 1.IV.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_04_01 Единственият свободен
утринно неделно слово

ЕДИНСТВЕНИЯТ СВОБОДЕН

15 минути размишление.

Нарядът.

Ще прочета 12-а глава от Евангелието на Лука.

„В начало бе Словото“

Всякога има една напрегната мисъл у вас. То е както, когато гостите са дошли и очакват – какво ли има готвено за тях? Какво ли ще им се даде? Философът ще каже: „Каквото е, ще го видите.“ Тази напрегната мисъл е на място. Да допуснем, че един търговец очаква да му се отпуснат 100 000 лева. Напрегнато състояние има. Щом получи парите, изменя се състоянието му. Тия пари, като се вземат, не могат да се ядат. Той вярва в тях дотолкова, доколкото може да се обработи този капитал, доколкото може да се ползува от него.

Това са външните условия. Животът е нещо по-дълбоко. Някой път вярващите се заблуждават от външните условия на живота. Те са важни, но те са преходни. Например, на онова дете, което е в утробата на майка си, кое е най-голямото желание – един ден да се освободи, да излезе вън, на свобода. И туй дете излиза, ражда се, но след като излезе, вижда, че пак е в зависимост. Сега, второто положение – като излезе, страх го е да не се изгуби и се хваща за майка си, търси нещо от нея, търси двете ѝ гърди. И като се хване за тях, тури устата си и мълчи. Но до колко време? Това до една, две, най-много три години и най-после майката казва: „Стига толкова, няма повече храна за теб.“ Трето положение: детето трябва да се научи да ходи, да стъпва, да се изправя, да се хване. Пращат го на училище, почва да се учи; стане възрастен на 20, 21, 23 години и в него се пръкне една нова идея: мисли да стане като баща си, като майка си, мисли да си съгради къща.

Нито детето, което е излязло из майка си, е разрешило въпроса, нито което суче от гърдите на майка си, нито което ходи на училище; и най-после дойде старият човек, той почне да мисли за онзи свят. Казва: „Ще се върви на онзи свят, да се върна назад, откъдето съм дошъл.“ Мислите ли, че като иде на онзи свят, ще разреши въпроса? Там ще каже: „Няма да я бъде“, пак ще се връща назад. Турците казват: „Краят му къде е...?“ – Никъде не е краят.

Вашето съзнание не е еднакво развито. Всинца от еднакви работи не се

интересувате. Онова дете в утробата на майка си се интересува от едно, роденото дете се интересува от друго, малкото дете се интересува от трето, възрастният, старият, всички се интересуват от различни неща. Много и различни са стремежите им!

По някой път казват: „Външен живот е това, това са външни условия.“ И вътрешен живот има, и вътрешни условия. Но едно разбиране има – где е човекът? Да допуснем, че един човек е намислил да открадне нещо. Намислил да открадне нещо и казва: „Нещо не ми върви.“ Защото по някой път у човека има едно суеверие. Казва той: „Докато не открадна, няма да ми върви, да ми тръгне.“ И това е почти навсякъде. И хората крадат, за да им тръгне напред. Други пък имат друго верую. Те казват: „Трябва да направя добро някъде, за да ми тръгне.“ И отива, прави добро някъде. Питам: Човекът ли е, който иска да краде и да прави добро? Не. Това са две условия, две разбирания. Човекът е само онзи, който избира в дадения случай злото като метод и доброто като друг метод, за да оправдае положението си. Човекът е отделно от тия двете. Едното и другото, това са външни условия.

Нашата идея за Бога каква е? Ние вярваме в Бога. Защо? Казвате: „Все трябва да има човек на кого да се опре.“ И то е разбиране. Ако Бог за вас е само като една опорна точка, във време на нужда да ви помогне, и после, като нямате нужда, да ви бъде като място, откъдето само да изтеглите капитал, за да работите, вие сте разбрали наполовина тази истина. И големите безпокойства, които стават в душата ви, на какво се дължат? Всеки един от вас може да бъде поставен на изпит. Някой път вие мислите, че сте силни, имате силна вяра, но като ви поставят на големи противоречия, вашата вяра се изгубва. Най-напред трябва да минат две големи противоречия. Силен човек е само онзи, който може да огъне един здрав прът и да направи един обръч от него. Да съедини двата края на две противоречия. Ако не можеш да съединиш тия два края на едно място, силата ти е малка, ти си слаб човек. И тогава този прът, който не можеш да огънеш, с него ще те бият. И всякога прът, който не можем да огънем, ние го опитваме на гърба си. Всякога мъчнотиите, които не може да огънем, ние страдаме от тях. А мъчнотиите, които можем да огънем, показват силата ни.

Вие още не сте разсъждавали по този въпрос, по този начин, от временните работи да отиваме към постоянните. Вие седите в дома си. Едно добро дете сте, с което баща ви и майка ви се хвалят. Да кажем, момченце сте. Казват: „Като нашето дете няма“ – послушен сте. До 21 години вие сте примерен, връщате се рано вкъщи, слушате майка си, баща си, но един ден станете малко разсеян. Майка ви каже нещо, но вие казвате:

„Какво, не можах да чуя?“ Баща ви каже нещо, но вие кажете: „Не можах да чуя!“ Казват два, три пъти, все не може да чуете. Казват: „Какво стана с нашето дете?“ Разсеян сте, почвате да закъснявате с по половин час, 1, 2, 3 часа. И майка ви, и баща ви почват да се питат кои са причините. Кажете им какво влезе във вашия ум, което разделя вашето съзнание сега? Има някоя причина.

Представете си, че един пътник пътува лятно време през месец май, събува се бос. Спокоен е, весел е, радостен, че ще походи малко бос. Но натъкне се на едни трън, който не може да излезе, и започва да куца. Вече не е тъй разположен, лицето му не е тъй весело. Пообръща се, пъшка, гледа, седне, стане, човърка си крака, не може да извади тръна, после седне на друго място, пак човърка. И след като извади тръна, той превърже крака. Срещне го някой и пита: „Защо куцаш?“ – „Е, убодох се!“ – „Е, как се убоде?“ – „Събух си обущата и тъй, някой път с обуща се спарват краката, а без обуща се натъква на някой трън.“

Това са само временни изяснения. Но човек може да се избави от противоречията в света, стига да има едно друго разбиране в живота. Но преди всичко човек трябва да бъде внимателен.

Сега всички вие мислите, че сте свободни хора. Мислите ли, че онзи кораб, който е тръгнал в океана, че е свободен, като го тласкат вълните? Не, той ще воюва. Блъскат го вълните и някой път го съсипят дори и той остане на дъното на океана. Свободни ще бъдете, ако пристигнете на пристанището здрави и читави. При почивката донякъде е свободен човек. Свободен е само онзи човек, който е добил Божествения живот. Свободен е само онзи човек, който не се изкушава. Следователно дотогава, докато ти се изкушаваш от злото, ти не си свободен. И дотогава, докато те привлича доброто, ти не си свободен. Защото зад всяко едно добро седи едно зло.

Тогава аз ще ви изясня от друго гледище, не какво е зло и добро, нито как се заражда злото и доброто. Представете си, че у вас се зароди едно желание да станете богат човек. Представете си, че имате желание да придобиете пари. Представете си, че парите представляват доброто. Казвате: „За да не бъда аз сиромах, за да не бъда в зависимост, всичко ще направя, за да стана богат...“ Но, след като добиете богатството, се ражда злото – някой е намислил да ви направи зло. Не че ви мрази, но понеже вие носите пари и стока, тия пари ще ви донесат злото. Този някой казва: „Или ще ми дадеш половината от парите, или ще те убия!“ – „Какво съм ти направил?“ – „Нищо не си ми направил, но туй, от което ти се нуждаеш, и аз се нуждая. Или половината ще ми дадеш, или ще те обера.“ Ако ти дадеш половината, мислиш, че не е право, понеже той не е

работил. Ако той те обере, ще кажеш: той е направил зло. Ето противоречието.

Представете си, че вие сте семеен, нали така? Една сестра има свой другар. Отхранила го майка му като едно дете, а тя казва: „Това ще направиш, онова ще направиш“, целия ден го хука. И човекът се плаши от жена си. Тя казва: „Това не си направил, онова не си направил.“ Аз питам: Кой дава правото на тази жена да го хука? И откъде тази идея се е пръкнала в ума ѝ, да му заповядва?

Или обратното: Вие сега искате да оправите света. Мислите ли, че по този начин светът може да се оправи? Или пък виждате един човек, който вярва в Бога. Вие ще го повикате, ще почнете да му тъпчете главата с обратни учения. Че тъй бил казал Христос, че иначе бил казал. Вие нито Христа сте видели, нито сте Го чули, но проповядвате: „Христос казал: Ако имаш две ризи, дай едната. Богатството си раздай.“ Е, хубаво, един ден този човек постъпи тъй, както вие го учите. И той мисли, че като раздаде всичкото си богатство, хората ще му благодарят. Но хората почват да му се смеят и казват: „Той е един глупак, раздаде богатството си. Нега сега да отиде да работи.“ А и той си казва: „Що ми трябваше аз да слушам този учител?“ Той ходи от едно място на друго, не го приемат вече никъде и той мисли: „Що ми трябваше да си раздавам богатството?“

Ще ви кажа донякъде аз както съм го разбрал, малкото, което разбирам, ще ви кажа. Когато Христос учи: „раздай имането си“, Той разбира, че толкова си богат, че пъшкаш под това богатство. Товарът ти е тежък! И Христос е дошъл да ви помогне по някакъв начин, да те освободи от ненужния товар, да го снемеш от гърба си и да го раздадеш. Какво ще те ползувам аз, като пожертвувам целия си живот и го дам на другите хора, [а те] почнат да се подиграват с мене? Мислите ли, че ако дам парите си на другите хора, които не знаят за какво да ги употребят, не ги използуват както трябва, че моята жертва е на място? Пожертвувай себе си, раздай имането си! Как трябва да се пожертвувам, за кого? Трябва да е определено. Ама тъй било писано. Един закон е писан и този закон има приложение. Едно дърво трябва да се посади, но къде? Не можеш да го посадиш на камъните. Ти ще го посадиш на добра почва. И ще оставиш това дърво само да расте.

Аз не искам да натъпча вашите глави с мои знания, понеже ги виждам, че те са и без това натъпкани с какво ли не, но ви казвам: Главите ви имат по две врати, и двете врати ще ги отворите. През едната врата иде Божието благословение, влиза вътре, а другата врата е, отдето Божието благословение излиза навънка. Защо трябва да влиза и да излиза навънка?

Защото това благословение, като излиза навънка, ще очисти всичките нечистотии, които са събрани в къщата ви. Когато Христос казва да даваш, това значи, че ти, като даваш, чистиш себе си. Ти не мисли, че правиш нещо, но че даваш, за да се очистиш. И ако не даваш, ти не можеш да се очистиш. Че, когато вие миете, не хвърляте ли нищо навънка? Помията вкъщи ли държите? Хвърляте я навънка. И вие казвате, че правите добро. И когато някому даваш пари, аз казвам: Той си раздал помията. За мене това е така, а светът казва: „Той е много добър." Този човек си е раздал имота – помията, а казват: „Този човек е светия, раздал всичко!" Аз казвам: Този човек е раздал помията си и тинята, а водата взема за себе си.

Затова казва Христос: „Когато направите всичко, което ви е заповядано, казвайте: „Ние сме недостойни раби." – „Че как да сме недостойни раби? Толкова работи сме раздали." Ти не можеш да направиш един човек щастлив, докато не го направиш съпричастен на себе си. Ти не можеш да бъдеш щастлив човек, докато ти не станеш съпричастен на Божия живот, да работиш така, както Бог работи. Във всичките ти постъпки Той да присъствува, в мислите, в чувствата – също. Всеки ден да бъдеш идеално разположен и да няма нещо, което да те смущава, тогава си съпричастен на Божия живот.

Сега, която и да е ваша най-добре възпитана котка, аз мога да я туря на изкушение. Няма котка, която да не мога да туря в изкушение. Един богат човек, който се хвали със своята възпитана котка, за да я изпита, внесъл в дома си една малка мишка. И тази, възпитаната котка, скочила да гони мишката. Старият навик – да гони мишката, се проявил. Тази мишка е щастието, което гоним, което търсим. Като те пуснат, ти хукнеш да го гониш, тук го търсиш, там го търсиш.

Щастието не е един процес външен. То е нещо вътрешно, то е вложено дълбоко в душата. Който търси щастието отвън и иска да бъде съвършено щастлив, той се лъже.

Аз ви казвам: Условия за щастлив живот вънка съществуват, но щастие отвънка не съществува. Щастието е един вътрешен процес. И ако отвънка го търсиш, то е положението на котката, която мисли, че като хване тази мишка, ще уреди въпроса. Коя котка е уредила работите си, като е хващала мишки? Освен че нищо не е уредила, но тази котка, която живее хигиенично, след изяждане на мишката си съкращава живота. И котките малко живеят по единствената причина, че като хванат мишките, нагълтат ги с козината, цели ги нагълтват.

Някой ми каже: „Помоли се за мене на Господа!" Защо аз трябва да се

моля за хората на Господа? Има модерни проповедници, по английски ги наричат „rekovis“. Може да намерите в речника тази дума: проповедници, които отиват да събуждат хората. Един от тия проповедници бил повикан от богат американец, който бил на умиране и му казал: „Я се помоли на Господа да оживея!“ – „А, не се моля, не виждам да си направил никакво добро. Нито дума не обелвам пред Господа за тебе. Ти ще умреш, по-добре да те съдят, там като идеш.“ Той го гледа. – „Така е, ако можеш да дадеш половината от богатството си на Господа, да го пожертвуваш, тогава веднага ще се помоля за тебе. Без жертва нищо не правя.“ И вие казвате сега: „Да идем да се помолим за тази сестра!“ А, не! Ще турите тази сестра натясно – какво е дала тя? Половината покъщнина дала ли е тя? Пет рокли има, две и половина дала ли е? Три чифта обуща има, един чифт и половина дава ли го? Всички казвате: „Да се помолим за нея.“ Не върви тази работа така!

Човек не може да расте, без да дава. У Бога това е закон, който постоянно действува. Понеже ние трябва да мязаме на Бога, понеже Бог дава, аз трябва да вървя по Неговия път и трябва само така да давам. Това е закон! Ама защо, ама за какво трябва да давам, ама на място ли е, без място ли е – не разсъждавам. Давам и с време, и без време. Давай! Правете добро и навреме, и без време! Ако твоето сърце при един лош човек може да тупа по един начин, а при един добър човек трябва да тупа по друг начин, тогава какво ще стане с тебе? Сърцето трябва да тупа еднакво и при добрия, и при лошия човек. При единия и другия човек трябва да бие еднакво! То е едно твое външно схващане за добър и лош човек. Много добри хора, аз виждам, за в бъдеще ще станат лоши хора. И много лоши хора, аз виждам, за в бъдеще ще станат добри хора.

Сега няма да ви обяснявам това, аз го мисля тъй. И колкото пъти съм проверявал това, така е излизало. Тези, добрите хора, аз ги наричам на златарски език „позлатени хора“. За бъдеще ще се изтрие неговото позлатяване и ще стане лош. Аз виждам много лоши хора, които са ръждясали отгоре, само с тиня са покрити, но като се очистят, измият вътре, ще видите, че са златни и един ден условията ще изтъркат тази кал. Този човек ще стане добър и ще излезе златото отгоре. А обратно, някой добър човек, макар да е позлатен само отгоре, на него не може да разчитаме.

По някой път ние сме така позлатени. Когато ни направят добро, колко сме меки, учтиви, благи, мед излиза от устата ни. Но щом ни засегнат нещо по-дълбоко, веднага обръщаме другия речник, защото имаме и друг речник. Два речника имаме! Един християнин бил сиромах, друг бил богат. Сиромахът казал на богатия: „За тебе имам два речника: Когато

даваш, както Бог е заповядал, аз считам, че по-добър човек от тебе няма, а когато не даваш, тогава имам друг речник. Тогава за мене ти си един вагабонтин, нехранимайко. Речникът ми е такъв! Та, имам всичките думи в единия и в другия речник.“ Казва още сиромахът: „Братко, ще бъдеш тъй добър, че да не ме принуждаваш да си отварям втория речник и да си губя времето. Ще даваш като Бога, че да обръщам само единия речник, защото другояче и мене ще ме туриш в изкушение да ти говоря лоши думи.“

Вие сега не правите ли същото? Някой направи една погрешка и вие целия ден ще разправяте за неговата погрешка. Обръщате речника си и започвате да разправяте какво ли не. След като го подигравате, и вие по дяволите отивате. Вие сте при един готвач, който е наготвил 25 яденета и искате да опитате всички яденета, да видите дали добре е сготвил. Мислите ли, че няма да има едно лошо разположение след това? Че, ако не е сготвено добре, вие, в края на краищата, ще имате съвсем лошо впечатление. А ако ястията са добре сготвени и вие съвсем по мъничко сте вкусили, ще бъдете добре разположени през целия ден.

Много неприятна служба е да опитваш недобре сготвените яденета. Има християни, които мязат на малките деца. Детето сутрин не иска да стане, мързи го, но има в него една хитрина: ще се престори на болно и казва на майка си, че уж има температура и тогава целия ден седи и пъшка. Не зная дали вие сте имали тази опитност. И християни има такива. Той ще дойде и ще почне да пъшка, а няма никакви причини да пъшка. Здрав е, няма ни температура, ни нищо! Казвам: Това е старият живот, от който всички трябва да се освободите! И светиите го имаха. Това са утайки у човека. Съвършеният живот е освободен от тези утайки. И човек трябва да се освободи от всичките тези утайки, които спъват живота. И не само да се освободите, но и на всяка утайка да ѝ намерите мястото.

Главната мисъл, чистата мисъл, е да служите на Бога, тъй както бихте служили на един баща, който ви обича, един баща, който ви е дал свободата. Да запазите тази свобода, понеже единственият свободен в света, единственият, който никога не се изменя, Той е само Този, Небесният ви Баща! И затова, докато не се свържем с Него, ние не можем да бъдем свободни да разбираме живота както трябва. Всякога тогава ще има едно противоречие. А нас не трябва да ни спират противоречията. Противоречията, това са външни условия, които ние трябва да изучаваме. Срещнете един брат, когото не обичате. Намерете причините защо не го обичате! Има нещо, за което не го обичате. Този човек, когото не обичате, след време може да го обичате. А може и този, дето обичате, след време да го намразите. Едното може да се срещне и другото може да се срещне.

Мнозина, които не разбират този закон, се спъват. Те 5–6 години са вярвали в Бога, но един ден се събудят и кажат: „Туй, което сме вярвали, не е право.“ Питам тогава: Кое е правото учение? Сегашното верую, което имате, не само да ви бъде за 100 години, но това верую да ви бъде винаги, за през вечността. Веруюто, което имате, да бъде един непреривен процес, който да ви води към постигане на великото в света. А не такова, което ще прилича на онова дете, което само няколко месеци или години може да носи едни обувки и после ги захвърли. Ние трябва да имаме дрехите на птиците, които много повече са постигнали. Вие сега се безпокоите, че нямате нови дрехи за Великден. У птиците това го няма. Вие ще търсите някой крояч, а в птиците този въпрос е разрешен. Вие се безпокоите за мазилки, козметични средства. У тях този въпрос е разрешен. Вие се безпокоите за дрехи, за въглища, за отопление, осветление. Птиците не се безпокоят за това. Има хора на Земята, които мязат на птици, които живеят като птиците. Те не се безпокоят като вас. И като идем в техния дом, огънят им гори без пушек. Яденето им е готово. Един свят, в който само като помислиш нещо, пожелаеш някоя дреха, погледнеш, тя е на гърба ти. Бос си, помислиш за обувки – ти си вече обут. Каквото си помислиш, всичко туй става. При сегашните условия туй се нарича халюцинация. Ако аз помисля, че имам един златен палат, мога да го имам.

Вярвайте в едно нещо: Туй, което човек мисли, всякога става. И онова, което мислиш по Бога, всякога става – няма изключения! И онова, което по човешки мислиш, и то става, само че то се разваля. Едното и другото стават. Всичко става във време и пространство. Всичките ваши нещастия, които имате, недоразуменията, се дължат все на човешкото, което е станало. А малкото добро, което имате сега, се дължи на онова, Божественото, което е станало, което по Бога сте направили!

Казвам ви: Правете повече по Бога, за да бъдете по-щастливи!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота. (Три пъти.)

(На поляната – упражненията. 6.25 ч)

28-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 1.IV.1934 г., Връбница, 5 ч сутринта София – Изгрев.

1934_04_04 Условията за растеж
лекция на Общия окултен клас

УСЛОВИЯТА ЗА РАСТЕЖ

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

Размишление

Ще прочета част от 8-а глава от Посланието към Римляните. (От 28-и стих до края.)

Някои разбирания приличат на Великденско обличане. Те мислят, че като имат нов великденски костюм, са разрешили всички въпроси. Сега искам да ви предпазя. И вие имате един ваш костюм, имате едно ваше разбиране и мислите, че с това ваше разбиране, сте разрешили всички въпроси. Един човек, който е бил облечен хубаво, трябва да знае, че той може да заболее, макар да е с нови дрехи, а пък може да е и със скъсани дрехи, но пак може да е здрав. Здравето не зависи от новите дрехи, но зависи от друго. Когато не спазва човек правилата на здравето, новите дрехи не могат да му помогнат.

Сега има една спънка. Казват: „Ново разбиране." Някой път трябва да си дадете отчет, в какво седи новото разбиране. Новият човек трябва да го опита, да го живее. Ако със стария капитал не може да работиш и ако новия не можеш да употребиш, тогава каква разлика има между стария и новия капитал. И ако стария и новия капитал, в дадения случай, ти можеш да употребиш, то е за полза.

Сега, мнозина казват: „Господ всичко прави в света." Вие имате едно понятие, което не е право. Бог всичко може, обаче вашите работи не са оправени. Много пъти желаете някои работи и някой път не се постигат. Има известни работи, които са в реда на нещата. Човек расте, понеже му е определено да расте, не че от свое желание той израства. Когато някоя вода се движи в реката, не зависи от желанието на водата. Тя е заставена. Когато замръзне водата, тя пита, защо не се движи. Не че тя не иска, не че това е от нея, но има нещо, което спъва. Вие, някой път, мислите както малките деца: „Защо майка ни, не е опекла питата, защо не е направила това онова." Не се запитвайте защо майка ви трябва да направи това. Мислите ли, че през целия ви живот все майка ви ще ви пече питите? Майка ви до време ще ви пече питите и после другите ще ги печат. Някой път и вие ще ги печете.

Сега често се говори за вярата. Ти вярваш в някого, но трябва да знаеш възможностите за твоята вяра. Ти вярваш и ти можеш да го обичаш и той може да те обича. Но не можеш да изискваш от този, когото обичаш, неща, несъобразни с неговата любов, защото, ако той би направил това, което искаш от него, ти ще разрушиш връзките на Любовта, които ви свързват и тогава всички отношения, които имате помежду си, ще престанат.

Сега вие може да попитате, защо това е така. Това е един дълбок философски въпрос. Имате числото 10. Проста работа, нали? Кой от вас не би написал 10! Но на това число могат да се дадат всевъзможни съдържания. Това са 10 извора, 10 прости камъни. Тогава имате едно отношение към тях. Ако са 10 скъпоценни камъни, ще имате друго отношение. А може да са 10 дървета или 10 реки или 10 думи. Най-после може да са 10 души, хора, но тези хора са различни. Десет човека, но единият е свършил по земледелие, другият е свършил по химия, третият е архитект, четвъртият е астроном, петият е свършил по философия, шестият е земеделец, седмият е свършил по богословие, осмият – по обществени науки, социология, деветият е виден готвач, който е свършил по готварство, десетият остава кандидат за какво? – И той е свършил по нещо, той е хикс, незнаен. Те са 10 души, но в тях има 10 различни разбирания. Земеделецът разбира едно, лекарят – друго, социологът – друго, химикът – друго и пр. Всеки от своята област е прав. Питам сега, ако тези хора ги събереш на едно място, какво могат да направят. Ако ги туриш десетимата души да градят една къща, могат ли да я съградят? Земеделецът ще отиде по своята работа, химикът също и т.н. Ще кажеш, че ще намериш архитект, но той не може да съгради сам къщата, трябва да намери работници. Но допуснете, че не може да намери работници. Тогава имате архитект и къщата остава несъградена. Сега вие може да имате някои мисли, но нямате работници и вашата работа остава недовършена. Да кажем, че вие може да имате една основна идея за Бога, но идеята ви е обща. Имате архитект, но с тази идея, нищо не можете да направите. Имате план, но по този план, трябва да се съгради къщата.

Да ви приведа сега един пример. Има неща, които ангажират много човешкото съзнание. Вие сте свършили по каквато и да е наука. Да кажем, че всички тези хора са изгладнели, идат от работа. Всички казват, че са гладни. Мислите ли, че тези хора, след като ги нахраните, ще свършат вашата работа? – Не. След като ги нахраните вие, пак ще си свършат своята работа. Какво се ползувате вие, като ги храните? Да направим един паралел. Вие може да имате в себе си отлични плодоносни идеи и да ги храните през целия си живот и всяка идея свършва работата за себе си и нищо за вас. Казваш: „Той е учен човек.“ Неговото учение е важно за мене

до толкова, до колкото аз мога да с ползувам от него и той от мене. Каквато и да е идея, ако не може да влезете във връзка с нея и тя да ви бъде полезна и ако вие не може да бъдете полезни на идеята, която живее във вас, тогава няма отношение между вас и идеята. Тези идеи ние ги наричаме самостоятелни идеи.

Например идеята във вас: „Аз трябва да бъда свободен." Или: „Аз съм свободен човек." Хубаво, като кажеш, че си свободен, до колко си свободен? Ти казваш: „Свободен", но не си свободен от страха. Ти казваш, че си свободен, но не си свободен от глада, от болести, от сиромашия. Ти казваш, че си свободен. В какво седи тогава вашата свобода? Вашата свобода е много зависима. Колко други фактори могат да дойдат и да ви ограничат? И вие пак казвате, че сте свободни! Свободният човек е независим. Независимият човек седи над всички препятствия в живота. Той е приятел с глада, със сиромашията, с безсилието, със страха, защото щом те е страх, страхът е господар на тебе. Щом си сиромах, сиромашията е господар над тебе. Щом си безсилен, безсилието е твой господар. А пък щом сте приятели с тях, тогава е друг въпрос. И ако вярваш и вярата е господар над тебе. Щом казваш: „Аз вярвам", аз казвам: Добър господар имаш. Да допуснем, че не вярваш. Значи, лош господар имаш. Казваш: „Богат съм." До някъде лош и добър е този господар. Сега под истинско богатство, ние разбираме разумността в човека.

Централното вътре в човека е Любовта. Тя е основата на всичко. Любовта върви по един правилен начин, проявява се по един правилен начин. Щом казваш: „Аз съм разумен", това е пътя, по който твоята любов трябва да се прояви. Щом кажеш, че си благ, това е път, по който твоята любов трябва да е прояви. Щом кажеш, че си силен, това е път, по който твоята любов трябва да се прояви.

Всички качества, които човек може да има, това са пътища за Любовта. Любовта трябва да се прояви чрез човешката душа, а пък чрез това проявление, човек печели. Две места има най-опасни в света, в този живот: Мястото гдето обичаш и гдето те обичат. А пък всички искате да бъдете обичани и да обичате. А те са най-опасните места. Ако на това място не си внимателен, ти можеш да станеш щастлив, а можеш да станеш и нещастен. Можеш да придобиеш живота си и можеш да го изгубиш.

Когато Бог се изяви на човека, когато го направи и му се изяви, че го обича, хората се намериха в едно опасно място и само за едно ядене, развалиха приятелските си отношения с Бога. Казва им Господ: „Няма да ядете от това дърво!" Те се запитаха: „Защо да не ядем?" И всичкото нещастие дойде от яденето. Ева искаше да похапне нещо. Вие може да кажете: „Ева

направи това.“ Не, във всеки човек има тази слабост. Вие искате да хапнете нещо, което ще причини скъсването на вашата любов. И тогава какво стана? Скъсаха Любовта и ги изпъдиха вън от рая и от 8000 години, все се мъчат да възстановят първите връзки, които са имали с Бога и още не могат да ги възстановят напълно. Някои мислят, че са възстановили връзките. Ако това е истина, то аз се радвам. Защо в петък трябва да се пости? – Най-опасно място е. Ако ядеш, беля ще имаш, с хиляди години ще плащаш. Едно ядене ще ти костува хиляди години. Така е. Нали знаете, някой път можеш да кажеш една дума и после 20 години можеш да я изправяш. Мога да ви приведа много примери, но това няма да ви ползува. Вие сами си имате примери.

Има една опасност. Вие очаквате вашият растеж и вашето усъвършенствуване да дойде по един много лесен, магически начин, да дигнеш и да махнеш някоя пръчка и да стане всичко. Или да помислиш и каквото помислиш, все да става. Но знаете ли, какво значи да помислиш? Това, което е помислено, това което е пожелано и това, което е направено, с това се постига реализиране на помисленото. Ти можеш да помислиш, че бобът ти е осолен. Вие се намирате в положението на двамата светии, от които единият спорил, че каквото човек помисли – става, а пък другият казвал, че на половина става. Спорили дълго време и най-сетне единият, който казал, че всичко става, каквото човек мисли, отишъл по работа, а пък другият останал да готви в къщи, услужвали си един на друг. Той турил гърнето с боба, сварил го, но не турил сол. И като дошъл онзи, сипал му боб. Онзи казал: „Бобът няма сол.“ Другият казал: „Помисли и ще се осоли.“ – „Как ще се осоли! Трябва да го осолиш.“ С помисляне работите не се осоляват. Думата „помисляне“ има съвсем друг смисъл. Това, което помислиш и не може да го направиш, то не е мисъл. Мисъл се нарича всяка една форма, която изпъкне в твоето съзнание и тази мисъл, можеш да я туриш в действие, тя е вече създадена форма.

Например, правили ли сте опити, вие не сте правили. Някои от вас кажете [кашлите], нали? Това е пеене, модерно пеене. Защо кашли човек? Знаете ли произхода на кашлянето? Защо кашли някой момък, без да има кашлица? Като минава някоя мома, той се покашли. Аз ви подозирам. Всички вие, които кашлите, подозирам ви в любовни работи. Малко е подозрително. Ще се покашлиш малко, за да обърнеш внимание. Не мислете, че само грешните хора кашлят. И праведните хора кашлят. Не е изключена кашлицата. То е свободно действие. Всякога, когато се зароди препятствие и трябва да се изхвърли нещо, има кашлица. Има една материя, която е вече ненужна. Човешкият дух, казва на работниците: „Изхвърлете го това навън.“ И това кашлене, някой път, като се покашли човек, позасмее се на себе си. Като е свършена работата благоприятно, той

се поусмихне малко. Но дойде една кашлица, втора, трета, четвърта, пета и почва да те дразни. Какво трябва да правиш. Можеш да почнеш със закона на внушението. Лесно се казва, но как ще си внушиш. Имате известен предмет, турен някъде. Да кажем, че е тежък и не можеш да го дигнеш. А трябва да го преместиш. Трябва да си умен. Ще туриш един лост, за да вдигнеш и отстраниш предмета. Това става лесно, ако има известен наклон. Ако пък този предмет е на едно равнище и има добър устой, тогава трябва с някой чук да го строшите на парчета и да го изхвърлите.

Значи, при внушението, вие ще си послужите с един лост. Кой е лостът? Това е човешкия ум. Но ще знаете как да турите лоста. Вторият лост е вашето сърдце. Третият лост е вашата воля. Как ще кооперирате трите лоста, за да извършите някоя работа? Защото някой път човешкият ум може да дойде в разрез с човешкото сърдце, а сърдцето – в разрез с човешката воля. Например, някой път вие желаете някои неща, а пък все имате страх да ги направите. Страхът произтича от простата причина, че много пъти вие сте претърпявали някои несполуки в живота. Веднъж не сполучваш, втори път, трети път и пр., с години не сполучваш. Страхът е дошъл от големите несполуки, които човек е претърпял през хилядите свои съществувания. Тогава се е зародил страхът. Сега значи трябва да започнем със сполуките, за да извадим страха навън. Или другояче казано: Страхът е влязъл в света, когато човек е скъсал връзките си с Любовта. И страхът всякога показва една слабост. Страхливият е крайно слаб. Всички същества, които се боят, все губят от своята сила. Всички са слаби. А всички същества, които престанат да се страхуват, почват да заякват. Ти не можеш да станеш силен човек, докато не се освободиш от вътрешния страх в душата си. Не само да се освободиш от страха, но ако ти не можеш да внесеш Любовта или да се свържеш с Любовта, ти силен човек не можеш да станеш, защото Любовта е храна, чрез която човешката душа възраства. Любовта е храна, за да възраства човешката душа. Това е малко неразбрано сега. Допуснете, че тези 10 души са вашите приятели. Какво могат да ви помогнат те, всичките тези учени хора?

В човешката глава има близо около 40 способности с по 3 деления. Значи, около стотина способности има в човека. Според френолозите има около 40 способности. И всяка една способност си има своя специфична област. И всяко едно чувство си има свой специфичен стремеж.

Да кажем, че имате религиозно чувство или Любов към Бога. Това ще ви предразположи да имате почитание, уважение към хората, постоянно да се молите. Защото молитвата на човека зависи от религиозните му чувства. Някои хора, които имат слабо религиозно чувство, не искат да се молят. Това е един дефект. Друг, у когото музикалната способност е развита,

обича да пее. Някой казва: „Аз не искам да пея!“ Той мисли, че това е едно качество. Не, това е един дефект. Тази способност е слабо развита у него. Някой казва: „Аз не искам да имам приятел.“ У него чувството на приятелство е слабо развито. Някой казва: „Аз искам малко да работя.“ Той няма смелост, приложението е слабо развито у него. Някой казва: „Аз не искам да се храня.“ У него е слабо развита хранителната полуспособност. Яденето е полуспособност, полуинтелектуална способност. Ти мислиш, че като не можеш да ядеш, си постигнал нещо. Това е един дефект. Ако много ядеш, пак е дефект. Ако много любиш, пак е дефект, ако не любиш, също е дефект. Ти не можеш да любиш, повече отколкото трябва. Казваш: „Да любя всички хора!“ Това е много общо казано. В даден случай, кои обичате най-вече? Кои са по-ясни в съзнанието ви? Тях обичате повече. Младата мома, младият момък обича лицето си. Целия ден си мие врата със сапун, глади веждите си, устата си. Пехливанина, който ще се бори, си маже мускулите. Онзи, който ще ходи някъде, ще гледа внимателно краката си, ще им обърне внимание. Онези, които работят с перото, ще гледат пръстите си. Онзи пък, който ще мирише някое цвете, пита [пипа] си носа.

Какво представляват, в дадения случай, устата, езикът, ръцете и пр.? Те са свързани с известни области на живата природа, с един свят, който в своето естество е неизменяем. Чрез своите ръце, ако ти разбираш закона, ще бъдеш свързан със споменатия свят, гдето всичко можеш да направиш. Твоите уста са свързани с един свят, който е неизменяем. Ако ги пазиш добре, ти ще имаш връзка. Твоите очи, са свързани с един специален свят, ушите също и пр. И ако ти пазиш тези органи, зад всеки орган седи едно чувство или една способност. Външните форми са свързани с вътрешните форми, а пък вътрешните форми са свързани с известни сили в природата.

Вие казвате: „Господ ще нареди всичко.“ Но Господ е наредил. Вие сега сте пратени да изучавате това, което Той е наредил. Вашето щастие зависи от това, което може да спазвате, в дадения случай. Вземете един музикант, който се учи да свири. Неговото щастие зависи от музиката. Музикалният свят е един свят на посредничество. Не можеш да мислиш правилно или да чувствуваш правилно, ако нямаш една музикална форма в себе си, ако нещата не схващаш музикално, хармонично. Всички разумни неща в света стават по един музикален закон, те са отмерени в своите действия. Някой път ги наричат причина и последствие, ритъм, права мисъл, морал. Морал, това е хармония, вътре в човешката душа – да има хармония между твоите мисли, чувства и воля. Любовта, това е най-голямата хармония. Външната страна на Любовта, това е най-голямата хармония, която съществува. Какво представлява за тебе едно същество, което ти обичаш или те обича? Онова същество, което те обича, то свири на тебе. Ти

си едно пиано за него. И онзи, когото ти обичаш, той е пиано за тебе. Ти обичаш някого, защото ще седнеш и ще свириш. Приятно ти е. Имаш пиано. Но ако седнеш на едно пиано и не знаеш как да свириш, ще развалиш пианото. Ти казваш: „Да обичам някого!“ Че да обичаш, това не е проста работа. Като седнеш при този инструмент, трябва да знаеш как да свириш, трябва да знаеш клавишите му. А пък ти ще седнеш, ще дрънкаш и казваш: „На това пиано не може да се свири добре.“

На скоро видният пианист Орлов даде концерт в София. И другите свирят на пиано, но Орлов разбира, мислил е, почти е дошъл до всички възможности, които се крият в сегашното пиано. Знае начините на съчетанието, как да удари, как да си премести ръцете, по-тихо и по-силно. Като че ли всеки пръст в него мисли.

Но да оставим пианото. Вие искате да обичате един човек. По-хубаво пиано от човека няма. И по-лошо пиано от човека няма. В думата пиано има два смисъла на български. Любовта, която опиянява, показва, че онзи свирач, който е пиян от любов, не може да свири. Казват на някого: „Той е опиянен от любов.“ Опиянената любов ферментира, тя не е чиста любов. Човек не трябва да се опива.

Вие имате за Любовта следното схващане: Любовта е една вътрешна връзка, която се образува. Когато обичате един човек, вие ще се учите при него. Този човек, когото обичате, той ще ви бъде предметно учение. Вие ще се ползувате от него. И като свирите, ще благодарите на Бога, че ви е позволил да свирите на това хубаво пиано. Вие казвате: „Аз вече не го обичам!“ Тази работа не става така – обичам, не обичам. Щом престъпите едно Божествено Правило, втори път няма да ви позволят да свирите на никакво пиано. Тогава какво ще стане. Тогава не може да се проявите. Вие не съжалявайте, че обичате.

Когато ви говоря, че са опасни работите при Любовта, онзи, който ще свири на мене, не съжалявам, че той е дошъл да свири на моето пиано. Но искам да свири добре, според правилата на музиката. И след като затвори пианото, той трябва да каже няколко думи. И знаете ли, кои са тия думи. Аз ще ви оставя да ги намислите. Вие попитайте онези музиканти, какво казват те, като отварят пианото и какво казват, като го затварят. Казвате една дума. Всички онези пианисти, които отварят и затварят пианото и не казват нищо, те остават посредствени пианисти. А пък другите пианисти, които отварят и затварят пианото и казват нещо, те казват така: „Трябва да се науча да свиря на това пиано.“ Той казва вътре в себе си: „Пианото има нещо, което не зная.“ Той трябва да изучава клавишите. Някой път му се струва, че пианото не свири добре. Той не знае как да свири.

Най-хубавото пиано в света, това е човека. По-хубаво пиано от човека няма. Ако знаеш как да го буташ. А ако не знаеш как да го буташ, по-лошо пиано от човека няма. Ако знаеш как да бутнеш и да свириш върху някой човек, ще потече мед и масло из планините. Но ако бутнеш както не трябва, излагаш се, има една кал в света, наричам я калта на нещастието. Има една кал, от която, като се окаля някой, ще изгуби почти всичко. И затова всички трябва да се пазите от тази кал. Психическата кал, гдето падне, прави пакост. Тя е както тези киселини – гдето падне, изгаря. И много пъти хората казват за някого, че той се е окалял и никога човек не трябва да допусне това. Някой път има изключителни условия, може да се окаля човек. Това е друг въпрос. Но съзнателно, човек никога не трябва да се каля. Никога съзнателно не се окалвай! Ако влезе един бивол в една локва и се окаля, какво е добил той. И защо са изкривени рогата на бивола, знаете ли? На вола рогата са поставени по един начин, а на бивола са поставени другояче. Това изкривяване на неговите рога се дължи н калта. Тя е осакатила главата му. Щом тази психическа кал влезе в ума ти, ти не може да мислиш както трябва, не можеш да разбираш и очакваш неща, които никога няма да дойдат. И всички трябва да проверявате нещата.

Аз гледам тук в класа, има някои неща съвсем непроверени. Някой път вие сте носители на фалшиви идеи. Аз например, онзи ден казах: „Ще станат земетресения до 1938г.“ А пък някои казаха: „Ще станат катастрофи, катаклизми, казал Учителят.“ Не, усилена дейност ще има земята, но не катаклизъм. Щом дойде един катаклизъм, ще се свърши света. А пък вие мислите, че ще дойде катаклизъм и пак ще останете на земята. Те са пресилени работи. После, не преувеличавайте работите! Но вие често преувеличавате работите. Вие казвате: „Ето такава голяма круша!“ (И с ръка Учителят показва големината на динята.) „А пък тиква, ето толкова голяма!“ (Учителя с ръка показва дължина колкото метъра.) Аз влизам в положението на този човек. У него има чувство, което увеличава нещата. След като говори, той трябва да каже: „Ще ме извините, аз имам навик да преувеличавам. Аз казах: Толкова голяма круша, но не е толкова голяма, а е по-малка – толкова. (С ръка показва колкото ябълката.) И тиквата не е толкова голяма.“ (И с ръка показва тяло колкото голяма е динята.) Питам децата: „Колко обичаш баща си?“ – „Толкова!“ (Детето [Учителят] отдалечава малко ръцете си.) – „А пък майка си?“ – „Толкова!“ (Учителя протяга повече ръцете си.) – „А пък другите братчета?“ – „Толкоз!“ (Учителят разтяга малко ръцете си пред гърдите.) Детето си има някоя идея. Тази идея не е произволна. Но учете се да мислите. Аз съм срещал ясновидци, които преувеличават. Разправя сън, но туря качулче на съня си. Видял малка светла точка, а пък казва, че е като слънце голяма. И казва: „И като блесна, осветли ме.“ Ако блесне като слънце, ти няма да бъдеш такъв.

Не е така.

После второ: Трябва да се научите да се освободите от едно еротическо заблуждение, което имате във вашите чувства. Някой път аз не смея да ви приведа някоя, каквато и да е, философия. Все ще ѝ турите някоя качулка. Има нещо съществено в света – то е *Любовта*, да обичаш! *Любовта* никога не опетнява човека. Да обичаш и да те обичат – всичко е Божествено. Но има една страна в *Любовта*, чрез която можеш да се опетниш, чрез нея и като обичаш можеш да се опетниш и като те обичат може да се опетниш. За тази *любов* няма да ви говоря. Вие я знаете. Но ще ви говоря за тази *Любов*, която не опетнява. Представете си, че имате един палат със сто прозореца, обърнати към югоизток. Всеки прозорец е една възможност за *Любовта*. Слънцето ще влиза през всичките прозорци. Сто души стоят на прозорците. Всичката светлина иде от едно място. Вашата *Любов* не иде от сто места, а от едно място, но минава през сто прозореца. Вие казвате: „Като моята *любов* няма.“ И останалите казват: „Като моята *любов* няма.“ *Любовта* ви е еднаква. Някой казва: „Грехота е да се преместиш от един прозорец на друг.“ Няма никакъв грях в това. Ти може да се преместиш от един прозорец на друг, ти може да се преместиш на който прозорец искаш. Това е разбирането на *Любовта*. Има известни положения, гдето грехът е изключен. А пък има известни положения, гдето грехът не е изключен. Когато светлината, *Любовта* иде от един и същ източник, грях няма. Но когато *Любовта*, светлината иде от разни източници, там е грехът.

Някой казва, че има грешна *любов*. Тогава има два източника. Щом *Любовта* е безгрешна, тя имам един източник. Както и да обичате тогава, вашата *любов* ще произведе един отличен резултат. Трябва да знаете в дадения случай следното: Вие двама се обичате – *любовта* ви да идва от един и същ източник. Тогава няма спор. А пък ако не иде от един и същ източник, тогава трябва да вземете предпазителни мерки. Например вие обичате някого. Кои са подбудителните причини? Например, обичате мен, заради знанието ми, това не е *любов*. Това е още користолюбива *любов*. Ако вие ме обичате, аз съм проводник на Божественото. Ако вие ме обичате, като проводник, това, което аз ви давам, никой, в дадения случай, не може да ви го даде, никой като мен не може да бъде проводник на Божественото. Това разбирам аз, като кажа, че като мене никой не може да бъде проводник на Божественото. И ако Божественото мине през мен и ви повдигне, значи тогава проводникът е бил добър. Щом се приближавате при някой човек, трябва да знаете дали е проводник той на Божественото или не. Ако е проводник, вие ще имате Божието благословение, а иначе ще бъдете нещастни. Това е за ваше добро и всички противоречия произтичат от това.

Вие ще кажете: „Дали да ме обича или не?" Ако той е един проводник на Божественото, той ме обича. И ако аз съм проводник на Божественото и го обичам, любовта е чиста. Не може да има спор. Така може да прогресирате и да бъдете здрави, но ако аз не съм проводник на Божественото, Любовта не е чиста.

Преди няколко дена, една сестра, която е доста напреднала каза: „Един брат стана посланик някъде." Той нищо не е направил, ходил е в странство. Никакъв посланик не е. Не е вярно. Хората ще кажат: „Защо казваш неверни работи?" Проверявайте нещата. Не ставайте проводници на неверни работи. Аз бих се радвал да е посланик, но не е. Това го вземам като пример. Мнозина туряте хората за посланици и казвате: „Като него човек няма. Той е като Христос вече." Много е казано. „Божа кравица." Не го наричай Божа кравица, ни най-малко аз не облажавам Божиите кравици, понеже са с много крака. Аз ни най-малко не обичам да бъда Божа кравица. Ако вие искате това, аз отдавна съм се отказал да бъда Божа кравица. Да бъда човек, човешки да мисля, да имам права мисъл, да не бъда Божа кравица, която не може да бъде полезна никому. Вие минавате за Божии кравици, но когато някой ви извика, дигате шум. Взема някой мляко от млякото ви и дигате шум. Че кой няма право да сучи от Божията кравица и да ви каже: „Ни най-малко не сте вие Божии кравици."

Сега искам да ви кажа, кое е онова, Божественото. Тези неща у вас произтичат не от някоя зла воля. Аз ги наричам неща унаследени от миналото, непроверени работи. Гледам и в науката, някой цитира някои работи и понякога аз ходя да проверявам някои неща. Аз говоря за онзи свят и мисля едно, а пък вие мислите съвсем друго. Вие казвате: „Дали в онзи свят се женят хората?" Щом мислите, че в онзи свят се женят хората, то е този свят. Това не може да бъде онзи свят. В онзи свят няма нито помен от женитба. Тази женитба, каквато я има сега, тя е допусната поради падането на хората и един ден, като излезат хората от това падане, това ще се измени. В онзи свят няма никакви букаи. Някой ще каже: „Как не се женят хората на онзи свят? А как ще се размножават?" Хората не се размножават. Размножават се тук, а в онзи свят не се размножават.

Но ние се отвличаме. Размножаването е закон на човешкия растеж. Размножава се човек в себе си. Под думата размножаване се разбира възможността да можеш да даваш и да направиш всичко това, което искаш. Но ако не правиш нещата разумно, ти ще се ограничиш. Добре, допуснете сега, че десет души дойдат при вас и искат да обядват. Вие сте един гостилничар. Петтях души са честни хора, а пък 5-те са вагабонти. Какво трябва да направиш? Трябва ли да ги нахраните сега, като

гостилничар? Да допуснем, че тези хора си силни, дойдат с оръжие. Ти си един слаб човек гостилничар. Те ще кажат: „Ще даваш ли?“ Какво ще правиш тогава? – Ще ги нахраниш, нищо повече. Ще ги нахраниш, но в храненето има един закон. За апаши, за разбойници, гостилничарят си има известни течности и като капне от тях, апашът, като яде от неговото ядене, престава да бъде апаш. И тогава те си изваждат кобурите и във всяка чиния ще турят малко. И след като яде от тази храна, онзи ще излезе и ще каже: „Няма да бъда вече апаш, ще бъда честен.“ Ще го направиш и ще им туриш това подсоляване. Та всякога можете да направите всичко при усилията да изпълните Волята Божия. Трябва да имате едно желание да проверявате нещата и трябва да знаете, че невидимият свят е крайно взискателен. Те не са строги, но те не обичат лъжи, неверни работи.

Някой път, като се молиш, казваш на Бога: „Господи, аз съм много грешен!“ Но това не е вярно. Ти не го съзнаваш, защото ако го съзнаваше ти не щеше да правиш грехове. А пък, като излезеш, пак правиш същите грешки. Онова, което съзнаваш веднъж, трябва да бъдеш в сила да не го повтаряш. Имате някой малък навик, да кажем, че кашлите. Кажи си: „Няма да кашля!“ Боли ви крака. Кажи му нещо. Прави опити. Седни, почни да му заповядваш, днес, утре ще му заповядваш, цяла една година можеш да му заповядваш и ще видиш какъв резултат ще имаш. Вие нямате търпение. Вие чакате някой лекар. Непременно всички болки в света са дадени само, за да направите една малка връзка. Противоречията са само, за да направите една любовна връзка с Бога и ако направите тази любовна връзка, вие сте сполучили. Ако не може да я направите, това показва, че ви липсва нещо.

И после говорите един за друг. Аз казвам: Не се одумвайте! Не одумвайте другите хора, за да ги увредиш. Ако одумваш другите хора, за да ги поправиш, това е друго. Кажи му: „Не прави това, не е хубаво това. Това ако правиш, това ще ти произведе.“ А пък ти ще говориш на някого: „Еди кой си брат има този дефект.“ Той пък ще отиде и ще каже на този брат, че онзи говори против него лошо. И той ще почне да говори против тях. Това са вече уловки на черната ложа. Черната ложа най-първо ще му каже: „Кажи му това и това.“ А пък на тебе ще тури друга мисъл. Това, което скарва хората, не е от Бога. А пък това, което примирява е от Бога. Колко трябва да бъде човек внимателен.

Преди няколко дни, дойде една сестра и каза: „Аз почти недовиждам работите.“ Казах ѝ: „Някои работи недовиждаш, а някои работи, много добре виждаш.“ И две сълзи видях на очите ѝ. Тя го разбра другояче. На нея станат мъчно. Казах ѝ: „Ще се оправи тази работа.“ На другия ден ме срещна и аз ѝ обясних. Понякога човек недовижда някои неща, а някои

неща вижда. Да ви приведа един пример. В село Николаевка едно момче минава за глухо, не чува, каквото и да му кажеш. Викат го в наборната комисия, преглеждат го лекари и го освобождават по глухота. Лекарите му казали: „Ти си глух.“ Председателят му казал тихо да си върви. Той тръгва да си върви – чува. И викат го. Той чува. Как е чул? В известни отношения, когато човек интензивно нещо, той чува нещата. Но има едно нечуване, когато човек не се интересува от нещата. А когато се интересува, да видите колко чува.

Та казвам, някои неща, ние не чуваме, а някои чуваме. Но те са специфични. На 100-тях случая веднаж чуеш и ти не можеш да си представиш как. И даже тези, които страдат от слабо гледане, някой път много хубаво гледат, а някой път съвсем се замъгляват очите ми. Та зависи от съзнанието вътре. В нашето съзнание има много същества, разни същества. Там е нашето нещастие. Не сме ние още свободни. Мнозина идват и размътват съзнанието ни. Вие трябва да бъдете много внимателни. Кой го размътва и как го размътва. Когато ви дойде една мисъл, трябва да знаете, кой е онзи, който носи мисълта. Какъв е нейният произход. И при всяко чувство, което ви дойде и при всяка постъпка, трябва да знаете произхода ѝ. Да допуснем, че сте направили една погрешка. Човек, като направи погрешка, трябва да знае где е погрешил. И трябва да знаете да я поправите. Поправената погрешка, ще бъде една печалба. А пък другояче, ще имате много терзания, много смущения.

Някой казва: „Толкова години съм в братството и не съм успял.“ Че как ще успееш! Че тук имате най-добрите условия да работите. Някой ще каже: „Ти се помоли заради мен.“ Аз мога да се моля за тебе, но ти трябва да работиш. Аз мога да се моля за твоята нива, да дойде малко дъжд, но ако не посееш нивата, ще израснат тръне и бодили. Ти си пианист и казва: „Помоли се за мен!“ Ако ти свириш, добре ще стане. Но ако не свириш, ще стане точно обратното. Има нещо, което вие не искате да направите и ако се помолят хората, то ще стане точно обратното. Когато някой се моли и в душата си вие нямате желание да го направите, то ще стане точно обратното. Ако се молиш за един пияница, който не иска да се лекува, ще му стане по-лошо. Ще стане още по-пиян. Много жени са носили риза в църква на мъжа си, който пие. И мъжът почвал да пие повече. Казвам, в него няма желание да се поправи. Тогава не носи риза в църква. Ако в него има, най-малкото желание да се изправи, тогава ризата може да му помогне. Никога не носете вашите ризи да помагат на хората, които нямат желание да се поправят. Не помагайте на хората, които нямат желание да се поправят, нито се молете за тях. Може да се молите за нивата, която не е посята и ще израснат тръни в нея. И за себе си, като имате желание да извършите Волята Божия, тогава се молете. Ти нямаш желание да

извършиш Волята Божия и се молиш за себе си и казваш: „Не знае ли Бог!“ Ако е право това, което желаеш, досега никога Бог не е отказвал да задоволи едно правилно желание, каквото и да е. Една мисъл, каквато и да е, ако е права, тя всякога се реализира. Даже и онези мисли и желания, които не са прави, и те ще се реализират. Помнете това. Само че, в единия случай ще се радвате, а пък в другия случай ще скърбите.

Не преувеличавайте нещата, говорете всякога истината. Да знаете, че когато искаш да кажеш нещо, пред Господа го казваш. Ти казваш: „Аз срещнах един ангел и говорих с него.“ Никакъв ангел не си срещнал. Някой ми казва, че срещнал Христа. Срещнал някого, който наподобява на Христа. Ти, като срещнеш Христа, ще стане цял преврат в тебе, както стана у Апостол Павла. Христос ще ти каже: „Защо Ме гониш Савле?“ – „Кой си Ти Господи?“ – „Аз съм Христос.“ – „Какво искаш от Мене?“ – „Стани!“

Това е великото в света. Ние мислим сега: „Да е Христос в нашите времена!“ Хубаво, какво ще направите, ако Христос е сега? Ще Го посетите 4–5 пъти, ще Го слушате, ще кажете: „Много хубаво говори.“ И ще повъздъхнете. Христос изисква от тебе нещо, като Го срещнеш. Христос, като Го срещнеш ще ти каже: „Ще дигнеш кръста си, ще се откажеш от баща си, от майка си, от децата си, от богатствата.“ Ти казваш: „Христос е на Любовта, на Божията Любов.“ Това, което имате сега, не е Любов. Ще се откажеш от една неправилна любов. Ще се откажеш от едно неправилно богатство. Ще се откажеш от всичко онова, което те спъва в живота. И ще се хванеш за онова, което повдига душата. Христос казва: „Който люби баща или майка повече от Мене, не може да бъде Мой ученик.“ При друг случай, Той казва: „Събирайте си богатства, там, гдето крадец не ограбва, нито молци разяждат.“

„Събирайте си богатства!“ – каза Христос.

Добрата молитва

28-ма лекция на Общия окултен клас
4 април 1934г. София, Изгрев

1934_04_08 Слугуване
утринно неделно слово

СЛУГУВАНЕ

Ще прочета 13-а глава от Евангелието на Лука.

„Духът Божи"

Две хиляди години се е говорило за Царството Божие. Какво има още да се говори? Ако една цигулка е направена от най-добрия майстор, мислите ли, че ако един обикновен цигулар свири, ще извади онези тонове, за които цигулката е направена? Трябва да свирят най-добрите майстори. Може би вие се смущавате, че не знаете много. Ако всичко знаехте, нямаше да имате никакви смущения. Сега, има нещо, което ви смущава. Това, което ви смущава, е това, което не знаете. Защото зад онова, което смущава човека, седи едно благо. Вие копаете и искате да изровите една плоча. Защо? Защото под нея е заровено съкровище. Турена е плочата и като махнете препятствието, съкровището е на ваше разположение.

Всички мъчнотии в света са плочи и богатствата са под плочите. И когато вие се стараете да премахнете една ваша мъчнотия, голямо богатство се крие под нея. Вие се стараете да вдигнете плочата, но не можете и се чудите защо не сте могли да я вдигнете. Необходимо е един нов начин за разбиране на нещата. Опасно е сегашното състояние, в което се намира човек. То е подобно на онова келево, което се върти, минава вода отгоре, то се върти, после камъкът вътре, и той се върти в друго направление. Дрънка, вдига шум и казва: „Голяма работа свърших"; и келевото също казва. Аз не виждам голяма работа да е свършил, освен че този камък е вдигнал голям прах. Това брашно наричаме прах. То влиза в работа.

Искам да разберете добре. Оглеждате се някой път в огледалото и не се харесвате. Виждате, че има нещо неприятно. Търсите погрешката в огледалото и казвате: „Това огледало не е хубаво!" Изчиствате си ръцете, почиствате огледалото и пак виждате, че има нещо неприятно. Защо искате да бъдете красиви, каква е задната ви мисъл? По някой път се поглеждате и казвате: „Остарял съм." Какво хубаво има в младото лице и какво има в старото лице? Не е лошо човек да се оглежда. И ние се оглеждаме. Щом срещнеш някой човек и му видиш лицето, ти вече си се огледал. Щом видиш една добра или лоша черта в някого, ти си се огледал. Видиш някое малко животно – ти си се огледал в него. За малката буболечка казваш: „Колко е малка тази буболечка, как ходи, какво разбира?" Но и ти си бил такава малка буболечка. „Какво ли иска тя?" Тази малка буболечка иска да излезе от лошите условия, при които се

намира. Тя иска в съзнанието си да направи нещо, но като не знае как, качва се горе, слиза долу и не може да разреши въпроса, който я занимава.

Ще ви дам едно обяснение. Ти казваш: „Какво трябва да се прави?“ Представи си, че едно дете плаче в люлката си. Не разбирам модерна люлка – висока, но българска люлка – корито. Някой път детето се наведе и излезе от коритото и целия ден ходи, пъпли из къщи. Какъв въпрос ще разреши това малко дете, като пъпли из къщи? После ще спре на едно място и почва да плаче. Най-после, на неговия плач ще трябва да се отзове някой. Ще дойде майка му, ще го задоволи.

Всички страдания се дължат на такива детински работи, които извършваме. Ние ходим, ходим, правим нещо, излезем из коритото. Дадат ти храна и пак те турят в коритото. Поспиш малко, майка ти излезе и ти пак излезеш от коритото.

Сега, това е по отношение на онези противоречия, които имате. Колкото и да отиваме напред, все ще има известни противоречия, които ще срещате. Представете си едно противоречие, което се ражда в ума на един светия. Почти е дошъл до положение да се отвори за него Царството Божие. Но идва едно противоречие в него и той се спъва. Космите на главата му настръхват. Време е дошло да се освободи от всички нещастия на Земята, но идва противоречието и той не знае как да го разреши. Не му стига умът. Мисли, че ако се мръдне някак си и направи една погрешка, отиде и се не видя – ще изгуби равновесието.

Вие не можете да си представите това. Вашите мъчнотии са обикновени и вие не се намирате пред големи опасности. Има големи опасности. Когато човек прогресира в живота, има опасни места. Засега не се плашете. Като дойдете до това място, ще го видите. Като остане само едно препятствие и като го отрежете майсторски, веднага ще се намерите в оная пълна свобода, ще почувствувате онзи, великия Божествен живот. Ако не знаете как да го отрежете, ще се намерите в много голяма тъмнина. Гледайте да влезете в тесния път. Каква е разликата между един тесен път и един широк път? На Земята кои пътища се по-добри – широките или тесните? Широките са по-удобни за ходене, защото няма блъскане. А пък тесните пътища са изключителни, трудни, но красиви. Често мислим, че Небето е някъде. Представете си, че всички онези същества, които са около вас, които живеят на Земята, все търсят Царството Божие. Пчелите го търсят, мравките го търсят, всичко го търси. Питам: Ако една мравка влезе в първо отделение, какво ще разбере? Или, ако влезе в една прогимназия, в една гимназия, в зданието? Ако влезе в един университет или в църква, какво ще разбере?

Така е и с хората. Вие всички сте заобиколени със знанието на същества, които ви наблюдават, гледат ви някой път, че вие пъплите и ви се радват, че вие пъплите. За тези същества е по-удобно, че вие пъплите, защото, ако ви вземат на ръката си, вие ще изгубите вашата свобода. Една пеперуда хвърчи, каца от цвят на цвят, но ако я вземете на ръката си, ще окапе нейният прашец и тя ще умре. Вие искате едно висше същество да ви помилва. Но ако то само ви поглади, вашата работа е свършена. Вие не знаете: има условия, при които формата на човешката душа не трябва да се пипа. Защото, ако се пипа, това ще причини известен дефект. А пък у вас има желание да ви утеши някой. Например страдате и очаквате да дойде някой и да ви каже някоя сладка дума. Защо да не си носите сами страданието? Представете си, че вие седите и казвате: „Моята работа няма да се оправи.“ Ти, като чуеш думите си, и почваш да плачеш. Защо? Защото ти сам на себе си каза, че твоята работа няма да се оправи. Питам сега: Кой е виновният за това? Защо допусна мисълта, че твоята работа няма да се оправи? И кои са научните аргументи, кои са фактите, които показват, че твоята работа няма да се оправи? И някой друг да ти го каже, не се смущавай. И той не знае. Че ти беше ли, когато Бог създаде света? Знаеш ли Неговите намерения? Вие сега си давате своите заключения и мислите, че от това, което Господ е направил, нищо няма да излезе. Вие се лъжете. Така, както върви, благото, което Бог е създал за тебе, ти няма да го опиташ във време, когато ти очакваш. Това благо, щом е предвидено за тебе, то ще дойде и то тъкмо навреме.

Друго едно изяснение: Представете си, че майка ви е сложила едно хубаво ядене на масата. Баница е направила. На трапезата е турила още и плодове и пр. Но вие, по едно стечение на обстоятелствата, така сте се окаляли, че тя ви казва: „Ще отидеш да се умиеш и да се преоблечеш, че тогава ще дойдеш.“ Ти казваш: „Чакай да се наям, че тогава ще се очистя!“ Мислите ли, че тя ще ви пусне? Не. Някой път хората искат да отидат на Божествената трапеза така, както са си.

В какво седи страданието на Земята? Всяко страдание е събличане; да се облечеш, то е най-мъчната работа. По-мъчна работа от това няма. Най-мъчната работа е да се съблечеш и да се облечеш. Мислите ли, че онази змия, която седи и съблича своята кожа, че това събличане е лесна работа? Докато съблече тази кожа и облече друга, ще мине през големи страдания. Всякога, когато се минава от едно състояние в друго, то е голям огън. Всеки един от вас минава през този Божествен огън, който отнема това, което не трябва на човека, това, което е станало вече непотребно.

Вие по някой път търсите някой да ви обича, нали? Хубаво! Но какво

подразбирате под думата „любов“? Имате едно разбиране, но то докъде е право? Избрали ли сте, в дадения случай, онази форма на любовта, която е потребна за вас? Ни най-малко не сте избрали подходящата форма. Можете ли вие да поканите един вол на гости? Да му дадете вилица и нож? Да му дадете стол? И този вол да яде точно както вие ядете? Или пък да поканите някое месоядно животно и да искате то по всичките правила да яде като вас? Има някои маймуни, които ядат и пият като хората. Те са дресирани. Донякъде маймуната може да яде като човека и да седи като човека, но не може да мисли като човека. Мислите ли, че след като златарят е позлатил някой предмет и кой както мине, го пипа, че златото ще остане върху предмета? Не, това е една вътрешна самоизмама. Ние искаме сега да станем праведни хора. Като че ли досега сме били грешни, та искаме Господ да направи нещо друго от нас. Така работите не се обясняват. Има нещо добро, което Бог е вложил в човека, и това добро е изостанало, занемарено. И сега Божественият Дух туря човека под големи изпитания, за да се махнат препятствията и да се събуди това, което е било отдолу притиснато, да почне то да расте.

Един прост пример: Срещаш една сестра и казваш: „Няма какво да обичам в тази сестра, проста е, невежа е. Нямам разположение към нея, нямам влечение към нея.“ Добре! Аз да ви обясня как разсъждавам. Виждам някой апаш около мене. Той няма разположение за мен, но ме обикаля. Подразбира, че нямам пари и отминава. Защо? Защото са празни джобовете ми. Хубаво, аз имам ценни книжа в джоба си, той не знае това. Той знае досега само малките звонкови монети, а ценните книжа не ги знае. Мислите ли, че ако той узнае, няма да се учуди? Вие считате този апаш за крадец? Кой е крадец? Един човек, който ви обича. Не вас, а парите ви. Обича ви. Но обича това, което е във вас. И като го вземе, казва: „Мене това ми трябваше.“ Често ние казваме: „Аз обичам в тебе това, което е Божествено.“ И апашът казва: „И аз обичам в тебе това, което е ценно.“ Значи парите за него са ценни, а пък аз какво представлявам, това за него не е важно. Това не е права философия. Ако ще ме краде, целия мен да ме открадне. Ако ме задига, целия да ме задигне. Някой казва: „Аз обичам в тебе Божественото, а пък ти си едни парцал.“ Това са мои разсъждения. Вие ще кажете: „Аз съм ценното. Ако ще ме краде някой, да ме краде по всички правила. А пък ако не може да ме краде, ако не е изучил този занаят, да не се занимава с мене.“ Хората си правят опити.

Христос казва: „Царството Божие е подобно на квас, който, като го взе жената, скри го в три мери, докле вкисна всичкото брашно.“ Защо тя скрила кваса в брашното, а не на друго място? Питам: Защо крадецът, като взема онова от моя джоб, туря го в своя джоб и казва: „Това приляга по-добре в моя джоб, отколкото в твоя“? Какви са неговите съображения,

сега? Той изважда твоята кесия и казва: „Тя приляга по-добре в моя джоб.“

Зад всички наши идеи, чувства, постъпки седи едно съзнание, има една велика тайна. Човек расте, мени се. Трябва да стане всякога една малка промяна в неговото съзнание, в неговата душа, в духа му – навсякъде трябва да стане промяна! Единственото същество в света, което не се мени, е Бог, защото Той е цялото. А пък във всяка една част все трябва да стане някоя промяна. Като се проявява животът, като функционира, трябва да стане една промяна вътре в нас. И остаряването какво е? Ако старият остарява и не проумява, зло го чака. И ако младият се подмладява и сила в него не се явява, и той е на крив път. Младостта се оправдава чрез силата, която се добива. Младостта е път, по който се дават силите, а пък старостта е пътят, по който знанието се добива. Ако ти влезеш в пътя на старостта и не добиеш знание, ти си на крив път. И ако ти влезеш в пътя на младостта и не добиеш сила, ти си също на крив път.

Ние казваме, че религиозният път е път към Бога. Какво трябва да придобием с този път? В религията човек се учи да слугува на Бога. Религията, това е учение за слугуване. Всички вие сте дошли да станете слуги. Вие сте дошли тук, в едно училище, да станете слуги на Бога. А пък някои от вас искат да станат министри и пр. Тук за министри не се учи. Тук който е дошъл, се специализира само за слугуване. За царе, за министри, за майки, не е тук. Тук за какво е? За слуги. Онези от вас, които искате да станете царе, не е тук училището, а на друго място. Някои от вас искате да станете майки. На друго място трябва да се учи това. Христос казва: „Мнозина се наричат учители, мнозина се наричат майки и бащи, но един е вашият Учител, една е вашата Майка, един е вашият Баща.“

Някой казва: „Аз трябва да се науча на нещо.“ На какво трябва да се научиш? Да слугуваш! Истината седи в това. Слугуването, това е предварителният изпит, за да те приемат в университета. За да те приемат в университета, трябва да издържиш приемен изпит. Сега, на Земята, вие държите приемен изпит. Сега се приготовлявате за предварителния, за приемния изпит и не се знае дали ще ви приемат. Но кандидати сте да ви приемат в голямото училище. Вън от училището може да ходите колкото искате, но няма да се научите. Но в това училище ще се научите. Ти, като влезеш в съприкосновение с една душа, с един професор, с неговото съзнание, ще научиш цялата тайна!

Казано е в Писанието: „Бог е Любов.“ Един ден ще познаем Бога. Кога? Когато се научим да слугуваме на Бога. Тогава ще дойдем в съприкосновение със съзнанието на Бога. Кога? Може да стане и днес! Ако днес издържиш изпита, може да стане и още днес. Ако отлагаш, с 10

години ще закъснее. Но има един период определен. По-дълго не може да отлагаш. Трябва да влезем в съприкосновение с всички ония души, които са завършили своето развитие. В общ смисъл казано: да дойдем в съприкосновение с Божията Любов.

За Божествената Любов ще ви дам едно определение, което не е пълно: Божествената Любов, това са всички придобивки на миналото, всичките възможности на настоящето и всичките възможности на бъдещето. Ако ти бутнеш миналото, ще научиш миналото на Любовта. Ако бутнеш бъдещето, ще научиш бъдещето на Любовта. Едновременно 3 неща ще изучаваш: миналото, настоящето и бъдещето. На тези 3 неща отговарят човешкият ум, сърце и воля. Где ще поставите вашата воля? Где ще поставите сърцето и ума?

Това са начини за разбиране. Трябва да имате правилно разбиране за нещата. Външният свят и всичко онова, което учите, което преживявате сега, то е встъпление на нещо Божествено. Вие може да забогатеете, но богатството е само едно външно условие. Какво ще ви даде богатството? Богатството ще привлече повече хора около вас. Кои хора ще привлече? Бедните. Ако дойдат богатите хора при вас, то техните отношения ще са други. Ако дойдат бедните хора, те могат да ви услужат, защото един беден човек може да услужва на един богат човек. Но ако богатият човек не познава бедните, не влезе в правилни връзки с тях, той не може да се ползува от това. Защото един ден и той ще изпадне в тяхното положение.

Какво представлява бедният човек? Какво представлява детето? За някого казват: „Той е много добър.“ Но какво нещо е добър човек? В какво седи неговата добрина? Ти трябва да намериш една основна черта, чрез която да се свържеш с неговото съзнание. И тогава ще се намериш в светлината на неговия свят и така ще учиш.

Ти чакаш Бога. Мъчи те някое съмнение, ти чакаш Бог да помогне, но Бог не се явява. Това ще заприлича на онзи млад момък, който седи, чака и казва: „Момата, която обичам, ще дойде.“ Той седи на прозореца и все чака, чака, ден, два, стане на 80 години, и тя все не идва. Питам: Ако твоята възлюблена дойде, когато си на 120 години, от гледището на Земята възлюблената е много закъсняла. Кога трябваше да дойде тя? Тя трябваше ли да дойде, когато си в коритото? Тя трябваше да дойде точно когато си излязъл от коритото и когато си на четвъртината на 120 години – значи на 30 години. Значи твоята възлюблена трябваше да дойде, когато ти си на 30 лазарника. А пък ти си сега на 19–20 години, и тя идва. Правилното е на четвъртината на 120 години – на 30 години.

Сега, вземаме само външната форма. А пък в духовния свят нещата седят другояче. Когато нещата стават навреме, когато те се съвпадат, ти ще бъдеш доволен. Като дойдеш на твоите четвъртинки, не бързай. Стой на четвъртинката! Защото тя носи най-ценното. Защото, ако четвъртинката идва и ти я приемаш както трябва, то всички други четвъртинки ще се наредят много хармонично. Иначе няма да се наредят добре и целият ти живот ще бъде безплоден.

Коя е четвъртинката? В тази четвъртинка ти трябва да почувстваш Божията Любов. Като почувстваш тази четвъртинка, то колкото четвъртинки се наредят после, при всички тях, всичко ще стане по Божественому.

Вие сте близо до четвъртинката. Остава един пръст до нея. Като дойдете там, да се заковете и да не се мърдате, докато не получите онова, което четъртинката носи – ни напред, ни назад. Стойте на едно място! Където падне семката или където е посадено дървото, то седи там. То казва: „Докато не приема това, което ми трябва, не мърдам.“ И житото също. Като видиш житото, трябва да кажеш: „Такова трябва да бъде моето положение!“ И като видиш една голяма скала, трябва да кажеш: „Трябва да бъда така твърд, като тази скала!“ И после, като приемеш това, което ти трябва, ще тръгнеш по онзи, великия път на живота и животът ти ще има смисъл.

„Отче наш“

29-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 8.IV.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_04_08 Тъй мисля аз
неделна беседа

ТЪЙ МИСЛЯ АЗ

„Отче наш“
„В начало бе Словото“
Ще прочета 20-а глава от Евангелието на Иоана.
„Ще се развеселя“
Ще взема 26-и стих: „И подир осем дни пак бяха вътре учениците Му и Тома с тях.“
Много се говори за възкресението, много са говорили за оня свят и досега този въпрос не е разрешен, понеже [е] един от възвишените въпроси. Човек трябва да бъде готов, за да разбере какво нещо е възкресението. Той не може да разбере какъв живот може да има извън човешкия живот. Това е непонятно, понеже човек едва разбира. Той едва е разбрал своя живот, как ще разбере един живот извън неговото съзнание? Това е невъзможно, както е невъзможно едно низше животно да разбере живота извън неговия живот. Понеже съществува един абсолютен живот, за който ние нищо не знаем: Съществува друг един живот, в прогресивно проявление. Следователно ние имаме предвид прогресивното проявление на живота. Какво е абсолютното, това е извън рамките на сегашното наше разбиране.

Защото, казва, подир 8 дни… Защо не се яви по-рано Христос, а след 8 дни? В 7 дни Бог създаде света. И виждаме, Христос не се яви в седмия ден, но в осмия ден. В първия ден не се яви. Първият ден е Божественият ден, осмият ден е човешкият ден. Седмият ден, според еврейското леточисление, седмият ден е на Бога. Според новото леточисление, първият ден е на Бога, а осмият ден е на човека. Сега, ако вие искате да го сверите със старото леточисление, като извадите от осем седем, [по] старото леточисление, като турите при седемте, ще имате прогресивното проявление на човека. Та, сега, всичките хора, които не може да разберат работите, едно им трябва. Имаш да даваш – тури една единица. Искаш [от] някой човек, който ти дължи от миналото. Ти, по новия закон, не може да искаш от него. Ако искаш да вземеш парите, ще извадиш едно от седемте – свършена е работата. Ако туриш едно при 8-те, нищо няма да излезе.

Та, сега, не ви върви, понеже не знаете да смятате. Туй не се отнася до вас. Това е „антър парантес“ (entre parenthèses (фр.) – в скоби.). Да знаете да смятате според новото схващане. Каква ще бъде новата любов в света? В какво седи новата любов в света? Кое е качеството на новата любов и на новата обич? Конкретно. Казвате: „Аз ви обичам.“ Какво означава? Аз не разбирам тази любов. Едно време питах едного, той ми даде следното

разяснение. Какво е първото качество на любовта? Ако си представиш един човек, затворен в един палат, дето няма прозорци – та този, който ви обича, той трябва да стане прозорец за вас. Най-важното качество е онзи човек, който може да стане прозорец на този палат. Това е първата любов. Човек, който те обича, той става прозорец, за да Може Божественото чрез него да дойде. Този човек те обича. Ако той не е прозорец за тебе, той няма никаква любов.

Ние от естествения свят отиваме към духовния свят. В естествения свят светлината не е еднакво приложима. Всички може да проповядват, но светлината и топлината не са еднакво приложими при един и същи организъм и за всички организми. Детето, което е в утробата на майка си, ти не може да отвориш прозорец. Детето вижда чрез очите на майка си. Там има няколко трансформатора. Другояче, туй дете може да се осакати, ако се отвори прозорецът. Та виждам, че природата е затворила едно яйце, да го пази от светлината. Един трансформатор трябва. Сега някой път светските хора, те като влязат в черупката на едно яйце, не искат да излязат навън. Обаче детето ще поседи 9 месеца в яйцето, черупката ще бъде затворена, а след деветия месец ще излезе на бял свят. Майката ще отвори очите и ще започне да го приспива, да приспособява неговите очи към светлината.

Има един начин в новото разбиране. Понеже вие се смущавате с всички социални въпроси, със семейни въпроси, от ред философски въпроси на старото учение. Вие не може да разрешите старото. Не може да се примирите с новото. Ако не турите едно яйце, старият ще бъде стар; младото си е младо. Ти как ще примириш старото с младото? Ти за да примириш стария с младия, трябва да подмладиш стария. Ако искаш да примириш младия със стария, трябва да му туриш единица. Защото 8-те, това е закон за подмладяване. Вие никога не може да се подмладите, ако не разбирате 8-те. Това е онази велика майка-алхимичка в света, която подмладява всичките хора. Тя казва: „На мене дайте тези старите брадати.“ И като ги види такива набръчкани, тури ги в своята лаборатория и там ги подмладява. [Тя] ги боядисва и оттам излиза едно малко, красиво детенце.

Сега вие постарому ще кажете: „Проповядва ни се да възкръснем.“ Как е възкръснал Христос? Питам: вие от 2000 години, как всички проповедници проповядват за възкресението? Кои хора разбраха възкресението? Хората ще живеят и днес както в еврейското време; така и сега живеят. Коя е причината? Понеже се спират с числото 7. То е много строго число. Който си позволи да излезе из числото 7, една съчица да вземе, убиват го с камъни. Ако кажеш една лоша дума само и – на въжето веднага. Ако се

нагрочиш на злото – на въжето. Ако вземеш крива стъпка – на въжето или куршум. Навсякъде. Числото 7 никому не прощава. Казвате: „Да служим на Бога.“ Евреите, които взеха туй леточисление, няма народ, който да е страдал толкоз, колкото евреите от това число 7. Те не разбираха числото 7. Седемте разбираха, но едното не разбираха.

Сега, по този начин, както се разисква въпросът, аз не искам да ви заплета, но да разплета малко тези работи. Само едно ще знаете: че всичко онова, което ще изплета, от вас ще го взема. Ако сте съгласни и понеже всинца сте оплетени все със сребърни и златни нишки, и с диамантени нишки, аз ще ги взема, щом ги разплета, и ще ги задигна. Аз имам една торба и ще ги туря в торбата си. Онези, които искат да държат своето, имат право да го държат, но те няма да го търсят, предупреждавам ви. Аз не искам да бутам вашите стари украшения, понеже като ги взема тези украшения, трябва да ги туря в моята бижутерна фабрика, да ги туря на числото 8. Тъй щото, няма да влизат в работа като материал, да изкарам нещо от тях. Аз искам сега малко да ви подкупя. Някои искам да ви заставя да повярвате, че ще ви дам нещо ново, хубаво. Туй, което ще ви дам, ще бъде 10 пъти повече от онова, което ще ви взема. Които ме разбират, 10 пъти повече ще разберете, отколкото съм взел. Тия, които не ме разбират, да си държат старите работи; нито давам, нито вземам.

Сега, Тома в човека, това е неговият конкретен ум. Това е реалист, човек, който казва: „Тук, на Земята трябва да живеем! Такива заблуждения, такива вярвания за другия свят, че това било, че онова било, [че] човек може да се подмлади!? Трябва да се живее.“ Тома е реалист: „Туй, което днес може да ям, то е важното. Какво може да ям утре, то не е важно.“ Тома казва: „Ако не туря пръста си.“ Той е много недоверчив. После е много лековерен. Като дойде Христос и му каза: „Ела да туриш пръста си!“, той казва: „Господ мой и Бог мой!“ Христос казва: „Блажен е, който не постъпи като тебе!“

Сега, има две противоречия в света, които произтичат. Ще ви приведа от какво произтичат, защото, ако взема да ви разправям, туй е една наука, която трябва дълго време да учите. Вие трябва да се радвате, че сте в една школа, която отваря едно велико бъдеще пред вас.

По някой път няма защо да плачете, няма защо да тъжите; да скърбите, от моето гледище, туй, което аз зная. Но понеже не знаете, вие по някой път си поплаквате. Не е лошо, дето плачете и скърбите, защото все-таки аз ви намирам много умни хора сте вие. Аз досега не съм могъл да продам нито една сълза; вие ги продавате много бързо и то много скъпо. Някой набожен човек отиде при някой богаташ и казва: „За Господа!“ и започне

да плаче. Потекат сълзите, смекчи се сърцето на богатия и казва: „Какво искаш?“ И му даде 200–300. Продал сълзите си. Ако не бяха покапали сълзите, парите не щяха да дойдат.

Мене ме е срам. Мене много ме е срам да плача; много съм гладувал. Вие по-малко гладувайте. Аз много пестя сълзите. Пестя ги и знаете ли защо? В света има парилница. Като дойда там, ще ви държат отговорни. Вие сте много умни, но и аз съм умен. Мене отначало ми е теглила главата. Вие отначало оправяте работите, а в края теглите. Това е разликата между мене и вас. Мене в началото ми тегли главата. Вие в началото сте много умни. Аз оправям работите в края. Аз, като дойда в края, избърша сълзите си. А вие, като дойдете до края, плачете колкото искате.

Това е иносказателно. Туй е мисълта. Мислещият човек трябва да знае как да мисли. Той може логически да извади известни заключения, които най-първо да го радват, а след туй може тия логически заключения да го натъжат. Запример някой търговец толкоз стока има; прави сметка, казва, че има печалба от 100 000 лева. Но на края на годината, като направи сметката, освен че няма никаква печалба, но има и загуба. Де е погрешката? Друг пък казва, като си направи сметката, вижда, че е спечелил 100 000 лева, а той очаквал да има загуба.

Та, казвам: Когато Господ създаде света, първите хора, най-красивите хора, тогавашният цар имал една красива дъщеря. Вече тя станала на възраст, на 21 години. И според обичая на Земята, понеже била много умна, заинтересовала в цялото Небе, изпратили един ангел с големи подаръци – да занесе тези подаръци на Земята. Всичките блага, които Небето имало, турили ги в един голям чувал, помъкнал ги ангелът. Той дошъл на Земята и по едно време той вижда тази красива царска дъщеря. [Тя] никога не му се е виждала толкоз красива, но сега като я видял, бамбашка му се видяла. Заплеснало му се вниманието, че като държал чувала отворен, започнали да падат пакетите. Изпопадали и всички ги разграбили. Той хванал един пакет и отвън било написано: „Надежда“, в средата: „Вяра“, а в началото било написано: „Любов“. Всичките други богатства били взети: „Сила“, „Власт“, всичко било разграбено. И започнал да мисли какво да прави. Като се яви, не може да се извини тъй, че станал малко разсеян, да се отвори чувала, да изгуби тези пакети. Тръгнал той и казва: „Направих една погрешка. Досега аз съм бил изпращан и никъде никога моите блага не са излезнали отвън. Сега всичките се изтикаха, само един пакет запазих. Какво да се прави? Тук, из вашето царство нападаха.“ Тя била умна и казва: „Не може да ги вземем насила. Ще научим закона на Любовта.“

Последният пакет, който остава, той е човекът в своето трояко проявление.

Човек като физическо същество и като духовно същество и човек, който има воля, който има желание да ги осъществи на Земята. И най-после, човек като духовно същество, който има чувство за нещата както стават, човек като Божествено същество, който има известни мисли, които трябва да реализира.

Нещата в света може да се реализират по 3 пътища. Една мисъл, която не е отворена към сърцето, невъзможно е да се реализира. И сърцето по някой път не е отворено за човешката воля. И това желание остава неосъществимо. Пътят на човешката воля, която не е отправена към Първата Причина. И тогава се явяват в света 3 спънки. Човешкият ум може да е път, може да е отворен към сърцето; може пътят към волята да е отворен, може пътят на волята към Бога да е отворен. Този път към Бога, това е Любовта. Човек се намира в него при 3 големи спънки, които сполетяват сегашното човечество. Не че хората не са добри, но пътят за сърцето е затворен. На някои хора пътят за сърцето е затворен, на някои е затворен пътят за волята.

Сега малко хора има, на които пътят е отворен за Любовта. Вследствие на това ние се намираме във всяко отношение в едно противоречие. Как ще си обясните? Вземете хора, които вярват в Христа. Вземете ги и ще видите, какви големи противоречия имат. Всички вярват, че Христос дошъл да спаси света, всички вярват, че Христос се е пожертвувал, всички вярват, че е възкръснал, но пътят на това разбиране не е отворен. Пътя за Любовта не са разбрали. Те държат външната страна на християнството.

Питам: физиологически и биологически може ли едно дете да завърши своето развитие, ако бащата и майката не му помагат? Не може, по никой начин не е възможно. На туй дете му трябва една утроба и му трябват разумни същества, които да са съвършени. Бащата и майката са два полюса, които са свързани с Вечното Битие. Те представляват всичките материали, които са необходими за съграждането на човешкото тяло. След туй се съгражда човешкото тяло и туй Божественото начало – туй, което го наричат дух, туй, което го наричат разумна душа, туй, което чувствува реално, и след това умът – туй, което мисли, туй, което прави формите; след това сърцето и човешката воля. Те са цели светове, които се влагат в човека. Трябва умът да ги изучава. Дотам, додето са достигнали, има хиляди години да ги изучавате.

Сега ние се намираме в едно противоречие да се доказват нещата. Ти не може да доказваш никога истината на един слаб човек. На един сляп човек ти не може да докажеш, че има светлина, немислимо е. На човек със здрави очи можеш да докажеш. Но на един човек, който не мисли, ти

нищо не може да докажеш. На един човек, на когото сърцето не работи, на един човек, на когото волята му не работи, какво ще направи? Той най-първо трябва да има една воля, като човек. Идеята за Бога хората са взели като търговско предприятие. Туй трябва да го знаете. Искат да използуват идеята за Бога, за нашето благо. Бог е една същина. Великото благо на човека е туй, Божественото начало, в себе си. Какво нещо е Бог? Ти като съзнаеш, че в света има Бог, ти ще бъдеш еднакво справедлив към всички същества в света, в каквато и форма да са те. Ти имаш отношение към тях, нищо повече. После, ти ще разбираш езика на нещата, ти ще разбираш езика на всички същества, ще знаеш да се разправяш с тях. Сега един българин, ако той иска да се запознае с един французин, трябва да знае езика. Един българин, ако иска да се запознае с един англичанин, трябва да знае английски. Един българин, ако иска да се запознае с един германец, трябва да знае германски и т.н. Един българин, ако иска да се запознае с едно същество, с един ангел, трябва да знае ангелския език.

Сега може да попитате: „Има ли ангелски езици?“ В речника на един ангел думите нямат две значения. Всяка дума има едно специфично значение. И в ангелския свят, когато ангелите говорят, ако ти една дума не разбираш, ти не може да я произнесеш. Щом разбираш думата, ти имаш глас, може да говориш красиво. Ако някой ангел може да ти говори и ти от неговата реч ще разбираш има ли намерение да изпълни туй, което обещава. Ако тук-там има междини, ние го наричаме от тъмните ангели, защото има тъмни ангели. Има и такива ангели. Когато в човешкия език като кажеш една дума, има много значения. Като кажеш думата „любов“, има много значения. Когато залюбя кокошката, подразбирам, че тя трябва да влезе в тенджерата. Когато залюбя едно агне, трябва да го закачат за крака на куката. Когато залюбя един богаташ, разбирам, че трябва да му изпразня джобовете. Когато залюбя един учен човек, трябва да взема книжка от библиотеката. Това е едно разбиране. Това е едностранчивост на човешкия живот. Така мисли човек, защото изхожда от своето материално гледище. Всичките хора имат високо понятие за себе си. Никой не иска да бъде излъган.

Когато първите ангели, които създадоха лъжата, които ние наричаме с името […]. След като проповядвал своето учение, разпространило се на Земята, един от неговите ученици дошъл, че го излъгал. Той го повикал и му казал така: „Ти моите неща на мене няма да ги даваш. Ти на мене ще говориш истината. Такива долапи аз ги създадох за другите, а не за себе си.“

Следователно ние не се нуждаем от нашите долапи. Помнете, че всеки един ученик, каквото и да проповядва, щом хората започнат да ви

поднасят вашето учение, вие няма да сте доволни от него. Ние в света се радваме на онова, вечното. Онова, което ни радва, е нашият дух. Онова, което ни радва, е нашата душа. Онова, което ни радва, е нашият ум. Онова, което ни радва, е нашето сърце. Онова, което ни радва и може да подтиква нашата воля, то е Божественото, онова Божественото, вечното. Оттам нещата произтичат. Туй ни радва нас. Макар ние да не разбираме нещата. Тогава не е необходимо ти да разбереш какво нещо е любовта. Ти може да си служиш с любов, без да я разбираш. Не е необходимо да знаем какво нещо е знанието в неговите безкрайни предели. Не е необходимо да знаем какво е Бог в Неговата същина. Ти може да имаш отношение към Бога. Нито Бог е изисквал от хората, че трябва да Го познават.

Познаване на Бога какво значи? Първото познаване е: трябва да станем условие, чрез което Неговата любов да влезе в света. Познавам Бога – това значи да стана условие да мине Божествената любов за благото на всички хора в света.

Ако ние станем проводници на Божествената любов, светът ще се оправи. Трябват свещеници, трябват служители на Бога. Всички трябва да станете служители. Всички трябва да станете свещеници. Всички трябва да станете проводници. Че има човешки работи, то е друг въпрос. Няма нужда от владици в света. Че има владици, това са човешки порядки в света. Господ няма нужда от владици в света. Има само един владика. Хората са турили много владици. Това са човешки работи. Една църква има в света. Турили много църкви. Един Учител има в света. Турили хиляди учители. Не че това е лошо. Онзи, единственият Учител може да оправи света. Многото учители не може да го оправят. Многото учители може да бъдат проводници на единия Учител. Казано е: Ако ние не станем проводници…

Във всяко отношение може да се приложи учението в света. Не че сегашният порядък е лош. Трябва хората да изпълнят законите на една държава. Ако, да кажем, при един богат човек, който е проводник на Бога, дойде сиромахът и иска пари от него, какво му коства да му даде толкоз, колкото му е необходимо, не както сиромахът мисли? По някой път сиромахът мисли. За сегашните държави е неприложимо учението. Но в Божествената държава бирникът като дойде и някой, който не може да плати, държавният бирник изважда от джоба си и плаща. Всеки, който не може да плаща дълговете на хората, бирник не го турят. Следователно в Божественото царство най-богатите хора стават бирници. Тук стават бирници само големите бедняци.

Тогава аз ви казвам друго нещо. Ако влезете в Царството Божие, владиците са деца, там стар човек не може да намериш. Малкото дете владика го

правят. Щом израсне, отвладичват го. Туй дете има право да бъде владика само 3 години. От трите години като излезе, не го наричат владика. Тогава го детронират. Порядките са такива. Най-първо са генерали, а после стават редови. А сега мислим, че редовият е най-простият. Най-големите генерали в Божието Царство, най-големите хора са редовите, а най-малките са генералите. Какво ще кажете на това отгоре? Защото простият редови е тъй умен, тъй учен, че както големият генерал, тъй способен за работа. Тогава какво различие може да направите? Между тях няма състезание. В този свят, щом дойде някой редови, козирува. Казва: „Заповядай!“ На моето място има един редови. Може да се разберем с един генерал. Тук може ли един редови да се възмери с генерала? Тук трябва да посвети най-малко 10–20 години, за да стане генерал, министър. Трябва гласуване, трябва да работи.

Сега ние се отклонихме от въпроса, понеже нас не ни интересува. Това е мода на живота. За мене е важно не формата. Генерал, цар или свещеник, или патриарх, хубави са тия работи. За мене важи умът на генерала; за мене важи сърцето на генерала, за мене важи волята на генерала, неговата душа и неговият дух. За редовия важи неговият ум, неговото сърце, неговата воля, душа и дух. Щом така са поставени нещата, другите работи лесно може да уреди.

Сега се заражда другото противоречие в съвременния свят. Казват: „Заблуждавате хората!“ Казвам: Кога хората може да не се заблудят? Само при едно условие. Всеки един човек, който обича себе си повече, отколкото човечеството, той може да заблуди всеки едного. Всеки човек, който обича човечеството повече от себе си, този човек е, който може да каже истината. За да кажем една истина, [всеки] трябва да ни бъде така обичен, както себе си. Както себе си не искаш да излъжеш, както себе си не искаш да направиш нещастен. И ако всичките хора спазваха само това чувство, веднага ние ще турим едно ново начало на света.

Ние мислим, че целият свят в грях лежи. То е друго заблуждение. Само нашият свят, на Земята, е така. Има светове, дето грях няма. Ако идете на Слънцето, там няма грехове, няма грешници. На Слънцето има отлични същества, които имат отличен ред и порядък. Тия хора са толкоз умни, образуват светлина и пращат енергия да осветяват Земята. Казвате: „Дали има хора на Слънцето?“ Има хора, подписвам го с двете ръце. Но не такива хора както на Земята. Не с такива умове, не с такива мозъци, но такива хора, с такива мозъци, които при 2500 градуса не мърдат и при 140 000 градуса не мърдат. За тях е удоволствие да се намерят при такава температура. Ще кажете: „Това е заблуждение!“ Аз питам: Откъде ние, хората, вземаме нашата интелигентност? Откъде е дошла

интелигентността на Земята? Било е време, когато е нямало хора на Земята. Откъде са дошли те? Казвате: „Еволюция, първата клетка.“ Но питам: Началото на първата клетка отде е произлязло? Щом е въпрос за първата клетка, може да я турим при ония условия. Спорът не е там. Сега аз с първата клетка не искам да ви доказвам дали има Господ или не. Този въпрос не е за мене. Той е за вас. Вие трябва да го разрешите. Този въпрос аз съм го разрешил. За мене този въпрос е разрешен. Единственият въпрос, който е разрешен. Друг въпрос е социалният. Въпрос, който не съм разрешил. Но въпроса за Бога преди хиляди години съм разрешил.

Друго заблуждение: „Ти преди хиляди години къде беше?“ Англичаните казват: „Това е подхлъзване на езика.“ Христос казва: „Преди да беше Авраама, Аз бях.“ Казват му: „Ти още 30 години нямаш, как си бил преди Авраама?“ Това е противоречие. Преди 1000 години къде съм бил? Някъде съм бил, разбира се. Не съм бил туй, което съм сега. Преди 1000 години съм бил друго. След 1000 години съвсем друго ще бъда. След 10 000 години, след 15 милиона години къде ще бъда и какво ще бъда? След 15 милиарда години ще бъдете нещо. Вие ще бъдете много повече, отколкото сега. Даже след 1000 години ние по-добре ще се разбираме с всинца ви. Даже с вас, макар привидно, но близките, които се показват, че вярват в моите думи, аз се резервирам, понеже колкото пъти съм ги пипнал за кесията, като погледнат, казват: „Няма какво да делим.“ Аз питам себе си: „Какво се ползувам, ако излъжа един човек?“ От моето гледище по-глупава работа няма. Аз съм богат човек. Аз, който съм бил богат, какво ще се нуждая от петачетата на бедните да ги събирам в моята каса? Ако ги събирам, тия хора плачат. Защо ми са на мене, богатия човек?

Тогава питате: „Ти, като си толкоз богат човек, защо не оправиш света?“ Аз може да го оправя, вие ще го развалите. Аз мога 10 пъти да го оправя, но вие ще го развалите. Туй показва, че щом съм учен, може да създам закони. Бог поправя света, ние го разваляме. И там е всичкото зло. Ние всинца сме надарени с повече, отколкото можем да носим, но като не разбираме този закон, има противоречие. Всеки човек, трябва да заработи неговата мисъл. Човек трябва да мисли. Истината има едно качество. Когато дойде някой човек при мене, аз може да го изпитам по един начин. Богатия човек, който дойде при мене, ще му дам ключовете на всички каси, ще го оставя на свобода. Като се върне, ще го опитам. Аз имам неща, с които не разбирам моята сила. Възможно. Има възможност той да се изкуси. Не мислете, че аз съм задържал за себе си един плик и той ще ме опита. Ако му оставя всичкото богатство, имам доверие, този човек го обичам. Ако, след като съм го оставил, като се върна, всичкото, каквото съм оставил, той ми го даде, той ме обича. Между мене и него може да има отношение. Той може да остави богатството и аз може да му оставя

богатството. И аз може да му услужа, и той може да ми услужи. Между нас има правилни отношения. Така трябва да разсъждавате. Дали може да го направя или не, то е друг въпрос. Защото сега има известни препятствия при сегашното наше разбиране.

Казвам сега: Този Тома и в нас, този регресивен ум, реалното, този Тома все ще ни води в пътя на остаряването. След като остареем, какво добиваме? Светският човек остарява и религиозният човек остарява. Ученият човек остарява, царят, всички остаряват. Питам тогава: В какво седи различието? Едно различие има само: кой е на правата страна. Онзи човек, който може да подмлади себе си, той е на правата страна. Онзи, който не може да подмлади себе си, който и да е той, той е на кривата страна. Ти може да си пред гроба си. Не знаеш какво се крие. Смущение имаш, викаш един лекар, втори, казваш: „Моля, помогнете!" Ти умираш със скръб. Мислиш, че си разбрал живота.

Сега, онези още не са правели опити да излязат из тялото навън. Не трябва да ви разправям за излизане из тялото навън по единствената причина, понеже при сегашното разбиране телата на хората са като затвори. Има мнозина, на които не е позволено. Щом излязат, ще им теглят куршума. Казват: „В тялото ще седиш!" Грешници са. Има хора, които са свободни и може да излязат вече от тялото навън. Той даже може да преобрази своето хилаво тяло. Няма никаква мъчнотия за това. Черните хора на миналото сега започнаха да ги подмладяват, да ги присаждат. Как ги подмладяват? С маймунски жлези. Не съм против и с маймунски жлези да ги подмладяват. Прави са те. У човека има известни жлези, не е необходимо да се присаждат. В човека има известни жлези на активния живот, на човешката воля. Хиляди жлези има, не 4–5 жлези, които играят важна роля. Всяка жлеза може да се събуди чрез една специфична храна. „Кажете ни сега" – ще кажете. Не може да кажа, понеже е тайна на природата. Може вас да ви подмладя за 5–6 години и след 10 години пак ще остареете. Когото подмладя, ще остане млад.

Християнството е наука за подмладяване. Аз имам един начин. Аз туй го наричам спасяване. Аз привеждам, християнството е една наука за подмладяване. Туй аз наричам да се подмлади човек: да престанат всички престъпления, които днес се вършат. Туй е една слабост, както старият човек, който може да направи такива неприятни работи. Много неприятни работи може да направи един стар човек. Добре разбирайте какво може да направи този човек. Този, старият човек, като го подмладиш, той ще бъде спретнат, ще живее хигиеничен живот, ще се отнася към всичките хора добре. Всеки един човек, който не знае как да се отнася, който не се отнася добре със своя брат, в моите очи той е стар човек. Всеки човек, който не

знае да се отнася добре със своя брат, той е стар човек. А всеки човек, който знае добре да се отнася с брата си, аз го наричам млад. Тъй определям младостта. Младост има, защото зная как да постъпвам и всеки ден може да бъда млад, може и да не бъда. Всеки ден може да възкръсна.

Възкресението, това е събуждане на съзнанието. Когато човек влиза в Божествения свят, казваме: „Всичко е възможно!“ Усещаме крайно ограничение на живота и се чудим какво да правим. След 8 дни, казва, ще дойде Христос. Христос като дойде след 8 дни… От днес Христос ще дойде след 8 дни. Знаете ли какво ще се случи с вас? Ако дойде Христос и вие не Го познаете, вие ще умрете. Ако дойде и Го познаете, тогава Той ще ви каже: „Блажен е онзи, който види. По-блажен е онзи, който обича, без да му дадеш нещо.“ Има млади момци, момата като му даде 200–300 лева, той ще я обикне. Да обича младата мома, без [тя] да даде нещо; освен че тя няма да даде, но той да даде нещо от себе си, това е любов. Какво значи „без да види“? Не само че няма да ти дадат, но ще дадеш. Да покажеш, този човек, който нищо не ти дава, да го обичаш. Това е този, който без да види и повярва.

Защото може да повярвате тази истина, която аз проповядвам. Това не е учение за 1000 години. Ще повярвате и днес може да проверите тази истина. Това е учение, което може да ви направи свободни. Това е учение, което може да подмлади вашия живот. Това е учение, което може да ви измени, да бъдете добри. Това е учение – и като търговец, и като лекар, навсякъде може[ш] да приложиш това учение. Аз не проповядвам едно учение, че всичките хора да бъдат еднакви или че всичките хора да живеят както сега. Но да турят една единица на 7-те и да стане 8. Нищо повече. Или какво означава? Търговец си. Ще внесеш любов след любов. Гледай с любов. Работи с любов. А зад любовта върви мирът. Учи с любов. Навсякъде работи с любов. Да ти е приятно, че можеш да вършиш работа. И няма да бъде вечно. Петдесет години ще има разнообразие в живота.

Сега тъй, както ви говоря, гласът [ми] ви мяза на стражарски. Може да ви говоря по-меко. Може да опитам, понеже законът иска да бъдете свободни. Вие не сте доволни от сегашното си състояние. Няма някой от вас, който да е доволен. Някой е стар, трябва да се подмлади. Някой е болен, трябва да оздравее. Някой е сиромах, трябва да забогатее. Някой е неразвит, трябва да се развие. Хиляди работи има в нас, които са необходими, не може да отлагаме. Не може да кажем: „Може и без това!“ Не, не. Всичко трябва да имаме. Ние трябва да имаме дух; ние трябва да имаме богата душа; ние трябва да имаме богат ум; ние трябва да имаме богато сърце; ние трябва да имаме силна воля. Сега ораторите така говорят. Турците казват: […] Аз харесвам характера.

Имам един пример. В Америка един богат, скържав американски милионер, който никому нищо не давал. Който и да отиде, нищо не давал. Отива една млада мома, красива, пращат я от едно благотворително дружество да иска помощ. Той я погледнал и сърцето му трепнало. Казва: „Какво искате?“ – „Господине, 1000 долара ни трябват.“ – „На Ваше разположение.“ На драго сърце дава доларите. Казва ѝ още: „Ако обичате, пак елате!“ Но тя като влиза, поусмихва се, хваща го за ръката. Седи американецът и си мисли: „Откъде дойде този дявол, 100 000 долара отидоха!“ Много хубаво дойде. Той пак се бори в себе си. „Дано и втори път дойде този дявол!“ Питам: Лошо ли е да идва такъв дявол в дома ви? Ти ще имаш красив образ в себе си, красива усмивка, блестящи очи, лице, ръце. Туй същество, то е като някой ангел. Аз го считам един ангел в женска форма. Като бутне със своята магическа тояжка, всичко става. И онзи казва: „Дано този дявол дойде!“ Той усеща, бори се със себе си, че е взето нещо, но казва: „Дяволът да дойде втори път.“ Той, като се усмихне [тя], казва: „Госпожице, да Ви кажа, никога не съм имал такова уважение, както към Вас.“ – „Бих желала моите отношения към всичките мои сестри да са такива, както към мене.“ Може да бъде и ще бъде. Казва: „Този дявол ме спъна. Дано дяволът дойде!“

Когато любовта проблесне в човешкото сърце, животът се променя. При един скържав богаташ, има си своите причини за това. Ако ние не сме в състояние, ние казваме, че Господ ще направи това, ще направи онова. Как ще го направи? Ако ти, който отиваш да проповядваш на хората, не вярваш, как ще ме накараш да вярвам в това, в което ти не вярваш? Сляп слепеца не може да води. И двамата ще паднат в ямата. Казва Христос на Тома: „Ти вярваш на своя пръст повече, на своята ръка вярваш повече и на своите очи вярваш повече, отколкото на вътрешното.“ Има нещо по-реално от ръката. Има нещо по-реално, което не виждаш. Има нещо вътрешно, на душата, на ума, на сърцето. Има нещо вътрешно на сърцето. Не че ги виждаш; ти не ги виждаш, но ти ги чувствуваш вътре. Не че виждането не е хубаво, но туй виждане, което имаме, то е резултат на човешкия дух.

Казвате: „Блазе на ония, на които Христос се яви!“ Че, този Христос не може ли днес да се яви на хората? Че, онази любов, която прониква в един ден, не е ли Христос? Онази млада мома, която се е влюбила, не е ли Христос? Онзи търговец, на когото сърцето е отворено, не е ли Христос? Онзи сиромах, който е доволен от живота, не е ли Христос? Навсякъде е Христос. Казва: „Трябва да идете и да проповядвате и Аз ще бъда с вас. До скончанието на века с вас!“ „Даде Ми се всяка власт на Небето и на Земята.“ Това подразбира: в човешките умове, в човешките сърца, в

човешките души. Христос оперира със Своята любов и ще дойде един ден, когато всичките препятствия ще се стопят, както се стопяват снеговете по планините. Ще потекат всичките тия богатства към долините. Туй ще стане сега.

Казвам: Отсега нататък, онези, които разбирате, при говоренето направете връзка с Христа. Това е любов, която ще осмисли вашия живот. Може да сте хилав, щом направите тази връзка, вашата хилавост ще изчезне. Ако сте в стеснителни условия, те ще се подобрят. Не че ще станете богат, но положението ще се подобри. Ако вашата памет е слаба, ако вашият ум е слаб, ако вашето тяло е хилаво, щом направите тази връзка, вашето естествено Положение ще се измени. Не туй да бъде една съблазън. Ако аз ви обръщам внимание, ако от невидимия свят ме обичат, какво има тук, на Земята, да ме спъва? Всичките добри хора на Земята мислят както аз мисля. Не мислете, че само аз така мисля. Всичките добри хора мислят така, както аз мисля. И аз мисля както всичките добри хора мислят. И едното е вярно, и другото е вярно. Аз мисля тъй, както Бог мисли. Аз мисля как Бог ще оправи света. Искам да вървя по онзи път, по който Бог се проявява. Всички трябва да станете проводници. Това е разрешението. Това е възкресението. Затова е дошъл Христос на Земята. Той казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“

Любовта внася път в живота. Вярата е път за силата. Надеждата е път за човешката воля, за реализиране на всичките материални блага. Тъй седи въпросът.

„Благословен Господ Бог наш“
„Отче наш“

27-а неделна беседа, държана от Учителя
на 8.IV.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_04_11 Идването на Господа
лекция на Общия окултен клас

ИДВАНЕТО НА ГОСПОДА

Сряда, 5 и 30 часа сутринта

Добрата молитва

Ще прочета 5-я стих от 5-та глава от Евангелието на Матея: „Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“ Като мото да имате това!

Сега имате достатъчно философия. Няма някой от вас, който да не е философ. Всички сте философи. Разрешавате най-важните въпроси.

Ще пристъпим към наука: 1⁄2, 1⁄3, 1⁄4, 1⁄5, 1⁄6, 1⁄7, 1⁄8, 1⁄9, вие знаете философията на числата. Но има наука за числата. Вие ще кажете: „Господ е направил света.“ Това е философия. Или ще кажеш: „Ти си добър човек.“ Това е философия. Но има наука за добрия човек. Вие казвате: „Светът е лош.“ Това е философия. Защо е лош? В света няма наука. Философия има, но наука няма.

Вие може да кажете: „Някой човек свири.“ И вие може да свирите малко. Но има наука и за свирене. В музиката има наука за свирене. Някой казва: „Аз разбирам нещата.“ Имаш философия, но наука нямаш.

Какво означава числото две? Числото две може да разреши споровете. Една втора може да разреши спора само между двама души. Една трета може да разреши спора само между трима души. Една шеста може да разреши спора между шест души. Една седма – между седем души, една осма – между осем души и една девета – между девет души.

След като разрешите един спорен въпрос, не трябва да остане никакъв излишък. Защото щом остане известен излишък, тук имаме вече известно престъпление. Абсолютната Правда изисква, когато разрешаваш един въпрос, колкото взема единият, толкова да вземе и другият. Но това не е абсолютна правда. Щом имаш спор с една пчела, пчелата може да каже: „И аз искам да взема толкова храна, колкото и ти.“ Отлично, обаче ако на тази пчела се даде толкова храна, колкото на мене, то друг трябва да я носи.

Правилото е на пчелата да се даде толкова храна, колкото тя сама може да носи и на мене толкова храна, колкото аз мога да нося. Пчелата казва: „Ти знаеш много и вземаш много, но тогава да разменим местата си, ти да

дойдеш на моето място и аз да ида на твоето.“ Представете си, че тази пчела си има свой възлюблен в кошера. Тогава тя ще иска ли да стане като мене в дадения случай?

Вие, някой път казвате: „Гръмна ми главата!“ Това е философия. Или, някой път казвате: „Аз много страдам“ Това е философия. Защо страдаш? Защо страдате вие? И най-после, какво нещо е страданието? Това, което за едного е страдание, за друг е радост. Калаят при 100 градуса се разтопява, а желязото при 100 градуса едва чувствува нещо. Тогава, ако съберете желязото и калая, то като калай ще каже: „Стопиха ме мен!“, а желязото ще каже: „Как, аз едва почувствувах.“ Желязото се стопява при 400 градуса. При 400 градуса, желязото е недоволно, а калаят е недоволен при 100 градуса. А златото при колко градуса се топи? При 1200 градуса. А платината се топи при 1600 градуса, при 1700 градуса. Затова употребяват платината за огнеопорни съдове.

Нито един от вас няма научни данни. Вие може да цитирате научни данни, но нито един от вас не е правил опити. Вие казвате, че платината се топи при 1700 градуса, но нито един от вас не е правил опити. Кой от вас е правил опити? А пък при това вие ще кажете, че при толкова градуса се топи еди кой си метал. Вие желаете най-много. Това е на вяра. Против вярата нямам нищо, науката, в дадения случай, не търпи вярата.

Да допуснем сега, да предположим, че платината се топи при 1500 градуса. Тогава тя, при 1500 градуса, ще каже: „И мен стопиха!“

Казвам страданията на калая не е страдание на желязото и страданието на желязото не е страдание на платината. Сега вие може да разсъждавате върху това. Когато имате едно страдание, причината може да е много малка в сравнение с другите.

Къде стои разрешението на въпроса? – Ето къде седи въпросът. Най-първо аз вземам три основни линии. Да допуснем, че вие турите на устата „до“, какво трябва да турите на носа? – На носа тургам „ми“, на очите – „сол“. Ще кажете: защо устата е „до“? – „До“ значи да ядеш нещо. „Ми“ ще ти даде нещо, за което ти можеш да мислиш. А пък светлината представлява разцъфтяване на предметите. Очите представляват „сол“ – разцъфтяване.

Най-първо нещата се помирисват, после се похапват и после ние разглеждаме света. Това е наука, която може да приложите. Три неща са необходими, за да може да живеете на земята. Първото нещо е: вие трябва да бъдете един добър проводник на Волята Божия. Ти трябва да разбираш свойствата на земята, на водата, на въздуха и на светлината. Това са говорили старите философи. Това е още философия.

Привеждам: Ако земята ти не можеш да превърнеш в почва, ако водата не може да превърнеш в сила и ако на въздуха не може да му дадеш направление, ти съвсем ще се объркаш. Имаш много земя, ако тази земя не стане почва за тебе, какво ще посееш на нея?

Вие казвате, един човек е богат. Това е философия. Или казвате: „Този е сиромах." Това е философия. Кои бяха причините, които създадоха сиромасите и богатите хора. У вас има една идея, която няма никаква научна стойност. Вие казвате: „Сиромах аз!" В моя ум, как да разбера – сиромах?

Само бедният, сиромах човек е силен човек в света. Ти, ако не си сиромах, никога няма да бъдеш силен. Господ ти е дал едно име, за да станеш силен. Ти носиш своето оръжие в своята ножница. И казваш, че си сиромах. Но никога не си опитал своята сила.

Внимание! Какво означава внимание? На какво трябва да внимаваш? Къде е коренът на тази дума? Коренът е „вниман", това е, което трябва да мисли. А пък „вни", това е, което внася вътре. „Внимание" значи да дадеш, да отвориш място за това, което иде. Французите казват „venez" – елате. Какво иде, може да иде богатство. Може да иде сила.

Ти казваш: „Богат човек!" Но кой е богат човек? Вие не знаете кой е богат човек. Ще дам определение: всеки човек, който е добър, е богат човек. Това трябва да разберем и всеки човек, който няма доброта, не е богат. Той може да носи богатство, но той не е богат. Той е един наемник, той е един

слуга, той е сиромах. Всеки човек, който не е справедлив, е сиромах. А пък само справедливият може да бъде силен.

Ако вие не турите основното нещо, справедливостта като ваше качество, вие ще бъдете слаб и хилав. Вие казвате: „Сиромах съм!" Аз те облажавам, че си сиромах. Где е твоята справедливост? Щом си сиромах, ще вложиш това. Това е наука. Ти се извиняваш и казваш: „Аз съм слаб, нямам пари, нямам приятели!" Това е философствуване. Ти казваш: „Аз искам да свиря, но нямам цигулка, нямам лък." Това са дубари. Аз виждам много хора, които имат много цигулки и лък, но не свирят. А пък, други виждам, които нямат цигулки и лък, но взимаха на заем цигулки и се научиха.

Някой казва: „Аз бих намерил една хубава сестра, щях да се оженя и да стана добър." Значи, като се ожени, щеше да стане добър. Има поговорка: „Ела Маро, да ядеш попара!"

Ще превеждате нещата. Някои от вас сте богати, а някои сте сиромаси. В света трябват доброта, справедливост и разумност. На добрите хора Бог е дал власт, на справедливите хора Бог е дал сила, на разумните хора Бог е дал управление. Добрите влагат капитала в работа – подтика, те са почвата, те са земята. Силните хора представляват водата. Всеки човек, който има достатъчно количество вода в себе си и знае с тази вода как да си служи, той е силен. И тази вода трябва да накара нещата да растат. Ако нещата в нея не растат, това показва, че твоята вода е жабунясала. В нея има застой. И не е толкова полезна. Трябва да я туриш на място.

Сега вие се спирате само върху едно условие. Ти казваш: „Аз правя усилие." Но какво усилие правиш? Богат ли да станеш, силен ли да станеш или разумен да станеш? Ти едновременно не можеш да правиш усилие във всичките неща, понеже има една постепенност в природата. Ако пък искаш всичкото, всичкото подразбира изпълнението Волята Божия. Щом кажеш, че ще изпълниш Волята Божия, ти ще бъдеш в друго положение. Ще изпълниш Волята Божия като богат човек, като сиромах човек, като добродетелен или като разумен. Разумните управляват! Или може[м] да кажем с други думи: Само любящите хора ще управляват, защото Бог е дал те да управляват, те да разпределят. Само любящият човек може да разпределя нещата.

Има четири категории, тези, които разпределят, са любящите хора. Те са, които трябва да дойдат да разпределят. Где седи тогава свободата? Свободата е последен резултат, вътре в природата. Който показва, че нещата са станали както Бог е наредил.

Казано е: „Онези, които жадуват и гладуват, ще бъдат наситени.“ Те ще бъдат наситени, щом любящите отидат при тях и им занесат. Който гладува е роб. Гладния ще го освободиш и жадния ще го освободиш. Храна ще му дадеш. Всеки един човек, който няма достатъчно храна той е роб на условията. Значи, любящите като занесат храна на тези, които гладуват, последните ще бъдат свободни.

Днес ви липсва нещо. Какво ви липсва? Аз ви нося храна, за да бъдете свободни. Нищо повече! Но във вас ще се яви една лакомия, за да вземете повече. Всеки един от вас трябва да вземе толкова, колкото може да носи. Да няма излишък. Ако остане излишък някъде, то ще има цял скандал. Всеки ще вземе, колкото му трябва.

Ти казваш: „Аз разбрах!“ Какво сте разбрали? Приложение трябва. Сутринта, като се събудиш и седиш на леглото си, ти си богат. Като станеш на краката си, ти си силен човек. Като почнеш да се обличаш ти управляваш и като ядеш, ти си вече от любящите. И идва свободата.

Вие седите с вашата философия и казвате: „Като дойде Господ, Той ще оправи света.“ Не зная как ще дойде. Както вие мислите, Той никога няма да дойде. Всяка сутрин Господ идва в нас. Ще дойде Господ за всички хора. Когато всички хора ще почнат да мислят така. Когато богатият мисли да върши Волята Божия, когато сиромахът мисли да върши Волята Божия, когато разумният мисли да върши Волята Божия и когато всички започнат да вършат Волята Божия. И когато тази Воля Божия господствува навсякъде, това е идването на Господа! В този Божествен ден ще дойде Господ, а не според вашите дни. Има един Божествен ден, когато всички съзнания ще се обединят. И всички хора ще почнат да мислят едно. Всички ще искат да изпълнят Волята Божия. Това ще бъде Божествения ден – идването на Господа.

Сега, вие какво мислите да правите днес? Каква наука ще приложите? Кое число ще си изберете от тези дроби тук на дъската? Това са начините, по които може да разрешите споровете. Разбира се има много начини. Приложение в дробите. Всякога една дроб показва, че има един малък спор. Колко клечки трябва да извадите от кутията? Да кажем, че имате 100 клечки в кутията. Спор има колко клечки се изискват, за запалване на огъня? Какъв е знаменателя? Числителят на кибритените клечки – 1/100.

Сега, защо привеждат, някой път, под еднакъв знаменател дробите в аритметиката? Кой е този еднакъв знаменател – Волята Божия. Волята Божия е еднакъв знаменател, единицата не може да бъде знаменател, но числата 2, 3, 4, 5, 6 и пр. могат да бъдат знаменатели на единицата.

Например една втора и пр. Числото две не може да бъде знаменател на себе си. Защото 2⁄2 е цяло число, не е дроб. А можем да кажем 2⁄3.

Всичките спорове произлизат от дробните числа. Влезне една прашинка в окото ти и те смущава. Това е една дроб, не е цяло число, защото прахът е отделен от цялото. Вие цялото не сте видели. И всеки един от вас е част от цялото. Едно цяло е част от едно друго голямо цяло. Една жена е част от една друга голяма жена и тя минава за жена. И мъжът е откъсната друга прашинка, откъсната от големия мъж, е влезнал в окото на този мъж и почва да те чопли. Жената никога не може да се побере в окото ти. Една жена никога не може да се побере в очите на мъжа, а прашинката отива там.

Неразбраните неща са философски, а пък разбраните са научни. Това, което разбирате е наука, а пък това, което не разбирате е философия. В това отношение, аз така определям философията. Това, което не разбираш, е философия, а пък това, което разбираш, което можеш да правиш, то е наука. Ти кажеш: „Трябва да бъдем добри!“ Това е философия. Но, като казваш: „Аз трябва да бъда добър!“, ти подразбираш, че имаш нещо строго определено. Когато казваш: „Аз трябва да бъда добър!“, значи трябва да бъдеш земя. Трябва да бъдеш почва, на която да расте всичко. Когато кажеш: „Сиромах съм.“ Ти подразбираш, че си силен човек. И трябва да туриш своята сила на работа. А всяка работа трябва да има някакъв резултат. Земята очаква водата да дойде и тогава всичките нейни богатства могат да се развият. Само при водата могат те да се развият. Ти казваш: „Аз съм беден човек!“ Че твоята беднотия е условие, за да се обърне, за да се развие твоето добро, твоето богатство. Като се съединят вашето добро и вашата справедливост, ще се роди разумното във вас. И вие ще бъдете тогава господари и ще може да управлявате себе си. Най-първо човек трябва да управлява себе си.

Ние наричаме яденето процес на освобождение. Ти казваш: „Защо трябва да ядем?“ – Освобождаваме се. Яденето е метод за освобождение. Ядеш, за да бъдеш свободен. Как мислите вие до сега с вашата философия? Философски не сте разрешили въпроса, защо трябва да ядете. Ти казваш: „Господ това ли намери, без ядене не може ли, без богати хора не може ли?“ И богатите са потребни и почвата е потребна и водата и въздухът и светлината са потребни. И всичките неща, които произтичат като резултат от тези неща, са потребни. После доброта, справедливост, разумност.

Вие казвате: „Човек трябва да обича истината“. Ти, ако не можеш да освободиш някого, не обичаш истината. Ако всеки ден освобождаваш някого, ти си тогава човек на истината. Това е наука. Ако това не

приложите, не ще може да дойдете до разбиране. Някой ще дойде и ще ми каже: „Много добре казахте, но още има нещо да кажете.“ Казвате: „Учителят не е казал още всичко.“ Така е. Че не съм, не съм. Аз съм ви викал на угощение. Ти казваш: „Той не ми даде всичко, каквото имаше за ядене.“ Като си се наял, какво искаш повече? Аз разбирам, всички мои гости да останат една трета гладни. Или, аз всякога ще ги оставя една втора гладни. Каква е разликата между една втора и една трета? С колко е по-голяма една втора от една трета? (– Една втора е по-голяма от една трета с една шеста)

Ние сега си приказваме на чужд език. Французите казват: […], а англичаните казват: […] Какво искаш? Българинът казва: „Какво искаш?“ Ако българинът каже така, един англичанин или един французин няма да му разбере. Идеята е права, но изреченията не са едни. Българите казват: „Сега какво искаш?“ Една дума е права, само когато могат да ме разберат. Ако говоря на един човек и той се задоволи, той ме разбира. Мога да кажа някому: „Аз те разбирам.“ А той да каже: „Какво искаш да ми кажеш?“ Ако кажа на една млада мома: „Аз те обичам!“ В нея се заражда едно желание. Значи освобождавам я от всички мъчнотии, ако тя е едно бедно момиче, което е страдало. Но могат да си зародят в нея ред противоречия. Тя ме вижда млад човек и може да влезне в нея една низка, отрицателна мисъл. Този въпрос не е разрешен. Едно голямо противоречие може да влезне в нея, в ума ѝ.

Добре. Но да допуснем, че един старец среща младата мома и ѝ казва: „Обичам те!“ Тогава какво трябва да разбере тя под неговите думи? Старият човек, като ѝ каже, че я обича, той трябва да разбира нуждите ѝ, противоречията в които се намира тя, в дадения случай. И че той може да я освободи. Тя е изложена на голямо изкушение, на голяма мъчнотия и той желае да я освободи.

Кои са човешки работи? При човешките работи, като попадне човек вътре, не мислете, че не може да излезе навън. Един кладенец, това е човешката работа. От кладенеца не може да излезеш навън сам. Трябва да дойде онзи, който е направил кладенеца, за да те изкара.

И природата прави кладенец, но нейният кладенец е долина, по която можеш да ходиш. Можеш да влезеш и да излезнеш. Ако от една мъчнотия не можеш да излезнеш, това е човешкото. Ако пък в една мъчнотия можеш да попаднеш и можеш за излезнеш, тогава мъчнотията е Божествена. Щом въпросите остават неразбрани, това са човешки въпроси. Всички въпроси, които Бог е поставил, са разрешими.

Когато говорите за Любовта, подразбирам следното: Да обичаш някого, това значи, да дадеш възможност да се изпълни Волята Божия. Този човек има някоя мъка. Разбери неговата мъка! Във второстепенните работи не влизай. Любовта винаги задоволява съществените работи. Например някой е жаден. Ще му дадеш вода. Дали в златна чаша или в желязна чаша, това е безразлично. Ако можеш да му дадеш в златна чаша, още по-хубаво. Ако може да му дадеш в диамантена чаша е още по-хубаво.

Та казвам, две неща трябва да останат в ума ти: ако не се заемете да станете проводници на Божествените добродетели и ако не станете проводници на желанието да изпълните Волята Божия, вие не разрешавате нещата. При изпълнението Волята Божия трябва да влезнеш в положението на всички хора, и на богати и на сиромаси и на малката буболечка. Това значи да изпълниш Волята Божия. Ти влизаш в положението на всички живи същества и разглеждаш нещата от тяхно гледище, а не от твоето. А пък те, като дойдат на твоето место, те не разглеждат нещата от твоето гледище.

Някой, който не върши Волята Божия, ти казва: „Аз имам особено мнение. Аз съм особен човек.“ Това е човешкото. Някой казва: „Аз имам известна слабост.“ Това е човешкото. Или казва: „Аз не мога да го направя това!“ Това е човешкото. Някой казва: „Аз мога да го направя!“ Това е Божественото. Някой казва: „Аз мога да мисля!“ Това е Божественото. Или казва някой: „Но условията са такива.“ Това е човешкото. Или казва: „Ние нямаме достатъчно средства.“ Това е човешкото. Някой казва: „Аз не съм довършил науките си.“ Това е човешкото. Някой казва:„Мога!“ Това е Божественото.

Ние се раждаме с Божественото и човешкото после идва. Ние се обличаме с тога. Дипломата е тогата. Ти си свършил университет. Това е тогата. Тя е една човешка дреха. Но онова, Божественото в тебе, същественото не са ти го дали. Тези професори само са разработили, до известна степен, нещо в тебе, но още с хиляди години ще видиш колко неща Божествени имаш, които трябва да разработиш.

В човешките работи няма разрешение. Като постъпиш в университета и излезнеш след 4 години, ще почувствуваш, че още много малко знаеш. И още 4 години да учиш и 20 години да учиш, ще видиш, че много малко знаеш. Аз толкова години уча и като знам много, пак виждам, че малко знам. Че много зная, много зная. Знаете ли колко зная? Зная колко прашинки има на слънцето. И при все това, пак малко зная. За мен, да зная колко прашинки има на слънцето, това не е наука, не е философия. Донесли са ми счупена стомна в чувал и ми казват: „Колко парчета са?“ Аз им казвам: 1000 парчета. И онзи казва: „Позна!“ Аз имам метод, с който

изчислявам. Като падаше стомната, виждам с каква сила падна тя и още като падаше, аз знаех на колко парчета ще стане. И знаех, че може да бъде на 1000 парчета.

Но за мен да направя една нова стомна е много по-лесна работа. И това ми съставлява едно удоволствие, отколкото да преброя хилядата парчета на една счупена стомна. Това за мен не съставлява важна работа. За мен не съставлява важна работа да изгубя много време, за да намеря колко прашинки има на слънцето. Какво ще ви ползува, ако ви кажа колко прашинки има на слънцето?

Някой казва за някаква работа, че е объркана. Объркaните работи са неразбраните работи. Щом не разбираш една работа, тя е объркана. От научно гледище, аз имам съвсем друго понятие за света. За мен богат човек е онзи, който е добър. За мен сиромах човек е онзи, който има сила. За мен управляващ човек е онзи, който е разумен.

Какво означава любящият човек? Не онзи, който се хили. Хиленето е една мода. Ухилва се човек. Защо? Аз съм виждал и много умни хора, които се ухилват. Има едно разтягане и свиване на устата. Някой казва: „Защо се хили?“ Каква е идеята във вас? Какъв е човекът, който се хили? Казват за някого: „Той си се хили.“ Хили се човекът, който не доразбира работите. Какво ще ме интересува това, че той се е поухилил? Отворил си е много устата или много е отворил устата и очите. Защо ще ме интересува, че си е отворил много очите. Онзи човек, който си е отворил много очите, той се намира в много неблагоприятни условия. В кое време човек си отваря очите? Някой си отворил очите. Значи намира се в тъмна нощ. Някой си стиска очите. Значи голяма светлина има и той не иска да влиза тя в очите му. Ако ходиш вечерно време, отваряш си очите, а пък ако ходиш денем, по-малко ги отваряш и пак виждаш. Вечерно ще бъдат очите ти отворени, но не можеш да вървиш добре. А денем очите ти са по-малко отворени и пак си вървиш добре.

Значи, този човек, който си отваря много очите, той много работа не може да върши. Като дойде някой, аз искам да зная, дали очите му са много отворени. Аз съм човек на науката. Щом го видя, че очите му са много отворени, казвам: Няма да свърши работа! И му казвам: „Извинете, нямам работа!“ А пък онзи, който дойде с малко затворени очи, казвам си: Този човек работа ще свърши! Какво разбирам аз под думите: много отворени очи? Някой казва: „Свило му се е сърцето.“ Аз тези хора със свити сърца ги обичам доста, а пък тези, с разширените сърца, много малко работа могат да свършат. Една жена, която има много широко сърце, много малко работа ще свърши. Целия ден ще стои на прозореца и ще гледа всеки мъж,

който мине. А пък другата жена, със свито сърце, много работа ще свърши. Ще работи тя! Някой казва: „Много му е разтворено сърцето.“ Ако няма какво да прави, да. Но щом имаш какво да работиш, казваш: „Сърцето му трябва да е по-малко отворено, защото ще влезне много светлина и ще му причини известна вреда.“

Сега да се повърнем към предмета. Ние се отвлякохме, в човешкия живот няма никаква наука. Човешкият живот е само философия. И всичкото нещастие седи само във философията на нещата. Всички искат философия, а пък трябва наука.

Например, вземете сега, изпейте ми песента „Бог е Любов“. Вие ще я изпеете, но само думите „Бог е Любов“, но гласът на песента „Бог е Любов“, той не е истинският глас на Любовта.

От где ще започнете песента „Бог е Любов“? Кой тон ще вземете? От где трябва да започнете Любовта, с кой тон ще започнете? Лесно е да се критикува. Лесно е да кажеш: „Той не пее добре. Той не знае.“ Сега, ако искам да направя опит, мога да извадя Симеона и той да намери тона на Любовта. Той сега не може да намери този тон и не може да го изпее. Но ако дойде, ако му покажа една красива сестра, той веднага ще я изпее. При сегашните условия той се намира в областта на Любовта, но като го заведа при моята красива сестра, той ще има вече науката и веднага ще намери основния тон на „Бог е Любов“.

Само при известни условия могат да стават нещата. На гладният, като му дадеш хляб, веднага ще почувствува тона на хляба. Инак, разправяш му, разправяш му и той ще каже: „Кажи ми какъв е тонът на хляба?“ Това е наука!

Отче наш

29 лекция на Общия окултен клас
11 април 1934 г. София, Изгрев

1934_04_13 Дробни отношения

ДРОБНИ ОТНОШЕНИЯ

„Добрата молитва"

Сега изучават физиологически кои са причините за ускоряване на пулса или за забавянето му. Или за пример, ако се отвори човешкият мозък и почне да функционира пред вас, какво щяхте да забележите? Щяхте да забележите едно развълнувано море да се дига и да се слага. Щяха да се явят чукари, хлътвания или размествания вътре. Между това разместване и мисълта какво съотношение има? Повдигане на мозъка, слагане и изменение на мозъка. Питам: При сегашните условия всички гледат повърхностно на живота, те гледат само на някои резултати. Всичките хора са се спрели на един резултат - да бъдат щастливи или да си уредят работите. Това е крайният резултат, много сложен резултат - да си уредиш работите. Един човек, когото смъртта задига, как може да си уреди работите. Или, на един човек, който е изложен на болести, как може да се уредят работите му. Един човек, който постоянно губи условията и щастието, как може да бъде щастлив? Има два въпроса. Защо се счупи стомната? Едно дете носи стомна и я счупи. Пита се защо я счупи? Защо, като падна, не остана здрава? Кой е отговорен? Детето ли е отговорно или онзи, който е направил стомната? Една стомна колко струва сега? (Голямата струва 20 лева.) Какъв устой могат да дадат 20 лева на една стомна? Разбира се, зависи от майстора. Можем да предположим, че зависи от пръстта, от която е направил майсторът тази стомна. Зависи от сцеплението на тази пръст. При едно голямо съпротивление, което стомната среща, тя се строшава. И може ли да се направи една стомна, която да не се чупи? Но тази материя трябва да бъде много чиста. Колкото материята е по-чиста, толкова е по-гъвкава. От какво зависи сцеплението на частите на тази материя?

Ние сега търсим една връзка. Има много връзки с природата. Но много от тези връзки ние не ги съзнаваме. Само някои от тези връзки ние съзнаваме. За пример вие не знаете на кое място е вашето съзнание. Вие знаете, че изобщо е на главата, но то е общо казано. То е привидно така. А някой път съзнанието се пренася някъде под лъжичката. Чувствувате там известна болка. Там нещо ви подсказва, че за в бъдеще има да страдате, а може да сте богат, здрав. Има мисли тогава у вас, че след един кратък период има да ви се случи нещо. Времето е ясно, слънцето изгрява, ветровете веят, хората работят, но вие чувствувате нещо и му отдавате значение. А пък някой път чувствувате, че иде нещо добро за вас. Какво е основанието да чувствувате тези неща? 1/2 и 1/3. С колко една трета е по-малко от една втора. (С една шеста.) Какво съставя една шеста част? Да обясним малко

по-конкретно. Както смятате, добре е. Имате 90 грама хинин или 90 грама захар. Половината от 90 е 45. Една трета от 90 е 30. Каква е разликата между 1/2 и 1/3? (15 грама.) С колко знаменателят на едната дроб е по-голям от знаменателя на другата дроб? Половината 1/2 е с 15 грама по-голяма от една трета. Разликата между 45 и 30 е 15, нали така? В дробта 1/3 знаменателят е по-голям. Процесът в 1/2 не е станал сам по себе си. Не е станал механически. Самият човек го е произвел. Този процес е нареден от човека. Той не съществува в природата. Човек си го обяснява така. В природата съществуват числата, но там законът е малко по-другояче. Има малко различие, което съществува.

Нали има числа, които не може да се делят. Неделими числа. Защо са делими някои числа? Ако едно число го делите винаги на две, ще дойде ли до едно положение да не може да се дели? Ще делите и ще делите, и ще дойде ли до едно положение да не може да го делите? (Предполага се, че няма да дойде.) Единицата ако я делите на две, какво ще получите? (Ще се получат части.) Щом престане делението, престава и движението. Под думата деление ние всякога разбираме движение. Един човек извървял един и половина километра и ние казваме, че е извървял един километър и част от километъра. Една дроб. Тази част в природата съществува ли? Целият път съществува. Но дробта съществува в нас. Ние само ги делим, то е наше понятие. То е правилно за вас, за да стане по-ясно. Но в природата съществува един ред, който е малко по-различен. Можем да дойдем сега до атомната теория. Можем да дойдем до делението на материята на нейните части, до атомите, до йоните. Кои са вътрешните разумни сили, които са разделили тези малки частици? Тези частици са в постоянно движение. В постоянно движение са тези йони. Значи те се движат във физическото поле, в пространството. На земята едно същество, на което очите му са така устроени, може да ни вижда като малки точици. Какво ще си представи това същество заради нас? Ще види, че някое същество се движи в една посока. Друго същество се движи в друга посока и ще каже: „Тези части се мърдат.” Всяка част, която се мърда, е живо същество. Един микроб се мърда. Птицата хвърка, рибата се движи. И според движението ти може да определиш каква интелигентност има тази частица, която се движи. Тогава може да предположим, че тези атоми, йони са живи същества, които живеят. Тези заключения ние изваждаме от живите хора. Отвън виждаш един човек и по неговите движения съдиш за намеренията му, за някои негови мисли. 1/2 може да задоволи нуждите само на двама души, на трима души не може да задоволи. Имате двама момци. Тези двама момци може да задоволят нуждите само на две моми, да се оженят за тях. Нека вземем дробта 1/9 - един дом, дето има 9 моми. 1/9 е по-малко от 1/2. Защо, Николай? В природата всякога по-малкото излиза, по-голямото остава. Така е в природата. А според нашето разбиране е точно

обратното. Кой излиза? Възрастният излиза, малкият остава вкъщи. Една девета с колко е по-малка от цялото? (9 пъти.) Защо е по-малка 9 пъти? Сега ние предполагаме, че всичките части са разпределени по равно. Обаче в психическия живот това вярно ли е? Да кажем, че имаме в един дом 9 моми. Ако тези 9 сестри ги теглим на кантара, ще бъдат ли всичките точно еднакво тежки? Ще имат ли еднаква тежест? (Няма да имат.) От какво зависи тази тежест? Кои тела са по-тежки? (Тези, които имат по-голяма плътност и по-голям обем.) Да предположим, че имаме едни везни, с които мерим нещата и които мерят 1/100 част от милиграма. Щом туриш нещо на тези везни, те веднага показват тежестта. Туря ви на кантара и ви дам една идея в ума. Щом влезе тази идея във вашия ум, то вие на моите везни ще тежите повече. Даже ако ви туря в ума идеята за една стотинка, пак ще тежите повече. Защото, ако турите в ума си идеята за един лев, веднага ще се измени тежестта на кантара. Ако сте обикнали една мома, която тежи колкото вас, веднага ще се изрази на кантара. Ако тя е по-голяма от вас, то вие ставате почти двойно по-тежки. Тогава заключавам, че някое разумно същество, което има желания, по-тежки от вашите, се тегли на тия везни. Всички наши желания и мисли увеличават нашата тежест, понеже са свързани със земята. Тези мръдвания на везните не са такива, каквито са на нашите везни. Там има малки мръдвания, микроскопически. Тези тежести са свързани с известни желания, мисли и постъпки и на тези везни се показва дали мисълта е в зародиш, дали си я само помислил, пожелал или направил. Като намислиш, има едно тежнение. А пък като се извърши една постъпка, то се установява едно положение на везните.

Но ние се отвлякохме от въпроса. Ако знаете едно тяло колко атома има, това няма да ви ползува. Но ако знаехте да превърнете желязото в злато, това щеше да ни ползува при сегашните условия. Или ако знаете да стопите и да превърнете желязото в злато, както знаете да стопите калая, то веднага щяхте да превърнете с малко огън желязото в злато и веднага всичките ви мъчнотии, които имате, щяха да се разрешат. Има някои умни хора, които разрешават този въпрос. Как са го разрешили? Някои стопяват желязото с игла. Някои стопяват желязото с ралото. Някои стопяват желязото с перото. Някои стопяват желязото с една сладка дума. Вие сега алхимически трябва да го превърнете. Защо сме разделили тази единица на 9 части. В един дом се раждат само 2 деца, в друг дом се раждат 9 деца. Кой е онзи закон, който определя разпределянето на частите? Защо в дадения случай една единица се разделя на две. Каква нужда е наложила това? Сега ще ви представя въпроса малко по-другояче. Вие сте двама приятели, единият приятел носи една ябълка, изважда я, разделя я на две половинки. Едната половинка оставя за себе си, а другата дава на своя приятел. Защо разделя на две? Защото са двама души. И защо даваш на

твоя приятел? - Защото го обичаш. Колкото повече го обичаш, толкова повече ще му дадеш. Ако го обичаш повече, ще му дадеш по-голямата половинка. Ако го обичаш по-малко, на себе си ще дадеш по-голямата половинка. Ако сте 9 души, ябълката на колко части ще я разделиш? Какво трябва да разбираме под думата деление? Казва се: Той се отдели от нас. Когато един човек се отделя от нас, той туря ли нож да отдели нещо? (Когато двама приятели се разделят, разделили ли са се силите, които са действували или са престанали да действуват?) Щом са престанали да действуват, те са умрели и двамата. В живота деление не може да има. Има едно деление, без да се разделят. Делят се, без да се разделят. Този закон за физическия живот не може да го допуснем. Щом отделиш една ръка, ти не може да я туриш на мястото. Казваш: „Отделил се един приятел от друг." Тук делението е по-свободно.

Често вие говорите, че сте изгубили любовта си. Нали така? Какво разбираме ние под думите „изгубил съм любовта си"? Считате любовта за нещо нематериално. Хубаво. Тогава как може нещо нематериално да се изгуби? Къде ще се изгуби тази любов? Ти чувствуваш, че отношението на твоя приятел към тебе не е такова, каквото е било едно време. Неговите постъпки, неговите чувства - в тях има промяна. Казваш: „Първата любов между нас престана." Тази енергия къде е отишла? Известна енергия се е изгубила в Любовта. Къде е отишла в дадения случай тази енергия? Този твой приятел е намерил друг един приятел и го е обикнал. И неговото внимание е съсредоточено към друг. Ти не чувствуваш неговото внимание, насочено към тебе, както по-рано. Любовта изгубена ли е? Ти със своето съзнание не съставяш един обект за него. Неговите желания не са насочени към тебе, а в друга някоя посока. Ти считаш това за загуба. Тогава как ще обясните следното. Когато Земята се завърти и Слънцето изчезне от едната половина на Земята и не я огрява, може ли тази част от Земята да каже, че е изгубила любовта на Слънцето, като не я огрява. Всъщност загубила ли е любовта тази част на Земята? (В дадения случай няма загуба.)

Все таки се оказва, че онази цигулка, на която се е свирило 300 години, добива хубав тон, а пък онези цигулки, на които не се е свирило, не са добили по-хубав тон. Ако някой ви е обикнал, туй чувство оставя нещо във вас. Онзи, който ви обича, той ще остави нещо във вас и той не може да го вземе назад. Любовта никога не се взема назад. Ти като дадеш любовта някъде, назад не можеш да я вземеш. Единственото нещо, което назад не се взема, то е любовта. Но и единственото нещо, което не може да се обсеби, е любовта. Ти обичаш някого, ти не може да кажеш, че тази любов е твоя. И онзи, който е хванал любовта, и той не може да я задържи. Любовта остава в двама души. Видимо остава. Мога да ви я представя като един човек. Като я хванат за едната ръка и за другата ръка, тя си седи. Но щом я пуснат, тя

никога не остава при тях, а си тръгва по своя път. Как ще разберете думите „по своя път”? Това е само проявената любов в дадения случай. Известна енергия остава във вас. Това, което остава във вас, не може да се измени. Единственото нещо в света, което не се изменя, е любовта. Някой път вие мислите, че се е променила. Промяната става вътре във вашето съзнание. Има нещо в човека, което се мени, което се движи в него. И по тези вътрешни промени ние може да схванем проявите на Битието. Някой ви безпокои, вие се безпокоите за изгубената любов, за изгубените условия, за изгубеното време; за хиляди работи се безпокоите и не сте си дали за тях едно философско тълкуване. Казваш: „Изгубих си времето.” Къде е отишло? Казваш: „Изгубих си живота, осиромашах.” Казваш: „Изгубих парите.” Не си ги изгубил, те са на земята. Парите са останали на земята. Ти казваш, че си ги изгубил, а пък нищо не е изгубено. Когато изгубиш любовта, де е загубата? Коя е причината, че се е изгубила любовта?

Да ви разясня аз този въпрос. И да ви го разясня, той пак ще остане не разяснен. Вие приличате на еврейския цар Давида. Защо? Като отишъл той при Саула като млад момък, носел си прашката и Саул му казал: „Не става тази работа с прашка. Нужно е нашето модерно воюване.” Дава му копие, ризница, щит и Давид усеща, че с тях ще му е тежко и казва. „С тези работи аз съвсем не ще мога да воювам, съвсем ще загазя.” Няколко дена се учил той и видял, че не става така. И взел пак прашката. Та и вие, всеки един си носи своята прашка. Всеки един от вас си има една мярка. Както и да ви се изяснява любовта, някой път ви разправят за идеална любов, за социални отношения, облечете се в тях, походите и казвате: „Тази работа е непостижима”. После пак вземете вашия костюм и казвате: „Това го разбирам.” И прави сте. И Давид като отиде с тази прашка, работата, за която го пратиха на бойното поле, той я свърши, но не я свърши с прашката. Давид каза: „Аз ида в името на моя Бог, Той е толкова силен, че прашката, която е в мен, на място удря. Това е магическа работа. Аз ида в Негово име.” Голиат му казва: „Ще ти дам да разбереш. Аз зная какво мога да направя.”

Та казвам: Не е прашката, която може да разреши въпроса. Силата на Любовта тогава къде е? Вашата Любов е вашата прашка. Къде с силата? То е онова движение, което може да дадете. Силата ви трябва да иде от някъде другаде. Вие представяте света. Всички хора си представят, че само един може да ги обича. Това е най-голямото заблуждение. От вас колцина могат да мислят, че двама могат да ги обичат? И всички търсите само един да ви обича. Сега имате числото едно. Ако числителят едно ви обича, а осемте ви мразят? Имате девет сестри и ако една ви обича, а осемте сестри ви мразят, тогава? Любовта на едната сестра и омразата на осемте ще бъдат ли равни?

Пак ще се спрем върху дробите. Те водят към известно решение. Те си имат чисто практическо разрешение. То е философствуване тук. Но има друга една наука. Щом идеш при деветте моми и си избрал едната, ще видиш още осем души момци. При две моми отиват двама момци, при три моми отиват трима момци. Щом отиде един, той ще яде бой. Да преведа думата бой. Като отиде сам при девет моми, момъкът ще създаде едно от най-големите противоречия в живота си. Ако отиде сам при деветте моми, този момък да не взема нищо. Ако иска да вземе едната мома, тогава се явява спор от другите осем моми. Той не трябва да иска да вземе нещо, а само да дава. После друго - неговата любов към тях да бъде незнайна. „Отче наш"

26 лекция от Учителя, държана на
13 април 1934 г., София, Изгрев.

1934_04_15 Наяве
неделна беседа

НАЯВЕ

„Отче наш“
„Благославяй, душе моя, Господа“
Ще прочета първите 14 стиха от 6-а глава от Евангелието на Матея.
„Духът Божи“

Ще взема само последната дума на 6-и стих: „наяве“. „Ще ви въздаде наяве.“ Думата „наяве“ е свещена дума. Който разбира, ще види, че тя е мощното, силното, видимото, реалното. Думата „наяве“ подразбира, че неща[та] са оформени, те не са тайна, всичко е явно. И от това, което е наяве, ти ще знаеш какво да правиш. Онова, което ни спъва в света, е туй, което не е наяве. Нас ни интересува Земята дотолкова, доколкото може да ни даде храна, доколкото може да ни даде вода, [доколкото може да ни даде] въздух – неща, които ни са потребни. Нас ни интересува Слънцето дотолкова, доколкото може да ни даде светлина и топлина, доколкото то може отгоре да ни даде кредит. Има хора, които малко се интересуват от небето и звездите. Това е достояние за хора с висок ум, с възвишен ум. Звездите определят културата. За да се занимава човек със звездите, той трябва да е напреднал. Най-първо той трябва да се е учил в звездното училище, а после да се е учил в университета на Слънцето. За много хора тези работи са безпредметни. И те са прави. Безпредметно е говоренето на глухия човек, безпредметна е светлината за слепия човек.

Казвам: Има неща, които трябва да се изучават, понеже цялото човечество се намира в една област на заблуждение. Има едно голямо отклонение от живота на хората. Нито религията им е религия, нито вярването им в Бога е вярване, нито науката им е наука, нито общественият им живот е живот. Цялата култура на Земята се заключава само в гробища. И като погледне човек на почвата, вижда, че тя е само от гробници. Културата на Земята се заключава в измрелите хора. И сегашното поколение ще остави за бъдещото поколение подобна една култура като сегашната и те ще се учат от това, което им е оставено. Питам тогава: Какъв е смисълът на всички тези борби, които сега стават: социални, обществени, държавни? Един ден всичко това ще залезе, както Слънцето днес залязва. С това аз не искам да ви обезсърчавам. Умният човек разбира защо Слънцето изгрява и залязва, а глупавият човек, като погледне, ще се уплаши.

Сега хората проповядват, че трябва да се вярва в Бога. В кой Господ? В

онзи, който хората създадоха? Ние се обезверихме в него. Безверието произтича от този Бог, от човешкия Бог. Това, което твърдят в света, че хората били безверници… Аз не помня досега в цялата история случай, в който човек да се е обезверил в същинския Бог. Ако е въпрос за онези богове, които хората създадоха, прави са – те създадоха безверието. Но когато някой казва, че не вярва в Бога, казвам му: „Прав си, и аз не вярвам. Споделям твоите възгледи.“ Когато срещна някой и ми каже, че вярва в Бога, питам го: „В кой Бог?“ Друг казва: „Едно време аз не вярвах в Бога, а сега вярвам!“ Казвам: „Дай си ръката!“

Новото верую се отличава по това, че то трябва да ни освободи от заблужденията. Новото верую трябва да внесе в света един елемент на разбирателство. С това качество трябва да се отличава. Между хората новото верую трябва да внесе братство. Не братство, както е сега. Защото има братя, които се раждат от един баща и една майка, но след като умрат бащата и майката, започват да се карат за наследството. За друго братство се говори – братство, в което бащата да не умира. Щом в едно братство бащата умира, то е човешко. Пазете се от него. Казвате: „Моят баща умря.“ Не се лъжете. Питам някого: „Къде е майката?“ – „Нямам майка, замина за онзи свят.“ Майката, която заминава за онзи свят, не е майка. Бащата, който заминава за онзи свят, не е баща. Свещеник, който заминава за онзи свят, не е свещеник. Светия, който заминава за онзи свят, не е светия. Учител, който заминава за онзи свят, не е учител. Онзи свят е курорт. Хората искат да отидат на онзи свят, за да се избавят от несгодите на този свят. Но ако те отидат с тези свои разбирания в онзи свят, те и него ще развратят.

От това, което Христос е проповядвал преди години, какво са изнесли вярващите? Какво са изнесли християните от учението на Христа? Аз се чудя на тези изопачавания, на тези тълкувания, които са дали на учението на Христа. И ако Христос дойде днес, Той ще се чуди на изкуството им да изопачават Неговото учение. Като дойде на Земята, Той ще види само кръстове, Той ще види навсякъде образа Си в картини, които се продават, но онова, което е учил, Христос няма да го намери.

Ще кажете: „Не е ли прогресирал светът досега?“ Християнството не е накарало света да прогресира. Сега, разбирайте ме право. Аз ще ви говоря една истина. Разбирайте нещата тъй, както аз ги разбирам. Когато едно цвете цъфне, става ли промяна в света? Цветът ли кара растението, самото растение, да прогресира или растението кара цвета да прогресира? Цветът ли прогресира или растението? Казвате, че онова, което вие сте създали, вашето християнство, е накарало човечеството да прогресира. Това е заблуждение. Питам: Коя религия е накарала воловете да прогресират?

Коя религия е накарала растенията да прогресират? Коя религия е накарала океаните да прогресират? Коя религия е накарала Слънцето да прогресира? Я ми кажете! Може да кажете, че аз съм безверник. Да, аз съм един от големите безверници. Аз съм човек, който не вярвам в никаква лъжа, в абсолютно никаква лъжа не вярвам. Не вярвам в никаква несправедливост, в никаква злоба, в никаква омраза, в никаква завист. Аз съм човек, който не вярва в нищо подобно. И досега още аз не вярвам, че хората умират. Казвам: Това е лъжа. Според мене който умира, той се преструва. Ако бих имал време, щях да взема едно дърво и да нашаря този, умрелия и той ще стане. Но аз съм много занят с работа.

Та, хората не разбират и те са изопачили свещените думи на живота. Ето, Моисей, който беше един от просветените ученици на тайните учения, и той е казал: „В който ден ти престъпиш великия закон на живота, ти ще умреш." Какво показва смъртта? Едно престъпление. След това на умрелите държат надгробни речи и казват, че умрелите трябва да се почитат. Умрял човек да почиташ! Че тогава турете кръстове на всички умрели волове. Защо и те да не се почитат? Турете кръстове на всички умрели дървета. Не! Почита се животът, който Бог е създал. Ако човек иска да се освободи от смъртта, той трябва да дойде до новото верую в света. Ние сами се умъртвяваме. Ние сами умираме, по наша причина. Всички трябва да се убедим в едно нещо. В какво? Че първото престъпление на хората се заключава в това, че те затвориха проводниците на Божията Любов в себе си и останаха с човешката любов, в която стават всички промени в света. Ако ти обичаш едно агне, какво става с него? Обичта ти към агнето се заключава в това, че то непременно трябва да стане жертва за твоята любов. Ако не го обичаш, няма да го ядеш. Но понеже го обичаш, то трябва да стане жертва.

Казвате: „Може ли без храна?" Коя е естествената храна за човека? Ние сме забравили коя беше първоначалната храна, която беше дадена на хората и заради която им затвориха вратата на рая. Вследствие на това остана хората да се хранят с мърша. Ние изоставихме Божествената храна. Тя седи някъде настрана, а сме започнали да се храним с храна, от която умираме. Разправяше ми един от Шуменско, някъде от Каспичан. Там в едно село имало завъдени много орли. Някой турил отрова в храна, от която тези орли да ядат и да се умъртвят. Които яли, все измрели, но единствен един останал незасегнат от отровата, [защото повърнал храната]. Та, сега и ние, които сме се наяли с отровата, умираме. Някои, които ядоха и изплюха храната, оживяха.

Мнозина са ме запитвали, казват: „Какво е казвал Христос?" Че, във времето, когато Христос беше на Земята, нямаше голям каяфет. Сега са Му

турили голям каяфет, че Той Себе си не може да познае. Ние искаме да подигнем Христа повече отколкото трябва. Мисля, настанало е времето да направим онзи опит. Той ще стане. Мисля, като анекдот минава. Някъде в Европа имало един часовник, направен, че всеки обед 12 души апостоли, направени от злато, като стане 12 часа, излизат всички. Най-после дошъл един, на когото му трябвали пари. Взел той тези апостоли и ги направил на пари, на тяхно място турил друго нещо. Като го попитали де са апостолите, той казал: „Пратих ги да проповядват."

Казвам: Онези неща, които са наяве. Има един биологичен закон, който трябва да изучавате. Трябва да изучавате отношението на Земята към човешкия организъм. Трябва да изучавате отношението на звездите към човешкия организъм. При това [трябва да поставите в действие] онзи вътрешен принцип, туй, което хората наричат любов. Единственото реално нещо в света, това е Любовта. Тази Любов, която е създала всички организми. Това аз разбирам. Тази Любов е създала всички растения, всичко е създала. Тази Любов е родила и слънцата. Цялото небе и всички тези неща са родени от Любовта. Казвам: Ако може да разберете, [добре]; ако не можете – оставете това. Всички тези неща са родени от Любовта. Как ги е родила? Родила ги е! Тогава, другите понятия, които трябва да имате, са следните: Слънцето представлява само един фенер в Божия град. Милионите слънца, това са фенери запалени, за да осветляват жителите на Божествения свят. За нас Слънцето е нещо много голямо, но за тях е един голям фенер. Какво понятие ще си съставите за тези хора, които създават слънцата като фенери? Тогава трябва да има един фенерджия. Сега да оставим.

Сериозна работа е проявлението на Божественото. Най-първо Бог се проявява чрез Земята. Земята е един проводник. Понеже казва Писанието, че Бог взел пръст и от нея направил човека. Значи, ти не може да разбереш Бога, ако ти не разбираш Земята. Тя е негов проводник. После, Слънцето е проводник преди човека. И то е друг проводник. Ако не може да разбереш Слънцето, не може да разбереш и Бога. Сега хората разбират прямо. Те трябва да разберат Земята, трябва да разберат Слънцето, трябва да разберат след това звездите и най-после Онзи, Който е построил света. След като разберем Земята, може да разберем един порядък в света, сносен за сегашния живот.

Всички хора страдат. Причините на страданията на съвсем друго място се крият. Причините не са в материалните несгоди. Те са на втори план. Всеки човек на Земята не е поставен там, дето трябва да бъде. Според този закон, който ние знаем, всеки човек трябва да се роди на своето място. Ако ти [не] се родиш на което място трябва на Земята, то през целия си живот

ще бъдеш нещастен. Ако тебе Слънцето не те види там, дето трябва да се родиш, ти пак ще бъдеш нещастен. Сега, възражението е: „Как може да се роди там?“ Като дойде Христос, де трябваше да се роди? В някой царски палат, на някое канапе ли? Не! Роденият, който трябва да се роди отнякъде, трябва да го носи една майка, пълна с ония възвишени идеи. И бащата също. И ако има братя и сестри, всички трябва да бъдат духовни, да наследят тези неща. Че като се роди, да носи нещо. Трябва да имаш майка, която да те обича и никога в живота си да не съжалява, че те е родила. Трябва да имаш един баща, който всякога да е радостен, че е родил такъв един син като него. Туй е най-първото биологическо условие – че ние трябва да познаваме Земята. И когато този земен живот трябва да го напуснем, да отидем тогава и на онзи свят.

Онези, които проповядват, трябва да кажа де е онзи свят. Че, извън Земята ли ще живеем? Де е онзи свят? На Месечината не е, защото казват, че тя е пуста, живот няма. Да е на Слънцето онзи свят – там има голям огън. Някои казват 45 милиона градуса, други турят повече. Туй са научните теории. Учените хора имат право да създават теории, но дали те отговарят на истината или не, то е друг въпрос. Един учен човек може да предполага. Ние считаме, че туй е криво. Човек само предполага. Ние не може да обвиняваме учените хора, не можем да обвиняваме религиозните хора, че са се заблудили. Не, засега се изисква: ние трябва да се пазим от едно заблуждение, което виждаме, което съществува в света.

Как е поникнало това заблуждение? То се дължи на деня и на нощта. Единственото нещастие [е там], че има едни хора, които се раждат денем, други, които се раждат нощем. Следователно тези хора, които се раждат вечерно време, в тъмнината, колкото и да ги учиш, те винаги остават на особен възглед. А засега се раждат вечерно време повече хора, отколкото денем. Вследствие на това те са направили цял един органичен свят. Но учените хора, които са родени вечерно време, в тъмнината, всички свещеници, които са родени в тъмнината, философи, поети, пишат в тъмнината. Техните възгледи за нещата се отличават. Щом дойде денят, те имат вече съвсем друго понятие. Вие казвате: „Защо светът е опак?“ Накарайте хората да се раждат денем. Ако туй не може да направите, светът ще задържи туй положение, каквото е сегашното. Който и учител да дойде да проповядва каквото и да е учение, каквато и да е религия, той не е в състояние да оправи света при сегашното органическо устройство, каквото светът има. Той трябва да го преустрои по законите, които съществуват в живата природа. Туй не е произволно.

Питам тогава: Ако един човек избере да стане търговец, кои са причините? Ако друг избере да стане поет, кои са причините? Ако трети иска да стане

държавник, кои са причините? Ако друг иска да стане лекар, кои са причините? Не всеки може да стане лекар, не всеки може да стане музикант, актьор и т.н. Всеки е роден за нещо в света. Човек не може да се занимава с всички професии. И виждаме, че в природата има нещо разумно. В света, в който живеем, който е определил биологически, физиологически, анатомически, тъй че ни е турил под известен ред на нещата. Ако ние престъпим законите, всичко в нашия живот се обръща надолу. Един търговец, който е роден за търговец, той нещастие не може да има. Той не се смущава в такива спекулации. В истинския търговец спекулации няма. Той е човек на реалното. Като дойде някой при него, на вяра никога не дава. Той е материалист. Казва [някой], че [иска] едно кило захар. – „Имаш ли пари?“ – „5 лева.“ – „За 5 лева ще ти дам.“

Поетът пише винаги туй, което е реално, което е станало, а не което не е станало. Той, като опише едно нещо, ще го опише тъй както е. Като описва един вол, ще го опише както е, няма да пише, че рогата му са един метър дълги, че опашката му е 4 метра. Ще опише точно рогата и опашката. После, един поет, който ще пише за млекопитаещите, трябва да измери поне на 10–1000 вола колко са дълги рогата, после дебелината им; после дължината на опашките, после козината и след това да даде точно описание като учен човек. После малко да изучи тяхната психология. Да види с какво се хранят, храната каква е. В планината, там царска храна има ли? В планината царска храна не може да има. Бих повярвал, че има царска храна, но царска храна няма. Може да ме убедите, възможно е да повярвам, ако може да ми се доставят аргументи. Аз съм скептик. Може да ми се дадат нови аргументи, нови факти и във вярата, и в лъжата.

Единственото нещо, в което вярвам, това е истината. За мене истината е последен резултат на природата. Аз вярвам в истината по единствената причина, че зад истината няма нищо друго. Единственият верен резултат зад всички нейни прояви, това е истината. Когато някой ми говори за добро, за разумност, за любов, за истина, туй е последен резултат. Доброто подразбира справедливостта, правдата. Под думата „добър“, „справедлив“ разбираме разумен. Под думата „добър“ и „справедлив“, „разумен“ разбираме любов. Под думата „добър“, „справедливост“, „разумност“, „обич“ разбираме истина. Така върви за мене. Истината я познавам по единствен признак. Един признак имам за нея: тя всякога носи пълна свобода и за ума, и за сърцето, и за волята. Туй значи истина. Това, което при всичките условия остава. Моят ум да мисли тъй, както аз схващам, моето сърце да чувствува тъй, както аз чувствувам и моята воля да работи тъй, както аз искам да работя – аз туй наричам истина, аз туй наричам свобода.

Та, казвам: Най-първо, ние трябва да проучаваме. Може да се пише за любовта, но любовта е обусловена в света. Вие вземете кое и да е семейство: колкото и голяма любов да имат, оставете семейството гладно 7–8 дни, веднага любовта ще изчезне. Колкото и да съществува любовта, ако влезе болестта и няма кой да помага, тази болест ще развали условията на любовта. Болният човек, като влезе болестта, той не мисли вече за любовта, но мисли само за болестта си. Той целия ден охка. Може да му говориш за любовта, той казва: „Ако ме обичаш, махни болестта ми!“ Може да говориш на гладния за любов, той казва: „Ако ме обичаш, махни глада, който ме мъчи!“ – „Той Господ ще помогне.“ – „Не вярвам – казва – в този лъжливия Господ.“ Безверник е той. Казва: „Иди в дома си, помоли се на Господа и Той ще ти помогне.“ Че, ти си човекът, [който трябва да го нахрани] в дадения случай. Ти не си длъжен през целия си живот да го храниш. Ти един човек имаш право само веднъж да го нахраниш. Ето аз как разбирам, само веднъж да нахраниш. Сега има 500 милиона християни. Щом аз нахраня един християнин веднъж, той трябва да посети всичките 500 милиона християни. Когато ги обиколи всичките, той има [право] само един обяд да иска от мен. Аз имам право само един обяд да искам от когото и да е. А той се изтъпанчил и казва: „Нали вярваш в Господа?“ В кой Господ? Че, той няма никакъв Господ! Щом ти искаш целия си живот да останеш при мене, ти нямаш никакъв Господ. Аз не искам да остане при тебе целия живот. Ако ти си един вол и искаш да останеш през целия си живот, аз ще те впрягам, ще те храня със слама и ще те залъгвам, че това е волята Божия, даром ще служиш, никакви пари. Аз в света не искам да съдя никого по единствената причина, понеже не е моя работа. Когато намеря един болен човек, аз не го питам: „Защо си болен, че как така?“ Аз не го съдя, но казвам му така: „Много добре е, че си болен!“ – „Защо?“ – „Защото ще се запознаем с тебе. Аз ще те изцеря и ти ще ми благодариш.“ Болестта навреме е дошла. Какво ми коства на мене да го излекувам? Само при едно условие. Този метод, с който ние знаем да лекуваме, не искам да го поверявам на сегашния свят. Понеже, ако го поверя, всички лекари ще измрат гладни. Предпочитам да има болести, отколкото лекарите да измрат. Лекари и болни ще се запознаят, ще има приятелство между тях. Като дойде лекарят, ще го хванеш, ще кажеш: „Братко, аз ти дължа нещо.“ Защо боледува? Защото този болен и този лекар в миналото съществуване са имали вземане и даване, били са търговци, единият е останал да дължи нещо на другия. Сега Провидението, за да ги избави от едно противоречие, който има да дава, се разболява, другият, който има да взима, става лекар и по закона на Любовта, [болният] дава 100–200–300 лева, казва: „Да си платя дълга.“

Аз не казвам да вярвате в тези работи, но ако може, да вярвате в мене. После не да ми кажете: „Ще ме извините, заблуди ни този човек.“ Аз го

представям тъй, както когато ходите на киното и казвате: „Видях еди-кой си умрял.“ Това са сенки, това са арменски долапи, картини. Казвате: „Ние видяхме.“ Това са сенки, някакви картини. Има една реалност зад филма. Тя не е тази. филмът не представлява реалността. Това са сенки, това е така сглобено.

Мене ми разправяха как на филма разпъвали Христа, че горкият Христос се измъчвал. Казвам: Туй е модерно изобретение. Съжалявам, че няма един филм как Го съдил там Пилат, как бил извеждан. Щеше да има нещо много красиво, Христос тъй, както върви с кръста Си. На филма много хубаво щеше да бъде, по еврейски. Там е филмувано, но сега ако дойде, няма да го позволят. Съществува той, аз съм го виждал, аз съм бил зрител на такъв филм. Ако сега ви кажа някои работи, не искам да се зароди у вас друга някоя мисъл.

За мене истината седи във виждането в света – туй, което вие трябва да държите. Защо е създадена Природата, този въпрос оставете настрана засега. Какво отношение има любовта в света, и този въпрос оставете настрана. Как ще се оправи светът – и него оставете настрана. Какво отношение имате към Земята, какво отношение имате към Слънцето. Че ти си изопачен човек. Лекарите казват, че аномалия има. Казвам: Ти нямаш отношение към животворните лъчи, към лечебни лъчи на Слънцето. Казвам: Ти не може да растеш в живота – ти нямаш органическа сила, ти нямаш връзка със зелените лъчи на Слънцето, които дават подтик за растене. Ти не може да мислиш – ти нямаш връзка с жълтите лъчи на Слънцето, които дават подтик на мисълта. Ти нямаш смелост, нямаш доблест – нямаш връзка с виолетовите лъчи. Ако добиеш тези лъчи, изведнъж ще добиеш тези качества. После, за да добиеш всички тези качества, трябва да вземеш от Земята съответна материя. Защото едни лъчи на Слънцето изискват съответствуващи проводници, съответствуваща материя, която да работи. Туй е цяла философия, която сегашните биолози трябва да изучават.

Сегашните хора казват: „Много деца трябва да раждаме.“ Нас не ни трябват много деца да се раждат. Децата да се раждат със здрави глави, със здрави дробове, със здрави стомаси. Коя глава е здрава, кой ум е здрав? Който не върши престъпление. Кой е със здрави дробове? Който в чувствата си не може да допусне едно престъпление. Кой е със здрав стомах? Който не може да допусне във волята си нещо противоестествено. Онези, които вършат престъпление, всякога тяхната стомашна система е в анормално състояние. Престъпниците до това са дошли. Има едно съотношение между мозъка, между едно анормално състояние на стомаха и между едно възбудено състояние. Основата на мозъка има известно

съотношение, тъй както има съотношение между петната на Слънцето и плодородието на Земята. Доказали са, че при повече петна на Слънцето има повече дъждове, има повече плодородие, а при по-малко слънчеви петна – по-малко женитби и по-малко плодородие, повече крахове, фалити. Ако някой изнесе тази статистика, тя е толкоз суха, толкоз безпредметна за вас. Вие не сте изучавали анатомия. Тя е най-сухата наука в медицината. Най-трудна работа е за медика да изучава сухи кости. Някои мускули, някои нерви, артерии да минават, после трябва да ги облечеш физиологически с какви мускули са облечени.

Та, статистиката някой път мяза на анатомията. Красива наука е статистиката. Едно съотношение има, което показва, че според каквато е човешката мисъл в известни поколения, според каквито са човешките стремежи, даже злините, каквито са престъпленията на хората, такава култура се създава в света. Сега, тези са общи изводи.

В света вие се намирате в едно самозаблуждение. То седи в следното. Представете си, че вие сте затворени във вашата къща, затворени са прозорците, въздухът се развалил така, че вие не може да дишате и на вас не ви дохожда на ум да отворите прозорците да влезе чист въздух, нито да излезете навън. Казвате, че сте се учили вътре да живеете и прозорците не искате да отворите. В какво седи вашето нещастие? Напуснете къщата, излезте на планината. И сегашният порядък, който имаме, мяза на една задушна къща. Трябва да отворите прозореца или да излезете на планината, да излезете от този ред и порядък. Сегашните хора се намират в страшна задуха, в един страх.

Преди няколко дни дойде един стар човек, работник, някъде работил на държавата. Оставали му 4–5 години да се пенсионира, той на 67 години дошъл да търси служба в София. И като седял, загазил. Тук ходил, ударил на камък, там ходил, хванал се за мен, казва: „Сега ти ще ми помогнеш." Казвам му: „Като беше млад, къде беше, ами сега, като остаря? Сега не мога да ти помогна. Сега искаш да ти помогна, пари да ти дам. Единственото нещо, което мога да направя, е: днес имам обед, един обед ще ти дадем." – „Пъдят ме вече от хотела, загазил съм." Ходил при религиозните, при най-светите врати ходил, три месеца хлопал навсякъде, не са [го] приели. Обещавали, но не са го приели. Казвам му: „Аз зная защо не те приемат. Изпитват вярата ти. Ти си вярвал в едно учение, изпитват вярата ти." Ще оставим този въпрос.

Някой ще вземе този въпрос, за да обвинява другите. Но това е криво вярване. Този старец не е имал едно правилно схващане за живота. Сега на 67 години, аз го виждам, той вече има една опитност, иска един уреден

живот. Иска да има едно старопиталище, иска да има кой да му служи. Питам сега: Къде ще го туря, кой ще му служи? Кого да ангажирам? Да отида аз да му слугувам, това не мога да направя, понеже аз и на себе си не слугувам. Голям аристократ съм, и на себе си не слугувам. Де ще отида, едва ще мога да му дам един обяд.

Някой ме счита, че съм много скържав. Аз другояче разглеждам. Аз почти никаква услуга не правя. Ще дойде някой, ще му дам 100 лева, той казва, че съм му направил услуга. Тези пари не ги сякох аз, нито съм работил за тях. Когато аз работя, не работя за пари. Когато дойде някой при мене и иска милостиня, не мога да му дам нищо. Аз отивам един ден, 4–5 часа работя с мотиката и дам парите на него. Туй считам за едно основание. Но аз работя за пари, които никога не може да дам в ръката на човек, който греши. Ако една моя монета влезе в ръката ви, през целия ви живот ще остане в джоба ви. Отиваш на бакалина, даваш тази монета, но като тръгнеш, тя е пак в джоба ти. Отиваш при лекар, той те преглежда, даваш тази монета, но после бръкнеш, пак е в джоба ти. Като говоря това нещо, то е само за обяснение.

Казвате: „Дай ни една такава монета.“ За нищо аз не ви давам. Аз ви казвам това само за да ви стимулирам малко. Казвате сега, дали говоря истината или не. Аз може да ви обясня, че тя е най-хубавата монета, която мога да ви дам. На всеки мога да ви дам такава монета, мога да ви дам по една такава монета, ако ми обещаете [4 неща]. Аз мога да ви осигуря, но искам 4 неща от вас: да бъдете добри при всички условия, да бъдете справедливи при всички условия, да бъдете разумни при всички условия и да бъдете любящи при всички условия. Да говорите истината, да обичате истината при всички условия. Тогава не само една, но две монети ще ви дам, ще ми се откъснат от сърцето. Като ви я дам, оттам насетне вие сте осигурени през целия си живот. Може да свършите университета. През целия си живот може да отивате до Месечината, може да отивате до Слънцето, по целия свят може да плащате и да се разхождате. Сега, ако някой от вас е кандидат, може да дойдете някой път при мене. Аз зная, че много кандидати ще се явят. Ще ви предложа един голям конкурс и който издържи конкурса, ще вземе.

Сега казвате: наяве. Една истина има в света. Всички неща, всичко в света е зависимо едно от друго. В света има две възможности за прогрес. Единия начин го наричат във философията великото голямо, а другия – великото малко. Да започнем с великото голямо. То е най-мощното. Всеки трябва да започне с великото малко в света. Трябва да започнем с онзи закон. Ти имаш условията, вече дадено ти е. В света Бог всичко ти е дал. Сега този Бог, в Когото аз вярвам, е дал всичко. Ти най-първо трябва да се отречеш от

всичко това, което ти е дал – ти няма да го употребиш за себе си, за своя живот, а ще го употребиш за Него, за благото на всички хора, за своите ближни. За себе си няма да го употребиш. Ти ще бъдеш последен. След като свършиш всичката си работа, ако ти остане 1–2 минути, може да помислиш за себе си. Ако не ти остане, няма да мислиш. Туй значи самоотричане.

Ако вървите по този закон, ще дойдете до другия закон, да направите другото твърдение, до великото голямо, да добиете свободата на човека, да видите в какво седи свободата на човека. Защото свободата на човека седи той да има власт, той да има сила, да има любов, истина. Той, за да бъде свободен, трябва да има не земя, голяма като София, но като Земята. За да бъде свободен, той трябва да има земя, подобна [на] Земята, подобна [на] Месечината, или пък като Слънцето. Туй разбирам свобода. Ако нямаме едно Слънце на разположение, каква свобода е тази? Ти може да си гражданин на София. Аз искам, като имам свобода, да имам цялата Земя на разположение, че тогава ще викам хората, ще покажа своите чудеса. А сега има 4–5 декара земя и цял въпрос прави.

Та сега, въпросът е: наяве. Трябва всички да се заемете с проучаването на Земята. Съвременната култура е лишена от много блага на Земята. Лятно време ние ходим с животински обуща и ни е страх да се изуем боси. Крайности има. После, не знаем как да си направим дрехите, за да може да проникне слънчевата енергия. После, не знаем как да стъпваме на Земята и да възприемем от нейната енергия.

Земята е много взискателна. Много от съвременните разстройства се дължат, че човек няма от тази потенциална сила, която дава Земята. Ако ти нямаш тази земна енергия, ти не може да имаш един устой. Силите на Земята трябва да минат, тази енергия, този устой трябва да се яви. Вечерно време не трябва да легнеш, но вечерно време трябва да коригираш всичките слънчеви енергии към центъра на Земята и от центъра на Земята трябва да възприемеш енергиите на Земята. А сутрин трябва да направиш обратното: всичките земни енергии трябва да ги препратиш към центъра на Земята и ще възприемеш слънчевите енергии. Туй е цяла една наука, която може да създаде щастие на цял дом, може да създаде добро семейство и дълговековен живот. Онези, които говорят, че чесън и мляко са яли, на мене да ми разправят тези работи, че чесънът и млякото са продължили живота им. Тези хора са яли млякото не на болните крави, те са яли млякото на здравите кози. Вие искате да излекувате един охтичав – давайте му козе мляко, а не кравешко мляко. Козите мъчно заболяват от охтика. Не зная дали магарето заболява от охтика.

Ние виждаме в цялата природа любовта. Ако аз се влюбя в едно изсъхнало дърво, какво печеля? Ако аз се влюбя в една изсъхнала чешма, какво печеля? Ако аз се влюбя в едно загаснало слънце, какво печеля? Ако се влюбя в един, който е умрял, какво печеля, я ми кажете. Нищо не печеля. Казвате: „Трябва да обичаме." Какво да обичаме? Обича се туй, което носи живот. Следователно, цялата природа, за мене това е животът, това е разумното, което разрешава всички социални въпроси. Социалните въпроси разрешава житото, социалните въпроси разрешава не златото долу в земята. Социалните въпроси разрешава водата, социалните въпроси разрешава въздухът, социалните въпроси разрешава и трудът, който трябва да излезе от хората, че всички трябва да работим. Ако е за работа, всеки трябва да работи. Сега аз не искам да им давам тези мои правила. Но в нашия организъм донякъде съществува един ред, имаме един малък модел, несъвършен, за разпределение на труда. Всичко в нашия организъм е разпределено. В мозъка има специфични клетки, които възприемат светлината на Слънцето във всичките ѝ гами. 52 гами има, от които само 2 сме проучили ние. Само две гами сме изучили на тази светлина. Всичкото другото е един свят непознат. В мозъка има известни клетки, които възприемат енергиите на Земята. Има известни клетки в мозъка, които възприемат производството; има клетки в мозъка, които възприемат науката; има клетки в мозъка, които възприемат болестите. Всичко това е предвидено за канализация. Всички тези клетки мислят толкова умно, те са толкова умни, че ако ние не ги спъваме, има известни клетки, които предвиждат бъдещето, което ще стане. Казват на господаря: „Според науката, която знаем, туй ще стане." Казвате: туй е интуиция. Те са в специфични бюра, които възприемат от пространството, по радиото го приемат и предават. Някои искат да определят какво нещо е интуицията. Интуицията предвижда нещата, които може да се случат в далечното бъдеще. Може да предвидиш нещата за 10 години, за 20 години. Ти може да видиш нещата и веднага да ги познаеш. Но то е конкретно или Божественото. У всеки човек има един ум, с който може да предвижда нещата.

Ако аз ви разправям за този, невидимия свят – има един свят, който е невидим. От този, невидимия свят аз се справям с видимия и от невидимия свят, който аз имам, се справям с вашия видим свят. Понеже той е крайният резултат. Този свят е един резултат. Не че той е реален, за мене важи. Ако аз се поставя на Земята, от една капка аз разбирам какви трябва да бъдат моите отношения към разумния свят. Главата на човека показва какви отношения трябва да има към този невидимия свят, или към реалния свят, в който нашето чувство е потопено. Според изчисленията се предполага, че след 3500 години ще имаме на Земята една нова раса, която ще има нови чувства. И Земята ще бъде 10 пъти по-

голяма, отколкото сега я виждате. Какво ще кажете? На Земята има планини, които учените хора не ги знаят. На Земята има океани, които учените хора не ги знаят. Ще кажете, че тази наша философия мяза на философията на мравите, които, като изучат Изгрева, казват, че повече от това няма в света. Те казват, че повече от Изгрева няма. Съществуват толкова неща, които мравите не знаят, за които те не са сънували. Значи те са неща, които за бъдеще трябва да се изучават.

Та, казвам сега: Пътят на човешкия прогрес върви в това направление. От туй гледище светът има едно разрешение. В света ще дойде едно разрешение по един естествен път. Сега хората правят опит да поправят света. Ако те не могат да го поправят, светът сам ще се поправи и много естествено. Много пъти се случва следното. Събират се един лекар, двама, трима, лекуват един болен. Те казват: „Употребихме нашата наука, повече не можем да ви помогнем, вече Господ да ти помага.“ Оставят този човек на произвола на съдбата. Този човек оздравява.

Сега съвременното общество е болен човек, ще го лекуват всички лекари. И ако не могат да го излекуват, ще го оставят и той пак ще се излекува. Туй сто и едно на сто е вярно. Ще се излекуват, но хората ще минат през известни опитности, от които не трябва да се плашат. Ново верую в света трябва да влезе. Хората трябва да възстановят вярата си един в друг. Не да вярваш на един човек. Ние в някои хора поставяме по-голяма вяра отколкото трябва, а в други поставяме по-малка вяра отколкото трябва. А в природата на всеки човек ще поставиш толкова вяра, според възможностите му. Някой път нашето голямо доверие ни причинява голяма пакост.

Та, казвам сега: Нещата наяве. Изисква се една нова вяра, която да поставим на опит. Не такъв опит, както детето изпитва майка си, нито майката да изпитва детето си. Все-таки всеки може да изпита природата. Три фактора съществуват за човека: Бог, природа и човек. Човек е детето на Бога и природата. Следователно човек трябва да опита природата, да опита и Бога. Ако той се съмнява, не този Господ, който си създал, но Онзи, в Когото цялото, безграничното битие е потопено. Природата е външната страна на туй Божественото, а пък ние сме външната страна на природата. Може да кажем така: Бог е нашият баща, Природата е нашата майка, ние сме детето. Родени сме от природата да намерим своето място. И тогава ние искаме да подчиним природата. Какво ще подчиняваме майка си, какво ще спечелим? Не трябва да подчиниш майка си, но трябва да се учиш от нея. Майка ти, която те е родила, ти не може да подчиниш, ти може да се поучиш от нея. Ти не може да подчиниш баща си, който те е родил, но може да се поучиш от него. Ти не може да подчиниш майка си,

ти едва може да бъдеш като майка си. Ти не може да подчиниш баща си, ти едва може да бъдеш като баща си. А в сегашното общество казват: „Да подчиним природата! Бог не съществува!" Кое съществува тогава? – „Само ние!" Хората вярват в това, че ние съществуваме. Какво сме направили? Всичките нещастия в света зависят само от нас. Ние, хората в света, създадохме най-ужасните работи, които историята на битието знае досега. Всичките нещастия са създадени все от хората. От памтивека те ги създадоха. Колективно всичките хора така Мислят.

Ние, например, казваме: „Този е лош човек." Трябва да дадем сега обратно движение на тази човешка мисъл. Трябва да се опълчим против онези хора, които са родени в нощта, нищо повече. Защото тези хора са алчни. Те искат да живеят в охолство и удоволствие в света. Те са крайни егоисти в света. За нищо не мислят, цял свят да изгори. Както казал Настрадин Ходжа: „Като умре жена ми, половината свят умира; а като умра аз, целият свят умира." Какво ще роди тази философия? Не, човек не умира. Трябва в нас да има желание, или да престане раждането в тъмнината.

После, ако излезете вън от Земята, не съществува тъмнина. Тъмнината съществува само при известна обстановка. Нашата Земя се намира в една предпоставка. Сега може да ви кажа, има известни научни теории, има учени хора, в миналото случило се, че Земята преди милиони години минала покрай едно черно, загаснало слънце. Че като минала и още не може да се освободи от това влияние. Всичките нещастия се дължат на това. Не само Земята е загаснала, и нашето Слънце е загаснало. Дето казва Моисей: Бог сътвори Земята и Небето, Той дошъл да освободи Слънцето, да освободи Земята от влиянието на туй черното слънце.

Мога да обяснявам причините, но кой ще повярва? Вие казвате: икономическите условия. Икономическите условия в света са резултат на една вътрешна човешка мисъл. Двама разумни хора никога няма да се борят, но двама, които не са разумни, всякога ще извадят нож, ще се борят. Двама разумни хора веднага ще оставят и ще се примирят.

Та, казвам сега: Наяве. Какво се изисква? Вземете сегашните религиозни хора, всички вземете: имате католици, имате православни, протестанти, баптисти, всички вярват все в Бога. Които са на най-висока степен, които ги наричат светии, съберете ги. Православните казват, че в нашата църква има спасение. Католиците, методистите казват, че спасението е при тях. Тогава де е спасението? Спасението е само от Земята, спасението е само от Слънцето. Туй, което Земята дава, тя дава. Каквото вземеш от нея, то те спасява. Туй, което вземеш от Слънцето, то те спасява. Всички други неща, религия, това са условия отвън, които помагат, но не са фактори. Дали зад

религията седи онова мощното, което трябва да разбираме?

Под думата „земя“, то е първоначалното, което ражда. Това е майката, която ражда. Под думата „слънце“, то е туй, което оплодотворява нещата, като дава всички възможности. Това е Слънцето. И когато Моисей, който бил запознат с тези работи, казва: „Да не им се поклониш“… От т[я]х зависи. Ти само ще почиташ баща си и майка си, ще почиташ Слънцето, ще почиташ Земята, няма да ги боготвориш. Единственото същество, което може да боготвориш в света, то е Безграничното, Неузнаваемото, на Което никой не знае името Му, нито образа Му е видял, в Което сме потопени! Туй, което ние знаем, то е нереалното в света. Туй, което ние не познаваме, То урежда всичките ни работи: и като сме на Земята, и като умрем. Дето и да сме, То като мине, ще прокара ръката Си отгоре, ще те поглади и ще каже: „Не бой се, това е най-малката опитност.“ Ти си недоволен, че ти взели къщата – ще ти дадат нещо друго, ще те пратят някъде, ще ти дадат богатство, когато всичките ти скърби и страдания ще изчезнат от душата ти. Сега ние седим и казваме: „Взеха ми къщата, взеха ми жената, взеха баща ми.“ Че как ще бъдеш доволен от един свят, в който всичко ти взимат? Ще дойде един свят, дето никой нищо няма да ти взима. За този свят трябва да се приготвите. Този свят е на Земята. Да не мислите, че аз ви казвам, че някъде? Той е тук, на Земята, той [е] и на Слънцето. От Земята до Слънцето има път, по който може да отивате, има оправено шосе, по което може с кабриолет да идете или с такси да идете. Аз не ви казвам това да вярвате. Когато дойдете до този път, да се подигне вашето съзнание. Като намерите този път, като пътувате, ще кажете: „Отличен е!“

Не искам да вярвате в туй, което не сте видели. Вярвайте в това, което е наяве. Но как да вярвате в това, което не е наяве? Онова, което вашият ум може да разбере, онова, което вашето сърце може да приеме, което вашата воля може да направи, туй е достъпно за вас. Аз не искам да направите насилие на ума ви, насилие на сърцето ви и насилие на волята ви. Да кажете: „Че как да злоупотребя?“ Но не искам и хората на мене да направят същото.

Тогава: Наяве. Една връзка между всички хора трябва да има. Една врата трябва да има, през която трябва да влезем всички – през вратата на онази Любов, която въздига мъртвите от гробовете. Туй е наяве сега. Когато тази Любов дойде и почнат мъртвите да излизат навън, дошло е времето. Засега, докато само ги носят до гробовете, тази Любов я няма. Щом ги носите и те оживяват, възкръсват, дошла е Любовта. Щом някой умрял се съживи, дошло е времето. Когато не се съживява, не е дошло времето. Виждам във вестниците десетина случаи, някого отиват да го заровят, той стане. Всички се разбягат.

Това е наяве. Тогава ще заключа с един малък пример, който да остане в ума ви. Не си наяве. Един красив овчар се влюбил в една княжеска дъщеря. Дотолкова се влюбил, че вече ще подлудее, не може да си пасе овците. Минава един учен човек покрай него, [той] казва: „Кажи ми цяр, ще си изгубя овците. Влюбих се в една.“ – „В коя?“ – „В царската дъщеря.“ А понеже царската дъщеря в туй царство ходела много скромно, той се влюбил в една от нейните слугини, която се обличала с хубави дрехи със скъпоценности. Той мислил, че е царската дъщеря. Той му казва: „Ти ще намериш тази слугиня на царската дъщеря, че тя ще ти даде цяр.“ – „Може ли?“ – „Може.“ – „Коя е тя?“ – „Тя ходи най-скромно облечена, няма никакви украшения.“ – „Тя какво ще направи?“ – „Тя ще направи да се ожениш за царската дъщеря.“ И на вас казвам: Идете при царската дъщеря, да уреди вашите работи. Тя ще уреди работите ви.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

28-а неделна беседа, държана от Учителя
на 15.IV.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_04_15 Божествен и човешки порядък
утринно неделно слово

БОЖЕСТВЕН И ЧОВЕШКИ ПОРЯДЪК

Ще прочета 14-а глава от Евангелието на Лука.
В човешкото съзнание има две страни, които трябва да се разбират. Каквото и да мислим, както и да разглеждаме живота, съществува едни дуализъм, едно противоречие. Примерите, които Христос е привеждал, много пъти някои ги тълкуват в чисто буквален смисъл. Този пример, който ви прочетох, ни дава известно изяснение за живота: Някой стопанин дава вечеря и вика гости за вечерята. Този стопанин е богат човек. У него се е зародило желание да даде вечеря, да даде угощение. Най-напред той праща своя слуга да покани избраниците. Но те му отказват и причината за отказа им е много малка. Един казва: „Бих желал да дойда на угощението, но купих нива. Няма да мога да дойда тая вечер, ще ида да я нагледам." Друг купува 5 чифта волове и иска да ги опита и отговаря: „Няма да мога да дойда. Имай ме отречен." За него воловете са много по-важни, отколкото една вечеря. Действително, да се опитат 5 чифта волове, струва повече от една вечеря. Също така, да се опита една нива струва повече. Трети казва: „Ожених се, младата жена ми заповяда да не я напущам – не ще мога да дойда на вечерята." И така един по един, всички се отказват. Слугата разправя това на господаря си и той се разгневява. Не взема под внимание, че са важни нивата, воловете и жената. Той казва: „От първите поканени нито един не искам да дойде в бъдеще. И да дойде някой от тях, ще си изпати." И изпраща слугите си по улицата да намерят хроми, куци, слепи, сиромаси и пр., които не са от избраните, и тях да поканят.

Мога да се дадат няколко тълкувания дотук. Какво се разбира под една вечеря на стопанина? Може да предположим, че този стопанин е природата или Бог. Той иска да даде една вечеря. Ако един цар поканва гости, те няма да могат да откажат заради 5 чифта волове, понеже воловете могат да хвръкнат, също жената, нивата. Всичко може да хвръкне, да изчезне, ако не се уважи желанието на царя. Но когато Господ кани, Когото не виждаме, ние можем да откажем.

Създава се една нова епоха сега. Нивата, воловете и жената са старите разбирания, старият порядък. Ще дойде едно ново учение, за което хората се поканват да го възприемат. Някой казва: „Много работа имам, сега съм на 40 години, късно е да приемам новите разбирания." Когато влезе френската мода мъжете да носят панталони, защото по-рано носеха шалвари, някои казваха: „Не сме свикнали да носим френски панталони.

Ще си носим потури!“ Имат право хората да си носят потури.

И след това Христос се обръща и казва почти най-тежките думи, които някога е казвал: „Който тръгне подир Мене и не възненавиди баща си, майка си, жена си, брат си, сестра си, чадата си, приятелите и себе си, своя живот, не може да бъде Мой ученик.“ Как ви се вижда това? Ако го разбираме в буквален смисъл, не можем да разберем истината. Христос е искал да каже да се отрече от всичко старо човек, което си е позволил досега, защото старото ще умре. Ако ти не се откажеш от баща си, от майка си, те ще се откажат от тебе. Има една тънкост в психологическата страна на този стих. Трябва да се откажем от някои неща. Съвременните хора разглеждат нещата много едностранчиво, те вървят по една много определена линия.

Какво ще е отричането? Ти имаш 10 килограма жито в хамбаря. Ако не се откажеш от него и не го посадиш, то идущата година ще се намериш в много трудно положение. Но ако се откажеш тая година, то идущата година ще се намериш в добро положение. Ако не се откажеш от дъщеря си, от сина си, от баща си и пр., тях ще ги задигнат. Синът ти ще се откаже от тебе и ще си замине. Също така и дъщеря ти. Вие си правите илюзия, че дъщеря ви е умряла. Младата жена, когато иска да направи голямо впечатление на мъжа си, тя ще се престори, че е припаднала, ще умре. Той ще я съживи, ще я полее с вода, не иска да я изгуби. Но някой път тя примира и той не може да я събуди. Тя не се връща. Питам сега: Преди колко хиляди години дойде тази идея у тази млада жена, като види мъжа, да примре? Дали нарочно го прави или това иде по някакъв друг път? Ще примират, много естествено – думите, като ударят нейното тъпанче, правят такъв силен трус на нейния двойник, че той изскача навън, понеже ударът е бил много силен. И тя припада на земята. Някой път тя не го прави нарочно, но ударът е бил силен.

Частната собственост е една обширна идея, която, за да прокараш в света, ти заемаш една каква да е служба и да допуснем, че ти искаш да наложиш властта си, силата си върху другите. Власт имаш, но и противоречия имаш. Казва се, че всяка власт е дадена от Бога. Но кои са признаците на една власт, която е дадена от Бога? Кои са признаците на Божествения живот? Някой път казваш: „Това е добро.“ Кои са признаците на доброто? Кои са признаците на разумния живот? Божественото всякога задоволява човека и остава един плюс, дава един растеж. Божественото не образува никакво противоречие в душата. Божествените неща се отличават. Всички противоречия произтичат от един човешки порядък, който е влязъл в света: ревност, раздори, съмнение, завист, лъжа и пр. Даже има и една вяра, която е човешка и ражда противоречия.

Ще ви изясня това: Представете си, че един човек си е направил идол, един голям идол. Той му дава качествата на едно божество и мисли, че този идол може да му помага. Този човек се намира в трудно положение, моли се на идола ден, два, три, месеци, но този идол не му помага. Човекът се обезверява в своя идол, в своята работа и с това не вярва вече и в работата на природата. Хората вярват в Бога, но не вярват в своите идоли, в своята работа. Например приписваме известни качества на някои неща и после виждаме, че това не е така и се обезсърчаваме, подозираме. Ние не живеем добре! Щом не живеем добре, това е човешки порядък. Всички противоречия, недъзи, ревност, слабост, болести произтичат от човешкия порядък. Човешкият порядък е създаден колективно, но и частно се създава.

Ожениш се. Имаш частна собственост – жена ти. Като се отдалечи тя някъде, казваш: къде е ходила? Той не може да я остави да мисли тя свободно, той не иска тя да показва своите чувства към някой друг мъж. Нито пък жената иска мъжът да показва своите чувства към друга жена. Има мъже толкова ревниви, че ревнуват и бащите си. Има мъже толкова ревниви, че ревнуват и братята си. Това е тяхна собственост, нищо повече! Ти влизаш в едно общество и искаш да ти дадат едно почетно място и ако не ти го дадат, ти веднага се докачаш, обиждаш се.

В Божествения свят, за да се справите с всички тези противоречия, които съществуват, има две възможности. Това е мое разбиране. Има две възможности, които съвременната наука не ги е засегнала и съвременното съзнание даже ги отминава. Христос ги е засегнал. Ти не можеш да придобиеш никаква свобода в света, ако не направиш две твърдения и две отричания. Можеш да започнеш с отричането, че нищо нямаш. Трябва да направиш това утвърждение – че нищо нямаш и че си там. И после ще направиш другото утвърждение – че всичко имаш. Представи си, че си един богат човек, който има най-малко 3–4 декара земя. Но казваш, че нищо нямаш. Ти казваш едно, но де факто ги имаш. Казваш, че в себе си си се отрекъл, но ти държиш нещата. А трябва да кажеш и да си убеден, че нищо нямаш. И ако ти се отречеш, значи ти си свободен. Ако кажеш, че всичко имаш, то щом имаш всичко, няма какво да ставаш собственик. Защото, щом ставаш собственик на каквото и да е, подразбира се, че ти си зависим. Ти като си собственик на една къща, гледаш някой да не ти я вземе. Собствеността подразбира състезание. Ти казваш: „Този имот е мой. Това агне е мое.“ Заколваш го после това агне или вол, или кокошка, защото ти ги считаш за частна собственост, ти вземаш живота на други същества и ги изяждаш. Казваш, че всичкото зло е в частната собственост. Ти мислиш, че известно парче земя е дадено на твое разположение. Това

никой не ти го е дал. Ти можеш да заграбиш едно място и да кажеш: „Това е мое.“

Тези, които завземат държавите, които турят ред и порядък, и те са собственици. Всички държави и всички общества в света са все собственици на големи имоти. Съвременният комунизъм казва, че е против частната собственост. Това са само думи. Те не са се отказали от частната собственост. В частната собственост се крие едно голямо зло, но човек трябва да знае как да го изправи. То лесно не се изправя.

Ти се влюбиш в някой човек – то е частна собственост. Ти се влюбиш в тялото си, искаш да го прегърнеш, да го целунеш. Ти си се влюбил в хляба и искаш да го прегърнеш, да го изядеш. Ти си се влюбил в сливи, круши, ябълки и казваш: „Те са необходимост.“

Две твърдения трябва да се направят. Едното твърдение е, че се отричаш от всичко – нямаш нищо. А пък другото твърдение е, че всичко е твое. Тогава имаш право да ядеш: круши, ябълки, агънца, всичко е твое. Сега месоядците, хората на насилието, правят твърдения, че всичко на Земята е тяхно и казват: „Ние трябва да го завладеем!“ Добрите хора сега ще се мъчат да направят едно отричане. Те се учат на полуотричане. Не, съвършено трябва да се откажеш! Или един порядък, или друг порядък. Когато кажеш: „Всичко е наше“, това е Божественият порядък. Когато кажеш: „Всичко не е наше“, това е човешкият порядък.

Когато човек иска да завладее Божественото, без да му са дадени права, тогава той почва да ограничава другите в какъвто и да е смисъл. Казва се: „Всяка власт е дадена от Бога.“ Но какво трябва да разбираме под тези думи? Че тебе не ти ли е дадена власт да обичаш? Дадена ти е. Тебе не ти ли е дадена власт да ядеш? Дадена ти е. Не ти ли е дадена власт да ходиш, да мислиш, да чувстваш? Дадена ти е власт, но ти, умният човек, трябва да знаеш властта, която Бог ти е дал, как трябва да използуваш. Трябва да знаеш колко трябва да ядеш и колко трябва да обичаш в дадения случай. Дотолкова ще обичаш, че да не причиниш никаква болка на този, когото обичаш. Твоята любов, твоята обич да ражда в него Божествени чувства, да се радва той на любовта ти. Щом дойде този момент този, когото обичаш, да не се радва на любовта ти, ти си прескочил границата. Ти може да се радваш по който и да е начин, но у онзи се ражда една реакция, противното, когато си прескочил границата. У него се зарежда едно подозрение, че в твоята любов има нещо користолюбиво и вследствие на това той почва да туря известни прегради и тогава се зарежда това вътрешно лицемерие. Ако е слаб, той ще почне да се оттегля все по-далеч и по-далеч. И така, както вървят работите, ще се случи това, което не сте

желали. Вие всички сега, и целият съвременен културен свят, се намирате в противоречия. Не едно, а хиляди противоречия. Трябва да се избавим от тях, да ги разрешим правилно.

Ти може да се отречеш от частната собственост. Аз зная мнозина, които започнаха с идеята за раздаване и дадоха своето на другите. И другите почнаха да ги използуват. Като дадете за Господа имота си, ще дойдат другите да го ядат и пият. Чух даже наскоро, когато се вдигнаха бараките от Гьондовото място (част от Изгрева, закупена от Гьондов, и носела името на притежателя известно време. – бел. на стенографката.), някои се обадиха. Дадох им друго място, да отидат там да се заселят. Но те искаха да останат на Гьондовото място. Съгласен съм, и това мога да им дам! Но те са само 14 души, а пък това място могат да го искат няколко хиляди души. И ако тия 14 души се настанят там, тогава ще дойдат другите хиляди души и ще кажат: „Как така на тях си дал това място! И ние искаме от туй място.“ Това желание – да иска човек хубавото, е Божествено. Но човек, като дойде на Земята, той трябва да е готов навсякъде да живее, понеже цялата Земя е негова. Ако той прави избор на едно или на друго място, той нарушава Божествените порядки. Аз им казвам: Аз съм богат, давам ви мястото горе, на Витоша. Това е разрешението. Но могат да дойдат и там и да ги вдигнат. Нищо не значи. На Родопите ще им дам. В Америка. Обаче те искат тук, в България. Това е човешкият ред на нещата.

Вие трябва да опитате докрай човешкия ред на нещата, да опитате и да видите слабите страни на човешкия порядък. Човешкият порядък, това са спомагателни страни на живота, а пък при Божествения порядък цялата Земя ще е твоя и ти ще бъдеш добре дошъл навсякъде. Дето и да ходиш, няма да бъдеш собственик. Като ти е дадена цялата земя, защо ти е собственост? Ти ще тръгнеш да раздаваш от тая земя. Ще си намериш другарка, на нея ще дадеш, после ще има други, на които ще почнеш да разпределяш.

Има противоречие между човешкия и Божествения порядък на нещата. Някои казват: „Виж как онзи си е наредил работите! Той е здрав, а аз съм болен. Той има къща, а аз нямам.“ Какво трябва да направим сега? Как трябва да излезем от това противоречие? – Ние няма с вас да поправим света. Власт имаме, но сили нямаме. И сили да имаме, не знаем как да поправим. Можем да управляваме, но нямаме кой да разпределя нещата. И най-сетне, кои са хората, които трябва да освобождаваме? Казват: „Да живееш по Бога!“ Един евангелистки проповедник проповядвал, че всичко в света принадлежи на Бога. Той бил доста богат. Обърнал едного към Бога и се радвал, че го обърнал. Но обърнатият към Господ един ден му задигнал кесията и казал на проповедника: „Понеже парите са на Господа,

Господ ми каза да ги взема. На тебе е казал дяволът да ги вземеш, а Господ на мен трябваше да каже да ти дам кесията. Щом си позволил да я вземеш, това е от дявола." Разрешете сега кой е на правата страна. Онзи прави общи изводи от думите на проповедника. Проповедникът тълкува учението по-дълбоко, като казва: „Господ чрез мене трябваше да говори и да ми каже да ти дам кесията, понеже аз те обърнах. Ти казваш, че Господ ти е проговорил. Това е от дявола, ти искаш да вземеш парите." Кой е на правата страна? Онзи е обърнат, но проповедникът не признава, че е обърнат, щом може да направи една постъпка, която той не одобрява.

Сега, кое е по-хубаво в света: да вземете всички неща и да имате средства да живеете или всички да бъдете бедняци и да търсите един от друг любов? Кое положение е по-хубаво: Да бъдете сити или да бъдете гладни? Ситите хора са щастливите хора, а пък гладните хора са нещастните. Но кога гладният е нещастен? Когато не може да задоволи глада си, той е нещастен. След като се е наситил, ситият, след това иде друг един процес: това, което е приел, трябва да го повърне назад. Когато това, което си взел, трябва да го повърнеш назад, това не е благо. Ако нещата предизвикат стълкновение в хората, това е човешки порядък на нещата.

Всички имате една голяма задача: да се справите с вашия вътрешен живот. Мъчна работа е това! Аз съм разрешил този въпрос. Да допуснем, че влезеш някъде, където и да е. Да кажем, че ти си верующ, окултен ученик, ученик на Любовта и ученик на Мъдростта. Единственото учение в света, което осмисля живота, това е любовта. Вие може да имате сила, знание, украшение, красота и пр., но всичко това без любовта няма тази цена. Животът без любовта е една млада хубава мома, окичена с всички красиви неща. Тя е красива, но няма живот. Всички външни придобивки без любовта са мъртви. Знанието, мъдростта, силата, красотата добиват своята ценност само когато любовта влезе в човека. Всичко в света има цена, когато има любов. Така седи въпросът. Ако ти нарушиш закона на Любовта, веднага смъртта идва като едно ограничение в тебе. Не че любовта може да се ограничи, но като престане любовта в тебе, ти ще изгубиш смисъла на живота.

Някой път не можеш да си обясниш следното. Ти обичаш един човек и престанеш да го обичаш. Какъв е законът за обичта? Вие виждате един човек добре облечен и поглеждате вашите дрехи, че не са така добри, а пък неговите са добри. Има едно различие. И казваш си: „Той е много добре облечен." Туряш едно различие между себе си и него. Виждаш, че този човек знае, но всичко, което знае, е чуждо – той го е взел оттук-оттам. Пчелата е събрала мед от хиляди цветя. Тя не е направила меда, но цветята направиха меда; но има нещо в природата, по-далече от цветята. Медът

съществуваше извън цветята. Сладкото в природата не го създадоха цветята. Те го взеха от природата.

Някои искат да станат като мене. Защо? Защото разбират криво. Защо някои искат да станат министри? Не да оправят света, но да оправят работите си. Защо някой иска да стане учител? Ще има заплата, уважение и пр. То е така, но Учителите, великите Учители на света, носят най-големите тягости. Никое робство в света не може да се сравни с робството на един Учител. Вие нямате ясна представа за това. Ти между хората ще виждаш престъпления, беззакония и ще бъдеш сляп за всичко това. Противоречия ще има в тебе и всичко това трябва да го разрешиш и няма къде да се освободиш. Ти ще бъдеш впрегнат кон. Като натоварен кон, ще кажеш: „Аз съм свободен да отида на Витоша“, но онзи те кара с камшик. Дизгинът е хубав, кошумът е хубав, каруцата е хубава, но ще я теглиш. Ни най-малко не влизат в твоето положение. Ще се качи този човек, онзи човек на каруцата. Всички Учители в света минават един тежък изпит. Те са на изпит и като могат да минат, ще минат в едно състояние вече, за което хората не са слушали даже, но докато дойдат до него! Лесно се говори, но докато минеш до това състояние, ще минеш през най-строга дисциплина. Всички хора, които са влезли в съприкосновение с тебе, трябва да ги повдигнеш и трябва да изгладиш противоречията по един разумен начин. На всички, които ти са поверени, да не оставиш нито един да пропадне.

Защо християнството не успя? Христос в едно нещо не сполучи: не можа да отучи Юда да краде. И този Юда го има и в съвременното християнство. Христос го знаеше. Днес това, което разяжда християнството, е кражбата. Между 12-тях ученици на Христа, 11-те бяха на място. Само Петър се подхлъзна малко. Христос го обърна. Но Юда не можа да обърне. Христос сега трябва да обърне този Юда. Сега ще дойде Христос да обърне Юда. И ако Юда не се обърне, светът не може да се поправи. Сега не е въпрос за праведните, а е въпрос за Юдите. Вие сте се намерили при една от най-трудните задачи. Какво ще правите с Юда? Аз го виждам навсякъде. За 2000 години той е прогресирал. Във време на Христа този Юда е бил ученик, а сега е станал професор. Аз имам особено схващане за Бога, за обществения строй, за семейството и пр.

Две твърдения трябва да се направят. Първото твърдение е по отношение на Божествената Мъдрост. Разумно трябва да постъпва човек. Второто твърдение е по отношение на Любовта. Човек трябва да приложи Любовта както трябва. И от две неща човек трябва да се отрече. Аз ви казвам какво трябва да придобиете, а пък вие ще ми кажете от какво трябва да се отречете. Всички хора изискват неща, които са възможни само при

известни условия. Всички задачи, които имат хората, могат да се разрешат.

Има едно голямо противоречие в света, което ще стане като една задача за в бъдеще. Един от младите братя ми разправяше, че той имал две неща, които трябвало да превъзмогне и като се отрече от тях, ще се почувствува свободен. Две неща има, от които трябвало да се отрече, с които трябвало да се справи. И право мисли той. Малки работи са те, но съставляват една вътрешна мъчнотия в света и в живота. Имаш един малък трън, не се изисква много да го изтеглиш. Но да допуснем, че ръката ти е тъй слаба, че не можеш да си повдигнеш ръката и да го хванеш. Всичко е в повдигането на ръката, да хванеш този малък трън и да го изтеглиш навън. Много малки дефекти има човек, но той няма сила да се справи с тях.

Не може човек да се отрече от нещо, ако той най-първо не е придобил. Ти не можеш да направиш едно самоотричане, преди да си придобил. Най-първо трябва да придобиеш, да имаш положителното, за да се отречеш от отрицателното. Животът започва с положителното. Ти не можеш да разрешиш една мъчнотия за живота си, докато не дойдеш до положителната страна на Любовта. Ти не можеш да разрешиш противоречията на живота, додето не дойдеш до положителната страна на Мъдростта. Две положителни неща трябва да имаш. Ти не може да се отречеш от богатството, докато го нямаш.

Светията, и той се бори. Какво го мъчи? Той е много напреднал от ваше гледище, но този светия има мъчнотии, с които трябва да се бори. И той си има слабите страни. Един човек е силен, може да носи 100 килограма на гърба си – дотам е стигнал. Но 500 килограма не може да носи. Един християнин, който се съблазнява от една красива мома, престъпление ли е това? Аз говоря само за външното, да не мине някаква крива мисъл в ума ви. Той само я е видял, но като се върне, може да си помисли една мисъл, за която ще го държат отговорен. Кого? Обикновения човек няма да го съдят за това, но един светия, който си е позволил и най-малката отрицателна мисъл, ще го държат отговорен. Въпросът е за светията, а не за вас. Това, което ви говоря за красивата мома, то се отнася до светията. Един светия го държат отговорен за това, за което вас не ви закачат. Вие ще бъдете тогава свободен. Един лекар може да направи операция на една красива жена, но ако вие я боднете с ножа, ще намерите затвора. Светията се намира в положението на онзи, който, като бодне момата, ще намери затвора. А пък вие сте в положението на лекаря, който може да направи голяма операция. Дето вие сте праведни, светията е неправеден. Един светия, турен на ваше място, веднага ще намери затвора. Ако той постъпва както вие постъпвате, веднага ще намери затвора.

Не искам това да ви бъде като спънка, но искам да ви кажа, че в бъдеще ще се намерите в едно положение на вашето развитие, ще дойдете до известни мъчнотии, социални мъчнотии. И при тия мъчнотии никой не може да ви помогне отвън. Само онези хора, които са минали през тях, ще ви покажат пътищата, по които може да се освободите разумно от тях. И под думите: „Царство Божие" подразбираме всички хора, които са се освободили. Като дойде при вас който и да е човек, да ви е приятно. Като видите един човек, да ви е приятно, че сте го срещнали. Това е Божествено! И всеки, като ви срещне, да му е приятно. И вие да бъдете като ангели, които летят.

Понеже днес на кръст не могат да разпънат Христос, сега са приготвили задушливи газове. Казвам: Ще се стегнете сега! Вие сте много по-свободни от светията. Светиите в сравнение с вас са много ограничени. Един светия е ограничен. Един светия, ако го поканят двама младоженци, той няма да отиде. Ще каже: „Много съм зает!" Един светия при един банкер не може да отиде. Един светия при един учен човек не може да отиде. Защо? Вие не сте в никаква опасност, но светията вижда тези работи – той вижда опасността. Аз се радвам, че не сте светии. Всички се стремете обаче да станете светии. Това върви по един естествен път. То е закон на растежа. Ако вие турите едно семе между пукнатините на канарата, дървото, което ще израсне, ще почне да расте по канарите и тези канари, които са близо една до друга, ще се отдалечат и между тях ще се образува по-голяма цепнатина.

Та, сега, първото твърдение, което ще направите в себе си, е следното: да приложите Божествената Любов във всичката ѝ пълнота. Да изпълните Волята Божия, в това е разрешението. Да изпълните Волята Божия не както вие разбирате. Волята Божия има отношение с всичко в света. И второто положение е: Всички трябва да бъдете добри проводници, та онова, което е хубаво, възвишено, трябва да мине през вашето съзнание. Силата ви седи в изпълнението на Волята Божия. Щом възприемете Волята Божия, вие ще имате сила. Само по този начин може да постигнете това, което желаете.

Ако тези твърдения ги направите, вие ще имате постижения. Няма друг път. Всичко друго е губене на време. И светията се намира в противоречия. Защо светиите се намират в противоречие? Защото и те не могат да изпълнят Волята Божия. Светиите трябва да имат едно желание: всички светии трябва да се слеят в едно. В тях има още индивидуализъм. Те не са решили още да се слеят в едно и да образуват един голям светия. Мъчна работа е това. И църквите не се съединяват по единствената причина на светиите. Има православни светии, католически светии, окултни светии и

пр. Светиите са на особено мнение. При тях няма спор, но светиите не знаят как да се обединят. При това и Учителите, които стоят над светиите, и те се намират в противоречие понеже и те не могат да насилят светиите да направят това. Светиите трябва да го направят доброволно. И Учителите седят и гледат какво ще направят светиите. Учителите седят горе и не могат да вземат решение, понеже чакат светиите. Светиите досега не са взели решение.

„Отче наш“

30-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 15.IV.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_04_18 Възвишеното в човека
лекция на Общия окултен клас

ВЪЗВИШЕНОТО В ЧОВЕКА

Сряда, 5.30 часа сутринта

(Небето чисто. Времето тихо, топло и приятно. Хубав изгрев.)

Добрата молитва

Ще ви прочета [I-во] Послание към Коринтяните, гл.6-та, ст.6. „Но брат с брата се съди, и то пред неверните.“

В живота трябва наука. Всички хора се спъват с това, което знаят. Детето се спъва с това, което знае, понеже това, което знае трябва да се измени. То е за неговата възраст. А всяка възраст си има своето знание, своите възможности. Ето един прост пример: Викат ви на угощение. Вие най-първо се интересувате от яденето, но не да се наситите, а дали яденето ще бъде вкусно или не. Вие се интересувате от външната страна на яденето, от вкуса, от маслото, за да ви направи едно външно удоволствие. Това е външно разбиране на угощението. И когато знаете нещо, то пак се интересувате от външната страна. Казвате: „Този е добър човек, а онзи е по-добър.“ Какво разбирате под думите „по-добър“? Може ли да бъде някой по-добър? Ако е добър, добър е. Какво трябва да разбирате под думата „добър“ и под думата „по-добър“ и „най-добър“. Може да дадете каквото и да е обяснение. Значи този, добрият човек отчасти има нещо от доброто в себе си. Малко има от доброто. А другият има повече от доброто. Каква е разликата между добрия, по-добрия и най-добрия? Аналогично е и сравнението: Този е хубав, онзи е по-хубав, а другият е най-хубав. За една дреха могат да кажат, че е хубава, по-хубава или най-хубава. Каква е разликата между хубавата, по-хубавата и най-хубавата дреха. Всеки един от вас би желал да носи най-хубавата дреха. Но след като носиш най-хубавата дреха, какво ще ти придаде тя? Все ще ти придаде нещо на ума ти.

Това са сега само сравнения, за да дойдем до нещо по-съществено. Да кажем, че вие идвате в клас, за да научите нещо. И след като излезете, какво сте придобили? Да кажем, какво ще придобиете днес? Все ще придобиете нещо. Искате, не искате, ще придобиете. Все ще се напълните с нещо. Никой не може да остане празен. Празни работи няма. Ти казваш, че шишето е празно. Празно е от вода, но има въздух вътре. Каква е разликата между въздуха и водата? Водата е малко по-тежка, а въздухът е по-лек. Шишето е празно по отношение на водата, но пълно по отношение

на въздуха. И да изпразните шишето от въздуха, пак ще има нещо в шишето, някое друго вещество.

Кое е за вас най-съществеността днес? Кое е онова, същественото, което изменя вашето разположение? Някои от вас сте неразположени и след това се изменя неразположението ви. Някому е криво. Защо? Слънцето грее така хубаво! Защо ви е криво? Някой ви е казал нещо, казал ви е някоя мисъл и тая мисъл, не е нито камък, нито желязо, нито нещо остро да ви убоде, да ви нарани главата. И при все това, вие сте неразположени. Видели сте нещо от далеч и сте се уплашили. Питам, кои са причините, кое е онова, което изменява вашето състояние.

Казваме: Духът Божий работи в мен. Всичко това е верно. Право е, Духът все работи, а пък при това, дойде една малка мисъл и забравим Господа и се измени нашето състояние. Дойде тъмнина и си казваш: „Кой знае дали този път, по който вървя е прав.“ Почваш да се съмняваш и да се колебаеш. Ние, някой път, искаме да се покажем, че знаем, както някой иска да покаже своята сила като носи известен товар. Трябва да се избавим от заблуждения. Да допуснем, че някой носи цял чувал със свещени книги на гърба си. Ти казваш: „Толкова много книги нося аз, вие какво сте видяли!“ А пък друг може да носи под своята мишница само една книга, но той отваря книгата, чете я и е научил нещо, а пък друг носи свещените книги, но не ги чете. Тогава, кое е по-хубаво? Кое е онова сега, което ви измъчва, кое е онова, на което можете да разчитате? Все има нещо, на което разчитате.

У човека има един процес, който е механически, а друг е органически. Заколете едно агне, отделете кожата му и направете от нея една българска гайда. Тази гайда по какво ще се отличава от агнето? Агнето е ходило, дишало е, а пък гайдата ще ви каже: „Я ми тури нещо, понадуй ме нещо, за да се покажа пред хората, направи нещо заради мене.“ Тази гайда все си мърмори. А това агне ще каже: „Пусни ме на свобода, аз ще си паса трева, ще си подишам.“ А пък тази гайда току се моли и казва: „Я, ме понадуй малко, за да се покажа пред хората, че мога да свиря.“

Кое състояние е по-хубаво? Овца ли да бъдеш или гайда? Някой казва: „Аз от себе си нищо не мога да мисля, но както Духът ме учи!“ Значи е една гайда. Кое състояние е по-хубаво? Една гайда е гайда, само когато може да служи за някои сватби, на някои угощения, но когато дойде до работа, до писане, до оране, гайдата нищо не може да направи. Гайдата, това е един човешки свят. Човекът е одрал кожата на агнето и е направил гайда. Тури едно врачило. Някой път ние свирим като гайда, имаме си някакъв морал, някакво разбиране. Това е човешко разбиране. Това е един процес, който,

като дойде до някъде ти казваш: „Не го зная.“ Ти трябва да държиш другия процес – Божествения. Той не прилича вече на гайдата.

Та най-първо, трябва да изучавате ония две сили, които действуват в света и изменят състоянието на човека. Колективното съзнание на всички същества има сила да измени вашето съзнание. И съзнанието на Бога, Духът на Бога и Той управлява. Както вашето съзнание въздействува на всички същества, така и колективното съзнание на всички същества въздействува върху вас. И ако не разбирате този закон, ще се родят мъчнотии. Колективното съзнание на всички същества може да измени нашето съзнание и направлението на вашия път и да ви тикне в един път, който вие не искате.

Сега вие се спирате върху въпроса. Казвам, така е. Казваш: „Защо тъче?“ – Казвам, тъче! Кой от вас не знае защо тъче? Само умният човек може да пита. Ако Бог ви запита сега, какво ще Му отговорите? Когато се [си] намирате път в един период на страдание, то по-напредналите същества и Бог ви спират и почват да ви запитват: „Къде отивате?“ Вие казвате: „Да порасна и да стана голям, богат човек.“ Като пораснеш и станеш богат човек, какво от това? Ако едно същество е едно малко магаре и стане голямо магаре, каква е разликата? Малкото магаре, господарят малко ще товари, а пък голямото магаре ще го товари много. Ако ти имаш знание и знаеш защо ти е това знание, в какво положение ще се намериш? Ти имаш морал, любов и казваш: „Нека получа голямата любов, голямото вдъхновение. Аз имам сега малко вдъхновение. Като дойде голямото вдъхновение, тогава ще почна да работя.“ Питам, практично ли е да чакаш голямото вдъхновение? Каква е разликата между онзи, който много ви обича и онзи, който малко ви обича. Ако вие не оцените Божията Любов, какво сте разбрали? Тя е най-голямата любов.

Всички вие очаквате някое вдъхновение, някоя голяма Любов и пр. Някои от вас сте почнали да губите това, което имате. Вие, обичните чада на Бога, сте се прегърбили от голямата Любов на Бога. И всичките хора, остаряват от голямата Любов. И действително, хората от Любовта остаряват. Любовта състарява хората. Тя донася тревоги, тревоги. Че кой от вас, като се е влюбил е видял щастливи дни. Родиш едно дете и постоянно тревоги – да не му излезат очите, да не го заболи корема, да успява в училището и пр. Каква философия има в това. След това ще станеш религиозен човек. Ще почнеш да се безпокоиш: „Какво е отношението на Господа към мене, дали съм добър човек или не. Ами ако не мога да влеза в рая, ами ако ме срещне някой дявол, ами ако ме срещне някоя жена. Ако ме срещне един човек и ме хване за гушата?“

Че ако те срещне една жена, какво лошо има в това. Ти казваш: „Лоши са жените.“ Срещне те някой мъж, ти казваш: „Лоши са мъжете.“ Срещне те търговец, казваш: „Лоши са и търговците.“ Казваш за някого: „Да се пазиш от този човек, то е цял дявол.“ Едно неразбиране има в света. В какво седи злото? Някой казва: „Аз сега не го разбирам, но в бъдеще, ще го разбера.“ Ти и в бъдеще няма да го разбираш. В бъдеще ще разбереш, че много работи не си разбрал. По този път, по който се върви, нищо не се разбира. Ти ще разбереш до известно време и после ще почне обратният процес. От сутринта, като изгрее слънцето, до обед – това е зенита на твоето разбиране. И после слънцето, като залезе, ти ще разбираш толкова, колкото и когато слънцето е изгрявало. Колкото е влязло, толкова е и изтекло. При изгрева на слънцето, нещо от Божията Любов е влязло в тебе, но като е залязло слънцето, пак е излязло навън.

Вие не можете да задържите Любовта. Всичката погрешка е, че вие искате да я задържите. Не можете. Светлината, не можете да я задържите. Любовта не е нещо, което може да се задържи. Там се счупват главите на всички хора. Вие искате да задържите Любовта. Искате да я примамите с нещо. С нищо не можете да я примамите. В Писанието е казано, че единственото нещо, в което можете да привлечете вниманието на Любовта, това е Истината. За Бога се казва, че Той е възлюбил Истината, която е в човека. Истината, това представя нашата душа, това което е излязло от Бога. Тая Божествена частица, това в което не можем да се изменим, него Бог обича в нас, а пък другите неща, които сме натрупали наоколо, нашите дрехи, нашите къщи, нашето знание, като ги погледне Бог, Той ги гледа като забавление, като наши играчки. Те не важат за Него. Тези играчки Той ги оставя за наша сметка, а пък това което Го интересува, то е душата ни. Единственото нещо, което е ценно в човека, това е неговата душа. И ако вие не обръщате внимание на вашата душа, тогава на какво ще обърнете внимание. Ако вие не познавате своята душа, как ще познавате душата на другите хора. Ако вие не можете да обичате душата си, тогава как ще можете да обичате другите хора? Кое можете да обичате в другите хора? – Душата им. А пък всичко друго, което обичате в човека, вие обичате дрехите му. Ако разглеждат сегашния свят, целия свят, съвременния строй, той от единия край до другия край е едно насилие. Мълчаливо насилие има навсякъде. Какво ще ми разправяте на мене. Насилие има не само между хората, аз съм наблюдавал тревите. Някой ми казва: „Каква е хубава природата, колко е красива зелената трева, колко е велик Божият Свят!“ Аз гледам с увеличително стъкло, с лупа, две животинки, как са се хванали за гушата. Едното от тях прегризва другото и обратно. Има мъчения там. Мъчат се, карат се, делят нещо. Има две дупки: едното е на едната дупка, а другото е на другата дупка. Малко е разстоянието между тях и се карат.

Ние казваме: „Колко велик е направил Господ светът!“ Казваме: „Колко велико е направил Бог човека!“ Например, величието на човешкото лице, къде е? Виждам, лицето му е потъмняло, устата му са побледнели, очите му са потъмнели. Къде е величието на човека? То е сам[о] в онзи момент, когато ти дойдеш в изпитание и не се поколебаеш, при всичките мъчнотии остане нещо постоянно в тебе. Това е човека, а не това, което ти си мислиш. Когато дойдеш в някое голямо изпитание и не се разклатиш, това е ценното в човека. Не всички цветове, които са цъфнали и плодове, които са вързали, но онзи плод, който остане, то[й] е важния. Хиляди плодове може да има, но остават от тях няколко плода. Те са най-важни. Всеки един от вас може да говори, че у хората има лошо. Хубаво, съгласен съм, аз съм на същото мнение. След като сме лоши, какво трябва да правим? Какво трябва да разбираме под думите „лош човек“? Определете ми сега вие, какво разбирате под „лош човек“. Конкретно да се каже, че да нямаме нужда от второ определение. Всеки човек, който не постъпва така, както ние мислим, той е лош човек. Вървя си аз по пътя. Този човек ме блъска и аз казвам, че той е лош човек. Ако той се отбие на ляво или на дясно, аз го мисля за добър. И вие може да бъдете лоши за него и той може да бъде лош за вас. Кой човек е добър? Всеки човек, който мисли както нас и върши това, което ние искаме, той е добър човек. Това е поне практическата мъдрост в света. Това е морала сега. Хората говорят за един морал, а пък постъпват по друг морал.

В съвременното законодателство казват: „Защо не си изпълнил закона?“ Ти можеш да вярваш в Бога, можеш да го обичаш, но съдията казва: „Твоята Любов към Бога не е важна. Тук, по закона не си постъпил.“ Осъжда те съдията. Въпреки, че имаш Любов към Бога, съдията те осъжда на една седмица затвор. Понеже не си постъпил така, както съдията иска, затова те осъждат. Стражарят ще те изругае, ако не постъпваш така, както той иска, ако не мислиш както стражаря. Ако синът не постъпва, както бащата мисли и иска, баща му веднага ще го смъмри.

Но и това знание не може да ви помогне. Кое е онова, което може да ни помогне. Ще ви приведа един анекдот: Имало един владетел, богаташ. Той бил човек на разнообразието. Всички му пишели, той все писма получавал: „Многоуважаеми Господине, като тебе друг няма, ти си най-добрия човек, най-благодетелния човек. Само ти може да ми помогнеш, да ми отпуснеш една малка сумица.“ Все така му пишели. Той, като разглеждал писмата, никому нищо не давал и писал едно обявление – всякога, когато искат от него, писмата да не му ги пишат по един и същи начин, но да му пишат така, че писмата да му се нравят. „Ако писмото ми допадне, ще дам нещо, но на еднообразните писма не отговарям.“ Чудят се хората, всички пишат, пишат и никому не отговаря. Един му пише така:

„Господине, не зная как да ти пиша. Но имам два цирея, които са излезли на телото ми. Пари ми трябват, две превръзки ми трябват. Няма ли някоя малка дрипа, две дрипички ми пратете с вашия слуга да си туря на цирея." Онзи, веднага изважда две банкноти, туря ги в плик, изпраща ги и казва: „Братко, изпращам ти две дрипи. Ако можеш да ги употребиш, добре. Ако има нужда, мога да направя още и други някои дрипи." Другият пише второ писмо: „Не се уреждат работите. Освен тези два цирея, на другия крак излезе още един голям цирей. Трябва по голяма дрипа." Богатият турил една голяма банкнота и му праща. Онзи му пише пак: „Не зная, намирам се в чудо, краста излезе на голямо пространство. Иска се много по-голяма дрипа." И така, след като пращал богатият дрипите, най-после онзи човек: „Много ти благодаря, но понеже съм облечен само с дрипи, та не зная как да се освободя, но мисля да отида на баня. Няма ли да ми дадеш някоя хавлия." Онзи му писал: „Радвам се, че имаш нужда от една хавлия, но като излезеш от банята, с хавлията ще дойдеш при мене."

Всичко това трябва да се преведе. Това е иносказателно. Нещата трябва да се преведат. Ние седим в един изкуствен живот и представяме си скърбите, колко са големи. Казваш: „Много съм скръбен." А пък това не е така. Няма никаква голяма скръб. Това е една малка скръб. Ние не сме се научили да говорим истината. Аз съм правил психологически наблюдения, на най-големите скърби причината е много малка. Тази причина се поляризира, тя се показва, че е много голяма, а пък е много малка. Отхвърли я от душата си. И церът е много лесен. Дойде ти някое голямо нещастие. Ти кажи: „Бог е направил света, Той ще се погрижи за мене и аз ще се погрижа."

Сега същественото не е в гледането на нещата. Единственото нещо, което може да ти помогне, онази сила, която ти е необходима, ще получиш, после светлината и всички други неща, работят в съгласие за тебе.

Та казвам, малкото благо, което Бог ни е дал, трябва да го използуваме всеки ден. Ако ти очакваш пълни хамбари, знания, сила, както живеят ангелите, ти ще изгубиш напразно целия си живот. Той иска да стане голям, мисли за бъдещето, мисли какъв светия ще стане, колко голям ще стане, дали ще стане учител и пр. Най-първо използувай живота така, както е във вас, използувай най-малките условия на живота или подкрепявайте във вас свещените мисли. Всеки един от вас има по една свещена мисъл. Подкрепявайте я.

Заболи ви крака. Ти казваш: „Като ми оздрави крака, ще повярвам в Господа." Колко пъти е болял кракът ти и е оздравявал и не си повярвал? Сега ще стане същото. И как ще докажеш, че те боли кракът. Вие не сте

проучавали произхода на болестта. Някоя болест, която имате, може да не е ваша. Причината може да е далечна, причината може да е в Америка. Може би някой в Америка е болен и по симпатия вие сте свързани с него. И понеже го боли и тебе те боли.

Та ние се намираме в следното положение. Във Варненско един обичал да вади зъби. Бил голям майстор във ваденето на зъбите. Идва в селото един бей. Жена му заболява от зъб. Този българин ѝ изважда зъба. Беят я обичал. Седи беят долу, а жена му е горе. Онзи турил клещите и жената вика горе, а беят вика долу. На беят не му вадят зъб. Тя вика горе, а той долу. Та и вие сега. Някому вадят зъб, а пък вие викате, пъшкате. Има страдания по симпатия. Прибоде те нещо по гърдите, а пък това не реално. Това е чувствуване на една мисъл, която иде по отражение. Та най-първо, ние трябва да се избавим от илюзиите на живота. Мине ти някоя мисъл: „Ако ми се счупи кракът може да стане това, онова с мене." На ден хиляди такива мисли могат да дойдат. Всичко това може да стане, ако го допущаш, но ако не го допущаш, няма да стане.

Та казвам, престанете да допущате нещата. Вие всинца ги допущате и всички, като седите, мислите по кой начин Новото Учение ще прогресира в света. Мислите дали пътя, по който вървите е прав или не; мислите, след колко години Царството Божие ще се установи. Вие си мислите на земята тук да дойде Царството Божие. Като деца си мислите. При сегашните условия Царството Божие не може да дойде на земята. Царството Божие не е далеч. Ние се ползуваме от Царството Божие. Един ден ние ще отидем там. Някои от вас ще ви занесат с колесница, а някои ще отидат пеш. Но щом почват да приказват за онзи свят, на вас почва да ви хапи на кожата. Вие казвате: „Една сестра замина, един брат замина." Заминалите членове на Братството, къде отидоха, къде са? Че те са тук между вас, насядали са тук. Какво ще кажете? Те седят и се смеят и казват: „Пак сме тук!" Те едно време имаха свои собствени къщи, а пък сега ходят като наематели. Всичко си изпродадоха и всеки си взел под наем една малка стаичка. Във време на лекция иде тук и после пак си заминава.

Да кажем, че ти мислиш за някого. Той е дошъл. И често ще забележите, че когато дойде един брат от другия свят, ако влезе в едно тяло, ако влезе в някой друг брат, то последният заприличва малко на онзи. Огънат се малко ушите му, изменя[т] се малко очите му. Щом го напусне заминалият, лицето на този брат взема пак стария вид. Та най-първо, вие трябва да отличавате вашите състояния. Дали сте вие. Да отчитате всеки ден, кога човек е сам и кога не е. Не мислете, че това е нещо лошо. Ще бъдем израз. Ако един малък прозорец е израз само на малка светлина, ако стане голям прозорец, през него ще влезе много светлина. Тогава къде

е прегрешението?

Законът е: Знанието, което иде от Бога, Божествената светлина да стане достояние на нашите души. Колкото е по-голяма светлината, толкова е по-добре. Но ние се страхуваме, че ако влезе много светлина, ще изгубим своята обстановка. Толкова светлина трябва да имате, колкото е необходимо за дадения случай. И в Любовта е същия закон. Някой път вие желаете повече любов, отколкото ви трябва. И любовта, някой път, може да бъде непоносима. Толкова любов да има, колкото може да ви причинява радост. А пък, във всеки един момент, Любовта ще приижда и ще оставя пред вас повече от видимия свят. Не е необходимо да видите всички цъфнали цветя. Ще видиш едно цвете и ще се зарадваш, ще видиш друго цвете и т.н. Ще видиш една река, втора река, трета река и т.н. Последователно, като отивате от предмет на предмет, вие ще опитвате проявите на света.

Вие си мислите за един брат, за една сестра и очаквате да срещнете някой светия. Че вие между светии ходите тук. Че светиите най-първо нямат време да ви викат на гости. Като видите един светия, какво ще се ползувате. И във вашия ум какви са светиите, как си ги представяте тях. Както в църквата ли са написани? Светиите са винаги весели, добре разположени. Светията няма тревога. Той е весел. Като те срещне светията, ти казваш: „Загазихме!“ Той казва: „Никак не си загазил. По много добър път вървиш.“ Ти му казваш: „Обзел ме е дяволът.“ Светията ще ти каже: „Той, дяволът сам се е оплел.“

В света съществува един закон. Той е следующия: Дяволът се отличава по това: Във всичките капани, които дяволът прави, той гледа да тикне тебе, а той да остане вън от капана. Ти ядеш, хапката в капана, тебе ще те съдят, ще те затворят, а той избягва. Та като уповаваш на Бога, то като се изложиш на известно изкушение и Господ ви хване в капана и тебе и дявола и тогава ти си се избавил от злото, ти ще се освободиш от дявола. И веднага дявола хванат, то всичките ви работи ще се оправят и в търговия и пр. И ако работите ви не вървят, дяволът не се е хванал във вашия капан. Ти казваш: „Аз съм лош човек.“ Не се е хванал в капана дяволът с тебе заедно. Казваш: „Не ми върви.“ Не се е хванал дяволът в капана. Щом се хване в капана, ще ти върви вече.

Носете тогава една детинска вяра: Бог е, Който царува. Каквото и да стане в света, обръщайте си ума към Бога. Боли те нещо, спри се и кажи си: „За добро е това. Аз не го знам, но е за добро.“ Някой ще каже: „Но как е за добро!“ – Ти не го знаеш, но е за добро. И да не е за добро, ти кажи: „За добро е.“ Докато те мами дяволът, и ти го мами. Той иска да те бутне в

капана. Хвани го за ръката, вкарай го в капана и кажи: „И двама сме вътре.“ А пък вие сега искате всякога ., не зная как да кажа, ние много обичаме дяволът. След като се хване в капана, ние от голяма обич, отворим вратата от капана и казваме: „Хайде, ти си върви, а пък аз ще остана за тебе.“ Много сме щедри. Дяволът ти казва: „Много ти благодаря.“ И си заминава.

Изобщо правилото е: Нито един дявол в света, не е хванат в капана. Все се хващат хората. Не отваряй капана и не пущай дявола! Кажи му: „Много те обичам. Като те хванах, по-любовно ще се поразговорим, тук в капана.“ Аз виждам сега, вашите дяволи се смеят, но аз имам един дявол, който постоянно плаче. Вашите се смеят, а пък моят дявол плаче. Та често, моят дявол ми казва: „Виж онези дяволи как се радват, а пък аз плача постоянно.“ Аз казвам: „Те се радват, а пък ти ще плачеш.“ Нека да поплаче малко и вашият дявол. Докато вашият дявол се радва, вие ще плачете. Когато дяволът почне да плаче, вие ще се радвате. По-добре е да си замените ролите: той да плаче, а вие да се радвате. Сега ви желая дяволът да плаче, а вие да се радвате.

Отче наш

30 лекция на Общия окултен клас
18 април 1934г. София, Изгрев

1934_04_20 Опорна точка в живота

ОПОРНА ТОЧКА В ЖИВОТА

„Добрата молитва "
Тема за идния път: „Добрите и слабите страни на сегашната култура."

Ще говоря върху опорната точка на живота.

За да се постигне каква и да е фигура, трябва да има каква и да е опорна точка, изходна точка. Това е по отношение на физическия живот, който представя външната страна на живота. Опорна точка има в съзнателния живот. Мнозина от вас, ако претърпявате крахове някой път, това се дължи на нямане на опорна точка. Опорна точка може да бъде домът. Опорна точка може да бъде религията. Опорна точка може да бъде националността. Опорна точка може да бъде богатството. Опорна точка може да бъде силата. Опорна точка може да бъде знанието. Това са опорни точки, на които човек може в даден случай да разчита. Не е лошо. Сега една опорна точка какво може да ви даде? Какво може да ви даде домът? Много може да ви даде, но не всичко. Какво може да и даде един народ? Много може да ви даде, но не всичко. Богатството може да ви даде много работи, но не всичко. Какво може да ви даде силата? Много работи, но не всичко.

Та казвам: Някой път вие идвате до едно вътрешно противоречие и не му знаете произхода. Богатият ще дойде в противоречие със сиромашията. Силният ще дойде в противоречие със своята слабост, с безсилието си. Някой път човек може да дойде в противоречие, като изгуби своята опорна точка в дома. Някой път се скараш с баща си, с майка си, усещаш се в едно непоносимо състояние и не знаеш как да се справиш с това. Как ще се справите тогава? Интересно е как ще се справите. Онази, научната, съзнателната страна е необходима при съграждането. Има един живот, при който човек строи нещо. Вие няма да останете в това положение, в което сега се намирате. Вие сте като пътниците. Сегашните ваши възгледи за живота ще се изменят. Много работи ще се изменят. Един ден вие ще мислите, че това, което сега сте мислили, е било много глупаво, че сте били много глупави. Тогава, когато мислите така, и тогава ще бъдете толкова глупави, колкото сега. Едно дете може да мисли, че като стане на 21 години, може да каже: „Едно време бях дете." Той си мисли каква работа може да свърши тогава. Но по отношение на много работи този, възрастният, е толкова слаб, колкото и детето. Разбира се, вие ще предпочетете да бъдете на 21 години, отколкото на 5 години. Кои са съображенията? Много може да се предполага. Има известни практически

съображения. С малкото нищо не може да направите. С многото все таки ще направите нещо.

Та казвам: Всякога при опорните точки идва групировка на човешкото съзнание. Вие трябва да знаете кога, къде и как да групирате и направлявате вашето съзнание. Някой път вие мислите, че може много да направите, а при други условия със същото съзнание може нищо да не направите. Лятно време, при 30 градуса топлина, може много да направите, а пък зимно време, при 50 градуса студ, какво може да направите? Ще ви измръзнат ръцете, ще имате неразположение, ще се вкоченят ръцете ви. Лятно време ръкавиците не са ви потребни, те са лукс, но зимно време са потребни, ще ги търсите. Това, което е непотребно лятно време, зимно време става потребно. Но понеже вашият ум сега е ангажиран с известни идеи, вашето съзнание е така ангажирано, както съзнанието на някоя пчела, която влиза в някой цвят. Всичкото й съзнание е в този цвят. За нищо друго не мисли. Иска да събере колкото мед има и да си излезе. Какво ще бъде времето, че ще стане промяна с времето, т тази пчела е безразлично. Тя иска да изкара от този цвят някои блага. Е, добре, от сегашното положение на живота вие какво искате да извадите? Вашето положение сега прилича на една пчела в цвят, искате всичко да извадите.

Колко мед може да извадите? За пример гадатели много често могат да предскажат бъдещето на другите, но даже онези, които предсказват много точно, не могат да предскажат своето бъдеще. Гадателите предсказват толкова точно, колкото астрономите изчисляват точното разстояние от Слънцето до Земята. Точно изчисляват и едни казват, че това разстояние е 92 милиона мили, а други казват, че е 93 милиона. Каква точност има тук. При един милион мили разлика? Гадателят казва: „От тебе ще излезе голям поет." Какъв голям поет? И в какво седи това, че е написал няколко стихотворения? И какво е свършил? И след това казва: „Един гадател ми предсказа, че ще направя нещо поетично." Понеже всички сте поети. Има известна област, през която човек минава. Поезията е във времето, когато цветята цъфтят и пъпките на листата се развиват. Тогава изобщо има поезия. Та опишете това състояние. Кои са опорните точки в поезията? Какви правила спазва поетът? Като вземе едно съотношение, например „планина висока, долина дълбока". Направете сега от тези изрази поетично изречение. Колкото планината е висока, толкова и долината ще бъде дълбока. Някой ако ви говори това, вие ще се усмихнете. Може да кажете: „Защо при високата планина се е наместила дълбоката долина?" Защото от високата планина слиза водата, а пък долината, понеже е жадна, се нуждае от тази вода. Поетично може да опишете това. Коя ще бъде най-хубавата форма? Но под красивите планини седят красиви долини. И още какво може да се каже? Умът на човека планина ли е или

долина? (Планина.) Така е. А долината какво е? (Чувство.) По какво може да се познае една опорна точка? Често се употребяват лостовете. Имате някой предмет, някой камък, не може да го вдигнете. Той има по-голяма сила, отколкото вашата сила, по-тежък е в дадения случай. Вие туряте онази опорна точка и с този лост повдигате камъка и го търкаляте. Опорната точка е точката, на която може да наместите лоста и да си послужите. Имате една голяма мъчнотия, не може да я дигнете. Това е камък. Трябва да има една опорна точка, за да турите лоста и да премахнете този камък. За пример коя е опорната точка на парите? На богатството коя е опорната точка? Опорната точка на честността каква е? Или на добродетелта каква е опорната точка. Или на разумния живот коя е опорната точка? Коя е опорната точка на любовта? Любовта и тя си има опорна точка. Всяко нещо си има опорна точка и ние изхождаме от сегашния живот.

По отношение на абсолютното като едно цяло може да изведем изречението, че на абсолютното центърът е навсякъде и никъде. Така беше формулата. Вечността се представя като една сфера, на която центърът е навсякъде и никъде. Значи много центрове има, много опорни точки има (фиг. 1).

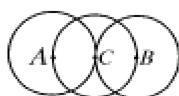

Фиг. 1

Идеята като че ли е малко смътна. Не е смътна, но тя е извън нашето съзнание. За пример вие може да си представите една фигура от петото измерение. Като дойдем до точката, линията, тялото, лесно е, но извън третото измерение не може да си представим тялото. По какво се отличават един умен човек и един глупав човек? Умният има опорна точка, а пък глупавият няма. Разликата седи в това. Единият е умен, понеже има опорна точка, а пък другият е глупав, понеже няма. Добрият има опорна точка, а пък онзи няма. Всички хора с отрицателни качества са без опорни точки. Вследствие на това те ще срещнат в живота си най-големи мъчнотии, които не могат да преодолеят. От тях много не може да се очаква. Има някои семена, които израстват и после изсъхват. Нямат в себе си достатъчно сила, за да се развият.

Когато дойде до личния живот на човека, всякога ще трябва да се справяш и да работиш върху най-силните страни в себе си. Не се спирайте върху слабите си страни. Всякога се стремете да работите върху най-силните си страни. Вземете идеята за Бога. Тази идея, колкото и да се е говорило за

нея, не е ясна. За пример ние казваме, че трябва да вярваме в Бога. Защо? Ако казвам, че трябва да вярвам на въздуха или на жилището, защото са необходимост, или трябва да вярвам на земята, понеже тя е една необходимост, не може да не вярваш. На земята израстват растения. Земята изглежда неорганизирана и ние мислим, че седим по-високо, отколкото земята, и мислим, че сме най-умните същества. Сега откъде иде тази идея у човека? Има известни неща на земята, горната част на земята. Това, което ние считаме, че не е организирано, това са останки на известни същества, които са живели. Така и в човешкия живот има известни наслоявания. Човек трябва да махне тия наслоявания.

Опорната точка в дадения случай ние трябва да считаме, че е човешкият ум, сърце и човешката воля. Да допуснем, че някой път вие се обезсърчите. Обезсърчени сте. На какво се дължи известно ваше обезсърчение? Вие казвате: „Аз нищо няма да постигна в живота си." Онези, които постигат, и онези, които не постигат, по какво се отличават? И умният, и глупавият умират. По какво се отличават? Единия го погребват с чест, а другия - просто. Каква разлика има? Че единият умира като праведен, а другият умира като глупав. Мислите ли, че природата ще ги посрещне и двамата еднакво. Бащата има глупав син и друг син - умен. Бащата ги посреща и двамата, но какво ще бъде отношението на бащата към двамата? Бащата, като посрещне глупавия, няма да му каже нищо. Ще каже: „Глупав е." А като погледне умния син, бащата е доволен, че синът му е умен. Питам, когато вие се обезсърчите, умен ли сте. Някой, като се обезсърчи, мисли, че е учен. Глупавите хора се мислят за много умни, а пък умните хора се мислят за много глупави. Някой, като поумнее, почне да се мисли за много глупав, а който оглупее, почва да се мисли за много умен. Нали сте били в класовете? В 1, 2, 3, 4, 5 клас. Толкова поумнявате, че разрешавате почти всички въпроси. Но като влезете в университета, почвате да казвате: „Едно време бях по-умен, сега почнах да оглупявам." В четвърти клас мислех по-здраво. Това е сега на лична база. От какво произтича обезсърчението на човека? Обезсърчението всякога се дължи, когато някой чужд елемент, нещо чуждо се е вмъкнало в съзнанието. Това не е твое. И когато се намести, всякога чувстваш едно обезсърчение. Например влиза малка прашинка в окото, но така може да възпали окото, че искаш да свършиш работа и казваш: „Тази работа няма да я свърша." Аз имах един такъв случай с един наш хазяин в Юндола. Той беше неразположен към нас, но един ден в чарка влиза една малка тресчица в окото му. Подуло се окото му и ще идва в София да му направят операция, да му извадят тресчицата. Аз казах: Ще направим един опит. Седнете на стона. Хващам горната част на клепача, обръщам клепача и изваждам тази малка тресчица. Казвам: Ще намажеш малко с дървено масло. На втория ден окото оздравя. Оттам насетне човекът се измени, беше на наше разположение. Каквото искахме,

даваше. Като му извадих тази малка прашинка от окото, всички бяха разположени към нас, на нашите услуги. Малка причина в окото. Трябва да бъдете умни в малките случаи. Малките прашинки, които влизат, да имате един начин за изваждането им. Какво ви коства да хванете горната част на клепача и да извадите дъсчицата? Или какво ви коства на вас, че ви влезе една прашинка в ума, че не ви обичат? Виждал съм в някои къщи, в сина или в дъщерята е влязла идеята, че бащата или майката не ги обича. И казва: „Към онзи брат или сестра бащата е разположен, но спрямо мене - не." Той гледа мрачно. Каквото и да му разправят е недоволен, понеже тази идея седи в него. Тази идея си има психически произход. Често и вие страдате така. Влязла е някаква идея в ума ти или казваш: „Забравил ме е Господ." Ти си учил, но твоят ум е бил разделен. Нямал си опорна точка. Много работи са отнемали силата на твоя ум. Когато е пропукано човешкото съзнание, човек не може да учи.

Ще ви приведа един пример. Един от видните професори в Европа преподавал много добре лекциите си. Всичките студенти били доволни. Един ден забелязали, че мислите на този професор не са така свързани. Това ставало, когато една студентка влизала в университета и тогава мислите ставали несвързани, а когато я нямало, професорът говорил много добре. Когато присъствувала тя, неговата мисъл ставала несвързана. Студентите казали: „Ще турим някой да я изпъди. Тази студентка има някаква магическа сила." Питам: Има ли някакво съотношение между тази студентка и лекциите на професора? Може би е имала някаква изключителна черта и професорът, като разсъждавал за нейната форма, за някои философски работи, разделяло се е неговото съзнание. Тогава се е изгубил предметът, понеже имал два предмета в ума си. И предметът за студентката е по-силен, отколкото предметът на лекцията.

Все таки във вашият клас ще влезе някоя студентка. Виновата ли е тя, че е влязла? Не. Тя иска да научи нещо, но че умът, съзнанието на този знаменит професор може да се раздвои, това е друг въпрос. Често във вашия ум навлизат посторонни мисли, които пропукват съзнанието и вие губите своята мисъл. Мога да ви приведа много мисли, но понеже времето е късо, няма да го направя. Едно от правилата е: Не допускайте чужди предмети в съзнанието си. Никога, по никой начин. Съзнанието на човека, това е светая светих. Там трябва на влезе всичко възвишено и благородно. Бъдете строги в това. Трябва да има там един вестибюл и там да ги спирате. Един учен човек допуснал в себе си една чужда идея, че трябва да стане богат. Ако допусне тази идея, той и ще изгуби всичките възможности. Понеже най-богатите хора не са най-учените хора. Богатството е едно условие за учения човек. Но и учението е условие за богатия. Богатството е едно условие, то е един резултат от човешката

дейност. Човек е създал богатството. Човек е създал парите и той сега се влияе от парите. Ние мислим, че тези пари всичко могат да направят за нас. Много малко могат да направят за нас. Ти като умираш, парите не могат да те спасят. За да се избавиш от смъртта, само толкоз се изисква - да си обърнеш горния клепач. Много хора умират, по причина че имат голямо разстройство между трите центъра. Хората умират, когато си разстройват отношенията между ума, сърцето и волята. А щом се наруши това, тогава човек рискува да изгуби живота си. Пълното здраве на човека зависи от кооперирането на тези три центъра. Когато умът, сърцето и волята действуват в една и съща посока, помагат си. Тогава човек може да успява. Често пъти вие казвате някои неща, които не са ваши чувства. Тогава губите една трета от вашата сила. Ще отслабне вашата воля и загубвате две трети, тогава остава вашия ум. Какво може да направите с една трета? Умът ви трябва да има една опорна точка. После сърцето ви трябва да има опорна точка и волята ви трябва да има опорна точка. Всички едновременно трябва да действуват в една и съща посока за това, което вие желаете. И вашето желание трябва да бъде строго определено. Това, което искате да постигнете, трябва да заслужава онези жертви, които ще направите.

Струва ли си цял живот човек да работи, само за да купи един костюм, дрехи? 30 - 40 години да работи за това? Струва ли си 30 - 40 години човек да работи и да спечели пари, да направи една хубава къща и да умре или с тези пари да купи хубава цигулка и да умре? И да остави цигулката. От всички ваши желания, които имате, някои са съществени, но някои не са съществени. Има чужди желания, оставете ги във вестибюла отвън, а пък съществените желания, съществените мисли ги оставете вътре в съзнанието. Когато Мойсей казва: „Не пожелай", той подразбира всички онези чужди работи и те освен че няма да допринесат, но ще раздвоят съзнанието ви. Да допуснем, че вие сте един студент и искате да следвате. Аз ви казвам, че след 10 години ще стане такова голямо земетресение, че всичкият този град ще бъде пометен. Тази идея може да се загнезди така в съзнанието ви и може да кажете: „Защо да уча аз? Ще се свърши светът. Няма защо да учим." Това са лъжливи работи. Ще стане земетресение, така е. Ще се смъкнат всички къщи, и това може да стане. Може и да не стане, това са чужди идеи. Кажи си: „Понеже аз съм дошъл на земята, аз зная, че ще свърша нещо. Няма какво да ми разправят. От мене ще стане точно това, за което съм пратен." Какво може да стане от една ябълчена семка? - Една ябълка. Какво може да стане от една крушева семка? - Една круша. Какво може да стане от един трън? - Трън.

Какво има да се обезсърчавате? Това, което е вложено във вас, ще стане. И ако вие сте верни на него, то ще стане. Ако не сте верни, то само ще

закъсняват работите, нищо повече. Тази година ще се отложи, идущата година ще се отложи и може би след 15 - 20 години ще стане. От това отлагане у вас се образува известно недоволство. Ще станете на 45 години, на 65 години, на 85 години, на 120 години и ще ви подпишат паспорта, ще си дигнете всичкия багаж от земята и ще си заминете.

Според мен ето в какво седи същността на нещата. Представете си, че ви поканват на едно угощение, но само да помиришете яденето и да си излезете, да си излезете само с възпоминанието на мириса. Или само да видите цветята, с които е украсен салонът, и да си отидете от вечерята. Кое е същественото в една вечеря? -Да ядете. Кое е същественото в знанието? - Знанието трябва да се превърне в сила. Силата в какво трябва да се превърне? В действие. А в действието трябва да има някакъв резултат. Докато човешкият ум, сърце и воля работят за човешката душа и за човешкия дух, това е нормалното състояние. Две неща трябва да седят в ума ви. Каквото и верую да имате, сега същественото кое е? Може да имате едно верую. Винаги вашият дух, вашата душа да ви бъдат като идеал, за който умът ви, сърцето ви и волята ви трябва да работят. Някой казва: „Аз ще работя за повдигането на моя дух." Ти не може да работиш за повдигането на твоя дух и на твоята душа. Въпросът не е там. Човешкият ум, сърце и воля могат да имат значение, когато работят за човешката душа и човешкия дух. Това е важното за тебе. Ти ще опиташ благата. Всеки един от вас трябва да работи за своя дух и за своята душа. Това е един идеал, който трябва да имате, и тогава и знанието и всички тези условия, са спомагателни вече.

„Отче наш "

27 лекция от Учителя, държана на
20 април 1934 г., София, Изгрев.

1934_04_22 Три възгледа
неделна беседа

ТРИ ВЪЗГЛЕДА

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще взема само няколко стиха от първата глава на пророк Захария. Които се интересуват, може да прочетат цялата глава. Пророците изискват особено разбиране, както съвременните наши научни книги. (Учителят прочете от 7-и до 11-и стих включително.)

„Духът Божи“

Обикновено какво може да се намери между червените, пъстрите и белите коне? Те мязат на съвременните термини: субстанционално, есенционално, кардинално, максимално, минимално. Човек се намира на Земята, в един свят, с който не е добре ориентиран. Съвременните хора мислят, че те са добре ориентирани спрямо природата. То е погрешно схващане. Резултатите показват, че хората не са ориентирани със законите на природата. Цялата човешка история показва за онова разнебитено състояние, за онези постоянни промени, които стават в обществения строй. Има нещо, което куца. Туй, което куца, се обяснява по разни начини, но и досега е недоизяснено. Тъй, както го обясняват хората, те не могат да го обяснят никога. Сиромаха богат не можеш да направиш. Глупавия умен не може да направиш. Слабия силен не може да направиш. Туй е сегашното органическо състояние на човека.

Какъв е последующият въпрос, който занимава хората? Има три кардинални въпроса, или три състояния, които са най-важни за човека, за онзи човек, който иска да работи над себе си. То е светът на икономическите условия. Това е стомахът, това е физическият свят, реалният свят. Икономистите и досега разискват, имат разни теории, обясняват и може би още хиляди години ще го обясняват. То е резултат. Този резултат ще се обясни само след като се изучат причините. Втория свят аз го наричам свят на движение. То е свят на чувствата, на движението у човека. Човек трябва да диша. Както и да философстваш, трябва да дишаш, трябва да работиш. Не може да седиш в бездействие, не може да се откажеш. Щом се откажеш, смъртта ще ти бъде дял. И смъртта не е нищо друго освен наказание на човека, който се отказва да работи. Третият свят е най-възвишеният. Той е човешкият свят, или светът на мисълта.

Върху тези три свята има много писано. Ония преходни положения, които представят двата свята, съвременната наука никак не ги е докоснала. Не е обяснила връзките какви са между човешките мисли и човешките чувства и каква е връзката между човешката мисъл, човешкото чувство с човешката храна. Ние разрешаваме един социален въпрос, който сам по себе си – социалните въпроси в природата никога няма да се разрешат. Понеже хората не са компетентни да разрешат този социален въпрос. Този въпрос е на природата. Социалният въпрос е въпрос на природата. Но да оправят света тъй, както те мислят, не е тяхна работа. Следователно те са се нагърбили с въпрос, който не е по силите им. Аз считам, тъй, както един ученик, който постъпва в университета, иска да даде нова насока на този университет, да говорят всичките професори според неговото разбиране – това е нашето положение, така е и с нашето разбиране. Например хората се събират да решават, но те не знаят дали тази година ще бъде плодородна, дали годината ще бъде суха, дали ще има плодородие. Те решават: „Толкоз жито ще има." И за овощните плодове не знаят колко ще има.

Тогава всичките хора се спират и казват: „Разрешете вие социалните въпроси." Не, и ние оставяме на най-слабите хора да разрешат този въпрос. Питам: Онези, които оправят света, които съдят, оправили ли са го? Те са избесили милиони хора досега и светът не е оправен. Избили са милиони хора и светът не е оправен. Сега, туй не произтича от тяхното лошо желание. Има едно неразбиране в света.

Да ви приведа пример на неразбиране. Аз да ви приведа пример как се случи една социална несгода – така я наричам аз. Има във Варненско, в Горшинския Балкан, някой си българин създал една приказка преди 60–80 години. Гледа там една мечка с 5–6 мечета. Бръкне във водата, извади едно раче, даде на едното мече. Извади второ, трето – около десетина пъти едното мече все граби рачетата. Майка му ударила една плесница и търколило се мечето. Тя продължила да вади рачета за другите мечета. По едно време гледа, че мечето, което го възпитавала, отишло в другия свят. Взима го [на] ръце, вижда, че умряло и почва да реве.

Та, сегашните хора разрешават социалните въпроси като мечката. Като ударят едното, то умира. Другите три мечета да са живи. Този въпрос трябва да се засегне. Не че не е важен, но трябва да се засегне от едно положение, дето може да се реши. Тъй, както във физиката трябва да намерим опорната точка, за да поставим един лост. В света има 3 опорни точки. Съвременните хора не знаят къде е опорната точка на техния ум. Къде е опорната точка на техния ум малцина знаят. Някои не знаят къде е опорната точка на тяхното сърце. Някои не знаят къде е опорната точка на

тяхната физическа сила. Вследствие на това ние се възпитаваме в училищата, какви ли не положения, какви ли не системи и при това има една разбърканост в умствено отношение.

Гледате един момък, мяза на една кукла. Като стане на 21 година, пощуреe. Че момъкът го няма! Хайде да не казваме нищо за младите моми. Защото ми направиха една забележка: „Учителю, много говориш за младите моми и момци, вземаме да се плашим.“ Не са лоши младите. По-добри от младите моми и момци няма в света. И по-лоши от старите хора няма в света. Тогава аз задавам един въпрос. Туй е едно твърдение, тъй го казва, казвам: Как е възможно тези, най-добрите моми и момци, в които няма никаква лошавина, как е възможно да станат стари и да станат лоши? Те не бяха съвсем опасни. Старите станаха от младите. Откъде се пръкна тази лошавина?

Човек всякога става лош, когато има. Когато няма, хич не е лош. Дайте на човека пари, сила, власт, той ще стане лош. Отнемете му парите, силата, властта, ще стане кротичък като агне, като божия кравица. Всичко обещава: и църкви прави, и училища прави, на сиромаси помага. Но, добие ли богатство, сила и власт, той става старият дядо. Та, младият няма нищо още, затова е много добър; а старият, като забогатее, става лош. Аз тъй го обяснявам.

Туй е иносказателно, червените коне да дойдат. Туй са възгледи: червените, пъстрите и белите коне. Има главно 3 възгледа: възгледът на червените коне, възгледът на пъстрите коне и възгледът на белите коне. Червените коне, това са военните с шашките си. Казват: „Светът ще се оправи само с нож.“ Пъстрите, това са търговците, банкерите – оттук вземат, оттам вземат. Белите, това са набожните, религиозните хора. Те са в света, които ходят по цялата Земя. Като обикалят, видели, че е тиха. Тиха, докато не ходили да обикалят Земята. След като обиколили, видели, че Земята се е разбунтувала. Защо? Понеже тези, червените, намислили, казали: „Нож трябва.“ Пъстрите казали: „Оттук вземи, оттам вземи!“ Белите казват: „Ще вземеш, но гледай да е по закон, да не е грешно.“

Та, тези трите възгледа в света не могат да се спогодят. Ние с главата си служим на белите коне, с корема си служим на червените коне, а с гърдите си – на пъстрите коне. Три възгледа имаме. Тези 3 възгледа в нашия ум произвеждат 3 различни течения. Ако бялата светлина би се използувала в човешкия ум тъй както трябва, мозъкът би се поставил в нормално състояние. Но в сегашното състояние обикновено човешкият мозък приема много повече от червените лъчи на Слънцето и вследствие на това хората са много войнствени. И засега има толкова много набрана енергия в

мозъците на човеците, че тази енергия по някакъв начин може би в 10–15 години ще се изрази в някакъв магнетическа израз. Какво ще бъде, ще го видите. Прах ще се дигне.

Сега, въпросът, който аз поставям, е следният: Най-важното състояние в света е човечеството да преживее един временен живот на Земята. Защото, след като затворят някого в някой затвор, затворът не е идеал на човека. Може да излежава някакво наказание. Идеалът на човека е да излезе от затвора, да поживее на свобода. В тези времена, условията, в които ние се намираме, ние сме в затвора. А ние мислим, че сме свободни. Философите философстват, че има свобода. Аз бих желал да дойде някой да ми каже де е свободата. Нито бащите са свободни, нито майките са свободни, нито учителите са свободни, нито управляващите са свободни, никой не е свободен в света. При това проповядват свобода. Не трябва да считаме насилието за свобода. Свободата е един Божествен атрибут. Свободният човек е разрешил един от социалните въпроси, от най-важните въпроси. Той е разрешил въпроса за истината. Какво нещо е истината? Аз бих желал всички хора да бъдат свободни. Няма по-хубаво нещо от свободата. Целта на сегашния наш живот е свободата, това е истината. Средствата, с които ние трябва да работим, които трябва да ни помогнат, това е нашият ум, нашето сърце и нашата воля. В този път, в който вървим, ние не може да се домогнем до истината, до свободата, ако в нас постоянно не работи умът, ако в нас постоянно не работи сърцето и ако в нас постоянно не работи волята.

Сега, опорни точки трябва да има. Сега проповядваме идеята за Бога. Сега това е най-съществената хармонична опорна точка на всичкото битие. Чудно е по някой път, когато някой мисли за Бога. Ако ти може да мислиш за Бога, ти ще разрешиш всичките въпроси в света. След като ги разрешиш, ще знаеш как да работиш, животът ще се осмисли. Аз съм слушал хора, които не работят, но казват, че като познае човек Бога, ще се обърне на животно. Напротив, като не познава Бога, той се е обърнал на животно. Туй е едно неестествено разбиране за Бога. От един глупав баща не може да се роди един умен син и от една глупава майка не може да се роди една умна дъщеря. Този е законът, който съществува в природата. Следователно откъде излезе нашата интелигентност? Онзи, който има интелигентност в себе си, тя е дошла отнякъде. Има един източник в света. Този източник не зависи.

Аз не казвам какво са казали философите. Аз не се запитвам дали философите са казали. За мене философите не са меродавни. Те сами не знаят има ли Господ или не. Най-после, всичките философи не са философи. Единствена философията на Сократа, който е казал: „Познай

себе си!“ Какво значи да познаеш себе си? Познай себе си животно ли си или човек. И досега 2000 години още хората не знаят животни ли са или човеци. Тогава, като кажат „карма“, че то е животно. Всички хора са животни. Какво лошо има в животното? Няма човек, който да не е животно. Но изходният пункт на животните, това е човекът. Идеалът е човекът. Всяко животно, което не стане човек, то е един престъпник. Всичките животни, които не са като хората, орат нивите. И хората, ако не станат като онези светлите духове, като светиите, и те ще орат земята като воловете. Непременно всички хора трябва да станат светии. Тази идея много плаши някои, като кажат, че „той е светия човек“. По-добър човек от светията няма. Най-добрите хора в света, това са светиите. Тези хора ще дойдат един ден. Но понеже те са хора крайно миролюбиви и много дълготърпеливи, та работите им имат такъв мащаб: с хиляди години работят. Те хиляди години работят. Да имате едно предприятие със светия, той ще ти каже: „Ако искаш, за 1000 години туй предприятие.“ Той не бърза, човекът. И след хиляди години може да вземеш 10 % дивидент. Вие ще кажете: „Зее Мара за зелена трева.“ Понеже много Мари има, да не мислят да се обиждат. Тя е еврейска дума, значи „горчиво“. Българите го турили „Мара“. Сега всички се сърдят, защо Мара да бъдела горчива.

Ще ви приведа един анекдот из източния живот, т.е. из живота на турците. Един много учен турски ходжа живял в Цариград, един от най-учените ходжи. Изкарал много видни ученици. Едни станали министри, други станали паши, заемали най-видни служби, а той останал бедняк. Не му вървяло. Дал заявление до султана и казал: „Толкова хора изкарах!“ Султанът му писал тъй: „Светът е едно колело, на което кранът се обръща навсякъде. Който знае да го обръща навсякъде, може да си уреди работите. Който не знае да обръща крана навсякъде, ще има да му тегли главата. Хвани крана на това колело и го завърти както трябва.“ Нищо не му дал, нито пари, той само записал това нещо. Ходжата помислил, помислил какво да прави сега. Откъдето поиска помощ, отникъде не му дават. Дошло му на ум, отишъл в Света гора и се покалугерил, станал християнин. Живял там 7–8 години, научил всички молитви. Най-после се връща с калугерското име в Цариград. Казва, че един калугер иска да приеме правата вяра на мюсюлманството. Той се обърнал, да не го познаят, че е ходжата. Започнали да го учат молитвите. Учил един-два месеца, не може да ги научи. Казват на султана: „Не може да научи молитвите, трябва да го изпъдим.“ Султанът казал: „Приемете го още един ден. Може Аллах да му помогне. Аз искам да приеме правата вяра.“ На другия ден той чете всичките молитви на мюсюлмански. Всички се почудили и помислили, че Мохамед му е говорил и му е помогнал. Веднага му повярвали. Султанът го направил първи везир. Казал: „Този човек, на когото Мохамед говори, турям го везир.“ Питали го как стана тази работа. „Тя – казва – не става

другояче. Ако не станеш гяурин първо, мюсюлманин не ти тръгва напред.“

Сега аз ще обърна и ще си послужа с примера: мохамеданството, в което ние живеем, не ви върви. Сега ще приемете привидно християнство, че пак ще се върнете в едно правилно разбиране. Второто разбиране, ще се върнете в едно правилно разбиране. Във второто разбиране трябва да се разбират онези, социалните работи, които съществуват в природата.

Тъй, както ние сме създадени в света, много физиолози са писали много хубави съчинения върху човешкия организъм. Много хигиенисти са писали върху хигиената, върху храната. Но не съм срещал досега нито един хигиенист, който да е казал каква храна трябва да употребяваме за един умствен живот, каква храна трябва да употребяваме за един обикновен живот; после, и за устройството на физическия живот на организма. Ние сега се храним безразборно. Идете в една кухня да видите, че ние се храним безразборно. Една каша е. И от тази диета очакваме да излезе нещо от нас. Нищо няма да излезе.

Сегашните хора трябва да вземат поука от пчелите. Те са уредили социалния въпрос. Когато искат да си направят работници, те ги хранят със специална храна; когато искат да си направят царица, хранят я със специална храна; когато искат да си направят търтеи, хранят ги със специална храна. Те са вегетарианци, свирци, те са 400, някой път се увеличават до 1000. Понеже те са се шишкави, излизат вън да си поиграят и пак наново влизат. Та някой път работниците, като настане една бедна година, обират ги. Та някой път нашите пчелари им турят капани да ги хващат. Казвам: Защо ги хващате да ги измъчвате? Те са много добри. Когато има бръмбари, става работата. Пчелите си имат специфична храна, с която хранят царицата. Царицата върши най-голямата работа в кошера. Според изследванията на пчеларите, тя снася по 3000 яйца. Знаете ли каква работа е това? Във всяка клетка хиляди яйца. Ако тази царица биха я хранили с храната на работниците, нищо няма да излезе от нея. На сегашните хора, туй, което нашите вестници пишат, което нашите периодически списания пишат, туй, [с] което нашите институти се занимават, туй, [с] което нашите университети се занимават, аз да им кажа, че нищо няма да излезе от тях. Ще им го кажа. Ще забележите, че най-просветените народи, англичаните, са почнали да обръщат внимание върху храната и върху възпитанието. Те търсят методи по-разумни. Англичаните в едно нещо препоръчвам: те възприемат и прилагат нещата. Когато един англичанин намери, че нещо е практично и може да [го] приеме в живота си, той веднага го приема. Докато се колебае и не разбере работите, той е на особено мнение. Щом го разбере, в него две мнения няма. Когато някой друг народ съвсем друг характер има.

Сега няма да се спирам от какво произлизат противоречията в народите. Тези противоречия ще се изгладят, защото народите са органи на един голям организъм. Една анормалност има в тези органи. Всеки един народ в света изпълнява една функция в природата. Функцията на този народ не зависи от неговото количество, но от качеството на този народ. Докато един народ работи според законите на природата, той е осигурен. Никой народ не може да го мръдне от неговото място. Сегашните народи мислят, че само Земята е населена. Религиозните приемат, че има някакъв си Господ някъде. Те казват, че някъде има друг живот. Те приемат, че има друг някакъв свят. Но, ако им кажете, че на Месечината има хора, че на Слънцето има хора, те казват, че това е безбожие. Те казват, че Земята е един разсадник, че цялата вселена трябвало да се насели от тези типове, от съвременните типове на Земята трябвало да се насели цялата вселена. Ако туй е вярно, значи тук имаме най-отличните типове, на Земята. Ако хората не се разбират, не се разбират по единствената причина, че не са отишли на мястото, дето трябва да отидат да живеят. Тогава само аз обяснявам факта: вие може да съберете птичи яйца различни и всички седят в съгласие и мир. Ако ги измътите, ще видите голямо разнообразие, но едно с едно няма да седят. Те се различават по характер.

Лошото не е в това, че имаме стремежи, това не е лошото. Че сме лоши по някой път, и това не е лошо. Лошото не всякога е лошо. Лош според мене е само онзи човек, който, като е станал добър, че доброто му е станало тежко, че иска да слезе. Туй е лошото. А лош човек, който иска да стане добър, той не е лош. Това е идея. Кои са лоши? Лоши са добрите хора, които искат да станат лоши. Аз съм срещал мнозина да казват: „Аз искам малко лош да стана, много добър съм. Тъй няма да ми върви.“ Няма да му върви. Е, в какво му е провървяло на лошия?

Ще му провърви на лошия така. Един българин ми разправяше един анекдот. Една лисица идвала всяка вечер и се качвала [да краде кокошките]. Той бил малко мързелив: все [не] искал да си направи курник и казал на жена си, че не иска да си направи курник и кокошките да се качват на дървото. Лисицата идвала всяка вечер, уплашвала ги, снемала кокошките. Останали му малко кокошки. Казал: „Тази лисица ще ме накара да направя курник!“ И го направил дълъг около метър и половина. Изградил го с камъни и оставил един отвор. Тя, като влязла там, издавила всички кокошки, но не могла да излезе навън. Сутринта той трябвало да отвори и казал: „Кума Лисо, ти не можа да продадеш тези кокошки, но аз ще продам твоята кожа, за да платиш за кокошките.“

Философията на онези хора, които мислят, че с доброто в света не може да

успеят, но със злото. Няма две мнения по това. Сега те казват: „Разправете ни как ще се оправи светът.“ Светът може да [се] оправи в един ден, от изгрева на Слънцето до залеза. Който знае, откато [Слънцето] изгрее докато залезе, го оправя. Който не знае, невежият, го оправя за хиляди години. След като го оправи за хиляди години, хиляди години му взема, докато го развали. После пак хиляди години и пак хиляди години и той се чуди, защо светът не се оправя.

Тогава положението на съвременните хора мяза [на положението на] един земеделец в Америка, който имал две хубави породисти кози. Тези кози ходили из циганско тръне и вечер се връщали пълни с циганско тръне по козината. Той имал една маймунка, която се качва по гърба на едната коза, опъне я за ушите и почне да я пощи, пощи и я изчисти. Остави нея, качва се на гърба на другата коза, и нея изчисти. И като ги изчисти и като няма какво друго да прави, започне да скача от гръб на гръб, тази цапне, онази цапне, козите започнат да врečат. Тогава господарят идва и казва на маймунката: „Стига толкова!“ Козите – пак навън, маймунката – в неговата градинка.

Та, по някой път онези работници, след като изтеглят трънето, като няма какво да правят, този теглят, онзи теглят за опашката. Това е нашият обективен ум. Той е потребен. Физическият живот седи от 120 години. 120 години можеш да живееш на Земята. Може да живееш и повече, но повече от 120 години едва ли. Онези, които живеят повече, то е изключение. Онзи човек на движението, неговият живот е друг. Той може да живее 1000 години, който разбира законите. Онзи, който разбира законите на своята мисъл, може да живее 10 000 години. Сега моята статистика може да се оспори. Туй е безразлично. На Земята всички положения може да се оспорят. Няма нито един проблем, който да е напълно разрешен. Даже онези максими, които имаме в геометрията. Досега които мислеха за триизмерното пространство, ние не може да разрешим живота си само с триизмерното пространство. Има известни […] (Неразчетени стенографски знаци.), които не могат да спаднат към триизмерния свят. Къде е той? Дължината е едноизмерна, широчината е двуизмерна, височината е триизмерна. Четвъртото измерение накъде е сега? В едно четириизмерно пространство ти може да влезеш отвсякъде. Едно триизмерно пространство е херметически затворено. Обаче, ако влезеш в четириизмерното пространство, туй триизмерното пространство е отворено за четириизмерното, отвсякъде може да влезеш. Както плоскостта може да счита, че туй пространство е затворено отвсякъде и не може да влезеш, същество от триизмерното пространство отвсякъде може да влезе.

Ние питаме: „Къде е онзи свят?“ Онзи свят е тук. Ти не го виждаш. Ако попитат корените де е онзи свят, растенията, понеже живеят едновременно в два свята – в един свят, в който движението е обърнато към центъра на Земята, а [в] другия – към центъра на Слънцето. Следователно корените питат: „Къде е другият свят?“ В обратното движение. Ония растения, които растат перпендикулярно, от центъра до тази линия е физическият свят и от този център нагоре е духовният свят. Когато ти почнеш да мислиш правилно, ти си в онзи свят. Докато ти живееш в завършените резултати, докато очакваш да ти дадат изход от някоя банк[а], от някой лотариен билет, че някой твой дядо, или твоя баба, или твой чичо, някой преврат да стане в света, нищо няма да стане. Ти си в този свят, работите няма да се оправят. Не е онзи свят. Ти ще се опретнеш и ще почнеш да мислиш. Нито от баба си, нито от дядо си няма да чакаш, но ще почнеш да мислиш и ще видиш: цяло съкровище има в земята неразработено.

Добрите хора, религиозните хора все очакват. Аз съм чел някои статистики. Седят в едно религиозно общество и казват: „Чакай да се молим да се обърне някой богат човек към Господа, че касата му да се отвори, да даде.“ И като се молят, той още повече се свие, нищо не дава. Туй не е християнство, това не е идеал. Всички може да развиете в себе си един усет. Как може някъде да познаете дали има карамфил или роза, или цъфнала череша? Те се познават, имат особен мирис. Така и скъпоценните камъни, и те си имат своето обоняние. Като минаваш някъде, ти може да помиришеш дали има заровено някое гърне със злато. Ще изровиш земята и ще си вземеш. Няма никаква опасност. Опасно е сега. Някои казват, турците казват: „Усул има.“ Знаете ли какво е усул? – Изкуство има.

Вика един от турските султани един шегаджия, такива смешници има, шейретин, и му казва: „Скрой ми един арменски долап, кажи ми една лъжа.“ Казва: „Ваше Величество, нямам такъми. Без такъми не става. Откраднаха ми такъмите.“ – „Колко ти трябват?“ – „Е, трябват ми най-малко 250 турски лири да си купя такъми.“ – „Дайте му“ – казва. Дават му парите и той тръгва из Цариград. Ден минава, не може да намери такъми; два, 3, 4, 5, 10. Вика го султанът и казва: „Как така?“ – „Тази е последната лъжа – такъмите.“ Онези, които са създали тази приказка, са я изопачили. Той бил учен човек, отива и казва: „Аз поисках такъми. Такъмите са за глупавите хора. Но понеже ти разбираш, учен човек си, аз ще ти кажа защо поисках 250. Аз ходих по джамиите да се моля за тебе, Господ да ти даде ум да се заобиколиш с добри хора, да намериш правия път, да се засили държавата ти. Ти уволни садарсана, той всеки ден ти казва лъжи. После мюфтията, и него трябва да уволниш, и той те лъже. Да уволниш всички тези лъжци. Те са те обиколили, те са големи лъжци. Аз съм нищо

пред тях. Аз с такъми мога, те – без такъми.“

В света трябва да се премахне онази лъжа, която е внесла всичкото разногласие, отрова навсякъде в цялото царство. Тя е внесла отрова в нас и човек се е раздвоил. И ние сме се раздвоили. Ти като живееш, казваш: „По този чистия път не може, трябва да се отклоня като другите хора, трябва като тях да живея.“ Ти живееш до известно време чист живот, после се усъмниш в своя принцип. Ти живееш в чистота и не знаеш в какво седи чистият живот. Съблазниш се в себе си, раздвоиш се и най-после не може да устоиш на съблазънта.

В какво седи чистият живот? Всички търсим щастието, всички търсим здравето. В разрешаването на всички въпроси е необходим просветен ум. В разрешаването на всички въпроси е нужно чисто сърце. И в разрешаването на всички въпроси е нужна силна воля. И в каквато и да е държава в света, която се създава, в нея трябва да има хора, [които да] управляват, да разбират законите. Ако те разбират законите, този живот сам по себе си ще тече в нормално положение. Тъй, както един земеделец, който е спазил всичките правила, ще има плод; тъй, както един градинар, който е спазил всичките правила на градината, ще има плодове, тъй, както скулпторът, който е спазил всичките правила, ще извае нещо хубаво. Съществуват известни закони.

Та, казвам: Често ние, хората, заставаме на едно положение и казваме: „Кой е на правата страна?“ Всички ние сме на правата страна, само че право не вървим. – „Че, ние живеем в правата страна, как така?“ Та Слънцето, което изгрява в същата Земя, на друго място има, дето казват, че от поведението на хората се е засрамило Слънцето, като видяло как зле живеят. Какво показва това? Ония същества, които живеят на Месечината и на Слънцето, засрамили се от голямата безочливост на хората, които живеят на Земята.

Съвременният свят, тъй, както аз го виждам, той е ужасен, ужасен в едно отношение. Седя при един учител по музика. Той, като ме гледа, измерва ме колко мога да му платя. Вляза в една дрехарница. Той не се интересува от моето знание, какво съм достигнал, не се интересува от моето благородство, но ме гледа имам ли нещо в джоба си, какво ще вземе. Той се интересува от парите. Където и да отидете вие, все ще се интересуват. Аз не трябваше да говоря за семейния живот, за хората не е хубаво да се говори. Казвам: Как е проникнал един чужд живот в хората? Хората са свързани по един неестествен път. Да кажем, ти живееш при един господар. Майка ти тебе те е възпитала добре, милвала те е и е внесла нещо много хубаво в тебе. Този господар ни най-малко не влиза в

положението ти. Той те гледа като едно животно, гледа да те използува. 15 часа може да те тласка на работа. След това може да те нагруби и да каже: „Ти си неспособен“, това-онова. Аз съм гледал да казва: „Мързелив е той!“ А богатият съвсем не може да работи.

Казвам: Кои са, които работят? Работата не е нещо физическо. В законите на най-правия път, според Божиите закони, човек има право да работи само 3 часа физически труд, 3 часа за сърцето, 3 часа за ума, 3 часа за душата и 3 часа за своя дух. Определено е точно времето. Сега ние ще посветим 12 часа труд за една прехрана. Ще работим за какво и за кого? Религиозните хора пък казват, че не трябва да се работи. Те седят и чакат наготово: този да подари, онзи да подари. Ще влезе тогава лъжата, ще дойде лицеприятието. Като дойде един богат, ще му направим уважение, почит, понеже ще вземем малко пари. Ще дойде един сиромах, няма нищо да вземем – няма уважение. Че, тогава вие нямате едно вътрешно различаване. Душите са, които определят кой е по-богат, кой има напреднал дух, кой има напреднала душа, кой има просветен ум, кой има благородно сърце и колко вяра има. Той е богат. А онзи, у когото духът не е просветен, той е сиромах.

И ние, като виждаме, че някой има повече или по-малко пари, не ценим хората както трябва. Един избира другарка в живота, избира да е мазничка. Аз не бих могъл да говоря. След туй гледам колко се оплаква. При мене са идвали мъже и жени, които се оплакват. Влизам в положението им. На всеки съм давал един съвет. При мене са идвали много млади жени. Казвам: Ако бяхте дошли при мене по-рано, щях да ви дам един обратен съвет от този, който сега ви давам. Не мога да кажа, че този човек не е добър за тебе. Той е много добър, но по темперамент не сте подходящи. Сега ще ви кажа: Търпете го, слугувайте му. Защото, ако влезете в обратна посока, ще бъде още по-лошо. В тези усилни времена, в които се намираме, ще паднете в по-лоша клопка. Този е лош, но онзи, който ще дойде след него, е по-лош. Аз считам онзи мъж за добър, който не се жени за жена. Той да ѝ помага, да ѝ даде пари, да ѝ помага, но нека се ожени за друга и той да се радва. Щом иска да се ожени за нея, има нещо егоистично. Така седи истината според мене. Може да не е така според вас, но според мене е така. Онази жена, която обича един мъж и се жени за него, тя не е добра. Тя нека да му помогне да се ожени за друга. Сега и мъже, и жени плачат, казват: „Виж този серсемин.“ Защо ще се ожениш за една жена, която не те обича? Тя казва: „Ако не се ожениш за мене, аз ще мисля добре за тебе, ти в моя ум ще бъдеш ангел. Един ден, ако се ожениш за мене, ще паднеш в очите ми. Ти ще се ожениш за друга.“ Защо да е лоша тази жена? Ти ще идеш да ѝ запалиш 12 свещи, на Господа да благодариш, че тя не те е обичала, да се жениш за нея.

Сега ще кажете: „Така е определил Господ.“ Какво е определил Господ? Въпросът за женитбата седи другояче. Ти нямаш право да взимаш чужда жена. Ева Бог я извади от Него самия. Тя излезе от Него. Е, как смееш да се жениш за една жена, която не е излязла от тебе? Как смееш да се жениш за една жена, която не е взета от тебе? Те минават и казват: „Господ казал.“ Всяка жена, която е излязла от тебе, взел я Господ от твоите две ребра, тя е твоята. А която е взета от други ребра, ти я остави. От когото е взета, той да си вземе жената.

Сега аз не искам да внасям едно противоречие. Аз искам да кажа възгледът какъв е. Хората имат едно криво разбиране за Божиите пътища. Или другояче да ви кажа: двама, които не могат да се търпят, да живеят близо. Един мъж да живее с една жена. Те през целия си живот не трябва да си кажат горчива дума – те са определени от Бога. Щом той след един ден или след една година може да ти каже една горчива дума, той не е определен за тебе. Ако ние така се пречистим с истината… Ние сега държим своя интерес. Че, тази жена си има свои нужди, тя си има свое право. Тя не съществува само за един човек. Мъжът трябва да разбира една жена. Жената има отношение към Бога, жената има отношение към цялото човечество. Тя няма отношение само към един мъж. И мъжът няма отношение само към една жена. Под „жена“ се разбира туй, Божественото. То е едно в себе си. Един мъж, който обича само една жена, тъй, както аз разбирам, той е най-добрият човек. А по сегашния начин, който обича една жена, е най-лошият, а който обича всички жени, той е най-добрият. Какво ще кажете? Един мъж, който обича всички жени, той не може да направи престъпление. Той може да направи престъпление, когато има работа само с една жена. Че, ако са събрани всичките жени, те имат вдъхновение, той ще им бъде като един отличен слуга. Че той ще живее за тях.

Та, казвам: Щастието на хората седи, додето мъжът е само условие за подигането на жената и жената е едно условие за подигането на мъжа. Онова, което търси жената в света, то е едно възвишено същество от Божествения свят, който има отношение към тази форма на тази жена на Земята. Мъжът е проводник. Жената търси духа. Туй е идеал на жената. А идеал на мъжа е душата. Това са два идеала на мъжа и на жената. Мъжът живее за идеала на душата, жената живее за идеала на духа. Всяка една жена, която не е готова да жертвува всичко за духа, не е жена. Всеки мъж, който не е готов да жертвува всичко за душата, не е добър мъж. Туй са максими. Ако вие ги приложите… Така гледат посветените, така гледат всички онези, които са завършили своето развитие преди хиляди години. Така гледат и онези, които живеят в онзи съвършения свят, които

направляват нашия свят. Вие казвате: „Къде е?“ Всяка година онзи бюджет на светлината, на плодородието, на плодовете на дърветата, всичко иде от онзи свят, дето живеят тези същества. И аз казвам: Къде живеят? На Слънцето. Общо казано, на Слънцето живеят.

Та, казвам: Тези са новите тежнения. Или, аз взимам думата „живот“ в разбирането на [това, че] без онези свещени трепети на любовта вие не може да имате живот. Ако кажем, вие, като ме гледате и мислите дали аз ви обичам или не, вие нямате представа за мене. Ако аз ви гледам и мисля дали вие ме обичате, аз нямам представа за вас. Защото, като видя човека, зная дали ме обича или не. Аз зная това положително, не искам никакви доказателства. Както зная дали собата гори, тъй зная дали един човек ме обича или не. Казвам: Тази соба няма нищо, не може да ме обича.

Във всяка една форма, дето има жива душа, във всяка една форма, дето има жив дух, да живеят заедно, Любовта е един закон, който произтича от тези две съзнания. Всякога вие може да имате онази истинска любов, вие се усещате вдъхновен. Като срещнете такава жена, която има душа, тогава мъжът се усеща окрилен, всички съмнения изчезват, умът има защо да работи и сърцето има защо да работи. Така трябва да бъдат новите разбирания. Сега мъжът и жената седят в едно положение.

По някой път мене ми е съвестно да говоря. Ще се яви като един вид осъждане. Аз ви съжалявам някой път, както съжалявам един човек, който е взел такива обуща, че го стискат. Казвам: „Хвърли тези обуща, ще ти направят мазоли!“ – „Ама няма да ме харесат.“ Остави харесването на хората. Сегашните възгледи са такива тесни, че се образуват мазоли. Турете широки обуща. Тогава имате една идея за Бога. Ако е идея за любов, любов да е; ако за истина, истина да е; ако за знание, знание да е; ако е за сила, сила да е. Тогава трябва да имате почит и уважение. Трябва да турите 3 неща в дома си. В един дом трябва да има 3 положения. Най-първо, щом се скарат мъжът и жената, имат право да се примирят. Жената открито да му каже двамата могат ли да се примирят. Ако не могат, ще извикат още един отвън. След това, ако не могат да се примирят трима души, да извикат 12 души. И ако не могат да се примирят, да отнесат делото си до Господа. Щом отнесат делото си до Господа, Той и двамата ще ги повика от Земята. Най-първо направи мъжът една погрешка. Законът е без разлика. Той навсякъде работи. Една майка да извика детето си и [да] каже: „Мама, аз съм ти майка, ти си ми дете.“ Кажи му, туй дете да разбере, постави въпроса, не преувеличавай и не намалявай и остави тъй, както детето ще го разбере. – „Може би в мене да има една малка погрешка, като майка да не съм разбрала.“ Ако те разбере детето ти, ти си спечелила. Но ако не те разбере, като дойде бащата, още двама души

повикай. Нека туй дете да разбере закона. След туй, като дойдат 12 души, туй дете ще те послуша. Дванайсетте души са 12-те извора на живота, които всичко поправят.

У човека всичката упоритост произтича все от един вътрешен недоимък. Когато дойде един човек, туй, което не му достига… Аз съм проверявал закона. Преди 10–12 години един учен спори с мене тъй ожесточено, казва: „Няма Господ. Навсякъде несправедливост. Аз не вярвам в Господа. Господ е много жесток.“ Аз казвам: „Няма да прилагам никакви аргументи. Искам само да го донеса на едно място, да видим какви убеждения имаш. Да оставим тези доказателства, аз може научно да ти говоря, послушай ме. Представи си, че аз съм представител на Господа. Само ти говоря, не че е така. Както те виждам, ти си много млад, хубав, ти търсиш една млада мома да се ожениш.“ – „Търся, но не мога да я намеря.“ – „Представи си, че този Господ, Когото ти не признаваш, ти даде онова, което ти търсиш.“ – „Е, тогава ще Му служа.“ Ето, човекът веднага се измени. – „Ама не да ме залъгваш, да ми говориш дубари.“ – „Ще дойде тази мома.“ Е, казвам, аз ще си помисля, ще се срещна втори път с него, но разбирам, че този човек е готов да служи на Бога, ако му даде Господ отлична другарка през целия живот.

Значи, на всички хора в света им липсва нещо. Трябва да им дадем туй, което им липсва. Какво им липсва? На някои им липсва духът, на някои липсва знанието, на някои липсва любовта. Туй трябва да се даде на хората, подтик трябва да се даде на човека. Да се не тъпче човешкият ум. Подтик да се даде на човешкото сърце, да се не тъпче. Най-после, да се даде малка помощ на волята, да служим на новия идеал. Тогава социалните въпроси лесно се разрешават, когато ние разбираме онзи великия закон, който царува в света. Според мен, тъй, както изучаваме, светът е много разумно създаден. Ако бих държал една научна сказка, бих привел ред примери от растенията, които са разумни, от рибите, от птиците, много примери от млекопитаещите, от насекомите, да видите каква закономерност съществува, която тепърва ще се проучава. Ние мислим, че в света ние сме най-разумните. У нас има едно ново разбиране. У човека са чрезмерно развити личните чувства. Има някои центрове в слепоочните области, които са чрезмерно развити. Анормално развити са личните чувства. После, обществените чувства у човека са анормално развити. Често от тая кръв трябва да се прокара в друга област на мозъка. От трета област трябва да се вземе кръв. Личните чувства не трябва да се подхранват. Тогава има друга област на чувства, които трябва да подхраним.

Сега ние, съвременните хора, страдаме от това, което учените хора наричат

неврастения. Неврастенията е един вътрешен недоимък, недоимък в нашата симпатична нервна система, вследствие на което се разстройва стомахът, недоимък в нашите гърди и недоимък в нашите мисли. Та, за този недоимък ние трябва да знаем как да храним нашата кръв с прави мисли, трябва да знаем с каква храна да храним нашия мозък, трябва да [знаем] с каква храна да храним нашите дробове, трябва [да знаем с каква храна] да храним нашия стомах, за да създадем онзи храм, в който трябва да живеем.

„Благословен Господ Бог наш“

„Тайна молитва“

29-а неделна беседа, държана от Учителя
на 22.IV.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_04_22 Бъдете като Баща си!
утринно неделно слово

БЪДЕТЕ КАТО БАЩА СИ!

15 минути размишление.

Нарядът.

15-а глава от Евангелието на Лука.

„Всичко в живота е постижимо“

Мнозина запитват как е живял човек в миналото. Често хората се интересуват от своето минало, а някои се интересуват за своето бъдеще. Сега, какво допринася миналото на човека? То представлява една основа. Какво представлява настоящето? То представлява условията, при които тази основа може да се гради. А какво представлява бъдещето? То е завършената работа.

В прочетената глава има два възгледа, които Христос представя в тази притча. Двамата синове представят двата възгледа. От един баща са раждани те. В единия, по-младия син, се заражда един възглед – да бъде свободен, да постъпи тъй, както намира за добре, както той разбира. Младият иска да бъде свободен, другият е по-старият. Младите въобще искат да се възстановят техните възгледи. Те обичат свободата, но в притчата ние виждаме, че най-малко младият може да извоюва свободата си, която търси, понеже почиваше на една чисто материална основа. Той каза на баща си: „Дай ми моето, което ми се пада.“ Защо не каза на баща си: „Позволи ми да си ида, аз не искам никакъв дял.“ Защо не каза: „Аз не искам нищо от тебе, ще ида сам да опитам щастието си“? Защо не се зароди този възглед в душата на този, младия?

Вие може да отнесете и към себе си тази притча. И сега тя постоянно се преповтаря. Когато човек греши, не е ли в положението на младия? Всяка направена малка погрешка е все по пътя на младия. Ние казваме, че не е въпрос за малка и голяма погрешка. То са последствията, които излизат от погрешките. Малки погрешки носят големи последствия. Винаги в природата погрешките се мерят с последствията. Първата дъщеря на Бога, която изяде една малка ябълка, още не може да се освободи от последствията на това. Един плод изяла първата дъщеря на Бога, а след това – такива големи последствия! Ева яла един плод и съгрешила – това е обяснение за деца. Но в съгрешаването последствията са, които следва да се понесат от известни постъпки.

Какво е било поведението на този млад син? Младият син взема парите и

отива там, където не трябва; започва да яде, да пие, да разпилява имането си и след това слиза в положението на най-нисшия живот. И сега често казват за някой човек, че е заприличал на животно, на животно се е превърнал. Питам: Кой е изходният път на животното? Де е спасението на животните? Изходният път, по който животното може да се спаси и избави от всичкото нещастие, то е пътят на човека. Сега казват: „Човек е той.“ А кой е изходният път на човека? Изходният път на човека, това са ангелите. По този път човек трябва да върви в чистия живот! И двамата синове бяха родени от един баща. Но единият от тях остана при баща си, а другият замина. И се показа, че в родното място има любов. Христос разкрива не само характера на по-младия син, но разкрива характера и на по-стария син.

И в стария син бащата забелязва една погрешка. В младия се крие погрешката на един лек живот, живота на сърцето – да пие и се весели, да се забавлява. А другият син представлява човека на ума, със замисъл да оре земята и да стане господар. Баща му казва: „Синко, няма какво да се сърдиш, ти си винаги с мене и всичко мое е твое. То е, задето ми служиш добре, дето си живял добре, не че ме обичаш толкова. Твоят брат изяде своето и ти имаш да ядеш своето.“ И след туй големият син се умири. В държанието на големия син няма никакъв идеал.

Сега мнозина идват в пътя, за да се спасят, за бъдеще да влизат в рая, да живеят. Хубаво е. Това е старият син, който запазва своето положение. Някои искат да влязат в рая да се повеселят. И като слязат на Земята, искат да живеят по-добре. Други казват: „Не съм видял светъл ден на Земята.“

В сегашния живот много пъти ние не изпълняваме Волята Божия от любов. Изпълнението не се състои в това отвън да ми го наложат. Защото, ако на мене ми казват отвън как да изпълнявам Волята Божия, това не е никакво изпълнение на Волята Божия. И туй ни най-малко няма да събуди моето съзнание. Ще кажа, че условията са такива. Някой може да каже, че от любов страдам. То е въпрос дали от любов страдам. Човек се радва, докато е богат, докато му плащат, но ако утре фалира, изгуби всичкото си имане, няма и пет пари, слугата ще напусне веднага господаря си. Питам: От любов ли е това слугуване? Отиваш при някой учител – от любов ли отиваш? Не, ти отиваш заради знанието. Утре, като не ти дава знанието, ти напущаш учителя. Туй е едно право положение на хората, но по отношение на Бога въпросът седи малко другояче.

Питам: Защо човек на Земята, щом му дойде едно страдание, не може да издържи? Докато му върви, всички го благославят и той се весели. Ако е православен, големи свещи пали. Ако е будист, жертвоприношение прави.

Щом човек има, праща подаръци тук-там, минава за благодетел. Но щом осиромашее, вече мяза на някой паун; паунът, щом изгуби задната си опашка, няма го никакъв, крие се и чака да му израснат задните пера. Пък като му израснат, тогава се показва на другите и си показва задницата. Сега, думата „задница“ е малко опорочена дума. Ние всякога показваме края на нещата. И какъв може да бъде краят на нещата? Всеки край на Земята е свързан с нещо много неприятно. Началото е много добро.

Сега, това мога да ви го докажа, но не искам да ви го доказвам, защото ако река да го доказвам сега, втори път няма да искате да ви го казвам. Представете си, че един човек се хвърли от едно високо място, от 100 метра. Хвърли се, падне на камъните и си строши костите. Питам: втори път той би ли се хвърлил? Не. Той само веднъж ще се хвърли оттам. Но човек, за да се хвърли, трябва да има крилата на птица.

Вие търсите основата. В основата се крият два живота. Под мантията на Божията Любов ние сме скрили човешката любов; под мантията на Божията Доброта ние сме скрили човешката доброта; под мантията на Божествената Правда ние сме скрили човешката правда. И под всички добродетели ние винаги крием по нещо наше си. Има и нещо у нас, което крием и някой път и на себе си не го казваме. Допуснете сега, че подир мене върви един апаш. Питам: защо върви той? Обикнал ме, човекът. Вижда, красив съм и доста съм снажен, златен пръстен имам на ръцете си, обущата ми лачени, имам хубави дрехи, цилиндър, и върви подир мене като адютант. Питам: защо върви подире ми? Да допуснем, той иска да вземе нещо от мене. И след като вземе туй, което е замислил да вземе, какво ще придобие? Но някой път известни постъпки донасят известно добро. Има постъпки, които донасят големи добрини. Но те са от много редките.

В сегашната история има само едно добро, то е следующето. Когато евангелското дружество напечати първите Библии на турски език и ги пратиха в Цариград за разпродаване, турските служащи, като ги видели, изпограбили ги, че колкото Библии имало, нито една не оставили. Всичкото – изпокрадено. И дружеството, като едно благодетелно дружество, пило една студена вода за Библията. Англичаните, които са много практични, тръгнали да държат лекции, да събират пак пари. Напечатали второ издание на Библията, но единствените турци, които се обърнали, станали християни, това са тези, които са чели крадените Библии. Оттам насетне мисионери ходеха и не можеха да обърнат нито един турчин, но от тия крадени Библии всички станаха християни. Питам тогава: не си ли струва да се крадат Библии? И аз съм съгласен на едно библейско дружество да му се изпокрадат Библиите, защото те са

напечатани и хората даром са дали парите на туй дружество, те не са се мъчили за парите, за да се напечатат Библиите. Вземат ги турците и се обръщат. Какво зло има, че изпокрали 2000? Тук не виждам никакво престъпление. И за наказание на престъплението, те станаха християни. Туй беше наказанието – че им се наложи християнството. Ако ще крадете Библиите, за да станете християни, в този случай това не е кражба. Това е един подарък. Библейското дружество трябва да пише тъй: „Понеже за пръв път се печатат на турски Библиите, ние изпращаме всички тия сандъци подарък и да се раздадат на желаещите.“ Но те погрешка са направили, не им е дошло на ума да ги дадат подарък. Имали са съображение да се продадат и то много евтино, само заради подвързията, понеже били с кожена подвързия; само за подвързията взели малко пари, а за печатането нищо не са взели.

Сега, връзката, която трябва да се направи с прочетения стих. Този, младият син, бърка в ковчега на баща си и задига Библията. Младият син, който открадна Библията на баща си и отиде в странство да яде и да пие, като прочете Библията, видя, че всичко, каквото е писано в свещената книга, е вярно, и си казва: „Ще ида при баща си и ще му кажа, че много хубаво е писано всичко в книгата! И каквото е писано в Библията, е вярно. И ще му кажа още: „Досега аз не съм живял съобразно с Библията, но отсега нататък ще живея съобразно книгата. И ще ти бъда слуга!“ Кое е по-хубаво? Кое е за предпочитане? Да имаш един син, който яде и пие, а ти да плащаш, той да минава само като етикет и никак да не те препоръчва, или един син, който да ти работи? Кое е по-хубаво? Да работи!

Или, не е било време, когато Бог да не е работил! Остава въпросът за нас, ние да работим. Ние не сме работили както трябва. Въпросът е за нас. Ние още не сме живели както трябва. И този живот е за нас. Казва някой: „Дотегна ми.“ Дотегна ви да пасете свинете; ваш избор е това. Никой не ви е пратил да ги пасете. Вие откраднахте Библията и отидохте там и изядохте имота си и работите на един друг господар, служихте нему! Баща ви не ви е пратил. За сегашните страдания кой е отговорен? Ние сме отговорни. И следователно ние можем да ги поправим. Как ще ги поправим? Точно както този, младият син.

Под думата „хляб“ аз разбирам Словото в истинския, духовен смисъл. Сега, ние вземаме само материалната страна. Някой път мислим, че сме живели добре, когато имаме едно богато разположение. Не се лъжете с вашето разположение, това ни най-малко не показва, че имате вяра. Като си натясно и те нахукат, тук и там се отнесат зле към тебе, тогава ще се покаже твоята вяра. А туй, дето като ходиш някъде и те посрещат с целувки, с букети, мият ти краката, навсякъде ти дават да ядеш и пиеш,

туй е вярата на светиите. Всеки от вас иска да бъде светия. И отиде в някой дом, ще му се поклонят, ще го целуват там, в негово име ще говорят – как да не искаш да си такъв светия? Светиите [са] сега духовните генерали. Всеки от вас иска да бъде генерал. Нямам нищо против това, за мене и редовият, и генералът е все едно и също. За мене редовият е младият син, а генералът е старият син. Казвам: Един стар и умен генерал е за предпочитане пред един млад и глупав войник. И един силен и здрав войник, който добре работи и добре мисли, е за предпочитане пред един остарял и глупав генерал, който може да забърка една каша и после мъчно да я оправи и който не може да свърши една работа както трябва.

Казвате: „Толкова години ние правим усилие да служим на Бога." По някой път аз разглеждам работите тъй: Ако при мене дойде един слуга, който ми служи внимателно, мислите ли, че го прави от някаква добродетел? От мое становище, това са парите, които му давам. И утре ако така стане, че той има моето богатство, той става господар и не само че няма да ми служи, но ще ме накара аз да му слугувам. Ще каже: „Досега ти ми заповядваше, сега и ти ще ми послужиш малко." Казва някой: „От толкова години аз тичах подир него." Тичате заради парите.

От толкова години вие служите на Бога, да станете светия, да ви направи генерали, да станете министри, господари. Не е лошо. Но това е външната страна. Представете си един свят, дето няма да има нужда от генерали! Представете си един свят, дето няма болни хора, а ти следваш медицина. Тогава? Има един свят, дето ти учиш архитектура, а там няма нужда от строежи. Всеки човек само помисля да има къща, и тя стане. Къщата му мяза на тия гумени топки, дето, като са надуе, и веднага стане балон или топка. После излезе въздухът и топката се свие. Да кажем, една къща, която тежи само един килограм, носиш я в джоба си, извадиш този гумен пласт, надуеш го и къщата – готова пред тебе. Но ти трябва да я извадиш и после пак можеш да я турнеш в джоба си.

Някои приятели, които заминаха в другия свят, чакаха да добият способността да говорят езици, да добият силата да лекуват. Да говорят различни езици не добиха, и сила да лекуват не добиха. Тези неща не бяха най-важни и затова не ги добиха. Най-първо човек трябва да желае да добие Любовта. Същността на нещата, съдържанието на живота се състои в непрекъснатата връзка с Бога, с Божията Любов! Сега, каквото и да ви се разправя, вие не можете да го разберете. Когато човек е много гладен, мъчно може да му се разправя: „Не яж това." – „Каквото и да е, ще ям." В него желанието да яде е толкова силно, че никакви аргументи не могат да го задоволят да не яде. След като се наяде, той сам ще се научи какво да яде. Каквото и да му кажеш, докато е гладен, е безпредметно – той не може

да го разбере. Такова е положението на човек, който има навика да пие. 20 години е пил винце или абсент от хубавия, или коняк. Когато човек е простинал малко и пие една чашка, две, за да се излекува, няма нищо от това. Но свикналия много да пие никога не може да убедите да не пие. Ще му кажеш: „Не пий!“ Той веднага ще постави въпроса: „Защо? Не съм ли аз свободен?“ – Е, свободен си. Единственото питие, което природата свободно е допуснала на човека да пие, то е водата. А всяко друго питие, което той си позволи да пие, каквото и да е, тежко ще плаща – особен данък има за него. Единственото нещо, за което той нищо не плаща, е водата. А за другото ще плати.

Всичките християни в Америка и тук се намират в едно противоречие със себе си. И туй противоречие произтича по някой път от факта: те мислят, че имат Божествения живот, а при това виждат, че този живот се цапа. И не могат да си обяснят как тъй този Божествен живот да се цапа. Как туй, Божественото, което е по-силно, да не е в състояние да се пази, а се цапа. Божественото не се цапа. Ако границата на една река се цапа, в реда на нещата е, но цялата река не може да се цапа. Божественият живот не може да се оцапа! Туй, което ние считаме прегрешение в нас, то е нарушението, скъсване на връзката ни с Божественото. Несъзнателно ние не искаме да изпълним Волята Божия. Този син казва: „Аз на баща си не искам да работя. При него нека остане големият ми брат, пък аз съм млад, ще ида да се уча.“ И бащата намира, че желанието на сина е на място, не е лошо.

Сега, всичките хора на Земята са все младите синове, които са дошли от Небето. Всички тия синове, които са се въплотили тук, те мислят, че за тях е Земята. И какво правят? Свине пасат. Та, всякога вие мислите, че като станете един генерал, да предвождате една армия от 20 000 души, и тия хора оглупеят, развратят се, вие мислите, че сте направили нещо благородно? От Невидимия свят това е пасане на свине! И след туй, като се спечели едно сражение, генералът ще получи кръст за храброст. Че другите са измрели, това не е важно. Важно е, че ще носи ордена, че в туй сражение е спечелил.

Сега, разбира се, тъй, както говоря, ако ме слуша някой генерал, ще каже, че това учение не е вярно. Аз ще му кажа само да провери неговото учение право ли е или не. Да тури на своето генералско място един редови и той да му заповядва, да му откъснат един крак или ръка. Тогава да се види как ще мисли този генерал. А тъй, като генерал, ще имаш само един възглед – генералски. А като прост редови ти ще имаш друг възглед.

Опасността, която ви застрашава, е следующата: вие не сте установени още в любовта си. Ето, имате слуга и двама господари, единият господар дава

2000 лева на слугата си, но другият като даде 3000 лева, слугата на първия господар веднага ще отиде при втория. Но трети господар каже: „Аз давам 4000 лева.“ Тогава пък слугата отива при него. Друг дава 5, 6 и накрая 10 хиляди лева. Този слуга последователно се мести. Отива при 10-те хиляди. Но друг един каже, че дава 15 000. Веднага слугата там ще се спре, отива при последния. Питам сега: Де е силата? Убеждение ли има той? То е чисто материален интерес: „15 000 лева дава, ще ида там“ – казва той. Друг е въпросът, ако този човек отива да служи без заплата, че да каже: „Ти и 20 000 лева да ми дадеш, при тебе не идвам. За какво са ми толкова много пари? Аз тук човек ще стана.“

Тези двама господари са: единият – светът, а другият господар, това е Господ. Идеш при Господа, Господ нищо не ти дава. Светът казва: „Ние даваме богатство, а Господ не го дава.“ Даже господарите тук казват: „Въздуха, който дишаш, благодари на мене, че свободно го дишаш. Другояче, ти не би дишал свободно. И Слънцето, че те грее, ти благодари на мене, иначе ти не би имал ни слънце, ни въздух.“ Никой мъж не дава на жена си да излиза вънка, да я грее слънцето. Защо? Има мъже, които пазят жените си от слънцето както от чума. Той пази жена си да не би петна по лицето си да получи. Защо този мъж, който е толкова правоверен, ревнува жена си от слънцето? Тези жени, които са ходили под слънчевите лъчи, според него грозотии са станали.

Сега вие не може да схванете връзката. По някой път моята работа мяза като работата на учителите. Най-първо учителят обръща внимание на правописа – къде трябва да се тури „в“, „д“, „я“, едно време „х“, „ия“, после, къде да се тури запетайка. И най-първо горкият ученик трябва да се учи къде да тури тия букви и запетайки и след като се научи донякъде, учителят става внимателен с него. Едва научил това, трябва сега пък да се научи да пише право, красиво правописание. И почва пак учителят да му приказва, че така не се пише. Буквите не са написани така, както трябва, а трябва почеркът да е равномерен и добър. В българската графология, ако един човек не тури „ы“ на място, дето трябва, и ако той „а“-то и „о“-то или някоя друга буква изяде, аз вече зная какво той изяда от живота си. И ако той не пише буквите си, както трябва, аз зная, че той е немарлив. Пише, пише, но все ще я оцапа някъде. Той и в живота си все ще оцапа всичко. Някой ти пише едно писмо. Отначало чисто, но в края оцапано. В началото е хубаво, а накрая зацапано. Който не вярва, може да провери. Оттам учат сегашните графолози. Като погледнат как пише един човек, те знаят какво означава това. Пишеш донякъде хубаво, после, като дойдеш до края, започнеш да пишеш буквите ситно, ситно. Значи започваш със закона на щедростта, едро пишеш, а свършваш със закона на скържавостта, ситно. Питам: Какво се добива така? Започнал си със закона

на Любовта, а свършваш със закона на омразата. Не пиши дълго писмо, дългите писма приличат на банкерите, които тургат големи лихви. Едно писмо трябва да съдържа само основните положения. Само светиите, които нямат работа, имат право да пишат дълги писма. А вие, които сте на работа, пишете кратки писма, като англичаните. Англичаните са отривисти, у тях няма разказване надълго и широко. Три–четири реда, само основните работи, и се подписва отдолу. И мисля, че англичаните в търговско отношение са много добре. Те много добре си знаят сметките. В Германия всички окултисти ги тургат под полицейски надзор. Които са астролози, графолози, хиромантици, даже след време лежат под надзор и евреите – също. И като гонят евреите, а Христос е евреин, ще турят на гонение и християните, защото Христос е евреин. И ще гонят всички, които вярват в еврейщината.

Всички хора, които се осмеляват да гонят и хулят Любовта, всякога ще бъдат гонени. Може ти да живееш един порочен живот, никой нищо няма да ти каже. Но ако ти речеш да живееш един възвишен, благороден живот, веднага ще намерят хиляди погрешки и вини – това е закон в света. И всички онези, които искат да се подвизават в закона на Любовта, ще бъдат гонени. И ще имат опитността и на стария син, и на младия син. А кой е идеалът в дадения случай? Бащата. За мене нито големият син, нито малкият син са за пример. За мене идеал е бащата. В него има любов. Бащата е всичко. Ако ми се предоставяше аз да избирам, няма да избера нито поведението на големия син, нито поведението на младия син – и двамата са погрешни. За мене е важен бащата. Аз ще избера поведението на бащата. Иска от него малкият син – дава; иска големият син, казва: „Всичко, каквото имам, е твое.“ Бащата е идеал, а не синът. И на вас казвам: Бъдете като баща си!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

31-во утринно неделно слово, държано от Учителя
на 22.IV.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_04_25 Сигурният пазител
лекция на Общия окултен клас

СИГУРНИЯТ ПАЗИТЕЛ

Сряда, 5.30 часа сутринта

Отче наш

Ще прочета 6-ти стих от II Послание към Коринтяните, 6 глава: „С чистота, с благоразумие, с дълготърпение, с благост, с Духа Светаго, с Любов нелицемерна."

Вие ще си прочетете цялата глава и ще си извадите заключението.

Вие сте много научни хора, философи. Трябва да знаете, че философията не ползува. Когато се намериш в една стая пълна с взривни вещества твоята философия няма да те ползува. Ако бутнеш и умреш, никой не може да ти даде отговор защо си умрял. По-добре да не умираш. Някой казва: „Защо умираме?" По-добре да не умираш.

Вие разсъждавате върху личния живот. Личният живот, това е резултат. Един малък резултат. Микроскопически резултат е това, сегашният живот. А пък целта, вътре в природата, е друга. Личният живот, това е само едно условие. Това е просто един квадрат.

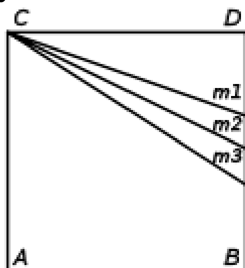

Имате квадрата ABCD. От физическо гледище един геометрик може да изчисли тази плоскост. Ако е една нива, ще я изчисли колко голяма, колко може да даде. Да кажем, че вашата глава е построена на един квадрат. И да кажем, че вие не сте работили върху вашата глава. Може да имате линиите Cm-1, Cm-2, Cm-3. Представете си, че това е главата. AC е задната част на тила, а пък DB е предната част. Тези линии излизат към предната част. Да кажем, че има една глава построена по Cm-3. В коя глава вие ще може да живеете по-добре, с Cm-1, с Cm-2 или с Cm-3? От тези глави, коя глава бихте избрали? Глава построена на Cm-1, Cm-2 или на Cm-3? Сега вие можете да философствувате колкото искате, но нито един от вас не е учил. Всичките ваши недъзи разнообразието на характера ви се дължи на тия линии. Защото, ако теглите успоредна на Cm-1, или успоредна на Cm-2

или на Cm-3, вие ще имате съвсем различни квадрати построени, съвсем други силови линии и ще измените целия ред на нещата.

В природата има един вечен хармоничен порядък. Това, което наричат добро, това което наричат любов, това, към което вие се стремите. Щом линиите на вашите мисли, чувства и постъпки не са съгласни с този порядък, вие ще бъдете в едно постоянно стълкновение. Ще бъдете недоволни, мрачни. Ще кажете: „Не ми върви.“ Но това са общи фрази. Ти казваш, че не ти върви. Като вървиш вечерно време, блъснеш се на някой камък или на някой плет, на някой кол, о някоя стена, или някакъв тел и казваш, че този свят е в безпорядък. Може би тези хора, които са направили тези плетове, тия стени са имали някоя идея. А ти казваш: „Защо онзи е турил този плет, тази стена тук?“ Той е имал една цел.

Вие взехте тези места, за идея дойдохте да живеете около мене. Вие сте натурили телове около вашите дворове. Идейни хора сте. Това са крайни егоисти, никакви светии, никаква идея няма тук. Нито пък забелязвам някаква отстъпчивост във вас. Като дойде до материалните работи, не забелязвам във вас никаква отстъпчивост. По форма вие сте толкова добри, колкото и в света са добри. Аз не ви осъждам. Но ви казвам, че ще страдате. И главите ви ще се охлузят. Девет пъти ще снемат кожата от главите ви. И девет пъти да умирате, пак същите ще останете.

Вие ще кажете: „Христос ще ни избави.“ Може да ви избави, когато сте умни. Ще ви избави, когато носите Божествената Любов. Ако носите Христовата Любов, ако носите Неговата доброта, ако носите Неговата разумност, ако имате Неговото знание и ако имате Неговото самопожертвуване. Но, ако нямате всичките тези, от вас какво ще ви избави?

Кой от вас ще хване един слуга, който обича да краде? И колко време ще го търпите? Днес задигне 100 лева, ще простиш. Но утре задигне 1000 лева, пак му простиш. После ще задигне 10 000 лева. До кога ще прощавате? Някой от вас предполагам, че ще прости за 100 лева. До 1000 лева, иди дойде, но щом дойде до 10 000 лева, няма да прости. Прави сте. Защо да простите на онзи, който краде? Прощаване кога може да има? Вие имате пред вид само големите погрешки на хората. Но и големите и малките погрешки имат еднакво значение. Една голяма боа, развита, това е един краен резултат. Но онова, неразвитото яйце на боата, има същите потенциални сили да образува също такава голяма боа и голямата боа едно време е била яйце. Не е лошото в боата. Къде е лошото в боата? И тя иска да си живее. Ще целуне някого и ще го нагълта цял. Тя има една философия: „Защо да ходя да го дъвча?“ И тя ще го нагълта цял, за да не

си губи времето.

Сега по какво ще се отличавате вие? – Човек трябва да се отличава по добродетелите. Може да има една привидност. Глава с линията Cm-3 не може да бъде светия. Тук имате един първокласен прост човек, който може да извърши всичките престъпления в света. Нищо повече. Така е построена главата му. Той е като една пушка построен, той е като една пушка, построен е така. Ти както и да я бутнеш, тя ще гръмне и куршумът ще отиде на 4–5 километра. Можеш, като туриш халосни патрони – тогава ще дига само шум. Но, ако туриш истински патрони, ще гръмне. Ти някой път може да туриш халосни патрони, ще плашиш. А някой път може да туриш и истински патрони.

При сегашните условия, вие трябва да бъдете много внимателни към себе си. Например, вие не сте правили опит да кажеш на един приятел: „Я, ме обиждай!" И той да започне меки думи. Да ти каже една дума, втора по-силна, трета, четвърта и т.н. Постоянно да усилва думите си, а ти да не се дразниш. Думите да не въздействуват на човека и ти да видиш, до къде можеш да дойдеш. Не мислете, че е лека работа. Животът на света в това отношение е един от най-мъчните, човек да се справя с нещата. Светиите от нищо не ги е страх. От дявола не ги е страх, от мъчнотиите, от беднотия, от нищо не ги е страх. Светията всякога трепери, когато дойде да има отношение [с] някой човек. Тогава му трепери сърцето, без да иска той трепери. При дявола, той има едно определено отношение – знае как да се постави. Дойде до него един човек, като говори и той не знае как да постъпи. Ще кажеш: „Той ще го обича", но можеш ли да г обичаш повече от себе си? Тогава ще направиш престъпление. Можеш да го разбереш по-горе от себе си, тогава ще направиш друго престъпление. А можеш да му заповядваш, тогава ще направиш друго престъпление. Ти казваш: „Лесна работи е това. Ще го обичам като себе си." Кажете ми, как ще го обичаш като себе си?

Една млада сестра да обича един млад брат като себе си, кажете ми тогава какви ще бъдат резултатите? Вие веднага ще си извадите едно заключение и ще кажете: „Този брат има задна цел." Но в природата има едии закон, който регулира нещата и при който ти не можеш да направиш никакво престъпление. Ти ще опиташ само своята мисъл, но без да можеш да извършиш престъплението. Представете си сега най-малкото престъпление, което вие считате за малко, че той може да постисне сестрата и да я целуне. Вие считате това за престъпление, понеже може да води към по-голямо. Но в момента, когато той реши да целуне сестрата, ще се стегнат устните му. Тогава? Представете си, че този брат искат да натисне сестрата и да си тури колената отгоре ѝ. Но ще се стегнат колената

му. Какво ще прави тогава?

Каквото и да направиш, това веднага ще се отрази върху тебе самия. Как можеш да извършиш тогава престъпление? Или каквото и да намислиш, това, с което искаш да извършиш някое действие, неестествено, това веднага ще изчезне.

Когато онзи адепт влезна в райската градина и измами Ева, тогава той изгуби. Дяволът едно време, като ходеше, по закон ходеше с крака и ръце. И като влезна в райската градина, изгуби си краката и ръцете. И сега виждаме, че дяволът се влачи по земята, дяволът сега ходи без крака и ръце и той употребява всичката си философия само да му дадете малко. Той казва: „Както виждате, не съм опасен. Аз съм добър, аз съм без ръце и крака." Той има само една философия. Само да се понавие около тебе.

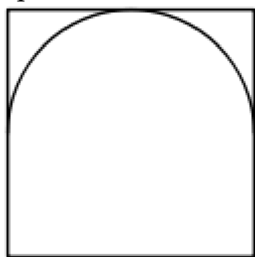

Та казвам сега, виждате човешката глава на този квадрат. Квадратът е една правилна форма, върху която трябва да се тури човешката глава. Тези криви линии, трябва да се турят добре, за да се образува правилна една глава. Вие трябва да знаете, как да си образувате кривите линии. Вие искате да си турите една правилна черта на лицето си. Но трябва да знаеш, какви мисли, чувства и постъпки трябва да имаш за целта. Трябва да имаш хубава мисъл, чувство и постъпка, за да се образува една правилна линия, за да се образува една крива линия около устата ви, която показва любов. Някой път устата ви са стиснати. Това показва едно подтиснато чувство. Но този, който подтиска чувствата си, той прилича на един обтегнат лък и чака само да се бутне някъде.

Аз ви говоря за свободата, за любовта, но любовта, за която ви говоря, е една от най-пасивните в света. Няма по-опасна любов от онази, за която аз говоря. Не че е опасна, но вие трябва да я разбирате. Онази любов, която вие имате, е естествена, аз не я засягам. Аз не се занимавам с естествената любов, нито с естествените отношения на хората. Колко трябва да ядеш, това е твоя работа. Аз ти казвам: „Не преяждай!" Ти искаш да станеш богат. В това не се меся. Който иска да стане богат, който има известни желания, той има един център в главата си. Искаш да имаш пари. Ще се наядеш с пари. Някой се наяжда с 1000 лева, някой с 50 000 лева, някой с 100 000 лева, а някой с 1 000 000 едвам се наяжда. Сега аз не ви турям по

колко пари трябва да носите, колко ще бъдеш сиромах или богат, това ни най-малко не ме интересува. Мен ме интересува доброто, дали един ще бъде красив или грозен, дали ще бъде философ или не, това е негова работа. Но ви казвам: За сега ви трябва едно – да учите! Защото няма да се минат 20–30 години и някои от вас ще ви заведат на скотобойната, ще ви одерат кожата, ще ви качат на ченгели, нали сте виждали как дерат агнета. Макар, че сте светии на общо основание ще ви дерат. И на светиите ще дерат кожата.

Като дойдете до онзи, който ще ви дере кожата, какво ще правите? Как ще се освободите от него? Вие ще кажете: „Христос ще ни освободи." Хубаво, съгласен съм. Кога? Ако сте Го разбрали, пак Той ще дойде и ще каже: „Няма да буташ кожата му! По никой начин!" Ако ли не, онзи ще ви смъкне кожата и ще излезе навън. И вие ще живеете без кожа. Без кожа живее ли се? Допуснете, че ако му вземат очите, ушите, осезанието, вкуса, обонянието. И след като му вземат 5-те чувства, с какво ще живее? Та никакъв живот не може да се живее. Някои казват: „Трябва да се откажете от живота." Не е въпрос за отказване от живота. Аз се поставям в други положения. Трябва да се научим да живееме добре в живота. Да живеем при дадените условия, които Бог ни е дал. Всичкото изкуство е да се научим да живеем. Сега живеем ли? – Не живеем. Трябва да живеем така, както Бог е създал живота.

Сега вие градите нещо в себе си. И това, което съграждате, най-първо вие ще го опитате. Някой път вие се възмущавате. Има едно правило. Между вас, кой трябва да е господар? – В света, господар може да бъде силният. В животинското царство, силният е господар. Който има сабя, здрави крака, мускули, може да удря, може да блъска. И ще му се отваря път. А в разумния свят, кой може да бъде господар? – Който е разумен. Добре. А пък в Божествения свят, кой може да бъде господар? Между ангелите може да бъдеш пръв, ако имаш разумна наука. Ако знаеш, тогава си на първо място. В Божественият свят, Любовта е вече мярка. Защо Бог е силен? – Защото Той обича всички еднакво и на всички дава. Затова е Господар. Един иска да бъде като Бога, но не дава. Всеки може да бъде като Бога, но ще дава. Ти казваш: „Но от где ще го взема?" – Ще го намериш. Ти искаш да бъдеш като Христа. Но не само да обличаш дрехата на Христа, тогата на Христа. И до сега има такива Христовци. (Учителят показва един портрет на Христа.) Ето тук има един Христос. Вие казвате, че той прилича на Христа. Сигурни ли сте, че прилича на Христа? Ако Христос ви беше хазаин, колко години можехте да живеете с Него в къщата Му? Ако вие бяхте хазаин и Той да бъде наемател, колко време щяхте да живеете с Него? Колко време щяхте да Го държите? Представете си, че Той е един светия. Някой художник рисува, но картините му не вървят. Не му плащат

на време за картините. Колко време ще държите този Христос? Вие ще му кажете: „Тук може един месец, два, три, но после вече не може.“

Не е важно какви сте били вчера. Това е за вчерашния ден. А какви трябва да бъдете днес? Има три момента: Сутрин, обед и вечер, това са трите момента. Човек се изменя. Никога човек не може да остане в едно и също положение. Има една вечна промяна в него. И това е хубаво, красивото. Ние вечно трябва да се изменяме, според Божествения план. Бог остава еднакъв. Радостното, красивото седи в това, че Бог остава неизменяем. Ние се изменяме. И ние, ако се изменяме по Волята Божия, това е радостно, но ако се измениш без да си в съгласие с Вечното Начало, ти ще бъдеш нещастен.

Сега, първото нещо е следното: Вие още не сте опитали за пример колко сте щедри. Аз вече съм дошъл до това – искам да определя колко сте щедри. Щедростта не седи в многото даване, не седи и в малкото даване. Но да знаеш кога и колко да дадеш, в дадения случай. Да допуснем сега, че се пуща между вас една подписка за 10 000 лева. Аз ви казвам: Сега 10 000 лева ще дигнем. Правя сега опит. Турете сега в ума си кой колко ще даде. Но да каже веднага: толкова и толкова. Без никаква философия. Да не прави въпрос, пиши: Криво ляво – толкоз! И ще ги дадете. Сега ще ги дадете. Направете опит. Казахте ли колко, казахте ли си колко (в ума). Ако направите опита правилно на стотях сто ще се увеличи. Каквото дадеш, 100 ще дойде на мястото му. А пък ако не направиш правилно опита 100 ще изгубиш. Вие може да кажете: „Аз няма да си определя.“ Тогава двойно ще изгубиш. Ако не направиш опита правилно, както трябва, сто ще изгубиш, а ако съвсем се откажеш, 1000 ще изгубиш. Опитът трябва да се направи. За вашето благо е това. Всеки ден ви се дава случай да направите едно малко добро. Вие се чудите и казвате: „Защо да направя това добро?“ – Направи го! – „Не мога да го направя.“ Не отказвай това желание. Пет, десет минути, но доброто направи. Може и една минута да е, но го направи. Повече от една минута е от лукаваго. Това е много малко добро, защото всички добрини са много малки. Дойде някой при мене, не му трябва много. Не му трябват лачени обуща, хубави дрехи. Казвам му: „Ти няма да се жениш, ти си един прост работник“, прости дрехи му трябват. Той е ученик, не му трябват дрехи за някой бал. Ученическите дрехи са много прости.

Във вас се заражда желание като станете сутрин, да угодиш на Бога. Но казваш: „Аз не съм Го виждал, как да Му угодя?“ Вие все искате да угодите някому. Угоди, но угоди така, както Бог изисква. Да угодиш комуто и да е, не е лесно. Но да угодиш така, че да е приятно на Който те е пратил на земята. Няма по-хубаво нещо от това, да се угоди на Бога. Така е, ако

разбираш. А пък, няма по-лошо нещо от това, ако не знаеш как да угодиш на Бога. Да угодиш на Бога е много мъчно тогава. Той не се нуждае от много работи. Каквото и да Му занесеш, Той не се нуждае от него. Ако му занесеш най-хубавите ябълки, Той не се нуждае от тях. Ако Му занесеш пари, Той не се нуждае от тях. Ако Го хвалиш много, ако Му казваш: Господи, Ти Си Велик, Ти Си такъв, онакъв, Той няма да те слуша. Друго има много съществено, което Му правят много хора, а пък ти Му крякаш, като някоя жаба, какво ще те слуша, а пък има гласове красиви хубави, нежни и на тях Господ даже не обръща внимание. Той е сит от хиляди години на това. Всички все се приближават да Го хвалят. Какво ли не Му говорят. Той седи и когато някой хвали Господа, Той го възнаграждава според хвалата му. Ако хвалиш много Господа, Той ще ти даде голям товар на гърба, а ако малко Го хвалиш, Той ще те накара да гладуваш по 10–20 дни. Ако много Го хвалиш – голям товар и ако не го хвалиш, пак лошо – ще гладуваш. Какво трябва да правиш?

Питам сега: Вие отивате при Господа, какво трябва да кажете, как трябва да се молите? Вие веднага ще кажете: „Отче наш!“ Добре, но „Отче наш“ е много опасна молитва. Когато Христос даде „Отче наш“, Той застава между Бога и учениците си, понеже е негова молитвата и Той ще предава молитвата на Бога. Той ще я тълкува на Бога. Той ще каже на Бога да слуша молитвата. Някой път вие казвате „Отче наш“, но трябва да има някой да преведе думите. Какво значи „Отче наш“? Представете си, че Господ не разбира нашия език. Ти като художник може да креснеш, да кажеш: „Какво ще го интересува Господ нашето бърборене, което няма смисъл.“

Ще ви представя идеята: Ти отиваш при един благороден човек и му носиш круши, ябълки. Ти мислиш, че ябълката е добра, но тя е всичката изгнила, но само семките ѝ са добри. В нея няма нито една частица здрава. Какво ще ти каже този човек, след като види тая ябълка? Вие какво ще направите, ако ви подарят една гнила ябълка? Вие ще кажете: „Страшна подигравка е това! То бива, бива, но толкова!“ Представете си, че аз бих направил това. Да ви дам една гнила ябълка. Та, като излезнете от тук ще кажете: „У-у-у!“ Ако на всички ви дам по една гнила ябълка, ще кажете: „Изпитва ни.“ Но ако на някого от вас дам цяла изгнила ябълка, на друг половин изгнила, а на трети здрава, тогава едните ще имат следната философия: „Учителят, когото обича, дал му хубавата ябълка, а пък на онзи, когото не обича, дал му гнилата.“ Философия!

Аз няма да го направя. Това не е умно. Няма никакво постижение в това. И защо да ходя да опитвам хората. Вие сте чудни. Опитват се най-добрите, най-умните, а глупавите не се изпитват. Като го срещна и дума не става за

изпит. Ако е някой кандидат светия, едвам светиите са кандидати за изпит, а светията най-малко три пъти ще даде кандидатурата си, че искат да го изпитат. И понякога и вие го подражавате. Светия си, дадете кандидатурата и ви скъсат. И кой е крив тогава?

Съществува едни морал, който не прилича на сегашния. Съществува едно отношение, за което не мога да ви разправям. Съществуват отношения между хората, един обикновен морал. Аз съм правил всякога опит. Ще ви приведа един пример из моят живот. Няма някой, комуто да съм дал пари и да му върви. Комуто съм дал пари и добро желание да имам, не му върви на този човек. И на комуто съм дал пари, не само, че не му върви, но и голяма беля му е направена. Мислите ли, че парите са нещо Божествено? Те не са нещо Божествено. То е един подкуп. Ще дойде някой, ще му дам 100 или 200 лева да се осигури. Аз се чудя, някой идва и ми казва: „Учителю, трябва ми 1000 лева.“ Какви опити не съм правил. Някой път съм заравял някои гърнета с жълтици някъде и казвам му: „Върви там и ще намериш едно гърне.“

Вие искате да бъдете богати. То е най-лесната работа, да бъдеш богат. И всички вие имате желание да бъдете богати, ако сте сиромаси, аз се радвам, че сте такива. В сиромашията е зло, а в богатството е два пъти по-голямо зло. Аз не считам, че сиромашията е едно добро. Сиромашията е зло, но богатството е двойно по-голямо зло. Има едно учение, което е зло. Невежеството е два пъти по-голямо зло. Аз ви говоря за учение, което ще ви избави от злото. Сега сме в епохата на учението, което може да ни избави от злото, защото злото в света това е един сбор една съвокупност – сбор от същества, които имат всевъзможни интереси. И тези същества са толкова користолюбиви, че ви обръщат с всичкото съзнание и всичко знаят – да вземат нещо от тебе. Тези същества не мислят за тебе, това е злото в света. И тогава ще нахълтат някои мисли и желания в тебе. Но това не са твои мисли и желания. Те са проектирани от тях. Те искат да те загълъвичкат и ако не сте положителни, всичко добро ще изчезне от тебе и тогава ти казваш: „Всичко добро, което имах, чрез 20 годишна работа е изгубено.“ Ти се усещаш като изгубен, като пленен и тогава, силата ти, честната ти мисъл, всичко изчезва и какво ще направите тогава?

Сега не искам да ви говоря за тези работи, понеже сте страхливи. Знание е нужно и най-първо ще се освободите от човешкия страх, не от Божествения страх. Вие искате да се освободите от Божествения страх. Като се усилва Божественият страх, усилва се милосърдието, а при усилване на човешкият страх, усилва се жестокосърдечието. А пък милосърдието е Божествена сила. Който е милосърден, той е силен. А пък при жестокосърдечието, могат да те сполетят най-големите нещастия.

Това е от човешкия страх. Затова, намалявайте напърво човешкия страх, за да се освободите от жестокосърдечието. Това е голяма спънка за човешкия прогрес. Велика[та] несрета, която съществува навсякъде днес, се дължи на жестокосърдечието и казва се в Писанието: „Жестокосърдечен е този род, и той е осъден.“ При жестокото сърдце човек е осъден на много страдания.

Ние говорихме за щедростта. По колко определихте вие от десетте хиляди лева? Кой от вас определи? Дигнете си ръцете, който сте определили. Сега, за следующия път, онези от вас, които са определили, до следующата неделя да направят нещо. И каквото направят, ще имат 10 пъти повече. А пък, който не е определил, ще има 10 пъти по-малко. Благословението трябва да дойде.

Преди всяко благословение, което Бог ще изпрати на някой човек, идва едно благословение в човека. Предшествува едно подобрение в неговия ум, едно подобрение в сърдцето му и едно пояснение във волята му. Ти усещаш благоухание и като дойде това, след като си така разположен, тогава идва Божието благословение. А пък ако не си направил така, както Бог иска, най-първо ти усещаш едно стягане в ума, в сърдцето и волята си. Тогава ще плащаш. Имаш да плащаш някаква сума.

Та има една философия много реална или една наука много реална. Всяко просветление на ума е едно благословение. Всяко просветление на чувствата е благословение и всяко просветление на постъпката е едно благословение. Важно е това. Постоянно тези неща се менят. И като се изменят, по това трябва да съдите – има борба, защото във вас работят два вида разумни сили. Едни, които работят за вашето добро, а пък други, които работят за вашето нещастие. Вие може да кажете: „Господ така направи светът.“ Това е най-добрия път, по който може да минете. Това са две страни. Това са действующите страни, които ви подтикват напред. И в доброто и в злото вие сте свободни. Докато сте свободни в доброто, вие може да правите избор в доброто, докато сте свободни в злото, вие може да правите избор в злото. Но щом направиш злото, ти не си свободен вече. Щом направиш доброто, пак не си вече свободен. Но, доброто носи една нова свобода. В ограничението, което ще дойде, което сте претърпели, ще се яви една нова свобода. И ще дойдеш до нови условия. Когато, в злото е обратен процесът. Ти ще влезеш в по-големи ограничения.

Та казвам, тази е сега философията, която християните, окултните ученици пропущат. Всяка мисъл все оставя известни оттенъци вътре във вас. И добре, че вие не разбирате. Ако вие разбирахте тази наука, вие съвсем бихте се обезсърдчили.

Трябва да се изменят нещата. Нашият външен […] трябва да се измени. Например вие сте нетърпеливи. Ние трябва да носим един отличен език. Ти срещаш един човек и веднага видиш някоя лоша черта в него. Ако си един светия, то като изпъкне една лоша черта, трябва да изпъкне и една хубава черта от неговия характер, за да дойде равновесието. Понеже, ако дойдеш да мислиш за греха, който е в него, то има опасност и ти да се окаляш. Това ще се отпечати и в тебе. Когато ти мислиш за едно престъпление, което някой е направил, това престъпление вече се отпечатва в тебе. Какво ще спечелиш, ако знаеш, че той е извършил престъпление? Какво те интересува това? Взел той ножа и убил някого. Ако знаеш това, какво ще добиеш? За мен не е важно, че той е убил. Аз срещна този убит човек, ето аз как разсъждавам: Като го срещна, поусмихна му се. Щом го е мушнал и е умрял, той ще е от праведните хора. Сега въпросът е: да го съживя ли или да не го съживя? Гледам пак по лицето му. Ако го съживя, ще направи ли добро на другите хора той или ще направи по-голяма пакост? Ако няма да го съживя, аз ще си вървя по пътя и ще му кажа: „Ти ще седиш." А пък ако ще го съживя ще го побутна и ще му кажа: „Ставай! На работа!" Не мога да го бутна с ръката си, понеже ще ме оцапа. Ще го бутна с крака си. Само праведния ще хвана за ръката. Първия ще прекрача, втория ще го побутна с крака си, а пък третия ще го хвана с ръката си. Той знае какво значение имат тези изрази, понеже това са символи, емблеми.

Ако ти прекрачиш праведния, знаеш ли какво ще стане? Този, който е направил зло, прекрачи го! Но, ако ти не разрешиш правилно въпроса и прекрачиш един праведен, тогава ще се намериш в противоречие. Така, че сами не знаете кога да прекрачите, кого да бутнете и кого да хванете с ръката си. С ръката си ще хванеш праведния, онзи, който е благонадежден, ще го бутнеш малко да стане да работи, а пък грешния ще го прекрачиш, ще си вървиш. И въпрос няма да правиш пред себе си. Ще кажеш: „Това е Божия работа! Това не е за мене." Ти, като си го прекрачил, Бог взема грижата, да се справи с мъчните работи в света.

Сега мисълта, която ще остане е: Вие започвате една работа. От днес започвате една работа един живот, нов живот! Вие мислите, че остарявате. Оставете вашето остаряване! Вие мислите, как ще живеете – и този въпрос оставете, как ще живеете. Птиците знаят как да живеят и животните знаят как да живеят, а пък човек не знае как да живее. Въпросът не е така. Най-първо вие се спъвате с въпроса: Как ще живеем? Това е един въпрос. На водата дайте малък наклон и я оставете. Дайте ход на живота и няма какво ти да определяш живота. Животът сам се определя. Защото, животът иде от Бога. И ако ти вярваш в Бога и ако ти Го разбираш, той, животът ще те научи, тръгни натам гдето животът отива. Ти тръгни нататък на където

духа вятърът. Натам вървят гемиджиите. Ти тръгни нататък. Насоката на мисълта отива на където отива светлината. Върви по пътя, на където отива светлината и няма да сбъркаш. Върви в посоката, в която Любовта върви. Върви по посоката, по която Мъдростта върви, върви по посоката, по която Истината върви. Това са живи сили, вътре в природата.

На вас ви предстои това. Не се спъвайте във временните работи. Че някой тон губи, това е временна обстановка. Някой път има по-голяма влага или по-голяма сухота. Когато времето е влажно или когато времето е сухо, певците не могат да пеят, даже има пиана, в които, като влезне влага, жиците се разхлабват. А пък сега, когато стане сухо, тогава се съкратяват, стягат се жиците. А има едно положение, в което жиците пак се наместват. Едно пиано, което е нагласено много хубаво, в неговото лице можеш да имаш едни барометър. Щом се разтягат жиците, ще има влага, щом се скъсат жиците – има сухота. А пък щом идва до едно място, до едно положение, при което жиците издават обикновен тон, тогава във въздуха няма нито влага, нито сухота.

Всеки инструмент си има особен тон, който е дошъл по закона на равновесието. По този закон на равновесието има нещо, което се пази. И има нещо в това равновесие, което постоянно се мени. Сега да направя един превод от същия закон. Вие сте едно пиано с няколко двойни акорди. Във вашата нервна система са опънати жици, а пък в симпатичната ви нервна система са опънати други жици и то при разните външни условия, вие трябва да се скъсявате, трябва да се разтягате. Не се безпокойте за тези работи!

Има разни акорди, като се поразгневите, повикайте един от тези акорди. Вие трябва да се научите хубаво да свирите. И всеки един от вас сам трябва да свири на своето пиано. И другите да кажат, че това пиано хубаво свири. Но никого не съм виждал да свири. А всеки ден трябва да свирите на това пиано. Толкова много пиеси има да свирите. Да ви дам хубави парчета за свирене, класически парчета.

Сега ще оставим за следующата седмица за печалбата, която ще дойде.

Съвършената Божия Любов носи пълния живот. (3 пъти)

7 часа без 15 минути

31 лекция на Общия окултен клас
25 април 1934г. София, Изгрев

1934_04_27 Проводници на божественото

ПРОВОДНИЦИ НА БОЖЕСТВЕНОТО

„Отче наш"

Ще прочета от 6 глава от Йоана, само 45 стих. Писано е в пророците: „Всички ще бъдат научени от Бога". „И всеки, който слуша и се научи от Отца, иде при мене".

Трябва да идвате сутринта малко по-рано. Ще свършим точно в 6 часа.

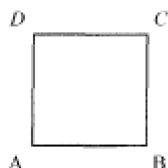

Фиг. 1

Тази рисунка, този квадрат (фиг. 1), представлява една истина, една положителна истина. Каква истина представлява? (Че две по две страните са равни.) Вярно ли е нарисувана? Квадратът толкоз голям ли е? Какво подразбирате под думата квадрат? (Една фигура, която има четири равни страни и четири прави ъгли.) В квадрата тези ъгли какви са? В този ъгъл могат да се съберат милиони други квадратчета. Той има четири действуващи динамични точки. Това е едно място, в което не могат да се съберат повече динамични точки, а само 4 динамични, безпространствени точки. Едно динамично съдържание. Това пространство, в което те действуват се нарича квадрат. В един квадрат кои са действуващите сили? Кое е дало повод да се прояви квадратът в умствения свят? Това е все същият въпрос. Кое е дало повод, кое ви дава повод вие да искате да живеете? Кое ви дава повод, че искате да ядете? Кое ви дава повод, че искате да дишате. Казва някой: „Трябва да се живее." Сега какво трябва да подразбирате под думите, че човек трябва да живее? В най-обикновения смисъл, за да се разреши един въпрос, той трябва да се разгледа от много страни, от много точки. Най-малко от четири страни трябва да се разгледа. Представете си, че вие сте едно същество на физическия свят и във вас има желание да се движите. Желанието ви представя едно условие на физическия свят да се движите. Но представете си, че сте вързани, краката и ръцете ви са вързани. Имате желание да се движите, но не можете. Кой е поставил въжето? (Чужда воля.) Какво пък е заставило тази чужда воля да те върже? Да му дойде на ума да те върже. Тази чужда воля ти си я предизвикал да те върже. Как? Ти си имал едно кило вълна, направил си от нея въже и го държиш вкъщи. После ти си работил на нивата и си

забогатял. И едно същество, нито е прело въжето, нито е работило на нивата, на това същество му хрумва идеята, иска да влезе в твоя труд, намира въжето и гърнето с придобитото богатство, взема гърнето, а тебе те оставя вързан. В дадения случай кой е виноват? Вързаният ли е виноват или който те е вързал. Разбойникът ли е виноват или когото обират? (Обраният, понеже е предизвикал тези условия.) Какво трябваше да направи той? Да допуснем пак на същото основание - някой ви занимава с бъдещия живот, че има бъдещ живот, но може ли да има бъдещ живот, ако няма настоящ живот? И може ли да има настоящ живот, ако няма бъдещ живот? Кой от вас е виждал бъдещия живот? Но настоящето вижда ли се? Сега настоящият живот в какво седи, философски казано? (Мъчение.) Какво нещо е мъчението? (Безизходно положение.) Мъчение има онзи, който е прел. Работливият човек е орал с ралото. Дошъл някой и му взел парите. Де е мъчението? Че са турили въже около вас. Какво мъчение може да има в това. Или че ти взели парите, какво мъчение може да има в това? Той се е освободил физически. Представете си, че турят на гърба ви 50 - 60 килограма камъни, но представете си, че това е едно богатство, злато е. Богатство е, но си вързан. Това богатство ви измъчва. Ако аз ви взема богатството, нали ви давам едно условие, да не се мъчите. Освобождавам ви. Без да искам, ви освобождавам. Нямам ни най-малко намерение да ви освободя. Но каква е идеята да ви освободя?

По какво стечение на обстоятелствата вземам този товар от гърба ви. Сега на физическото поле как се вземат камъни? С ръце. Е, добре. Представи си, че на твоя духовен гръб има някакъв товар. В духовния свят как се снемат тези камъни? (Мислено.) Представи си това, което е нищо. Ти имаш едно лошо състояние, обезсмислил се е животът ти. Мислиш да отидеш да се удавиш някъде. След като си мислил, мислил, искаш да се удавиш. От къде е дошла тази идея да се давиш. Казваш: „Едно време като риба във водата много добре ми беше. Я да отида да се гмурна във водата. Може да намеря живота и нея." Този, който отива да се дави, отива по атавизъм да живее като риба вътре във водата. Това положение хората го наричат „удавил се".

Сега на въпроса. Ти искаш да се давиш, в тебе е залегнало едно чувство. Имаш някакво недоволство. Каквото и да е то, х, не го знаем. Но имаш един хикс и този хикс е във втора степен или в трета степен. Това неизвестно е степенувано. Има нещо, от което ти си недоволен. Идва някой човек при тебе, ти си неразположен, искаш да отидеш да се давиш и искаш да станеш риба, нищо повече. Но като отиваш да станеш риба, освен че не ставаш риба, но се удавиш. Значи удавянето е, че не си могъл да се превърнеш в риба. Несполучливо е извършен опитът. Това е давенето. Отиваш при реката, но един човек ти пришепва една дума и ти се отказваш да се давиш. Каква е тази дума? Х - неизвестна е. Отива при Х

реката, при водата. X P B. - Тази неизвестна дума каква е? На този неизвестен X не му знаем причините, поради които той е недоволен от нещо. Иска да стане риба, не може да стане и се дави. Някой му казва една дума и той не иска да стане риба. Какво може да е казал онзи, че не иска да се дави. Аз ще ви преведа сега. Представете си, че той е професор в един съвременен университет и отива професорът да се дави в реката. Дойде някой и му каже нещо, професорът се откаже и се връща при катедрата си. Какво му е казал той? Представете си, че той е един проповедник, отива да се дави. Казва му някой една дума и той се отказва да се дави. Какво е казал онзи на проповедника? Или представете си, че този, който иска да се дави, е инженер. На инженера като му кажат една дума, той се отказва и се връща. Представете си, че той е един войник, генерал и нему му казват една дума и той се връща, отказва се да се дави. Какви са тези магически думи, изказани на професора, проповедника, инженера, генерала? Кой е начинът, по който могат да се открият думите?

Ще ви кажа думата. Представете си, че един млад момък е гладувал 7-8 дена и никой не му дава да яде.

Той отива да се дави, но едва върви, пъпли с последни сили. Отива той, но някой му казва една дума и той се отказва да се дави и се връща. Какво му е казал, от него да почнем. Казал му е така: „За тебе има малко хляб, той е в торбата." Онзи му казва: „Така ли!" И младият момък сяда и почва да яде, не се дави. Какво е казал онзи на професора, за хляб ли му е казал? Той не се нуждае от хляб. Проповедникът и той не е за хляб. Инженерът и той не е за хляб. Генералът и той не е за хляб. Сега това са въпросите, които вие ежедневно разрешавате. Някой път отивате да се давите за много малко нещо. Някой път отивате да се давите като професора, като проповедника, като инженера, като генерала. Казва някой: „Не ми се живее вече. Мене ми е дотегнало вече." Дотегнало му е да живее. Това са пак несполуките, които съществуват. Каква дума сега му е казал онзи. Професорът е бил уволнен. Казват му: „Ще си върнеш длъжността, увеличава ти се заплатата." Досега е бил третостепенен, а сега става първостепенен. И се връща професорът. Проповедникът е един обикновен проповедник и сега му дават хубаво място, първокласно, и инженерът е бил третостепенен, става първостепенен. Генералът е изгубил едно сражение и той сега става пълен генерал. Мислите ли сега, че този професор е разрешил всичките въпроси, като се е върнал в катедрата си? - Не ги е разрешил. Не е разрешил същественото този професор. Какво ще кажете сега. Този професор, който само с една дума, която му е казана, не се дави, каква е била тази дума? Как трябва да кажете тази дума на професора. Ако ви пратят при този професор да му кажете една дума, за да не се дави, как ще му я кажете? Може да му кажеш, че ще му се върне службата, но това са няколко думи.

А една дума трябва да му кажеш. Мислите ли, че само по един начин може да се върне този професор назад. И по този начин може да се върне. Ще ви приведа един пример. При един голям безверник, безбожник, който не вярвал, отишли двама души да го убеждават. Той казал: „Ти си диване, глупак, идиот. Какво ще ме убеждаваш? Свършил съм четири факултета. Да се махаш." Онзи си взема дърмите. Идва другият да го убеждава. Казва: „Остави го на мене." Пита го: „Ти вярваш ли?" Почва да го бие, налага го и онзи казва: „Вярвам. И в Евангелието и във всичко вярвам." Бие го онзи. Но убеждение ли е това? Защото с бой може да те накарат да вярваш, но с бой може да те накарат и да се обезвериш. Да допуснем, че идва някой безверник след това. Безверникът почва да бие вероющия и му казва: „Ти вярваш ли?" Онзи казва: „Не вярвам."

Та сега всички вие сте дошли в областта, дето има двама проповедници, които проповядват. Единият проповядва за Господа, а другият отхвърля. Ако ти имаш една отлична глава, поставена на тялото, на хората ли трябва да разчиташ или на главата си трябва да разчиташ. Ако ти имаш една отлична глава, турена на раменете ти, глава, която може да мисли и да работи, на главата си ли трябва да разчиташ или на хората отвън. Как мислите вие? Представете си, че някой казва: „На хората трябва да разчитам." Но представете си, че тези хора са без глави. Ти си единственият човек с глава. Питам: Ти, човекът с глава, трябва ли да разчиташ на хората? Основната идея е: всякога разчитай на главата си, която е на раменете ти. Нищо повече. И тогаз, когато се казва, че ние живеем и съществуваме в Бога, разчиташ на това, в което ти живееш. Това, в което ти живееш, на него може винаги да разчиташ. Никога не разчитай на онова, в което ти не живееш. Ти не го знаеш какво е. Ти искаш да живееш. Какво разбираш под това? Аз съм много реалист.

Фиг. 2

Представете си, че тук имаме едно малко езеро (фиг. 2). Това езеро е пълно с вода. Но представете си, че в това езеро имате желание да направите нещо. Езерото желае да се прояви. Това е един канал, от който водата излиза навън. Защо трябва да изтича тази вода? Законът е такъв, че от езерото ако не изтича нещо, то и не може да се влее в него. Ти трябва да живееш. Животът ти е изтичане на нещо от тебе. Трябва да изтича нещо от тебе, за да се втича нещо в тебе. Ако ти не се проявиш в света, ако нямаш желание да се проявиш, да дадеш нещо от себе си, ти не можеш да

живееш. Това е кръгът, от който ние изтичаме. Това е общият живот. Това е Божественото - Бог. Всеки един човек е едно изтичане на Бога. Следователно всеки един от вас трябва да се прояви, понеже това е Волята на Бога.

Допуснете сега, че тази река не иска да тече. Какво ще стане с кръга? Когато един човек не иска да живее, когато казва: „Не искам да живея, значи той не иска да тече." Било ли е време някой път да не искаш да живееш? (Не е било време.) Някой път да ти е дошла мисъл, да ти е хрумнала мисъл за това? (Не, не.) Кому е идвала тази мисъл?

Правата идея е тази, че трябва да се живее. Животът е непрекъснат. Тази река може да измени своето направление. Но там, дето има едно езеро, има и една река. Там, дето има една река, ще има и едно езеро. Езерото показва реката, а реката показва езерото. Основната причина, която подбужда всички хора към живота, е една и съща. Всеки човек всякога трябва да бъде проводник. Носете идеята, че трябва да бъдете проводници на Божественото, но не на човешкото. Какво мислят хората, то е второстепенно. Но всеки един човек трябва да бъде проводник на онова, което е вложено в него и което трябва да изтича навън. В това изтичане животът се осмисля.

Сега втория път ще развиете тази тема. Аз развих половината от темата. Втория път вие ще развиете другата половина. Вие вижте къде ви е погрешката. Вие туряте във вашия автомобил повече души, отколкото можете да носите. Турете 4-5 души, а пък следующия път другите. В автомобила да има място за всекиго. Щом някой е без място, той ще гледа да те измести и ти ще останеш без място. Носете документ, който никога не отслабва. Казвате: „Побеля ми главата." Една идея на свят струва много повече, отколкото много идеи, които никъде не може да туриш на работа. Дръжте настоящето, никакво бъдеще. Вие имате много чекове да изтегляте, но по много банки има да се лутате.

„Отче наш"

28 лекция от Учителя, държана на
27 април 1934 г., София, Изгрев.

1934_04_29 Разпаленият въглен
неделна беседа

РАЗПАЛЕНИЯТ ВЪГЛЕН

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета само първите 12 стиха от 1-та глава от Евангелието на Иоана.

„В начало бе Словото“

Ще взема само част от 6-и стих от 6-ата глава от Исаия: „И имаше в ръката си разпален въглен, който бе взел с клещи от олтаря.“

Изобщо, всички хора мислят, че те знаят нещо или разбират нещо. Отчасти е вярно, отчасти не е вярно. Те разбират, че са млади и остаряват; разбират, че са стари, но не знаят как да се подмладят. Питам: Това знание ли е? После, при сегашните разбирания, които имат хората, всички поети, всички учени и държавници разбират, че хората гледат много едностранчиво на живота. Майките и бащите, както и религиозните хора също така гледат едностранчиво на живота.

Всички казват, че човек трябва да яде, да се наяде хубаво. Съгласен съм, че човек трябва да яде. Но питам: Ако вън температурата е 150 градуса под нулата и тебе ти сложат едно отлично ядене, как ще ядеш? Кой от вас би могъл да се нахрани при тази температура? Представете си, че ви сложат едно отлично ядене, но при 1000 градуса температура над нулата. Как ще ядете това ядене? Значи, за да ядеш, изискват се известни условия. Как ще се създадат тези условия? Ние считаме, че това е в реда на нещата. Ако всички неща в света са в реда на нещата, тогава светът би трябвало отдавна да се оправи. Вие виждате, че всички неща не са в реда на нещата. При това виждаме, че целият свят е уреден. Това може да се каже за външния свят, но не и за нашия свят. Човешкият свят ни най-малко не е уреден. Че не е уреден, виждаме по сълзите, които всеки ден се изливат. Ако събираме тези сълзи, които всеки ден се изливат, на ден ще съберем най-малко няколко милиона килограма сълзи, които изтичат от очите на хората. Ако светът е уреден, защо идат тези сълзи? Вие може да не ги виждате, но те се изливат. Ако направим едно изчисление: два милиарда хора има на Земята, ако всеки от тях пролее по две сълзи, това се 4 милиарда капчици. Сметнете да видите колко правят.

Сега въпросът не е за сълзите. Сълзите са съставени от вода. Казваме, че

някой плаче. Какво чудно има в това, че някой човек плаче? Какво чудно има в това, ако видя, че една чешма плаче? Излиза нещо от нея, трябва ли да я съжаляваме? Най-после, какво разбирате под думата „плач“? Защо плачат хората? Някой път плачат от радост, някой път плачат от скръб. Ако плачат от радост, трябва ли да съжаляваме? Ако плачат от скръб, какво има да ги утешаваш? Не че не трябва да се утешават хората, но как ще ги утешите? Умрял баща му, а ти му казваш, че няма нищо, че е отишъл при Бога. Но ти положително знаеш ли, че той е отишъл при Бога? Нямам нищо против казването на хората, но доколко тия неща са верни, то е въпрос.

После, като дойдем до науката, срещаме учени, които се занимават с въпроси, които ни най-малко не разрешават въпросите на живота. Например казват за някого, че е добър бактериолог. Бактериите са много малки дребни организми, които се виждат едва с микроскоп. Ако ги поставим под микроскоп, който увеличава една 100–200 пъти, ще ги видим в най-голямата им величина. И тогава учените пишат цели томове за тях. Те казват, че има около 16 от най-опасните бактерии, които причиняват най-опасните болести като чума и тям подобни. А ако бихте запитали тия същества, направили ли са някому някаква пакост, те ще кажат, че досега никому никаква пакост не са направили. В какво седи опасността от тия същества? Като ядат, те оставят своите извержения, или своите излишъци. Техните излишъци образуват едни от най-опасните отрови за човешкия организъм. Щом влязат в човешкия организъм, тия отрови го разрушават. Това не показва, че тия малки същества са лоши, но те са крайно нечисти същества. Дето ходят, те оставят своите нечистотии. Като влязат в човека, който е създаден по образ и подобие Божие, нищо не остава от него. Тези същества нямат ни най-малко уважение и почитание към хората. Те казват: „За нас хората нито пет пари не струват!“ Дали тези микроби мислят по този начин, както аз предавам, то е въпрос. Ако един човек стреля някого с куршум отдалеч, куршумът ли е виновен за това? Куршумът говори ли? Не, куршумът нищо не говори. Онзи, който е ударил с тази пушка, той е виновен. На същото основание и ония микроскопически същества, които влизат в човека, са такива живи ядра, които го разрушават. То е все едно, че имаш някакъв неприятел, който отдалеч те стреля със своите огнестрелни оръдия.

Питам тогава: Нима болестите са създадени от Провидението? Нима сегашните пушки и топове са създадени от Провидението? Ни най-малко! Те са създадени от хората. Има си причина за това. Те искат да бъдат силни, да се защищават, да се пазят от своите врагове. Отде дойдоха тези врагове? Тези хора, които Бог създаде като братя, след време станаха помежду си като врагове един за друг. Отде влезе този принцип, омразата,

между хората?

Сега аз не разисквам, за да обясня въпросите, понеже тези въпроси вие сами трябва да ги разрешите. Мнозина казват, че някои въпроси трябва да им се разрешат. Обаче има въпроси, които човек сам трябва да си ги разреши. Никой не може да му разреши тези въпроси, той сам трябва да ги разреши. Това трябва да знаете. Ако ядете, вие ще разрешите социалния въпрос за вас. Ако не ядете, никой не може да го разреши заради вас. Най-съществените въпроси ти сам трябва да разрешиш. Има такива въпроси в живота на човека. При това ти не можеш да ги разрешиш изведнъж, но дълго време трябва да мислиш. Никой не може да мисли заради тебе, никой не може да разреши твоето бъдеще. Ако искаш да разрешиш въпроса си, ти трябва да имаш отлични чувства и да знаеш как да ги контролираш. Ако не знаеш как да ги контролираш, никой не може да ти помогне.

Ще кажете: „Защо е така?“ Защото не е така. Защо не е така? Защото е така. Защо е тъмно? Защото не е светло. Защо не е светло? Защото не е тъмно. Това са разсъждения по един начин. В това отношение светлината представя условия, при които животът може да се прояви. Това наричам светлина. А това, което ограничава живота, за да спре своята деятелност, аз наричам тъмнина. И ако някой може да даде друга някаква дефиниция, аз нямам нищо против него. Това са друг род разсъждения, което показва, че не е само единствен начин на разсъждение. Вие може да определите, че светлината има толкова милиарди, толкова билиона трептения. Това е ваша работа, свободни сте. Но за да бъде понятна светлината, казвам: Това, което дава възможност на човешката мисъл да се прояви, това е светлината. Сега и това не е важно. В какво отношение не е важно? Хората и досега ходят в светлина, но не знаят как да живеят. Това показва, че те имат светлина отвън, а нямат светлина отвътре. Един от старите еврейски пророци казва, че хората посред ден се препъват. Това показва именно, че нямат вътрешна светлина. Които посред ден се препъват, едно от двете: или че нямат светлина в своя ум, или че им липсват тези органи, с които възприемат светлината. Това показва, че този човек или е сляп, или неговото внимание е отвлечено някъде.

„И имаше в ръката си запален въглен, който бе взел с клещи от олтаря.“ Кои тела са способни да горят? Някои поддържат, че всички вещества, които имат органически произход, подлежат на горение или имат възможност да горят. В горението всякога се забелязва процес на разширяване или процес на видоизменение. Всеки материал, който може да се промени или видоизмени, има способността да гори. Горението може да бъде и от физически характер, т.е. само материята да се превърне

от едно състояние в друго и да изчезне. А също така горението може да става така медлено, че с материята да не става почти никаква промяна. Колкото и да е малка промяната при горението, все-таки става известна промяна. Следователно този огън, който гори и изгаря, той не е същинският огън. В него няма никакви примеси. Огънят е единствената сила, от която излиза топлина.

Значи, единствената сила в света, от която излиза топлина, това е Любовта. Това е един въпрос, който трябва да се докаже. А за да се докаже, изисква се време. Аз мога да ви докажа, че ако две паралелни прави пресечем с една трета, перпендикулярна на първите две, ще се образуват 4 прави ъгъла, равни на 360 градуса. Двата ъгъла ще бъдат вътрешни, а другите два ъгъла – външни. Вие трябва да знаете отношението на всеки един градус, защото той има отношение към разумния живот. Ако запитате един астроном нещо по тези въпроси, ще видите колко се интересува той от тези градуси. Те са разделили небето на градуси и са намерили в какво положение се намират звездите, на какво отклонение са поставени едни от други и т.н.

Като се говори за паралелни линии, казваме, че не всякога линиите могат да бъдат паралелни. В геометрията се казва, че паралелни линии се казват тези, които се намират на еднакво разстояние във всичките си точки и никога не могат да се пресекат. Обаче две паралелни линии могат да се образуват само от две разумни същества. Следователно паралелните линии са проява на разумния живот. Това е второстепенен въпрос. С него съвременната наука не се занимава. Когато изследвате един човек, устройството на неговото тяло, на неговото лице и на другите му удове, ще видите, че и там паралелните линии спазват този закон. Две линии могат да бъдат огънати, но ако те спазват паралелността, навсякъде те могат да си останат паралелни. Ако те се огъват наляво, надясно, то е друг въпрос. Спазват ли обаче своите отношения, те си остават паралелни. Ако вземете зениците на човека, пак имате две паралелни линии, които изтичат от един свят и минават през центъра на очите. Докато тези две линии са паралелни, този човек е добър. Щом се изгуби тази паралелност, той става лош. Какво подразбира това? Че той е изгубил своето първоначално положение, т.е. не е в съгласие със законите на битието. Следователно този човек не го очаква нищо добро. Дали той знае това или не, то е друг въпрос. Оттам насетне ще почнат да идват нещастията в неговия живот.

Ще ви приведа един малък анекдот, да видите от какви малки причини могат да дойдат нещастията за човека. Един цар от древността издал заповед всички негови поданици да отидат направо при него, всеки да си вземе съестни припаси за през цялата година – кой колко иска. Обаче една

от княжеските дъщери не могла да отиде навреме да си вземе съестни припаси по единствената причина, че когато трябвало да отиде там, тя си правила прическата. Тя сметнала, че е по-важно да си направи прическата и тогава да отиде и да вземе съестните припаси. Но когато прическата била готова и тя отишла да си вземе съестните припаси, оказало се, че всичко вече било свършило.

Та, нещастията на хората днес се дължат на това, че те са си направили прическата, а са закъснели да си вземат съестните припаси навреме. Те са мислели, че прическата им е по-важна от всичко друго и че без прическа не може. По-добре иди да си вземеш това, което ти трябва, а после ще правиш прическата си.

Казвам: В разбирането на живота има една вътрешна страна, която всякога трябва да имаме предвид. Ние искаме да знаем какво иде в живота ни. Животът на всеки човек е точно определен какво ще му се случи. И след като е определил всичко, каквото може да ви се случи, оставили са една малка част, която вие сами трябва да си определите. Не трябва да ви доказвам, че ще се явят философи, които ще отричат това. Едни ще го отричат, други ще го поддържат, но това е друг въпрос. Аз не съм против доказването на нещата, нито против отричането им. Нещата могат да се доказват, а могат и да се отричат, но много недоказани неща си остават недоказани и много отречени неща си остават истинни. Всичко това нищо не значи.

Ето, от хиляда години насам хората все спорят за съществуването на Бога. Имало е много теории, както в Индия, например, при това много по-крайни теории от тези, които поддържат нашите религиозни хора. Техните теории са по-крайни от нашите религиозни възгледи за божеството. И в нашия век ние мислим, че въпросът е разрешен. Едни доказват, че има Бог. Други казват, че няма Бог. И като твърдят, светът пак не се оправя. Даже и като Го отрекли, светът пак не се поправи. Същият свят си остава. Не само че не се е оправил, но се е забъркал още повече. При какви условия има Господ? При какви условия има закон? Когато имаме да взимаме, ние искаме да има закон; когато имаме да даваме, не искаме да има закон. За онези хора, които са за реда и порядъка, то е друг въпрос. То е в реда на нещата. Казвате: „Не може ли да съществува живот без никакви ограничения?“ Законът съществува вън от тебе, независимо от това дали си заинтересован или не. Трябва да съществува един закон в твоя ум, на който ти да се подчиняваш доброволно.

Казвам: Сега ще се отвлечем. Аз не искам вие да се смутите. Някои неща у вас трябва да се смутят, някои неща трябва да се стопят. Ледът трябва да се

стопи. Аз ни най-малко не искам онзи лед у вас да се не стопи. Ни най-малко няма да туря скръб на тези ледени блокове, да ги туря на място. (?) Един американски милиардер си направил отличен палат от ледени блокове, струвал няколко милиона долара. Като дошло лятото, стопил се този палат. За едно удоволствие!

Казвам: Много наши възгледи като на този американски милиардер ще се стопят. Всички виждаме да плачат за стопените палати, направени от лед. Кой не плаче? Майки плачат, млади моми плачат, млади момци плачат, държавници плачат, проповедници плачат, свещеници плачат, религиозни хора плачат. Че хората не са религиозни. Защо не са религиозни? Кой е крив за това? Тогава търсят някакви причини. Че кои са били причините? Ако хората не са религиозни, Слънцето е виновно. Ако хората са сиромаси, ако са болни, Слънцето е виновно. За всичко Слънцето е виновно. Намерете го и го съдете. Някъде Слънцето ни грее, слънчасаш, изведнъж слънчев удар и паднеш на Земята. Някъде не те грее, замръзнеш, че не си изпълниш службата както трябва. Всички хора на Земята не са виновни за нищо, никой държавник, всички са като светии. Слънцето е виновато, трябва да го дадем под съд. Кой ще го съди? Нашата работа ще мяза на онзи анекдот, в който се разказва, че в един хамбар се завъдили много мишки. Отивали няколко котараци да ядат мишките. Всеки ден се изпояждали по няколко мишки. Един ден събрали се мишките на съвет и решили, че трябва да вържат на тези котараци звънци, като идват при тях, отдалеч да ги чуват. Всички почнали да ръкопляскат, казали: „Браво! Дойде времето на нашето спасение!“ Един плъх мъдрец запитал: „Кой ще бъде героят, който ще окачи звънеца? Кой ще окачи звънеца на котарака, та да го познаваме, отдалече да го чуваме?“

Кой ще окачи звънеца на смъртта, като иде, да я познаваме? Кой ще бъде този голям котарак, че като иде, да избягаш? Нас ни проповядват, че в реда на нещата е да умрем, да се освободим. Съгласен съм, нямам нищо против това. Дали трябва да умре човек или не трябва, то е въпрос. Кога трябва да умре и кога [не] трябва да умира? Първоначално Бог каза на човека, че „в който ден престанеш да ядеш както трябва, ще умреш“.

Питам: Желанията в съвременния човек не са ли едно ядене? Едно желание, което се зарежда в човешката душа, едно неестествено желание не е ли неестествена храна? Моисей, който е разбирал това, казва: „Не пожелай!“ Една неестествена храна, която ще внесе една дисхармония в душата ти. Яж само това, което законът позволява. А кое е то? Всеки предмет или всяка вещ, или всяко живо същество, каквото и да е, което не хвърля сянка в съзнанието ти, туй същество може да изядеш. Ти, като искаш да хванеш една кокошка, виж: ако хвърля сянка в съзнанието ти, не

я яж. Пък и човек, ако хвърля сянка, не го приемай. Ако не хвърля сянка, изяж го. Ще кажете: „Че, туй [ли] е?“ Че, и Христос сам казва: „Който Ме яде, ще има живот в себе си, а който не Ме яде, ще умре!“ Но Христос никога не хвърля сянка върху умовете, върху съзнанията на хората. Разбирайте нещата.

Туй вие може да го разбирате както искате, нищо нямам против. Ако искате да се ползувате както аз разбирам, трябва да разбирате истината. Туй да ви послужи за едно подигане, да ви помогне, да ви предаде една малка сила. Защото ето аз какво разбирам: След като изгрей Слънцето, аз трябва да взема нещо от него. Ако Слънцето изгрее и не взема нещо от него, аз правя престъпление. Всеки ден трябва да излязa преди Слънцето, да си взема необходимата порция, която ми се пада. Една дажба има, която Слънцето има да ми даде. Трябва да изляза точно навреме. Ако не я взема, ще бъда нещастен, ако я взема, ще бъда щастлив. Питам: Съвременните хора отиват ли да си вземат тази дажба? Всички се потриват под юргана. Казват: „Изгря Слънцето.“ То като изгрее Слънцето, отиде дажбата! Дажбата е при изгрева на Слънцето, която може да се вземе. А през деня каквото се взима, то е триците. А същественото е, което ти помага за през целия ден. То е същественото. През деня каквото вземаш, не че е лошо, но то е триците. Сутринта което трябва да вземеш, то е същественото.

Питам: Колко хора има, които вярват в това? Сега почнаха да вярват, но колко години трябваше да минат, за да повярват? Ние търсим живота там, дето го няма. Казваме: „Бог ще ни даде живот.“ Че какво ще ти даде живот? Ти хванеш кокошката, изядеш я и казваш: „Господ живот ще ни даде!“ Ти хванеш ябълката и животът дойде чрез ябълката. Хванеш картошките, житото, изядеш ги. Направиш хляб, изядеш го и кажеш: „Господ ще ни даде живот!“ Че, кога ни дава живот, я кажете? Когато вие ядохте житото, питахте ли го? Сега, при яденето едно правило трябва да спазвате: всичката хигиена, същинската хигиена на живота. Сега вашите възгледи вие си ги държте, аз не съм против вашите възгледи, които имате. Вие имате сегашния живот, но в онази хигиена, за която аз ви говоря, разбирам едно свещено правило. То е следното: Ако ти ядеш без любов, ти се тровиш. Ако ти ядеш без знание, ти се тровиш. Ако ти ядеш без да си свободен, ти се тровиш. Следователно, за да ядеш, ти трябва да обичаш храната. Това е буквално. Ако го възприемете, на правата страна ще бъдете. Ако ядеш със знание, ако ядеш със свобода, ти ще имаш най-голямото благословение. Това е хигиена.

Сега разправят за яденето, че било такова, че съдържало калории. Нямам нищо против калориите. Но всяка една храна, която не предизвиква в тебе

любов, тази храна е отровна. Между храната, която човек трябва да яде, и между неговия живот и неговата душа има известно съотношение. Всичките животни се ръководят от това правило. Имаш известна симпатия, известно влечение към една храна. Храна, към която нямаш влечение, не е за тебе. Влечението още не е едно правило. Ако влечението не се превърне в едно движение, ако туй движение не се превърне в една любов, тази храна, която си ял, няма да те ползува.

Този закон е верен не само по отношение на физическия свят, той е верен и по отношение на човешките мисли и чувства. Всяка една мисъл в тебе, която не стимулира любов, тази мисъл е отровна. Всяко едно желание в тебе, която не стимулира любов, туй желание не е на мястото си. Не сега да се плашиш. Понеже в човешкия живот проникват хиляди желания, знанието седи в тези желания, които идват. Той трябва да знае кое желание трябва да избере и кое желание трябва да остави. В това седи новата култура на хората. За да се създадат новите хора, на тях им трябва по този начин да се хранят.

После, вие си гледате лицето. Кое е онова, което определя вашето лице? Вие обичате най-първо очите, лицето си. Защото у всички хора лицата им се различават. Няма две лица еднакви. Кое е онова същественото, което отличава едно лице от друго лице? Кое е онова същественото, което отличава едни очи от други очи? Кое е онова същественото, което отличава едни уши от други уши? Кое е онова същественото, което отличава един нос от друг, една уста от друга? После, цветът на лицето. Ще кажете, че това е безпредметно. Не, много предметно е, защото цветът на лицето на един човек упражнява голямо влияние. Ако ти нямаш един здравословен цвят на лицето си, ако ти нямаш един здравословен цвят на очите си, ако ти нямаш един здравословен цвят на ушите си, ако ти нямаш един здравословен цвят на носа си, какъв човек може да бъдеш? Кой е сега здравословният цвят? Това ще остане за друга една сказка. Ще ви говоря за анормални и нормални краски.

Сега, значи, Бог, Който е създал света… Сега, като се произнесе тази дума, да не ви фрапира. Като се произнесе тази дума „Бог“, на религиозните хора мед им пада на сърцето. Като се говори на материалистите, като не се произнася думата „Бог“, мед им пада на сърцето. Това са хора заинтересовани. Материалистите и религиозните хора са заинтересовани. Аз ги оставям настрана. Те не може да се повикат на съд, те са заинтересовани, не могат да бъдат свидетели. Ако ние разискваме идеята за Бога, трябва съвсем да не сме заинтересовани. Ние искаме да знаем истината. Отношението, което аз имам към Първата Причина и отношението, което Първата Причина има към мене, трябва да ги имаме.

Никога да не ме убеждават хората, че този ми е баща. Ако имам един баща, който ме е родил, и една майка, защо трябва да ме убеждават хората? Аз трябва да мязам на баща си и на майка си. Ако не мязам на тях, не съм тяхно дете. По какво ще мязам на майка си? Майка ти има една брадавичка под ръката и ти да имаш брадавица на същото място. Или имаш брадавица отдясно, тя мяза на баща ти. Баща ти има една, майка ти има една, а ти имаш две. Ако имаш две брадавици, ти мязаш на баща си и на майка си. Пък ако нямаш нито една брадавица, тогава никак не мязаш. Тогава откъде си познал? После, когато човек върви по линията на майка си, той има една усмивка на устата си, която е свойствена на майка му. Когато върви по линията на баща си, той има един ъгъл на очите, стар чорбаджия е той. Той си мърда очите като баща си.

По топлината мязаш на майка си, по светлината мязаш на баща си. Важно е да знаеш по коя линия вървиш. Понеже, ако ти не знаеш, ти ще влезеш в едно противоречие. Майка ти и баща ти през целия живот все играят важна роля и ако решиш да се освободиш, ще си създадеш най-голямото нещастие на себе си. Най-голямото нещастие, което съществува сега е, че хората искат да се освободят от баща си и от майка си, не искат да бъдат под влиянието на майка си и баща си. Те искат да бъдат самостоятелни. В какво седи тази самостоятелност? Той ще има деца и те ще искат да се освободят от него. Няма никаква философия в туй. Ти ще се освободиш от баща си, от майка си, за да намериш друга майка. Дъщерята се освобождава от влиянието на баща си, но намира друг баща. Старият баща не струва, млад баща иска. Е, хубаво, ако тия бащи, и младият, и старият, все остаряват и умират, въпросът не е разрешен.

На какво се дължи старостта и на какво се дължи младостта? Младостта, значи, е произлязла от един факт. Ти си се подмладил, понеже си видял лицето на онова Слънце, което дава живот. Веднъж си го видял и си се подмладил. А защо остаряваш? Като си дошъл на Земята, всяка вечер ходиш да изпращаш Слънцето, което залязва, и ти ще остарееш и ще умреш да подражаваш. Ти не ходиш да посрещаш Слънцето, като изгрява, но като залязва. И тебе ще изпращат. Та, и ние, които искаме да бъдем щастливи на Земята, изпращаме Слънцето, което залязва. И ние, дребнавите хора, ще уредим живота си и никой няма да го види. Аз бих желал да видя един институт от 2000 години, който да е издържал една морална криза. Не само един институт, но даже религиозните хора не са издържали. Ето, християнството 2000 години откак е създадено наближава и какви ли не примеси са турили, какви ли не разбирания има. Християнството днес е останало една пародия на това, което Христос е казал. Каквото иска Христос, нищо не се прилага. Навсякъде прилагат на Петко, на Драгана, на Стояна. Навсякъде все прилагат мненията на хората,

а не мнението на Христа. Нямам нищо против това, но Слънцето, през каквато среда минава, такъв оттенък, ефект ще даде. Ако светлината е ясна, хубава, разбирам. Ако е гъста, с нечистота пълна, няма да даде такова отражение, няма да бъде тъй здравословна.

Казвам: При сегашните условия се изисква едно разбиране вътрешно. Например, ние не знаем сега, много пъти се говори за вселена, говори се за духовен живот, за материален. Но какво нещо е духовният живот и какво нещо е материалният живот, това е една неразбрана идея. В старо време са казвали, че всичко е ум. Какво нещо е умът? Външната страна на ума, това е материалният свят. Образът на ума, това е материалният свят. В материалния свят подразбираме, че зад материята седи нещо разумно. Обликът на този ум е материалният свят. Следователно, ако физическият свят изчезне, умът ни ще предполага, че [с] тази разумност е станала известна промяна.

Някои твърдят, че нашата Вселена е остаряла. Това е твърдение на хората, понеже те остаряват. Има една вселена в света, която никога не остарява. Има едно обличане на вселената. И вселената си има мода, като парижката мода – облича се тя, има модни костюми, с които се облича. Но това е до външната страна на вселената. А вътрешната страна на вселената, както ние я разбираме, тя се променя, без да се изменя. Аз ви го казвам това, за да се яви една стабилност във вашата идея. Не казва: „Като умра аз, всичко ще се свърши.“ Какво разбираш под това? Ако ти, след като умреш, ти се освободиш от всички твои земни ограничения, от всички твои страдания, от всички твои противоречия, от всичката онази злоба, омраза, която те е мъчила, ти се освободиш и влезеш в един свят, дето ще се почувстваш свободен и [ще] почнеш да работиш, тогава смъртта е на място. „От смърт в живот“ – казва Писанието. Та ние сега сме мъртви, ние сега, хората на Земята, сме мъртви. По-голямата част от хората, [които] живеят на Земята, живеят в най-голямото ограничение на човешкото съзнание. Според мене [няма] по-голямо ограничение на човешкото съзнание: затворен си, твоето съзнание остава в тъмнина, имаш само едно просто съзнание, че някога си бил някое величие, цар, министър, философ, владика, свещеник, проповедник, майка, баща, слуга, какво ли не, хиляди неща. Сега си се вцепенил, не може да мръднеш. Питам: Какво те ползува всичко това в миналото? Какво е смъртта? Туй е смъртта. Сега, аз, както изследвам нещата, животът, това е обратно на смъртта. Това са два контраста. Или, другояче казано, смъртта е най-малкият живот, отдето животът започва. Смъртта не е нищо друго освен отнемане на живота. И понеже тогава животът не расте, тази работа става тягостна за това същество, което се намира в тази […].

Вие ще кажете: „Аз вярвам в Христа."Ако имате вяра… Аз не зная колко е вашата вяра. Вярата ви, както виждам, не е много голяма. Аз бих опитал вашата вяра сега. Ако ви опитам, не зная дали може да издържите. Даже [на] онзи, който казва: „Аз имам вяра", казвам: „Ха сега, с твоята вяра дай 10 000 лева!" – „Как? – ще кажете. – Това е погрешно!" Не, не говорите истината. Аз сега задавам въпроса на себе си. Аз нямам право да ви изпитвам, защото аз нямам нужда от 10 000 лева. Аз ни най-малко не се нуждая от пари. Защо не се нуждая от пари? Защото другите хора се нуждаят от тях. Пък [от] туй, от което другите се нуждаят, аз не се нуждая. От туй, от което другите не се нуждаят, аз се нуждая. Моята философия е тази. Туй, което хората обичат, аз не го обичам; туй, което хората не обичат, аз го обичам. Това е един контраст. А тази философия подразбира следното: аз мисля и моята мисъл да не принесе страдание на никого. Аз не искам да изям една кокошка, едно кокошо яйце. Аз ще измътя най-малко 10 кокошки. Може ли да го изям? Ако не го измътя, ако кокошката ми каже да не погледна яйцето ѝ, няма да го погледна, напълно се подчинявам на нейното разпореждане. Ще кажете: „Че как, кокошката ли ще ми заповядва?" Понеже ти заповядваш на кокошката, и кокошката на тебе ще ти заповядва.

Сега, да дойдем до следната мисъл, която може да бъде полезна на онзи, който е готов. Днес аз ви говоря знаете ли защо? Предавам ви лекция как да се масажирате. Аз съм предвидял, понеже един ден няма да има лекар, трябва да знаете как да се масажирате, как да си помогнете. Казвате: „Мене това не ми трябва." Ако ти не се научиш да се масажираш, ти ще се намериш в трудно положение. То е безпредметно това. После, аз искам да внеса една мисъл, да мислите здраво, да се не плашите. Ти може да внесеш в себе си мисълта: „Аз съм болен човек, изложен съм на болести." Може да си изложен на болести, но само при известни условия.

Целият организъм си има свой матрикс, тъй го наричат. Аурата излиза в успоредни линии от целия организъм, от главата, от краката. Каквото похване, всичко може да постигне – музикант, поет, търговец. Накъдето ходи, всичко му върви. Щом започне някоя работа, ще му върви. Защото той има една аура, или в тоя матрикс има една ципа, която обвива стомаха, която микробите не могат да изядат, навсякъде тя е здрава, тя сама се пази. Но човек със своя нередовен живот може да направи тая матрикса да се напука и се образуват язви. Язвите показват една неправилност в човешката мисъл. Казвам: Ти си ял и пил. Всичко е мисълта в света. Тази мисъл има отношение към твоето здраве. Тази мисъл има отношение към материалните неща. Мисълта ако няма отношение към материалния свят, тази мисъл е безпредметна. Мисълта е, чрез която може да влияете на материята, в съвременната наука вие ще изучавате.

Във време на война, ако имате най-силната мисъл, войници ако биха се напълнили с въшки, може да се мажат с мас. Това не е лошо. Но при въшките ти ще развиваш своята мисъл. На тия въшки ще внушиш Да излязат от тялото ти. Ще мислиш час, два, три, четири, докато тия въшки почнат да скачат една по една, но няма да ги убиваш. Ще ги събереш в една чашка и като излязат всичките, като овчар ще ги изведеш и ще ги заведеш на върха и ще ги изсипеш и ще кажеш: „Пасете тук." Каква гениална мисъл трябва да имаш, за да накараш тия въшки да излязат! Ти може да платиш някой да ги занесе горе, но ти ще ги занесеш. Въшките, които ти си накарал със своята мисъл да си идат, ти ще ги занесеш.

Та, сега тия мисли имат влияние върху материята във всеки един орган. Чрез своята мисъл ти можеш да изправиш всеки свой недъг. Може да контролираш очите, ушите си, от тялото си, от ръцете си можеш да направиш каквото искаш. То е въпрос на знание. Най-първо ще се опиташ да снемеш въшките си. Преди да си снел въшките от главата си, ти не може да приложиш тази наука за контрола на органите. Че въшките са много флегматични. Бълхите са [със] сангвиничен темперамент, а въшките са флегматични.

Разправяше един американец. Ходил в Чикаго да гледа как маршируват бълхите. Казват му: „Не ни забавлявай!" Той го завежда и вижда едно пространство, покрито със стъкло, а под него 100–200 000 бълхи. Този човек заповядва и те се разделят на полкове, батальони. Едни от тия бълхи вървят като войници. Как ги е научил този човек? Показва, че може. Ако един човек може да упражни своето влияние върху бълхите… Този господин казвал: „Най-голямата мъчнотия беше да отуча бълхите да скачат. Това бе най-мъчното нещо. Това е една наследствена черта на техния род."

Един приятел бил във Франция и там срещнал един човек, който правил опити пред него. Взема един голям камък и като го блъсне с ръка, той се счупи. Като го бутне с ръката си, на парчета става. Нашият приятел го пита: „Как го правите?" – „Това е наследство."

Значи, има известни скрити сили в човешкия организъм, които трябва да се развият. Има една правилна мисъл, с която може да продължим живота си, с която може да направим живота си такъв какъвто трябва. Една мисъл има, с която ние може да влезем във връзка с живата природа и да видим, че природата не е това, което ние виждаме привидно при сегашните условия. Ако видим природата, ние ще се уплашим. Защото има не само хубави работи, но има и страшни работи, на които ти не може да

издържиш. Ако вие излезете от Земята и попаднете на някой вулкан, какво ще видите? Онази материя, която е на 5, 6, 7, може би на 10 хиляди градуса сгорещена, може ли да се примирите? Ако може Земята да се отвори, да видим какво има вътре в нея, мислите ли, че ние ще видим нещо хубаво? Много страшни работи ще видим. Тия страшните вулкани, които правят земетресения, са едно благо за цялото човечество. Ако тия вулкани престанат изведнъж да функционират, положението изведнъж ще се влоши. Засега може би 50–60 вулкана има. Аз ги наричам комини на Земята. Понеже нашата Земя върви като един параход. И в морето има, те са повече вулкани. Тогава на какво се дължи този вътрешен огън на Земята? Той се дължи пак на разумни същества.

Това е само твърдение, трябва да се докаже. Че, ако един човек влезе в моята къща и види, че огънят гори, а мене ме няма, какво ще каже? Че огънят сам по себе си гори. Той сам по себе си гори, но първият подтик се дължи на мене. Кой е първият [подтик], с който огънят гори? То е разумното. Следователно какво трябва да прави този, който изучава моя огън? Аз имам известна цел, известно предназначение има огънят. И като дойде вкъщи, аз ще му разправям защо съм запалил своя огън.

Когато ние изучаваме нашата природа, нашата Земя, ние трябва да я изучаваме не с оглед на нейните частични процеси, но трябва да изучаваме тази истина, която има отношение към нас, понеже нашето бъдеще зависи от нея. В съвременния свят никой народ не може да се поправи, докато няма един правилен възглед за строежа на законите, които функционират в сегашния свят, в природата, не временните закони. Въпрос е какво ще стане с тия културни народи. Сега този въпрос ние не може да го разрешим, но има един въпрос, който ние може да го разрешим. Всеки един от вас може да разреши един въпрос за себе си. Какво ще бъде вашето бъдеще след 10–20, след 40–50–60 години или след 120 години какво ще бъде, това трябва да ни интересува. Защото нас не ни интересува смъртта, нас ни интересува животът. Смъртта за нас е само сянка на живота. Нас ни интересуват не всичките философи, които не мислят. Когато аз говоря за учените хора, аз имам най-доброто мнение. Те имат едно и също мнение в различните неща тъй, както трябва.

Не мислете, че съвременният свят се ръководи от едно общество, пак от хора, да не ви кажа ангели, от просветени хора от всички народи, които имат всичката обич към човечеството, към техните по-малки братя, които имат всичкото добро желание. Ден и нощ те мислят, само като спазват своята свобода, как да помогнат на човечеството по един правилен път с най-малките страдания. Не може да се избегнат страданията, които ще дойдат. Защото, ако тия хора не знаят да живеят, тогава в природата има и

други закони на ограничения. Но те прибягват до закона на ограниченията в много редки случаи. Този въпрос трябва да се подеме научно от най-учените хора, от хората на изкуството от едната и от другата страна. Туй е една аксиома. Аксиома е една истина, която не се нуждае от доказателство. Тя е гръцка дума.

После, всяка една мисъл, тя почива на един закон. Външната страна е едно проявление, а вътрешната страна е законът. Следователно между една проявена мисъл и [една] непроявена има съотношение на нещата. Учените хора казват, че между законите и проявеното има известно съотношение. Значи онзи, който иска да проучи явленията на природата, той трябва да разбира и законите. На туй основание, например, вземат и носа. Както е направен, онези, които разбират какво е турило Божественото, единственото нещо, което отличава човека като човек, това е неговият нос. Носът, това е човекът. На сегашния човек носът е отделен. Животните са животни по единствената причина, понеже техният нос е сраснат с горната челюст. Нос има само човекът отделен и по това се отличава. Онази мисъл, която е оформила носа, то е съзнателното, то е разумното в света. И ако вие бихте разбрали…

Сегашните хора не знаят как да барат своя нос. И ако човек искаш да станеш, ти няма да бараш носа си. Аз мога да ви дам едно правило, който иска от вас да го прилага. Най-хубавата копринена кърпа ще вземете, ще я понаквасите малко и носа си с тази копринена кърпа ще погладиш. И като пипнеш носа си, да знаеш, че ти си човек. Че, ако ти нямаш уважение към твоя нос, към какво ще имаш уважение? Ти ще кажеш: „Носът ми е крив.“ Ти си го изкривил с баренето си. Ти ще го правиш широк. Широк не трябва да бъде. Ти ще го направиш дълъг колкото трябва. Той си има една мярка, точно определено съотношение има широчината на носа към дебелината на врата. Дебелината на врата има отношение към целия ръст. Има математически отношения между носа и пръстите. Аз не искам да говоря за детайлите. Природата е работила и постоянно работи по известни закони. Здравето седи, когато се спазва туй съотношение на човешката мисъл. Мисълта на човека постоянно иде чрез носа. И въздухът, който трябва да приемем в белите дробове, и нашите дробове са стимул, за да се стимулира нервната система. Щом ти престанеш да дишаш правилно, и твоята мисъл не е правилна. Бъдещите поколения, бъдещето възпитание, майките и бащите, онези, които възпитават, трябва да вървят по Божествения път.

Казваме: „Ти трябва да живееш добре!“ Ама как ще живееш добре? Ти не знаеш как да бараш носа си, ти не знаеш как да го изтриеш. Аз не съм срещал в България един човек, който да знае как да изтрие носа си, да има

една копринена кърпичка. Моми и момци имат такива копринени кърпи. Може да е зелена, бяла, червена, каквато и да е, може да пише туй за носа, който представлява най-благородното на човешкото лице. Като каже някой „нос“, ще си извадиш кърпичката. После, върху носа е написан характерът на човека, то е външната страна, написано е цялото бъдеще. На никой орган не е написано тъй бъдещето на човека, както на човешкия нос. Цялото бъдеще, същинското бъдеще, през което човек трябва да мине, как трябва да помогне, туй е написано на носа и всичките правила са там. Ако ти разбираш законите на своя нос, всичките нещастия ще изчезнат.

Сега вие ще кажете: „Кажете правилата!“ И да ви ги кажа, няма да ме разберете. И да ме разберете, няма да може да ги приложите, ще се откажете и ще кажете: „За бъдеще!“ Пък то не е въпрос сега. Аз, който говоря, казвам: Имате един орган поставен. Това е наука. Една наука, която аз съм изучавал. Десет години съм изучавал човешкия нос само, 10 години съм посветил на носа и не съжалявам, че съм го изучавал; и още 10 години бих могъл да го изучавам. В 10 години някои основни неща съм проучил, понеже постоянно се прибавят някои неща на носа. С различието (?) на човешката душа всякога се прибавят някои неща хубави и по-хубави. Та, има едно хубаво нещо в човешкия нос. В човешкия нос има една черта, че след 5 години той ще стане филантроп, ще помага на хората. Като зная тази черта, мене ми се зарадва сърцето. Видя една грозна мома и като ѝ погледна носа, виждам, че след 10 години тя ще се подигне, ще се зарадва. Като си погледне носа, всичките неща изчезнат. Че хубаво е някой път да си имате огледало, че като си погледнете носа, да се зарадвате, че имате [нос]. Няма защо да се обезсърчавате. Аз ви казвам: Радвайте се, че Господ ви е дал един нос.

„Благословен Господ Бог наш“
„Тайна молитва“

30-а неделна беседа, държана от Учителя
на 29.IV.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_04_29 Бедният Лазар и богатият
утринно неделно слово

БЕДНИЯТ ЛАЗАР И БОГАТИЯТ

Размишление.

Ще прочета 16-а глава от Евангелието на Лука.

Има едно различие, което съществува между хората, което ги смущава и което произтича от самите тях. Всички учат, всички не свършват. Някои се извиняват, че не са даровити. Въпросът не е там. Всички ядат, но всички еднакво не се ползуват. Казват, че яденето било такова. Въпросът не е там. Не е само в яденето, но трябва избор. Някой ще каже, че не знае как да си избере храната. А зависи от човека да си избере храната. Ако някой тури една черна дреха и една бяла дреха, и той не знае кое е бяло и кое е черно, тогава той е сляп. Ако човек избере черното наместо бялото, тогава какви са съображенията? Избира бялата дреха, но бялата дреха не е практична. С една бяла дреха ще си навлечеш белята. Трябва 10 пъти да я переш. А черното носи.

Сега, ако направите един паралел между един чист живот и един нечист живот, ако си един чист човек, ще си създадеш неприятност – постоянно трябва да се чистиш. Но ако водиш един нечист живот, ще си свободен от смущения. Ако имаш едно леке на дрехата си, ще кажеш: „И тъй ще я нося." Добре. Можеш да носиш и дебели дрехи, може да носиш и тънки дрехи. Практично е. Да кажем, ако лятно време носиш тънки дрехи, на място си, пък ако лятно време носите дебели дрехи, това значи не сте от много умните. Но този, който е бил умен лятно време и остане със същите дрехи и зимно време, какво ще стане с него? Умният през лятото ще стане глупав през зимата и умният в зимата ще бъде глупав през лятото, ако носите същите дрехи. Тогава как ще си обясните нещата? Ти можеш да кажеш: „Много умен човек е!" Само за 6 месеца ти ще оглупееш. И които намират, че си много умен, ще намерят, че си много глупав човек. Това е един паралелизъм. Човек, който изучава живота, трябва да знае: летните дрехи през зимата не стават и зимните дрехи не стават за лятото.

Сега, всички хора искат да бъдат щастливи, но те не разбират какво нещо е щастието; да имат едно и също положение, това не е щастие. Например за майката е щастие да има едно малко детенце, тъй за 4–5 месеца да си го подържи на ръцете. Това ѝ причинява голямо щастие. Но да желае туй щастие да бъде завинаги в нейните ръце, тя сама ще провери, че туй не е щастие, да бъде завинаги това дете в нейните ръце. Ако тя желае за 40–50 години да задържи това щастие, тя сама ще види, че не е избрала добрия

път.

Мнозина, които тръгват в този духовен път, искат също щастие по този път и то за през целия си живот. На Земята това нещо не може да стане, пък и щастието не може да е цел. Има известен род страдания, които произтичат от самото естество на човека. Даже и най-възвишените, гениалните хора, светиите на Земята, онези, най-напредналите, и те си имат свои мъчнотии и страдания на Земята. Привидно може да мислите, че те нямат страдания, а те имат много по-големи, но ги разрешават много разумно. Един обикновен човек, ако го бият, той ще се чувства унижен и през целия си живот ще бъде нещастен. А някой човек, който се подвизава в религиозно отношение, и ако го бият, той ще бъде радостен. Вземете апостолите, учениците на Христа, които ги биха еврейските учени заради техните разбирания. Те се върнаха всичките радостни, че са бити за Словото. Така е и в по-ново време. Онези, които ги биха на кладата, с песни умираха. Днес има много богати хора, но са недоволни. Едните на кладата са щастливи, другите при голямото богатство, което имат, са нещастни. Как ще разберете вие това?

Ние трябва да разбираме живота тъй, както Бог го разглежда. Трябва да вървим по онзи път, който Бог е определил. Христос представя два примера: единият – богат, облечен хубаво, със способности, с пари, с къщи, с музика, децата му, жена му, всички щастливи; а другият – Лазар, със съвсем друго положение. Но единият слугува на себе си, не слугува на Бога, а другият слугува на Бога. Двама братя са те, които не се познават. Единият богат, другият сиромах. И богатият се намираше в чудо, защото този сиромах седи при неговата врата. Той не може да си обясни защо Господ е пратил при вратата му този бедняк, да седи там покрит със струпеи. Да се махне оттук! Лазар се молеше на Господа да даде добро сърце, меко сърце на богатия, да се смекчи малко и да прати нещо от богатата си трапеза! И единият се моли да дойдат ангелите, и другият се моли да дойдат ангелите. Единият се моли да дойдат ангелите да дигнат Лазар, а другият се моли да дойдат ангелите да смекчат сърцето на богатия. И действително стана тъй. Дойдоха ангелите и задигнаха Лазара, занесоха го на Небето. И като се намери Лазар в този свят, видя, че този порядък не е такъв, какъвто е на Земята. Там Лазар беше облечен с багреница и висон, с хубави дрехи, с музика и градини, пълни с плодове, с ябълки наоколо и ангелите му пеят. Той сам се чуди защо е така. Дойдоха ангелите и задигнаха и богатия, туриха го на другото място – в пъкъла. Вижда богатият, че молитвата на Лазара беше много по-добра. Той, като се молеше за богатия, стана щастлив, а богатият, като се молеше за Лазара, стана нещастен. Как ще си го обясните това? Богатият, като се молеше за Лазар, стана нещастен, а Лазар, като се молеше за богатия, стана щастлив. Ако сиромах се моли за

вас, вие ще отидете в лоното Авраамово, но ако един богат се моли за вас, вие ще отидете в ада. Каквото и добро да желаеш на един човек, който прави престъпление, ти със своята молба нищо няма да му принесеш! Може само да му принесеш страдания, нищо повече. А пък, ако един човек, който не е толкова праведен, ако се моли за един праведен човек, както и да се моли, той ще му причини добро.

Въпросът не седи във външните отношения, които хората имат помежду си. Доброто бъдеще зависи от една вътрешна, дълбока мисъл, от здравия организъм, или от здравото разбиране за живота. Здравият организъм от една проста храна ще извади нещо хубаво, здравословно, [болният] и слаб и при най-добрата храна ще създаде едно нещастие. Има два порядъка в света, които трябва да разбирате. Единият е човешки, в него няма ред, няма правда. Привидно е всичко това. Ако искате в този порядък да направите нещо, всичко може да стане, всичко може да получите без никаква придобивка. Там трябва да разсъждавате, да мислите, да не попаднете в някоя погрешка. Съвсем друг е Божественият порядък. Там няма какво да мислиш, там трябва да живееш и да изпълняваш. Ако речеш там да философстваш много, ще си създадеш нещастие и ще имаш други резултати; там нещата, както и да ги направиш, ще имаш придобивка.

Противоречието в света идва от тия два порядъка. Има умни хора, които вървят по човешкия порядък – те ще имат обратни резултати. Има хора, които вървят по Божествения порядък и животът им във всяко едно отношение ще се оправи. Ако богатият само яде и пие, ще се разболее, пък ако си позволява да пие от всичките ликьори, които съществуват, него го очаква нещо по-лошо. Ако бедният яде само сух хляб и пие чиста водица, него го очаква нещо добро. Ще знаете, че пищната храна не е здравословна храна. И всеки може да си избере единия или другия порядък. Ако вървиш по човешкия порядък, ще ти върви – с фасон ще бъдеш, музика ще имаш, всичко ще ти върви, ще бъде привидно всичко наред. Това е човешкият порядък. Но щом идеш в другия свят, ще имаш обратни резултати и обратни процеси. Онзи, който на Земята е вървял по Божествения порядък, щом влезе в другия живот, там вече ще се изменят условията. Ако една гъсеница е живяла добре, ще се измени нейният живот. Тя ще добие своите крилца и в следующия живот, след като излезе из обикновения живот на гъсеницата, тя ще стане пеперуда, дрехите ѝ ще се изменят, ще има красива дрешка и условията на живота ще се изменят.

При сегашния живот се изисква едно разумно разбиране на Божествените неща, които съществуват, защото хората не подозират онези изпитания, които ги очакват, ако не заживеят както трябва.

Всички противоречия в живота си имат своето назначение и своето разрешение. Ако човек не страда, той няма да добие едно вътрешно разбиране за нещата. Така най-голямото учение, което съществува сега на Земята, това е страданието! Човек без страданието не може да има абсолютно никакви придобивки! Камъкът, за да се превърне от обикновен камък в по-горно положение, той трябва да мине през ред метаморфози, да изгуби своята кал, да се превърне в една по-висока материя.

Ако вървите по пътя на духовния живот, трябва по някой път да влезете и в обикновения живот. Някои мислят, че след като тръгнат по Божествения път, всичко ще им тръгне напред. Ще им тръгне напред така, както на Лазар. Само след като го задигнаха ангелите и го занесоха на другия свят, тогава беше добре. А докато беше пред вратата на богатия, само кучетата му лижеха раните.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

32-ро утринно неделно слово, държано от Учителя
на 29.IV.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_05_02 Път за постижение
лекция на Общия окултен клас

ПЪТ ЗА ПОСТИЖЕНИЕ

Сряда, 5.30 часа сутринта
(Небето ясно. Времето тихо и топло.Хубаво зазоряване и хубав изгрев.)
Добрата молитва
Размишление

Ще взема само няколко стиха на 8-ма глава от Първо послание към Коринтяните. (3–7 стих включително)

Има една обикновена дума – здраве. Ние казваме за някой предмет, че е здрав. Например, казваме, че въжето е здраво, когато не се къса. Когато се къса, казваме че въжето е слабо. Един господин ми донесе 2 грама злато, показа ми го. Като го разглеждах под микроскопа, виждам, че в това злато има много нечистотии. Има неща там, които ни най-малко не са злато. Много камъчета има, които минават за злато. Трябва да се чисти, както ориза. Една четвърт трябва да се изхвърли. И много „истини" на нас ни ги предават за злато, но не е чисто. Като го туриш под микроскопа, големите частици, които са злато, си имат свой цвят и се познават. Има много камъчета и някои други руди, които покрай златото и те минават за злато. В окултната наука има една голяма опасност. Опасността много ясно съществува. Вземете един художник или музикант, поет или философ или който и да е. Във всичките има едно чувство на самомнение. Той мисли, че това, което знае, го знае много добре. Сега каква е мярката, с която трябва да се мерят нещата. Казват, че е аксиома 2 плюс 2 равно – четири или 2 по 2 равно – четири. Защо числото 2 събрано със себе си или умножено на себе си дава пак 4. Какво се подразбира щом се каже, че 2 плюс 2 равно [на] четири. В какво седи тази аксиома. Това не е истина, която не се нуждае от никакви доказателства, затова не може да се вземе като истинска аксиома. Съзнанието на животните не е дотам развито, за да могат да съзнаят, че 2 плюс 2 равно [на] 4, това го разбира едвам човешкото съзнание. Това е доста дълбок въпрос. Повидимому можеш да кажеш, че това е аксиома. За нещо казваш, че е истина. Ний обикновено разбираме истината. Какво разбираме, когато казваме „чиста мисъл", „чисто желание", „чисти постъпки". Коя е мярката, с която ги познаваме. Един ориз е чист, когато е еднороден, само оризени зърна и то всички без никакъв дефект. Когато един плод няма никакъв никакъв дефект, ний казваме за него, че е здрав.

Често у вас се явяват някои меланхолични настроения. Всеки християнин

или всеки човек, по някой път го хваща една вътрешна меланхолия. Това е верно за сиромаси и за богати и за учени и за невежи и за добри и за лоши, всеки го хваща някой път меланхолия. От къде се поражда тя. Някой път той е неразположен. Аз съм наблюдавал мнозина, които казват: „Аз съм всякога неразположен.“ Че всякога е разположен, това не е верно. Но че всякога е неразположен и това не е верно. Защото един вълк, след като изяде една овца, той е много разположен. Най-голямо разположение на един вълк е като изяде една овца. Задоволило се е това чувство на глад и този вълк е доволен. Той ни най-малко не мисли, че е изял овца. От човешко гледище можем да кажем, че този вълк благодари на Бога, че тази овца му е помогнала, за да може да задоволи своя глад и да крепи живота си. Какво съждение можем да направим сега? Вълкът се намира в едно разбиране, а човек в друго. Какъв паралел можем да теглим между съзнанието на един човек и съзнанието на един вълк. Каква грамадна разлика. За уподобление казват, някой път: „Той прилича на вълк.“ Неговото съзнание върви по същата линия, такъв човек не мисли за страданията на другите хора, не мисли дали нещата са прави или криви.

Но сега въпросът е: в какво седи красотата? Защото за една мисъл, която повидимому няма никаква форма и е невидима, за едно желание, което е невидимо, за това, което е невидимо, ние казваме: тази мисъл е нечиста. Какво се разбира под това. Или имаш едно желание невидимо и казваш, че то не е чисто. Или за една постъпка казваш, че не е добра. В какво седи разликата между изразите: чиста или нечиста постъпка, добра или лоша постъпка. Какво се разбира като се каже, че постъпката ни не е добра?

Най-първо човек трябва да се избави от своите минали наследствени черти. Допуснете, че между учениците на един клас има един княжески син. Друг ученик е син на някой барон, на някой си консул. И на друго место е синът на един овчар. Този княжески син може да има съзнание, че е княжески син. В какво седи разликата? Каква разлика има между кръвта на един овчар и кръвта на един княжески син? Има ли съществена разлика между тяхната кръв. Има разбира се. Трябва да има един философски ум, за да направите разлика. В какво седи това различие? Единият мисли, че е по-високо, а другия мисли, че е по-ниско. Онзи, който мисли, че е по-високо е княза. А овчарят е по-ниско. В природата когато се каже, че някой е княз, формата на княза трябва да съответствува на княза. И формата на овчаря трябва да съответствува на овчаря. Но овчари има, които ни най-малко не са овчари, а князе. А има много князе, които ни най-малко не са князе, а са овчари. Разместени са.

В кръвта има някое различие. В един княз е развито самосъзнанието, значи у княза личните чувства са развити. Той всякога живее в личните чувства,

мисли, че е княз. А пък овчаря постоянно мисли, че е по-долу. Той казва: „Какво мога да направя?“ Княза мисли, че много може да направи, а пък овчаря мисли, че не може да направи много, само може да пасе 200–300 овце, а пък княза може да заповяда на цяла една област.

Тогава се тегли паралела, ако на този овчар, в един зимен ден измрат всичките му овце, овчар ли е той? Има нещо, което той не е предвидил. И ако на княза неговите хора почват да измират, това княз ли е? Има нещо, което липсва. Когато мрат овцете на един овчар, това показва, че овчар[ят] не е добър. И всички овчари са здрави, понеже овцете са здрави. Някой път овцете излекуват овчаря. Ако овчаря е бил болен, овцете могат да го излекуват. Овцете са в сила да излекуват една физическа болест, но те не са в сила да излекуват една морална болест. И ако овчарят е морално болен, той изморява овцете. Ако физически е болен, овцете ще го излекуват, но ако е духовно болен, той изморява овцете. И когато овцете мрат, това показва, че овчарят е болен от една болест, която овцете не могат да лекуват.

Често, когато лекарите лекуват един болен, образува се някоя инфекция и тогава лекарят плаща. Всички болести, произтичат от един живот, противоположен на сегашния. Има един живот, противоположен на сегашния и той произвежда всички болести. И той е много опасен, той е най-голямата отрова. Най-голямата отрова произтича от един живот, който не върви паралелно със сегашния живот. Това е сега само едно твърдение.

Вие може да мислите какъв е този живот. По-добре да не мислите за него. Какъв може да бъде живота на един вълк? За какво мисли вълка? От сутрин до вечер вълкът мисли само за кошарите. В Симеоново има някоя кошара. В Драгалевци има някои кошари. Той ги знае в кои села са те и си прави своя разчот в коя кошара да посети. И взима под съображение някои работи, има си своя интуиция. После, вълкът знае къде овчарят изкарва овцете, в коя мера. Ще се присламчи от тук, от там, ще примами кучетата, ще подкупи тия стражари и ако вземе нещо, то добре, ако ли не, пак ще се върне и пак ще обмисля. Това са човешки разсъждения. Но такива разсъждения има вътре и в самия вълк. Сега какво ни интересува нас един вълк. Какво ще ни интересува характера на един вълк. Какво ще ни интересува, ако аз опиша характера на една въшка, да ви опиша темперамента ѝ? Тя си има свое обществено положение, свое разбиране за света, после отношение и към другите въшки. Понякой път и въшката се докача. Някой път и на въшката не се радваш и тя казва: „Мен ми дотегна живота! Какво да правя?“ Тя казва: „Дотегна ми да стоя на тая глава! Тя не е толкова мазна. Ще търся някоя друга глава.“ Това са ред разсъждения.

Мисли ли така въшката? Вий сега се занимавате с философия. Вечерно време, като заспите, къде отивате и къде е съзнанието ви? Къде се губи съзнанието ви. Защо като заспите, не мислите така както в будно състояние? Казваш: „Ходих някъде“, и не запомняш къде. Как така си ходил и не си запомнил? Казваш: „Бях някъде, но съм забравил.“

Ти казваш: „Аз познавам характера на хората.“ Как го познаваш? В какво седи познанието? За да познаеш един характер, трябва да намериш основната черта, която определя характера. По какво се отличава един човек от едно животно. Коя е съществената отличителна черта между един човек и едно животно? – В човека има едно съзнание, а у животното няма едно съзнание. Самосъзнанието е специфично за човека. Животните имат съзнание. По какво се отличават ангелите? В тях има свръхсъзнание. На ангелите е непонятно нашето самосъзнание. Всичките ни мъчения, които сега имаме на земята, се дължат на самосъзнанието. Защото всяка една погрешка, която направим, се отразява на нашето съзнание, неприятно ти е. Направил си някоя погрешка, никой не я вижда, но има нещо в самосъзнанието ти, което те мъчи. Никой не те вижда. Господарят го няма, минеш покрай касата, отвориш с ключ, бръкнеш, вземеш десетина златни монети и си вървиш, но си неспокоен. Гледаш нагоре и надолу. На където и да ходиш, тези златни монети изпъкват пред тебе и господарят ти е практичен. Той е специалист. Той си казва, че е турил в касата тези 10 златни монети и вижда, че ги няма. И почва господарят да мисли: „Дали съм ги дал някъде тези пари? Да не е бъркнал някой?“ И почва да разсъждава той, като някой копой, почва да мирише навсякъде, кой е бъркнал в касата. А пък ти, като си бъркнал вътре в касата, ти ще оставиш твоя мирис на кутийката. И той, като чете парите, почва да налучква: „Еди кой си, ха, ха!“ И той започва да наблюдава. Трепери ти сърцето, че той ще те открие. И съзнанието ти те мъчи. И господарят ти един ден дойде, да похлопа на къщата ти и ти казва: „Бръкнал ли си в касата?“ Най-първо искаш да лъжеш: „Не съм бръкнал“, и после си признаваш: „Бръкнах.“ Той ще ти държи един морал: „Трябваше да ме питаш! Не е лошо, че си бръкнал в касата, но не трябваше да бъркаш без мое позволение.“ В какво седи престъплението. Парите не се ядат. Ти ще ги вземеш от касата и ще ги туриш в джоба. Престъплението седи в това, че ти си бръкнал за тези пари, които, в дадения случай, не ти са нужни. Това, което, в дадения момент, не ти е потребно и го взимаш, това е едно престъпление. В дадения случай, ако ти вземеш известна храна, която не ти е потребна, ти правиш едно престъпление. Някой път седиш и се изкушаваш, минаваш някъде, минаваш покрай някоя храна, която не ти е потребна да я ядеш. И това носи едно лошо последствие. Ти казваш: „Не съм ли свободен да ям?“ Свободен си само тогава, когато имаш нужда да ядеш. А когато нямаш нужда и туряш в устата си, то е престъпление. Или казано другояче: Това,

което Бог ни е определил и не го турим в стомаха си. Това, което Бог не е определил, не го туряй в ума си, това което Бог не е определил, не го туряй в сърцето си. Това, което Бог не е определил, не го прави, ако искаш да вървиш по правия път.

Та казвам, има един живот в света, който е противоположен, а пък има един живот, който носи всичкото благо в света. В тоя живот няма никакво правило, няма никакъв закон. И в този живот като идеш, там съществува само единствено правило. То е следното: По възможност, колкото се може най-малкото количество, няма да имаш желание да вземеш повече. Като дойдеш до този живот, можем да дадем следното сравнение: имаш една игла, толкова тънка, че на върха на иглата можеш да вземеш нещо, колкото една милионна част от милиграма. И това нещо, с иглата ще го туриш на езика си. Толкова ти трябва. И ако вземеш повече, нищо няма да разбереш.

Казвам сега, как ще разберете това? Знаете ли какво нещо е една милионна част от милиграма? Това са такива идеи, както идеите на съвременните астрономи, които казват, че следующата вселена е отдалечена от нас на 150 милиона светлинни години. Мярката за светлинна година е следната: пътят, който изхожда светлината за една година се нарича една светлинна година. Може ли да си представите 100 милиони светлинни години какво грамадно пространство е? Това не може да си представи човек. Един американец изчислява, че нашата вселена представлява една голяма сфера, ограничена сфера с 6 милиарда светлинни години. За да се изходи от светлината диаметъра на цялата вселена, трябват ѝ 6 милиарди светлинни години. Това са хубави философски работи за онзи, който може да ги разбере.

Светлината има и други свойства. Едно свойство на светлината е: най-първо един човек трябва да влезе във връзка със светлината, за да мисли правилно. Не можеш да мислиш правилно, ако не знаеш как да възприемаш светлината. Някой хора възприемат повече светлина, от колкото им трябва. Казвам, човек има нужда от повече топлина, която трябва да влезе като едно условие в ума, за да мисли. Човешкият ум без светлина не може да мисли. Някоя мисъл е толкова силна, че тя е непоносима за човека. Някой път хората искат да създадат някаква мисъл, но в това състояние, в което се намираме, една мисъл може да ни обремени. Има един такъв разказ: някой си астроном се молил на Бога да му покаже величието на света. Искал той да види какво е Божието величие. И след като се молил 10–15 години, една вечер идва един ангел и му казва: „Молитвата ти се чу сега.“ И взема го ангелът. Но чул ангелът един глас, който му казва: „Измени неговото естество, но остави човешкото сърце. Човешкото му сърце не бутай. Всичко друго измени.“ Хваща го

ангела и почва да го носи през пространствата. Показва се един свят, друг свят, едно слънце, друго слънце, пътуват, вървят нагоре ден, два, три, четири, пет дена. Той пита: „Няма ли край тази работа?“ – „Няма!“ – „Я ме върни на земята. Тази работа е непоносима за мене. Не мога да издържа. Страшно е“, казва той. Няма онова, този свят.

Има едно положение във живота, щом нарушиш един Божествен закон, молиш се и усещаш, че не те чува Господ. Преди да си направил това прегрешение, то може да е много малко, микроскопическо, като отидеш при някой болен, молиш се и той оздравее и тръгне. Но, като направиш това прегрешение, не се мърда болният. И търсиш в себе си коя е причината, извиняваш се. Казваш: „Не съм аз много грешен. Нямах намерение. Това е малко прегрешение.“ Но фактът е, че нямаш сила. То е както сегашното електричество. Въртиш ключа, може би много малко се изисква, един малък контакт няма. Но тогава ток няма, светлина няма. Знаеш нещата, философ си но ток няма. Дойде някой, който няма никаква философия, окачи ги тези работи и има светлина. За такава инсталация вие трябва да изучавате себе си. Трябва да знаеш как да се извиняваш. Някой път друг трябва да инсталира. Тези философи, музиканти, поети, това са хора, които правят това. Ще повикаш един поет да инсталира нещо по поезия. Един музикант ще инсталира нещо по музика. Ще се учи човек на това. Например ти не знаеш как да пееш. Аз съм слушал много певици, но има нещо в певиците, че като пее тя, не ми се харесва, но в дадения случай не мога да ѝ покажа къде е погрешката. Виждам, че тонът не е верен, погрешен е, но как ще ѝ покажеш, трябва да ѝ дадеш образец. Трябва да започна аз да пея и според мене, една от мерките на пеенето е следната: няма какво да се спори. Той пее така. Но публиката, като слуша се върти, чеше се, обръща се, шуми.

Дойде сега в София един артист – Рубенщайн. На скоро даде концерт. Ходих да го слушам – има музикален талант, има техника, излиза, поглежда, иска да каже: „Трябва да мълчите. Ще ви свиря.“ Техника и всичко друго има, но има нещо, което липсва. Динамиката е по-голяма, отколкото изражението на музиката. Бях толкова близо, че трябваше да бъда 15 стола по-назад, за да изравня моето ухо с неговата динамика. Аз не зная как той чувства. Не е лоша тази динамика. То е като някой проповедник, който, като се качи на трибуната, вика, кряска и казва: „Хей!“ Той си мисли, че ще оправи света. Така не се оправя света. Може да нахукаш някого, но с това нищо не става. А някому можеш да говориш тихо и той разбира. Някому можеш да кряскаш колкото искаш и пак нищо.

Сега за пението правилното е: при хубавото пеене, като запееш, веднага да

се трогне сърцето на публиката, да не се мърда никой и лицата им се изменят, обединяват се всички, стават като едни човек, като че са един човек. Ти чувстваш, че между публиката и тебе има обмена, ти даваш и вземаш. Божественото идва в тях и в тебе. Когато между Божественото в публиката и Божественото у певеца почва да става тази обмяна, аз наричам това хубава музика. Иначе, това е обикновено пеене. Тогава можеш да му търсиш причините, където и да е.

Сега някой пита: „Как трябва да стане това?" Аз да ви кажа как да стане. Правил ли си опит, за колко минути се стопява захарта в студената вода и в топлата вода от 100 градуса? Във врялата вода се топи бърже. Кога захарта е по-хубава, когато лесно се топи или когато мъчно се топи? Има две мнения, старото мнение е, че захарта, която се топи по-мъчно е по-хубава. А пък новото мнение е, че захарта, която се топи по-лесно, е по-хубава. При добрите хора захарта се топи по-лесно, а пък при лошите хора захарта се топи по-мъчно. Това е един факт, който аз знам. Вий може да направите някой път опит, като направите опит, ще видите с часовника. Това не е така произволно. При умните, при добрите хора работите стават лесно. При лошите хора, работите стават мъчно. Дойде един честен човек, каже ви нещо и всичко става лесно. Дойде един лош човек и работите ви не стават. То е много естествено: при влага и топлина, работите стават много лесно, а пък при суша и студ, работите стават мъчно.

Та казвам сега, единствения закон, по който трябва да вървите сега, кой е? Само при онази любов, при този живот, за който ви говоря, при Божествения живот, нещата стават правилно. Само при закона на Любовта, нещата могат да станат така, както ти искаш. Ти трябва да знаеш, че трябва да бъдеш в областта на любовта. Тази любов трябва да проникне във всички области на твоя живот, за да постигнеш това, което мислиш и да бъдеш доволен в своите постижения. Затова е потребна любовта. Любовта е потребна, за да постигнеш нещо. Имаш някои скрити желания. Това е хубаво. Не е лошо. Всяка една душа има свои стремежи. Те са Божествени. За постигането на тия стремежи, любовта е необходима, като едно условие. Ако няма Любовта, тогава няма никакви постижения. А щом няма никакви постижения, тогава животът не може да се прояви. Защо ти е такъв живот? Значи любовта е едно условие за постижение на онова, което е вътре в нас. Тогава няма какво да питаме: „Какво аз трябва да правя?" Като направя нещата, които са прави, аз ще усещам една радост вътре. Всякога ония неща, които са хубави, произвеждат една особена радост в човешката душа.

Не смесвайте сега обикновената радост с тази радост, за която говоря. И обикновената радост си има произход. Но има една особена радост, която

задържа за себе си. Тая радост, ти никога не я съобщаваш на другите хора. Това, което съобщаваш, то е вече изблик, не можеш да го задържиш. Нека си излиза навънка. Но тази радост, която е в тебе, ти не можеш да я разправяш, не можеш да я опишеш и ти казва някой: „Какво си така разположен? Да не си получил някое голямо наследство от някой твой чичо?" Онзи не може да си представи истинската причина на тая радост. А пък това състояние е най-голямото богатство. С това състояние, гдето отидеш, всички врати ти са отворени. А пък като го нямаш, всички врати са затворени за тебе. Като го нямаш, то като отидеш при някого, той веднага ще ти каже: „Не съм разположен!" И не те приема. И ти казваш тогава, че живота не струва.

Та казвам, *Любовта е път за постижение на това, което желаеш.*

Ти казваш: „Да се обичаме!" Оставете се от вашето разбиране на думите: „Да се обичаме!" Мене са ме обичали много хора и после с години ми е вземало да си лекувам раните. Вие страдали ли сте от любовни рани? Има любовни рани. Ти като се влюбиш, това е друг въпрос. Но когато в тебе се влюбят! Когато някоя въшка се влюби в тебе, почва да те човърка. Ти изхвърлиш едната, легнеш на леглото и десетина други дойдат. Десетина изхвърлиш, а дойдат 20. Двайсет изхвърлиш, дойдат 30, 40. Трябва да бягаш от тях. Няма по-голямо страдание на света от това, да изпитваш неразбраната любов на хората. Неразбраната любов на хората е страшна работа. Аз го наричам най-голямото страдание на земята, да изпитваш неразбраната любов. Никакви философи не помагат, никакъв говор не помага. При такава любов плюй на петите си и бягай.

От опита, който направихме през тази седмица, аз съм доволен. Миналата сряда имахме един опит. Опитът ви е доста сполучлив и бих желал всички ваши други опити да бъдат така сполучливи, както този. Единственият опит, който излезе сполучлив, е само този сега.

Отче наш

6 часа и 25 минути сутринта

32 лекция на Общия окултен клас
2 май 1934 г. София, Изгрев

1934_05_04 Слуга на доброто

СЛУГА НА ДОБРОТО

"Добрата молитва"

Размишление върху 6 глава от Притчи, 6 стих. „Иди при мравката, о лениви, прегледай пътищата и стани мъдър."

Ние може да кажем сега: Иди при мравката, о човече. Думата „лениви" може да се замени с „човече". Кой да отиде при мравката? Кой е правият път? Бих ви загатнал да напишете кой е правият път. Поетически кой е правият път? За един инженер кой е правият път? Най-късият път е правата линия. Под прав път се разбира една работа, извършена с най-малко разноски от чисто практическо гледище. Сега другото положение. От какво произтичат съвременните мъчнотии у хората? На какво се дължат мъчнотиите? Могат да се дадат много отговори. Щом се увеличават мъчнотиите или се намаляват, какво заключение може да си извади човек? Ако влезеш в един тунел и се намалява светлината, какво означава това? Най-после съвършено може да се изгуби светлината и, ако излизаш от един тунел и се увеличава светлината, какво показва това? От условията на светлината влизаш в един тунел. Това външни или вътрешни условия са? (Външни.) Тогава светлината вътре ли е или вън? Във физическия свят светлината къде е? - Вън. А в духовния свят къде е? (Вътре.) Защо на физическия свят светлината е отвън, а в духовният свят е отвътре? Пилето, когато е в яйцето, къде е? (Вътре.) А пък като се излюпи пилето, къде е? (Вън.) Значи всички неща, които са вътре, са неизлюпени. Вътре са, в майките са. А пък всички неща, които са излюпени, са вън, в движение.

В съвременната наука съвременното човечество има в съзнанието нещо, което човек не разбира. Съвременните учени вървят по един неразбран път. Хубаво е да бъдеш в яйцето. Няма страдание, нямаш нужда от ядене. Но имаш една възможност: яйцето може да се развали. Хубаво е да бъдеш извън яйцето. Но ще бъдеш гладен, жаден, мъчнотии ще имаш. Тогаз кое положение е по-хубаво. Вътре в яйцето или вън от яйцето? И в яйцето има мъчнотии и извън него има мъчнотии. Кои мъчнотии са повече? (Вътрешните.) Добре, допуснете сега друго едно изяснение. Допуснете, че един човек го бият, но той няма съзнание, не чувствува болка, колкото и да го бият. Другите могат да го съжаляват, казват: „Убиха този човек." Но той не чувствува болка. Питам тогава: Кой е пострадал - когото бият или който гледа, че бият? Кой страда повече? Бият го, но той нищо не казва. Не чувствува никаква болка. Това го правят съвременните лекари. Те поднасят едно упоително вещество под носа, правят на човеците операция. Ако съзнанието му беше в тялото, щеше да чувствува голямо страдание. Но

няма го съзнанието. Как се нарича това състояние, когато човек не чувствува болка? (Анестезия.)

Човек минава в своето развитие във втора фаза. Първите 7 години на своя живот човечеството е минало, и вторите 7 години човечеството е минало. Значи човек минава в областта на космическия астрален свят. Цялото човечество е загазило в някои мочурляци. Изгубило е пътя, мочурляци има доста. Там е загазило цялото човечество. Всички вие се намирате в тези мочурляци - наляво, надясно, направо, нагоре, надолу. И всички търсите пътя. Търсите един път, по който да излезете навън. Всичките страдания седят в тези мочурляци. Гледаш едно голямо страдание. Голям мочурляк. Влажни са краката малко. Това обяснение задоволява ли? (Не.) Не ви задоволява. Аз да ви дам обяснение защо не ви задоволява. Сега вземам гледището на един съвременен човек. Той вече до известна степен е влязъл в областта на умствения свят, едва сега е стъпил на границата в света на човешката мисъл. Представете си една модерна ученичка на 19 години. По естество тя има вкус да има хубава шапка, хубави обуща. Представете си, че тя е от средно съсловие, баща й няма пари, но иде Великден. Тя си въобразява хубава дреха с колан, лачени обуща и, като излезе навън, да се показва. Радва се, радва се, че ще има нещо за Великден. Но баща й не може да ги купи и тя е неразположена, не й се яде. Где е страданието й сега? Какво й липсва? Хляб й дават, легло има, има къде да спи, а пък я мъчи нещо. Защото не може да си тури шапката на главата и да се облече с дрехите, които иска, това се мъчи. Кажете ми какво е изгубила. Тя е изгубила само това, че умствените дрехи, умствената шапка не е могла да ги тури на себе си. Кажете ми, какви страдания има тя сега. Кожата не й дерат от гърба. Казвам, че всички страдания се намират в това, че се дължат на естествени положения. Това е свързано с друг един психологически закон. Когато човек е влязъл в областта на духовния свят, аз го наричам свят на човешкото сърце.

Има едно опущение някъде. Човек е направил едно опущение. Първият човек го е направил и, както и да го разправят, това опущение е причина за много неприятности, които сега стават в живота. Защото всички неприятности, които сега стават в света, произтичат от света на човешкото съществуване. Не че мислиш. Ти пожелаваш нещо, но това, което пожелаваш не е разумно, а пък ти мислиш, че е необходимо. И това пожелание произвежда смърт в съзнанието на човека. Хвърля сянка в съзнанието. Да допуснем сега, нека вземем за изяснение, че ти желаеш да бъдеш силен, да имаш дарби, да бъдеш музикален. Не е лошо това желание да бъдеш силен. Но за какво може да употребиш тази сила един ден? Говорите с някого по някой научен въпрос и той ви казва, че вие нищо не разбирате. И вие, без да се аргументирате повече, повярвате му и го

набивате. Казвате: „Как така аз да не разбирам!" Питам: Тази сила на място ли е? Какво иска да каже приятелят ти, че ти нищо не разбираш? Понеже онзи разговаря философски, ти го набиваш. Онзи като ти казва, че ти не разбираш нищо, това значи, че не знаеш къде да туриш нещата. Всички неща, които са красиви, имат общ център, имат отношение, а пък безобразните нямат общ център. Питам сега това трябва ли да се случи? Някой казва: „Непременно трябва да се случи." Аз седя и се разговарям с него. Знам му характера, аз съм по-умен. Седя на два метра разстояние от него и между нас има едно препятствие. Казвам му: Ти не знаеш нищо. От два метра разстояние той може ли да ме засегне? - Не. Ще направи движение с ръка, но няма да ме засегне. За да ме засегне, трябва да съм много близо до него. При силния човек наблизо ли трябва да бъдеш или надалече? - Надалече. Да има една преграда. Като му кажеш „ти не разбираш", да не може да ти направи нищо.

То е същият закон. В една фабрика се движи едно колело. Нали трябва да бъдеш далече от това колело. Онзи приближава и му казваш: „Ти не разбираш нищо. Кой ти е дал право да се въртиш?" Това колело ще те смачка. То ще ти каже: „Не те пита никой." Сега другото положение. Постъпвате, да кажем, в една прогимназия в първи клас. Какво се постига в първи клас? Или да вземем първия клас на нисшата академия. Знаете ли кой е първият клас на нисшата академия? Това е първото отделение. Какво се добива от първия клас на нисшата академия? Единственото знание, което се добива, кое е? Буквите на човешката писменост и съчетанието им, да може да четеш онова, което са писали, да може да разбираш човешките мисли, желания и постъпки, написани в книгите, и после в първо отделение ще научиш и малко да смяташ. До колко смятат в първо отделение? (До 20.) Това е голяма наука. Първата десеторка е начало на живота, 2 десеторки има в 20. За мене е важно, че е дадено начало. Първо едно и две. Имате числото 1. Щом прибавите нулата, нали става 10? - От това аз виждам условията, при които единицата може да се прояви. Ако на едного дам 10 стотинки, какво би направил? Или какво би направил с 10 лева? Какво би направил с десет хиляди лева? Какво би направил с десет милиона лева? Какво би направил с десет милиарда лева? Какво би направил с десет трилиона? Какво би направил с десет квадралиона? Докъде може да се спреш с това количество? Най-първо, да кажем, имаш 10 стотинки. Като ги погледнеш, някъде може да ги туриш. После имате 10 лева, после имате десет хиляди. Но десет ми лиона златни лева може ли да ги носите? (Могат да ги носят.) Могат да носят, това е външната обстановка. За да може да разбираш числото 10, ти трябва да разбираш закона на двойката. Движението на двойката не е като движението на единицата. Всичките части на единицата, ако ги поставите на кръга, еднакво отстоят от центъра, но при двойката имате вече елипса. Точките на периферията им

не седят на еднакво разстояние от центъра. Да кажем, че имате нещо в живота, което трябва да постигнете. Трябва да знаете по кой път ще го постигнете. Има известни желания, които са елиптични. Има известни желания, които са параболични. Има известни желания, които са хиперболични, или това го наричат 1, 2, 3, 4 и пр. Постижението на човешките желания при един център е едно, при елипсата имате поляризирано два центъра. При параболата колко центъра са? При хиперболата нещата пак са постижими. Само че там едно нещо се среща със своето противоположно (фиг. 1). Две тела, които вървят по един хиперболичен път и са еднакво положителни, те ще се отблъскват. Ще вземете двама души, които са еднакво честолюбиви. Всеки иска да постигне нещо невъзможно - по хиперболата. Следователно ние казваме: Нещата могат да се мислят, но в един живот желанията в хиперболата са непостижими.

Какво нещо е злото? Какво нещо е доброто? Научно как ще ги обясните? По какъв път вървят? По хиперболичен път. Сега да ви дам едно правило на класа. Ще ви дам едно правило, да видим дали ще можете да го приложите. Що е добро? Кой човек е добър? Всеки, който е господар на злото и слуга на доброто, е добър човек. Всеки, който е слуга на злото и господар на доброто, е лош човек. Има един стих от Писанието, който казва така: „Побеждавай злото чрез доброто." Как? Сега приложението: Ти, за да можеш да победиш злото, не може сам да го победиш. Като станеш слуга на доброто, това добро ще бъде господар. И като господар това добро ще победи злото. Следователно чрез доброто, което е в тебе, любовта ще стане господар на злото. Ако ти не станеш слуга на доброто и доброто не ти стане господар, щото не може да се победи.

Да допуснем, че имате една мъчнотия в света. В училище не разбирате нищо. Какво трябва да приложите? - Ще учиш. Като станеш слуга на учението, като стане учението господар в тебе, това учение ще победи невежеството. Сега законът може да го приложите. Законът е все същият: Ако ти не станеш слуга на обичта, омразата не може да победиш. Законът е този: Ти искаш Любовта, нали? Ти не може да имаш общение с Любовта, ако не си й слуга. Трябва да й станеш слуга, нищо повече. Ако станеш слуга на Любовта, тя ще действува в тебе, пък ако искаш да станеш господар на Любовта, тогава ти ще бъдеш на противоположния полюс. Тя ще те отхвърли нищо повече. Тогава ти си на противоположния полюс. Това е злото в света. Да искаш да станеш господар на Любовта, това е омраза. Омразата е противоположното. Затова всичките работи сега са така объркани. И в младостта, и в старостта. Хората се намират в един свят, който и младите, и старите не разбират. Старият, който казва, че има разумност, много малко знае и той. Старият човек е остарял, защото не е

разбрал света. Младият изгубил силата си, понеже и той не разбира този свят. Щом губиш, не си го разбрал. Щом остаряваш, не си го разбрал. Щом губиш любовта си, не си я разбрал. Щом осиромашаваш, не си я разбрал. Осиромашал си - това е един резултат. Защо си осиромашал?

Другите разсъждения са следните. Вие се приближавате при един извор с едно празно шише. Наливате вода в шишето, затваряте го и си тръгвате. В какво седи вашето щастие? В шишето ли, което носите? Така е, но същевременно и в идеята, че като се изпразни вашето шише, вие можете да отидете при извора и да го напълните. Значи две неща стоят в ума ви. Докато ходите при извора и пълните шишето, вие сте радостни, но допуснете, че този извор пресъхне. Ще ви стане мъчно, защо? Защото нямате какво да вземете.

По същия закон животът, любовта в света, не е ли един извор, от който вие постоянно черпите? Следователно дотогава, докато ходите, вие вземате правилно; добро е това. Но един ден вашият извор на любовта пресъхне. А знаете ли кога пресъхват изворите на любовта? Той си отива. Не че пресъхва, но отива на друго място и се проявява. Сега във вашия ум остава една идея, пак старата философия: защо светът да е така нареден. Коя е причината, че мислите така? Коя е подбудителната причина? Коя е причината, че се явява този въпрос във вас? Причината е, че вие не искате да слугувате, нищо повече. Вас ви е страх от слугуването. Искате да бъдете господари, а не слуги. Следователно казваш: „Не мога ли аз да бъда господар?" А пък законът е, че двама господари на едно място не могат да живеят. Единият като е господар, другият ще е слуга. После могат да се сменят. Един господар трябва да има. И двама слуги на едно място не може да има. Вие събирали ли сте двама слуги на едно място. Съберете двама слуги и ще видите, че единият ще стане господар. Старият слуга ще стане господар на новия слуга. Старият слуга ще каже: „Тази работа така не става, а така става." Двама души на едно място няма.

(Учителя поглежда часовника. Поглежда и своя часовник.)

Часовникът ви не е точен. Много прогресивен е. Четири минути разлика има. Но четири минути за светлината това са 45 милиона мили. Сега ще заключа само с едно. Да ви представя какво разбирам под думата реалност. Ще взема реалността в най-простата форма, а пък вие може да я облечете в по-строгата научна форма, да й турите форма, каквато искате. Представете си, че един благодетел ви носи един чувал брашно. Смлял го е в една модерна мелница и вие казвате: „Благодаря." Как ще се отплатите на този благодетел? Ето как аз ще направя. Веднага щом донесе брашното, ще извадя две кила брашно, ще извадя точилката и ще почна да точа баница,

ще взема едно кило сирене, шопско сирене, най-хубавото, което правят. Ще туря по малко сирене на всеки лист, после прясно масълце, ще туря листа на тавата, на една голяма тава, после втори, трети лист, четвърти лист, пети лист и т. н. След това ще напаля печката хубаво, ще я опаля, ще оставя само жаравата, ще туря тавата и ще се зачерви баницата. Като се опече, отрязвате едно парче, опитвате само, после отрязвате друго парче и давате на този, който е донесъл брашното, давате му и той казва: „Радвам се. Много хубаво брашно съм донесъл. Хубаво източи баницата."

Та сега ви пожелавам, като ви донесат брашно, да си наточите баница. Законът е: Първо опитвайте и после давайте на другите.

„Отче наш"

29 лекция от Учителя, държана на
4 май 1934 г., София, Изгрев.

1934_05_06 Господарят и на двете
утринно неделно слово

ГОСПОДАРЯТ И НА ДВЕТЕ

Размишление.

Ще прочета 17-а глава от Евангелието на Лука.

Само с един хубав камък къща не се съгражда, само с едно хубаво ядене животът не може да се поддържа. Човешкият живот е построен, сега се проявява, но в туй свое проявление човек не е свободен. Има нещо, което се е случило с човека, ограничило го е, той се намира в неблагоприятни условия. Трябва да ви приведа нещо из света, за да разберете спънката, която съществува в духовния живот по отношение на хората. Онова дете, което е изгубило майка си и което го гледат чуждите хора, те не могат да го гледат тъй, както майката го е гледала, понеже те не могат да хранят ония чувства, които майката е имала. Колкото и добре да го гледат, туй дете се нарича сираче. Едно дете, което майката е отгледала, се отличава от дете, което слугинята и чуждите хора са отгледали.

Да допуснем, че вие свършите училището, знания имате, много може да знаете за Земята, за въздуха, за Слънцето, за отношенията на хората, за любовта. Имате прави мисли, хубави планове, мислите едно, а после се разочаровате, недоволни сте от живота и не си давате отчет за туй вътрешно недоволство, на какво се дължи то. Обществото е недоволно, всички са недоволни.

От какво зависи недоволството? Когато един син е недоволен от баща си, кои са причините? Причините могат да бъдат или в бащата, или в сина, или във външните условия. Добре, ако са в бащата, бащата трябва да отмахне тези условия; ако са в сина, синът трябва да ги премахне. Ако са отвънка и те трябва да се премахнат. По кой начин? Да допуснем, че недоволството се дължи на външните условия – по кой начин могат да се премахнат? Да допуснем, че денят е горещ, има 38, 40 градуса. Какво трябва да правиш? В такъв горещ ден трябва ли да излезеш да ходиш? Тогава трябва да си под някоя круша на сянка, да си дремеш. Тия горещи лъчи на Слънцето трябва да минат и после, когато се захлади надвечер, тогава ще излезеш и ще тръгнеш по пътя. Представете си, че през деня имате усилена работа. Казвате: „Горещо-не горещо, трябва да се ходи.“ И какви ще бъдат последствията? Може да слънчасате, да получите слънчев удар. Карат войниците да марширува в най-големите горещини. Този марш необходим ли е, на кого е потребен? Ами големите сражения, необходими ли са някому? От военно гледище, необходимо е. Ти по някой

път, като един генерал, в себе си дадеш някое разпореждане – трябва да се даде сражение. Питам: Потребно ли е това сражение? Добре, ако победиш, но ако те победят? Възможно е и това. Ако спечелиш – добре, но ако загубиш? Е, кой е по-умен? Който воюва и губи или който воюва и печели? Който воюва и печели, е по-умен, понеже е взел в съображения всички ония противоречия, които в даден случай може да възникнат.

Между доброто и злото в света се води една голяма война, едно голямо сражение, в което вие всички вземате участие: някой – като прост войник на фронта; някой – като взводен, като ефрейтор; някой – като капитан, като майор, като полковник, като генерал и т.н. Каква е разликата, ако воювате като войници и ако воювате като един генерал? Като войник ще се върнете с куц крак, със счупена ръка, с продран шинел. Тук-там ще го вържете този шинел и ще имате някакви останки от войната, а като генерал ще имате кръстове, нанизани на гърдите за победа. Като войник или като генерал, ако си спечелил едно сражение, какво си придобил? Представи си, че един генерал в своите сражения е избил 50 000 души от неприятелите си, а един войник е надупчил 20 души с ножа си. Каква е заслугата им?

Мисълта е, която всякога разрешава всичките проблеми. Казвате: „Ние трябва да бъдем мирни хора.“ Но да се знае какво нещо е мир в света. Ти можеш ли да бъдеш в мир с един лош човек? Ти можеш ли да бъдеш в мир с една въшка на главата? Качи се една въшка на главата ти и ти искаш да бъдеш миролюбив човек, да търпиш, да не я обезпокояваш. Възможно ли е това? Нито един от вас не е бил миролюбив с въшките. И аз съм виждал картечници за въшки, картечници [от] скорострелните, после разни медикаменти, па лекарства. Какви ли не изкуства не съм виждал, как да накажат ония въшки, които не знаят как да се обходят с човека.

Имаш една мисъл, която те безпокои, имаш едно желание, което те безпокои, имаш една постъпка, която те безпокои – зная, че вие всички сте съгласни с мене, че ги имате, – как ще се примирите с тях? Важното в света е да изпълним Волята Божия. Идейното е това. В света има една абсолютна Воля, в чието изпълнение се заключава нашето щастие. Нашата собствена воля може да ни даде щастие дотолкова, доколкото сме съгласни с Първата Воля. В Божията Воля са всичките възможности. И ако по някой път вие мислите да бъдете щастливи, прави сте дотолкова, доколкото вие възприемате онази Първична Воля. Туй, което Бог е определил за вас, доколкото го възприемате и доколкото ги прилагате, дотолкова ще бъдете щастливи.

Кой от вас, ако ратаят му се върне от нивата уморен, ще му рече: „Седни да

ядеш.“ Не ще ли рече: „Приготви нещо да вечерям и стегни се да ми слугуваш, след това ти ще ядеш.“ Дали ще благодариш на този слуга за извършената от него работа? От сегашното гледище ще кажеш: „Той е уморен, от работа се връща. В дадения случай господарят трябва да му даде да яде.“ Но ако господарят върши два пъти по-тежка работа, отколкото слугата, тогава кой на кого ще трябва да служи? Вие сравнявате днешните господари, дето седят и си махат краката. Седи той на стола и тури десния крак на левия, после обратното, седи със скръстени ръце, извади си перото от джоба, тури го на ухото, после пак в джоба. Един човек, който маха само с ръцете си и ходи да се разпорежда, вие го считате за господар. Не, за господар ще считате главата на човека, онова, което върши за тялото. Господарят е човешката глава. В противен случай всичко се разнебитва. Според Христос добрият господар е онзи, който върши най-трудните работи, а за своите слуги е оставил по-леките работи. Следователно всеки, който върши по-трудните работи, седи по-горе от онзи, който върши по-леките работи. Но понеже ние сега сме ангажирани с ежедневния живот, с някои наши малки блага, ние по някой път не вземаме предвид бъдещето, условията на бъдещия живот. Какво значи да обичаш Бога? То е да извършиш Волята Божия. Да обичаш, то значи да жертвуваш всичко.

В любовта има две страни. Едната любов е от която всичко произтича, а другата любов е там, дето всичко се втича. Две страни има и животът. Единият живот е, който възприемаме, а другият живот е, в който даваме. В дадения случай вие всякога не може да възприемате. Ние всякога опитваме. Не може да се разбере човешкият и Божественият живот, освен в малки промеждутъци, моменти. В онзи момент, в който ти опитваш любовта на другите към себе си, ти опитваш човешката любов. А в онзи момент, в който ти помогнеш на другите, ти опитваш Божествената Любов. А когато искаш хората да ти помогнат, ти ще опиташ човешката любов. Защото в дадения случай, когато аз помагам, опитвам Божествената Любов, която действува чрез мене. А когато на мен ми помогнат, аз ще опитам Божията Любов, която действува чрез другите.

Сега, това разграничение трябва да го опитате. Вие мислите, че като опитате човешката любов, опитвате Божията Любов. Аз не зная каква е вашата преценка. По някой път, да кажем, вие мислите, че някой ви обича, а при това след време вие намирате, че не ви обича. И защо някога намирате, че не ви обича, а след време намирате, че той ви обича? Как преценявате това? Аз не зная какви са мерките, с които вие измервате любовта. Отвлечени работи са това. Аз не зная как някой ви обича. Казвате: „Той ме обича, чувствувам това.“ Какво е това деликатно разграничаване, че в един случай чувствувате, че неговата любов е

чрезмерна, а в друг случай чувствувате, че е слаба любовта? Как разбирате това? На кое място е слаба любовта? Виждаш, че един предмет е по-далече или по-близо. Този е по-голям или по-малък; правиш едно различие, без да го мериш. Някой път мярката не е толкова вярна, но все-таки, относително, мярката е вярна. Имаме известна представа.

В живота има една оптическа измама. Един човек може да ви излъже и той може да ви излъже така умело, че вие да се чудите после на тая лъжа. Мога да ви приведа безкрайно много примери за това. Много дъщери са се женили за фиктивни мъже, които са минавали за всичко, но след като са се оженили, виждат, че това не са князе, а посредствени човеци, никакви князе не са. Питам: Как се е излъгала тази мома, че той е княз? Има една опитна страна в живота, тя е така, както при плода. Дадат ви круша – вие чувствувате и познавате крушата по специфичния ѝ вкус. Разбирате разликата между една круша и една ябълка. Разбирате разликата между една череша и една слива. Всички тия неща ги разбирате вътрешно и външно и не се лъжете. По същия начин, ако вие спазвате тия вътрешни правила, може да имате една вътрешна преценка за нещата. Но може да ви направят една изкуствена круша и вие да не я познаете. Може ли да ви направят едно изкуствено яйце и вие да го изядете? Сега произвеждат такива изкуствени яйца. Тогава как ще познаете кое е същинското яйце? Турете го под квачката – ако се излюпи, е същинското, а което не се излюпи, не е същинското, а изкуствено.

Всички ония изкуствени мисли, които имат такъв човешки произход, те не прогресират, не могат да се изявят. Туй, което ние наричаме „временно“, то е изкуствено; а туй, което наричаме „вечно“, това са Божествените неща, които съдържат мощна сила в себе си. Всяка една мисъл, която вие възприемате, всяко едно чувство, което вие възприемате, трябва да имат своята сила в себе си. Тогава казваме, че имат Божествен произход!

Често хората проявяват желанията на животните. Разправя един господин, че имал две възпитани котки. Но един ден, на тия възпитани котки той донася една риба, прясна, дава им я. Едната котка хваща рибата за главата, другата – за опашката, и двете теглят. Тия възпитани котки теглят рибата. И питам сега: кой ги скара, тия котки? Една риба ги скара. Не им идва на ум на тия котки да разрежат рибата наполовина. И всяка котка тегли рибата към себе си. Едната за главата, другата за опашката. И кажете ми сега, коя котка ще вземе рибата? Която тегли за опашката или която тегли за главата? Онзи господар, който е възпитал котките, само гледа ума им. Ако едната котка би отстъпила рибата на другата, той ще даде на другата котка още една риба. Понеже те мислят, че има само една риба, делят я. Той гледа, наблюдава, че те нямат представа за своя господар. Едната котка

казва: „Тази риба господарят на мене я дава!“ Другата казва: „Господарят на мене я дава!“ А господарят седи и разсъждава, че тия котки в дадения случай не постъпват правилно.

По същия начин ние някой път не разрешаваме въпросите тъй, както трябва. Казвам: Ще хванеш рибата за главата. И ако си хванал рибата за главата, дръж я и тегли! Добре, но се случва по някой път, тия котки като теглят рибата, тя се скъсва. Но се скъсва така: онази, която държи рибата за главата, взема винаги повече от онази, която държи за опашката. Такъв е законът: че който държи нещата за опашката, винаги взема по-малко. Нишките, които излизат от мозъка към опашката, са по-силни. Някой казва: „Ами той знае повече.“ Казвам: Той е държал главата. – „Малко взех.“ – Опашката си държал. Щом искаш много да вземеш в света, дръж главата. Щом хващаш опашката, винаги ще имаш по-малко. Не си прави никакви илюзии. Защото слабата страна е в опашката, а силната страна е в главата.

Сега аз ви казвам: Когато доброто ви даде една риба, вземете я. Когато злото ви даде една риба, дайте я на другаря си!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

33-то утринно неделно слово, държано от Учителя
на 6.V.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_05_06 Да имат живот
неделна беседа

ДА ИМАТ ЖИВОТ

„Добрата молитва“
Ще прочета 11-а глава от Еклисиаст.

Ще взема само няколко думи от 10-и стих от 10-ата глава от Евангелието на Иоана: „Да имат живот.“

Сега въпросът седи, че хората имат живот и го изгубват. Всяко нещо, което се губи, то е безполезно, съставя страдания, несгоди, тревоги за човешкия дух. Ние се намираме в един свят, дето всичко се губи. Какво трябва да се прави тогава? Аз няма да гледам. Животът има само една реална страна. Сенките ние ги създаваме, противоречията човек сам си създава. Мъчнотиите човек сам си създава. Всичките нещастия в живота човек сам си ги създава. Туй наричаме карма, съдба. Щастието и нещастието [човек] сам си ги създава. Вълкът сам си създава своето нещастие. Дето го видят, теглят му куршума, защото е вълк. Мечката, дето я видят, теглят ѝ куршума. Казват: „Мечка е!“ Змията, дето я видят в света, смачкват ѝ главата. Защо? Много грехове има тази змия. И вълкът грехове колкото искаш има – в коя кошара не е влизал, де не е барал, де не е бъркал! Лисицата сама си създава своето нещастие – в кой курник не е влизала и коя кокошка не е пипала? Всичките менюта, на всички патици, пуйки и тем подобни, най-изрядната храна. Тя поддържа учението, че яденето не трябва да бъде печено, но още с кръвчицата да е. Това е философията на лисицата.

Това са посторонни работи. Животните ние не разбираме. Икономиката на живота. Какво представлява животът на растенията? Ние имаме много долно понятие за животните. В някои отношения прави сме, но в някои отношения не сме прави. Ние казваме, че е „цял паток“ за някого, а той яде патки. Ако ти си патка, като ядеш патки, няма ли да станеш паток? Казва: „Ти си цяла свиня!“ Ами че като ядеш свини, няма ли да станеш свиня? Хората казват, че са против свинете, но ядат свине. Не харесват характера на свините, а ядат месото им. Кое е лошото на свинята? Че тя рови там, дето не трябва и се въргаля в калта и носи мазнина, която не ѝ трябва. От 3 неща страда свинята: заради своята муцуна, че рови, дето не трябва и че се вардаля в калта, дето не трябва, че носи мазнина, която не ѝ трябва. Сега ще кажете: „Защо да не носи мазнина?“

Сега, ако извадя един паралел, веднага ще обидя кого и да е от вас. Може

да уподобим натрупаното богатство на мазнината на свинята. Защо убиват един богат човек? За мазнината. Богатството е мазнина. Пречукат го, вземат мазнината и заминават. Ако този човек нямаше мазнина, щяха ли да го пречукат? Нямаше. Бедния човек пускат да си върви. В какво седи нещастието на богатите? В тяхната мазнина. От какво страдат сиромасите? Да се въргалят в калта, когато не им трябва. Правя един паралел. Като обеднее един човек, започва да се търкаля в калта. Като осиромашее, в калта се въргаля. Казва: „Осиромашах!" – и той влиза в калта. Нямаш разбиране какво нещо е чистотата. Казвате: „Трябва да се живее." Как? – „То е – казваш – безразлично вече." Туй още не ни води към никакво положение. Те са неща общи. Те са общи неща, говори се за богат в дадения случай. Богатият, то е едно състояние на човека. Туй е човекът сега. Ние делим някой път и казваме: „Тия хора са богати." То е самозаблуждение. Защото един вол може да бъде мръсен и човек може да бъде мръсен.

Има неща, които не са потребни на човека. Най-първо, не трябва човек да рови там, дето не трябва. Второ, човек не трябва да се въргаля в калта, която не му трябва, и не трябва да носи мазнина, която не му трябва. Те са 3 неща, във всяко отношение може да определите. В умствено отношение може, в духовно отношение и във физическо отношение законът работи. Може да се разберат, да се покажат. Сега питам: При какви условия свинята се е научила да рови в земята? Било е време, когато тя не е знаела как да рови. Кой е първият учител, който [я] е карал? Кой е, който ѝ е предал първия урок? После, кой ѝ беше първият професор, който я научи тя да влиза в калта и да се въргаля? После, кой беше третият професор, който я научи да се запасява, да трупа мазнина? Често хората по Коледа, приказват си и казват: „Имаме свиня", които ги гоят, и те казват: „Оparив се е като шопар, може да има 100 кила." Като я попипа господарят тази свиня, тя грухти, хич не знае каква ѝ е съдбата. Като я попипа, тя казва: „Има нещо, което е много приятно." Но като дойде туй, което е неприятно за хората, тогава има пеене. Всички свини пеят. Преди Коледа пеят. Туй е иносказателно. Казваме: „Свинята страда." Свинята страда, защото рови, защото е в калта, защото е мазна. Ще оставим тази свиня.

Един българин казва на жена си: „Еленке, съдбата ти е такава, кармата ти е такава." Повече философия няма. Кармата ти е такава. Човек като страда, трябва да има някаква причина. Казваме, че обществото, че у дома бащата не е оставил на сина си неща… Или казваме, че той не е така умен. Човек страда, липсва му нещо. Много от съвременните страдания не са съществени, защото в битието има едно съществено страдание, неизбежно. Нито едно същество, където и да е, като вземете целия органически свят, на каквато и степен да е, и човекът, който е най-богато организиран, от

най-малките до най-големите същества, всички са изложени на известни промени и страдания. Човек страда най-много. То е до степента на неговото съзнание.

Има страдания, които са материални. Има страдания, които са органически, както е счупването на някоя кост. Има страдания, които имат съвсем умствен произход. Чувствуваш, че нещо има да ти се случи. Казваш: „Тази работа няма да върви!“ Но най-първо, страданията от какво идват в света? Не съм срещал нито един писател, който да се е спрял обстойно върху страданията. Нищо, аз ще се спра, защото то е много далечен въпрос, случаен въпрос. Цяла философия е. Ако тя се обясни, когато хората разберат дълбокия смисъл на страданията, онази икономия, която те съставляват в света, те ще видят, че страданията са на място, де са на място и де – не.

Страданието е сянка на любовта. Дето има любов, има и страдание; дето няма любов, няма и страдание. Дето има живот, има и страдание; дето няма живот, няма и страдание. Когато някой запита не може ли без страдание – може, ако се откажеш от живота. Може, ако се откажеш от любовта – няма да имаш страдания, нищо повече. Но, ако приемеш страданията, ще приемеш и най-голямото благо. Следователно страданията са тапията, един диплом в университета, че може да дадат живота. Без диплом какво може да направиш? Вие казвате: „Без страдания не може, без живот може ли?“ Може. Казва: „Без страдания.“ Щом откажеш ти страданието, трябва да се откажеш от великото благо на живота, трябва да се откажеш от великото благо на любовта. – „Друг начин няма ли?“ Другият начин е смъртта. Тогава онези, които мислят, казват: „Покажи ми втория начин.“ Дайте вие един проект, направете един живот без страдания. Ти си първият човек, който намираш, който мислиш, че страданието е несъвместимо. Освободи се от страданието. Аз давам право да се освободи който и да е от вас от Страданието. Ако може, освободете се.

Страданието всякога произтича, страданието има свой произход. Той е законът на нашето минало. Нищо повече. Туй, което индусите наричат карма, то е съдба. Тъй Господ е решил. Аз го считам страданието, това е нашето минало. Изгубил съм нещо, затова страдам. Страданието всякога показва, че ти си изгубил нещо съществено. Понеже искаш да го придобиеш, ти страдаш заради него. Че защо страда майката? За изгубеното дете. Защо страда богатият? За изгубеното богатство. Защо страда болният? За изгубеното здраве. Защо страда онзи падналият министър? За изгубеното положение. Защо страда онзи генерал? Изгубил едно сражение.

Та, първото нещо, сега: трябва да дойдем до онова положение, да не изгубваме нещата – ето философията. Кога се губят нещата? Когато не ги оценяваме. Ти си се качил на гърба на един кон, който те носи, с камшика [го] удряш, приятно ти е. Казваш: „Той е кон." Този глупавият кон тебе те завежда до твоето местоназначение. Този кон, който ти мислиш, че е толкоз глупав, ако вечерно време изгубиш пътя и оставиш коня свободен, този глупавият кон може да те преведе през места, по които ти с всичкия си ум не може да минеш. Ако срещу тебе има засада от разбойници, твои неприятели, ако оставиш коня да те води, който те избавя, този, глупавият кон, който казваш, че нищо не разбира! Онези, които не са се занимавали, може би не знаят. Това не всички коне правят. Има коне, които са оглупели като хората. Тия коне са оглупели по единствената причина, че са ги яздили глупави господари и те са пожелали да станат като своите господари и са оглупели. Не е ли глупаво нещо, когато някой иска да стане голям, силен, да носи товар? Ти щом станеш един силен човек, ще бъдеш най-големият хамалин. Във варненското пристанище един казва, че е хамалин, счита [това] за много голяма служба. „Трябва да носиш товара като хамалин, иначе чобанин ще те направя, овчар ще те направя." Той счита овчарлъка по-долу от хамалъка, за да покажеш своята сила в носенето на един товар.

Казвам: Човек трябва да носи своите страдания; разбирам да търпи страданията, да носи страдания – то е хамалин. Тогава, щом не носиш страданията, ще бъдеш чобанин. Тъй разбира. Товарът се носи само когато човек не разбира. Казвам: Една млада мома (пак засягам младите моми, не тукашните), първата мома, която се е родила в света (не засягам сегашните моми, те са сянка), първата мома, която се е родила, тя пожелала да се ожени за един княз. Този княз беше човек своенравен, опърничав, толкова опърничав, че Господ, като го разглеждал, съжалявал, че той е княз. Питам сега: Коя млада мома може да живее с такъв княз, за който и Господ съжалява, че го е направил? Аз казвам: В Писанието е казано, че Господ се е разкаял, че е създал човека. Аз привеждам един факт. Князът излиза из хората, а не човекът е излязъл из княза. Князът е излязъл от човека. Защото иска да покаже, че мисълта му е логическа, толкоз логическа, че не може никой да работи против нея.

Та, казвам: В кодекса на свещените книги тъй е писано. Аз не защитавам дело, сега не съм повереник. Няма като адвокат да защищавам, защото адвокатите косъма цепят. Като го гледаш някой адвокат, много малка причина чопли, дано обърне съдиите, пък тя не върви, работата. Турците имат една съдба: кадията вика тия, които ще се съдят, и казва на единия: „Ти имаш ли да му даваш?" – „Имам." – „Плати му!" И тогава този, който

има да дава, развързва кесията, бърка и дава и работата се свършва. А в модерния съд той го защитава, ще гледа да отлага, че веднъж, че два пъти делото, ще доказва има ли да дава, няма ли да дава, чрез свидетели. Аз привеждам. По някой път ние отлагаме делото, приказваме, но нищо не печелим. Аз съм по-съгласен с туй бързото съдопроизводство на турския кадия. „Имаш ли да му даваш?“ – „Имам.“ – „Дай му!“ Онова, великото в живота за нас е важно. Туй, което расте и зрее. Растежът започва с човешкия ум. Туй, което расте, трябва да има известен план, известна мисъл. Туй, което придобива съдържание, то са човешките чувства. Следователно всяка една човешка мисъл, съдържанието аз разбирам да придобие ценност в себе си. Зад тази ценност седи животът. Животът не може да се прояви без някаква форма. Животът не може да се прояви някъде без да има някакво съдържание, с което трябва да работи. Следователно трябва да предшествува преди живота човешката мисъл, трябва да предшествуват живота човешките чувства и тогава да влезе този съзнателният живот, за който говорим. Не този органическият живот, който се изгубва и изчезва. Органическият живот мяза като водата – може да влезе в едно шише и водата може да се излее. Аз не говоря заради него.

Та, казвам сега: Основното кое е в дадения случай? Вие всички имате известни вярвания. Моите почитания към вярванията. Добри са вярванията. Досега са били добри, но вашите вярвания отсега нататък ще бъдат нещастия. Всичко, което сте знаели досега, е много добро. Но отсега нататък вашето знание ще ви бъде нещастие. Ще кажете: „Защо е така?“ Всичко онова, което гъсеницата е научила като гъсеница, щом стане пеперуда, тя трябва да се откаже от него. Ако пази първия навик на живота, то ще бъде нещастие. В някои отношения и за нас е така, понеже ние минаваме от една фаза в друга. Следователно по-висшият живот, в който трябва да влезем сега, той не се нуждае от онова старото знание. То е било необходимо преди. Нови неща има, които сега трябва да се учат. Сега може да кажете: „Трябва да вярваш в Христа! Трябва да вярваш в Бога!“ Туй е добре. Какво се подразбира под вяра? Всичките хора досега са вървели по закона на вярата. Те са вървели по закона на суеверието.

Суеверието и вярата се отличават по две неща. В суеверието има нещо материално. Нещо трябва да ти дадат. Дойде някой и ти казва: „Имаш пари в банката, дай ги на мене с 200 % [лихва].“ Туй е вече суеверие. Ти нямаш никаква вяра, нямаш никакво доказателство и даваш парите на вяра. Мислиш, че за един месец ще ти даде 200. На втория месец очиства ръцете си и казва: „Доволен ли си?“ – „Доволен съм.“ Това е суеверие. На вярата законът е съвсем друг. Там няма абсолютно никакво материално подбуждение. Там е основният закон на Любовта. Вярата е външната страна на любовта. Само любовта може да пробуди вярата в един човек.

Там, дето няма любов, може да има суеверие. Но вяра съществува при любовта. В Писанието казват: любов, вяра и надежда. Така вървят.

Сега някои хора казват: „Да имаме вяра“, а нямат любов. То е немислимо. Сега ще направя едно различие. Щом любовта във вас не функционира и не работи, тогава ще знаете, че вие вървите по закона на суеверието. В закона на суеверието съществуват всички промени и страдания. Все оттам произтичат, от суеверието. Нима на първия човек не обещаха? Те се изкусиха. Казва им онзи: „Като Бога ще станете, като похапнете от този плод.“ Като Бога ще станете – голямо обещание! Не беше вярно. По закона на суеверието вървяха. Опитаха и видяха, че това е суеверие.

И в религията нас ни обещава[т], че ще бъдем в онзи свят, че ще бъдем в рая. Това е суеверие. Аз не искам да ме залъгват в оня свят. Какво ще ми разправят за оня свят? Аз съм ходил в оня свят и сега живея в оня свят. Туй, което хората учат за онзи свят, и помен няма от него. Няма такъв свят. Оня свят аз да го опиша какъв е. Вие ще искате да го опиша тъй, както се описва човешкият живот. Вие го знаете какъв е, няма какво да го описвам. Ако опиша оня свят, абсолютно нищо няма да разберете. Е, ще ви кажа тъй: хората в онзи свят не може да се виждат както сега. Там навсякъде ще видите валчести топки, топки и от всяка топка излиза светлина. Целият онзи свят е пълен само със светли топки, от които излиза светлина. Там няма да вървят такива хора. Със светлина ще ходиш в оня свят между тия топки. Ще кажеш: „Я да сляза пак на Земята!“

Сега някои като ме слушат, ще кажат: „Виж как заблуждава хората!“ Пък съвременните хора живеят в заблуждение. Нека ми доведат един човек, който не е заблуден. Всеки един човек, който е заблуден, той умира, нищо повече. Всичките хора умират от суеверие. След като умре, ще го опяват, ще викат Господа, ще плачат. Няма какво да плачете! Той се преструва онзи, умрелият. Аз не съм пролял нито една сълза за човек, който се преструва. Плача за човек, когато греши. Аз не плача за хората, когато умират. Плача за хората, когато не се обичат. Плача за хората, когато живеят в безправие, а когато умират, казвам: „Много добре стана, че е умрял този човек. Отърва се светът от него.“ Сега вие ще кажете… Аз като говоря тъй, в едно отношение ще ме разберете криво. Някой имал дъщеря умряла или син, който е умрял. Ще кажете: „Много лесно се говори, но на тебе син или дъщеря умирали ли са ти?“ Когато умре вашата дъщеря, това е една лъжа, че е умряла вашата дъщеря. Ако е умряла, тя не може да бъде ваша дъщеря. Аз не искам да имам дъщеря, която умира. Аз не искам да имам и син, който умира. Аз бих предпочел да живея сам през цялата вечност, отколкото да имам син или дъщеря, които умират. Според мене синът и дъщерята не умират.

В едно отношение, в една богата църква в Англия един проповедник проповядва според своите сегашни разбирания. Той казва, че като умирали хората, отивали при Бога. Един баща имал единствен син, който умрял и пита бащата проповедника: „Я ми кажи, моят син къде е?“ Той казва: „При Бога.“ До него седи един господин и той казва: „Не е при Бога, но е тука, в църквата.“ И той започва да описва сина. Описва му ръста какъв е, колко е висок, цвета и казва: „Ето, син ти ми заръча да направиш това за него.“ Питам: Кой е прав? Проповедникът казва, че е при Бога. Отде го знае, че е при Бога? Каква е тази идея? Ние казваме, че е при Бога някъде. На кое място? Защо ние ще го турим при Бога някъде? Бог е някъде. На кое място е Бог? Казва Писанието: „Ние живеем и се движим в Бога.“ Каква е тази идея? Значи, много близо е. Границата между този свят и онзи свят съставя една десето-милионна част от дебелината на един милиметър. Вие ще ми кажете едно възражение: „Че как може да бъде тъй?“ Вие казвате: „Една секунда“. Знаеш какво е една секунда? Казва се само „цък“. Не е само „цък“. В едно „цък“ светлината изминава 30 000 километра. Като разделите на 30 000 части една секунда, всяка част завзема едно пространство от един километър. „Цък“ ли е това? Една 30 000-на част завзема 1000 метра разстояние. Как е тази работа? Учените хора доказват, а пък ние казваме: „цък“. Всяко нещо. което ние не разбираме, казваме „цък“. Когато се учудваш, казваш: „Цък, цък“.

Вас са ви залъгвали вашите майки. И се радвате, че са ви залъгвали. Аз не искам да ви люлея. Вашите майки са ви люлели и аз се радвам, че са ви люлели майките ви. Не искам да ви угощавам, понеже вашите майки са ви угощавали. И много добре са направили. Аз искам да ви предам една лекция как да смъкнете белилото и червилото от лицето. Няма някой, който да не е набелен и начервен. Вие сте се червисали, но онези, които сега се боядисват… Имахме една сестра, която имала една слугиня и се червила. Сестрата имала Библия с червена кожа, много хубава. По едно време вижда, че започва да изчезва червилото от кожата на Библията. След година станала обикновена кожа. Слугинята ходела да си боядисва устата от кожата.

Аз не говоря за туй. Има едно боядисване, червисване вътре, което трябва да го хвърлите. То се дължи на ума. Едно лъжливо схващане в живота. Под „белило“ и „червило“ да определим какво разбирам. Мене това не ме интересува. Мене ме интересува не онова криво разбиране за живота. Белосването е в умствения свят схващане, а пък червисването е в сърцето. Всеки един човек е белосан в ума си, а пък червосан в сърцето си.

Аз не искам да засягам онези форми. Туй, което съществува в света, то

съществува. Ние с миналото не може да се изправим. Туй, което е станало, то е станало вече. Не искам да се занимавам с миналото. Счупената стомна е счупена. Какво ще се занимавам колко парчета има? Грехопадението е една счупена стомна. Въпросът е сега новите направени стомни с какво трябва да ги напълним. Понеже Господ няма стомни, които вече не се чупят. Едно време, когато Господ направи тялото на човека, човек стана причина.

Аз давам един пример и ще го приведа пак, за да обясня защо хората умират. Един млад момък отишъл да учи грънчарство в България. Седял 3 години и неговият майстор правил грънците много хубаво. След 3 години той помислил вече, че е научил занаята и казва на майстора си: „Произведи ме калфа, че да отида и аз да си направя една такава фурна, да уредя живота си, да живея като другите хора.“ Той бил много умен, този грънчар, и казва: „Много добре, синко.“ Отива той и почва да прави гърнета. Направил ги много хубаво, но като ги изпекъл, всичките изпопукали. Като го среща майсторът, го пита: „Как е работата?“ – „Всичките гърнета се напукаха, а твоите не се пукат.“ Казва му [майсторът]: „Ще слугуваш още 3 години, да се научиш гърнетата да не се пукат.“ Той наблюдавал майстора как прави гърнетата. И преди да тури гърнето в пещта, майсторът духвал в гърнето и казвал „ху“. Калфата си казал: „За едно „ху“ да работя 3 години?“ Слугувал 3 години и още 3–6 години, но гърнетата не се пукат вече.

Та, казвам: Туй духване какво е? Туй е правата мисъл. Трябва да бъде един човек толкова искрен, че да има права мисъл. Той, Господ, не го остави за играчка. Ти, като идеш при Господа, ще отидеш като направиш добре своето гърне и ще духнеш както Той духа. Или, другояче казано: ще мислиш тъй, както Господ мисли, ще обичаш тъй, както Господ обича, ще бъдеш справедлив тъй, както Господ е справедлив. Във всичките си постъпки ще бъдеш. Няма да казваш: „Може ли да бъда като Него?“ Може да бъдеш – в миниатюр ще бъдеш като Него и там е щастието. Сега ние искаме да бъдем светии, щастливи хора извън Бога. Че, Бог е умен. Ние трябва да бъдем носители на Неговата мисъл, на Неговата любов трябва да бъдем носители.

Всеки един човек може да направи опит. Ако той е на умиране, ако той заболее, ако призове този Господ на Любовта, мъртвият може да стане. И умрял ако е, пак ще се върне.

Казвате: „Може ли да бъде това?“ Ние вярваме само в това, което сме опитали. И вие може да вярвате само в това, което сте опитали. Когато човек дойде да оздравее, в него настава една промяна. В неговите чувства

настава промяна. Ти имаш едно чувство, една мисъл, че ще оздравееш. Някой път човек е в най-здравословно състояние, в него се загнезди една мисъл: „Няма да върви дълго." Ние казваме: Ние поддържаме учението, че и грешните, и праведните трябва да умрат. Грешните умират, праведните не умират. Грешните умират, праведните излизат. Праведният излиза от тялото, не му е потребно, той го съблича и облича друго тяло. Някои хора излизат от едно тяло, от един дом го виждаме, ето, той е един млад момък, облякъл се и казва: „Какво правиш тук?" – „Напуснах старата къща." Те му правят паметник, а той тръгнал из София. Турил си цилиндър, вратовръзка, бастун. Тъй, както турците имат една поговорка, казват: „Туй ако е истина, голяма лъжа е!"

Онези, които са умрели, те, след като умрат, не излизат от вашия ум. Ако те отиват надалече, те са при вас и постоянно някой път вашите скърби и страдания се дължат на тях. Те виждат своите страдания. Онези, които са заминали, са зад вратата. Той скърби, вижда всичко, каквото е направил, и казва: „Аз съм бил много глупав човек!" Някой път, когато умре някой стар човек, ни най-малко не тъжат, понеже той се е очистил, той ги насърчава и казва: „Добре е в този свят!" Започва да дава съвети и всички се радват. Ако човек умре, тъй както ние разбираме, ти не може да мислиш за един умрял човек. След като умрат някои хора, мислят повече за тях. Това значи, че той живее. Казваме: „Умрял!" Не само че не е умрял, но той живее много [по-]интензивен живот отколкото по-рано. Някой път в някое семейство – цяла статистика има, – докато бащата е на Земята, не им върви. Щом бащата умре, веднага на целия дом тръгне напред. Този баща от другия свят помага. Случва се и друго. Някой път и обратното се случва. В някой дом, докато бащата е бил, всичко вървяло добре. Щом умрял бащата, всичко тръгва назад.

Тия неща може да се проверят, цяла статистика има. Онова, което е важно в дадения случай, в новите ваши вярвания може да разрешите въпросите. Във вашите стари вярвания не може да разрешите един въпрос, но в новото вярване можете, защото новите вярвания са онези естествени вярвания, които първоначално са всадени в душата. Не че са от сега, но сега започват да растат. В човека има вложени неща, които чакат като заложби отпреди хиляди години. Сега трябва да се поляризират. Когато Христос дойде преди 2000 години, трябваше този клас, който обираше цялото човечество, за да може Божественият начатък, за да може доброто в ония души, които са готови, да изникне в тях, да изникне това добро. Виждаме, че от 2000 години досега християнството в Америка има повече от стотина секти, в Русия, навсякъде… Има 3 клона на християнската религия: православни, католицизъм и евангелска църква. Те минават за меродавни. Всеки, който не принадлежи към тях, се счита за сектант. Евреите считаха

за меродавно онова, което Бог е казал чрез Моисея. Тогава кое е онова, меродавното?

Христос казва: „Нова заповед ви оставям: Да се обичате едни други." Питам тогава: В съвременната църква това правило има ли го? Да се обичате! Не само хората, вие, които искате да бъдете мои последователи. Туй важи и за католици, и за православни и за евангелисти. Един католик, като срещне един православен, той не употребява закона на Любовта. Един евангелист, като срещне един православен, не употребява закона на Любовта. Тогава питам: Де е Христовото учение, де е животът? Тогава ние още седим да обърнем хората. Ние искаме да обърнем хората към Бога. Туй е само една идея. Христос казва: „Тия овце на Мене ги даде." Ние искаме тия овце, които принадлежат на Бога, да ги доим както искаме и да ги стрижем както искаме, да не си ти свободен. Казва, ако идеш в една евангелистка църква, ще кажат: „Трябва да коленичиш!"

Тук преди няколко деня беше дошла една сестра от провинцията, била православна, после приела учението на петдесятниците, след туй се заквасила с новото учение. Иска тя да ме види. Казва: „Дошла съм от провинцията с тебе да коленичим, да се помоля, да коленичим тук." Казвам: „Аз по този начин не се моля. Аз не коленича." – „Ще коленичиш да се помолим, да се помолим за моите синове и за вас." Питам: „Ти откъде научи? Ти по този начин ли се молиш? Мислиш, че ако седнем двамата да коленичим, че нашата молитва ще бъде послушана?"

„Коленопреклонно" разбира онова вътрешно смирение на душата. Смирение на душата, то е коленичене. Защото, ако е за прегъването на краката, кои крака не се прегъват? Защото усеща, че в света не вървят нещата както аз мисля. Значи, туй съзнание, ако се обърнеш към Бога, ако нямаш две противоположни мисли, твоята молитва ще бъде послушана.

Аз може да ви приведа друго доказателство за големите отклонения, които стават. Че хората на любовта вършат много по-големи престъпления, отколкото хората, които не са запознати с любовта. Какво ще кажете тогава? Ти като обичаш някого, твоята душа трябва да трепери. Какво обичаш в този човек? Някой път, аз гледам, някой, като се приближава към мене, трепери, а аз приказвам, като хората и аз ям, някой път подремвам. Казвате: „Този човек, и той се нуждае от дрехи и т.н. И аз може да стана." Щом един човек почне да изследва моя характер, аз зная, че той е заинтересован нещо материално. Щом изследва хората, иска да знае един човек добър ли е или не, материално е заинтересован. Аз не искам да зная дали хората са добри или лоши в дадения случай. За мене в дадения случай, един човек го виждам, че сам не може да свърши тази

работа – аз никога няма да му кажа: „Дръж това въже от едната страна“, защото той ще пусне въжето и ще направи пакост. Хич няма да го ангажирам. По-добре колец ще забия и ще опъвам, отколкото да го туря. Ни най-малко.

Та, казвам: Когато изследвате любовта, трябва да изследвате един човек, не да му намерите неговите погрешки. Човек е направен от известни добродетели, погрешките отпосле дойдоха. Човек ще намериш да видиш неговия ум, който Бог е вложил; после – сърцето, което Бог е вложил; живота, който Бог е вложил; духа и душата, които Бог е вложил. И тогава ще видиш, ще се запознаеш с всичките органи, които този човек има. Може да има на Земята някои свои слабости. Те са сенки. В една картина може да не харесваш много работи. Интересуват ме очите, ушите, устата, донякъде ме интересуват ушите, повечето хора ги интересува устата. Ако си млад, устата те спасява. Ако си стар, езикът те спасява. Младият се спасява с устата си, старият се спасява с езика си. Туй е разликата. Езикът е нещо по-дълбоко. Ако старият иска да се покаже като млад, с уста, той ще направи една голяма погрешка. Ако младият иска да се покаже с езика си, той ще направи друга погрешка, защото на младия устата е отвън, това е външният живот. Това са два божествени живота.

Аз гледам другояче на устата. Казва: „Тази мома има хубава уста.“ В устата, в горната и в долната бърна виждаме Божествен положителен принцип. Горната бърна на човека като погледна, се открива цял свят на чудеса, на красота, който излиза от Бога, отива към хората. Долната уста е онзи принцип, който твори нещата и създава. Като погледна на устата, виждам Божественото, което работи в човека, не е онова, което може Да използуваме в дадения случай. Та, красивото е там, туй помръдване, има нещо красиво в устата. По някой път казваме да се поусмихне. Ще си постиснем устата, няма да ги държим отворени. После, очите също. Устата си няма да ги стискаш, едва ще ги допираш.

Аз ви препоръчвам, ако искате да бъдете здрави, не си стискайте устата. Онези хора, които си стискат устата, почват да боледуват. Щом започнат да стискат своите уста, своите две бърни, вече се създава противоречие в чувствата. Изопачено е едно твое чувство и то ще се отрази много зле върху тебе. Ще изгубиш смисъла на живота. Съвсем да си отвориш устата, да са отворени като прозорци, ще паднеш в друга крайност. Оставете устата свободни. Защото устата показва силата на ония възможности, които ще дойдат в бъдеще да работят. От устата се определя какво ще бъде развитието на човека. Тогава горната бърна показва каква посока на активност, какъв път ще започне човешкият ум. Долната бърна показва човешкият ум какво може да постигне. Ти, като погледнеш устата, това

може да знаеш. Всяка сутрин трябва да имате едно огледало, да знаете какво може да постигнете. Аз, ако бях една млада мома, щях да имам едно отлично огледало и по три пъти на ден щях да се моля само за устата си: да се даде хубава гънка, хубаво да е направена горната устна, да се усмихва така, всичките движения да са много естествени.

„Защо се смееш?“ Някои мислят, че аз се смея. Засмяла се Сара, когато Господ каза, че на 80 години ще роди син. И ангелът ѝ казва: „Защо се смееш?“ Тя казва: „Не се смея.“ Казвам: Смехът всякога е резултат на един силен контраст. Ти може да се смееш за нещо, което казваш „я го бъде, я не“. Ти може да станеш милионер. А пък ти го виждаш, че е бедняк, […] да се смееш. Приятно му е. Както аз виждам според онова, което е в мене, залъгва ме и тогава ние се смеем. Смехът има своята добра страна. Понеже в сегашния наш живот имаме напрежение, необходимо е човек да се посмее, да даде изблик навън. И всичката насъбрана енергия, трябва да се позасмееш, да се изхвърли непотребното. Смехът изхвърля непотребното. Скръбта и страданията трябва да ги изхвърлим навън. Ами че ние имаме […]. Вие сте чудни по някой път. Казвате: „Изгубих сина си.“ Синовете ви ще дойдат, дъщерите ви ще се върнат назад. Сега са отишли в странство, екскурзия правят. Кой е крив? По същия начин онзи, блудният син казва: „Дай ми имането.“ Никакво писмо не писа на баща си. Знаете ли колко години е бил в странство? Аз да ви кажа колко години: 30 години. Той като излязъл, е бил на 25 години, на 55 години се връща при баща си. Никакво писмо не е писал, в тия времена нямаше такава поща.

Казвам: Онова, което е оставил вашият син, не представя туй тяло, което вие виждате. Туй не е вашият син. Вашата дъщеря, понеже се е изменила… Туй красивото, хубавото дете, защо е красиво? Дотогава, докато човек живее в Божествения свят, с Божествените идеи, то е дете красиво. Като стане бездетен, напусне, той влезе в човешкото, веднага изгубва красотата. Казвам: Този човек трябва да се върне. Казва Христос: „Ако не се подмладите.“ Подмладяването е процес да се върнем в Божествения свят, да смъкнем всички онези утайки, които са влезли.

Казвате: „Да има човек живот.“ Казвам: Този живот сега ние може да го придобием. Не да го придобием сега, но да задържим този живот, който сега се произвежда в нас. Има опасност човек, който не се е научил, да изгуби най-голямото благо, което сега иде в света и което човек носи в себе си. Всеки един от вас трябва да се възпита. Ни сянка от съмнение!

Сега казвате: „Я ми докажи дали има онзи свят!“ Че, да ти подпиша с всичките си пръсти, че има онзи свят, да ти дам всичката гаранция, че Господ има! И 4 ръце ако имам, ще подпиша. – „Виждал ли си Го?“

Виждал съм Го. Говорил съм с Него. По-красив от Бога няма, по-благ от Него няма. Ти като идеш при Бога, като влезнеш в живота, Той казва: „Синко, иди в живота и не греши!“ Той се занимава с всичките. Всички учи. Казва: „Мъж ли искаш да станеш, жена ли искаш да станеш, дете ли искаш да станеш, цар ли искаш да станеш, княз ли искаш да станеш, каквото искаш, може да станеш, но не греши.“ – „Ама вярно ли е?“ – С четирите ръце го подписвам, вярно е. Аз ви подписвам, че е вярно.

Аз ви описвам и всъщност, ако вземете буквално онова, възвишеното, ние го усещаме. Някой път, когато чувствуваме един вътрешен импулс, искаме да направим някое добро – Той е Бог, Който се проявява. Той е единственото благо. Ние искаме да Го изявим. Когато се изявява чрез нас, ние с години чувствуваме Неговото проявление и затова трябва да дадем ход на Божественото. Оттам иде силата, оттам иде разумността. Някои казват, ако дойде Бог в тях, ще изгубят силата си, ще станат безсилни. Ами когато апостол Павел казва: когато човек е слаб, Бог тогава е силен? Трябва да се разбира какво иска да каже: когато Бог се проявява в тебе, ще бъдеш умен човек, когато Бог се проявява в тебе със Своята сила, ще бъдеш силен човек, когато Бог се проявява в тебе, ти ще бъдеш богат човек, здрав човек във всяко едно отношение. Ти ще бъдеш човек. Това значи ти да имаш верую. Дотогава, докато не съединиш двата края в едно, ще знаеш, че има нещо, което ти липсва.

Сега тази сестра казва: „Да се молим.“ Казвам: „Ти може да се молиш за себе си, но ще оставиш мен свободен, защото аз съм много занят.“ Аз нямам време да коленича. Ако река да коленича, ще направя друго престъпление. Няма време. Пак казвам: „Иди си. Ако вярваш, ако твоите синове вървят по Бога, онова, което аз трябва да направя, аз ще го направя.“ Тази сестра, виждам в душата ѝ, и най-после казва тя: „Ще ме извиниш, ще ме простиш, ако съм съгрешила.“ Няма какво да се прощава. Тя не може да направи различие какво нещо е любовта. Аз, за да не съблазня тази сестра, ѝ казвам: „Не мога да коленича.“ Тя е православна, после е станала петдесятничка. Казвам: Ти трябва да излезеш из всичките заблуждения навън. Ти ще дойдеш в закона на Любовта, да мислиш както аз мисля. Да бъдеш тъй свободна и да ме оставиш свободен да направя както аз разбирам. Аз да направя заради мене това, което е благоприятно, то е Божественото. Аз като отида на Бога да се моля, мене ще ми бъде благоприятно. Аз не искам повече.

Казвам: Този живот седи в тази вътрешна простота. И в устата на човека трябва да виждаш проявлението на Бога. Когато устата на един човек треперят, трябва да знаеш, че зад тези уста седи един живот, който е проявление на Бога. Като наблюдават [тв]оето сърце, наблюдават има ли

користолюбие в тебе. Когато виждаш очите на човека, да знаеш, че оттам излиза Божествена светлина. Това е един начин за гледане.

Сега вие може да поддържате вашите възгледи като неща, останали от миналото. Често ония, които имат за старини, ще влезете в някой богаташ, ще видите такъв ятаган, чакмаклия, пищови, кремъклия пушка. Където и да се обърнеш, все кремъклии пушки, майнихерови, бързострелни. С нашите стари вярвания на бой не се ходи. Нови вярвания трябват. Нашите оръжия трябва да са минали през огъня на любовта, през огъня на знанието, през огъня на истината. И тогава всичко онова, което ние го считаме в света, да знаем, че защищаваме една кауза, защищаваме един ред и порядък в света. Няма какво да се създава нещо ново.

Сегашният свят, както съществува, ако всички хора решат да бъдат справедливи, не трябва повече. Всички да бъдат справедливи. Няма какво да се създават нови закони. Повече закони има, отколкото ни трябват. Ако всичките хора решат да се оправят, светът ще се оправи. Ако ние решим в себе си да бъдем справедливи, ще дойде онзи вътрешен мир. Тогава ще имаме вече, няма да остаряваме. Като срещнеш човек на 80 години, да бъде свежо лицето му, да има бистър поглед. Че той няма да мре! Кой поп ще ме опява? Аз не искам никакъв поп, никакъв тамян. Всеки ден по 3 пъти се кадя, като се моля на Бога. Друго е тамянът за когото искате. Туй се отнася само за хората на новото верую. Онези, които поддържат старото верую, те ще кажат: „Тъй е казал Господ!“ Тогава, ако тъй е казал Господ, какво е казал Господ, какво е казал Христос? – „Обичайте се едни други!“ Казал Христос: „…две ризи – дай едната.“ Кой сега дава? Който има. Кой е онзи, който дава? Идете при онзи, който седи начело на християнството, поискайте едната риза. Ще я даде ли?

Сега не искам туй да бъде един упрек. Ние не трябва да очакваме спасението на света от хората. Хората са проводници, а спасението иде от Бога. Любовта иде от природата. Всички трябва да се обърнете. Сега всички се молят в България и защо не идва дъжд? Липсва още нещо. Какво липсва? Нали казвате, че ние сме правоверни, а ние сме криви. Те мислят, че аз съм крив. Сега аз бих желал да се излее дъжд. Нека завали. Молят се. Защо не вали? Защото любов нямат. Нищо повече. Това е истината. Ако в душата на този народ, ако [на] всички свещеници затрептят сърцата им с любов, ще дойде дъжд колкото искате.

Ще кажете: „Я се помоли.“ Не, не се моля аз сега. Аз мълча сега, но когато послуша другите, ще ги опитам и ще дойде дъждът. Няма вече арменски долапи. За бъдеще всички блага ще бъдат под закона на Любовта. Ако по закона на Любовта аз върша всичко, аз съм човекът. А ако без любов, аз

съм просто един човек. Така седи онази истина, обща за всичките хора. Не само за сега, но и за в бъдеще ще дойдат много по-други изпитания. Господ вече Му е дотегнало да говориш туй, което не е. Бог иска туй, което праща от Небето, да се даде на място, Бог изисква всички хора да живеят в мир и съгласие, да не се измъчват, да има справедливост, снизходителност, милосърдие.

Казвате: „Кога ще дойде Христос?“ Това е материално разбиране. Христос в света говори, сега не Го слушате. Че сега ако дойде Христос и ако река да говоря вътре в града, веднага ще ми искат програмата, върху която ще говори – дали ще говори съгласно с православието. Като дойде Христос, казва: „Моисей казва така, а пък Аз казвам така. Моисей е казал: „Око за око, зъб за зъб.“ [А Аз казвам]: Ако те плеснат от едната страна, обърни другата. Който иска горната дреха, дай и долната.“ Който не разбира това учение, ще намери едно противоречие. Не, дълбок смисъл има. Онзи човек, който, може да даде, според мене, онзи, който може да даде горната дреха, онзи, който може да даде и долната дреха, той е богат човек. Сиромах не може да направи туй. Аз мисля, мисля, ще отида ли при някой да му искам неговата кирлива дреха? Само богатите хора може да дадат долните си дрехи. Защото, ако вземете една, той друга ще тури. Само един човек, който има истината, може да говори за истината. Един човек, който има любовта, може да говори за любовта. Сега не искам да ви тикна в един път, да очаквате нещо повече, отколкото вие може да възприемете. Но може да направите един опит.

Някой път е несносен животът, толкоз мъчен, че искате да се самоубиете, искате да се хвърлите под железница, [под] някой трамвай,да направите престъпление; да опитате туй, за което аз ви говоря. И може да опитате. Аз говоря на онези, [които] може да изпаднете в едно меланхолично състояние, да изгубите смисъла на живота. Да се отнесете към Онзи, Който е във вас. Спрете се в себе си. Че вие досега не сте работили заради Него. Вие сте работили за кого ли не. Може да ви кажа толкоз тухли в Египет, че сте работили, в Асирия, във Вавилон, в Гърция, в Рим, къде ли не сте работили. Но нито един от вас не е работил за Господа. Отсега ви предстои едно бъдеще: да работите за Господа. Че какво по-хубаво? Че досега толкоз лъжливи господари сте слушали, те са ви драли кожите. По колко кожи не са ви драли! Сега имате да служите на един господар. Ще видите какъв господар! Да служите на един баща и да видите какъв баща! Този баща е заклал храненото те[ле], ще повика всички съседи и ще каже: „Мъртъв беше моят син, но възкръсна. Елате да се повеселим!“

Казвам сега: Две изречения, както англичаните казват (Остен до Брион – … (В разчетената стенограма има празно място.)). Аз няма да го превеждам.

Който е запомнил, да го намери в речника.

„Отче наш“

31-ва неделна беседа, държана от Учителя
на 6.V.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_05_09 Що е човек
лекция на Общия окултен клас

ЩО Е ЧОВЕК

Сряда, 5 часа сутринта

(Небето чисто. Времето тихо и топло. Рядка мъгла по земята)

Добрата молитва

Размишление

Ще ви прочета Притчи, 7 глава, само първите четири стиха.

Има едно повърхностно разбиране за нещата, външно разбиране. Представете си, при сегашния строй, един син, чийто баща е овчар и друг син, чийто баща е княз. На пръв поглед каква е разликата между тия двама сина? В свещената книга се казва, че всички хора са родени от Бога. Как е сега възможно да са от Бога родени всички и единият да е роден от княз, а другият от овчар. Тогава вие ще попаднете в онази логика, вашите разсъждения ще бъдат в пътя на онези разсъждения, които имал един българин. Той е бил сиромах, нямал пари да си купи дървено масло, зехтин. Отишел при свещеника и му казал, че иска да пости. И свещеникът му казва какво трябва да яде: „Свинско месо няма да ядеш! Грехота е да се яде свинско месо през пости. Позволява се малко варен боб с дървено масло и малко варен боб без дървено масло." Онзи го попитал: „Колко пъти?" Свещеникът му казал: „Три пъти ще ядеш боб без масло и три пъти боб с малко дървено масло." Онзи турил боба с малко водица и лук и го сварил. Той имал свинска мас, но му се каза, че не е позволено да се употребява през пости. Но му идва на ум една идея: със свредлото си пробива една дупка в едно дърво, прекарва свинската мас през дупката и налива в гърнето. Яде и отива пак при попа и му казва: „Изпълних както ми каза. Три пъти ядох боб без масло и три пъти с дървено масло." Този човек не е някой съвременен, но обича да изопачава истината, той е чистосърдечен и вярва, че като мине свинската мас през дупката на дървото, става дървена. Питам, той мисли, че е дървено масло, но свинската мас става ли дървено масло? Онзи, който не разбира свойството на свинската мас и свойството на дървеното масло, той може да се заблуждава. Но при изключителни условия свинската мас може да се употреби като едно лекарство. Ако я употребяваш, какво ще каже един вегетарианец? Но трябва да знаеш в каква доза, колко свинска мас трябва да туриш, за да се излекуваш. Но свинската мас, като храна не може да стане, понеже е много скъпа. Сега, ще ви дам едно сравнение: кое е по-износно – да угощаваш един обикновен овчар ли или един княз? Ако ти не

си заможен човек, кого ще предпочиташ да угощаваш, княза или овчаря? Князът няма да бъде задоволен от това, което имаш. Това е външната страна. Вий трябва да си извадите правило. Казвам, човек трябва да бъде добър. Но какво подразбираме под думите „добър човек“, где се отразява добротата на човека? Ако доброто е плод, щом е на дървото, всяко дърво от плода се познава дали е добро или зло. Ябълката се познава от плода, крушата също. Всички дървета се познават от плода. И човек се познава по плода. Но трябва да има един начин за самовъзпитание.

Искаш да бъдеш говорител. Искаш да говориш на хората. Представете си, че искаш да приготвиш една сказка, оратор да бъдеш, да говориш по всичките правила. Как ще започнеш? Как започват сега? Нали сте слушали сказки? Как започва сказчикът: Почитаеми господа или уважаеми господа или уважаеми гражданки и граждани. А ако си религиозен ще каже: „Уважаеми братя, или почитаеми братя.“ И след това как ще развие своята реч? Защо почва с думата „уважаеми“ или „почитаеми“? Ти все трябва да кажеш една сладка дума на човека, но като му я кажеш, какво ще засегнеш у него? Всяка дума произвежда у човека особен ефект. Има думи, които, ако ги изказваш постоянно, ще продължат твоя нос. Това е отчасти верно. Има изключения. Има думи, които продължават човешкия нос. Има думи, които продължават човешките уши. Има думи, които уголемяват човешките уста. Има думи, които уголемяват човешките очи. Можеш с думите си да направиш каквито вежди искаш, но ако знаеш. По някой път, във външния живот аз съм правил някои опити по психология на животните. Например, имате една котка в къщи. Дадете ѝ сух хляб. Тя казва: „Такова нещо не го ям.“ Но вземете малко топла вода, капнете на хляба, поразмегчете го малко, понамажете го малко от едната и другата страна с малко сиренце и тази котка идва, изведнъж се прекомандирова и мисли, че хляба е друг. Турете на хляба няколко капки вода, малко масълце или сиренце и тя веднага го яде.

Вие казвате сега: „Трябва да бъдем добри!“ Каква дума трябва да турите пред думата добър и след нея, за да има ефект. По някой път, вий се намирате в положението на княжески синове и мислите за вашата кръв, за вашия произход и за вашите постижения. Хубави работи са те. Да кажем, че ти отиваш в училище и мислиш, че ти си бил княжески син, имаш това съзнание, но в същото време тебе паметта ти е слаба, па и другите ти разсъждения не са толкова добри, а има други синове, които не са княжески, но са много по-способни. Питам: какво те ползва тебе твоята титла? Сега, аз искам да ви извадя от едно положение, някой път хората казват: „Това нещо за мене ли се отнася или за другите?“ Доброто е за човека, то не е за животните. А злото за кого е? В Писанието се казва, че всички плодове са направени за човека, но по някой път и животните ядат

плодове. В Писанието се казва, че Бог дал тревата за животни и плодове за човека.

По някой път, ти не харесваш носа си. (*Липсва чертеж в оригинала.*) Защо не го харесваш? Изкуството си има модели. И всеки един от вас има известни модели. И по някой път вие се заблуждавате от външната мода. Има много дефекти в живота, които произтичат от човешките органи, като един резултат на миналото. Някой път вий може да си държите главата на една страна, може на другата страна или може да я наклонявате напред или назад. Кога хората почват да се прегърбват? Когато остареят. И найпосле гледаш, че старият съвсем се е прегърбил. У младия има едно желание, най-първо той се ражда прегърбен и у него има желание да се изправи. А у стария има обратен процес. Той си казва: „Остарях, остарях, остарях!“ И се навежда, навежда. Детето ти казва: „Млад съм!“ И това дете почва да се изправя. Това дете действува по законите на внушението на Божествения свят.

Докато в тебе действува Божественото, ти си млад. Когато ти не се подчиняваш на Божественото, като станеш човек, ти остаряваш. Остаряването е човешки процес. Ти, като напуснеш Бога, недоволен си. Недоволен си от това, от онова, това са човешки работи. В Бога няма недоволство. Той е от всички доволен. Щом си с Него, ще бъдеш доволен от всичко. Щом не си [с] в Него, ще бъдеш недоволен. Що е недоволство? – Недоимък. Съмняваш се – това е недоимък. Не можеш да помниш – това е недоимък. Не достига умът ти как да мислиш – това е недоимък. Ходиш криво или кракът ти е крив някъде – това е недоимък. Речеш да направиш нещо и се отказваш – това е недоимък. Ти казваш: „Така е нареден светът!“ Няма никаква философия в това. Светът не е нареден така. Твоят свят, твоите разбирания са така наредени. Ти искаш да те обичат хората – това е недоимък. Искаш да те уважават – това е недоимък. Искаш да станеш богат – това е недоимък. Искаш да станеш учен – това е недоимък. Искаш да се подмладиш – това е недоимък. Искаш да станеш някой висок чиновник – това е недоимък. Всичко това показва негативната страна на живота. Искаш да станеш добър, искаш да станеш светия – това е недоимък. Казвате: „Аз имам стремеж!“ Хубаво, този стремеж как ще го изпълниш? Казваш: „Аз искам да изпълня Волята Божия!“ Това е недоимък. Искаш да изпълниш, а не знаеш как да я изпълниш. Как трябва да се изпълни Волята Божия? Представете си, че аз съм поставил две сестри – едната на едната страна на масата, а другата на противоположната страна на масата и на средата турям един килограм ябълки от най-хубавите, от първокласните. Пет големи ябълки са там – един килограм. Всяка една сестра, като погледне, ще иска да изпълни [Волята] Божия. Аз искам да видя как ще я изпълнят. Едната ще погледне, иска да види коя ябълка е

най-голямата. Тя я е видяла, турила е око на нея. И почва да се гледат една на друга и казват си: „Заповядайте, вземете си!“ Изпитват се. Не искат да си изкажат желанията. Всяка е турила окото си на най-голямата. И двете имат един малък храм. Едната казва: „Вземете си вие, моля, вий сте по-голямата!“ И по-безочливата взема по-голямата, а онази си казва: „Защо тя взе тая ябълка“, но си замълчава. Питам, тая, която е взела голямата ябълка, изпълнила ли е Волята Божия?

За да реши въпроса, какво трябва да се направи? Аз бих разрешил този въпрос така, ще кажа: „Сестри, понеже сте хвърлили око на тази, голямата ябълка, да я разделим на две равни части и да хвърлим чоп и на която се падне, тя ще вземе едната половина, а другата ще вземе другата.“ При всяко друго разрешение, все ще остане недоволство, каквото и да кажем на другата сестра, тя ще каже: „Можех и аз да я взема, аз бях толкова глупава“, отпосле тя ще си разсъждава в себе си. Това е едно малко, микроскопическо недоволство. Тя ще съди другата и ще казва: „Тя не взе от долу малката ябълка, а взе голямата.“ И някой път, като се разсърди, изведнъж ще каже: „Тя взе голямата ябълка!“

Какво престъпление има в това? Нито едната е работила за тази ябълка, нито другата. Домакинята, която е била толкова добра, ги е набрала от своята градина и ги е турила тук. Де е престъплението? Престъплението е в техните желания. Стълкновението е в техните желания. Всеки един от тях има желание да вземе най-голямата. Че едната взела голямата ябълка или другата, де е престъплението. Ако някой ви поканят и ако друга си позволи да вземе тази голямата ябълка, ти можеш да кажеш: „Зная я аз, коя е тя. Каква е лакома! Взе голямата ябълка!“ Така се заражда грехът. Ти казваш: „Аз я познавам.“ Ако тази мисъл работеше доста дълго време, тя ще произведе един резултат върху лицето ти.

Даже, ако наблюдавате психологически, ще видите, че всяко недоволство произвежда известно действие. Турете пред един човек нещо за ядене и изведнъж ще познаете, донякъде, каква е неговата психология. Направете една хубава баница, червеничка, па я турете пред човека. Ще го изпитвате. И даже, за да се възпита човек сам той трябва да направи следното: Като ви донесат една баница, да не бърза да я яде. Ако си много гладен, никак не бързай. Седни си и си кажи: „Почакай малко братко!“ На себе си така да си поприказваш малко. Дигни баницата, погледай я и пак си поседни. Постой няколко минути. Стани и пий малко вода, походи малко, пак поседни, но гледай да не прекалиш. А пък ти сега бързаш и мислиш, че като се наядеш, ще свършиш работата си. Нищо няма да свършиш. Или можеш да искаш всичката тази баница да я изядеш. И това не бързай. Ако аз съм, ето какво ще направя. Аз държа едно правило: като седна да ям, аз

размишлявам десет минути. Вземам пред вид тези, които са по-гладни от мене и които са по-сити от мене. За десет минути отгоре, всички хора ги вземам пред вид. И ако някои са яли вече, имам ги пред вид. И ако някои не са яли, всички тях ги вземам пред вид. И без да ме смущават, помисля си върху това. Няма какво да се смущавам за хората. Ако един човек е гладен, аз се радвам. Ако е сит, пак се радвам. Мене не ме смущава гладът. Гладът не е едно страдание. Гладът е едно велико, Божествено подбуждение. А яденето, насищането, това е успокоение вече. Ти имаш една работа, която трябва да свършиш. След това имаш един нов план. Ти си се наял сега, работата е дадена. След това ядене ти предстои пак работа. Гладен човек аз разбирам онзи, който е свършил една работа. Според мене, колкото гладът е по-голям, толкова по-голяма работа човек е свършил. Колкото гладът е по-малък, толкова по-малка работа е свършил. Гладът показва степента на работата, която човек е свършил. У гладния човек не трябва да има пресилване. Човек не трябва да има пресилване, значи човек не трябва да умре от глад, не трябва да умре от работа. Всеки един от вас трябва да работи толкоз, колкото трябва.

Та казвам, глад има навсякъде. У вас може да има глад да ви обичат. Ти гладуваш да те обичат. Ти можеш да гладуваш да те почитат хората. Не е лошо. Но трябва да се работи. Ако вие имате глад за любовта, тогава коя е мярката? Коя е мярката за глада на любовта? Искате да ви обичат хората, но най-първо вие трябва да се обичате. Е, добре, каква е мярката, за да обичаме някого? Аз не се спирам върху обикновените разбирания на хората, понеже в тези, обикновените разибрания има една мода, има известна основа, която не е на място. Не мене ми дадат един месен домашен хляб. Аз го ям, но той е чужд. Не съм го месил аз този хляб. Минал е през няколко ръце. Мога да ям някой хляб, който е месен с крака. Много хлебари има, които месят в големите корита с краката си. Много пъти вий ядете пасти, направени, но ако идете в тези сладкарници, ще видите, че много яйца са влязли в тях, макар и да са развалени. И казвате: „Модна е тази сладкарница.“ Да, модна, дето развалените яйца са смесени вътре в пастата.

Хубаво, сега ние можем да се възхищаваме, но когато ти туриш една развалена дума при една сладка дума и разбъркаш една каша и дадеш на хората, ти не си ли в тази сладкарница? От две сестри едната казва на другата: „Много си груба сестро!“ А другата казва: „А пък ти си светия!“ Казвам, те са две сладкарници. Аз сега седя пред вратата на едната и на другата сладкарница и мисля в коя сладкарница да влеза. В сладкарницата на грубата ли или в сладкарницата на светицата.

Думата „сестра“ – това [е] най-хубавото. Думата сестра по произход е най-

хубавата. Сестра, това е най-хубавото име, което може да турите на една жена тук на земята, по първоначалния произход. И на един човек най-хубавото име, което можете да му турите след бащата – това е „брат“. В който и да е език тези две думи, почти най-хубавите, са еднозначещи, думите „брат“ и „сестра“. Когато братът и сестрата в една къща не могат да живеят добре, тогава брат и сестра ли са те? И когато брата не съзнава, че тя му е сестра, той не се обхожда с нея като със сестра.

Всяко нещо си има своята обхода. Вземете в музиката. Например, ако вземеш основния тон „до“ като „ре“, тогава не е правилно. Можеш първоначално да взимаш по-ниско или по-високо. Тогава имаш право, но веднъж ако вземеш основния тон в по-висока или по-ниска степен, то всичките други тонове трябва да имат еднакво отношение към основния тон.

Да кажем, че ще пеете песента „Бог е любов“. Как трябва да се изпее песента? Как трябва да се изпеят първите думи: Бог е Любов. Ти имаш думата „Бог“. Как ще дадеш мисъл на пението? Трябва да дадеш мисъл на пението . Ти ще кажеш: „Аз ще го мисля.“ Че мисълта сама по себе си е музика. Как ще мислиш? За Бога какво трябва да мислиш, като пееш „Бог“? Ний често произнасяме думите „Бог е любов“. Всичките блага в живота произтичат от Бога. Всичко онова, към което нашата душа се стреми, всичко онова, за което нашият ум може да мисли, всичко онова, към което нашата воля се стреми, всичко това произтича от Бога. И като дойдеш ти до Бога, по кой начин можеш да познаеш, че си дошел при Него? Аз ще ви дам само една диагноза: реалността в света се отличава по едно нещо – ти като дойдеш там, като пристигнеш до тая реалност, противоречията трябва да изчезнат, понеже в реалността всички нужди, които човешката душа има, се задоволяват. Следователно, ако ти си дошъл до реалността и се задоволяват всичките твои нужди, ти си при Бога. И няма смущение в душата ти. Но, ако не се премахнат смущенията в душата ти, ти не си при Него. Че онова дете, което е плакало, плакало за майка си и като види майка си и я прегърне и тури главата си до нея, детето утихне и поглежда я и казва: „Да не ме оставяш!“ И майка му казва: „И ти да не ме оставяш! И всякога при мене да идваш!“ Майката казва: „Да ме слушаш, при мене да идваш всякога, да ме познаваш, каквото кажа да го изпълняваш!“

И по какво се познава доброто дете? То трябва да познава майка си, трябва да познава желанията на майка си и трябва да ги изпълнява.

Трябва да имаме едно предразположение да изпълняваме всякога Волята Божия, без да си правим никакви уговорки. И когато Господ направил

човека, знаете ли колко време е мислил, какво лице да му тури? Във всички тези животни, които са били най-първо, Господ си правил модели. Той намислил да направи човека и направил един модел, втори, трети, четвърти и пр. И видял, че не е това за човека. Правил, правил тези модели и дошел до шестия ден и тогава, като направил всички модели, най-после направил един модел и казал: „Този е доста сполучлив, по човешки говоря. Този модел е вече за човека. Допада ми се той!“ И в какво седял този модел? Всичките модели, които Господ си е правил, не можели да се изправят на краката си. Все падали пред Него. Той все трябвало да ги вдигне. Дигне Господ модела и той падне. И Бог казвал: „Не са за човека!“ Дига ги, слага ги и като направил последния модел, той не паднал и Бог казал: „Този модел е за човека.“ Щом пада не е модел за човека.

Щом грешиш, то не е истинския модел. Това са модели, които ще паднат. Щом падаш, не си хубав модел. Каква е сега мярката за човека? Онзи, който като се изправи пред Господа, не пада, това е модел. Има такива модели. (Учителят показва чертежа.) (Липсва чертеж в оригинала.) Този модел пада ли или не пада? Я го накарайте да падне! Той се е изправил така. Този казва: „Аз съм от тези, които не падат!“ Ний си правим уговорки, казваме: „невъзможно е човек да не падне!“ Тази уговорка си няма място, това са минали неща. Можеш да кажеш: „Било е време, когато аз съм падал.“ Или казано по-подробно на същия език: „Било е време, когато всички онези модели, които Бог е направил, все са падали.“ Било е време, когато Той е направил един модел, който не падал. Следователно, аз се спирам на онзи модел, който не пада.

Сега, като изнасям това, каква мисъл остава във вас? – Да изпълним Волята Божия. Най-първо, за да изпълниш Волята Божия, не трябва да падаш. За да изпълниш Волята Божия, не трябва да куцаш, не трябва да бъдеш сляп, не трябва да бъдеш глух, не трябва да те боли стомаха, не трябва да те боли гръбнака, не трябва да имаш ревматизъм, никакъв недъг не трябва да имаш. Може ли? – Може.

Така трябва да бъде. Дали може или не, то е друг въпрос, но така трябва да бъде. Ти казваш: „Но кой може да го постигне?“ Няма какво да го постигаш. Ти си вътре в този модел. Ти искаш да бъдеш човек. Човек е същество, което не пада. Защото, в какво седи падането? Когато ти казваш: „Аз не мога да изпълня Волята Божия“, това е падане. Когато казваш: „Аз не мога да се примиря“, това е падане. Когато казваш: „Това е непостижимо за моя ум“, това е падане. Като говорим за постижимо, не подразбирам да развиеш всичко, та да бъдеш като Бога. Постижими неща са всички неща, от които ти, в дадения случай, ти можеш да се ползуваш. И после, под постижими неща се разбира следното: ти имаш свобода на

действие. Не трябва да влизаш в стълкновение с другите хора. А, по някой път вий сте в стълкновение с вашите възгледи или в стълкновение един с други.

(Учителят показва сестра Анастасия Христова и казва Тази млада сестра не е модел сега. Някой път ми казват за някоя сестра: „Вижте, тая сестра плаче!“ Че трябва да плаче! Без плач тази работа не може да стане. Вий сте чудни, когато някой ми казва: „Той плаче.“ Много добре! Това е една баня. Без мокрене не става. Ти казваш: „Ами, много си се наквасил!“ Много хубаво стана, че се наквасил. По-хубаво нещо от това няма. Плачът е едно благословение. Измиваш прозорците. Сълзите са Божествената вода, която измива очите, за да възприемеш Божествената красота. Може да ги измиваш десет пъти на ден. Не е лошо. Но не туряй повече вода, отколкото трябва. Да не става локва отдолу, под прозорците, когато ги измиваш. Ще измиеш хубаво прозорците и като поплачеш, поблагодари на Бога, че можеш да поплачеш. И виж колко сълзи са излезли от очите ти, след като си поплакал.

Някой път, като започна аз да плача, много плача и аз! Като поплача, гледам дали умът ми е станал прояснен, дали разбирам по-добре, дали съм по-добре разположен спрямо хората. И плача, плача! И след като ми дойде умът на место, като виждам, че умът, сърцето и волята са вече на место, казвам: „Няма да плача повече!“ Умът, чувствата и волята ми се нагласиха. И казвам: плачът си постигна това, което трябваше. За мене плачът е една хубава баня. Излизам си от банята и се обличам. Аз плача докато се напълни ваната. Моята вана не е много голяма. Тази вана, в която си правя банята, е два и половина милиметра дълга, два милиметра широка и половин милиметър широка [дълбока]. В тази вана се къпя. Ако си купя вана като вашата, тогава трябваше да плача цяла година, за да я напълня.

Ний имаме понятие за човека, че е голям. Това е положението на една българска гайда. Да, представете си, че аз направя една гайда от волска кожа. Сега ги правят от овча кожа, но може да се направи голяма гайда от волска кожа. Ако може да се направи един голям орган да свири, то може да се направи и една голяма гайда от волска кожа, за да може да събира повече въздух. Това е само за обяснение.

Отче наш

6 часа сутринта

33 лекция на Общия окултен клас
9 май 1934 г. София, Изгрев

1934_05_11 Влиянието на музиката

ВЛИЯНИЕТО НА МУЗИКАТА

„Добрата молитва"

Ще прочета няколко стиха от 14 глава на Притчи, от 23 стих нататък.

Колко източника има за страданията на човека? От колко места произтичат човешките страдания? Всички ние сте опитали страданията, произходът им. Гладният ли страда повече или ситият? Как бихте нарисували човешкия език? Човешкия език може да го нарисувате като една риба. Ето един уд (фиг. 1). Ако не знаеш как да го мръднеш или как да го свиеш, или какво да кажеш с него, можеш да си създадеш голяма неприятност. Например в какво седи доброто говорене? Трябва да знаете, че на човека на земята е дадено едно голямо предприятие. Вземете човешката глава. На човека е дадено да управлява едно голямо предприятие. Той е председател на това голямо предприятие. Казвате, че този човек е здрав. На какво може да служи здравето на човека? Здравето на човека основно зависи от храната. Храненето спада към онези чувствувания, които са отчасти чувствувания, отчасти мисли. Защото при храненето човек трябва да почне да мисли за своята храна и всякога гладът подтиква човека към мисъл. Най-елементарният подтик към каквато и да е мисъл е гладът. Първият подтик към мисълта е гладът. Преди да е бил гладен, той бил в един вътрешен покой, но след като идва гладът, той започва да мисли. Какво нещо е гладът? - Първият подтик към каква и да е мисъл. Мисълта започва с глада. Вие задавате въпроса защо е гладът? - За да почнеш да мислиш. А защо е мисълта? - Без мисъл, това голямото предприятие, нищо не може да се постигне. Да допуснем, че вие искате да бъдете поет. Колко качества са необходими за поета? Кои са качествата на поета? Виждате в литературата, в христоматията, в естетиката кои са качествата на поета, после на ученика, на философа. По какво се отличава поетът? (Широк ум, чувствително сърце.) За пример как поетът схваща живота? „О, храница, моя мила сестрице" - така ще каже поетът. Как ще каже поетът за храната. Поетът как трябва да посрещне храната? Той казва „О, сестро моя!" Какво трябва да каже поетът? Като дойде храната, той веднага си туря най-хубавата дреха, придружава я, после я поизмива, дава й хубаво облекло. Най-хубавото легло й туря. Поетът устройва най-хубавото посрещане на храната. Той става много добър слуга на гостилничаря. Ако искаш гостилничарят да има много добър слуга, трябва да му туриш за слуга един поет. Съгласни ли сте с това? Той има обхода. Че къде е гостилничарят? В устата е. И този гостилничар си има музиканти. Без музика не се работи. И после тези зидари са музиканти. И шивачите са музиканти. Най-първо е ръката, после е машината.

Напреднало е това изкуство. На какво може да уподобите работата на шивача? За да имате една ясна представа за живота, трябва да го уподобите. На живота трябва да дадете една линия на движение. Хората искат да дават морал. Но какъв е моралът? Моралът, това е правилната линия на движение. Ако не може да дадеш на живота една правилна линия на движение, как ще му дадеш насока, цел? Това е линията, по която строго определено вървят нещата. Всякога, когато човек не може да даде една правилна насока на живота, той се обезсърчава. Ако един инженер, да кажем, иска да прекара един път, да го трасира, той трябва да тури една линия, която е необходима за движението. Защото може да тури една линия и просто да не може да се мине по този път.

За да дадете каквато и да е линия, трябва да дадете линия на езика си. Може да изучавате човешкия език. Вие не сте изучавали езиците на добрите хора и на лошите хора. Вие не сте изучавали езика на един музикант и на един обикновен човек. Не сте изучавали езика на поета, на философа, на светията. Различават се. Ти не може да бъдеш светия и да имаш най-простия език. Ако езикът ти е прост и ти ще бъдеш прост. Ти не може да бъдеш учен човек, ако езикът ти е прост. Ако ви дам една греда, голяма греда, да кажем от 100 килограма, едно дебело дърво, какво бихте направили от това дърво? Ако бих ви дал задача да направите писалка, какво бихте направили? И как бихте я направили? Каква тежест трябва да има езикът? На един добър човек езикът е определен. Съвременните моралисти не знаят колко тежи човешкият език. Може би и в бъдеще, като умре един праведен и като умре един грешник, да им претеглят езиците. Или на някой поет. Но все таки отде ще може да определите колко тежи езикът? От говора може да определите тежестта на езика.

Например какво подразбирате вие под думите „тежка дума"? Нали някои от вас сте опитвали тежките думи. Някой път като ви кажат някоя дума, падне ви на слънчевия възел, мине се ден, два и ви е тежко. Казвате: „Много тежко ми стана." Но не сте изучавали, да кажем, че известна мисъл е минала през вашето ухо и е възприета, и е предадена през ред мозъчни центрове, минала през много работи и се е спряла при слънчевия възел. Една тежка дума, която ви тежи, как я махвате? Правили ли сте наблюдение защо ви е тежко, като ви обидят? И как ви минава?

Понякога линията на челото и носа до горната устна е по-голяма (фиг. 2). Отам енергията минава през долната устна и отива до брадата. Ако известна енергия минава през челото и е дошла до брадата, тя ще вземе един или друг характер. Ако енергията е минала през задната част на главата, после през полуинтелектуалните способности на човека, то тя при брадата ще има съвсем друг характер. Вашият език може да говори чрез

полуинтелектуалните чувства. А пък някой път може да бъде под пълния контрол на вашата мисъл. Този човек (първият от чертежа) как предполагате, какъв е? Както виждате, неговата брада, неговата воля изобщо е развита повече. У такива хора волята е по-силно развита. Те са по-работливи. По-силна воля имат в известно отношение. Ако вие увеличите тази страна на брадата, ще дадете съвсем друг характер на човека. Тази линия МН показва едно съвсем друго устройство на човека в неговите мисли и чувства.

Вие сега искате да преустроите вашия живот. Във вашето съдружие вие искате да живеете един щастлив, един разумен живот. В какво седи щастието на човека? Щастието на човека от чисто физическо гледище зависи от следното. - Когато храната се възприма и се смила добре, когато въздухът чрез дробовете се приема добре и когато кръвообращението става правилно, няма никакво противоречие. Това е едно здравословно състояние. Но къде е дефектът на този човек? Има ли той някакъв дефект? В какво направление трябва да се турят очите, ушите? Между тези две лица (последните две) в какво седи разликата? Вторият върви по мъжка линия, а третият по женска линия. Крива е линията в третия. А е права във втория. Той има доста честолюбие. Първата фигура е недоизработена. В живота има много хора недоизработени. Много лица има недоизработени. Не харесваш лицето си, не е доизработено, трябва да се работи. Трябва да работиш на физическото поле, в мисълта си, в чувствата си, трябват големи усилия. При първия брадата е по-издадена, от нея може да се съди как е устроена задната част.

Много пъти човек прави различие, но се съмнява дали е прав или не. Когато прави различие, той трябва да знае, дали е прав или не. Тази кривина по долната устна е другояче устроена в двете рисунки. Всички тези тънкости показват цял един свят за онзи, който разбира. Малката кривина в този случай е от голяма важност. Ако вие направите една малка корекция на вашата уста, вие ще направите цял преврат във вашия умствен свят. Защото вашите вежди, уши, уста са резултат на хиляди векове. Ако направите една малка корекция в това, вие имате разбиране. Най-мъчно се правят корекции в човешкото лице. Но всеки един от вас може да направи корекция. Например вие седите някой път и не знаете какъв ъгъл, какъв наклон да дадете на очите си. Някой път си мърдате очите нагоре и надолу, без да знаете, че си създавате цяло нещастие. Човек с мърдането на очите прилича на малкото дете, което, като му дадеш едно яйце, го чука докато го счупи. Вие мърдате очите си нагоре, надолу, докато счупите нещо. Не е въпрос само човек да движи очите си. Човек поглежда нагоре, надолу с очите си и какво постига? Не трябва да се правят глупави работи. Един български свещеник купил две кошници яйца, за да ги

вапсат за Великден. 200 яйца - по 100 яйца във всяка кошница. Той искал да си избере едно кораво яйце и счупил всичките яйца в кошницата. Намерил едно яйце. След това и в другата кошница счупил всичките яйца. Най-поел е останали две яйца и едното от тях счупил, и на бореца задницата му и тя се счупила. Като удряш едно яйце с друго, нищо не се постига. Кой е истинският начин, за да познаете, че едно яйце е яко. Има ли начин? Якото яйце е ръбесто яйце, като го попипате, но трябват известни наблюдения.

Та казвам: Когато разглеждате изкуството, може по същия начин да си преведете музикалните тонове. Вие не сте правили наблюдения в музикална зала, когато се свири, какво впечатление се прави на слушателите. По тоновете, които се свирят, по тяхното влияние се създават известни движения на очите на слушателите. Защото всеки тон, който прониква във въздуха, може да повлияе по един или по друг начин. Вие не знаете начина. Ако се произнесе, ако изпеете до, какво ще произведе?

(Учителя пее до.) Това до правилно ли е? Музикантите да кажат това до правилно ли е? Или вземете до, ми. Или ре, фа или ми, сол. Терца имате. Или ако вземете до, фа, вие ще произведете различен резултат. Ако вземете до, сол, ще произведете друг резултат. Вие не сте правили такива опити за самовъзпитанието. В музиката какво влияние имат тези работи. Терците за какво ги употребяват? Някои песни започват с терца. Например някоя песен започва с до. От до минава в ми. Или във фа. Ако построим една песен в терца, какъв ще бъде резултатът? Те са специални работи. Най-първо трябва да се приеме философията, че музикалният живот е живот на движението. Музикалният живот внася известна мекота. Без музика животът не може да се омекоти. Той е корав. Всички същества, които не са музикални, са много жестоки. Проявлението на музиката в живота е вече едно омекотяване на онези първични сили, които са действували. Под думата музика ние всякога разбираме едно омекотяване на човешките чувства, едно малко омекотяване.

Има същества, на които животът е започнал с червените лъчи. Това е до. Има някои същества, чийто живот е започнал с портокалените лъчи. На някой е започнал със зелените лъчи. Има някои същества, чийто живот е започнал с жълтите лъчи или със сините лъчи. Всеки лъч е зачатък на известен живот. Значи животът, който започва с червените лъчи, има напор само отвътре. Той е едно движение в кръг. Червените лъчи са едно движение в кръг, от което човек иска да излезе и да вземе известна посока, а пък ре е движение в права посока. Но ако човек не разбира закона там, той може да има катастрофа. Там движението е силно и ако не сте внимателни, то може да се сблъскате, може да стане катастрофа. Когато

слизате от високо място, трябва да имате много спирачки.

Та казвам: Музикант, който разбира донякъде философия, може да изрази едно интензивно чувство във възходяща или низходяща степен; да изрази едно движение, което излиза нагоре по планината. Искаш да изразиш нещо във възходяща степен - ще се качиш нагоре. Там трябва да махнеш всички спирачки. Там ре-то е на място. Ще го туриш, то е един подтик.

Но дойдат чувствата в низходяща степен, трябва да се слезе, защото това, което излиза, то трябва да слезе. Това аз ви привеждам за обяснение. Музиката трябва да служи в живота като едно възпитателно средство. За да се самовъзпитате, за да произведете някакъв ефект, вие непременно трябва да си наложите да пеете. Някой път си неразположен, потананикай си нещо криво-ляво, колкото знаеш. Може да пееш с много погрешки. В пеенето няма погрешки. Както и да пеете, е правилно. Кривото седи само в това, че когато минаваш от една гама в друга, смесваш гамите и тогава е дисхармонията. Но в живота има много гами. И най-дисхармоничното пеене е хармонично. Зависи как го разглеждаш. (Учителя пее: Ха, хи, хе.) Това е хармонично. Понеже се минава правилно от една гама в друга. На вас ви се вижда дисхар-монично. Смесване има на отделни тонове. Тонът е дис-хармоничен, понеже е в дисхармония с други тонове, но сам по себе си този тон, като го вземеш, той представлява ценност.

Та казвам: Еди-кой си не пее правилно. Тук подразбираме тонове по отношение на други тонове. Когато се намирате пред музикант, той най-първо трябва да пее пред вас. Ако вие пеете, той трябва да ви коригира. (Учителя пее тона до.) Прав ли е този тон? Ако вземем този тон за основа, какво ще бъде? Всички пейте. (Всички пеем следните тонове: до, ми, сол.) Сега как ще коригираме? Виждам, че този тон е по-висок, трябва да се снеме. Как ще намерим правилното отношение на основния тон? Най-малкият усет, който имате в дадения случай, това е до. Това е първият усет. Най-малкото трептене, което може да схванете, това е до. Това е един подтик, философски казано, за музиката. Що е основният тон? Най-малкият усет, който може да имате в дадения случай. Следователно музиката е едно моделиране на онази първична сила. Най-малкият усет, с който може да моделирате известна сила, това е основният тон, с който може да работите. Някой път може да се спра върху това. Трябва да знаете, когато се разгневи един човек, да му изпеете известни тонове и веднага да утихне. Но трябва да знаете кои тонове да съчетаете и как да ги съчетаете.

„Отче наш"

30 лекция от Учителя, държана на

11 май 1934 г., София, Изгрев.

1934_05_13 Носителят на Неговото Слово
утринно неделно слово

НОСИТЕЛЯТ НА НЕГОВОТО СЛОВО

15 минути размишление.

Нарядът.

18-а глава от Евангелието на Лука.

„Бог е Любов“

Когато човек има вяра, няма какво да му се проповядва за вярата. Или когато знае, какво има да му се казва за знанието? Или когато той е силен, какво има да му се говори за неговата сила? Има еднообразно говорене, има и еднообразно разбиране. Някой път хората говорят за любовта, но разбират едно и също нещо. И туй, което е еднообразно, това не е любов. В еднообразието няма никаква любов, няма никакъв живот. Всяко нещо, което зад себе си носи някакъв материален интерес, това не е вяра. Вярата въобще няма нищо общо с материалните работи или с резултатите. Ти вярваш, че ще изгрее Слънцето. Дали ще приемеш нещо от него, или не, това е друг въпрос. А в какво седи суеверието? Вярваш, че няма да изгрее. Туй е суеверие. Казваш: „Като изгрее, какво ще ми донесе?“ То е друг въпрос. Вярваш, че тъй ще бъде и не може да бъде другояче, ще изгрее Слънцето. Когато някой дойде в дома ти и вземе нещо от тебе и когато те посети един приятел, който няма нищо да взема от тебе, каква ще бъде разликата? Единият иде да ти принесе нещо, а другият иде да те безпокои. И щом го видиш, ще ти трепне сърцето. Той иде за нещо.

Голяма опасност е, че сегашните вярующи се безпокоят. Те са като тези кредитори, които постоянно едни други се безпокоят. Някои казват: „Този брат има такава и такава слабост.“ Какво нещо е една слабост? Хубаво е, когато светията разглежда слабостите на хората, но когато един човек, който също е слаб, разглежда слабостите на другите хора, какво печели? Нищо не печели.

Въобще, за да се развива човек, за да успява в живота, трябва съвършено да избягва да говори за другите хора, колкото се може по-малко да говори за слабостите на другите хора! За негово добро е въобще да не говори за слабостите. Като му остане малко излишно време, да говори колкото иска. Но като няма време и когато не са оправени неговите работи, да остави човешките погрешки настрана.

Често някои мислят коя е причината, че този човек страда така? Ако ме пита една красива мома коя е причината, че този момък страда, ще ѝ кажа:

Причината си ти! – „Ама защо?“ – Ти си причината. Ако те нямаше тебе, хич нямаше този човек да страда. Пита ме банкеринът коя е причината, че този сиромах страда. Причината си ти. Конкретно ти си причината. – „Че как тъй?“ – Е, тъй. Защо страдат овцете? Защото има вълци. А защо има вълци? Защото има овце. Защо вълкът изяжда овцата? Аз казвам на този, който ме пита: Ти защо изяждаш яйцето на кокошката? Това същото подбуждение е и в сърцето на вълка за овцата. Каква разлика има? Ти казваш: „Ама вълкът изяжда някоя жива овца.“ Че, и ти изяждаш някое живо яйце. По този начин, както сега се разглеждат въпросите, човек никога не може да ги разреши.

Защо съществува злото в света? Дали съществува злото в света или не, то е друг въпрос. Важното е у тебе да не съществува злото. Съществуването на злото вън от тебе не се отнася до тебе. И ти не питай за това, защото никога няма да приемеш един правилен отговор защо съществува то. Но ти трябва да разрешиш този въпрос за себе си, съществува ли злото или не. Ти на злото може да дадеш съществуване, а може да не му дадеш – това зависи от тебе. Вън от тебе нека съществува злото колкото иска. Ако краката на една овца бягат 10 пъти по-бързо от вълка, питам: каква опасност има за тази овца да я изяде вълкът? Или ако тази овца има такъв нюх, че от два километра усеща миризмата на един вълк, може ли той да я намери? Този вълк ще се намери в чудо от тази овца. Но щом изгубиш този нюх в себе си и щом изгубиш бързината на краката си, вълкът все ще те намери. Ако някой даде възражение, не харесва обяснението ми, нека даде друго обяснение. Това ще бъде един принос към моето знание.

Има нещо вярно, има и нещо невярно в това. Да. Какво представлява един вълк? Една ненапреднала човешка душа от първа степен. Всички души, ненапреднали от първа степен, всякога обичат да ядат другите. Това е едно тяхно качество. Като те срещне тази душа някъде, веднага, каквото и да говори, ще те изяде. Туй да го знаете: или ще те открадне, или ще те изяде, все ще ти направи някоя пакост. И в реда на нещата е това. Питате защо е така. Защото не може да бъде другояче. Когато някой пита защо черното е черно – защото не може да бъде другояче. Защо бялото е бяло? Така си е. То е един контраст. Бялото по какво се отличава? Че всичко отблъсква от себе си. Значи, пълно е. А що е черно? Черното взема, поглъща, черното е един кладенец. А бялото е един планински връх. Има грамадна разлика между черното и бялото. Засега това са философски обяснения само.

Мисълта, която искам да ви дам, е следната: Трябва да се научите да различавате нещата. Например, усещате ли разликата, когато ви говори Господ, когато ви говорят хората и когато си говорите вие сам? „Мене ми каза някой, прошепна ми да не правя това.“ Но отпосле научаваш това.

Въпросът е в дадения момент да го знаеш, още като ти прошепне Господ, отдалеч да разбираш, да знаеш, че туй е Неговият глас и да изпълниш Волята Му! В туй различие често хората се объркват. По какво се отличава говорът на Бога? Той се отличава по едно. Ако болният, който е на умиране, ако му проговори Господ, той най-малко ще се изправи на леглото си и ще се отърси от болестта и веднага ще стане. Ще стане една съвършена промяна у него. И не може да бъде другояче. Ако си беден, щом ти проговори Господ, беднотията ти ще отстъпи. Ако си в затвора, когато Господ ти проговори, оковите ти ще паднат. Така всичко ще стане, че ти ще се намериш вън от затвора. В Божия говор има нещо особено! Чуеш ли в себе си този говор, в тебе ще настане вътрешен мир. Отвънка може да си свързан с 20 вериги, но ти си свободен в себе си и лесно може да се справиш, да се изхлузиш от тия мъчнотии. Само привидно хората могат да ти говорят така, но ти лесно можеш да се освободиш.

Следователно Божият говор е този, който в дадения случай освобождава. Ти имаш една мъка, нещо голямо и тежко легнало отгоре ти и с дни и седмици седи и те мъчи и не може да се събереш в кожата си. Щом ти проговори Божественото, всичко туй се маха и весело ти става. Но понеже обичаш да ровиш, да философстваш дали това е Божият глас или не, и пак дойде първата топка, пак легне на сърцето ти. Щом почнеш да се съмняваш в Божественото, ти вече губиш тази естествена топлина, която е легнала на сърцето ти. Това е духовен мраз, това е нещо, което се е смразило и трябва топлина, за да се разтопи. Трябва Божествената топлина да дойде, за да се стопи тази топка!

„„Ако от Бога не се боя, и от човеците не се срамувам, на тази вдовица, за да не ми досажда повече, нека ѝ отдам правото.“ Щом неправеден съдник казва това, Бог няма ли да отдаде правото на своите избраници, които викат към Него дене и нощем?“ Христос дава и друг пример: Двама възлязоха в храма да се молят. Единият, който има високо мнение за себе си – фарисей, и друг – сиромах, митар. И двамата се молят по своему. Това са вътрешни различия.

Кога Бог може да те слуша? Всякога Бог може да те слуша, когато ти си носител на Неговото Слово, на онова, което е Божествено. Щом ти си носител на Божественото, ти можеш да бъдеш послушан. И всички трябва да се стремите да бъдете всякога носители на Божественото.

Сега се ражда другият въпрос: „Ние не сме ли носители на Божественото?“ Сами може да се видите и проверите. Какво е писал Моисей, какво са писали пророците, какво – светиите, какво говорят хората за онова Божественото. Малцина знаят, малцина имат една действителна опитност.

И после, ако имат една опитност, тя е свързана с много други вътрешни преплитания. Ще се научите да правите разлика, да знаете кой кога ви говори.

Да кажем, дойдеш ти да говориш истината. Но опитал ли си да говориш истината, да знаеш как се говори истината? Да кажеш истината на човек не значи ни най-малко да го нагрубиш; да кажеш истината на човек ни най-малко не значи да му изнесеш неговите погрешки; да кажеш истината на човека, това не значи да го направиш умен, да го направиш богат. Това не е истина. Това са ред факти. Да говориш истината на човека, това значи да му кажеш къде и как да намери своята свобода. Истината е, която ще ви направи свободни. Ти се усещаш ограничен и търсиш да намериш почва в себе си, вяра в себе си, за да се освободиш. Когато човек изгуби вяра в себе си и се отчая, първото стъпало е да му се даде една малка надежда, да не мисли, че всичко е свършено. Той казва: „Всичко е свършено." Да измениш хода на неговата мисъл. Това е истината.

Сега, истината може ли да направи хората богати? Ако говориш истината на хората, в тебе могат да добият само доверие. Ще кажат: „Този човек говори истината." И тогава твоята дума ще има валидност навсякъде. Можеш да добиеш само кредита на някой банкерин, да те кредитира. „Този човек е честен!" – ще казват всички, но да станеш богат, и въпрос не става. Истината може да ти отвори библиотеката на природата, да учиш, но да те направи умен човек, това е въпрос. Ти можеш да четеш сам, да учиш, но да станеш богат или учен, е въпрос.

Ако Истината може да ни освободи, ако Любовта може да внесе в нас Живот, ако Мъдростта може да внесе Светлината в нас, защо досега те не са направили това? Ако те бяха всесилни, защо не го направиха досега? Има едно криво разбиране. Истината вън от Бога не съществува! Любовта вън от Бога не съществува и Мъдростта вън от Бога – също. Тогава какво нещо е Истината? Ти отделяш Истината от Бога и казваш: „Бог е едно, а Истината е друго." Отделиш Истината, отделиш Любовта, отделиш и Мъдростта от Бога. Тази истина, която е отделена от Бога, тя може да извърши за хората толкова, колкото една горяща свещ; колкото една светилна свещ може да ти помогне в тъмнината – щом я духнеш, тя изгасва. Това е истината вън от Бога – една свещ. Щом я духнеш – угасва. И любовта вън от Бога мяза на една светилна свещ, и знанието вън от Бога, и то мяза на свещ. Щом ти чувстваш, че твоята любов е слаба, тя е вън от Бога; щом чувстваш, че истината не си я намерил, тя е вън, тя не е вътре, вън от Бога е. И ако търсиш едно знание, което не може да ти даде това, което търсиш, туй знание не е от Бога. Ние търсим своята свобода вън от Бога. А Бог е в нас. Защо ние страдаме? Защото сме вън от Бога и Бог е вън от нас. Ти ще

кажеш: „Аз греша.“ Кога човек може да греши? Когато е вън от Бога и когато Бог е вън от него, той греши. Щом Бог е в тебе и ти си в него, ти никога не можеш да грешиш и не зная кой би могъл да те изкушава.

Някои от вас искат да разберат истината на християнството, вътрешната, мистичната страна. Всяко нещо, което не разбираш, е мистично, а за мене са мистични само разбраните, материалните работи. А туй, което не е разбрано, в него няма никаква мистика. Например ти държиш едно празно шише в един сандък затворено. Какво ли има в шишето вътре? Ти отвориш сандъка и виждаш едно празно шише. Християнството, всички религиозни секти, съботяните, петдесятниците, православните, католиците, евангелистите, философите, все са мистици. Ученията им аз наричам „мистицизъм на празните шишета“. Въпросът за мене стои така. Казвам: Какво им трябва на тия хора? Празните шишета трябва да се напълнят, нищо повече! Не е лошо, че са празни. Ако всичките шишета се напълнят, казвам: Ето мистицизъм! Сега има православен мистицизъм, евангелски, теософски, какъв ли не.

Казвам ви: Напълнете шишетата си, за да се уредят всичките ви работи. Не дръжте вашите шишета празни.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

34-то утринно неделно слово, държано от Учителя
на 13.V.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_05_13 Числото 153
неделна беседа

ЧИСЛОТО 153

„Отче наш“
„В начало бе Словото“
Ще прочета само няколко стиха от 17-а глава на Притчи, от началото.
„Духът Божи“

Ще говоря за числото 153. Среща се само веднъж в Евангелието – случаят с уловените 153 риби.

Числата, това са една мъртва наука. 153. Който може, да постави 153 в неговата светлина, че да стане интересно за тебе. 153 000 английски лири наследство. Отвлечена работа. Това е една област за човешкия ум. Онзи, който не се интересува от отвлечени работи, в него умственият живот е слабо развит. Следователно той се намира в положението на млекопитаещите. Който се интересува само за ежедневния си живот и казва: „Какво ще е бъдещето, това мене не ме интересува.“ Може във вашите умове да се подигнат много въпроси. Например някои от вас казвате, че се интересувате от лотария и искате да ви кажа кое число ще спечели. Интересно е, че в лотарията всички билети не печелят, печелят само някои. В Англия един астролог е сполучил да изчисли, правил опити, има тайна, която му е поверена – ако му се дадат 4 билета, които са печелили голяма печалба той може да изчисли, да ви покаже кое число трябва да вземете, за да спечелите. Колкото пъти е правил опита, е сполучвал. Една случайност, може да кажете. На какво той базира, то е негова работа.

В числата се крие една мощна сила. Тази наука в древността са я учили. Но светлите умове и сега, в нашите времена, ако математиците се занимават с нея, изчисляват орбитата на слънчевите системи.

Но какво представлява числото 153? Общият сбор е 9; 153 е завършен резултат, един Божествен цикъл. 153 значи това, което се е завършило благополучно. От него ти може да се ползуваш. Онези, които са се занимавали с тайните науки, под думата „153 риби“ те означават една от великите тайни. Рибата е емблема на християнството. Само човек, който разбира естеството на рибите, може да победи всички мъчнотии в живота. Ако ти не разбираш живота на рибите, винаги ще те следват нещастия. Затова, който иска да бъде щастлив, трябва да се занимава малко с

риболовство. Трябва да се занимава с риболовство не тъй, както се занимава една дама, която е красива. Защото, зад красотата ако не седи една разумна сила – разумността, добротата, тази красота е една уловка, това е един капан, в който може всеки да пострада. А красотата, зад която седи разумността, добротата, то е благословение да срещне човек такава една красива жена. Няма по-голямо благословение да срещне някой такава красива жена. А няма и по-голямо нещастие да те срещне една жена без тези добродетели. Тя е една мечка с мечета.

Сега, разбира се, не трябва да се обидите, защото, ако се обидите, ако една сестра от вас се обиди, ще ме накарате да мисля, че сте от неразумните. Ако не се обидите, ще ми дадете възможност да мисля, че сте от разумните.

И тъй, аз искам да поставя нещата в тяхната светлина, т.е. да говоря на език не само понятен, но на език, който да изразява една истина. Може да се говори за неща, които са верни, може да ви говоря за неща, които не са верни и са лъжливи. Може да ви кажа: „Ето, няма да съмне, че Слънцето отиде, не го очаквайте.“ Лъжа е това! Аз казвам: Ще съмне пак. – „Той нищо не знае!“ – Как ще зная? Ето, след 12 часа ще знаеш, че Слънцето ще изгрее. Той може да ти каже лъжа, да ти каже, че Слънцето ще ти дойде на гости. Това е лъжа, Слънцето на гости никога не ходи. Как ще приемеш туй Слънце, което е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от Земята? Де ще го денеш? Ако един ден рече туй Слънце да те посети, на цялата Земя ще създаде едно нещастие; всичко ще се разтопи и хората ще предпочетат никога Слънцето да не дойде на гости. Това е една лъжа. Слънцето никога не може да дойде на гости. Ако някой ти каже, че Слънцето ще ти дойде на гости, то ще разберете друго – че може да ти изпрати своята светлина. Туй е възможно.

Всяко нещо, което е невъзможно в света и човек вярва, то е суеверие. Има неща, които са невъзможни. Суеверието е донесло много големи злини. Всичките ни нещастия сега в света се дължат на нашето суеверие. Ние вярваме в това, което не е, а то е суеверие. А трябва за бъдеще да вярваме в това, което е, и което може да го провериш и днес. Любовта може да я провериш днес. Дали те обича някой, всякога може да го провериш. Той може да ти каже, че те обича, че това може да направи, онова може да направи. Най-първо, той трябва да отвори кесията си. За да опиташ любовта му, кажи му: „Дай ми назаем 60–80 000 лева.“ Като му пипнеш кесията, ще знаеш колко голяма е любовта му. Нищо повече. Не само парите, но и каква жертва може да направи за тебе.

Който изпитва, [да знае, че] два вида изпити има: може учителят да изпита

своите ученици, но може и учениците да изпитат своя учител. Ако учениците не издържат на изпита, това са слаби ученици. Ако и учителят не издържи на изпита, който учениците му дават, той е слаб учител. Тогава закона може да го приложите: ако жената изпитва мъжа си, [и] той не може да устои, слаб е мъжът; но ако мъжът изпитва жената и тя не може да устои, слаба е. Ако бащата изпитва сина си и той не устоява, слаб син е той; пък ако синът изпитва бащата и той не устоява, слаб баща е. Ако майката изпитва дъщеря си [и тя] не устоява, слаба е; пък и обратното е вярно. Има едно съотношение, то се обосновава на известни закони. Аз може да ви кажа кои са причините, но това няма да ви ползува. Закона може да проверявате. Онзи, който не може да устои в любовта си, той си носи своите признаци. Числата там не са поставени както трябва. Той не е направен по подобието на хармоничните числа, числата не са направени така, както трябва.

И цялата съвременна музика, европейската музика, е поставена на математически отношения. Онези, които работят с разни композиции, те математически работят, [нотите] не са произволно поставени. Всеки музикант трябва да бъде математик. Той, ако не е математик, никакъв музикант не може да бъде. После, той трябва да бъде поет. Той, за да бъде поет, който дава простор на музиката… Музикантът трябва да бъде поет, трябва да бъде математик, после, трябва да знае философия на музиката – да знае защо така е поставил. От това всички трябва да се интересувате. Вие може да кажете: „Защо ни трябва нас музика?“ Ако вие не се занимавате с музика, вие ще си останете такива, каквито сте сега, никакъв прогрес не може да стане у вас, нищо повече. Без музика абсолютно никакъв прогрес в света не може да има. Сега, това са само твърдения.

Когато хората искат да устроят своя живот, в една държава от какво зависи щастието? От съчетанието на онези гениалните хора. България от какво страда? Понеже в България няма нито един дипломат, нито един държавник, който да има глава, който да има всичките качества на дипломат. В моите изследвания аз съм намерил само четирима българи, които, ако ги слеят на едно място, образуват един държавник. Да ви ги кажа кои са, като образци. Като дипломат, това е Начевич; за външна обхода, това е Стоилов; за смелост, това е Стамболов; а за честност, това е Каравелов. Ако ги съедините четиримата в едно, ще образувате един български държавник. Но това са 4 числа! Каравелов сам още не може да оправи България, Стамболов още сам не може да оправи България, Стоилов сам още не може да оправи България и Начевич сам още не може да оправи България. Ако четиримата ги съедините, България щеше да бъде оправена. Сега вие ги викайте от онзи свят, да дойдат да се съберат в едно.

Сега може да зададете въпроса: „Няма ли други?“ Това са типове. Каравелов е един тип на българин. Под Каравелов аз разбирам докъде е достигнала честността на българина. Благодарим, че българинът има един Каравелов. Благодарим, че има един Начевич. Той никога не оставя да го изпъдят, той [управлява] една година и си даде [оставката]. Но той имаше глава хармонична. Стоилов по своята обхода минава за французин. Може да кажете, че Стоилов е „мазна Гана“. Това не е никаква наука, ако мазната Гана може да стане дипломат. Най-първо, мазнината трябва да бъде прясно масло, да знаеш къде да го разточиш и да направиш една хубава баница, за която може да се представиш.

Но ние се отдалечаваме. Аз сега не искам да влизам в един личен живот. Личният живот в света нищо не разрешава, той е само една фаза. Годината не се състои само от един ден, не се състои от една седмица, нито се състои или от един месец, но годината се състои от цели 365 дни, от 52 седмици и от 12 месеца.

Та, казвам: В [числото] 153 това, 1-то, е онзи велик принцип, който действува в света. Ако ти имаш една глава светла, която да разрешава постоянно и да знае законите на природата, да разбира тайните на природата, ако в тази глава имаш едно съкровище, числото 5 е съкровището. Това е съкровището, това е майката, туй е онова, което съхранява нещата. 5 не спада към Божествения свят. 1-то спада към Божествения свят. 5-те спада към онези велики души в света, които са разбрали Божия закон. Това е числото 5. Нямаме дума в съвременния език, [с която да го определим]. Туй е едно число, което твори, но не съгражда. 3-те спада към човешкия свят. Защото в света човечеството представлява числото 3. Ние сме деца на числото 1. Числата 5, 3 и 1, като ги съберете, дават 9 – един Божествен резултат, от който всеки един разумен човек може да благува. Ти може да намериш щастието си в числото 9. Единственото щастливо число, според мене, е числото 9. Ако повторите 9 – 99: туй е най-щастливото число. Ако го повторите три пъти – 999: то е най-щастливото число и в Божествения свят, и в света на светиите, и на хората. 999 – туй значи да имате един разумен свят.

Сега може да направите един опит. Онези, разумните и гениалните хора, каквото и да правят, но има закони, ние сме проверили, за които закони няма абсолютно никакво съмнение. Има известни отношения между човешкото тяло и човешкия нос и човешкия подбрадник. Тази, правата линия (линията на челото, носа и брадата), ако тази права линия има правилно съотношение към целия ръст и широчината на човека, този човек в своите разбирания е гениален човек. Аз сега взимам гениалността

не тъй, както я определят. Често казват, че гениалният човек прави много погрешки. Гениалният човек може да направи много погрешки, които са неизбежни в гениалността. Той ги е предвидял, неизбежни са. Той казва: „Тази погрешка трябва да стане.“ Но тя не зависи от гения, но от самата работа. Не туряйте [вината] на гения. И светията може да направи в своята работа погрешка. И ангелите, които направиха световете, и те направиха погрешки. Неизбежни са тези погрешки.

Има една механическа философия, чрез която те създават света. Но тази теория е за деца. Разумното в света създаде света. Онова разумното [е], което определя тежестта на Земята, което определя нейния път. Земята е толкова сложен организъм, че нашите учени хора, които са ученици на учените хора, считат, че Земята долу е разтопено вещество. Отчасти е вярно, отчасти не е вярно. Няма защо сега да се спирам и да доказвам, че [вътрешността на Земята] е разтопено вещество. Ако изследваме, че не е разтопено, тогава какво ще кажете? Ако допуснем, че не е разтопено и слезем и видим, че е разтопено, тогава? Онова, което твърдим, трябва да е така. Аз може да допущам, че Земята не е в течно състояние, но туй е твърдение. Ученият може да каже, че е течна. Може да се правят твърдения. Но вън от нашите твърдения има една истина, която всякога може да се провери. Сега, разбира се, Земята не е предмет на нашите разисквания.

Нашият разискван предмет е [числото] 153. Земята е едно жилище, дето ние живеем и трябва да разбираме нейните закони. Тепърва трябва да ги учим, за да се съобразяваме. И тя си има своите закони. Като не спазваме тези закони, ние страдаме. Като научим законите на Земята, трябва да научим и законите на Слънцето. Онзи човек, който е проучил законите на Земята, който е проучил законите на Слънцето, той може да проучи и законите на природата. За мене е така. Аз, като изучавам нещата, изучавам ги от гледището на Земята, изучавам ги от гледището на Слънцето и после – от гледището на Земята и Слънцето и онези разумни сили, които действуват навсякъде с тези закони.

Сега, аз не искам вие да вярвате. За много работи аз не искам ни най-малко да вярвате. Не е потребна вярата. Вярата някъде не е потребна. Дали ще вярвате, че Слънцето ще изгрее или [че] няма да изгрее, тази вяра за вас не е потребна. Ако вярвате, ще изгрее; ако не вярвате, пак ще изгрее. Питам: Ако вие не вярвате, какво допринасяте на Слънцето? Нищо. Ако не вярвате, нищо не допринасяте; и ако вярвате. Но ако вярвате, вие допринасяте известна полза на себе си, че не сте в разрез с тази разумност. Ако не вярвате пък, вие допринасяте пакост на себе си.

Та, като говоря за истината, аз имам предвид да не правите пакост на себе си. Вие трябва да вярвате. Всеки може да провери когато вярвате. Има един закон, който всякога може да проверите. Не се изисква философия. Аз не искам да станете философи, но докато сте философи, пак може да вярвате. Не е мъчна работа. Нима се изисква едно дете да бъде философ, за да знае дали баницата е хубава или не? Нима се иска туй дете да е свършило 4 факултета, за да знае дали ябълките са сладки или не? Преди да е свършило 4 факултета, то знае, че ябълките са сладки. То знае по-добре и от баща си. И за баницата знае дали е хубава или не, и ябълките знае, че са сладки. Но няма да знае какъв е градинарят. Бащата, като стане философ и яде от ябълките, той ще се запознае с градинаря. Някой път децата не обичат, когато има градинар в градината или в някое лозе. Казват: „Да се махне този пъдар от там." Много не го обичат. А те имат любовни отношения към дърветата. Децата много се влюбват в дърветата, като млади момци. Онзи градинар седи там и казва: „Онази красива мома, да не я бутате!" А децата искат да я бутат.

Питам сега: Грешно ли е едно дете да бутне ябълката? Вие сами ще си разрешите. Ако съзнавате, че светът е създаден от Бога, ако съзнавате, че Бог е създал всичко, ако съзнавате, че Той е ваш баща, че имате всичката Му любов, ако съзнавате, че изпълнявате Неговата воля, няма никакво престъпление. Може да ядете от която и да е ябълка, с изключение само на една. Коя? От която Баща ви яде. Една ябълка има в райската градина, от която на децата не е позволено да ядат. Тя е ябълката, от която само Баща ви се храни. В райската градина има ябълки само за бащата, само за майката, само за синовете, само за дъщерите. Та, синът винаги ще търси от ябълките за синовете, дъщерята ще търси от ябълките за дъщерите. Синът и дъщерята няма да искат от ябълките на бащата и майката. Ако майката му даде, то е друг въпрос; ако бащата му даде, то е друг въпрос. Туй трябва да бъде мярката. Когато ние говорим в света за морал, туй е морал. Така трябва да започнете сега. Те казват, че това е морал. В морала не е да извършиш едно престъпление от беднотия. Защото какво нещо е сиромашията сама по себе си? Сиромашията, който я разбира, е едно благо. Ти като не разбираш туй благо, считаш го за едно голямо нещастие. Ти мислиш, че като те направил Господ сиромах, че Той не ти обръща внимание, понеже нямаш хубави обуща, хубави дрехи, меки юргани и т.н. Представи си с какви юргани се покрива един глист, с какви юргани се покриват рибите във водата. Ние, хората, може да си мислим за нашите юргани, за нашите меки завивки.

Но ако вие знаете, има един закон в света. Вие може да вземете най-тънкия копринен плат, може да е половин милиметър дебелина, или една десета от милиметъра и през този плат да прекарате една магнетическа сила.

Този плат, който го носите в джоба си, ако го турите отгоре си, ще ви бъде такъв хубав юрган, че ще ви бъде безопасно. Сега вашите юргани не може да ги носите навсякъде, доста тежат, някои по 5–6 килограма. И като спиш известно време в пух или във вълна, пак не може да те стопли.

Казвам: Може да имате една магнетическа дреха, в която животът тече. Магнетическа дреха е тази, която постоянно извлича силите на живота в себе си. Там, дето човек има живот, всякога му е топло. Там, дето животът почва да си отива, всякога му е студено. Онзи, който обича, всякога му е топло. Онези, които почват да мразят, всякога им е студено. Онези от вас, които искате да продължите живота си, направете опит да не мразите никога. Направете опит от 3–4 години: всеки ден да се не разгневите. Направете този опит и ще се подмладите. За да се сърдиш, ти трябва да разбираш какви са онези, основните закони, които царуват в света.

Например сегашните хора нямат ясна представа за любовта сама по себе си. Аз определям: когато изследвам любовта, считам, че [тя е] туй, което носи живота. Едно обновяване на организма за мене е любов. Щом срещна един човек, аз гледам какво влияние упражнява върху моите клетки, върху моя мозък, върху ръцете ми. Щом някой, който ме срещне, казва, че много ме обича, [а] ръцете ми остават сухи, аз вече зная каква е любовта му; ако ми станат много влажни, пак зная каква е любовта му. Онзи, който ме обича, като ме срещне, съвсем други признаци има: аз чувствувам нещо приятно, хубаво към мене лъха. Туй е отражение. Онзи, който ме обича, той трябва да бъде за мене като карамфил, като една роза, като плод. Като го вкуся, казвам: аз съм доволен. Този плод ми дава известно разположение. Аз и плодът сме едно. Всеки плод, изяден с любов, той не умира; всеки плод, изяден без любов, умира. Всеки човек, който те обича, преди да те обича, ти умираш; като те обича, ти оживяваш.

Сега всичките наши нещастия в света седят от голямото безлюбие, което съществува. Туй безлюбие в света иде по една рефлексия, по съвсем други причини. Безлюбието произтича от онова материалистическо схващане на живота. Материалистическото схващане е резултат на безброй съществувания на разумни същества, които са работили и са оставили нещо. Цялата Земя е богатство на милиони разумни същества, които са работили. Един ден Земята е била потребна за тях. Като са заминали, оставят Земята в наследство на хората и казват: „Работете и живейте разумно!“. Те са заминали по работа. Хората, като са дошли на Земята, са разграбили, разпределили земята. Казват: „Туй парче е на този, на онзи.“ Хиляди години се бият за земята. Заминават за онзи свят, връщат се, бият се. Навсякъде има спор.

Сега ще оставите тези работи, защо е така. Хората се бият, за да се опознаят. Аз ще ви кажа: в боя има една хубава страна. Ако един човек ме бие и аз поумнея, аз ще му благодаря. Мене ми разправяше един български редактор, той сега е заминал за другия свят. Той казваше: „Дотолкова, доколкото изследвах нашия род, имаме една лудория, че на всеки 4 години трябва да се пуска кръв, за да се успокоим. Едно време написах една статия, но ми пукнаха главата за нея и аз поумнях. Получих 100–200 телеграми, които ме съжаляваха. Аз казвам: благодаря на този бой, че ми пукнаха главата, иначе аз бедствувах да загина."

Майка бие детето, предава нещо. Ако ти биеш един човек, за да го осакатиш, туй биене не е на място. Хубаво е някой път да изобличиш човека, но твоето изобличение да е на място. Ако нищо не му придадеш, дръж езика си. Ако му придадеш нещо, кажи. Ако твоята любов ще предаде нещо някому, люби го; ако твоята любов нищо не придава, въздържай се да го любиш. Докато можеш да му предадеш нещо, люби го; ако не можеш да дадеш, въздържай се. – Докога? Докато можеш да дадеш нещо.

Първото нещо: Научи се да любиш себе си. Ние, съвременните хора, нито себе си обичаме, нито Бога, нито ближния си. Цяла философия има на неразбиране. Цяла философия има, че трябва да обичаме. Ние, които обичаме себе си, правим си толкова големи нещастия. Сега, ако вземете философията на първия човек, какво сполучи той с опита, който направи? Нищо не сполучи. Неразумността на онези, които изведоха съдбините [на човечеството] от една погрешка на Адама. От този, първия човек те искаха да извадят поука за цялото човечество. Те сега работят, за да оправят нашите погрешки и да ги превърнат в нещо полезно. Сега се говори за организиране на цялото човечество, да се преобразят хората, да се възпитат мъже, жени и деца, че това е един процес за облагородяване на цялото човечество, да се избави от онези лъжливите схващания.

Как ще възпитате детето? Най-първо трябва да знаеш как да го храниш. В Англия някои артисти, когато искат да им дадат [роля в] една любовна драма, дълго време се хранят с агнешко месо, за да придобият мек характер. Сега казвате, че трябва да се храним с плодове. Така е, вярно е, но трябва да знаеш в разните времена на годината кога какъв плод да употребиш. Трябва да знаеш кога ти трябва един плод; не всякога. Защото човек е сложно същество и му трябва разнообразна храна, много разнообразна храна. Ние, съвременните хора, се храним много еднообразно. Там е злото. Бедните хора се хранят много еднообразно и вследствие на това става упадък в морала на хората.

Сега ние учим хората, че трябва да вярват в Бога, че трябва да Го обичат. Че как ще Го обичаме? Бог казва в Писанието: „Вкусете Ме и вижте, че съм благ!“ Не само да вярваш, но трябва да вкусиш от Неговите плодове. Ако ти Го обичаш тъй, както трябва, като отидеш при Него, Той ще ти даде от Своите плодове. И като ти даде от плодовете, с които Той се храни, като излезеш, ще имаш друго понятие за Бога. Ако Го обичаш, Баща си, ще ядеш туй, което трябва да ядеш; ако не Го обичаш, само ще мляскаш отдалече. Ако обичаш Божествената Майка, Тя ще ти даде от Нейните плодове. Питам: Как ще знаем, че Бог е благ, ако не опитаме Неговите плодове? „Опитайте Ме – казва Господ, – че съм благ!“ Христос казва: „Който Ме яде, ще има живот в себе си. Аз съм живият хляб, който е слязъл от Небето.“

Та, казвам сега: Светът съществува като едно цяло. Ние се спъваме и искаме да знаем развитието на един народ. Развитието на един народ зависи от развитието на душите, които го образуват. Народът сам по себе си като колективна душа не съществува. Хиляди и милиони души се събират в едно цяло, избират една душа, в която те се обединяват. Тези души някой път съставят един народ, а някой път съставят един човек. Следователно един народ може да го турите в едно тяло, [а] някой път може да го турите в милиони тела. Вие нямате идея какво нещо е народ и какво нещо е индивид. Народът е разширен човек и човечеството е пак един човек. Всички тези народи са разширени в цялото човечество. И цялата вселена е пак разширен човек. Човек е цялата вселена в себе си. Един човек представя цялата вселена в себе си.

Сега, тия работи до известна степен са отвлечени и благодарете, че са отвлечени. Какво разбирате под отвлечени работи? Може да кажете, че са неразбрани. Неразбраните работи са една област, която за бъдеще ще се изяви, дето са скрити всичките възможности за вашето развитие. Запример, кой е нашият стремеж? Сега, представете си другия свят като едно място на блаженство. Не. Онзи свят е друг един свят, който включва сегашния живот в себе си, дето ние може да намерим по-добро разрешение на сегашните не само социални въпроси, но и на вътрешните и външни противоречия, които съществуват в нас. Аз да ви представя сега една идея. Сега представете си, че аз живея на Слънцето, то е за едно въображение. Да допуснем, че [на] Слънцето няма вода и мене ми трябва един килограм вода от Земята. Ако се движа с бързината на светлината, трябват ми 8 минути да отида и 8 минути да се върна при вас и 8 минути да напълня шишето. 3 по 8 – 24 минути. А аз, за да дойда от „66“ (ул. „Опълченска“ № 66 (в София), където Учителят е живял.) до Изгрева, ми трябват 50 минути. Следователно какво ми коства от Слънцето да направя една разходка до Земята сутрин, друга – на обед и вечер – друга? Една

приятна разходка ще бъде. То е друг въпрос, ако ми вземе 10–20 години за едно кило вода. За 24 минути и за кило вода не струва ли да слезеш от Слънцето и да се върнеш назад?

Та, сега ние трябва да ускорим движението на нашата мисъл. Съвременните хора мислят като жабите. Те едва като се клатушкат, мислят, че мисъл имат, че имат философия. Една костена жаба, която едва пъпли, какво е разрешила? Нищо не е разрешила, според мене. Казват: „Той е отличен певец." Ако аз съм отличен певец, ето как ще проверя. Най-първо ще застана пред леглото на един болен човек и ще почна да му пея. Ако той стане и оздравее, ще кажа, че съм добър певец. Отивам в друг дом, дето двама души се хванали за косите, бият се. Ако им пея и те се примирят, добър певец съм. Виждам две кучета, бият се за една кост. Ако се спра и престанат да се бият, певец съм. Каква критика ще ми дават вестниците? Болният, двама[та], дето се караха, кучетата, те са най-добрите критици, че съм отличен певец. Бих желал и нашата критика да бъдат кучетата, тия, които се бият, да бъдат болните, че вие сте добър човек. Някой казва, че е добър. Ако влезете в една къща и оздравява човекът, вие сте добър. Ако влезете, дето двама се бият, и се усмирят, вие сте добър човек. Ако две кучета, които се карат, като идете при тях, престанат и почнат да си махат опашката, вие сте добър. Дойде при тебе – вие трябва да бъдете напълно убедени, че сте добър човек. Но докато кучетата се бият около вас, докато хората се бият около вас и докато болни хора има около вас, вие не сте от много учените хора. Стремим се сега. Туй не е за осъждане.

Ако аз бях един учен човек, как щях да проверя? Аз не твърдя сега, че ние сме, но ние можем да бъдем. Кога можем да бъдем? Можем да проверим истината всякога. За себе си аз съм проверил истината. Туй, което ви говоря, аз съм го проверил. Но как ще го проверя пред вас, кажете ми сега? Ако вляза с вас и подигна едно було, ще кажете: „Случайност е това." Вляза в едно място, дето хората се карат, казвате: „По кой начин ще ги примиряваш?" Аз, като вляза и видя, че мъж бие жена си, понеже на този човек му трябват дрехи, пари, това-онова, а той няма пари и служба. Той казва: „Ще вземеш пари от баща си!" Обръщам се към него: „Не я бий! Колко пари ти трябват? 25, 50 ще ти дам." Той се зарадва. Там е магията. 50 ти давам, 5 ще взема. Туй е магия. „Много се интересувам от Вас, имате ли жена, имате ли деца?" Разговаряме се братски. Пришепна на мъжа: „50!" Щом съм мъж, пришепна на мъжа, защото ако на жената пришепна, ще има опасност. Тогава някой казва: „По кой начин да го направя?" Ако ти от себе си не може да дадеш нещо, ти не може да направиш нищо.

Та, когато аз заставям света да направи нещо, в дадения случай разполагам

с онова, с което природата разполага. Искам да имам нейния кредит и гледам да бъда разумен. Тя като гледа моите постъпки, вижда, че са разумни. Не да направя нещо произволно, но да направя нещо, което е разумно. Следователно всеки от вас може да направи туй.

Онези, които са изучавали източната магия, много са ме питали за магията, какво нещо е. Едни отричат магията, други я твърдят. Аз нито я отричам, нито я твърдя. Магията, туй е разумността. Магия значи разумност, която може да употребиш, да не си в разрез с основния закон на битието и живата природа. Туй значи магия. Не се изисква голямо усилие, за да направиш едно добро в света.

Мнозина са ми казвали: „Ти, като знаеш толкова, ето, ние, българите, имаме да плащаме. Дай им пари." Аз мога да финансирам българите, ако тия българи ми дадат обещание, че може да възлюбят Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. [Тогава] аз мога да ги финансирам. Не само да ме лъжат. Ако е за лъжа, аз бих ви изнесъл какъв е българинът. Но да не лъжат ни с бяла, ни с черна [лъжа]. Най-първо ви казвам тъй: Вие ще изорете нивите, после ще ги посеете с най-хубаво семе и оставете тогава на мене – аз ще ви изпратя дъжд, аз ще ви изпратя светлина и топлина, навреме всичко ще стане. Но ако вие не посеете вашите ниви, нищо няма да направя за вас. Хубаво ще ги изорете и ще ги посеете и ще ги погледаш малко.

Това е реалната религия. Ако една религия не може да даде така на Земята, защо ни е тази религия? Сега, в туй бездъждие се молиха и Господ ги послуша. Онези, които се молиха… Сега не е въпросът да дойде дъжд в България. И в Америка има бездъждие. Америка опъва заради България. Тя е антипод на България. Сушата, която се понася в Америка, в България тя възлиза почти на една реколта. Българите се спасяват. Понеже американците имат повече, вземат от туй и дават на България. Казват: „Българите съвсем ще измрат от глад, те са малък народ."

Та, Христос под думата „153 риби" разбира един разумен принцип, разбира един разумен живот, по който трябва човек да живее. Някой казва: „Какъв трябва да бъда аз?" Лекар? Разумен лекар трябва да бъдеш „Архитект ли да бъда?" Разумен архитект. За каквото си роден, може да бъдеш. Но трябва да го направиш тъй, че да бъдеш полезен за себе си и за ближните си. Никога не трябва да се обезсърчаваш в света. Всяко едно обезсърчение показва, че ти нямаш любов към Бога. За какво да се обезсърчаваш? Защо трябва да се обезверяваш? Щом се обезверяваш, ти си в безверието. Защото в света обектът на вярата, това е любовта. Без любов вяра не може да има. Когато хората говорят за вярата, аз разбирам

любовта. За мене само любовта е ценна, в която мога да вярвам. Тя е неизменното. Само в него мога да вярвам. Дето няма любов, там има суеверие. Не може да имаш нещо, на което може да уповаваш.

И апостол Павел казва: „Сега остават вяра, надежда и любов; но най-голяма от тях е любовта." Тя е най-мощното в живота. Щом тя съществува и действува, и вярата може да действува. Надеждата е облеклото на вярата. Дето има вяра, може да има надежда; дето има надежда, има вяра; дето има надежда, може да има и живот. Любов, вяра, надежда – и тогава иде животът. Или, другояче казано: дето има любов, има знание; дето има знание, има свобода. Там, дето няма любов, няма живот; дето няма живот, няма знание; дето няма знание, няма свобода. Там, дето няма свобода, там съществува смъртта.

Та, казвам: Вие може да изправите живота си, да направите един опит. Онези от вас, които сте напреднали, ще кажете: „Какъв опит може да направим?" Какъв опит може да направи един студент, който е свършил университета? Какво трябва да направи един гимназист, след като свърши гимназия? Той трябва да провери своите знания. Какво трябва да направи едно дете, което свърши четвърто отделение? То трябва да провери знанията си. Та, сега вие в живота сте свършили разни заведения. Като ви гледам, виждам кой какво е свършил. Някои от вас сте свършили първо отделение, някои от вас сте свършили второ отделение, някои – трето, други четвърто; някои от вас сте свършили прогимназия, а гимназията я няма никак. Едва прогимназия има, трети клас, и сега държите матура. Ако свършите някой прогимназиален живот, вие сте вече светия. Гениите, светиите, това [са тези, които са] свършили прогимназия, гимназиално образование, знаят толкова, че събират всичкото знание на хората и знаят повече от тях.

Та, казвам: Пред нас стои един проблем на опит, не на обезсърчение, да кажем: „Животът не струва да се живее, хората са лоши." Това е философия. Че са лоши хората, това е наше субективно схващане. Дали отвън условията са лоши, това е въпрос. И дали хората са лоши, то е пак въпрос. Възможно е да има известна лошавина, но в хората има известна добрина. Когато разрешаваме въпросите, не трябва да бъдем крайни. Когато казваме, че хората са лоши, разбирам, че и аз влизам в тях. Трябва да зная в какво именно са лоши. Трябва да знаем в какво именно е лош един човек.

Сега, да се върнем. Тъй, както ви говоря, не искам да се възбуждат вашите чувства. Човек може много пъти да се разкайва. За мене разкаянието на човека е предмет. За мене подбудителната причина е човек да работи, да

мисли и да тури една нова насока. Човек се разкайва. Да кажем, той е несправедлив. След като ме слуша, той иде дома си, той имал 10 души слуги, с които постъпвал несправедливо, казва: „Елате, аз съм бил толкова години несправедлив, след като сте ми работили толкова години, нито едно възнаграждение не съм ви дал“ – това е разкаяние. А тъй, само да ми разправя, без да се изправи, то не е разкаяние. Казва: „Аз ще се изправя.“ След като си изправен пред своите слуги, да дойдеш при мене да ми се изповядваш, че не постъпваш добре. Казвам: Ще се изповядаш пред твоите слуги. Като извършиш волята Божия, тогава ела при мене. Аз съм изповедник на онези, които са изпълнили волята Божия. Онези, които се изповядват, да отидат при онзи, пред когото са направили несправедливост. Пред мене да се изповядват онези, които обичат хората. Че не ги обичат, то е тяхна работа. Ще отидеш да се изповядаш, че не си ги обичал досега. Ще се изповядаш на мъжа си, че не го обичаш. Ще се изповядаш на жена си, че не я обичаш. Ще се изповядаш на дъщеря си, че не я обичаш. Ще се изповядат господарите, че не обичат слугите. Учителите – на учениците, че не ги обичат. Свещениците – на слушателите, че не ги обичат. Но може да работите за вашето бъдещо покаяние. Държавниците да кажат: „Ние не сме управлявали както трябва.“

Сега ако кажеш нещо – веднага закон, обидил се. Аз не съм обидил никого, за мене то не е въпрос. Другите ако се обиждат, аз не се обиждам. При мене да дойдат, когато се примирят. Казвам: Много се радвам, че вие управлявате много добре. Вие ще кажете: еди-кой си да се осъди, да се убие. За мене е безпредметно това. Кога трябва да се убие някой човек, кога трябва да се изгори една къща? Когато носи зараза къщата, че по никой начин не може да се поправи, всякога трябва да се срути. Държавата я събаря. Но когато една къща е ценна и да дойдеш и да я събориш… Ще събориш онова, което е гнило, ще го премахнеш и ще съградиш онова, което е здраво. Ще изгориш сухото. Онова, което дава плод, ще го оставиш да расте.

Та, казвам сега: Христос, Който е дошъл преди 2000 години, искаше да научи хората така да мислят. Туриха Неговото учение в църквите. Католическата църква съградиха, че Христос дал в ръцете на апостол Петър за основа туриха. Другите църкви разделиха Христа. Кои са на правата страна? Туй не е Христовото учение. Христос не дойде на Земята да образува някакви си църкви. В този смисъл Той дойде: да даде една форма, да даде един принцип на хората, да им покаже начина, по който трябва да живеят. Той ясно е определил това. Духовниците няма какво да се обиждат, [но] да вземат Евангелието както е. Ако го приложат християнските църкви, трябва да се върнат към Евангелието и да го

приложат както е. Не какво са казали светите отци, но какво е казал Христос. Какво са казали светите отци, второстепенно ще бъде. След като се приложи Христовото учение, тогава ще дойдем до учението на светиите, какво са казали. Първо ще приложим учението на главата какво мисли, после учението на моите ръце и крака. Ще видя какво ще приложа. Ако аз не прилагам своята мисъл, а прилагам своите ръце, ще извърша безумие.

Ние постоянно казваме какво са казали светите отци. Нищо не са казали. Нито един свети отец нищо не е казал. Чудни са хората – какво са казали светите отци. Единственият, Който е казал нещо, Той е само Онзи, Който носи всичката любов, Който носи хората вътре в Себе си, тъй както една бременна майка. Майката е, която носи, която създава. Ние, казва, живеем и се движим в Бога. Ние сме като детето в утробата на майката. Онова, което майката дава, то ще ни създаде онова, което Бог е внесъл в нас, то ще ни създаде и външните условия на друг принцип. Тъй ще се създаде една здрава основа. Може да мислите каквото искате, но най-първо ще дойде правата мисъл, после ще дойдат външните условия.

Сега всички вие искате да бъдете религиозни. Някои от вас искате да влезете в Небето, да бъдат обичани от Бога. Отлично е. Христос казва: „Не търсете слава от човеците, но търсете слава от Бога." Славата на човека седи в знанието, което има, славата на човека седи в неговата доброта, която. има; славата на човека седи в неговата вяра, да върши туй, което е; славата на човека седи в Онзи, Който е носител на любовта в света; славата на човека седи в знанието, което той носи в света; славата на човека седи в свободата, която той носи в последната мисъл и за себе си, и за другите.

Казва Христос: „Донесете сега от тези риби." Рибата, това е знанието. Ако ние нямаме знание, с което да познаваме човешката душа, да познаваме човешкия дух, да познаваме човешкото сърце и човешката воля, съвременното общество мъчно може да се изправи и човек мъчно може да се възпита. Не че ние ще внесем нещо. Най-първо, според мене, хората трябва само да не въздействуват на младото поколение. Мъжът няма какво да възпитава жена си. Да я остави свободна, стига той да не внася нещо лошо в нея. Да я остави съвършено свободна да върви по онази вътрешна интуиция на любовта, на знанието и на свободата. Да я остави по тези 3 закона да върви и да не внася в ума си мисъл, че може да кръшне някъде. Че, откъде тази дяволска мисъл, че ще кръшне? Тя от него е излязла. Ако тя кръшне, и той ще кръшне. Бащата казва: „Син ми може да кръшне." Ако син ти кръшне, и ти си кръшнал. Син ми не може да кръшне, защото и аз не съм кръшкал; и син ми не може да кръшне. Щом аз съм кръшкал, навсякъде в живота зная, че и син ми не е изключение, и той може да кръшне. Това е наука сега: да знаем къде може да се отклоним.

Та, казвам сега: 153 риби. Тези риби, които апостол Петър хвана, Христос казва: „Донесете да опечем.“ Като се върнете в дома си, вижте от тези 153 риби, опечете тези риби, яжте и работата ще се оправи.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

32-ра неделна беседа, държана от Учителя
на 13.V.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_05_16 Божественият филтър
лекция на Общия окултен клас

БОЖЕСТВЕНИЯТ ФИЛТЪР

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето чисто, само тук-таме с малко облаци,
ниско над хоризонта. Времето тихо.)
Добрата молитва
Размишление

Ще прочета от II-ро послание към Коринтяните, част от втората глава (ст. от 5–12).

Сега всички вие сте свикнали онзи живот на малките деца. Той е красив. Когато майката потопи своето малко дете в някое корито или го тури в някоя модерна люлка, с всичките грижи, подува го два, три, четири, шест пъти на ден, държи го близо до гърдите си, милва го, целува го, къпи го, повива го, развива го. Някой път то плаче. Майката много снизходително го гледа. Това е философия, която вие познавате. Но вие считате този живот за детински. Казвате: „Малка работа." Но и животът на възрастните минава същата фаза. Да кажем, че всичко ви върви напред, вий сте малко дете, в люлката. Майка ви ви завива, къпе ви, облича ви, храни ви и пр. Но един ден, майка ви измени своето поведение спрямо вас и вие забъркате своята философия. Вие мислите, че майка ви има само едно слабо отношение към вас. Мислите, че тя е станала майка единствено само за вас. Сега, какво трябва да разбирате под думата „майка"? На земята ние считаме майка тази, която ражда и която отглежда едно дете. Ако майката ражда и отглежда детето, тогава каква е службата на бащата? Ако майката ражда, отглежда, какво прави бащата? Така както бащата и майката са разделени, вий не можете да имате една правилна идея.

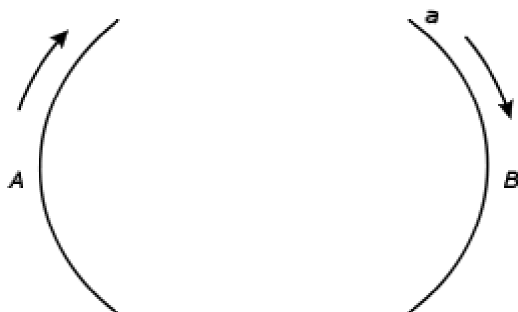

Какво отношение имат тези две криви линии? На коя ще дадете преимущество? Коя линия от тези е по-важна? Това е само за изяснение. Ето какво трябва да се разбира под думата „разяснение": Аз мога да държа

в ръката си парче хляб. Мога да го разгледам от научно гледище, от какво е съставен хляба. Мога да разглеждам хляба и с ръката си да го пипам. Но има и друго едно разглеждане. Този хляб го внасям в себе си и ще позная каква е силата му. Ако този хляб ме подкрепя, той е добър хляб, здравословен. Ако не ме подкрепя казвам, че този хляб не е хубав. Сега да направим един паралел: В какво седи едно учение? Ако едно учение може да подкрепи твоя ум, то е добро. Ако не го подкрепи, то не е здравословно. Ако от тези две линии А представлява бащата и В майката, те са разделени, но пак са свързани. Представете си, че имате един извор и водата е слязла от положението „а", но тя е невидима. Водата слиза по тази тръба, но е невидима и после излиза от едната страна. От где е дошла тя? От дето слиза, вие не виждате, но където излиза, вие виждате. (Виж чертежа.) От майката живота се ражда, но живота не влиза там. Животът е влязъл през бащата и е излязъл през майката. Това същество, от което излиза живота, се нарича Бог, а пък това същество, чрез което животът влиза се нарича баща. Баща за вас е този, през който сте влезли и майка за вас е този, през който сте излезли. Може да си го определите и другояче.

Ще пренесете сега вашия баща и вашата майка по-дълбоко в себе си. Кое е онова, което може да даде разположение? Например вие сега мислите за Бога и казвате: „Какво нещо е Господ?" Това, което ви дава живот е Бог. От там иде животът, който не го виждате. Да кажем, че вие седите сега, обградени сте с въздух. Но ако нямате известно отношение към този въздух, ще можете ли да се ползувате? Този въздух трябва да влезе във вашите дробове. И след като влезе той в дробовете ви, трябва да имате едно отношение към него.

Какво трябва да се разбира под думите „любов към въздуха"? Ако земята не възприеме едно зърно, ако не го обгърне като една майка, това зърно не може да расте. С въздухът, който в дадения случай влиза в дробовете ви, вие не можете да направите това, което прави земята със зърното. Зърното ще остави нещо на земята и може да вземе нещо от него [нея]. В дадения случай, земята е майка, а пък слънцето от горе, което грее, за житното зърно е баща. Бащата е слънцето, а пък отдолу майка е земята.

И за хората е пак същото. Сега онзи, който разбира философията, той няма да счита земята за мъртва. Тази мъртва земя е дрехата на вашата майка, нейната делнична дреха. Вий сте на нейния гръб и тя ви носи, както майките носят някой път децата си на своя гръб. Вий ходите по земята и казвате: „Коя е майка ми?" Вие намирате някой човек като вас и казвате: „Тази е майка ми, тя ме роди." Но утре вашата майка умира, изгубва се пред вас и вие не знаете къде е отишла вашата майка. Вашата майка е влязла във вас. Законът е такъв, понеже вие, преди да се родите, преди да

дойдете в света, по-напред бяхте в майка си. И за да се родите, излязохте вече от майка си и сега по същия закон майката, за да се подмлади, влиза във вас. Бащите умират, за да влезат в синовете си. И майките умират, за да влезат в дъщерите си. После майката ще излезе из дъщеря си и ще си каже, че дъщерята е родила едно дете. И така във вас се ражда майка ви. А пък вие кои сте? Това са старите майки и бащи, които са се родили, като деца. Кое заставя да влизате? Старостта. Тя заставя майката да влезе в дъщеря си. А пък младостта заставя майката да излезе от дъщеря си. Старостта заставя бащата да влезе в сина си, а пък младостта го заставя да излезе от него.

Искам да ви обясня един закон: Защо човек трябва да влезе в Бога? Защото, след като си отеготен, отиваш при Бога, за да се обновиш. Отеготяването аз наричам греховете. Ти си остарял и се обезсмислил животът ти. Какво трябва да прави такъв човек. Защо хората, като остареят, стават религиозни? По много естествен път. Ти трябва да влезеш в Бога. Ти си остарял и няма какво да правиш. Ще влезеш в Бога. Защо? За да се подмладиш, нищо повече. Защото, ако не влезеш в Бога, страданията ти ще останат. Като влезеш в Бога, ти се освобождаваш. До последната митница твоите кредитори ще те държат. И като влезеш у Бога, никой от тях не отива по-нататък. Това е последната митница и твоите кредитори казват: „Оставете го вече, той отиде на другата граница."

Когато ний говорим за любовта, какво подразбираме? Вий казвате, че обичате някого. В света има любов на сенките. Да любиш една сянка е приятно, но това е една временна реалност. От сенките на любовта произтичат всичките разочарования в света. Сенките са потребни лятно време. В горещо време много е приятно там, отлична е сянката. Но сянката на кое и да е дърво зимно време, при 35 градуса студ, какво ще те ползува. Тогава, освен че не обичаме сенките, но търсим друго нещо.

Истинската любов е път за влизане и излизане в Бога. Под любов аз всякога разбирам следното: Тя е живот! Това е подмладяване или придобиване на онова съзнание, в което човек почва да живее. Няма по-хубаво нещо от това да съзнаваш, че живееш. Да съзнаваш, че си сиромах, че си невежа, че си учен, че си грешен и пр. – това не е живот. Че си учен човек – това е облекло. Че си здрав – това е друго облекло. Че си някой много добър човек – това е трето облекло. Всичките ви качества, които можеш да туриш, това са все премени, с които можеш да се облечеш. Животът е това, към което ти се стремиш и което осмисля твоето съществуване. Съществуванието на човека само животът го осмисля. Всякога животът се осмисля само по един начин: Когато ти живееш в Любовта.

По някой път говорите за любов към Едного и любов към мнозина. Това е едно голямо противоречие. Човешкото съзнание е толкова ограничено, че в даден случай ти не можеш да обичаш двама души еднакво. Сега какво подразбирате вие, от ваше гледище, под думата „любов"? Да кажем, че вие сте един пътник. Някой път ви приемат добре, нагостят ви, дадат ви подслон за един, два три дена. Вие считате това за добра обхода. Тези хора имат хубави чувства, известно разположение към вас. Но любовта има и други изявления. Човек сам по себе си прилича на едно платно. Онзи, който ви обича, с един магически фенер, хвърля известна картина на вашето платно. Вие сте на театър, на кино и този, който ви обича, с фенера си хвърля картина на платното ви. Вие вземате живо участие, вие ходите, движите се. На платното всичко е живо. Вие се радвате на картината. Но случи се, че този фенерджия намери един ден друго платно и обърне фенера си към другото платно. И почне това кино да го занимава. И онзи на платното почне да се радва. И ако няма на пътя платно нещо да се нахвърля, ти ставаш тъжен и казваш: „Няма го фенерджията!"

Съзнанието това е платното. Когато някой ви обича, то и върху вашето съзнание хвърля всички ония мисли, форми, които има за вас и вие виждате грандиозни картини. Но трябва да знаете, че този човек може да хвърли на друго платно картини. Какво чудно има в това? Само едно платно ли трябва? Един киноматографчия само на един театър ли трябва да играе, само на едно платно ли? Той през целия си живот трябва да хвърля своите картини. Какво престъпление има и на друго някое платно да хвърля картини?

Сега, де е престъплението, кажете ми? Вие казвате: „Еди кой си не ме обича!" Трябва разбиране. Онзи, който ви обича, дали вие го познавате или не? Може да го познавате или не, той всякога има едни и същи качества. Щом се приближавате към онзи, който ви обича, винаги ще почувствувате един импулс, мисъл, осмисляне на живота. Всичко се осмисля, като че ли цялата вселена се отваря за вас. А пък щом почнете да се отдалечавате от него, свива се сърдцето ви, живота ви се обезсмисля. И когато се намирате на най-далечната граница казвате: „Не си струва да се живее." Как се казва тази, най-далечната точка? (– Афелий.) А как се казва най-близката точка? (– Перихелий.) Най-близката точка, това е най-пламенната любов. Там като дойде човек, тогава е запален от четири места. Горят краката му, ръцете му, главата му, навсякъде гори. Светлината и всичко минава през теб. Всичко е осветено. А пък най-далечната точка е тъмна, загаснало е като месечината. Едва межделее нещо.

Та казвам сега, по този закон ние някой път се приближаваме до Божественото съзнание, а по някой път се отдалечаваме. Тогава, по

обратния път ний казваме така: „Ние мислим, че слънцето се отдалечава от земята. Нам се струва, че слънцето се върти около земята.“ Така, както го виждате отгоре, слънцето го виждате като че ли минава под земята отдолу. Така се струва на вас. А пък слънцето ни най-малко не минава под земята. Вам ви се струва, че слънцето се движи, а пък всъщност се движи земята. Когато вие се приближавате по някой път при Бога, вие мислите, че Бог се приближава. И когато вие се отдалечавате вие мислите, че Бог се отдалечава. Бог си има свои движения в себе си, в своето съзнание. Той си има свои движения. Но Неговото движение е правилно, а пък при нашето движение, ние вървим по една много неправилна линия. Не сме установени още в живота. Или както казвате вие: „Неустановена е още нашата любов.“ Това показва, че човек се движи по един път неустановен. И някой път вие казвате: „Аз искам този човек да го обичам повече!“ Може ли един човек да се обича повече или по-малко? Обичаш един предмет повече, повече ще се занимаваш с него. Златните пари ние можем да ги турим в горния джоб, а пък медните пари, в долния джоб. Някой път златните пари туряме в особени кожени джуздани, с особено внимание, а пък медните туряме така просто в джоба си и казваме: „И да се изгубят, нищо.“ Ако златните пари, към тях сме много внимателни. Гледате дали златната монета седи в джоба ви или е излязла. Отношенията, които имате към една медна монета и към една златна монета, се различават според цента, която имат. Но те са обикновени неща.

В света, ако ти нямаш кого да обичаш, ти не можеш да живееш. В света не можеш да живееш без любовта. Ти трябва да обичаш някого. Искаш, не искаш. Дали искаш, то е друг въпрос. Ти ще обичаш поне едного, а пък Божественият, далечният идеал е да обичаш всичко. А пък дето не можеш да обичаш всичко, това показва, че си в началото и ако едного не обичаш, ти си вече в областта на смъртта. Да обичаш едного, това значи, че едвам си се родил и си започнал с любовта към едного. А пък идеалът е да обичаш всичко.

Сега другото противоречие, което се ражда е следното: Вие вземате човешкото тело, както са сега хората и казвате: „Как може човек да обича всички хора!“ Според това разбиране всички хора не могат да се обичат. Да обичаш къщата на всички хора е [не]възможно. Невъзможно е по практически причини. Например да кажем, че обичаш къщите, 30 големи къщи направени от камъни и всяка къща да има по 30 стаи. Щом ги обичаш, всякой ден трябва да отидеш да изметеш тези 30 стаи. Питам: Ще имаш ли достатъчно време да изметеш тези 30 стаи. Иска се работа. Щом са в една къща 30 стаи, то в 30 къщи, 900 стаи. Колко минути ви взема за измитане на стая – 4–5 минути. Кой от вас е гледал часовника си. Нито един от вас не извадил часовника си, за да знае за колко минути. Не е грях

това. За следующия път кажете, за измитането на една стая колко минути и секунди ще ви вземе. Ще извадите часовника и ще гледате.

За нас хората са само проводници, условие. За нас хората важат дотолкова, доколкото могат да станат проводници, условия да придобием Божията Любов. Защото хората са нужни. Ний нямаме още прямо общение с Бога. И то по единствената причина, защото Бог е едно същество чисто и нашите мисли и чувства не са така чисти. Вследствие на това между Бога и нас трябва да има ред съзнания, същества. Тези същества представляват пластове и нашите мисли и чувства, като минават през тях, се филтрират, та като отидат при Бога да са чисти. Та, един човек може да е филтър за вас и вие може да сте филтър по отношение на Бога. Това е закона.

По някой път вие се намирате в затъмнение, не можете да филтрирате водата. Тогава трябва да извадите филтъра, трябва да го поочистите малко, трябва да го измиете. За да ви обича някой човек, той трябва добре да филтрира вашите мисли и чувства, които възприема и които предава. Да кажем, че имате един филтър, през който прекарвате водата. И по някой път тази вода не се филтрира, както трябва. Тогава онези, които се занимават с филтрите, трябва да ги пречистят. Всякога водата не е чиста. И някой път вие чувствате, че любовта на някого към вас не е толкова благородна. Това се дължи на следното: Като е минавала водата през филтър, останало е малко кал и във вас се образува едно недоволство.

Вие имате едно съвсем първично разбиране за живота. Вие казвате: „Този не ме обича! Господ ме е забравил!“ Това са обикновени работи. Казваш: „Господ ме е забравил.“ Какво ще застави Господа да ни забрави. Той може да ме е забравил, както майката забравя децата си. Оставил ми Бог всичко на мое разположение, дал ми е отлично сърдце, ум и воля и заминал по работа и не мисли за мене. И няма какво да мисли за мене. Той казва: „Аз имам голяма работа. Ще я свърша.“ Когато аз мисля за Бога и Той мисли за мене. Когато аз не мисля за Бога и Той не мисли за мене. Щом искам Бог да мисли за мене, аз почвам да мисля за Него. Помисли за Него! Щом мисля за Него и Той мисли за мене. Няма две мнения по това.

Вий сте скръбен. Защо? Защото Бог не мисли за вас. Какво трябва да правите? Помисли си за Бога и веднага скръбта ви ще изчезне. Гладен сте. Нямате хляб. Помисли за хляба и той ще дойде. Така е в живота, в реалния свят. Този свят, в който живеете, той не е реален. То[й] е свят на заблуждение, на сенки. В реалния свят, като помислиш за нещо, той е вече при тебе. Ти си гладен. Помисли за хляба и хляба е при тебе. В реалния свят ти някой път виждаш, че дрехите ти са овехтели. Помислиш за хубави дрехи и те дойдат. Остава да ги облечеш. И после, там хората не се

събличат. Човекът там мисли, че е облечен с дрехи и намира, че наистина е облечен. Той, само като си помисли, че е облечен, вижда че е облечен. Как се е облякъл и той не знае. Каквото помислиш, става. Там като помислиш, че си обут и веднага си обут. Как е станало това, не знаеш. Искате да знаете какъв е онзи свят, нали?

Не мислете за онзи свят, ами изучавайте този свят. Този свят трябва да се изучава сега. Животът има две страни: Има една външна страна на живота, това което наричаме материален живот. Има и друга страна – духовна. До материалния живот, в който взимаме участие, е този да се събличаме и обличаме. В духовният живот ние не взимаме участие, друг взема участие и нещата стават по-лесно. Вътрешният живот се поддържа с много по малко усилия, а пък външният живот се поддържа с много големи усилия, гдето ний трябва да вземаме участие. Много трябва да работиш, за да придобиеш храната си. В духовния живот всичко става лесно. Като влезеш в него, пари не ти трябват. Ти, като помислиш за хората, те ще дойдат при тебе. Каквото помислиш, всичко става. Искаш да станеш цар на един милион хора, тези хора ще дойдат реално. Искаш да бъдеш цар на сто милиона хора. Те ще дойдат. И после казваш: „Дотегна ми!“ Искаш да останеш сам и оставаш сам. Тук на земята не е така. Това което казваме е 1001 нощ. Искаш да имаш 10 милиарда книги, ще ги имаш. Искаш да имаш 10 земи, като нашата, ще ги имаш. И после казваш: „Дотегна ми!“ Искаш да си сам и оставаш сам. Ти казваш: „От гледището на земния живот, как може да е така!“ Действително, то е малко странно. То не е за деца. В сегашния живот ви трябва пари. Нямате ги – ще ги придобиете. Къща нямате – ще придобиете къща. Книги ви трябват – ще ги имате. Това е външния живот. Вие казвате: „Аз искам да бъда духовен, искам да имам само колкото да преживявам.“ Не казвайте: „Колкото да преживявам“. Да преживяваш, значи да преживееш както добитъка. Не, като имаш богатство, да имаш много богатство, да си доволен, а не само да се залъгваш с едно парченце хляб, но като се наядеш, да ти е приятно. И всички вие си препятствувате в живота по единствената причина, че онова което желаете, вие го разрушавате. И без да знаете, всички вие сами си съзнавате своето нещастие.

Ти обичаш някой човек и си казваш тъй: „Май много го обикнах!“ Така ти се разрушаваш. И веднага ще настане реакция в тебе и ще кажеш: „Не трябва да го обичам толкова.“ Не се говори така. Никога на никого не казвай, че не го обичаш. Това е едно противоречие. Какво трябва да кажеш тогава? За да обикна един човек повече, аз трябва да обикна и другиго още един. За да обичам и двамата повече, аз трябва да обикна трети. А, за да обикна тримата повече, трябва да обикна четвърти. Вие не разбирате закона. Ти казваш: „Ти трябва да ме обичаш!“ За да го обикна, аз трябва да

обикна втори. Цял скандал се вдига тогава. Невъзможно е да се усили любовта ти към едного, ако не обикнеш втори. Явява се едно противоречие във вашето съзнание. Ти ще кажеш: „Как може да бъде това?“ Вие туряте един въглен на огнището. Искате да усилите огъня. С един въглен може ли да усилите огъня? Ще турите втори въглен. И тогава огънят ще се усили. Искате да усилите огъня на двата въглена, ще турите трети въглен. И после искате да усилите огъня на третия въглен, ще турите четвърти въглен. За да стоплиш едно ядене, не трябва само един въглен. Два, три, четири, десет въглена трябва да събереш. На десет въглена трябва да събереш любовта, за да сготвиш едно ядене.

Ти питаш: „Защо е любовта в света?“ Вие си готвите яденето на нея, нищо повече. Всичко в любовта седи само в това, да си сготвиш яденето. Някои, след като си сготвят яденето, казват: „Не ви обичам!“ Добре, но утре пак ще го вземеш. Някой казва: „Обичам го!“ Казвам, гледай хубаво да си сготвиш яденето, че да не прегори, защото после ще кажеш: „Яденето не е сготвено добре.“ Някой казва, че не ме обича. Щом казва, че не ме обича, той не е гладен, но като огладнее, той пак ще ме потърси. Вий сега не разбирате мисълта ми. Как да свържем тези понятия: любов, манджа и огън. Една мисъл, която не е правилна, хвърля сянка. Искам да ви дам мисъл, която да ви даде подтик да мислите. Че не можете да ме разберете, това нищо не значи. Че не може да видите какво има оттатък Витоша, това нищо не значи. Като идете на Витоша, ще го видите. Че някои неща не ги разбирате, това не е грях. Вий се радвайте на това. Като има някои неща, които не разбирате, има други неща, които разбирате. Радвайте се за онова, което разбирате. А това, което не можете да направите, има други същества, които могат да го направят. Но във вас седи идеята, че за вас важи само това, което можете да знаете и можете да го направите. Това е първия живот.

Вий трябва да се радвате не само на вашите придобивки, но трябва да се радвате на придобивките на всички, защото придобивките на всички, макар и да не са сега, но един ден ще бъдат и ваши придобивки.

Доброто, което другите придобиват, ще бъде ваше добро. И доброто, което вие придобивате, ще бъде добро на другите. Затова всички трябва да се обичат. И всички трябва да знаят, да бъдат щедри, да дават. Това, което вие и другите придобиват, един ден ще бъде общо достояние. Това е Божественото благо в света, когато хората разбират този закон.

Отче наш

6 часа сутринта

34 лекция на Общия окултен клас
16 май 1934г. София, Изгрев

1934_05_18 Основният тон

ОСНОВНИЯТ ТОН

„Добрата молитва "

Важно ли е човек да помни какво е ял вчера? Могат да те питат какво беше яденето. Представете си, че вие сте един художник и рисувате. Имате известна идея, която вашият ум трябва да нанесе на платното. Ако идеята е само в ума ви, вие мислите за нея. Тя е само във вашето съзнание. Но искате да реализирате тази идея. В един ден една картина не се свършва; някоя скица може да се свърши. По какво се отличава една скица от една картина?

Някои неща могат да ви се видят, че са разхвърляни, а някои неща ще ви се видят, че са събрани, имат връзка. Кога нещата се събират? Когато са в един малък мащаб. Представете си, че имате едно лице, което има 10 километра в диаметър. Една човешка глава, която има 10 километра в диаметър; ушите поставени някъде. Какво съотношение ще забележите между ушите, после как ще бъде поставен носът. Очите на какво разстояние ще бъдат? Можете ли да направите едно изчисление? Ако диаметърът е 10 километра, то очите на какво разстояние ще бъдат едно от друго? - На 5 километра. Понеже природата е крайно икономична в материалите си, тя не намира за практично такова нещо, рядко прибягва към такова грамадно лице.

Това са отвлечени въпроси, които не могат да интересуват вашето съзнание, поне сегашното, което имате. Сегашното ви съзнание е повече погълнато от друго (дали е важно, то е друг въпрос), повече отколкото са всички други философски въпроси. Например вие мислите как ще прекарате живота си или откъде човек ще добие своята храна? Има някои неща, които хората в своето съзнание почти ги считат за второстепенни. Някой път човек разчита на себе си, но не знае как да го направи. А някой път разчита на провидението и не знае как да иска от него. Да допуснем, че някой от вас е виртуоз. Поканят го да свири на пиано, поканят и друг един обикновен пианист. Вторият се извинява, че 4-5 дни не е свирил, че малко е неразположен, че това, което е свирил, не го е проучил. Питам: Защо този музикант ще се извинява? Или някой певец - кои са му съображенията, че се извинява, че се стеснява? Един добър певец може ли да се стеснява? Кои се стесняват? - Слабите певци. А на силните певци всякога им е приятно. И преди да поискате, той ще ви запее. Слънцето няма да ме чака аз да му кажа да изгрее, то ще си изгрее на общо основание и който иска, да го гледа.

Сега основната мисъл: Какво ние подразбираме - че животът не е разумен или че светът е разумен? Когато някой направи един нов хотел някъде, каква е целта? Да седи като някое украшение ли? Или да го посещават пътуващите и да си плащат. Стаите са определени там по размери. Някои са първоразредни, после има второразредни, треторазредни и т. н. Най-богатите, като дойдат, ще кажат: „Имате ли първостепенни стаи?" Онези, които имат по-малко пари, ще кажат: „Имате ли второстепенни стаи." А бедните ще кажат: „Имате ли третостепенни стаи?" Защо търсите първи разряд? - Защото имате много пари. Защо търсите втори разряд? - Защото имате малко пари. А третият? - Защото е беден.

Който има много знание, търси първоразредни стаи. Който има средно знание, търси второразредни стаи. Мнозина може да говорят върху здравето, но каква е основната идея на здравето? Кой е здравият човек? Ние може да кажем, че който мисли добре, чувства добре и действа добре, е здрав. Но кои са сега правилата? Коя е отличителната черта на един човек, който мисли правилно? Едно изяснение. Кое е отличителното качество на твърдата материя (Устойчивостта.) А на течната материя? (Няма форма.) А на въздухообразната материя? Твърдата стои. Течната тече, а въздухообразната се разширява. Да допуснем, че вие имате една идея, която има състоянието на твърдата материя. Вие казвате: „Устойчива." Какво подразбирате под думите устойчива идея? Две неща може да се крият в това: устойчива, че при всичките изпити тази идея не изневерява, може да разчитате на тая идея, или тя е устойчива по отношение на вас. Че тази идея не се дели от съзнанието ви.

Може да се зададе такъв един въпрос. Ако природата е разумна, каква цел е имала тя, поради която е създала всички тези човешки форми с голямо разнообразие? Дали всички тези форми, които тя е създала, са целесъобразни? Или това са нейни опити и тя не е достигнала до една форма. Направила е тя първия опит, втория, третия, четвъртия, петия и продължава да прави и още не е достигнала до целта, защото хората, които съществуват, не са завършени картини. После по отношение на вътрешното съдържание човешката мисъл постоянно се мени, има противоречия. Вземете идеята за добрия живот. На младини това се разбира по един начин, на средна възраст по друг начин, а пък в напреднала възраст другояче. Ако съберете тия три възгледа, кой е по-верен възглед? Ако попитате едно дете кой е добрият живот, детето ще каже. Все пак и възрастният, и старият ще кажат, но има ли нещо общо, една вътрешна връзка? Предметът, по който сега ви говоря, е отвлечен и вас не ви интересува. Представете си, че вие сте гладен човек; 4-5 дни сте гладували, краката ви са слаби. Някой идва и иска да направи с вас екскурзия - 10-20 километра, вие нямате разположение, ще кажете: „Слаби

са краката ми, уморен съм." Кое е онова, което уморява човека? Например има хора, които, като са работили дълго време, са уморени. Слушал съм някои хора, които казват: „Уморен съм вече от живота." Той мисли, мисли и, като не може да разреши проблема, най-после се уморява. Например хлопаш 20 пъти на едно място за пари и не ти дават. Предлагат разни условия, но пари не идват. Искаш да построиш едно триетажно здание, но нямаш пари. Как се казва тази работа, която не върви? Когато една търговска работа не върви, как се казва това състояние? Наполовин цена продават. Казвате, че спаднала цената на едни продукти. Например вие сте един овощар, цената на овощията спаднала наполовина, на вас ви се завърти умът. Ябълките вчера бяха 20 лева, а днес са 5 лева килограма, завърти ви се ума. Защото имаш 10 хиляди килограма ябълки, от 20 лева цената спаднала на 5 лева, ти губиш 15 лева. Колко е загубата ти? Ти губиш 150 хиляди лева. Какво е загубил този човек? Тези 150 хиляди лева загубени ли са? Представете си, че аз напиша едно число - 5 676. Представете си, че напиша тая цифра. Но представете си, че напиша първите три цифри, а последната не съм написал. Напиша 567, едната цифра не я пиша. Тази цифра изгубена ли е? Кои цифри са изгубени? То е отношение. Това, което ни засяга, то е така. Ти пишеш числото, но те са 5 676 стъпала, наредени са тия стъпала. Да допуснем, че тези стъпала са изгубени и казвате: „Без 6 стъпала може." Ако тези стъпала едно под друго изведнъж липсват, как ще минеш по стълбата? Ако тази стълба е направена, като липсват тези стъпала, може ли да вървите по нея? (Не.) Какво трябва да направите? (Трябва да се направят.) Вие казвате: „Какво от това, че липсва една цифра." Работата не върви. Не може да се качиш, ако нямаш тези 6 стъпала.

Отивате вие при огнището и казвате: „Липсва дилафът." А пък искате да вземете огън от огнището. В човека всяка идея има свое предназначение. И когато има нужда от тази идея, то тя трябва да е на място и трябва да работи. И на тази идея трябва да разчиташ. Представете си, че минавате през широка река, която има 10 метра широчина. Представете си, че имате един лодкар, който иска да прекарва пътници с лодка, която е направена от захар, има втора лодка, която е направена от здраво дърво и трета, която е направена от злато. Какво ще стане с тази лодка, която е направена от захар? Ще може ли да минете от единия край на реката до другия край? Най-малко ще се образува една дупка, ще има една авария. Всички онези параходи, които са претърпели катастрофа, са направени от захар. Които са направени от дърво и които са направени от злато, с тях нищо не става. Ако не разбирате, вие може да ми кажете, че златото не е толкова твърдо. Ще кажете, че желязото е по-устойчиво. Не е практично да се направи параход от злато. И най-сетне няма златни параходи. Но в умствения свят всички параходи са направени от злато. Ние говорим, че там са направени

от злато, а тук, на земята, не са направени от злато. Ти имаш една идея и я наричаш свята. От какво е направена тя? Може да считаш, че тази идея е направена от някаква проста материя, поне външната форма на идеята.

Сега минавам към друго. Вие имате двама души приятели. Единият, който е винаги готов да ви услужи, ще направи както трябва, а пък другият ще ви обещае много и все ще се извинява, че това станало, че онова станало. Единият ще направи къщата, както искате, а при другия все ще има някакъв дефект. Как ще си обясните? Защо единият е точен и изправен, а другият е немарлив. Той се извинява, че условията са били такива. Как ще си обясните това? (Според любовта.) Който обича повече, върши. Когато обичаш и не можеш да го направиш, тогава? Например всеки обича да бъде учен човек, знатен, а пък не може да бъде знатен. Представете си, че сте един поет, искате да бъдете знатен. Кои са условията? Първо, поетът трябва да бъде богат с думи, с речта, после трябва да бъде богат с идеи. И да знае начина как да ги изрази. Кажете ми сега едно изречение, което никой не го е казал. Турете ми една нова форма. Дайте ми сега една нова форма. Ще ми бъде приятно да чуя формата, която никой да не е казвал. Можете ли да ми кажете? В Америка има премия за онзи, който каже една идея, която не е казвана. И досега няма кандидати. Отде ще я намериш? Трябва да я извадиш отнякъде. Имате ли някаква нова идея? Във вас се крие една мисъл. Тази мисъл дали е нова, която никой друг не е имал? Или може би хиляди други са мислили за нея.

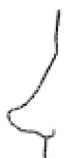

Фиг. 1

Представете си, че един художник рисува един нос, прави го малко вирнат (фиг. 1). На този нос може ли да разчитате? Защо? Че това е един нос. Каква опасност има? Ако е златен нос, не може да разчитате на него. Допуснете, че един художник е нарисувал един бюст, носът му е направен толкова хубаво, като че е от злато. Ще търсите ли, че носът му е малко крив? Най-сетне, ако не харесате бюста, продавате го и вземате пари. Важно ли е в един бюст как е направен носът? Ако е направен от злато? Ако носовете ви са направени от злато има опасност да ви продадат. Това не е износно. Носът трябва да бъде направен от най-хубава материя, която да не се продава, да няма пазар за нея. Знаете ли от какво е направен човешкият нос? Носът се отличава по своя строеж, качества има. Има нещо, с което той се отличава. Какъв извод ще направите сега от числото 5 676? 6-те два пъти се повтаря. Допуснете, че в едно семейство едно име се

повтаря два пъти. Да допуснем, че вас са ви кръстили на името Иван или Димитър. Колко букви има Иван?* - 5. На френски Jean има четири букви. На английски John, на немски Johann с колко букви е? На еврейски как е? - (На еврейски е Jokanan.) Кои са буквите на еврейски? Първата буква е във вид на запетая. Втората буква е във вид на печатно П, само че не е съединено на единия край, както е съединено П. Най-първо вие изучавате себе си. Вие не сте се спирали да мислите в дадения случай какво представяте. Вашата идея за самите вас не е много определена. Нямате ясна представа за себе си. Някой път човек трябва да има ясна представа за себе си. Каква представа има за себе си човек? Всякога трябва да имате поне три неща, на които може да разчитате. В дадения случай трябва да разчитате на ума си. И всичките нещастия произтичат от това, че в даден момент не може да разчиташ на ума си. В даден момент трябва да разчиташ на ума си, в даден момент трябва да разчиташ на своето сърце и в даден момент трябва да разчиташ на своята воля. Защото, ако в даден момент не може да разчиташ, тогава какво ще стане с твоето сърце. Някой път става тежко на сърцето ти. Не може да разчиташ на ума си и следствие на това сърцето има двойна работа. А някой път ще се пръсне умът ти от работа, не върви. Тогава сърцето не взема участие в твоята работа. А пък някой път волята не взема участие. Следователно, когато ти не може да разчиташ на своя ум и сърце, тогава казваме, че няма морален устой. Когато не можеш да разчиташ на своя ум и сърце, тогава твоята воля не е в сила да издържа.

Когато започнете каквато и да е работа, да сте напълно уверени, дали може да разчитате на своя ум, сърце и воля. Ако може да разчиташ, добре. Но ако не може да разчиташ, не я предприемай. Работата, при която не може да разчиташ на своя ум и сърце, няма да се свърши сполучливо. И при всяка несполука ще търсите причината за несполуката или в ума, или в сърцето, или във волята. Причината може да е или в ума, или в сърцето, или пък може да е и в двете. Ако волята не може да издържи, причината е в ума и сърцето. Когато сърцето не може да издържи, причината е в ума и волята. А когато умът не може да издържи, причината е в сърцето и във волята.

Сега заключението и продължението. Вземете основният тон до и после ми. Какво представлява до в дадения случай? Аз представям до така: във всяка гама има един тон, любим тон, той е за тебе основният тон. Основният тон е любимият тон, оттам започваш. Той е основният тон нагоре и надолу. По отношение на човешкото съзнание музиката играе важна роля. За пробуждане на човешкото съзнание играе важна роля. Основен тон е центърът на една окръжност. Там, отдето излизат всички радиуси. Основният тон е там, дето почва да функционира вашето

съзнание. Но този основен тон трябва да има спокойствие, да не се мени, да е устойчив. Ако центърът на една окръжност се мени, тогава няма да имате ясна представа за всичките ония точки, които се намират по периферията. Ако не може да вземете вярно основния тон, то и другите не можете да вземете вярно. Ако основният тон не вземете вярно и ако му липсват някои вибрации, то ще липсват и на другите. Вземете една кибритена клечка. Кой е основният тон на кибритената клечка? - Основният е, като драснете, да запалите. Запалването на клечката, това е основният тон. Първият път просветне малко, но не се запали. Втория път също. Значи основният тон е онзи, който може да запали клечката. Основният ви тон може да даде подтик на всяка мисъл във вас. И в пеенето - пееш, пееш и няма вдъхновение. Като дойде основният тон, ти вече имаш разположение да пееш, да свириш и т. н. И този основен тон ти дава подтик, отваря ти известни перспективи.

Водата всякога обича тези кюнци, които не ѝ правят препятствие. А пък онези кюнци, които ѝ правят препятствие, пука ги.

„Отче наш"

31 лекция от Учителя, държана на
18 май 1934 г., София, Изгрев.

Иванъ, според стария правопис, (б. р.)

1934_05_20 Като себе си! Трите идеи
утринно неделно слово

КАТО СЕБЕ СИ! ТРИТЕ ИДЕИ

15 минути размишление.

Нарядът.

19-а глава от Евангелието на Лука.

Изпяхме песента „Кажи ми ти Истината“.

Има една страна на живота, която човек сега трябва да учи. Животът на детето, което се пробужда, то е в спящо съзнание и постепенно учи нещата. Много неща учи. Най-първо учи онова, към което има стремеж. То е много елементарно. То се държи към майка си и има един стремеж крайно егоистичен. И въобще няма никакво съзнание, че майка му трябва да почива, че то трябва да се отнася добре с нея, че не трябва да я безпокои. Че тя има програма, това не влиза в неговата програма. И майката трябва постепенно да го отучва от този лош навик.

От този лош навик произтичат всичките несгоди и неприятности в живота. Животът започва с човешкия стремеж – „обич към себе си“ се нарича. Но това е първият подтик, който трябва да се видоизмени. Животът започва с малкото, но ако този живот не влезе във великото, в света, тогава малкото само по себе си няма смисъл. Какво може вие да направите с едно житно зърно? От едно житно зърно вие не може да се прехраните, не можете да извадите никаква сила. Но туй житно зърно е като една клечка, с която могат да се запалят много работи. То има възможности, които са скрити и които самото не познава. Онова, което се крие в човешката душа, човек сам не познава. Това е Божественото, което трябва постепенно да се разкрие, при много страдания и несгоди. И в туй отношение човек е много упорит. Той не разбира своето добро. Той винаги се поставя на стари убеждения. Той все си говори за едно време. А това „едно време“, то е началото на доброто. Най-първо детето обича себе си. И второто, то обича майка си, понеже от нея изчерпва това, което е потребно за него – храната.

Всеки човек търси своето щастие. Но щастието на човека не се намира у самия него, вътре. Там има само заложбите. Всеки иска да бъде щастлив. И всеки иска съдбата отвънка да му се усмихне, тъй всичко да стане, по неговата воля. А той трябва да знае, че не е неговата воля, която направлява съдбините на света. Нито волята на единого, нито на двама. Има в света нещо, в което ние сме потопени. „Ние живеем и се движим в Бога.“ И когато дойдат някои да ни определят туй, в което ние сме потопени и в което ние живеем, ще ни опишат една същина такава, каквато не е. И ще

наложат такива отношения към нея, каквито не съществуват.

Истината се предшествува от Любовта. Любовта внася Живота. Но този живот, за да го разберем, ние трябва да имаме други условия. От какво се нуждае животът? Нуждата на живота зависи от ония условия, при които животът може да се прояви, да се развива. Да кажем, вие имате една класическа книга, много добре подвързана, от много хубава хартия. Вие можете да се занимавате с външната страна на книгата, но и четене трябва, разбиране на ония истини, които са вложени в книгата. Не само туй, но и приложение трябва. Най-после, човек трябва да вкуси от плода на онова, което е избрал. Онази любов, на която човек не е опитал плодовете в себе си, никога не трябва да дава от тези плодове на другите. Опитай плода и после го препоръчай. Защо ще проповядваш за любовта това, което не е? Любов, която внася смърт в човешката душа, това не е любов. Знание, което внася смърт в човешката душа, което възгордява, това не е знание. И свобода, която прави човека своеволен, това не е свобода.

Е, добре. Сега, ако попитате всеки религиозен човек, той ще каже: „Истина е това, в което аз вярвам." Но истината трябва да задоволи всичките. Всички, които я разбират. И ако тя не може да задоволи всичките, тя не е истина. Силен огън е този, който може да разтопи всички твърди вещества.

Сега, да направя едно сравнение, за да разберете думите, които Христос е казал, и дълбокия смисъл, който е скрит в тия му думи: „Ако учениците Ми млъкнат, то камъните ще викнат, за да кажат истината."

Твърдата почва може да каже, че „в мен седите вие – аз съм твърда, аз ви държа." Но ако в тази твърда почва, на която живеем, нямаше никаква вода, какво щеше да ни ползува тя? Щеше да има само прах. Ако нямаше въздух, който да пренася тия пари от едно място на друго, тогава какво добро ще стане? Водата сама по себе си не може да се прояви, но и въздухът сам по себе си не може, ако нямаше светлината и топлината. Следователно фактор е светлината. Тогава, въздухът трябва да се подчинява на светлината. И водата трябва да се подчинява на твърдата почва. А законът върви така: Въздухът трябва да се подчинява на светлината, водата – на въздуха, а твърдата почва трябва да се подчинява на водата.

Да кажем, вие имате в себе си нещо твърдо и кораво. Туй, което се нарича „зло" у човека, това е твърдата почва. Значи твърдата почва трябва да се обработва. Грубият човек има нещо егоистично, алчно в себе си. Имаш милиони турени в банката, богат си, но в тебе има една алчност, искаш да

имаш още повече. Може да имаш 100 000 или 100 милиона, но душата ти пак не е задоволена. Искаш 500 милиона. За какво са ти? Богатството ти може да предизвика алчността на хиляди хора около тебе, които да ти станат врагове.

Питам: Какво е това благо, което може да ти създаде врагове? И какво може да ти създаде едно верую? Да кажем, ти вярваш в Бога. И за туй верую ти постоянно спориш с всички хора. Тъй, както една жена има един красив мъж, умен, много добър, почва да го пази като писано яйце. Тя не дава никоя друга жена да се приближи при него. И казва: „Този мъж е само за мене, мой е и на никоя друга." Ако ти имаш един Господ и почнеш само за себе си да Го държиш, какъв Господ е той? Тогава какво си разбрал?

При сегашното отношение хората за Любовта имат такива погрешни схващания, такива извъртания, че трябват хиляди години, за да се очистят. В чиста вода трябва да ги вари Господ, за да се очистят от онази проказа, която е проникнала вътре в тях. Човешката душа съвършено трябва да се очисти.

Питам: Ако вие обичате някого, какво може да получите от него? Майката обича детето си. Защо? Да кажем, тя обича дъщеря си или бащата, своя син. Майката храни своето дете – дъщеря или син. Вие казвате: „Така е отредил Господ." Какво разбирате под това „Господ е отредил"? Ами ако бащата обича сина си, а след туй синът не обича баща си, къде се крие противоречието? Или ако майката обича дъщеря си, а дъщерята не обича майка си, къде е противоречието? Ако вие имате едно впрегатно животно, един кон, например, и през целия живот сте го хранили и впрягали и той един ден си замине за другия свят, каква му е придобивката на този кон от вас? Всеки ден сте го впрягали, отивали сте на работа и като се върне от работа, давали сте му малко зобчица. „Колко съм го хранил" – казвате вие, но конят може да не е доволен. „Знаеш ли колко ми дължиш?" Срамота е за едно ядене да напомняш. Колко работа ти свърши? Вие най-първо ще кажете, че няма нищо по-благородно от майката. Тъй е. Приемам го. Няма нищо по-благородно от бащата. Вярно е това. Приемам това. Но ако децата на тази майка, въпреки че ги е родила, не мязат на нея? Какво е допринесъл бащата за своите деца, ако те не приличат на него, нямат неговото благородство?

Бог иска да ни направи като Себе Си. Той е благ. Но ние сме упорити хора, миене искаме и сме в постоянна борба с Божественото. И дотогава ще съществува тази борба, докато се решим да бъдем като Него. И тогава ще разберем живота. Ти не искаш да бъдеш като Господа. Ти най-първо не

искаш да мислиш правилно. Ти си ограничен в душата си, завистлив, нервен, тревожен, тревожиш се за малки работи. Недоволен си от слугите си, че те не сготвили хубаво, дрехите ти са неизпрани добре, обущата ти са неизчистени; жена ти ще кресне, после, юрганът ти не бил достатъчно мек. После, нямаш достатъчно пари, казваш: „С 1000 лева живее ли се? Дотегна ми на мен, че не съм като другите хора!" Какво са другите хора? Малкият глист дига много шум, казва: „Как оня глист е станал голям, и аз ще стана като него голям. Че как тъй да изоставам?" Питам: Каква е разликата между един голям глист и един малък глист? И единият чопли земята, и другият чопли земята. Само че единият малко я чопли, другият повече я чопли.

Ние приличаме на онзи дервишин в понятията за Бога. Един дервишин ходил на баня. На излизане от банята трябвало да плати само 20 турски лири. „Господи, или ми дай 20 пари да платя, или да се събори тази баня. Тя не е толкова хаирлия." Станала една гюрюлтия в банята, той едва излязъл навън. И казал: „Господ няма пари. Той предпочете да се събори банята, а не ми даде да си платя." И почнал да се моли. Един ходжа го чул и казал: „Ти искаш 20 пари от Господа да си платиш банята? Ето ти 20 пари."

Казано е, че „ние живеем и се движим в Бога". Има нещо у човека, което говори тъй тихо и тъй хубаво. Това са най-красивите моменти! Всеки от вас е имал такива моменти. Някоя отлична мисъл ти дойде, ти се успокоиш. Дойде едно светло желание, ти отлагаш. Отлагаш цял живот. И всичките ти нещастия произтичат все от тия отлагания.

Ще ви представя един малък пример. Един добър баща отглежда своите синове и дъщери, той задоволява всичките им нужди. Но този човек ходи и задоволява нуждите и на бедни и сиромаси. Той иска и тях да направи щастливи. Но неговите синове и дъщери се научават, че бащата раздава и на другите. И казват: „Всичко за нас трябва да оставиш. Бедните остави сами да носят своя товар." Питам: Това синове и дъщери ли са? Вие минавате покрай един беден човек, който нищо не ви казва. Молите се по 3 пъти на ден, говорите за Любовта. Този човек е нуждаещ се, и той се моли, но вие не влизате в неговото положение. Вие не сте имали онова разположение, на онзи баща, при когото се връща неговият блуден син и той прави в негова чест угощение. Какво има там? Весел е домът, ядат и пият. Големият син е недоволен и казва: „Този, който изяде и изпи всичко, за него сега се прави угощение, тук няма никаква правда." Мислите ли, че синът трябва да работи за баща си, за да добие неговото имане?

Кой е онзи господар, който дава мнасите си и отива да работи в далечно

царство? Добрия господар аз го наричам Божественото начало в нас, което е неразбрано от хората. Туй в нас, което се противи на Божественото. Има нещо в човека оставено, което не иска да се подчинява на Божественото. Раздайте мнасите – това са дарбите, които разните хора притежават. То е Божественото. Когато този господар се завръща, вика слугите си, на които е раздал сребро, за да види кой какво е припечелил в негово отсъствие. И тогава Христос дава едно обяснение. Явяват се двама, които много добре са постъпили. И показва как господарят ги възнаграждава. И после се явява онзи, последният, който казва: „Понеже зная, че ти си строг и жесток господар, аз скрих онова, което ми даде. И ето, вземи си своето!"

Сега, смятаме живота за разрешен, след като имаме за ядене, за пиене, за облекло, за къщи. И след като сме придобили и опитали всички блага, дойде старостта, дойде смъртта и туй, за което сме се грижили цял живот, виждаме, че е напразно. Заровят ни, оставят ни и нашите приятели в тази земя. Казвате, че се отива в другия свят, в онзи свят. Но кой от вас има опитността, че като го заровят в земята, отива в онзи свят? Не, нямате опитност. И онзи, умрелият, трябва да се събуди, за да ви каже отишъл ли е в онзи свят, или не. Всички, които са примирали, като се връщат, не знаят къде са били. Онзи свят е светът на съзнанието. Ти днес и 10 пъти можеш да идеш на онзи свят. Онзи свят е добрият свят. Онзи свят е светът на Любовта, светът на Знанието, светът на Свободата. А този свят е светът на всички неправди, които съществуват на Земята. Тъй както хората живеят с всички пороци, че като умрат, ще идат в онзи свят? Такъв свят не съществува. Ти и да влезеш в онзи свят, не можеш да живееш.

Питам: Кой създаде вълка и кой създаде овцата? Казват, че Господ създал вълка и овцата. Но казва се, че първоначално вълкът и овцата са пасли заедно трева. А кои са били причините, че вълкът е казал: „Не ми трябва на мене трева", хваща овцата и я опасва? И кои са причините за това? Вие сте двама братя в една къща. Докато баща ви е жив, донякъде има известна любов между двама ви. Но като умре баща ви, веднага синовете се скарват, не искат да се срещнат. Единият брат заграбва всичко и оставя другия си брат навънка. Питам: Де остана братството сега? Изпъкнало е човешкото. Единият брат иска да вземе всичко. И какво е спечелил от това?

Ето какво разбирам под думата „Божествено" или „да имаш Божественото в себе си": да бъдеш свободен от всички ограничения, които съществуват в живота. Това е Божественото. Някой ще ми разправя все за морал: ти трябва да живееш така, ти трябва да живееш иначе. Това не е Божественото. Аз разбирам Божествено това – да бъдеш свободен от всички ограничения! Не да правя всичко каквото искам, но всичко, което правя, да е добро.

Може някой път и като правя добро, да причиня зло на хората. Представете си, че вие сте един лаком човек. И дойдете при мене. Аз ви направя баница. И вместо да изядете едно парче, изяждате цялата баница, набъбне коремът ви, после се мъчите и казвате: „Откъде се пръкна това?“ Кой е виновен? Аз ли съм крив или вие сте криви?

Всички хора на Земята страдаме от преяждане, от лакомия. Господ ни е турил една баница, а ние цялата изяждаме. И после искаме да се поправи светът. Всичкото поправяне на света е в това, като ти дадат една баница, да не я изяждаш цялата. Отрежи едно малко парче и толкова. Друг пък ще ми казва как трябва да се поклоня на хората, как трябва да ги поздравя, как трябва да се облека, как трябва да си туря връзката, как трябва да поздравявам отвънка, как трябва да си турям обущата, как трябва да спазвам законите на живота. И после ще ме учат как трябва да обичам хората. Питам ви: Вие, като сте учили от толкова години как да се държите, аз бих желал да ми кажете как трябва да обичам хората. Представете си, че вие сте един баща, имате 4 синове и 4 дъщери. Аз дойда в дома ви. Как трябва да обичам дъщерите ви? И как трябва да обичам синовете ви? Ако съм една мома, горе-долу с дъщерите ви ще се спогодя, но какво ще правя със синовете ви? Ако вашите синове са влюбени в мене и искат да ме споделят? Четиримата синове искат да ме вземат. Ако аз съм една красива мома и всеки иска да ме вземе за себе си, а пък аз не обичам нито едного от тях? Тогава?

Сега, това е само за изяснение. Ти имаш в себе си едно желание: Това е една красива мома. Аз не искам да се женя за тебе, аз дойдох само на гости. Какво трябва да направиш с туй желание? Кажете ми, как трябва да постъпя с вашите синове, ако съм една млада мома? Какъв ще бъде вашият морал? Когато аз вляза в дома ви, ще произведа един смут, без да искам. Как да постъпя? Според моите правила аз ходя само в домове, дето има по една дъщеря и по един син. Дето има двама, не пристъпвам там. Ако аз съм мома, ще ходя в дом, дето има само една мома. При момите ще ходя. Ако съм момък, ще ходя в дом, дето има само момък. Въпросът е решен. Няма да има тогава никакъв смут.

Щом събереш две противоположности на едно място, непременно ще имаш един смут. Всичките тия противоречия у вас, които не можете да разрешите, са един израз на две противоположности. Външният живот не е нищо друго освен едно изяснение на вътрешния живот. Туй, което е във вас вътре, отвънка то е вече въплътено, то е реализирано.

Три неща трябва да спазвате, три идеи човек трябва да носи: една идея,

която му дава обилен живот, втора идея, която дава обилна светлина, и третата идея, която дава обилна свобода. С тези три неща да живее човек: идеята, която носи обилен живот; идеята, която внася обилна светлина и идеята, която носи обилната свобода в живота.

Обилен живот, обилна светлина и обилна свобода – в тях няма противоречия.

> Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, и проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на Живота! (Три пъти.)

35-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 20.V.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_05_20 Да се не смущава сърцето ви!
неделна беседа

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ!

„Отче наш“

„Грее Слънцето“

Ще прочета част от 9-а глава от Еклисиаст.

„Духът Божи“

Ще говоря върху първия стих от 14-а глава от Евангелието на Иоана.

„Да се не смущава сърцето ви.“ Това е едно много просто изречение, което много пъти са проповядвали. Да се не смущава сърцето ви. Кога? Когато няма нужда, защо трябва да се смущаваш? Не се смущавай, когато не си смутен. Защото, щом си смутен, няма какво да се смущаваш.

Сега аз искам да ви покажа светлата страна, защото всички вие, па и цялата съвременна култура, върви по линията на Сатурна. Така я наричам аз, защото те не вървят по линията на щастието, но по линията на нещастието. Всички хора подозират, че има да се случи някакво нещастие, те не очакват нещо добро. И действително, така става. Всички хора завършват зле, с изключение само на няколко души, които не са завършили зле. Всички хора на общо основание фалират. Хората са се наплашили. Никой не очаква нещо добро. Сега, като се проследи цялата философия и теория, през която е минал човешкият ум, ще видим какво се е постигнало. Но няма да се спирам върху тези теории.

Когато Бог е създал вола и стършела, стършелът бил недоволен от своя ръст, намирал, че е много малък, искал да стане по-голям. Но Бог му казал, понеже волът е по-голям, не може и двамата едновременно да бъдат големи. Единият от тях трябва да бъде малък, за да представят контрасти, противоположности един на друг. – „Затова пък на тебе ще дам едно жило, с което ще жилиш вола. И ако той започне да бяга, ще знаеш, че между тебе и него има известно съотношение и вие си мязате.“ И наистина, като излязъл от Божията ръка, стършелът отишъл при вола и го бутнал, ужилил го малко, но волът хукнал да бяга и толкова много се наплашил от стършела, че в ума си го представил като същество, 10 пъти по-голямо и от самия него. И като го запитали защо бяга толкова, той казал: „Опасно нещо е това!“ – „Какво ти опасно, то е малко животно.“ – „Не, страшна работа е, жили много.“

Та, сега това, което ви смущава в света, е вашият стършел, който ви

безпокои и от който всички бягате. Казват ви, че е малък, но вие не вярвате, вие си го представяте 10 пъти по-голям от вас. Казват ви, че е много малък, може да го турите в едно шишенце и да го гледате само.

Сега има много начини за разсъждение. Съвременното общество върви по един път на внушения и на самовнушение. Вземете вестниците, всички пишат: „Ние не вървим на добре, от ден на ден отиваме все по-на зле, няма да излезе нищо от нас“ и т.н. Дето и да се обърнете, ще чуете, че баби, майки, бащи, деца, все една и съща песен пеят. И след всичко това държат в ума си мисълта да се оправи светът. Че, как ще се оправи светът? Всички говорят, че лозето не е разкопано, но никой не го копае, все неразкопано остава. След това започват ново положение: „Да разкопаем лозето, да разкопаем нивите!“ Но пак не ги разкопават. Казват, че трябва да се разкопае, но пак остава неразкопано. И най-после дохождат до положителната страна: „Трябва да се разкопае лозето!“ Представете си, че вие боледувате и казвате: „Защо Господ ми даде тази болест?“ Така пита религиозният. А ученият казва: „Защо природата е допуснала болестта?“ Невежият пък ще каже в този случай: „Късметът ми е такъв.“ Казвате: „В какво седи болестта?“ Болестта седи в една много малка причина. Една много малка причина може да създаде големи нещастия.

За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример. В реката Нил има едни малки жабчета, които плуват във водата. Крокодилите, като плуват също из водата, гълтат разни жертви и като им попадне в устата една от тези малки жабички, казват: „Много малка си ти, но хайде, и тебе ще погълна.“ Като го глътне, крокодилът казва: „Като тебе такива със стотици съм гълтал.“ И като влезе в устата му, жабчето напъне крачето си и цяло влезе в корема на крокодила. Тук то започва малко по малко да чопли в корема на крокодила, докато си пробие дупка да излезе. Крокодилът започва да се мята от една на друга страна, докато най-после се обърне на гърба си, коремът му се напълни с вода и той свършва. Какво придоби от това малко жабче? Защо му трябваше то?

Също така и хората имат такива неестествени желания в своя живот. Поревне се някому да стане богат човек. Богатството за някои хора е голямо благословение, но за някои хора то е също такова малко жабче, което прояжда корема на човека и го изпраща на онзи свят. Здравето е едно благословение за онзи, който разбира. Но за онзи, който не разбира, то е една такава костена жаба.

Кои хора вършат престъпления в света: болните или здравите? Кой болен досега е убил един човек? Обаче здравият ще вземе един нож, този ще мушне, онзи ще мушне. И затова, когато хората казват, че трябва да бъдем

здрави, аз добавям: „Здрави, но разумни!“ Но и болният, който не разбира своята болест, също така ще дойде до отчаяние. Някой път и болните се опитват да се самоубият, но те не разбират, че болестите, страданията, които имат, са най-малкото зло за тях. Те мислят, че като се убият, ще се избавят от страданията. Но не знаят, че ще влязат в един свят забравен, свят на пълна забрава. Като влезеш в този свят, ще видиш, че никой не те помни, никой не те познава, като че всички хора там са те забравили. То е все едно че си паднал в една яма: ти мислиш, чувстваш, но никой не си спомня за тебе, всички са те забравили. Ако си в един затвор, все пак ще дойде надзирателят, но в този забравен свят никой няма да си спомни за тебе. Казвам: Не желайте да влезете в този забравен свят и после да казвате, че всички хора са ви забравили. Най-голямото нещастие на хората е, когато влязат в този забравен свят.

Христос казва: „Да се не смущава сърцето ви.“ Той говори от Своя опитност. И съвременните хора, за да покажат, че са културни, те отричат истината. Три неща има, които хората никога не трябва да отричат. Те не трябва да отричат любовта, която носи живот; те не трябва да отричат мъдростта, която носи светлината; и най-после те не трябва да отричат истината, която носи свободата. Тези 3 максими са необходими на хората, за да могат да прогресират. Всичко друго можете да отричате, но тези 3 максими не трябва никога да отричате, защото всичко друго е резултат на тия 3 неща. Ако ги отречете, вие ще влезете в света на забравеното.

Сега искам да ви говоря върху въпроса защо именно се смущавате. Вие се смущавате от мисли, които не са ваши. Вие се смущавате от чувства и желания, които не са ваши. Вие се смущавате от деяния, които също така не са ваши. Бог е направил света, а пък вие се смущавате какво ще стане със Земята, която от хиляди години насам съществува. Нашите учени разискват върху въпроса от колко хиляди години съществува Земята и след колко хиляди години Слънцето ще загасне. Какво разбират те от въпроса кога и как Слънцето ще загасне? Наистина, ако Слънцето е направено като свещ, от подобно вещество, тогава може да се направи едно математическо изчисление след колко години ще изгасне това Слънце. Ако една свещ от 250 грама може да гори 10 часа, тогава може да направим едно съотношение между Слънцето и тази свещ. Оттам, като вземем в сметка масата на Слънцето, ще можем да направим изчисление колко още милиарди години ще гори Слънцето, докато най-после един ден изгасне. Но първо трябва да докажем, че Слънцето гори по същия начин, както и веществото на свещта. А после трябва да докажем, че това Слънце има и фитил. Ако приемем, че Слънцето има фитил, тогава можем да направим един паралел между свещта и Слънцето. Но и досега още научно не може да се докаже отде произтича енергията на Слънцето. Че всичката енергия

произтича от Слънцето, така е; но че тази енергия [е] от самото Слънце или от другаде някъде, това е един спорен научен въпрос. Онези, които не знаят това нещо, казват, че Слънцето е едно горящо тяло. Когато туряте дърва на вашето огнище, горещината на тия дърва в самите тях ли се намира? Има нещо, което влиза в дървата отпосле. Първо трябва да запалите тези дърва и отпосле да дойде огънят. Тези сухи дърва горят на огъня, но огънят трябва да дойде отвън. Същото може да се каже и за Слънцето: горивната материя е в него, но енергията, която се развива при горението, иде отвън някъде. Така разсъждават някои от учените хора. И човек всякога трябва да бъде на страната на истината.

Сега питам: По какво се отличава един красив от един грозен човек? Красивият човек носи щастието със себе си, а грозният носи нещастието със себе си. Общото положение е такова, но има и изключения. Също така и умният човек носи щастието със себе си, а глупавият носи нещастието със себе си. Следователно, ако умният влезе в дома ти, той ще ти донесе щастието; ако глупавият влезе в дома ти, той ще ти донесе нещастието. Ако красивият влезе в дома ти, той ще ти донесе щастието; ако грозният влезе в дома ти, той ще ти донесе нещастието. Ако добрият влезе в дома ти, той ще ти донесе щастието; ако злият влезе в дома ти, той ще ти донесе нещастието. Казвате: „Защо е така?“ Да оставим сега въпроса защо е така. Така са, нищо повече. Ако огънят влезе в къщата ти, ще изгори всичко. Ама трябва ли огънят да влиза в къщата ти?

Сега да оставим този въпрос. Вярно е, че огън, който може да изгори къщата ти, не трябва да влиза в нея. За мене злото седи в това, че този огън не трябва да влиза в къщата ми. Но питам: Това зло трябва ли да изчезне от света? Кажете ми! Злото в света, това е неразбраното добро. Друго определение за злото няма. Аз говоря за относителното зло. Относителното зло е неразбраното добро. Ако го разберете, това зло ще се превърне в добро. Има едно относително [зло] в света, което като познаеш, се превръща в добро. Има и едно относително добро в света, което, като го познаеш, се превръща в зло. Следователно, като влезеш в тази област, трябва да познаеш злото, за да се превърне в добро. А не се стреми да познаеш доброто, за да не се превърне в зло. Ако пък човъркаш и двете, ще измениш полюсите им и тогава доброто ще се превърне в зло, а злото – в добро, и в края на краищата нищо не си придобил. И затова именно, като познаеш злото, че е добро, не трябва да човъркаш доброто дали е добро. Ако го познаеш, ще се превърне на зло.

Сега вие се спирате върху философията: защо трябва да бъде така? Защото другояче не може да бъде. Защо е малко? Защото не е голямо. Защо е голямо? Защото не може да бъде малко. Голямото и малкото са два

полюса, между които вие вървите. За да разбереш нещата, трябва да туриш на едната страна малкото, а на другата – голямото. А между тези две величини ще се движат вашите разсъждения. Те трябва да бъдат опорни точки. Понеже сега ние вървим по закона на най-малкото, тогава дребните хора не могат да бъдат щастливи. От такива дребни хора какво можеш да придобиеш? Нищо не можеш да придобиеш.

Следователно човек за човека не може да бъде цел. За мене цел може да бъде това, което може да придаде нещо за моето развитие. В какво седи развитието? Сега ние вървим по еволюцията на формата. Да се увеличава формата, това още не е еволюция. Казваме: „Да израсте човек." В израстването на формата, например, има ли еволюция? Слонът, например, е по-голям от човека. Онези, предипотопните животни, които са били по-големи от човека, по-умни ли са от него? Какво си постигнал с голямата форма? Сегашните хора казват: „Да имаме една грамадна форма!" Питам: Какво ще те ползува тази грамадна форма?

Казвам: В човека преди всичко трябва да има идеи. Той трябва да има една идея да бъде богат. Тъй казват съвременните хора. И аз съм съгласен. Питам: Ако в дадения случай ти си богат човек, какво ще направиш със своето богатство? Ти трябва да познаеш дали това богатство е на място. Дали ти си за него или то е за тебе? Ако ти си бил беден и станеш богат и при това положение всичките ти болести те напущат, всичките нещастия изчезват, това богатство е на мястото си. Обаче, ако болестите не те напущат и ако нещастията те следват, туй богатство не е на мястото си. И тогава, ако се разболееш, ще имаш много добри лекари, които ще се навъртат около тебе, но не заради тебе самия, а за богатството ти. Те ще ти казват много сладки думи, но тези думи няма да бъдат заради тебе, но за богатството ти. Те ще ти кажат: „Ти си благороден, ти си такъв, онакъв…", а зад гърба ти ще говорят, че си голям изедник.

Философията, която се проповядва в света, тя е следующата: Може ли волът, който си мисли, че е милиардер, да стане милиардер? Може ли един кон, който си мисли, че е банкер, да стане банкер? Никога. Смешни са хората, когато искат да станат богати! Ако те вървят по пътя на вола, никога милиардери не могат да станат. Ако те вървят по пътя на коня, никога банкери не могат да станат. Ако вървят по пътя на впрегателните добитъци, никога милионери не могат да станат.

Сега ние се обиждаме и казваме: „Не сме животни." Не сме животни, но ядем като тях; не сме животни, но пием вода като тях; не сме животни, но дишаме като тях; не сме животни, но спим като тях; не сме животни, но ритаме като тях, бодем като тях и т.н. Питам: Кое е съществено, което ни

отличава от животните? Трябва да има съществено различие. Съгласен съм, че има голямо различие между човека и животното. Но коя е съществената черта? Даже и аз, като казвам, че сме животни, то не е за извинение. Според мене яденето е благо в природата; дишането е едно голямо благо в природата. Че понякога едно животно рита – казвам: Това е голямо изкуство. Колко хиляди години то е изучавало изкуството да рита? Знаете ли колко хиляди години е употребил конят, за да придобие изкуството да рита? Знаете ли колко хиляди години е употребил волът, докато създаде рогата си? Знаете ли колко хиляди години е употребило кучето, докато създаде зъбите си, с които хапе? Знаете ли колко хиляди години е употребила змията, за да направи тялото си тъй гъвкаво, да се увива около жертвата си? Това са изкуства, това са постижения.

Ние живеем в неща, които са изостанали от минали култури. Ние говорим за една култура, за една религия, ние говорим за Бога, но всичко това са неща далеч от нас, които тепърва трябва да постигнем. Учените и религиозните хора още живеят в миналото. Те имат добри стремежи, но преплетен е животът им.

Питам сега: Какво трябва да правим? Ще правим същото, каквото растенията правят. Щом посееш едно растение, то започва да изважда из земята ценното, с което да се развива, да дава своите плодове и да ги предлага на хората. И ако ни са любими растенията, те ни са любими по единствената причина за онази разумност, чрез която те изработват плодовете си и ни дават същественото. Ако не ни дават същественото, нямаше да ги любим. Не само това, но те са ценни за нас и по други причини. Те пречистват въздуха. А и в друго отношение те ни правят голяма услуга: те възпитават най-свирепите животни, като ги укротяват, правят ги по-снизходителни. Ако тези растения ги нямаше, големи нещастия щяха да съществуват в живота ни. Ако хората така не разбираха растителното царство, те не можеха да разбират и живота.

Вие може да направите един опит. Много пъти съм влизал в семейства, дето мъжът и жената не могат да живеят добре, нещастни са. И мъжът и жената са добри хора, но са еднообразни, и двамата са батерии, напълнени с голяма сила. И жената е идейна, и мъжът е идеен, но не могат да живеят. На жената, която казва, че не обича мъжа си, казвам да си купи едно карамфилче. Като поглежда този карамфил, той ще ѝ каже нещо, което тя по никой начин не трябва да каже на мъжа си. Сега и на вас ще кажа, но и вие няма да го кажете на другите, а още повече на вашия мъж. Понеже аз имам доверие на вас, ще го кажа, но няма да го съобщавате на външните хора. Тази жена ми казва: „Ама, да не се шегувате с мене?“ Ти ще опиташ тази работа. Ако направиш това, което ти казвам, и то принесе някаква

полза, тогава трябва да вярваш в него. Иначе може да го вземеш за шега. Ще вземеш този карамфил, ще го милваш, ще го целуваш по 3 пъти на ден и ще му кажеш: „Моля ти се, кажи на моя мъж да бъде като тебе.“ Като го помилваш, гледай дали същото цвете ще повика мъжа ти. Ако след като си го помилвала и мъжът ти отиде при него, ще знаеш, че законът е вече проработил. Запиши си това. След туй на обеда пак върви при карамфила, помилвай го и му кажи: „Много е добър моят мъж, но кажи му да бъде като тебе.“ И вечер направи същия опит. След един месец ела да ми кажеш своята опитност. Мъжът ще подобри отношенията си. Така мъжът ще заприлича на този карамфил. Чрез карамфила вие ще внесете в мъжа си един нов елемент, който ще започне да трансформира неговата енергия. И когато този елемент проникне в мъжа, той ще започне да седи около жена си, да се разбира с нея. Ти не обичаш мъжа си, понеже нямаш нито един карамфил. Затова именно Господ е създал карамфила. Така ще направите опит. Ако не искате с карамфил, направете опит с роза или с една теменужка. Има хиляди цветя, с които като правите същия опит, все ще се домогнете до една магия, с която да си влияете един на друг.

Сега това може да ви се вижда, че е лековерие. Ако е за лековерие, нима лекарствата, които употребявате против треска или против други някакви болести, не се основават пак на лековерието? Аз съм правил ред опити да дам хинин на хората мислено и те се лекуват. Казвам им: „Без пари можете да се лекувате.“ – „Как така?“ Казвам им: „Има един закон, който ако изпълните, без пари можете да се лекувате.“ – „Как така, вече 3–4 месеца страдам от треска.“ – „Ето как. Представи си, че отиваш на аптеката и взимаш 30 грама хинин, който ще разделиш на 3 части. После ще си представиш, че взимаш мислено сутрин 10 грама, на обед 10 грама и вечер 10 грама.“ След 2 седмици срещам този човек и той ми казва: „Хининът проработи!“ Може да се случи някой път изключение в закона. Обаче направете опита.

Вземете хомеопатията например. И тя се препоръчва в медицината. В съвременната медицина има два метода за лекуване: хомеопатия и алопатия, които коренно се различават една от друга. Алопатията поддържа, че на хората трябва да се дават най-силни дози. Хомеопатията препоръчва да се дават най-слаби дози. Например, 30 грама хинин го разтварят в 100 грама вода. От този разтвор взимат друга една капка и я поставят в други 100 грама. В 30 шишета от по 100 грама вода взимат последователно по една капка от разтвора в предидущото шише и го поставят в последващото, докато стигнат до 30-ото шише. И когато човек се лекува, ще вземе една капка от последното шише. От такъв разреден разтвор той ще се лекува. „Нерде Шам, нерде Багдад.“ (тур. поговорка: означава приблизително „откъде накъде?“, „хайде бе!“, изразява

съмнение.)Такава хомеопатическа аптека, всичката може да я нагълтате. Обаче не е така с алопатията. Ако някой се опита да нагълта една такава аптека, той ще плати с живота си.

Един монах се лекувал с едно лекарство от тази аптека, но то било силно отровно. Лекарят му казал да взима на ден по 3 капки. Монахът мислил и най-после решил: „Вместо всеки ден да взимам по 3 капки, ще ги изпия наведнъж, че по-скоро да оздравея." Като ги изпил, оздравял съвсем. Отишъл. Не, при този метод трябва да се взимат слаби дози. Не бързайте изведнъж да ви се махнат всичките болки и страдания. Ако при сегашните условия се махнат всичките страдания и болки, хората щяха да изпаднат в едно състояние много по-лошо, отколкото сегашното.

Сега се връщаме към целесъобразността на природата. В природата зло абсолютно не съществува. Злото е нещо относително. Относително зло е това, от което хората страдат. Ако човек върви по закона на Божествената любов, всичкото зло, като го познаеш, ще го превърне за твое добро, ти ще спечелиш. Злото в света е една сила, която допринася нещо на хората. Другояче, ако не беше така, и природата никога не би допуснала злото в света. Крайната цел на злото всички ще опитат. Казвате: „Това е само едно предположение." Не, това е един резултат, който бъдещето ще покаже.

Христос казва на едно място: „Не се противи на злото!" Какво значи това? Не считай, че злото е зло; не му се противи, но го остави, нека си върши то своята работа. И то, като човека, си върши своята работа. Да допуснем, че ти имаш баща, който нищо не ти е оставил, а всичко е дал на брата ти. Ти намразваш баща си. Питам: Какво ще спечелиш от това? Ти не знаеш каква е целта на баща ти. Представи си, че той няма никакво разположение към тебе. Но ако го намразиш, какво ще спечелиш с твоята омраза? Син, който мрази баща си, умира по-рано от него. Сега второто положение: освен че баща ти нищо не ти е дал, но докато разбереш защо и за какво е направил това и не желаеш да изправиш работата, смъртта ще дойде. Следователно предпочитай да живееш, отколкото да имаш богатство, което баща ти ще даде. Баща ти е умен човек.

Сега ще изясня мисълта си с друг един пример. Представете си, че същият баща има една хубава, красива дъщеря, която обича. Един ден дъщерята се увлича в един млад момък и казва на баща си, че иска да се ожени. – „Нямам нищо против това, но според мене ти не можеш да живееш с този момък." – „Ама аз искам да се оженя за него." – „Можеш да се ожениш." – „Ще ни даваш ли пари да живеем?" – „Не, аз ще ти дам прикя, ще ти дам каквото ти е нужно, но като се ожените, нищо няма да ви дам. Двамата ще работите и каквото спечелите, с него ще живеете." Момата се оженва. Но

след 3–4 месеца мъжът ѝ казва: „Да отидеш при баща ти, да ти даде една сума да живеем.“ Бащата казва: „Повече нищо не давам!“ Възлюбленият ѝ казва: „Ако не вземеш пари от баща си, ти с мене не можеш да живееш.“ Такъв възлюблен, който може само с пари да живее с възлюблената си, но без пари не може. Бащата казва: „При мене можеш да живееш и без пари. Но ако се върнеш при него, и пет пари не давам.“ При кого трябва да живее?

Хората, които са дошли на Земята, имат си и възлюблени. Земята е възлюбленият, при когото ние живеем, и той ни праща все горе, при Баща ни, да се молим за пари. Но този Баща не дава. Той казва: „Ще работиш, ще ореш и ще копаеш!“ Казвате: „Че Господ е богат, че Баща ми има много пари!“ Богат е, но не дава. Ще опъваш каиша, ще ореш. И най-после баща ти ще каже: „Той не е за тебе.“

Да се не смущава сърцето ти. Кога? Когато твоят възлюблен не иска да живее с тебе, понеже пари иска. „Какво трябва да правя?“ Напусни твоя възлюблен. Ако може без пари да живее с тебе, добре е. Ако не иска, кажи му: „Хайде да работим двама заедно.“ Каже ли обаче, че ако баща ти не ти даде пари, не можеш да живееш при него, напусни го! Това са максими. Разумно трябва да разбираме живота, за да имаме ясна представа за онзи принцип Божествен, който работи в света. Вие се намирате сега в едно вечно противоречие. Много пъти са ми задавали какви ли не въпроси, много от които са много ясни, но не съм отговарял на някои. Събеседникът ми, като не разбира някой въпрос, пита ме дали аз го разбирам. Всеки човек, който иска обяснение на въпроси от мене, той сам не разбира въпросите. Когато схвана, че някой човек няма да ме разбере и няма да му бъда полезен, аз не му обяснявам нищо.

И сега, като срещам тази жена, казвам ѝ: Има и друг начин. Вместо с карамфилчето да се занимаваш, иди при баща си и остани при него. Но методът с карамфилчето е много по-икономичен, с по-малко разноски. Същевременно мога да ѝ кажа да отиде при баща си, да поиска 5000 лева с условие капиталът да не може да се изтегли, а само лихвите. Тогава твоят възлюблен, като мисли само за лихвите, ще може да живее с тебе. Това е метод, подобен на карамфилчето. Лихвите ще бъдат целувките на карамфилчето. И тогава мъжът ти ще те помилва, ще ти каже, че си много хубава, ще ти говори сладко, но докато карамфилчето е в банката. Докато вашият цвят, лихвите, излизат навънка, ще има целувки. Извадите ли карамфилчето из саксията, всичко ще се обърне с главата надолу. И тогава някой казва: „Дай ми сърцето си!“ Момъкът дойде при момата и иска сърцето ѝ. По-после пък момата иска сърцето от момъка. Няма по-глупава мома от тази, която дава сърцето си на момъка. И няма по-глупав момък

от този, който дава сърцето си на момата. Да обичаш момата е едно нещо, а да дадеш сърцето си на нея, то е глупаво. Да обичаш, това е човешко, това е благородно. А да дадеш сърцето си на човека, това е глупаво. Само едно изключение в света съществува. Той е Бог. Дръжте сърцето си за себе си. Мома и момък, господар и слуга, учител и ученик, който и да е, дръжте сърцето си за себе си, никому не го давайте. В който момент заложите сърцето си, всичките нещастия ще тръгнат подир вас. Защо страдате? Защото сте дали сърцето си някъде.

Сега това не говоря на вас. Ще ме извините, може вие да не страдате, може вие да сте от щастливите. Казвам обаче: „Нещастието в света [се] дължи на това, че хората са дали сърцето си някъде." От какво страдат богатите? Изгубили са богатството си. От какво страдат учените? Изгубили са ума си. От какво страдат здравите? Изгубили са здравето си. Човек, който изгубва сърцето си, той изгубва много нещо, той е изгубил много нещо. Това са изворите на живота. И какво взима този извор от тебе? Ти си в зависимост от другите. Докато твоето сърце тупти в теб, докато твоята воля работи, докато ти мислиш, чувствуваш правилно, сърцето ти е в тебе. Щом умът ти престане да мисли, щом сърцето ти престане да чувствува, щом волята ти престане да действува, сърцето ти е отишло някъде. И докато вие се намирате в затруднение, то, ако искате, ме послушайте. Колкото и да сте нещастни, обърнете се мислено в душата си и си кажете: „Господи, помогни ми да си взема сърцето, да се върне сърцето ми на място! Сега аз ще го пазя като светиня в себе си. Помогни ми да се върне моето сърце!" Нищо повече.

Когато някои хора обичат, те страдат. Аз зная от какво произтичат страданията и затова казвам: Не давайте сърцето си никому! Христос казва на едно място: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема." Той я залага, но за да я вземе пак. И ако ти можеш да положиш сърцето си и да го вземеш, ти си силен човек. Но ако оставиш сърцето си някъде, други да разполагат с него, ти си поставен на един кръстопът и хората ще правят различни опити с твоето сърце. И сега в душата ви никога да не се поражда желание да обсебите сърцето на един човек. За един светия, за един гений е престъпление да обсеби сърцето на един човек. Когато ние дадем сърцето си на Бога, Той го връща с всичките му придобивки. В Бога има нещо благородно и възвишено. Когато дадеш сърцето си на Бога, ти ще се повдигнеш. Но когато го дадеш на хората, ти ще се унижиш. Когато човек се унижава, той е вложил сърцето си там, дето не трябва.

Казва Христос: „Да се не смущава сърцето ти!" „Вярвайте в Мене, вярвайте в Бога!" В какво трябва да вярва човек? В обилния живот, в обилното

знание, в обилната светлина, в обилната истина, в обилната любов, в обилната мъдрост, в обилната сила. Това е мощното в света. Друго спасение няма. Това е пътят, по който човек може да се избави. Другите неща водят човека към преходни състояния. По този начин ние можем да се изложим и да имаме опитността, която имал козелът от баснята „Козел и лисица“.

Един козел, като напуснал стадото си, отишъл да прави своите научни изследвания и минал покрай един ров, в който видял една лисица. – „Какво правиш тук?“ – „Видях, че вън е много студено и влязох тук.“ – „Мога ли и аз да вляза?“ – „Можеш.“ Едва влязъл и лисицата – хоп, скочила на гърба му и казала: „Довиждане!“ Козелът останал вътре да се занимава с научни изследвания, да провери доколко е хладно.

Та, и ние, ако слушаме съветите на лисицата, ще влезем в онзи трап на живота, на заблужденията, на неправдите. Неправдата в света е неразбирането на онези истински интереси, които човек има. За всеки едного природата е определила едно бъдеще. Когато човек прави престъпления, това показва, че той е загубил правилната посока на своето развитие и се лишава от едно благо, което природата му е определила. Ние имаме един такъв случай с един наш познат. Баща му оставил едно наследство от 600–700 декара. Те били няколко деца. Чичо му останал настойник. Бащата умира и оставя така имота си. Той като вървял по пътя на правото, направил една много малка погрешка. Законът го хваща, завежда се дело и за тази погрешка го турят в затвора на една година затвор и 3 години лишаване от граждански права, а службата си изгубил за 10 години. Значи, за една малка погрешка на Земята законът го хваща. Питам: Защо му е бил този фалшив документ? Природата е още по-взискателна: като те хване, за една малка погрешка те туря в затвора не за една година, а за 10 години и лишение от граждански права. Какво ще добиеш, като подправиш този документ?

И всички тези противоречия, които идват в живота ни, се дължат на това, че ние не сме дошли до една положителна наука. Че пътят, по който сега вървим с всичките наши разбирания, не може щастие да ни донесе. И тогава остава само един път – Божественият. Хората търсят Бога отвънка. Аз не доказвам съществуването на Бога отвънка; считам, че това е предмет за другите.

Мъчно е да се докаже, че Бог съществува отвънка. Вътрешно ти можеш да провериш, че има Бог. Ето, казано е в Писанието: „Потърсете Ме в ден скръбен и ще ви помогна.“ Мога да ви приведа много примери. Ти се намираш в трудно положение и търсиш помощ от хората. Първо иди при

Източника и след това отвътре ще ти се съобщи кои са онези хора, които в дадения случай могат да ти помогнат. Само онзи може да ти помогне, който те обича. Спасението не може да дойде по друг път, освен по пътя на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Божественото седи в следното: когато си най-развълнуван, в тебе ще дойде една Божествена мисъл и Бог ще ти проговори. Тогава всичко у тебе утихва и ти се решаваш да измениш живота си. Това е Божественото начало. Но понеже човек е свободен, той пак се усъмнява и казва: може ли това малкото нещо, което ви проговори, да е Бог? Не, всеки човек, който мисли така, той е един невежа.

Невежите хора и досега се чудят как е възможно едно такова малко Слънце да отоплява такъв голям свят. Учените хора са дошли до заключение, че Слънцето не е малко, но така изглежда. Но простите хора се чудят и казват: „Как е възможно такава голяма Земя да се отоплява и осветлява от това малко Слънце?“ Грамадна сила се крие в него! Да, Божия работа е това. Това, малкото нещо, което всеки ден го чувстваш, е грамадно Слънце, което е хиляди и милиони пъти по-голямо от цялата Земя. И някой, който не вярва в Бога, вярва в Слънцето. Казвам: Ти, който съзнаваш, и ти си излязъл от Бога, и ти си част от Него. Невъзможно е да отричате Бога. Ти Бога можеш да отречеш, но себе си можеш ли да отречеш? Та, ти си една малка частица от това цяло. Следователно ти можеш да отречеш Бога в Неговата целокупност, но ти, малкият човек, не можеш да отречеш Бога в себе си. Ти си прикован към Бога. Един ден ти умираш, но държиш в ума си идеята, че хората след тебе ще живеят. Пак вярваш. „Че, кои са безверниците?“ Няма безверници. Това, че някой не вярва в предположения…

„Да се не смущава сърцето ви.“ Сега, откъде иде заблуждението? В България първите, които управляваха и тези, които сега са на власт, трябва да знаят, че всяка власт от Бога е дадена. И онези, които ще управляват, те са малкото карамфилче и вие трябва да го поливате, да се грижите за него и да кажете: „Дано изпълните Волята Божия, тъй както е казал Господ!“ Всички ще се молят управляващите да извършат волята Божия, тъй, както е казал Господ. Всички ще се молят управляващите да извършат Волята Божия тъй, както Господ ги е пратил на Земята. Те са дошли в България отгоре. Вие ще кажете: „Това са министри от Земята.“ Не, министрите са псевдоними на онези 7 души, които са дошли отгоре да управляват.

Вие ще кажете: „И тези като онези, кой знае какво ще направят?“ Тогава кой ще оправи света, я ми кажете? Всяка разумна власт е от Бога дадена. И ако тази власт не е разумна, тя не е от Бога. И по някой път причините за нещастия, неуспехи, се дължат на управниците, а също така и на народа. Какъвто е народът, такива са и неговите управници. Не са криви само

управниците. Народът трябва да измени своето поведение. Народът трябва да вярва в тях. Народът в нищо не трябва да се колебае. Според мене народът не трябва да бъде маса. Под думата „народ“ аз разбирам съзнателното, а не масата. Туй възвишеното, благородното, това, което мисли, което чувствува, това, което действува, това е народът. Кой беше бащата на еврейския народ? Авраам. Кой е праотецът на българите? Българите не го знаят. Българите нямат един Авраам, който ги е създал. Дръжте се за първия Авраам. Ще кажете, че Бог е нашият Баща. Щом е тъй, щом вярвате в това, и аз се радвам. Понеже и вие се радвате и мислите, че Бог е вашият Баща!

Питам: Ако Бог е ваш Баща, какво има да се смущавате? Той е направил цялата вселена, Той е създал Слънцето, Луната, звездите, Той всичко е наредил. Някой път вие сте паднали духом, смущавате се и казвате: „Как ще стане тази работа?“ Тогава казвам: Щом се смущавате, отношенията с баща ви са малко нарушени. Ако аз любя баща си, между баща ми и мене не може да се яви никакво нарушение. Неговото сърце всякога ще бъде за мене отворено. Понякога земният баща е егоист, но и земният син е егоист. Значи, егоизмът е влязъл в този дом. На егоизма трябва да се даде подобаващо място. Човек, който от сутрин до вечер мисли само за себе си, той нищо не може да постигне. Мислете за Баща си и бъдете полезни за всички. Като не можете да постигнете нещо, мислете и за себе си, но гледайте да бъдете полезни и на вашите ближни, да изпълните волята Божия, да имате една светла и хубава идея. И когато видите един сиромах, трябва да знаете всъщност сиромах ли е той. Бръкне в джоба си, има пари. Пак бръкне, пак извади пари. И 20 пъти да бръкне, все има пари. Всички тези земни извори са все такива сиромаси хора, от които постоянно извира. Това е сиромахът, който има богата душа, който има богат ум, богато сърце. Всъщност това е богатият човек.

„Да се не смущава сърцето ви.“ „Вярвайте в Бога, вярвайте и в Мене.“ „В дома на Баща ви има много жилища.“ Цялото небе за вас е създадено, но няма какво да се безпокоите. Мислете добре за всички. Нека всички пожелаем на управляващите, които сега са дошли в България, да извършат волята Божия. Тогава ще бъде радост на всички.

Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

33-та неделна беседа, държана от Учителя
на 20.V.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_05_23 Пред шестата врата
лекция на Общия окултен клас

ПРЕД ШЕСТАТА ВРАТА

Сряда, 5 часа сутринта
(Времето топло и тихо.
Небето тук-таме прошарено с облаци.)
Отче наш
Размишление

Прочете се 3-тата глава от Посланието към Ефесяните от третия стих до края. За размишление вземете 17, 18 и 19 стих.

Има второстепенни неща в света, които отвличат вниманието на хората. Когато човек измръзне зимно време престава да мисли за много работи. Вниманието му е съсредоточено само върху ръцете, върху тези удове, които са изгубили своята топлина. Аз наричам измръзване, изстиване положението, когато нямате да ядете или да пиете или когато нямате пари. Това е измръзвание. Вие сте имали дреха и ви е топло. Вие живеете зимно време, вземат ви дрехата и вие започвате да се свивате. Казвате: „Няма да я бъде тази работа." При дадени условия това е верно. Като дойде пролетта, това, което зимно време ви притеснява, се изменя. През лятото условията се подобряват още повече, додето дойде другата зима и тогава наново изпъква пак този въпрос. Тогава се повдига въпроса: „Какво трябва да се прави?" – Какво трябва да прави болният? Най-първо трябва да диша. Трябва да бъде в постоянна връзка с процеса на дишането, за да дойде здравето в него. После, той трябва да се храни и най-после той трябва да мисли.

Вий сте дошли до една фаза, дето правилно трябва да мислите. Вие по някой път си представяте, че мислите, а пък вие чувствувате. Безпокоиш се, имаш недоволство. Това не е мисъл. То подбужда към мисъл. Или сте неразположен. Това не е мисъл. И неразположението подбужда към мисъл. Или имате съмнение. И това не е мисъл. Или имате някакво недоволство. И това не е мисъл. Или вяра имате – и това не е мисъл. Някой път, вие сравнявате вашите възгледи с други, за да видите кой възглед е прав. Това още не е мисъл. Сравнявате два предмета отвън. Когато се дойде до чистата мисъл, тя освобождава човек от всичките противоречия. Тя е над противоречията. Ти си господар, капитан, който караш парахода дето искаш, а пък в първия случай, когато нямаш тая, чистата мисъл, ти приличаш на един плувец, който се държи за една малка отломка и не знае дали ще излезе на брега или не, върви на произвол. Вие трябва да се

освободите от този произвол. Някой от вас сте на по-голяма отломка, някой на по-малка, но не сте господари на положението. Вие сега мислите, че сте господар на своята съдба. Вие сте на една малка отломка. Казвате: „Каквото Господ даде." Но върху тази мисъл: „Както Господ даде", вие не мислите. Вие мислите: „Като го даде Господ изобилно." Но утре, ако не даде Господ изобилно, вие се усъмните и вярата ви поотслабне. Утре, като поотслабне здравето ви, пак ще изгубите вярата си. Сега на какво се дължи това? Кои са причините?

Казвам, трябва да дойде до чистата мисъл. А пък, както казал Апостол Павел в стиховете, дадени за размишление от 17 до 19 стих, вие не можете да дойдете до чистата мисъл, докато не любите. Там е казано, че любовта Христова превъзхожда всяко знание. Това, което ние знаем, то в дадения случай не може да ни помогне. Например, един професор, който е свършил четири факултета по едно време той заболява. Какво го ползува всичкото знание! Ако следва право той знае всички закони. Ако е естественик, знае всички животни, ако е следвал астрономия, знае много работи по астрономия, но какво го ползува това? И вика един лекар и от него чака помощ. И докторът му предписва, казва му като на малко дете, на този, който всичко знае: „Ето един цяр ще вземеш по три капки сутрин, на обед и вечер."

Питам, това естествено положение ли е? Ще дишаш естествено, ще задържаш въздуха 30 секунди, след това ще поемеш вдишка в себе си. Пак ще задържиш 30 секунди и после пак ще издишаш навън. Какво ще ви ползува този лек, който ви давам чрез вдишване? Той може да ви ползува само като мислите, ако имате чистата мисъл. Вие не се спирате върху обстоятелството, че ние живеем в няколко свята. Има едно втичане. Например, обичаш един човек и мислиш върху него. Но един ден затвори се вратата, нещо хлопне някъде. Мене ми разправяше един български съдия. Беше се заинтересовал с окултната наука. Той ми казваше: „Усещам на главата си нещо отворено и разбирам хубаво работите. Отгоре ми иде разбирането. Но един ден направих погрешка, нещо хлопна и се затвори отгоре. Какво ли значи това?" И не се мина два–три месеца, българите отстъпиха при Одрин, той остана в града и турците го убиха. Ако беше отворено онова отгоре не щяха да го убият. Той направи погрешка и се затвори нещо отгоре и той беше убит.

Докато вие сте свързани с Любовта, вие сте гарантирани. Прекъснете ли Любовта, като този българин, могат да ви претрепят някъде. Може да имате знания. Например той имаше знания. Той трябваше да се оттегли от Одрин. Но той остана с мисълта, че като дойдат турците в Одрин няма да му направят нищо, но го претрепаха. Та, когато говорим за Любовта,

подразбираме единственото сигурно място. Там можете да бъдете сигурни. Когато сте свързани със света на Любовта, това е Божествения свят. Тогава има кой да ви пази вече. Това е най-естественото положение. Всяко друго разбиране на Любовта не отговаря на истината.

Вие мислите, че Любовта съществува на земята извън онзи свят. Не, това са посторонни работи. Има една връзка, на която всякога можете да разчитате, както водата, която иде от един извор, а не само водата в едно шише, което е турено на вашата маса. След половин час, след един час, няма да знаете отде да вземете вода. Не да имате един хляб само и утре да не знаете от коя фурна да вземете хляб, но да си имате една фурна, от която хлебарят всеки ден да ви носи по един хляб и ще ви го дава. Това е ако имате връзка, а ако нямате връзка всеки ден ще търсите хлебаря във фурните и някой път ще кажете: „Ще се гладува." Та, трябва да се пази връзката. Това е мистичната връзка. Тази връзка трябва да се образува.

Много пъти вие считате неестествените връзки за естествени. Кои са неестествените връзки? Временните връзки са неестествени. Може да имате вие убеждение и разрешавате една задача. Вие мислите, че знаете. Например, решавате задачата колко прави 5 по 5 (– 25). Или колко прави 5 по 25 (– 125) или колко прави 5 по 125 (– 625). Или колко прави 5 по 625 (– 3125). Колкото отивате по-нагоре при това умножение ще се намирате в по-трудно положение. Отначало лесно, но като умножавате, постепенно работите ще се усложнят. Най-лесно се умножава, като се постави нула от дясната страна на някое число. Нулата всякога умножава с 10. Например от 12 получаваме 120. Втората нула умножава пак с 10 третата също и т.н. По този начин получаваме 120 000. Това е най-лесното увеличение. Но, като дойде до другите видове увеличение, то е вече по-сложно. Например, ако удвоявате с две или умножавате с три или с четири или с пет, тогава въпросът се усложнява. Когато вие изучавате отвлечените числа, те имат отношение към законите на живота. Например, в дадения случай да може да съпоставяте нещата. Имате едно свое желание. Трябва да имате и мисъл. Например виждате едно агне, което се е изгубило в гората. Вие сте месоядци, у вас се зараждa желание да го вземете. Вземате това агне и казвате: „Хубаво е това агне, става за печене." В дадения случай вие трябва да разрешите по правилата на математиката, трябва ли да заколите това агне или не, да го оставите ли да ядете, или да го ядете. Представете си, че три деня сте били гладен. Какво трябва да направите?

Поставям сега същия въпрос малко по-другояче. Вместо това агне поставям по-другояче въпроса. Малко опростявам въпроса. Правя трета задача, малко по-разбрано. Представете си, че нямате пет пари в джоба си и три деня сте гладували. Ето пред вас една купчина от 100 английски

лири. Те са агнета. Какво трябва да правите? Ще търсите ли кой е господаря на английските лири? На агнето донякъде ще търсите кой е овчаря. А какво ще правите с английските лири? Ще ги турите в джоба си. И след това какво ще стане с вас? Вие ще имате друга поза. Най-първо сте били наведен, а пък като имате вече тези стотици лири ще имате друго положение. Това положение ще се дължи на една мисъл за сигурността ви. Вие си казвате: „Уредена е работата, за една година имам препитание." Сега има второ положение. Ето иде един човек и ти казва: „Господине, вие не намерихте ли пари?" Какво трябва да кажете сега? Вече се осигурихте за цяла година, но онзи пита: „Намерихте ли пари?" Сега какво трябва да кажете? Първата задача я разрешихте и мислихте, че сте осигурени за цяла година. Но сега се усложнява работата. Ти можеш да кажеш: „Не видях нищо." Но онзи човек ще каже: „Чакай да бръкна в джоба ти." Вие ще го погледнете. Той е бабаджан, два пъти е по-силен от тебе. Значи този човек, като каже да бръкне в джоба ти, трябва да му позволите, защото той и без вашето позволение ще бръкне. Тогава?

Вие, по някой път разсъждавате като малките деца. В ума на малките деца има една идея, която е верна по отношение на Божествения свят. Те мислят, че като тяхния баща силен човек няма в света, че баща им всичко може да направи. И после, като израснат и научат, че тяхния баща не може да направи всичко, счупва се нещо в тях. Като го закачи някое дете, то казва: „Аз ще кажа на баща си, тогава да видиш какво ще става с тебе." По отношение на Божествения свят тази идея е верна. Верно е, че няма друг като бащата, Който е създал всичко, но понеже връзките ни с този първичен свят не са силни, понеже втичането на тези духовни сили е прекъснато, то ние имаме [нямаме] постоянно втичане, имаме понятие за Бога чрез отражение. Чрез първо отражение, чрез второ, трето и пр.

Например, да кажем, че някой носи писмо от баща ви, но вие нямате прямо общение с баща си. Например вие сте в странство и ви идват писма, но то е въпрос дали това писмо, което сте получили, е от баща ви. Може някое друго лице да ви пише от името на баща ви. Вие казвате: „Мене Господ ми говори." Кое е онова, чрез което вие познавате, че Господ ви говори? Този въпрос може да си зададе всеки. И всеки път човек трябва да си го задава и сам трябва да го разрешава, защото щом аз го задам на вас и вие ми го зададете, така въпроса не се разрешава. Тогава вече въпроса има чисто материален характер. Как ще познаеш дали Господ говори? Аз никой път не питам хората: „Как вие познавате кога ви говори Господ?" Аз зная закона, така както Господ говори на мене, говори и на другите. Аз никога не питам как говори на другите. Аз, като зная как говори Господ на мене, зная как говори на другите. Един англичанин зная как ще говори на вас. Той ще ви говори по английски. Той ще каже по английски: […]

Французинът ще каже: [...] Немецът ще каже: […] Китаецът какво ще каже? Евреинът ще каже: „Адони.“ Адони ще каже – „господине“. Значи зависи от езика. Езика трябва да знаеме.

Има един език, на който хората си говорят. Този език е разумен. В Божествения свят няма време. Там, като ти кажат една дума, трябва да я разбереш. В Божествения свят няма да ти говорят един цял час или както аз ви говоря. Там малко е времето. Ще ти загатнат нещо и ти всичко ще разбереш. А пък тук ще ти говорят един час и ще кажеш: „Не го разбрах още“, и ще искаш да ти говорят още един час и пак не си го разбрал. Говорят ти един час, два часа и повече и въпросът остава пак неразбран, а пък в Божествения свят не е така. Като кажат само една дума и въпросът е разбран. Сега, от наше гледище, ти може да питаш с една дума какво може да се разбере. И в този свят има моменти, когато с една дума може много да се разбере. Можете ли да ми кажете такава дума? Хайде аз ще ви улесня: „Обичам ви!“ Като кажа някому тези думи, като каже някой на онова бедното момиче: „Обичам ви“, то тая мисъл заработва в него. То знае, че ще има дрехи, обуща, къща, училище и пр. Цял един красив свят се отваря пред нея. Кажат ѝ: „Не ви обичам.“ Веднага този свят се затваря за него. „Обичам ви“, власт имаш. „Не ви обичам“, вън от властта си, безсилен си. В Любовта е силата на човека. *Любовта е това, което дава сила на човека. Любовта отваря един простор. Щом дойде любовта, за тебе се отворя един свят. Няма вече какво да ти се разправя за този свят. Ти го виждаш, ти живееш в него, ти си в него. Няма какво да ти се обяснява.* Неща, които се обясняват, принадлежат на един свят, който не е реален. Има едно платно и магически фенер, проектират картини върху него. Но това е отражение на една друга реалност. Може да виждаш хора, може да слушаш как говорят на един филм. В този филм нещата са отражение на една съвсем друга реалност.

Та и в човека често ние се намираме в един свят само на отражение, не сме вече в един реален свят. Някой казва: „Ходих в астралния свят.“ Астралният свят не представлява една реалност. Той е едно отражение. Вие сте ходили в един тон-филм. Нищо не е реално там. То са спънки там. Ти казваш: „Но говориха там.“ Това се сенки. Платното говори. Тази лента, като минава, говори. Но, това не е реалност. Вие щом влезете в един свят, който е реален, в един свят на любовта, вие ще имате връзка с живи същества, които представляват абсолютна реалност. Когато ви се каже: „Обичам ви“, вие имате връзка със същества, а не въртящи се плочи. Една плоча, като се върти десет пъти може да ти каже: „Обичам ви“. Може да турите една плоча, която казва: „Обичам ви, обичам, ви, обичам ви“, но ако разчитате само на тая плоча, ще останете с думите „обичам ви“, а в реалния свят съществата имат друго отношение. Реалността се отличава с

това, тя всякога е в сила да ви преобрази. Когато реалността, животът дойде в болния, този живот преобразява човека, маха болестта от него. Когато дойде една Божествена мисъл, тя премахва онези мисли, които спъват човека, прави го свободен.

Вие сте в един свят на постоянно освобождение. Не мислете, че един човек може да се освободи изведнаж. От едно нещо може да се освободи, после от друго, от много работи трябва да се освободи. Не мислете, че като се освободиш, ще ти прекъсне връзката ти с другите хора. Някои казват: „Аз не искам да имам връзка с грешните хора." С кого ще имаш връзка тогаз? Да си представим, че прекъснеш връзката си с всички хора. Тогава можеш ли да живееш на земята? Щом прекъснеш връзката си с другите хора, тогава трябва да заминеш за онзи свят. Има една връзка, която ни държи във връзка с добрите и лошите хора. И ако прекъснем тази връзка с тях, веднага, непременно ще заминем от този свят и там после ще се създадат други връзки.

Соломон казва, че в смъртта нямало възпоменание. Соломон е бил много добре запознат със света на илюзиите. И всичко, което той описва в Еклесиаст, това се отнася до астралния свят. „Суета на суетите, всичко е суета" – това е астралния свят. Той казва, че едно и също нещо се случва с всичките там. Нали на един тон-филм и царят и другите хора ще видят еднакво нещата. Но съществува един свят, дето учението на Соломона дикиш не хваща, „суета на суетите, всичко е суета". Питам тогаз, ако всичко е суета, защо Соломон е писал върху суетата? Тогава и това, което Соломон е писал и то е суета. Защо иска да ги убеди, че всичко е суета? Аз питам Соломона, защо иска да ме убеди, че всичко е суета? Аз го разбирам, Соломон казва: „Това, което аз представям не е реалност. Всичко това, което аз знам, е суета, но има нещо, което аз не зная и което не е суета и затова потърси това, което не е суета."

Едно и също нещо може да се случи и на грешния и на праведния. Ти казваш: „Как така!" И грешният, като съгрешава страда, но и праведният, като съгреши и той страда. Еднакво се случва и на грешният и на праведният, които постъпват по един и същи начин. Но и другото е право. И грешният, като постъпи съобразно с правдата, макар и да е грешен, с него ще се случи това, което се случва с праведния. И праведният, като постъпи грешно, с него ще се случи това, което се случва с грешния.

Вий, по някой път, всички искате да знаете края на нещата. Казвате: „Какъв е краят на нещата?" Ето едно нещо (Учителят показва молива, като го държи за двата края.) Какъв е краят сега? Тези два краища са свързани с мене. Но, ако искате да знаете единия край, ако само единият край се

допира до мене, какво ще стане с този предмет? Какво ще стане с него, ако го пусна? Вий искате да знаете края на нещата. Какъв е краят сега на този молив?Единият край е тъп, а другият – остър. След като знаете края, какво сте придобили? Представете си, че вашият приятел, когото обичате е един милионер, вий нямате нищо. Искате да знаете дали той ви обича или не. Вие се срамувате да го попитате, понеже ще го обидите. Питате другите какво е казал той заради вас, за да видите дали ви обича или не. От далеч политика имате. И след като се уверите, че ви обича, ще му пишете едно любезно писмо: „Понеже зная, че сте много благороден, че имате отлична душа и сте просветен човек, ние сме в много затруднително положение, можете ли да ни отслужите с една малка сумица. Ще ви я върнем.“ Онзи ви отговаря: „Получих вашето писмо. Мене много ме зарадва, че вие писахте това любезно писмо. Изпращам ви една сума. Когато имате нужда пак можете да пишете.“ Но представете си, че онзи, комуто пишете е един бедняк, няма нито пет пари и нему пишете едно писмо. Той ви пише: „Много съм благороден, но нямам нито пет пари в джоба си и много съжалявам, че не мога да ви помогна.“ Вие казвате: „Съжалявам, че си изхабих мислите [мастилото].“ Не пишете на вашия беден приятел да искате пари от него, защото вие, в дадения случай му причинявате болка. След като ви е писал, той си е казал: „Да бях богат, щях да му направя добро, но нямам нито пет пари.“ Той ви казва: „Много съжалявам, че не мога да ви помогна.“ А пък вие казвате: „Така лесно се говори. Ние ги знаем тези.“ И така хората остават неразбрани един за друг.

Значи има един свят, дето хората не се разбират. Човек трябва да бъде богат. Пишете на онзи, който може да ви помогне. Казвам сега: Тези условия, при които се намирате и с вашето верую, трябва да имате една мисъл, тя е следната: Дръжте вашата естествена връзка с реалния, с Божествения свят и се старайте отношението ви с Бога да бъде естествено. Защото Бог е същество, което не търпи абсолютно никакво съмнение, никакво подозрение, никакво колебание. Той нищо няма да ви каже, но всичко това не разрешава, защото е казано: „Без вяра не може да се угоди на Бога.“ Ти трябва да вярваш. И при най-големите противоречия, които можеш да срещнеш в живота си, да не се усъмниш. Да кажеш: „Всеки може да направи това, но това не е Божа работа. Той не може да го направи.“ Ти трябва да знаеш, че Бог е Същество съвършено и че ако има погрешка, тя е твоя, а не и на Бога. Бог може да те изправи един ден, но за да те изправи, ще минеш през големи страдания.

Вие казвате някой път така: „Аз вярвам!“ Вие вярвате, но да се освободи мисълта ви от всякакви посторонни материални сделки. Когато дойдеш при Бога, Той няма да те остави сиромах. Като имаш връзка с Него, Той е промислил за всичките ви нужди. Няма да остане нито едно ваше чувство

незадоволено, понеже всяко чувство, това е свързано с известни светове. Та, всички чувства ще бъдат задоволени, стига да направи човек естествена връзка. И ако не направи тази връзка, тези чувства няма да бъдат задоволени. И ако ние на земята сме незадоволени, то е защото има много врати затворени. Трябва да се отворят. А пък никой друг не може да ги отвори, освен Бога. Само Любовта може да отвори всички затворени врати. Само Любовта е в състояние да оправи всичко в света. Всичко може да се оправи и моментално може да се оправи. Иначе, като не разбираме това, хиляди години могат да минат. И ако работите и нещата остават неразбрани, то е защото няма я любовта, която превъзхожда всяко знание.

Сега имате пет врати отворени. Сега сме пред шестата врата. Гледайте сега да ви се отвори шестата врата. Под шестата врата се разбира идването на Любовта, не истинската любов още. Пред шестата врата ще влезе любовта, която разрешава противоречията вътре в живота.

35-та лекция на Общия окултен клас
23 май 1934г. София, Изгрев

1934_05_25 Практическо приложение на музиката

ПРАКТИЧЕСКО ПРИЛОЖЕНИЕ НА МУЗИКАТА

"Добрата молитва"
„Аз в живота ще благувам" (песен)
Като тема ще имате за следния път песента „Аз в живота ще благувам". Всеки да я научи да я пее. Като тема ще ви бъде. Всеки как ще я изпее, ще видим.

Има една практична страна, има една непозната страна в живота. За пример вие не може да обясните противоречията, които възникват, и недъзите, които човек носи в себе си. Човешкият живот си има свои недъзи, както растенията си имат паразити, от които страдат. Човекът е едно, а пък животът на човека е друго. Или да вземем дървото на човека. Някой път, като страда дървото, страда и човекът. Да допуснем, че ако вашата нервна система страда, страда и вашият ум, не може да се прояви. Много пъти нервната система е обвита с известен род паразити, една елементарна енергия, която окултистите наричат ларви. И при това трябва да се учите. Има мисли и желания, които са паразити по естество. Някоя паразитна мисъл може да влезе, тя нищо не ползува човека. Тя ще изчерпи соковете и ще замине. Някое желание и някоя постъпка може да е паразит. Вие се спирате върху философията: „Как така постъпката да е паразитна?" Че ако вие изхраните и измътите едно змийско яйце, едно яйце на боа, то как ще постъпи тази боа с вас?

Та казвам: Мнозина, когато говорят за греха, когато говорят за дявола, говорят за неща, които са верни, но трябва да се турят на една научна основа, чрез която човек да може да работи. Говорите за дявола, но имате ли ясна представа какво нещо е дяволът. Това е портрет на един светъл дух, на един ангел. Под думата дявол разбираме едно същество, на което сърцето, умът и волята са изопачени. Това същество доброволно е изопачило своя ум, своите желания, изопачило е своята воля. Сега вие може да се спрете върху въпроса: Защо? Как е станала тази работа? Но не отивайте надалече. Например имате едно прекрасно състояние. Вземете от чисто научно гледище - вие някой път отивате до една далечна философия, която не се отнася до вас. Имате едно прекрасно състояние, но минава един ваш познат и ви казва една обидна дума. Изменя се вашето състояние и вие сте готови да направите цял скандал. Какво е внесъл той и защо не сте господари тогава на себе си? Какво е казал през въздуха? Ако бяхте глух, щяхте ли да се докачите? Да допуснем, че той казва думите: „Вие сте един голям невежа." Вие се обиждате и влизате в спор. Питам сега: Защо се измени вашето състояние? Когато той каже, че сте невежа, вие станали ли

сте невежа? Или той ви каже, че сте учен човек и на вас ви стане приятно, но като каже така, вие ставате ли учен човек. Той може да каже, че вие разбирате много от окултните науки. Но какво разбирате от окултните науки? Може аз да ви обяснявам положителните и отрицателните сили в природата. Вие може да обяснявате положителните и отрицателните сили. Може да обяснявате потенциалната и кинетичната енергия в природата, но важно е да знаете законите, приложението.

Например вие имате едно състояние - не може да спите, лягате на леглото и се стряскате. Ще повикате един лекар, ще ви направи една инжекция, после втора инжекция, трета и т.н. После се съмнявате и се уплашите. Нали сте окултисти, защо не можете да се справите с този страх? Или да допуснем, че ви е срам, искате да пеете и не може да пеете, стеснявате се. Какво ви коства сега да се справите с това стеснително чувство? То така не може. Човек трябва да знае правилата и законите. Турете в мисълта си един интервал от долно "до" до горно "до". Колко ноти има? Седем. Да кажем, че знаете първия тон. Тогава от първия тон последователно всичките тонове може да ги вземете по-лесно. Но ако ви кажа изведнъж да вземете сол или ре, или фа, или си? Да кажем, че в първата октава може да вземете по-лесно, но във втората октава, която е по-висока, ще можете ли? Колцина от вас можете да вземете две октави в пеенето? Има ли някой от вас? Вие колко вземате? За в бъдеще всеки окултист трябва да взема 4 октави. Една октава за баса, една октава за тенора, една октава за алта. Една октава за сопрана. Четвъртата е за сопрана. За сега най-видните певци се стремят да вземат 4 октави. Колко октави има цигулката? Онези, които свирят на цигулка, колко октави има? Аделина Пати е вземала 4 октави, три тона по-високо е вземала от цигулката. От сол до сол една октава. От второто сол до горното сол втора октава. Постоянно трябва да практикувате пеенето. Ако на физическото поле не може да пеете, поне в ума си може да пеете, една репетиция направете. И умствено може да правите репетиции, не само физически. Вие не сте правили една умствена репетиция на три октави или на четири октави. Разбира се, в този случай музиката ще бъде само едно условие, за да се тонирате. Трябва да вземете музиката като средство за тониране. Не да ви вземе цялото време, но най-първо човек трябва да се тонира с музиката, за да може да работи в каквато и да е област.

Че онези, които се занимават с изкуство или занятие, вземете дърводелство, нали си имат брус, за да наточат брадвата и инструментите. Онези, които се занимават с писане, стенографите, постоянно си острят моливите. Ако не си острят молива, не може да пишат. В това отношение в сегашната култура, в сегашния свят, дето на хората не им върви, това е, защото не са толкова музикални. Те обичат музиката, но като някоя мода.

И казват: „Много хубаво пее." Но трябва да развие този център в себе си. Той сам е музикален, но той трябва да вземе музиката присърце, да не мисли, че музиката е само за музикантите. То е едно качество за всички. За да може да разрешите една задача в света, трябва да имате едно хубаво разположение. Без едно добро разположение нищо не можеш да разрешиш. В сегашната култура хората винаги са поощрявани по един механически начин. Турили са за поощрение парите, а не музиката. Сега, за да накарат някого да работи, турят му за поощрение парите. Парите са главният стимул. Любовта към парите спада към полуинтелектуалните способности. Тя има особен център в главата. Казват на някого: „Ако ти изобретиш нещо, лесно ще забогатееш". И като турят като стимул парите, той прави усилие. Не е лошо човек и за пари да работи, но казвам: Средствата, с които си служи, са чисто механически, физически, оказват много лошо влияние върху човека. Човек се стимулира чрез парите. Неговият прогрес не е постоянен. Даже много даровитите музиканти, след като забогатеят, престават да свирят. Същото се отнася за пианисти и учени. Докато са бедни, докато нямат пари, работят, а щом забогатеят, казват: „Друг да работи вече, ние доста работихме." Този възглед е само за този краткотраен живот. Сега ние ще се натъкнем на едно друго противоречие. Допуснете, че аз разбирам теориите на един кон, с който се разговарям. Казвам му, че той трябва да научи някои неща, понеже те ще му бъдат потребни, когато той стане човек.

Сега във вашия ум, като ви се говори за другия свят, може да се прояви същото, както когато говоря на коня. Конят трябва да се измени? Вместо да ходи на четири крака, той трябва да ходи на два крака. После трябва да се измени неговият череп. Конят толкова години живее при човека, знае човека, но не знае как да стане човек и той дълго време трябва да се учи на това. Има един начин, по който конят може да стане човек.

Сега ако вземете една жица, ако тази жица не е опъната, може ли да произлезе тон от нея? - Не. Но ако тази жица е опъната между две точки, между две витла, тогава може да образувате какъвто тон искате. Питам сега: На какво се дължи прогресът на тази страна, каква е разликата между хората и животните. Хората живеят индивидуално, те имат съзнание, а животните живеят на земята още групово. Едно животно не може да се отдели от своята група, никак не може да прогресира. У някои има едно малко различие, един прогрес, но у тях няма това индивидуализиране, както у човека. Аз искам да ви наведа на практическата страна. Дали конят може да стане човек или не, то е въпрос, който иска да се докаже, но не е необходимо сега да ви се доказва, че конят може да стане човек, защото има теория, че конете са изостанали хора. Поради това, че са изостанали хора в конска форма, затова могат да станат хора. Както един затворник

може да се освободи от своя халат, като излезе от затвора, така и човешката душа може да се освободи от една конска форма, след като излезе от нея. Защото в дадения случай конската форма е затвор за човешката душа, за да научи нещо. Всички животински форми са затвор за човешката душа. Когато някой човек прегреши, то ще го пратят във формата на някой кон, лъв, заек, прасе, тигър, вълк.

Вие ще кажете: Как, може ли този човек да влезе в тялото на животното? Човек трябва да се върне в една конска форма, за да изправи морално своя живот. Обективният ум на коня и неговата прозорливост е отлична. Човек трябва да се върне назад, да научи нещо от коня. Много умни същества са конете. Тук, на земята, не са, но по естество, така групово както живеят, те са много умни. Много има човек да се учи от конете, но ако дълго време остане при тях, по тази причина, като човек той няма да може да прогресира; както някой пияница, който се е влюбил във формата на една чаша и постоянно я пълни и изпразва. Питам: След като е живял 20 години в кръчмата и е изпразвал чаши, какво е придобил? Нищо няма да придобие. Ще придобие нещо, морално ще придобие. След като дойдат при него страданията и загуби всичко, може да се просвети морално, да излезе нещо много добро от него. Може да излезе от него един отличен светия, възможно е. Много светии има, които от пияници са станали светии. По-лесно е пияница да стане светия, отколкото онзи, който не е пияница. Защото пияницата, за да стане светия, е имал воля, за да се справи с този лош навик. Силна воля имал той за това. И после да може да даде поука на другите.

Вие трябва да се пазите от известни паразити, които сега ви атакуват. Например има паразити на индиферентността. Ти се обезсърчаваш и казваш: „Празна работа. Като изучавам аз окултизма, какво ще ме ползува? Ако стана музикант, какво ще ме ползува? Ако стана доктор, какво ще ме ползува?" Ти стани музикант, че после ще видиш. Не си станал още музикант, какво ще разсъждаваш. Казваш: „Като обиколя света, какво ще придобия?" Ти обиколи света, че после ще видиш. Стани доктор, музикант, обиколи света и след това ще имаш едно вътрешно схващане, дали трябва да бъдеш доктор или не. Когато човек има тази негативна мисъл, той е недоволен и казва: „Не си струва човек да живее." Какво схващане имате вие за това чувство, че не си струва човек да живее. Защо не си струва да се живее? Какво трябва да се прави тогаз? Защото в природата ти не можеш да излезеш извън живота. Тогава какво ще правиш? Сега във вашия ум какво седи? По отношение на другите не си струва да се живее. Не си струва да се живее по този начин, както мислим, чувствуваме и постъпваме, а по друг начин може. Това не показва, че сегашните условия са единствените. Природата, когато е създала човека, е

наредила, щото той постоянно да влиза във все нови и нови области и му се дават все нови и нови възможности. Така че неприятният момент, който сега имате, едно разочарование, в следващия момент ще се замени с по-светла мисъл. Питам: От това гледище в какво седят мъчнотиите? Мъчнотиите седят в това: на един силен човек му е приятно да носи известен товар, той съзнава това с удоволствие, но за един слаб човек, това е нещастие. Това, което спъва слабия, не спъва силния. Лошото не спъва добрия. На един лош човек му е неприятно злото, той сам не може да се справи със злото. На добрия злото е приятно. Той може да се справи с него. Ако си ял една храна, която е вредна на организма, то тя ще ти причини вреда. Злото, което човек прави, е несъвместимо с човешката душа. Щом човек влезе във връзка с злото и злото влезе в неговата душа, той почва да страда.

Вземете за пример идеята за безверието. Това е един паразит в човека, умствен паразит. И не само това. Ако вие разгледате един човек, който е безверник в правия смисъл на думата, ще видите, че в неговата нервна система, в областта на неговите центрове, много нишки са осакатени от този микроб, от този умствен микроб. Ти не вярваш - това е една болест в тебе. А пък според сегашното схващане на хората, това иде от просветения ум, че не може да се вярва в едно заблуждение. Тогава човек в какво може да вярва в света? В картините ли ще вярваш или в художника? За пример проучваш картините на някой художник. Картините ли проучваш или художника? Художника проучваш, защото в тези картини той е вложил себе си.

Този поет, който пише поезия, вътре в поезията влага своята душа. Той не може да пише за нещо, което не знае. Но сега да дойдем до лекарството. Да допуснем, че този микроб се е загнездил, имате известно безверие.

Не вярвате, че можете да направите нещо. За пример казвам ви, че вие може да се научите да пеете, но вие казвате: „Празна работа, всичко може да науча, но да науча да пея - не!" Сега как може да се цери това ваше неверие? По кой начин? Кое е доброто пеене? - Човек, който не може да пее, има един голям дефект в себе си. Дяволът много го е страх от пеенето. Почнеш ли да пееш, той казва: „Свърши се моето царство." Ако аз съм на вашето място, ето какво щях да кажа: (Учителя пее следните думи.) „Колко съм слаб музикант, колко съм слаб музикант, колко малко зная да пея, малко зная да пея, да пея, да пея." Оттам ще почнем. Ще почнем с негативната страна и след това ще минем към позитивната и ще кажем: (Учителя пее.) „Научих се малко да пея, най-първо ще пея, че не мога да пея, а после ще кажа, че съм се научил малко да пея." И който дойде, ще му кажа: Спри се, почакай. Ще му изпея следните думи: „Понаучих се

малко да пея, понаучих се малко да пея." Това музика ли е? - Разбира се. Така се туря основа. (Учителя пее.) „Научих се да пея, едно време аз не знаех как да пея, но сега се научих и сега зная добре да пея." Някой ще каже: „Така пее ли се?" Казвам: Сега се научих да пея. Но някой ще каже: „Така не се пее." Как се пее? И казва той: „Тактът трябва да се спазва". Както искаш, може да пееш - и бързо, и бавно, и с ударение, и без ударение, и с легато, и без легато. Ти казваш, че не е класическо. И некласически гами, и класически гами, както искаш, по който начин искаш. Ти казваш: „Ние само класически песни пеем." Да, даже ако разгледате един плод, той навсякъде не е еднакво узрял, не е еднакво сладък. Пеенето прилича на един плод.

Всеки да си направи едно малко куплетче от интервали. Направете една песен от три - четири думи, например сега аз се научих да пея и да ви изпея: (Учителя пее.) „Сега се научих добре да пея, сега се научих добре да пея, за в бъдеще още по-добре ще мога да пея. Знаете ли вие това, ще мога още по-добре да пея, отколкото сега аз пея. Трябва да знаете, че аз ще мога повече да пея." Сега това ще го научите. По този начин може да се освободите от вашето неверие. Така ще се лекувате. Ще хванете неверието и ще го раздрусате. Ще кажете: „Мога да пея." И като раздрусате неверието ще кажете: „Ти кога се научи да пееш?"

“Отче наш"

32 лекция от Учителя, държана на
25 май 1934 г., София, Изгрев.

1934_05_27 Има време
неделна беседа

ИМА ВРЕМЕ

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“
Ще прочета 3-та глава от Еклисиаст.
„Духът Божи“

Ще взема само думите: „Има време за всяко нещо.“ Това е едно изречение, което всички употребявате. Има време за какво? За всяко нещо. Но малцина се спират да изваждат онази философия, която се крие – че има време за всяко нещо – и се спират върху частичното проявление на времето. Те не разбират времето като един процес, който съдържа или който вмества всичките блага, които има да получи човек. Времето носи в себе си страдание и радост. Те са подаръци.

От едно гледище ще разсъждаваме свободно. Понеже вие сте напреднали ученици, ние ще разсъждаваме тъй, както в университета разсъждават професорите, не тъй, както се разсъждава в първо отделение. Няма да питате защо нещата стават така. Защото безполезно е да питаш защо човек яде. Безполезно е да питаш защо човек умира. Безполезно е да питаш защо човек се ражда. Безполезно е да питаш защо човек забогатява и защо осиромашава. Безполезно е да питаш за подобни неща. Умира, защото умира, ражда се, защото се ражда, осиромашава, защото осиромашава. Казва: „Ще му докажа научно.“ Може да докажеш, но факт е – сиромах е. Какво ще докажеш на бедния, че е сиромах и какво ще докажеш на богатия, че е богат или какво ще докажеш, че той има някаква способност? То е въпрос.

Богатството не се дължи на някаква способност. То е резултат, то е една съвкупност. Богатството не се дължи на ума. Ако баща ти е оставил едно богатство, то не се дължи на тебе, нито на твоя ум, нито на твоето достойнство. То се дължи на ред поколения, на деди и прадеди, които са го оставили туй богатство. Казвате: „Виж съдбата как е проработила!“ Какво лошо има, ако неговата съдба е проработила? Каква разлика има, ако човек е богат или сиромах? Питам: Кое състояние е по-хубаво, когато се давиш: сит ли да бъдеш или гладен да бъдеш? Ситият човек по-лесно се удавя, гладният човек се избавя. Ако се давиш, защото в желанието като се давиш, тялото се разширява, вземаш по-голям обем, ако си се наял. Ако пък [не] си се нахранил, няма какво да желаеш. Свиеш се в себе си и тогава потънеш. Вие ще кажете: „Докажете това!“ Питайте онези, които се давят,

питайте онези, които се избавят. Това са факти. Онзи, който се дави и онзи, който се избавя питайте.

Сега има доста трактати, трябва да четете, върху времето, един сложен въпрос. Казвате: „Нещата стават във времето и извън времето.“ Нещата стават в определено време, тъй, както ние разглеждаме времето и вън от времето. Значи, в определено време става нещо, пък има нещо, което става извън определеното време. Нещата стават в пространството. Някои неща стават извън пространството.

Или другояче казано: нещата може да станат на физическия свят в една ограничена форма, пък може да станат в една неограничена форма. Например опитността на една микроба за нейното разбиране в света, във времето и пространството [и на] човек, който [има] понятие за времето и пространството – каква разлика има? Ако един философ би описал какво е понятието за времето от гледището на една микроба и от гледището на един човек, [ще] има грамадна разлика. Микробата разглежда времето от съвсем друго становище, човек го разглежда от съвсем друго становище.

Запример, нас ни се вижда, че някои неща имат постижения, като се движим. Ние си представяме, че някои неща има далечни, а някои – близки. То е закон на нашето съзнание. Някои неща са по-близо до нашето съзнание. Някои предмети са по-близо до нашето съзнание. Близостта и далечината на нещата не зависят от съзнанието ни. Сега вие може да паднете в едно противоречие. Онези, които не разсъждават, може да го определят така, но съзнанието определя този предмет. Аз се съгласявам, че този предмет седи някъде. Казвам: На 100 километра от моето съзнание аз, който разбирам закона, и друг, който не разбира, аз се движа с по-голяма скорост, следователно този предмет е по-близо. Аз тогава може да бъда в една минута, а [на] онзи му трябват два деня. Следователно, предметът е по-далеч за него, отколкото за мене. Следователно, когато казваме, че предметът се намира по-далеч или по-близо, разбираме движението. Човешката душа е във вечно движение, тя не седи на едно място, тя има вечно движение. Ако се спра, ако река да обяснявам тъй въпроса… Благодарете, че не го обяснявам; защото, ако вие го обяснявате, вие ще изгубите и туй знание, което имате сега. Както сега е станал един циклон, минал през Мусала, който носил 100 милиона тона прах, дребен прах, покрил цялата местност, добитъка. Откъде иде? Някъде от пространството иде този прах. Затваряте се, но той минава. […] (В разчетената стенограма има един празен машинописен ред.)

Сега това е точно научно, защото Земята се движи и тя се намира на известно разстояние от Слънцето. Тя се намира в нейната орбита. При

сегашните условия, при сегашното развитие на Земята, Земята има своето съзнание. Следователно тя има едно привличане към Слънцето, но има и отблъскване. Някои планети я привличат, други я отблъскват. Следователно, според степента на нейното съзнание, тя не може да бъде ни по-далече, ни по-близо до Слънцето. Но нейното съзнание определя разстоянието до Слънцето. Можем да кажем, че Земята е по-възлюблена на Слънцето, отколкото Марс, Юпитер, Сатурн. Земята има по-високо съзнание, отколкото в тях. Във Венера има по-високо съзнание от Земята, а в Меркурий има още по-високо съзнание. Съвременните астрономи не разглеждат въпроса така. Те ще кажат, че Венера приема по-голямо количество светлина и топлина, а Земята – по-малко. То е все същото. Богатият човек, умният човек има много повече богатство, той може да го използува.

Но да оставим. Сега, това са вметнати въпроси – глупавият и умният човек. Глупав човек наричаме онзи, който не може да използува условията, които Бог е дал. Него аз наричам глупав. Той иска да създаде нови условия. Той иска природата с неговите теории и разбирания да бъде. Той ще си блъска главата с една теория – перпетуум мобиле. Казва: „Туй ще го постигна!“ Всичко може да постигне, но не това. Глупавият никога не може да постигне това, което умният може да постигне. Защо? Защото не използува условията, които Бог му е дал. В какво седи разумният човек? Той използува условията, които Бог му е дал. Големите противоречия, които съществуват в света… Ние имаме ред системи, на които възлагаме големи надежди.

Например майката възлага големи надежди на учителя да възпита децата ѝ. Възлага надежда на онзи, обществения морал, на храната, на въздуха. Това е вярно, но в известна степен. Но съдбата на детето се определя от онзи момент, когато се зачева. Влезе ли в орбитата на майка си – дотогава, докато не е навлязло в орбитата, то се движи в пространството както планетите, скитащите планети. Майката, която иска дете, привлича го да влезе в нейната орбита и тогава то започва да се върти около нея по-близо и най-после го […] казва: „Това е моето дете.“ Някой път това дете, като живее 4–5 години по-силно, заминава за другия свят – пак отива в пространството. Пита майката: „Къде е моето дете?“ – „При Бога.“ Аз казвам: Във времето и в пространството. Там ходи и се движи. Но туй е едно физическо обяснение. Майката ни най-малко не се задоволява с това твърдение, не е съгласна. Ако съм майка, и аз не бих се съгласил с тия определения. Ще кажа: „Да го няма туй нещо.“

Или, другояче казано: Душите предвечно съществуват. Душите на децата, на стари и На млади предвечно съществуват вътре в Божествения кръг на

нещата. Единственото различие е, че тия души, всяка душа е облечена в една форма, която намери за благоугодна. Душите се отличават по форма, по формата в материята, в която са облечени. Или, другояче казано, според организма, в който живее, или в света, в който трябва да се намират. Човек на Земята е съчетание от милиарди. Аз предполагам, че има около 60 милиарда клетки души. Човешката раса наброява около 60 милиарда. Два милиарда са на Земята, а другите са в пространството. Не мислете, че пространството е празно. То е организиран свят. По някой път на душите, като им дотегне, интересуват се да влязат в нашия свят като екскурзианти. Някоя душа попадне като екскурзиант, после, докато вземе билет да се върне назад, види и пати главата ѝ. Постоянни съобщения няма; за слизане е лесно, но за отиване, за връщане е много мъчно.

Сега, Соломон, който е бил учен човек, философ, запознат с еврейската кабала, казва: „Има време за всяко нещо." Трябва да се преведе неговият език на модерно разбиране и тогава нещата ще станат по-ясни.

Та, казвам: Всичките тия клетки – 60 милиарда, са организирани в разни органи и от съвкупността на тяхната деятелност зависи здравето на човека. Той е като една монада, като една душа, която е сгрупирала всичките тия същества около себе си. Зависи от неговата разумност какво ще бъде неговото бъдеще. Ако той е във връзка с онзи велик Божествен закон, той всякога ще има съответствующо здраве, ще има отличен ум, ще има отлично сърце и воля. Най-малкото прегрешение, което направи, може да му докара една дисхармония и тя може да му докара за хиляди години нещастия. Следователно, понеже всичките тия души се намират под прякото влияние на Великия Божествен закон, ние косвено сме свързани, с душата. Божественият принцип е пряко свързан. Следователно, щом нарушим Божествения закон, тогава се скъсват ония връзки, понеже Божествените енергии от Божествения свят минават през тия души. Те са канали, през които ръководните души в тялото, туй, което вие съзнавате, че сте човек, всичките тия души служат като проводници на Божествените блага. Ако вие направите най-малкото престъпление, започват да се затварят условията за вашето проявление. Щастието на всеки един човек зависи от вътрешната хармония.

Може да направите един опит и той е следният. Ако вие водите един редовен живот, не само морален, но имате и любвеобилна душа, обичате баща си, майка си, брата си, готови сте да се пожертвувате, после, сте запознат с много учени хора, кого как срещнете, всеки иска да се запознае с вас, приятно му е. Ако вие не обичате баща си, майка си, брата си, сестра си, изолирани сте, не храните никакво чувство, хората започват да ви избягват. Няма с какво да се заинтересуват. Вие мязате на пустиня без

извори, без дървета, без птици, само прах. Кой ще дойде в такъв свят? Тогава вие се чудите защо хората ви избягват. Няма нищо, което да ги интересува във вас. Ти казваш: „[Те] не знаят, че аз съм религиозен човек.“ Аз зная, има религиозни костюми. Казваш: „Не знаеш, аз вярвам в Бога.“ Има една вяра: че вярваш в глупостта. Ти си първокачествен идиот и вярваш в парите, в къщата, в нивите, вярваш в своята сила. Това не е вяра. Това е за определено време. Ти живееш във времето. Ти не разбираш целокупността на живота. Аз не казвам човек да не вярва. Но вярата в себе си разбира онзи първичен принцип, който го е назначил като чиновник. Той трябва да има време и връзки да извърши волята на Бога. Щом извършва своята воля и казва: „Аз съм господар!“, този човек не е в преки връзки с тия закони.

Казвам сега: От какво зависи самовъзпитанието на човека, неговото щастие? Всеки един може да бъде щастлив. Вие може да бъдете щастливи в един ден и нещастни в следния. Вие може да живеете 120 години, пък може да умрете още днес – напълно животът зависи от вас, 120 години са дадени на разположение. Ако живеете 120 години, може да дадат още 120 години. Природата може да ви хроникира. Ако след 120 години има още какво да изучавате на Земята, ще ви оставят. Следователно трябва пак да влезете в Божествения свят, за да влезете в нови условия, пак да се върнете на Земята, за да разгледате света от друго становище. Ние виждаме какво става в света. Имаме понятие за света. За 7 години детето има едно понятие. След 7 години, когато се развият чувствата, туй дете става малко своенравно, обича да плаче, непослушно е. Следующите 7 години става по-умно, поет става, пише поезия, има високо мнение за себе си. Когато стане на 21 години, на 28 години, поумнява, става като баща си. И оттам, като говори, вече поумнява. Той говори глупости до 48-та година, може да прави много глупости. От 48 години до 68 години живее един обикновен живот. От 68 години до 98 години живее един талантлив живот, а от 98 до 120 години живее живота на един светия.

Според тази класификация много малко живот има. Някой живее 90 години и умира. И мисли, че е светия. Не, не. Аз не го турям. Като противовес светията представя широк кръг на деятелност, широки разбирания, той трябва да има опитност. От всичко туй не е безполезно, това е все материя неорганизирана. Грешният живот е неорганизирана материя. Следователно светията ще вземе всичката тази неорганизирана материя и от това ще изкара нещо трезво. Ще каже: „Много Ти благодаря, Господи, че ме допусна да сгреша, за да стана гениален, за да стана светия. Иначе нямаше друго с какво да работя.“ Светията, който иде сега на Земята, с какво се занимава? Все с грешни хора се занимава. Може да искате да намерите някой светия – ще го намерите при някой грешник.

Курдисал се да чака. Думата „курдисал се“ – настанил се на земята. Той има да си пати с този грешник. Светията разправя, но грешникът не разбира, казва: „Махни се оттук! Остави старите идеи, светите идеи, остави ме свободен да поживея!“ По някой път светията вземе, че тури черна маска като него. Казва: „Де е онзи?“ – „Той си замина.“ Светията е скрит. Казва: „Да отидем да оберем някого!“ Хайде, тръгват, отиват да оберат, но понеже светията е умен, онзи като заспи, всичкото обрано той после го занесе на хората. Той прави добро. Стане онзи, някой път пита някой, казва: „Обрали са ни. Дошли са някои по-умни от нас.“ Така с години. И той се запознае и казва: „Много сме големи ма[…]. Но откак с тебе почнах да правя другарство, все обираме някого [и] все ги взел някой. Не върви тази работа.“ По някой път има хора, които казват, че в света не им върви. Някой светия има с тях.

Туй са сега посторонни неща. Понеже вие сте свързани с материята, виждам вашето положение. Всичките хора имат известни страдания. Божественият свят [има] предвид да ограничи страданията на хората. Всяко едно страдание се допуща с оглед да може да донесе едно Божествено благо. Ако страданието не може да донесе, ако чрез него не може да дойде едно благо, страданието е излишно. Страданието се допуща с оглед да донесе нещо за нашия прогрес, за нашето развитие. Така трябва да разбираш. Ако зададеш въпроса дали туй е вярно, опитността на цялото човечество откак свят съществува, е все една и съща. Когото и да попитате, като четете опитността на Иов, този, праведния човек, много умен човек, гениален човек, виждаме, че върху него дойде едно изпитание, да се изпита до каква степен на разбиране е дошъл. Ако дойдете до опитността на Христа, Той дойде до големи изпитания, Той мина големи изпитания. Той дойде да спаси света и когато поиска да се съкратят страданията Му – ни глас, ни с[ли]шание. Най-после дойде кръстът, разпънаха Го на кръста, имаше една [опит]ност, по друг начин можеше. Ако Христос не беше умрял, не можеше да възкръсне. Трябваше да умре, за да провери онази Божествена сила, да провери онова Божествено начало, което Му казваше: […] Христос казва: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема.“ Това е Божественото начало. Човекът, който се молеше, онзи, който казваше, че има власт, са двама различни. Божественото начало казва: „Аз, Който живея в тебе, мога да те поставя в тия благоприятните условия и да те извадя да видиш Моята сила.“

Следователно всеки един от вас, ако имате вяра, ще се яви силата, която имате. Ако не възприемете страданията, как ще опитате Бога? Ако Бог даде всичкото богатство, всичката слава, то е външната страна, нищо няма да научите. Следователно ще направите къща, ще направите дрехи,

автомобили. Никакво благо няма да имате. Или ако имате всичката слава, която хората имат, няма да намерите нищо. Когато Христос влизаше в Иерусалим и викаха: „Благословен, който иде в името Господне!“, след 3 деня казваха: „Долу, разпни го!“ Вие не знаете докъде се простира човешката слава. Христос казва: „Не търсете слава от човеците, но от Бога!“ Разбирате ли онези съвършени ваши братя, които са завършили своята еволюция, разбират от пътя, по който вие минавате. Те напълно вл[изат] и разбират вашите страдания. Вие, като страдате, казвате: „Няма човек, [който] да носи товара, не може да влезе в положението ми.“ Вземете един съвременен учител – не може да влезе в положението на един ученик. Ученикът дошъл до отчаяние, може да му турят единица и погледнеш, ученикът се самоубил. Питам: Какво е добил учителят? Какво благо ще му донесе, като му е турил единица? Ще се наруши законът, той не заслужава. Турѝ му 6. Ако шесторката може да спаси живота му, тури му 6. Бъдещият живот ще оправдае шесторката. [С] тази единица ти го учиш на един закон, който той още не разбира. Единицата може да туриш на светията. След като държи изпит един обикновен човек, тури му 6. На този обикновения човек ако туриш единица, отиде. Той е сух кол, забит в земята; той казва: „Отиде, тази работа не става.“ Тогава какво значат сухите клонища?

Един голям престъпник, като отишъл да се изповядва при един отшелник (това е един пример от историята на християнството), казва му: „Извърших 100 убийства. Много ми е мъчно на душата, ще се пукна!“ Казва му [светията]: „Големи ти са греховете, синко, не мога да ти помогна, да се моля за тебе. Молитвата ми няма да се послуша.“ Казва му: „Ще ти дам един съвет. Ще посееш една нива от 10 декара с дини и кой как мине, ще го викаш и ще му даваш да яде. Ще забиеш една главня в земята и когато главнята прокара листа, ще знаеш, че Господ ти е простил греховете. Ако стане това, ще знаеш, че ти са простени греховете.“ Отива онзи, насажда един бостан, изкарва дини и започнал да раздава. Един ден гледа, един минава край бостана и препуска. Този му казва: „Чакай, братко, от твоя кон зависи моето щастие. Трябва да се спреш.“ – „Бързам.“ Онзи казва: „Спри се!“ – „Не, не.“ Най-после той казва: „Толкоз хора съм убил и тъй, и тъй няма спасение“ и го убива. – „Така ти се пада!“ Но като се върнал, гледа, главнята позеленяла. То[зи] отивал да извърши едно много по-голямо престъпление, отколкото всичките негови престъпления и понеже го спряло престъплението му, той го изповядва пак. – „Спри се да се изповядаш при мене.“ Понеже не искал, теглил му куршума.

Сега, който от вас е разумен, ще каже: „Нали е жалко да убиеш един човек?“ Има друго приложение. Вие имате едно желание, имате една мисъл, която ви причинява хиляди страдания. Нищо добро не ви е

допринесла. Питам сега: Какво трябва да правите с тия желания? Най-малко трябва да го вържете туй желание и да го оставите да умре. Или един ден вземеш, че му забиеш камата отгоре. Сега хората забиват камите не на лошите желания, но [забиват] камите на добрите желания. И там е злото. Трябва да се обърне процесът. На лошото желание да се забие камата. Сега имаш някоя добродетел, на туй добро забиеш, на онова добро забиеш. Страданието произтича, че ние спъваме себе си в доброто, което имаме в света.

Та, казвам: Има един метод за вътрешно самовъзпитание. Никога не се стремете да се оправдаете пред хората. Вие все ще мязате да се перете на една мътна река и дрехите ви да бъдат чисти. Не ходете да се изповядвате пред хората. Ако се изповядвате, изповядвайте се пред себе си, пред Божественото. Има нещо, което може да се изправи. Няма нещо, което да може да препятствува. Някой път той е казал, че не може да изправи своята погрешка. Туй показва само неговото предположение. Най-малката погрешка започва от най-малкото начало. Ти може да започнеш от това начало. И да изправиш своята погрешка е голямо, един плод е то. Какъв е плодът, не го знаем, но един плод е дал. Един опит, втори, трети, четвърти – ред опити са се наредили, които сега спъват цялото човечество. Размножило се е това зло в света.

Та, казваме: „Има време.“ Времето се отнася до добрите неща. Ако човек иска да прогресира в света, той трябва да разбира времето за доброто, което трябва да направи. Например, при съвременното възпитание, както сега се възпитават хората, никакви резултати не може да има. Аз имам една котка, с която правя опити и съм дошъл до чудни резултати с нея. В нея започват да се проявяват някои човешки черти. Правя своите опити. Понеже се срамува, когато остане някой път вкъщи, оставя сирене на масата, седи и поглежда и като дойда, казва: „Нали устоях на туй.“ Но някой път вижда, че не е устояла на туй и като види, че не е устояла, щом вляза, седи близо до врата и гледа плахо, плахо. Казва: „Ще ме извиниш. Измами ме този дявол.“ Един ден излиза от вратата, хваща ме за врата, започва да кряска като човек. Стиснах я за врата и казвам: „С тебе правя опит. Ти няма ли да разбереш?“ – „За толкоз малко сирене толкоз много стискане – ми казва тя. – Не струва.“ Виждам положението: не че е изяла сиренето, но не е разбрала. Възпитанието защо? Аз я стискам, защото не е издържала изпита, а не че е изяла сиренето. Тя казва: „За толкоз малко сирене толкоз много стискане.“

Казвам: Виждам къде се крият ония мъчнотии. Някой път аз седя в стаята и взема, че начертая един кръг с ръка около масата. Тя дойде до кръга, не може да мине кръга, обикаля, не може да се качи горе. Някой път

заобикаля кръга, качи се горе на масата, наяде се. Друг път аз туря една преграда. Силата е в мене, силата не е в нея. Тя казва: „Онзи път виж как не се качих! Все-таки трябва да ме похвалиш. Аз обикалях, въздържах се.“ Тя се е въздържала!

Сега, това са опити, които правя – какво влияние може да има възпитанието. Една мисъл в какъв смисъл трябва да се тури? По кой начин трябва да се внесе истината в хората? Тази истина съществува, съществуват известни заложби. Казвам: Когато майката роди едно дете, има време тя. Някоя майка обича да бъде до децата си, да ги хвали, но с хвалене, с дрънкане човек не се възпитава. Сега каквото и да ви кажа, може да изопачите начина на възпитание. Едно дете, след като се е родило, майката трябва да знае колко минути трябва да го държи на лявата и колко минути на дясната страна, колко минути да го тури на корема му, после да го дигне нагоре. Тя трябва да знае колко време е определено. Ако го държи от лявата страна, ще внесе повече магнетизъм, ако го държи повече от дясната страна, повече електричество ще внесе. Ако го държи повече на дясната страна, туй дете ще стане доста умно, но ще стане нервно, сприхаво, гневливо. Ако го държи повече на лявата страна, ще стане тихо, кротко, но ще бъде чревоугодник, ще обича повече да похапва. Ако го държи на колената, ще бъде голям мързелан. Като го държи на колената си, трябва да знае колко минути да го държи. Хубаво е, не е лошо, но ако го държиш повече на колената, ще го прегръщаш. Идете при онзи златар, който, като тури златото, знае навреме да работи.

Та, възпитанието е метод да знаеш да боравиш с живата материя, от която човек е образуван, да знаеш как да си образуваш мускули, костна система, мозъчна система, да си образуваш онези способности, после да влезеш в съобщение с онези сили, които действуват в света. Учените хора са дошли до положението, [че] може да се фотографира атомът, сполучили [са] да фотографират атома. Този, ученият американец, фотографирал атома, направил опит и атомът в своята форма мяза на Луната, но увеличен 200 милиона пъти. На екрана на фотографа не прониква какво съдържание има вътре. Значи материално нещо е този атом. Зад атома седят други светове, още по-сложни, на човешкото съзнание. Запример: [да] различиш доброто от злото. Това са области зад атомите, зад йоните. Една област, в дадения случай да знаеш туй, което е в ума ти, от каква област произтича злото или доброто. Аз връзвам доброто с онези условия, при които човек може да се развива. Добро е туй, което помага за човешкото развитие, което помага за усилването на човешкия ум, да прогресира човешкият ум, и за облагородяване на човешкото сърце. Зло е туй, което спъва прогреса на човешкия ум, туй, което спъва човешкото сърце и човешката воля. Това ние го наричаме зло. Следователно всичко онова, което спъва човешкия

прогрес, ти го отбягвай.

Сега няма да се спирам върху отвлечеността на злото. Какъв дявол е и кога е паднал от небето. Хубаво е туй богословско тълкувание, но казвам: В света шествува едно зло, което може да спъне човека. Когато туй зло проникне в твоя организъм, тогава всички понятия за право и криво стават смътни. После страданията така се разбъркат, че не знаеш кое е право, кое е криво, не знаеш как да постъпиш. Вие още не сте в състояние. Някой път сте така напрегнати, не искаш никой да се допира до тебе. Казваш: „Да се махне!“ Какво е станало? Двойникът на този човек, като легне [то], двойникът на този човек е излязъл от една педя до две педи навън и този двойник е толкоз чувствителен, че произвежда болезнено състояние. Трябва да се прибере двойникът, да остане един пръст навън. Когато човек се облагородява, когато човек стане религиозен, той трябва да избира туй хубавото, места чисти и добри. Трябва да избира добрите хора, защото само добрите хора може да си хармонират. Щом си между лоши хора, трябва да събереш своя двойник, ако искаш да не ти страда главата. Щом си между добрите хора, може да изкараш двойника си една-две педи вън от физическото си тяло и ще имаш по-големи възприятия.

Мнозина казват: „Откак станах религиозен, увеличиха се страданията ми.“ Туй показва, че има прогрес. Ако не разбирате науката, във вас ще се роди реакция, че не си струва да се живее добре. Струва си, но във вас знание трябва да има. Щом дойдете до религиозния живот, трябва да имате знание за Бога, да Го обичате. Ние сме оградени. И всякога може да дойдете в съобщение с Бога. Щом помислите за Него, ще просветне нещо в ума ви, ще просветне нещо в сърцето ви. Навсякъде ще имате тишина, надежда, вяра, самоупование. Отдето минеш, всички хора те познават и цялата природа, като мислиш за Бог, всички те познават. Щом скъсаш връзката си с Бога, образува се тъмнина, сянка около тебе. Ти ставаш мрачен, недоволен от живота, всички те отдалечават, макар да си богат. Не може да разбереш. Всички те отдалечават, избягват, не може да разбереш какво нещо е Бог. Туй, което носи радост, туй, което носи веселие, туй, което носи светли мисли, туй, което носи светли чувства, туй, което носи благородна воля, туй, което носи здраве, всичкото богатство, което ти търсиш, туй е Бог. Трябва да Го търсим. Никой не е осъден да умира. Ти, ако вярваш в Бога, ще оживееш. Ти, като вярваш в Бога, ще забогатееш. Когато ти изявяваш Неговата любов, ти няма да държиш Неговото богатство само за себе си. Цялата Земя ще ти бъде една каса. Ти ще разполагаш с Божествените блага навсякъде.

Благодарение на този закон, благодарение, че напредналите същества вече освободиха въздуха от ония ограничителните условия, ние се ползуваме от

въздуха. Въздуха го освободиха съществата, които живяха преди нас. Други същества освободиха водата преди нас. Ние сме дошли да освободим твърдата материя. На нас ни предстои голяма задача и затуй ние постоянно сеем, орем, сеем жито, разбъркваме земята. Бъдещият наш успех ще зависи доколко може да облагородим тази почва и онези същества, които ще дойдат след нас, да могат да се ползуват от твърдата почва тъй, както ние се ползуваме от светлината и топлината. Вие нямате ясна представа какво благо се крие във въздуха, в светлината, в топлината. Топлината е един свят още по-висок, отколкото светът на въздуха. Това е цяла философия. Когато правите всеки ден временните опити, не само човек да се моли, ще се молиш, ще правиш опити.

Та, казвам: Има време. Да допуснем, че вие сте една домакиня и вашия домакин не го харесвате. Вашият домакин-другар страда от един недъг. Неговият крак е изкълчен, той не може да стъпва и постоянно се дразни. Вие най-първо ще се завземете да наместите крака на място. Не знаете как се намества човешкият крак на място. Вие не може да бъдете хирург, да наместите крака на един човек, ако не сте добродетелен човек. Доброто е знание, доброто, което образува човешките кости. Следователно всяка една човешка мисъл трябва да има една кост, трябва да има известна форма устойчива, която да не се разрушава тази форма. Например какво ни дава нас право да се съмняваме и да казваме „Лош е този свят“? Това са само наши предположения. Ние сме заобиколени с една любов, която не оценяваме. Всички хора в света злоупотребяват със закона на Любовта и вследствие на това идват големите нещастия, всичките страдания. Син, който не обича баща си и майка си, той носи всичките лоши последствия. Неговият син и дъщеря ще постъпват точно тъй, както той е постъпил спрямо баща си. Господар, който има слуги и постъпва несправедливо, един ден неговият син ще се наложи и [ще] постъпва точно тъй, както той е постъпвал.

Всичките наши постъпки имат обратно движение и за добро, и за зло. Те се нареждат около нас. Ако си правил добро, ще се върне доброто. Ако си правил зло, ще се върне злото. Сега нас ни заблуждават, че ако се молиш на Господа, ще ти прости. Да, ще ни прости, но кога? Когато заграбеното богатство ще го върнеш. Голямата неправда, която си направил, ще я поправиш, извинение няма. Всяка погрешка трябва да се поправи.

Всяка майка, която иска да стане майка, трябва да се възпита. Онова дете, което зачева, трябва да го зачене с любов, трябва да го зачене с истина, та като се роди това дете, да каже: „Благодаря, че имам такава майка!“ Казва там Христос на едно място, че тогава, в края на тази епоха, нито се женят, нито за мъж отиват. По стар начин хората няма да се женят. По стария

начин всеки, който се роди, ще умре. По стария начин всеки, който се роди, ще страда. По стария начин всички ще минат докога? Понеже трябва да излезем из тази област. Тя е временна.

Сега, какво ние трябва да разбираме под думата „женитба“? Женитбата е процес на освобождаване на онези вързаните души на Земята. Всеки, който се жени, жени се защо? С цел да освободи някого. Ами ако се ожениш и не освободиш никого? Какво ти дава (струва) (В разчетената стенограма думите „струва“ и „дава“ са написани една над друга.)? Ако отидеш на бойното поле и никого не може да освободиш? Казваш: „Аз имам домакиня, жена имам.“ Ти и жена ти ще идете да освобождавате хората. „Храни мома, да не е дома.“ Че, момите не са пратени да ги храните в дома. Те сами ще се хранят. Момите са войници, изпратени от невидимия свят да освободят света. Момците са изпратени войници да освободят света. Не да се удоволстват. Те не са изпратени да носят на главата си бомбета, камилска кожа на краката си. Това са второстепенни неща. Те като се освободят, като завършат своята война, може да турят бомбета. Момъкът трябва да бъде спретнат.

Вие ще кажете: „Това не е за нашите глави.“ Аз съжалявам, няма по-голямо нещастие, ако туй благо не е за нашите времена. Туй благо е за нашите времена. На туй всички трябва да се радваме. Момъкът трябва да носи в света висока идея и момата трябва да носи висока идея. Тя не иде да стане жена. То е второстепенно. Тя не иде да стане майка. И то е второстепенно.

Ще кажете: „Много казано е!“ В света има само една майка. То е природата. Има само един баща. Туй е Бог. И вие вземате голямата роля, когато вземате ролята на бащата. Майката, и то е роля. Казва някой: „Аз съм баща.“ Много казано е. Ние нямаме баща на Земята. – „Как тъй? Не си ли се родил?“ – Не съм се раждал. Тук, десетки години, откак съм дошъл в България, искам да ми кажат кога съм роден, на колко години съм, баща ми, майка ми. Казвам: Може да говорите за моето такси, това е направено. Но годините на таксито не са мои години. Аз съм вън от годините на своето такси. Никой не може да ме окошари в някое такси, да каже, че „тук трябва да бъдеш.“ Христа след възкресението защо не можаха да Го познаят? После, като ги благослови, тогава Го познаха. Значи вътрешното познание не е външно опознаване. Кой познава човека? Интересно е следното: колкото пъти мене са ме фотографирали тука, аз всякога виждам в своята физиономия един крайно груб човек. Не съм аз. Този образ, който аз нося, то е на окръжаващата среда, в която живея. Тя се отразява. Те фотографират средата. Виждам черти, но физиономически се очертава един образ и по този образ [се] мъчат да ме фотографират. Но туй,

Божественото не може да се фотографира. Трептенията не се поддават, Божественото не се лови. То има по-силни трептения. Аз имам тук един образ и сам не го познавам. И тъй да го срещна, ще питам: „Кой ли е този човек?“

Ако аз не познавам законите, понеже за мене нещата са ясни, нищо не ме блазни в света. Познавам и нищо не ме блазни. Нека да определя защо не ме блазни. Не ме блазнят нещата по следната причина: Аз съм в една градина, дето всичките плодове са пресни. Не ме блазнят изгнилите плодове отвън в градината. За мене всичкото знание в този свят са живи плодове. Туй, което хората предлагат, нищо не струва. Казват: „Много красива жена.“ Аз усещам една воня, която излиза от нея и гледам да се освободя. Казва: „Няма ли да я прегърнеш?“ Казвам: „Туй е за тебе. Ти може да я прегърнеш.“ Той мисли, че в прегръдката е.

Онова, което се прегръща, то е възвишеното. Възвишеното, Божественото се прегръща. Имаш право да прегърнеш, да целунеш Божественото. Ако не Го прегърнеш в себе си, ти правиш престъпление. Казват: „Той прегръща чуждите жени.“ Ти като прегърнеш хората, те трябва да оживеят, да станат добри. След като [я] прегърнеш, тази жена да ти каже: „Много ти благодаря!“ Мъжът ѝ да каже: „Много ти благодаря, че откак [я] прегърна, много е мека, много е добра. Вкъщи все шета, всички ни обича.“ Питам: Какво зло съм направил, че съм я прегърнал? Ако устроя техния дом и те започнат да се карат и да се бият, вие ще кажете: „Това не е педагогично!“ Така не трябва да се говори, не е морално. Да обичаш хората тъй, както Бог изисква, това е морално. Да правиш добро тъй, както Бог изисква, това е морално. Да имаш хубавото мнение, което Бог има, това е морално. Да желаеш доброто във всяко направление, това е морално. Да желаеш успеха на всяко живо същество, това наричам морал. Любов към всяко същество на Земята, колкото и да е малко. Да храниш тези Божествени чувства!

Та, казвам: За всяко нещо в света има време. Сега как ще пренесете? Вие по някой път имате кос и не знаете защо ви е. Вие теглите носа си, теглите го през целия живот и не знаете защо. Цяла магия има в носа. Имаш някое нещастие, не ти върви напред. Него ден, знаеш как да бутнеш носа си, ако си търговец и ще ти тръгне. Ако знаеш къде да бутнеш носа си 3 пъти, ще го побутнеш и ще произнесеш формулата – всичките операции ще станат много добре. Ако не бутнеш, ще има нещастие. Когато една мома се жени, ако бутне носа си три пъти на едно място, може да има отличен дом, другарят ѝ ще бъде отличен. Ако не си бутне носа, аз сега да ѝ определя, главата ѝ ще побелее.

Казвам: Ще бутате носа дето трябва. Ти се жениш. Съобщи на невидимия свят. Женитбата не е индивидуален акт. Не е произволен акт. Ще кажеш: „Аз имам желание“, ще бутнеш носа, ще почакаш и ще ти кажат: „Съгласни сме.“ Ти ще имаш тяхното благословение. Ти нямаш благословението на никого от тях, тръгнеш на своя глава и след туй се оплакваш. Ще престанете да правите неща своеобразни, своеволни. Иска някой оратор да говори. Ако той си бутне устата отгоре, ще държи една отлична реч. Ако не си бутне устата дето трябва, нека остави речта. Ако на вас не остави една истина, от която вие ще се ползувате. В мене желанието не е да ви заблуждавам, но ще кажете вие: „Това не е човешко понятие.“ Това е извън човешките понятия. Има неща, които са извън. Но някои от вас тия работи след 10 години ще ги разберете. Някои и сега може да ги приложите. Устата образува Божествените чувства на Любовта. Ако вие не знаете как да се справите и как да бутате този орган, ако вашият нос означава интелигентност, ако знаете как да го пипате, ако очите означават истината и не знаете как да ги пипате, вие как ще се домогнете до нея? Ако ушите са канали, ако не знаете какво да правите с вашите уши, по кой начин тогава ще дойде доброто във вас?

Вие може да направите опит. Намерете една сестра, която ви обича, и нека дойде 3 пъти на ден да си прекара ръцете около ушите ви – за 10 пъти какво ще бъде. Тя да си прекара ръцете около ушите, да внесе нещо. Някой път вие сте радостни, прекарайте си тъй ръцете. Някоя лоша мисъл имате. Ако речете да се обърнете, ще ви дам една формула: помислете за най-умните хора, за най-добрите хора, вие вече образувате един контакт. Прекарайте 3 пъти ръцете. Това е един начин на влияние върху вас. Вие ще кажете: „Това са заблуждения.“ Вие вземате лотариен билет и на какво основание допущате, че билетът ви печели? Ако аз взема един лотариен билет, ще направя известни математически тълкувания върху него и вие вярвате. Всеки, който вземе билет и е раздвоен, няма да спечели. Ако някой път мислите, че непременно ще спечелите, във вас само в подсъзнанието трябва да остане една мисъл, че този билет ще спечели и да го забравите. Забравяте го, като че нищо не съществува. Ще спечели билетът ви. Всяка една мисъл, която няма раздвояване, всяко едно чувство, в което няма раздвояване, във всеки един човек, акт и постъпка, в които няма раздвояване, всякога стават. Най-малкото раздвояване спира ставането, може да спира мисълта. Този закон работи. Вие искате да образувате мисъл и казвате: „То сега няма да го бъде.“ Вие неутрализирате Божието благо.

Вие казвате: „Ние сме хора, имаме слабости.“ Най-първо, ние сме хора, но не сме само слабости. Ние сме създадени хора, за да мислим. Страданията и радостите трябва да ни научат да мислим. Всеки един от вас трябва да

направи един опит. Да кажем, вие сте болен, лекува ви един лекар, втори, трети, никой не може да ви помогне. Какво трябва да направите? На колкото съм дал тия правила, те са прескочили правилата и са отишли да помагат на другите, преди да помогнат на себе си. Един опит ще направиш 99 пъти, един опит и който даде добър резултат, тогава ще го казваш. Лекуваш някого от ревматизъм, това е наука. Ще идеш при този човек, когото лекуваш и ще кажеш: „Твоят крак след 7 деня ще бъде здрав.“ Аз да ви приведа един пример, разправяше ми един господин, как ще го обясните. Той тук, в София, става. Този човек заборчлява, продават му къщата, и онзи кредитор, който има да взема от него, минава в неговото разпореждане. След една година той трябва да излезе от къщата. Той отива при една гледачка и тя му казва: „Господине, аз ти казвам, че този човек туй, което е намислил, няма да го направи.“ След 7 деня мисли тази къща да вземе. Той ще отложи. Жената казва: „След 7 деня ще се отмахне туй.“ Как ще се отмахне? Разправя ми своята опитност. – „Как ще стане, я ми разправи?“ – „Аз ти казвам, че ще се отмени.“ Идва да се допита до мене и казва: „Ти какво мислиш?“ Казвам: „След 7 деня ще опиташ!“ Той казва: „Както каза тази жена, така и стана: отложи се за 3 месеца.“ Тя после, тази жена, му обясни. Всякога може да предвидим онова, което може да стане, нещата не са абсолютно определени да станат. Но може да станат и може да не станат. Може да страдате от ревматизъм, може и да не страдате от сърцебиене. От вас зависи. Може да стане, може да промените една фаза в много лека форма.

Та, казвам: Първото нещо: трябва да имате една положителна вяра, вътрешна вяра. Вие ще оставите другите религиозни вярвания. Онова, което вие опитвате. Тебе те боли кракът. Ще опиташ и ще кажеш на ревматизма: „До 7 деня ти давам срок да напуснеш крака ми!“ Нищо повече. Забрави това. След 7 деня ще видиш. Ако ти си казал и ревматизмът няма го, изчезнал е, вярата ти е силна. Ако не е изчезнал, трябва да знаеш, че вярата ти е слаба. Ти може да се молиш, може да правиш каквото искаш. Ако не се махне болестта, тази вяра не е достатъчна. Христос казва: „Все, що попросите в Мое име, ще ви бъде!“

Та, за всяко нещо има време. Но трябва да вярвате и трябва да учите. Отивате, вземате цяр, не помага. Една американка, 12 години като я лекували лекарите, казват: „Госпожа, не може науката да ти помогне. Обаче природата какво може да направи на тебе, не знаем.“ Тя чете една книга върху вярата. Авторът, който привеждал много примери как са се излекували хора и тя повярвала и веднага става от леглото. Оздравява. Питат я: „Как?“ – „Не зная.“ Че, Христос казва на този: „Дигни одъра си и върви!“ Казва на слепия: „Иди, умий се и прогледай!“ Казва: „Лазаре, излез вън!“ и Лазар излиза. Но в ума на Христа нямаше раздвояване. Ако

Христос дойде при тебе и каже: „Повярвай, каквото е казал, ще стане“, ти казваш: „Не може.“ Защото в дадения случай може да бъдеш като Марта или Мария, която казва: „Вече смради, но ти си свободен.“ Христос казва: „Ако вярваш, ще видиш силата Божия.“

Ти не си осъден да умреш от глад. Ако е решено да бъдеш беден, ще бъдеш, но един от честните бедни. Ако си богат, пак ще се помолиш на Бога. Богатството и сиромашията в дадения случай трябва да ги използуваш за тебе. Аз сега говоря на вас. Вие разбирате тия работи. По някой път някои са разправяли чудни опитности. Казва: „Като се помолих и стана.“ Не се минават два месеца, за всичко се моли, молитвата се чува, но за себе си не може да помогне. Аз вярвам в силата на вярата, която може да лекува различни болести в себе си. Най-първо, няма да употребяваш външни средства, но силната и опорна точка може да бъдеш ти. Не да кажеш: „Нямам нужда от точка!“ Имаме нужда от една опорна точка. [Това] трябва да бъде нашата вяра. Според нашата вяра ще бъде нашето положение. От вярата зависи здравето. От вярата зависи развитието на нашия ум. От вярата зависи състоянието на нашето сърце. От вярата зависи общественото положение. Бъдещето даже зависи от вярата.

Казвам: За всяко нещо има свое време. Сегашното време е за опознаване на великата Божия Истина, която иде да освободи хората от всички техни недъзи, в които са изпаднали. Божественото трябва да [ги] промени. Господ действува в умовете. Хората вярват, че могат да бъдат избавени от всички нещастия, които може да ги сполетят. Защото светът не е нещастие. То[й] е изпитание, което човек минава. Съзнанието трябва да се пробуди. Като евреите, трябва да излезем от Египет, да се дигнем и да идем в Ханаанската земя. Ще минем през пустинята, за да влезем в Ханаанската земя. В новия ред на нещата трябват нови разбирания. Нови разбирания на любовта, нови разбирания на истината, нови разбирания на човешката свобода.

„Отче наш“

34-та неделна беседа, държана от Учителя
на 27.V.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_05_27 Двата порядъка. Качества на младия
утринно неделно слово

ДВАТА ПОРЯДЪКА. КАЧЕСТВА НА МЛАДИЯ

15 минути размишление.

Нарядът.

20-а глава от Евангелието на Лука.

„Бог е Любов“

Два порядъка проличават от прочетената глава – един временен порядък, който има съвсем други свойства, и другият, вечен порядък. Тъй нареченият човешки порядък, даване дан на кесаря, т.е. на властта – временен порядък, и даване дан на Бога – вечен порядък. Давайте кесаревото на кесаря и Божието Богу. Човек трябва ли да се жени или да не се жени, това спада към временния порядък. А за другия порядък казва Христос: „Които се сподобят с този век на възкресението, нито се женят, нито за мъж отиват.“ Мъже и жени, подразбирайте някакви временни заблуждения. А които се сподобят с възкресението, те нямат никакви временни заблуждения, те са синове Божии. Ние мислим само, че сме синове Божии и се безпокоим. Ти щом се безпокоиш, ти никакъв син Божий не си. Ти не може да си представиш, как тъй да не се безпокоиш? Как може здравият човек да придобие болест? Щом чувствува болка, той е болен. Здравият човек чувствува съвсем друго разположение – нещо приятно, свежо, бодро, готов е за работа. А щом се откъснат ръцете, краката и казва на другите хора, че е здрав, той себе си лъже. Ние сме всички синове Божии, а сме болни. Невъзможно е човек да бъде болен и да бъде син Божий! Като умираш, ти не може да бъдеш син. Сега може. В съзнанието си вие ще приведете примера, че онова дете, което умира, не е ли син на Ивана и Драгана? Не. Всеки баща, който не може да запази живота на сина си, той не му е баща.

Сега, да се върнем към съществената мисъл на двата порядъка. Например, говори ви се за вяра. Вярата не спада към вечния порядък на нещата. Да вярвате, да любите – това са все временни работи. Трябва да бъдеш добър, трябва да бъдеш умен. Това са все неща към временния порядък, към сегашния живот. Ние говорим за настоящи работи, а разбираме Божествени работи. Бога не си виждал, а вярваш в Него. Ти Христос не си виждал, но историята казва, че Той е живял преди 2000 години. Вярваш в думите Му, вярваш, че ще бъдеш спасен. Всички тия неща са хубави, но те спадат към временния порядък. Това е детството на човека. Има една фаза на живота, когато детето не познава майка си. Която и да го бара, то мисли, че е все неговата майка. Може да е някоя слугиня или някоя

кърмачка, но не е която го е родила. Ние имаме много кърмачки. И във всяко едно прераждане все ще имаш по един баща. И ако се преродиш 777 пъти, 777 бащи ще имаш и 777 майки ще имаш. Ами ако имаш по четирима братя и сестри на всяко прераждане?

Ние имаме един Баща! Най-първо, ще се стремите във вашето съзнание да се освободите от временни ограничения. За мен, например, не съставлява проблем да мисля какво нещо е Вселената. Вселената може да се проучва и по друг начин. За мен не е нужно да ми аргументира някой дали има Господ или не. Това е външната страна. Сега, трябва да се убедиш, че има Господ и тогава да Му се молиш. Питам тогава: задавали ли сте си въпроса какво нещо сте вън от Бога? Трябва ли да ви убеждавам какво представлявате сами по себе си, или да ви убеждавам, че има Господ? Аз задавам въпроса: каква нужда имам аз да ви убеждавам, че има Господ? Противоречието седи в това, че когато трябва да ви убеждавам, за мене седи така въпросът: щом някой човек иска да го убеждавам, че има Господ, аз зная, че той се намира в един временен порядък. Тук нещата могат да бъдат и могат да не бъдат. А в един Божествен порядък въпросът седи другояче. Там няма нужда да се доказва, там непосредствено тия неща са ясни. Ти щом проектираш ума си, ти ще знаеш цялата история. Цялата истина. И после, трябва да различавате, по какво се отличава временният порядък от вечния порядък.

У човека има три естества, те са свързани в едно. В него има едно животинско естество, което се отличава с това, че то обича само да яде и да пие. То е животно, човек, което гледа от сутрин до вечер откъде може да намери, каквото и да е, все да си хапне. Другото естество в човека – пък иска радост, а избягва скърбите. То е човешкото естество. То търси само радости, а не скърби. То е човешкото естество. И говори само за приятни и неприятни работи. За облекло, за шапки, за обувки, за ядене, за знания. Това е човекът. И трето едно естество: то е Божественото. В него седи истинският прогрес и развитие на душата. Там няма никакъв страх, нито скърби. Там има блаженство. Щом ти се смущаваш и скърбиш, ти си човек; щом ти обичаш да ядеш само, ти си животно. А щом живееш и се жертвуваш, ти си в Божествения ред на нещата. Имаш в себе си Божественото естество. Щом се смущаваш и скърбиш, ти си човек.

В Писанието се казва, че Бог носи нашите теготи, че в Него има желание да ни освободи от всичките ни ненужни страдания и мъчнотии. Когато Бог види, че ти страдаш, отчаял си се, в Него има желание да те освободи. Той вижда, че ти си се заблудил в един човешки порядък и казва: „Ти няма какво да скърбиш. Всичко ще се оправи.“ Но ти се питаш: „Как да не скърбя? Парите ми взеха, здравето ми взеха...“ Всяко нещо, което може да

се вземе, то не е реално, то не е за тебе. Туй, което са ти взели, [не е твое], твое е само това, което никой не може да ти го вземе, то е освобождаване от един товар. Но ние казваме: „В човешкия ред на нещата потребен е известен товар.“ На парахода трябва да има известна тяжест, за да пази равновесието в океана. Човек, като няма пари, той се обръща с главата надолу. Като има пари, той е изправен, весел, мисли добре. Щом изгуби парите си, той няма никакво достойнство.

Тогава, ние се намираме в положението на Настрадин Ходжа, който отишъл в обикновените си дрехи в едно турско кафене, но никой не му обърнал никакво внимание. Един ден той отишъл с един голям, хубав кюрк , и всички, които минавали край него, все се обаждали и казвали: „Е, Настрадин Ходжа, оправи ли ти се работата, забогатял си.“ Хайде едно кафе, второ, трето, всички го черпили. И той все изливал кафетата върху кюрка си.

Ако те почитат за твоите дрехи, на дрехите си ще дадеш кафето. Това е един временен порядък, в който ние сме потопени и не го съзнаваме, че е заблуждение. И ако те почитат за твоето знание, и то е временен порядък, в който ние се заблуждаваме. Знаеш нещо, но като се мине една–две години, ти го забравиш.

Остават две неща, с които човек трябва да се справи: с животното, което обича да яде, и с човека, който обича да се смущава. И тогава остава идеалът за него – Божественото, към което човек трябва да се стреми. Така като поставим въпроса, по някой път аз виждам едно противоречие, което седи в следното. Вие казвате: „Толкова години ние се стремим да служим на Бога и досега нищо не сме постигнали.“ Именно, трябва да се справим с човешкото естество. Ти като имаш страдание, като страдаш, пак да си радостен. Това е човешкото естество. Тъй щото, при страданието да имаш една радост и при радостта да имаш още по-голяма радост. Тъй щото, едновременно и като страдаш, да се радваш, и като си богат, да се радваш, и като си сиромах, пак да се радваш. И като знаеш, да се радваш, и като не знаеш, пак да се радваш. И като те посрещат добре, да се радваш, и като те посрещат зле, пак да се радваш.

Че нали виждате, и в природата е същото. И тя не ни посреща еднакво. Да кажем, че аз съм един светия. Излизам навън, но духа вятър, силен вятър, едва се върви. Не ми е приятно, но тъй става. Вятърът казва: „Защо си излязъл тук, да ме смущаваш, когато работя?“ Аз вървя и съм недоволен. Поне малко да престане, да не духа този вятър! Вятърът ми казва: „Аз като престава да духам, ти тогава трябва да излезеш, а не когато духам.“ Ако на Земята хората биха живели тъй, както трябва, в доволство и радост, щяха

ли да бъдат по-добри?

Ако всички хора бяха богати и имаха в ръцете си сегашния ред и порядък, ако всички имаха необходимото и никой нямаше никаква нужда, знаете ли какво щеше да се получи? Нямаше да има никаква връзка между хората. Единственото, което сближава хората, това са сегашните противоположности. Онзи, болният, търси здравия, сиромахът търси богатия и богатият търси сиромаха. Понеже богатият не обича да работи, а сиромахът обича да работи, има отношение вече, създава се връзка. Ученият търси един невежа, да му предаде своето знание и да направи една обмяна с него; и невежият търси учения.

Някой ти говори за някоя добродетел. Но ти усещаш, че този човек ти говори, но не че иска да те учи за добродетелта, а защото има някаква задна мисъл. Той казва: „Ти трябва да бъдеш добър човек, добродетелен трябва да бъдеш." И още много ти говори за доброто. В дадения случай той си носи една чанта с пари и ти проповядва добър да бъдеш, да не го обереш. Ако не си добър, можеш да задигнеш чантата му. Той може да ти говори, че има онзи свят, че има Господ, че има наказание, има закон – сплашва те. Той ти говори така, има си тайна, задна мисъл. Дойде друг човек в дома ти и ти казва: „Аз желая твоята дъщеря да расте и да порасне." Защо ти желае той това? Той желае това, защото има син и иска да вземе твоята дъщеря, снаха да стане. Питам: след като порасне твоята дъщеря, какво са спечелили синът и дъщерята, в този порядък на нещата? И всички ние живеем с надежда да забогатеят нашите ближни, че да можем и ние с тях и покрай тях да прекараме живота си добре. Казват: „Все е добре да имаш един богат чичо, че след като умре, да ти остави наследство." Хубави са тези работи, но те са от човешкия порядък на нещата. Той за дълго време не продължава. И где седи противоречието? Ти не очаквай нищо от чичо си. Всеки трябва да се стегне, че онова, което е останало, да се разработи.

Сега, искате да свършите училището. Искате да идете на Небето, да станете светии, искате, като отидете в онзи свят, да ви направят една арка и да ви посрещнат с музика и песни. Ангелите да кажат: „Ето светиите на Земята!" Ще ви турят венец на главата. Но не зная по този начин, по който вървите, дали ще ви турят някой венец. И да ви говоря, че ще ви турят венец, то значи да ви кажа нещо, което не е вярно. И да ви говоря по този начин, че ще идете в Царството Божие, то значи да ви говоря нещо, което не е вярно. Вие и сега сте в Царството Божие. Какво се ползува един сляп човек, ако го водят във физическия свят, дето има много неща, а той е в един свят на тъмнина? Вие казвате: „Тук е светлина." – „Как е светлина? За тебе може да е тъй, но за мене е тъмнина."

Така и вие сте в онзи свят, само че трябва да се отвори съзнанието ви, за да разберете. Някои са ме питали: „Може ли, Учителю, да ни покажеш ония, светиите, Учителите, къде са събрани, да идем при тях?“ То е невъзможно да идеш при тях! Да идеш при някого, какво разбира? Ти не можеш да идеш при някого, ако не го обичаш! Единственият път, по който можеш да отидеш там, е любовта. Обичай! Това е пътят. Казваш: „Как да Го обичам, Бога, като не съм Го видял?“ И без да Го познаваш, и без да си Го видял, ти трябва да Го обичаш! Това е пътят! И тогава, щом ти Го обичаш, от Него зависи как Той ще ти се изяви. После и Той ще види как да ти се изяви.

Трябва да се внимава при минаване от Божествена в човешка любов, защото преждевременната любов е най-опасната любов в света и тя е създала най-големите нещастия на човечеството. Сега, човешката любов в какво седи? Нали, преди да познаваш някого, ти имаш най-доброто мнение за него, а щом го познаеш, веднага идват противоречията. Ти имаш вече права над него – почваш да му диктуваш какво да прави, като го видиш, веднага ще му намериш някой кусур: че той не е облечен добре, че шапката му не е добра, петно има някакво, връзката не била направена както трябва; после ще му държиш сметка, ако е скръбен, ще питаш: „Защо си скръбен, защо не си весел?“

Казвам: Дето има скръб, дето има мода, там няма любов. Дето има мода, там има скръб и радост. На ваш език говоря. А за да влезнете в света на Любовта, трябва да излезете из модата. Дрехата, която носите, не трябва да хваща никакво леке. Цветът тъй трябва да се прелива, че никой да не може да види никакъв дефект.

Любовта е път към Бога! И при тази Любов, ние постоянно се молим. Но нямаме постижения. Знаете ли колко трябва да бъде будно човешкото съзнание? Молиш се, но идват моменти, когато ти можеш да изгубиш равновесието си. Видиш някой човек – веднага го подозреш. Дошъл някой твой приятел вкъщи, ти проповядваш за Бога, за любов. Но изчезне някоя книга или някоя скъпоценност – ти веднага казваш: „Никой не е влизал тук, само този приятел.“ Уплашиш се, съмняваш се! Е, къде ти е тогава любовта? В Божествения ред на нещата, като се изгуби нещо, и цялата ти къща да се изгуби, да се не опетни съзнанието ти, като че нищо не се е случило и в нищо да не подозреш приятеля си! Този твой приятел не опетни! Няма да се минат 4, 5, 10 минути, и ти намираш изгубената вещ. И ти съзнаваш, че не си мислил право.

В какво седи престъплението? В неправата мисъл! Имаш знание, но дойде едно чувство и ти кажеш: „Забрави ме, Господи!“ Не е тъй. Не са те

назначили в България – казваш: „Не ми върви! Ама да ми тръгне!“ Това е човешкият ред на нещата. Когато някой стане министър, ти да се зарадваш на това положение. Той има много до оре на нивата. Всеки, който стане министър, има да оре. И казвам: Проучете историята в света и вижте онези, които са били министри, досега какво са спечелили? Нищо не са спечелили. Те само са се натрупали с грехове. Едного ще уволнят, другиго ще назначат, на един ще са благоугодни, а други ще се опълчат срещу тях. И в края на краищата, като поседи на министерски пост известно време, ще види, че не е оправил нищо. Онези, които са били овчари, също. Овчарят, след като е пасъл 20 години, какво е допринесъл за овцете си? Той може да каже, че много добре е отглеждал овцете. Да, агънцата е продавал, на овцете е одирал кожата, вълната е продавал и при това ще каже: „Добрият овчар!“ А той какъв овчар е? Няма ни сянка от подобие между един небесен овчар и един земен овчар. Казва Христос: „Аз съм истинският овчар! Аз полагам душата Си за Своите овце. Имам власт да положа душата Си, и имам власт да я взема.“ А тук, на Земята, какво полага овчарят за своите овце? „Ако Ме обичате, ако Ме любите, ще опазите Моите заповеди!“ Някой път съм ви казвал и сега пак ви казвам, че като се намериш в най-трудното положение, да запазиш равновесие, нищо да не смути душата ти. Една от великите работи е това! И Христос, като беше на Земята, опита една от най-големите тягости, от най-големите скърби. Но и Той не можа да изтърпи и един ден каза: „О, роде неверни и извратени, докога ще бъда с вас, докога ще ви търпя?“ Но в същия момент помогна на момчето да оздравее, изгони беса от него. (Матея 17: 17)

Истинският живот на ученика сега е в света на противоречията. Да може всяко едно страдание да го хване, да го превърне в благо, да го превърне в злато! Като хване едно съмнение, да го тури в своята реторта, да го превърне и да изкара нещо от него! Каквото намериш, някаква лоша мисъл, лоша постъпка – хайде в ретортата!

Гледам, млади последователи са тръгнали в пътя, че някой стар християнин му казва: „Ти си млад, неопитен, едно време и аз бях като тебе, но сега съм по-опитен.“ И в какво седи неговата опитност? И той в нищо не е напреднал, но казва: „Едно време аз обичах много да ям, а сега се въздържам. Ти като мене трябва да станеш.“ Не че той се въздържа, но стомахът му отслабнал и той не може да яде. Едно време и той е бил лаком, но сега, щене ще, се въздържа. Това не е въздържание. Но неговата воденица не може да мели и това смята за победа, за подвиг. Аз не бих желал да стана като стария, че тогава да не ям. Въпросът е като млад, като имам най-силно желание да ям, да мога да се въздържам. Това разбирам. А не като остарея, когато вече не мога да ям, тогава да се въздържам.

В старостта не може да има опитност. Младият може да има опитност. И докато вие страдате, вие сте млади. Престанат ли страданията, вие сте остарели. Тъй е на Земята! За другия свят е друг въпрос. На Земята, щом престанат страданията, вие сте остарели. Щом престанат радости и скърби, ти си остарял. Щом престане сиромашията и богатството, вие сте остарели. Щом престане знанието, вие сте остарели, на 120 години сте. Радвайте се, щом страдате, радвайте се, когато страдате – вие сте млад! Щом имате желание да забогатееете, вие сте млад. Щом ви е страх, че ще остареете, вие сте стар. Във всичките стремежи, които човешката душа има, туй е хубавото. То е само да се разбира. Животното разбира Божественото само като яде постоянно. И това е Божествено, но то е частично. А човек, който се учи, който мисли, трябва да се радва. Радостта носи и страдание, като сянка. А Божественото е единственото, което примирява. Под думата „Божествено“ разбирам това, което примирява противоречията!

Нещата, на които хората държат, са следующите. Представете си един владика, един патриарх, с корона и жезъл идва. Всички го турят на първо място. Но има хора, които искат на първо място да турят друг някой брат на мястото на владиката, а владиката да вземе неговия стол. Как мислите, владиката ще отстъпи ли с радост мястото си? Сега, всички имате тази владищина в себе си. Няма някой от вас, който да не е владика. Тогава аз слушам да казват: „Не го ли знам аз, той е едно дете, не разбира нищо, едно дете, което нищо не знае.“ Мисля, че вече владиката е у тебе. Та ти чакай, нищо не му казвай! Ти го претърпи! Ако аз съм на ваше място, на този, младия брат, който ще стане владика, ще му дам преднина. Ще кажа: „Ти си много способен, умен човек.“ Но аз зная също, че той утре ще се разболее. И наистина той се разболява. Отива при него един лекар, втори, трети, отивам най-после и аз. Потупвам го по гърба и казвам: „Досега ти беше свободен, но сега не си. Ако ме слушаш, ще ти помогна. Аз те оставям свободен, понеже и аз обичам свободата. Ако не ме слушаш, ще те оставя да вървиш по своя път.“ Той казва: „Аз съм готов да направя каквото ми кажеш!“ Сега, кажете ми, какво ще му кажа? Ако сте вие на мястото на владиката и аз съм на мястото на лекаря, какво бихте желали аз да ви кажа сега? Ако сте една млада мома, ще ми кажете тъй: „Е, Учителю, да оздравея, че да се оправя!“ Но аз зная, че в ума на тази мома е мисълта, че като я излекувам, тя да се ожени за един красив момък. Затова аз ще ѝ кажа тъй: „Аз ще те излекувам, но ти няма да се жениш. Само по този начин мога да ти помогна. Ти си осъдена да умреш, но ако обещаеш, че на този момък няма да хвърлиш око, че като го срещнеш, ще го обичаш, но никаква користолюбива мисъл няма да имаш – да го вземеш за себе си!“ Така ще го преживее тази мома, така ще я заболи, сякаш от сърцето ѝ ще се откъсне нещо.

За всичко друго е по същия начин. В такова положение ние се намираме в света. Ние искаме от Бога известни блага, но всякога Той поставя известни условия, известни ограничения. Господ ще ти даде здраве, ще ти даде богатство, каквото искаш, но ще ти постави едно условие, което никак няма да ти бъде приятно. Той ще те постави в ограничение. На първия човек в рая беше много добре там. Но дойде Господ и каза: „Слушайте, всичко имате, но туй дърво няма да бутате! Всичко ще ви дам, но туй дърво, едно дърво имаше там, да не го бутате. От всички дървета ще ядете, само от това няма да ядете." Най-малкото ограничение, ако имате най-малкото ограничение в живота, вие вече имате дървото на съблазънта. Пазете се! Всичко друго може да правите.

Стремете се всички да влезете в Божествения ред на нещата, за да превърнете животинското и човешкото, да ги съедините в едно – в Божественото. Туй значи въздигане, или, с други думи казано, да изпълним Волята Божия с пълно съзнание, с любов, без да се усеща, че сме ограничени. Защото радостта и веселието в света са следствие на онзи Божествен ред и порядък на Земята. Ангелите са изпълнили Волята Божия, тяхната радост се предава и на нас. Някой път ние скърбим, защо? Понеже има и други ангели, паднали, които не изпълняват Волята Божия и ние участвуваме в тяхното падение, затова сме скръбни. Радваме се, когато онези ангели изпълняват Волята Божия! В тяхната любов ние вземаме участие. Но същевременно ние участвуваме и в състоянията на падналите духове, които не изпълняват Волята Божия. Каквото те правят, и нас засяга.

Ние ще бъдем в света на едно противоречие дотогава, докато излезем от този ред и влезем във вечния порядък на нещата. Защо страда човек? Ако една мома я обичат два момъка, единият е много добър, а другият е много лош, какво ще бъде нейното положение? Единият, добрият, който я обича, ще носи само подаръци, а другият казва: „Аз ще те претупам, аз ще те убия." Какво ще бъде нейното положение? Единият ще идва вечерно време, а другият ще идва денем. Щом страдате, тогава иде възлюбленият на нощта, той е лошият възлюблен. Щом се радвате, при вас иде възлюбленият на деня, иде добрият възлюблен. Скръбта, това е нощта; радостта, това е денят. Това е една обмяна на нещата. Така трябва да разбирате, дотогава, докато схванете дълбоко онова, което Бог е направил.

Защо е злото в света? Туй зло е да се научим ние да обичаме Господа. И в противоречието на живота си да Го обичаме. Това е един пробен камък, да го пазим в живота си! Защото без този пробен камък ние не можем да имаме любов към Бога. А и Бог, без туй противоречие в нас, няма да има

какво да прощава. Без това противоречие ние не можем да познаем Бога. Бог като ни прощава, Той се изявява. В нас трябва да има желание да не грешим, а в Бога има желание да ни прощава. Бог е всякога готов да ни прощава, а ние трябва да бъдем всякога готови да не грешим.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Истинния Бог на Живота! (Три пъти.)

36-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 27.V.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_05_30 Послушание
лекция на Общия окултен клас

ПОСЛУШАНИЕ

Сряда, 5 часа сутринта

(Небето чисто и ясно. Времето топло.)

Отче наш

Размишление 15 минути

Ще ви прочета само част от първата глава на Посланията към Колосяните, от 24 стих до края.

Има неща, които мъчно могат да се разберат, ако човек не ги опита. Думата „опитване“ може да се разбере по няколко начина. Може да опиташ, че едно тяло е твърдо или че е топло, горещо. Но този опит на твърдостта или температурата на предмета ни най-малко няма да ти посочи друго едно качество на предмета. Например, дали той съдържа някаква си сладчина. При сладките работи човек обикновено изпитва приятност, а при горчивите неприятност. Вие казвате, че някои работи ви са приятни, а някои неприятни. Но от какъв произход е приятното и неприятното? Например, вие носите една дреха, която ви и неприятна. А пък носите една друга дреха, която ви и приятна. Може да ви е приятна дрехата само по цвета, който има. Ти казваш: „Този цвят е хубав.“ Харесваш го. А може да е приятна по единствената причина, че е от по-мека вълна и държи топло. Това са частични разбирания.

Вие вярвате в Христа, имате верую. Сега сте християни, нали? В какво седи вашата вяра в Христа, конкретно казано. Христос е живял преди две хиляди години на земята, като човек, правел е чудеса и вие вярвате и сте като Негови последователи. Сега трябва да се пренесете във времето преди 2000 години. Каква връзка има между онова, което е станало преди 2000 години и това, което става сега? На пръв поглед въпросът е лесен. Ти казваш: „Вярвам.“ Вярваш, че имаш един добър приятел. В какво седи добрината на вашия приятел? В това, че той никога не ви е лъгал. Ти казваш: „Имам добър приятел.“ Каквото каже той, правя го. Няма нито сянка от лъжа. После всякога, при каквато и да е нужда, той се притича на помощ. Или пък казваш: „Той е лош човек, не ми е услужил!“ Сега, това са общи изяснения. Всички употребявате тези изрази. Казвате: „Еди кой си е добър и еди кой си е лош.“ Но това са ваши частични заключения. В същност, кое е онова, което определя човека като добър?

1 2 3 4 5 6 7 8 9

9 8 7 6 5 4 3 2 1

Това е ред на числата от 1 до 9 и после обърнат от 9 до 1. Тогава получавате друг порядък. А ако имате 9 нули, както и да ги обръщате, все е едно. Ако имате тези два реда на нещата, кой бихте желали да имате – от 9 до 1 или от 1 до 9? От 1 до 9 това е работа, която трябва да свършите, а пък от 9 до 1, това е вече резултат. Вие искате да имате резултатите, без да сте работили. Ако не сте имали числата от 1 до 9 вие никога не бихте имали от 9 до 1.

Вие може да кажете: „Какво разбирате под това?“ Във вашия ум седи идеята да знаете нещата. Но в какво седи знанието? Например, нито един от вас не е правил опити. Някой път нещо почне в тебе вътре да бучи, ти се сърдиш, искаш да бъдеш господар. Ти казваш: „Аз съм свободен!“ Трябва да правиш опит да се въздържиш, когато бучи нещо в тебе, да премълчиш. А да го кажеш, това е лесно. Защо да не приемеш, че първо трябва да премълчиш. Представете си едно празно шише. Това шише е мълчало. То изведнъж не се е напълнило, но полека капка по капка се е напълнило. И после, като го обърнеш надолу с устата, то казва: „Бъл, бъл, бъл.“ Ти се разгневиш, значи влязло е нещо вътре в тебе. Ти говориш: „Бъл, бъл, бъл.“ Аз ни най-малко не виждам, че говориш, а виждам, че някой те изпразнил. И като се изпразниш, какво? Ще се изпразниш, после пак ще се изпразниш и т.н. и най-после ще се счупиш и ще те хвърли и ще вземат друго шише.

Така става и с човека. Вие седите в това гърне – тялото, в което сте сега и мислите, че всичко можете да правите. Един ден се счупи това гърне и на мястото дето е гърнето, ще турят един кръст и ще пишат на него: „Тук почива един верующ в Христа, който замина за другия свят с вяра.“ Кой е заминал? Шишето ли? Частите на това шише са захвърлени там, а пък казваш, че ти си отишъл в онзи свят. Вий казвате, че в шишето имаше някакво съдържание, водата. Аз виждам, че тази вода в шишето е отишла в растението. Шишето е тук, а пък искат да ме убедят, че това шише отишло горе при Господа.

После друго едно разсъждение, една тънка мисъл, има неща от които, след като вземете, с нищо не се намалява тяхната тяжест. Например, ако от един килограм жито изтеглите само едно зрънце и веднага теглите с чувствителни везни ще видите, че едно зрънце липсва. Но има нещо, от което можете да вземете 10 000 години и ни най-малко няма да го показват везните, че липсва нещо. Кое е то? Четете една книга. Аз вземам нещо от книгата. Вземам нещо, записвам го, обаче тегля и нищо не липсва. Питам,

това, което аз вземам, къде беше скрито?

Ако ви запитам какво представлява единицата, какво ще кажете? Разни значения има единицата. Но в този ред на нещата, който писах, едното има съвсем друго значение. Тези числа, тъй както са, това е един процес, ти вървиш по пътя на едно развитие. Трябва да разбираш законите на 1, 2, 3, 4, 5 и т.н. После обръщаш този процес: 1 2 3 4 и т.н. – това е възлизане нагоре, качваш се до числото 9, а пък от 9 до 1, това е слизане. Кое е по-мъчно? Слизането е по-лесно. Но, след като си се качил на планината горе и си слязъл, какво си придобил? В едно отношение си изгубил, а в друго си спечелил. Кое си изгубил? Преди да тръгнеш на екскурзия, имал си едно лошо разположение, недоволство. А пък щом се качиш горе на планината, недоволството изчезва. Усещаш малко умора в краката, но в замяна на това усещаш едно приятно настроение. Казваш: „Приятно ми е, въздухът е чист, слънцето е приятно и т.н.“ От една страна си изгубил, а пък от друга си спечелил. Питам, в живота кое е най-хубаво да се печели?

Представете си, че тези числа могат да представляват камъчета, обикновени камъчета: едно камъче, две, три, четири и т.н. Колко ще струват? Вие може да ги носите. Те може да са малки и може да ги носите вътре в своето портмоне. Може да са скъпоценни камъни, от най-скъпоценните – 9 на брой. Ако са 9 скъпоценни камъни, кои камъни бихте желали да носите? Например, те са 9 брилянта. Единият е равен на 1 карат, другият на два карата, на три карата и т.н. Последният диамант е 9 карата. Един карат диамант колко струва? Кой от вас знае? Специфично, това не е толкова важно. И без него може да влезете в Царството Божие. Някой мъж е красив, а пък друг е грозен. Една жена е красива, а друга е грозна. Казвам: И красивият може да влезе в Царството Божие и грозният може да влезе. И красивият може да е изключен от Царството Божие и грозният може да е изключен. Тогава кое е преимуществото? На красивия или на грозния? Може да бъде човек красив без да е добър и може да бъде грозен и да е добър. Човек, като има външна грозота, една външна дреха, може и да няма доброта.

Значи красивата външна страна и грозната могат да влязат в Царството Божие, ако са добри. Значи, добротата съставлява едно качество, много по-основно, по-нужно отколкото външната красота. И силният и слабият може да влязат в Царството Божие, но кога? Когато се добие? Доброто не се нуждае от слабостта, нито от силата. Може някой път към доброто да е прикачено и слабото и да върви с него. И силният може да бъде добър и слабият може да бъде добър. Но в дадения случай, кое бихте желали, слаби ли да бъдете или силни? (– Силни.) Защо? Животът го изисква това, за да браните своята свобода. Но може ли човек да бъде свободен, който не

може да бъде добър?

Кое е основното за вас? Кой е основния въпрос? В сегашния живот вий сте на земята. Някой от вас ще живее 50 години, 60, 80, 91 някой от вас ще достигнат до 120 години. Не зная дали има един тук такъв. Да допуснем, че някой от вас ще достигне до 120 години. След 120 години какво мислите да правите? Като станете на 60 години, на 70 години, какво ще правите? Някои от вас сте на 60 години, някои сте на 50, някой на 40, 30, 20. Тук почти всички сте от 20 години нагоре. Ти казваш: „Аз съм вече на 20 години." Вие сте минали първата година, втората, третата и пр. Някой сте на 30 години.

Хубаво, какво се достига с числото 3? В числото 1 ти ще си учиш само да пукаш черупките на яйцето, само да чупиш яйцата, нищо повече. На какво ще уподобите чупенето на яйцата. Едното, това е мляскането, яденето нищо повече. Ти казваш: „Аз не съм дете." Всеки ден ти седиш и мляскаш като дете. Отваряш и затваряш устата си. Ти казваш: „Аз не съм дете." Голямо дете си. След това мислиш, че си голям философ и си затваряш устата. Не е лошото в яденето, но какво ядеш? Защото хубавото ядене си има своите качества. С какво се определя доброто ядене? Ти казваш: „Приятно ми е, вкусно ми е ." Но вкусът е външна страна на яденето. При яденето трябва да придобиеш ония елементи, които са необходими за телото. Но и самото тело трябва да служи като една обвивка на душата и след това душата трябва да извърши това, за което тя е изпратена на земята. И онова, което ядеш, не само да ти е вкусно, но ако след това ядене, което влиза в тебе, ти не може да изпълниш Волята Божия, тогава яденето не е постигнало своята цел.

Сега вие чакате. Някой път седите и искате да добиете знание. Но знанието, това е една дреха, турена в гардероба, можеш да я облечеш. Ако имате знание, какво щяхте да правите? Ако имахте много знание, в какво щяхте да го употребите? Това щеше да покаже какви сте. Защото да допуснем, че всички вие сте сиромаси. Седите и мислите само за сиромашията и казвате: „Да сме богати!" Като си богат ще се покажеш какъв си. Като сте сиромаси може да кажете: „Аз съм сиромах, това онова не мога да направя." Но богати сте! При богатството значи има повече условия. Какво ще направите при богатството? Някой, ако е поет, ще си купи едно златно перо. Някоя мома, ако е красива, ще си купи хубава дреха. Някой човек, ако е стар, няма да ходи пеш, а ще си купи едно такси, някой кабриолет с кон, ще си хване слуга, ще си остави брада и пр. И ще си дава вид, че е голям. Младият ще си ходи с хубавите дрехи, а пък старият ще си ходи с хубавата брада. Но това са външните страни. Че може да имате брада, това нищо не значи. Това е дегизиране. Като дойдеш на този

свят, все ще те дегизират. Ще ти дадат и някой халат, ще ти турят някоя затворническа дреха. Ще ти турят една брада и ще я гладиш. Трябва да я гладиш да я чистиш, понеже, ако не я гладиш и чистиш, влиза прах в нея, остатъци от ядене и ще стане място на зараза.

В англосаксонската раса хвърлят брадата, бръснат я. Тук не отива това, брадите имат още почитание и уважение. А пък там казват: „Без брада!" Ние считаме за грях, някой да си хвърли брадата, а пък англосаксонската раса счита за разумно да си хвърли брадите. И за мустаците казват: „Долу мустаците!" Всяка сутрин, като станат там, вземат бръснача и мустаците премахват с декрет. Казват им: „Днес няма да си тук!" Премахват и брадата. Насапунисват ги и ги премахват. Тук, ако някой си обръсне мустаците, казват: „Защо си ги обръсна?" За остригването на косата отзад още няма декрет. Някои приемат, че може да се отреже косата отзад. Но един ден ще се прокара един такъв декрет за всички и косите у жените ще бъдат така отрязани отзад, както у мъжете.

Дали косите са отрязани или не, това е външната страна на живота. Трябва да уподобите, докато си жена ще носиш косите си дълги, а пък като станеш мъж, ще ги отрежеш. Всяка жена, която почне да мисли по мъжки, ще си отреже космите. Всяка жена, която мисли по женски, ще си остави косата. Всеки мъж, който мисли по мъжки, ще си остриже космите, а пък като почне да мисли по женски, той почва да ги оставя. В какво седи различието между мъжкото и женското мислене? Някой път е спасително да мислиш по мъжки, а някой път е спасително да мислиш по женски. Някой път ти е горко, ако мислиш по мъжки, а някой път ти е горко, ако мислиш по женски. Трябва да знаеш къде да мислиш по женски и къде по мъжки. Че човек няма една ръка, едната ръка е женска, а пък другата е мъжка. Хубаво е и с двете. С една мъжка ръка не си струва и с една женска ръка не си струва. Също така и единият крак е мъжки, а другият женски.

Разправяха ми един анекдот. Може да сте го слушали. Една жена била ревнива за мъжа си, много ревнива. Питат от къде ѝ дойде ревността. Де е повода за ревността? Един човек докато не го обичаш, не си ревнив за него. Щом го обикнеш, веднага ревността изпъква. Като не го обичаш, да ходи където си иска, не се интересуваш, щом го обикнеш – ревнуваш. И търсиш къде е ходил.

Един ми казваше: „Не зная, от как се ожених за тази жена, ограничава [ме]. Беля си намерих на главата, да знаех! А добра е тя, обичам я, но като си дойда, пита ме къде съм ходил, какво съм правил, пита ме като някой съдебен следовател." Иска разяснение той от своя приятел. Приятелят му казал: „Адам нямаше жена и поиска жена. Господ взе двете му ребра и

направи му една жена. И сега тази, която си взел ще чете ребрата ти, дали са 12, да не би да си дал други две ребра, да направиш друга една жена.“

Хубаво. Сега това е анекдот. Какво се крие в него? Или какво се крие в разказа за двете ребра? Всякога ние пазим захарта да не се стопи, понеже знаем, че има една възможност тази захар във водата да се стопи, да изчезне. Ако захарта се стопи и водата, можем да изпарим водата и да остане пак захарта. Но всякога, когато един предмет има свойство да се разтопи, ний го пазим, за да не премине в едно състояние, за нас неудобно, защото ти може да натопиш своята захар и да я носиш в едно шише, но тогава има друга опасност, шишето може да се счупи и водата да се разлее. По-добре е да се носи захарта суха. Това е за предпочитане.

Сега вземете закона за ревността. Кое е онова, което човек ревнува? Тази жена може да чете ребрата на мъжа си, това е преносно, това е образ, символ. Кое е онова, което тя ревнува. Вземете две деца. Да кажем, че майката има две деца. Ако тя даде на едното дете по-хубава, по-голяма ябълка, другото дете ще ревнува за хубава ябълка. По някой път, ако тези деца не са разумни, едното чувствува недоволство, отива при майка си и казва: „Тази ябълка не искам, искам такава голяма като на брат ми!“ Майката както и да убеждава детето, то казва: „Не, искам такава голяма, като на брат ми!“ И ако майката не даде това ще бъде повод на ревността. А пък в същност и двете ябълки са от едно и също дърво. По стечения на обстоятелствата едната ябълка е по-голяма, но по качество и двете ябълки са еднакви. Тази ревност може да се премахне. Ако майката даде еднакви ябълки, ревността ще се премахне, едното е доволно и другото е доволно. Ревността на някого всякога може да се премахне, като му дадете повече отколкото другото има. Но, ако дадете на едното повече отколкото на другото, то веднага ревността преминава от единия в другия.

Щом имате ревност, липсва ви нещо. Ревността всякога показва един вътрешен недоимък – недоимък в това, което сте взели. Съмнението и то показва вътрешен недоимък. Та, всичките недъзи, които човек има, това [е] вътрешен недоимък в това, което сте взели. Та всичките недъзи, които човек, които има, това е вътрешен недоимък на нещо. То може да е много малко. Вие вашата ревност можете да я излекувате, като имате точно това, което искате.

Ревността ви всякога показва, че Любовта ви е по-слаба. Вие казвате, че обичате някой човек. Но докато у вас съществува ревност, Любовта не може да се прояви в своята пълнота, защото има нещо материално примесено тук. Ти ревнуваш жена си, не заради душата ѝ, но заради телото ѝ. Телото на тази жена в тебе седи като един повод.

Ревността се явява във всичките форми и между религиозните хора се явява и между учените хора се явява и в дома се явява и в самия човек, като остане сам и в него самия се явява ревността по отношение на себе си. Даже има мъже, които ревнуват жените си от Христа. Той казва: „Как се влюбила тя в Него, за Него мисли, моли се за Него?“ Колко жени са бити защото вярват в Христа и се молят на Христа. Мъжът казва: „От как тя повярва в Христа, не си гледа работата в къщи.“ Питам сега, как[ви] са сега тези ваши разбирания? Като казвам така, изключвам себе си, но като казвам: Какви са тези наши разбирания, аз включвам и себе си и ва[с] [и] тогава говоря общо за всички.

Вие опитвали ли сте се с кое може да заинтересувате Господ да ви слуша? Един се моли и кракът му оздравява, а друг се моли и кракът му не оздравява. Един се моли и работите му се оправят, а пък друг се моли и работите му не се оправят, но постоянно се влошават. Де е спънката? Да ви представя един пример, представете си, че вие туряте вашата дреха на едно въже в топла стая, а пък други турите в една стая, която не е отоплена. Де ще изсъхнат дрехите? В топлата стая? Вие може да питате: Защо в едната стая дрехите не съхнат, а в другата изсъхват. П[ричина]та е, че едната стая е отоплена.

Ако вие се молите в топла стая дрехите ще ви изсъхнат по-[бързо], а пък ако се молите в неотоплена стая, ни най-малко молитвата няма да помогне да изсъхнат дрехите. Аз казвам, преди да се молиш запали печката! Аз по-рано ще запаля печката и тогава ще се помоля да изсъхнат дрехите. Не можете да имате някакво преобразование във вашия характер, докато не запалите печката. А пък печката представлява Любовта. Докато не дадете подтик на Любовта не може да прогресирате. И тогава ще дойдат промените, които вие искате. Тези промени ще станат не изведнъж, но постепенно. Всякога истинските промени в човешкия живот стават много незабелязано, много медлено, но промените, които стават медлено, те са Божествени. Онези промени, които стават бързо имат материален характер.

Не искам да ви навеждам примери, понеже всеки един пример има една отрицателна страна. Един проповедник взел да описва на един християнин една красива мома християнка. Този млад момък дотогаз не обръща никакво внимание на нея. До тогаз той мислил за Господа. От деня, от като този проповедник почнал да описва тази красива християнка, пълна с добродетели, той почнал да мисли все за нея. Ходил, ходил все тя изскача в ума му. И той си казва: „Отде се намери тя?“ Питам, какво му е допринесла тя? Той се разсейвал и си казвал: „С този пример

проповедникът ме отдалечи от Бога. Тя ми стана препятствие. Не мога да се моля сега!“ А пък този проповедник искал да му покаже, че тази мома е красива добродетелна, та и той да стане като нея. А пък той, като я видял, тя почнала да се върти в ума му. И най-после момъкът гледал в събранието дали има някоя такава да прилича на оная мома. И почва да ги търси отвън.

Вие искате да станете богати в света. Някой проповедник е проповядвал и е говорил за богатството, представил е какви удобства дава богатството, какви постижения. И тогава вие сте били доволни. Дотогава не сте обръщали внимание дали сте силни или не. Но някой ви говорил за силата. И това влиза в ума ви. И сега, като ви гледам, носите една красива мома в ума си. Та сестрите носят един красив момък. И гледам не по един, а по двама, по трима, по четирима носят. Около брата цяла дузина стоят наоколо му, а около сестрата цяла дузина момци.

В преносен смисъл казано това: искаш да бъдеш силен, богат учен, с обществено положение, това да имаш, онова да имаш. Всичко това не са лоши работи. Заблуждението е там, че всичките тия неща ние ги имаме в себе си, те ни са дадени като условие, като външно условие и при които душата трябва да расте. Но душата не трябва да счита тези неща за съществени. Тези неща сами по себе си идват. Ти трябва да бъдеш красив, добър, но не да имаш красивата мома. Красивата мома е външните условия. По-съществено условие е, ти да бъдеш красив. Не само добрите хора да бъдат около тебе, но ти да бъдеш добър, защото ако ти не си добър, ти не може да участвуваш в доброто в света. Ако ти не може да се радваш на доброто, ти нямаш правилни отношения към света. Аз съм виждал някои хора правят много добри работи, а някои, които са религиозни, не са доволни от тяхните постъпки. Някой изградил църква, училище направил е едно добро. Ако не са доволни от него, казват: „Той нищо не е направил.“

Сега, кое е по-хубаво в света, да ви обича Бог и нищо да не ви е дал или да ви даде всичко и да не ви обича? Две положения има, след като ви даде Господ всичко вие ще го направите препятствие между вашата душа и между Бога и ще има една бариера, едно препятствие. Така седят работите. Има изключения, но много малко са тези изключения. Вие се намирате в едни сериозни изпитания. Някой път мърморите така: „На еди кого си Господ е дал богатство, а на нас не е дал!“ Че каква по-хубава къща от тая която имате? Вие се намирате в едно тело, но не сте доволни от него и искате една къща отвън. Дал ви е хубави мисли и желания да вложите във вас и вие сте недоволни от тях. Вие искате тия мисли и желания да се реализират. Но, щом са от вън, тези желания и мисли, има една опасност

да ги задигнат. Човек е крайно користолюбиво същество в моите очи. Това е моето лично мнение. Няма по-користолюбиво същество от човека. Мога да употребя някоя чужда дума, но няма нужда.

И Господ, за да научи този човек, Той е създал цялата тази система на земята. Най-първо той ще го убеди да се ожени. Той е користолюбив. То е най-голямата постъпка, да го накара да се ожени. И докато го накара да се ожени, цели планини трябва да се преместят. Господ, за да го накара да се ожени, казва му: „Тя е от твоите ребра." Той тогаз си казва, че тя прилича на него, а пък тя ни най-малко не прилича на него, защото, ако прилича на него, тя няма какво да излиза от него. А пък щом е излязла, значи се различава от него. След това ще му даде син или дъщеря, но ще накара някое друго същество да дойде да вземе дъщеря му. Къса се сърцето му, но какво ще прави сега. Другояче той би го утрепал с пушка, но сега казва: „Хайде зет ще стане, няма какво да се прави, ще я дадем. Обичат се!" Сега мъжът, който не обичаше жена му да я пипат чужди мъже, че като пипат дъщеря му, не е ли същото. И той казва: „Господ така е казал." Трябва разбиране.

Трябва да разберете онази вътрешна тайна, това користолюбие, в което човек се намира. Бог се намира в голямо противоречие с нас. Ние искаме да Го заставим някой път да мисли, както ние мислиме и Той иска да ни помогне да мислим, както Той мисли. Той оставя нещата да вървят, както ний мислим, по наше разбиране. Грехопадението ни е оставането ни да вървим по пътя на нашето разбиране. Два пътя са те. Ние сме вървели по обратния път от 9 до 1. Това, което е верно за нас, не е верно за евреите. Ние пишем от ляво към дясно, а пък за евреите от дясно към ляво е верното. Това, което за нас е резултат, за евреите не е резултат. И това, което за нас е причина, за евреите не е причина. Та, сега ние вървим по обратния път, по Божия път. И ако ние не вървим по него, ние няма да разберем живота, обратни резултати ще имаме.

За ревността каквото и да говориш, само един лек има в света: това е Божията любов. Няма друго лекарство. Ако намерим това лекарство, излекуван си, но ако не го намериш и в онзи свят да ходиш, никой не може да е спаси.

В окултната наука вий искате знания. Докато имате неправилна ревност, то вие ще употребявате знанията си, силата си и всичко в една лоша посока. Нека ревността във вас да остане в най-меката форма. Едно желание между две добродетели, някой път да служите на по-слабата добродетел, а някой път на по-силната, по човешки говоря. Но да слушате еднакво, без никаква разлика и на слабата и на силната добродетел.

Ревността, това е човешкия път, по който вървите. И никой не може да се освободи от нея до тогаз, докато върви по човешкия път. До тогава ревността ще върви с човека, както сянката върви след предмета. Щом влезете в Божествения свят, това противоречие ще изчезне. Зъбите се трошат при сухата храна, а пък се развиват при една храна, която няма тези качества. При меката храна зъбите уякват, но и обратно е верно, зъбите се рушат и от топлата храна. Две страни има човешката любов. И едната и в другата страна резултатите са едни и същи.

Сега основната мисъл, която оставям, онова, което можете да занесете със себе си, е да четете ребрата на мъжа си. Под това аз разбирам следното: не разглеждайте защо Господ е направил така нещата, но най-първо ги приемете така както си са. Не мислете защо Господ е направил един човек богат, а пък другиго сиромах. Този въпрос го оставете. Защото, ако считате, че Господ е направил едни хора богати, а други сиромаси, то ни най-малко не разбирате Божествения живот. Всички хора, от Божествено гледище, са направени еднакво. На всички са дадени еднакви условия, разбирания, според степента на съществото. Всяко същество има преизобилно условия да направи от себе си каквото иска. И ако вие не сте постигнали, погрешката седи в самите вас. Условията ви са дадени и трябва да направите връзка, за да използувате за в бъдеще условията, които ви са дадени.

Има една опасна страна. Например, като се говори за млади моми и момци, вие казвате, че човек не трябва да се жени. Някой казва: „Не си струва човек да се жени!“ Така казва един от видните реформатори – Йоан Веслей, на третия ден след като се оженил. Ако човек не трябваше да се жени, защо Господ взе две ребра, че направи жената и каза: „Не е хубаво на човека да бъде сам.“ Казва се там в Писанието: „Направи ги мъжки и женски пол да живеят в хармония.“ Това е първото битие. А пък във второто битие жената е направена според желанието на мъжа. Бог, като прекарал всичките животни пред него да им даде имена, той видял, че те минават мъжко и женско, две по две и той, като видял, казал: „Всеки си има по едно женско, а пък аз нямам!“ И той казва на Господа: „Такова женско създай, както и на тях.“ Бог казал: „Опасна е тази работа.“ Той казал: „Не, аз имам достатъчно знания, ще я възпитам, ще я пазя.“ Вие не знаете какъв разговор имаше. И Господ каза: „Щом искаш, добре, да дам!“ Мъжът отвън убеждаваше Господа, а пък жената отвътре го убеждаваше.

(Лекцията завършва без молитва и има вероятност да липсва част от нея.)

36 лекция на Общия окултен клас
30 май 1934 г София, Изгрев

1934_06_03 Трите страни на съзнанието
утринно неделно слово

ТРИТЕ СТРАНИ НА СЪЗНАНИЕТО

15 минути размишление.

21-ва глава от Евангелието на Лука.

„Бог е Любов“

В прочетената глава може да се имат предвид няколко положения. Външният свят служи за едно изяснение на духовния, който седи много по-далече и затова е мъчен за разбиране. Има обаче начини за разбиране. Реалното много мъчно се разбира. Туй, което хората наричат „реално“, мъчно е достъпно до сегашния ум на човека. Има много неща, които отвличат човешкия ум и които човек мисли, че са реални.

Човек е обвит в три обвивки. Една обвивка има, за която аз няма да говоря. Има една обвивка, в която са обвити всичките животни. Това е съзнанието на животните. В него влизат само простите чувствувания. И то се изразява в онези постоянни нужди на животното само да мисли за ядене и пиене, какво ще яде днес-утре. Същото, кажи-речи, прави и човекът. С години той мисли само за ядене и пиене. Това е животинското естество на човека, което наричат „човек-животно“. Не е лошо! Туй е една страна на великия живот и това е своего рода философия на живота. Това са страни само на туй съзнание.

Другото съзнание, в което е обвит човек, се нарича самосъзнание. В него влизат скърбите, настроенията, страданията. Човешкото естество се отличава с две противоположности – скърби и радости. Той иска да му е приятно. Той търси хубавото, приятното на живота. Човекът не търси вече само ядене и пиене, но търси външното удоволствие, славата, почести, богатство. Следователно той пак търси да се освободи от страданията. Той не иска да страда, иска да бъде щастлив. А пък щастие в човешкото естество без страдание е невъзможно.

А после, на трето място, иде Божественото, което примирява противоречията. Само това в човека, което примирява противоречията, то е Божественото. Когато вие страдате и се радвате, вие сте човек. Когато само ядете, вие сте животно. Не мислете, че в яденето и пиенето вие ще разрешите Божествените работи. Нито пък в радостите и скърбите. Това са само външни условия за Божественото. Вие ядете и пиете за Божественото и страдате и се радвате, пак за Божественото. Има неща, които трябва да си обясните. И много начини има за обяснение. Отдавна хората са правили

усилие да въдворят Царството Божие на Земята. Така отделяха се хората в манастирите. Отделяха се мъжете от една страна, казваха: като Адам да живеят. Отделяха се калугери. Във време на християнската епоха, когато по 80–90, по 100 хиляди калугери-мъже и жени-калугерки се отделяха в един манастир. Но калугерството не ги спаси. Какво ли не опитваха, всичко оставяха хората, но спасение не дойде. Нито Царството Божие дойде на Земята.

Човек трябва да мине от обикновеното към онова, необикновеното. Все някой път може да ви се виждат странни някои промени, които стават. Някой път виждали ли сте вие как зимно време се украсяват дърветата с онзи скреж, мязат на злато? Не зная виждали ли сте вие горите, окичени със скреж, със скъпоценни камъни? Но всичко туй след един, два, три дена, всичкото туй богатство трябва да падне. После, като наближава новият живот, обкичват се дърветата с листа и наесен всички тия листа, които седят по дърветата, трябва да изкапят, всичко трябва да изсъхне и отново на другата пролет пак да започнат да изникват, да се появят.

Сега, в човешката душа има едно желание да задържа старото – то е свързано с много възпоминания. Например вие имате една дреха от дядо си, от баба си, държите я. Понеже баба ви я няма, вие държите дрехата като едно възпоминание. Вие може да държите и един портрет, но питам: ако баба ви е при вас и ако всички поменици са тук, при вас, питам каква нужда имате от техните остатъци?

Често у вас има стари вярвания. Например вие казвате: „На онзи свят дали ще се познаем?“ Аз питам: Хората на този свят познават ли се? Временно. Те на този свят още не се познават, а питат на онзи свят ще се познаят ли. Вие тук живеете като непознайници, а питате дали на онзи свят ще се познавате. Трябва да се познавате тук, за да се познавате и на другия свят. Христос е дал дълбокия смисъл на познаването. Той казва: „И това е живот вечен, да познаят Тебе, Единаго, Истиннаго Бога.“ И тогава, като познаят Бога, ще добият вечен живот. Ти да познаеш един човек, трябва да познаеш Божественото начало, което работи в неговата душа, онази специфичност, особеност, която всяка душа има като образ на Бога. Не в неговата целокупност, която той изразява. Всяка душа представлява един особен аспект на Божественото естество. Всеки носи нещо Божествено. И вие сега казвате, че имате нещо Божествено, но какво е туй, Божественото, вие не може да си дадете една ясна представа. Казвате, по образ и подобие на Бога сте направени. Но мъчно можете да си представите какъв е образът и какво е подобието.

В енергията на светлината има две неща, които я отличават. Именно, че тя

представлява едно непрекъснато разширение. А разширението е свързано с истинското освобождаване. А другото, което я отличава, е, че тя носи топлина. Топлината е израз, влизането на живота. Топлина – това е най-малкият живот, който влиза във вас. Най-малкото познаване на живота. Най-малкото количество на живота, това е топлината. А най-малкото познаване на живота, това е светлината. И тъй, светлината е една мярка за онова, отдето започва знанието. Защото без светлина и без топлина животът сам по себе си не може да се изяви.

Хората са разпръснати, няма една вътрешна връзка помежду им. Сегашните връзки между хората не издържат. Връзките, които съществуват в едно поколение, в 4 поколения, кръвта се така изглажда, че онези, които са били роднина, след поколения нищо не остава от родството. Тия хора стават чужди. Майката станала на 80 години, а синът – на 60, майката се чуди и казва: „Как го носих това дете! Тогава ми се виждаше много хубаво, а сега остаряло, погрозняло." Казва: „И какви особености имало!" И се чуди на себе си, как го е милвала, а сега къде е отишло детето.

Когато човек изгуби онази хубост на своите мисли, на своите чувства и на своите постъпки, казват: „Той започна с философията на Земята." Питам: Къде е човекът? Засега ние познаваме човека като същество, което страда. Кое е животното? Което яде и пие. Което спи у нас, което яде и пие и само почива, това е животното. Следователно Бог, като хване животното, впрегне го на работа да оре нивата. Именно животното прави това, за да се научи да стане човек. Да почне да страда. Защото животното, ако не страда, то човек не може да стане. И Бог позволява човек да страда, за да го накара да мисли. И човек, докато не почне да мисли в страданията, той не може да влезе в Божественото. Страданието ще дойде и радостта ще дойде. Ако ти не внесеш мисъл в тия страдания, ти не можеш да влезеш в Божествения свят. „Ама страдам." После казваш: „Радвам се." И радостен да бъдеш, и страдания ще имаш. Ти ще свържеш и радостите, и страданията, и ще направиш от тях плат. Радостите и страданията, които минаваш, това са платът, който ти ще тъчеш. „Не може ли без страдания?" Почитатели на Паганини му казали: „На 3 струни можеш ли да свириш?" – „Мога." – „На две? На една?" – „Мога." – „Ами без струни можеш ли?" – Мога. – Но когато е имал концерт без струни, той не се явил. Вие искате нещата да станат както вие искате. Щом няма страдания, остава една струна на радостите. Но свирили ли сте на една струна? Много мъчно е да се свири на една струна. Вие попитайте някой цигулар, голям виртуоз, може ли да изкара нещо на една струна.

По някой път във вашето съзнание има посторонни работи, които ви

отвличат от същественото. Например, тебе те отвлича едно животинско състояние. Зароди се в тебе една идея, която може би преди милиони години, е била в тебе, когато си бил животно, голямо, грамадно предпотопно животно, което е имало 100 метра дължина и 30 метра височина. Този спомен, тази идея, като влезе в ума ти и казваш: „Защо аз да не мога да бъда голям човек? Защо да не владея целия свят? Защо да не съм свободен и дето минавам, да тъпча всичко." Какво ще ти допринесе тази идея? Казвате: „Той има една грандиозна идея!" Някой мамонт! Има една епоха, когато животните са имали 200 метра дължина и 100 метра височина. Е, какво ще кажеш на това? „Олса динандър" – и да е вярно, пак не вярвай! И в окултната наука има писани работи, които човек много мъчно може да схване. Било е време, когато човек е имал 30 метра височина и 10 метра широчина. Някой път се зароди у вас желание да дойде един голям човек от 30 метра височина. Ако Господ ви даде една височина от 30 метра, при сегашните условия, и 10 метра широчина, то е най-голямото нещастие.

В съзнанието ни съществуват известни идеи, които нямат отношение към сегашното развитие. Ние искаме да бъдем велики хора, силни хора, без да знаем качествата, в които трябва да бъде изразена тази големина и тази сила. Де седи силата на човека? Силата на човека седи в страданията! Ако ти можеш да издържиш на страданията, ти си силен. Каквото и страдание да дойде, да можеш да го издържиш. Там е силата на човека. Ти питай човека за другите работи. Тази е мярката, с която може да съдите колко е силен човек. А сега, само като го хване ревматизъм (аз го наричам „ревматичко"), или като го хване ишиас, или бъбречна болест, или го заболи сляпото черво, и вие гледайте доколко е силен този човек, който е бил толкова съсредоточен в себе си, аристократ, държи се нависоко, с никого нищо не е приказвал – той седи, ходи, пъшка, боли го кракът и де кого срещне, става нещо като вестникарин и казва: „Заболя ме тук кракът! Не зная как стана, но заболя ме." И все говори за ревматизма. Той говори вече както един млад човек все за своята възлюблена обича да говори, чете писмо от нея. Чете писмо от нея и казва: „Умно е това! Сърце има! Това е Божествено! Колко хубаво писмо!" И пак го туря в джеба си. Та, и този човек все за ревматизма си говори. Прави бани, пипа крака си, на всички разправя за него. И най-после казва: „На мене ли Господ намери да даде този ревматизъм!" Туй е слаб човек. Господ ти е дал една възлюблена, която е влязла в крака ти. Ако е мъж, възлюблената е долу, в крака; ако е жена, възлюбленият е в крака, долу. Че, той ти е хванал крака, целува го. Целувки са това! Приятно ли ти е? Не ти е приятно. Хубаво, и ти като имаш една възлюблена отвънка, не я човъркай, защото, както онзи ти човърка крака и не ти е приятно, така и ти хората отвънка не ги човъркай! Същото нещо е.

Някой казва: „Какво голямо безобразие, аз го видях, прегърна жената и я целуна." Казвам: Действително голямо безобразие, защото този, който прегърна жената, аз го зная, той едно време беше като орел. И той ги хващаше, жертвите си, с краката си. И като ги хване, изяде ги. А сега казва: „Никакъв орел не съм аз, и вълк не съм, а човек. Не мога да те изям, да те обсебя не мога и затова те целувам." Не е хубаво това нещо, но като вземем неговия минал живот и сегашния, казвам: Това е най-голямото добро, което може да направи. Но той не трябва да се спира и там, защото устата му може да е нечиста и да остави едно малко петно на нея. По някой път, той, за да докаже, че я обича, той като я целуне, че я стисне със зъбите си малко. И аз съм гледал моми, които като се гледат, гледат, казват: „Зъбите ти останаха, като ме целуна. Много ме стисна."

Има целувки не само физически, има и духовни целувки. Сега, хората някой път много често се целуват. И даже някой така те целуне, че дълго го помниш.

Сега, това е външната страна. Вие не сте разглеждали какво е онова, дълбокото подбуждение на онзи мъж, който иска да прегърне една жена, която не познава. Той вижда една красива жена, прегърне я и я ухапе. Какви са подбудителните причини, и той сам не знае. Тя се възмущава от неговата постъпка. И тя не знае защо се възмущава. Кои са подбудителните причини за нейното възмущение? Аз обяснявам другояче въпроса. Ако аз съм едно хубаво писмо и дойде един и ме зачеркне, зачеркне онова, което е писано и не може никой да го чете, сега, в какво седи лошавината? Не че е хванал писмото, не че го е зацапал. Той не трябваше да зацапва писмото така, че да не може да се чете. Щом е зацапал туй писмо, той е направил едно престъпление. Ако човек с всяка една целувка затрива това писмо – момата е написано писмо, – тогава тази целувка не е на мястото си. Нищо повече! Ако човек целува и писмото става по-ясно, на място е. Ако се зацапа писмото, не е на място.

Христос казва на учениците Си външният свят да не ги занимава. Всичко туй ще мине, ще дойдат нови промени, ще дойде нов ред и порядък, ще дойде едно ново разбиране, в съзнанието на човека ще стане цял преврат. Всеки един от вас ще опита своята сила.

Един християнин в древността, един светия, който е завършил своето развитие, който е надделял на всичко, но е станало едно нещо, с което той не е можал да се справи. Бил е на 50 години и си е мислил, че е завършил своето развитие, своето светийство, обаче иде при него отдалече една красива мома. Той като я поглежда, разбутва му се сърцето. На него му

била дадена от неговия учител, една тема да пише. Пък тази мома се явила. Той седнал да пише темата си, но момата се явила при него. Добре! Той пише, пише, после се обърнал, казал: „Отгде дойде?“ – „Оттам, отдето и ти си дошъл.“ – „Оттам, отдето и аз съм дошъл, хубаво! Ама кой те изпрати?“ – „Онзи, който изпрати и тебе.“ Той пише. (Учителят пише на масата с ръката си.) Но не върви темата му. „Ама, какво ти е намерението?“ Тя казва: „Каквото е и твоето.“ Той пак седи и пише, но не върви темата. – „Ама кога мислиш да си отиваш?“ – „Когато и ти мислиш.“ Той мисли, размишлява, но не може да пише. И останала темата ненаписана. На другия ден казва на учителя си: „Не я написах, Учителю.“ – „Защо?“ – „Бях малко неразположен.“ Пита го учителят: „В какво седи твоето неразположение?“ – Казва: „Влезе нещо в стаята ми особено.“ – „Че, какво беше то?“ – „Е, онова, което Господ създал.“ – „Че – казва, – Господ създаде много работи, какво беше то?“ – „Е, Учителю, не зная, двете ребра, които Господ извадил от човека, дойдоха снощи при мене. Та, тези, двете ребра, дойдоха при мене и не можах да разбера техния смисъл. И не написах темата си.“ За двете ребра.

И вие, като този светия, сега на 50 години сте дошли до това положение. Когато дойде една душа, питате: „Откъде идеш? Намеренията какви са?“ Тук има вече нещо неразбираемо. Хората как мислят? В съзнанието си има нещо, което му липсва. Ти виждаш един скъпоценен камък на пръстена на един човек. Искаш да имаш този камък на пръстена си. То е вече една мисъл, която те смущава. Ти виждаш една къща някъде. Искаш и ти да имаш като тази къща. Как? Къщата е едно творение. Утре ще се разруши, тя не може да бъде един идеал. Даже един царски палат, и той не може да бъде идеал. И създаването на Земята в сегашното ѝ положение не може да бъде един идеал за нас, за който да живеем. Даже и Слънцето, и то не може да бъде идеал. Макар че аз говоря за Слънцето, и то не може да представлява един идеал, дето можем да живеем временно. Има нещо по-велико, което човек трябва да разбира. То е мястото, дето царува Любовта. Докато човек не влезе в този свят на Любовта, само той може да се подготви за онзи живот, който той търси.

Сега, аз искам вие да не влизате в противоречие. Вие сте живели много пъти на Земята. Мнозина от вас сте млади. То е привидно, че сте млади. И привидно е, че сте стари. Вие сте стари, без да сте и умни; и вие сте млади, без да сте силни. В този случай аз вземам младите болни и старите болни. Защото всеки един човек, който няма знание, е болен. Всеки млад, който няма сила, и той е болен. Силният човек, младият човек трябва да бъде доволен!

Вие често сте привеждали примера за Александър Велики, че като

застанал пред бъчвата на Диоген, той му казал: „Какво благо искаш да направя заради тебе?“ Диоген му отговорил: „Малко да се отдалечиш от светлината, да не ми засенчваш слънцето.“ Но в този пример има нещо, което не достига на Диоген. Защо живееше той в бъчва? И вие го вземате това за пример. Диоген не беше се освободил от своята бъчва. Като живееше в бъчвата, искаше и Александър Велики като мине, той да си седи на рахатлък. В състоянието на едно животно.

Но аз го вземам този пример в обратен смисъл. Човек все има по една бъчва. И у вас е останала по една бъчва, от която не сте се освободили. Че, представете си, че вие имате тази бъчва и се явява Христос пред вас и ви пита какво добро искате да направи Той заради вас. Ще кажете: „Господи, моля Ти се, махни се, не мога да се удоволствувам в света. Защото в Твоето присъствие аз не мога да направя това, което Ти искаш.“ Присъствието на Александър Велики засенчва слънцето, че не може Диоген да види хубавите работи.

Ти си един Диоген, който живееш в бъчвата си. Казваш: „Да познаем света.“ Диоген позна ли Александър Велики? Не го позна. Аз, ако бях на мястото на Диогена, щях да говоря на Александър Велики. И ако той ме попиташе: „Какво мога да направя за тебе“, щях да му кажа: „Ако обичате, влезте в моята бъчва, да опитате моите условия, а аз ще застана на Вашето място.“ Аз ако бях, тъй бих казал: „Влезте в бъчвата ми, аз ще взема Вашето място и ще разгледам света, тъй както и Вие го гледате. А Вие поживейте в тия ограничителни условия, в които аз се намирам.“

Аз ви навеждам на една права мисъл. Обичам човек да дойде до онази пълна свобода, не чрез закон да се ограничи. Ти човек можеш да го ограничиш отвънка, но ограниченията не спасяват. Те са едно условие. Трябва да дойде едно разбиране! Ако любовта в живота не дойде, то и животът сам по себе си остава неразбран. Без любов към Бога животът не може да се разбере.

Мисълта, която искам да ви оставя: Първото нещо, това е любов към Бога! Само тогава, когато имаме любов към Бога, ние ще се научим как да обичаме ближния си и как да обичаме и себе си. Тогава само ще имаме една истинска мярка. И понеже ние не обичаме Бога, нямаме и една правилна любов и към ближния си, и към себе си. И вследствие на това се раждат всичките противоречия. Ако имахме истинската мярка на любовта, тогава щяхме да се освободим от всичките сегашни противоречия, които съществуват.

Стремете се да имате едно правилно разбиране на Божията Любов. Да

може да разрешите контраста в нея. Да разрешите въпроса на Диогеновата бъчва. Ако дойде Христос при вашата бъчва, какво трябва да Му кажете?

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на Живота. (Три пъти.)

37-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 3.VI.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_06_03 Изпълнѝ
неделна беседа

ИЗПЪЛНѝ

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 5-а глава от Еклисиаст. Разбиранията преди 3000 години са се различавали от сегашните, затова трябва да се направи един превод.

„Духът Божи“

Ще взема последните думи от 4-ти стих: „Изпълни, което си обрекъл!“

В съвременната мисъл има едно течение, което наричат относителна философия. Аз взимам думата „отношение“. Всички неща имат отношение едно към друго. Философията не е наука само да обясни нещата, защото нещата не могат да се обяснят. Ти, щом обясняваш едно явление, честно ще го обясниш. Не какви ще бъдат крайните резултати. Това остава една задача за бъдещето. В рая най-учената жена беше, по-учена жена не се е раждала от нея. Тя не можа да предвиди какви ще бъдат последствията от яденето на плода. Един философски въпрос, който не може да се предвиди. Казвате: „Какво има, един плод?“ Много работи в нашия живот се виждат маловажни, както [е случаят с] тази учената жена в рая.

Сега ще ви представя един пример. Човек трябва да има образ, трябва да има и нова мисъл. Тъй, както сега хората мислят, с тази мисъл те доникъде няма да идат. С тези крилца, с тези ръце, с тези крака – заекът ще побяга 5–6 километра и пак ще се върне на същото място; лисицата ще обиколи няколко километра и пак ще се върне в леговището си, докато един ден я претрепят; рибата ще плува из океана и пак ще се върне; птицата ще похвърка и пак ще се върне. Хората мислят, че птиците са свободни. Те са ограничени, не са свободни. Човек също тъй е ограничен, вътрешно е ограничен.

Един богат човек имал езеро, в което нямало втичане и изтичане. Помислил той какво да прави, как да го използува. Почнал да изважда рибата, да си изкарва прехраната от рибата. Обаче умира господарят на езерото, идва неговият син и казва: „Не си струва тази риба да се хваща и да се продава.“ Той направил един канал, една река, една воденица направил, да се мели брашно. Всички говорели, че много хубаво мелела.

Умира новият господар, дохожда неговият син и казва: „Не си струва да се мели брашно, да се измъчва житото.“ Той си направил една грамадна градина, започнал да изкарва зеленчуци и да ги продава на хората. Умира той, остава син му. Той казва: „Не си струва тия зеленчуци.“ Той намислил да направи една канализация, да прекара водата през целия град, да се ползуват всичките хора.

Питам: Кой е постъпил най-разумно: онзи, който продавал рибите, вторият, който направил воденицата, третият, който направил градина, или четвъртият, който прекарал водата, да се ползуват всички хора? Вие се раждате с идеята за рибарството. Това е най-лесният живот – на рибите във водата. След това растете, започвате воденичарство. След това ставате градинар и най-после докарвате водата, ставате бозаджия, изкарвате водата.

Сега някой може да каже: думата „бозаджия“ е много низка дума. Когато напишеш една книга, която мяза на боза, раздадеш своето знание като боза на хората, какво ги ползува? В какво седи бозаджията? Бозаджията в някои отношения е много добър. Купуваш боза, жаден си. Воденичарят може да ти смели брашното. Съвременните воденичари с доброто създадоха и толкова зло. Злото в света зависи от воденичарите. Сега, като се говори, че злото зависи от воденичарите… Ще дойде един човек в един град, с една клечка ще запали града. Откъде е дошло злото? Така в 97-а година в миналия век целият град Чикаго изгоря: някой си отишъл при своята крава с един свещник, кравата ритнала свещника, там имало слама, запалила се плевнята и оттам целият град се запалил. Сега тези неща нас не ни интересуват. Че изгорял Чикаго. Изгорял – изгорял; съградил се – съградил се. Че воденичарят мели брашно. Ние привеждаме примера, в какво ние може да насърчим рибаря, в какво може да насърчим воденичаря или в какво ние може да насърчим градинаря. Те имат отношение към нас; дотолкова, доколкото ние се ползуваме от тях, те ни интересуват.

Та, казвам: Има една страна в живота, която е интересна в сегашния живот. Ти може да бъдеш богат човек и може да бъдеш нещастен. Може да бъдеш богат човек и да бъдеш щастлив. Може да бъдеш сиромах човек и може да бъдеш щастлив. Щастието в живота не зависи от външните условия. Но за да бъде човек щастлив, той трябва да има знание. Не какво познава, той трябва да има знания. Благата, които му е дала природата, или благата, които Бог му е дал, да знае как да ги запази в света. Защото страданията в света произтичат от изгубването на благата, които Бог ни е дал. Аз зная цели семейства, които са се опропастили за една малка причина. Да ви кажа какво: че бобът не е бил добре опържен, че лукът не е бил добре

опържен. Този младият, който писал толкова много любовни писма, който ги е носил в джоба си, за малко, че лукът не е бил добре опържен, както трябва, цял живот се разваля. Любовта за лука се разваля.

Питам: Един човек, който обръща внимание на яденето, как ще живее той в любовта? Че ако той е взел една жена само за да му готви, че той е криво разбрал. Най-първо, човек не се жени, за да има един готвач. Нито пък една жена се жени, за да има един слуга, да ѝ допринася отвънка. Чудя се, когато хората са създали известни порядки. Жената е едно условие за прогреса на мъжа. Без нея той не може да прогресира. Мъжът без жената не може да прогресира. И двамата са условия за прогреса на човека. Домът вече така има смисъл. И тогава и децата са условие за прогреса на майката и бащата. Защото бащата и майката без децата не могат да прогресират. Защо са децата? За да прогресират майката и бащата. Без деца един дом не може да прогресира. Тогава ние туряме тази аналогия малко по-далече. Ако в твоя ум ти нямаш мисъл, ако в твоето сърце ти нямаш чувства, тогава как ще прогресира твоят ум без мисли и как ще прогресира твоето сърце без чувства? Външният живот е израз на онова, което е вътре. Целият наш живот е израз на нашия ум, на нашето сърце.

Та, казвам: Някой път се проповядва една философия: човек трябва да има религия. Какво нещо е религията? Кога се е родила религията? Религията е наука да припечелиш изгубеното богатство. Когато ние напуснем живота на греха, няма да има нужда от религия. Защото религията, това са гаранти. Когато умре син ти, мъжът ти, ще му дадеш гарант, ще го прегръщаш, ще го целуваш. Това са неща отдавна минали. Че, Христос преди 2000 години умря. Чествуват Неговата памет, че Той пострадал. Че, Христос днес ходи по Земята, влиза във вашата къща и ви говори. Казвате: „Туй е Негова мисъл.“ А вие мислите за един Христос преди 2000 години, Когото познавате и Когото разпънаха. Този Христос, Който сега ви говори за любовта, Него не познавате. Казвате: „Туй бамбашка работа, неразбрана работа.“ Онзи преди 2000 години стана един Бог, а Този, Който сега говори за любовта, е еретик. Та нима евреите не мислеха по същия начин, не Го считаха за еретик? Този, на Когото сега се кланят и считат за Бог, евреите Го считаха за еретик.

Казвам: Това е схващане. Някой път и ние се спираме и се хвалим и казваме: „Аз имах един дядо, много благороден човек, носеше брашно на воденицата.“ Много добър е бил дядо ти, ами ти какво носиш? Дядо ти беше човек, ами ти какво си, ти какво носиш? Нищо не носиш.

Сега, аз не искам вие да останете като подсъдими, че ви съдя. Като на театър искам да ви представя. Умира някой в театъра, представят една

драма, че умира някой. Вие може да се тревожите, не е за вас ни най-малко. Аз пред себе си имам хора светии: светии от първа степен, от втора степен, от трета степен. Та, вие сте от първа степен. Та, до трета степен има време. По този начин вие ще минете един път. То е дълъг път за учене. Светията е човек, който е започнал да разбира човека. Той е човек, който може да живее в съвременното общество; онзи човек, който всред бурното море да се не бои, че ще потъне корабът, че ще се удави, и да му е приятно, като се вълнува корабът. Той знае, че ще утихне морето.

Например, ако отидете в един дом, ако мъжът и жената се представят в истинските си образи, вие ще излезете недоволен оттам. Ако човек започне да мисли тъй сериозно, ще кажат: „Какво си станал сериозен?" Ако се усмихнеш, казват: „Защо си се усмихнал?" Ако се затвориш, ще кажат: „Защо спиш?" Или ще спиш, или ще се смееш, или ще мислиш, ще питат: „Защо?" В какво седи лошавината на онзи човек, който не се смее? Когато имаш да взимаш от някого, не ставай сериозен. Тогава се смей. Не отивай при него, не го плаши, но се засмей. Имаш да даваш нещо, кажи: „Ще уредя тази работа." Кажи на човека, засмей се, да не се плаши. Ако имаш да даваш, отиваш при онзи, на когото имаш да даваш, при него, сериозен. Сега в света пред кого трябва да бъдем сериозни? Ти имаш една мъчна задача, която имаш да разрешиш. Туй е един кредитор, ти трябва да мислиш. Ако мислиш, ти ще разрешиш въпроса. Според мене три неща в живота трябва да се направят: Яж добре, работи добре и мисли добре. Казвате: „Какъв трябва да бъде нашият живот?" Яж добре. Не се сърди на жена си за препържения лук. Да не те смущава. Пък и да го е прегорила всичкия, кажи: „Отличен е този лук." Но аз да ви кажа от какво се прегаря лукът. От голямата любов. Ако имаше малка любов, жената нямаше да го прегори. Със своя огън, усилила огъня и го прегорила. Ако любовта ѝ беше малка, нямаше да го прегори.

Та, откъде се раждат в света всичките недоразумения? От голямата любов. Ти обичаш някого. Майката обича дъщеря си, трепери за нея; бащата обича [сина] си. Обичаш парите си – трепериш за тях; не ги обичаш, оставяш ги спокойни. Тогава, заслужава ли човек да обича нещо, от което може да се безпокои? Ти се безпокоиш като остарееш кой ще те гледа. Аз да ви кажа кой ще ви гледа. Като остарееш, старостта ще те гледа. Че вие не знаете да видите старите хора как гледат. Старостта не е така страшна, както вие мислите. Или вие искате да ви докажа това. По-стар в света от Бога няма. И ние гледаме на този стария. Младите нищо не могат да свършат. Вие играете роли в света на стари. На Земята стари хора няма. Будали има много. Онзи, който казва на сина си: „Ти ще остарееш, гледай да си оправиш работите!", той е първокласен будала. Ние в думата: „ще остареем" туряме нещо, което не е вярно. В старостта няма никаква

слабост. И младите в света живеем по единствената причина, че старите остаряват. Ако старите не остаряват, младите никога не биха живели. В това седи великата истина в света. Казвате: „Ние искаме да ликвидираме със старите хора.“ Тогава вие не разбирате философията на живота. Силата на младия човек седи в тялото, в стария човек, който е зад него.

Та, сега, фотографирайте човешката мисъл. Всички вие, които съществувате на Земята, вашите тела са създадени по единствената причина на старите хора, които мислят за вас. Те ви създадоха формата. Ако те престанат да мислят, вие ще се схумите. Човешката мисъл е, която е създала тялото. Искате ли да ви направя един опит? Дете, какво и да е хилаво дете, по известни закони ако аз съсредоточа ума си върху него, няма да минат 10 години, туй дете съвсем ще се измени, съвсем ще се измени неговото естество. Ще го пресъздам, без да му говоря нещо. Със своята мисъл ще го създам. Но трябва да зная как трябва да мисля. Или, казано в тази дълбоката мисъл: Бог със Своята мисъл ни е създал. Ако ние спазваме законите, по които Той мисли, ние ще бъдем вечно млади. Причината, че ние ставаме стари, обезсилваме се, е, че ние изменяме на онзи закон на Неговата мисъл, вследствие на това идат големите нещастия на Земята.

Какво е нещастието? Нещастието се дължи на едно изгубено благо. Дойде някой и казва: „Аз съм нещастен!“ Трябва му пак път, по който да намери своето щастие. Защо тъжи търговецът? Изгубил парите си, изгубил стоката си, къщата си; изгубил своите приятели, изгубил сина си, дъщеря си. Всичкото нещастие и страдание в света зависи от изгубването на някакво щастие; дали [човек] съзнава или не, то е друг въпрос. Тежко ти е нещо. Имаш една малка опитност. Кажеш една дума не на място, стане ти тежко. С твоята мисъл ти си престъпил един Божи закон.

Та, казвам: В този смисъл ние трябва да спазваме това, което сме обещали. В света ние сме дошли. За какво е дошъл човек? За да стане наследник на вечния живот, на вечните блага или на туй щастие, към което хората се стремят. Туй щастие се търси по разни начини. Но всичко онова, което сега притежава[ме], то са само външни условия. Най-първо, в света ние трябва да намерим условие, в което никога да се не съмняваме. Всеки човек трябва да има една идея, едно чувство, една постъпка, която да не носи абсолютно никакво съмнение в неговата душа. На туй ти да разчиташ в себе си. Едно знание трябва да имаш в своята мисъл.

Погрешността в сегашното вярване седи в това, че ние мислим, че като отидем в онзи свят, ще бъдем щастливи. Погрешността в сегашното възпитание на младите поколения седи в това, че младите мислят, че в бъдеще ще бъдат по-добре, отколкото сега. Ами че ако туй благо не е

влязло, отде ще дойде? То трябва да съществува, то трябва да се развие. Ако ти не вярваш, че в себе си имаш известно благо, то отвън не може да дойде. Проповядва се, че на човека ще се дадат дарби. Не, на човека ще се дадат условия да развие своите дарби. Когато в Писанието се казва, че Бог създал човека по образ и подобие Свое, разбираме, че Бог създаде човека с всички онези дарби, които са били необходими за милиарди години. За бъдеще тия дарби трябва да се развиват. Дава се едно благо, дава се едно условие, за да могат сега тия дарби да се развиват.

Тогава, в сегашните разбирания на живота ние препятствуваме на един Божи закон. Жената препятствува на своя мъж да обича друга жена и мъжът препятствува на жена си, та да не обича друг мъж. Туй е човешката страна. Той казва: „Как жена ми да обича друг мъж?“ Жена ти не е дошла да бъде жена на тебе. Тя трябва да бъде проявление на един аспект на Божията любов. Че, Бог се проявява чрез твоята жена! Ти не препятствувай на Божията любов да се прояви чрез жена ти. В който ден я ограничиш, ще сгрешиш. По-добре да греши, отколкото да те намрази. Грехът да те намрази е по-голям грях, отколкото да обикне друг. Има престъпления, които са външни, на тялото, а има престъпления, които са вътрешни, на сърцето. Вътрешните престъпления са още по-лоши. Скритата омраза е по-голямо престъпление, отколкото едно външно престъпление. Едно външно престъпление по-лесно се лекува.

Сега вие ще ме разберете криво и ще кажете: „Де ще му излезе краят?“ Питам ви тогава: Къде излиза сегашният край? В Ню Йорк, според статистиката, има 200 000 помятания на година – само в Ню Йорк за една година. Питам: Какво очаква Ню Йорк с такива помятания? Те са тайни начини на престъпления на Божествения ред на нещата. Ами онзи опит да убиеш някого? Онзи опит, който постоянно се върши, онези религиозни хора, които шиканират и някой път се повдига гонение. Че, всички тия неща са противобожествени. Защо трябва да се контролират нашите вярвания? В какво аз вярвам и в какво ти вярваш. Ако ти си надарен, както аз съм надарен, тогава всеки един човек трябва да опита. Бог е дал свобода. Всеки човек трябва да опита свободата си. Ние още не знаем. Виждаме един човек греши – ние още не знаем далечните причини. Това още не е грях.

Да кажем, един човек минава българската граница, отива в Сърбия, не плаща мито. Престъпление ли е това? Природата такъв закон няма, да туря мито на солта. Хората може да турят. Солта е дадена за общо употребление. Житото от една държава в друга може да се пренесе. Житото е дадено от Невидимия свят за всички същества. Има бюджет. Природата наказва защо това жито не е разпределено както трябва.

Вследствие на това има разни закони, турени от хората.

Изходния път хората не могат да намерят. Изходният път ще дойде само тогава, когато всички народи решат да направят една конфедерация на народите на цялото земно кълбо. Или, аз бих казал, конфедерация на европейските народи и тогава да се отворят границите. Това е разрешението на един социален въпрос донякъде. Туй е първата стъпка на един уреден земен живот за Земята. Но казвам: Има един ред, в който ние сега живеем. Има нещо в света, което още не е уредено за нас, но въпреки това има [и] нещо в света, [което] е много уредено. Сега не искам да говоря, но само загатване за онези от вас, които са силни.

Казват, че хората умирали от глад. Човек от глад не може да умре никога. То е немислимо. Човек умира от някое престъпление, считат го за глад. В миналия век, когато имаше глад в Русия, Толстой дава един малък пример. Там, в своето списание, той привежда този пример. В едно село, гдето мнозина измрели от глад, в едно семейство с баща, майка и две деца, всичките са осъдени на глад, зимно време, на глад са осъдени, обаче едното дете казва: „Нас ще ни дойде хляб и ние ще бъдем спасени." Че как ще бъдат спасени в руските степи? Чудят се, вече 3 дни са гладни, толкова хора са измрели. В най-голямата виелица някой похлопва на вратата. Явява се един руснак с една голяма шуба и с една торба. Той бил един от Петербургските богаташи, който ходил да посети тия места, да помага, с хляба си на гърба, изгубил се в бурята, че като вижда този прозорец отворен, влиза. Отваря торбата си и те се насищат. Детето казва: „Аз няма да ям, аз искам да замина за другия свят."

Вие може да направите друг опит, но не зная дали ще излезе сполучлив. Сега няма да ви кажа какъв е моят опит. Аз бих желал да зная каква ще бъде вашата опитност. Може да опитате: ако опитът излезе сполучлив, добре; ако не излезе, вярвайте, че има други хора, които са сполучили. Ти се намираш в трудно положение, ти си гладен, изгубил си се някъде в гората. Три, четири деня си гладувал, казваш си: „Свърши се вече, трябва да се приготвя да умра." Друг умира, друг е изгубен, а ти искаш да умреш! Не, за тебе смъртта още не е дошла. Отправи ума си към Бога и кажи: „Господи, Ти си ме изпратил на Земята, моля Те, хляб ми трябва. Аз искам да се върна." Легни си и спи. Като станеш, ще намериш един сомун. Откъде е, няма да знаеш, но ще намериш един топъл хляб.

Сега учените хора ще кажат: „Как е станало?" Аз не искам да ви обяснявам нещата, защото, като обяснявам нещата, те остават необяснени. Питам ви тогава: как ще обясните, като взе Христос 5 риби и 5 ечемичени хляба, [как] с тях Той 5000 души? Как се увеличи този хляб? Вие ще кажете, че само

Христос може да направи [това]. Само един човек, който има абсолютна вяра в това. Има един ред на нещата. „Ще умра – казваш – гладен!“ Ако не се страхуваш, ако имаш любов, хлябът ще дойде. Като дойде хлябът, трябва да спиш. Щом са отворени очите ти, нищо няма да видиш.

Може да направите друг опит. Лекували са те 10 души лекари, казват: „Ние не можем да ти помогнем, твоята работа е свършена; не може повече да ти помогнем, ти си осъден да умреш.“ Седни и кажи: „Господи, не искам да умирам, не съм изпратен да умирам. Пратен съм да извърша волята Божия. Отсега ще я върша вече тъй, както съм Ти обещал.“ Помоли се, легни си в леглото и като станеш, ще станеш вече здрав. Ще кажете, че това са бабини деветини. Аз се обзалагам, че мога да направя този опит. Обещават ли всички лекари, че като направя опита, всички да повярват, вие да служите на Бога? Ще кажете: „Докажи го.“ Мога да го докажа, но след това вече назад няма. Ти ще посветиш живота си. Туй са извънредни случаи.

Сега съществува друг един относителен порядък. Като се говори за Любовта, разбирам този вечния установен порядък, в който смъртта не съществува, в който нещастие не съществува, в който зло не съществува. Там работите стават. За този порядък е говорил Христос на онези, които разбират. Казвам: Всеки от вас може да направи опит. Вие ще питате: „Как?“ Ще се помолиш с 4–5 думи и ще си легнеш да спиш. Ще станеш. Като станеш, ще видиш, че си оздравял. Ако станеш и си оздравял, ти си се молил. Ако не си оздравял, втори път ще се помолиш. Ако и втория път не си оздравял, ще повтаряш опита; 365 дни прави този опит. Ти, като легнеш, кажи: „Ще оздравея! Ще оздравея!“ Накъдето ходиш, казвай: „Ще оздравея!“ Цяла година като казваш: „Ще оздравея!“, в края на годината, последния ден ще оздравееш и оттатъка ще минеш. Сега вас ви се вижда смешно. Ако онзи каменар вземе най-якия камък, че удари веднъж, дваж, три пъти, уморят се ръцете му, отмалеят, той удря 100 пъти, 200, 400, пет-, шест-, седемстотин пъти удря камъка, той ще се разчупи. То е въпрос на време. На същото място ще удряш, докато се разсипят тия условия. В тебе ще има едно знание, една светлина. Ти казваш: „Ще оздравея!“ – „Няма да оздравееш!“ – казва нещо. Този вътрешен глас на противодействие започва да ти говори. Ти казваш: „Ще оздравея!“, той казва: „Няма да оздравееш!“ Когато престанеш да го чуваш, тогава ще оздравееш. Най-първо ще има една контра. Като ти каже: „Няма да оздравееш!“, ти го повярваш. Ти ще му кажеш: „Слушай, досега аз вярвах в тебе, пък сега ти ще повярваш в мене!“

Тогава, привеждал и друг пример, за един пияница, който се учил 25 години да пиянствува, че най-после идва съзнание в него да направи

последния опит. Отива в кръчмата, казва да му дадат половин кило вино, иска и една чаша вода. Кръчмарят си казва: „Да видя днес какво ще прави този.“ Чашата седи с виното пред него. Казва: „25 години ти ми заповядваше и се налагаше и не нарушавах твоята воля; каквото казваше, изпълнявах го. Отсега нататък ти ще ме слушаш!“ Взема чашата с вода и я изпива. Изпива втора чаша, трета и казва на кръчмаря: „Плащам. Отсега нататък ти ще пиеш моето вино, аз ще пия вода.“

Ако вие с вашето нещастие не може да се справите, аз не казвам, че сте слаби, ще се прояви вашият характер. Вие се радвайте, че имате страдания, защото страданието е един изпит. Тогава ще се покаже човек може ли да мисли. Като страдаш, ти мислиш. Ако не страдаш, ти не си човек, ти си едно животно. А пък като се научиш, ти изпълняваш волята Божия, ти си син Божи. Ако искаш живот без страдания, ти може да си едно животно: ще ядеш, ще пиеш, ще спиш, ще ставаш. Някои питат дали животните ще станат хора. Да, ще станат, защото те вече орат нивите и страдат. Щом животните почнат да страдат, те са кандидати за хора.

Когато Бог каза: „Да направим човека по образ и подобие Божие“, каква форма имаше тогава човекът? Човек още тогава [беше] най-съвършеното същество извън рая. И го изнесе Адама във вид на кал, вдъхна му нещо, направи го градинар. Той се върна към своето жизнено състояние. Яденето, което направиха в рая, престъплението, то е връщането. Един опит да намериш своето жизнено състояние. В сегашния свят всички ги е страх, казват: „Гладни ще умрем!“ Каква е същността? В света ние сме създадени да се научим да мислим. Страданията ще дойдат, ние не може да ги избегнем. Като хора не може да избегнем страданията. Само човешката мисъл е в състояние да ни избави от страданията. Благата съществуват, но те изискват умни хора в света, да турят ред и порядък. Подтик да се даде. Възпитанието на човека зависи в нищо друго освен да му дадеш подтик да вярва, че в него има заложби, на които той трябва да разчита. Тази заложба, която е в него, той трябва да я предава на другите.

Казвате: „Какво е твоето верую?“ Да ям добре, да работя добре, да мисля добре. Туй е нормалното верую, с което трябва да започнем. В какво седи доброто ядене? Ако ти седнеш на трапезата да ядеш без любов, онези сокове, които природата ти е дала, няма да останат в тебе. Ти ще приемеш само онази материя, която е груба, а онази фината материя, в която се крие живот[ът], тя ще изчезне.

И следователно ние, при всичките големи блага, всички тия големи блага минават, ние ходим в дома Божи, без да получим Божието благословение. Дишаш въздуха и се съмняваш: има ли Господ или не. Ходим по Земята и

сега нашите учени хора казват, че нашата Земя щяла да живее още един милион и 700 000 години, [толкова] години живот имала. Много големи пророци са! След един милион и 700 000 години Земята ще се преобрази, няма да бъде в туй състояние. Тя няма да изчезне, но материята ѝ ще бъде малко преустроена. Това се разбира. Някои казват, че след един милион и 700 000 години няма да има никакъв живот на Земята. Не искам да споря сега. На Земята ще има живот. Само че в другите светове, например Луната е в почивка, там няма живот. Всички хора, които са завършили своето развитие на Земята, отиват на Луната да правят своите наблюдения. На Луната имат такива обсерватории, каквито на Земята след хиляди години не може да има. Какво ще кажете на туй? Казвате: „Малко дъската му хлопа.“ Дали моята дъска хлопа или вашата, не зная. Ако моята дъска хлопа, тогава туй, което ви говоря, ще кажете, че не е истина. Ако вие говорите неистина, вашата дъска хлопа. Ако аз говоря лъжа, моята дъска хлопа. Ако вие не вярвате в една истина, вашата дъска хлопа. Аз съм много прям и за себе си, и за вас.

Аз проповядвам това, за да ви покажа, че като дойдем до Истината, трябва да напуснем човешкото разбиране. Има един начин, по който човек може да отиде на Луната. Ако един от вас си Тури за задача да посети Париж, да отиде в Лондон, трябва да спести малко пари, [за] да направи една обиколка. Така всеки един от вас може да отиде и на Луната. Може, но стига да иска. Туй е за напредналите, както ходят на гости, не е за децата. Аз бих съветвал само онези от вас, които сте възрастни. Защото, за да отидете на Луната, трябва да знаете най-малко 12 езици. Трябва да знаете езиците на всички зодии. Всяка една зодия си има по един език. Земният език, той се е сформирoвал в своята реч до последната станция, на която се е спрял човек. Доста от думите са заимствувани на Луната и са пренесени. Защото окултната наука говори, че сегашното човечество е дошло от Луната. Те са жители на Луната, които, като са нямали тия им органични условия, се слезли на Земята да живеят. В туй отношение те считат Луната като майка на Земята. Туй [е] свободно вярване. Вие не вярвате, но каквото и да е, вярвайте на самата действителност. Вярвайте в това, което вие можете да проверите. Един ден може да отидете на Луната, че тогава вярвайте. Като се върнете, пак се съмнявайте.

Човек трябва да разшири своите възгледи. Каква е била целта на Бога, Който е създал Луната и Слънцето? Те имат отношение. Ако вие не разбирате онази дълбока мисъл на Луната, ако не разбирате онази дълбока мисъл на Слънцето, ако не разбирате онази дълбока мисъл на Земята, тогава вие как ще растете? Земята е израз на онази Божия енергия, която е работила, на Божията мисъл. Луната е израз на Божията мисъл. Слънцето е израз на Божията мисъл. В Слънцето ще видите онази Божия

мисъл, която е проектирана. Бог поддържа Слънцето. Не е сега да ви доказвам това. Аз не обичам да доказвам, че Ниагарският водопад съществува някъде. Вземете билет, идете в Америка и вие ще видите в какво седи Ниагарският водопад.

Та, казвам сега: Всичко, каквото човек е обещал, трябва да го направи. Във всички ви трябва да се събуди онова велико съзнание да служите на Бога. Да служите на Бога, това значи да приемете всички хора. Като служите на хората, да знаете, че на Бога служите. Всичките хора, това са аспекти, това са явления на Божията мисъл. Ако не помогнеш на един беден човек, ти противодействуваш на Божията мисъл. Бог те държи отговорен. Създавате един дом, съберат се един мъж и една жена. Жената е едно условие за мъжа. Че ако ти в своята жена не виждаш своята другарка, [не виждаш] Бога, Който действува, да имаш едно страхопочитание, да видиш Този Великия, Който действува, [какъв дом ще се образува?] И жената ако няма страхопочитание към мъжа си, какъв дом ще се образува? Ако детето няма туй страхопочитание към майка си и баща си и не вижда Бога, какво възпитание може да има? Това е новата мисъл, туй е възпитанието, което трябва да се тури в дома.

Соломон преди толкова години е казал: „Онова, което си обещал…“ Туй показва, че човек, преди да е слязъл на Земята, той е обещал. И той трябва да изпълни това обещание. И ако не изпълни своето обещание, той ще носи своите последствия и своите страдания в света. Ако хората се бяха съгласили, младите не тъй да живеят, но младите трябва да живеят весело и радостно. Младият не трябва да живее като стария. Болният трябва да живее като здравия, не трябва здравият да живее като болен. Добрият не трябва да живее като лошия, а лошият трябва да живее като добрия. Мекият не трябва да живее като гневния, но гневният трябва да живее като мекия. Любящият не трябва да живее като човека на омразата, но човекът на омразата трябва да живее по законите на Любовта. Ще изменим целия ред на нещата. За нас Любовта трябва да бъде един идеал, в който трябва да влезем. Омразата ще се яви като едно последствие на миналото, което трябва да преодолеем.

Та, казвам: В тази философска мисъл по някой път се дава едно възпитание на младите. Казвате: „Не им проповядвайте религия!“ Аз съм съгласен, на младия няма какво да му се проповядва религия. На младия проповядвай му любов: любов към бащата, любов към майка му, любов към братята му, любов към ближните, към своите другари, любов към растенията, любов към животните, любов към всичко окръжаващо, любов към работата, любов към труда, любов към изкуството, към музиката, любов към всичко.

Казвате: „Няма да се молиш.“ Молитвата, според мене, това е наука. Не само да си дига човек ръцете. Най-хубавата наука е молитвата. Казвате: „Човек, който не е учил да се моли.“ Че, кой не се е молил? Молитвата е външен израз на Любовта. Кой не се е молил? Я вижте онзи младия момък, воденичен камък вдига, а седи пред младата мома и я гледа в очите и казва: „Без тебе не мога да живея.“ Смешно ли е туй? Туй е молитва на любовта. Казва: „Твоята сила седи в любовта. Докато ме обичаш, ти си силна; като престанеш да ме обичаш, ти си съвсем слаба.“ Защо хората са слаби? Защото не обичат. Защо хората са болни? Защото не обичат. Защо са безверници? Защото не обичат. Защо остаряват? Защото не обичат.

Обичай! Не спъвай онези благородните пориви на своята душа! Моят съвет за вас: Никога не спъвайте какъвто и да е порив. Аз не говоря за Слънцето. Всеки порив на вашата душа нека бъде свещен. Каквото дойде в душата ви, приемете го. Не мислете за последствията. То е Божествено. Трябва да правите различие между насла[да] [и порив]. Що е порив? Поривът е нещо благородно. При такъв един порив ти усещаш освобождение, усещаш, че човек расте и се подмладява и по-красив става. Не спъвай порива си, но дай му свобода, свобода на душата си. Какво казват философите? философите трябва да дадат и всички трябва да дадем този порив на душата си. Аз наричам този вътрешен порив: дишаш дълбоко. Вие може да избавите съвременното човечество от този път. Той ще го избави. В този свят ще се преобразят много работи. Ще видите и много работи, които ще опитате. И ще видите по-красиви работи, за които няма да съжалявате, че сте дошли на Земята.

И тогава, в този смисъл нека ви стане Христос най-близкият приятел. Най-близкият приятел ще ви стане! Сега вие мислите как Христос е страдал. Христос е най-щастливият. Той едно време беше от страдащите, а сега по-весел човек от Христа няма. Най-веселият човек, който аз съм виждал, е Христос: светъл, засмян. Той, като види някой, който се е обезсърчил, Той го потупа и казва: „Те не са по-големи от Моите едно време. Ще ги минеш! Трябва да се мине туй! Не бой се, Аз ще ти помогна. Върви по този път.“ Ти казваш: „Вярно ли помага?“ Вярно, вярно. Слушай и няма да те боли главата. Къде трябва да седи вашата сила? Вярвайте в онова, което Бог е вложил във вашата душа. И при този подтик никакво съмнение да няма. Всички болни да дойдат на Земята и да се обновят. Вие пък да станете и да кажете: „Онова, което Бог е направил, то е вярно!“

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

35-а неделна беседа, държана от Учителя
на 3.VI.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_06_06 Неразрешените задачи
лекция на Общия Окултен клас

НЕРАЗРЕШЕНИТЕ ЗАДАЧИ

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето прошарено с облаци.
Времето тихо и топло.)
Добрата молитва
Размишление

Прочете се I-ва глава от II-ро послание към Коринтяните. Прочетената глава почва с няколко важни мисли, които се отнасят до частния живот на апостол Павел.

По някой път се случват някои опитности. Ето какво казва апостол Павел, един от напредналите: „Защото не искам да не знаете, братя, за нашата скръб, която ни се случи в Азия, че твърде много се отеготихме, повече от силата си, така че се отчаяхме дори за живота си." (Осми стих.)

Кои са били причините, поради които апостол Павел казва, че се е отчаял. Той допуснал мисълта, че тая работа няма да я бъде.

Има една пресилена страна в живота, понеже ние очакваме да имаме всички блага на земята. Това е една от причините на големите страдания. Всеки един, все си има някои желания, които иска да постигне в този живот, той идва до отчаяние от какъвто и характер и да са желанията. Ние говорим за един духовен човек. Един светски човек може да се отчае за пари, за къщи, за ниви, семейният човек може да се отчае за децата си и т.н. А пък духовният човек за какво може да се отчае? – Той може да се отчае, че не върви тази работа. Може да се моли цял ден, мисли, мисли и вижда, че седи все на едно място, нищо не е направил, погледне себе си и казва: „Толкова години вървя по този път и нищо не съм направил." И понякога му идва мисълта: „Да бях си живял както по-напред."

Защото вие ще се намерите в опитността, която имали жабите. Имало една река, на чийто бряг седяла една жаба, която се плашила много. Дотегнала ѝ водата и почнала да се моли на Бога: „Господи да излеза от тези условия. Като дойде нещо, веднага се хвърлям във водата. Не мога да излеза вън на спокойствие. Да стане нещо от мене, да не влизам във водата." Така се е молила жабата и Господ направи жабата на заяк. Жабата си казала: „Отървахме се от водата!" Но не е една бела. Като стана заяк, погнали го да го гонят в гората и заякът си казва: „По-рано като жаба, поне

не ме гонеха като влеза във водата, а пък сега, като заяк в гората ме гонят." И си казва, че първото му положение като жаба, било много по-добре, отколкото като заяк.

Нито локвата, нито гората разрешават въпроса. Погрешката на жабата е била в това, че тя мислила, като стане заяк, ще разреши въпроса. Не, няма да го разреши ни най-малко. Тя, като заяк, ще страда повече, ще се увеличат страданията ѝ. Заякът страда повече от жабата.

Светският живот е живот на жабата. А пък духовният живот е живот на зайците. Отношенията, които съществуват, са същите. Светският човек, като се уплаши, гурне се някъде, скрие се, оставят го, а пък духовният човек, като се уплаши, не може да се скрие, влиза в гората, но и там има опасност. Ни най-малко не си сигурен, като влезеш в гората, но и там има опасност. Ни най-малко не си сигурен, като влезеш в гората. Има много опасности там. Та казвам, идва закона на спасението, това, което възкресява човека, това, което го спасява. Човек трябва да напусне живота на жабата и заека. Жабата, като е гледала, как заекът идва до локвата, искала да стане като заека. Но заякът, не може да остане в положението на заяк. Той трябва да напусне тази форма и започне да мисли. Докато човек не мисли, той не може да разреши мъчнотиите.

В прочетената глава Апостол Павел, като разсъждавал човешки, отчаял се и казва: „Тази работа няма да я бъде." Той казва: „Много се отеготихме, повече от силите си и се отчаяхме за живота си. Ние се заехме да не уповаваме на себе си, а на Бога. " Дошъл той до едно вътрешно разрешение и казва, че докато човек уповава на себе си, някой път има изходен път, а някой път ще дойде до смъртта. А пък, като престане да уповава на себе си, ще възкръсне. Възкресението е новият живот. Някой път човек иска да умре и казва: „Не ми се живее вече." Ние трябва да разбираме така: Човек като заяк, трябва да престане да живее. И заякът не разрешава въпроса. Заякът е по-голям от жабата, краката му са по-дълги, ушите му са по-дълги. Има голямо различие между жабата и заяка, в органическия строеж и в знание, във всяко отношение има различие. Външния свят е само една азбука за онова, което е скрито. Някои от вас, понякога се отчайват. Ако сега ви запитат, какъв трябва да бъде вашият живот, каква програма бихте дали? Ако ви попитат, с какво биха ви направили щастливи, какво ще отговорихе?

Да имате едно благо в себе си, което хората да не искат. Кажете ми сега едно благо, което хората да не искат, за да бъдете щастливи. То да е само за вас. Другите да се радват на това благо. Кажете ми, кое е това благо, което хората няма да искат. Даже и аз няма да ви го разправя. Можете да

помислите малко, кое е това благо.

Често ние се спираме и сме недоволни, но трябва да си дадем отчет за нашето недоволство. Някой казва: „Аз съм недоволен, искам да умра.“ Че искаш да умреш е много добре, не е лошо да умреш. Че искаш да живееш, не е лошо. Хубаво, ти искаш да живееш. Заякът иска да живее, но той, като иска да живее, другите искат неговия живот. Онзи хрът, който гони заякът или онзи ловец, който го гони, иска живота на заяка. Животът на заяка е една необходимост за ловеца. Или една лисица може да преследва заяка или пък някой орел. Потребен е живота на заяка за тях. Този, самият живот на заяка ще му докара страдания.

Когато човек желае да умре, какво придобива той от смъртта. Смъртта е едно благо, което хората желаят по-малко, отколкото живота. Живота, всички желаем, а смъртта малцина желаят. Можем да кажем, че смъртта е едно благо, в което жабата се скрива, едно място, дето човек се скрива. Смъртта, това са неблагоприятни условия, но все таки тя е една почивка. Някои казват: „Да умра, че да си почина.“ Не трябва да смесваме смъртта със страданията при умиране. Някои ги смесват. Има силен контраст между живота и смъртта. Те са два контраста.

Сега въпросът не е доразрешен. От смъртта само Бог може да ни възкреси, да ни избави от това положение на смъртта. Само Бог е, който може да ни избави от смъртта.

Ние говорим за жабата, която седи в локвата, това са условията, в които, тя е поставена. Кой може да извади жабата от локвата? Да допуснем, че локвата изсъхне. Къде ще се скрие жабата? Ще се скрие под някой камък по навик, ще се сгуши отдолу. Но дали ще се скрие под камъка или в локвата, това не разрешава въпроса.

Да кажем, че ти искаш да избегнеш известни мъчнотии искаш къща, знание, сила. Това са условия, които донякъде можеш да имаш. Но има мъчнотии, които нито богатството, нито знанието могат да ги разрешат. Нима нашето знание може да ни избави от смъртта? Нима нашето знание, което сега имаме, може да ни избави от страданията, от вътрешните противоречия? Не трябва да дойдем пък до другото положение – да помислим, че това знание, понеже не може да ни избави, то не е потребно. Знанието може донякъде да ни помогне. Но сегашното ни знание, не може да ни даде онова разрешение на живота, което живота изисква. Например, някой от вас се е отчаял от живота си. За какво се е отчаял апостол Павел? Някой ученик може да се отчае, че той няма да свърши училище, някоя майка може да се отчае, че няма да роди дете. Някой пътешественик може

да се отчае, че няма да може да има достатъчно сили да изходи целия път на своето пътешествие.

Или някой може да се отчае, че богатството му няма да е достатъчно за постигане на целите му. Както един английски милионер при коронацията на английския крал Едуард, който е милионер, имал 360 000 000 английски лири, се е хвърлил в морето – отчаял се, че парите няма да му стигнат. Той имал 360 000 000 английски лири и когато пътувал с един параход, мислил, че тези пари няма да му стигнат и се хвърлил в морето и се удавил. Това може да вземете като един пример. Има много пъти учени хора, които са прибегвали до самоубийство. Това са само прояви на живота, явления, които не са изяснени. Съвременната психология не ги е изяснила.

Аз вземам пример из живота. Вземете младия и стария човек. Най-първо младият е весел, понеже има идеята, че ще живее. Но малко по малко, онзи, младият човек, преминава от едно състояние в друго и после вижда, че се е изменил, остарял е, и е изгубил своите сили. И този старият човек вече се отчайва. Та, като млад той бил весел, но като стар се отчайва и казва: „Хич не ми трябваше да влизам в тази каша. Сега на какво съм заприличал." Той вижда промяната в очите си, в лицето си, в кожата си, вижда, че се прегърбил и си казва: „Едно време бях от най-силните хора, всички хора ме уважаваха, почитаха, а пък сега съм станал посмешище на хората. Никой не ми обръща внимание." Седи си той в къщи и идва до отчаяние. Кое го е отчаяло? Как е изгубил той своята младост? Вие казвате: „Изгубил младостта си, станал стар." Но кои са причините?

Та казвам, сега голямото нещастие е, че ние остаряваме. Добре, сега ще ви представя тази идея малко по-другояче. В началото, като млад, ще почне с радостта, а в края ще свърши със скръбта. Това са двата полюса. Младият започва с радостта, но започва като слаб. Животът започва със слабостта и свършва със слабостта. Представете си една млада мома, 21 годишна. Тя се гледа на огледалото, хубава е, красива е, има хубави вежди, красиви очи, снажна е, мускулеста е. Един ден завъртява се около нея един момък. Тя е насърчена вече, че е намерила своя идеал. Тя, като го погледне, казва: „С него вече ще мога да живея." Тя се насърчава. Така се минават ден, два, година, две години, три години. Един ден проникне един малък бръмбар вътре в нея, една малка мисъл. Какъв е този малък бръмбар? Аз да ви го кажа, че този момък обича и друга като нея. Щом като влезе този бръмбар в тая мома, тя, която е ходила енергично и изправена, изведнаж фигурата ѝ се изкривява, се навежда. По-рано тя е била като свещ, права, обаче, обаче щом влезе мисълта, че онзи обича и друга, образува се буквата „к" – образува се противоречие. По-рано тя гледа нагоре, обаче щом бръмбара

влезе в нея, тя се навежда надолу (Учителят ходи наведен, с ръце на гърба и си клати главата.)

Сега къде е философията? Аз ще ви я приведа. Другата мома се е качила на гърба ѝ. Този момък я е турил на нейния гръб. Тя казва: „Много тежи тази мома, как ще я нося сега? Аз мислех, че той няма да тури нищо на гърба ми и че ще бъда свободна а пък той турил толкова голяма мома на гърба ми." Другите казват: „Тя се е отчаяла от живота." Как няма да се отчае. Другата се е качила на гърба ѝ.

Това са само символи. Една идея, като се постави в ума ти, тя може да те огъне и да измени целия ти ход. Може да се поставят в ума ти две идеи, които нямат хармония, допирни точки. Какво лошо има сега? Бог е създал и двете моми. Този момък обича едната мома, обича и другата мома. Едната е създадена от Бога, и другата е създадена от Бога. И момъкът е създаден от Бога. Где е сега злото? Защо тази, първата мома се е огънала? Сега как може да стане? Втората мома трябва да дойде при първата мома, да я потупа по рамото и да ѝ каже: „Не се безпокой, аз не искам твоя възлюблен, ти и да ми го харижиш, той е вечно за тебе. Ти си бъди спокойна, аз ни най-малко не искам да се качвам на гърба ти. Моите крака са добри, аз ще си ходя. Този момък е за тебе." И тогава онази мома, пак ще се изправи.

Къде е тогава нещастието в света? Двама хора, като пожелаят едно и също нещо в света, ще си създадат едно нещастие. И когато имате едно голямо противоречие, то е защото сте пожелали едно нещо, което и други хора желаят. Какъв е церът? Не го желай. И Мойсей, когато е дал закона: „Не пожелай!" Тоя закон има същия смисъл: Това, което желаят другите, ти не го желай, ако искаш да си свободен, нищо повече. Щом го желаеш, ти ще влезеш в едно голямо стълкновение.

Когато Христос е казал: „Не съдете, за да не бъдете съдени", то е същият закон. Щом почнеш да съдиш другите хора, ти се поставяш в едно особено положение. Да допуснем, че двама лоши хора са в дисхармония. Как ще ги примириш? Вие им казвате: „Не се карайте!" С какво ще ги убедиш да не се карат. Вие ще им кажете: „Обичайте се!" Как ще ги убедиш да се обичат? Аз толкова години съм ви говорил за любовта. Но какво сте разбрали, какво сте приложили? По някой път, толкова криво сте разбрали. Някой път аз говоря едно нещо, а пък вие ще разберете друго нещо. Аз говоря за семейството, за любовта, за мъжа и жената и някой от вас е вече докачен. Аз говоря за някоя мома, говоря за душата ѝ, а някой разбира физиката ѝ, нейният физически автомобил. Аз говоря за семейството, като един институт, който Бог е създал, а пък вие разбирате

отношенията, които вие сами сте създали. Аз говоря за свободата, вие разбирате за собствеността и казвате тогава: „Ако нашите жени обичат другите мъже, тогава какъв морал има в това? Една жена няма право да люби другите мъже.“ То е право. Добре, но и мъжът няма право да люби друга жена.

Питам тогава, как ще се образуват отношенията, какво трябва да се прави сега? Мъжът не трябва да се докосва до никоя друга жена, ни да се докосва, нито да я погледне. Също така и жената не трябва да се докосне до друг мъж, нито да го погледне. Тогава, какви отношения ще се образуват? Прави сте. Яденето, което в дадения случай е определено за вас, никой няма право да го вземе от вас. Но това е ваше частично отношение. Това е частично ваше понятие, това е една идея, която вие я имате в ума си.

Питам сега: Кое е онова, което дава право на една жена, която се е оженила, да тури ценз на мъжа си, да не обича другите. Или, кое е онова, което дава на мъжа право да контролира жена си. На кое основание отгоре? В писанието се казва, че Бог създал мъжки и женски пол – мъжки и женски пол, но в едно тяло. Противоречие не могло да има, понеже мъжът и жената са живели в едно тяло. Лявата страна е жената, дясната страна е вашия мъж. И сега е така – дясната ръка е мъжка, а лявата е женска. Левият крак е женски, а десният крак е мъжки. И те се съединяват. Като крачиш с десния крак, мъжът има думата, той заповядва. А жената заповядва, когато крачиш с левия крак. Но, извадите жената в едно тяло и мъжът в друго тяло. Как ще ги примирите тогава? Това е, което е станало сега – раздвояването. Как ще примирите противоречието? Мъжът казва на жената: „Ти си моята половина!“ Жената казва: „Не, аз не съм твоя половина, аз не искам да бъда вече жена, искам да бъда мъж.“ Всички жени желаят да бъдат мъже. Малко жени има, които искат да бъдат жени.

Само Бог е, Който разрешава въпросите. Ние ще ги оставим, Той да ги разреши, когато му дойде времето. Ще оставим всички задачи неразрешени. Понеже всяка една задача си има своето време за разрешение.

И понеже въпросите не са разрешение, аз ще ви посвиря малко. Ще ви свиря за неразрешените задачи. Понеже въпросите не могат да се разрешат, ще пеем. Човек трябва да пее и да свири, когато не може да разреши един въпрос. В природата има един ритъм, който е ритъм на неразрешените въпроси.

Мъчнотията на всички цигулари е, че не могат да нагласят цигулките. Не, че не могат да ги нагласят, но времето ги разгласява. (Учителят свири на

цигулка.) Това са неразрешените въпроси в света, ще ги оставиш Бог да ги разреши.

Отче наш

37 лекция на Общия Окултен клас
6 юни 1934г. София, Изгрев

1934_06_10 Противоречие и благо
утринно неделно слово

ПРОТИВОРЕЧИЕ И БЛАГО

15 минути размишление.

Нарядът.

Ще прочета 22-ра глава от Евангелието на Лука.

Изпяхме песента „Махар Бену Аба“.

Прочетената глава представлява една драма. От единия край до другия случките са противоречиви и драматични. Вие може да считате 12-те души апостоли като едно семейство. Отиват да направят вечеря. И туй семейство ще се разпръсне. Всички ще се разбягат. Учителя им ще го хванат, понеже ще направят за Него това, което те не са очаквали. Всичките тия 12 души ученици очакваха нещо. Те очакваха да станат министри, управници, да ги направят големци в този свят, да заповядват. Така си мислеха те. Сега се случва едно голямо противоречие. Христос, Който правеше такива чудеса, лекуваше хората и помагаше на другите, сега се намери в положение сам да се моли, да има нужда от някой, но никой не Му помогна. Ни глас, ни слушание. И Петър, който минаваше за толкова смел, който казваше, че няма да се отрече от Него, 3 пъти се отрече. Не само Петър се отрече, всички се разбягаха.

Искате да знаете какъв е смисълът на живота. Какъв беше смисълът тогава? Тези 12 души и Христос един – 13; и едно голямо разочарование. Една трагедия! Сега вие някой път питате защо някои работи се случват във вашия живот? Преди всичко вие си обяснете защо се случи с Христос, с този Учител, защо се случи така? Ще си кажете, че така е писано. Че е писано, това още не е наука. Ама така е определено. И това не е наука. Тъй трябвало да бъде. То е от наше гледище така. И трябва известни работи да се извършат, въпреки голямото противоречие. И в туй, голямото противоречие седи силата. Да превърнеш едно голямо противоречие в живота си за едно бъдещо благо! Това е много нещо. Христос имаше да превърне едно голямо противоречие, такова, каквото светът не е виждал, да го превърне в едно бъдещо благо. И вие имате една малка задача: да превърнете противоречието, което имате. Защото и вие, във вашия живот, имате едно малко противоречие, макар че за вас е доста голямо, и да го превърнете в благо. И вие мислите, както 12-те апостоли, за много работи наведнъж. Но и аз ви казвам: Един от вас ще се отрече, друг ще избяга, трети ще го хванат и ще го разпънат и, в края на краищата, какво ще бъде?

Какво ще стане?

Ако може да превърнете противоречието в едно благо, тогава ще започне новият живот! Има някои неща, от които вие трябва да се освободите. Това е една необходимост. На всинца ви трябва едно дълбоко познаване на ония закони, които действуват в живота. Онази дреха, с която детето е обвито в утробата на майка си, която е толкова необходима за неговото развитие, тази дреха детето трябва да я хвърли. И ако не я хвърли, от него няма нищо да остане. Туй дете седи в майка си обвито в мантия, като царски син, но тя трябва да се изхвърли, с нея то се държи за майка си. И после трябва да му отрежат пъпа. Това е една драма за малкото дете. Но майката, която го носи, тъй го е обгърнала в себе си, че за него не съществува опасност. Докато тя го гледа като писано яйце първоначално, после го оставя други хора да се занимават с него. Спрете върху факта как се раждат децата. Никакви деца не се раждат. Раждате се вие. Вашето съзнание, онова, което прониква във вас, то е вашето съзнание. Вие гледате: ражда се едно дете. Изтича водата. Никаква вода не изтича. Къде може да изтече? Вън от Земята излиза ли? Вие вземате една топка, свързвате я с конец и почвате да я въртите. Като я въртите, по-голяма станала ли е? Не е. Смалила ли се е? Не е. Нещо придобила ли е? Нищо не е придобила. Вие сте изгубили част от вашата енергия, да въртите топката. И ако ви питам защо я въртите, и вие не знаете.

Вие се безпокоите някой път и не знаете защо се безпокоите, също както малките деца. Бащата е взел една гумена топка, която струва 5 лева. Дал я на детето и някой му задигнал топката. И това дете се върне с пет реда сълзи, че му взели топката. И ще каже, че еди-кое си дете е много лошо, че му взело топката. Бащата го успокоява и му обещава друга топка. Питам: Где е нещастието, че взели твоята гумена топка? Ти с тази гумена топка ли се роди? Тази топка отпосле дойде. И какво ще направиш с тази гумена топка? Какво направихте вие едно време с вашите гумени топки?

Вие носите в джоба си чаша, отивате при извора, изваждате чашата и пиете. Но един ден изгубите чашата. Няма ли друг начин, по който може да пиете вода? Има – ще се наведете и ще пиете вода направо от извора. Казвате: „Не мога без златна чаша.“ Но някой може да вземе чашата ви, после какво ще правите? И с ръка можете да пиете вода. Да кажем, че и с ръка не може. Тогава? Ще приближите устата си и така ще пиете, направо. Най-важно е, че с устата си можеш да пиеш, а ръката и чашата са второстепенни начини.

Влиза един баща, от средна ръка човек, в един магазин. С него върви едно малко дете. Гледат дрехи. Детето казва: „Татко, вземи ми тия дрехи.“ И

детето сега иска на вересия да ги вземат. Питам: Ако бащата вземе дрехите, какво ще придобие това дете? По-добро ще стане ли? Няма да стане. По-умно ще стане ли? Няма да стане.

В едно семейство в Америка бащата изпраща сина си на училище, но нещо не върви, не се учи. „Не мога да се уча, защото перото ми е желязно. Не мога да се уча така. После, и чантата ми не е направена от хубава кожа." Отива бащата и купува едно златно перо и една хубава чанта. Пак не върви учението, и със златно перо. Казва синът: „Мастилото е черно. Ако мастилото не беше черно, работата ще тръгне. Перото е хубаво и чантата, но мастилото е черно." И досега този американец търси да намери бяло мастило. Сега бели мастила не употребяват в училищата. И може би, като дойде бялото мастило, ще тръгнат работите.

Казват: бели кахъри. Но нашите кахъри са черни, не са станали още бели. И българинът още чака да дойдат белите кахъри. Казва: „Много ми е патила главата. Но белите кахъри трябва да дойдат." Вие сте дошли в областта на съзнанието, дето ви трябва едно ново разрешение, едно ново разбиране.

Седят двама под една череша. Единият се качва на черешата. Казва на другия: „Хубави череши!" Но тази череша казва: „Изядоха ми децата." – „Нищо, другата година пак ще си родиш деца. Слава Богу, добре че ги прати Господ тези хубави череши." Черешата мисли, че те са пратени за нейна разтуха, а вие мислите, че черешите са пратени за ваша разтуха. Питам: Кой е прав? За разтухата на черешата ли има череши, или за ваша разтуха? Въпросът е личен. И във вас някой път се зароди едно желание, което е тъй хубаво, както плодът на черешата. Но докато ти погледнеш, туй желание изчезнало. Някое друго същество дойде под черешата отдолу, хване твоето желание и почва да си хапва череши. Всяко едно желание, то е една череша, един хубав плод. Ти го откъснеш, глътнеш го и казваш: „Една хубава мисъл имах. Изчезна, отиде някъде. Няма я." Питам: Кой е направил престъплението? Вие или онзи, който е доловил и използувал желанието ви?

В 22-ра глава Христос казва нещо, което и вие трябва да имате предвид: „Защо спите? Станете и се молете да не паднете в изкушение." Когато дойдат мъчнотиите в живота, не спете, но се молете. Не философствувайте! Във време на мъчнотии няма какво да философствуваш. Ще се молиш тогава. И някой, като не може да се моли, той заспива. Слабите хора спят и се изкушават. Слаби хора са тези, които не бодърствуват.

Казвам ви, че и вас ви очаква задачата да превърнете едно голямо

противоречие за едно бъдещо благо. В прочетената глава събитията са станали преди 2000 години. Сега ние, като четем тази глава, можем да кажем: „Туй, което Христос направи, трябва и аз да го направя. Христос превърна най-голямото противоречие в едно бъдещо благо. И аз в живота си моите противоречия, които имам, ще превърна в едно бъдещо благо." Христос на кого разчиташе? Той най-първо разчиташе на малко от Своите ученици. Да вземем един от тях: като дойде до критичен момент, извади ножа си и отряза ухото на един от робите на първосвещеника. Казва му Христос: „Ти не знаеш как да воюваш. Остави тази работа, не е за теб. Тури ножа в ножницата си. Ти не си за войник." И Христос взе и му залепи ухото на човека и каза: „По този начин не се воюва. По този начин ние ще загазим съвсем."

Та, и вие по някой път, когато воювате с дявола, вие само ухото режете. Когато ще удариш, удари! Ако ще може да удариш, направи човека на две парчета, а тъй, да му отрежеш ухото само, то не е война. Аз правя това уподобление. Някой ще дойде да извърши Волята Божия. Ще даде 1000 лева или 100 лева и мисли, че кой знае какво е направил. Казва: „Сто лева съм дал." Ти си отрязал само ухото [на роба] на първосвещеника. Със 100 лева работа не се свършва и с 1000 лева работа не се свършва. На човека можеш да му кажеш, че е красив или че е грозен, или че е беден, че е много учен или богат. Какво му допринасяш с това? Казваш: „Много силен човек си." Нищо не допринасяш. Ти казваш на себе си: „Аз съм много слаб човек", или пък „Аз съм много силен човек." Пак нищо не допринасяш. И малкият има големи работи, и големият има слаби работи. Ако си слаб, какво трябва да правиш? Вие, които сте слаби, какво правите? Слабият трябва да очаква да дойде силният да го набие. Силният като идва, още на половин километър като е, слабият трябва да плюе на краката си и да бяга. Да даде ход на краката си, че като дойде силният, да не го намери. Да бяга. Вие казвате: „Аз не съм научен да бягам." Щом не си научен да бягаш, ще изтърсят праха от гърба ти. Пък ако не искаш да изтърсват праха от гърба ти, ще туриш краката си в ход. Ще бягаш тогава. Слабият трябва да бяга. А силният ще бъде публика.

Следователно, ако сте слаб, вие сте на сцената, актьор сте. Пък ако сте от силните, вие сте публиката и ще гледате как ще гонят другите на сцената. Туй е засега предназначението ви. Ще бъдете или публика, или актьори на сцената. Ако сте актьор и не играете добре, ще ви освиркат. И тогава ще кажете: „Не излезе снощи хубаво." А публиката ще каже: „Парите ни отидоха на вятъра. Още веднъж не отиваме на такова представление." Ако сте слаб, плюйте на краката си да бягате.

Пък ако се отричате, отричайте се на свят. Но и когато се разкайвате, пак се

разкайвайте на свят! Защото Петър се отрече три пъти. Казва: „Право е, не го познавам този човек.“ Философ беше той. „Аз досега, Петър, умният човек, мислех, че той е силен. Като каже една дума, всичко ще стане.“ А като дойдоха и казаха: „И ти си от неговите ученици“ – „Не, не, аз, умният човек, не вярвам вече в Него. Аз мислех, че Той е силен. Той, ако беше силен човек, така ли щеше да пострада? И мен ме вкара в тази беля!“ Питат го: „Ти ще свидетелствуваш ли за него?“ – „Не, не, мен ме считайте отречен. Аз усетих, че Той е от слабите хора. Разбрах, че Той не е това, което мислех.“ Така 3 пъти се отрече от Учителя си. И като се отрече три пъти, той почна да плаче. За какво? „Аз за тебе и на смърт ще отида. Готов съм да умра за тебе!“ И плаче Петър, че не си устоя на думата. Казва: „Аз мислех, че съм бил учен човек, а съм бил глупав и страхлив.“

След като намерите вие, че сте страхливи, плачете. Вие плачете сега, за да се усили вашата воля и да станете малко по-смели. И всеки човек, който плаче, става по-смел, а който не плаче, увеличава се страхът му. Така сега плачат хората, за да се намали страхът им. А който не плаче, той е дваж по-страхлив; който плаче, той веднъж е страхлив.

И сега, бих желал вие веднъж да се плашите, отколкото два пъти. Тогава ще се молите и ще превръщате сегашните несгоди и противоречия на живота в благо за вас и за благото на другите.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа, носят пълния Живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на Живота.

(Вън, на полянката, направихме гимнастическите евритмични упражнения.)

38-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 10.VI.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_06_10 Умно дете
неделна беседа

УМНО ДЕТЕ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще прочета 4-тата глава от Еклисиаст.
„Духът Божи“

Ще взема стиха: „По-добре бедно и мъдро дете, нежели цар стар и безумен, който не приема вече съвет.“

В XX век се говори за наука, говори се за щастие, говори се за морал. Ето какво аз подразбирам, каква идея лежи в основата: Хлябът е ценен за гладния, който може да яде, който може да оцени. Каква полза за онзи, който не може да го възприеме? Богатството е ценно за човека, който може да го използува. Силата е ценна за онзи, който може да я възприеме. Защото този закон навсякъде прониква. При сегашните хора, при сегашния век, при сегашното поколение хората се смущават за неща, за които безполезно е да се смущават. Може да се смущавате колкото искате, нищо не може да внесете. Ние живеем в един завършен век, това са свършени факти. Каквото и да направиш, стомната е счупена, къщата е съградена. Влязъл си в един параход, който е малко хилав, назад да се върнеш не може.

Хората се смущават, че някой не е даровит. То е свършено. Ако искаш поет да станеш, то е свършена работа. Искаш да станеш виден човек – то е свършен факт, ти не си роден за това. Защо искаш? Има само едно изключение, което е дадено в света. Когато Господ направил света, един ангел погледнал Господа и като наблюдавал света, дали има дефект, намерил, че има едно животно, което не е направено както трябва. Туй животно било днешното магаре. То било дребно, хубаво, красиво същество, което не било [по] мярка за другите. Никой не обръщал внимание на дребното същество магарето. Оплакало се то: „Дадоха ми непочтено място, всичките са големи, аз останах да рева и да плача; също пък се и плаша от сянката.“ Като се върнал, ангелът докладвал това на Господа. Попитали магарето какво иска и му казали да си даде прошението. То отишло при един адвокат да му даде съвет. Магарето платило с английски лири. То казало: „Много ми взе!“ Той казал: „Като спечелиш, ще ми благодариш за това.“ То казало: „Е, като спечеля!“ Дали е този сегашният ръст на магарето? Та, се оплакало магарето на този адвокат, който му казал: „Ти защо не служи на Господа по всичките

правила, които зная, да искаш Господ да ти даде голям ръст и силен глас?“ – „Ама – казало магарето – в моето прошение да ми покаже Господ и времето, кога да рева.“ Всичкото нещастие е, че магарето, като получило големия глас, не знаело кога да реве. В този анекдот, този, който го е създал, е вложил една скрита идея: благата, които имаме и не оценяваме, не знаем как да ги приложим. Ти може да имаш голям ръст и силен глас, но да не знаеш кога да ревеш и кога да кажеш сладка дума. Да кажеш нещата навреме, то е отлично.

Та, казвам: Ние, съвременните хора, живеем в един завършен свят. Сега вече ще се примирим с положението. Всичките хора сега не се примиряват и искат да се измени животът за бъдеще. Но засега е така. Една поговорка казва: „Както го е залюляла, така ще го долюлее.“ Казвате: „Какво ще излезе от мене?“ Ще те посеят като житното зърно и за бъдеще ще станеш едно хубаво цвете. Но като станеш, ти ще се намериш в положението на магарето. Аз ви казвам сега, аз ви тълкувам думата „магхахарец“. „Маг“ значи умен, „хахарец“ – най-умният на Земята. Единственият, на когото Бог приел прошението, било магарето. И каквито други прошения дали, Господ не приел, Той приел само прошението, което магарето дало. Само че в туй прошение не е турено кога магарето да реве. Втория път като си даде прошението, ще тури кога да реве.

Сега разбирайте: Да реве, значи да знаеш да мисли. Защото онзи, който плаче, той си има една мисъл в ума. Искаш да смекчиш сърцето, но нямаш знание. Плаче детето, то не е случайно. Ти плачеш, но все има някакъв обект. Майката плаче, защо? Всеки плаче все за нещо, не може да плачеш тъй, за вятъра, дето духа.

Мисля, че туй се е случило в България. Съдът обвинява някого за някакво престъпление, за кражба. Като го съдили, адвокатът защищавал неговото дело. Адвокатът искал да го извини и казал: „Господа съдии, моят довереник е честен, той не е направил престъпление. Той е взел само 100 лева, той, следователно, е искал да направи едно научно изследване, а не е взел 50-те хиляди лева, които били там.“ Като чул това, подсъдимият заплакал. Питат го защо плаче. – „Плача, защото не съм видял 50-те хиляди лева.“ Онзи го оправдава, иска да смекчи престъплението му, а той си казва истината. Кой е на почетното място? Обвиняемият. Казва: „Аз влязох да си открадна, но много съжалявам, че глупав излязох и не можах да видя 50-те хиляди лева.“

Та, казвам: Като правиш една погрешка, направи я на свят, погрешка да е. Когато правиш едно добро, направи го на свят, не наполовина, но както трябва. Защото всяка една погрешка е една сянка на една неосмислена

добродетел. Злото в света е неосмислено добро, което миналите поколения са искали да направят. Следователно в това седи практическото приложение. Що е злото? Неосмислено добро на миналите векове. Туй е сега целта, която ние туряме.

Твоят дядо е искал научно да опита някоя чашка винце, после баща ти, и той е опитал и станало навик напиването на дядо ти. Най-после баща ти станал формен пияница. Причината е много малка, лошо е последствието. Едно добро искал да направи дядо ти, но не е знаел как да го направи. Ти носиш едно лошо последствие. При сегашното възпитание ние се спираме и казваме: „Този човек е лош, онзи човек е лош.“ Така може да се говори в обикновения живот, но щом дойдем научно, така не трябва да говорим, че един човек е лош. Трябва да определим на кое място е. Следователно лошевината ние може да я изправим, но трябва да се върнем няколко поколения назад. Сегашните хора по никой начин не могат да се възпитат. Туй възпитание е само една дресировка. Че някой е възпитан. Единственият фактор, който може да преустрои сегашните хора, е природата, понеже всичко е излязло от природата. Ако ние се отнасяме до нея, може да нямаме истински начин, по който ще сполучим да оправим живота си, понеже в основния смисъл само Бог е, Който е създал света и може да оправи света.

Сегашните хора спорят има ли Господ или не. То е все-таки, ако има някой по-учен от мене, аз да кажа: „Аз съм най-ученият човек, който вярва в Бога, а всички други са по-глупави.“ Учен съм, защото вярвам. Човек, който вярва в Бога, зло не прави, а оня, който не вярва в Бога, прави зло. Всеки човек, който прави зло, той дори може да ходи на църква, но той е безверник. Няма какво да ми говорите: „Ама той ходи на църква, той се моли на Бога.“ Да се молиш на Бога значи да не правиш зло и да изпълняваш волята Му.

Сега някой казва: „Как ще се оправи светът?“ Няма да се оправи. Гърнето трябва да се счупи и грънчарят, който ще дойде, ще направи ново гърне. Тогава ще ви приведа един пример с един модерен виден философ. Един ден се разхождал и гледа, едно 4–5 годишно дете плаче на улицата при една счупена стомна. Като го видяло, детето му казало, че той може да поправи неговата погрешка. – „Макар да съм философ, аз не мога да поправя направената погрешка, тази счупената стомна не може да я поправя, но може да дам пари да купиш нова стомна. И аз, философът, не мога да поправя погрешката на счупената стомна.“ Мислил да му даде 6 лева, но изважда и – кесията му празна. Казва на детето: „Утре по това време ще дойдеш на това място и аз ще ти дам 6 лева. Ти можеше да бъдеш по-внимателен, да не я счупиш, но погрешката е погрешка.“ Сега,

де се явява характерът на философа. Той, като се върнал вкъщи, бил поканен на едно място да държи лекция в същия час, в който обещал на това малко момченце. Казва: „Ще ме извините, не може да дойда да държа лекцията.“ Отива да изправи погрешката на малкото момченце. Но в какво седи благородството? Че детето има вяра в този професор, че той ще му покаже пътя.

Мнозина вярват, че ще възкръснат хората. Старите хора няма да възкръснат. Господ ще им даде пари за нови стомни да си купят. Ако трябва да възкръснете в сегашните тела, вие ще бъдете пак затворници. Аз се чудя, че хората обичат пак в тия тела да дойдат. Не, от тази колиба ти [ще] се освободиш и втория път в някой палат ще влезеш с всичките удобства: с баните, с кухните, с угощенията. Сега някои хора се представят много скромни и казват: „Ние много не искаме.“ Но трябва да се направи това многото, не да се внесе това всичкото.

Та, казвам: В какво седи характерът на човека? Човек трябва да има характер. Един английски параход посещава едно пристанище в света. Бил поканен един виден писател. Като се качва на парахода, вижда принца, наследника на Англия, който ще наследи кралица Виктория, бос мие парахода. Той се учудил, че този, който ще бъде цар на Англия, като слуга чисти. Ще кажете вие, че в света всеки трябва да слугува. Капитанът казал, че величието на Англия седи [в това], че нейните владетели първо слугуват, а после се качват да управляват. Ако вие като този престолонаследник не сте в състояние да миете парахода, с който ще пътувате, а искате да имате жезъла на държавата или всичко, каквото искате, вие сте на крив път.

Някой път питат хората: „Защо са тия страдания на човека?“ Това са изпитания. В какво седят изпитанията на човека? Чудни са хората, когато казват, че много големи страдания имали. Изгубил той един милион. Аз философски разсъждавам – в какво седи загубата на милиона? Сто милиона кожи, за които са работили 100 милиона животни, които са одрани и щавосани добре и този човек ги е взел за богатство и казва: „Това богатство е мое!“ После изгуби това богатство. Нещастието му седи в това, че умряла жена му. Като умряла, потекли сълзи, плаче за нея, че я е изгубил. Ама тя се отървала от него. Тя е една царска дъщеря. Господ, като видял [как се отнася с нея] този мъж, казал: „Дъще, върни се при Мене!“ Той сега заронил сълзи. Измъчвал я и тя се спасила от него. Той си учи урока, че тя не е за него.

Та, ние имаме едно криво понятие за нещата. Ти имаш едно дете на 3 месеца. То ни най-малко не е твое. Ти още не знаеш душата на това дете, не разбираш неговото сърце, не разбираш неговите нужди. Един ден, ако то

остане да живее при тебе, ще роди цял един скандал. Господ казва: „Върни се при Мене!", взема го. Ти питаш защо го е взел. Сега те са пратени за майките. Някой генерал изгубил своя пост или някой министър изгубил своя пост. Че, това е в реда на нещата. Има ли един от вас, който да не е уволняван? Да кажем, всички вие сте на почтени длъжности, но довечера вие може да бъдете уволнени. Вие ще идете да спите и онези ще ви заместят на вашата служба. Че, представете си, че вие сте един параход, вие сте потопени – ще дойде някой да ви замести. Питам: Не са ли те служащи? А какви сте вие тогава? Вие сте уволнен чиновник в това отношение, да си починете. Какво лошо има в една почивка? Казваш: „Уволниха ме!" Не, така не се говори! „Дадоха ми един уволнителен билет." Отпускат те тебе за 12–13 часа, да си починеш. Някой път [съм] чел, някои философи описват, че бедните страдали, всичко туй описват.

Ще ви приведа един пример, в какво седи престъплението според мене в едно религиозно общество. Един брат, много религиозен, запознал се с три възрастни сестри, и те религиозни. Като говорил този брат, толкова се въодушевил от любовта Христова, че прегърнал и целунал едната сестра, която била на 45 години. На нея ѝ е приятно, че я е целунал, но понеже има мъж, мисли какво ще каже мъжът ѝ, как тъй! Този брат отива още по-далеч. Втората сестра, която била също на 45 години, и нея целунал, да покаже как Христос обича хората. После третата сестра целува. Най-после става въпрос, че такива възрастни сестри и братя си позволяват да се целуват и то от религиозно гледище. Сега иде до моето ухо, аз да си дам мнението, аз какво мисля върху въпроса. Питам, тия сестри, една по една, кои са. Казвам: Според мене този брат е постъпил точно по Христовия принцип. Че ви е целунал, показва, че този човек е доста културен. Една погрешка според мене има и погрешката седи в това, че когато той ви проповядва за Христа, да каже: „Сестра, много те обикнах, ще ми позволиш ли да те целуна?" Втори път ако ви целуне, пак да ви пита. Там е малкото престъпление. Тялото е дреха.

Сега ние се смущаваме. Ако идете в Америка, за такава целувка въпрос не става. Американците обичат съвсем други работи. Ако един американец му обещаеш нещо и го излъжеш, тогава трябва да си дигаш пъртушините; а че е целунал жена му и дъщеря му от любов към Христа, той нищо няма да ти каже. Ако му кажеш, че в името на Христа си го направил, той нищо няма да ти каже, но щом го излъжеш, работата е свършена.

Ние сега обръщаме внимание на второстепенни работи. Ние обръщаме внимание кой е богат и кой е сиромах, кой е учен. Важни работи са, не са лоши, това е един подтик вътрешен, защото хората не трябва да бъдат глупави. Богатството и сиромашията не трябва да бъдат прицелна точка на

живота. Всички хора трябва да бъдат богати. Сиромашията е едно временно състояние, преходно. Ти като минаваш от едно състояние в друго, ти непременно трябва да станеш беден. Аз изследвам закона на природата. То е преходно състояние. Като минаваш от едно състояние в друго, ти непременно трябва да станеш сиромах. Ако не станеш, ще изгубиш условията да станеш богат. Затуй сиромашията е едно условие към богатството. Следователно ако ти се откажеш от сиромашията, ти се отказваш от богатството; ако приемеш сиромашията, ти приемаш и богатството.

Същият закон е и за болестите. Болестта е едно преходно състояние към здравето. Един човек е здрав, после става болен, да стане още по-здрав. Доказано е, че всички деца, които са боледували, са по-здрави от онези, които не са боледували.

Същият закон е и за грешните хора. Грешните, които са станали праведни, са по-праведни от праведните, които не са грешили. Той греши, но прощава погрешката си, цяла нощ седи и изправя погрешката си. А този, който не е грешил, не се е лекувал, той мисли, че е праведен.

Кое е по-хубаво: онази мома, на която ръцете са чисти и е облечена с хубави дрехи, която никога не е копала на лозето, на нивата, която никога не е свършила една работа, или онази мома, на която ръцете са окаляни и която е свършила нещо? Кое е по-хубаво? Следователно аз говоря за поправените погрешки. Това е едно преходно състояние от покой към деятелност. Всякога, когато минаваш от покой към известна деятелност в света, ти ще направиш една малка погрешка, за която може да се безпокоиш, неизбежно е. Ако седнеш там, може да безпокоиш себе си, а пък погрешката ти остава. Твоят учител се радва, че си направил една погрешка. Така се завързало едно отношение между тебе и учителя. Ако ти си учен, не може да образуваш никаква връзка между тебе и учителя. Следователно учителят, който ти е предал своето знание, образува връзката. И ученикът напредва, и неговият учител напредва. Ученикът учи и учителят учи от това.

Та, казвам: Нашите погрешки, които имаме, се дължат не на самите нас. Има 400 милиона форми, през които човекът минава; те са повече, но 400 милиона неразделни състояния има, през които човек е минал и станал човек. Тези 400 милиона форми съдържат всички сегашни животни, които сега съществуват, с всичките техни противоречия. И с всяка една форма човек е наследил качества от формата, в която е живял. Ти си живял във формата на един вълк и си наследил добрите и лошите черти на вълка; ти си живял във формата на една жаба, на тигъра, на паяка и си наследил

изкуството на паяка да точиш тънки нишки и с неговата индустрия си се научил да хващаш мухите и да изсмукваш кръвчицата им. Питам: След като си минал през тия 400 милиона форми, един ден изпъква в твоя живот една черта на вълка и се чудиш как е дошла. Вълкът казва: „Ще изсмуча кръвта!“ Казвам: Този си припомня формата, когато е бил мечка – тогава е смукал кръвта на някой вол. Мечката, като хване някой вол, направи един абсцес и изсмуква кръвта. Този вол 4–5 деня не може да дойде на себе си.

Сега може да се зароди друго положение. Може да се обясни защо стават нещата. Туй е допуснато, [за] да си създаде човек характер. Създават се противоречия в света с единствената причина и предназначение да се усили характерът на човека. Защото силата на човека не седи в силата на доброто, което направи, но в погрешката, която изправя. Доброто и децата могат да направят, но да направиш една погрешка и да я изправиш, то се иска учен човек, мъдрец. Едно добро и децата могат да направят, а за погрешката ум се изисква да я направиш и втори път – да я изправиш. Та, казвам: това е умният човек. Тази връзка, която имате, този праведният живот, който имате на Земята, вие го дължите на вашите погрешки. Че ти някога, в миналото, си бил слуга при един богаташ, задигнал си му всичкото имане, окрал си го и си забягнал някъде. Този човек е проклел: „Къде се намира този слуга!“ Богатият човек умира. И тогава това става по закона, че този слуга става голям богаташ, а неговият господар иде при него като слуга и като го види, обърне му се сърцето. Но той иска да изправи погрешката си. Този човек го оставя, съдействува му да изправи погрешката си.

Сега да обясня къде е злото. Ако ти вложиш своя капитал в една банка, след 15 години да ти послужат. В дадения случай този безследно изчезнал слуга може да ти се притече на помощ в трудно положение. Ти казваш: „Много време стана, че внесох богатството си!“

Та, казвам: При сегашния развой на живота ние искаме да пласираме всичкия капитал, който имаме, искаме да живеем, но не може да оправим живота си. Но сега не са времена за оправяне живота. Всеки трябва да се пази, всеки трябва да е нащрек. Когато един параход потъва, всеки със спасителния си пояс да чака. Ако чакате отсега нататък да бъдете щастливи, не си правете илюзии.

Питам: Как ще се оправи светът? Аз проповядвам, че няма да се оправи. С тази философия на проповеди не върви. Счупил си крака, той почнал да маже крака. Казвам: Тази работа с мазане не върви. Някои обаче утешават, че като си счупил крака, карма било. Оставете кармата! Да дойде някой

професор да оправи крака и после да ви проповядва кармично ли е или не – то е друг въпрос. Някой е беден. Този, бедният човек, ще му се как да оправи работата, откъде да вземе.

При един български поп иде един калугер от странство, който обиколил целия свят. Попът го гощава, но на калугера трябвали пари, една голяма сума, да си купи билет. Свещеникът казва, че няма. Като му казал, че няма, калугерът си тръгнал пеш. Аз се пошегувах със свещеника и казах: „Знаеш ли кой е този калугер?“ – „Кой е?“ – „Той е Христос, преоблечен. Той те изпитва.“ Той казва: „Не думай, аз имам пари. Ако е за Христа, всичко ще направя.“

Че, не е ли така? При някой богаташ дойде стар човек, той казва: „Нямам пари.“ Замине си старият човек, иде една млада мома и той веднага си отваря кесията. Защо на стария човек казва, че няма, а на младата мома дава? Аз ни най-малко не осъждам този банкер, нито младата мома, нито стария човек. Стария го потупам по гърба и казвам: Радвам се, че ти посети този банкер, да му кажеш: „Ти на мене може да не дадеш, но след мене иде една млада мома, от нея зависи твоето щастие и живот.“ Благодарение, че този старият човек мина. Банкерът каза: „Тази мома е ангел, аз не я връщам назад.“ Тогава аз срещам момата, която има оправени работи, и ѝ казвам: „Виж този старец, той преди тебе мина. Ти трябва да го цениш вътрешно, защото това, което ти получи, той ти отвори път.“ Тя не вижда връзката между банкера и стария. Какво зло има в туй?

Писанието казва: Един ден няма да остане сълза на човешкото лице, която Бог да не изтрие. Вие няма да бъдете винаги бедняци, болни и страдащи. Един ден вие ще се върнете при Баща си, но и Баща ви ще дойде при вас. Аз бих желал да дойде не с тояга. Апостол Павел казва: „Как искате да дойда сега?“ Не ние ще дойдем при Господа, но Той ще дойде при нас и Земята ще бъде разтресена. Всички топове като забият „Бум, бум!“ Онези, които не разбират, ще се уплашат, а които разбират, ще кажат: „Земетресение има.“ Това са салюти. Формата на туй е поетическа.

Сега онова, което е потребно заради вас: Научете да мислите добре. Вие казвате така: „Ние живеем в Бога и Бог живее в нас.“ Ако вие вярвате така, какво има да се смущавате? Аз, който вярвам, че Бог живее в мене и аз живея в Бога, от какво има да се оплаквам? Ако аз живея в Бога и Бог живее в мене, тогава трябва да приема нещата. Ако не приемам нещата, тогава аз отричам тази истина. Светът по друг начин не може да се оправи. Светът без любов не може да се оправи; светът без правда не може да се оправи; светът без служене не може да се оправи; светът без наука не може да се оправи. Ние се тревожим и казваме: „Хората не живеят добре.“

Въпросът не е в това, че не живеят добре.

Писанието казва: Умното дете. Ние разсъждаваме като глупавия стар, който не взема никакъв съвет. На много стари хора след като съм говорил дълго време, казва: „Синко, защо не дойде преди 30–40 години да ми говориш, а сега, като се готвя за онзи свят? Какво ще ме ползува?“ Аз му отговарям: Ако бях дошъл преди 40 години да ти говоря, тогава ти съвсем ще я закъсаш. Какво има сега, че си стар? Ни най-малко не си стар. Сега може да се подмладиш в 24 часа, да [ти] се отворят очите. Аз мога да го направя, аз мога да ти върна младостта, но ако ти решиш да лъжеш момите, няма смисъл. Аз мога да ти върна младостта, но ако ти решиш да лъжеш момите, няма смисъл. Аз може да ти върна младостта, но с едно условие: ако ти се решиш да посветиш живота си на Бога, да живееш само за Бога, да Му служиш и да употребиш всичко за Неговото благо. Това мога да го направя в 24 часа. Но ако речеш да живееш по другия начин, да лъжеш момите…

Сега някой казва: „Аз не зная как да правя добро.“ Всички ще правите добро. Туй добро старите ще го оставите. Отиваш при един болен, ти може да му помогнеш. Казвам: „Аз мога да те излекувам, но ще обичаш Бога. Ти готов ли си всичко, което имаш, да го туриш на Негово разположение? Така може да те излекувам.“ – „Ама ще видя.“ – „Няма виждане! Виждането е да служиш по всичките правила, без никакво изключение. Още сега може да бъдеш здрав. Ти готов ли си да посветиш живота си на Бога и богатството, което имаш, с него заедно? – „Ама да видя.“

Помни: Трябва да турите „Любете Бога!“ Някой иска да се жени – същият закон; някой иска да има деца – същият закон. Навсякъде ще турим: служене на Бога и посветяване на всичко, което имаме. Две неща: Човек трябва да живее за Бога и да посвети всичко на Него. Сега вие живеете миналото и живеете тъй, както в миналото. Вие говорите по старому, а аз говоря за бъдещето. Ако искате, този е пътят. Пък сега както живеете, казвате: „Аз ще отделя както сърцето ми дава.“

Аз зная един брат, който казваше: „Човек малко може да даде, но от сърце да го даде.“ Той беше много скържав, все по 5 стотинки даваше. Ако щедро даваш, щедро ще ти се даде. Помнете закона, няма изключение: Ако щедро мислиш, щедро и ще възприемаш. Ако сърцето ти е отворено, неизбежно ще приемеш навсякъде, силен ще бъдеш. Не на хората да служиш, но ако ние отворим нашият ум и нашето сърце да служим на Бога. Няма да мислите, че аз искам да ви заблуждавам. Сега, ако някой мисли, да мисли, че аз го заблуждавам. Този, който мисли за мене, че аз

мисля да го заблуждавам, той е светия. Защото животът определя хората по 4 неща: светията – по своята святост, братът – по своята любов. Брат е, който люби другите. Още две неща има, с които хората се определят: слугата – със своето служене и ученикът – със своето учене. Ученик е онзи, който учи; брат е онзи, който люби; светия е онзи, който свети и слуга е онзи, който служи. Това са 4 качества, които всеки човек трябва да ги има. Ти искаш да бъдеш светия – свети! Ти искаш да бъдеш слуга – слугувай! Ти искаш да бъдеш ученик – учи! Ти искаш да бъдеш брат – люби! Това са качества. Само ученикът има качеството да се учи. Само слугата има качеството да слугува. Светията, като направи нещо за тебе, да ти даде от неговата светлина. Брат е, който люби. Братската любов минава за безкористна, в която няма никакво користолюбие. Всичко даром сме взели и даром ще даваме. Защото в света само любовта дава даром нещата. Казвате: „Даром ми го дай!“ Даром може да ви го дам, ако ви обичам. Само братът може да даде даром; само светията свети даром; само ученикът учи даром; само слугата слугува даром. Това са 4 категории, които слугуват даром. А всичкото друго, това е било.

Аз ви говоря, във вас има възможности. Вие сте дошли до един преходен период. Във вас има заложби за вашето бъдеще, заложби има, за бъдеще трябва да ги развивате. Вие не сте родени за роби в света. Вие не сте родени за грешници. Защо ще се оплаквате? Вие сте родени за светии, вие сте родени за слуги, вие сте родени за братя, вие сте родени за ученици. Какво лошо има в това? Ти си роден за светия, да светиш. Ти си роден за слуга, да служиш. Ти си роден за брат, да любиш. Ти си роден за ученик, да учиш. Чрез учението ще придобиеш знание в себе си. Всички хора, които обичат знанието, те са ученици, които носят светлина в света.

Та, казвам: Тия са бъдещите положения, които трябва да имате в ума си. Искам да имате ума на светията. По какво ще определиш дали е светия? Най-първо ще видиш дали е светия, ако свети. Ако светиш, светия си; ако знаеш как да служиш, слуга си; ако знаеш как да любиш, брат си; ако знаеш как да учиш, ученик си. Трябва да имате най-малко едно от тези качества, а пък ако имате всичките, то е голямо благословение. Ако четирите ги нямате, поне едно от тях да имате. Ако не сте светия, поне слуга да сте. Ако ти си кандидат за светия или за брат, или за слуга, или за ученик, и ако някой каже: „Дотегна ми да уча!“, значи научил се вече.

Та, казвам: По-добре бедно и умно дете, което може да възприема. Мнозина са идвали да ме питат какъв е онзи свят. Аз съм отговарял така: аз не правя разлика между този и онзи свят. За мене този и онзи свят са един свят. Само че, като кажем „този свят“, подразбирам хората в сегашната форма, а като говорим за онзи свят, разбирам формата на същества, такива

разумни, такива възвишени, на които телата не представят умиране. И те живеят на тази Земя.

Ще кажете: „На коя Земя?“ Една философия има. Ако питате мравите на коя Земя живеят хората? На същата Земя, на която и те живеят. Но какво е положението на мравите? Мравите нямат книжнина, нямат храмове, нямат свещеници. Донякъде са достигнали: и те имат военни, генерали, офицери, полковници.

Сега, това са символи. Мравешкият живот, това е онзи егоистичен живот, когато човек от сутрин до вечер мисли как ще живеят децата му и той. Ако ти цениш Този, Който те е създал, Който ти е дал всички блага в света – аз разбирам Бога, – всичко това, което сега имаме: и живота, и сърцето, и ума, и здравето, и духа, този Бог всичко създал, аз ще се отричам ли от Него? Защо да не Го обичам? Той е Този, Който всичко ми е дал. Питам тогава: Този, Който всичко ви е дал, не заслужава ли вашата любов? Вие не може да имате моето уважение, ако спрямо Него не сте внимателни. Мислите ли, че към мене ще бъдете внимателни? Не.

Тогава едно нещо: Ние трябва да изправим една капитална наша погрешка. Всички имаме тази погрешка. Ние трябва да обичаме Този живия Господ с всичкото си сърце, душа, ум и сила. Тогава целият този живот ще се измени. Ако Го обичаме, и тия 4 неща ще имаме. Ако Го обичаме, тогава може да бъдем светии; ако Го обичаме, можем да бъдем слуги, братя, тогава може да бъдем ученици. Животът на Земята за нас ще има смисъл. Това е вътрешна философия на живота. Всички други неща сами по себе си ще се оправят. Няма какво да се безпокоите. Бъдещата епоха ще бъде една от най-великите епохи, дето човечеството някога е виждало. Тогава на Земята няма да има баждарници, няма да има гробища, всички хора ще живеят братски. Тогава ще има 4 категории хора на Земята: хора светии, слуги, братя и ученици.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

36-а неделна беседа, държана от Учителя
на 10.VI.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_06_13 Двете линии
лекция на Общия Окултен клас

ДВЕТЕ ЛИНИИ

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето съвсем чисто, ясно.
Времето тихо, топло.)
Добрата молитва
Размишление
Духът Божи

Ще прочета част от 5-та глава от Послание към Ефесяном (от 11 до 20 стих.)

(Махар Бену Аба пяхме.)

Имате ли някоя тема? (– Не.) Човек, като отиде на онзи свят 120 годишен, с каква форма ще бъде? Като станете на 120 години, с какво ще отидете? Някой път човек говори за известен морал, за добродетели, за любов. Човек може да остави тялото си тук. Всичкото оставя. И горе ще отиде без никаква тяжест. Без да тежи, ще трябва да влезне в другия свят. Каква форма ще има?

Ако ви зададат една задача, една от най-простите, елементарни задачи, как бихте я разрешили? Ако ти кажат: „Защо Господ направил човека такъв?“ Знаете ли какво значат думите: Защо направил Господ човека такъв? Българите ще кажат: „Направил сина си воденичар.“ Какво разбирате под тези думи? – Турил го да мели брашно. Казвате: „Направил Бог човека“, какво разбирате вие под това? Като го е направил воденичар, направил ли го е да краде брашно? – Направил го е да мели брашното. А ако краде, кой е вършил кражбата? Баща ли му? Някой проявил някоя слабост. Казват: „Господ така го е направил. Господ е направил пияниците в света.“ Някой лъжец казва, Господ го е направил такъв. Някой не си издържа думата. Казват: „Господ го е направил такъв.“ Някой е направил някоя погрешка. Има слабост. Казват: „Господ го е направил такъв.“ Тези, които говорят така, говорят глупости. Това са глупави разсъждения. Така и магарето не разсъждава.

Тук имате петолиние. Съвременното петолиние, на тези 5 линии, ще имате нотите. Ако сте музиканти. Но ако не сте музиканти, какво ще

правите с тези 5 линии? Ако не сте музиканти, може да турите нотите, където и да е. Може да предполагате само за местата им. Трябва да разбирате законите. Не, че природата е създала тези 5 линии, петолинието. Човек ги е създал. Това е едно човешко произведение.

Но казвам, представете си едно въже, което е дебело в диаметър 1 см; друго въже, което е дебело в диаметър 2 см; трето въже – 3 см; четвърто – 4 см; пето – 5 см. И тези въжета по издръжливост не са еднакви. Представете си, че тези въжета имат съзнание, като човек. Ако на първото въже му турите 5 кг и то се скъса, то где ще бъде погрешката? Едното показва, че това въже ще издържа само един килограм. Въжето с диаметър 2 см издържа 2 кг тяжест; това с три см издържа 3 кг тяжест; четвъртото – 4 и петото – 5 кг. Да кажем, че онзи, който е направил тези въжета, турил това като закон. Ако вие сега турите с първото въже тяжест 2 кг и то се скъса, то вие ще кажете: „Защо го е направил такова?“ Онзи, който е направил въжетата е написал, че на първото въже може да се тури 1 кг тяжест. Но разбира се по някой път, едно въже с дебелина 1 см, не може да издържа тяжестта на 1 кг злато. Вие ще кажете: „Това е едно противоречие.“ Да обясня. Да кажем, че това злато е нагорещено има температура 100–300 градуса, как ще издържа? Вие ще кажете: „Това е един килограм.“ Да, но то е нагорещено – 1 кг тяжест, това е една опасна тежина. Това злато съблазнява. Един килограм злато, в сегашно време, това са двеста наполеона. Колко струват 200 наполеона златни? Един наполеон струва колко? (– 600 лева.) Тогава 200 наполеона ще струват 120 000 лева. Мислите ли, че тук правоверните в класа, ако ги оставите в нашите приемни стаи и оставите едно палто с 120 000 лева, мислите ли, че ако ги оставите да преспят една вечер, че те няма да бъркат джобовете ви? Аз не мисля. Аз зная какъв процент ще издържат. За мен има един математически закон. Вие, някой път, употребявате израза „честен човек“. Честен е човек, само когато изтърпи изпита. Честен е за мен човек, като го турят в стая с 120 000 лева и да не краде.

Работата е сега, къде седи престъплението? Да пренесеш 1 кг злато от едно място на друго не е престъпление. Но представете си, че това злато, което той е взел и го тури в дрехите си. Той има едни дрехи, които Господ му е дал. Те са направени от един хубав плат. И като вземе тези крадени пари и ги тури в джобовете си, те ще му прегорят дрехите. А дрехите му струват повече, отколкото крадените пари. Крадените пари струват 120 000 лева, а дрехите му струват да кажем, 5 милиона. Къде е умността на този брат. И ще тури тези пари в джобовете си, за да прегорят дрехите. Това не е морално.

С един килограм злато ще оцапаш съзнанието си, ума си, сърцето си. Та ти най-първо, нямаш вяра в Бога. Ти ще откраднеш от някъде, за да се

прехраниш. Ще кажеш: „Гладен няма да умра я.“ Хубаво сега. Защо ще отидеш да крадеш баща си. Защо ще отидеш да намериш един шперц и да отидеш да крадеш от касата на баща си? Защо не му кажеш: „Татко може ли да ми дадеш?“ Кое е по-хубаво сега? Че баща ти живее в един голям богаташ. Похлопай на баща си. Кажи му. Във всяка една къща има един апартамент на баща ти, похлопай на адреса му. Ако ти кажат: „Кой хлопа?“ Ще си кажеш името, кажете името си. Баща ти всякога е занят. Но гости не приема. Баща ти много нарядко приема. Ти името си ще му кажеш. Ти ще кажеш: „Кой ще ходи да смущава баща ми?“ Ти не искаш да смущаваш баща си, а пък смущаваш брата си. Ти, ако бъркаш в джоба на един брат, кое е по-хубаво: да смутиш баща си или да бъркаш в джоба си?

Та казвам, всички вие носите един морал незавършен. Още не сте праведни. Не сте и светии. Човек трябва да бъде и светия и слуга и брат и ученик. Вие сте кандидати за светии, но още първа степен на светии не сте. Значи, свещта е направена, но не е запалена. Не се знае как ще гори. Вие сте слуги, но не сте слугували, вие сте брат, но не сте показали още своята любов, вие сте ученик, но още не сте учили. Вие казвате, че вярвате в Христа. Това са празни работи. Не сте учили още. Аз го вярвам, че има учени професори в софийските университети или в Кеймбриджския или в Харвардския университет. Но това няма да ме направи учен човек. Един християнин трябва да има учението на Христа. Не можеш да бъдеш християнин, ако нямаш знанието на Христа. Ако нямаш Неговия Дух, ти не можеш да бъдеш християнин. Как ще бъдеш математик, ако не знаеш от математиката! Как ще бъдеш ботаник, ако не знаеш нещо от ботаниката! Как ще бъдеш астроном, ако не знаеш нещо от астрономията. Как ще бъдеш пророк, ако не знаеш как да проричаш! Но ти ще вземеш кафето и ще видиш какво е написано там. Нищо няма написано там. Това са долапи. Той ще тури боба си и ще нареди боба и по тези зрънца ще каже нещо. И после ще каже: „Така говорят бобовете.“

Ако вие разглеждате човешкия организъм на съвременните философи, какво понятие ще си представите? Каква наука е съвременната философия? То истината ли представят или представят нещата както не са? Когато те фотографират, ще те фотографират като един арапин. И който те види, ще каже: „Какъв красавец!“ Онзи, който фотографира и онзи, който види, не казват истината. Най-първо, във фотографията няма онези основни черти, гдето има бръчки той им прави кожата гладка. Направил е една восъчна статуя и казва: „Отлично, много младо лице!“ Хубаво. В какво седи ценността на една книга? Ако вземеш една бяла книга, на която няма нищо написано. Коя книга е по-ценна, написаната или ненаписаната? Ако си един бакалин, тогава ненаписаните книги ще цените повече от написаните, ако увивате нещо с тях. Бакалинът има съвсем друг

морал. Но казвам: Написаните книги имат по-голяма стойност от ненаписаните книги. И ако вие сте ненаписана книга, къде е вашата стойност.

Ще дойде някой брат, който е много скромен и ще каже така: „Много страдам, можете ли да ми помогнете. Майка ми е умряла.“ И гледа надолу. Той е един долапчия, който иска да лъже. Турците казват: „Който гледа на земята, душата изгаря.“ Човек, който, като ти иска нещо, не може да те гледа в очите, той лъже. Казват: „От срам гледа надолу.“ Всеки човек, който, като ти говори, гледа в земята, дръж го извън вратата.

После има други хора. Други хитреци. Той несъзнателно прави някои работи. Като говори с тебе, гледа те в очите. Тези, умните, религиозните, те са по-учени. Той те гледа право в очите. Но като си мръднеш малко очите на някъде и не го гледаш, той ще си свие устата и ще я изкриви. Това са доландарджилъци. Аз му казвам: „Да си вървиш сега.“

Сега, минали са времената на лъжата в света. Няма нищо скрито покрито. В невидимия свят, вътре в който живеете, тези разумните същества, щом направиш едно престъпление, ти казват: „Защо лъжеш?“ Ти се смутиш тогава, мислиш и после се оправдаваш.

Та казвам, аз ви навеждам на тази мисъл: В света има две линии, по които човек може да върви. Вашето бъдеще зависи от това. Зависи от това, дали спазвате Божиите закони, така както Бог ги е създал. Бог ви е създал не за престъпници. И тогава нямаме право за нашите престъпления да казваме: „Бог такива ни е създал.“ Не ме е създал Бог да стана пияница. Ако съм станал пияница, зависи напълно от мен. Също така, ако съм бил крадец, пак зависи от мен. Бог е допуснал да имаш собственост, но тази собственост ни най-малко не включва, че ти трябва да крадеш. Нито Бог е направил някого да лъже. Лъжата произтича от страха. Но страхът всякога се ражда от едно престъпление. Ни най-малко Бог не е направил човека за престъпление. Ни най-малко Бог не е направил човека, да се занимава с лакомство. Създал му е стомаха въвел го е в един свят да мисли и когато гледа всичко, което Бог е създал, ни най-малко не го е създал, да се зароди у него мисъл, желание, да вземе мястото на Господа, да управлява хората.

Вие можете да запитате: От где се е зародило желанието у богатите да обичат да се возят – другите да ги носят, както папата някога от Ватикана, го носят на някоя носилка, до някое место? И той ще си маха ръцете и ще ги благославя. От где се зародило желанието на майката да вземе своето малко дете и да го носи? Това дете е било в нея, то е било като една мисъл в нея. И тази мисъл сега отвън се е въплотила. Това беше в ума ѝ и сега

излезнало из него и ту [тя] го носи на ръце. Идеята на майката беше в ума ѝ. И сега тя я носи на ръцете. И вие може да носите някоя ваша идея, както папата от Ватикана до Св. Петър. Тази идея може да ви благославя. Но дали ще ви благослови е въпрос. Вие може да поддържате една мисъл от християнството, нищо няма да ви ползува. Питаш ме: „Православен ли си?" – Това е външна дреха. Ако ти не можеш да обичаш Бога, да живееш в Бога, какво ще те ползува другото?

Истинското учение седи в това: Да живееш в Бог и Бог да живее в тебе. Да живееш във въздуха и въздухът да влиза и излиза от тебе. Това е учението, от което можеш да се ползуваш. И това учение трябва да седи в ума ти. И Христос казва: „Аз съм в Отца и Отец е в Мене." Вий казвате, че само с Христа можете да живеете така. А ние какви трябва да бъдем?

Та казвам, всички несрети, нещастия произтичат от една причина в света: Щом ти не живееш в Бога и Бог не живее в тебе, ти можеш да извършиш всички престъпления. Щом живееш в Бога и Бог живее в тебе, ти не можеш да извършиш никога престъпления. Невъзможно е това. По никой начин. Когато ти извършиш престъплението, Бог не е присъствувал там. Престъплението всякога произтича от това. В Бога ти не можеш да извършиш престъпление в огъня вътре. Защо да извършиш престъплението? – Ти си извън Бога. Та, когато извършиш престъплението при 2000 градуса температура или при 3000 градуса температура или при 10 000 градуса температура. Значи в присъствието на Бога човек по никой начин не може да извърши престъпление. Когато си извън Бога, температурата се намалява, намалява и дойде до 0 градуса. Тогава можеш да извършиш престъплението. Щом почнеш да трепериш, дойдеш до студа, веднага ще откраднеш юрган, обуща, дрехи, пари и всичко можеш да откраднеш и ще кажеш в ума си: „Пари, дрехи, не ми трябват!"

И тук, в Изгрева вече се е започнало последното. Да, кореспонденти има, които ходят да разнасят нещата, каквото е станало навсякъде и на всичко това му турят опашка. Не ходете да разнасяте нещата. Ако някой направил нещо, идете и му кажете: „Това и това си направил, не е хубаво!" Кажи му го както трябва. Трябва да има доблест един човек да си признае погрешката. Онзи, който е направил погрешката, нека дойде да си признае погрешката. Онзи, който е направил една погрешка, нека дойде да ми каже: „Ще ме извиниш, направих една погрешка." Благородство е това! А той, след като направи погрешката, ще дойде да ме лъже. Зад гърбът ти е говорил нещо, бледословил е, а пък ти казва: „Не е верно това, нищо не съм казал. Те лъжат." Те лъжат, а пък той говори истината.

Питам тогава: Какъв окултен ученик ще бъде това, какъв окултист! Какъв

ученик! Какъв син Божий може да бъде! Казвам му настрана: „В твоя характер, аз не уважавам това. Ти можеш да ми се сърдиш, но тази е една черта не хубава.“ Нищо повече. Това не е хубаво. Някои хора, които от десет години не са се научили, ти на тъпана му биеш. Те са като малките деца. Майката му казва: Няма да буташ това! Но, като излезе майката, детето се качи на крушата и яде от крушата. Има майки, които четат крушите колко са. Прочела тя сто круши и после ги чете, но вижда, че липсват десет. И казва: „Къде са десетте круши?“

Сега помнете: В света има известен род престъпления, които са огън! Човек трябва да се пази от тях. Те носят много лоши последствия. И светията да направи едно престъпление, ще носи последствията. Давид направи едно престъпление от този род и близо 3000 години са минали и не може да се изличи престъплението му. Кой как ходи, слуша за неговото престъпление. Който чете библията, чете, че той взел жената на Урий. Давид видя тази жена и това била една хубава жена. И царят казал на военачалника си за Урий: „Ще го туриш в първите редове да го убият.“ И той задигна жена му. Детето, което се роди, умря. И не може да се изчисти това престъпление и в онзи свят, като четат това, Давид все като че го жегват. Веднага изпъква престъплението му в неговото съзнание.

Та да не мислите, че ако направите едно престъпление, че това ще се заглади така лесно. Хиляди години могат да седят следите му. Трябва да знаете, че в света Бог заличава всички престъпления, но кога? Само любовта е, която може да ги заглади. Докато дойде любовта ще минат хиляди години. Но Божията любов всякога не действува. Божията любов действува само в крайни периоди. Периодически. Будистите имат една философия: Във всеки 360 милиона години Божията любов веднаж се проявява да заличи всички грехове на хората. Да вземе кармата на хората, да ги очисти, това е любовта! Любовта трябва да заглади всичко. Направиш едно престъпление, молиш се и тъкмо се успокоиш и пак минава през съзнанието ти извършеното престъпление. То наново изпъква в съзнанието ти. Тъкмо се помолиш и престъплението изпъква в съзнанието ти. И много мъчно можеш да се освободиш от направеното престъпление.

Казвам, престъпленията, които вършат хората, те са най-малките. От най-малките престъпления, могат да се родят много лоши последствия. Здравето на човека, всички тези болести, всички съвременни болести се дължат на престъпленията. Има индивидуални престъпления, семейни, народни, общи, човешки престъпления. Трябва най-първо да вземеш участие в своите престъпления, но ще вземеш престъпленията на семейството, в което живееш; в народа, в който живееш; човечеството, в

което живееш. И народът и човечеството ще вземат участие в твоето престъпление, което ти си направил. Но ако ти дадеш повод за едно престъпление, ако направиш едно престъпление, могат да се поведат след тебе един милион хора и те да направят престъпление. Ти си направил едно престъпление, нищо на глед, но един милион хора, ако направят престъпление в това, каква ще бъде твоята отговорност. Сега, един милион хора, от които всеки откраднал по 100, 1000, 100 000 лева и след като ги хванат и обесят и половината турят на тебе. Тогава, за колко години вие можете да изплатите този дълг? А трябва да го платите.

Вие имате една много повърхностна идея и казвате: „Господ ще заличи и прости." Има неща, които не са престъпление. Например взел човек една ябълка от ябълково дърво. Това не е престъпление – минал покрай някое лозе и откъснал грозде. И това не е престъпление. Влезнеш в дома на един богаташ, намериш кесията му, в която той има двеста наполеона. И на тебе ти трябва само един лев. Ти отиваш и взимаш само един лев. И това не е престъпление. Но задигнеш всичките пари – това е престъпление. Нему му трябва един лев. Ще отвориш кесията и ще вземеш един лев. Ако, като отворя своята [твоята] кесия, вземам толкова пари, колкото ми трябва и ти, като отвориш моята кесия, ще вземеш колкото ти трябва, значи по Бога е това. Щом вземеш повече отколкото ти трябва, ти си извършил вече престъпление. И най-после, можеш да отидеш при кесията и да попиташ моята кесия. Аз така разбирам учението: ти влизаш и намираш палтото ми, намираш кесията ми, кесията ми има съзнание. В нея има двеста наполеона. Да кажем, че тебе ти трябва един наполеон. Ти попитай кесията: „Дай ми адреса на твоя господар", или „съобщи на господаря си, че ми трябва един наполеон. Можете ли, разполагате ли да ми дадете толкова?" Кесията ми веднага ще ми съобщи. И аз ще кажа на кесията: „Дайте му един наполеон за моя сметка." Вие питали ли сте някой път кесията? Ти искаш да направиш нещо. Питай! Това е един вътрешен морален закон.

Вие седите сега и някой от вас сте много неразположени. Има някои братя, съвършено неразположени. Има някои братя съвършено неразположени, по характер са много неразположени. И млади и стари братя има, които са неразположени. Мнозина аз съм лекувал и те не са ми платили визитата. Мнозина имат да дават, които не са давали нищо. Седят си и се потриват. За себе си правят всичко това, не дават и минават за братя. Това не е братство. За всичко трябва да има една изправност. Човек трябва да е изправен. Не е за мен, но човек е дошел на земята, трябва да се учи. Изправност трябва! Като е изправен, Бог ще го изпита. Някой казва: „Дал ми пари на заем." Казваш му: „Ти Господа питал ли си?" Той ти казва: „Питах го." Хубаво – давам му. Питам Господа. Онзи никога не е питал

Господа. Той лъже. Аз го държа отговорен. Не че е взел от мене пари, но го държа отговорен, че ме лъже. Ако Господ е казал, ще му дам. Колкото пъти каже Господ – десет лева, двадесет лева, тридесет лева – ще му дам, но ако не е казал Господ, той лъже.

Та второто положение – той може да ми каже: „Господа не питах, но тебе питам. Имам много нужда, ако можеш да ми услужиш." Той да остави на мене и да не ми определя време. Той да каже: „Сега имам нужда, но когато ти намериш за добре." И ако аз му услужа, той да бъде благодарен и ако не му услужа, пак да бъде благодарен. Щом не мога да му услужа, има трети закон. Има възможност, този да пита, онзи да пита, не само един брат, един, втори, трети, четвърти, да ходи при тях и да им каже: „Братко, имам нужда." Но да не тури лъжа. Той може да каже: „Аз едно време на брата ти направих голяма услуга, дадох пари на заем." Аз направих услугата, но моя брат е в Америка да кажем. И той си идва от Америка и го питам: „Този правил ли ти е услуга?" Той ми казва: „Никаква услуга не ми е направил." И освен, че не му е направил, но ме закачил малко.

Аз не обичам да пердаша дявола, понеже, като го пердаша, да не пострадат и други. Голям майстор е той в едно, той се крие в яйцата. Ако речеш да го буташ в яйцата, ще счупиш всичките яйца. Ще имам един дълъг дилаф. Щом той влезе между яйцата в кошницата, ще извадиш яйцата, яйце по яйце от кошницата и ще хванеш с дилафа него. Ще го извадиш по този начин и никое яйце не е счупено.

Не оставяйте вашата кошница отворена да влезе дяволът. Не оставяйте вашия ум и сърце отворени, да може да влезе дяволът и да разбърква ума ви сърцето ви. Аз като говоря, някой може да каже: „Кого визираш?" – Всички визирам! А пък и специално мога да кажа кого визирам. Аз мисля един ден да свърша с някое отношение. Има неща, които не трябва да съществуват. Но знаете ли кога ще направя това? – Когато тръгвам за небето. Сега няма да кажа, но когато тръгна с паспорт за другия свят, ще дойда и ще ви кажа: „Този, този и този." Ще ликвидирам и ще кажа: „Сбогом." И ще си замина. Но сега няма да кажа.

Искам да оставя сега във вас една основна мисъл. Не че вие искате да вършите престъпление, но вие имате слабости, които момите имат. Слабостта на една мома седи в това: тя няма да позволи на едни овчар да я целуне. Но на един княз не една целувка, но десет ще му даде. Понеже очаква нещо от него – доландарджилък е това. Този княжески син, аз по-скоро бих дал овчарят да ме целуне, отколкото княжеският син. Княжеският син, това е дявола. Овчарят – това е Христос. И вас ви целуват княжеските синове. Да престане да ви целува княжеският син. Нека

овчарят да ви целува, отколкото един княжески син.

Проявената Божия любов носи пълния живот. (Три пъти.)

Аз един ден ще ви събера всички ви и ще ви приведа факти, какво могат да извършат някои братя. Срамота е! Даже вън хората в света, не са вършили такива работи! Има факти, че ако всички други ще бъдат такива братя, по-добре нямаме нужда от тях.

6 часа

(Вън направихме упражненията.)

38 лекция на Общия Окултен клас
13 юни 1934г. София, Изгрев

1934_06_17 Което става
утринно неделно слово

КОЕТО СТАВА

15 минути размишление.

Нарядът.

23-та глава от Евангелието на Лука.

Песента „В начало бе Словото“.

Изкуство е някой да може да изважда само хубавото от живота! Вижте майстора-грънчар, какво хубаво гърне прави от калта.

Има една странност вътре в живота, в човешкия живот. Човек представлява най-висшето от всички животни, седи на най-високо стъпало, но има една трагедия, една драма в живота му. Аз говоря за целокупното човечество. И туй противоречие се среща и общо, и частно. Всеки един от вас се намира по някой път в такова безизходно положение, че не знае въпросите, които го вълнуват, как ще се разрешат.

В дадения случай Христос, във времето, в което живее като човек, не можеше да разреши един въпрос. Малцина вярваха в това, което Той учеше. И беше поставен на един вътрешен изпит, на едно голямо противоречие, изоставен от хората, изоставен повидимому от Бога. Един велик човек, подложен на една страшна и позорна смърт, която съществуваше в Римската империя тогава – разпъване на кръст.

Сега, онзи, който не разбира живота, може да вземе само временните страдания, това, което може човек да изгуби, без да обърне внимание на съществeното. Има нещо дълбоко и важно, което трябва да се разбира. Говорено е много защо трябва да страда човек, но колкото и да са обяснявали, въпросът е оставал необясним: защо човек е подложен на страдания? Защо са тези страдания в света? Има много теории, които обясняват защо са страданията. Но нито един човек, като преминава през страданията, не е съгласен с тия теории. Както и да му говорят, в дадения случай, когато човек минава през страданията, те му се виждат неестествени. Няма нито един човек, който да обича страданията. И даже такъв характер като Христовия, човек с такова разбиране, три пъти ходи да се моли туй нещо да Го замине. Казва: „Отче, ако е възможно, тия страдания да Ме отминат.“ И когато се убеди в онзи неизменен факт, че туй, което хората наричат „съдба“ [е неизбежно], примирява се с факта и казва: „Да бъде Твоята Воля.“

Волята Божия, като взема предвид бъдещето, също разрешава всичко. Защото въпросът за страданията няма да се разреши днес. Той е въпрос на Великото бъдеще, когато нещата ще станат ясни и ще се разрешат, когато хората достигнат до онази най-висша степен на развитие. Те ще видят причините за страданията и с радост ще ги приемат.

Човек прегреши против законите на райския живот, следствие на това дойдоха страданията. Предполага се, че човешкото неподчинение на Божия закон е причина за много страдания. Ако вземем постъпката, на вид беше много малка, а последствията бяха много осезателни. И ние чувстваме още тия последствия. Те си водят началото оттам, като че в цялото човечество е влязла една проказа, една болест, която много мъчно се лекува.

Най-мъчната болест, която някога са се опитвали да лекуват великите Учители в света, в името на Бога, то е смъртта, грехът. Грях и смърт вървят заедно. И при всичко, че те са сполучили в лекуването, което седи във възкресението, обаче и сега виждаме, че смъртта царува и грехът царува, и всичките противоречия, които има, са съществували и сега съществуват. И ако човек би имал едно ухо чутко, което да послуша Земята, да чува воплите и страданията на хиляди хора по тази Земя, не зная дали би могъл да издържи. И как става това, никой не може да си обясни и да си даде отчет. Но стават нещата. Много малко от тях донякъде може да се обяснят. Ако нечистата риза би попитала защо я турят във врялата вода, понеже тя не може да си обясни това, какво ще кажете? Човек е облякъл ризата, човек е направил ризата кирлива, нечиста и при това човек остава отвън, а ризата я турят в котела с врялата вода и казват: „Да се очисти тя.“ И ризата претърпява това. Човек прави престъпление, че опетнява ризата, а ризата страда в котела заради него, в котела вътре. Питам ви: Защо страда ризата? За да се изчисти.

Значи в човека има нещо, което страда. Би трябвало човекът да не страда, а да страда неговата риза, която е турена в котела, за да се изчисти. Ако не се изчисти, тя ще донесе една зараза, проказа на самия човек. Следователно необходимо е ризата да се изчисти, за да може човек да се облече добре, да бъде чист. От друга страна, и човекът ни най-малко няма желание да опетни ризата си, да я направи кирлива. Но естеството, което има той, потта, която излиза, после, онази външна прах и други елементи, които се напояват в ризата, дават ѝ един лош дъх, който е нехигиеничен.

По някой път хората питат: „Има ли онзи свят или няма онзи свят? Има ли Господ или няма Господ?“ Това са въпроси много повърхностни. Има ли човек къща? Човекът има къща, но ако няма кой да живее вътре, какво

ви ползува неговата къща? Аз бих желал по-добре да срещна човека, отколкото неговата къща; къщата има смисъл за човека, който живее там. Онзи свят има смисъл за съществата, които живеят там. Не е онзи свят, който прави човека. Човекът прави онзи свят. Не е къщата, която създава човека. Човекът е създал къщата. Не казвайте, че човек е създал един Бог. Господ е създал човека.

По някой път питат хората: „Ти вярваш ли в църквата?“ Аз не зная кое е важното: църквата ли е важна или Бог е важен? Кой създаде църквата? Църквата се създаде по причина на Името Божие. Църквата съществува по единствената причина, че човек трябва да вярва в Бога. Не е важна църквата, важен е Бог, преди всичко! Важен е Христос. Ако не беше Христос пострадал, щеше ли да има днес християнска църква? Кой е важният фактор: църквата или Христос? Учението, което Христос е учил. А кое е важното учение? Онази непреодолима любов, онова съзнание, което Той имаше за Бога. „Аз живея в Отца и Отец живее в Мене.“ Само един човек, който има толкова интимна връзка с Бога, може да претърпи такива страдания, каквито Христос претърпя. Имаше страдания, които Христос можеше да избегне, защото разполагаше с всичкото знание и ако искаше, можеше да избегне страданието. Но има и такова, което човек не може да избегне, то му се налага.

Например, при сегашните условия никой не може да избегне смъртта. Ще избегнеш 10, 20, 30, 120 години и най-после смъртта ще те хване; искашне искаш, ще напуснеш този свят. Най-видните лекари да те лекуват, най-после ще кажат: „Този човек трябва да умре!“ И при това всички, които те обичат, около тебе седят, плачат, но ти умираш. И най-интересното е, че хората, които обичат толкова този човек, след като умре, ще го турят в земята, там да изгние съвършено. И след туй ще му вземат костите, ще ги турят в една торбичка. Някой път аз уподобявам туй положение на онзи мъж, който се е развел с жена си и постоянно гледа пръстена от едно време. Държи си той пръстена за спомен, жената я няма, но той пръстена държи.

А от мое гледище костите на човека представляват доброто, това, което единствено остава да преживее човека. И са Божествени. Всичко друго ще се схуми, а единственото нещо, което остава, това са черепът и костите. Остава някакъв живот в костите.

Тогава, по аналогия: Само в доброто човек живее, всичко друго изчезва, а след смъртта доброто, което си правил, то са твоите кости, в които живееш. И само любовта, която ти си опитал в душата си, само чрез нея ти можеш да живееш. И само знанието, което си имал в твоя дух, само

истината, която ти си поддържал, живеят и след смъртта. Тя ще вземе всичките мускули, туй, което е мекичко, ще обере и ще го вземе, а ще остави само костите. Тя няма право над тях. И затова се проповядва: „Гледай онова, което ще остане!“ Единственото нещо за вас, което ще ви остане за в бъдеще, то е само доброто, добрите ви постъпки, добрите ви чувства, добрите [мисли].

Ние не можем да си обясним какво нещо е гладът, но усещаме нещо в нас, което ни заставя да ядем. Много пъти казваш: „Не ми се яде“, а друг път туй желание за ядене е толкова голямо, че ти обходиш цялата околност, да намериш малко парче хляб. Питам: Каква е тази сила, която действува в тебе? Какво нещо е гладът? Самият живот е, който изисква и дишането, яденето, почивката. Животът е, който изисква доброто! Животът е, който изисква любовта, човешката мисъл. Само животът. Животът е нещо, което не може да се наруши! Има нещо у човека, което ще умре, но има нещо у човека, което остава, никога няма да умре. То е неговият живот. Онова, което той съзнава. Всеки един от вас съзнава, че има нещо у него, което ще остане. Но има нещо, което няма да остане. Даже вашата младина, вашето детство не остава във вас. И някой път, като се погледнете в огледалото, виждате, че не сте онези, малките дечица на 4–5 години, с хубавите личица. Как са се изменили лицата ви? Едно време онова малкото детенце, майка му го помилвала като едно ангелче, а сега то станало възрастно. И като си погледнете лицата, виждате че не мязате на ангелчета. Онова красиво дете, майката, като го погледне, казва: „Ангелче!“ А сега вижда, че всичко това се е променило.

Онова, което е променило човешкото лице, това са лошите условия на човека, онази борба в живота, тия постоянните промени, страдания, страдания, и най-после набръчква се човешкото лице. Всеки един от вас трябва да се бори с една вътрешна непреодолима борба, за да може малко от малко да се запази. И нито един от вас не може да си даде отчет защо е така. Дойде една вътрешна тъга, една борба, едно вътрешно помрачение, не ти се иска да живееш, не искаш да срещнеш човека. И пак дойде една светлина, проблесне отвътре. Както и да се разглеждат мъчнотиите, въпросът не може да се разреши. Никакви закони, никакви външни закони, каквито и да са те, не могат да подобрят човешкия живот. Подобряването е външно. И единственото нещо, което може да осмисли живота, то е любовта. Любовта към Бога. Човек да живее в Бога и да чувствува присъствието на Бога, тъй както живее във въздуха.

Това, което възприемеш и което даваш навън, това трябва да бъде отношението, да чувствуваш Божието присъствие във всеки момент на живота си, в добрите условия и в лошите условия, да усещаш Неговото

присъствие. Да чувстваш едно вътрешно успокояване. Христос имаше една непоколебима вяра в Бога. И казваше: „Каквото и да е, аз вярвам в Онзи, Който може да Ме изведе, да Ме избави и от най-голямото мъчение. Аз зная, че Този, в Когото вярвам, Той ще Ме изведе! Този път, в който съм тръгнал, при условията, при които съм поставен, Този, на Когото Аз вярвам и Комуто Аз служа, на Неговите ръце аз се оставям, Той ще оправи всичко. Да бъде Волята Твоя. На Теб оставям духа Си, Господи!“

И виждаме, след 2000 години, тази непреодолима вяра и туй, което Христос имаше към Бога, донякъде се реализира. За в бъдеще още повече ще се реализира.

Същият закон е и за вас – ако искате да се освободите от мъчнотиите в света, това е пътят. На първо място седи любовта, на второ място седи вярата, а на трето място седи човешката надежда. След това идва ред на други добродетели, с които човек трябва да се окичи. Земният живот е едно велико учение, в което човек трябва да се приготви, за да се върне при Баща си така, както трябва. Все трябва да се върнете. Тук, на Земята, повече от 120 години не ви е позволено да останете. Може тук изключителни условия да се отпуснат за някои, но повече от 120 години никому не е позволено да остане. След 120 години трябва да се върнете. И след като се върнете, какви подаръци ще занесете със себе си? Нали, като се връща някой от странство, носи подаръци? Сега, като отиде някой на хаджилък, друг отива в Америка, във Франция или в Англия, една обща черта е това – след като се върне при своите си, той ще донесе подаръци. И като се върне човек в другия свят, все трябва да занесе нещо подарък от Земята. Какво ще занесете сега? Аз оставям на вас да си изберете какви подаръци ще занесете. Има големи скъпоценности, по някой път онези рудокопачи ходят и дълбаят от дълбоко, за да извадят един голям скъпоценен камък, да го продадат.

Когато човек обърне едного към Бога, някоя страждуща душа, окаляна, и ѝ покаже пътя към Истината, Любовта към Бога, то е големият подарък, който може да занесе! Като идете, да не идете сами, а да бъдете придружавани с вашите скъпоценни камъни. И ако Христос отиде в Небето, Той отиде с подаръците, с ония хора, които обърна и които и днес се обръщат към Неговото учение. То са големите подаръци.

Но това съзнание хората още го нямат. Сега хората още живеят със съвсем ограничени понятия за Бога и в бъдещия свят, и за отношенията един към друг. Но все пак ние имаме много по-добри условия сега, отколкото когато Христос е бил на Земята. И може би след 1000 години още светът ще бъде още по-добър. И след други 1000 години ще бъде още по-добре.

Онова, което Бог е определил за човека, то ще бъде! Един ден Царството Божие ще дойде в сърцата на хората. И тогава само ще престанат страданията. Понеже Царството Божие не е в сърцата на хората, затова има още страдания.

> Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота!

(Всички на поляната си направихме евритмичните си гимнастически упражнения.)

39-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 17.VI.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_06_17 Три фактора
неделна беседа

ТРИ ФАКТОРА

„Добрата молитва"
„В начало бе Словото"
Ще прочета 63-а глава от Исаия. Някой път е мъчно да тълкуваме пророческите сказания. Аз ги уподобявам на един човек, който е намерил една бомба, направена за неприятеля, не за своите; оставена е някъде, но някое глупаво дете започне да човърка тази бомба, тя избухва, осакатява го. Та, когато пророкът говори за Господа, когато човъркаме тази Божествената бомба, ще стане известно нещастие. Това означава гневът Господен. Гневът Господен е, когато бараме там, дето не трябва.

„Духът Божи"

Много от страданията на хората и големите нещастия, които претърпяват, произтичат от два фактора: от един по-нисш живот, в който сегашните животни живеят, и от един преходен живот, в който сега човек живее. Страданията на човека се дължат на неговите чувства. Обикновено във всичките хора има разположение да живеят добре, т.е. да бъдат охолни, да нямат никакви мъчнотии. Ако попитате, даже в животните ще има този маниер. Всяко едно животно иска да бъде богато, да бъде охолно, да няма кой да го безпокои. Това е неразбиране на живота. Яденето и пиенето, това са условия. Скърбите и страданията, това са пак условия, побутване. Скръбта е само за да изкара човека от едно пасивно състояние. Но по някой път ние не мислим, че има някакъв Промисъл. Много пъти се говори, че има охолност в света, че има закони. Но хората нямат една реална опитност. Малцина имат. Те имат една опитност дотолкова, доколкото ближните могат да им помогнат. Уповават на баща си, на майка си, но утре бащата замине занякъде. Някоя сестра, на която мъжът ѝ заминал за онзи свят, попита я някой къде е мъжът – заминал е мъжът за странство. Защо отиде? Да се специализира. Ако му каже, че е заминал, ще [я] съжалява. Много добре ще се специализира и като се върне, ще го настаня[т] на много добра работа. И действително, трябва да се тури подтик да се учат хората. Знание трябва на хората. Не натрупване на сегашното знание. Природата в своята целокупност е едно учреждение за наука. Хората са пратени, всички са пратени навреме да се учат. Нито едно същество не е останало да не учи. Някои ученици са много мързеливи, но природата е измислила разни начини, по които да ги застави да учат. И всичките страдания не са нищо друго освен един метод да те заставят да

мислиш.

Сега, по някой път ние искаме да знаем дали Господ се грижи за нас. То е толкоз ясно. Той е създал света със съвременната наука. Всички учени хора от хиляди години насам и сегашната наука показват, че има един велик промисъл. Ако ние сме проникнали в този Промисъл, в нас ще се роди желание да учим.

Сега, например, у някой човек се заражда в ума му да стане богат. Защо? Да си съгради някоя хубава къща. Хубава идея, но това не е смисълът на живота. Какво ще му донесе богатството? Нищо. Във всичките богати хора, във всички онези, които са станали богати и не са използували своето богатство, става едно огрубяване в тяхното лице. Известни болести се явяват. Изобщо, богатите хора се разширяват в слепоочните очи, понеже мозъкът им там работи повече. В тях има желание да трупат като мравките, защо и за какво – не знаят. Казват: „Да трупаме за нашите деца!“ Техните деца трупат за своите и т.н. Това не е наука. Няма какво да трупаме, да богатеем. Достатъчно е богатството, което имаме. Има една самоизмама, че ние искаме да станем богати. Всеки един човек има грамадни богатства, заложени в него. Той има такива способности, такива сили! Ако той ги развие, той ще стане богат. Богатството е в него. Той търси това богатство извън себе си, вследствие на това, като остарее, дойде му на ум да има, но мине време и казва: „Едно време бях млад, можех да работя. Сега остарях.“ Тогава се зараждат две заблуждения: младите вярват прекомерно в своите сили, а старите изгубват възможност в това, което може да направят. Старият казва: „Не ми държат краката.“ Неуспехът на човека не зависи от неговите крака, зависи от неговия ум. Старият може да работи, защото може да мисли.

Та, казвам: В сегашната възпитателна система трябва да се внесат онези мисли. Аз наричам истинска наука онази, която премахва страданията и скърбите, омразата, злобата и т.н. Това е наука. Щом тебе те безпокои една малка работа в живота, ти не си учен човек, не вървиш в правия път на науката, ти вървиш в един път на самоизмама. Ти сам се рушиш. Един ден ще забележиш, че главата ти е побеляла, лицето ти се е набръчкало, ще се прегърбиш, кожата ти ще се свие, после тази старческа болест, склерозата, те е посетила, ще имаш едно вцепеняване, ще започнеш да дишаш малко по-плавно, ще се запъхтяваш и най-после ще мислиш да умреш, да отидеш на онзи свят. И мислиш, че като идеш в онзи свят, ще уредиш въпроса. Няма нищо да уредиш. Това е едно заблуждение. Ти може да мислиш, че като влезеш в училището, всичко ще придобиеш. То е така, училището е едно условие, ако се учиш. Ти може да имаш един виден професор, но ако не се учиш, ако в тебе няма любов към знанието, то какво

може да стане? Какъвто ще влезеш, такъв и ще излезеш. Ще излезеш малко по-друг – в този смисъл: с една превзета идея, с възгледи, които не са верни.

Вземете тия хора, тъй наречените свободомислещи. Аз се чудя по някой път. Свободомислещ, туй значи да мисли каквото той иска. Това не е свобода. После, другите казват: „Той е артист, не вярва в нищо." Ти може да вярваш, че е тъмно. Това в дадения случай е вярно. Ти може за вярваш, то е в дадения случай. Но трябва да знаеш отношението на светлината и тъмнината, защо са допуснати в природата и каква роля играят. Например, вземете някои от месоядните животни, които вечерно време виждат тъй, както човек вижда денем. Питам: По кой начин тия месоядни животни създадоха тази способност в себе си? Един човек, един гениален човек вечерно време може да гледа даже повече от един вълк. Нещата са ясни, защо ние, обикновените хора…

Аз влизам в една област, дето не трябва да засягам, понеже всяка една област смущава човека. Например, ако се заоблачи времето, веднага се смутим. Ако загърми, пак се смутим. Ако е студено, пак се смутим, ако е много сухо, пак се смутим. Навсякъде се смущаваме. Не разбираме защо е влага, защо гърми, защо са облаците. Ако попитаме, някой иска да бъде все сухо времето. Защото той няма никакви ниви. Този човек си направил хубави дрехи, иска всеки ден да се разхожда и да не се нацапа. Земеделецът, който има ниви, иска да вали. Единият се моли да има дъжд, другият се моли дъжд да не дойде. Кой е на правата страна? Земеделецът. Понеже живите семена са живи. Неговите дрехи може да чакат вкъщи, дрехите може да ги окачи вкъщи. Когато вие… Например някой път в живота са ме срещали хората и ми казват: „Защо аз да не живея добре?" – той подразбира защо той да няма хубави дрехи, да е хубаво облечен, да се покаже на хората. Казвам: По същия начин земеделците се молят за дъжд. А един-двама души в града, които нямат ниви, искат да се разхождат, искат да си облекат новите дрехи, да се покажат на хората и заради вашия кеф трябва Господ да ви послуша времето да бъде хубаво. Нека се развали това време, да намокри нивите.

Казвате: „Лошо е това време!" Неразбиране е. Времето не може да бъде лошо. Лоши сме ние, които не разбираме, нямаме наука. Една наука трябва да има човек. В дадения случай както казва неговият ангел – твърди се, че всеки човек има по един ангел, по един дух напреднал, който го ръководи. Колцина от вас сте запознати с вашия ръководител, който ви ръководи? Туй, което той е направил заради вас, вие го отдавате на Ивана, на Петка, на Стояна. Този ръководител не се грижи на кого ще го отдадете, той се грижи вие да го учите, той се грижи вие да се просвещавате на

Земята. Този ръководител те оставя абсолютно свободен. Абсолютно свободен казвам, в дадения случай да опитате последствията на вашите желания, на вашите мисли.

У българите, които са много практични, има един навик. Българинът по естество обича работата. Много е бърз, скоро да се свърши. Българинът иска, една работа като я почне, в няколко деня да я свърши. Аз съм наблюдавал, стопанинът направил нова къща, има си малка една веранда, един пруст и мие нещо вкъщи, една паница, например, и току хвърли водата от верандата, от пруста. Днес хвърля, утре хвърля, образува се миризма и започват да заболяват. „Не зная – казват, – някаква магия има направена.“ Ти като хвърляш помията отвън на двора, ти вече създаваш условията за магията, магията ще дойде. Като се разлагат тия мазнини, магията скоро ще дойде. Някой път като стане сутрин, той не отваря прозорците, оставя ги целия ден да бъдат затворени и като се върне, казва: „Не зная какво има.“ Отворѝ всичките прозорци, въздухът нека да влиза и светлината изобилно да влиза. Вечер, преди да залезе Слънцето, затвори прозорците. Нека онази, живата енергия, пак да остане в стаята ти. После, ако би имало една школа за съвременните хора, да се изучава всяко едно състояние на човека каква енергия произвежда.

Например ти някой път мислиш… Сутрин се събудиш и като правило, щом се събудиш сутринта, не се въргаляй в леглото. То е едно от правилата на природата: събудиш ли се, не се въргаляй! Ще дойде неприятна мисъл, ще се въртиш на една страна, на друга страна, ще направиш едно прегрешение. Най-първо ще започнеш да мислиш за един сън, че сънят ти избегнал. Започваш да мислиш, че другите спят. После ще намериш, че в леглото възглавницата не е турена хубаво, на място, ще я преместиш. После ще намериш, че вината е в юргана, увиваш от едната страна, от другата страна и най-после казваш: „Не можах да се наспя!“ Сегашните учени хора казват, че човек трябва да спи 7 часа. Право е, при дадените условия е така, при децата, но един разумен човек не е необходимо да спи 7 часа или 5 часа. За един човек, който живее един редовен живот, 3 часа дълбок сън са достатъчни, за да се възстановят всичките сили. То е вече за хората, които разбират законите на природата. Но ако не разбират законите, тогава потребни са повече часове. Който разбира една работа, може да я свърши за 3 часа, пък който не разбира, трябват му 12 часа. Той ще гради, ще разваля, ще мери.

Та, казвам сега: Светските хора в някои отношения се отличават от духовните. Чрез големите страдания [са] станали по-практични, по-умни, а пък религиозните хора в едно отношение правят една погрешка. Те със своето сърце уповават на Господа, че Той бил благ, да промисли за тях и

по някой път стават мързеливи, не работят. Седнат някъде в пустинята, не работят, целия ден се молят на Господа и казват: „Ние се молим заради вас и понеже се молим, ще ни дадете нещо.“ Най-първо, като ходят между хората, казват: „Ние се молим.“ Хората не им вярват и[ли] малко вярват. Ако ти се молиш, защо ще разправяш на хората? Ако ти се молиш, ще учиш един език. Ти като се молиш, учиш небесния език. Ако идеш в Англия, казваш: „Моля, обяснете ми тази дума.“ Англичаните нямат думата „моля“.

Та, казвам: Ние не разбираме. Ние мислим, че като се молим, ще получим. Ние мислим, че като се молим, сме направили нещо. Ние в молитвата, то е наука, ще научиш онзи език на природата, с който да се разговаряш. Аз като говоря, намирам се в голямо противоречие. По някой път казвам, че се разговарям с растенията. Смешно ви се вижда, че и растенията имат свой език. Растенията имат език. Едно растение може да те обича тъй, както един човек. Всеки може да те обича. Но ако те обича и измениш своето положение спрямо него, то ще изсъхне. Внесете едно цвете в стаята си, което обичате, поливайте го, помирисвайте го и след 4–5 месеца оставете го в градината и вижте как ще повехне това цвете. Ако го обичате и престанете да мислите заради него, то ще изсъхне.

Има една опасност в света хората да ви обичат. Човешката любов изсушава хората по някой път. Изсушава ги по единствената причина, понеже не е разумна. Някой ви обича и след туй ви тури надалече. Вие, които не разбирате, ще изсъхнете, ще се зароди във вас едно противоположно желание. Истинската наука счита всеки един човек… Ако искате да разбирате човешката душа, във всеки един човек трябва най-първо да откриете Божественото начало, което живее в него. Ако искате с един човек да се запознаете, пазете едно правило, с което главата ви никога няма да ви боли. Ако на един човек всичките прозорци са затворени, никакво приятелство с него не правете. Този човек е недостъпен за Божествения свят. Той е зает напълно само със себе си. Един човек, с когото вие трябва да се запознаете, той трябва да има един прозорец, отворен към духовния свят.

Една добродетел аз наричам един прозорец. Добрите чувства, това са вторият прозорец. Добрите мисли са третият прозорец. Аз наричам любовта живота извън човешката природа. Когато човек излезе из къщата навън, тогава той, като влезе в закона на Любовта, той трябва да излезе във външния свят, навън, за да проучава живата природа. Много материални работи има, които да проучават[е]. В природата има такива грамадни богатства! Вие някой път сте отегчени. Турете раницата на гърба, идете горе на Витоша. Посред канарите, цветята ще придобиете богатство.

Казвате: „Какво ще придобия?“ Много работи! Вие сега носите един камък – скърбите си. Това са камъни, от които нищо не може да учите. Идете при другите камъни, те ще трансформират вашето състояние, което имате.

Например, аз сега оставям светските хора, вземам предвид религиозните хора, които твърдят, че обичат Господа, че по 3 пъти на ден се молят. Когато дойде сиромашията, казват: „Защо дойде тази неволя у нас?“ Аз питам, сега този въпрос е на място. Казвам, че не е право.

Но аз питам, когато някой човек се разболее, стомахът стане чрезмерно слаб, не може да мели, той иска да яде, майка му не му дава, казва: „Не може. Лекарят казва: не може да ядеш.“ Той иска да яде, не може да яде. Баница не може да яде, попара не може да яде. Какво да яде? И той се намери в чудо. Идва един лекар и казва: „Ще дадете на този болен само череши, сок малко.“ Той се чуди сега. Разправя един, който държал пост 30 дена. Най-първо, когато дошъл да отговява, понеже се водил по правилата на лекарите. Лекарят взел, че му разрязал гроздово зърно, дал му една четвърт от него, а другото изхвърлил. Той се чуди, но ако се наяде, ще свърши. На втория ден му дава две половинки от гроздето, на третия – три, а на четвъртия ден му дава две чаши топла вода. Малко разбито мляко във вода, постепенно му давал, приспособявал неговия стомах към естествения ред на яденето. При занимането на един висок духовен Живот не е необходимо ти да се наядеш тъй, [че] да ти пращи стомахът. Чудя се по някой път, когато казвате: „Той пожълтял.“ Пожълтяването не показва, че е здрав. Не е и пълнотата, която определя здравето на човека. Ако този, жълтият човек, който виждаш, няма толкоз мазнини, но дига 200 килограма, [а] ти, който имаш червендалесто лице, ако попипат корема ти – два пъти по-дебел, отколкото рамената, пък не може да дигнеш 50 килограма, кой от двамата е по-здрав?

Според мене един човек, който не може да носи страданията, той е болен. Един човек, който може да издържи големите страдания, [той е здрав]. Аз срещнах един българин, казва: „От 10 години съм спестил 10 000 лева.“ Дал ги на един бакалин, а пък бакалинът фалирал и отидоха парите му. Той казва: „Слава Богу, няма нищо, имало да минавам. Хубаво, че не си счупих крака или главата. Благодаря, че злото отиде на парите.“ Друг ще каже: „Защо Господ допусна?“ А другият казва: „Добре, че не си счупих крака.“ След 2 години ме среща и ми казва: „Спечелих един път и половина повече от изгубените пари.“

Човек трябва да работи. Сега ние, когато ставаме религиозни, ставаме такива пенсионери. Религиозният живот не е пенсионерство. Аз имам една статистика. Гледам, онези, които се пенсионират, се поставят на голяма

опасност. Като бил на работа, бил в голяма деятелност, а като се пенсионират, няма какво да се занимава и след няколко години пенсионираните си заминават, отиват за другия свят. И пенсията с него заедно си отишла. Не мислѝ в ума си да се пенсионираш, понеже Господ не те е пратил на Земята да се пенсионираш. Благодари на Бога, че ти е дал едно добро. Ако има пенсия, благодари! Ако няма пенсия, пак благодари!

Ако искаш да разбираш Божиите пътища, ако искаш да разбираш човешките пътища, нямам нищо против това. Казвам: Онзи, който иска да разбира Божиите пътища, да стане умен, да стане господар на своето положение, да разбира живота, да се освободиш от този неестествен страх, който сега съществува. Тия терзания, които постоянно измъчват душата. Гледаш, и млади, и стари, по някой път и старите аз наблюдавам, стари хора се мъчат. Разбирам защо се мъчат. Дъщерите, синовете не живеят добре. Майката, и тя се мъчи. Гледам, булката, и тя се мъчи, мъжът, и той се мъчи. Младата мома, и тя се мъчи за някого. Детето, което сега се е родило, и то се мъчи. Всички се мъчат, имат известни разбирания.

Казвам: Пак ще ви приведа примера за онзи турчин. Един турчин посетил един български чорбаджия. Ние сега се намираме в положението на този турчин. Той се оплаква на българския чорбаджия и казва: „Доста заможен човек съм, но ме крадат. Толкоз пари съм придобил, не мога да намеря един честен човек. Крадат ме.“ Чорбаджията казва: „Мене моите слуги не ме крадат.“ Той видял, че света Богородица и свети Никола, две икони на стената висят. Казва: „На тях като запаля по една свещ, те ме пазят.“ – „Тъй ли? Че колко струват? Казва турчинът: „Как да не зная тази работа по-рано?“ Той отива, взема три икони, купува кандило, уволнява всичките си слуги и казва: „Кандилото горе ще бъде пред вас.“ Обаче, случва се, че след 10 деня пак го обират. Идва той сега при иконата и гледа света Богородица с детето си, погледнал я турчинът и казва: „Млада си, дете имаш, не може да ти намеря погрешка. Гледай твоето дете. Ти не може да гледаш моите интереси, ти си гледай детето. Права си.“ Гледа младия свети Георги и казва: „Млад си, ти ще ходиш насам-натам, ти няма защо да се грижиш заради мене.“ Хваща свети Никола. Казва: „Слушай – казва, – онази там има дете, този има кон. Ти нищо нямаш, трябваше да внимаваш да не ме оберат. Затуй ще те накажа!“ Обръща го с главата надолу. Случва се, че след 10 деня тези крадци връщат обраното. И той, като се връща, казва: „Много добре си направил, че си намерил разбойниците. Втори път да се не случва същото.“

Сега, в повестта свети Никола представя разумното в човека. Той трябва да се застъпи у нас, разбиране на онзи разумния живот, не какво ние чувстваме. Няма по-голяма илюзия от тези вътрешни самочувства. Има

едни самочувства, които са много лъжливи. Има в човека едно знание, туй го наричам по някой път интуиция. То схваща как ще се сложи животът от ред години. Не го чувствуваш, една ясна мисъл прониква в ума ти как ще станат работите. И тъй става, точно както е. И тогава човекът е свързан. Този човек, който така се определя неговият живот, този човек е свързан с много разумни същества, той е в хармония с тях. Да кажем, ако един способен ученик влезе в един университет и е в общение с най-учените професори, неговият живот ще се поправи. Ако той е беден, ще се поправи положението му. Но и най-богатите студенти, които […]итават в училището, излизат такива, те изгубват своето бъдеще. Бъдещето на човека зависи от неговия ум. Не човек да мисли, че е учен. Аз наричам учен човек, когато падне в голямо противоречие, [да] може да разреши една вътрешна задача – той е учен човек. После, всичките хора, някои религиозни хора мислят само да идат в оня свят, за да живеят добре. Но има друга страна. Ние сме пратени на Земята, ние имаме всички дадени условия, ние сме пратени да слугуваме и да научим нещо. При това да се развият известни способности. Как ще се развие в нас шестото чувство, да виждаме нещата надалече? Казваме някой път: „Невъзможно е." Възможно е. Вътре в човешкото развитие, когато човек е бил сляп, не е виждал, с големи усилия той е образувал своите очи. Било е време, когато човек е бил глух и с голямо желание той е образувал своите уши. Било е време, когато не е говорил. Желанието да говори е образувало езика. Има и други способности, които трябва да се развият. Трябва да има един непреодолим копнеж в света. Не копнеж да отидем в другия свят, но копнеж да влезем във връзка с тези, разумните същества, които направляват законите, за да се научим как ние, които живеем на Земята, как да устроим своя живот.

Сега, аз искам да ви наведа не на някои неща нови, но да ви наведа, че вие имате известни богатства, които трябва да разработвате. Не се спъвайте с мъчнотиите, които имате, но се завземете да учите. Една домакиня 4 часа ще готви, ще кълца лук, картофи, това-онова, гледа да угоди на мъжа си. Много време иждивява, 4 часа. Според мене, ако аз съм домакиня, на този мъж ще отделя 35 минути и в 35 минути ще му сготвя. После, ако аз съм една домакиня, ще туря на мъжа си едно правило: като влиза, отвън да изува обущата си. Ще му туря едни чехли, да не влиза с кални обуща, че после аз да мия. После, ще го впрегна половината от работата той да я свърши, той да измие половината от къщата. Хич няма да се церемоня. После, като дойде, ще свърши, аз [ще] работя заради него. Ще взема и ще му свърша половината от работата – не само той да работи, да влизаме в една вътрешна обмяна. Работата, която някой я върши, да влезе в неговото положение, да имаме желание той да свърши работата.

Ако така не си помагаме, ние сега противодействуваме. Един има един

възглед, втори, трети, четвърти. С възгледи светът няма да се оправи. В природата има един възглед, който е неизменен. Ти може да мислиш каквото искаш, но възгледа на природата няма да измениш. Ти трябва да приспособиш очите си на светлината, която природата ти дава. Ти трябва да приспособиш мозъка си на условията, които природата ти дава отвън. Ти трябва да дигаш една тежест и трябва да знаеш, не да дигнеш тежестта и да се повредиш. Много пъти хората се изсипват, една пакост си правят. Той изведнъж дигне и се увреди. Не, така не се дига. Има особен начин. Най-първо, не се стреми да дигаш голям товар. Най-първо започни от един килограм. Не бързай да го дигнеш изведнъж, хвани го полека. Казваш: „Килограм е." Равномерно го дигни. Втория ден тури два килограма, пак полека. Третия – 4–5 килограма, но плавно дигане. Всичките мускули тъй да действуват. Може след една, две години ти да дигаш само с едната си ръка 50 килограма, 60, 70 и 100 килограма. Това е въпрос, то е наука.

Сега аз не искам да се спирам. Има хора, които дигат големи тежести. Аз съм привеждал примера за един американски студент, който отива да гледа някой американски борец. Бил много наблизо, направил една погрешка и борецът му ударил една плесница, поваля го на земята. И като му ударил една плесница, искал да си обясни, започнал да изучава неговия характер: как живее, как се занимава, с какво се упражнява, какво чете, кога ляга, кога става, всичко това. И 10 години се упражнявал и най-после могъл да дигне един кон с две кончета. Можел да дига един голям кон с две кончета с двете си ръце. След 10 години среща тоя борец, който го прекатурил. Казва му: „Познаваш ли ме?" – „Не те познавам!" – „Аз съм оня студент, на когото ти удари преди 10 години една плесница и го търкули на земята." – „Как, че кога?" – „Благодаря ти за плесницата. Тази плесница в мене събуди заспалите сили. Признавам те сега за мой учител."

Ако ти от плесницата на съдбата не можеш да научиш един урок… Не да мислиш защо те е плеснала, но да започнеш да изучаваш нейните пътища. Ти един ден ще станеш силен човек.

Хората някой път се срещат и питат: „Ти – казват – православен ли си?" Друг ме пита: „Ти евангелист ли си? Ти окултист ли си?" Какъв съм, казвам, безразлично е. Ако съм православен и съм слаб човек, какво ме ползува православието? Ако съм евангелист и съм слаб човек, какво ме ползува евангелизмът? Или какво ме ползва окултизмът? Или ако съм биолог или зоолог какво ме ползува, ако съм слаб човек? Аз разбирам [под] биология подновяване на човешкия организъм. Биологически това са онези закони, това за подмладяване, дето сегашните лекари искат да подмладят хората чрез присаждане на жлези. Съществува в природата

един закон на обновление. Биологичен закон, събуждане живота на клетките. Известни клетки в човешкия организъм са безсмъртни. Ако изучаваш техния език, може да ги стимулираш и може да подновиш своя организъм.

Сега не искам някои неща да ви разправям, да ви примамвам, понеже те са мъчни работи. Да обновиш организма си не е лека работа. Но, да обновиш организма, трябва да махнеш всичките противоречия в ума си. Как ще ги махнеш? Най-първо ще мислиш, [че] Бог, Който съществува в света, е разумно Същество. Всичко, което Бог е създал, е разумно и добро. Ако съществува нещо неразбрано, няма противоречие. Туй противоречие не произтича от Бога, но от окръжаващата среда, която трябва да я изучаваме, трябва да елиминираш.

Казвам: За бъдеще, когато на физическото поле знаем законът какъв е… И когато искаш да се стоплиш, отиваш при топлата соба, не отиваш при студената. По кой начин ти ще се стимулираш? Молитвата ти не трябва да бъде еднообразна. Например, ако аз исках сила в себе си, ако аз искам сила от Бога, ще се кача на голяма канара и оттам ще се моля за сила. Ако аз исках да се науча да плавам, ще вляза в морето до колене и така ще се моля да плавам. Ако се молиш в пустинята на сухо да плаваш, никога няма да се научиш. Ако искаш да станеш градинар, ти трябва да идеш в живата природа, между растенията, и там да се молиш, да наблюдаваш живота на растенията. Ако искаш да изучаваш животните, в животните има много скъпоценни опитности, даже с тях има много будни лекари, хирурзи, които правят своите операции. Много работи има, които ние може да научим от животните. По наследство много работи може да събудим. Някои лекари, които по естество са лекари, те са наследили туй чувство, което с хиляди години са развивали в себе си. И най-после, всеки човек трябва да събуди в себе си туй, разумното чувство на лекуването, да знаеш във всеки случай да вземеш известни условия, за да предотвратиш известни болести. Някой път тия болести трябва да ги минеш. Има болести от три рода: има физически, духовни, има и умствени болести. То е неизбежност в света, все някъде ще се пресилиш.

Казвам сега: Ние трябва да разгледаме, [че] Бог е едно от най-разумните същества, ние разбираме Божията любов на етикецията. Бог е Същество, Което е определило всичките възможности за човешкото развитие. Той е предвидил всичко онова, което човек може да постигне и при какви условия. Дал е възможност да постигнем и Той казва сега да използувате тия условия. И тогава, ако ние не може да ги използуваме, погрешката седи вътре в нас, понеже нашите чувства, ние искаме да живеем охолно на Земята, ние изгубваме ония условия на подигане. Някой иска да бъде

философ или поет, или художник, или цигулар. Но поетите в света, това са носители на Божествените идеи. философът трябва да бъде носител на Божествените [идеи]. Всичките хора изобщо трябва да бъдат проводници [на] туй Божественото.

Когато хората станат проводници на Божественото в света, тогава ще имаме общ организъм, в който ще живеем хармонично. Божествената любов ще функционира и всички ще бъдем щастливи. Сега, понеже не изпълняваме волята Божия, се намираме в едно голямо противоречие. Ако ти не си в хармония с баща си вкъщи, ако баща ти не те обича, ако ти не го обичаш, ако ти не обичаш майка си и майка ти не те обича, ако ти не обичаш брата си и брат ти не те обича, ако ти не обичаш сестра си и ако ти не обичаш своите приятели, ако ти не обичаш обществото, в което живееш, как ще живееш щастлив живот?

Някой път казвате: „Това общество е невежо." Възможно е някой път обществото да е невежо, но някой път ние сме невежи. Има два вида невежество. Мене ми разправяше един българин, той е правил опити с охлювите. Ние мислим, че охлювите са много глупави. Той развъждал охлюви в градината си и турил една жица и чрез нея прекарал много слаб електрически ток и забелязвал, че всеки един охлюв, който се е опарил от жицата (той отбелязал отгоре на охлюва, който се е опарвал), намерил, че този охлюв, който се опарвал от жицата (той отбелязвал отгоре), никога не е намерил този охлюв, който веднъж се е опарил, да дойде втори път при жицата. Все нови и нови охлюви са се доближавали до жицата. Онези, които са се опарили, не се приближавали.

Тази разумност искам да мине. Ние, след като се опарим 10 пъти на Божествената жица, която турят, ние пак искаме да прекрачим. Турил Господ известна невъзможност в живота, нещо, което, да си счупим главата, не може да постигнем. Например да станем милиардери. Тази възможност математически е невъзможна. Туй е хазартна игра. При сегашното развитие, при сегашните условия, които хората имат, колко хора може да бъдат милиардери? При сегашното развитие на човечеството колко души може да бъдат гениални, първокласни поети или колко музиканти или колко художници може да бъдат гениални? Като погледнеш картината на този художник или този музикант като го слушаш, през целия [ти] живот тази песен да [не] излезе из ума ти. Това наричам гениален музикант, гениален художник или поет.

Казвате: „В нас има истина." Аз съм виждал такива хубави картини сутрин, когато Слънцето изгрява, които са останали паметни в ума ми, които са карали моя ум да мисли върху това. И всичките хора, които искат да станат

поети, писатели, които искат да станат гениални, трябваше да идат да видят тази хубава светлина, която тури така тия наброски. Казвате: „Не си струва сутрин да се става.“ Питам: Откъде ще групира, откъде художникът ще вземе скица, да измисли нещо? Тези мъдрувания ще бъдат както онези студенти в Америка, от една колегия, които искали да изпитат своя професор колко е учен човек. Изучавали зоология и те събрали крилца, крака, пипала, глава от различни насекоми и сглобили едно насекомо, майсторски го направили. Носят го на професора и казват: „Господин професоре, един нов тип намерихме. Какъв е той?“ Той го разгледал, разгледал и казал: „Това е хъмбък. Това е – казва – една ваша измислица, вие създадохте тази буболечица. Такива буболечки на Земята не съществуват.“

Ние ще създадем такива буболечки в нашия ум и като представим на невидимия свят, ще кажат: „Хъмбък. Съставили сте си една идея. Такава няма.“ Казвате: „Тъй ще направя, тъй ще наредя живота си.“ И като представите този план, от невидимия свят казват: „Неосъществим е.“ Да приложим сега да учим. Тази богатата природа, тя туря пред нас тия богатства, които имаме, и трябва да учим във всичките отрасли. Всеки от вас трябва да знае по няколко езика; всеки един от вас трябва да познава животните; всеки един от вас трябва да има известни понятия върху растенията; всеки един от вас трябва да знае по астрономия; най-после, човек трябва да разбира нещо от химия и от много други науки, с които неговият ум се занимава.

Някой ще каже: „Защо ми са?“ Когато онзи арабски халиф завладял Александрийската библиотека, той попитал: „Тези книги какво да ги правим? Какво пишат тези книги? Ако пише като Корана, нямаме нужда от тях. Ако пише това, което го няма в Корана, да се изгорят веднага!“ И казват, че 9 месеца в баните в Александрия горели тези книги. Едно богатство, събрано от хиляди векове, хората може за един ден да го разрушат. Онова, което Бог е вложил, ще вземеш ти туй богатство, ще го разрушиш за някои твои понятия, които нямат никакво реализиране.

Казвам: Всеки един от вас, да си установи дълбоко да разбирате Божия глас, когато говори. Аз разбирам Божия глас. Когато Бог проговори на човека, всичко в да него утихне, да настане една светлина. Умът да заработи, сърцето да заработи, човек е здрав, има енергия да работи. Когато ти обичаш някого, ти си силен човек. Може да те затвор[ят], целият затвор нищо не значи за тебе. Само да имаш някой да обичаш и да те обича. Ако ние може да обичаме Бога, всички мъчнотии в света ще бъдат за нас безпредметни. Лесно ще ги минем. Ако не може да обичаме Бога, животът ще мине много скучно. Трябва любов към Бога, любов към

ближните. Това е мощната сила, която ще даде сила на човешкия ум да работи. И отсега нататъка трябва да учим ние.

„Благословен Господ Бог наш“
„Отче наш“

37-а неделна беседа, държана от Учителя
на 17.VI.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_06_20 Правият път
лекция на Общия окултен клас

ПРАВИЯТ ПЪТ

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето е чисто и ясно.
Времето топло, тихо.)
Добрата молитва
Размишление
Ще прочета 20 глава от Евангелието на Матея (1–17 ст.)
Духът Божи

Съществува едно противоречие в живота, в сегашния живот. В самото начало на сегашния живот, съществува едно противоречие. Задачата е, човек да се освободи от това противоречие. Няма да ви разправям как е дошло. Не се знае как е дошло. Сега се изучава как трябва да се излезе от него. От къде е дошло, защо е дошло, не се знае. Сега се изучава, как да се извади предмета. Представете си, че някоя мишка е влязла във вашата къща. Не сте я видели от где е дошла, но един ден почва да чопли, да човърка тук там, безпокои ви. Вие мислите сега по кой начин да се освободите от нея. Не е голям разбойник, малък разбойник е. Тук таме ще направи нещо, ще направи някоя пакост. Ще изяде малко от хляба. Но, като изядеш от този, мишия хляб, изприщват ви се устата.

От това противоречие излиза недоволството в живота. Защото и здравите и болните хора са недоволни. Болният е недоволен, че няма здраве. И здравият, някой път, е недоволен, само че недоволството на болния се различава от недоволството на здравия. Сиромахът е недоволен, че е сиромах, а богатият, понякой път, е недоволен, че няма повече. Различават се. Единият е недоволен, че няма нищо, а пък другият е недоволен, че няма толкова, колкото той си предполага, че трябва да има.

Да кажем, че вие постъпвате в училището и казвате: „Като свърша първи клас, достатъчно е!“ Но после виждате, че с един клас работа не става и казвате: „Втори клас, като свърша, достатъчно е!“ Но после се убеждавате, че и с два класа работа не става. После казвате: „Убедих се, че и с 3-и клас работа не става!“ Същото констатираш и за 4-и, 5-и до 7-и клас. После казваш: „Дойдох до 8-и клас, но стига толкоз!“ Но после казваш: „И с 8-и клас не става!“ Следваш в университета първа година, втора година, трета, четвърта. И после казваш: „Не стига!“ И казваш: „Трябва да се специализирам!“ И пак време не остава. Днес ще се специализираш, утре ще се специализираш. Като се специализираш, специализираш и нямаш

вече сили какво да специализираш. Онзи цигулар, който свирил, най-после му се схванали ръцете и не могъл да свири. Ръцете му не държали. Той свирил, свирил и най-после от притискание се разстроила неговата нервна система.

Нещо предават теоретически, но трябва да се предаде и практически. Може да разправиш на един човек какво нещо е доброто. Но да направиш едно добро?! Ще му кажеш: „Ела с мене, аз ще ти кажа какво нещо е доброто!“

Този предмет наглед няма съответствие с предмета, с който започнахме. Говорихме за доброто, а пък сега влизаме и говорим за един друг предмет – за доброто. Турците казват: „Нерде Шам, нерде Багдат.“ Ще кажат: „Няма логика.“ По някой път вие сте недоволни. Но бих желал да ми дадете едно обяснение, какво нещо е недоволството. Вие казвате: „Аз съм много недоволен.“ Е, добре, представи ми, какво нещо е недоволството. Аз много бих дал, за да ми го представи някой каква черта има недоволният. Някой, който рисува, как ще представи недоволството? Един човек работи, но е недоволен. По какво познаваш, че е недоволен? Седи си той тих и спокоен. От где схващаш, че е недоволен? Четеш една книга и казваш: „Не ми хваща окото тази книга.“ Каква е основната черта на недоволството? Малко ще ви улесня. Кои са отличителните черти на светлината и на тъмнината. В светлината свободно може да ходите, като имаш светлина не се спъваш, можете да избягвате всички мъчнотии. А пък тъмнината се отличава по това, че в нея нищо не виждаш, можеш да се спънеш, какъв е пътят не знаеш, навсякъде можеш да попаднеш в големи противоречия. Тъмнината се отличава по това, че не ти дава възможност да се справиш с мъчнотиите, които са по пътя ти. Следователно там се изисква голямо внимание, изисква се една пръчка, като вървиш ще побутваш по пътя, а не да тръгнеш урбулишката. Ще буташ, когато вървиш, ще туриш ума си, защото не знаеш може да има някоя пропаст. А пък при светлината няма какво да се бъркаш. Ти казваш за някого: „Той разбърка една работа.“ Щом е объркал една работа, кога я е объркал? Деня или нощя? – Нощя. Ти, като вървиш в тъмнината можеш да загазиш и размътиш водата. Кой ти даде правото да мътиш водата? Ти ще кажеш: „Понеже се намирам в голяма тъмнина.“

Когато някой път имате недоволство вътре във вашия живот, някой е размътил водата. Вие сте недоволен, за какво? – Водата е размътена във вас. Вие не сте виновати, но онзи, който е размътил и той не е толкова виновен. То е едно странично обстоятелство. В даден случай, как ще се справите с вашето недоволство, с това противоречие, как ще го премахнете? Ще трябва да чакате. Ще се мине може би цял един ден, за да се избистри тая

вода, да се източи тая вода от местото гдето е текла и трябва да чакате да дойде новата вода. Онзи, който е ходил в тъмнина е покварил водата без да знае. Вие трябва да знаете новата вода, която никой не е прекрачвал. Защото никога не трябва да пиете вода, която някой е прекрачвал. Сега, ако ви дам едно правило, вие веднага ще схванете буквата на нещата. Да кажем, че искате да пиете вода, но някой отгоре я прекрачил, но няма да искате да пиете. Някой човек, чиито ръце са нечисти, отива да вземе хляба. Не го вземай този хляб! Тогава какво трябва да правиш? – Чакай докато хлебарят опече друг хляб, нищо повече. Но това са посторонни работи.

У недоволните хора има едно нещо: у тях отсъствува любовта. Те нямат понятие за любовта. Те са недоволни, че любовта ги е напуснала. Не че доброволно ги е напуснала, но те са извън областта на любовта. Следователно, те са недоволни както един човек, който е извън областта на светлината и е недоволен, че е в тъмнина. Има недоволство в него, няма никаква лампичка. Той трябва да развива своя разсъдък. Когато в душата на човека не седи любовта, трябва да седи неговият разсъдък, за да може да подготви пътя на любовта. Защото някой път любовта идва, както идва светлината. Човек трябва да бъде готов. Когато дойде любовта, да го намери готов. Защото, ако не го намери готов, той нищо не може да се ползува.

Любовта си има външни прояви. Тя носи най-великото. И ако ти не си готов да възприемеш това, най-великото и да го разбереш, ти не се ползуваш. Тя слиза от самата вечност, за да стане същина на твоя живот. И [от] тази любов зависи животът ти. И ако любовта не те посети, ти си недоволен. Вие имате обикновено разбиране за живота. Например, заекът има обикновени разбирания. И ако ти нарушиш неговото обикновено разбиране, заекът не може да разбере, каква нужда има хъртът да го гони. И до сега зайците не са разрешили какво заставя хрътките да ги гонят. Те казват: „Да сме им направили някоя пакост, не сме. Нито една лоша дума не сме им казали, нито един камък не сме хвърлили срещу тях. Ние мирно си пасем и не можем да разберем, защо те ни гонят.“

Вие някой път питате: „Защо ни се случи това нещо, защо този човек направи това?“ Не разрешавайте въпроса защо те гони хърта. Той е един от неразрешените въпроси. Остави го за далечното бъдеще. Аз съм намерил само едно разрешение. Когато ме питаха зайците, като минавах покрай тях, те ми казаха: „Ти си учен човек, защо ни гонят хъртовете?“ Не туряйте този въпрос. Променете вашите очи, уши и пр. По-лесно е да промениш своя заешки образ в друг, отколкото да решиш въпроса, защо хрътката те гони. По-лесно е да измениш формата на заека, той да стане друга някоя форма, отколкото да разрешиш въпроса защо хрътката го

гони. Зайците казаха: „Ще си помислим по това.“ И до сега както виждаме, все си мислят зайците. Но са взели предвид моите думи. Когато аз минах покрай зайците, ушите им бяха малки, а пък сега са израснали големи. По какво се отличава зайщината? – По страха. Тупа сърцето на заека от най-малкия шум. Когато зашуми най-малката тревица, заекът ускори своя бяг. Заекът седи като голям юнак, но като я бутне тревицата, подскочи. Всичко у него е готово за бягане. Представете си, че заекът не бяга, тогава ще стане това, което заекът не обича и за да не стане това, което заекът не обича, непременно трябва да бяга, трябва да дойде страхът.

При страха човек се научава да разсъждава. Без страх човек не може да се научи да изпълнява Волята Божия. Казано е: „Началото на мъдростта е страхът Господен.“ Да мислиш, да разсъждаваш, това не е началото да изпълняваш Волята Божия. Да мислиш, да разсъждаваш, това е начало на знанието. Така е, но законът на Любовта е началото да изпълняваш Волята Божия. Ще минеш през страха. Там ти е пътят. Всеки един човек, за да стане учен, за да придобие знание, трябва да мине през областта на страха и да дойде до областта на Любовта, която разрешава постепенно въпросите.

Сега не искайте да се уреди целият ви живот. В любовта съществува един закон: днес като се наядеш, за утрешния ден не мисли. Турците казват: „Аллах керим“, а пък християните казват: „Иова и ре!“ Няма да се спирам филологически върху тези думи. Приблизително това значи: „Господ ще промисли. За утре Господ ще промисли.“ Не си ти, който ще промислиш. За ядене майката промисля, а пък длъжността на децата е да ядат. А майката приготовлява храната. Ние сме в една епоха, в която ние сме деца. Трябва да се храним добре. А пък ако остане да приготовляваме тази храна, съвсем ще се забъркаме. Други същества от невидимия свят приготовляват храната. Онези плодове, които растат, не ги приготовляваме ние, също житото, което расте, също така въздухът, който изпълва пространството и пр. Ти само ще възприемеш въздуха, храната. Ние искаме по някой път да уредим живота си. Не е възможно да уредиш живота си. То е най-сложното нещо да уредиш живота си. Че ти имаш отношение с милиарди същества. Пътя, по който ще тръгнеш, не може да го избереш. Гдето ще тръгнеш, ще имаш стълкновение и само Божественото ще те прекара през един много по-тесен път, ще минеш през един тесен път, за да не влезеш в стълкновение с никого. Иначе, ако влезеш в друг път, ще бъдеш в стълкновение с този, с онзи.

Ти не вървиш по правия път. Трябва да минеш по един път по който няма да имаш стълкновение. Той е правия път. Правият път е онзи, в който да не си в стълкновение с никого. Правият път е да нямаш никакво

противоречие в душата си. Имаш ли противоречие, ти не си в правия път. Ти си в пътя на изправлението.

Правият път е пътя на Любовта. Не трябва да има абсолютно никакво противоречие, но за да няма абсолютно никакво противоречие, ти трябва да си в този път. Извън този път, ти можеш да вървиш по пътя на знанието. Могат да ти кажат: „Ти не се безпокой, това не прави, онова не прави!“ Могат да ти кажат такива неща. Да допуснем, че ти вървиш по един път и си имаш едно шише с вода. Дошъл е някой и ти е изпил водата. Ти се безпокоиш, жаден си. Казвам ти: „Ти си близо до извора, напълни си своето шише от извора.“ Когато дойде някой и ти изпие водата, има ли тогава основание да се безпокоиш. Ще го напълниш. Щом някой иска да не се безпокои, непременно трябва да бъде при водата на Любовта. Гдето се казва: „Човек трябва да бъде при Бога“, това се разбира. Бог, според мене, е местото гдето няма абсолютно никакво противоречие. То е един път, гдето човек само се учи да яде. Няма да мисли отгде ще дойде хляба. Той само ще диша и няма да мисли от где ще дойде въздуха. Той ще живее и няма да мисли от где е живота.

Христос казва: „И това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истинаго Бога и Христа, когото си изпратил.“

Ние започнахме с противоречието. Противоречие в живота съществува в онова нисше царство на животните, които са под нас. Щом ти имаш слуги, ще имаш противоречие, понеже тези слуги ще направят нещо, което не е по волята ти. И кога човек може да бъде спокоен? Аз да ви кажа: ще уволниш всичките слуги, няма да имаш нито един слуга в къщи. Ти ще бъдеш и господар и слуга. Но колко е мъчно да се разбере това, да бъдеш едновременно господар и слуга, да разбереш тия две състояния – голямото и малкото. Каква е разликата между голямото и малкото, между близо и далече. Близо и далече, голямо и малко, това са два контраста. Малкото е малко, не защото е малко само по себе си, но то е малко, понеже е много далече от нас . А пък другото е голямо, понеже е много близо. Според мене големи неща са тези, които са много близо до нас, до нашето съзнание. По някой път голяма, велика е любовта, понеже е близо. А по някой път голяма е омразата, понеже е близо. По някой път светлината е голяма, понеже е близо. Но всички онези неща, които са далече, не си засягат.

Представи си някоя голяма лампа, слънцето е толкова голямо, щото казват, че е един милион и триста хиляди пъти по-голямо от нашата земя, а пък го виждаме като една малка пита. Вие не виждате същинската реалност и се чудите, как това слънце, което го виждате малко, да е много по-голямо от цялата земя. Всички сега търсите любовта, но какво нещо е

тя, вие не можете да си дадете отчет. Какво нещо е сега любовта? Според езика на писанието, първото нещо, което любовта е направила, като е слязла в човека, като е дошла в човека е следното, тя се отличава със следното: тя изпъжда страха навън. Тя ще те освободи от всички безпокойства. Като дойде любовта, всички безпокойства, които има в душата ти, изчезват. Говорят за болести, говорят за сиромашия, говорят за смъртта. Говорят за много други работи, за горе, за долу, за голямо и малко. При любовта всички тия неща изчезват и настава в душата ти едно вътрешно спокойствие, на покой.

Според вашата опитност, когато любовта ви е посещавала, какво ви е донасяла? Мене са ми разправяли мнозина за любовта. Но аз съм виждал, че те имат само подаръците на любовта, както малките деца. Ако сте в Америка или в Англия, те имат един Санта Клос (Дядо Коледа), един митически герой, един старец, който носи в голям кош всичките благословения. Англичаните и американците възпитават децата си и им казват, че Санта Клос всичко носи. И стават сутринта децата и виждат, че има дрехи, обуща, играчки и скачат от радост. А пък Санта Клос в къщата не е стъпил. Той е бащата и майката. Детето си мисли, че е дошъл такъв особен човек.

Питам сега, важно ли е да знаем, кой е донесъл подаръците? Когато си гладен, не питай кой е донесъл хляба. След като се наядеш. Защото като питаш, трябва да платиш. В знанието има една опасна страна. Ще платиш, глоба има. Питаш: „Кажи ми кой направи света?“ – Ще платиш глоба. Ти си турил вече въпрос. Не че нямаш право, имаш право да питаш, но ще платиш. Нали искат някои ученици да държат изпит. Някой ученици се явяват на изпит и за да имат право да го държат, внасят такса 1600 лева. Казват: „Защо Бог създаде света?“ Сега ти си дал кандидатурата, за да разрешиш този въпрос. Сега ще внесеш пари. А пък вие искате да държите изпит, без да внесете нещо. Казваш: „Учителю, я ми кажете!“ Казват ми: „Защо мълчиш?“ – Защото ти не си отворил кесията да платиш таксата. Вие искате без такса. Без такса аз никога не говоря. Ще донесеш таксата. Има вече тогава законно основание и ако издържиш, ще ти дадат свидетелство. А пък ти, нищо не внасяш и искаш. Мнозина от вас вървите по Божия път, без да сте внесли вашата такса. Вие ще кажете тогава: „И тази добра. Не може ли без такса?“ – Ще те хванат и ще ти кажат: „Ще платиш!“ Много са внимателни в духовния свят. Направил си една погрешка. Ще те заведат в дирекцията и учтиво, любезно ще ти кажат: „Ще бъдете така добри да внесете. Тук са законите такива. Ще си платите.“ Любезно говорят. Ще заведат там, ти бъркаш тук там и нямаш пари. Хайде друга беля, оттам ще те вземат в друга дирекция. Ти ще кажеш: „Имам пари, но забравих ги в къщи.“ Ще те върнат в къщи, за да вземеш парите.

Ще те качат в техните тренове и като дойдеш втори път, да обещаеш, че ще платиш. За отиване и за връщане по треновете, ще платиш билета. Без плащане няма. Даром нищо не се дава. Даром има само в закона на любовта. А пък извън любовта има плащане на общо основание. Казано е: „Даром сте взели." Даром е в закона на любовта. Влезеш ли в нея, то там работата е лесна – без пари върви. А пък докато влезеш в любовта, всичко е с пари. Много са любезни, учтиви, но до последната стотинка ще платиш там. Като влезеш, ще платиш. По закон е всичко това.

Някой път аз гледам верующите, недоволни са. Отиват те на работа на Божественото лозе, но са се облекли с най-хубавите си дрехи. Не е лошо това. Много добре са облечени, но цял ден се потриват. А пък други не са толкова хубаво облечени, по-окъсани са, но целия ден работят. И като дойде вечерта, да им плащат, едните казват: „Знаете ли колко време ние изгубихме, за да се облечем с най-хубавите дрехи?" Казват им: „Хубаво бяхте облечени, но малко работихте." А пък за другите казват: „Онези не бяха така облечени, но много хубаво работиха." На първите казват: „На вас плащаме единия пеняс за целия ден, за хубавите дрехи." От сутрин до вечер с хубави дрехи работят. Те не са работили толкова много. Те казват, че ги е пекло слънцето. Че ги е пекло слънцето, в това им вярвам, но че са работили, аз го отказвам. Вие казвате: „Пече ги слънцето." Право е, много сме доволни от вас, че ви пече слънцето, но тези със скъсаните дрехи работиха толкоз, колкото вие целия ден се пекохте с вашите хубави дрехи.

До сега не знаете, че първите са работили. Не, целия ден те са били облечени парадно, разисквали са как Господ създал света, как живеят светиите на небето, какъв прогрес щяло да има. Това са разисквания. Хубави са те, не са лоши, но като дойдеш, един пеняс ще ти платят. И после ще се чудиш и ще казваш: „Толкоз време аз разсъждавах да се облеча, да стана чист и свят, да изпълня Божията Воля. Целия ден да ни пече слънцето и един пеняс!" Ще му кажат: „Толкова си се пазарил. Не съм те обидил." Така му каза господарят.

Но сега да минем към цигулката. Но времето е дошло.

Отче наш

Като се плаща, ще се уреди въпросът.

6 часа сутринта

39 лекция на Общия окултен клас
20 юни 1934 г. София, Изгрев

1934_06_24 Към Емаус
утринно неделно слово

КЪМ ЕМАУС

Размишление.

Нарядът.

24-та глава от Евангелието на Лука.

„Духът Божи“

Има една велика Истина, която е подобна на зазоряването, на разсъмване или на изгрева на Слънцето. То е тъй наречената абсолютна Истина, туй, което човек може сам да провери, да опита, върху което той може да стъпи и да живее.

Животът има няколко фази. Както семето, което, като падне на земята, то е първата фаза, първата стъпка, там са големите страдания, които започват. Това семе ще претърпи цяла една криза. След туй започва вторият процес – никненето. Това е само пътят, по който животът се изявява. След израстването ще цъфти. Цъфтенето е третата фаза. Четвъртата фаза, това е оплодяването. Има и други фази. И най-после иде узряването на плода. Това е шестата фаза. Плодът трябва да се опита от някого. И в духовен смисъл, когато някой умре на Земята, това е подобно на плода, стига плодът да не е окапал. Когато някой умре на Земята, него Бог посреща, както ние посрещаме узрелите плодове, обрани в кошницата; вземаме ги със същата обич. Такова е сега уподоблението. Онзи, който живее на Земята, ще каже: „Каква полза има [от] изяждането на един плод?“ Животът на плода минава в една по-висока сфера. От плода нещо все остава. Именно човек е, който дава. Човекът [дава] най-хубаво условие за плодното дърво да расте. След като си изял един плод, този плод расте у тебе. Ако ти си го изял от любов, той не е изгубил, той расте.

По някой път хората разглеждат външната страна на живота, дали Христос е възкръснал. Той е неразбираем. Какво нещо е възкресението? С какво тяло е възкръснал? Дали са Го видели или не са Го видели? Има нещо по-дълбоко от виждането. Ти можеш да видиш много неща и те да бъдат илюзии. Но между илюзията и същината на живота има съществена разлика. Тя седи в следующето. В илюзията нещата всякога губят. Вземете едно дърво и го отсечете. Ако вземе да съхне, то ще почне да губи от своята тежест. Като го теглите всеки ден, ще видите колко губи. Тази загуба показва, че туй дърво не живее в реалността. Но когато едно растение влезе в реалността на живота, то всеки ден придобива по една малка тежест. Туй, което придобива, то е животът.

Следователно има два процеса в света: едни хора, които губят от знанието си – те са в пътя на смъртта. Ако ти губиш от знанието си, ти си в пътя на смъртта. Губиш от здравето си – ти си в пътя на смъртта. Печелиш в съзнанието си – ти си в пътя на живота. Печелиш в знанието си – ти си в пътя на живота. Печелиш в здравето си – ти си в пътя на живота.

Най-голямата придобивка в света, която човек може да има на Земята, то е, когато човек завърши земния си живот. Той ще види първите лъчи на Любовта, Слънцето на живота ще изгрее! Когато го озари първият лъч на Бога, той ще възкръсне, това е диханието на Бога. Казва се: Когато направил Бог човека, вдъхнал му първия лъч, с който [Адам] се пробудил в райската градина. Туй трябва да стане със сегашните хора. Докато Бог не вдъхва в техния ум, в тяхното сърце тази велика истина, хората всякога ще бъдат на кръстопътя.

> Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота.

6.20 ч

(Гимнастически упражнения.)

40-о утринно неделно слово, държано от Учителя
на 24.VI.1934 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_06_24 Не живея за себе си
неделна беседа

НЕ ЖИВЕЯ ЗА СЕБЕ СИ

„Добрата молитва"

„В начало бе Словото"

Ще прочета 5-а глава от Второто Послание на апостол Павел към Коринтяните. Малко философско е: „Защото знаем, че ако се развали земната къща [на нашето селение, имаме от Бога здание на небеса, дом неръкотворен, вечен.]…"

„Духът Божи"

Ще взема само част: за да живеем вече живота не за себе си, но за Този, Който възкръсна за тях. (Вж. стих 15.) Има две реалности в живота: едната реалност е върху която животът почива; другата реалност е онази, която може да се изменя, която ни донася всичките разочарования, които сега имаме. Тъй щото онзи, който се е разочаровал, е в реалността, която носи разочарование. Да влезе в онази реалност, в която няма разочарование. Болестта е една реалност, която носи разочарование. Здравето е една реалност, която носи здраве. Сиромашията е една реалност, която носи ограничение и смущения. Богатството е една реалност, която носи радост и веселие. Невежеството е реалност, която носи ограничение и нещастие. А знанието е една реалност, която носи сила. Омразата е една реалност, която носи нещастие на човека. Любовта е друга една реалност.

Казвам: Между тия две реалности по някой път хората се намират и наричат тази относителна реалност на нещата. В относителната реалност те трябва да се приготвят винаги да плащат. В относителната реалност колкото пари имаш, ще се изпарят. Здраве имаш, ще го вземат. Не си господар на нищо и в края на краищата ще бъдеш един роб. Ти си млад, ще остарееш. Ти си стар, ще умреш. И като умреш, тогава няма да те оставят на спокойствие, но ще [се] разложиш и нищо няма да остане от тебе. Сега някои свършват и казват: „Не си струва човек да живее." Това е неразбиране. Той живее в относителната реалност и казва: „Не си струва да живее човек." Право е, в относителната реалност не си струва да живееш! Има реалност, която носи точно туй, което искаш. Казвате: „Докажи ми!" Като влезеш там, ще има туй, което казвам. Като влезеш, ще го научиш. Влиза един господин, от бурята го е страх и казва: „Не излизам вън, буря има." Тази буря влезе вътре. Той бяга от бурята, иска навън да излезе. Отвън като е бурята, казвам: „Излизам навън", а с нея излиза.

Защо? Защото няма да се погълне.

Сега ние, които сме в света, казваме: „Не се мърдам аз оттука!“ Не се мърдаш, но дойде смъртта, тази голямата буря – като влезе, отвън ще излезеш и оттатъка ще минеш. Няма нито един човек, който да е останал вкъщи, като е влязла тази голямата буря. Пари няма, за да остане, няма защо да прави приятелство с нея. Със змията приятелство не се прави. Едно време нашата прабаба, или старата ни майка, със своята голяма интелигентност имаше само едно рандеву с нея и 8000 години не може да ѝ се прости грехът. Вземете го както искате. Едно рандеву на учената наша майка, която в рая не беше така. Сега всичките жени днес да ги събереш, не знаят толкоз, колкото тяхната майка. Ако всичките жени се съберат, които днес има, не са толкова учени, колкото тя беше. Ако тя направи една погрешка и те имат едно рандеву със змията и мислят, че резултатът ще бъде друг.

„За да живеят вече живите не за себе си.“ Животът е едно от големите блага. Трябва да се изучават законите на живота. Ние много пъти казваме: „Не си струва да се живее.“ Много добре, значи трябва да се изменят условията. При тия условия много пъти казваш: „Не споделям твоите мисли. Не си струва да се живее тъй, в тази сиромашия. Не искам да живея.“ Бог не те е направил да си сиромах. Никой не те е направил сиромах. Излез от нея! Колкото по-рано, толкоз по-добре. Казвате: „Съдба е туй.“ Съдбата ти си я създал. Не я създаде Господ. Нима твоят Баща ще има съизволение синът да живее в немотия и да се мъчи? Ни най-малко не е така. Казвате: „Сиромах съм. Господ наредил тази работа.“ Това е философия. Тези философии може ли да имат смисъл? Онзи, блудният син, след като ходи, изпояде и изпи всичко, казва: „Да се върна при баща си.“ И като се върна, баща му му даде нови дрехи, даде му всичко. Баща му не иска да живее в беднотия.

Казва: „Не си струва човек да бъде невежа. Излез от невежеството, учи се.“ – „Нямам способности.“ Защо ходиш сам да се лъжеш, че нямаш способности? Бог те е създал, в тебе е вложил нещо велико! Ти още не си разбрал себе си. Велико нещо има в тебе. – „Ама еди-кой си ми каза.“ Остави какво ти е казал. Той не е авторитет. Туй, което е вложено в тебе, то е авторитет. Ти посей житеното семе и ще видиш какво е авторитет и какво е вложено в тебе.

Има едно сравнение. Един отива и влиза в света. Казали му сега: „Е, какво искаш ти: банкер ли да станеш, колар ли да станеш, да возиш едно житено зърно?“ – „Банкер, разбира се, не съм толкова глупав да нося житеното зърно със себе си.“ И двамата се явяват при Бога. Единият носи идеята да

носи банкерството, а другият – да носи едно житено зърно. Пита го Господ: „Колко искаш?“ – „Десет милиона са ми достатъчни.“ А на другия дал едно житено зрънце, впрегнал го в каруцата и казал Господ: „Като идеш, ще го посееш.“ Казва му Господ: „Ще опъваш каиша 15 години и твоята работа ще расте, а неговата ще се смалява.“ Като се върнали след 1000 години на Земята, Господ пита банкера: „Колко пари ти трябват?“ – „Банкерство не ми трябва. Не искам да ставам вече банкерин. Всичко искам, но банкерство не искам. Научих се, много лоша работа.“ А онзи, който носил зрънцето, казва: „Господи, много съм благодарен. Опъвах каиша до 15 години, но след 15 години всички хора на Земята ми станаха приятели. Всички хора дотогава страдаха, но с моето жито тия хора вече започнаха да не мрат така вече.“ Та, казвам: Ние пренебрегваме малките работи в света. Ние пренебрегваме една дума, която носи Силата на едно житено зърно. Ние пренебрегваме силата на една малка постъпка, но в тази постъпка седи всичкото твое щастие. Ние пренебрегваме някой път малката мисъл и казваме: „Кой ще се занимава с нея!“ Но в тази малка мисъл седи всичкото твое щастие. Ние се намираме в онова противоречие. Двама приятели се спират в един американски хотел. Единият – аристократ, другият – беден. Легнали да спят. По едно време се запалил хотелът и бедният става и казва: „Ставай, че хотелът гори!“ Онзи казва: „Махай се, искам да си почивам. Те ще го изгасят.“ – „Ставай!“ – казва. – „Остави ме да спя, те ще го изгасят.“ Бедният излиза из хотела навън и казва, че няма да може да си почива, а онзи остава да си почива, но след време го виждат горе, на покрива, вика за помощ. Хотелът гори, всички съобщения така са прекъснати, хората искат долу да му помогнат, не знаят как. Ние чакаме крайните резултати. Богатият искал да си почине. Какво му костваше да излезе навън, че като угасят хотела, да влезе и пак да спи? Той казва: „Ще го угасят.“ Ти сигурен ли си, че ще го угасят?

Не отлагай каквато и да е работа, която животът иска. Едно нещо никога не отлагай. И в мисълта. Първото правило: Никога не отлагай едно добро желание, никога не отлагай една добра постъпка, ако искаш човек да станеш в света. Тази постъпка, още като ти дойде на ум да я направиш, и насън да е, стани от леглото, не я оставяй за другия ден.

Казвам: Често се говори за Бога, но Бога Го туряме в разни форми, които остават за нас неразбрани. Най-първо трябва да проучим какво нещо е човек. Те определят така: В най-древните времена определят човека [като] същество, което мисли. Туй определение е хубаво, но аз определям, според мене, в моя ум, има 4 неща в човека. Той има дух, от който произтича онзи първичен подтик, дето се явява животът. Той има душа, туй, което възприема нещата, обработва ги. Той има ум, туй, което създава формите, което състява, обработва и в което става цялата култура. И най-после,

човешкото сърце. Това са силите, които слугуват на човека. Четири неща, съединени в едно, образуват човека.

Сега човекът се е разделил. Вие казвате: „Душа няма човек." За духа както и да е, но душа нямал, а имал душевни прояви. Душата била нещо отвлечено. За да се определи нещо в дадения случай, то се определя по два начина. Много пъти при мене идват и ми казват: „Кажи ми, познаваш ли ме добър човек ли съм или лош?" Казвам: „Или си едното, или другото." Защото, ако си добър, никой не може да те направи лош. Какво ще го казвам, ако си лош, никой не може да те направи добър. Какво ще ти казвам? Аз не съм те създал. Аз като казвам, че си добър, ни най-малко няма да станеш добър. Ти го знаеш. Що ще казваш: „Аз добър човек ли съм или лош?" Казвам: Или си добър, или си лош. Но щом си добър в себе си, постъпи според законите на твоята добрина, понеже, ако не постъпиш така, ти ще паднеш в изкушение. Ние сме изопачили закона на Любовта, турили сме ред правила кого да обичаме. Даже Моисей, който създаде онези, великите закони, десетте Божи заповеди, казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила, а баща си да почиташ."

Сега ние туряме един закон кого да обичаме. Първото нещо в света е: ние трябва да обичаме Бога. Ти ако Бога не може да обичаш, никого не може да обичаш извън Него, понеже всички живеят в Него. Като обичаш Бога, Той ще те научи как да обичаш другите хора. Щом не обичаш никого, туй показва, че не обичаш Бога. Нищо повече. Понеже всички живеят в Бога, Той ще те научи как да обичаш другите хора. Тогава, ако обичаш, ти си човек, който растеш.

Сега някои казват: „Не си струва да люби човек." Погрешно схващане. Културата, щастието, блаженството, силата на човека, богатството на човека, здравето му, всичко туй зависи от закона на Любовта, в който той върви. Без любов идат обратните резултати в света. Може той да не съзнава, че люби, но този човек върви по пътя на любовта. Любовта не е само да я понасяш, но трябва да вървиш по онзи закон на Любовта и тази Любов да работи вътре в твоята душа. Тогава за кого човек трябва да живее? Трябва да живее за Бога, за да може и Бог да живее заради тебе. Когато ти работиш за Бога отвънка, когато ти живееш за Бога отвънка, Бог ще живее вътре в тебе. Той ще работи в тебе. Когато ти Му слугуваш отвънка, Той ще ти слугува отвътре. Ако ти не си внимателен към Божиите работи, Бог няма да бъде внимателен към твоите работи. Ти ще загазиш съвсем и главата ти ще побелее; пък ако Му служиш, не е било време в света човек да е бил изненадан. Който е служил на Бога, този човек ще расте, той няма да се спре в тази фаза, в която е бил досега. Туй

положение, от което той излиза, само една Божествена мъдрост, само една Божествена любов може да ни извади от сегашното положение на живота. Каквото и да казваме, нас ни очаква една голяма сила. Ти си остарял, изгубваш силата, изгубваш богатството, изгубваш знанието. Зрението ти отслабва, слухът ти отслабва. Уплашиш се. Питам сега: От туй положение къде ще идеш? Един ден ти може да уповаваш на синовете и на дъщерите си, но те заминат преди тебе на оня свят, ти останеш.

Разправяше ми един български свещеник за дядо Ради в село Николаевка. Един стар чорбаджия, дядо Ради, казвал: „Синове имам, ще ме гледат.“ Но всичките му синове излязоха така непрокопсани, че го туриха в една колиба. Той вика отвътре: „Хляб, хляб!“ и по 3–4 дни държат го гладен. Синовете и дъщерите му не искат да знаят. Свещеникът минава: „Какво искаш?“ – „Гладен ще умра!“ – „Ами какво казваше, че тия синове и дъщери ще те гледат?“ – „Лъгал съм се, лъгал съм се. Ще ме уморят гладен.“ Един ден се запалва къщата и дядо Ради изгаря с къщата заедно.

Уповай там, дето няма да бъдеш излъган. Уповай на Бога – няма нито един човек и нито един случай. Опитността на всички вярующи, които с хиляди години са служили на Бога: няма нито един човек, който с хиляди години да е служил и да е бил излъган. Казвате: „Господ дава, но в кошара не вкарва.“ Ти, като вярваш в Бога, ще бъдеш здрав, ще бъдеш умен, ще бъдеш силен, ще бъдеш богат, ще имаш всичко на разположение. Господ никога няма да те остави на изпитание. Мнозина от вас се обезсърчават. И стари, и млади се обезсърчават. Мнозина от вас се обезсърчават, че няма кого да обичат. Старите се обезсърчават, че няма кой да ги обича. Младите се обезсърчават, че няма кого да обичат. Младият не може да намери кого да обича, а старият няма кой да го обича. И двамата страдат. Младият да обича Бога, нищо повече. Ако няма кого да обича, има Един, Когото може да обича. Старият какво трябва да прави? И той трябва да обича, не да очаква да го обичат. Господ го е обичал. Старият като почне да обича, старият чрез любовта ще се подмлади. Любовта подмладява, а страхът състарява човека. Хората се плашат, казват: „Остаряхме.“ Туй е един вечен страх. Старостта е едно условие, за да се подмладиш. Младостта е едно условие, за да се научиш, за да придобиеш знание. Младият, като остарява, ще придобие знание. След като дойде във фазата на стария човек, ще намери условията, при които той може да се подмлади. Той като почне да люби, ще започне да се подмладява.

Сега в света казвате, че не си струва човек да обича. Зависи как обичате вие. Тази любов, за която сега аз ви говоря: когато обичате някого, той абсолютно да не знае за това. Вие ще уреждате работата, ще говорите най-хубаво, той да вижда: от хиляди места да текат благата; вие да съзнавате, че

вие сте факторът, но този човек да не знае. Той казва: „Хубаво е уреден животът." Вие знаете, че вие сте причината. Да се радвате във вашата любов, че го обичате. Във вашата любов този човек живее и благува. Това е любов. Онази любов, която не се знае, тя е истинската любов. Любовта, която се знае, тя е временна, в нея има много разочарования, много скърби. И тя е хубава, някой път носи и хубави работи. Хубави са писмата на тази любов, аз съм ги чел. Тъй пише: „Без вас не мога да живея, вие сте слънце на живота, вие сте моя пътеводна звезда, вие сте за мене всичко в света. Без вас не мога. Вие сте за мене раят." Много хубаво. Няма да ви кажа противното. Вие ще си го преведете. Другото според мене не съществува. То е тъй: Без Бога няма рай. Така е. Всичко, което се казва, е вярно по отношение само на Бога. По отношение на хората вие ако изисквате, не разбирате закона. Този, и да има всичкото добро желание, той не е в състояние да ви направи щастливи, понеже сам е нещастен човек. Вие може да разчитате на вашия баща. Той не е цар, той не разполага с цялата Земя, той не разполага с всичкото богатство. Може да има един приход от 4, 5, 10, 50 000 лева. Какво са 10 000 лева на тия години? 10 000 лева един американец ще изпуши на пура.

Сега искам да остане една мисъл. Не да ви оставя, но да събудя у вас онази самоувереност, която имате, да уповавате, да опитате. Има един вътрешен закон: да вярвате в онова, което е вложено във вас, да вярвате във вашия дух, да вярвате във вашата душа, да вярвате във вашия ум. Аз говоря за ума, който Бог е вложил. Да вярвате на вашето сърце. Има вторични неща, на които човек не може да вярва. Този дух е излязъл от Бога. Тази душа е излязла от Бога. Този ум, който имате, е излязъл от Бога. Това сърце, което имате, то е излязло от Бога. Всичките сте излезли от Бога. То пулсира, има един Божествен ритъм.

И духът, и душата, и умът, и сърцето пулсират според ритъма, който е в Бога. Ако вие държите тази хармония, от вас всичко ще стане. Ако нарушите този ритъм, веднага няма никакъв смисъл в живота. Първото нещо: щом се обезсмисли, животът ви вече не е музикален. В съвременната музика музикантите са правили опити: свири на някое плодно дърво или на някое цвете и като му свири някоя песен от някой автор, то се оживява; свири от някой друг автор – гасне животът. Та, мислиш, че ако пееш песента: „Мале ле, мале ле, мила мале, защо си ме родила?", мислиш, че ще цъфнеш и ще завържеш? Ще пееш: „Благословена си ти, майко, която си ме родила, за да видя този Божествен свят, да служа и да те обичам. Благословена си ти!" Тъй ще пееш. Ще цъфнеш и ще завържеш. Всеки ще се радва на твоя плод. Та, е настанало време, когато се изисква пеене, нищо повече. Не кой в какво вярва, не кой към кой народ принадлежи. Хубаво е, че си българин, че си англичанин, че си французин. Да си англичанин –

навсякъде е отворено, широка империя, Българинът, горкият, където и да иде, все ще се свиеш. Единствените хубави условия, при които човек ще станеш: ти трябва да служиш, да бъдеш слуга. Аз съм ви казвал, аз определям сега тъй.

Казвате: „Какъв е смисълът на живота?“ По някой път аз го турям много конкретно. Казвате: „Какво нещо е светия? Какво нещо е слуга? Какво нещо е брат? Какво нещо е ученик?“ Аз го определям така кратко и ясно. Казвам: Ти си пътник, който може да се задоволи. Пътувал си дълго време. Като те види светията, че си се изгубил, ще излезе със своя фенер, ще те придружи до хотела и ще каже: „Довиждане, братко!“ Като влезеш в хотела, ще ти покажат стая, дето може да си починеш. „Заповядайте“ – ще ти покаже стая, дето можеш да си починеш. Излиза слугата. Ще дойде братът и ще каже: „Ти дълго време си пътувал, трябва да си гладен.“ Носи на таблата си хляб. Нахраниш се. Най-после дойде ученикът, казва: „Може би тази вечер не можеш да спиш? Аз ще ти оставя една хубава книжка да прочетеш.“ Ето как трябва да служите. Светията ще свети. Слугата ще служи. Братът ще донесе хляб. Ученикът ще остави една книга. Има ли някаква мъчнотия в слугуването? Казвате: „Светия трябва да бъде човек.“ Всеки може да бъде светия: една лампа вечерно време свети. Всеки може да бъде слуга: казва „Заповядайте!“, показва му стаята, услужва му. Всеки може да занесе хляб. Като му даде хляба. Ако не занесеш хляба, какво братство е? Всеки може да бъде ученик, да остави една книга някъде. Питам сега: Вън от тия разбирания, при сегашния живот, както ние живеем, до де сме стигнали? Достигнали сме донякъде. Ние имаме много знания, малко щастие имаме. Имаме много сила, но тази сила не знаем как да я употребим и вследствие на това у нас със силата, която се зарежда, ние правим зло. Злото е една грамадна сила. И като не знаем силата, която Бог ни е дал, как да я употребим, ние правим зло в света без да искаме. Следователно, при сегашния живот човек трябва да впрегне тези сили (или да впрегне силата) и да знае как да работи с тях.

Сега, има известни правила, при които човек може да работи. Вие не сте броили досега, например, досега колко сте яли. Които съм срещал, статистика нямате. Например с колко хапки се наядате. Нито един от вас не знае, дали има поне един, който да е броил с колко хапки на обед се нахранвате или по колко минути, по колко секунди е взело да дъвчете и при дадения случай какви мисли са ви минали. Ако дъвчеш една храна в устата си и ти си банкерин и казваш: „Онзи е изедник, не ми е дал парите“ – дъвчеш и така мислиш, мислиш ли, че този хляб ще иде на място? Мислиш ли, че и соковете от тая храна ще идат на място? Не, с тази хапка ти си подписваш присъдата. В дадения случай, като ядеш, ще мислиш за житеното зърно, което тебе ти носи едно благо. Вие не знаете онзи велик

живот, който се крие в хляба, който е внесен в хляба. Ние ядем хляба и не знаем за онзи Божествен елемент, скрит вътре в хляба, за Божествения живот, който е скрит вътре в хляба. Ти с благоговение да ядеш! Като вземеш хляба, да считаш, че този хляб е свещен. Като го погледнеш, да знаеш, че в него Божият живот е и да го цениш. Ти вземеш хляба и казваш: „Този хляб не струва, онзи хляб не струва.“ И след като се храниш така ред години, нищо не може да постигнеш.

Тогава ние сме взели едно правило: проповядва ни се едно учение, което е много лесно. Казвате: „Човек късмет да има! Роди ме, мамо, с късмет, пък ме хвърли на бунището!“ Мислите ли, че онази майка, която е родила един син с късмет, ще го хвърли на купището? Мислите ли, че онзи, който носи един скъпоценен камък, ще го хвърли на купището? Тази поговорка няма никакъв смисъл. Роди ме, мамо, с късмет, че ме тури в мъчния живот, да ме опиташ, че аз ще успея. Това значи. Роди ме, мамо, с късмет, пък ме тури в бунището, пък ме тури в устата на смъртта, за да опиташ моята сила, че тези челюсти на смъртта може да ги строша. Туй значи човек с късмет да е роден. Той троши челюстите на смъртта.

Имаме такива примери. Христос като влезе в утробата на смъртта, тя се намери в чудо. И Иона, когото глътна онази голямата риба, че като се намери Иона вътре, започна да се моли и като призва Господа, слезе Господ и рибата се намери в чудо. Като дойде Господ, тя се уплаши. Господ ѝ казва: „Ще идеш да го изхвърлиш, той има работа да върши заради Мене.“ Тя казва: „Тази е голямата беля. Каквото кажеш, ще направя.“

Като влезеш в утробата на смъртта, повикай Господа. И като дойде Господ, ще каже на смъртта: „Пусни го да си върви! Има работа, която да свърши.“ Смъртта ще те изхвърли. Ти казваш: „Оздравях!“ Не е лесна работа, и оттатъка ще минеш. Ако не призовеш Господа, тя ще направи така, както знае, на мътеница ще станеш. Не искам да ви убеждавам в нещо ново. Ни най-малко не искам да внеса нещо ново. Вие всички се стремите към един нов живот, благороден и възвишен, един нов живот – той е живот на възкресение. Новият живот е живот на любовта, дето омразата ще изчезне, хората ще се променят и ще живеят тъй, както трябва. Всички ще живеем за Онзи, Който е умрял за тях и е възкръснал. Значи, Който знае пътищата, по които човечеството трябва да мине.

Та, казвам: При сегашните условия в света трябва на хората един велик подтик на техния дух. Човек никога не трябва да отказва на своя подтик. Един подтик имаш към доброто. Той казва: Ако искаш човек да станеш, ако искаш да възприемеш една истина, не отказвай на туй желание да

възприемеш истината, не я отлагай. Искаш да създадеш нещо, да напишеш нещо – не го отлагай, дай ход на работата. Казваш: „Тази работа не е за мене.“ Дойде ти на ума вечерно време да пееш. Пей! Ти казваш: „На стари години сега ще пея. За кого ще пея?“ Досега си пял за хората. Сега пей на себе си. Най-добрата публика си ти, самият човек. Ти сам си и най-добрият певец, и най-добрият слушател, най-добрата публика си ти. Стани и пей!

Питам: Ако ви дойде вечерно време един подтик да пеете, каква песен бихте пели? Аз зная, може да ви приведа, не искам да засягам, много песни бихте пели. Аз бих пял така: „Велик е пътят на любовта, през която животът се проявява. Аз се радвам, че съм в този път, за да видя тази светлина, която за пръв път виждам.“ Така ще пея. Като стана сутрин, моите работи ще се оправят. Знаете ли какво нещо е любовта? Тази е силата. В любовта има велика сила.

Ще ви приведа един пример. Един скъперник, американец, отиват при него една комисия от мъже и жени да искат пари за някакво благотворително дружество. Той казва: „Господа, не разполагам.“ Това са били стари жени, благочестиви, говорили му и на тях той казва: „Не разполагам.“ Дава им само 100 долара. Той можел 1000 да даде, но дал само 100 долара. Отива една млада сестра и казва: „Аз ще отида при него.“ Като влиза, поздравлява го любезно, потупва го по рамото, погалва го малко по лицето и той изважда и дава 2000 долара. И казва: „На Ваше разположение съм. И друг път заповядайте. Като дойдете, пак ме потупайте.“ Той усеща, че тя е внесла един нов живот. Вие ще кажете: „Това не е благочестиво, това не е според правилата. Какво ще каже жена му? Какво ще кажат старите хора? Тъй да даде на младата мома 2000 долара!“ И когато тя излиза, той с благоговение я гледа. Знаете ли какво разсъждавал този американец? Той казва: „Голям глупец съм бил досега. Аз не съм разбирал любовта. Тази ръка, която ме потупа, струва повече, отколкото богатството, което имам. Дано дойде втори път!“ Питам сега: Кое е по-хубаво, той да мисли за парите си, тъй да ги държи, или да мисли за ръката на тази мома, която го подига за нещо да даде. Най-после той се заинтересувал, намерил адреса и пише едно писмо. Пише ѝ: „Кажи ми какво да правя с моето богатство. Аз не съм знаел как да живея досега.“ Съветва се с младата мома. Това не е младата мома, това е Бог, Който дойде чрез младата мома. Това е вечната младост. Бог е същество, което никога не остарява.

Та, казвам: Ако ние в живота живеем и ако тази Божествена ръка вас ви потупа по рамото и ако само ви погали, въпросът е свършен. От този ден всичко в света вече е възможно.

Пожелавам ви на всички тази младата мома да ви потупа по рамото и всички, без разлика, да ви погали по лицето.

„Благословен Господ Бог наш“

„Отче наш“

38-а неделна беседа, държана от Учителя на
24.VI.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

1934_06_27 Дишането и вътрешният живот
лекция на Общия Окултен клас

ДИШАНЕТО И ВЪТРЕШНИЯТ ЖИВОТ

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето чисто и ясно.Времето тихо и топло.)

Добрата молитва
Размишление

Ще прочета част от 7-ма глава на II-ро Послание към Коринтяните (от 1 до 14 стих.)

Сега ще имаме едно малко музикално упражнение. Ще изпеем гамата и когато изпеем „до“ – поемете въздуха вътре, а при „ре“ ще издишате. При „ми“ ще приемете въздух. При „фа“-то ще издишате, при „сол“ ще приемете, а при „ла“ ще издишате. При „си“ ще приемете, при горно „до“ ще издишате.

Без дишане животът няма да тръгне напред. Дишането, мисълта и любовта са свързани. Те са в същата гама.

Двете ръце с пръсти събрани една срещу друга, пред гърдите. После поемете въздух и разтваряйте ръцете настрани. Защото вдишването е процес, който твори от вътре, а когато издишаш, твориш отвън. Така че, ако искаш да твориш отвътре, ще вдишваш, ако искаш да твориш отвън – ще издишаш. Така че, двояк процес има: творение отвън и отвътре. И ако не знаеш как да вдишваш и ако не знаеш как да издишваш, нищо не можеш да направиш. С такт ще дишаш.

Ръцете в първоначалното положение пред гърдите и насочени едни срещу други пръстите. При тонът „до“ ще мълчите. Ще направите вдишване и ще разтворите ръцете на страни. При „ре“ ще пеете и ще приберете ръцете в първоначалното положение. После при „ми“ – мълчание и вдишване и отдалечаване на ръцете. При „фа“ прибиране на ръцете пред гърдите. При пеене, на „фа“ ще издишате и т.н. до горно „до“. (Направихме това упражнение само с движение и с дишане, а без пение, а после и с пение. Същото упражнение се направи втори път обратно: Ръцете в първоначалното положение пред гърдите и после при „до“ вдишване и отдалечаване на ръцете. При „до“ горно се мълчи, после при „си“ се издишва, ръцете се приближават и се изпява „си“ и т.н. до долно „до“. При вдишване се мълчи, а само цигулката свири. А при

издишването, временно се пее съответния тон. Учителят свири, свири при всеки тон, а ние пеем само при издишане.)

Движенията са двояки. Известни движения са свързани с дишане, а известни движения – с издишане. Това е, когато човек е в нормално състояние. Когато човек е здрав, той има правилно движение и правилно дишане. Значи щом едните движения се съвпадат с дишането, а други с издишване, тогава ти си на правия път. А инак, когато движенията за вдишване се съвпадат с издишване, тогава работата е анормална. (Упражнение: ръцете спуснати надолу, поема се въздух и същевременно ръцете се вдигат нагоре над главата с дланите навън. Когато ръцете се вдигат нагоре се вдишва, а пък когато се спущат надолу, се издишва.)

Сега да изпеем пак гамата, с тези движения. При всяко вдишване ще имаме пауза, а при всяко издишване, ще пеете. При долно „до“ ръцете се вдигат на главата. Пауза и вдишване. При „ре“ спущане ръцете надолу и издишване и пеене „ре“. При „ми“ издигане ръцете нагоре над главата, вдишване и пауза и т.н. Така до горно „до“. И после обратно надолу.

Трябва да има ритъм в движението. Ако няма ритъм на движенията, ще си препятствувате. Като има ритъм трябва да намалява голямата спънка. Като ставате сутрин ще правите това упражнение. Ще го правите за цяла една седмица. За да не плащате на лекари. Правете тези упражнения, за да се освободите от ревматизъм, коремоболие, главоболие и т.н.

Какво означава върхът на този петоъгълник? Това е външната точка на Духа. Значи Духът има една точка в петоъгълника, а пък другите две точки са душата. Основата, това е плътта, от която вие плачете. Буква F = Духът, CD = Душата, а AB = плътта.

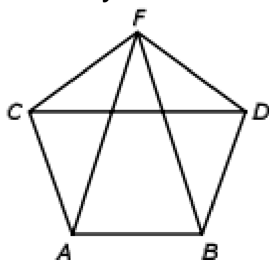

Най-първо Духът се поляризира. Имате две точки C и D. После, при другите две точки A и B, става друго едно поляризиране, пречупване на човешките енергии. Във „F“ е подтикът на Духа. Духът, това е Божественото издишване на нещата. Това е Духът, който излиза от Бога. Бог почва да издиша. Когато Бог почва да издиша, нещата се създават. Но в нас този процес е обратен: когато Бог създава нещата ние вдишваме в себе си. Ние създаваме нещо в нас. А пък вторият процес е когато Бог започва

да вдишва в себе си, ний създаваме нещата. Трябва следователно да вдишаме видимите дела и ще създадем нещо. Всеки трябва да се върне там, отдето е излезнал.

Някой път казваме: „Не може ли без страдание?“ От какво произтича страданието? – Страданието произтича от даването. Като даваш, ти страдаш. Като вземаш, ти никак не страдаш. Човек може да страда и след като е взел. От това, което е взел човек, пак може да се яви страдание. Например взел си една храна, която не е добра за организма ти. Тогава страдаш. А пък щом вземеш храна, която е добра, ти се радваш. Така е и с въздуха. Когато поемаш чист въздух ти се радваш.

Всяка мисъл е вдишване. Човек при мисленето вдишва. Не само с физическото си тело се вдишва, но човек със своята мисъл вдишва в себе си, чрез умственото си тело. А пък когато чувстваш, ти вдишваш с астралното си тело. А пък на физическото поле, човек вдишва чрез своята плът. Така че, страданията ни показват мярката. Те са правилната мярка, дали си възприел правилно нещата или не. Щом страдаш, това показва, че някъде си нарушил законите. Това е друго упражнение. Ако не страдаш, няма да разбереш, че си направил една погрешка. Опарил си се някъде. Това показва, че не си правилно постъпил. Има дилаф, да вземеш огъня, а не с пръстите си. Така че, когато вие страдате това показва, че сте вземали божествения огън с пръстите си – не сте го взели с дилаф.

Когато искаме да усилим нещата, казваме: „Аз.“ Можеш и да кажеш така: „Аз, Иван Райчев.“ А можеш да кажеш и така: „Иван Райчев.“ Но когато кажеш: „Аз, Иван Райчев“, какво подразбираш? Каква е разликата между „Иван Райчев“ и „Аз, Иван Райчев“?

У всинца ви има един навик, от който трябва да се отучите. Най-първо мислите, че знаете нещата. Всички неща, които сега учим са все нови. Старите неща всички ги […]. Например ти ядеш. Това е стара работа. Баща ти знае да яде толкова, колкото и ти знаеш. Но има неща нови. И баща ти толкова знае, колкото и ти знаеш. Например някой път казвате „любов“ и мислите, че знаете. Любовта не я разбирате. Да кажеш, че обичаш някого е едно нещо, а пък да го обичаш е друго нещо. Ти казваш: „Аз много те обичам!“ И аз много те обичам, как ще докажеш, че го обичаш? По кой начин човек показва, че обича някого? Аз вземам любовта в нейната най-малка проява. Не любовта да стиснеш някого и да го целунеш. Това е голямата любов – банкерската любов, царската. Не може всеки да го направи, но аз вземам думата „любов“ в най-малкия размер. В най-малкия размер любов, която някой може да прояви към някого.

До сега сте държали цели лекции. Какво не сте разправяли за любовта. Най-първо, за да оправиш ти тази малка постъпка, този човек трябва да има една необходимост, както когато вдишаш въздух. Този въздух трябва да ти е необходимост и да е чист. А пък ако не е чист, той освен че няма да може да ти допринесе нещо, но ще остави едни утайки. При всяко вдишване трябва да вземеш въздух, който никой не го е вдишвал. И като издишваш въздухът, има същества, които вземат и го отнасят. Той е богатство. Хванат го и си отиват. Също така има и същества, тъкмо речеш да вдишаш, те ти дадат чист въздух и после малко, вземат ти издишанията. Аз ще го уподобя на това: Дойде един човек при тебе и ти даде една семка и ти казва: „Посей я!“ Ябълкова или крушова семка. Ти я посяваш и след 3 години това дърво ти дава плод. Онзи, който ти е дал семката, той обира дървото и ако иска да ти даде – хубаво и ако ли не, ще пиеш една студена вода.

Кои са условията за спокойствието? От какво се нервира човек? Често ний се нервираме за нищо и никакво. Ти се безпокоиш как ще прекараш живота си след 20 години. За след 20 години какво има да се безпокоиш? Ти приеми вдишката за днешния ден. Ти след 20 години няма да дишаш, както сега дишаш. Ти си дете на една година и дишаш като дете на една година. Кърмаче си, бозайниче. След 20 години ще бъдеш един момък и ще дишаш не като детето, а като 20 годишен. Ти няма да дишаш тогава така, както сега дишаш, а другояче. Ти никак не мисли как ще дишаш тогава. Ти си дете на една година. Като детето ще мислиш, а ти детето, мислиш след 20 години как ще дишаш. След 20 години ти ще знаеш как да дишаш. Тогава ти ще бъдеш човек на 50, 60, 120 години.

Да кажем, че когато си на 80 години ти е дошла мисълта: „Как ще живея следующите 20 години?“ Много лесно ще живееш. Младият ще ходи пеш, а като станеш на 100 или 120 години ще имаш по два автомобила, с автомобил ще се разхождаш. Много лесно е! Какво има да му мислиш сега е мъчнотията, сега ще ходиш без автомобил. Като малко дете, ще пъплиш без никакъв автомобил. А пък на 120 години – с автомобил. А пък може да стане и обратното: сега баща ти и майка ти могат да те изкарват с автомобил, а пък на 120 години да нямаш никакъв автомобил и пеш да ходиш. Питам тогава, кое е хубаво: с количка ли да те разхождат или пеш да ходиш? Пеш да ходиш е по-хубаво.

Сега другата мисъл е, някой казва: „Когато ний отидем на небето между ангелите, тогава ще научим.“ Че вие и сега живеете между ангелите! Мнозина като отидете на небето, никакви ангели няма да видите. Ще видите само служащи, разсилните и тях ще вземете за ангели. Защото всеки ангел си има разсилен и онези, които отиват в невидимия свят от

видимия неприготвени, срещат само разсилните на ангелите. И този разсилен сам ще ти покаже пътя, ще ти каже, че господарят му го няма там и ще се върнеш назад. Втори път пак така, трети път – същото. И като си готов, [да] можеш да го разбереш, тогава той ще те приеме. А пък ако не го разбереш, разсилният ще ти каже, че го няма тук, че не е дошъл и ще се върнеш.

Ти казваш: „В онзи свят хората живеят с любов.“ Онзи свят е свят на любовта. Но ти си отишел без любов. Това е света на любовта, но ти живееш без любов. Ти можеш ли да отидеш в едно общество на здрави и да те носят с количка и да те разхождат. Небето е област гдето няма место за болница, болести и никакъв болен не се приема там. И щом отидеш там, има лекари. Те ще те прегледат и щом намерят някоя болест ще те върнат. Щом намерят във вас най-малкия дефект: омраза, съмнение, маловерие, обезнадеждаване, ще те върнат. Това са болести, всички тези неща, като ги намерят в тебе, ще те турят в карантина. Тогава!

Писанието казва: „Свети бъдете, защото Аз съм свят.“ Казано е още: „Само чистите по сърдце ще видят Бога.“ А пък ангелите седят пред лицето на Бога. Значи, само чистите ще видят Бога. Някой ще каже, защо е така? – Защото, ако не си готов, ти не си в състояние да понесеш тази светлина, която ангелите имат. Следователно ти ще ослепееш в тази светлина и веднага ще се яви една спънка, за да не можеш да познаеш истината.

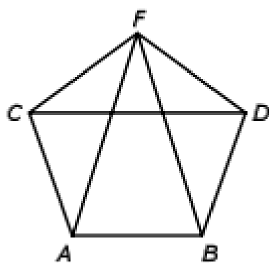

Сега мисълта е следната: Сега вие живеете на земята 120 години, нали! Духът е свят. Духът е живот. Сега това са дихателните органи. Една вдишка имате в F към A. И после ще се образува сечение към B. И после ще издишате навън. После ще имате друга една вдишка от F към C и от C към D. И после от D към F издишването. Това се отнася запример и за реализирането на едно ваше чувство. Едно чувство ще се възприеме вътре. Ще се опита и трябва да излезне пак навън, за да се реализира. Това е един вътрешен закон.

И всяка мисъл има два процеса. Трябва да я възприемеш, да я вдишаш и след това да я преживееш. И после тя трябва да излезе навън, за да се опита в света.

На вас ви трябва сега цяла една наука, за да можете да живеете един правилен живот. Някои казват: „Свято трябва да се живее.“ Аз не знам какво мислите вие за светостта. Светите хора са запалени. Този, които не са свети, те са черни въглени, а пък светите хора са запалени въглени. Всеки, който е запалена свещ, е свят. А всеки, който не е запален, не е свят. За да е човек светия, трябва да бъде запален.

Любовта е първата запалка. Щом се запалиш, ще светиш. И във вас седи една друга мисъл. Вие казвате: „Ако гори човек, ще изгори.“ Щом изгаряте, това показва, че процесът във вас не е правилен. Светията гори без да изгаря и непременно всеки един човек трябва да се запали. И Писанието казва: „Не угасвайте Духа, с който всеки един човек живее.“ И с всяко най-малко побуждение, което имаш, ти се запали. Не го угасвай. Не да го духнете за икономия, оставете го да се разгорява. Даже и това малкото запъване да ви причини една малка скръб. Скръбта е за предпочитане. Ако изгасите този малък Божествен пламък, тогава вие се лишавате от всички ценности, които очаквате. А пък страданията, това са условията, чрез които Духът може да работи.

За да се разберат тези чувства, непременно трябва да има дишане. Ако на земята ти не дишаш правилно, не можеш правилно да обичаш. Един човек, който е хилав в своето дишане, той е хилав и в своите чувства, той не може да задържа въздуха 10 секунди и казва: „Аз ще бъда верен до гроб.“ И да бъде така, не го вярвай! Една поговорка казва: „На гърка и в гроба да му не хващаш вяра.“ Аз съм опитал тази любов. Като дойде мечката, той ще остави другаря си и ще се качи горе на крушата. И от горе, от там, от далече ще цъка. Като дойдат усилени времена, те са там на крушата. И като си отиде мечката, те са дипломати и ще кажат: „Ще извините, не можах да услужа. Условията бяха такива.“ Това са долапи. Ще си кажеш: „Не можах да си издържа изпита“, нищо повече. Ти казваш: „Аз зная да пея.“ Тогава вземи „до“. Онзи човек пее „до “, но не пее по правилата. Вземете правилно „до“. (Всички пеем „до“, Учителят свири на цигулката същото.) Някои от вас могат да мислят, че могат да влезат в небето, без да знаят да пеят.

Помнете това, всеки един от вас, който не знае да пее, не може да влезе в небето. Като отидеш на небето ще ти кажат: Изпей „до“! „До“ е основното нещо в съзнанието. „До“ е онзи тон, с който трябва да започнеш, то е даденото. Няма по-ниско от него. Други неща по-долу от него не съществуват. От „до“ се започват всички неща на съзнанието. Не гледайте както сега се предава в музиката. Обаче в природата „до“ е мястото, от гдето започват нещата да се реализират.

Псалмопевецът казва: „Възпявайте Господа в душата си.“ Ще пееш и тогава ще се зароди в душата ти най-хубавата мисъл. А пък, за да пееш хубаво, трябва да дишаш. За да дишаш, трябва да накараш стомаха си да се движи, той е много ленив и не се мърда. Накарай стомаха си да се движи напред и назад, също така накарай и гърдите си да се движат. На някои хора гърдите са хлътнали. Изпъчи се. И после стомаха, благоутробието да влезе навътре и после да излезе навън. Той е голям аристократ.

Някой казва: „Да кажем някоя формула.“ Ти, за да кажеш една хормула, трябва да възприемеш въздух в дробовете си и то чист въздух. Ако ти не си приел чист въздух в дробовете си, ти не можеш да изразиш една чиста мисъл. Чистите мисли, чистите желания показват, че ти дишаш правилно. Преди няколко дена, една 60 годишна стара сестра от света, интелигентна, дойде при мен и ми каза: „До преди 5–6 години живеех много щастливо. Радвах се [на] синовете и на дъщерите си. Изведнъж ми дойде едно състояние, че нищо не ме радва. Не ме интересуват нито синовете, нито дъщерите. Не ме радват нито внучетата.“ Тя се мъчила. Тя си казва: „Влезнала е в мене лоша мисъл.“ Аз зная какво я мъчи. Тази стара жена преживява живота на една 20 годишна мома. И като я бутнат някъде, тя се поусмихва малко, както младите моми се усмихват. Тя идва при мене да вземе любовта. Въпросът е само за изяснение. Аз не искам да оставя старата жена на вас. Дойде ви едно състояние и вие се мъчите. Защо се мъчите? Живеете отрицателния живот на една 20 годишна мома. Може да е […] работа на една 20 годишна мома. Двадесет години ще натрупват някой път едно болезнено състояние.

Чувствата на младите поколения претърпяват чрезмерно разширение и някой път се пропукват. Някои капилярни съдове се пропукват и става изтичане на жизнената енергия. Тази мома бледнее. И на тази мома какво ѝ трябва? – На нея ѝ трябва една отлична среда.

И в религиозния живот може да има нещо подобно. В религиозния живот е още по-опасно. И там любовта играе важна рол. Вие не можете да бъдете религиозен, ако нямате любов. И там се влюбват. Ще се влюбите в един светия. Видиш един добър човек, ще се влюбиш в него. Видиш един праведен човек, ще се влюбиш в него. Тогава какво ще правите. Не е лошото във влюбването, но каква ще бъде любовта ти? Можете да се влюбите в светията.

„Трябва да обичаме Бога! Трябва да любим Бога.“ Ще любите Бога. Ще любите светите хора, праведните. Но любовта ви трябва да бъде гореща, а не онази любов на пепелта, но на любовта, която грее като слънчевата

светлина. Сега, щом се говори за любовта, някои казват: „Оставете любовта настрани.“ Тази любов, от която вие се оплаквате, то е кал. Любовта на пепелта е друго. Всеки въглен, като изгори, нали се образува пепел? А пък онази, Божествената Любов, няма пепел. На нея можеш да свариш яденето. Тази любов носи щастие, радост и веселие.

Втори път ще продължим. А пък това, малкото да приложим сега. Ще кажете: „Тези работи ги знаем.“ Ще мислите за това. Като отидете на небето, нищо няма да научите там. Там нямат време да ви разправят тези работи, ще ви върнат назад. Тези работи тук трябва да ги научите.

Някой ще каже: „Аз, старият човек на 80 години, да уча тези работи!“ Старият човек трябва да бъде умен човек. Според мен старият човек не трябва да иска такси. После, старият човек не трябва да иска да му шетат, да му носят ядене, вода. Ако му носят от добра воля, то е друг въпрос. Но старият човек трябва да знае сам да си шета. На младите им се позволява да им се шета. И без любов. А пък на старият не се позволява да му се шета без любов, ако не го обичаш, нека старият да си носи водата. Някой път ви е срам: „Как ще взема стомната аз! Ще ме видят хората.“ Да го видят със стомната или като си взема малко дърва. Да не го видят хората, че ще му падне честта. Вземи си стомната и иди с нея, не обръщай внимание на хората. Благодари, че краката ти могат да те държат. И бъди весел и пей си. Казваш: „След 20 години как ще живея?“ Кажи си: „След 20 години ще живея 20 пъти по-добре отколкото сега.“ След 20 години ще живеете 20 пъти по-добре. След 40 години ще живеете 40 пъти по-добре. След 120 години ще живеете 120 пъти по-добре. Тогава, за какво имате да мислите? Няма две мнения.

Само Божията Любов носи пълния живот. (Три пъти.)

При музикалните упражнения трябва да употребявате дишането. В дишането е вътрешния живот.

6 часа сутринта

40 лекция на Общия Окултен клас
27 юни 1934г.
София, Изгрев

1934_07_04 Самовъзпитание
лекция на Общия окултен клас

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Сряда, 5 часа сутринта
(Хоризонта с дебели, големи облаци.
Времето тихо и топло.)

Добрата молитва
Размишление

Ще прочета 15 глава от Първото послание към Коринтяните (1–11 стих). (Направихме общо музикално дихателно упражнение, подобно на миналата седмица, но само с хоризонталните движения и то така: Ръцете на гърдите, с пръсти един срещу други. При отдалечаване на ръцете на страни се мълчи, а при връщане на ръцете пред гърдите се изпява един тон. Така се изкара цялата октава от долно „до“ до горно „до“ и обратно.)

Много пъти се говори за самовъзпитание. Казват: „Да се любим, да вярваме!“ Това са неразбрани твърдения, идеи. Казват: „Да вярваш!“ Вярата се опитва при големи мъчнотии, които има човек. Не когато е богат, не когато има много, но когато няма нищо, тогава се опита вярата му. И любовта и всички други добродетели се опитват тогава. Любовта се опитва и при най-големите мъчнотии.

Сега ще говоря за самовъзпитанието. Верующите във всички векове са имали една слабост. Те са като децата. Понеже майка им най-първо е приготовлявала храната, то те, като израснат, очакват все същата работа да върши майка им, да ги носи на количка, да ги облича и пр. И като останат самички да си вършат работата, това им се вижда малко странно. Човек трябва да бъде самостоятелен. И вие, ако не можете сами да работите, вие сте като всички деца. Не е лошо човек да бъде дете, но когато възрастният, на 21 година вземе ролята на едно малко дете, то има едно [не]съответствие.

Ако се каже някому: „Слаба ви е вярата“, какво подразбирате? Много естествено. Турям на въжето на кладенеца 10 кг. тежест и това въже се скъсва. Казвам: „Слабо е това въже.“ Турям 100 кг. на друго въже и казвам: „Това въже е 10 пъти по-силно от първото въже.“ Ако вашата вяра се скъсва при 100 кг., тогава питам: силна ли е вярата ви? Не е силна. Ако при най-малките мъчнотии, вие се обезпокоявате и нямате едно верую, тогава?

Например, да кажем, че вие вярвате в Бога и в Христа, но когато дойдат мъчнотиите, вие казвате: „То не се знае дали Христос е проповядвал, кой знае какво са писали хората!“

Един български свещеник ми казваше: „Един дявол имаше, който ме мъчи. Служа в църква и дойде нещо и ми казва: защо си толкова будала? Христос беше един обикновен човек, няма такъв Христос. Казвам му: бе махни се от тук!“ Та и вие някой път казвате: „По кое учение да вървя?“ – По учението на баща си. Но кой е баща ви? Ти ще вървиш по учението на баща си, а баща ви – по учението на своя баща и т.н. и най-първо, това учение от где иде? – Хубаво, ако вие имате едно учение, което е претърпяло 10 пречупвания, мислите ли, че това учение е така чисто, както първоначалното?

Една вода, която е излязла от самия извор и после е минала през 10 пласта глинеста почва, то мислите ли, че тази вода е чиста – във водата има известни елементи, известна кал, която трябва да чисти. Сега казват: „Новото в света!“ Новото в света е това, което дава живот. Това е новото. Новото в света е това, което дава растеж, дава сила, непреривна сила, не изведнъж да израстнеш, но малко по малко. Новото в света е това, което дава знание – знание, което дава светлина. Тия понятия трябва да поддържате в ума си. Някои от вас, почват да остаряват. Защо остарявате? – Слизате! Вий сте на планината и слизате долу. Вие се качвате на горе и слизате надолу.

Старият се качва по планината нагоре, а младият слиза. Старият се качва нагоре. Имаме един обратен процес. Защо старите хора се запъхтяват и не могат да вървят? – Защото е стръмен пътят. Не може да върви и се клати. И младият ще се клати, като го турим на стръмно място. Младият върви по равно място. Старият се качва на планината. Казват, че старият човек е оглупял. Не е оглупял, но човекът се е натоварил с мъчнотии и не може да ги разреши. И като погледне, казва: „Тая работа не е лесна!“

Тия работи ще ги превеждате в духовния живот. Вие считате, че съзнанието на духовния човек, се вече различава от това на другите. Силата на светлината, на вашето съзнание е равна на една свещ, а на духовния човек, съзнанието е равно на 1000 свещи. Питам тогава, вие можете ли да се мерите с един човек, който има 1000 свещи в съзнанието си? Не само да мислиш „хиляда свещи“, но да ги имаш в съзнанието си.

После и любовта се мери. И тя се мери по същия начин. Аз да ви представя сега промените, илюзиите, които някой път ви заблуждават. Представете си, че вие живеете в едно здание, което има само един

прозорец, доста голям прозорец, с височина 3 метра и широчина 3 метра. Квадрат е. Но този прозорец е така направен, че човек, който седи при прозореца, като опне с една малка жичка известна част на прозореца, този прозорец почва постепенно да се свива, да се свива и най-после съвсем се свива и остава една малка дупчица. Питам, през тази дупчица каква светлина ще се приеме? В тая къща ще потъмнее. Ще кажеш: „Много е малка светлината." После теглиш друга една жичка и прозореца се разширява и в къщата постепенно става по-светло. Питам, промените, които стават в къщи, стават ли вън? Някой път, някое същество потегли някоя жичка и вашият прозорец се затвори и никаква светлина няма. И вие мислите, че и във външният свят е станала някаква промяна. Във външния свят не е станала никаква промяна. Светлината си е такава, каквато си е от начало до край, но във вас е станала известна промяна.

Сега тези вътрешни промени, които са станали във вас, от тях трябва да се пазите. Те са чужди промени. Вие можете да направите един опит. Който от вас е чувствителен, ѝдете при някой болен човек, който има голяма язва, страда от рак или от някоя голяма рана и след като му видите раната, като излезете от него, почнете да си казвате: „Като че ли ме заболя нещо в корема." Вие вече сте взели неговата мисъл. Вече сте повлияни. Като мисли той за болестта си, то във вас се е запечатала неговата болест. И ако дълго време мислите така, ще си създадете едно органическо състояние, ще почне да ви боли корема. Вий ще кажете: „Това състояние е чуждо, не е мое, аз съм здрав." Вие ще минете покрай някой човек, който е крадец. Във вас се отразява неговата мисъл и у вас ще се зароди желание да крадете. Ще кажете: „Чужда е тази мисъл." Та най-първо ще се освободите от натрапени мисли. Някой път казвате: „Аз не съм добър християнин!" До вчера той минаваше за светия, а сега казва: „Не съм добър християнин."

Друго едно положение, което трябва да държите е следното: (Учителят написва буквата „А" на черната дъска.) Какъв е този знак? (– „А") Но този знак, след хиляда години ще има [ли] същия смисъл? (Учителят начертава един квадрат.) Този знак какъв е? (– Квадрат.) Този квадрат след 100 години ще устои ли? Кое ще устои – квадратът или буквата „А"? Кое ще има по-голяма трайност? Квадратът ще устои. Не само преди 1000 години, но и преди 5–6 хиляди години, у египтяните, квадратът си е квадрат, една определена величина. Квадратът има 4 точки. Квадратът е един разумен свят, обоснован от 4 разумни същества и следователно тия 4 линии на квадрата, това са пътища, това са съобщения, това са закони, по които тези същества живеят. Това е един морал, който не може да се измени.

Ти казваш: „Доброто е нещо относително." Не е нещо относително. Относително е следното: ако си вътре в къщата, твоят прозорец се затваря

или отваря, но ако си отвън, има едно добро, което си е всякога добро и има едно зло, което си е всякога зло.

Доброто е това, което всякога помага на човека. Злото е това, което всякога спъва човека. Всяко нещо, което спъва човека е зло. Според мене подпушването, това е първото зло. Злото е произлязло от подпушването. Който и да е от вас, ако го подпушат, ще стане лош. Че ако ви кажа само една обидна дума, ще има едно малко подпушване и веднага ще се измени вашето състояние. Следователно, всяко едно същество, което изменя онова, първичното състояние, което Бог е турил в света е вече лошо същество. Ние го наричаме дявол. Това същество иска да каже: „Този свят няма да го разбереш, както Господ го е направил, но както аз го обяснявам. Ти мене ще слушаш.“ Дяволът ще те пита: „Знаеш ли защо Господ създаде света?“ Този въпрос е дяволски. Защо Бог създаде света? Няма защо аз да питам, защо светът е създаден. Понеже аз живея, животът е създал света, а не светът е създал живота. Светът се е създал, за да се прояви животът. Животът е съществувал, преди да се създаде светът.

Сега второто заблуждение е – някой ще каже: „Ти сега не знаеш как да употребяваш тия условия. Аз ще покажа как да ги употребяваш.“ Това е друго заблуждение. Някой може да каже: „Ти не знаеш как да ядеш, но аз ще ти покажа как да ядеш. Ти не знаеш как да спиш, но аз ще ти покажа как да спиш. Ти не знаеш как да ходиш и аз ще ти покажа как да ходиш.“ Как ще ми покаже той как да ходя. Преди той да ми покаже, аз не ходя ли на двата си крака? Как трябва да се ходи сега? Ако ходите прегърбени, хубаво ли е? Защо старите хора ходят с клатене, прегърбени? (Смях.)

На всяко нещо, което човек не разбира, все му се смее. Една стара баба, като я видите, че се е облякла по момински, накичила се е с китки, вие се смеете. Едно време не се е оженила и сега иска да се жени. Двадесет годишна, тя не могла да се ожени и сега, на 90 години иска да се ожени. Тук има контрасти, тези две състояния са несъвместими. Тя не разбира. По-добре е бабата да се приготви за оня свят, отколкото за женитба. Тя действително ще се ожени, защото нейният възлюблен е в другия свят. Чака я и ще дойде с каруца, с такси да я вземе. Другите в къщи ще плачат, а пък тя ще се радва. С това не се изразява една истина. Някои от вас, вярвате в това, а някои не вярвате. Някои от вас имате ясна представа, а някои нямате представа. Това е въпрос на съзнанието ви. За да бъде една духовна идея ясна, непременно в съзнанието ви не трябва да имате никакво вълнение. Когато някоя идея не е ясна, това значи, че съзнанието се колебае и затова образите не са правилни. Щом съзнанието на човека е спокойно, щом успокоите съзнанието си и вие ще имате една ясна представа за нещата.

Някой път мога да ви говоря за някой светия, първокласен светия. Това е същество, което е равно на един Ангел. Светията, как е станал светия? Той не се е родил светия. Той е придобил това. И в един живот той не е станал светия. Този светия е минал през 777 прераждания. Той има и 12 кардинални прераждания и е станал светия. А вие едвам имате 100 прераждания. Чакайте! Вие едвам като изкарате 777 прераждания и 12 кардинални, ще станете светия. Вие казвате: „Какъв светия е той?“ Така не се говори. Този човек е употребил всички условия, които Бог му е дал, той има знания. И ако го поставите някъде, той може да ви покаже своята сила. По какво се показва един светия като дойде? Като влезе в къщи, гдето някой е болен, той ще помогне. Ако искате неговата помощ, ако се намирате в трудно положение, например гладен сте, той няма да ти остави пари, но ще ти каже: „Имате ли парче хляб?“ Той ще го вземе, ще го тури под палтото си и като го извади, ще имате един цял мек хляб. И ще ви го даде. Вие ще кажете: „Ако вземе пари и ги тури така?“ Казвам, защо ви са пари? Ако те са необходими за вашето спасение, той и пари може да направи.

Но кога трябва да имате пари? Днес вие имате 100 лева. Казвате: „Ами за утре?“ Питам тогава, според учението, трябва ли да мислите за утре? Грешните трябва да мислят за утре, а праведният трябва да мисли само за днес. Грешният непременно трябва да мисли за утре, глупавият трябва да мисли за след хиляда години, а пък умният, разумният, трябва да мисли за днешния ден, понеже днешният ден съдържа всички дни в себе си. Вие ще кажете: „Как ще ги съдържа?“ Едно житно зърно казвате, че е малко, но може да го садите 20, 30, 50 години и то съдържа в себе си всичките милиони зърна, които могат да се явят.

Малкото, което е във вас, Бог го е турил. Вие искате нови работи. Бог ги е турил вече, житното зърно на всички ваши способности е вложено във вас и тия способности трябва да ги разработите. Способностите в човека могат да се разработят само при известни условия. По някой път вие мислите много неправилно. За музиката имате много смешно понятие. Вие мислите, че само младите моми трябва да пеят, а старите трябва да мълчат. Вие мислите, че здравите трябва да пеят, а болните трябва да мълчат. Живите трябва да пеят, а мъртвите трябва да мълчат. Съгласен съм. Ако ти мълчиш, ти вървиш по пътя на смъртта. Ще пееш! Ще пееш разумно! Казваш: „Как трябва да пеем?“ Мнозина сте взимали уроци от къде ли не. Понякой път гледам, пеете гамата. По някой път пеете тона „до“. Ще вземеш правилно тона „до“ . Това е първия тон на живота. Как ще изпеете „до“?

Как ще ми кажете вие: „Аз ви обичам.“ Какъв тон ще турите? По колко начина можете да изкажете тези думи? По три начина. Може да дойдете близо до ухото и да кажете: „Аз ви обичам!“ (Учителят го изговаря тихо.) Или пък високо може да извикате: „Аз ви обичам!“ Сега кое положение е по-хубаво? Като кажете високо: „Аз ви обичам“, тогава всички хора ще го знаят. Вие как казвате на своя възлюбен. Вие се смеете, срамувате се да кажете. А пък то не е смешно. Ти се срамуваш да кажеш: „Аз те обичам!“, на твоя възлюблен. Ти можеш да кажеш даже: „Аз не съм те обичал.“ Какво лошо има, ако се каже: „Аз те обичам.“ (Учителят ги изговаря тихо.) Ще кажеш: „Те са детински работи.“ В живота, кое дава смисъл? – Яденето. Когато ядем, хубавата храна, която вземаме, дава радост и веселие. Думите: аз ви обичам, дават един хубав обед. Целия ден ти мислиш и казваш: „Хубав обед е!“ И на другия ден мислиш. Ние казваме: „Това са детински работи.“ Един казва: „Аз вярвам в Бога, във Вечния, в Безграничния!“ Това са неразбрани думи. Той вярва в неразбрани думи. Той в нищо не вярва.

Казвам: „Вярвам в Бога“, като видя някоя малка буболечка, че се дави, изваждам я. Това показва, че обичам Бога. Виждам едно растение заклещено и като обичам Бога, навеждам се и помагам на растението. Това е да обичаш Бога. Като помагам на хората, животните, растенията, това показва любовта. Ако аз не показвам почитание към вас, когото Бог е направил, тогава каква любов имам към Бога? Някой ми казва: „Аз много те обичам“, но не зачита това, което аз правя, тогава в какво седи любовта?

Има неща, които няма да останат. Един човек взема и написва азбуката. Той си играе, този човек. Но ако той знае как да съчетае буквите, той ще направи цяла чудесия в света. Даже има корави хора и ако ти му проговориш някоя дума, ако отидеш при някой скъперник, който трепери и му кажеш: „Колко си добър, като тебе не съм виждал. Хората не те познават, но има нещо хубаво в твоята душа. Много си добър.“ И той ще каже: „Я ми кажи още веднъж тази дума. Я, дайте едно кафе на тоя човек.“ Ти ще кажеш: „Какво ще произведе една дума?“Кажи му една хубава дума, но не да го залъгваш, но да му кажеш истината. И на този човек ще се отвори сърцето и ще каже: „Действително, аз съм малко скъперник и не се харесвам.“

Сега приложението, какво приложение има този квадрат? Трябва да се научите как да живеете, разумно да живеете. Буквата „А“ показва, тези конци трябва да ги съединявате, да знаете съчетанието, че да усилвате и да разслабвате нещата. Ако не знаете да разплитате възлите, да ги утънчавате и да ги удебелявате, тогава не разбирате живота. Удебеляваш възела – правиш погрешка. Поправиш погрешката – отънчаваш възела. Как ще отънчиш? Как се поправят погрешките, кажете ми? Ти имаш да даваш

някому 1000 лева и си писал 100 лева. Казваш: „Какво има, една нула не е писана?“ Не си турил на края една трета нула. Нулата повидимому е нищо. Една нула! Но ти си ощетил този човек с колко? Ти си намалил нещата 10 пъти. Какво трябва? Ще туриш истинската цифра, ще увеличиш парите на хиляда. Тури една нула на опашката на това число. Поправи опашката. Когато направиш една погрешка, как я поправяш? Бих желал да знам, когато искате да поправите една своя погрешка, най-първо вземате предвид да не падне вашето реноме, вашето достойнство. Политика имате, хубаво нещо е това, отлично. Но, когато човек поправя своите погрешки, той не трябва да мисли за своето лично добро. Той трябва да мисли за онзи Божествен свят.

Най-първо трябва да поправиш погрешката, понеже тя е в съзнанието на всички ония същества, които те подкрепят, понеже това съзнание, което има всеки един от вас, се дължи на съзнанието на разумните същества, които ви обичат. И ако те престанат да ви обичат, вие ще се схумите или няма да имате условия. Вземете едно цвете, ако го турите в тъмна стая и го лишите от светлина и топлина, то след 4–5 месеца, ще се промени. Вие още не разбирате, как съзнанието може да се храни от съзнанието на светлите разумни същества. Ако вие се затворите за условията, които те ви изпращат, веднага ще се затъмни мисълта ви. Знаете ли колко е силна мисълта на един добър човек? Вие правили ли сте опит?

Един човек се е отчаял и мислил, че никой няма да му помага. Срещнал го някой човек и му казал: „Вий сте паднал духом. Аз ще ви помогна. Бог така е направил света. Не си ли ти първият, който се е отчаял. От какво се нуждаеш?“ Потупва те по рамото, завежда те в къщи, дава ти един обед и ти казва: „Заповядайте втори път. Господ за това е създал света. Ти си попаднал в тези лоши условия, за да се сприятелим. Иначе от къде щяхме да се сприятелим?“

Някой път вие се скарвате, за да се опознаете. Някой път си казвате по някоя лоша дума, за да се опознаете. Всичко в света работи за добро. И хората сега се опознават по обратен път. Почти всички знаете това. На вас ви се вижда малко чудно. Най-първо майката гледа детето си и казва: „Това мое ангелче“ и пр. През първата година е ангелче, през втората – също, но като започне да ходи, това ангелче става упорито. Майката вземе една пръчка и детето започва да плаче. Казвам сега, майката и детето се опознават. Майката казва така: „Ти си един квадрат. Не трябва да се нарушават законите. Ти дойде в този дом, ще слушаш. Ако аз не те бия, мене ще бият.“

Сега всички се оплаквате от страдания. Какво са страданията? –

Опознавате се. Направите погрешка и майката дойде и ви нашиба. Казвате: „Много ми и скръбно!“ Майка ти казва: „Не ме заставяй да те бия, слушай тогава и без пръчка може.“ Казвам, сега това не е правило да си говорим с такива думи. Но, като направиш погрешката, пръчката трябва да е на место. Ако не искаме да работи тази пръчка, трябва да живеем по закона на любовта. Как се живее по закона на любовта? – Законът на Любовта е това: седя аз на един стол. Щом те видя че идеш, ставам и ти го поднасям. Що е законът на любовта? Аз ям на трапезата. Ти идеш от вън. Аз казвам: „Заповядай!“ Ако това не можеш да го направиш, нямаш любов.

Втори път напишете едно стихотворение за Любовта. Това ще ви бъде темата. Едно любовно стихотворение. Напишете го както знаете. Млади и стари, кой до каквато степен е дошъл, всички да напишат по едно любовно писмо. Не любовно писмо от писмовник. Представете си, че вие сте се влюбили и искате да напишете едно любовно писмо. Не да седнеш и да мислиш какво да пишеш, но най-първо ще си представиш, че си се влюбил. Старият никога няма да се влюби в една стара баба, а в една млада мома. И той ще започне така: „О, любезна моя дъще!“ Той е като баща. Онзи, младият, как ще пише? В това състояние, при всичките тези състояния, човек трябва да остане еднакъв, да не се изменя.

Аз някой път ви говоря шеговито, но в мене състоянията не се менят. За мене всички моменти на любовта, по какъвто и да е начин да се проявява тя, са свещени. Има една постъпка, която всякога трябва да бъде равносилна. Равни са проявите на любовта и у птиците и у хората. Формите не са равни, формите се различават, но качествата на любовта и в животните и в човека са едно и също. Виждам любовта на птицата, спирам се и казвам: Божественият принцип е един и същи. Формата при човека е друга. Следователно тази птица, за да научи тази форма на любовта, трябва да дойде до състоянието на човека. Като прогресирате, вие трябва да измените формите на вашия живот. Те постоянно трябва да се менят. Вие седите постоянно върху едни и същи неща и почивате върху старото. Някои неща трябва да добиете, а някои неща съвършено трябва да измените.

Трябва да имате едно понятие за Бога. Бог в своите прояви, както е бил вчера, днес има вече друго отношение в моето съзнание. В същност Бог не се изменил, но всичко се е изменило, условията са се изменили и аз мога да мисля, че Бог се е изменил. И при лошите условия не се изменя Божията Любов. Аз не разбирам закона, ако кажа така: „Забравил ме е Господ.“ Само, че при лошите условия ние не можем да възприемем Божия Любов. А добрите условия зависят от нас.

Не затваряйте вашите прозорци. При сегашните времена ви трябва един извор. Понеже в света иде посяване, копане ще дойде, събиране ще дойде в света. Вие мислите, че всичко в света е създадено само за вас. Някой път, след като се молите, чудите се защо Господ не е отговорил на вашата молитва. По кой начин Господ трябва да отговори. Господ знае, че нямате нужда от това, което искате. Вие имате нужда от 100 лева, а искате 1000 лева. Тогава, колко лева трябва да искате? От Господа ако искате 1000 лева, то е много малко. Вие искате няколко милиона лева, а пък Господ е много съобразителен. Той казва: „Тези пари можеш ли да ги носиш на гърба си?“ Той няма да ви даде два милиона, че да ги туриш на коня да ги носи. Той пита: „Ти сам можеш ли да ги носиш на гърба си?“ Ако можеш да ги носиш на гърба си, той ще ти ги даде. Но ти искаш да ги натовариш на коня. Това в Божествения свят не съществува.

Ти искаш големите блага, но сам трябва да ги носиш, щом искаш известно благо, ти сам трябва да го носиш. Ти искаш известни сили. Ти сам трябва да бъдеш проводник на Божиите блага. Например ти искаш любовта, но вие готови ли сте за любовта. Защото едновременно с любовта се увеличава температурата. Ако вие получите любовта, ще повдигне температурата. Ако при сегашните условия се повдигне температурата ви на 42 градуса, вий ще свършите. И най-първо, вие трябва да разбирате закона да намалите светлината и топлината на любовта. Защото тази топлина може да ви разруши. Любовта си има своя светлина. Хубостта ѝ седи в светлината. Това е външната страна. А пък силата ѝ седи в топлината. Нашият организъм отвътре не може да издържи повече от 42–43 градуса. Организмът на съвременните хора при 42 градуса свършва, от вътрешната температура, а пък външната топлина може да издържаш повече. До коя топлина можеш да издържаш? До 50–60 градуса външна топлина, но при висока вътрешна топлина се образуват известни разрушения.

Та знанието седи в това, казва ти се една обидна дума. Зарежда се огън и ти кипнеш. И ако си промениш пулса, топлината, то ще видиш, че тази дума в тебе е произвела повече топлина, отколкото трябва. Следователно, всяка обидна дума е произвела повече топлина, отколкото трябва и вие трябва да превърнете тая топлина в движение, в светлина.

При сегашното състояние, трябва да превърнете това по закона на светлината. Топлината е закон на чувствата. При закон на чувствата, човек се разкашква. При сегашните условия трябва да мислите и мислите ви непременно трябва да са силни.

Вие се молите. Как се молите по някой път. Някой ще каже: „Детинска работа." Най-първо това, за което се молиш, трябва да го почувствуваш. Иначе, молитвата няма да има подтик. Сегашните хора не искат да се молят и казват: „То е срамота човек да се моли." Че има неща, които ние вършим и които са по-срамни отколкото да се молим. Че ти крадеш не е ли това срамно. Ти обичаш да полъгваш, това е 10 пъти по-голям срам. После, ти мислиш за себе си, това което не си. Че това са лъжливи работи. Ти казваш: „Знаеш ли аз какво мога да направя, аз какъв глас имам?" Че какъв е гласът ти? На един километър не може да се чуе. И после, нали опитът е мярката. Когато дойде някоя болест във вас, колко сте силен? Казваш: „Мене Господ много ме слуша." Не се минава 4–5 дена, яви се ревматизъм. Господ не те слуша. Господ казва: „Познаваш ли ме? Защо заболяха краката ти?" Никога не си прегъвал краката си, гимнастика не си правил и сега иде ревматизъм. Ти трябва да се огъваш. Ти казваш: „Ами аз не съм свикнал." Ти, едно време, като топола си се огъвал, огъвай се, но не се чупи. Не е лошото в огъването, но в чупенето. И ако се пречупиш, трябва да разбираш закона. Ако се пречупиш образува се известна енергия, с която трябва да се справиш. Лошото не е в пречупването. Но, като стане пречупването, образува се нова енергия, която човек трябва да разбира и да впрегне в работа.

Сега аз се отдалечих от въпроса. Тия неща вие не можете да ги съедините. Втори път ще продължим, понеже часът е шест.

Отче наш

6 часа сутринта

41 лекция на Общия окултен клас
4 юли 1934 г.
София, Изгрев

1934_07_06 Трите правила

ТРИТЕ ПРАВИЛА

„Отче наш"

Размишление - 15 минути.

Ще прочета Второ послание към Коринтяните, глава 1, от 1 до 9 стих.

Имате ли някоя тема зададена? (Не.)

© ⓞ ③

Фиг. 1

Представете си, че тази топка е от сняг, а пък втората от олово, а пък третата е златна (фиг. 1). Искате да знаете при каква температура ще се стопят. Първата е от сняг, втората е от олово, а третата е от злато. Искате да направите някаква проба. Каква проба? - Нагряване. Първата топка при каква топлина ще се стопи? При каква температура се топи оловото? - При 333 градуса. Снегът при колко градуса се топи? (При нула градуса.) А златото над 1000 градуса - при 1 086 градуса. Възможното при 1 градус е невъзможно при 333 градуса. Възможното при 333 градуса е невъзможно при 1 086 градуса. Защо? Ако топлината е две единици под нулата, снежната топка може да я носите, но ако измените топлината, тази топка няма да остане. И после, ако турите втората топка при един градус, тя няма да се измени, а при 333 градуса какво положение ще вземе? (Течно.) При колко градуса ще се превърне тази течност в пара? (При по-висока температура.) Сега вие имате известни теоретически познания и казвате, че температурата на слънцето е 6 000 градуса, 7 000 градуса, 10 000 градуса. Вие казвате, че учените хора така са казали. Най-последните научни теории казват, че Слънцето има вътрешна температура 35 милиона градуса. А други казват 45 милиона градуса. А някои учени казват 6 000 градуса. Кои са доказателствата, че Слънцето има температура 6 000 градуса или 25 милиона градуса, или 45 милиона градуса? Как го доказват научно? Вие как доказвате научно нещата? Например може да преведете следните думи: „една научна теория има своя научна основа." Трябва да знаете, че научната теория има основа в самия мозък на човека. Аз казвам, че един човек, за да може да разбере науката, той трябва да има ценности в съзнанието. Ако нямаш в съзнанието си ценност, ти не може да имаш наука. Едно малко сравнение. Представете си, че един художник няма платно, на което да може да рисува. Къде ще рисува той? Или ако той не живее вътре в природата, няма простор пред себе си, как ще се явят идеите в него? Благодарение на външния свят, процесите отвън стават вътре

ценности на съзнанието. Сега за вас е смътно какво нещо е съзнанието. Съзнананието във вас е един малък свят, в който става отражение на външния свят, вие виждате нещата ясно. Това, което се отразява във вашето съзнание, вие го изучавате.

Та трябва да има някакъв обект, някаква форма, която да изучавате. Например градината може ли да се изучава без форма? Ти казваш: „Отвлечени идеи." Кои са отвлечени? Една отвлечена мома къде е? Отвлечените пари, казваме. Отвлечените идеи имат двояк смисъл и не изразяват положителна идея. Казвате, че нещата са достъпни за човешкия ум. А кои неща са недостъпни? Които нямат никаква форма. Каквато и да е идеята, тя седи в нейната форма. Тогава според законите, колкото формата е по-променлива, толкова се изменя и ценността, намалява се. Например в сегашния икономически свят златото нали минава за ценност. В какво отношение то минава за ценност? Нали като разменна монета. В икономическо отношение една държава колкото повече злато има на разположение, толкова повече тя има ценност. Този запас е потенциална сила. Сила, с която човек може да разполага. Следователно всеки един човек трябва да има ценност. Трябва да има известни идеи, които да са установени, на които формата да не се мени. Коя е сега ценността на тази идея? Вие ще кажете любовта, нали така? Коя според вас е най-ценната идея за сегашния човек? Вън от любовта коя е най-ценната идея? (Животът.) Животът е ценен. Той е това. което ще даде цена на човека. Колкото повече живот има човек... нали? Но повечето живот на какво се обосновава? (На здравето.)В какво е ценността на здравето? Нали един човек, за да бъде здрав, трябва да живее порядъчен живот? В какво седи порядъчният живот? Ние определяме, че човек трябва да мисли. Добре да чувствува и добре да яде. В какво седи доброто ядене? Това са вече подробности, но казвам: Здравето зависи от доброто мислене. В какво седи добрата мисъл? Най-простото определение: ако никога една добра мисъл и едно добро желание не се поставят в противоречие, това значи здраве. Как ще ги поставиш в противоречие? Едно малко обяснение. Представете си, че вие сте свършили университет и сте чиновник. Всички хора имат много добро мнение за вас като чиновник, но имате една малка слабост, че не знаете как да се отнасяте към парите, не оценявате парите или може да обичате парите повече, отколкото трябва. Може да се престараете. Някои хора се престарават. Имат по-голяма любов към парите, отколкото трябва. И тогава какво става, когато човек има по-голяма любов към парите, отколкото трябва? Изгубва своята честност. Един ден той види парите, влюби се в тях, погледне ги, почне да се разговаря и казва: „Може ли да дойдете с мен?" Парите в касата казват: „Не. Ние сме пари в касата на господаря." Той казва: „Аз мога да ви взема с мене." Парите казват: „Не може." В преносен смисъл ви казвам какво става. И след като е извадил

този чиновник парите от касата и е изгубил своята честност, в него ще влезе друга идея. Тогава какво става? Окръжаващите хора като се научат, този човек губи своята цена, не му вярват. Представете си, че има съд, казват му: „Къде са парите?" Вие сте отговорни. Ще се доказва по някакъв начин, че вие сте употребили тези пари по някакъв начин. Тогава доверието на окръжаващите хора спрямо вас се изменя и вие загубвате своята ценност. Хората не ви се доверяват. Но представете си, че вие може да изгубите своята цена и без да сте направили престъпление. Вие може да помислите един ден само така: „Как да задигна златото?" Вие отивате при касата, но този господар е толкова умен, не иска да ви излага. Той извадил всичкото злато и сребро от касата. Вие отивате и виждате, че касата е празна. Никакво престъпление не сте извършили. Но в съзнанието си вашият господар знае, че вие сте отворили касата и не сте намерили златото. Вие минавате за нечестен човек. Макар да не сте намерили нищо, да не сте взели никакви пари, той казва: „Този човек е неустойчив, в знанието му няма ценност." Сега някои, които искат да извършат нещо, което не е позволено в природата, те ще отрекат някой закон. Например, когато някой иска да мисли зло, той казва: „Като умре човек, всичко се свършва." Така разсъждават. Научно доказано ли е, че като умре човек всичко се свършва? Не е доказано. Това са неща, които се предполагат и не може да се докажат научно. Дали след смъртта всичко се свършва. Това се взема като един научен факт. Някои дават известни доказателства, че след смъртта никакъв живот няма. Сега няма какво да се занимаваме с този въпрос. Вие вярвате, че има задгробен живот. Всички предполагам, че вярвате, но нямате една конкретна опитност, не сте ходили в онзи свят. Сегашното ви съзнание както е, може да кажете, че в миналото сте ходили. Но при сегашното ви състояние, какво е състоянието на онзи свят, не го знаете. Някои от вас имали ли сте опитността да сте ходили в онзи свят? Сегашният ред и порядък на онзи свят какъв е? Или най-малко дрехите на жителите на онзи свят каква форма имат. Приличат ли на нещата от този свят? Все приличат на нещо. (От друга материя са.) Донякъде има някаква прилика. В какво седи ценността на съществата от онзи свят? - В степента на тяхното съзнание. Едно същество от другия свят много рядко може да си позволи да направи една погрешка съзнателно, изключения се случват много рядко. Докато тук, на земята, в този живот, погрешки се правят по няколко пъти на ден. Вие по някой път разсъждавате, искате да бъдете господари на живота, господари на вашата съдба. Но как може да бъдете господари, ако не разбирате онази ценност на съзнанието си, ако не сте господари на тези вътрешни сили, които действат във вас, ако не можете да правите различие, какво може да направи злото и какво може да направи доброто? Как можете да бъдете господари? Доброто повдига ценностите на вашето съзнание. А злото винаги помрачава ценностите на вашето съзнание. Всяка една ценност се изгубва при злото. Дарбите, които

човек има, при злото се изгубват, а пък при доброто дарбите се усилват. Сега много пъти са правени възражения и казват: „Този е даровит човек. Пияница е и пак е даровит." Те са криви изводи. Защото една дарба не се е родила само за 10 години или само за 100 години. Тя произхожда далече от миналото. Та ако вие разглеждате човешката дарба, ако разглеждате човешката честност, трябва да имате предвид, че тя има произход в далечното минало.

Аз съм правил наблюдения: в лицето на човека се показва честността. Показва се колко пъти той е опетнил своята честност. Как наричате тези белези на лицето? Изгориш се по тялото някъде, ставаш възрастен, но може да остане белег. Та когато човек изгуби ценността и своята честност, колкото пъти е правил зло, все остават белези. Човек по някой път може да се срамува от тези белези, но научно трябва да знае - тези белези трябва да му служат като една наука, да знае какви са били последствията при изгубването на ценността, какви страдания е претърпял човек. Вие по някой път страдате и защо страдате? Всяко едно страдание, като общо правило, се дължи на нарушението на един основен закон в природата, който е неизменен сам по себе си. И колкото нарушението е по-голямо, толкова страданието е по-голямо. И колкото нарушението е по-малко, толкова страданието е по-малко. И обратното: колкото изпълнението на закона е по-голямо, толкова и радостта е по-голяма. Колкото изпълнението на закона е по-малко, толкова и радостта е по-малка. И скръбта си има свои ценности, възможности, както в математиката.

- 1000

+ 1000

Каква разлика има между тези две числа? На единия освен че е празен джобът, но е и съдран. На другия освен че джобът му е здрав, но е и пълен. Тогава в един съдран джоб какво може да турите? В един здрав джоб, макар и да е празен, пак може да турите нещо. С един съдран джоб какво може да направите? Трябва да се закърпи. Сега как се закърпват джобовете? (С парче.) Когато честността се продере, как се закърпва? С парче, с постъпка. Три неща има, три неща и правила има, които може да спасят човека. Първото правило е: ако имате любов към живота, да имате правилно разбиране, ако имате любов към знанието, да го разбирате, и ако имате любов към свободата, да я разбирате. Те са три правила. Ако ги разбирате добре, вие може да живеете. И с това може да поправите всичките си погрешки - ако обичате живота, ако обичате знанието и ако обичате свободата. Под думите „да обичаш живота", се подразбира следното: да обичаш живота не само за себе си, но този живот като го

обичаш в другите хора, да ти е приятно. Да обичаш живота в себе си и в другите хора, еднакво да се радваш, когато животът се усилва в другите хора и в тебе. Защото усилването на живота седи в ценността на съзнанието в човека. Или другояче казано: колкото условията са по-добри, толкова животът ще се прояви по-добре. Колкото условията са по-лоши, толкова животът ще се прояви по-малко. Колкото условията за знанието са по-добри, толкова знанието ще се увеличава. И колкото условията са по-лоши, толкова знанието ще се намали. И за свободата е същият закон. За да спазите първите три правила, които са ценни, вие може да ги приложите в живота. А който не ги знае, може да се подхлъзне.

Авторитет за любовта към живота е Любовта. Авторитет за любовта към знанието е Мъдростта. Авторитет за любовта към свободата е Истината. Ако не разбирате тия три авторитета, вие не можете да приложите тия три правила. Вие не може да приложите любов към живота, ако любовта не е авторитет за вас. Вие не може да имате любов към знанието (аз вземам знанието като една сила, която води към освобождение), ако мъдростта не е авторитет за вас. Вие не може да опазите правилата на свободата, последният авторитет, ако истината не е авторитет за вас. Може да питате какво нещо е истината. Истината е авторитет за свободата. Всеки един, който има този авторитет, той е свободен. Що е истина? Това, чрез което можеш да бъдеш всякога свободен. Това е истина. Някой иска да определи какво нещо е истина. Но той го взема като нещо материално. Ти на истината не може да дадеш никаква форма. На истината може да дадеш само една форма - ако имаш този авторитет, ще бъдеш всякога свободен. Няма да бъдеш ограничен. Всички въпроси могат да се решат по закона на свободата. Но ти казваш: „Загубих своята свобода." Понеже си изгубил авторитета на истината. Следователно нямаш любов към свободата. А пък щом не прилагаш това правило за свободата, нямаш любов към нея, ти не си свободен човек. А пък щом не си свободен, оттам насетне ще се нареждат всички неприятности в живота. Сега във вашия ум кои са най-големите постижения на земята? Олге, ти кажи? Според теб кои са най-големите постижения? Но да не дадеш някое богословско тълкувание. Или да не дадеш някое модно тълкувание. Кое е за тебе най-ценното, до което си дошла в своето разбиране? Поставям те малко на изпитание. (Не мога да отговоря.) То е скромност. „Не мога да отговоря." Има неща, които не могат да се кажат, защо? Има неща, които не трябва да се кажат, понеже, като кажеш, някой път думите произвеждат голяма светлина, а пък някой път и голяма топлина, и се разтопяват нещата. Затова човек трябва да мълчи. Някой път, като кажеш някоя дума, може да се разтопи. Златото и то се разтопява. За пример ти минаваш някъде и си свободен. Облечен си скромно. Нищо не казваш. Имаш другари наоколо. Кажеш една дума и веднага ще се намериш в едно трудно положение. Представи си, че имаш

другари, които обичат да обират? Какъв научен термин има. Те приспиват човека? Ти като се събудиш, станеш, виждаш, че в джоба ти няма нищо. Палтото ти няма, парите ти няма. Ти оставаш без палто и без пари. Ако кажеш, че си богат и носиш нещо в себе си, то няма да бъдеш свободен. Ако говориш за себе си, че си богат, че имаш това и това, тогава трябва да бъдеш много умен. Ако кажеш, че в някоя банка имаш 2-3 милиона, то е друго. Но ако кажеш, че носиш това богатство със себе си, ти се излагаш на известна опасност. Аз говоря сега докъде е дошло съзнанието на човека. Той ще ти каже: „Мога да ти услужа. Да пренеса парите, да си починеш малко. Много ще бъда щастлив, обичам да услужвам." Но после, като се събудиш, няма да го намериш никъде. Питам: Един човек, който е свършил университет и занесъл торбата някъде и не я връща, учен човек ли е той?

Някои полицаи си имат копои. Те ще го надушат. Тури ти торбата на гърба. Ще те кара да я носиш и да се извиняваш, че не си я занесъл. Как наричат това църковниците? (Разкаяние.) Хубаво нещо е разкаянието. Снежната топка може ли да се разкайва, ако не се разтопи? За да се разкая човек, трябва да се измени неговата култура, да се промени неговото съзнание. При едно обикновено съзнание една погрешка не може да се изправи, не може да стане разкаяние. А пък една неизправена погрешка в един живот, една малка неизправена погрешка в следващия живот, във втория, в третия, в четвъртия, в петия - тази погрешка може да се увеличи. Тя може да спре цялото развитие, целия ход на човешкия живот. Сега вас ви интересуват много неща, вие се спъвате в сегашното си положение. Усещате, че сте беден, че някои ваши дарби не са развити, без да може да дадете отчет кои са причините, дето някои ваши дарби не са развити. За пример вие казвате: „Аз не съм някой талантлив художник или поет, или музикант." Кои са причините, дето не сте даровит? (Не е работено.) Кое е онова, което може да застави човека да работи? (Любовта.) Сега кои са законите, как може да се предизвика любовта? Кои са законите за това? Много е трудно да предизвикаш любовта в един човек. Трябва да го разтопиш. Ти не може да предизвикаш любовта, ако не го разтопиш. Ако не можеш да разтопиш снега, оловото, златото, ти не можеш да предизвикаш любовта. Добре, в духовно отношение как разтопявате златото? Представете си такова едно доказателство. Да кажем, някой има да дава 20 английски лири. Колко български лева струват 20 лири? Той е толкова честолюбив. Понеже има да дава, като не може да ви даде, той е намислил да се самоубие. Вие в дадения случай схващате неговата мисъл, цените неговия живот и му давате 20 английски лири. Тоя човек в своето съзнание цени услугата, която вие му направихте. В неговото съзнание вие се повдигате, ставате ценен предмет. Оттам насетне се образува една връзка между вас. Този човек досега не е мислил за вас добре, може да е

мислил много лошо, но в този случай вие го спасявате, той се е стопил. Вие сте купили за 20 английски лири един човек. Аз ви привеждам един пример. Един искаше да се самоубие. Той имаше да дава. Казах му: Продаваш ли ми живота си? Той каза: „Продавам го." Казах му: Аз го купувам. Колко ти трябват? - „Две хиляди лева." Давам му ги. Купих душата. Казах му: Ако си платиш парите, ще ти върна душата, ако не върнеш парите, душата ти е заложена. И досега още той не ги е платил. Имам една душа, купена. Може би в този век да е единственият случай, когато един човек да е продал душата си. Той казва: „Продавам я, нищо не ми коства." Купувайте човешките души, не бойте се. Хубаво е всякога, дето ви се отдаде случай, да направите една услуга, много услуги. С това вие давате един подтик на вашите най-хубави способности, на вашите най-хубави чувства и с това растете. За бъдеще ще ви дам известни правила. В живота има известни правила, които трябва да се знаят и които трябва да се приложат, за да вървят работите. Във физическия, в умствения и в духовния свят има известни правила.

,Добрата молитва"

37 лекция от Учителя, държана на
6 юли 1934 г., София, Изгрев.

1934_07_08 Приемете Духа
неделна беседа

ПРИЕМЕТE ДУХА

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета само няколко стиха от 20-а глава от Евангелието на Иоана – от 19-и до 26-и стих.

„Духът Божи“

Ще взема този стих: „И това като рече, духна и каза: „Приемете Духа Светаго.“

В природата съществува едно различие като една необходимост при органическото развитие на хората. Съвременното човечество трябва да научи закона на това противоречие. Това противоречие докато не се разбере, не може да има прогрес. Сегашните хора имат едно разбиране. Като срещнеш учени хора, така говорят, като че всичко знаят. Богатия като срещнеш, като че всичкото богатство има. Силния като срещнеш, като че всичко може. Религиозният като че всичко знае, като че е бил на Небето, а пък като го видиш по-отблизо, ще видиш, че не е бил в небето и е много бос. Говори за това, което не знае. Не е лошото в разправянето, но човек никога не трябва да разправя за неща, които не знае.

Смисълът на живота седи в разумното. Най-първо, човек трябва да вярва в една цел. Целта е една основна идея. Докато тази идея не я схванеш, няма да разбереш къде ти е мястото. Като разбереш тази цел, тази основна идея, ще разбереш къде ти е мястото. Представи си, че тебе те пратят в Слънчевата система. Най-първо трябва да намериш къде е Слънчевата система. После ще намериш на Земята твоето място и какво трябва да работиш. Сега учените хора имат какви ли не теории. Те се радват и казват: „Това ще направя, онова ще направя“, но след 5–10 години виждат, че тази работа не е такава, каквато те предполагат.

Много стари хора на стари години стават невярващи. Не че не са вярващи, но им липсва светлина. Има нещо, което те не са разбрали. Защото в старини – помнете това! – те преживяват своите младини. Стар човек е той, но той си мисли как е живял на младини, какво е правил и мисли, че той е много умен. Този, старият, никак не е умен. Той като млад си е мислел, че е глупав, иска да стане стар, за да поумнее; а пък като остарее, казва, че на младини е бил по-умен, отколкото като стар.

Имаме два процеса. Старите слизат от върха надолу и като слязат долу, топят се, стават млади, образуват извори. Всички извори са били стари хора, които са били на върха по планините и са се стопили. Горе е бил много скържав, никому нищо не дава, а долу, като млад, дава; а пък младият после, като стар, започва да замръзва. Този процес трябва да изходи човек. Човек трябва да изходи пътя на младия и на стария и да ги съедини в едно и тогаз да си състави едно вътрешно понятие за самия живот. Младият човек е богат човек, а пък старият не може да задържи своята старост и идва смъртта. Младият трябва да бъде господар, да държи своята младост и старият трябва да бъде господар, да държи своята старост. Тогава те са герои.

Има две величини, които започват с плюс и свършват с минус. Младият не може да запази своята младост и старият не може да запази своята старост и умира. Яли и пили, изпохарчили и последния грош. Казват, че младият трябва да остарее и старият трябва да умре. Къде е писано, къде се казва това? Аз съм търсил и не съм намерил в никоя книга да е писано това.

Съществуват два закона в света, закони на Любовта се наричат те. Ако нарушиш любовта на своята младост, ти ще остарееш. И ако нарушиш любовта на своята старост, ти ще умреш. Аз съм намерил, че младият, който наруши любовта на своята младост, остарява. Ако той влезе в старостта и там наруши любовта на своята старост, той умира. Какъв закон има за смъртта? Там е робството. Най-голямото робство, което човек може да намери. Сега ще оставим това, вие за смъртта не мислете. Тя е една стара баба. Смъртта е една стара баба в света, тя е без зъби и плаши хората с голямата коса, но зъби няма. Сега да оставим този въпрос. Той е алегоричен.

Понеже вие живеете в един век, който наричате реален, казвате: „Парички, парички, не ми говорете за Господа!“ Бог не дава на човека сила, но му дава любов. Силата на човека зависи от неговата любов. Без любов никаква сила не съществува. Ако кокошката е със своите пиленца, и срещу вола се хвърля. Тогава кокошката става смела. Ако не бяха тези пиленца, то кокошката щеше да се уплаши. Кокошката казва на вола: „Ако те клъвна, нищо няма да остане от тебе!“ И волът се отстранява.

Казват: „Трябва да имаш някакъв идеал.“ Какъв е този отвлечен идеал? Най-първо младата мома си представя един идеал. Тя си представя един момък като един ангел, благороден, възвишен, някой княз, цар. Ляга, става, сърцето ѝ трепери и го очаква. Действително, тя си го представя в княжески дрехи. Тя, като го види някъде, казва: „Прилича на идеала, ще взема да го опитам.“ Взема го, опитва го. И друго нещо – има дете и казва:

„Моето дете е ангел!“ Но като отрасне детето, не е баш така, както тя си го мислела. Като стане това дете на 21 години, на 22 години, тя вижда, че не е ангел. И майката казва на дъщеря си: „Какво ми остана вече? Да умра, да си замина!“

Аз не ви представям този факт, за да ви обезсърча, но ви представям един процес, който сега става. Това, което си представя младата мома, не е така. Младите моми прибързват, като се женят. Всички, които страдат от женитбата, са прибързали. Не трябва да бързаш! Твоят възлюбен ще дойде така точно, както изгрява Слънцето. Детето е подарък отгоре. То трябва да се роди навреме. Някой казва: „Трябва да си имаме дете.“ Детето е една книга, която е пратена отгоре, но като не знаеш азбуката на тази книга, на санскритски ли е, на ватански ли е, на адамитски ли е, не може да четеш книгата. Какво нещо е твоята възлюблена? Това е една книга, която ти е пратена да четеш. Ако не четеш тази книга, не може да я обичаш.

И за да обичаш Бога, същият закон е. Ако ние не знаем да четем тази природа, тази книга, която е отворена пред нас, как ще обичаме Бога? Бог се изявява и в малкото, и в голямото. Тогава ние търсим Бога, търсим Го тук, търсим Го там и не може да Го намерим. Един светия се обезсърчил, намислил да се пожертвува. Казва: „Няма смисъл животът.“ Казал: „Търсих Те, Господи!“ Отива при едно дърво и рекъл там да умре, под дървото, и който го намери, да го погребе. Седнал той, 40 деня постил и по едно време видял плод на дървото. Като видял плода, вече не искал да умира. Казал: „Да се кача на дървото не мога; едно време можех, но сега не мога. Прояви се, Господи, бутни дървото.“ Дошъл един малък вятър, паднали плодове и той ял.

Докато не ни заведат при това дърво на живота, новото разбиране, новият живот не може да дойде. Ако не може да дойде това разбиране, да се разшири нашата душа, да могат хората да се обичат… Трябва да се обичат хората, защото душите са излезли от един и същ извор. Едно време хората бяха братя в Божествения свят, а сега, като са забравили, са станали врагове един на друг и едни са се облекли в червени гащи, други – в черни. Казват: „Ти не си като мене.“ Ние казваме: „Кое е онова достойнство, с което райската птица се отличава, че тя носи най-скъпата дреха в света?“ Никой цар не е облечен като една райска птица. Христос казва: „Ако Бог така облича криновете и райските птици, ако ние не сме облечени, коя е причината?“ То е безлюбието в света.

Когато умре баща ти, майка ти, братът ти, сестра ти, ти се усещаш сам в света. То е едно заблуждение. Ти мислиш, че си ги изгубил. След като умре баща ти, ти ще го намериш от дясната ти страна. Някой ще каже: „Дали

това е вярно?“ То е толкова вярно, колкото е вярно, че има ад и рай. Вие си представяте рая на някое място с дървета и ангели. Трябва да се приведе човек в магнетичен сън, за да влезе в рая. Трябва да заспите, за да влезете в рая.

Сега ще употребя една аналогия. Представете си, че в някой планински връх – 12 километра височина, има голям къс лед, който се стопява после. Човек сега е в едно такова твърдо състояние. Докато не се стопи, той не може да разбере духовния живот. Какво лошо има в това, че човек ще се стопи? Ако храната не се стопяваше, в човека какво щеше да стане? Реалното в дадения случай е само онова, което ние в дадения случай възприемаме и задържаме в нашето съзнание. Храната, която ти си ял, тя те ползува дотолкова, доколкото ти си изпитал нещо в яденето. Онова, хубавото възприятие, което остава в тебе, то е силата на храната. Казваш: „Едно време, преди 20 години, ядох толкова хубаво!“ Ако вие бихте се хранили с любов, щяхте да видите каква грамадна сила се крие в яденето. Ако ядете с любов, ще видите каква грамадна сила ще придобиете. Същото е и ако дишаш с любов. Ако ти имаш будно съзнание при дишането, диханието на Бога ще остане в тебе. Ти усещаш, че с тази вдишка ще възприемеш нещо и ще остане нещо в тебе. Писанието казва: „Бог вдъхна в ноздрите на човека и човек стана жива душа.“

Всички хора трябва да се обичат, защото са Божии проводници. Ако се създаде едно общество на любов, тогава смъртта ще изчезне. Ако мъжът и жената мислят кой е господар, тогава са на фалшива почва. Но ако съзнават, че са части на едно цяло и се яви онази любов, тогава ще могат да живеят с хиляди години. Щастието иде отвън, но отвътре се приема. Ти може да обичаш някой човек, но в някой случай не може да възприемеш неговата любов. Не само да имаш предмета на любовта, но трябва да си в състояние да възприемеш любовта. Трябва да считаш единствен авторитет в живота любовта. Тогава ти може да проявиш любовта в живота.

Вие казвате: „Като дойде Христос на Земята…“ Христос нали дойде преди 2000 години? Сега разбирате Христа по особен начин. Това разбиране, както хората сега живеят, то не е разбиране на Христа. Днес народите живеят ли по братски? Има хора, които уреждат споровете си в съдилищата. Има братя и сестри, които с години не си говорят. Мене са ми казвали: „Я ми придай вяра.“ Моята вяра досега никога не ме е излъгала. Моят Господ досега никога не ми е изневерил, нито пък аз съм Му изневерил. Никога не е било време, когато да е имало стълкновение между мене и Бога. Аз зная коя мисъл е направо от Бога. В мене няма желание аз да оправям света. Бог е направил света. Да направиш една такава вселена, какъв ум се изисква, каква сила, каква грамадна работа! Като дойдеш при

Бога, като видиш лицето Му, да кажеш: „Определи ми малко място и аз да работя в това голямо предприятие!“

Всички вие искате да управлявате сега. В сегашния дом въпросът е кой да бъде господар: мъжът или жената, братът или сестрата, господарят или слугата, ученикът или учителят. Кой ще бъде господар? Най-умният, най-добрият. Кой трябва да бъде слуга? Най-силният. Кой трябва да бъде господар? Най-слабият. Онова, което на всички бих ви препоръчал – може да имате каквото и да е вярване, то е вашият излишен багаж. Аз бих желал една дреха, която никой да не може да отмахне. Аз бих желал да имаме един живот, който никой да не може да вземе, и една свобода, в която никой да не се меси, и едно знание, което никога да не ни изненадва. Не е въпрос всичко да знаем, но онова, което зная, да мога да го опитам. Знанието е процес на степени, от разни градации. Животните имат знание, хората имат знание, ангелите имат знание, Бог има знание, но каква градация съществува!

Някой път дойдат мравите, вземат нещо и ще си заминат. Някой път аз си поговоря с мравите и те казват: „Тук е само един по-голям мравуняк.“ Често аз запитвам мравите какво мислят за човека. Те казват: „Една по-голяма мравка. Донякъде приличат на нас, имат ръце, глава, очи, различават се по нещо.“

Вие имате религия. Какво нещо е религията? Вие имате поезия. Какво нещо е поезията? Проза колкото искаш има у нас. Ако е въпрос за любов, няма любов в нас, има външно право. Като спра някоя мравка да я питам, тя казва: „Ще ме извиниш, чакат ме в мравуняка.“ Някои от нашите стари разсъждения в света не приличат ли на мравешките? Ако имаш нещо и го изгубиш, после ще плачеш за него. Затова, да не изгубим това, което ни е дадено.

Христос дъхна и каза: „Приемете Духа Светаго. На когото простите греховете, простени са.“ Значи така човек става господар на своя живот. Вярата в Бога, това е великото освобождаване от всички ограничения и временни терзания. Ако ти повярваш, ще се освободиш от всички ограничения; ако ти повярваш, ще се освободиш от всички болести, които съществуват в света. Не сляпа вяра, но вяра, която е резултат на великата Любов, която действува в света. Това учение е за онези, на които съзнанието е пробудено. То не може да се наложи насила на хората. В света има един закон, по който хората кога и да е ще дойдат до това. По този път всички ще минат. По друг път не могат да минат. Вие казвате: „Не е сега време.“ Но ще дойде време.

На всички същества идеалът е човекът, а пък човек върви към друга една цел, която го повдига към Бога. След като намерим Бога, ние трябва да напуснем Земята, ние трябва да приложим Божественото учение в света и да преодолеем всички мъчнотии. Много опити са правени. Правени са монастири, калугери са живели отделно и светът не се е поправил. Всичко е правено, но едно нещо не е направено: човек не е приложил любовта. Бащата не е приложил още любовта към сина си. Той се занимава само с посторонни идеи. Майката не е приложила любовта към дъщеря си. И тя се занимава с посторонни идеи. Защото, ако се приложи, то ще потече друга една сила. Ако бащата е приложил любовта към сина си, то ще има една вътрешна връзка и бащата ще се подмлади. Докато бащата остарява и умира, то синът не обича баща си. Докато синът остарява, то бащата не обича сина. Казано е: „Онези, които обичат Господа, силата им ще се обнови." Бог не е стар, както мислят някои. Бог е единственото същество, в което няма абсолютно никаква промяна. Един и същ е през всичките векове, през всичките вечности, които са минали, Той е един и същ, неизменен.

Бог иска ние да бъдем като Него, като приложим Божията любов. Ние сега отблъскваме Божията любов и вследствие на това ние умираме от безлюбие. Ние умираме от претрупване на Божиите блага. Че, ние умираме от преяждане, от големи грижи в света. Грижим се за това, за което не трябва. Ние даваме къщата си под наем и после умираме от каране с наемателите. Даваш пари назаем и след това умираш за парите си. Та, всякога [се] умира от претрупване на онова, което Бог ни е дал.

Сега, какви са отношенията между нас? Кога ще дойдат онези новите отношения? Теоретически лесно се преподава. Ние преподаваме християнство теоретически, че Христос е умрял, но ние не сме в положението да разберем как е умрял Христос. Христос вече 2000 години не е престанал да работи и всякога посещава страдащите, утешава ги. Когато някой иска да се самоубие, Христос казва: „Ще се оправи твоята работа!" Отива при един богат човек и казва: „Помогни на този човек, ще се благословиш и ти." Богатият отива и помага.

В Америка един богат човек една вечер чува един глас. Той бил богат милионер. Гласът му казва: „Посред нощ, в 12 часа, иди на еди-коя си улица, там имаш една работа." Богатият излиза вън, никой няма и се връща. Втори път гласът му казва. Той пак отива. Три пъти гласът му казва: „Ако не отидеш, ще стане нещастие." И той отива. Отива при посочената къща и си казва: „В какво голямо заблуждение съм, да хлопам в 12 часа!" Той хлопа, един дрезгав глас отговаря: „Какво ме безпокоиш?" Онзи му казва: „Трябва да отвориш." Като отваря, богатият вижда един

младеж с разчорлени коси. „Какво искаш?“ – му казва младежът. Онзи казва: „Пратен съм тук нещо. Трябва да се намираш в едно извънредно положение, трябва да мислиш да направиш нещо. Не искам да знам каква е работата. Аз не знам, изпратен съм да уредя [тази] работа и ме държат отговорен.“ Онзи бил млад, 21-годишен, и казал: „Бях в едно религиозно общество. Учиха ме, че има Бог, Който промислюва. Аз съм честолюбив, молех се, закъсах материално и реших тази вечер да умра, да взема отрова.“ Онзи му казал, че „Господ ме прати тази вечер при тебе и ми каза, че ако не дойда, ще ме сполети голямо зло. Това, което ти липсва на тебе, аз го имам, а пък това, което в тебе го има, в мене го няма. Аз ще ти дам материалното, пък ти ще ми дадеш любовта си и двамата отиваме при Бога, за да види, че сме изпълнили работата.“ Младежът се развеселява, онзи го потупва по гърба, помолват се двамата и въпросът се урежда. Ако богатият не беше отишъл при онзи, който искаше да се самоубие, какво щеше да стане?

На сегашните хора трябва любов. Проявете любовта си както знаете, не както досега, не както вашите баби, майки, бащи, не както вашите наставници. Не прилагайте любовта както те са я учили, приложете я така, както вие я разбирате. Запомнете това добре. Да ме разберете право. Както вие разбирате. Идете при извора. Не вода, която от години е турена в едно шише, но иди при извора и се напий. Това е вашата вода, тази вода, която от вас извира като любов. Не както едно време са живели бащите и майките ви. Носи любовта, която сега извира в душата ти. Това е важното. Дръжте за тази любов. Там е силата. Никога не служи на друга любов. Тази любов е, която ще допринесе нещо във вашия живот. Тя ще измени целия ви живот. Онова е преходно, а пък това, което сега ще почувствуваш, то е Божественото. Всеки един от вас може да го опита. Ще видите, че е така. Ти ще усетиш, че си в един свят толкова уреден, в един свят с толкова любов, че никога няма да се усетиш в някаква нужда. Той не е свят на безлюбие. Не уповай на него, но уповай на един свят на любов. Онзи свят прониква този свят. Вярвай във вашия живот, който прониква в мъртвата материя и я оживява. Вярвай в това, което организира ума, сърцето и въздига душата. Вярвай във вашия дух, който излиза от Бога. Това е Любовта.

Ще питате: „Коя вяра е най-права?“ Онази вяра, на която Любовта е авторитет. – „Кой живот е най-добър?“ Онзи живот, на който Любовта е авторитет. Всичко това, на което Любовта може да бъде авторитет, дръжте се за него и никога няма да се излъжете.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

39-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 8.VII.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

* На 1.VII.1934 г. от 10 ч сутринта по каталога на Елена Андреева няма беседа. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

1934_07_08 Върховният авторитет
утринно неделно слово

ВЪРХОВНИЯТ АВТОРИТЕТ

Ще прочета Деяния на апостолите, 2-ра глава.

Изпя се песента „Всичко в живота е постижимо“.

Това, което носи живот, то е Божественият Дух. Казва се в „Битието“, че в самото начало Земята била неустроена и Духът Божий се носел над бездната. Как е започнал да действува онзи творчески принцип, за да оформи Земята? Бог е създал Земята, но имало нещо, което е липсвало.

Можем да кажем, че и сегашният човек е създаден, но не е оформен още и Духът работи сам, за да се повдигне човек. Някой път онези, които изучават Писанието, мислят, че, като е казано, че Бог е създал човека по Свой образ и подобие, че човек е завършен образ. Не, Духът работи, за да се завърши, да се оформи този образ. Работата не е един завършен акт, дълго време трябва да се работи, за да се завърши, както един художник или скулптор дълго време работи върху своето произведение. Че не е завършен човешкият образ, всеки един от вас може да го провери. Даже при най-доброто разположение на духа, когато мислите, че Божествената Любов е във вас и че с тази Любов може да обгърнете целия свят, след малко се изменя вашето състояние, ставате недоволен, мрачен, кисел. Това се случва и със Слънцето – на всеки 11 години се появяват петна върху него. А пък при човека се явяват някой път толкова петна, че едва се виждат някои места. Затова човек трябва да гори отвътре. Мъчнотиите в света, това са материали, които трябва да се турят да горят на този огън. Ако нямате този материал, няма да имате и огън. Всичко това трябва да се превърне в огън, в светлина.

Сега, не трябва да се спирате върху въпроса защо е така. Някой може да пита: „Защо хората се раждат по този начин?“ Има разни начини за раждане. Кокошката снася яйца и после пак чрез него ражда малките си. Дървото отгоре си образува плодовете, на някое клонче има увиснали плодове; някоя малка микроба се раздвои на две. Има много начини, с които природата работи. Този начин, по който сега хората се раждат, той не е вечен начин. Един ден хората ще се раждат по друг начин. Раждане може да има само когато Духът влезе в човека. Сегашните хора казват: „Добила жената дете.“ Писанието казва: „Създаде Бог човека“, а пък за напредналия човек Писанието казва: „Роден е от Бога.“ Не „създаден“. Не само трябва да бъде създаден човек. Това е един механически процес.

Родените от Бога, те са Синове Божи. За създадените още не може да се каже, че са синове Божи. За тях се казва, че са образ и подобие Божие. Сега, онова, което е необходимо за вас, е присъствието на Духа, Който може да ви изпълни с онова познание, нужно да разберете какво е предназначението ви. Да може да си спомните какво трябва да правите.

Страданията на човека произтичат от неговото животинско естество – иска да се удоволствува. То не обича страданието, то обича само да яде и да пие. Най-високото развитие на животното е да яде и да пие. Това е царството му. Обаче човек е минал през това състояние, ял е и пил е. Но понеже като животното е ял и пил много, не е ял както трябва, то са останали неща, които не са се смлели. Та сега, като станал човек, набрали се много страдания. Вие някой път се чудите защо човек страда. Представете си, че човек е живял 10 000 години като вълк, 20 000 години като тигър, 50 000 години като мечка. Като вълк той е изял 10–20 000 овци. Всяка година изяждал по една овца. Всичките тези престъпления, които е направил, сега, като е станал човек, всички тези същества започват да идват при човека и му казват: „Върни ни това, което си взел." И ти трябва да плащаш. Да плащаш за старите привички и задължения. Ти казваш: „Аз живея по Бога." Но ще ти кажат тези същества: „Едно време беше страшен разбойник, ограби ни, изяде ни, сега ще платиш." Някой път ти дойде някое страдание: „Толкова много се моля, по три пъти се моля на ден, защо ми дойде това страдание, отгде дойде?" Господ не те слуша, само казва: „Ще поправиш живота си." Ти си ял, ял, колко агнета само си изял. Това агънце мъчно се смила. И сега агънцето трябва да го родиш, да му дадеш свобода, да му платиш, да му дадеш живота, който някога си му взел. Човек е много скържав. Да взема може, но ако дава, страда. Така че страданието не е нищо друго освен ликвидиране с животинското, със старите сметки. За онзи, който разбира, така е.

Сегашният живот ни е даден, за да се запознаем с Бога, да дойдем в съгласие с Него, да вършим Волята Му. В какво седи прегрешението на човека? Прегрешението на човека седи в яденето. Ти не си ял навреме, ти си ял, когато не си бил гладен. Например някое дете минава покрай някоя градина, отива при едно плодно дърво и изяжда една ябълка. Прегрешението не е в това, че е изяло ябълката, а че не е питало господаря на градината. Хората съгрешиха, понеже пристъпиха Божиите заповеди, тъй като Бог им каза да не бутат дървото на познанието доброто и злото. Прегрешението седи в непослушанието.

Често ние грешим, понеже не изпълняваме Волята на Бога и желаем някои работи да станат преждевременно, тогава, когато ние искаме и както ние искаме, и по този начин си създаваме ненужни страдания. Да допуснем, че

ти имаш 10 000 лева на разположение. Минаваш един ден покрай една витрина и виждаш хубави дрехи, искаш да се облечеш. Минаваш покрай обущаря, искаш да се обуеш. После искаш някоя хубава шапка, някой часовник и всички други удоволствия. Не спираш там, но почваш да вземаш и назаем. После идват кредитори. Какво ще бъде твоето положение? Ти ще се намериш натясно и ще започнеш да казваш бели лъжи, ще се извиняваш и ще им казваш: „Елате утре, елате вдругиден.“

Евангелистите имат един метод. Те, като хванат един човек, искат да го обърнат на всяка цена към Бога и му казват: „Ти си грешен, ти трябва да се поправиш.“ Те му повтарят: „грешен, грешен“, докато го убедят, че е грешен и че трябва да се поправи. Един евангелист пита: „Ти защо като нас не ги учиш да се покаят?“ Един наш брат му казал: „Ние видяхме, че чрез вашия метод както обръщате човека, не може да го обърнете, понеже после той пак се връща там, откъдето е дошъл. А пък ние употребяваме следния метод. Казваме му: „Ти си добър, ти си добър, ти си добър“ и най-после той повярва, че е добър и става добър. Нали вие искате да го направите добър?“ Евангелистът казва: „Вие сте по-големи майстори, а ние искаме по-рано да го окаляме хубаво и после да го обърнем.“

Казвам сега: Как е по-хубаво да се започне: с Моисеевия закон или с Любовта? Писанието казва: „Моисеевият закон е до Христа, а пък Христовият закон на Любовта е вечен закон за възпитание.“

По някой път вие искате животът да бъде красив, хубав, да ви обичат, да ви погалят, да ви кажат една сладка дума, да ви приемат вкъщи като свои. Но това е Христовият закон. В Моисеевия закон няма такива неща. При Моисеевия закон ти си един слуга – каквото направиш, плащат ти и като направиш нещо, ще ти намерят кусур, ще кажат: „Проста работа.“ Ще унижат работата ти, за да откъснат нещо от заплатата ти. Ще ти кажат: „Не си го нарисувал както трябва, не си ушил дрехата както трябва“, за да ти отбият нещо. И онзи човек ще каже: „Хайде, ще взема по-малко.“

Хубавите работи зависят от Любовта. Само онзи, който е заквасен от Любовта, законът не го лови. Някой казва: „Онази сестра се отнесе грубо.“ Няма нищо, тя по закона ходи, тя си носи камшик и като си извади камшика, удря. Някой казва: „Онази сестра е станала много добра.“ Тя е хвърлила камшика, няма никакъв бастун. Много хора днес нали носят бастуни. Бастунът е Моисеевият закон. Даже и жените носят сега по някой път бастун. Това е модно. Подпира се на бастуна.

Има една страна в живота, която е красива. Ние искаме известни постижения. Постиженията по закона, те са външни постижения. Законът

може само да те облече, да ти построи къща, да ти направи ограда. Но законът не може да ти даде щастие. Законът не може да ти даде разумност. Законът не може да ти даде сила. При закона всичко е външно. Най-първо ние сме работили външно – по закона. Сега любовта работи отвътре. То е животът. Силата на човека е в любовта. Трябва да се употребява любовта, защото ако не я употребявате, вие ще останете парализирани или недоизраснали.

Не се самозаблуждавайте. Има една привидна любов. Това, което се губи, не е любов; това, което се изменя, това, което изгасва, не е любов. Писанието казва: „Любовта никога не отпада.“ Това, което отпада, трябва да знаете, че не е любов. Ти казваш: „Едно време имах любов, а сега я нямам.“ Не се заблуждавай. Любовта никога не отпада. Любовта всякога си остава, при всички условия, една и съща. Това трябва да залегне дълбоко във вас. Когато човек не знае как да използува любовта, тя се отдалечава. Ако вие си затворите кепенците на стаята, и топлината, и светлината не могат да влязат. Тогава питам: Светлината и топлината ли са престанали? Не. Вие сте затворили условията, при които любовта може да влезе във вас.

Та, често, със своите погрешки, ние затваряме ония пътища, по които любовта може да работи в нас. Ние мислим, че сме изоставени, че никой не ни обича. Вие се считате някой път и за сиромаси. С какво може да подкрепите това? Аз виждам небето, звездите, въздух, вода, изобилно блага. Цялата природа е дадена на човека и той казва, че е сиромах. И най-големият милиардер не би могъл да купи това, което един човек има. Това, което можеш да учиш, да видиш, да помиришеш, да чуеш, да вкусиш, да пипаш, това е голямо богатство. Защо ти са богатства, знания, ако обонянието ти е повредено? Защо ти са цветята, ако зрението ти и обонянието ти е покварено? Ако Бог ти е дал чувства, вярвай в Бога, че Той ще ти даде това, което искаш. Той ще ти даде богатства, но не искай веднага. Той ще ти даде всичко навреме. Но Той не казва кога. Ти искай знание от Бога, искай условия да се учиш и пр., но не Му поставяй време. Ти иди при един професор да се учиш, но не му туряй програма, кога, в кой ден и какво да ти преподава. Ти ще се подчиниш на програмата му. А пък сега искат да кажат на Бога: защо професорът не е дошъл? Ако дойде професорът, добре; ако не дойде, пак добре. Тогава ти иди там. Ако си разбрал, добре е, но ако не си разбрал, пак е добре.

Всички може да говорите за Любовта, но кои са отличителните черти на Божията Любов? Една отличителна черта на Божията Любов е, че Бог е многомилостив, дълготърпелив и благоутробен. Ако видите, че някое малко същество, например малка пеперудка кацнала някъде, или оплетена в паяжината на паяка, трябва да ви се трогне сърцето, да кажете

на този паяк да я пусне. Също така, да кажете на паяка да пусне мухата. Ти ще кажеш: „Какво? Да се занимавам с мухата ли? Нека паякът да си я изяде.“ Паякът за тебе е едно предметно учение. Ако ти не освободиш мухата, ти си съдружник на паяка и тогава наполовина с паяка ще отговаряш за престъплението. Ще се заведе дело, ще се запише в делото, че престъплението е извършено в твоята къща. Ти казваш: „Аз не съм видял.“ А пък ти си видял.

Когато вие изгубите една хубава ваша мисъл, къде е отишла тя? Кажете ми. Ако едно хубаво ваше чувство се е изгубило някъде, къде е отишло то? Мислите ли, че няма да отговаряте за това? Живо чувство беше то. Може би вие да сте причината или пък поради вашето невнимание това чувство е станало жертва на някой вълк, на някой паяк и пр.

Та, сега, вашите хубави мисли, вашите хубави желания, това са вашите овци, които трябва да пазите. Христос казва: „Моите овци, Отче, на Мене ги даде и Аз ще ги пазя. Полагам душата Си за тях, да не изгубя нито една от тях.“ Онова, което Бог ви е дал, ако го изгубите, тогава къде е вашето достойнство? Всичко това, което Бог ви е дал, вашите хубави мисли и хубави чувства, тях не трябва да губите по никакъв начин. Някой може да казва: „Аз съм много добър.“ Отивам в кошарата му да му видя овцете. Той ми казва, че е много добър човек. Отивам в градината му да видя плодните дървета, да видя зелето му, доматите му какви са. Виждам още лука, чесъна, сливите, крушите, ябълките. Това са все методи за възпитание на хората и като обикалям дърветата, аз гледам кои методи успяват. Някой път тиквите не вървят. Тиквите са много идейни. Някой път сливите или ябълките не вървят. А пък някоя година всичко върви. Значи на добро е. Растителното царство ми казва: „По нашия живот съди за господаря ни.“

Всеки един човек трябва да има една градина, за да гледа как растат растенията. И какъвто е той, такива ще бъдат и растенията, такива ще бъдат и неговите домашни животни. Сега онова, което Бог ни е дал, трябва да го пазим. Хубавото, което Бог ни е дал, тези овци, които Бог ни е дал, трябва да ги пазим както пастирят пази овцете на господаря си, та нито една овца да не се изгуби. И тогава Бог ще каже: „Добри рабе, много добре си ги гледал, ще ги оставя на тебе.“

Вие сега мислите другояче. Вие мислите, че като отидете на онзи свят без овци, без нищо, ще ви посрещнат с някое такси, тържествено. В онзи свят няма никакви таксита. Там има превозни средства, но не мога да ви ги кажа какви са. Писанието казва, че всички онези хора, които вие може да обърнете към Бога, ще бъдат с вас. Те ще ви бъдат ваш капитал. Ако отидете в Невидимия свят сами, ще кажат: „Този овчар е изгубил овцете.“

И тогава, след като ви гощават 3–4 деня, ще ви пратят пак на Земята, да работите. Човек, който няма овци, не го държат на онзи свят.

Даже и в този свят може да направите опит. Една жена, която обича някой мъж, която даже казва, че умира за него, ако тя го вземе, а пък той седи, не работи и се излежава, тя ще му каже: „Защо седиш така тук, защо не излезеш да работиш?“ И тя ще почне да съжалява. Ще каже: „Не трябваше да се свързвам с него.“

На онзи свят има работа, велика работа има, придружена с радост и веселие. При работата ще ви се даде най-хубавото. Тук не можем да работим. Тук се трудим и мъчим, а пък в Небето ще работим. Следующият живот, който иде, ще бъде живот на работа, затова трябва да се приготовляваме.

Всеки ден, когато ви дойдат страданията, да знаете, че вашите овци страдат. Когато децата страдат, и майката страда. Когато в една държава поданиците страдат, и царят, и управляващите страдат. Щом имаме страдания, то има нещо в нас, което трябва да поправим. Това можем да го направим само по един начин: нещата без Любовта не могат да се поправят. Затова Любовта за вас трябва да бъде върховният авторитет. От този авторитет излиза животът. Ние трябва да обичаме живота – онова, което Бог ни дава. И Любовта трябва да бъде за нас авторитет. Само по този начин може да се поправи миналото, може да се изправи настоящето и само по този начин може да се постигне бъдещето. Никога не казвай: „Не си струва да обичаш!“ Обичай!

Любовта всякога се отличава със следното: тя най-първо дава, а после взема. А безлюбието по какво се отличава? То най-първо взема, а после малко ще даде. Онзи, който първо взема, а после дава, той е в безлюбието. А пък онзи, който първо дава, а после взема, той е в любовта. Това е закон. Затова на всички ви пожелавам да живеете в Любовта. Давайте и после вземайте. Това е закон.

„Отче наш“

41-во утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 8.VII.1934 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев.*

* На 1.VII.1934 г., в каталога на Елена Андреева няма отбелязана утринна беседа в неделя, 5 ч сутринта, както и неделна беседа в 10 ч. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

1934_07_11 Взимане и даване. Първият и последният
лекция на Общия окултен клас

ВЗИМАНЕ И ДАВАНЕ.
Първият и последният

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето облачно, с големи, хубави облаци.
Времето топло, тихо и приятно.)

Отче наш

Размишление

Ще прочета само част от първата глава на Евангелието на Йоана, от 1–2 до 15 стих.

Любовта се проявява само при известни условия. Защото под думата Любов, вие подразбирате това, което трябва да внесе всичко във вас. И всичкото ви недоволство и всичките ви неизброими страдания се дължат на това, че нямате Любовта. Ако я имахте, те щяха да се премахнат. И вие щяхте да бъдете доволни.

Вие търсите нещо. Това, което търсите, то е любовта. Може да я намерите сега, след един ден, след два дена, след три дена и пр. Някой път мислите, че сте я намерили. И после мислите, че сте я загубили. Това, което се намира и губи, не е Любов. Това, което отпада, това не е Любов. За Любовта не може да има две мнения. Тя не може да се определи. Може да се говори за нея много, но да се определи какво е – не може. Може да се философствува, да се говори каквото искате, но като дойдеш до същината, ти усещаш, че като я получиш, ти си доволен. И това доволство не престава! След като намериш Любовта, отпосле ще започне животът. Като намериш Любовта, животът ще дойде. Щом изгубиш Любовта, губиш живота.

Някой път, когато искате да ви се каже Истината, вие разбирате нещата лично. Например, аз привеждам един пример и някой си млад брат го взима лично за себе си. И казва в себе си: „Този пример е точно за мен!“ А аз нямам ни най-малко пред вид него. Това е едно съвпадение. Най-първо той не е определена величина. Иван, Драган, Стоян, за мен това са неопределени величини. Че и самият той, не знае кой е. И кои са баща му, майка му, той не знае. Къде са онези хилядите поколения? От колко години вие се помните? От 100 години, това не е фамилия. Има дървета, които имат хронология от 4–5000 години. А вие нямате такава хронология. Вие казвате: „Ние познаваме Бога. Молим се.“ Питам тогава, кое е онова,

което ви разколебава? Защото, при най-малките мъчнотии, вие се разколебавате и падате духом. Сега не го вземайте за обезсърчение. Слабостта къде седи?

В природата има един контакт и най-слабият [силният] човек да си, в дадения момент, като изгубиш контакта с Бога, ти отслабваш. В момента, когато правиш контакт с Първичното Начало, ти се усилваш постепенно, но не изведнъж. А когато отслабиш този контакт, ти отслабваш. Постоянно трябва да правим контакт.

И после пак си помислиш: „Аз сам мога да направя нещо!“ Тогава отслабваш. И пак казваш: „Чакай да се свържа.“ Постоянно има един процес на даване и вземане. Бог дава и ти даваш и вземаш. Първият, Който дава е Бог, а пък първият, който взема, това е човека. Последният, който дава е човека, а пък Последният, Който взема, това е Бог.

Запомнете процеса: Първият, Който дава и Последният, Който взема е Бог! А пък първият, който взема и последният, който дава е човека. Бог е Първият, Който дава и Последният, Който взема, а човекът е първия, който взема и последния, който дава.

Вие някой път искате някой да ви направи услуга, както Бог я прави. Никога няма да я направи! Това е едно качество на Бога. Затова, ако искате вашите работи да се оправят, дръжте се с Бога. А пък, ако искате вашите работи да загазят, дръжте се за човека. Вие ще искате той изведнъж да ви даде. Ако искаш да се научиш как да вземаш, дръж се за човека, а пък ако искаш да се научиш как да даваш, дръж се за Бога. Сега някой може да каже, че тези работи са прости. Всяко нещо, което човек не може да направи, той не го знае. Нищо повече. Нещата трябва да ги правите!

Сега ще ви дам един начин за даване с пеене. Как ще го направите. Вие искате нещата изведнъж да ги направите съвършени. Не. Всякога, всичките неща започват от безформеното към форменото. От далечното, към близкото. Ти ще започнеш някои неща, които не знаеш. Най-първо започваш с буквите. Те са разхвърлени, няма никакъв смисъл. Но от това, безформеното, разхвърленото, после излиза форменото. Мнозина от вас се обезсърчават, понеже изведнъж искате да бъдете съвършени. Не, съвършенството е един процес, изведнъж не се постига.

Казано е: „Бъдете съвършени!“ Но вие трябва да разбирате така: в желанията си трябва да бъдете съвършени; в стремежа си трябва да бъдете съвършени. А пък вие искате да бъдете съвършени в делата си. Във вас стремежът не е съвършен. У вас, в съзнанието ви, има едно раздвояване.

Целият ви живот не е посветен на Бога. Вие сте определили 4–5 минути за Бога, а пък останалото време за жена си, за децата си, за другите и пр. При това искаш да живееш. Но питам, кой е фактора в света? – Жена ви ли? Но тя знае само да взема от тебе. Децата ли са фактор? – И те знаят само да вземат. Или слугите? – Всичките вземат. Никой няма да ви даде нещо. Пък и ти най-сетне не си фактор. Ти си научен само да вземаш. Тогава кой е фактор? – Това, което дава! Следователно, да се научим да мислим, значи да възприемаме онази мисъл, която излиза от Бога. Трябва да възприемаме в себе си Божествените мисли. И след като възприемем Божественото в себе си, ще дадем своите мисли. След като влезат в тебе Божествените мисли, какво ще разбереш? – Ще дадеш от себе си. Ти, ако не възприемеш Божественото, не можеш да дадеш твоето – човешкото.

Та казвам сега, най-първият процес е мисълта. Как може да мисли човек? – За да мислиш правилно, трябва да възприемеш нещо от Бога. Но, ще ме попитате: „Как ще стане това нещо?“ – То става. Ти питаш: „Как ще стане сега?“ Както и да ви го обясня, важно е как да го направиш.

Как ще разбереш Божията мисъл? В дишането е правилният процес на твоята мисъл. Ако ти правилно мислиш, правилно ще възприемеш въздуха и ако неправилно мислиш, неправилно ще го възприемеш. Има отношение между мисленето и дишането. Щом някой диша правилно, той правилно мисли. А някой неправилно диша, тогава и неправилно мисли.

Някой казва: „Аз мисля право!“ Щом е така, тогава и дишането трябва да е право. После казваш: „Божествено говоря!“ – Мисълта ти не е права. Казваш: „Мен ме е […]“ – Мисълта ти не е права. Казваш: „Криво ми е !“ – Мисълта ти не е права. Казваш: „Сиромах съм!“ – Мисълта ти не е права. Казваш: „Нещастен съм!“ – Мисълта ти не е права. Казваш: „Защо тези работи са така?“ – Мисълта ти не е права. Казваш: „Защо Бог направи света такъв?“ – Мисълта ти не е права.

Ти искаш все да вземаш. Ако те попитат, казваш: „Не е хубав животът.“ Дай тогава един пример. Щом си толкова учен, как да направи Господ живота ти добър.

Да допуснем, че искаш да бъдеш такъв голям човек, че да имаш 100 метра височина и да заповядваш на целия свят. Хубаво. Ако Господ ти даде 100 метра височина, знаеш ли какво нещастие ще имаш? Ти, само като се прекатуриш няколко пъти на земята, нищо няма да остане от тебе. Сега, като си малък, ще паднеш и няма нищо, но ако имаш 100 метра височина, като паднеш от 100 метра ще разбереш всичката философия, какво значи

да бъдеш много висок. Защото условията са много лоши.

Някой път ние искаме да израснем, големи хора да станем. А пък не знаем, че в това голямото величие, се крият много нещастия. Турците имат една пословица: „Който знае много, много и тегли.“ Да не би да направите както турчина в следния разказ: Един турчин отишъл в едно българско село и казал: „На турски ще ми говорите! Ако речете на български да говорите, аз всичко разбирам!“ Турчинът пушил с лулата си. И запалила се чалмата му. Те му казали на български: „Аго, чалмата ти гори!“ Той казал: „И това го знам.“ Пак му казват: „Чалмата ти гори!“ – „И това го знам.“ А пък той нищо не знае. Най-после му казват на турски: „Ефенди, чалмата ти гори!“ – „Е, тъй кажи де!“ Вие мислите, че знаете, но не знаете. И на вас казват: „Чалмата ви гори“, но вие съвсем друго разбирате.

(Учителят изважда цигулката си.) Аз да ви кажа, за всяко едно упражнение трябва да дадете 1000 лева. Тези упражнения са по хиляда лева, всяко едно. И ще плащате. Помнете го това. Няма да минете даром. Ако мислите, че ще минете даром, много се лъжете. Без упражнение нищо не става в света!

Ще мислиш, ще дишаш, ще ядеш. Ако криво ядеш – криво дишаш и криво мислиш. Ако добре ядеш – добре дишаш и добре мислиш. И обратното е верно. Някой е в колебание – криво мисли, нищо повече! (Учителят нагласява цигулката си.)

Всяко нещо си има свой ритъм. Ритъм, това е душата. Ако вие нямате душа, нищо не става. Мисълта си има своя душа. Душата е ритъм. Ритъмът, това е външната страна, външното изявление на душата в света. Без това изявление, нищо не се постига. Това е живота. Животът върви ритмично. Но не по време. Времето е вече определения ритъм във време и пространство, в малък размер. Да бъде човек тактичен, това е да има познание на времето. Първо ритъмът иде по закона на вдъхновението.

Най-първо, поемете дълбоко въздух и бавно. И след това ще се пее. За да пеете добре, постепенно ще издишате въздуха. Учете се постепенно да издишате въздуха. Няма да кажеш изведнъж – хуу! (Учителят изсвири

нещо и каза Това е време за вдишка. (Изсвири друго и каза Това е време за пеение и за издишка. (Учителят свири на цигулката, във време на вдишка, ние поемаме въздух и Той свири, а пък във време на издишка, Той свири, а ние пеем, това, което Той свири и същевременно постепенно издишаме.)

Дишането трябва да бъде меко и динамично. При това дишане изчезват

всички болезнени неразположения, които имате. Щом почнеш да дишаш по този начин, в тебе ще стане едно размърдване на духа. (Учителят свири, ние поемаме въздух и издишахме бавно.) Направете сега същото упражнение със следните движения: 1. Ръцете отпред на гърдите, пръстите на всяка ръка събрани. Пръстите навън и допрени (Виж фигурата.) (Фигурата в оригинала е неясна и не дава представа за положението на ръцете.) (През това време се свири тона „сол" с цигулката. Ние правим вдишка. 2. След това отдалечаване на ръцете в хоризонтално положение в страни и бавно издишане и пение и т.н.) По този начин се изкарват движенията на музикалните упражнения. Правилно трябва да дишате, за да се премахнат всички онези препятствия, които сте турили. Вашият стар слуга ви е подковал, турил ви е ремъци. Това е станало вече навик за вас и вие казвате: „Това е от Господа!" Не, тези нареждания не са от Господа, те са дяволски нареждания. Когато господарят турил на коня си един ремък от долу, под корема, това не е от Господа. И когато дойде някому голяма скръб, от Бога ли е това?

Сега да почнем дишане с движение и пеене. (Същото упражнение се преповтори.)

Една трета от дишането вече научихме. Една трета, това значи, външното правилно дишане. Две трети от дишането имате още да учите – да бъдете господар на дишането и да контролирате мисълта си. Вие искате много пъти бързо да се изказвате. Не бързайте да се изказвате! Никога не се изказвайте със заключение. Ти винаги искаш да туриш заключение. Никакво заключение не тургай! Ако сме извървели 20 километра ще трябва ли да знаем, до где сме стигнали? Какво ще туриш белези, колко си извървял, какво си намислил, какво си направил. Не определяй нещата, понеже веднага ще създадеш нещастия, неприятности за себе си. Хронология има, когато ти правилно мислиш. Други, вече в Невидимия свят, държат хронологически ред – отбелязва се.

Стига ти правилно да мислиш и дишането, яденето ти ще бъдат правилни. Сега, всички трябва да пеете. Където и да ходите, пейте. Отвън може да не пеете, но може да пеете и вътрешно. Като мислиш правилно, ти пееш. Започни от безформеното и после ще дойде формeното. Думите отпосле ще дойдат. Понеже, ако вие най-първо не научите това, тези трептения, думите по-мъчно ще усвоите.

Аз казвам: „Аз ви обичам". Какъв смисъл има в думите: „Аз ви обичам!" – Няма никакъв смисъл в думите. Аз разбирам така: когато треперят в една къща, гдето няма огън, ти като запалиш огъня и хората се стоплят, това значи: „Аз ви обичам!" А пък иначе, ти говориш, казваш това, а те

треперят. Това са празни думи. Ще дадеш храна и ще ги стоплиш. Ти отиваш при един скръбен човек. Той не се нуждае от материална подкрепа. Ти най-първо трябва да го улесниш, трябва да премахнеш тая тъга у него и после трябва да го научиш да има контакт с Бога. Какво ще кажеш? Ще му кажеш: „Едно време бях като тебе, много ми и патила главата! Но сега научих този контакт. И слава Богу, сега добре ми върви!“ И ще му покажеш по кой начин. Ще му кажеш: „Друг начин няма!“

Сега това говорене, което ви говоря, аз не го харесвам. Понеже това говорене, аз го наричам – набиване с чук на гвоздеи. Защо се набиват гвоздеите? – Защото тази материя е твърда и трябва набиване. В Божествения свят, никакви гвоздеи не се позволяват. Казват: „Това да се запечати в някого!“ Аз искам мислите да израснат естествено, без гвоздеи. Защото тези гвоздеи ръждясват. И после трябва да ги изкарваме с клещи. Нещата трябва да бъдат без гвоздеи.

Дишането е необходимо! То е едно голямо благо за живота! Трябва да се мисли, понеже и то е едно благо за живота. Животът е велико благо, а пък животът се изразява само тогава правилно, когато човек мисли. Но животът се изразява и по друг начин, има и друго определение. За да се изяви животът, ти най-първо трябва да намериш Истината. Истината е вече свобода. Свободата ще даде място на знанието – Мъдростта. А пък знанието, Мъдростта са условия, за да се проявят вече Животът и Любовта. Ако ти не намериш Истината, не може да намериш Свободата. И тогава не ще може да се изяви Животът.

Истината е път, за да се изяви Животът. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Истината, това е Пътя. Със свобода трябва да започнем. Всички промени, които стават в света, трябва да ви водят към свободата. Ако не разбираш промените, които стават в света, ти не можеш да дойдеш до свободата. Страданието, падането, ставането, разочарованието, това е път към свободата. Щом дойдем до условията, ние ще се домогнем до знанието; щом дойдем до знанието, ние ще се домогнем до истинските форми, по които Животът може да се изяви. Тогава ще намерим щастието. Щастието е да намериш Истината – Свободата, да намериш знанието и силата и тогава ще се домогнеш до онези форми, в които Любовта и Животът се изявяват. Животът е последният резултат от този процес.

Хората са мислили и по друг начин, но имаме сегашния резултат. И той не е лош. Това, което сега става в света, аз не го считам, че е лошо. Този резултат е най-добрия. Ние мислим, че е лош, нашите несрети, страдания, грехове, това са възможностите на Бога, да се изяви в Своята Мъдрост и да

ни покаже, какво е Бог. Той знае повече отколкото ние. Там гдето ние загазим, там ще дойде Божията Мъдрост със Своята Сила. И ще видим, че има Един, Който мисли и Който знае как да постъпи!

Ние съжаляваме сега. Не съжалявайте за нищо! Щом не можете да направите нещо, тогава отнесете се към Бога и чакайте. И като ви помогне, като свърши Бог своята работа, започнете вие.

Сега не очаквайте да остареете. Вече знаете какво нещо е старост. Не изгубвайте закона на вашите младини. Щом ти не възприемаш на младините си, ти ще остарееш. А пък и после трябва ли да ви обяснявам на вас – не съжалявайте, че правите погрешки и прегрешения. Да ви кажа защо: Кой от вас, на физическото поле през първите три години, не прави прегрешения? Колко пъти майка ви трябваше да ви чисти? Три години трябваше да ви чисти и като станеш вече на 21 година, вие станахте почетни и благородни. Но майка ви знае първите години какъв сте били. Ние сме деца сега, които постоянно се цапаме. Благодарете, че твоята майка е толкова благородна и трябва в коритото да ви измие. Един ден, като престанеш да правиш тези благоухания, ти ще благодариш и ще кажеш: „Много ти благодаря!“ И майка ти ще се зарадва, че ти вече сам можеш да си услужваш, усъвършенствувал си се и че си станал сам господар на себе си.

Ти ще кажеш: „Не ми говори за тези работи.“ Че за какво да ви говоря? Ти направиш една погрешка и казваш: „Загазихме я, мале майчице!“ Хубаво, аз имам един пример, но не искам да ви го привеждам. Човек в известно време може да направи една погрешка. Много хора възрастни, като видят някоя мечка, се оцапват. Че ти в живота си направиш една малка погрешка – видял си една страшна мечка и не можеш да издържиш. Трябва да разбирате законите на Живота.

Ние сега се запознаваме. Трябва да знаеш пътищата. Трябва да се домогнеш до онзи, идейния живот. Като влезем в Духовния свят, там има какво да учите: музика, движение, пение, поезия и пр. Ще ви коригират. Вие благодарете, че на земята Господ е бил толкова милостив, снизходителен към вас! Той казва: „Ще залича всичките ви прегрешения, само вървете напред!“ В реда на нещата е да грешим. Не вземайте думите, че Господ казва да не грешим. Този път е погрешен. Пътникът, който върви по един прашен път, непременно ще се опраши; пътникът, който върви по един кален път, непременно ще се окаля. Не е голяма пакост, че ще се окаляш, че ще се опрашиш. Ще се очистиш. Не е голяма пакост, че ще ожаднее. Радвай се, че има сиромашия; радвай се, че има богатство; радвай се, че има невежество в света и радвай се, че има знание.

Писанието казва: „За всичко благодарете.“ Понеже всичко каквото ви се случва, ще се превърне за ваше добро.

Сега още веднъж да направим упражнението с дишане, поемане, издишане и пение.

Сега, темата „Любовно писмо“ ще четем за следующия път.

Отче наш

Първото упражнение, което направихме се отнася за храносмилането, второто – за дишането, а третото – за мисълта. Сега ние направихме първия опит, вторият опит ще бъде за дишането, а третият – за правилната мисъл.

42 лекция на Общия окултен клас
11 юли 1934 г.
София, Изгрев

1934_07_13 Стремеж и постъпка

СТРЕМЕЖ И ПОСТЪПКА

„Отче наш"

Ще прочета няколко стиха от 18 глава от Евангелието на Матея, първите 6 стиха. Царството небесно това е жилище или място на човешката душа, дето тя може да прояви туй, което желае, да придобие най-хубавите условия, при които човек може да се намери. Влизането в Царството Божие е състояние. Човек трябва да бъде подобен на детето, да има най-хубавото възприятие на човешката душа. И в туй отношение можем да кажем, че туй, което възприемаме, то е истината. Който не възприема истината като малко дете, не може да влезе в Царството Божие. То не е външното дете. Може да вземете едно дете и да го отгледате. Ако мислите така да влезете в Царството Божие, то всички хора ще влязат, понеже няма някой, който да не е отгледал деца. Какъв смисъл има, ако така се разбира? Дете е всеки един човек, който носи истината в себе си. То е красивото. Когато човек чувства, че възприема истината, чувства, че има нещо, което не се мени. Туй, възвишеното, благородното, то е истината. При сегашното състояние на човека, понеже има много желания, които са достъпни за неговата душа, човек почти е забравил истината, той не може да я разбере. Има много неща, които съществуват. Всеки един човек има антураж. Той носи работи, които не му трябват, а мисли, че много работи са му потребни. Те са един товар. За пример при сегашните условия, за да бъде човек щастлив, според неговото разбиране колко неща са му потребни. Вие ще кажете къща му трябва, пари му трябват, знание му трябва. Много добре. Да допуснем, че вие имате пари. Хване ви някой за гърлото, стисне ви, не ви дава да дишате. Питам, какво ще ви ползват вашите пари? Тука кое е същественото? Вие се нуждаете от светлина, от въздух, от вода и храна. Това е същественото. Всички други неща са постижими, а другите неща са преходни. Светлината е нещо съществено. Топлината е нещо съществено, въздухът е съществен, храната е съществена. Другите неща, които зависят от първите, са второстепенни. Щом имаш първите неща, всичко друго може да постигнеш, то е въпрос само на време. Да знаеш само как да определиш времето. Богат може да станеш моментално, ако знаеш колко богатство ти трябва. Богатство ти трябва толкова, колкото можеш да носиш. Всеки един от вас колко килограма злато може да носи? Най-много до 100 килограма може да носите, и то 100 килограма на 100-200 метра разстояние едвам може да пренесете. Колко можете да носите на 100 или на 1 000 километра. Да кажем имате пътешествие на 1 000 километра - колко злато може да носите? Туй разбиране, което хората имат, то е самозаблуждение. Това са само специфични условия. Когато затворникът влезе в затвора, за него специфично се грижат, пазят го,

хранят го в стаята неговите възлюблени, гледат го, пазят го да не излезе из прозорците. После го пущат, но временно, като пансионер - половин час отвън, после пак вътре, пак го извеждат. След години, като се възпита, може да го освободят. Мислите ли, че светът трябва да бъде така неустроен? Това е самоизмама.

Представете си, че пътувате в един свят на земята, дето всичките хора са приложили истината. Истината носят в себе си. Тия хора постъпват с другите тъй, както със себе си. Ако вие тръгнете като екскурзиант, имате нужда от пари и всеки човек смята за привилегия да може да ви направи услуга. Вие ще носите ли пари със себе си? Не, ще носите истината. Като тръгнеш, ти ще бъдеш добре дошъл навсякъде. Сега другият въпрос. Кога ще бъде туй? То е вече. Всички разумни същества в света живеят по този начин. Ето, има същества, които живеят така. Дето ходят, свободни са. Някой път съм привеждал примера, че когато магическата тояжка мръдне, всичко става. То е забавление за деца. То не е само така, да си мръднеш пръста. В света, ако знаете, природата е жива и разумна. Туй, което вие виждате, е живо и разумно. Но някой път тази природа спрямо вас няма никакво отношение, като че е мъртва. Ако знаете нейния език, само като проговорите една дума ще видите, че всичко оживява. Ще ви каже: „Какво искате, какво заповядвате?" Нали знаете онази басня. Една малка басня има. Един пътник се спрял при една чешма и казал: „Ох". Изведнъж излязъл един старец и казал: „Какво обичате? Пътникът казал: „Аз извиках само ох." - „Моето име е Ох, какво искаш?" - „Аз въздъхнах само." - „Кажи ми какво искаш от мене?"

Какво трябва да каже пътникът на този старец, я ми кажете? - „Уморих се." Казва: „Тебе ти трябва един кон." Дал му един кон. Качил се той на коня, поблагоарил и тръгнали заедно. Друга беля. Той нямал с какво да храни коня. Освободил се от Ох, но казва: „Ох." Не е уморен, но той мисли с какво да храни коня. Питам: Кое е по-хубаво - „Ох", или да храни коня? Според вас кое бихте предпочели? - Ние сме предпочели коня и всички имаме по един кон. Сега има ох. Щом ти кажеш „ох", коня нямаш. Като престане ох, конят е там. Има нужда и трябва да го храниш. Защото ако не се храни този кон, той няма да върши службата си.

Сега реалното. Човек може да няма вътрешни страдания, а може да има външни мъчнотии. Кое е за предпочитане - вътрешните страдания или външните мъчнотии? Външните мъчнотии са за предпочитане. Животът на земята сега е така устроен, то е временно положение. В дадения случай ние сме в епохата да се освободим от вътрешните страдания и да останат външните мъчнотии. Как ще се справим с тях? С мъчнотиите ще се справим с ума си, а със страданията се справяме със сърцето си. От себе си

страданието не можеш да изпъдиш по никой начин, то е закон на сърцето. Ти си богат човек, имаш всичко - и къща имаш, и ниви имаш, какво ли нямаш в света, но страдаш. Кажете ми едно вътрешно страдание, с което човек може да страда. Имал си един приятел, когото си обичал, умрял, заминал си. Страдаш за приятеля, когото си изгубил. Питам: С какво може да се замести този приятел? Може да го заместиш с нещо. Но аз ще ви дам друго сравнение. Представете си, че някой си е счупил крака, че го ампутират. С какво може да го замести? Турят дървен крак. Но дървеният крак може ли да замести другия? С него ще тропа, дето стъпи. Той ще се отрече от другия крак, но то е тропане. Троп, троп. Веднъж слушах един пионер, който ходил на бойното поле. Върви с единия крак и тропа, тропа. Казвам: Този човек не се е научил да ходи. После разбрах, че кракът е дървен. Та когато човек не знае как да ходи, единият крак е дървен. Когато човек не знае как да мисли, той е дървен; когато не знае как да работи, той е дървен. Той е изгубил нещо съществено. Той има страдания. Изгубил си ти нещо съществено, което е пластично, което ти дава подтик. Него като изгубиш, настава едно материалистическо състояние, на което ти не си напълно господар. Та сега всичките страдания в света произтичат от онзи основен закон, от една загуба. Нещо си загубил. Причина има за това. Майката на страданията, това са загубите. Майката на нещастията е майка, на която децата са измрели. Майката на радостите е майка, на която децата са живи. Нещастието е майка с умрели деца. Страданието произтича от това. Майката на радостите е майка на която децата са живи. Добре тогава, кой е майка на човека според вас? Нали имате две майки? Едната като дойде, ще плачете и ще скърбите. Недоволни ще сте. При другата майка вие сте щастливи. На ваш език казано, първата майка коя е? Аз наричам първата майка разумната майка. Нейните деца не умират. Другата е неразумна. Но имаме и друг термин, наричаме я глупава майка. Туй, което индусите наричат Майя и от което искат да се освободят. Майя, това са всичките страдания. Майя в живота, това са всичките идеи, с които се заблуждаваме. Човек търси щастието там, дето го няма. Майя казва: „Всичко е заблуждение." Заблуждението е като някоя високопоставена дама, която се обвива с воал и през воала я виждаме красива, а без воала мислим, че е още по-красива. Някой път искаме да си снеме воала. И сега всеки един от вас носи воал. Воалът, това са страданията. Вътрешните страдания са воал. На място са те. Ще дойде време, когато няма да ги има. Тия, вътрешните страдания, засега са потребни. Една необходимост са. Страданието произтича от простата причина, че си изгубил нещо, което е ценно или искаш нещо, което не можеш да придобиеш и страдаш. И всичките учители в древността казват: „Лесно може да се освободиш. Мисли, че това, което искаш, без него можеш." Представете си, че в света има един ред. За да станеш чиновник, искат от тебе да скочиш 9 метра широчина. Ти по 8 метра скачаш, но 9 не можеш да скочиш. Представете

си, че 10 години скачаш по 8 метра, но 9 не можеш да прескочиш и не можеш да вземеш службата. Нали е нещастие? Ако още 1 метър можеш да скочиш, щастието ще дойде. Значи още 1 метър е потребен, за да дойде щастието. Какво трябва да се прави тогава? Мисля, след 10 години може да се научиш да скачаш 9 метра, защото котки има, които скачат 19 метра. Диви котки има, които скачат през въздуха 19 метра, за да хванат своята жертва. Тогава тази жертва какво може да стане? За обикновени случаи е нужно човек да скочи 9 метра, а тя скача 12 метра, 19 метра. И някой път може да се направи конкурс. Как ще определите с конкурс един човек какво знае? За пример конкурс може да има. Зрелостните изпити, които държите, и те са конкурс. Не зная дали човек, който не е учил, може да издържи зрелостен изпит. В зрелостните изпити човек иска да му се падне туй, което знае. При зрелостните изпити ти ще знаеш всичката материя, която си проучвал. С години каквото сте проучвали, да знаете. А щом искаш да ти се паднат само някои работи, които знаеш, ти не знаеш всичко. След като си минал зрелостния изпит, знаеш, че всичко знаеш. Тогава може някой да ви каже: „Защо страдате?" Понеже не можете да издържите зрелостния си изпит.

За пример дадат ви една тема „Методите и начините за освобождаване от страданията". Какви методи ще дадете вие, ако трябва да пишете по темата „Методи и начини за освобождаване от страданията"? Какъв метод ще дадете, ако е умряла на някого жена му. Какъв метод ще дадеш, ако изгуби някой краката си? Ще кажете да тури дървен крак. В туй отношение морските звезди са разрешили този въпрос. Ние си туряме дървен крак, а морската звезда проточи крака си, създава си нов крак. Ако ти може да станеш министър, а пък, като ти се счупи крака, си туряш дървен крак, какво знание имаш? Че тя, морската звезда, може сама да си направи крака. Ти, човекът, който си направен по образ и подобие на Бога, не можеш да си проточиш крака, а с дървен крак ходиш. Питам тогава, ти образа Божий ли носиш? Ако не можеш да си проточиш крака, какъв образ Божий носиш? Аз наричам образ Божий този, на когото крака никога не може да се отреже. Той по никой начин няма да позволи да му се отреже крака. Вие сега може да цитирате думите на Христос: „Ако те съблазнява окото, извади го." Но Христос казал това и то се отнася до слабите хора, които искат да грешат. Ако искаш да грешиш, по-добре отрежи си крака. Но туй, най-малко, не се отнася до съвършения човек. Съвършеният човек е винаги господар на онова, което има. Когато ви говоря за съвършенство, подразбирам не външната страна, не по постъпки, човек по постъпки не може да бъде съвършен, но по стремеж. Стремежът ви да бъде съвършен. Не постъпката. Постъпването, това е наука. Стремежът трябва да бъде съвършен в човека. За да „свири" стремежът, човек трябва да бъде съвършен. Тогава той ще се научи да

свири. Ако стремежът не е съвършен, той не може да се научи да свири.

Външният живот ще се изрази според вътрешния стремеж. Ако вътрешният стремеж е съвършен, външният живот ще се нагоди съобразно вътрешната страна. Затуй пазете идеала си. Стремежът ви да бъде съвършен. Тогава нещата са постижими. Има известни неща, които човек трябва да знае как да прави.

Разправяха ми един анекдот. Един свещеник отишъл в Румъния на гости, през Гюргево за Букурещ. Като се качва на трена, искал да погледне навън. Подал си главата през прозореца, но паднала шапката му. Той казва: „Падна шапката ми." Казват му: „Потегли тази дръжка да се спре тренът." Той хваща дръжката и тренът спира. Всички идват да видят какво нещастие се е случило там. Той казва: „Шапката ми падна." И за това го глобяват. Мисли, че голямо нещастие се е случило, че му паднала шапката. И спира целия трен. Той трябваше да снеме шапката си и тогава гологлав да подаде главата си навън. Тогава другото обяснение: ние всякога страдаме, когато спираме треновете не навреме, защото шапката паднала някъде. Глобяване ще има. Че може да спреш трена, може. Но разумност трябва в света. И едно хубаво разбиране за живота. Не си причинявайте страдания. Падне шапката, носете две шапки. Сега знаете ли колко са глобили този свещеник. Те са го глобили толкоз, колкото трябвало, за да си вземе 20 шапки. Изгубиш шапката, не спирай трена, защото ще платиш толкова, колкото за 20 шапки. Като слезеш на гарата в Букурещ, все ще намериш някоя попска шапка. Сега ще се спрете върху мисълта, че трябва да научите един начин на разсъждение; съществен начин е. Да разбираме живота и пътищата в природата. Да влизаме в нейното положение, понеже тя е създала нещата. Да влизаме в нейното положение. И от нейното положение да разрешаваме противоречията. Не от нашето. Тогава ние ще я разберем и тя ще ни разбира. Когато ние живеем в природата, трябва да разбираме тия положения. Когато природата влиза да живее в нас, тя винаги разрешава въпросите по начина, по който ние живеем. Тя всякога урежда въпросите, както ние живеем.

Та когато в природата уреждате работите според нейните закони и когато дойде природата във вас, оставете тя да урежда работите, както ги разбира. Когато си в природата, уреждай работите според нейните закони. А когато природата е вътре, остави я тя да ги урежда. Има два начина. В човека има един Господ, Който живее вътре в него и един вън от него. Два Господа има. Един Господ има на когото само давате. Външният Господ дава подаръци на вътрешния. Че ти само носиш подаръци на Господа, вземаш все заради Него. Ти се лъжеш, че е все заради тебе. То е заради твоя, вътрешния, Господ. Ти ги внасяш и мислиш да се осигуриш. И после този

вътрешен Господ започва да дава на външния. Ти си слугата, който ще носи тия блага навън. Едновременно ти си слугата, от единия Господ към другия ще носиш. Всички вие сте раздавачи. Как ще наречем това състояние? Аз ще ви дам друг образ. Вие сте асистенти. То не е нещо лошо. Вие сте асистент на вашия Господ отвън и на вашия Господ отвътре, който спомага на единия и на другия. Ще си изпълните службата. Другояче, ако не я изпълните, ще ви уволнят от вашето асистентсво и тогава ще останете без служба.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината,
В Истината е скрит животът.

38 лекция от Учителя, държана на 13 юли 1934 г., София, Изгрев.

1934_07_15 Справедливост, милосърдие
утринно неделно слово

СПРАВЕДЛИВОСТ, МИЛОСЪРДИЕ

15 минути размишление.

Нарядът.

3-та глава от Деянията на апостолите.
Изпяхме „Бог е Любов“. „Слънцето вече грее!“
Когато човек се забърка в някой мъглив ден в планината, той образува един кръг, в който се върти и се връща пак на същото място, отдето е излязъл. Колко време? Различно, ще направи един кръг и пак ще се върне. Каквото и да започва човек, по човешки начин, той все ще се върне на онова място, откъдето е излязъл. Човешкото разбиране е такова. Често човек започва идеално в младини, казва: „Без пари може, без това може...“ В старини, като дойде на същото място, казва: „Не може без пари, без хляб не може, без водица не може.“ И почва да нарежда и съжалява, че на младини не е мислил така.

Когато казвам, че някои неща не са важни, подразбирам, че не вземат едно първостепенно място. Те са едно външно условие, и без тях може. Водата за рибата е една необходимост. Като риба, ако не живее във водата, тя ще умре. Но водата за птицата не съставлява такава необходимост, както за рибата. Птицата може и без вода. Водата за птицата е едно условие, за рибата е живот.

Сега всеки може да цитира стиха: „Бог е Любов.“ Но какво се крие в думата „любов“? Всеки може да цитира: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Но какво се крие в тези думи? Или „Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен ти и домът ти.“

В прочетената глава се говори за един хром, който седи пред храма и проси. Минават Петър и Иоан покрай него и Петър му казва: „Погледни, ние сребро и злато не можем да ти дадем, но това, което имаме, това ще ти дадем. В Името на Исуса Христа, стани и ходи!“ В този час стана човекът и започна да скача и да слави Бога. Петър и Иоан и да имаха пари, и да му бяха дали, какво щяха да го ползуват? Но това, което имаха и което му дадоха, струваше много повече от всичките други материални средства. Туй, което всякога може да има, това човек не би сънувал, дори това, което му се случи. Този човек беше изгубил своите добродетели и сега ги придоби. Защото краката са на човека, то е пътят на неговата добродетел. И човек е силен тогава, когато има добродетелите. По някой път вие се

чувствувате слаб, изнемощял, паднал духом. Вашите крака са слаби, вашите добродетели са слаби! То е състояние. Ще кажете: „Не съм ли аз добър човек?“ Ако вие мислите за доброто като за нещо материално и казвате, че то е нещо външно, само да правите добро, то е едно погрешно схващане. Доброто у човека е тъй съществено, както хлябът. Доброто у човека трябва да влиза непрекъснато в неговата душа, както хлябът – в организма. Ти си отпаднал, вървял си дълго по пътя, краката ти не държат, но щом ти дадат малко хлебец и малко чорбица, като си похапнеш, след 10, 15, 20 минути ти ставаш бодър, имаш сили и можеш да работиш. Следователно доброто трябва да го считаме като една насъщна храна, която човек трябва да знае как да я възприема.

Сега, друго нещо има, което спъва хората на Земята. Те казват: „Каква нужда имаме ние да учим, щом имаме Божията Любов?“ Но то е отчасти така. Ти си във въздуха. Имаш всичкия въздух. Хайде, вдъхни си и престани оттам насетне да вдишваш. Не ти трябва повече да поемаш. Но ти издишаш и пак поемеш. Питам: Нали си във въздуха? Всичко имаш. Любовта е един процес, който постоянно трябва да влиза и излиза. Има две страни любовта. Едната е вътрешна, другата е външна любов. Ако ти не разбираш външната любов, вътрешната съвсем няма да я разбереш. Ако Бог, Който живее в тебе, ти не Го обичаш, нищо не можеш изпълни. Но и онзи Бог, в Който ти живееш, ако не Го обичаш, пак нищо няма да направиш. Това са двете страни на любовта, повече обяснения не са нужни. На слепите хора може да се обяснява. Сляп който е, може да му се обясни. Може да му се каже: „Премини оттук.“ А който вижда, ти само посочваш пътя, и той вижда. Няма какво да му разправяш: „Тази местност погледни я, обиколи я, изчисли я, изследвай я.“ Очи имаш. „Ама колко е висока тази чукара?“ – Иди, измери я. – „Колко далече е тази чукара?“ – Върви и ще измериш, ще изследваш колко е далече. А ти искаш сега наготово някой да ти покаже пътя. Не, ти сам ще изследваш всичко. Онзи, който ще ходи по този път, той ще придобие известно знание за себе си. Но неговото знание не може да бъде и твое знание, едно упътване може да бъде за тебе.

Пътят, който един човек е извървял по Божествената истина, той е валиден, важен само за него. А за тебе може да послужи само като едно условие. Но ти сам, докато не минеш този път, да го видиш във всичката хубост и красота, нищо няма да те ползува неговото знание.

После, друго. Понякога казваме: „Вие трябва да живеете по Бога!“ То е пак същият закон. Как се живее по Бога? За да живееш по Бога, основното нещо е да бъдеш справедлив. Ти не можеш да бъдеш добър, не можеш да бъдеш милостив, преди да бъдеш справедлив. Справедливостта у всинца ви трябва да стане като една основна черта. Справедливостта е тактът на

живота. Да бъдеш упорно справедлив. Не си ли справедлив, ти не можеш да бъдеш и милосърден. Не можеш да проявиш и доброто, защото милосърдието, това е още по-дълбоко нещо. Справедливостта е нещо външно, а милосърдието отвътре трябва да го имаш. В туй неразбиране ти сега искаш до добиеш милосърдието по външен начин. Справедливостта се изявява по външен начин. А милосърдието се придобива по вътрешен начин.

Казваме, че човек трябва да бъде справедлив, понеже туй е полезно заради него. Смисълът на човешкия живот е в постоянното усъвършенстване! Човек не е съвършен. Даже и един светия на Земята, и той има известни недъзи, от които трябва да се освободи. Недъзите може да са мисълта за жена, за щастие, много работи може да са. Добре, но всеки един човек, който е още в плътта, той е свързан с известни ограничения. И дотогава, докато той не се освободи от сегашните свои връзки, които го спъват, той не може да бъде съвършен. Давид имаше своята опитност, той казва: „В грях ме зачена майка ми.“ Не майка му, но той сам се зачена в грях. Давид, според своите разбирания, казва: „Господи, имам всичкото добро желание да Ти служа, но майка ми ме тикна в един крив път. Зачена ме в грях, та не мога да Ти служа. Затова бъди милостив към мене!“ Донякъде беше прав. Но не зная, когато той направи греха, дали майка му е дала този съвет, дали майка му го е тикнала да го прави.

Ще се намерим в едно противоречие. Ако Бог живее в нас и ние живеем в Бога, тогава как ще поясните постоянните погрешки, които ги правим? Как ще си ги обясним? Сега, това са въпроси за вътрешни, мистически размишления. Те не се обясняват. Щом почнеш да обясняваш какво нещо е любовта, ти изгубваш това, което имаш. Вътрешните неща не могат да се обяснят. Има неща, които се разбират без обяснение. На един човек ти можеш да му обясниш какво нещо е топлината. Но и без да му разправяш, той знае – нека само пипне печката и ще разбере какво нещо е топлината. Той ще почувствува. Туй, което почувствува той, то е топлината. Когато топлината мине през човешкото тяло, няма какво да му се обяснява. Без топлина човек се вкочанясва. А с топлината постоянно се разпуща неговият организъм. Тялото почва да се движи. Ние правим аналогия. Когато топлината, любовта влезе в човешката душа или в човешкото сърце, всичките удове, които са вкочанясали, постепенно добиват една пластичност. Някой път сърцето му се вкочанясало и той не намира никакъв смисъл в живота. Щом влезе любовта, веднага се размрази сърцето, започват да се развиват семената, да цъфтят цветята. И човек казва: „Животът има смисъл!“

Първото нещо: Бъдете справедливи в своите разсъждения! Защото всеки

ден правите погрешки. И всеки ден страдате. Защото не сте справедливи. Бог ви е дал много благословения, но вие виждате някого и започвате да се оплаквате, че все нещо ви липсва и упреквате Господа. Като че Господ е виновен. И ще кажеш като Давида: „В грях ме зачена майка ми. Ако Господ ми беше дал един по-голям ум, едно по-голямо сърце, аз нямаше така да направя.“ Не, не, ти не разсъждаваш справедливо! Нима, ако имаше по-голям ум, щеше да направиш доброто? Че ако е така, Давид имаше много голям ум и се наричаше един от първите Синове на Бога. Питам тогава: Кое го накара да направи прегрешение? И после да го изхвърлят на свинете? Ако речем ние да разберем този въпрос, да го обясним, всинца ще се окаляме! Аз не обичам да разправям как е станало грехопадението. Аз не искам да се занимавам с него, защото ще се окалям. Аз не искам да се калям. Питат: „Ама как е съгрешил Давид? Обяснете.“ Не искам да се калям. Ако искаш да знаеш това, мога да ти кажа пътя как да се изкаляш. И когато излезеш навънка, ще знаеш как си се окалял. Питат някой пиян как се окалял. Връща се той вкъщи, пита го жена му: „Как си се окалял?“ – „Е, наш Пенчо ме срещна на пътя и каза: „Хайде, за здраве да идем да пием по една чашка.“ Та, по една чашка, по две... та се напих. И като вървях, забърках пътя и хлътнах в една локва. Ако не бях пил, нямаше да падна в локвата.“ Щом човек се напие, някой път все ще влезе в локвата вътре! За здравето на този, за здравето на онзи... Пита го жена му: „Сляп ли беше?“ – „Сляп не бях, но пиян бях!“ Казва на жена си: „За хатър не трябваше да пия. Ако не бях пил, в локвата нямаше да вляза!“

Има два вида любов. Някой път любовта на света може да ни окаля и да ни вкара в локвата вътре. И после да ни изнесат. Обичай нещата, без да се привързваш към тях! Защото всякога грехът в света произтича от привързването за известни предмети, които [си] обикнал повече. Щом се привързваш, грехът е неизбежен. Обичай всичко в света, без да се привързваш. Да ти бъде едно условие. Не мисли, че както пиеш една чашка винце, ще разрешиш нещо. Погледни виното, вкуси го с езика си, един–два, четири–пет пъти, близни с езика си и остави чашата. Защото, като изпиеш цялата чаша, че втора, трета, на ден можеш да изпиеш 10–15 чаши и ти ще влезеш в локвата. Кажи на кръчмаря: „Моля, дайте ми една чаша вода.“ Ама може ли без да пиеш вино? Може без да пиеш. Само близвай нещата.

Та, ще бъдете справедливи спрямо себе си, спрямо Божиите разпореждания! Като направите някоя погрешка, бъдете справедливи! Каквото и да направите, в себе си бъдете справедливи! То е благородство на душата. Защото можете да бъдете справедливи! Като се самоосъдите повече отколкото трябва, то е лицеприятие. Някой път си турите едно голямо наказание – то е пък друго лицеприятие. Ще си теглиш една

присъда. Бъдете справедливи! Ще си кажете: „Ти трябва да близнеш само от виното, 10 пъти да близнеш от винцето, а ти изпи 10 чаши, затова аз те наказвам на 3 деня арест и 3 деня да седиш гладен! И от дома да не излизаш навънка!“ Една присъда е това! Първата присъда! Три деня да не излизаш от дома. После, втори път като направите престъпление, втората присъда: – 10 деня арест и 10 деня пост. Увеличавайте присъдата, та този синко майчин, след като дойде до 40 деня да пости, тогава ще се изправи! Ще каже: „Разбрах.“ Закон му турете. Има един у тебе, който е много упорит! Но 40 деня като пости, [това] е крайният предел, до който той може да упорствува. И аз мисля, Христос като пости 40 деня, Той го опита. Той седеше, когато му казваше Христос: „Това ще направиш, онова ще направиш.“ Христос казва: „Не!“ И в пустинята го съди. Казва: „Не! Пост!“ Три деня, десет деня: „Не.“ Петнайсет, двайсет деня пост! „Не.“ Трийсет деня, трийсет и пет деня! И когато дойде до 40 деня, казва: „Ще изпълня всичката Ти Воля, само – хлебец!“ Казва Христос: „Много добре, както Господ иска, ще бъде!“ Напоследък огладня и лошият дух отвътре излезе навън! Казва му, че не го познава. Казва: „Гладен е този, да го нахраним. На човека му трябва малко хляб. Дай му, колкото да яде.“ Казва Христос: „Не само с хляб може да живее човек, но с всяко Слово Божие! Най-първо със Словото Божие трябва да се храни.“

Всякога, след като го възпиташ, непременно ще дойде изкушението, потайно вътре някъде. Ти имаш едно скрито желание, не го знаеш какво е, по Бога *ли* е. Това *ли* е? Някой лош дух *ли* е? Ти трябва да опиташ, докато се убедиш от Бога *ли* е туй желание. Ние трябва да опитаме нашите мисли от Бога *ли* са и желанията ни от Бога *ли* са. И след като намериш онзи, скрития вътре в тебе, и разбереш, че е той, той ще излезе навънка! И ще заеме положението на един светия, да те изкушава, но ти няма да се предаваш на никаква слабост!

Всички сте дошли на Земята да учите и не трябва да бъдете роби на външните условия, в които живеете! Но всичко трябва разумно да използувате! Грехът е примка. Примка е той. То е както лют пипер. Нали знаете тези, шопските, лютите чушки. Като го близнеш, тъй за цяр може, за треска може. Но ако мислиш, че след като ядеш, човек ще станеш, празна работа е. Близни го и тогава всичко изпитвайте, доброто дръжте! След като изпитате нещо, дръжте онова, което е Божествено. То ще служи за повдигането на човешката душа и за усъвършенствуването ѝ.

Сега, на упражнения!

(6 ч)

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа и проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота.

(На полянката всички направихме с музика евритмичните си упражнения.)

42-ро утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 15.VII.1934 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев.

1934_07_15 Изново родени
неделна беседа

ИЗНОВО РОДЕНИ

„Отче наш“

3-та глава от [Евангелието на] Иоана, от началото до 14-и стих.

„Духът Божи“

„Истина ти казвам, ако не се родите изново, няма да видите Царството Божие.“

Раждането, това е една нова епоха, един нов живот, в който човек влиза. Има два пътя, по които хората се раждат. Едни се раждат в пътя на променчивото, там дето царува смъртта. А други се раждат в реалното, в духовното, там, дето е светлината и животът. Хората сега вървят по две линии. Едни – по линията на смъртта, а други – по линията на живота. Когато някой човек пита: „Защо този човек умира?“ Защото върви по линията на смъртта. Такава е неговата съдба.

Следователно онзи, който се е родил по линията на смъртта, той трябва да се роди изново, да влезе по линията на живота. Да влезе по тази линия, там не му трябва знание, наука. Една нова наука има, на която основата трябва да бъде Истината. Хората имат детинско разбиране за истината. Казват: „Какво е истината?“ И казват: „Истината е горчива.“ Няма по-сладко нещо в света от истината. Ако истината е горчива, то има някаква обвивка, която вас ви заблуждава. Туй, което горчи, е смъртта. Няма нещо по-горчиво от лъжата. Няма нещо по-горчиво от смъртта. Няма по-сладко нещо от истината. Ако животът е горчив, смъртта се е намесила там. Това са определения, за да имате едно истинско понятие, едно истинско схващане. Каква трябва да бъде новата насока? Защото всички хора искат да живеят по този път, по който сега вървят, но то е линията на смъртта. Горчивините ще дойдат. Явява се сега [Никодим] при Христа и [Той] му казва: „Ти си учител Израилев. Как учиш народа? Как проповядваш учението? По кой път трябва да се влезе в Царството Божие? През пътя на смъртта или през пътя на живота?“ Никодим се отрече, казва: „По пътя на смъртта се влиза.“ А Христос му казва: „По този път никой не може да влезе в Царството Божие. Роденият от плътта плът е, той ще умре. А роденият от Духа, той ще влезе в Царството Божие.“

Царството Божие е това, което вие търсите. То е онова щастие в живота. То е вашето спасение, то е вашето благоденствие. Може да го кръщавате както искате, то е Царството Божие. Царството Божие носи благата, за които

вашата душа копнее. Казвам: При сегашните условия, при които хората живеят, те се определят на хората. Светските и духовните хора по какво се отличават? Един светски човек е човек, който обръща внимание на формата на нещата, в този свят туй, което вижда. По какво се отличава духовният човек? Духовният човек обръща внимание повече на проводниците, защото всичките духовни хора са проводници на някои нови идеи. За да бъдеш духовен, ти трябва да имаш вяра. Да имаш вяра и да вярваш, това са две неща различни. Да бъдеш духовен, в пълния смисъл на думата, то е вътрешната страна. А да бъдеш проводник, това е външната страна. Този живот има и външна страна.

Та сега човек, за да се роди, трябва му майка, една среда, в която той трябва да расте и да порасте в света. Следователно онзи човек, който трябва да се роди, трябва му вътрешна среда. Това са водата, въздухът. Водата, това е майката. Водата представлява животът. Казва някой, че обича майка си. Това е животът. Все трябва да се оформи в някакъв предмет. Майката може да даде на роденото дете живот. Ако тя не е, то не може да се прояви, не може да се прояви животът в него.

Та, казва Христос: не само вода, но вода и въздух са потребни, за да бъде човек духовен. Питам сега: при сегашните условия каква форма вие може да дадете на въздуха? Някой път те представят като една птица. Представят, че е духовният свят. Областта на духовния свят е обширна. Тя не е така ограничена, както областта на Земята. Безгранична е. Това е обширно пространство. Учените хора не може да знаят границите на пространството. От тука до Слънцето се изчисляват, но къде са границите на Слънцето, никой не знае.

В туй пространство, дето няма граници, съществуват много гранични тела. Тези тела, както ние тук на Земята съществуваме и се измъчваме. Ние сме на една Земя, дето има доста голямо измъчване. И тогава ние, хората на Земята, мислим, че има хора само на Земята. Мислим, че единствените хора, които съществуват, са само на Земята. Така мислят и мравите – че единствените същества, които съществуват на Земята, са само мравите. Растенията мислят, че единствени са растенията на Земята. Растенията мислят, че мравите са едно видоизменение на растенията и хората считат, че първите жители на Земята са растенията. Те са предците.

Обаче това са наши схващания, с които ние се намираме в едно противоречие. Ние мислим, че в света нищо друго не съществува около нас, а при това се намираме в едно вътрешно противоречие, в едно вътрешно безпокойство, като че нищо не съществува. Ти страдаш. Питам тогава: какви са основите на страданието? Ти казваш: „Страдам, защото

нямам пари.“ Това не е вярно. Ти може да страдаш и когато имаш пари. Може да ти дам пари, с тия пари ти ще си купиш хляб. Парите са условие за хляба. Ти вземеш хляба и пак можеш да страдаш. Хлябът не е туй, което търсиш. Ако вземеш този хляб и не го сдъвчеш добре, ако хлябът не се асимилира и ако хлябът не се превърне на сила… Има един сложен процес. Казвате: „Без хляб не може.“ Съгласен съм, но хлябът трябва да се превърне на една вътрешна сила. Сега казвате: „Без къща не може.“ Вярно е, но и с къщите имате страдания, и с хляба имате страдания. Даже и любов като имате, пак имате страдания. Ако не разбираш любовта, тя е като една силна вода, която ще те помете, ще те измете, че нищо няма да остане от тебе. Тя е силна вода. Не че тя иска да ти причини страдания, но отдето мине, тя не пита, но влече. И тази форма, която имаш, няма да остане от тебе нищо.

Сега да се върнем към онова, което е съществено във вас. Вие най-първо в света търсите вашето здраве, след туй търсите вашето щастие, но щастието, това е крайната цел на земния живот. То се обуславя. Щастлив човек не може да бъде, ако няма един отличен ум, ако няма едно отлично сърце, ако няма един добър организъм. Те са елементарни работи, които трябва да съществуват. И тогава изобщо учените хора намират, имат функции в мозъка, главното седалище е там. Сърцето функционира в белите дробове. Сърцето функционира в слънчевия възел. Някои го наричат стомашен мозък. А пък твоите дробове функционират в целия човешки организъм.

В по-ранните времена, когато хората били като деца, те не знаеха като вас и мислеха, че човек е направен само от плът. Мислеха, че туй е целокупно, а сега учените хора казват, че цялото тяло е създадено от дребни същества, които са съединени. Тия същества се намират на разни степени на интелигентност. Ако вземете извън човешката глава, най-разумни, най-умни са клетките на сърцето. Всичките клетки, от които човек е образуван, от които е направено човешкото тяло, в мозъка са най-разумните същества. Човекът, той е господарят и благодарение на тия клетки, благодарение на тази разумна съвкупност на всички същества, че те дават силата си и ума си, и човек минава за глава. Казва: „Аз съм човекът, който господарува!“ Не трябва да господаруваш, но ти трябва да бъдеш богат, да даваш. Господар, който иска да му слугуват слугите и да му дават, той е роб на условията. Господар, който дава на слугите си и работи за тяхното подигане, той е господар. В този свят господарят [не] трябва да седи на едно място, да чака слугите да му дават. Не само на едно място, но навсякъде, с „дрън“ работа не става. Едно дете може да бутне звънеца, но знаете ли какво му костваʔ Много скъпо е бутането на един звънец.

Един свещеник, не зная какъв е бил, гръцки свещеник може би, но в Румъния пътувал, носел една хубава попска шапка. Дошло му на ума, той искал да погледне през вагона, но в това време му пада шапката навън. Някой му казва: „Дръпни тази ръчка и тренът ще спре.“ Той дръпва ръчката, спира трена и казва, като дохождат да го питат защо е спрял трена: „Шапката ми падна.“ Но после казваше: „Знаете ли колко скъпо ми костваше това?“ С глобата, която му наложили, този свещеник е могъл да купи 20 шапки.

Питам: Струва ли си за една шапка да спреш целия трен? Тогава ще те глобят и с тия пари 20 шапки ще можеш да купиш. Като ти падне шапката, ти се прости с попската шапка. Имаш едно желание, с което трябва да се учиш. Например имаш желанието да бъдеш красив, пък не си красив. Турците казват тъй: „Не ме бутай, да си върви.“ Ти знаеш ли, ако си красив, колко скъпо ще ви коства при сегашните условия красотата? Ти казваш: „Аз искам да бъда богат.“ Хубаво, знаеш ли колко скъпо ще ти коства богатството? Не мисли, че като си богат… Ти толкоз огорчения ще имаш, че ще ти дойде до гуша.

Имах един познат, приятел, богат беше. Той ми се оплакваше: „Дотук ми е дошло!“ Той вярваше в прераждането и казваше: „Аз втори път не искам да се родя богат човек, не искам да се родя сиромах, но искам Господ да ме прати слуга при някой много добър господар.“ И право. Казва: „Лъгали са ме слугите, лъгали са ме хората и не може да намериш един човек да ти каже истината. Все за парите този ще те излъже, онзи ще те излъже. Не може да намериш хора, с които да се разговаряш. За Бога ще ти говори, за Христа ще ти говори и в края на краищата ще ти каже: „Имам малка нужда от пари. За Бога ще ми дадеш 2000 лева.“ Казвам: „За Бога ще ми ги върнеш.“ Аз за Бога му ги давам, той за Бога не ми ги връща. Този човек за Бога хич не се явява.“ Казвам: „Това са твоите слуги, по същия начин постъпват. Ти си богат човек, тия твои слуги, понеже ти си толкова богат, че те разтоварват, да не ти е тежко на гърба. Съжаляват те, затуй не ти връщат парите.“ – „Прав си, казва, но като карам, да не ме изпразнят, та съвсем да не се обърна.“

Сега да дойдем до онова положение в живота, което е потребно за онзи вътрешен мир, да се разбират законите на човешката мисъл, законите на човешките чувства, в които се проявява човешката любов. След туй се проявява животът. Християните казват: „Като дойде Христос, Той ще оправи света.“ Какво разбираме под думите: „Като дойде Христос“? Христос вече е дошъл! Ако ние очакваме да дойде втори път, Неговото идване ще бъде толкоз страшно, второто идване на Христа ще бъде толкоз страшно, че хората ще кажат: „Паднете, канари, та ни скрийте от Онзи,

Който иде!" Какво ще Го очакваме? Като дойде, ще има плач и скръб. Ще има такива големи землетресения, Земята ще се отвори, ще поглъща, всичко туй ще се развали. Тогава защо трябва да дойде Христос да развали нашия порядък на Земята? Ако така разбираме Неговото идване, то е физическо разбиране. Сега да ви обясня. Когато дойде Христос на Земята, Той ще направи един преврат в нашите умове. Тогава всичките наши криви мисли, всички наши криви желания, всички наши криви пътища, ще станат алтуи [алтън?], [както] казват турците. Той няма да развали пътищата, съобщенията, реда и порядъка на света. Но нашите мисли съвършено, коренно ще се изменят. Съвършено и коренно трябва да се изменят.

Тогава, какво беше поведението на Христа, когато доведоха при Него онази блудница? И казват: „Учителю, какво казваш Ти? Знаеш какво Моисей е казал за такива – с камъни да ги убиваме. Те развращават обществото." Ама обществото ги избива с камъни, но същото общество създаде условия те да се развратят. Христос казва: „Този, който от вас е безгрешен, той да вземе пръв камък и да хвърли." Значи, преди всичко онзи, който е безгрешен, може да съди. Той може да има известни прави понятия. След като си отидоха всичките, той казва: „Жено, нямаше ли кой да те осъди?" – „Няма." – „И Аз не те осъждам. Поблагодари, иди и вече не съгрешавай, мисли по-добре. Туй, което си го вършила от незнание, Аз ако не бях, щяха да те пречукат. Втори път ако го направиш, втория път ще те пречукат. Иди и не съгрешавай вече."

Това е учението на Христа, Който иска да подигне падналите в света. [Той] не взе тази жена да я подигне от земята, да я помилва, да я погали, да ѝ каже: „Ти си безгрешна", но ѝ казва: „Жено, има ли някой да те осъди? И Аз не те осъждам. Иди и не съгрешавай! Пази Божия закон, защото в тебе има нещо хубаво." Знаете какъв преврат стана в сърцето на тази жена? Ако при вас доведат такава сестра, какво ще кажете? Ако една такава сестра доведат във вашия дом, какво ще кажете? Ако такава една сестра заведат при вашия мъж и вие я намерите при мъжа си, какво ще кажете на мъжа си? – „А, ти с такива работа имаш, нали? Прилича ти, браво!" Ами ако вие намерите един паднал мъж при краката на една светица, ще кажете „Браво!" При светицата подобава такъв грешник, че тя ще му каже същото нещо: „Братко, няма ли кой да те осъди? И аз не те осъждам, иди и не съгрешавай!" Мъжът трябва да каже на жената: „Иди и не съгрешавай!" И жената трябва да каже на мъжа: „Иди и не съгрешавай!" Трябва да възприемем реалното. Защото ние грешим, понеже реалното нямаме в себе си. Човек, на когото душата е изпълнена с любов, никога не може да греши. То е немислимо. Немислимо е богатият човек да бъде крадец. Ако неговите каси са пълни, той не може да бъде крадец. Краде онзи, който

няма нищо.

Следователно, ако ние в света вършим престъпление, то е с онази илюзия, че нямаме нещо. Искаме да откраднем, да го придобием по един неестествен път. И следователно всичките хора си служат все с насилие.

Има един път, по който ние може да постигнем желанията си. То е пътят на Любовта, ако ти обикнеш Бога с всичкото си сърце. На вас може да ви кажа: Ако ти обикнеш Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила, ти имаш всичко, което искаш. Ти ще имаш всичко, което Той иска да ти даде. Питам: Ако вие обичате Бога, какво ще искате най-първо? Ако вие не знаете, аз ще ви кажа какво да искате. Като обичаш Бога, искайте да ви даде живот. „Това е живот Вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.“ Само като любиш някого, може да го познаваш. Ние като не обичаме Бога, не може да Го познаем. Ако не обичате, искате да се запознаете. Запознанство в света без любов не може да стане. Който иска да се запознае с човека, непременно, преди да се е запознал, той трябва да го обича както себе си. Като се запознае, тогава може да се образува между тях едно вътрешно отношение.

Сега ние, хората на Земята, се оплакваме. Познанството много скъпо ни е коствало. Всякога едно познанство, което не е съпроводено с любовта, много скъпо струва. Познанство, което следва любовта, то е най-голямото благо, което човек може да получи. Един човек, когото познаваш по законите на Любовта, то е най-голямото благо. Ти ще познаваш човека, неговата душа, неговия ум, сърцето му. Той за тебе ще бъде целият свят. Този човек ще бъде готов да стори всичко онова за нас, което иска законът на Любовта.

Сега, аз не съм за онази любов, дето някой път искаме в света да ни обичат хората. То е вярно, ако ние сме хора необикновени, ние не бихме се явили на Земята. Че сме се явили на Земята показва, че има някой да ни обича. Как сме се отплатили на тези, които ни обичат? За Този, Който е създал всичките условия и тия, които са създадени за тия условия, какво сме дали от себе си? Ние нищо не сме дали. Ние сме дали много малко. Истинският живот настъпва сега. Има работи, които в нас не са довършени. Тия недовършените работи създават всичките сегашни страдания. Животът от единия до другия край, във всичките страдания влиза нещо незавършено. Любовта ни е незавършена. Обичта ни е незавършена. Вярата ни е незавършена. Милосърдието ни е незавършено. И всичките неща са отгоре разгледани. Няма нещо компактно, вследствие на което да е завършено. Следствие на това външният израз не е красив.

Аз, като наблюдавам хората, казвате някой е красив. Аз, като изучавам хората, се чудя на онази аномалия, която съществува. Пък ме удивява онова великото постоянство на Небето. Виждам, онзи разумен свят постоянно работи, работи, за да изправи един човек. Виждам какви разумни сили работят, за да го накарат да учи. Като едно упорито дете е.

Казвам: Всичко онова трябва да се съедини. После, ако човек не се подчини на туй разумното, най-после той ще изгуби смисъла на живота. Ще дойде вътрешно обезсърчение, ще чувстваш, че никой не те обича. Страшна работа е, когато някой казва: „Никой не ме обича!“ Разбирам какво значи. Няма по-страшно нещо от [това] да изгубиш любовта на всички. Няма по-страшно нещо [от това] да изгубиш любовта на Бога. Ти трябва да умреш, да изчезнеш. От тебе ще остане само едно голо съзнание, че всичко си имал, всичко си изгубил, останали само сухи кости. Когато мисли[ш] за всичко онова, което е изгубено… Представете си, че един учен човек, който е свършил 4 факултета, който е бил здрав, към 33-тата година изгубва зрението, слуха, вцепеняват се краката, остава само съзнанието, съвсем се затвори от външния свят и остават само неговите възпоминания. Знаете ли какво ще бъде неговото вътрешно терзание? Това е цял един ад.

Сега ние не съзнаваме благата, които имаме, ние не ги съзнаваме. Ние не съзнаваме какво представлява една екскурзия по планината. Ние не съзнаваме какво означава изгревът на един ден. Ние не съзнаваме какво означава идването на един приятел, когото посрещаш, който носи една благодат в дома. Всички тия неща не ги съзнаваме правилно. Ние сме от ония хора, които са взели лотариен билет и постоянно мислят за лотарийния билет, кой колко ще спечели. Очаквате лотарията, дойде денят, тегли се билетът, няма нищо. Дойде следующата лотария, тегли се, пак няма нищо. Всичко е свързано с обезсърчение. Казвате: „Парите отидоха.“ След като се минат два-три месеца, казваш: „Да си опитам, хайде, пак късмета!“ Не е лошо нещо и това. В лотарията се усилва вярата. Лотарийните билети донасят това, че се усилва вярата. Ако в лотарията не може да спечелиш, ще ви кажа коя е причината. Вярата ви е малка. Ако вярата ви е голяма, който билет вземете, ще спечели. Който печели, той има силна вяра. Който спечели, от това гледище [той] има най-силната вяра. От Невидимия свят казват: „Кому да дадем най-голямата печалба? – На онзи, който има най-голямата вяра.“ На вас не ви върви. Купите си билет да си опитате вярата, да познаете. Ако не ви се падне печалба, ще кажете: „Слаба е вярата ми.“ В туй отношение вие може да се обезсърчите, че не сте много вярващи. Представете си, че вземете един билет, падат ви се 200 000 лева, и то швейцарски.

Сега някои казват, че парите са съблазън. За слабия човек парите са

съблазън, за силния и умния човек са едно благо. За слабите хора жените са съблазън, но за умните хора са едно лично благо. За слабите хора светът е лош, за умните хора светът е добър. Един умен човек, който е в света, за него злото в света е нещо частично, привидно така се вижда. Един предмет може да се вижда, че е много голям, но той е близо до очите. Като го отдалечиш на един километър, понякога няма да го видиш. Туй, което ви смущава, то не е голямото, то е много малкото, то ни смущава нас.

Христос казва: „Трябва да се родите." А за да се родите, вие трябва да се обичате. Вие трябва да обичате Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила. Тази обич е за да се родите втори път. Само чрез любовта към Бога може да се родите. Аз не говоря за прераждане. Аз говоря за раждане. Не, за новораждане. За мене процесът на раждането [е] раждане по дух, раждане и по плът.

Ако искаш да се родиш по дух, непременно ти трябва да обикнеш Бога с всичкото си сърце, душа, ум и сила. Тогава ще се родиш от вода и дух. Всичко ще бъде на твое разположение. Ти ще бъдеш царски син. Ти ще имаш всичко на свое разположение. Ще кажеш за всичко това. За да имаш всичко на разположение, ако се родиш по втория начин, по плът, ще бъдеш тогава ограничен и през целия си живот ще се окайваш, ще проклинаш, както Иов прокле деня, в който се роди. Защо пострада Иов? Изпит беше. Понеже беше роден по плът, праведният Иов после се роди изново и казва: „Бях чувал за Тебе, Господи, но сега, понеже Те виждам, разкайвам се за моя стар живот. Аз мислех, че съм много учен човек, много праведен, а сега виждам. Господи, обичам Те с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкият си ум и с всичката си сила!" И всичкото богатство, което имаше, в двоен размер му се върна: и синовете му, и дъщерите му се върнаха, и казва, че синовете и дъщерите му били по-красиви, отколкото първите. Той и Иов се роди втори път.

Аз може да ви приведа друг пример. Някой път, като се привежда някой пример, наместо обяснение внасят някои съблазни. Казвам: В дадения случай, примерът за Иова, Иов пострада, за да се роди. Страданията на света не са нищо друго, но пътят, за да намерите пътя, да намерите духовно да се родите и да станете свободни.

В този път ви трябва тази наука, разбиране на живота ви трябва. Колко са пътищата? Има много пътища. Най-първо трябва да изучавате, на човека му трябват елементи, той трябва да разбира качествата на светлината, качествата на слънчевата топлина, той трябва да разбира качествата на въздуха, той трябва да разбира качествата на водата, той трябва да разбира качествата на храната. Това са елементарни работи, които той трябва да

знае. На Земята да знае от какво зависи изобилието в света. Когато един извор е изобилен някъде, [да] знае, че зад него има планински връх, голям планински масив, от него иде този извор. Ако този планински масив го няма, този извор не може да бъде така силен. Когато Слънцето изпраща грамадна енергия, показа, че Слънцето има грамаден запас, който е определен за хората на Земята.

Как мислите, тази светлина, която ви се праща от Слънцето, че тя иде така безразборно? Та, вие тук имате електричество. Всеки има часовник, който определя какво количество е изразходвал. Вие имате и за водата мярка, която показва колко вода сте изразходвали. Има хора, които се интересуват колко вода харчите. Мислите ли, че онази светлина, която ви се праща от невидимия свят, няма да ви търсят сметка за нея? Мислите ли, че вас няма да ви търсят сметка за хляба, който сте яли? Мислите ли, че няма да ви търсят сметка за енергията, която сте изразходвали? Ще ви държат отговорни за всяка ваша дума, която е казана напразно. Какъв отговор ще дадете? Защо сте изразходвали тази енергия напразно? Какъв отговор ще дадете? Ако през целия [си] живот [си] седял пред огледалото, мажеш лицето си, стягаш прическата си, теглиш мустачките си, ще влезеш в невидимия свят, ще видиш хиляди, милиони фотографии, ще се намериш как си теглиш мустачките. Как си бил като дете, като старец. Как си се гладил пред огледалото, как с четката си си гладил косата, брадата. Мислиш ли, че брадата е нещо съществено? Когато някой иска да се дегизира, той си турга изкуствени Мустачки и брада, туря [си] перчем на главата. Когато иска да се покаже, да се дегизира, да не го познаят, той си обръсне мустаците, обръсне си главата. Хората имат едни идеали без мустаки, а други идеали с мустаки. Аз бих ви казал, смешно е. Сегашните жени са едновремешни мъже, които са хвърлили мустаците си и брадите си, да не ги познават. А сегашните мъже са едновремешни жени, които са турили мустаки и бради, да ги не познават. Тази работа не става така.

Сега да оставим дали е вярно това или не, това е мое предположение, но само един паралел правя, една аналогия. Какво се ползуваш, ако обръснеш брадата или какво се ползуваш, ако обръснеш мустаците? При сегашните условия мъжът носи мустаци и брада, понеже е минал в една много гъста среда. Всичките тия косми, които се намират, това са антени, свързани са с разни предприятия. Всеки един косъм, това са разни жици, съобщава му се по тях за неговото предприятие как върви. Хване един косъм – вече са му съобщили. Сега на жените, понеже са паднали космите на брадата и мустаките, техните предприятия всички са унищожени. Мъжете, понеже имат бради, те са турили старите предприятия, а понеже жените [са] изгубили. Туй е сега мимоходом. Тя в рая искаше да направи една търговска сделка и там всичкото предприятие падна. Мъжът, като излезе

отвън, тури си брада и мустаци, помъчи се да поправи погрешката, която жена му направи. След като влязат и двамата в рая, жената и мъжът ще си мязат. Мъжът няма да има мустаци и брада, и двамата ще бъдат с дълги коси. Косите ще бъдат сребристи и ще кажат: „Слава Богу, че се освободихме от старите предприятия! Благодарим, че може да се върнем при първия бащин дом, където може да живеем без каквито и да е приключения.“

Законът на новораждането е закон на влизане в ония хубавите условия. Те са условия вътре във вас. Няма да мислите, че външният свят ще се измени. Ако се изменят нашите възгледи, ние ще видим, че светът, в който живеем, не е такъв, какъвто предполагаме. Около вас има един свят и ако вашите чувства се изменят, вие може да го видите.

Може да ви приведа един пример. Някой път гледате един човек: черничък, нищо не ви прави впечатление. Този човек, след като го обикнете, тогава виждате този човек, че има нещо в него. Разправяше ми един баща: „Имам едно дете на година и половина. Това дете разбира каква любов има в душата ми. Каквото говоря, разбира.“ Той обича детето и като каже нещо, тази душа се отваря. Туй дете не е просто. То е една душа, която е излязла от небето с дарби одарена и като вижда баща си, любещия си баща, който вижда хубавото в своето дете, и му казвам: „Дръж тази любов, поддържай, понеже с тази любов туй твое дете ще се подигне на онзи уровен, на който ти искаш.“ Любовта така действува. Дотогава, докато ние разбираме Бога, ако ние разбираме Бога, светът ще има смисъл заради нас. Ако ние не разбираме Бога и щом престанем да Го обичаме, целият свят ще се измени, хората ще се изменят. Ако обичаме Бога в душата си, всичките хора ще те познаят. Щом измениш мнението си за Бога, веднага и хората ще изменят мнението си за тебе. Две неща се изискват: водата, това са твоите ближни, а духът, това е Бог. Ако ти обичаш ближните си… Ближна на тебе е майка ти, ближен на тебе е баща ти, това са твоите ближни. Ако нямаш любов в този смисъл, любовта към майката, любовта към бащата, ти не може да се родиш изново, не може да влезеш в Царството Божие. Само любовта е в сила да даде спасение на хората. Когато Христос говори за спасението в света, Той иска хората да се обичат, да влязат в новия живот. И всеки, който влезе, то е възкресението на човека. Роденият от дух е той. За тях се казва, че са синове Божии.

Казвам за всички ви сега, за съвременните хора, въпросът за любовта трябва да се постави на един изпит. Любовта ще разреши всички въпроси в света. Най-първо ти трябва да разрешиш онази връзка. Щом имаш любов, вече всичко в света може да се постигне. Семейството може да се устрои, децата ще бъдат родени, животът външно работи. Всичко ще се

уреди – зависи [от] онова положение, което е станало в нас. Туй, което ще стане в нас, ще стане и отвън.

Сега на всинца ви казвам: Христос казва: „Ако не се родите изново от вода и дух, не може да влезете в Царството Божие." Не може да придобиете Царството Божие.

Сега може да се зароди следният въпрос: „Как може да го постигнем?" Много пъти са ме питали: „Как да обичаме?" Аз ще ви попитам един въпрос: Кое ви привързва към вашата майка? Кое е онова качество, за което обичате майка си? Ако майка ти е дала онова, най-ценното, което имате в себе си, ти не може да не я обичаш. Ако баща ти е дал онова най-ценното, което имаш, ти не може да не го обичаш. И ако вие имате някой, който ви обича, ако вие някого обичате и ако дадете най-ценното в него, той не може да ви не обича. Но не да се лишите. Помнете: Реалността ти не може да дадеш. От онова, което имаш, от него да дадеш. Тогава вие спирате и казвате: „За мене какво ще остане?" Туй, което дадеш, то ни най-малко няма да намали туй, което имаш. То е както извора: колкото вода тече, няма да намалее. Онова, което изтича от вас, дайте го на другите ваши ближни и те ще ви обичат. Любовта в света трябва да бъде искрена. Не само на думи. Трябва да му желаеш доброто, трябва да имаш само едно мнение заради него. Не мислете някой път, като обичаш някого, че няма да бъдеш прям. Ще кажеш направо: „Не си справедлив, не си добър, имаш една погрешка, не си милосърд." След туй може да му кажеш: „Много си добър, но не си щедър."

Най-първо човек трябва да бъде справедлив, да имаш една мярка, с която да мериш. Справедлив трябва да бъде човек. С каквато мярка мерите, със същата ще ви възмерят. Ако ние мерим със закона на Божествената справедливост, всички наши приятели, онези, които ни обичат, ще ни мерят със същата мярка на справедливостта – ние ще имаме Божествена справедливост. Който спрямо тебе покаже милосърдие, и ти ще бъдеш милосърд. И като те критикува, той пак е милосърд, щедро те критикува. Милосърдният като те критикува, внася милосърдие.

Мнозина, на които съм говорил, казват ми: „Туй не е за сегашния живот, но за в бъдещия живот да го оставим." Според мене това, което днес извършиш. Силният човек върши работите днес, а слабият ги оставя за в бъдеще. Казват българите: „Днес – с пари, утре – без пари." Много хубав метод е в търговията: „Днес – с пари, а утре – без пари." Ако карат обратното: „Днес – без пари, утре – с пари", отиде конят в реката.

„Днес с пари" – което днес е микроскопическо, туй го направи.

Микроскопическите работи в света са силата на човека. То е малкият конец и свързани в едно въже, те правят силно въже. Ти днес туриш една малка мисъл, утре туриш и ще образува цял характер. Казваш: „От мене нищо няма да стане." Ти ще кажеш, че от тебе все ще стане нещо. Втория път пак кажи: „Ще стане нещо!", на третия ден: „Ще стане нещо!" И най-после наистина ще стане нещо. Даже може да направите опит: турете една главня някъде [да] запазите запалената главня. Ако вложите вашата главня в земята, тази главня ще престане. Ако престане тази главня, ще имаш един навик да пееш. Не вярвам да има някой, който да не обича да пее. Обичаш да пиеш и казваш: „Ще се отуча, ще се отуча да пия!" Пак пиеш и казваш: „Ще се отуча, ще се отуча, ще се отуча да пия." Една година наред като поддържаш, тебе ти се втръсне и започне, че като започнеш да пиеш, ще се отчуждиш и ще се отучиш да пиеш. Няма да пиеш.

Всичките навици в света са все да се покаже колко човек е силен. Хубаво е да се отучи човек. Няма какво да се бори. Някой път дойде някой, иска да те изпита. Каже ти някоя обидна дума. Аз съм в кръчмата, погледна чашата, пълна с вино, и казвам… Погледна чашата с вино и искам да го ударя с чашата. Подигна чашата и сложа я. Повикам кръчмаря да ми даде чаша с вода и взема водата, и пак погледна чашата [с вино] и кажа в себе си: „Да мине от мене." Без да пия. Кой е по-силен? Едно време един българин – във Варненско има един анекдот, – на когото краката били много големи, ходил да си купува чехли и като обиколил чаршията, мерил тук, мерил там, не му стават и един турчин му казал: „Калъпсъс." Той излязъл от Варна и като се отдалечил на няколко километра, обърнал се към града и казал на турчина: „Ти си калъпсъс. Сен калъпсъс." Той казва така, за да му олекне. „Тия крака, които Господ ми даде, не са без калъп." Той няма калъп, затова казва така.

„Роденият от вода и дух ще влезе в Царството Божие." И на всинца ви пожелавам да се родите от вода и дух и да станете наследници на Царството Божие.

„Благословен Господ Бог наш"
„Добрата молитва"

40-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 15.VII.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

1934_07_18 Вътрешни състояния и външни условия
лекция на Общия окултен клас

ВЪТРЕШНИ СЪСТОЯНИЯ И ВЪНШНИ УСЛОВИЯ

Сряда, 5 часа сутринта

(Небето облачно, времето тихо, меко и приятно.)

Отче наш

Размишление

Ще ви прочета само няколко стиха от Евангелието на Йоана, 14 глава от 25 стих до края.

Това е за размишление през седмицата.

(Прочетоха се темите: „Любовно писмо“)

Има нещо, от което човек винаги се смущава – от онова, което не знае. Но от това, което човек не знае, от там идат всичките блага. А пък от там, което знае сега на земята, идат всичките нещастия. На пръв поглед това е един контраст. Ще кажете: „Как така?“

От кое произлизат всички нещастия на човека? – От това, което знае и може да направи. Често това, което знаеш, не можеш да го направиш, а пък това, което не знаеш, него правиш. Например вие сега ядете, но знаете ли, кои са последствията от яденето? Вие ядете и казвате: „От баща ми и от майка ми остана.“ Ядеш и казваш: „Да стане каквото стане“ и си излизаш по работа.

Няма защо да знаеш, когато идеш на онзи свят, какво ще бъде там. Няма нужда да знаеш, когато си едно малко дете, каква служба ще вземеш, като свършиш гимназия или университет. Или като малко дете, няма нужда да знаеш като свършиш по музика, какъв ще бъде първия ти концерт. Няма нужда да знаеш тези работи. Защото, ако ти знаеш, те ще ти напакостят. Ти ще почнеш да мислиш за тези работи, а пък те я станат, я не. Според твоето състояние сега, ако ти почнеш да мислиш, как ще свириш, ще си повредиш. По-добре е сега да учиш, да свършиш. Ако всичко знаеш, ще загазиш. Има неща, които не могат да се знаят.

Вие вървите по един път. Вървите 10 пъти по него и знаете всичко. Но ако продължиш този път още 100 км., тези други 100 км., които не ги знаеш, ще ги научиш. А пък друг някой, който е пред тебе и който ги е изходил, той ги знае. Та, всеки неизходен път е незнаен. Има неща, които не си

изходил и не ги знаеш. Едно дете, което е минало по един път, ще знае повече от един учен човек, който сега учи нещата. Да учиш света по карта е едно нещо, а пък да го извървиш е друго нещо. Като учиш по карта и като учиш действителността, каквато си е, ще намериш едно голямо различие.

Някои от вас казвате: „Говори ми истината!“ Истината не може да се говори. Съществува изречение: „Истината е горчива.“ Истината не може и да се вкуси. Горчиви неща са тези, които се ядат, а пък истината нито се яде, нито се пие, как ще бъде горчива. Но казвате: „Истината е неразбираема.“ Няма какво да я разбирате. Защото това не е книга, която да разгърнеш и да я прочетеш. Последното е пак материално нещо. Искаш да я прочетеш веднъж, два пъти и пр. Но представете си едно нещо, което нито с тесла [числа] да се изрази, никаква форма няма, какво ще го прочетете? Представете си едно нещо, което е светло на всякъде, където и да ходиш, няма да намериш никакво различие. Светлината е еднакво силна. Какво ще кажете след като се върнете от такъв един свят? Ще кажете: „Светлината е навсякъде!“ Ще ви кажат: „Кажете нещо повече!“ Вие ще кажете също. Когато вие дойдете в съприкосновение с истината и искате да кажете нещо за нея, можете да кажете: „Много е широка истината, светло е там, нищо повече!“ Човек, който е намерил истината, се отличава с едно качество – той е свободен. Всякога е свободен! Под израза „всякога“ ще подразбирате следното: до толкова, до колкото е свързан с нея.

Всякога, когато ти си в контакт с нея, ти си свободен. Според степента на вашето съприкосновение с истината е и вашата свобода. Някой път сте неразположен духом, не можеш да ядеш, не си [в] съприкосновение с истината. Казваш: „Чувствата ми са накърнени.“ – Не си в съприкосновение с истината. Казваш: „Тази работа не я разбирам.“ – Не си в съприкосновение с истината. Казваш: „Условията са такива.“ – Не си в съприкосновение с истината.

Вие трябва да имате една философия. Условията, това са само най-външната страна на живота. Важни са вътрешните състояния на човека. Ако ти не разбираш своите вътрешни състояния, ти не можеш да използуваш външните условия, понеже всяко външно условие има отношение към едно вътрешно състояние.

У вас има такива чужди работи, с които се спъвате. Взел си 10 000 лева чужди пари на заем и казваш: „Много мисля.“ – За какво мислиш? Мислиш за чуждите 10 000 лева, как да ги платиш. И 20 години мислиш, как да изплатиш 10 000 лева чужди пари. И казваш: „Много научих.“ Какво си научил? – Как да изплатиш 10 000 лева чужди пари. Нищо не си научил.

Това са моите разсъждения. Какво вие разбирате, то е друг въпрос. Вие мислите, че знаете. Много хубаво, животът всякога показва, че малко знаем. Имаш една раница, снемаш я от гърба си. Това е, което си научил. Усещаш, че си свободен. Като изплатиш 10-те хиляди лева, чувстваш се свободен. Какво иска да ти каже животът? Не ти трябват чуждите 10 000 лева. Защо? – Ти си един царски син. Не ти трябва, като син на един богат баща, да ходиш да вземаш пари на заем. Баща ти не позволява да ходиш да вземаш пари на заем. Ако нямаш, пиши му да ти прати пари. Ако нямаш пари, издържай. До кога? – Докато баща ти изпрати пари. Ще кажеш: „Това е вече традиция, да се вземат пари на заем." То е друг въпрос. Традицията, това е обикновения живот. Но в истинския живот никога не се позволява да си туриш една ненужна мисъл, едно ненужно желание или една ненужна спънка в живота.

Ето една фигура, много проста. (Липсва чертеж в оригинала.) Тези работи са прости, понеже вие се занимавате с философски работи. Вие се занимавате с въпроса, кога ще се оправи светът. Светът никога не е развален и няма какво да се оправя. Това е първото твърдение. Кога ще се оправи светът? Това е един въпрос, който не е бил зададен на место. Гдето казвате, че светът се е развалил, това е твоето субективно страдание. Развалил се е твоят вкус и казваш: „Кога крушата ще стане сладка? Тя е горчива!" – Когато вкусът ти стане добър. Ти казваш: „Светът е станал лош." Развалено нещо има в тебе. Казваш: „Светът се е подобрил." Ти си станал по-добър и затова виждаш, че светът се е подобрил. Отвън няма подобрение. Ти казваш: „Нима не виждаш лошото в света?" – Какво лошо виждаш? Ти виждаш една лоша постъпка, никакво лошо не си виждал. Сама по себе си мечката лоша ли е? Тя, като дойде при децата си, те я галят, милват я, а пък вие се плашите от нея. Ако някой човек дойде в меча форма и ти даде 10–20 000 лева, най-първо вие се плашите. Първия път ви донесе 5 000 лева, втория път – 10 000 лева, после – 15 000, 20 000, 30 000 лева. Как мислите, мечката ви става много приятна, нали? Дойде една красива форма и първия път вземе 5 000 лева, втория път – 10 000 лева, после – 15, 20, 30 000 лева. Нали тази форма става опасна за вас.

Та най-първо вие не знаете, какво се крие в една форма. Вземете един човек на лице. Среща ме един човек и се поусмихне малко. Забелязвам на краищата на устата му една особена усмивка. Сега няма какво да ви разправям и в тази усмивка аз чета следното: „Много съм смятал като тебе. Такива съм ги смятал, смятал. Искам и тебе да сметна." Поусмихне се той. Казвам, това е негово субективно схващане. Със своята усмивка, той иска да каже: „Такива будали хора аз съм ги смятал." Аз ставам много сериозен и казвам: „Ти 10 пъти може би си ме смятал понеже бях глупав. И тъй като станах умен, не спадам към категорията на тези, които може да смяташ.

Сега съм едно голямо число и ти не можеш да ме мръднеш от земята. Моето относително тегло се е изменило." Едно време земята беше толкова малка (Учителят показва големината колкото едно зрънце), че и децата си играеха с нея. Децата хвърляха като мека топка земята. А пък сега, върху топката отгоре живеят и не могат да я мръднат. Какво ще кажете на това? Имате една малка искрица огън. Вие си играете. Туряте тази искра на едно място гдето тя се разгорява. После идва голям огън и вие си плюете на петите и бягате.

Един лъв преследвал един пътник в пътя и му търсил колая. Наближава го. Човекът няма никакво оръжие. Имал си един кибрит. Но идва при една голяма суха трева. Изважда кибрита, драсва една клечка кибрит и запалва тревата. Вятърът отива към лъва, лъвът избягва. Сега човекът се смее и казва: „Едно време аз отстъпих, а пък сега ти." Кое накара лъвът да отстъпи? – Огънят. Ще ви направя сега една аналогия, едно сравнение. Кой е този лъв, който ви гони? – Той е дявола. Дяволът е тръгнал отподире ви и върви стъпка по стъпка и наблюдава. И какво ви трябва? – Една кибритена клечка ви трябва. Дяволът има козина. Като драснете кибритената клечка, тогава дяволът ще избяга. Но вие не си запалвате клечката кибрит, но сядате да говорите на дявола. Казвате му: „О, дяволче, нали виждате, че аз съм млад. Господ е създал света, аз съм Син Божи. Аз искам да си поживея." Дяволът се смее и казва: „Чакай, чакай, Сине Божи, аз ще ти опитам месцето." Драсни му кибрита и нека да става с козината му каквото ще стане. Нека да стане на дявола табана-ковет (да си плюе на петите и да бяга), защото ако не стане на дявола табана-ковет, на тебе ще стане табана-ковет. Какво ще каже това? Ще отстъпиш.

За човекът, който не разбира страданията, те носят смърт. А пък за човекът, който ги разбира, те носят живот. Човек, който не разбира радостите, те му носят нещастие. А пък човек, който разбира радостите, носят му живот. Радостта носи живот. Защото, за да оздравее човек, от каквато и да е болест – да почне да се радва, да пее.

Имате 41 градуса температура, почни да пееш: „Температуро, о температуро, температуро, о температуро." (Учителят изпява тези думи.) Ти седиш и проливаш четири реда сълзи. Имаш 41 градуса температура. Мислиш, че ще умреш. Казваш, че не знаеш да пееш. Ще се научиш да пееш. Дали право пееш? Ако оздравееш, право си пял, а ако не оздравееш, криво си пял. Като пееш на температурата и тя се премахне, пял си хубаво. Какъв такт ще вземеш и какъв тон ще вземеш. Детето не казва: „Олеле!" ниско, а високо. Възрастният има друг тон Той обича да взема ниско думата „олеле". При високото „олеле" на детето, болестта по-лесно бяга. А пък старият не знае дали е взел правилно или не. Правилният тон на

„олеле“ е следния: (Учителят пее високо, смях.)

Човек всякога се смее от незнание. Всякога незнанието произвежда смях у човека. Човек може да се смее върху това, което не знае, а пък относно това, което знае, става много сериозен. Водят те някъде. Не знаеш – радваш се. Но, ако знаеш, че те водят на бесилка, веднага ще станеш сериозен. Всякога незнанието произвежда по-голяма радост, отколкото знанието. Водят те някъде да те бият. Можеш да имаш най-модерни дрехи, може да имаш наука, но какво те чака? – Дърво! По тези, новите дрехи ще почнат да се слагат удари. По-добре към щастието със съдрани гащи, от колкото с най-модерните дрехи към нещастието. Това е правилото. Предпочитам по-добре със съдрани гащи, с несгоди, бос към щастието, отколкото с модни дрехи, с хубави обуща, с шапка и към нещастието. Към плач и скърцане със зъби. В невидимия свят ще ти кажат: „Как искаш да те заведат при твоя господар: Облечен или бос?“ Щом искаш да бъдеш облечен хубаво, модно, ще има дърво, бой. А пък щом кажеш: „Бос!“, тогава ти бъди уверен, че щастие те чака.

Аз съм давал този пример. Един велик художник намерил едно малко дете. Този пример има разни издания. Едни казват, че това станало в Рим, други казват, че е станало в Лондон, трети – в Египет, четвърти – в Париж. Да кажем, че е станало в Лондон. Един велик художник в Лондон, като ходил, искал да намери едно бедно дете, дрипаво Лондонско дете. Искал да го нарисува за спомен от Лондон. Като вървял из Лондон, видял едно дете оцапано, окъсано. Дал му картичката си и му казал: „Утре ще дойдеш при мене на еди коя си улица.“ Детето, като вижда човека добре облечен, взема му картичката. И детето ходи при своите познати да му дадат по-хубави дрехи. И така се представило пред художника по-хубаво облечен и мислел, че ще се оправят работите му. Художникът му казал: „Ако исках такова дете, ще намеря много. А мене ми трябва да те видя такъв, какъвто те видях.“

Сега изводът е следния: вие искате да отидете при Бога с вашето знание. И казвате му: „Господи, ние идем със знанието си!“ Господ ще каже: „Аз ви искам такива, каквито сте!“

Срещат се двама – единият богат, хубаво облечен, говори за Любовта, говори как поетите възпяват любовта. Цитира стихове, еди кой си автор какво писал за любовта. Един пътник е седнал близо до тях и нищо не говори и слуша. Първият казва: „Хората са писали за любовта. Знаете ли какво нещо са писали? Вие нищо не знаете! Вие сте още невежи!“ И той ги поглежда надменно. Другият каза на пътника: „Понеже онзи казва, че много работи са писали за Любовта, аз искам да ви заведа в къщи да

видите какво е написал един. Жена ми е написала много хубава поезия. Тя е поетеса.“ Тръгват да видят поетесата. Влезли в къщи и жената поднесла на трапезата хубава чорба, добре изпечен хляб, много хубаво опечена баница. Започнали с чорбата – с Любовта. Като дошли до баницата – това е силната строфа, най-високото място на гамата. И този пътник казал: „Много съм благодарен от стиховете на вашата възлюбена!“

Сега всички трябва да имате нещо опитно. Една хубава мисъл, която можем да пратим в света, това е едно опечена баница. Това е Любовта. Човек може да бъде много хубаво облечен, ти може би му завиждаш, но нямаш никакво отношение към него. А пък човек може да е със скъсани дрехи и да ти помага. Ако онзи с хубавите дрехи можеше и вътре да е така, да помага, от това по-хубаво няма. За предпочитане е външно човек да не е така облечен, но вътре да има добри условия. За предпочитане са вътрешните състояния пред външните условия. Та, затова ние препоръчваме най-първо животът отвътре да се измени, не да се измени, но вътрешните състояния трябва да се разберат. А пък те ще се разберат като започнете със следното: трябва да любите! Да дадете нещо от себе си, нищо повече. Добрият живот започва с това. Първото нещо на съзнателния живот започва с даването.

Какво ще дадете? – Ще дадете както на този пътник. Пътника ще го заведете и ще му дадете баница. Може и да му поднесете и една печена кокошка. Една ябълка и една печена кокошка. Една круша за мен е печена кокошка.

Децата с мляко се хранят, а възрастните с твърда храна. Сега ще оставим тоя философски въпрос за вегетарианството и месоядството. Този въпрос е малко неправилно подет. Не че е грешно да се яде месо, но при сегашните условия, месото съдържа най-силните отрови, нищо повече. Месото е отрова. Няма да го ядеш. А пък растителните храни съдържат елементите на живота. Храната е само един проводник. Ще дам пример за такъв проводник. Аз идвам до едно копче. Ако го бутна, веднага се постига целта. Например, да кажем, вземете един асансьор. Бутнеш копчето, повдига се. Бутнеш пак, слиза надолу. И в този случай, като бутнеш, от вас ли излиза тази енергия? Не, вие сте само едно условие. Като бутнеш, природата веднага ще изпрати своята енергия. Храната, като влезе във вас, тя само бута едно копче, а пък от друго място иде силата. През време на яденето имате най-малко и други 20 обеда чрез дишането. А пък колко мисли и чувства ще минат през това време през тебе. А пък и те са просеци, които носят живот.

Казвам, според както мислиш или както чувстваш, такава ще бъде и

храната ти. Един учен човек ще каже: „Хранителността е в храната.“ Това е прието, така е, но ако ти не мислиш и не чувстваш добре, ти не можеш да възприемаш тази, хранителната част, която е в храната, вашият организъм не може да я възприеме.

Можете да произнесете думите: „Бог е любов“. Но това е само натискането на копчето. Ако вие, като кажете: „Бог е любов“, не натиснете, вие нищо няма да разберете. Вие, [в] даден случай, ще разберете ли какво нещо е Любовта? Има много опасни опити. Най-опасните същества на земята, като кобра, тигър, имат известни места и ако ги бутнеш там, ще се измени тяхното естество. Но докато го бутнеш, то може да те ухапе. Преди да те ухапе, ако го бутнеш, веднага в кобрата ти събуждаш Божественото. Значи, тя се обсебва от Любовта. Ако в дадения случай, ти можеш да бутнеш едно същество, за да видиш добрата страна в него, това същество не може да ти направи никаква пакост. Ако не можеш да бутнеш там, то кобрата може да те ухапе и след няколко минути ще свършиш. И казвате: „Защо Господ е създал така света?“ Аз не знам защо Господ е създал така света.

Че по-ужасна кобра от дявола има ли? И постоянно, тази кобра от години работи и къде не се е намесила. В кой дом не е влязла. Кого от вас до сега не е ухапала. Има ли някой от вас да не е хапан? И колко рани имате? И след като ви ухапят, от Невидимия свят постоянно тичат при вас да ви помогнат. Като ви ухапе дяволът, дойде някой ангел или някой повдигнат дух и намаже раната и на друго място пак те клъвне дяволът. И всеки ден има мазане.

Бъдете внимателни! Не ходете по пътя на кобрата. Кое е онова, което привлича един вълк при овцете? – Когато овцата е мазна, угоена, вълкът я търси. Но ако овцата е хилава, вълкът я побутва и нищо не ѝ казва.

Щом сте богат, дяволът ще ви намери. Вие сте човек за ядене. Щом сте много учен – също. Дяволът яде учени хора. Гълта ги на общо основание. Щом си много добър, дяволът пак обича да гълта такива. Той те търси. Но щом си хилав, дяволът казва: „Не бива да го гълтам!“ Той е много практичен. И Апостол Павел е казал философски, Господ му е казал: „Моята Сила се показва в твоята немощ.“ Ти си немощен и оставяш Силният, Мощният, да уреди работите.

В дадения случай, всички тези неща вие сте ги слушали. Това е едно ново съчетание, турено. И след като ме слушате, като излезете, пак ще започнете вашата стара песен.

Ти казваш: „Трябва да обичаме!“ Но след като излезете, пак ще запеете

старата песен. Имаш един сомун хляб и казваш: „Този хляб ми е за два дена.“ Срещаш един пътник и ти, който имаш хляб, казваш му: „Нямам!“ Този, когото срещаш е от добрите. Но среща те един разбойник и не казва: „Имате ли хляб?“ Но ти казва: „Стой, дай торбата!“ При първия случай вие сте господар. Първият човек ти казва: „Нямате ли нещо в торбата?“ Значи, най-първо ви среща свободният и ви казва: „Имате ли нещо в торбата?“ Но втори път ви среща разбойникът и ви казва: „Дай торбата!“ Той ще провери, че лъжете. И понеже ви щади труда, ти ще носиш празната торба. Понеже си казал на първия това, което не е верно, сега да носиш торбата такава, каквато е според думите ти. Понеже си казал, че нямаш нищо, сега, като ти вземе разбойникът хляба, това ще стане верно. Когато не може да направите едно добро на време, непременно трябва да знаете, че злото ще дойде. Ще дойде вторият и ще дадеш това, което имаш.

По този закон, се сменява и вашето състояние. Вие искате да обичате някого, но търсите някого, който да съответствува на вашата обич – да е красив, да е хубаво облечен и докато го намерите, вие изгубвате вашите чувства.

Вие вървите по пътя. Къде можете да покажете вашата обич? Вие мислите да държите някоя беседа на хората, а пък виждате, че една мушичка се дави. Оставете другите работи и проявете Любовта към тази мушичка. Вземи я на една сламка, постави я отгоре върху някой цвят, поглади я. И да ти е приятно. Кажи си: „Нали е хубава тази форма! Тя има живот! Тя има някаква идея. Тя търси нещо.“ Тази муха, защо се дави? – Аз да ви кажа, тя отиваше по любовни работи и по една несрета, като не намерила този, когото обича, тя почнала да страда. Ти я дигни и я тури върху цветето. Именно върху това цвете отгоре е нейният възлюблен. Тури я там. И ти ще се порадваш и ще добиеш едно ново познание, защото върху всяка форма, която е създадена, е отпечатана Божествената воля.

И ти може да си в положението на една муха, която се дави. И някой ангел да те спаси и да те постави на сигурно место. Та, онези от вас, които искате да прогресирате, научете се да обичате Бога вътре във вас, за да оправи живота ви. Щом речеш да се усъмниш, кажи си: „Понеже Господ е вътре в мене – никакво съмнение!“ Тури вярата вътре в себе си. Ти си един господар, да кажем. Тъкмо са дошли работници при тебе. Ти искаш да им покряскаш, искаш да им кажеш: „Това не сте направили, онова не сте направили!“ Ще им кажеш: „Днес Господ е дошъл.“ Плати на всички. Плати и на тези, които са свършили работата, плати и на тези, които не са свършили. Плати им еднакво. Те могат да спорят, но ти им плати еднакво. Онзи, добрият господар, който е наел тези работници, на всички е платил еднакво. Не прави разлика, да цепи косъма, кой колко е работил. Плати на

всичките, понеже Господ е дошъл на гости. Плати на всичките и не ги изпращай да си отидат, но им кажи: „Останете всички днес. Днес ще ви дам едно угощение.“ Те ще се чудят, защо им даваш угощение. Ще им кажеш: „Защото Господ е дошъл на гости на вашия господар.“ И като даде този банкет, той иска да каже: „Елате да видите, колко е добър моят Господар.“ Господарят ще е любезен към всички, ще ги изпрати любезно. И работниците ще кажат: „Много е щедър този господар, какво е станало с него? Дали е някой долап?“ Никакъв долап. Долап има, когато Господ Го няма. Ако срещнете някой човек и ако Господ е там, никакъв долап няма. Ако Го няма Господ, хиляди долапи има.

Човек и спрямо себе си ще констатира същия закон. Щом Господ е там, човек е разположен. Щом Господ Го няма, има друго разположение.

Някои ще кажат за някой човек: „Условията са такива, майка му била такава, баща му бил такъв и т.н.“ Но това ще разгледаме друг път. Времето минава.

Добрата молитва

6 часа и 10 минути, сутринта

43 лекция на Общия окултен клас
18 юлий 1934 г.
София, Изгрев

1934_07_20 Оотношение на вътрешните състояния и външните условия

ОТНОШЕНИЕ НА ВЪТРЕШНИТЕ СЪСТОЯНИЯ И ВЪНШНИТЕ УСЛОВИЯ

„Отче наш."

Размишление 15 минути.

Ще прочета няколко стиха от 4 глава от Посланието към филипяните, от 4 до 10 стих. Да изпеем упражнението. (Направи се дихателното упражнение с пеене, което бе дадено на 11 юли, сряда, 1934 г.)

Фиг. 1

Представете си, че имате външни и вътрешни пречки. Представете си, че се намирате в точката А (фиг. 1), и искате да се качите отвън нагоре по тази повърхнина. Това ще бъде една мъчнотия за вас, която трябва да преодолеете.

Представете си, че вие сте в центъра при точката Е. Около вас има една вдлъбната площ СД. Ако от дойдете до В, тогава работите ще се улеснят. И слизането ви ще бъде лесно. В каквото и направление да се движите, работите ви няма да се улеснят, ще имате мъчнотии. Казвате, че между злините трябва да се избере по-малката. Но при две мъчнотии де са големите мъчнотии? - Отвън или отвътре? (Отвътре.)

Да живеете на повърхността или във вътрешността на една сфера е по-добре? (Във външността е по-лесно.) Значи мъчнотиите отвън са по-леки. Най-първо човек трябва да изучава своите вътрешни състояния. Имате една мъчнотия. Най-първо трябва да знаете външна ли е или вътрешна. Сега според вашите опитности, по какво се отличават вътрешните мъчнотии на живота? Можете ли да ми дадете пример за една вътрешна мъчнотия, която да е свързана с вътрешните състояния. Да не е свързана с външните, материалните условия. (Например съзнанието на човека, че се е отклонил.)

Представете си, че един човек обича да се дразни. Представете си, че вкусът за яденето у него е толкова развит, че е крайно взискателен за яденето си, както някой голям аристократ. Ако той вкуси от супата малко, като близне, и намери, че няма толкова сол или масло, колкото трябва, веднага ще хвърли паницата. Крайно е взискателен. Питам в дадения случай може ли да намерите коя е причината за добиването на такъв навик? Някой път може да каже: „Вземете си паницата." А някой път я хвърля. Казва: „Такава супа да не ми се дава!" Питам: Този човек, след като хвърли супата, какво добива? (Ще остане гладен.) Но той има сила. Донасят му друга супа. Ще се наяде и в него се проявява едно друго престъпление. Ред поколения като са хвърляли така супата, този човек е добил чувството, че работите се оправят само като се хвърли супата. Той донякъде може да е прав, понеже има сила. Но представете си, че един сиромах човек има този навик. Да допуснем, че този човек е хвърлял супата, когато е бил богаташ, но представете си, че се изменят външните условия и не е вече богат, а сиромах. Състоянието му не се изменя. Той, старият сиромах, вече няма пари. Значи външно е сиромах, а вътрешно е богат и пак хвърля супата. Този, вътрешно богатият, а външно сиромах, пак по същия начин хвърля супата. Какво ще стане? Веднага ще се яви едно противоречие. Той ще хвърли супата, ще се чуди защо отвън не искат да изправят погрешката. Питам: Ако той постъпи по същия начин, какъв ще бъде отговорът? Външните условия ще се влошат. Ако някой път вие не може да разберете въпросите, не може да ги разберете по единствената причина, че сте богат отвътре, а сиромах отвън. Тогава трябва да се измени вътрешното състояние на човека. Човек и отвътре трябва да стане сиромах, но не трябва да бъде взискателен. Като видиш супата и разбереш, че не е такава, каквато ти искаш, няма да я хвърлиш, няма да се сърдиш никому. Но какво ще бъде състоянието ти, ако не се сърдиш? Допуснете, че оставите супата, не я ядете. Ще дойде законът на самоотричането. Човек трябва да се отрече, от какво? Защото има два вида самоотричане. Едно е да се отречеш от лошите постъпки, които си добил от миналото, а някой път се отричаш от добрите постъпки. Ако в единия случай се отричаш, ти придобиваш. А пък в другия случай, ти губиш, ако се отричаш от една своя добра постъпка. Законът е: Когато се отричаш от придобитите лоши навици, ти се отричаш, за да спечелиш външно. Ако се отречеш от едно лошо вътрешно състояние, ти печелиш отвън. А пък ако не се отричаш от вътрешното състояние, ти губиш отвън. Схващате ли сега мисълта каква е? Да допуснем, че вие имате да давате някому, имате задължение. Ако изплащате задълженията навреме, вие печелите отвън. Онзи, който ви е дал средствата, той ще ви кредитира, той ще бъде ваш приятел. Но ако вие 4-5 пъти не сте изпълнили това, за което сте дали дума, вие в дадения случай губите отвътре. Че всеки ден по същия закон вие си давате обещание да бъдете добри, нали така? Ти казваш на себе си: „Аз искам да

бъда добър.” Кому сте се задължили в дадения случай? Да кажем, че бъдете добри. Но да кажем, че не ставате добри. Вие на себе си говорите, никой няма около вас, но усещате, че във вашия живот всеки ден губите по нещо. Значи вие се намирате в един свят, който не познавате отвътре. При този свят обещавате и не изпълнявате. Втори път обещавате и не изпълнявате. Вие почвате да чувствате в себе си унижение, пред себе си се унижавате и чувствате, че това, което обещавате, не изпълнявате. Ти казваш: „Аз искам да бъда добър, да се отнасям благородно.” А като дойде до обноски, ти се сърдиш на общо основание. Като останеш сам, казваш: „Не си струва това. Не го направих, както трябва.” Днес така, утре така и се образува един навик. Да кажем, че така се образува един лош навик.

Вземете един кон и го побутнете малко в задния крак, той веднага ритне. Някой път може да утрепе човек. Някой човек като бутне някого, той действа като кон. Никаква мисъл не съдържа ритането. Това е едно чувство, което е взело надмощие, и ако има остро желязо срещу това копито, то колко пъти ще ритне той?

Един американец се обзаложил да укроти един кон. Той укротявал диви коне с лоши навици, които обичат да хапят. И господаря си хапят и слугите хапят. А пък конят е хубав. Този американец се обзалага за 25 минути да укроти този кон. Плащат му 1000 долара, за да го отучи. Практичен начин имал той. Той взема, че сварява един голям чукундур и така го държи горещ. Приближава се при коня и конят гледа по същия начин да го ухапе. И тъкмо се разсърди конят, той му тури чукундура в устата. Три, четири пъти като го изгори с чукундура, оттам насетне конят не хапе никога, за 25 минути го отучил.

Такава роля има страданието в живота. Вие някой път питате защо са тези страдания в живота. Страданията не са нищо друго, освен методи, чрез които хората се отучват от някои лоши навици. Като ухапете горещия чукундур три-четири пъти, вие се отучвате. Конят се отучва, не може да търпи чукундура. Той не разбира закона, но не може да търпи горещото. Та и природата някой път употребява известни методи. Ние протестираме за големите страдания, които идват. Защото вие имате такъв конски навик да хапете. Допуснете, че отвън отучват някой кон. Но допуснете, че вие искате да се отучите. Ако същевременно сте пълен господар, представете си, че погрешката е във вашия ум, а това е конят. Обективно мислите за някой външен предмет. Представете си, че имате навик. Като минете отвън, намерите пари, някоя кесия. Вземете я и я турите в джоба си. Не я връщате и казвате: „Намерих ги.” Считате за привилегия, че сте намерили кесията. Въпреки, че някой е плакал и е дал обявление във вестниците. Вие имате този навик. Какъв метод ще употребите, за да се отучите от този

навик? Допуснете, че има закони, които преследват. Хванат ви някой път и вие лежите в затвора няколко години. Тогава ще станете малко по-внимателен. Представете си, че нямате никакъв затвор, а пък искате да се отучите, но с какво може да се замести затворът? Трябва да има някакъв повод. Представете си, че вие сте една учителка, имате едно малко дете и то има наследен лош навик да бута. Какъв метод ще употребите, за да отучите това дете да бута? Перодръжки изчезват, моливи изчезват. Много работи изчезват някъде. Представете си, че имате един навик. Аз съм гледал, някой се навежда и си туря носа в някое цвете. А пък друг откъсне цветето и го тури на носа си. Този навик отде е останал? От далечното минало. Едно време вие сте били една буболечка, една пчела, влизали сте в някое цвете. И това обоняние било развито у вас. Вие сте ходили от цвят на цвят и сте събирали мед. Тогава е било в реда на нещата. Научили сте това. В реда на нещата е било да посещавате цветята. И като сте се връщали богати с мед, вас са ви похваля-вали за това. А пък сега несъзнателно, вместо да извадите мед, вие откъсвате цяло цвете. Тогава сте вземали само излишното от цветето, само сока отвътре. А пък сега се опитвате, влезете в една градина, дето не е позволено да се късат цветя. И като откъснете, ще влезете в едно противоречие с околните и ще ви направят забележка. Ти ще кажеш: „Откъде този навик?" Навикът иде от това, че пчелата обичала да взема и ти по същия начин искаш да вземаш. Но пчелата тогава е знаела какво да взема и какво да не взема. А пък вие казвате: „Аз ще откъсна цялото цвете и ще го мириша. Има нещо приятно в цвета, което ме привлича." Виждал съм някои деца откъснат цвете, изсмучат го, откъснат второ цвете и т. н. Сега ли се е научило на това? Не, от далечното минало.

Та е необходимо да изучавате вътрешните си състояния. Когато дадеш едно обещание, ти си вече пред един съзнателен свят, това, което ние наричаме Божествен свят. Ти на Господа казваш: „Аз еди-коя си погрешка ще я поправя и еди-коя си добродетел ще внеса в себе си." Казваш и не внасяш. Казваш каква погрешка ще поправиш, а пък не я поправяш. Едно нещо ти казва, че не постъпваш добре. Дойдат лоши условия. Каквото кажеш на себе си, направи го. Силата на човека е там. Силата на човешкото възпитание е в следното: каквото обещаеш, направи го. Щом обещаеш в себе си, каквото си обещал, да го направиш. Не туряй тези думи. Не казвай: „Не мога." Това е относително. Не можеш при известни условия.

В дадения случай, вие тук, при този чертеж (фиг. 1), имате две мъчнотии. В каквато и посока да вървите, какъвто и път да изберете, все мъчнотии. Вие се намирате в точката А. Това е вътрешно вглъбната страна. Но представете си, че този кръг е в зависимост от някакво друго съзнание. Ако този кръг се извърти навътре и Е се обърне, тогава лесно стават работите.

Например някой път у вас има известен устрем да добиете нещо и трябва да се въздържате. Например намерите се пред някой джебър с мед. Трябва да се въздържате да не ядете много. Джебърът е достъпен за вас, топите пръстите си, ядете, мъчнотии няма. Но ако джебърът е горе, а вие сте долу при Е, тогава не можете да достигнете до джебъра и казвате: „Непостижими са нещата." Затова, когато ние казваме, че нещата в закона на любовта са постижими, подразбираме вече връзката с едно съзнание извън нас, което е във връзка с нашето вътрешно състояние. И това съзнание влиза в нашето положение, подобрява заедно с нас външните условия. Това става, ако ние подобряваме вътрешното състояние. Когато един човек работи отвътре, Бог подобрява отвън условията. Ти действуваш отвътре, за да действува отвън Бог. Действувай в съгласие с Него. Бог действува отвън, подобрява отвън условията, а пък отвътре само дава един малък съвет, една подбудителна причина, един малък устрем и те оставя онова, което си обещал, да го направиш. Силата на вътрешното самовъзпитание седи в това: всяка една добра мисъл, всяко едно добро желание, каквото и да е, като се зароди, не го отлагай. Всяка една добра постъпка не я отлагай. В това седи силата ти. Така ще развиете условията на вашия външен свят, ще се образува една връзка между външния Божествен свят и вътрешния ваш свят.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

39 лекция от Учителя, държана на
20 юли 1934 г., София, Изгрев.

1934_07_22 Пътят на възкресението
утринно неделно слово

ПЪТЯТ НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

Ще прочета 4-та глава от Деянията на апостолите.
Песента „Махар Бену Аба".
В прочетената глава става въпрос за възкресението. Съществува едно противоречие вътре в самия човек. Привидно като че човек вярва в нещо, всъщност, когато дойде да приложи нещата в живота, заражда се едно противоречие. Когато някой ви прави добро, вие сте готови да говорите добро за него, но когато ви прави зло, обратно – говорите зло за него. Вие тогава господар ли сте на положението? Когато ви прави добро, му слугувате добре, а когато ви прави зло, вие му слугувате зле. Ако човек в дадения случай вярва и не вярва, тогава какво значение има тази вяра? Има една вяра, която е безпредметна. Тя е вярата на условията. Тя не е онази вяра, чрез която може да дойде новият живот.

Когато се казва, че чрез вярата човек ще бъде жив, подразбират се условията, чрез които човек може да излезе от сегашните ограничения, в които се намира. При сегашните ограничения всеки един човек ще остарее бързо, ще умре и ще се свърши с него. Могат да ви кажат, че ще бъдете в друг свят. То е друг въпрос дали ще бъде така, или не. Могат на едно кокоше яйце да кажат, че като го опекат, ще бъде в онзи свят, но дали ще има то това съществуване, както сега, то е въпрос. Положително знание имаме тогава, когато сме проверили нещата, в които вярваме. Писанието казва, че по-блажен е онзи, който не види, [а] вярва. Но защо да не е блажен и онзи, който види и вярва? В ума на Христа е съществувала следната мисъл: Блажен е онзи, който не види и вярва, понеже той, като вярва, ще му се дадат условия да види. Ние разбираме много статически това положение. Някой казва: „Аз ще ти дам утре 1800 лева, но той днес не ти дава нищо." От вас се изисква днес да вярвате и утре като ви даде, тогава ще видите, че е вярно. Ни най-малко не се подразбира, че във всеки случай човек трябва да вярва, без да му се дава нищо. Иначе кога ще провери нещата? Всички сте дошли до едно място, дето трябва да вървите по пътя на опита. Едно пиано се опитва по чистота на тона, който издава. Също така и всеки друг музикален инструмент – не само външно да е красива една цигулка, не само красиво да е направена, но важен е тонът, който издава. Златото е злато. То има едно качество, че не се окислява. Скъпоценните камъни са ценни, които са чисти, естествени. Диамантът е ценен по своята твърдост и по силата, с която той пречупва светлината.

Тогава, по какво трябва да се отличава човек? По какво трябва да се

отличава един вярващ? Ти, ако си един прост камък с твърдост, тогава твоята твърдост е много малко. Всеки може да те стърже, да бъдеш така твърд, както диамантът, че с какъвто и да е друг диамант или камък да стържат, нито една резка отгоре ти да не направят. Ако дойде злото отгоре ти и направи известни резки върху тебе, тогава имаш ли вяра? Вярата е едно състояние, което превъзмогва всички мъчнотии. Ако твоята вяра не може да превъзмогва всичките мъчнотии, това не е вяра. Ако ти имаш известна вяра и не можеш да я използуваш при нужда, тогава защо ти е тази вяра? Ако имаш известно знание и не можеш да го туриш в работа, тогава защо ти е това знание?

Сега, има едно положение, от което сегашните хора трябва да се освободят. Яйцето, докато не се освободи от своята черупка и докато не седи 21 ден под кокошката отдолу, то пиле не става. Значи, в човека има известни заложби, които трябва да се турят под известни условия. Трябва да се премахнат известни препятствия, за да излезе онова хубавото, красивото, което е скрито в човешката душа.

Възкресението е за напредналите души. Някой казва: „Да поживеем на Земята." Земният живот всякога ще ви донесе страдания. В края на краищата това благуване, което може да имате на Земята за 20 години, за 25, 50, 100 години, ще ви излезе два пъти през носа и не съм срещал нито един човек, на когото да не е излязло това през носа и да не е съжалявал, че е дошъл. Някой казва: „Има какво да се прави, като съм дошъл." Не съм срещал нито един човек, който да не е съжалявал за големите разочарования, които е претърпял. Ние, като искаме да живеем на Земята, подразбираме следното: зад този земен живот и зад условията на този земен живот се крие нещо друго. Така оправдаваме страданията. Има нещо друго, което оправдава страданията. Ако не е животът на възкресението, тогава всичкото ваше съществуване е безпредметно. Сега, вие сте запознати с това. Няма какво да ви се доказва. Аз не искам да ви доказвам нещата, но да ви наведа на една нова опитност, която трябва да имате. Този ученик, който иска да учи музика, той трябва да дойде в съприкосновение с най-добрия учител по музика. Онзи, който иска да стане певец или който иска да стане художник, трябва да влезе в съприкосновение с един учител, който да го научи как да пее или да рисува. И този закон навсякъде се прилага. Житното зрънце трябва да влезе в съприкосновение със слънчевите лъчи, с топлината, за да може Слънцето да даде ония качества, които са заложени в семето. Иначе то ще остане такова, каквото си е било.

Сега човек само трябва да вярва. Някой вярва и казва: „Аз вярвам в Господа Исуса Христа." Ти може да вярваш в едно изрисувано слънце, [в]

някоя книга. Това слънце е нарисувано от някой велик художник. Тогава какво ще те ползува? Ти даже може да четеш, че Христос е дошъл и пострадал. Какво ще се ползуваш от това? Човек трябва да влезе в съприкосновение с онази реалност, да я опита и да стане едно с реалността. Христос казва: „Аз и Отец едно сме." Той познаваше Отца. Тогава и християнинът, и вярващият трябва да кажат: „Аз съм едно с Христа." Христос казваше: „Понеже Бог живее в Мене и Аз живея в Бога." По същия път всеки един от вас трябва да каже: „Христос живее в мене и аз живея в Христа." Христос казва: „Каквото прави Отец, и Аз го правя." А сега вярващите казват: „Каквото прави Христос, аз не мога да го правя." Каквото е правил Христос, трябва да го прави и всеки вярващ. Това е пътят на възкресението.

Христос дойде по единствената причина, че Бог живееше в Него и не беше възможно на Христос да умре. Понеже Бог живее в Христа, то и всеки, който живее в Христа и Христос живее в него, то по същия закон този човек ще бъде жив. Сега, някой може да ви запита: „По какво заключавате, че Христос живее във вас?" Много лесно може да се докаже. Как може да се докаже, че една вода има 100 градуса топлина? Водата ще каже: „Турете едно яйце в мене и аз ще го сваря." При колко градуса се сварява яйцето? При 100 градуса. Така може да докаже водата, че топлината ѝ е голяма. По какво се отличава огънят? Той се отличава с голямата си топлина. Има огън с голяма топлина, а има други огньове, с още по-силна топлина. Например 100 градуса, 300 градуса и пр. А има огньове с няколко хиляди градуса топлина. Щом топлината е силна, какъвто и да е предмет може да се разтопи в тази горещина. Силата на човешкия живот е в топлината на неговата любов. Ако твоята топлина е силна, твоите отрицателни мисли, които те мъчат, ще изгорят и ще изчезнат. Защо те мъчат някои мисли? Защото е слаба твоята топлина. Топлината ти трябва да е толкова голяма, че всяка мисъл, която те мъчи, трябва да се разложи, да изгори, да се премахне.

Например вас ви мъчи сега мисълта за сиромашията, че нямате парици. Питам сега: Основателна ли е тази мисъл? Представете си едно дете, което има баща и майка, които го обичат. Трябва ли то да се безпокои, че ще умре гладно? Сега вие казвате: „Какво ще стане с нас?" Аз не говоря за продължителната вяра. Продължителната вяра е статическа вяра. Вярата всякога се опитва в даден момент. Тя се опитва във време на мъчнотии, а не когато си охолен, когато си здрав. Това е знание. Вярата се опитва при големите противоречия в живота. Онзи, който умира, който изгубва живота си и вярва, че ще се повърне животът му, това е вяра.

Онази сила, която може да върне това, което ти си изгубил, това е вяра. Ти

не може да имаш вяра, докато не достигнеш онзи, крайния предел на твоята вяра. Крайният предел на твоята вяра е Любовта. Всеки, който не е достигнал до крайния предел на вярата, той има слаба вяра.

Ти като влезеш в областта на Любовта, в нея вече се реализира копнежът на вярата. Защото вярата е закон на живота. Външната страна е вярата, а пък Любовта, това е вътрешната страна на живота. Това е Божественото, чрез което вярата се реализира.

Първото нещо е: Всеки от вас трябва да има тази опитност. Не само Христос трябва да възкръсне. И всички вие трябва да възкръснете. Защото ако Христос е възкръснал, а вие не възкръснете, тогава нищо няма да се ползувате. Ако вярвате, че Христос е възкръснал, а вие не възкръснете, тогава празна е вашата вяра и всичко, каквото правите на Земята, е безпредметно. Всички религии на Земята без възкресението нямат смисъл. Съвременната вяра има смисъл, доколкото възкресението или новият Божествен живот на безсмъртието ще може да се реализира.

Слънцето е реално дотолкова, доколкото сега ни свети. Задава се един въпрос: Това, в което вярваш, опитал ли си го? Всеки ден постоянно трябва да опитвате вярата и любовта. Човек трябва да ги чисти така, както войниците чистят пушките си. Така и вярата, и любовта всеки ден трябва да се чистят. Войникът ще изчисти пушката, ще я намаже. Щом се остави онази пушка ненамазана, ръждясва. И когато вярата и любовта са ръждясали, това показва, че войникът не е бил умен.

„Отче наш“

43-то утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 22.VII.1934 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев.

1934_07_22 Хвърлѝ хляба
неделна беседа

ХВЪРЛЍ ХЛЯБА

„Отче наш“

„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета 11-а глава от Еклисиаст.

„Пред Тебе припадаме, Господи“

„Хвърлѝ хляба си по лицето на водата.“ Това са думи неразбрани. Аз разглеждам света или живота, като всичко е тясно свързано. Всяко нещо си има свой смисъл за умните хора. Всеки предмет в света има смисъл. За онези, които не са вещи, всичко за тях е откъснато (познато) (В разчетената стенограма двете дума са написани една над друга.). Голямото нещастие в света седи в това, че всеки иска да бъде отделно щастлив. То е невъзможно. Защото кога хората са щастливи? При жертвата на животните те са щастливи, но животните са нещастни. При една война победителите са щастливи, но победените са нещастни. Може да ви наведа хиляди други примери. Когато майката иска да има едно детенце да му се радва, тя е на крив път. Учителят иска да има ученик, той е на крив път. Музикантът иска да свири; и той е на крив път. Всички са на криви пътища, понеже отделно разглеждат. Казват: „Да преминем живота добре.“

После, сегашните хора казват: „Кажи ни истината!“ Истината на сегашните хора не може да се каже. При това разбиране, което хората сега имат, само известни факти може да ви се кажат, но истината не може да ви се каже. Да ви кажа истината, значи да ви освободя, да ви направя щастливи. Туй значи за мене истина. А някой ми говори за факти, че това станало, онова станало. Това са догадки, които не носят никакво благо. Кой от вас не е казал, че е готов да се жертвува, че ви обича. Това са празни думи. Ще се жертвува за мене! Аз го виждам, че той изял хиляди кокошки и ще се жертвува за мене! Той изял хиляди агнета и ще се жертвува за мене! Аз виждам, че агнетата са жертва за него, а той не може да се жертвува за мене. Онзи, който се жертвува за човечеството, той идва в двете хиляди години веднъж. Казвате: „Нека се пожертвува!“ То беше предопределено Христос да се жертвува, за да изкупи човечеството. Ако Христос разбираше живота така, отделно, тази жертва нямаше смисъл. Но понеже разбираше живота общо, целокупната жертва, която Той направи, направи я за цялото. Следователно цялото да живее, там е щастието на всеки един човек.

Съвременното безверие и съвременният материализъм, туй е частично

разглеждане на живота. Казват: „Човек като умре, всичко се свършва.“ Да, изменил се е човек. Нека ми докаже някой, че целокупният живот на битието може да изчезне. Как ще се изгуби? Туй, което съществува, как ще се изгуби? Нима мислите, че онзи сняг, който се е стопил в планината, се е изгубил? Той се е превърнал във вода. Ако водата се разложи на своите съставни части, ще отиде още по-високо в пространството и ще вземе още по-голямо пространство.

Та, когато някои говорят, че нищо не съществува, нищо не съществува в техните глави, а извън техните глави нещата съществуват. И тогава, има два вида […] (Неразчетени стенографски знаци.) в света, които може да проверим. В Америка има една религиозна секта, която поддържа, че в света материя не съществува. Всичко е Дух. Тези хора обичат да лекуват другите. Като дойде някой болен, който има болки в корема, казват: „Всичко е в духа. Ти вярваш, че имаш болка. Откажи се от стомаха си и ще видиш, че ще оздравееш. Представи си, че си дух. Откажи се от главата си и болката ще престане.“ И действително, хората много пъти оздравяват така. Един млад момък тръгнал на екскурзия, станало сблъскване на треновете и се счупил кракът му на две. Викат един от тези лекари да го лекува. Той му казал: „Откажи се от крака си, мисли, че си дух и ще оздравееш.“ – „Че как така?“ – „Мисли по този начин и ще оздравееш.“ Той почнал така да мисли и оздравял. Сега другата част. Лекарят казва: „Сега ще ми платиш, толкова време иждивих за твоето лекуване и ти оздравя! Ще ми дадеш 10 000 долара, когато оздравееш. Тогава ще плащаш.“ Той прилага една теория, която не е материална, а иска материално възнаграждение.

По същия начин трябва да бъдем съобразни с нашето верую. Материята, това е формата на живота. Доколкото животът в дадения случай може да се прояви, следователно материята е в едно вечно видоизменение, понеже всичките промени стават само в материалния свят. Дотогава, докато човек съдържа нещо материално в себе си, то ще се изменя, то расте. Ние казваме: ако искате да не се изменяте, станете дух. Но дотогава, докато вие имате материя, вие ще се изменяте, ще имате страдания, ще имате несрети, ще имате несгоди. Всички тези неща ще дойдат. Изменят се нещата. Ще бъдете млад, после на средна възраст, после стар и след това вече ще минете в друго положение.

Сега няма да се връщаме в известни философски разсъждения. Има известни философски разсъждения, които са полезни за гимнастически упражнения, но не са те, които могат да се приложат в живота. Ако вие знаете, че вътрешните ъгли в триъгълника са равни на две прави, какво ще ви послужи [това] в живота? Или ако разрешавате Питагоровата теорема

за правоъгълния триъгълник, че сборът от квадратите на катетите е равен на квадрата на хипотенузата, какво ще ви послужи? Ако знаете даже съвременната химия, знаете как се съединяват и как се разединяват елементите, какво ще ви ползува? Нима хората преди да познават химията, техните процеси не са ставали по химически начин? Когато човек е бил в първи клас, не е виждал химически процеси. Те са ставали в неговия стомах преди да е знаел нещо за тях. Преди човек да знаеше законите на светлината и тъмнината, той се ползуваше от тези закони.

Следователно, от това гледище, човек е трояк. Той е човек, който е човек на съзнанието – той е човекът-животно. Има човек, който е на самосъзнанието – той е човекът, който се движи и страда. Има човек, който е на свръхсъзнанието – той е Божият човек, той е човекът на пълната мисъл. Този човек на съзнанието, той е учил законите само да се удоволствува, той мисли само за ядене и пиене, нищо повече. Някой път мисли, някой път има любовни чувства, те като водата са малко. После в старини ще го носи, ще каже как писал той сладки думи. Такъв един човек, каквото обещава, той нищо не изпълнява. Нито едно животно досега не е изпълнило своите обещания. Защото в животните срам не съществува. Те разбират живота, че трябва да се удоволствуват, че трябва да живеят. Той разбира живота, че трябва да живее. Понеже животните живеели, понеже човек се подига върху почвата на животните. Сега не го взимайте в този смисъл, че той е един философ. Животното е един философ. Казва: „Не трябва да се мисли много върху живота." – „Яж и пий!", тъй казва този човек. След като си ял и пил, този гостилничар е взискателен, той ще ти тегли една сметка. Казва: „Ще платиш!" Ти нямаш толкова пари – дойде страданието. Казва: „Като си имал толкова пари, защо толкова много яде?"

Че, има хора, които много ядат. Ще ви приведа два примера за такива хора. Един българин отива в един български град, в турско време било, гостилничарят имал 25 тенджери с яденета. Той му дал от първата тенджера, от втората, дал му от всичките 25. Купил му един двоен хляб от две кила. Най-после направил сметката, колко струва – 6 бешлика. – „Е, ефенди, ако имам само 6 души такива абонати като тебе, достатъчно ми са."

Сега, естествено положение ли е това? Това е болезнено положение. Аз зная следния факт. Един американец влиза в едно богато семейство, дето е приготвен обяд за 20 души гости. Той изяжда всичкото с хляба. Ще кажете: „Къде го е турил?" Този същият господин отива в едно заведение, дето е приготвена храна за 74 деца. Той изял кафето и хляба. Ако такъв господин ви дойде на гости, колко време ще го държите?

Ние сме дошли да контролираме нашия живот по отношение лакомията във физическото поле, но на лакомията в духовния живот у нас не сме господари. Какви ли не фантазии, каква лакомия, която ни причинява хиляди страдания!

Та, казвам: В старо време всички велики хора, водители на човечеството, съзнавали, че човечеството трябва да се откаже, хората индивидуално трябва да се откажат от много блага, които засега не са ни необходими. Така представете си едно същество, според законите на индусите, един мамонт, той е една елементарна душа, който, едно грамадно предипотопно животно, което може да се въплоти в едно малко четириного животно сега на Земята, но да се запазят неговите желания в лакомията. Туй животно, без да подозира, че неговата форма е малка, но има желанията на туй грамадното животно и се намира в противоречие. Окултната наука твърди, че едно време е било епоха, когато хората на Земята са имали 35 метра височина. Турете каква е била тяхната широчина. Това са хипотези, не са научни твърдения. Как ще го докажем?

Учените хора твърдят, че това има на Слънцето, онова има на Слънцето. По някакъв си начин доказват, че такива и такива елементи има в Слънцето. Доказват, че светлината пътува с голяма бързина; чрез известни методи доказват туй нещо. Това са научни потънкости, които нито ги твърдят, нито ги доказват. Светлината се движи с една скорост. Даже туй смятане точно не е изчислено колко е далеч Земята от Слънцето. При всичките математически изчисления едни твърдят, че Земята се намира на 92 милиона мили или 93 милиона мили от Слънцето. Питам: каква вероятност е тази, ако ти тръгнеш за Слънцето и те оставят на един милион мили от Слънцето? Казват: „То е нищо.“ Как нищо? Разбирам на 3–4 педи от Слънцето да дойдеш, или на един метър, или на един километър, но един милион мили – не е така. Може би има учени, които знаят точно колко е оттук до Слънцето. Но техните ученици, като превеждаха техните познания, направиха погрешки.

Една малка погрешка в живота много струва. Ако вие вложите 25 стотинки със сложна лихва в някоя банка и ако ги бяхте вложили преди 2500 години, знаете ли каква сума щеше да бъде? Един математик изчислил, че след 2500 години, ако нашата Земя беше цяла от злато, не може да се плати тази сума. Той изчислил, че трябва 9000 години всеки 9 минути да пада по една Земя в банката, за да се изплати тази сума. Значи, Земята ако е от злато, не може да се изплати.

Та, приложението: Една малка погрешка в живота, след време, ако не я изправите, тя може да причини голяма вреда. А пък една малка

добродетел, след време, по същия закон, тя може да бъде в голяма услуга на самия човек. Та, законът: Всички хора трябва да се учат да дават и да не мислят само за себе си. Правото мислене: най-първо мисли за Бога, мисли за ближния си и мисли за себе си. Това е правият път. Сегашните хора за Бога не мислят, а само за себе си мислят. Те мислят и за ближния си само ако им остане свободно време. А правата посока е ближният, той е средоточие. Бог е началният закон, после е ближният, а човек е съединителната нишка, той е съединителното звено. Той трябва да се съедини с вечността. Той трябва да оправи нещата. А ние дотолкоз сме се отдалечили от първоначалната истина, така всички сме станали нечисти.

Вземете запример, Слънцето има известни лечебни свойства. Няма болест, която слънчевата светлина да не може да лекува, но при известни условия. За да може туй Слънце тебе да те лекува, ти непременно трябва да докараш в хармония твоя ум, ти непременно трябва да докараш в хармония твоето сърце и непременно трябва да докараш в хармония твоята воля, да възприемат този лъч, който носи. Няма болест, която да не може да се лекува.

Или, както Христос е казал: „Да повярвате.“ В какво? Повярвай в Бога. Бог е нещо повече от Слънцето; Бог е нещо повече от Вселената. И старите пророци са мислели даже много по-положително. Казва там Писанието: „Бог казва: Опитайте Ме в ден скръбен и ще ви помогна и ще Ме прославите.“ Еврейският народ има една заслуга – че във време на големи бедствия те опитваха този закон. И когато се обръщаха към Бога, Той им помагаше и те се връщаха в своите пътища.

Питам: Тези болезнени състояния, които сега идват, на какво се дължат? Нашата култура е християнска. Ако се разгледа днес тази култура, християнството днес не е заквасило цялото човечество. Външно, привидно в условията всички носят името „християнин“, но по същество ние не носим християнски дух. Та какво показа войната в 14-а година? Цялата християнска култура се опита. Най-образованите народи, всички народи, които бяха цветът на човечеството, излязоха и цели 4 години се биха непрекъснато, без примирие, че не можеха да прибират и ранените си от бойните полета. Четири години без примирие, как ще обясните туй противоречие? Ние мислехме, че като нашата култура друга няма, [че] всички други култури са били извратени.

Нашата култура, обяснява един окултист, понеже войната е станала, за 2000 години християнските народи не давали каквото трябва, не изпълнявали Христовия закон, че трябвало да се направи жертва. Затова трябвало да стане тази война в 14-а година, за да се дадат хората в жертва,

да дадат нещо около 400 милиарда загуби на Европа. Това е една глоба за 2000 години, че те не са изпълнили своя закон. На Германия наложиха 120 милиарда. Че, цяла Германия да се продаде, не може да даде [толкова]. Че, всичкото злато в света възлиза на 100 милиарда. Отде ще вземе само Германия толкова да плати? Когато тези обединени народи победиха, наложиха на Германия 120 милиарда. Де е справедливостта? Нито едната, нито другата страна съзнават, че има една неправда. Те не могат да изправят. Мислите ли, че европейските народи са разбрали?

Европейските народи наближават към един страшен изпит, дето ще познаят, че има един велик закон в света, разумен закон. Те ще се научат да изпълняват и да се подчиняват на този закон. Туй, което хората наричат „Божи съд“. Господ иде не тъй да се проявява, както в миналото, но Той ще започне така да учи, че и глупавите ще почнат да разбират, че в света има нещо разумно. Ако се говори за някой път, някои хора се изпоплашат и казват: „Какво ще стане с нас?“ Нищо няма да бъде с нас. Ако ние възприемем Христовия закон, какво ще изгубим? Не сме го приложили в действие. Много е изгубил светът. Сега иде друга една война за неизпълнението на този закон.

И войната може да се прекрати само по един начин: ако се приложи законът на Любовта. Само тогава войната може да бъде предотвратена. По този начин, както сега разсъждаваме, всички вярващи християни, всички проповедници в цяла Европа, в целия християнски свят трябва да се дигнат и да кажат: „Доста сега! За истината!“ Не да защищават личните си интереси, но да кажат какво становище трябва да заемат всички и най-после ние какво становище да вземем.

Казваме: „Ние може ли да оправим света?“ Ние няма какво да оправяме света, но ние не трябва да го разваляме. Ние не трябва да противодействуваме. Не че [върху] плановете на Бога не може да има въздействие.

По някой път питам: Дали по другите системи, по другите Земи има грехове, както на Земята? Не, в нашата Вселена само Земята е изправилница. От всички други системи всичките престъпници само тук ги пращат, на Земята. Когато стане дума за изправление, Бог слиза тук да оправи тази Земя. За изправление, все големи величия от всичките системи, най-умните, най-великите хора грешат, тук се изпращат за изправление. И когато се изправят, всеки си отива в своето отечество, отдето е дошъл. Може за 10, 15 000 години, може за 100 000 години или за милиони години. То е безпредметно. Но който е дошъл на Земята, трябва да се изправи. Време има колкото искате.

Сега вас това не ви интересува, както няма да ви интересува, ако ви разправяме за някой богат американец милиардер. Вас ви интересува това, което е полезно за вас. В Слънцето, в светлината, която излиза от Слънцето, съвременните хора, ако поддържаха Христовото учение, щяха да намерят всичкото свое благо. Ама от какво излиза нещастието в света? От една дума, казана не на място. Семейството се разваля само от една дума. Тези, които са [се] съчетали, които са умирали едни за други, малко яденето не е [добре] сготвено, мъжът казва така: „Така, както си прегорила туй ядене, сляпа ли беше?" Оттам насетне проработи туй, любовта си взима крилата. Някой влиза в училището, изобличава учителя си. Учителят казва: „Ти си голям простак!" Между слуга и господар, между всички. Най-после, като се усеща слаб, почва да крие туй. Казва: „Чакай, аз ще се покажа, че аз не съм простак!" И тогава ние ще се намерим в положението: минава едно момче при един американски пехливанин, той го бутнал и пехливанинът му ушива една плесница. Той се търкулил на земята. Погледнал го, изтърсил си праха и казва си: „Чакай, аз ще ти дам да разбереш!" Почва да следи този американски юнак, да види как се упражнява. Той 10 години се упражнявал. Един ден, като развил тази грамадна сила, казва му: „Познаваш ли ме?" – „Не те познавам." – „Едно време ми удари една плесница и аз се търкулих на земята." Казва: „Сега да те ударя, че да разбереш! Удар за удар."

Или как се разрешава? Нищо не се разрешава. Ако човек в света си отмъщава, какво добива с това? Досега са проповядвали християнските проповедници. Един евангелски проповедник проповядвал следното наказание: колко време ще стои един грешник в ада. За да сплаши, той казва на слушателите си: „Ако всяка една година по една капка се изпарява от океана, че като влезе някой в ада, колкото милиона години вземе да се изпари всичката вода от океана, пак наказанието няма да се свърши!" Турците казват: „И да видиш, пак не вярвай в това." Защото, ако вие тълкувате Стария Завет, дето се казва: „Вечно ще ви изхвърля от лицето Си!", не се минават 50 години, пак праща някой израилски пророк. След 100 години, най-много до 250 години. Казва: 10 рода по 25 години, това са 250 години на затвор. Това не е малко да бъдеш отчужден.

Сега ние ще се върнем към онази велика любов. Светът е създаден за благото на човешката душа, светът е създаден за благото, заради вас. То онова, което Христос е проявил, много малко е писано от това, което Христос е казал. Каква светлина щяхме да имаме, ако всичко беше писано! Много малко [е] писано от това, което е казал. Но то е написано някъде. Туй, което Христос е казал, е написано в човешките души. И от 2000 години Христос не е престанал да говори. Чрез устата на всички

проповедници в света Той е говорил; чрез устата на всички добри хора Той е говорил; чрез устата на всички съдии Той е говорил, навсякъде Той е говорил. И е говорил по такъв начин, че иска да убеди света да бъдат справедливи всички хора.

Най-първо, в сегашните условия всеки човек в себе си трябва да бъде справедлив, трябва да бъде и чист. Чистота, това е здраве на човека. Човек, за да бъде силен, трябва да бъде чист, а за да бъде умен, той непременно трябва да бъде справедлив. Изгуби ли човек онова чувство на справедливост, той изгубва своята интелигентност. „Че какво от това, ако не съм справедлив?“ Ще престанеш да бъдеш умна душа.

Казва Писанието: И постави Бог вражда между змията и човека. Тъй казва: Змията ще нарани петата на жената, а тя ще ѝ смаже главата. Следователно главата на злото в света ще бъде стъпкана от петата на жената. Значи злото ще изгуби своята интелигентност, вследствие на това ще бъде победено. Сега, това не е механически опит. Например всички имате една опитност: например, някой ден вие сте раздразнени. От какво сте раздразнен? Представете си, че имате един ваш брат по кръв, когото обичате. Той взел 1000 лева и не ги връща. Вие му се сърдите. Ако му се сърдите, какво печелите? Нима любовта на брата не струва 1000 лева? Дайте му още 1000 лева. – „Къде ще му отиде краят?“ Давайте дотогава, докато дадете и последното петаче. След като нямате какво да давате, станете му слуга.

Ама вие ще кажете тогава: „Къде отиде братството?“ Че сега братството къде е? Сега има ли братство? Ако човек върви по този път, по туй разбиране, той ще обърне брата си. Когато ти станеш слуга на брата си от любов и почнеш да му даваш храна, хляб, той вече от тебе зависи.

Аз казвам, че ако сегашните жени знаеха, те можеха да оправят света само с месене на хляба. Аз съм виждал жени, които месят хляб и не знаят как да го месят. Една млада жена, като седне и вложи там всичките си чувства, всичките си мисли, всичката си вяра, този хляб, който тя даде, той ще се проникне. А тя, като седи там кисела, като го пече, мисли да се освободи и казва: „Туй не е за мене, туй е за слугиня.“ Най-после дойдоха слугините да месят хляба и на какво замязаха хората? На слугини. Трябва да се върнат, не слугините да месят хляба, но почтените професори.

Не само това. Аз препоръчвам на всинца, вие, който от вас знае да си меси хляб, той да си меси хляб. Три-четири месеца само той да си меси и да чете всичките молитви, които знае, и като го меси и като го пече, да не остане нито трошица.

Сега вие ще възразите: „Туй ни остана сега! Аз си имам толкова по-важна работа!“ Каква е по-важната работа в света? Ако аз меся един хляб, който може да примири двама души, моят хляб е на мястото си. Ако аз пиша една книга, с която двама души се скарат, кой какво искал да каже, както сега се карат какво е казал Христос? И досега се карат, християнските слушатели се карат какво искал да каже Христос. Христос искал да каже: Стани хляб и нека те изядат хората. Ако те изядат, ти тогава човек ще станеш. Докато не те изядат, ти човек не може да станеш.

Христос казва: „Аз съм живият хляб и който Ме яде, ще има живот.“ Как ще разберете? Не плътта, но онова, което човек мисли, туй е човекът. Мислите, онези възвишени желания, възвишените постъпки, туй е човекът. Когато ти възприемеш мисълта на човека, когато ти възприемеш неговите благородни желания и когато ти възприемеш неговите благородни постъпки, които не са материални, туй е човекът.

Казвате: „Който яде, той ще бъде жив.“ Туй, което имаме някой път, не е човекът. То е едно такси. Ти ще излезеш от това такси, таксито ще погребат някъде. Казвате: „Дали със същото такси пак ще оживеем?“ Не, благодарете на Бога, че втория път като дойдете на Земята, такси няма да има. Едно такси, което трябва да ремонтират като сегашното, едно такси, което трябва да претърпява всичките несгоди и грехове, и робство и пороци, всичко това, благодарим за такова такси! Трябва да иззидаме едно такси, в което престъпления да не стават.

Питам сега: Коя глава днес е свободна от лошите мисли и желания, я ми кажете? Кое тяло е свободно от лошите постъпки? Вие ще кажете, че условията са такива. Условията, това е външният свят. Човек, това са вътрешните състояния. Човек е над условията, човек е над състоянията. На всяко едно вътрешно състояние съответствува едно външно условие. Дотогава, докато ние мислим, че условията са, които заповядват, животът ще бъде такъв, какъвто е.

Та, нима което казва Христос, не е същото? Казва Христос тъй: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема.“ За да познаете, че Син Человечески има власт, казва на болния: „Дигни одъра си и ходи!“ Моисей е писал, че в събота не може да си дига одъра. Ние сега мислим, че е ненарушимо както е писал, да не съгреши. В какво ще съгрешиш? Ако в дадения случай си се разгневил, превърни своя гняв в любов. Ето човекът. Туй е най-гъстата материя, която трябва да трансформираш в светлина. Ти имаш в себе си едно завистливо чувство, имаш ревност. Аз гледам навсякъде, вземете сегашните музиканти – какви ли не ревности. Казва:

музиката колко благородни свойства [създава за] музикантите!

Казвам: Има 3 вида музиканти: едни, които свирят за удоволствие, други, които свирят за пари, и трети, които служат на Бога. Те са бъдещите музиканти. Те като дойдат, като засвирят… Сега двата вида музиканти ги имаме: за удоволствие и за пари. За мене важи един контраст. Ще отидеш там и ще направиш сделката – хубаво, туй не е лошо. Тази музика няма да спаси света. Разказваше ми един американец: „Аз – казва – слушах Камила Русо. – Тя била ученичка на Паганини. Казва: – Когато слушах „Сънят на живота“, аз реших да се примиря с всичките си врагове в света. Каквито прегрешения имах, като излязох, исках да се примиря с цял свят.“

Тогава, къде ние ще покажем нашата вяра? Казват учениците: „Придай ни вяра!“ Законът е такъв: Не може да ти се придаде вяра, ако ти не обичаш. Защото вярата произтича от любовта, която имаш. Любовта носи живот. Ти може да си съставиш едно мнение, заслужава ли твоята любов. Ти обърни въпроса другояче: ти заслужаваш ли любовта на другите? Ти мислиш дали другите хора заслужават твоята любов. То е същият закон. Въпросът не седи там. В света великият закон на Любовта е, че ние сме носители на любовта. Ако ние дадем ход на Божията любов, то всичкото това благословение, което любовта носи, ще остане вътре в нас, ние ще станем хора силни. Всичкият успех на човека зависи от любовта, която има. В науката, и в музиката, навсякъде, дето има любов, човек побеждава. Дето любовта се оттегля, нещата стават невъзможни. Даже в една война тази страна побеждава, дето има любов. Когато дойдем да разберем закона на Любовта в пълния смисъл, светът ще се поправи.

„Хвърлѝ хляба!“ Кой хляб? Онзи хляб, който Бог ти е дал. Който ти не можеш да ядеш, хвърлѝ го във водата, в най-добрия живот. Тури там хляба, той ще живее. Писанието казва: „Хвърли семето си!“

Та казвам: При сегашните разсъждения, знанието, което имате, дръжте го в себе си; не да се откажете от знанието си, но вашето знание трябва да има една малка запалка. На най-богатите хора им трябва. Аз съм привеждал много примери, няма какво да привеждам повече. При сегашните условия на хората се изисква много малко, за да влязат в правия път на разбиране. Защото, прави са нашите стремежи. Ние искаме да стане нещо от нас. И туй е правото. Човешката душа трябва да добие своята свобода. Потребна е свобода за човешката душа.

Един съвременен учен човек прави следните изчисления. Какви възможности се крият у човека. Той казва така: Ако всичкото знание днес се събере, от хиляди години досега, се събере в 99 тома като Библията, в

мозъка, след като се напечати туй знание, ще остане още място за 999 такива книги. Значи, какви грамадни условия още има в човека той да расте и да се развива. Той още дори не е на половината на пътя на своето развитие. Той се намира се още в своето детство. Пред него седи велик простор на развитие. Като погледнете как се е развило човешкото лице… Погледнете на жабата и като дойдете до човека, ще видите грамадния простор, как се е подигнал човек, как се е оформило човешкото лице. И то няма да спре там. Съзнанието на човека няма да спре до тази област, дето сте сега.

Та, любовта, като влезе в света, трябва да ви напълни. Всички хора в бъдеще трябва да бъдат силни не само по музика, но трябва да бъдат силни по любов. Няма по-мощна сила от любовта. Когато дойдоха да уловят Христа, онези, които бяха въоръжени, само като ги погледна с любов, всички паднаха на земята. Понеже Той искаше да спре, каза: „Кого търсите? Ако е за Мене, Аз не съм от страхливите хора, пуснете Моите ученици да си вървят, Мене хванете!“

Христос не се спря при малкото страдание, то беше нищо. Той влезе в устата на смъртта. Но смъртта се намери в трудно положение. Намери се един човек, когото не можа да сдъвче. Дотогава смъртта всички дъвчеше. Намери се един човек, когото смъртта не можа да сдъвче. И като не можа да го сдъвче, повърна го назад, както китът повърна Иона. Казва тогава смъртта: „Още веднъж такъв да не ми носите!“ Какво стана със смъртта? Оттогава всичките ѝ зъби изпопадаха и тя е без зъби. С нос е, но няма ония нокти и зъби, които имаше. Още малко остана, когато хората ще бъдат свободни от нейното робство. Сега хората казват: „Няма какво, ще се мре!“ Ще се мре, но хвърли хляба на любовта. В света хвърли хляба на отчаянието, на обезсърчението, на болестите. Навсякъде не търсете да кажете: „Чакай да намеря един светия, да се помоли.“ Не вземайте вие мястото на светията. Вие сте точно на мястото. Светията може да [е] на 4–5 километра. Какво ще прави този светия? Като помислиш за този светия, той ще каже: „Братко, започни работа, аз ще ти помогна оттам.“ Та всичките светии не са такива егоисти! Като се намериш там, като повикаш всички светии, те ще ви помогнат. Ако сегашните хора разбират така, ще дойде един беден, казвате: „Да повикаме един светия.“

Знаете ли какво е направил един от видните проповедници в Лондон, Спържен? Събират се най-видните проповедници и казват: „Да се помолим на Господа да ни даде една грамадна сума,“ Спържен казва: „Братя, да не изкушаваме Господа. Ето, аз давам от себе си 2000 английски лири.“ Брат Джон, виден философ, дава 5000 лири. Започват всичките да дават. Ето така се извършва волята Божия. Съберете парите, кооперирайте

се, че Господ ще изпълни вашите сърца да изпълните Неговата воля.

Сега ние сме в Божия храм. Мислим, че само от хляб се нуждаем. То е третостепенен, хлябът. Сегашният свят се нуждае от хубава и красива мисъл. Като ти говори някой, като те погледне – „Какво искаш?“ Иска пари назаем. Като погледне, казва: „Ще ги върнеш ли?“ Някой път поискаш, той дигне рамене: „Няма.“ Той има, но не иска да даде. Да ми каже истината: „Имам, но нямам доверие в тебе.“ Ние считаме, че не е полезно да се каже истината. Не истината, но фактът трябва да се каже.

Преди години минавам, среща ме един беден човек, който проси. Поглежда ме и почва да ми разправя, че е женен, деца има, жена му боледувала. Аз го виждам, че малко мирише на винце, но нищо не му казвам. Казва: „Дай ми нещо.“ Казвам му: „Ела с мене.“ – „Не – казва, – оставам.“ – „Ела с мене.“ Отиваме в гостилницата и казвам: „Ще му дадеш ядене да яде, но пари няма да му даваш.“ Защото аз виждам, ако му дам парите, ще отиде да ги изпие. Казва: „За жена ми.“ – „Ще дойда да видя жена ти.“ – „Няма какво да я виждаш.“ – „Аз искам да проверя работите, да не ме лъжеш.“ – „Три деца има[м].“ – „Нито жена, нито деца имаш.“ Той не е женен.

Казвам: Да престанат всички онези самоизмами, белите и черните лъжи. Според мене, като не можеш да кажеш истината както трябва, мълчи си поне. Ако не можеш да кажеш на себе си истината, мълчи, не говори лъжи. Ти казваш: „От тебе човек не може да стане!“ Туй е една лъжа. Твоят живот не зависи от тебе. Онзи, Който те е изпратил на Земята, Той знае, в Неговите ръце е твоят живот. Той знае, че ще стане, Той те е пратил да стане нещо от тебе. Онзи зидар може ли да каже, че нищо няма да стане от тази къща? Най-първо, говорете истината на себе си. В този век вие се поставяте на най-тежкия изпит. Давам ви едно правило: Търсете Бога във всяко време. На Него възлагайте надеждата си. Не търсете хората, да им разправяте. Като направите 99 опита, да имате един положителен опит. Бог казва: „Преди да поискате, Аз ще ви отговоря.“ Вие виждате, че Господ живее в сърцата на хората, навсякъде живее Бог. Ако ние Го познаваме, ако имаме любов към Него, Той ще ни избави. Мога да ви приведа много примери, но няма какво да ви привеждам сега.

Внесете любовта си, във всичко се съмнявайте, но не и в Бога. Три неща трябва да имате предвид: Бога обичайте, в ближния си не се съмнявайте и себе си не презирайте! Щом ти грешиш, ти презираш себе си. Щом човек греши, той презира себе си. Пази се да не паднеш в грях, защото ти уронваш своето достойнство. След като направиш едно прегрешение, ти имаш най-низко положение. Казваш: „На какво низко положение съм!“

Не, не излагай себе си на изкушение нито на позор.
Люби Бога!
Не се съмнявай в ближния си!
Не презирай себе си!
„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

41-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 22.VII.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

1934_07_25 Великото изкуство
лекция на Общия Окултен клас

ВЕЛИКОТО ИЗКУСТВО

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето прошарено с облаци.
Времето тихо и топло.)
Добрата молитва
Размишление

Новите дихателни упражнения с пение и движение на ръцете. (Виж лекция 43.)

Ще прочета 3-та глава от първото Послание към Коринтяните.

Духът Божи

Животът сам по себе си е изкуство. Външната страна на живота е изкуство. Докато живее човек разумно, той владее това изкуство. И ако не стане животът туй изкуство, то не се живее. Знанието или вярата или Любовта или каквото и да е, ако то не се превърне в изкуство, то остава неразбрано. Например страданията, които имате, но [на] страданията и на радостите могат да се дадат много обяснения. Въобще вие сте недоволни от страданията. От страданията всички сте недоволни, а от радостите благодарни.

Има страдания, които вие сами си причинявате. Да допуснем, че вървите по пътя. И по невнимание си ударите крака о някой камък и страдате. Вие считате, че този камък ви е ударил. Вие се движите, а камъкът седи неподвижен. Кой е виноват? Който се движи е виновен, а който не се движи е невинен. Вие, които се движите, сте виновни, а който седи е невинен. Всеки, който мисли и прави погрешки, е виноват; всеки който седи и е мисли, той не е виновен. Човек започва да мисли само когато се движи. Известни ценности има в живота, само когато животът е разбран. Ценностите са, които дават радост на живота. Вие искате да бъдете щастливи, но трябва да имате ценности.

Например вземете един певец, който пее. Той има ценност – неговия глас. Той сам е доволен и онези, които го слушат и те са доволни. Следователно той има цена над всички. И като излезе да пее, всички са доволни. Той има глас. Допуснете, че вие нямате никакъв глас. И отивате да пеете и ако не знаете как да пеете, вие ще станете посмешище на цялата публика. Ще ви

освиркат. Ще ви подиграват и вие ще кажете, че тези хора не са разумни. Не. Те са много разумни. Те искат да кажат: „Като не знаеш да пееш, трябва да слушаш." Трябва да слушате. Не ходи да занимаваш хората с празни работи.

Според мене, онези от вас, в разбирането на новите идеи, вие не сте вещи, но разправяте какво нещо е Новото Учение. И става цяла галиматия. Питам ви, вие казвате: „Ние вървим по пътя на Христа." Питам ви: „Ама какъв е пътят на Христа?" Вие отговаряте: „Ние учим точно, каквото е учил Христос." – Но какво е учил Христос? Вие казвате: „Ние имаме същия Дух."

Христос отиваше навсякъде. При някой болен, слепороден. Той вземе с пръста и смесва с плюнка малко кал, намазва окото и онзи прогледжа. Христос имаше изкуство. Среща една вдовица, на която детето умряло и го възкресява. Той го побутна и детето стана. Изкуство има Той. После отива при Лазара, който 4 дена е бил в гроба, всички плачат – възкресява го. Изкуство има! Вие казвате: „Ние вървим по Пътя на Христа." Хубаво. Кал не можеш да правиш. Кал с която да намажеш и да прогледа слепия. Колко умрели си срещнал и си ги възкресявал? И все по пътя на Христа вървите. Това не е изкуство.

И [от] любовта, която хората могат да имат към вас се заключава за изкуството, което имате. Например търпението е едно изкуство. Цяла наука е да търпиш. Ти казваш: „Аз не мога да търпя." Тогава ти си една човешка буболечка, с която всеки ще си играе. Казват за някого: „Той е божа кравица." Аз разбирам, че той няма търпение. Казват за някого: „Той е кротък човек." Обаче той няма никакво търпение. Всички болни хора са „кротки". Пренасят ги от едно място на друго. В същност кроткият човек е здравия и разумния човек. Той никога не се блъска в другите. Кротък човек е онзи, който не се съмнява; кротък човек е онзи, който обича; кротък човек е онзи, който има знание; кротък човек е онзи, който е свободен. Онзи, който не е свободен не може да бъде кротък. Онзи, който няма знание, не може да бъде кротък, не може да бъде търпелив.

Казват: „Какво е Новото Учение?" Казват, че това е учението за прераждането. Учението за прераждането е само една форма, с която си обясняваме някое противоречие. Какво ще му разправяш, че той се е преродил. Взел си 1000 лева от човека, той иска да ги платиш. Ти сега разсъждаваш: „Да му ги платя ли или не?" И разсъждаваш: „Ако той от миналото е взел от мене и сега ми ги дава?" Е, хубаво. Държал ти е тефтера, тогаз? Прав е. Но ако не е така, тогава? – „Тогава преди колко прераждания е взел той от мене пари?" Ти трябва да имаш един документ.

Предполагането това не е наука.

И после аз съм забелязал следното – мнозина от Новото учение казват: „Аз видях Христа.“ Хубаво. Много се радвам. Е как го видя? И почват да го описват. Прилича на един български шоп с бяла аба, с потури. Казвам: „Мяза малко на Христа. Ако ти си видял Христа! Христос носеше класическа форма. Не носеше българска форма, освен ако сега иска да се приспособи на българите да го познават.“ Сега, като говори истината, някой от вас се скриват. Истината се говори само при един случай. Истината щом се каже, човек трябва да бъде свободен. Ако ти кажеш една истина, с която човек те ограничава, това не е истина. Ако ти кажеш една истина, с която човек се ограничава, това не е истина. Ако ти кажеш една истина, с която не се освобождава, това не е истина. Истина, която не може да се […] в душата ти; Любов, която не може да се събере в душата ти и знание, което не може да се […], това не е истина. Казваш: „Аз ти говоря една горчива истина.“ Това не е никаква истина. Твоите думи са горчиви. И понеже са горчиви, затова ти страдаш. Всички хора страдат, понеже всички носят само горчиви истини. Ти казваш: „Аз не съм добър човек.“ Една горчива истина е това. Че от где се научи, че не си добър човек? Ти, който казваш: „Аз от Бога съм създаден, казваш, аз не съм добър човек“ и после казваш: „Господ не ме е направил както трябва.“ Всички твои погрешки отдаваш на Господа, че не те е направил както трябва.

Да допуснем, че някой човек цапа краката си с кал. Где седи погрешката? В първата причина или във втората? Когато кажем някоя обидна дума, причината къде е, в Бога ли или в нас? И защо си казал обидната дума? Три причини има за това. Първата причина е следната: Майка ти е направила една баница много хубава, брат ти е взел по-големия къс. Ти му казваш: „Ти си голям лакомец, ти мязаш на животно. Все гледаш голямото да вземеш и да го изядеш.“ Това може да е баница, а може да е някой голям плод, една голяма ябълка или една голяма крушка. И ти веднага се нахвърляш, защото той е взел голямата ябълка. Въпросът не е в голямата ябълка, в дадения случай.

Второто положение е: Един може да се нахвърли и причината може да е в друго. В първия случай причината беше в яденето, може и дрехата да стане причина. Едно дете може да облече по-хубавите дрехи. И тогава, дрехите могат да станат причина, за да каже другият нещо лошо; или знанието може да стане причина, пак да кажеш нещо лошо. Даже и любовта, тази, обикновената любов и тя може да стане причина. Че при сегашната любов какви ли не работи се раждат! Накарайте двама хора да се обикнат, за да се скарат. Две жени, като се обикнат, като дойде трета една, веднага ще се скарат и двама мъже, като се обикнат, като дойде третият, пак ще се

скарат. Двама хора, като се обичат, трети не търпят, закон е това.

Сега имате две успоредни линии, които са разумни. (Липсва чертеж в оригинала.) Къде ще турите третата линия? Трябва да се разбира закона, това е изкуство. Тези двама хора, които се обичат, те са две релси, поставени на едно място. Цялото е един железен път. Това показва двамата хора, които се обичат и третият трябва да се движи отгоре, върху двете линии. Тогава двете линии ще бъдат доволни, като се движи отгоре третият като трен. Тогава третият влиза между двамата, които се обичат, всичко върви. Преведете сега, какво трябва да прави третият. Двамата се обичат, третият, като дойде, какво трябва да прави между двамата? В това е неразборията. Вие търсите къде да турите третата линия. Двама души, като живеят в къщата, третият няма какво да живее в къщата. А той постоянно да снове. Той трябва да бъде без къща. Как ще го разберете това, кажете ми сега?

Тези къщи показват, че на вас при сегашните условия ви са потребни къщи. Къщата е един признак, че има една мъчнотия отвън. Къщата трябва да ви запазва от лошите условия на природата, които съществуват. Затова служи къщата. Вие вече имате една къща, в която живеете – тялото ви. Това е къщата, в която душата ви живее. Защо ви е втора къща, в която да живеете? Питам ви сега, защо ви е втора къща? Втората къща е за да ви накара да страдате. Щом имате тази къща на земята, ще имате разправии. Керемидите там счупени, прозорци, врати, белалия е къщата. Трябва да хванете един слуга и виждате, че той не шета добре. Някой прозорец е счупен. И постоянно ще имате разправии, все с къщата. Но вие казвате: „Да си имаме една малка къщичка!“ Писанието казва: „Има дом неръкотворен.“ Значи има едно нещо, което трябва да се приготви и което да не произвежда страдание. Докато твоята къща ти произвежда страдание, тази къща не е на място.

Законът е същия. Направете си превод. Докато едно знание ти причинява страдание, това знание не е на място, докато една любов ти причинява страдание, тази любов не е на място. Може да я носиш. Докато имаш [и сетна] сила, която ти причинява страдание и силата не е на място. Може да я носиш, има нещо, което трябва да научиш. Как може да го научиш, вие още не сте дошли до това. Вие казвате: „Да бъде Волята Божия!“ Но кажете ми, кой от вас е извършил Волята Божия? Ако аз ви кажа да изпълните Волята Божия, не зная колко души от вас ще я изпълните. Но аз не искам да ви подложа на изпит. И аз го зная от себе си. В дадения случай, моето съзнание определя възможностите на другите хора, доколко могат да извършат Волята Божия. Защото, зависи какво разбирате вие под думата „Волята Божия“.

Казвам сега на вас: Това е Волята Божия! Дръжте това камъче. Вие може да не сте ходили на училище и изпълнявате Волята Божия. А може да сте свършили университет – четири факултета и ви казвам: „Дръжте това камъче“, знанието във вас е вече едно препятствие. И на мен, като ми кажат да вдигна това камъче, четири факултета са това, те не ми позволяват да се наведа да вдигна камъчето.

Сега да обясня. Вие казвате: „Защо е така?“ Аз няма да обясня защо нещата са така. Има една философия, която може да обясни, защо нещата са така. Силното къса слабото. Защо е така? Защото слабото е слабо, а силното е силно. И като дойде състезанието, слабото трябва да се подчини на силното. Разумното ще управлява неразумното и глупавото. Защо? – Защото разумното е силно, а неразумното е слабо. Доброто ще управлява злото. Вие сега обратното вярвате. Вие казвате, че злото управлява доброто. Не е верно. Лошите хора се управляват едни други и страдат. Каква нужда има един добър човек да го управляват? Каква нужда има светлината да я управляват и да ѝ казват къде да ходи? Тя си знае пътя. Тя е толкова учена, че си знае пътя. И пътува толкова бързо, че няма време да се спре. В една секунда ти не можеш да спреш светлината, да я питаш къде отива. Тя няма време сега. И даже съзнанието на един човек не може да прецени тези 300 000 километра, които светлината изминава в една секунда. Каква голяма разумност има в светлината.

Сега законът е: За да дадат вашата свобода, вие трябва да разсъждавате. Вие страдате и казвате: „Защо Господ направи света такъв?“ Защо вие разбирате света такъв? Бог направи света много добре, но хората му туриха друго съдържание, преправиха работите. Да кажем имате мед, много е сладък. Турите му вода и го размивате. Где е писано, где има кодекс, че меда трябва да се размива. Вие взимате лук и го нарязвате и тургате го в тенджерата и си направите една гозба. Где е писано, че в тенджерата трябва да готвите? И где е писано в природата, в какво трябва да бъде тенджерата ви? Има ли някъде в природата кодекс? Вие, като сте дошли от онзи свят, има ли някъде написано някакво разпореждане да имате тенджера, тигани, паници, вилици, ножове и пр. Нямате разпореждане. Някой ви задигне баницата и вие казвате: „Какво право имат да ни задигнат баницата!“ Той няма право да ви задигне вилицата, щом е Божия, но щом е твоя, той има право да я задигне. Твоята вилица: (Учителят показва трите си пръста.) Турците правят така, с трите пръста, а пък европеецът ще вземе и ще набоде хляба с вилица. Питам европееца: Култура ли е това? Вилици, ножове и какво е придобил с това? – Научил се е да дупчи. Научил се е да реже.

Сега, ето къде е опасността. Да кажем, че най-първо ти си много благочестив, внимателен си в думите си. Всяка една дума има една сила, но един ден се отпуснеш и кажеш някому една обидна дума: „Този брат вятър го вее." Ти вече си допуснал нещо с тези думи. Или казваш: „Този брат е малко глупав." Или: „Този брат е малко зелен." Или: „Този брат малко обущата му не са на место." Вие вече с тези думи допущате нещо отрицателно. Вие обръщате внимание най-първо не на същественото. По какво се отличава този брат? Аз, като го срещна, искам да зная, има ли в него живот и животът у него присъствува ли? Има ли той свобода и свободата присъствува ли? Има ли знание и знанието у него присъствува ли? И знае ли да прилага? И ако знае това, той е брат. Че ако той братски не се отнася към мен и аз ако не се отнасям братски към него, тогава не разбираме изкуството на живота. Братството е изкуство. Какви са отношенията на братята? Двама братя, те са две релси, по които трябва да се движи трена. И ако страданията по вашите релси не могат да се движат свободно и ако радостите по вашите релси не могат да се движат свободно, тогава какво сте вие? Къде ви са вашите пътища?

В съвременния свят само такси ли има? В града няма ли и боклукчийски коли? Те не минават ли по същия път. Ако караме всички таксита и няма кой да ни кара боклукчийските коли? Тези хора карат тези нечистотии, а пък тебе един ще те разходи за удоволствие. Онзи ще кара сметта, от здравословно гледище неговата работа е по-съсипателна. Ако страданието не може да мине по твоите релси и ако радостите не могат да минат, тогава питам, какъв е пътят на твоя живот? И ако твоите релси не могат да издържат тяжестта на този локомотив, който се движи, тогава питам где е здравината на твоя път? Ако ти не можеш да претърпиш най-малката тяжест, тогава какъв е пътят на твоя живот? Защото несгодите на живота съществуват. Вие разбирате нещата от вашето лично гледище, но колко милиона хора има, които мислят, за да бъдете щастливи, колко милиона същества е трябвало да пожертвуват живота, себе си, за да имате това положение? И не само това, и към нас Бог е трябвало да бъде дълготърпелив, за да бъдем ние сега щастливи. Ние не сме още щастливи.

Та правилото е: Вие седите сега на една база гдето има изкушение. Вие вярвате в това, но и се съмнявате в това, което е. Всяка добродетел на земята, която дойде, веднага ще бъде облечена в дрехата на страданието. Това трябва да го знаете. Никога една добродетел не се облича със своята собствена премяна. Понеже земята е место на чистене и тя ще се облече в дрехата на страданието. А пък всякога, когато страданието ще дойде, то ще се облече в дрехата на добродетелта. Тогава става една пермутация, която вие не разбирате. Вие, като видите страданието, облечено в дрехата на добродетелта, вие казвате: „Уредихме тази работа!" От вън ще бъде сладко,

а отвътре ще бъде горчиво, а пък щом дойде добродетелта, отвън ще бъде горчиво и тази горчивина ще се махне, а отвътре ще бъде сладко.

Трябва да знаете: Винаги скръбта се облича най-първо в царските дрехи. Майката роди едно дете, тя ще се радва на скръбта си и се облякла в царските дрехи, но няма да се мине дълго време и майката ще усети такава болка, че ще каже: „Защо ли го родих?“ Това дете не е даровито, своенравно е, упорито е, прави каквото си иска. Най-първо ти се радваш и мислиш, че ще се отвори вратата на Царството Божие.

Та сега не да се отричаме от нещата. Разбиране трябва да земята. Най-мъчното нещо е да разберете човек в дадения случай и да му е приятно това. Обидил те е някой, да можеш да се завладееш, да можеш тази обида да я разтопиш и да ти стане приятно, като че ли не се отнася до тебе обидата. Ако вие се движите с бързината на светлината, кой ще ви обиди? И после, светлината не минава ли през най-нечистите места? Тя минава през всички най-лоши места и работи. Где не е проникнала светлината? Но тя не се опетнява. Тя си носи образи. Като в една книга седи в нея това, през гдето е минала. В светлината има изкуство. Тя казва: „Еди през коя година минах през тези места.“ Тя е намерила двама хора на леглото, когато е минавала и ги е фотографирала и носи образ и нещо пише. За сега, от толкова години, само един опит беше сполучлив. От толкова години от правените опити, само един от тях е сполучлив, от който съм доволен – берекет версин! (т.е. благодарим) Аз разсъждавам, значи тези хора, когато искат, могат да го направят. Но когато не искат, нищо не става.

Та сега ви казвам. Какво да ви кажа сега? Ще ви кажа една дума, с която ще се оцапам само. Аз си щадя езика. Много си ценя езика. Вие трябва да знаете с какво сте заети. Вие трябва да знаете също много важни работи. И молете се на Бога. Отива някой при вас, иска помощ. Ти му казваш: „Чакай да си свърша молитвата“, а пък той ви побутва с ръката си и вие го бутнете с крака си. Вие веднага кипнете. Там ви е погрешката. Той няма да ви бута, нека си дига шум, но ти да не буташ. Човек, когато се моли, не трябва да обръща внимание на онова, което светът върши. Това е негова работа, това е изкуство. И знанието е изкуство. И лошият живот е изкуство, лошо изкуство. И добрият живот е изкуство. Не съдете никого в дадения случай. Като се помолиш, да знаеш, че има резултат. В молитвата трябва да има резултат. В знанието трябва да има резултат. В свободата трябва да има резултат. Да дойде нещо.

Та, когато искате да направите нещо, можете. Когато не искате, тогава какво трябва да се прави? И ако не искате, причината е в живота; ако не искате причината е в знанието; ако не искате, причината е в свободата.

Значи, очакваш повече свобода. Ако е в знанието, очакваш повече знание да дойде; ако [е] в живота, очакваш повече живот да дойде. Това е кривото разбиране на живота. Животът, в каквато и форма да е проявен, той има всичките възможности. Зависи от съществото, което получава живота. […] онова същество, което е разбрало Божиите пътища, очаква все нови неща. А пък новото, това се външните условия, които трябва да се разбират.

Ние казваме, че Бог живее в нас. Ако Бог живее в нас, тогава имаме всичките възможности и трябва да изпълняваме Волята Божия. Не да казваш: „Ако ти Господи свършваш работата." Не. Наведи се и свърши работата! Срещаш някой човек, срещнеш някой възрастен човек. Един бакалин, той бие едно дете. Защо го бие? То е минало покрай бакалницата и си взело една ябълка. Ти казваш: „Тези любовни отношения за какво са?" Питаш бакалина: „Колко струват ябълките?" Претеглят ги. Ти казваш, че ти си виноват, гдето детето е взело ябълката. Кажи [с]и: „Аз трябваше да мина малко по-рано. Не минах по-рано, да му купя ябълка. А пък то мина по-рано и си взе ябълка и после го набиха. Аз трябваше да бъда умен човек, да мина по-рано и да кажа на бакалина: Тук ще мине едно дете, дайте му ябълки, аз ще платя за него." Колко хубаво. Така трябва да разсъждавате. Това е Божественото! Когато вие казвате: „Това дете краде, как така?" Това е от гледище на света, а от гледището на Бога, умният трябва да мине преди глупавия, добрият трябва да мине преди лошия. Това е правия път. Остане ли лошият да мине по-рано и добрият после, това не е правия път.

В света свободният трябва да мине преди онзи с веригите. Ако искате навсякъде минавайте първи с вашите добродетели и подир вас да минат децата, които се нуждаят от много неща. Това е изкуство на живота.

> „Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа и проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота."

44 лекция на Общия Окултен клас
25 юли 1934г. София, Изгрев

1934_07_27 Сянка и реалност

СЯНКА И РЕАЛНОСТ

„Отче наш”

Ще прочета няколко стиха от 2 глава на Посланието към Коринтяните, от 5 до 26 стих.

Колко положения имаше миналата лекция?

Кои са качествата, които отличават реалността? Някои неща наричаме реални, действителни, а тези, които не са действителни - нереални. По какво се отличава реалността? Качеството на реалността е туй, което не се мени. Представете си, че имате 10 изображения на 10 вида хора. Те представят сенките на тия реалности. Тях може да ги събирате, да ги туряте, където искате, тия портрети няма да протестират. На всеки един от тия образи може да им давате качества, каквито вие искате. Може един от тях да го оставите сам. Или може да ги съберете заедно, или може да съберете бюстовете на тия 10 души и пак е същият закон. Но ако съберете 10 души писатели, може ли да ги съберете. Може ли във вас да дойдат 10 души писатели, както когато имате техните портрети? Вие за 2, 3, 10 лева може да имате портрета на един първокласен писател, но самия писател не може да го купите за 10 лева. По някой път във вашия ум се заражда мисълта: „Искам да зная реалността, да я попипам.” Вие искате да бъдете господари на реалността. Вие може да бъдете господари на сянката на нещата, но на самите неща не можете да бъдете господари. В туй отношение реалността е недостъпна за човека. Какво подразбирате под думата недостъпна? Вие не можете да я овладеете. Този писател може да седи в къщи. Искате да ви говори и после да си замине. Вие не можете да му наложите онова, което вие искате. Може някой път да има изключение.

Някой път се спирате и питате какво нещо е Бог. Някой път правите опити да Го заставите Той да измени хода на своите действия и да ви послуша. За пример някой път се молите и искате Той да измени някои работи. Но какво се подразбира да измени своя ход? Представете си, че осъждат някого и поверените адвокати искат да го спасят. Един, който направил престъпление, адвокатите искат да уредят съдиите да не го осъждат. В дадения случай това зависи от този човек. Ако беше умен, нямаше нужда от адвокати да го защитават и той да седи да го съдят. Значи, щом ти се влияеш от хората, щом имаш нужда хората да те защитават и да те съдят, ти си от слабите хора. Реалността не познаваш. Ти си един портрет, който може да се тури навсякъде. Портретите на великите хора свободни ли са?

Портретът може да го туриш в джоба на външното си палто и той няма да протестира, но самата реалност, този, великия човек, не можеш да го туриш в джоба си. Някои казват: „Аз в джоба си мога да го туря." Ти може да туриш портрета в джоба си, но самия автор може ли да го туриш? - Не може. Следователно живата реалност в света е достъпна по три начина за човешкото съзнание, по три начина може да се приближиш при нея, при реалността. То е пътят на истината. Само чрез истината може да имаш достъп. По пътя на мъдростта може да имаш достъп и по пътя на любовта може да имаш достъп. Единственият път, по който хората може да имат достъп до реалността, е любовта. Вън от този път реалността е недостъпна за хората.

Някой от вас може да каже: „Аз зная нещо за реалността." Може да знаете. Представете си, че вие имате слънцето, нарисувано на една картина. Ако туй слънце го имате вкъщи, ще имате ли всички ония придобивки, които реалното слънце дава? Каква полза ще принесе това слънце? Най-после това слънце отговаря ли на същинското слънце? Даже слънцето, което виждате по небето, отговаря ли на самата действителност? - Не отговаря. Вие виждате слънцето такова. Но колко пъти трябва да увеличите това слънце, за да съответствува на самата реалност? Това е закон на съзнанието: колкото човек е по-невежа, толкова предметите за неговото съзнание са по-малки. Че слънцето ние го виждаме малко, това е, защото нашето съзнание не е в състояние да схване по-голяма форма на слънцето, понеже по-голямата форма ще даде по-голяма енергия, по-голяма светлина, която човек не може да възприеме. Неговата нервна система не е в състояние да я възприеме. За пример, ако вие дойдете до мравите, даже мравите не виждат слънцето. За мравите слънцето е микроскопическо. Някои път някои хора разправят, че в сънно състояние видели слънцето голямо и много красиво. Това показва, че в туй сънно състояние те са имали разширение на съзнанието. Като се събуди този човек, той пак вижда слънцето малко. Този закон навсякъде във всички хора действува. Някои хора имат смътни понятия за Бога, някои имат по-ясни представи. Но туй е вярно не само по отношение на Бога, туй е вярно и в друго отношение. Вие имате един приятел. Схващате някои негови качества. По какво се отличава вашият приятел? За пример, ако имате някой приятел, по какво го познавате, че ви е приятел. Кое е отличителното, същественото? По какво отличавате един ваш приятел, по какво отличавате, че вашата ръка е ваша? По какво отличавате вашата ръка от чуждата? Вашата ръка е скачена чрез хиляди нишки с известни части на тялото. Тия хиляди скачени нишки са, които определят положението на ръката, да я познавате. Или вашият приятел, когото познавате, има известни нишки, които свързвате с известни качества. Туй, което в дадения случай, в дадения момент ви свързва с вашия приятел, с неговото съзнание, то е туй, което наричате

чувство за приятелство. Казвате: „Ние сме привързани, запознати.” Та по някой път вие сте в противоречие. Вие казвате: „Аз познавам реалността.” Някои мислят, че имат понятие за Бога, но какво е то. Вие може да нарисувате Бога като едно божество, да Го носите като един портрет. Често носите Христа, разпятието Христово и мислите, че това е Христос, целувате го, молите му се, извадите портрета, помолите се. Като се намерите в трудно положение, пак го извадите, пак се молите. Питам: Тия понятия правилни ли са? Този портрет, който носите в джоба, той реалността ли е? Вие го изваждате и, като го извадите, той се отпечатва в мозъка. След години, ако изследват вашето съзнание, ще видят колко пъти сте погледнали един образ. Образът е отпечатан вътре. Има наредени образи. Все еднообразни работи, които показват, колко пъти сте погледнали и сте го турили в джоба си. Туй вие ще наречете голяма привързаност. Много сте обичали. Кого обичате? Като изваждате този портрет, казвате: „Много го обичах.” Кое обичате, портрета ли? Вие обичате туй, което го няма никъде. Вие от портрета обичате една реалност, която не познавате.

Питам: След като извадите от джоба си портрета на един ваш приятел, всеки път, когато го поглеждате, вашият приятел знае ли туй положение, че сте го погледнали и сте го турили в джоба си? Той даже не подозира колко пъти сте го погледнали, колко пъти сте помислили заради него, защото в дадения случай той си има друг портрет, който той гледа. Всеки гледа някого. Обаче когато самата реалност дойде в съприкосновение с него, вие никога не можете да го видите по един и същи начин. Да кажем, че майката има едно дете. Все същото дете ли вижда тя? Най-първо детето е на един месец. На втория месец детето същото ли е? Такова ли е? Ако го претеглите, то вече се различава по тежест. На четвъртия месец се различава, на петия, на шестия, на осмия, на годината, на двете години, на трите години, на четирите. Ако съберете всичките образи, ще видите, че има различие. Има растене в реалността. Расте в нашето съзнание. Туй, което не расте в съзнанието, то не е реално, то е сянка на нещата. Ако имаш една реалност в себе си, която не дава никакъв подтик за мислите, никакъв подтик за чувствата и никакъв подтик за постъпките, това е сянка на реалността. Това е образ, който носиш в джоба си. Но за него не може да се самозаблуждаваш, че е реалност, че може да ти помогне, на него не може да разчиташ. Може ли да разчиташ на един образ в джоба си. Нападне те една мечка в гората. Ако ти й покажеш образа на приятеля си, тя ще те нападне. Приятелят ти не може да ти помогне. Следователно туй, което може да помогне на човека, то е реалното. Туй, което не може да помага, то не е реално. Туй е като правило. Ако една мисъл в даден случай не може да ви помогне, тя не е реална. Ако едно желание в даден случай не може да ви помогне, то не е реално и ако една постъпка в даден случай не

може да ви помогне, тя не е реална. Тя е реална като картина, но не е нещо реално, на което ти може да разчиташ.

Това са психологически процеси, но неразбрани психологически процеси, които спъват сегашното човечество, сегашните учени хора. Някой ще разправя за реалността, за някоя реалност в света. Но реалността има отношение към човешкото съзнание. Щом сте в съприкосновение с тази реалност, тя всякога може да ви помага, ако имате право отношение към нея. Ако нямате право отношение към нея, тази реалност не може да ви помага. Може да имате само сянка, може да имате само фотография на слънцето, фотографията на Слънцето не може да ви помага, както самото слънце. Казвате: „Аз мисля за Бога." Мисълта за Бога не може да ви помага, тя е само едно външно условие. Моите крака не може да ми помогнат да ида на Слънцето. Може само да ми помогнат да изляза вън от къщи, да видя изгряващото Слънце, да се ползувам от него

Сега трябва да имате други прави понятия. Понеже кривите понятия в света, които сегашните хора имат, които са имали в миналото и които в бъдеще ще имат, това са понятия, които всякога образуват кепенци да затворят прозорците. Вашите понятия за нещата ще бъдат кепенците, които, като се затворят, ще ви лишат от реалността. Ако имате кепенци, тогава светлината не може да влиза през прозорците и вие ще се лишите от светлината. Да допуснем, че вие имате идеята за Бога, че Той е грамадно същество, създало е света, но туй същество не мисли за вас. Вие вече имате кепенк, който затваря вашия прозорец. Питам: Какво ще ви ползува да мислите за едно същество, което е толкова голямо, което никак не се интересува за вас? Какво ще ви ползува, ако представите тази мисъл в ума си? Може и обратното да мислите. Че едно същество е толкоз малко, че вие не може да го видите с просто око. Питам: Какво ще ви ползува да знаете за това малко същество? За вас и грамадното и малкото, което не може да видите, какво ще ви ползува? Ако видите малкото същество, ако имате малко изображение, какво ще ви ползува? И всичкото нещастие на всинца ви седи във вашите понятия, на големите бръмбари, които имате в главите си, и на малките бръмбари, които не може да видите. Вие седите и мислите, дали някой ваш приятел ви обича или не. Целия ден разрешавате един въпрос: обича ли ви или не ви обича. Целия ден седите със затворени прозорци и мислите дали слънцето грее или не грее. Представете си, че доказвате, че слънцето грее, но кепенците са затворени. След като докажете, че слънцето е изгряло, какво се ползувате от изгрялото слънце? Когато се търси истината, онази велика истина, която хората търсят, едновременно с този процес трябва да се отворят всички кепенци. Човек трябва да дойде в право отношение с реалността. Такова самовъзпитание на ума ще даде вече друга конструкция на човека и друг

един подтик. Той няма да има сегашните илюзии. Защото при сегашния живот един ден ти мислиш, че можеш да направиш нещо, а втория ден мислиш, че не можеш да направиш нищо. Един опит, който всеки може да направи, и вие можете да го направите. И друг може да го направи с вас.

Вие сте слуга при един господар. Този господар три дни ви храни хубаво и всичко може да направите, каквото той поиска. Този господар ви държи три дни гладни и каквото той иска, вие не може да направите. Човек, който не се е упражнявал, не може да издържи три дни в пост. Да кажем, той му каже да иде на Черни връх и да донесе вода. Слугата казва: „Краката ми не държат." Къде е причината? У слугата или у господаря? Сега искам да ви обясня. Когато вие се храните добре, всичко може да направите. Значи, щом мислиш, щом може да идеш на Черни връх, нахранен си, краката държат. Гладни не са ви държали. Щом мислиш, че не може да идеш на Черни връх, гладен си стоял. Тогава какво трябва да направите? Не трябва да се нападате. Господарят да каже: „Стояне, я се наяж хубаво, а след три дни може ли да идеш на Черни връх?" - „Може." Щом се е нахранил, може да иде. Заключението е следното: не може да постигнете каквото и да е, докато нямате едно правилно разбиране, едно правилно ядене. Когато Христос казва: „Аз съм живият хляб и който ме яде, има живот", разбирайте вътрешната реалност. Ние трябва да бъдем в съприкосновение с реалността. Отношенията трябва да бъдат такива, както между живото същество и хляба. Христос казва: „Който ме яде, може да бъде жив."

Казвам: Онова разбиране, което не носи сила в човешката душа, то не е реално разбиране. Ти вярваш в Бога, обезсърчен си. Не обичаш Бога - не можеш да обичаш другите хора. Човек, който обича Бога, може да обича всички други същества. Това е качество на Божията любов. Когато на един човек кажат, че имат вяра към Бога и любов към Бога, а не показват тази любов към другите, то е едно заблуждение. Най-първо различавайте реалността. Когато ви се дават изпитания в живота, вие може да правите със себе си един малък опит. Да кажем, някой път ви нападне тъжна мисъл. Нали сте имали такива тъжни мисли. Целия ден седиш, нещо тъжно, скръбно залегне в теб. Може причината да е много малка. Може да си гимназист, очаквал си учителят да ти тури 6 на матурата, а казваш, че ти е турил тройка. Целият ден не можеш да се събереш в кожата си. Тази тройка е постоянно в ума ти. Казвате: „Няма нищо." - Как няма нищо? Питам: Кое е онова, което те безпокои. Той не познава учителя си. Този ученик не е за знанието, а е за формата на нещата. Този учител, като му турил три, казва: „Тази е най-добрата бележка, която един учител може да тури на един ученик." Най-добрата бележка, която може да тури е три. Учителят му казва: „Ще обичаш Бога с всичкото си сърце. Ще обичаш баща си с всичкото си сърце, ще обичаш майка си с всичкото си сърце.

Само така ще станеш човек - ако искаш да имаш 6.” Шест е повторение на нещата. Той, като има 3, може да ги събере, може да ги фотографира и да направи 6, може да направи и 9. Като има трите, може да направи 6. Шест е разширение. Шест е растящо дърво. Ако съм учител, никога не бих турил 6 на ученика. Три бих турил. Шест е процес на растене. То е илюзия, то не е реално. Едно семе може да израсте, да стане голямо дърво, но туй дърво не е реално. Туй дърво, като изсъхне, пак ще се събере в семката? Семката е по-реална от самото дърво. Дървото е развита семка.

Сега аз ще ви попитам какво разбрахте? Туй, което разбрахте, как ще го резюмирате? Кажете сега. Ти искаш един твой приятел да те обича. Той досега никога не е обичал. Как може да обича тебе? Този твой приятел Бога не обича, от когото е излязъл, а ти искаш тебе да обича. Ако той към Първата причина няма отношение, мислиш ли, че може да има отношение към тебе? - Не може.

Та сега често вие говорите за вашата изгубена любов. Да ви представя на какво мяза вашата изгубена любов. Аз съм чел много книги за изгубената любов. Написани са цели томове, които представят изгубената любов така. Има един окултен разказ от миналото, един мит. В сегашния живот има много форми, в които е минал разказа. Един велик учител вика своя ученик и му показва едно гърне. Гърнето е отворено, туря му нещо, напълва го с мляко и му казва: „Ще се ползуваш по пътя от това мляко. Като те срещнат други хора, ако ти дадат мляко, може да вземеш от тяхното мляко.” Той тръгнал по пътя и мислил, че туй мляко е толкова свещено, че не може да близне. Носил го ден, два, десет дена, но законът бил такъв, че ако първият ден не близне, туй мляко се вкисва. Носил го 10 дена и това мляко се вкиснало. Кой как дойде, казва: „На мене не ми трябва вашето мляко. Аз имам по-хубаво.” Среща го един човек и иска да му тури мляко. Той е изгладнял и вече мисли какво да прави, да ближе ли или не. Мисли, че ще наруши един велик закон. Тъкмо да разреши въпроса и се препъва по пътя, пада с гърнето и всичкото мляко отива. Казва си: „Отиде млякото - какво нещастие! Да го пазя толкова, а сега на нечистата земя отиде.” Погледнал - млякото попито в земята. И той пак не смее да го бутне, мисли че е свещено. Разсипало се млякото и той си тръгнал. Посреща го приятелят му, а той му казва: „Може ли да ми сипеш от твоето мляко.” Като му сипал, хванал ръчката и опитал млякото. Казал си: „Хубаво мляко, но колко ли по-сладко беше млякото на учителя, което не опитах?” И вие досега опитвате чуждото мляко. Вашето мляко, което трябваше да опитате, вие се препънахте и го изсипахте.

Казвам: Туй е сравнение за онова, което човек носи в своята душа. Той трябва да го опита, не трябва да го държи. Защото, ако не го опита, то ще

се вкисне. Ще се препъне някъде и ще иде напразно. Защото всичко онова, което е вложено в тебе, трябва за тебе да работи. Днес да опиташ тази реалност, която Бог е вложил в душата ти. (Учителя поглежда часовника.) Този часовник, и той не показва реалността.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

40 лекция от Учителя, държана на
27 юли 1934 г., София, Изгрев.

1934_07_29 Вътрешният човек
неделна беседа

ВЪТРЕШНИЯТ ЧОВЕК

Ще ви прочета само няколко стиха от третата глава [на Посланието на апостол Павел] към Ефесяните.

Ще се спра на думите „вътрешният човек“.

Има неща в природата, на които трябва да се направи един превод. Превод трябва да се направи, защото хората не са запознати с езика на природата. Ако биха били запознати с езика на природата, те толкова нещастия не биха имали на Земята. Понеже имаме толкоз криви преводи, ние влизаме в постоянно стълкновение. Всичките учени хора правят един опит, възможно е да направят разни преводи. Трябва да благодарим за хубавите преводи, които са направили. Тия преводи не са дали още желаемите резултати. Положението сега е много по-добро, отколкото в миналото и за бъдеще ще има още по-голямо подобрение.

Вътрешният човек. Щом има вътрешен човек, има и външен. Един обширен въпрос е да се проучава човекът. Най-интересното същество на Земята е човекът. По-интересно същество от човека няма. Ако човек би проучил човека, не себе си. Някой казва: „Проучи себе си.“ Онзи човек, който включва всичко – един човек или всичките хора са един човек, съзнанието е едно.

Сега, когато казвам, че съзнанието е едно, някои влизат в противоречие. Вие, от едно езеро, което няма никакво изтичане навън, ако отворите, може да направите хиляди вадички, които текат в разни направления. Туй е все от езерото. Езерото е едно. Изтичанията са човешки, ни най-малко няма никакво различие. Във всичките хора има нещо общо. Колкото и да се различават хората, всичките хора скърбят еднакво и се радват еднакво. Хората се различават, но всички скърбят. Най-първо трябва да се пазим. Има нещо, за което хората трябва да се учат. Има неща, които трябва да ги учим. Няма нужда да учим рибата да плава. Няма нужда да учим птицата да лети. Няма нужда да учим коня да бяга. Няма нужда да учим човека как да говори, как да гледа. То е външният човек. За да се изрази външният, този процес във вътрешния човек е завършен. Външно е незавършен.

Казвам: По някой път въпросите се разглеждат и външно, и вътрешно и оттам произтичат противоречията. Ние казваме, че животът има смисъл и няма смисъл. Животът всякога има смисъл, който го разбира. И животът

няма смисъл, който не го разбира. Казват: „За да бъде човек щастлив, трябва да бъде богат.“ Вярно ли е? Не, човек същевременно трябва да бъде и богат, и сиромах. Ако човек същевременно не е богат и сиромах, той не може да бъде щастлив. Може да докажем научно тези противоречия. После, човек трябва да бъде и добър, и лош. Защото, ако не е добър и лош едновременно, не може да бъде щастлив.

Това са противоречия, това са контрасти. Казваме: „Това не е съобразно със сегашния морал на хората.“ Питам: Какъв е сегашният морал на хората? Той не разрешава всичките противоречия. Преди хиляди години казва: „не кради!“, но крадат хората. От хиляди години е казано: „не лъжи!“, но лъжат хората. От хиляди години е казано, че хората трябва да се обичат, казва се: „люби ближния си!“, но хората не се обичат. Казва: „Причината?“ Няма никаква причина. Когато някой човек каниш на гости и той не иска да яде, коя е причината? Сит е човекът, не е гладен. Щом огладнее, ще видиш как ще яде.

Сега ти ще разсъждаваш философски кои са причините, сърди ли се. Те са посторонни работи. Основната причина е, че този човек не е гладен. Казваш: „Яж, на гости си поканен!“ Тогава законът е: Когато каниш на гости, кани тия, които са гладни, а не които са сити. Сега умният човек може да извади ред заключения. Това са все методи и начини за разсъждения. Понеже ние сме попаднали в един водовъртеж; учените хора казват, че светът се е образувал чрез един водовъртеж, хората са се родили във водовъртежа, понеже човек още не се е създал. Външният човек още не е оформен. Казват: Бог направи човека по образ и подобие [Свое]. Не, вътрешния човек; външния човек още го върти. Ако искате, туй може да ви го представя като че Господ е един грънчар, който има уреди да върти гърнето и да го изкалъпва. Тури ръката, върти колелото. Господ още държи човека на огъня, пече го. Който не разбира, казва: „Пече ме Господ.“ Радвай се, че те пече Господ, защото ако не те пече, нищо няма да стане. Опеченият хляб е, който има цена, не замесеният. Човек сега е замесен. Казвате: „Ние, съвременните хора, които сме дошли до сегашното положение на XX-я век, век на просвета, век на висока култура.“ Всичките християни минават за християни, говорят за любовта, говорят за общество, за морал, за гражданска свобода. За какво ли не говорят. Хубави работи са.

Три неща са, които трябва да залегнат в основата навсякъде: вътрешният живот, или да го преведем – Божественият живот. Ако разберем какво нещо е Божественият живот… [Божественият живот] е туй, в което противоречие няма. В туй знание почива целият порядък, цялата природа е обоснована на това знание. После, вътрешната свобода, или това, което хората наричат истина, или Божествена свобода. Три неща трябва да

залегнат в душата на човека. Следователно вътрешният живот изключва всяка болест. Вътрешният живот изключва всяко вътрешно страдание. Можеш да имаш страдания отвън, но го изключва отвътре; отвън е като едно условие. Този човек, той не се влияе от болестта. Болестта ходи около него като муха, може да кацне на главата, този вътрешен човек махне с ръката, замине мухата. Той е господар, само с ръката като махне, замине си.

Вътрешното знание изключва всяко невежество. Вътрешното знание изключва всяко заблуждение. По някой път как ли не са цитирали, как ли не са изопачавали моите думи. Аз виждам гениално, много майсторски, как им дошло на ум да го измислят. Едно нещо аз зная и на вас препоръчвам: Никога не се старайте да представите природата такава, каквато не е. Няма по-голямо нещастие за човека да представи природата такава, каквато не е. Представете природата такава, каквато е. Нищо повече. Ще кажете: „Понеже ние живеем в един свят, дето има страдание, мислим, че природата е причината." Нима когато един пътник или както онези германци, които ходиха в Хималаите [и] трима души [си] изгуби[ха] живота, нима природата е виновата? Ни най-малко не е виновата природата. Но то е невниманието на човека. Човек, когато иска да прави пътешествие из планината, трябва да е вещ, трябва да е сигурен, трябва да има бодро око, трябва да бъде ясновидец. То е само един контраст.

Според мене човек на Земята, за да бъде съвършен, веждите не трябва да бъдат дебели, нито веждите трябва да станат тънки като косъм. Казвате: „Защо?" Дебелите вежди дават обективен ум, който вижда нещата отблизо, всичко вижда, пресмята. Този човек на 100 метра не вижда. Този с тънките вежди, той наблизо не вижда, той вижда на хиляди километри какво става. Когато искаш да се качваш по планините, ще се качиш по тънките вежди, ще видиш трябва ли да се качиш или не. Когато искаш наблизо – тогава по дебелите вежди. Много естествено, дебелото въже на късо разстояние може да го разпънеш; едно тънко въже като конец може да го разпънеш надалеч. Сега се заражда друг въпрос. Сега се заражда въпросът: тогава човек нямаше да бъде красив. Човек отвън нямаше да бъде красив, но главата му не щеше да пати, както сега пати. Сега е красив, но главата му пати. После, съвременното човечество, всички съвременни учени хора туриха една идея в ума, че природата трябва да се победи. Един максимум. И се започна една борба между природата и човека. И вече с години се води борбата и човек иска да излезе победител на природата. Той ще излезе победител върху природата, но ще се намери на гърба си легнал. Като един български пехливанин, който се борил с един турчин. Българинът ритнал турчина и го съборил на гърба. Понеже турчинът е много честолюбив, казва: „Ритнах го в корема." Българинът се радва, че го

повалил на гърба, турчинът се радва, че го ритнал в корема. Нашата работа ще бъде тъй. Ние ще се радваме, че сме ритнали природата в корема. Природата има такъв корем, че речем ли да я ритнем, знаеш ли какво ще ти струва този удар? Като се качил комарът върху дебелата кожа на слона, казва: „Надупчих му кожата!“ Питат слона заболяло ли го е, той казва: „Не зная кога се е качил на гърба ми, не ме заболя.“

Друго едно положение, друго едно твърдение в старо време казва: „Трябва да победим себе си.“ Няма какво да побеждава човек нито природата, нито себе си. Обикни природата, обикни и себе си. Нищо повече. Ще кажеш: „Ние обичаме себе си.“ Не, ние не обичаме себе си. Да се удоволстваш, да се храниш по един неестествен начин, това не е обич. Да искаш стомахът ти от сутрин до вечер да яде, това не е обич към себе си. Твоят стомах е една машина, която иска почивка. След като работи два-три часа, да почива. Трябва да знаем, че нашите дробове, и те трябва да почиват; нашето сърце, и то трябва да почива; нашият мозък, и той трябва да почива. Казва: „Не мога да мисля.“ Той не разбира закона. Не може да мисли. При тези условия, при които човек може да мисли, неговият мозък си почива. Природата дава на човека от 6–7 часа, за да почине мозъкът; той трябва да спи, че като дойде сутринта, да може да работи. Сега ние, хората, нямаме ясна представа за онази грамадна енергия, за онази велика разумност в света, за всички ония същества преди нас, които са завършили своето развитие, които са строили Вселената. Аз ги наричам строители на Вселената. В източната философия ги кръщават така. Аз ги наричам ония същества, които са построили Вселената. Думата „Господ“ в еврейски е турена в множествено число. Не един е построил Вселената, но мнозина са я построили. След като са мислили хиляда, един милион, тия мнозината сега имат единство в природата. Това е не че се отрича Бог. За Бога ние нямаме ясна представа. Бог е същество, недостъпно за човешкия мозък. Бог е едно същество, недостъпно за човешкото сърце. Бог е едно същество, достъпно за човешкия дух. За човешката душа донякъде е достъпно. Туй, което умът и сърцето мисли за Бога, те са отражения на онези, които са построили Вселената. Сега туй вас ви смущава. Аз разбирам външно. Ние още не сме в състояние да разберем Бога. Погрешката е, че ние искаме да схванем Бога външно, като обект, като форма. Той е непонятен, не може да Го схванем.

Има един начин, по който човек може да схване отношението, което трябва да имаме към живото същество. Питам: Кое е по-хубаво за вас: да имате отношение с един милиардер, да знаете колко милиарда има, колко добрини прави този човек, но нищо не ви дава, не ви помага, да няма никакво отношение спрямо вас или той да ви помага, да бъде на ваше разположение и вие нищо да не знаете за неговите добрини? По-добре е

помощта, която се дава. Ние се намираме в положението, че туй Същество, Което ни помага, ние не Го познаваме, То е недостъпно и ние не можем да Го разберем. От всичко, от което се нуждаем, няма нещо, което да не ни е дадено. Ако ние сме недоволни, то зависи от нашето невежество.

Мнозина се окайват, че са нещастни хора. Питам: Вземете един човек, който не оценява колко струват неговите очи. Той казва, че е нещастен, а най-малко неговите очи струват 100 милиона френски франка. Неговите уши струват 20 милиона. Неговото обоняние струва 50 милиона, яденето му струва един милиард. Вие ще кажете: „Къде са тези звонкови?“ Всеки ден, когато ядете, това не е ли приход? Какво искате?

Вие искате някой човек да ви обича. Аз не зная какво разбирате под обич. Аз може да обичам когото и да е. Ще започнат да плачат от моята любов. Може да ви обичам по два начина. От единия начин ще плачете до девет рода. Ако аз, който ви обичам, не ви дам да ядете, затворя ви в стаята, не ви дам нищо, туря ви восък в ушите да не слушате лоши работи; за да не се изкушавате от света, завържа ви очите; след туй завържа устата, за да не кажете лоши думи, да не направите престъпление – и все от обич направя това, питам: кой обича тази любов? Сегашните хора казват: „Защо Господ не ми затвори очите, защо направих туй прегрешение?“ Какво ли не са ми се оплаквали! И все мъже са ми се оплаквали, казват: „Очите като видят някоя жена, все на лошо гледат.“ Казвам: „Твоята камера е изопачена.“ Казва: „Не зная, каквото чуя, не го изопачавам. Така ми се гледат нещата.“ Ти дай нещата като произведение незавършено. Жената не е завършена външно, но вътрешно е завършена. Една картина не е завършена, може да се изкушаваш, искаш тази жена. По някой път мъжът се изкушава от жената както децата от захарта – бръкне, вземе една бучка, тури я в устата. Само че е опасно да глътнеш жената. Няма нещо по-опасно [от това] да глътнеш една жена. Който е глътнал жена, казва: „Всичко гълтам, но жена втори път не гълтам.“ Човек не разбира жената. Това е противоположното на човека. Противоположно обективно. Вътрешният човек може да види себе си само в жената. Една жена може да види себе си само в мъжа. Следователно мъжът е едно огледало за човека, за да се види жената външно, обективно какво представлява. Така седят работите. Те са необходими. Какво има да се изкушаваш? То е като в огледало, ще се видиш в огледало. Благодари, че си красив. Ако имаш недостатък, ще се изправиш, ще направиш упражнения, ще се измени лицето ти.

Сега ще ви обърна внимание на следното: светът не седи в едно затворено положение. Вземете съвременните хора, не знаят какво влияние упражнява Слънцето, не знаят какво влияние упражнява Месечината и какво влияние упражняват звездите. Пък не знаят какво влияние

упражнява Земята, какво влияние упражняват плодните храни, какво влияние упражняват цветовете, какво влияние упражняват растенията, животните. Човек е заобиколен с милиони неща, които упражняват влияние. Казваме: „За в бъдещето съществувание ще разберем." Ние по някой път сме недоволни от живота. Единствената причина е, че няма с какво да се занимава нашият ум, все с много обикновени работи е зает. Търговецът се занимава все с платове. Онзи, който се занимава с жито, все мисли колко жито да купи, колко ще продаде. Гостилничарят мисли колко клиенти ще дойдат, колко да сготви.

Те са външни неща. То не допринася нищо на вътрешния човек. Яденето е условие на външния човек, за да може да си достави материал за усъвършенстването на вътрешния човек. Сегашните хора даже не знаят как да ядат. Аз съм правил своите научни наблюдения 12 години. Някой тичал, дойде, вземе веднага да яде, бърза, бърза, изведнъж. Той ще си създаде своето нещастие. Такова ядене не може! Ще седнеш на масата, 10 минути ще си починеш, няма да бързаш, никой не те гони. Казваш, че някаква работа имаш отвън. В дадения случай туй, което ядеш, то е работата. Туй, за което мислиш, че имаш работа, ти се самозаблуждаваш. Тази храна, която ще влезе в този живот, то е Божественото. В Божествената храна, която ядем, там е скрит Бог. Че ние искаме живот да придобием. Ако ти не можеш да мислиш, че в тази храна участвува Божественият живот, смъртта ще те намери. Като започнеш да мислиш за храната, онзи хляб като ядеш, ще благодариш. Ти сега, като ядеш хляба, хванеш го, кажеш: „Този [е] недопечен." Това е осъждане, това не е философия. Ти тогава ще седнеш да мислиш. Вие сте хора на XX век, вие сте хора образовани. В хляба се крие онази мощна сила. Ако си болен и мислиш, като ядеш, болестта ще изчезне. Като пиеш вода, ще знаеш, че във водата е Божественото. Като дишаш, ще знаеш, че Бог е във въздуха. Като възприемаш светлината, ще знаеш, че Бог е в светлината.

Ако така мислиш, ще настане един нов свят пред вас. По какво се отличава? Можеш да направиш един опит. Заблуждението се отличава от истината по следните качества. Когато човек върви в пътя на заблужденията, умът му се помрачава, недоволството се увеличава. Когато човек върви по правия път на истината, неговият ум се просвещава, той расте и душата му се разширява. Когато вие вървите по пътя на истината, вашата душа се разширява, вашият ум се просвещава. Ако твоето дело расте, от ден на ден ти ставаш по-красив и ти казват: „Ти вървиш в кривия път!", аз бих желал да вървя по този крив път. По този път, по който върви, той ще разбере смисъла на сиромашията, той ще разбере смисъла на богатството, ще разбере и смисъла на живота, ще разбере смисъла и на смъртта. Човек, който така мисли, той като влезе в рамките на смъртта,

той ще изненада и самата смърт.

Аз турям, максимум 3 неща са потребни на човека, за да бъде той свободен: да може да става толкова малък, че да минава отвсякъде, че нищо да не може да го спре; да се движи толкова бързо, че и смъртта да не може да го стигне; да бъде обширен толкоз в своята мисъл, че никой да не може да го ограничи. Че какво ще ме хване смъртта? Единственото нещо в света, което е неуловимо, то е душата. Душата се вижда, но не може да се ограничи. Душата се вижда и не може да се разбере. Единственото нещо, което се вижда и не може да се улови, е човешката душа. Единственото нещо, което смъртта не може да пипне, е човешката душа. Някой казва: „Еди-кого си улови смъртта." Чудя се на хората – смъртта дошла и освободила душата от ненужен багаж. Тя е келнер, който носи голям куфар на едно място, дойде смъртта и го пренесла на друго място. Всички онези, които са заминали на другия свят, радват се, подмладяват се и казват: „Ние сме на 33 години." То са сегашни данни, те не са мои. Може да ги намерите в Ню-Йорк, може да ги намерите в Бостон, може да ги намерите в Лондон, може да ги намерите в Берлин, може да ги намерите в Париж, може да ги намерите и в Индия. Учените хора правят своите опити. Ще кажете: „Тия хора са заблудени." Тогава кои са хората, които не са заблудени?

Казвам: Нас ни трябва нов начин на разсъждение. На западните хора трябва нов начин на разсъждение. Не че този живот е лош, но сега трябва да разберем сегашния живот обективно, за да извадим тази поука, понеже западните народи вървят по съвсем друг път. Източните народи вървяха по друг път, западните народи вървят по друг, противоположен път. Новата раса, която иде, тя върви по съвсем друг път. Новото поколение, което иде, то иде по друг път, но нов път, то не е старият път. Старите методи, старите разбирания, всичко туй ще служи като параван на съвсем нови работи. Ако така разсъждавам, че чрез Моисей Бог ни говори, ако беше съвършено Моисеевото учение, имаше ли нужда от Христос?

Законът е следният: Понеже човечеството расте, този външният човек расте. Следователно християнството в света дойде като един метод, за да може да даде два начина: за външния и вътрешния човек, да ги примири [в] голямото противоречие, което сега съществува в света между хората. Ако ние не намерим един път, по който да примирим, всеки един от нас се мъчи.

Вие искате да уредите живота си по начин, по който не може да се уреди. Единственият път, по който може да уредите живота индивидуално, семейно, обществено, държавно, то е да проучвате природата, нейните

закони, нейните постановления и да постъпвате точно тъй, както тя постъпва. Туй трябва да дойде. Всичките учени хора, и мъже, и жени, щом намерят този път, тогава животът ще се видоизмени. Тези хора искат да ядат. Тези хора искат да имат жилища, искат да имат добър живот. Тези хора искат да имат семейство, искат да имат деца. Как да се възпита бъдещето поколение, ако майката ражда 10 деца и умират? Казвам: Каква полза има от умирането на тия деца? По-добре да роди едно дете разумно, което да ѝ даде радост.

Питам: Защо е известно знание, което не може да внесе полза? Знанието е потребно. Без знание не може, но знанието постоянно трябва да се тури на работа.

Тогава, да ви приведа пример. Без знание ти ще мязаш на стар цигулар на 70 години, който седи със своята цигулка, че не може да свири. Минава един Паганини, вижда го, взима цигулката, спира се при него и засвирва. Събира се голяма тълпа. Голямата копанка, която имал, се напълва с банкноти. На стария цигулар му потекли сълзи, казва: „Стар съм, защо не съм млад, [да] се науча да свиря както ти свириш? Колко години изгубих напразно, да дойда до този хал. Защо не съм така млад, да ме научиш да свиря?“

Вие седите със своята цигулка, копанката празна. Като мине природата, ще засвири. Тогава може да кажеш: „Защо не [съм] малко по-млад, защо този ум не беше на младини, ами сега, на стари години?“ Има един начин за подмладяване. Вие се лъжете, че сте стари.

Преди два дни дойде при мене една госпожа от света, високоблагородна, и ми казва: „Ти си стар, на колко години си?“ Казвам ѝ: Аз имам за живота две понятия: млад е онзи, който никога не изгубва любовта на младостта си, стар е онзи, който никога не е изгубил любовта на старостта си. Ако кажа, че съм стар, значи, че съм изгубил любовта на младостта си, направил съм погрешка. Ако младият се откаже от своята младост, той ще остарее. Ако старият се откаже от своята старост, той ще умре. Тогава аз казвам тъй: Едновременно съм млад и стар. Млад съм толкоз, че като мене друг млад няма. Стар съм толкова, че като мене друг стар няма.

Туй е Божественото разбиране. Така трябва да разсъждава всеки един от вас. Затова ви се дава тази глава, затова ви се даде този ум, това сърце, този дух, тази душа. Казва: „Какво трябва да правим?“ Ще се спрете при някой цигулар и ще свирите. Колцина от вас бихте пели като Аделина Пати, например?

Ще кажете: „Може ли?“ Възможното за Аделина Пати е възможно за всеки, но трябва да спазвате всички условия, които природата изисква. Ако онази майка, която иска да роди едно дете, знаеше постановленията на природата, тя можеше да внесе дарби в своето дете. Когато дарбите се дават, за внасянето на дарбите в човешкия организъм има определени дни през годината. Когато едно дете се зачене, майката трябва да бди, за да внесе тази дарба. Ако не бодърствува, тези дарби не може да се всадят. Някои деца виждаме, че те не са религиозни. Религията не е нещо, което може да се насади. Човек се ражда религиозен. Винаги горната част е огъната като копанка на нерелигиозния човек. Когато майката бодърствува, винаги главата е изпъкнала отгоре. Ще го кажем, че е религиозен. Ако майката бодърствува, когато се предават дарбите на човешкия ум, на човешките способности, туй дете ще бъде одарено с отлична мисъл, челото отпред ще бъде изпъкнало. Ако не е бодърствувала, челото ще бъде вглъбнато, то ще бъде посредствено дете.

Мнозина ме питат тъй: „За тази мома да се оженя ли?“ Аз седя и разсъждавам: Защо да се жени, копани да ражда. Може да намери някой момък богат, с хубава служба, с някой апартамент, да може да живеят. То е външната страна. Трябва да се изменят идеите за нашия семеен живот и частично за женитбата. Женитбата трябва да стане преди детето да се е родило. Когато майката се продава, че чрез женитбата да се осигури… Тя трябва да внесе туй необходимото, понеже известни условия се изискват. Този момък трябва да дойде на времето, когато е определено от невидимия свят, да не се разместят пътищата, че да не стане волята Божия. Всичко се нарежда от горе. Наредено е. Ако е наредено от горе да се ожениш, ще се ожениш. Ако майка ти е разместила пътищата […] Казвам за някого: „Майка ти е разместила пътищата, за тебе няма шанс. Ти ще се ожениш за един, който не те обича, той утре ще те напусне или ще умре.“ Някой дойде, казва: „Аз еди-кого си много обичам.“ Този, когото обичаш, сега не може да живее, майка му му определила на 35 години да умре. По един закон е наредено тъй, осъден е този човек, и двете линии на ръцете са скъсани. Може по стечение на обстоятелствата, ако той измени своята съдба, ако възстанови тези линии, но то се изисква един гениален ум.

Сега, какво учи Христос? Учи един закон: човек да не престъпва законите, които Бог е поставил в природата. Христос учи едно учение: да имат любов към Бога, към Първата Причина, за да може, като любят Бога, Бог да вложи дарбите, туй, което Той е вложил в душата. Христос учи да обичаш ближния си и да може този ближен като майката да вложи дарбите. Да обичаш най-после и себе си, за да може любовта на Бога, любовта на ближния и твоята любов като работи, да израсне в тебе великото. Така се постига великото в света.

Ние имаме понятие, че като дойде Христос, какво ли няма да направи. Че, Христос дойде преди 2000 години, какво Го направиха? Разпнаха Го. Ако дойде днес Христос, какво ще направи? Ако дойде Христос, Той ще каже: „Долу оръжието на всички държави. Братски ще живеете.“ Ще го послушат ли? Ако дойде Христос, ще каже: „Всички религии ще се обединят, подайте си ръка!“ Всеки да държи своята църква, но любовта да им въздействува. И мъже, и жени, и православни, и католици, и евангелисти по света, светът е пълен само със сектанти. Мечките не са ли сектанти? Вълците не са ли сектанти? Дърветата, буковите дървета не са ли сектанти? Рибите не са ли сектанти? Все сектанти търпи Господ. Потребни са сектите в света. Който не разбира, това са секти; който разбира, това са органи на природата, чрез които действува природата. Не мислете, че има секти, но разумни същества, които работят. Ако дойде Христос, туй ще проповядва.

Казва някой: „Не му е дошло времето.“ След 1000 години ако дойде Христос, пак същото. След 2000 години ако дойде Христос, пак същото. И след 3000 години пак същото ще каже: „Без войни!“ За да може да направим една война, трябва да имате любов.

Кога ще влезе любовта в света? Казвал съм и друг път: Жените трябва да дойдат на фронта, да спасят света. Мъжете проповядват: жените трябва да реализират туй, което мъжете проповядват. Тогава всяка жена трябва да тури следната задача: никога няма да се жени за един мъж, който не обича Бога с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила; „никога няма да обичам един мъж, който не обича ближния като себе си и никога няма да обичам един мъж, който не обича себе си.“ Тези правила ще тури жената. Те са основни правила. Когато един мъж дойде да предложи на една жена, че се влюбил в нея, не може да живее без нея, така да му каже: „Всичко може да оставя, но през 20 години за любов няма да говориш. Каквото ти заповядам, ще слушаш и след 20 години имаш право да кажеш една любовна дума.“ Така се спасява светът.

Сега мъжете казват: „За жените е това. Ами за нас?“ И за мъжете същото правило. Като дойде една жена и каже: „Аз те обичам!“, той да каже: „Никога няма да се женя за една жена, която не обича Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила; никога няма да се женя за една жена, която не обича ближния си като себе си и която не обича себе си.“ Най-после, като каже, че те обича, ще кажеш: „Ти всичко, каквото искаш, ще оставиш на мене. 20 години за любов няма да говориш.“ Това са много тежки максими. Вие ще ги намерите, вие знаете числителя и знаменателя. Това е вътрешен път.

Трябва ново схващане за любовта, която сега действува в света. Вие, като не я разбирате, се раждат страданията. Страданията вече [в] света са един резултат на усилената Божествена любов, която иска да изправи хората. На хората трябва да се даде онова правилно разбиране. Не сега да се ограничаваме. Вие сега не живеете, но човек на Земята, каквото вложил, трябва да живее добре. Не трябва да го ограничаваме, не да му дотегне, но да има всичко онова, което му е потребно, да е радостен, че той живее на Земята. Има неща позволени. Не трябва да доказваме на човека: „Не трябва да пиеш!" Ще пиеш колкото искаш. Ще пиеш умерено. Какво? Само най-чистата вода. Ще ядеш умерено. Какво? Не месо, не прасе, не агънца, не кокошки, но най-хубавите плодове. Хубав, пресен хляб ще ядеш и с него плодове. Това са максими. Онзи, който иска да се освободи от обятията на смъртта, онзи, който иска да се освободи от страданията, от несгодите, от сиромашията, от всички неволи, на тях говоря. Онези, които нямат никакви страдания, живейте както искате. Онези, които искат свобода, на вас показвам пътя, по който трябва да вървите. Направете опит.

Някои ще кажете: „Дали е правилно или не?" Онова, което сте опитали и проверили, вярвайте в това, което сте проверили. Приемете и вярвайте в пълния смисъл само на това, което сте проверили. Това, което не сте проверили, приемайте на вяра. Приемете на вяра нещата, които ви проповядвам, за да не би да ги преведете криво. Някой път нямам време да обяснявам достатъчно. Някои неща искат много обяснения. Някой път човек не е в състояние да разбере.

Допуснете, че вие имате приятел, който ви обича, иска да ви постисне ръката, но вашата ръка е изкълчена, рани имате. Постисне те, вие казвате: „Чакай, чакай, не ме стискай!" Когато човек иска да изучава съвременния свят, човек трябва да бъде свободен от всичките болести. Най-първо трябва да се премахне всичката проказа, всичките болести, които човек има и тогава да дойде любовта.

Сега всички все говорят за любов и от любов умират. Не, аз говоря за една любов, при която хората не умират, ами оживяват. Това, от което хората умират, е безлюбие.

Помнете: Когато говорите за любов, всякога трябва да разбирате това, което дава живот. Ако един човек, който влезе вкъщи и ви говори за любовта, след като излезе от къщи, остави едно голямо мъчение в душата, никаква любов няма. Той като дойде, трябва да бъде като свещ; вие трябва да сте благодарни, като светне, вие сте доволни от живота. Той като дойде,

трябва да премахне всичките противоречия.

Сега аз разбирам: Ако дойде Христос, Той ще проповядва по такъв начин на света, [че] да разберат хората. Единственият начин, по който хората може да разберат, то е законът на Любовта. Щом влезеш в закона на Любовта, ти ще станеш щастлив; щом влезеш в закона на Любовта, ти ще станеш здрав; щом влезеш в закона на Любовта, животът ще се осмисли, ще започнеш да се учиш и животът ти няма да бъде товар за тебе. Сега, другото противоречие: „Дали това може да бъде?“ Има хора на Земята, които живеят по този начин.

Срещнах една американка на 90 години, която ми разправи, казва: „С моя другар 90 години живеем, и през [тези] 90 години една горчива дума не ми каза, нито един крив поглед хвърли, щастливи сме и двамата. Никога няма да се разделим. Като умрем, и двамата ще заминем заедно. Ако се върнем на Земята, пак заедно ще се върнем.“

Да умрете заедно с Христа и да се върнете заедно с Христа. Това е спасението в живота.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

42-ра неделна беседа,
държана от Учителя
на 29.VII.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

1934_07_29 Човешкото и Божественото
утринно неделно слово

ЧОВЕШКОТО И БОЖЕСТВЕНОТО

Размишление.

Нарядът.

Пета глава от Деянията на апостолите

За всяко добро начинание в света, дали е човешко или Божествено, ще дойде да се изпита. Хората в света се изпитват със своята лакомия. Духовните хора се изпитват със своята лъжа. Светският човек, след като натрупа голямо лакомство, започва да страда. Питам: Защо страда? Защото е лаком. Духовният човек, след като излъже, пита: „Защо страдам?“ Защото си излъгал. Защото, който се излъгва, и той лъже. Дойде някой при тебе, разправя ти една новина, ти не си я проверил и я предаваш на други. Или ти си продавач, или ти си купувач. Аз уподобявам хората на света, светските и духовни хора, на продавачи и купувачи. В даден случай можеш да бъдеш или продавач, или купувач. Ако продаваш, трябва да дадеш хубава стока, да е изработена хубаво, чисто – тогава не обичаш да лъжеш. Ако си купувач, пак не трябва да лъжеш, да платиш навреме, да се не извиняваш. Те са елементарни правила, отдето започват нещастията на хората – от малките работи. Виждаме един човек, който искаше да продаде нечиста стока на апостолите, да покаже, че той вярва в това, което се проповядва, че е готов да пожертвува всичко. Отива, продава нивата си и казва: „Аз съм готов да живея с вас и каквото вие правите, и аз ще го правя. Всичкото оставям на ваше разположение.“ Пита го апостол Петър: „За толкоз ли продаде нивата?“ – „За толкоз.“ Той му казва: „Защо се опита да излъжеш Господа? Тази нива не беше ли твоя, преди да я продадеш? Парите не са ли твои, след като я продаде? Защо ще лъжеш? Калпава е стоката ти. Такава стока не искаме ние, не ни трябва.“ След туй идва жена му и нея питат, и тя казва същото, наговорили се. И умът, и сърцето на човека вървят по един и същи път на 300. Добре, но те всички искат тяхното да е.

Във всяко общество ще намерите от тия, учените, които постоянно спорят. Спорят все за първенство. Спорят все за убеждение. Спорят все кой е прав. Спорят все кому Господ говорил повече. И може да се похвалят с това. Възрастните сега минават този изпит. Този изпит е, през който всички минават. Който не разбира, тогава може да направи много пакости, с които да напакости на себе си и на другите. Това е фазата на апостол Павел. Възрастен е той. Учен човек е. В началото преследваше учениците

на Христос, но после се коригира. После стана „съсъд на Господа“.

Сега сме в едно състояние, когато човек не може да търпи другите хора за техните убеждения. Ако един човек има отношение към Бога, не се меси в неговите убеждения, в неговото отношение към Бога! Когато човек има едно верую към Бога, не ходи да го наставляваш. Ако ти се каже, може да му дадеш нещо повече, но ако ти искаш да наложиш своето верую, ти може да спънеш този човек. И апостол Павел искаше да върне тези, които са повярвали в Христа, към Моисея, да вярват, както Моисей учеше. Ако Моисеевото учение беше съвършено разбиране, нямаше нужда да идва Христос на Земята и да проповядва друго учение. Имаше нещо, което не достигаше на Моисеевото учение, затова дойде Христос. Христос не отрече съвършено Моисеевото учение, но дойде да изправи Моисеевото учение. То беше съвършено в закона, във външните форми. Отлично е в своята форма. Като форма е съвършено. Но по дух нямаше онова, което Христос донесе. По Моисеевия закон, който работи в съботен ден, с камъни го убиваха. Шест деня като работиш, седмия непременно трябва да почиваш, по закон. Учението на Христа изключва убийството.

Понякога се заражда едно противоречие: някой път Моисей живее в тебе, някой път Христос живее. Един ден живееш в учението на Моисея, втория ден живееш в учението на Христа. Постоянно има противоречие. Казвате: „На Моисея говори Бог.“ На Моисея говори Бог отвън, при къпината, а на Христа говореше отвътре. Христос казва: „Отец е в Мене. Аз и Отец Ми едно сме.“ Разликата е и в просветата, която имаха. Моисей, когато пасеше овцете, видя, че къпината гори. Значи, отнася се до неговия ум. Има едно по-дълбоко познание от Моисеевото. Бог може да ви говори чрез богатството, Бог може да ви говори чрез добродетелите, чрез всичко може да ви говори. То е външната страна. Онова, което трябва да разбира човек и което му е потребно, е едно място в света, дето едновременно работят Любовта, Мъдростта и Истината. Това място човек трябва да го намери. Той трябва да живее в Любовта, без да има слабостите на детинството. Той трябва да живее в Мъдростта на възрастния, на възмъжалия, без да има грубостта на възмъжалия, без да има неговите слабости. И може да живее в областта на стария човек, без да има слабостите на стария. Старият човек има слабост, някой път да отстъпи от своите убеждения. Много пъти се случва, че хората при остаряването отслабват. Щом отслабнеш във вярата, ти си остарял. Щом отслабнеш в любовта, ти си остарял. То е външната страна. Старостта е едно състояние. Човек остарява по единствената причина, че се е пресилвал. От много грижи да си уредиш работите, ти си остарял.

Сега, това са състояния. Младостта трябва да я имате, за да бъдете във

връзка с Любовта. Пълната възраст, възмъжалост, трябва да имате, за да бъдете в съзнанието на Мъдростта. Стари трябва да бъдете, за да бъдете във връзка с Истината. Всеки от вас трябва да мине тези три състояния. Някой път хората минават детството, без да са влезли във връзка с Любовта. Изгубвате Любовта, влизате във връзка с Мъдростта. Изгубвате я. Защото в старини старите хора почти се вдетиняват, изгубват онова, което са имали. Ако едно богатство, което човек е спечелил, може да го изгуби, защо му е тогава?

Тия 3 състояния съставляват отношенията, които човек трябва да има. В детинството си ще научиш онази велика истина, кой е онзи, който те е родил. Ти ще намериш в детинството Майка си – Любовта. Любовта е истинската Майка, отдето си излязъл. Щом възмъжееш, ще намериш Баща си – Онзи, Който те е въвел в света и ти е дал всичко. А в старини ти ще намериш всички ония, които са твои Братя и Сестри. Старостта е запознанство. Следователно вие сте в един Божествен дом. Първо, детинството е запознаване с Майка ви, при зрялата възраст ще познаеш Баща си, а пък в старините ще намериш всички твои Братя. Това като разбереш, имаш вече една истина. Ако така не разбирате, вие ще се намерите в едно противоречие. Вие казвате: „Деца бяхме, какво научихме? Нищо. Остаряхме.“ Във всяко едно верую има едно начало. Човек трябва да изучава Любовта. В Любовта ще гледаш да не огорчаваш Майка си, да не огорчаваш Любовта. Всичките страдания в детинството произтичат от нарушението на Любовта. Любовта изисква да бъдеш внимателен към Майка си както към себе си. Аз забелязвам, има хора, които са крайно невнимателни към другите, а към себе си са крайно внимателни.

Например къде е слабостта на детето? Има деца, които постоянно плачат, хленчат. Тези деца не са умни. Те разбират своите интереси, но никога не мислят, не им е влизало в ума, че те безпокоят майка си, че майка им трябва да си почине. По 4–5 пъти ще плачат на вечер, ще събуждат майка си, ще искат навреме и без време да ядат. Има религиозни хора, които мязат на такива своенравни деца, които постоянно ходят да хленчат. Религиозно хленчене има, оплакване, че никой не ги обича. Че никой не им обръща внимание.

Говоря на онези от вас, които искате да разберете дълбочините на едно учение. Вие влизате в нова епоха. Може да влезете с разбиранията на Моисея или пък с характера на апостол Павел. Има общества, които вътре воюват. Има членове в един дом, които воюват. Какво показва това? Че Савел е там. Постоянна караница има там. И тогава питате защо Господ е направил света така. Не е Господ направил така света, но ние не разбираме Божественото, Любовта. Говоря ви за Любовта. Любовта, която има

отношение към човека. Аз не се занимавам с Любовта на другите хора, но се занимавам с Любовта, която е в мене. Бог, Който е в мене. Каква е любовта на другите хора, това е тяхно схващане, техен въпрос. Дали те ще имат повече любов или по-малко любов, това не е нещо важно. Ако Бог е в тях както в мен, ние ще имаме еднакви разбирания. Щом Бог в нас не живее еднакво, и разбиранията ни няма да бъдат еднакви. Двама души не се разбират. Единият казва, че Господ живее в него и другият казва, че Господ живее в него. Тия хора са в заблуждение. Заблуждението е в единия или в другия, или в двамата. Защото как е възможно двама души, в които Бог живее, да не може да се споразумеят? Какво ще делят, какво ще спорят? Нямаме трима богове, Господ е Един в света. И всичко е на Бога. Ако всичко е на Бога, имаме ли право да делим, да кажем: „Туй ще бъде за мене“? Щом дойдем да живеем по Бога, а ти искаш да имаш само, ти си в пътя на греха. Щом кажеш на баща си: „Я ми отдели това, което ми се пада“, ти си в хлъзгавия път на греха. Какво направи онзи млад син, който каза на баща си: „Я ми дай моя дял!“ Кой съгреши? Младият син, който отиде и изпояде всичко, после призна погрешката си, върна се при баща си, баща му му прости. Дойде големият син, и той направи същата погрешка. Той се повлия от младия син и каза: „Този син, който изпояде всичкото имане, ти за него закла охраненото теле, тури му пръстен на ръката, направи му угощение, а досега на мен не си ми дал нито едно теле и аз да се повеселя с приятелите си.“ Ето един баща, който има двама сина, които вървят по кривия път.

Ние минаваме за праведни. Едни имаме грехове, които се виждат, както на младия син, а някои имаме грехове, които не се виждат, както на големия син. Но и единият, и другият са грешни. Като вземем всичко, което бащата има, тогава какво ще има за бащата? Де е бащата? Сега в света искате всичките ви работи да са уредени, без да имате предвид, че трябва да се уредят и работите на баща ви. Вие искате да се уреждат вашите работи, после да се уреждат работите на Господа. Когато Господ създаде човека, за кого го създаде? Да се уреждат работите на човека или да се уреждат Божиите работи? Христос казва: „Не дойдох да изпълня Своята Си воля, но Волята на Онзи, Който Ме е пратил.“ И Той дойде да поправи една голяма погрешка. Той дойде в голямо богатство, но не отиде да яде и да пие, да търси удоволствия в света. Онзи, младият син, беше богат. Яде и пи и след това той се върна в Небето. Христос дойде на Земята да покаже как трябва да се живее. За да бъде човек щастлив, той трябва да изпълни Волята Божия.

Сега вие ще кажете: „Трябва да имаме вдъхновение.“ Вдъхновението е всеки ден, постоянно иде в човека. Ти всеки ден, като приемеш Духа, ти се вдъхновяваш. Ако разбираш закона, вдъхновението веднага идва. С въздуха

влиза вдъхновението. Ако ти не разбираш този закон, тогава вдъхновението ще влиза и ще излиза и ти ще очакваш някакъв възход на духа. Туй е съзнанието: да разбираш, че Бог е създал света и Той е навсякъде. Ако твоето съзнание се просветли отвътре, ти ще почувствуваш Божието присъствие. Щом почувствуваш нещо, не можеш да излъжеш. В Любовта ти имаш всичко, какво ще лъжеш. Помнете: Като дойде изкушението, веднага повикайте Любовта на помощ. Щом дойдете до едно изкушение, дето може да паднете, повикайте трима души. Повикайте Господа на помощ, повикайте ближния си и себе си, и лъжата ще избяга. Там, дето е Бог, дето е ближният, дето е Любовта, там лъжата не може да влезе. Ние, които сме родени от Любовта, лъжа не допускаме до себе си.

По този начин като мисли човек, всичко може да постигне в света. Всички Божествени блага са постижими само по този път. Хубавото наследство, благата, туй, което човек очаква, силата, зависи от Любовта. Само любовта може да даде това, което чакаш. Без любов никакво щастие не може да добиеш, никакво знание, никаква сила човек не може да развие. Христос е емблема на любовта. Виждаме как понесе най-големите противоречия на живота. Знаеше, че всичко е за добро, че Бог няма да Му измени и чашата, която Му даде Неговият Отец, докрай я изпи. Христос не пита: „Аз ли съм най-големият грешник, та трябва да понеса всичко?“ Но каза: „Твоята Воля да бъде, заради благото на другите ще я изпия.“

Вие не искате да страдате, не искате да пиете чашата, която ви се дава, но искате да сте герои. Повечето от съвременните християни са изгубили своето геройство. Или, другояче казано: изгубили са любовта на Бога, изгубили са любовта към ближния, изгубили са любовта към себе си. Казвате: „Времето е сега такова, всеки човек трябва да живее за себе си, да уреди работите си.“ Ти ще увърташ оттук, оттам, защото не ти изнася да бъде другояче. Ти държиш онова правило на турците: „Нито връзвай, нито развързвай.“ Не ги връзвай, не се спъвай.

Едно правило: Не се опитвай да спъваш себе си, не се опитвай да спънеш и ближния си. Лъжата е най-голямата спънка. Дяволът спъна хората, като каза: „Вие като ядете от този плод, всичко ще добиете.“ Първото престъпление е лъжата. Лакомията е второто. Когато дойде Господ, Адам се скри, първата лъжа дойде. Той не каза истината, а казва: „Тази жена ми създаде всичката беля!“ Искаше да прехвърли вината на другите. Хората от няколко хиляди години насам постоянно същите Адамови думи повтарят. Всеки ден мъжът казва: „Ако не беше тази жена, какво не бих направил.“ Жената казва: „Ако не беше мъжът, какво не бих направила. Моята глава страда от него.“ Всички ние страдаме от непослушание и от безлюбие. Аз го виждам така. Всички ние страдаме от безлюбие. Там е истината. И за

това първият закон е да възлюбиш Господа. То е бъдещето на човечеството.

Само проявената Любов на Духа, само проявената Истина на Духа, само проявената Мъдрост на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

44-то утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 29.VII.1934 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев.

1934_08_05 Великото в живота
извънредна беседа

ВЕЛИКОТО В ЖИВОТА

Съзнанието на съвременния човек трябва да се отличава главно с три качества: будност, схватливост и широта, т. е. то трябва да обхваща, да обема всичко в себе си.

Великото, хубавото и красивото в живота е за великите души. Великото в света се постига само в Божията Любов. Който живее в Божията Любов, само той може да се нарече велик.

Сега ще изнеса няколко примера от всекидневния живот на хората. Какво трябва да направите, ако искате да се надтичвате с някой кон? Колкото и силно да тичате, конят все ще ви надмине. Ако искате да се състезавате с него, трябва да се качите на гърба му. Тогава и вие ще препускате толкова бързо, колкото и конят. Ако искате да се надпреварвате с някой трен, той ще ви надмине. За да не останете назад от трена, вие трябва да се качите на него и тогава ще се движите със същата бързина, с каквато той се движи. Ако се надпреварвате със светлината, вие ще останете далече от нея. Щом искате да бъдете редом с нея, трябва да се качите на нейната колесница. При това положение вие ще се движите със същата бързина, с каквато светлината се движи.

Следователно не се надпреварвайте с Любовта! Не разисквайте върху въпроса кой колко любов има. Това е неразбран въпрос. Да се занимавате с въпроса колко и каква любов има човек, това е материалистическо разбиране на Любовта. Представете си един голям извор, който извира от някоя планина и се влива в морето. По целия път, дето изворът тече, са наредени безброй дървета. Как мислите, кои от дърветата първи ще усетят любовта на извора? Първи ще усетят любовта на извора ония дървета, които са най-близо до него. Останалите, които стоят по-далече от извора, трябва ли да плачат, да съжаляват, че любовта на извора не е достигнала до тях? Те трябва да чакат с търпение да дойде до тях любовта на извора. Не трябва да се блъскат едни в други, да се състезават помежду си. Те трябва с търпение да чакат момента, когато Любовта ще се излее и върху тях. С чакането те нищо няма да изгубят. Дойдете ли до Любовта, казвам: чакайте, Любовта ще ви посети. На същото основание казвам: чакайте Господа, Той сам ще ви посети. Не се надпреварвайте, не се състезавайте помежду си кой пръв да отиде при Господа и кой повече да вземе от Него. Той сам ще дойде при всеки поотделно и ще му даде, колкото му е нужно. Слънцето ли дохожда при нас, или ние отиваме при него? Горко на човека,

ако остане на него всяка сутрин да отива при Слънцето! Слънцето иде при нас, а ние само го посрещаме. Ще кажете, може би, че не разбирате тази мисъл. По-добре е, че не я разбирате. Неразбирането се дължи на противоречивото естество в човека, което постоянно го отделя от Бога. Ронливо, неустойчиво е човешкото естество. То е подобно на мазилката, на керемидите на къщите. Измажете добре къщата си, но щом завалят дъждове, снегове, мазилката постепенно изчезва. Не се минава година и вие отново трябва да измажете къщата си. Току-що наредите нови керемиди – дойдат бури, ветрове, които ги събарят, и вие отново трябва да ги нареждате. Питам: трябва ли това да ви обезсърчава? Не обръщайте внимание на външната мазилка, както и на керемидите на къщата! Това са временни, преходни неща в света. Не обръщайте внимание на усмивките, на погледите на хората! И това са преходни неща. Ама очите на еди-кой си човек светели. Какво от това? Вечер всички прозорци на къщите са осветени от лампите, но денем никой прозорец не свети. Какво лошо има в това, че денем прозорците на къщите не светят? Ако светят, нощ е; ако не светят, ден е. Ако всички хора са вкъщи, зима е; ако са вън, лято е.

Животът има смисъл само тогава, когато се разбере неговата дълбочина, неговата същина. Когато в живота ви стават неща, каквито вие не желаете и не очаквате, не считайте, че съдбата или Господ се е опълчил против вас. Преди всичко вие не знаете как трябва да стават нещата. Ако Бог ви запита какво Добро желаете да ви даде, надали ще можете да отговорите, както трябва. Всеки ще поиска нещо, но доколко е съществено това нещо, и той не знае. След като опита това, което е пожелал, само тогава той ще разбере своята погрешка. Следователно, докато не разбере смисъла на живота, човек всякога ще иска неща, които не му са нужни. И само след като ги опита, ще види погрешките си. Какво иска гладният? – Хляб. Какво иска жадният? – Вода. Що се отнася до меко легло, до топли завивки – това са второстепенни неща. Гладният и жадният се нуждаят първо от хляб и вода, а после от меко легло и топли дрехи. Какво трябва да прави човек, като задоволи глада си? – Да работи. Значи гладният спи, а ситият е буден и работи. Така е на Небето, а на Земята е точно обратно: гладният е буден, а ситият спи. Живият е подвижен, а мъртвият мълчи. На Земята мълчаливите минават за мъдри, а на Небето – за мъртви. Външно това са противоречиви положения, но всъщност те крият дълбок смисъл в себе си.

И тъй, великото в живота е необятната Божия Любов, която е само за великите души. Само великите души възприемат Божията Любов. Едно от качествата на тази Любов е следното: тя изпъжда навън всяко недоволство, което бушува в човека. И тогава човек става силен, мощен, радостен. Той не се плаши от нищо в света, готов е за всякаква работа, готов е да слугува на всички хора. Той намира смисъла на живота в Любовта, в служенето на

всички същества, от най-малките до най-големите.

Съвременните хора обаче разбират Любовта по съвсем друг начин. Тяхната любов е любов на Земята. Тя е наречена земна любов, а тази любов носи разочарования във всички направления. При тази любов човек всичко губи: и знание, и сила, и богатство, и здраве. Какво му остава тогава? Остава му само възпоменанието, че е обичал някого и че някой го е обичал. Какво остава на трапезата, след като хората се нахранят? Ако са месоядци, на трапезата остават само кокалите, а месото се изяжда. Ако са плодоядци, в първо време трапезата е красива, пълна със зрели вкусни плодове, но щом плодовете се изядат, нищо не остава от тази красота. Ризата, която човек е носил цяла седмица на гърба си, трябва да се свали, да се тури във вода и да се изпере. От дългото носене тя се е изцапала и непременно трябва да се изпере. Не само ризата, но всяко нещо, което се употребява, претърпява промени. На физическия свят всички неща се променят. Само Любовта е неизменна.

Питам: какво можете да очаквате от физическия свят, в който непрестанно се извършват промени? Като не знаят законите на физическия свят, съвременните хора се безпокоят от постоянните промени, на които се натъкват. И наистина, в даден момент вие сте разположени, мислите, че всичко можете да направите. На следния момент сте неразположени по дух, тъжни, скръбни сте. Коя е причината за тази внезапна промяна на състоянията? Докато сте в Божествения трен, вие сте радостни, весели, мислите, че всичко можете да постигнете. Щом слезете от този трен, веднага ставате тъжни, скръбни и се обезсърчавате. Един български селянин за пръв път се качил на трен. От време на време поглеждал от прозорците, радвал се, че се вози. За момент тренът спрял на една малка станция и той слязъл да си купи круши. Трябвало продавачът да му върне няколко стотинки и той останал да чака, през което време тренът профучал край него и го оставил на спирката тъжен и недоволен, че е пропуснал трена.

И тъй, който слезе от Божествения трен и го пропусне, той веднага става тъжен, скръбен. Тъй щото, когато сте скръбни, ще знаете, че сте слезли от Божествения трен и сте останали на някоя спирка или гара, и то само за няколко стотинки, които търговецът трябва да ви върне. Качите ли се веднъж на Божествения трен и трябва да слезете на някоя гара, вслушвайте се да не удари звънецът и тренът да тръгне. Качете се на трена, преди да е ударил звънецът. По-добре е да не слизате. Докато тренът пътува, гледайте през прозореца и щом дойдете до последната гара, тогава слезте. Ако не спазвате това правило, противоречията в живота никога няма да престанат. При сегашните разбирания на хората, при сегашното им

съзнание, противоречията винаги ще ги следват. Щом съзнанието им се измени, и противоречията ще изчезнат. Ако няма хляб, винаги ще има гладни хора, а заедно с това ще има и противоречия. Ако има изобилно хляб, и гладни хора няма да има. Щом няма гладни хора, и противоречията ще изчезнат. Ако няма вода, винаги ще има жадни хора. Щом има жадни хора, и противоречия ще съществуват. Когато водата дойде в изобилие, няма да има жадни хора, а заедно с това и противоречията ще изчезнат. Изобилието е едно от условията за разрешаване на противоречията в живота. Това разрешаване е вътрешно, а не само външно. От хиляди години насам хората са разрешавали ред въпроси и противоречия в живота, но все е останало нещо неразрешено. Защо? Защото те са ги разрешавали по външен начин, а всички външни неща са изложени на промени.

Ако проследите живота във всички направления, ще видите, че има неща, които се изменят, и други, които не се изменят. Например всички външни закони не зависят от човека, вследствие на което постоянно се изменят. Вътрешните закони обаче зависят от човека и не се изменят. Като казвам, че вътрешните закони зависят от човека, разбирам Божественото в него. Следователно вътрешните закони са Божествени. Външните закони пък са създадени по образеца на Божиите, но едни от тях са по-близо, а други – по-далече от оригинала. Въз основа на това, ако има противоречия в живота, те са само външни. Затова, като се натъкне на някакво противоречие вътре в себе си, човек съзнава, че то е външно, привидно. Казвате, че човек е създаден по образ и подобие Божие. – Какво представлява Бог? Дето Бог се явява в пълнотата си, противоречията моментално изчезват. Когато Бог се яви, на Земята или на Небето, в ада или в рая, всички същества се изменят. Щом се оттегли и остави хората, духовете и божествата свободни, противоречията пак ги нападат. Дето е Бог, никакви противоречия не съществуват. Дето Бог отсъства, противоречията присъстват. Защо при Бога няма противоречия? Понеже Той задоволява нуждите на всички същества и те престават да се смущават. Ако болният оздравее, има ли за какво да се смущава? Ако сиромахът забогатее, има ли за какво да се смущава? Ако слабият стане силен, има ли за какво да се смущава? Ако грозният стане красив, има ли за какво да се смущава? Значи щом се задоволят нуждите на хората, те престават да се смущават. Смущаването, безпокойството е резултат на незадоволените човешки нужди.

В прочетената глава от Деянията на апостолите се казва: "И през тия дни стана роптание от елинистите върху евреите, че в повседневното раздаване на потребностите техните вдовици оставали непригледани. На това дванадесетте свикаха множеството на учениците и рекоха: "Братя, изберете

между вас седем души, които да поставим за тази потреба." Казвам: всеки от вас трябва да избере тези седем души в себе си, които да уредят материалните му работи. Всички спорове, протести и роптания в света произтичат все за материални работи. Апостолите казвали: "Подобава ли на нас, като се грижим за материалните работи, да се отдалечим от Словото Божие?" И вие трябва да изберете в себе си седем души, които да уреждат материалните ви работи. Щом материалните работи на хората се уреждат добре, всички спорове между тях изчезват. Всички спорове стават все за ядене и пиене. Добро нещо е яденето и пиенето, но когато става по Бога. Щом не става по Бога, между хората се явяват спорове и недоразумения.

Сега, дошли на планината, ние се радваме на красивите гледки. Тук нямаме салон, както в града, вятър вее, но имаме други преимущества. Според мене вятърът е онази любеща майка, която нежно пее на децата си и тихо ги събужда да отидат на работа.

Съвременните религиозни и духовни хора работят, учат, подвизават се, ходят по планините, търсят начини, чрез които да изразят своето служене на Бога. По този начин те търсят правия път за това служене. Много са тия пътища. При това всеки ден определя нов и по-прав път от вчерашния. Наистина, какво по-красиво нещо за човека от това, да служи и да живее за Онзи, Който му е дал живот? Кой е Той, всички Го познават. Няма човек в света, който да не Го познава. Всички хора искат да бъдат радостни, весели, здрави, богати, учени, силни и т. н. Хубаво е това, но то от Бога иде. Който влезе в пълнотата на Божията Любов, той ще придобие всичко, каквото желае. Когато получи всичко, каквото душата желае, човек е готов вече да служи на хората. Докато не е влязъл още в пълнотата на Божията Любов, той не е готов на никакво служене. Щом започне да служи на хората, т. е. на ближните си, човек придобива щастието. Който не служи на хората, той не може да бъде щастлив. Тъй щото две направления съществуват в служенето: човек започва от себе си, постепенно отива към ближните си и най-после към Бога. Или обратно: започва от служене на Бога, постепенно отива към ближните си и най-после към себе си. Която посока и да избере човек, все към едно място води. И двете посоки са прави.

Сега, за да не изгубите тези две посоки на движение, пазете се главно от вътрешното недоволство, на което са изложени всички хора. Аз наричам това недоволство хрема, кихавица, неразположение в живота. Недоволството не е опасна болест, но от него произтичат ред усложнения в организма на човека. Ако всички хора разбираха Любовта правилно, недоволствата, противоречията и мъчнотиите щяха да престанат. От хиляди години насам хората все уреждат работите си, но в края на

краищата пак недоволни остават. Защо? Защото искат по човешки начин да турят ред и порядък в света. А това е невъзможно. Казвате, че поне в Природата има ред и порядък. Не е така. Вълк хване овца, задуши я и я изяде. Де е тук редът и порядъкът? Змия хване жаба и я изяде. Жабата кряка, но змията не иска да знае. Де е тук редът и порядъкът? Де е законът? Това не е само при тези два случая, но ако проследите живота на всички същества, ще видите, че навсякъде се разиграва една и съща история. В цялата Природа има нещо, което се мъчи, въздиша и стене. При тези противоречия хората не знаят още какъв ще бъде крайният резултат. Обаче всички учени, всички велики хора и светии, които съзнателно са изучавали Природата, виждат, че всичко в нея работи за добро. Паралелно със злото, със страданията и нещастията, с противоречията съществуват други разумни сили, които превръщат всичко в Добро.

Мнозина се оплакват от страданията, искат да ги избегнат. Страданията са изпити, на които се подлагат всички хора. Някой носи торба, в която има един сух хляб. Среща го друг, взема торбата, изважда от нея хляба и заминава. Първият започва да плаче, да скърби, че му взели сухия хляб. Едва изминал сто крачки, дохожда трети, взема празната торба и туря в нея едно кило топъл, пресен хляб. Какво по-хубаво от това? Сухият хляб се замества с пресен, топъл хляб. Такова нещо представляват страданията – вземане на сухия хляб. Радостите пък представляват донасяне на топъл, пресен хляб вместо сухия. Който не вярва в смяната на скърбите с радости, казва: "Ами ако никой не ми донесе топъл хляб?" – Щом сухият хляб изчезне, топлият непременно ще дойде. Ако житното зърно не се посади в земята, няма да даде никакъв плод. Сухият хляб трябва да се вземе, за да дойде вместо него топъл. Ако в живота на човека не дойдат страдания и противоречия, хубавото, красивото и великото никога няма да дойде. Такава е реалността в живота. Защо е така? – Когато дойде топлият хляб, тогава само ще ви кажа защо изчезна сухият. Преди да е дошъл топлият хляб, нищо няма да говоря. Ще чакате с търпение, докато пристигне мекият, топлият хляб. Въпросът не е в това, че страдате. Важно е, като страда човек, да придобие нещо. Има смисъл да страда човек, но да придобие нещо. Щом придобие нещо, страданията изчезват, а човекът придобива радост и живот. Смисълът на живота се заключава във всекидневните придобивки. Всеки ден трябва да имате по една малка придобивка. Това е вътрешното разбиране на живота. Към него трябва всеки да се стреми. Докато дойдете до вътрешно, дълбоко разбиране на живота, всеки от вас ще го схваща, според както е одарен. Тази е причината, че днес всички хора не разбират еднакво живота. Както и да разбирате живота, по отношение на Великото вашето разбиране е право, но не и по отношение на обикновеното, на малкото, каквото е човекът.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

5 август, 5 ч.

Книги:
* Великото в живота
Великото в живота (Съборни беседи (1934). София, 1934)
4 беседи от 5 август 1934 г. до 15 август 1934 г.
Начало: 05:00

1934_08_08 Граници на живота
извънредна беседа

ГРАНИЦИ НА ЖИВОТА

Когато четете Библията, трябва да имате предвид две неща: Духът и плътта. Духът подразбира вътрешния смисъл и съдържание на прочетеното, а плътта – буквата, външната му форма. Плътта подразбира променливия, неустойчивия живот. Духът – Вечното, Божественото начало на нещата. Духът и плътта коренно се различават, но като се говори за тях, човек не трябва да се спира много да ги разграничава какво е плътта, и какво – Духът. В плътта се крият условия за всички видове престъпления. Обаче не смесвайте страданията, причинени от престъпленията, с вътрешните, по-високите страдания. Страданията са преходен период от плътта към Духа. Страданията са граници между плътта и Духа. Който не може да мине през тази граница, той не може да влезе в Духа. Някой се смущава, безпокои се защо му идват страдания. Ако не страда, човек не може да мине от неустроеното, от нечистото, от държавата на плътта към мястото на Духа. В нечистотата, в неустроеното няма живот. Следователно смъртта царува в плътта, а животът – в Духа.

Какво е смъртта и какво – животът? Смъртта е сянка на живота. Обаче не за всекиго смъртта е сянка. Смъртта е сянка за праведния, ад за грешния. И страданието не е за всекиго. Един се мъчи, друг се труди, а трети страда. Който страда, само той минава от плътта в Духа, от неразумния в разумния живот, който е организиран. Разумният живот е без противоречия, без сенки. Когато боледува от някаква болест, човек се намира в страданията на плътта. Като страда, по този начин той изучава законите на живота. Всяка болест показва, че е нарушена някоя добродетел. Болката на очите, на главата, на гърдите, на стомаха, както и на всички останали удове в организма, показва, че тия удове са лишени от нещо. Щом придобият това, което им липсва, здравословното състояние ще се възстанови.

Така трябва да гледа човек на всички явления в живота. Съвременните хора искат да разберат смисъла на живота. Смисълът на живота е в това – да живееш. Ако не живееш, какъв смисъл може да има животът? Ако не живеете, а говорите за смисъла на живота, все едно, че сте взели Библията и размествате буквите ѝ или чоплите с игла всяка буква, за да видите какво има под нея. Какво ще остане от Библията? Библейска каша. При това положение вие трябва да намерите онези, които са писали Библията на времето си, те да ви помогнат. Същото нещо става, когато размествате в ума си всички ваши понятия за живота и за Природата. Това не е нищо

друго, освен същата библейска каша.

Често вие мислите, че сте постигнали нещо, че много сте придобили. На другия ден обаче обръщате всичко с главата надолу и се чувствате грешен. Как ще си обясните това противоречие? В един момент се чувствате чист и свят, добър човек, а в следния момент се чувствате нечист, грешен и лош. Ще изясня това противоречие със следния пример. Майка облича детето си с чисти дрехи. Отдето мине, то на всички обръща внимание, всички му се радват. Покрай това дете минава друго, което носи в ръка кофа с нечиста вода. Второто вдига кофата с нечистата вода и я излива върху детето с новите дрехи. От този момент кой как мине покрай него, бяга настрани. Това дете започва да се чувства нечисто, грешно. Питам: всъщност то по-грешно ли е сега, отколкото преди заливането му с нечистата вода? Вътрешно то е пак толкова чисто, колкото и по-рано, но външно дрехите му са нечисти. Детето трябваше да бъде толкова предвидливо и умно, че отдалече още да схване какво мисли другото с кофата в ръка и да избяга от него. Кое е второто дете? – Дяволът. Когато срещнете дявола, не се хвалете пред него, че имате нови дрехи. Той всякога носи в ръката си кофа с нечиста вода и щом види някой чист, добре облечен човек, залива го с нечиста вода. Срещнете ли дявола, отдалече още бягайте от него. Казвате: "Какво представлява дяволът?" Дяволът е символ на злото, на изкушението, на отрицателното в живота. За да не правите връзка с дявола, не мислете за него. За каквото мислите, с това се свързвате, това привличате. И когато мразите някого, вие пак се свързвате с него и го привличате към себе си. Вие не обичате злото, но то казва: "Колко време сте живели при мене! Колко време сте ми слугували! Защо днес ме избягвате? Защо сте толкова непризнателни? Забравихте ли, че аз ви научих да разбирате света?" Така изрежда дяволът своите заслуги по отношение на хората. Той не е невежа, не е прост, той е първокласен философ, благодарение на което изопачава доброто в човека. Щом влезе в него, той разбърква ума, сърцето и волята му, вследствие на което човекът вижда света наопаки.

Казвате: "Щом е така, защо е създаден дяволът?" – Не питайте това, но задайте си въпроса защо вие сте създадени. Дяволът е свободен да мисли и да разбира, както иска, за това вие не сте отговорни. Вашата отговорност се отнася до самите вас. Когато дяволът дойде при вас да ви изкушава, вие ще му кажете: "Махни се, сатана, оттук. Аз мисля, както Бог мисли, и върша Неговата воля." Ако не мислите така, страданията едно след друго ще ви следват. Това не значи още, че човек не трябва да изучава живота и на по-низшите от себе си същества. Той има право да прониква в живота на същества, по-низши от себе си, но трябва да бъде внимателен, за да не падне в техния живот. Защо? Защото този живот не отговаря на неговия и

ще му причини големи мъчнотии и страдания, докато излезе от него.

И тъй, Духът е Божественото начало в човека, което организира, работи и повдига неговия живот. Той води човека към онази пълнота на живота, към която се стреми неговата душа. Само в живота на Духа човек ще придобие истински знания: познаване на Цялото и познаване на частите. Цялото се познава отдалече, а частите – отблизо. Понякога вие искате да изучите Цялото отблизо и се приближавате към него. Цялото по никой начин не може да се изучи отблизо. Защо? Защото отблизо се изучават само частите. И тогава, като се приближите до частите, една от тях ще хвърли сянка пред очите ви и вие ще видите само нея. Тази малка част обаче не представлява Цялото. Например, като мислите за добрия човек, вие казвате, че добър е само онзи, който прави Добро. Добрият човек не прави само Добро, но той мисли добре и чувства добре. Има още ред качества, които определят добрия човек. Вие даже не сте помисляли, не сте сънували какво нещо е добрият човек. Апостол Павел е казал: "Нито око е виждало, нито ухо е чувало това, което е приготвено за онзи, който люби Бога." Същото може да се каже и за добрия човек: "Нито на ум е дохождало на човека какво нещо е Доброто." Велико нещо е Доброто! Да живееш в Доброто, значи да живееш в рая.

Мнозина се интересуват от живота в рая и питат: "И в рая ли отношенията между хората са такива, каквито на Земята? Има ли в рая мъже и жени, майки, бащи и деца, както на Земята?" – Ако си представяте живота в рая като този на Земята – отношения между мъже и жени, майки, бащи и деца – и животът там ще бъде същата каша като тази на Земята. Докато сте на Земята, доволни или недоволни, вие ядете кашата, която майка ви бърка. Някога сте доволни от тази каша, а някога не сте доволни. Защо? Защото има сладки каши, има и горчиви каши. Всички желаят сладките каши.

Сега размишлявайте върху живота на Небето и нека всеки от вас си представи този живот и после да го опише. Някои искат да си представят как живеят съществата на Небето. За да разберете живота на Небето, първо трябва да забравите отношенията, които сте имали помежду си като жители на Земята. Там ще видите, че вашите майки, бащи, братя и сестри не са били никакви майки, бащи, братя и сестри. Това са отношения между кукли. Щом забравите тези стари отношения, ще започнете да изучавате новите отношения – отношенията между душите. Когато забравите старите си бащи, майки, братя и сестри, тогава само ще намерите своя истински Баща, тогава само ще намерите опорната точка в живота, тогава само ще намерите смисъла на живота.

Докато живеете на Земята, вие ще имате нужда и от майка, и от баща, и от

братя, и от сестри. Кой от кого има нужда: майката от детето или детето от майката? – Детето, разбира се. Защо? – Защото е слабо. Детето няма сила да се облече, да се изпере, да се нахрани. Когато е чиста, дрехата може да се изпере само със студена вода. Обаче когато е нечиста, нужно е топла вода и сапун. Защо е нужен сапунът? Да разтваря мазнините. Тъй щото, когато поставят човека на огън, това показва, че той има много мазнини, много непотребни вещества. Сама по себе си ризата е чиста, но в междините ѝ са вмъкнати мазнини, утайки, които са непотребни и трябва да се изчистят, да се изхвърлят навън. Празните пространства, шуплите на ризата са необходими, защото през тях минава въздух, който прониква в тялото. Щом се запушат шуплите с нечистотии, ризата непременно трябва да се изпере. Иначе въздухът не може да прониква през тялото и от това организмът се разстройва. Когато нечистотиите, калта, утайките в човешкия организъм се увеличат, Божествената Любов не може да прониква вътре, а с това се създават ред нездравословни състояния. Само Божията Любов носи здраве за човека.

Някои хора обичат да затварят прозорците на къщите си. Това е все едно да запушват шуплите на своите ризи, за да не влиза през тях въздух. Не, благодарете, когато шуплите на дрехите ви са отворени, за да стане проветряването правилно. Когато ви дойде едно страдание, това не е нищо друго, освен отваряне на няколко хиляди пори в човешкото тяло. Като се видите в това положение, казвате: "Какво ли ще излезе от мене?" Радвайте се на тия отворени пори! Всички хора говорят за здравето, препоръчват разни методи за запазване на здравето си, но като дойдат до опитите, виждат, че това, което са проповядвали и разбирали, сега не го разбират. Докато е здрав, човек препоръчва търпение на другите хора, казва им да търпят, ако искат да се излекуват. Щом той заболее, проповедта му пропада. На другите хората проповядват търпение, а те сами не могат да търпят. Силата на човека седи в следното: сам да изпълни това, което на другите проповядва. Всяка болест служи за изпитание на човека – да провери неговото търпение. Болестта не е нищо друго, освен инспектор, който дохожда да провери и изпита как е устроено тялото на даден човек, каква е издръжливостта на някои удове от организма му и т. н. Той проверява дали тялото е укрепнало, или не. Всяко изпитание има за цел да опита човека какво и колко неща е придобил в живота си.

Казвате: "Докога ще идват изпитанията и страданията в живота ни?" – Докато се усъвършенствате. Невидимият свят не търпи никакви дефекти. Докато човек греши, докато има дефекти, все ще има някой да го ревизира. Всяка погрешка в живота на човека трябва да се отстрани, т. е. да се изправи. Защо? – Понеже сега се строи нещо съвършено ново, което трябва да бъде без погрешки. Вие не виждате Новото, което се строи във

вас, вследствие на което изпадате в големи противоречия. Без Новото, което сега се строи, никой не може да бъде щастлив. Докато Новото се съгради, вие ще удряте, ще чукате, ще плащате данъци. Съгради ли се Новото, никакъв чук няма да се чуе, никакъв данък няма да се плаща. Мнозина питат не може ли без страдания. Да се задава такъв въпрос, то е все едно да се пита не може ли без ръце, без крака, без очи, без уши? И без ръце може, и без крака може, и без очи може, и без уши може, но какво ще остане тогава от човека? Едно трябва да имате предвид: каквото страдание или противоречие ви дойде, намерете неговия смисъл. Каквато болка ви дойде, намерете нейния смисъл. Всички противоречия, страдания, болки не са нищо друго, освен чистене. Чистенето пък е процес на живота. Дето има живот, там има и чистене.

Следователно страданията, противоречията са граница за преминаване от един живот в друг. Човек не може да влезе в Божествения живот, докато не мине през страданието като процес на чистене. Който се чисти, той минава в държавата на Духа, той става свободен гражданин. Радвайте се тогава на чистенето. – "Колко време ще се чистим?" – Това не трябва да ви интересува. – "Дълго време ли ще трае процесът на чистенето?" – Колко време се употребява за изпиране на една нечиста риза? Някои могат да изперат ризата си само за половин час, но от търкане могат да я скъсат. Други пък могат да я изперат в продължение на няколко часа, като я киснат предварително в сапунена вода; после я перат със сапун в няколко води, докато най-после я изсушат и изгладят. По-добре перете ризата си бавно, да не я скъсате скоро. Не се отегчавайте от работата си. Духът, който живее във вас, не се отегчава, затова и вие не трябва да се отегчавате. Духът ви казва: "Не бързайте, не се смущавайте, имайте търпение, аз сам ще свърша тази работа." В погрешките си хората са бавни, а щом дойде до изправянето им, те бързат, искат моментално да ги изправят. Както бавно, продължително са грешили, така ще се въоръжат с търпение, бавно ще изправят погрешките си. Много време се изисква за съграждане на Доброто в човека: не един, два или няколко дена, но години са нужни за това. Всяка добродетел, която човек е изработил в себе си, се е подхранвала, съграждала се е с години наред. Това не става в един ден, нито в една година или в един живот. Не само това, но хиляди разумни същества са работили върху човека, помагали са му, за да изгради в себе си красивото, великото, което днес виждаме. Някои казват, че Духът всичко ще донесе. – Духът всичко ще донесе, но какво ще правите, ако нямате място в себе си къде да турите това, което Той носи? И светлината носи много нещо на мравката, но как я използва тя? Тя ще задържи в себе си толкова светлина, колкото е нейната възприемчивост. И обикновеният човек възприема светлината, и светията възприема светлината, обаче всеки я използва според степента на своето развитие.

Стремете се да разширявате съзнанието си. Казвате: "Не се ли е разширило досега съзнанието ни?" Да задавате такъв въпрос, това значи да живеете в закона на ограничението. Разширяването на съзнанието е непрекъснат процес, свързан с повдигането на човека. Колкото по-високо се повдига човек, толкова и хоризонтът на неговото разбиране и знание трябва да се разшири. Той трябва да разбира закона на Цялото и закона на частите. Цялото е Бог, частите са всички живи същества, от най-малките до най-големите. Щом разбере тези два закона, човек може да определи своите отношения към Цялото и към неговите части. Всеки момент частта мени своята служба, своето място, тя не остава два момента на едно и също място: постоянно се движи към Цялото, за да се учи от Него. Тя заема мястото и службата на различни органи. И вие, като части на Цялото, откакто сте слезли на Земята, досега сте заемали различни служби, вследствие на което сте се изменили много. В първо време сте заемали малки служби, но колкото по-нагоре сте се качвали, толкова по-големи служби сте заемали, с по-големи и тежки отговорности, докато сте дошли до положението, при което днес се намирате.

Сега казвате: "Остаряхме вече, не можем повече да работим." – Какво нещо е старостта? Старостта показва, че службата на човека е голяма, товарът му – тежък; той е заобиколен с много хора и затова казва, че не знае какво да прави. Вие сте остарели по единствената причина, че сте се занимавали с много работи. Злото не е в това, че сте остарели, но че като сте остарели, не сте могли да изперете дрехите си. Знаете ли колко е мъчно стар човек да пере дрехите си? Виждали ли сте как стар човек пере дрехите си? Малкото дете и старият си приличат в едно отношение, а именно в това: малкото дете и старият човек сами не могат да се перат. Сегашните хора мислят, че сами се перат. Не, те се лъжат. Съвременните хора са деца, които и до днес още майките и бащите им ги перат. Те мислят, че са силни и сами могат да се перат. Не, майките и бащите им ги перат. Майките и бащите им – това е Духът, Който ги пере. Щом Той се оттегли, те ще видят, че представляват или малко дете, или стари дядо и баба. Старият трябва много да работи. Обаче като мисли, че не може да работи, той туря товара си на чуждите гърбове. Истинското положение, в което човек трябва да се намери, е това, което Христос е изказал в стиха: "Ако не станете като децата, няма да влезете в новия живот, в Царството Божие." С други думи казано: ако не станете като малките деца, няма да преминете през границите на страданието, за да влезете в Царството на Духа. Време е вече да влезете в това Царство. Ето защо, не гледайте на страданията като на мъчение, но като на преходни състояния, които водят от Скръб към Радост.

Сега размишлявайте върху това, което ви се каза днес. И каквото

намислите, то ще ви остане. Ваше е само това, което можете да възприемете от всичко казано, а не това, което ви се е дало.

Изпейте песента Бог е Любов.

8 август, 5 ч.

Книги:
* Граници на живота
Великото в живота (Съборни беседи (1934). София, 1934)
4 беседи от 5 август 1934 г. до 15 август 1934 г.
Начало: 05:00

1934_08_12 Противоречия и възможности
извънредна беседа

ПРОТИВОРЕЧИЯ И ВЪЗМОЖНОСТИ

Деяния на апостолите, 7-а глава.

В човешкото естество съществуват три големи противоречия и три големи възможности, от които произтичат всички нещастия и блага за човека. От противоречията произтичат всички страдания, а от възможностите – всички блага. Това е такава философия, за предаването на която са нужни не само ден-два, но най-малко хиляда години. Тези хиляда години са необходими за предаването само на една лекция от цялата философия. Представете си тогава колко години са необходими за цялата философия! За да си представи човек каква е тази философия, някои учени я сравняват с вечността. Какво нещо е вечността? За да си съставите понятие за вечността, ще приведа аналогията, с която си е послужил един от древните мъдреци. Той казва: "За да имате понятие за вечността, представете си една голяма земя с 400 хиляди мили дължина, 400 хиляди мили широчина и толкова дебелина. Тази земя е нещо подобно на голям остров, на който всяка година прелита една птица; тя взема по една малка частица от нея и я занася на друго място. Колкото време ще употреби, за да пренесе земята на това място, толкова време трае първата секунда на вечността."

Често вие се натъквате на известни противоречия, но не знаете техния произход. Също така изживявате известно недоволство, скръб, омраза, но отде са дошли тия чувства, тия състояния, не знаете. Например вие не знаете, че омразата е от висока култура. Защо? – Защото съществата от нисша култура, какъвто е например глистът, не познават това чувство. Да мразиш, да завиждаш – за това се изисква доста висока култура. Само умният човек е способен да мрази, да завижда, да върши престъпления. За да направи едно престъпление, понякога човек мисли години: планува, решава, докато най-после го извърши. Ум се иска за престъпленията. Колко време е мислил човек, докато направи ножа! Да се направи един нож с такава форма, каквато днес той има, това съставлява цяла епоха в развитието на човечеството. Който пръв е измислил ножа, той е имал предвид благото, спасението на човечеството. Наистина, ножът и до днес е благо за човека, но същевременно той е и негово нещастие, защото го заробва. От една страна, ножът може да спаси човека, а от друга – да го зароби. Тази работа прилича на спасителя на един търговец, който дошъл уж да го спасява, а го насилил и взел парите му. Това се разправя в един анекдот. Двама разбойници нападнали един търговец с цел да го оберат. В това време дошъл трети с желание да освободи търговеца от

разбойниците. Той изпъдил разбойниците и завел търговеца у дома си, като му казал: "Сега ще ми дадеш всичко, каквото имаш в себе си, и ще благодариш, че те избавих от ръцете на разбойниците." – Какво добро направил той на търговеца? И той постъпил като двамата разбойници. Ако търговецът се беше противопоставил да му даде парите, които е имал в джоба си, и той щеше да постъпи като разбойниците.

Казвам: характерът на хората се познава при изпитанията в живота. Много родители например се радват на малките си деца, считат, че те са ангелчета. Дайте на едно от тия ангелчета една ябълка и после му я поискайте назад и ще видите доколко това дете е ангелче. Казвате за някой човек, че е светия. Дайте на този човек една къща и след време се опитайте да му я вземете. Този светия веднага ще каже: "Защо вземате къщата ми? Нали за Бога я дадохте?" Това не е светийство. Няма защо да задържа той къщата за Бога. Бог не се нуждае от никакви къщи. Истинският светия ще каже: "Заповядай, братко, вземи къщата си. Аз и без къща мога да живея." Изобщо в даването човек се изпитва. Някой даде нещо или направи някакво добро и после казва: "Много дадох, излъгах се." – Това показва, че ти си съгрешил. Когато човек дава повече или по-малко, отколкото трябва, и в двата случая греши. Той трябва да дава точно колкото е определено. Когато прави Добро, човек никога не трябва да съжалява, но всякога с радост трябва да си спомня, че е направил някакво добро. Ближният, на когото е направил доброто, също така с радост трябва да си спомня за направеното добро. Истинско Добро е това, което предизвиква радост в Бога, в ближния ти и в самия тебе. Ако при всяко направено добро едновременно не се предизвика тази тройна радост, то не е направено, както трябва.

В 7-а глава от Деянията на апостолите се говори за историята на еврейския народ, за живота и изпитанията на Йосиф. От цялата глава се вижда какви са били тогавашните евреи. Яков имал дванадесет сина, един от които бил Йосиф. Той сънувал два съня, които разказал на баща си и на братята си, с което събудил тяхната завист: те го продали на търговци, които отивали за Египет, а след това напръскали дрехата му с кръв от животно, за да докажат на баща си, че Йосиф бил изяден от звяр. С това те дали добър урок на Йосиф, за да разбере как може единадесет братя да му се покланят, как може баща да му се кланя. Йосиф вътрешно проявил тщеславие. Не е трябвало да разказва той сънищата си нито на братята си, нито на баща си. Сънища са това, те не са нещо реално. Обаче братята му завидели – как е възможно да дойде ден, когато те да му се поклонят. От втория сън пък баща му се докачил и казал: "Нима ти ще ни станеш господар, че ще трябва и аз, и майка ти, и братята ти да ти се покланяме?"

Днес всички хора правят същата грешка като тази на Йосиф и на дванадесетте отци на Израил, неговите братя. Йосиф имал известни слабости, за които трябвало да отиде в Египет, а после да лежи две години в затвор. Когато бил в дома на фараона, Невидимият свят го поставил на изпит, за да се опита целомъдрието му. Той избягал от изкушението, но вината му се заключавала в това, че не събудил в жената възвишени и благородни чувства, а лоши, низки чувства. Това показва, че и в него имало нещо криво. Кривото се заключавало в това, че не бил много умен. Може ли да се нарече умен човек онзи, който, като срещне своя приятел, започне да му отваря касите си, библиотеките си, да показва колко богатства, колко знания има? С богатствата, със знанията си той излага своя приятел на изкушение. Следователно не излагайте приятеля си на изкушение с вашите богатства и знания.

Това, което Йосиф преживя, трябваше да стане. Така се изпитва всеки човек. Хиляди години трябваше да минат, за да се разбере защо именно Йосиф е пострадал от братята си и от фараона. Хиляди години още има да учите! Дълго време още птицата ще отива и ще се връща, ще пренася зрънце по зрънце земята, докато от старата земя се създаде нова.

Казвате: "Не можаха ли тия неща да се избегнат?" – Всичко, което е станало, трябваше да стане. Ако не бяха станали тия неща, нямаше какво да четете и да учите. Тъй щото по-добре е, че всички тия неща са станали, макар и със своите противоречия, отколкото да не бяха станали. Това, което Йосиф не можа да довърши, други дойдоха след него и го свършиха. С това, което стана, се разкриха греховете и слабостите на Йосиф и на братята му. Като отидоха при Йосиф да купуват храна, той ги постави на изпит – задържа при себе си най-малкия си брат, Вениамин, а останалите пусна да си отидат. Те започнаха да плачат, да се разкайват и да говорят помежду си: "Каква напаст ни сполетя! Ние продадохме брат си, но ето, днес иде възмездие за нашето престъпление." – Колко години трябваше да минат, докато те осъзнаят в себе си престъплението, което са извършили по отношение на брат си! Едва тогава те се изповядаха пред баща си за стореното от тях с Йосиф. Тогава и Йосиф им разказа своите изпитания и погрешки. И най-после заключи: "Отсега нататък всички ще вървим по Божиите пътища и няма повече да грешим." Следователно всеки човек, всеки народ, който не върши Волята Божия, е осъден на големи страдания.

Питам: ако днес, три хиляди години от времето на Йосиф, ви дадат задача като неговата, как ще я решите? Или ако след изминаването на две хиляди години след Христа ви дадат задача като Неговата, как ще я решите? Много от съвременните християни, като се натъкнат на някое малко страдание, едва го понасят. Страданията са за героите. Който не страда,

той не може да бъде герой. Първото страдание, което се дава на човека, показва, че в него има условия да стане герой. Страданията повдигат човека, правят го силен, мощен, велик. Ако не страда, човек нищо не може да постигне. Когато някой страда, Божественото в него му нашепва: "Не се смущавай, от тебе човек ще стане." Страданията са скъпоценни камъни, които украсяват човека. Който види тия камъни върху човека, той изпитва в себе си желание да ги обсеби, да ги открадне. Болката, която човек изпитва при страданието, се дължи не толкова на това, че той страда, колкото на факта, че се чувства разпънат: от една страна го теглят отвън, да му вземат скъпоценния камък – страданието, от друга страна той тегли да задържи тази скъпоценност за себе си. Който не разбира смисъла и цената на страданието, той казва: "Защо ми се даде това страдание?"

Мнозина смесват страданието с мъчението и с труда. Страданията представляват обвивките на Божествените ценности, които в бъдеще ще красят главите ви. Ако страданията не съществуваха, хората щяха завинаги да останат голи, сухи кости, от които нищо не можеше да излезе. Ако можеше без страдания, нито Христос, нито апостолите, нито мъчениците биха страдали. Страданията са съществували и преди Христа, и в Негово време, а съществуват и днес. Който върви по пътя на разумните страдания, той върви в Божествения път. Да мисли човек, че може и без страдания, това значи да е взел крива посока в живота. Едно трябва да знаете: след всяко страдание, след всяка скръб иде радост, съответна на скръбта. Колкото голяма е била скръбта, толкова голяма ще бъде и радостта. Радостта иде всякога, след като човек занесе страданието на неговото място. Какво значи да занесе човек страданието на неговото място? Да занесеш страданието на мястото му, това значи да го изтърпиш докрай. Щом изтърпиш страданието докрай, ти придобиваш онази скъпоценност, която се съдържа в него. Щом придобиеш тази скъпоценност, радостта иде вече като естествено последствие на придобивката. Тази е философията на страданието. Всичко друго, вън от страданията и радостите, е преходно, временно. Някога и страданията ще престанат, но днес, при сегашното развитие на хората, те са необходими.

Сега всички трябва да бъдете герои. Като ви дойде някое страдание, не бързайте да го хвърлите на земята, но кажете: "Без страдания на Земята не може." Пееш ли, носи страданието. Работиш ли, носи страданието. Имаш да даваш, носи страданието. Обират те, носи страданието. Мъчат те, носи страданието. Каквото и да става с тебе, носи страданието и напред върви!

Някой се оплаква, че е пострадал много. От какво е пострадал? Борил се е с котка и тя е оставила следи по лицето му. Или се е борил с куче, което също така е оставило следи по лицето му. Може да се е борил и с лъв,

който е оставил следите си по тялото, по дрехите му. Най-после човек може да се бори и с дявола. Какво оставя дяволът? Той оставя своята чернота. Като излезе от борбата си с дявола, човек почернява, погрознява и започва да съжалява, че е влязъл в борба с него. Каквото и да прави, човек трябва да се бори с дявола. Той е голям майстор в борбата. Всички се отвращават от дявола, а въпреки това всеки ден дружат с него. Тук ще го видите да чука чаша за здраве с някои добри хора. Там ще го видите, че е влязъл в съдружие с някой богат търговец. Всички се радват на веселостта му, на сладкодумието му, на доброжелателството му – не го познават хората. Защо? – Защото те си го представят особен, не като човека, вследствие на което попадат в неговите примки. След като ви създаде ред неприятности, той ще дойде да ви съжалява, че сте пострадали много, че са ви излъгали, и казва: "Да бях дошъл при вас, нямаше да пострадате така." Като разберете един ден, че дяволът ви е създал всички нещастия, вие се връщате пак към старата философия и казвате: "Защо стана така?" – Защото другояче не можа да стане. За подобни случаи турците казват: "Или си отваряй очите, или ще ти ги отворят!" С други думи казано: или разбирай как стават нещата, или ще те накарат да разбереш.

Съвременните хора са дошли до положението да работят главно за себе си. Добро е това, но то съставя една трета от цялата работа. Други са отишли по-нагоре – те работят освен за себе си, още и за ближните си. Това съставя две трети от цялата работа. Най-после човек трябва да работи и за Бога, да завърши целия кръг на работата. Значи човек трябва да работи в три направления: за себе си, за ближния си и за Бога. Или обратно: за Бога, за ближния си и за себе си. Отдето и да започне работата, резултатът ще бъде един и същ. Всеки трябва да държи в съзнанието, в ума си мисълта за тези три работи – да работи едновременно за себе си, за ближния си и за Бога. Ако работи изключително за себе си, човек се намира в областта на свещения егоизъм, отдето идат всички страдания и нещастия. Свещеният егоизъм не носи нищо добро за човечеството. Досега хората са работили за себе си повече, отколкото трябва. Едва сега те започват да работят за ближните си.

Време е вече хората да започнат работа за Бога. Като работят за себе си, мнозина мислят, че работят за Бога. Какво значи да се работи за Бога? Хиляди години трябва да се разправя на хората какво значи работа за Господа. За да работи за Господа, първо човек трябва да отиде при Него, да Го проучва, да види как Той работи. Не можете да работите за Бога, докато сами не видите как Той работи. Щом започнете да работите като Бога, вие работите вече за Него. Докато дойдете до тази работа, дълго време трябва да учите как Бог работи. Тъй щото, когато работите за Бога, ще се учите от Него как Той работи. Като работите за ближния си, ще се

учите от него как той работи. Като работите за себе си, също така ще се учите от себе си. По този въпрос вие сте специалисти, по-големи авторитети от вас не съществуват. Що се отнася до работата за себе си, всички сте генерали. Щом дойде до работата за ближния и за Бога, там сте обикновени войници. Засега бих желал да станете генерали в работата си за ближния. Колкото се отнася до работата за Господа, това е въпрос на близко или далечно бъдеще – от вас зависи.

И тъй, за когото и да работите – за себе си, за ближния си или за Бога, поставете Любовта за основа на всяка работа! Страданието е работа, радостта – почивка. Следователно, дойде ли страданието на гости в дома ви, поканете го любезно, усмихнете му се и кажете: "Много те очаквах, много плаках за тебе, но заслужаваше да се плаче." Какво ви струва да се усмихнете на страданието? Някой ви е обрал. Трябва ли да страдате за това? Като срещнете този, който ви е обрал, усмихнете му се и кажете: "Заповядай и друг път. Ако имах повече, още бих ти дал." – Това значи герой!

Сега нека всеки от вас си избере поне по едно нещо за приложение от това, което говорих тази сутрин. Много неща има за приложение, и то най-разнообразни. Нека всеки си избере нещо, но ще внимавате да не се яви между вас вътрешно недоволство. Това недоволство може да се дължи на обстоятелството, че някой е задигнал най-хубавите дрехи, а за другите не са останали такива. Друг пък е задигнал един скъпоценен пръстен или златен часовник, или златно перо за писане, или сребърна лъжица, чаша или някакъв скъп прибор за ядене. Нека всеки си избере това, което му е нужно, а не това, на което всички се нахвърлят. Ако ви трябва лъжица, вземете я; ако ви трябва пръстен, вземете го; ако ви трябва огърлица, вземете я. Всеки да си вземе това, което за дадения случай му е необходимо. Който иска да се жени, той непременно трябва да има огърлица. Без огърлица човек не може да се жени. Когато посаждат житото в земята, става годяването му. Като покълне, става сватбата му. Когато започне вършитбата, хорото се върти. И най-после, когато житото се смели и приготви на хляб, щастието иде. Значи тогава невястата, младата булка влиза в устата на хората, които започват да я дъвчат.

Следователно, когато житото страда, вие се смеете, радвате се. Тази е първата усмивка, която човек е направил. Като слушате да ви се говори така, вие казвате, че ви залъгват. Какво значи залъгването? Залъгване е, когато ви обещават нещо, а не го дават. Щом ви дадат обещаното, това вече не е залъгване, то е нещо реално. Човек търси Любовта и ако не я намери, казва, че го залъгват. Щом намери Любовта, той е доволен вече, защото се е домогнал до нещо реално. Залъгването е метод. Докато заставят детето да

отиде на училище, залъгват го, дават му това-онова. Щом влезе в училището, започват вече да го учат. И през периода на ученичеството ученикът пак се залъгва. С какво? – С хубави бележки, с награди, със свидетелства. Всички тия неща са все залъгалки. Хубави са залъгалките, но най-добро от всичко е знанието, което човек придобива. Истинско знание е това, което човек всякога може да употреби както за свое благо, така и за благото на другите. Всичко друго, което не може да използва за свое и за общо благо, не е знание.

В прочетената глава в лицето на мъченика Стефан виждаме герой, когото убиват с камъни, но той прощава, като се обръща към Бога с думите: "Господи, прости им, те не знаят какво правят." Стефан разбираше смисъла на страданието. Той гледаше на страданието като на скъпоценност. Ако хвърлят камък върху някой обикновен човек, той ще каже: "Убиха ме! Мене ли намериха да убиват с камъни?" – Някога ще ви бият с малки камъни, а някога – с големи. С каквито камъни да ви бият, вие трябва да имате предвид философията на страданията и геройски да понесете всичко. Когато влизате в някоя градина с плодове, вие отивате при една ябълка, откъсвате най-голямата, най-зрялата и красива ябълка и казвате: "Отлична е тази ябълка." Защо не постъпвате по същия начин и когато ви замерят с някой голям камък? Вземете този камък в ръката си, стиснете го, превърнете го в скъпоценен и го дайте на онзи, който ви е ударил с него. По този начин вие ще победите. Как постъпвате днес, когато някой ви удари с камък? Навеждате се, вземате камъка и го хвърляте върху неприятеля си. И той се навежда, взема още един камък и ви удря с него. Така се започва престрелка, хвърляне на камъни от двете страни, както децата си играят с топки.

Казвам: бъдете герои, за да носите страданията си. Вие викате към Христа, молите се да ви посети. Но ако Христос дойде при вас, едва ли ще Го изтърпите един ден. Ще Му кажете: "Господи, можеш вече да си отидеш, защото откак дойде при нас, големи нещастия ни сполетяха." Защо сте недоволни от Христа? – Защото, когато дойде в домовете ви и намери пълни шишета, Той ще каже: "Изпразнете това шише, изпразнете онова шише!" Като не знаете какво по-нататък ще прави Той с празните шишета, вие казвате: "Откак дойде Христос в дома ни, оголяхме, къщата ни се изпразни." Обаче Христос прилага един велик метод: старото излива, а ново, чисто налива. Нали и вие постъпвате така? Когато при вас дойде някой ученик, дадете му една хубава книга. Когато гладен човек дойде при вас, давате му от най-хубавия хляб, с който и вие се храните. Когато жаден човек дойде при вас, давате му от най-хубавата вода, която и вие пиете. И най-после, когато приятелят ви дойде при вас, давате му най-хубавата мисъл, която държите за себе си. Какво приятелство е това, ако вие не

можете да имате помежду си най-хубави мисли и чувства? Истинският живот седи в чистотата. Много лоши мисли и чувства могат да минат покрай вас, но вие не трябва да ги пущате да влязат вътре. Това е геройство. Срещате мечки, вълци – не се възмущавайте от тях. Има три вида мечки: външни, вътрешни и Божествени мечки. Също така има и Божествени коне. Например пророк Илия се възнесе на Небето с огнена колесница, с три Божествени коня. Това са отвлечени работи, които не са за всички хора. Те са само за възрастните. Големите, дълбоките книги са за учените хора, а за вас са малките книги, букварчетата.

Често съвременните хора задават въпроса: "Не можа ли Христос да не страда?" – Аз не се занимавам с този въпрос, защото зная, че Онзи, Който е създал света, е предвидил всичко. Той е наредил нещата разумно. Следователно страданията на Христа са разумни и на място. Който намира, че е могло да се избегнат страданията на Христа, нека той направи опит да създаде нов свят, според своите разбирания. Ако наблюдавате вашия вътрешен свят, ще видите, че и там е предвидено да страда Христос. Когато грешите, Христос страда във вас. Апостол Павел казва, че Христос е разпнат втори път. Какво значи това? Това подразбира, че докато грешат, хората все още продължават да разпъват Христа в себе си. Хората се възмущават от евреите, че преди две хиляди години са разпнали Христа, но въпреки това те и до днес още продължават да Го разпъват в себе си. Някои пък се съмняват наистина ли Христос е бил разпнат. За да се освободи от съмнението в себе си, човек трябва правилно да мисли.

Сега аз ви съветвам да не се лакомите за големи неща, но всеки да си вземе по едно букварче и да започне да учи. Какво трябва да бъде това букварче? – Букварче на щастието. Всички търсят щастието и ще го намерят в това букварче. В днешната беседа има едно букварче на щастието. Намерете го, вземете го и започнете да учите. Другите неща от беседата оставете за после. Започнете да изучавате азбуката на щастието. Кога може да бъде човек щастлив? – Човек може да бъде щастлив, когато езикът му не е много дълъг. Човек може да бъде щастлив, когато не се сърди, не се кара, не се гневи. Човек може да бъде щастлив, когато не е ревнив. Щастлив е онзи, който се влюбва само за ден и половина. Защо? – Защото влюбването е външната страна на Любовта. Влюбването е дреха на Любовта, която всеки ден може да се сменя.

Едно трябва да знаете: който истински иска да бъде щастлив, той трябва да се държи здраво за Любовта. Любовта е същественото в живота. Тя носи живот. При Любовта човек расте и се развива, а при влюбването се смалява. Като се влюби, човек губи от теглото си и тежи два пъти по-малко, отколкото преди влюбването. Щом се влюби, след един ден и

половина той вече се е стопил, олекнал е. Който се топи и смалява, той се е влюбил; който расте и се увеличава, той люби. Изкуство е човек да се влюбва. По-голямо изкуство е човек да люби. Един търговец се влюбил в една княжеска дъщеря и за да разположи княза към себе си, поканил го един ден на обяд. Като се свършил обядът, търговецът казал: "Втори път няма да помисля да давам обяд на княза." – Защо? Прескъпо му струвал този обяд. Търговецът казал: "Ако дам още един обяд на княза, нищо няма да остане от мене. Всичкото ми имане ще отиде. И себе си да продам, нищо няма да постигна." Такова нещо е влюбването.

Не желайте неща, които заробват! Ако едно желание може да ви допринесе нещо, има смисъл да го подхранвате. Но ако едно желание може да ви лиши от свободата, от най-ценното в живота, защо ви е то? Затова правете разлика между желанията си. Наблюдавайте кои желания дават свобода, кои заробват и кои ограничават. Свободният човек сам се ограничава. Това е негово право. Който не е свободен, той пък се заробва и като се зароби, трябва да дойдат други да го освобождават. Значи свободният сам се ограничава, сам се освобождава. Който не е свободен, други го заробват, други го освобождават. Затова казвам: ограничавайте се, без да се заробвате! Това е ваше право. В това седи силата на човека. Това е законът на Любовта.

> Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

12 август, 5 ч.

Книги:
* Противоречия и възможности
Великото в живота (Съборни беседи (1934). София, 1934)
4 беседи от 5 август 1934 г. до 15 август 1934 г.
Начало: 05:00

1934_08_15 Живот, знание, свобода
извънредна беседа

ЖИВОТ, ЗНАНИЕ И СВОБОДА

Съвременният свят страда от дезорганизиране. Защо? – Защото в разбиранията на съвременните хора за живота няма единство, което да ги сплотява. Изобщо всички хора уреждат живота си тъй, както разбират. Каквото и да говорят, както и да се изявяват външно, вътрешно всеки постъпва, както разбира. Колкото и каквото да се проповядва на вълка, той все вълк си остава. Той си знае своето. Колкото и каквото да се проповядва на овцата, в разбиранията си тя пак овца си остава. В някои отношения мнозина дават овцата за пример. Наистина, по характер тя е мека, няма грубия характер на вълка, но е нечиста. Дето живее, там оставя нечистотиите си. Аз вземам вълка и овцата като два типа в живота. Някои хора имат разбирания и характер като тия на вълка, а други – като на овцата. Отрицателната черта на вълка е грубостта, а на овцата – нечистотата. Положителната черта на овцата е щедростта: тя дава млякото, вълната си, а понякога и децата си. Вълкът обаче не е щедър. Добрата черта на вълка е, че не дава място на паразити в себе си. Паразитите се страхуват от вълка. Ако направите кожух от вълча кожа, никакви паразити няма да влязат в него. Енергията на вълка е потребна за Природата. Ако вълкът не беше полезен, Природата не би го търпяла, той не би съществувал. Веднъж щом съществува, той има известно предназначение както за Природата, така и за човешкия живот. Каменарят, който троши камъните, железарят, който кове желязото, земеделецът, който оре земята – всички се нуждаят от енергията на вълка. Тази енергия е необходима навсякъде, дето трябва да се пробива път. И обратно: там, дето силите трябва да се организират, е необходима енергията на овцата.

Съвременният свят се нуждае от организиране. За тази организация е нужно начало. Хората наричат това начало Бог. Като атрибути, присъщи на това Начало, са животът, знанието и свободата. Значи животът, знанието и свободата излизат от това вечно Начало, от Бога. Човек може да добие живот, знание и свобода само от Бога – от никое друго същество не може той да добие тези неща. Всичките погрешки на хората се заключават в това, че търсят живота, знанието и свободата там, дето те не съществуват. Вследствие на това в тях се заражда вътрешно недоволство. Вътрешното недоволство е признак на това, че хората не вървят в правия път. Някой казва, че е недоволен от живота. Той е недоволен от живота, защото го няма в себе си. Друг е недоволен от знанието, защото го няма в себе си. Трети пък е недоволен от свободата, защото я няма в себе си. Ако има в

себе си живота, знанието и свободата, които изтичат от Бога, той щеше да бъде напълно доволен.

Като се говори за доволството, мнозина се натъкват на мисълта, че доволният човек няма подтик за работа. Не, тази мисъл е погрешна. Животът започва с доволството. Трябва човек да е доволен от всичко, което му е дадено, за да няма какво да го смущава. При това положение той ще има една строго определена цел, към която ще се стреми. Каква ще бъде тази цел? Каква е целта на художника? – Да рисува. Ако той не може да рисува, да копира Природата, какъв художник ще излезе от него? Каква е целта на техника? – Да мисли, докато изнамери такава форма, която съответства на принципа, който иска да впрегне на работа. Ако вие не можете да впрегнете великите принципи на живота, на знанието и на свободата на работа, какъв смисъл ще има вашият живот? Без това разбиране за живота, за знанието и за свободата, колкото и да се стремите към тях, те ще бъдат нещо външно за вас – дреха, накит, с които можете само да се представите, без те да внесат във вас някакво вътрешно, дълбоко съдържание и смисъл. Всъщност животът има външна страна, но тази негова страна не представлява още истинския живот. Истинският живот е нещо постоянно, установено, което не се поддава на никаква промяна. В каквато форма и да се постави, голяма или малка, животът не се изменя, той остава един и същ. Съвременните хора искат да изменят живота си, вследствие на което някой мисли, че е успял да направи това, и казва, че е изменил живота си. Това е криво разбиране. Животът никога не се изменя. Когато казвате, че искате да измените живота, това подразбира, че търсите такава форма, в която може той да се прояви. Ако не намерите форма, съответна на неговите изисквания, той ще се прояви, както знае.

Щом се говори за живота, във връзка с него се повдига въпросът за човека. Що е човек? – Човек е същество, което мисли. Това е общ извод. С други думи казано: всяка мисъл, приложена в живота, е израз на човека. Ако не може да прояви своя живот, своето знание и своята свобода, човекът се намира още в зародиша, в зачатието на своята форма.

Христос казва: "Ако Отец Ми е с вас, вие ще правите дела, каквито и Той прави." Следователно вие нищо не можете да направите, ако Бог не е с вас. Не мислете, че можете да заставите Бога да дойде при вас. Не, вашата задача е само да не противодействате на Бога – нищо повече. Какво правите вие? От една страна Му противодействате, а от друга – искате да Му покажете начин, път, как да се прояви Той във вас. Това е човешка работа. Всичката философия на живота се заключава в следното: не противодействайте на Бога, когато се проявява в живота, в знанието и в свободата. – "Как се изразява това противодействие?" – Който не люби, той

противодейства на Бога. Който противодейства, той се излага на вътрешна борба, от която излиза победен. Когато слабият воюва със силния, той всякога остава победен, стъпкан. Ако невежият се бори със знаещия, той всякога ще бъде стъпкан. Ако робът се бори със свободния, той също така ще бъде стъпкан. Когато някой ви тъпче, трябва да намерите причината за това. Като размишлявате и наблюдавате себе си, ще видите, че причината се дължи на факта, че или не любите, или не учите, или нямате стремеж към свободата. Свободата обича Истината, знанието – Мъдростта, а животът – Любовта. Ако нямате Любов в себе си, животът във вас не може да се развива; ако нямате обич към Мъдростта, знанието във вас не може да се развива; ако нямате любов към Истината, вашата свобода не може да се прояви. Този е единственият метод да проявите живота, знанието и свободата.

Сега всички трябва да се стремите към изработване на вътрешни методи за работа. Всички очакват да дойде някой отвън да ги научи на нещо. Учителят може да предаде някакъв урок на учениците си, но ако те не приложат това, което им е предадено, знанието ще остане неразбрано за тях. За учителя или за професора е ясно това, което преподава, но ако учениците му не учат и не прилагат, това знание ще остане безпредметно.Те няма да се домогнат до онова, което им е потребно в живота. Мнозина мислят, че ще дойде ден, когато ще се освободят от ограниченията в живота, ще влязат в Царството Божие, дето царува радост, мир и веселие. Вярно е това, но работа се изисква от всички. Затова именно аз ви давам метод, който може да ви помогне за постигане на вашите идеали. Щом приложите този метод, още днес можете да влезете в Царството Божие, още днес Бог, светиите, ангелите, добрите хора могат да посетят дома ви. Кога ще дойде това нещо за другите хора, не е важно. За вас може да дойде още днес. Какво искате: да дойде Царството Божие за всички хора изведнъж, или да дойде първо за вас? Едно трябва да знаете: Царството Божие е дошло отдавна за света, за Цялото, защото Бог живее в Цялото. За частите обаче, частно за човека, Царството Божие още не е дошло. Като части хората трябва да се обединят в едно цяло, да се организират, за да разберат великия закон на Живота. Мнозина поддържат идеята, че Бог е непостижим, че не обръща внимание на тях като на малки величини в живота. Питам: защо вие обръщате внимание на малкия си пръст? – Защото е част от ръката ви, а тя – част от цялото тяло. Ако този пръст се отдели от ръката ви, и да искате, не можете да му обърнете внимание. Следователно, докато сте част от Бога, Той всякога ще ви обръща внимание. Щом сте част от Бога, вие всякога ще бъдете на работа. Затова е казано: "Ние сме съработници с Бога." Който е осъзнал тази Истина, той никога не може да противодейства на Божията работа, на Божия план. И като свърши работата, която му е определена, човек може

да си почине. В почивката само той е свободен.

И тъй: живот, знание и свобода – за физическия живот. Любов, Мъдрост, Истина – за духовния живот на човека. Всички хора говорят за Любовта като за основа на живота и към нея се стремят. Майката обича детето си. Защо? – Защото има някаква връзка с детето си. За знанието ли го обича? – Не. Детето се ражда невежо, не знае да говори, постепенно се учи да приказва. Такова, каквото е детето, майката го обича. Често в хората се заражда желание да бъдат силни, учени, богати, независими, равни на Бога. Ако постигнат всичко това, ще излезе, че Бог е несъвършен. Те едва ли не мислят, че всичко могат да постигнат. Едно трябва да се знае: детето символизира онова начало в човека, което се стреми към развитие, към усъвършенстване. Тази е причината, заради която майката обича детето си. Тази е причината, заради която Бог обича човека. Майката вижда в детето си ония сили, способности, които Бог е вложил в него, и се радва, че един ден то ще се повдигне, ще израсте. Тя казва: "Каквато съм аз, такова ще стане и моето дете." Започва да прави опити с него – един, два, три, пет, десет, докато един ден види, че детето започва да проявява живота, знанието и свободата по същия начин, както тя ги проявява. Докато е при майка си, детето се развива свободно, без да се спира върху въпроса, дали тя го обича, или не. То не се съмнява в обичта на майка си и затова расте. В който момент се усъмни в любовта ѝ, то се спъва и престава да се развива.

Същото може да се каже и за вас. В който момент се усъмните в Любовта на Бога, вашето развитие спира. Ако слуша майка си, детето ще постигне всичко, каквото тя желае. Щом постигне това, което майката желае, то ще постигне и своите желания. Това е закон. Следователно, ако и вие работите за постигането на Божиите желания, ще постигнете и своите. Който разбере този закон, той трябва да го приложи, да види неговите резултати. За тази цел впрегнете страданията, недоразуменията, лошите мисли, чувства и постъпки на работа! Впрегнете всички вълци, мечки, тигри във вас на работа! Не ги избивайте, но работа им дайте! Вие сте пуснали вашите вълци и овце на свобода, да правят каквото искат. Вълците, поради своята грубост и жестокост, са унищожили част от живота. Овцете, поради своята нечистота, са изцапали всички места, дето кракът им е стъпил. За да не стават тия неща, впрегнете и вълците, и овцете на работа!

Кой е най-големият вълк в човека? – Недоволството. Коя е най-голямата овца в човека? – Доволството. Вълкът е недоволството, овцата – доволството. Аз вземам вълка и овцата като образи, върху които да размишлявате. Тъй щото, дойде ли при вас недоволството – вълкът, впрегнете го на работа. Дойде ли доволството – овцата, впрегнете я на работа. Само по този начин ще изпълните Волята Божия и ще придобиете

три неща, необходими за вас: Живот, Знание и Свобода.

Изпейте песента Бог е Любов.

15 август, 5 ч.

Книги:
* Живот, знание, свобода
Великото в живота (Съборни беседи (1934). София, 1934)
4 беседи от 5 август 1934 г. до 15 август 1934 г.
Начало: 05:00

1934_08_19 Часът на Любовта
съборна беседа

ЧАСЪТ НА ЛЮБОВТА

В прочетените думи от Свещената книга се съдържат Велики истини. Те са велики по това именно, че носят живот. Великото в света е Животът. Съвременните хора искат да станат велики извън живота. Те мислят, че всичко се заключава във външното растене, във външното богатство и знание, във външното величие. Всъщност величието на човека се заключава в неговия живот. Това величие иде от най-силния извор, от най-силния източник, от най-голямата сила, които изпълнят Битието. Всички учени и прости хора знаят това нещо и го приемат като подбудителна причина, като велик подтик в живота. Този подтик носи различни имена. Някои го наричат Любов, без да знаят какво нещо е Любовта. Любовта ще остане неразбрана за вечни времена. В това седи красотата на живота. И всеки, който се е опитвал да обясни, да разбере, да определи по някакъв начин Любовта, той е потъвал в дълбоките ѝ води. Който се е опитвал да определи Любовта, той е подобен на човек, който иска да носи Земята на гърба си. Колкото е възможно за човека да носи Земята на гърба си, толкова е възможно да се определи какво нещо е Любовта. Някой казва, че знае какво нещо е Любовта. Други казват, че знаят какво нещо е Мъдростта и Истината. Това, което хората знаят за Любовта, Мъдростта и Истината, са малки хапчета, които те всеки ден опитват.

Всички живи същества, от най-малките до най-големите, имат някакво понятие за Любовта, но тия понятия коренно се различават едни от други. С думи Любовта не се описва – тя се чувства. Първият признак, по който човек познава, че е влязъл в областта на Любовта, е, че в него настава дълбок вътрешен мир, какъвто никога не е изпитвал. Същевременно той изпитва в себе си подем към Великото, към Безкрайното в света. Обаче ако спре на това място и започне да мисли, че като е влязъл в Любовта, нищо друго не му трябва, в него моментално ще стане обратна реакция. Той едва е влязъл в преддверието на Любовта, а мисли, че всичко е разбрал. Не, от тази мисъл ще се създадат кисели чувства, които ще го спънат. Тъй щото, когато попаднеш в първите лъчи на Слънцето, т. е. в зазоряването, радвай се, че то някога ще изгрее и ти ще видиш не само неговата светлина, но и чудесата, които то върши. Засега има неща, скрити от човешките очи. В човешките очи има нещо, което днес е скрито за ангелите. И в ангелските очи има нещо, което е скрито за големите богове. Има неща, които са скрити даже и за най-съвършените същества. Всички трябва да се радват на онова, което е скрито за тях. Кое е скритото? Скритото – това е Любовта.

Мислете сега върху въпроса за щастието. Мнозина мислят, че щастието зависи от многото. Не, щастието е закон, който еднакво обхваща и големите, и малките величини. Има случаи, когато човек може да бъде щастлив и при най-малкото, което е придобил. Съвременните хора страдат, когато имат най-много неща, когато живеят в изобилие. За да бъде човек щастлив, не е нужно да има голям товар на гърба си. Ако носи голям товар на гърба си, човек ще охка, ще пъшка, ще страда, ще се безпокои, и в края на краищата нищо няма да придобие. Срещате хора, които цял живот мислят, тревожат се, но никакви резултати нямат. Защо? Те не мислят право. Човек трябва да мисли право. Това е възможно само тогава, когато умът му е свободен, т. е. не е обременен. Когато скърби или когато страда, човек е обременен с нещо. В този смисъл скръбта е граница за преминаване в Любовта. Когато дойде до най-голямата скръб, човек е до границата на онази Любов, към която душата му се стреми. Щом мине през тази скръб, т. е. щом премине границата, душата му навлиза вече в дълбок вътрешен Мир, дето Любовта царува. Докато не мине тази граница, човек винаги живее във временното, в преходното. Когато някой пита защо е необходима голямата скръб в живота, казвам: голямата скръб е граница, през която душата трябва да влезе в областта на великото, незнайното – във Вечния живот, в живота на Любовта. Така разбрана скръбта, тя осмисля и самия живот. Само по този начин човек ще може да използва ония богатства, които седят скрити в неговия живот.

И тъй, за да се домогнете до Великата любов, вие трябва да придобиете вътрешна светлина на съзнанието си. Само при тази светлина вие ще разберете ония богатства, ония способности, ония дарби и таланти, които са вложени във вас от памтивека още. Като ги разберете, ще можете и да ги разработите. Вие се движите натук-натам, лягате, ставате като някое малко дете, което знае само да простира ръце към майка си. То мисли, че като простре ръцете си към майка си, всичката му сила е в тях. Майката се радва на тия ръчички, прострени към нея. Но ако те цял живот се отправят към майката, най-после и на нея това ще ѝ дотегне. Като расте детето, тия ръчички ще започнат да правят пакости, а това не може вече да радва майката. По същия начин и хората простират ръцете си към Господа, като че искат да Го хванат, искат да вземат нещо от Него. Нито малкото дете може цял живот да простира ръце към майка си, нито голямото дете – човекът – може цял живот да простира ръце към Господа. Друго иска майката от детето си: тя иска да се пробудят неговият ум, неговото сърце, неговата душа и неговия дух. Друго иска Бог от човека: да се пробуди в него Божественото съзнание. Когато детето се пробуди, както майката желае, изразът на лицето, на очите в него е съвсем друг: движенията в него са живи, съзнателни. Това е силното, това е красивото, което радва майката.

Сега питам и вас: за какво сте дошли на Земята? Дошли сте да изпълните Волята Божия, да зарадвате Бога, че сте умни, събудени деца, готови да служите. Щом е така, трябва ли да викате, да плачете цял ден за своите нужди и неудобства? Искате да служите на Бога, да Го познаете. По какво ще Го познаете? По какво ще познаете Любовта? Никой не може да познае Любовта, докато не мине през най-големите противоречия и страдания в живота. Те са границата, пред която всеки се изпитва. Злото и Доброто, скърбите и противоречията, през които човек може да мине, са представени във вид на каша, която служи за граница: през нея той трябва да мине, за да влезе в Любовта. Който издържи на тия страдания, той ще познае Великата любов и ще вкуси от нея. Като дойде до някое страдание, до някоя несрета, човек започва да се оплаква: "Господи, все на мене ли пращаш страдания? Защо ме товариш с това зло?" Страданията представляват накитите, с които младата мома ще се накичи, за да влезе в Живота. Женитбата е влизането на човека в живота. Венецът, короната, дрехите на младоженците представляват външния живот на човека. Този живот е изложен на постоянни промени. Вътрешният живот обаче е неизменен. Значи животът на човека има две страни – външна и вътрешна: външна, или материалистична, и вътрешна, или духовна. Тези две страни в живота на човека постоянно се сменят, а с тях заедно се менят и неговите състояния: ту скръбни, ту радостни. Скърбите и радостите представляват външната страна на живота, т. е. неговото облекло, неговата външна дреха. И наистина, когато младата мома се готви за живота, тя не може да отиде със скъсаните си дрехи, но предварително трябва да се измие, да се очисти и да се облече с нови, чисти дрехи. И най-после, тя се накичва с хубави накити и огърлици. Накитите, това са нейните добродетели, без които тя не може да влезе в живота.

Когато отивате при Бога, по същия начин и вие трябва да бъдете накичени с всичките си добродетели, с всичките дарби и способности, които са вложени във вас. Вие трябва да носите в себе си онази вяра, която горите мести. Вие трябва да бъдете накичени със смирение, кротост, въздържание, търпение и т. н. Щом имате тия накити в себе си, Бог ще ви приеме. Това всеки може да опита. Какво правят с някои хора? Турят им един накит, а те го хвърлят настрани. Турят им друг, и него хвърлят. Защо? – Защото не разбират цената на тия накити. И като не ги разбират, някои казват: "Дотегна ни това търпение!" – Какво търпение е това? Вашето търпение може да се нарече неволя, но не е още истинско търпение. Търпението, с което се кичат съвременните хора, представлява обикновени, прости стъкълца, но не и скъпоценни камъни. Днес турите на главата си такова едно стъкълце, и на другия ден виждате, че се е изменило. Дойдете ли до търпението, то представлява онзи скъпоценен камък, който вие грижливо

ще пазите под вашия език. И върху този камък един ден ще бъде написано вашето име. Ако не изработите този камък, на който да бъде написано вашето име, вие не можете правилно да се развивате, не можете да станете Синове на Светлината. Без търпение човек е подобен на дърво без корени. Без търпение човек е подобен на труп, т. е. на тяло без крака. На Небето сакати, хроми не приемат. На Небето няма да срещнете нито един човек без крака.

Какво представляват краката? Те са символ на Доброто. Както краката се движат, така и Доброто в човека трябва да бъде в движение. Като гледате краката си, вие трябва да мислите за Доброто. Щом мислите за Доброто, трябва да мислите за търпението, което е свързано с Доброто. Доброто пък е свързано със злото. Следователно, за да придобие търпение, човек непременно трябва да се намира под влиянието на две противодействащи сили. Злото и Доброто вземат еднакво участие при развитието на човека. Един ден те ще представляват неговите накити. Засега злото е вън от човека, но се стреми да проникне в неговия вътрешен живот. Доброто пък е вътре в човека и не пуща злото в него, вследствие на което между злото и Доброто се заражда непрестанна борба. В тази борба злото някога ще се умори и ще се обезсили. Щом се обезсили, то ще се откаже от желанието си да проникне в дълбочините на Божествения живот, дето царува Любов и вечен Мир.

Тъй щото всички трябва да знаят, че само Бог е в сила да освободи човека от злото. В дълбочината на нашата душа, в дълбочината на Битието, в дълбочината на незнайното, на неразбраното, живее Онзи, в Когото злото не може да проникне. Обаче като се погледнат, хората се обезсърчават и казват: "Окаляхме се!" – Какво лошо има в това? Докато е на Земята, външно човек всякога ще се каля като биволите. Външно той всякога ще се праши, както се праши къщата му. Външните мазилки от човека ще паднат така, както пада мазилката на неговата къща. Външните керемиди на живота му ще паднат така, както падат керемидите на неговата къща. На Земята ще настане епоха на чудеса, каквато хората никога не са преживявали. Като гледат тия чудеса, те ще пишат за тях, ще правят свои коментари и заключения. Какво по-голямо чудо от това – да дойдат спасителите на човечеството, да разрушат стените на затворите и да освободят всички затворници, които са излежали вече наказанието си? Казвате: "Може ли да стане това без закон?" – Може, разбира се. Има ли нещо лошо в това? Кое е по-добре: затворът да остане неповреден, а затворникът да лежи години още в него, или затворът да се разруши, а затворникът да излезе на свобода? – Затворникът трябва да излезе на свобода, на чист въздух. Това, което е съградил, човек сам трябва да го разруши. Със своите отрицателни мисли и чувства, със своите криви

постъпки човек е образувал затвор около себе си и сам е влязъл в него. Щом е така, той сам трябва да събори, да разруши този затвор и да излезе вън от него, на свобода. Хората днес заминават за онзи свят и не мислят как да се освободят от затвора, в който са влезли, но мислят как да наредят работите си на Земята.

Разправят един подобен случай за две бездетни етърви. Едната от тях, 60-65- годишна, заболяла и била вече пътница за онзи свят, но извикала при себе си етърва си и ѝ казала: "Слушай, оставила съм една от нашите тенджери у съседката ни. Иди да я вземеш, да не остане у нея." Питам: защо ѝ е тенджерата на тази умираща? Тя не мисли, че трябва да се освободи от затвора, а започнала да се грижи за една тенджера. Много тенджери имате забравени по съседите, но и да ги вземете, положението ви с това няма да се подобри. Няма дом в България, в който да няма тенджери. Ако българите имаха толкова добродетели, колкото тенджери, по-добри хора от тях нямаше да има.

Христос казва: "Иде час, когато истинните поклонници ще се поклонят на Бога в дух и истина." Това поклонение е свързано с великото разбиране на Живота, с великото разбиране на Любовта. Щом разбере Любовта, човек ще разбере и страданията. Иначе при всяко страдание той ще се обезсърчава и ще казва: "Няма спасение за мене!" Докато мисли така, човекът не ще намери в себе си възможностите за своето спасение. Който мисли, че е спасен, и уповава на външния живот, той всякога може да бъде изненадан. Всички изненади, на които хората се натъкват, се дължат на тяхното външно, човешко разбиране на живота. Следователно, ако искате да нямате изненади, вие трябва да се стремите към вътрешното, към Божественото разбиране на живота. В Божествения живот няма скърби и страдания, няма противоречия и недоразумения между хората. Там всички живеят в единство и в пълно съгласие. Там всяко живо същество представлява уд от великия Божествен организъм. Там няма болести, няма сиромашия, няма несгоди. Достатъчно е човек само да си помисли, че живее при Онзи, Когото обича, за да изчезнат моментално всички смущения, всички неприятности, дошли в него отвън. Хората на Земята имат брашно, имат вода, но хляб не могат да си направят. Те ходят от фурна на фурна да търсят хляб и казват: "Гладни ще умрем!" – Не, пресейте брашното си, сипете в него вода, замесете го, оставете го да втаса и го опечете. Ще имате топъл, пресен хляб. Няма защо да ходите по фурните да се молите за едно-две кила хляб.

Казва Христос: "Който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее во веки. Тя ще бъде в него извор на вода, която извира в живот вечен." Христос подразбирал Живия хляб и Живата вода, които идат отвътре.

Живият хляб представлява Словото Божие. Един ден посетих един болен, който ми каза: "Учителю, заминавам за онзи свят, умирам вече." – Че умираш, това е вярно; ти умираш в своите грехове, в своето невежество, но че заминаваш за онзи свят, лъжеш се. Ти ходил ли си в онзи свят, за да знаеш какво значи заминаване? – "Какво да правя, сърцето ми е слабо. В един момент то ще престане и аз ще се намеря в другия свят." – Сърцето ти може да престане да тупа, но в онзи свят не приемат хора, на които сърцата са престанали да тупат. Който отиде в онзи свят със сърце, престанало да тупа, той веднага се намира обратно на Земята. Там не приемат хора със загаснали сърца. Ако смъртта е в състояние да уплаши човека и той престане да чувства, да мисли и да действа, по никой начин няма да го приемат на Небето.

Когато смъртта дойде при някой човек, той трябва да е готов на борба с нея. Господ ще му каже: "Дръж се добре!" И човекът ще започне борбата: той ще държи, тя ще държи; той отгоре, тя отдолу; после тя отгоре, той отдолу, докато най-сетне той я победи. В тази борба ще има падане, ставане, каляне, късане на дрехите, докато най-после човек стъпи върху нея, победи я и каже: "Да знаеш, че няма да ти се поддам!" Герой трябва да бъде човекът! Бог иска герои хора. Страхливият няма да наследи Царството Божие. Мнозина искат да се борят с дявола, но ги е страх от рогата му. Не, хванете дявола за рогата и не се плашете! Ако ви е страх от вълка, дръжте го за устата. Ако ви е страх от змията, дръжте я за шията. Вълкът, змията – това са вътрешни състояния в човека, от които той се страхува. Някой се страхува и от най-малкото страдание. Дойде ли ви някакво страдание, кажете си: "Добре дошло е това страдание! То ще ми даде възможност да опитам Божията сила." Когато Давид се би с Голиат, с този великан, той взе със себе си своята прашка, а Голиат носеше своето остро копие. Запита го Голиат: "Защо излизаш пред мене с тази прашка като пред куче?" Давид му отговори: "Ти излизаш пред мене със своята сила, а аз – с Името Божие. Ще видим кой от двамата ще победи." Давид отправи с прашката си едно камъче в челото на Голиат и го повали на земята.

Като четете историята на Давид, вие се учудвате на неговата сила и простота, чудите се на смелостта му да се бие с Голиат. Как мислите, само Давид ли се е борил с Голиат? Вие трябва да знаете, че на всеки човек предстои да се бори с Голиат в себе си. При това той трябва да излезе срещу него гърди в гърди, а не да върви след него и да очаква после кръст за храброст. Всеки човек ще мине през изпитанията на Давид, на Йосиф. Лесно е да се каже, че Йосиф е станал пръв в Египет. Обаче докато дойде до това положение, той трябваше да бъде изкушаван от жена и да издържи на изкушението. Той беше наклеветен, заради което трябваше да

лежи две години в затвор, и след това да бъде освободен и повдигнат като първенец в Египет. Какво правят съвременните религиозни хора? Като им дойде някое малко страдание или изпитание, те започват да се оплакват, че им дотегнали страданията, че не могат повече да носят. Казвам: чакайте, братя, вашите страдания са едва една педя над земята. Те трябва да се увеличат толкова, че да минат над главите ви. – "Ама тогава ще се удавим." – Ако искате да не се удавите, ще се научите да плувате. – "После?" – После ще си направите един здрав, модерен параход и ще се качите на него. Като дойдат големите бури, вие ще бъдете на своя параход, с който ще минете морето на големите страдания и ще стигнете благополучно до спасителния бряг, който наричате бъдещ живот. Всички трябва да бъдете готови да минете това море без страх, с упование и вяра в Бога.

Съвременните хора, особено религиозните, говорят за Небето, описват го. Те говорят и за бъдещия живот, и него рисуват, но всички тия описания са толкова верни, колкото са верни фантастичните картини, представени на кинематографа. Казано е в Писанието: "Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят." В този смисъл, който се наеме да опише бъдещия живот, той не познава Истината. Де седи силата на героя: в оръжието му или в самия него? Оръжието на героя е само външно условие, външно пособие, а силата на героя се заключава в ума, сърцето и волята му. Всеки герой трябва да има оръжие, но какво? – Вътрешно оръжие. И в Писанието е казано: "Вземете меча си!" Мечът е Словото Божие, с което всеки герой трябва да се огражда като с броня.

За да се справяте със страданията, с мъчнотиите и изпитанията в живота си, вие трябва да придобиете търпение. Казва се, че Бог е дълготърпелив. В това отношение човек трябва да бъде подобен на Бога, да проявява търпение като Неговото. Без търпение никой не може да разреши задачите на своя живот. Вие падате, ставате, каляте се, чистите се, а Бог поглежда към вас със снизхождение, търпи, чака деня, когато ще се изправите и ще тръгнете смело в Божествения път. Като не можете да оправите някоя работа, вие се обръщате към Него с молба да продължи малко времето, докато я свършите. Обещавате, но не изпълнявате. Ако всеки отвори книгата на своя живот, ще види, че тя е пълна с безброй дадени обещания, но неизпълнени. Всеки лист от тази книга е написан само с дадени и неизпълнени обещания. Въпреки това Бог никого не е изпъдил от себе си. Той все още вярва на хората. Понякога като метод за изправяне, временно само, Той ще изпъди някого от себе си, и когато човекът се осъзнае и разкае, Бог отново го приема.

Питам: трябва ли след всичко това човек да върви в стария път, по стария начин да не изпълнява обещанията си? Слабата страна на човека седи в

това, че не изпълнява думата си. Каже нещо, обещае пред Бога да извърши известна работа, но като се намери пред някои затруднения, веднага се отказва, под предлог, че е слаб като човек, че условията били тежки и не може да ги преодолее и т. н. Не, за дадено обещание пред Бога никакви извинения не се приемат. Бог изпраща при вас един ангел в положението на просяк, за да му дадете малко хляб, а вие го пъдите под предлог, че имате важна работа, че сте професор в университета и трябва да предадете лекцията си. Ако бяхте приели просяка в дома си, вие щяхте да научите от него повече, отколкото от лекцията, която ще предадете на студентите си. Какво ще предадете на учениците си? Ще им разправяте за болестите, за причините на болестите, а именно за бацилите, които ги предизвикват. Според мене в света съществуват три главни и най-страшни бацила: първият бацил е бацилът на непослушанието, вторият – на безверието, а третият – на лъжата. Тези са най-страшните бацили, които пречат на човека да влезе в рая. Някой се зарази от непослушание, направи някаква погрешка, усъмни се, а след това изпада в пълно безверие и започва да си служи с лъжата. Той казва: "Не вярвам вече в Господа." – Ти не си разбрал Господа. Ти си дал място на отрицателните бацили в себе си и мислиш, че това са твои състояния. Като говоря за послушанието, имам предвид абсолютното послушание към Бога, към Онзи, Който ни е създал, а не към хората. Най-малкото непослушание или колебание към думите на Бога са условие да се лишите от познаването Му. Дойдете ли до послушанието към Бога, ще бъдете смели и решителни. Най-малкото колебание, най-малкото спиране подразбира загуба в главното сражение.

Значи човек трябва да се пази от бацилите на непослушанието, на безверието и на лъжата. Щом дойде до вярата, той трябва да бъде категоричен, да не се съмнява в Бога, да не пита защо светът е създаден, има ли някакъв смисъл в това създаване. Един добър български свещеник ми казваше: "Чудно нещо, каквато добра дума кажа, каквото добро направя някому, веднага нещо в мене ми казва: "Какво си тръгнал да заблуждаваш хората? Какво мислиш да правиш? Ти ли един се намери да правиш добрини?" Като чуя този глас, веднага се отказвам от намерението си." – Не, щом сте намислили да направите едно Добро, не отстъпвайте. Малкият вятър не трябва да ви спира от целта, към която се стремите. Каквито ветрове и бури да срещате на пътя си, не се отказвайте от Доброто, което сте намислили да правите, колкото малко и да е то.

Казано е: "Иде час и сега е." За какво иде този час? Този час иде, за да проявите Любовта. Как ще я проявите? Като се освободите от непослушанието, от безверието и от лъжата. Това изисква Новото учение, това изисква Животът, това изисква Любовта. Докато се поддавате на непослушанието, на безверието, на лъжата, никакви нови идеи не могат да

ви стимулират в живота. Човек трябва да се освободи от отрицателните влияния на тия бацили и тогава, при каквито изпитания и да се намери, да каже: "Всичко в света може да се измени, но Бог – никога. Той е абсолютен, неизменен. В човека противоречия съществуват, но в Бога – не." Каквото Бог ви е казал да направите, изпълнете го. Дръжте думата Му свещено! И светът да се събори, изпълнете думата Му! Никаква лъжа – ни бяла, ни черна; никакво безверие, никакво непослушание! Аз не говоря само за външните прояви на човека, но имам предвид и неговите вътрешни прояви. Следователно каквато погрешка да направите, малка или голяма, не се стремете да я покривате. Изнесете я пред себе си като пред справедлив съдия и правилно я отсъдете. Щом осъзнаете погрешката си, изправете я без никакво самоосъждане. Какво правят съвременните хора? Мнозина от тях, като направят някаква погрешка, бързат да я замажат отгоре, да я скрият и от себе си. Не правете втора погрешка. Това е лъжа, от която трябва да се освободите. Ако не изправите погрешката си, утре ще дойдат ангели от Небето и ще ви поставят на такива изпитания, че всички лъжи ще излязат навън. Каквато погрешка и да видите в себе си, не я скривайте, извадете я навън и изчистете дрехата си, да няма никакво петно. Дрехата, с която ще влезете в другия свят, трябва да бъде чиста, бяла, светла.

Сега, като говоря за Чистотата, не смесвайте външната чистота с вътрешната. Вие трябва добре да разбирате външното и вътрешното естество на човека. Външно човек ще бъде едно, а вътрешно – друго. Външният и вътрешният живот са в пълен контраст помежду си. Има случаи, когато външно някой човек е беден, нечист, грешен, но вътрешно е богат, чист и праведен. И обратно: друг някой външно е богат и чист, а вътрешно е сиромах и нечист. Такъв пример имаме в Евангелието, дето се представят два образа: един в лицето на богатия, който се ползвал с уважението на всички, и друг – в лицето на бедния Лазар, който живял при входа на богатия дом, и то болен, покрит с рани, гладен, изоставен от хората. Като минавал покрай пазара, богатият поглеждал към него с презрение и се запитвал: "Защо ли Бог търпи този грешник на Земята?" Но какъв бил краят на тия два живота? Лазар умрял и го занесли в Рая, в Божествения живот. След него умрял и богатият, но него занесли на мястото на мъчението. Казвам: не се самоизмамвайте от външната обстановка на нещата. Външният живот не е истинският. Любовта не съди нещата само по техния външен изглед. Тя има съвсем друга мярка за нещата.

Мнозина се спират върху външния си живот и казват: "Голям грешник съм!" – Радвам се, че си грешник. Съзнанието ти се е пробудило, ти виждаш своя външен живот и намираш, че си грешен. Невъзможно е човек

външно да не се окаля. Докато се движи между хората и им помага, невъзможно е да остане чист. Това е външната страна на живота. Тя не трябва да ви смущава. Щом се окаляте, ще отидете при най-чистия извор на живота да изперете дрехата си, да се измиете, преди още Слънцето да е залязло. Някои се перат сутрин. Не, когато тръгвате за другия свят, вие ще се перете един час преди залязване на Слънцето. Сутрин ще отивате на работа, а надвечер ще се перете. Гледате някоя жена, че е станала рано и е започнала да пере. Цял ден пере тя, но работите ѝ не се оправят. Ако привечер започне да пере, тогава само работите ѝ ще се оправят. С утринното пране светът не може да се оправи.

"Иде час и сега е, когато истинните поклонници ще служат на Бога в дух и истина." Желая и на вас да служите на Бога в Дух и Истина, да служите на Любовта в Дух и Истина, на Мъдростта в Дух и Истина, да служите на самата Истина, която носи Свобода за човешката душа. Като резултат на това служене ще има следните прояви: Вечен живот, Знание и Светлина и Свобода – неща, за които вашите души копнеят.

И тъй, всички трябва да се въоръжите с Любовта, да възлюбите Господа с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила. Любовта да бъде идеал в живота ви! Само чрез Любовта можете да преодолеете мъчнотиите и страданията.

Тайна молитва

19 август, 5 ч.

Книги:
* Часът на Любовта
Часът на Любовта (Съборни беседи (1934). София, 1934)
4 беседи от 19 август 1934 г. до 21 август 1934 г.
Начало: 05:00

1934_08_19 И помаза
съборна беседа

И ПОМАЗА

"И това като рече, плюна на земята, и направи кал от плюнката, и помаза с калта очите на слепия."

Йоан 9:6

"И помаза." Аз вземам положителната страна на думата помаза.

Сега ще ви дам някои мисли, потребни за живота ви. Животът е реалност, която се нуждае от нещо съществено. Той има външна страна, изразена в безброй залъгалки; той има и вътрешна страна, свое вътрешно, дълбоко предназначение. Философите определят вътрешното предназначение на живота по един начин; религиозните хора – по друг начин; учените – по трети начин. Обаче каквито обяснения и да се дадат за вътрешното предназначение на живота, той се осмисля само при Любовта. Както и да се гледа на живота, той се осмисля само при Любовта, при Мъдростта, която носи светлина и знание, и при Истината, която носи свобода. Значи на първо място седят Любовта, Мъдростта и Истината, от които произтичат животът, знанието и свободата.

Когато се говори за Истината и за свободата, мнозина дават различни определения. Какви са техните определения, не е важно. Че някой философ се произнася за моя вкус, и това не е важно за мене. Какво аз чувствам, какво аз усещам, когато вкусвам някакъв плод, това е важно за мене. Това е говор, език на Природата. Думите на философа не определят моя вкус, но езикът ми го определя. Вземам нещо в устата си, вкусвам го и казвам: "Сладко е това нещо." Сладчината с думи не се определя. Външно може само да се опише, но не и да се определи. Сладостта не е нито бяла, нито черна. Тя може да има някакъв цвят, бял или черен, както има бяло и черно или червено вино, но цветът не определя сладостта на виното. Някой път бялото вино може да бъде горчиво, и обратно: някога черното вино може да бъде горчиво.

Животът има своя опитна страна, към която човечеството трябва да се отправи. Това е неизбежно. Никаква философия не е в сила да измени този път. Рано или късно, желаят или не, хората ще влязат в този път. Мнозина от тях са дошли вече до положението на апостол Павел, а другите по-късно ще дойдат до това положение, но един ден всички ще кажат като него: "Не се рита срещу остен!" Кога каза тия думи апостол Павел? – Когато падна от

коня си. Повечето от съвременните хора са паднали вече от своя кон. Съвременните учени и философи разискват върху живота, развиват ред теории, без да имат предвид, че не са господари на положението. Един Господар съществува в света, към Когото те трябва да окажат пълно послушание и да поставят живота си на солидна основа. Те искат от другите послушание, но трябва да има на какво да го базират; искат от другите любов, но трябва да знаят на какво да я поставят; искат знание, свобода, но също така трябва да има на какво да ги поставят. Хората се нуждаят от принципи, общи за всички. Те се нуждаят от Правда, която да не се мени.

Казвате: "Де можем да намерим живота – в младите, във възрастните или в старите?" Животът не е нито в младите, нито във възрастните, нито в старите. Това са преходни фази на живота. Защо? – Защото младите остаряват, възрастните се изменят, а старите умират. Питам: де е тогава постоянството? Виждате някое малко дете и казвате: "Дете е това!" – Де е детето? В онова малкото, нежно дете, което се държи с двете ръце за майка си? Утре същото това дете израства и нарича майка си старуха. Според мене това не е дете. Де отиде онова чисто детско съзнание? За мене туй е неразбрано, но нищо от това. Неразбраните неща са красиви. Някой казва, че не разбира живота. Животът не може да се разбере в отделните прояви на хората. Какво ще разберете от живота на пияния? Ако се напиете като него, цяла нощ ще падате по улиците, ще ставате, и като станете сутринта, ще се видите цял окалян, нечист. Какво знание сте придобили? Не само че нищо не сте придобили, но сте изгубили нещо, усещате се унизен. Когато хората искат да разберат какво нещо е Господ, те не знаят на какво опасно място се натъкват. За незнаещите, за невежите Бог е огън пояждаещ; за знаещите Той е знание и светлина; за любещите Той е мир, радост и веселие; за свободните Той е простор, за грешните Той е ад и мъчение.

Мнозина говорят за ада, описват го като място на мъчение, като страшен съд за лошите дела на хората. Колкото и да е страшен този ад, той не е по-страшен от ада на Земята. Истинският ад е на Земята. Де именно се намира този ад? Той е в човешкото тяло: в изкривения човешки ум, в изкривеното човешко сърце, в изкривената човешка воля. Той се изразява в неправилните отношения между хората, в недоверието, което имат един към друг. Адът е в обществата, в народите, които се използват едни други: силният използва и тъпче слабия. Адът съществува и в цялата Природа: растения, животни, от най-малки до най-големи, се изтезават, измъчват се едни други. Наблюдавате под микроскоп с три хиляди пъти увеличение някое малко същество – и то се стреми да нападне друго някое, да го изяде. Злото съществува между всички живи същества, като започнете от микроскопическите и дойдете до човека. И човек, такава малка

буболечица в сравнение с великите напреднали същества, се нахвърля върху по-слабите от него и ги унищожава по различни начини. След всичко това той мисли, че може да излезе от него нещо. Ще кажете, че това, което хората вършат, е от любов. Възможно е, но те трябва да се повдигнат, да дойдат до новото съзнание, до новия живот. Казано е в Писанието: "Иде час, когато всеки, който те убие, ще мисли, че служба принася на Бога." Значи той ще мисли, че върши нещо велико. Обаче в Божиите закони е казано: "Не убивай!" Христос казва: "Люби ближния си!" Христос е казал още: "Люби врага си !" Само силният, само любещият може да обича врага си.

Разправят как един англичанин калил волята си при един индуски факир, от когото вземал уроци. Двамата заедно отишли в една гора, дето имало змии, тигри, лъвове. Факирът седнал на един камък, скръстил краката си и така силно концентрирал мисълта си, че нищо не било в състояние да го разсее. Покрай него минавали зверове, змии, но не го докосвали: минавали-заминавали, като че не го забелязвали. Англичанинът го запитал: "Как можеш да бъдеш толкова спокоен? Не виждаш ли как зверовете минават покрай тебе?" – "Виждам всичко, но гледам силно да концентрирам мисълта си, за да не изгубя равновесие. Ако за момент само изгубя равновесието си, ще хвръкна от този камък – нищо няма да остане от мене." Казвам: ако и вие по същия начин седите на един камък и мислите само за Бога, никакъв звяр не може да ви засегне. Покрай вас ще минават вълци, мечки, тигри, но нищо няма да ви направят. Ако не мислите за Бога, всички зверове ще ви нападнат и от вас нищо няма да остане.

Често се говори за нещастията, за страданията на хората и всички се запитват защо са тия страдания и нещастия? Има един пробен камък, с който човек се изпитва в живота. Този пробен камък е страданието. Докато не е страдал, докато не е опитал нещо, човек не може да говори за знания. Щом преживее, опита и пострада за нещо, в тази област човек придобива знания. Следователно всяко нещо, което е опитано, преживяно и е дало резултат, това е знание. Стражар води в участъка един набожен, добър човек и го ругае, нарича го идиот, мисли, че той нищо не разбира. Набожният човек върви пред стражаря, но по едно време се обръща към него и му казва: "Братко, моля ти се, освободи ме за малко. Тук някъде ще се отбия, трябва да свърша една работа." – "Добре, ще те почакам." – Добрият човек се отбил малко настрани и започнал да се моли: "Господи, моля Ти се, помогни ми в този случай! Много пъти съм Те слушал, много пъти Си ми помагал, покажи и в този случай, че не съм идиот, че Ти живееш в мене и аз мисля чрез Тебе. Покажи силата Си на този стражар, покажи я и на мене!" Като се върнал при стражаря, последният му казал:

"Как ме нарече ти? Братко ли ми каза? Бог наш Баща ли е? Щом е тъй, отказвам се да те водя в участъка. Бих желал да бъда като тебе." Хващат се двамата под ръка и тръгват заедно. "Сега могат и двамата да ни заведат в участъка. Готов съм на всичко !"

Казвате: "Как можа този човек да се обърне към Бога толкова скоро?" – Това не става всякога, не става изведнъж. Когато се намерите в някаква мъчнотия, направете опит да видите какъв резултат ще имате. Ако Бог живее във вас, всичко може да стане. Аз вземам практическата страна на живота. Ще кажете, че Бог е отвлечено понятие. Бог се проявява като велик стремеж, като благородство във всички хора, във всички народи, и то не само в хората, но и в животните, и в растенията. В сладките плодове има известно съзнание, по-високо от това на другите растения, заради което те са готови да жертват нещо от себе си. Горчивите плодове обаче не са просветени, нямат любов в себе си, вследствие на което образуват горчивите сокове.

Сега ще направя характеристика на няколко народа, за да видите какво е нужно на човека. Човек трябва да има благородството на англичанина, щедростта на американеца, изящното изкуство на обходата на французина, постоянството на германеца, издръжливостта на китаеца, съобразителността на японеца и великодушието на славянина. Тези качества трябва да легнат в основата на всеки индивид, на всяка душа. Всеки човек трябва да има ума на посветените, или, в християнски смисъл казано, всеки трябва да има ума на Христа. Мнозина мислят, че Христос не е бил учен човек. Много се лъжат те. Ако един човек може, като плюе на земята, да направи от плюнката си кал, с която да помаже очите на слепия и той да прогледа, това говори за велика, дълбока наука, на която съвременната наука би завидяла. Тази кал не е била обикновена. Още като взел тази кал с пръста си, Христос е вложил нещо в нея. От пръстите Му излязла особена енергия. Така именно тази кал е станала животворна. Мнозина са правили опити като Христа, да направят такава кал, но не са успели. Всеки може да намаже очите на слепия с кал, но той няма да прогледа. Ще кажете, че тази кал е била специална, намирала се е само в Палестина. Щом е така, идете още сега в Палестина и там направете опита. Да мислите, че само в Палестина имало такава кал, то е все едно да се хвалите като онзи турчин, който казвал, че като бил в Багдат, прескачал трапове по 20 метра широки. Като го слушали да говори така, казвали му: "Щом е тъй, прескочи и тук такъв трап." – "Тук не мога да прескачам, защото хавата не ми позволява." – Който знае и може да направи нещо, хавата навсякъде му помага; който не знае, хавата никъде не помага.

Съвременните хора имат знания, но знанията им трябва да се приложат.

За тази цел те трябва да правят опити, докато дойдат до положителни, абсолютни знания. Представете си, че някой заболее сериозно, почти е на смъртно легло, или изпадне в крайна сиромашия. При това положение нека се опита сам да си помогне. Че е болен – това не е Волята Божия. Че е сиромах – и това не е Волята Божия. Казано е в Писанието: "Бог не съизволява в смъртта и в греха на човека." Ако хората умират, има ред причини за това. Какви са причините, няма сега да обяснявам. Който се е отклонил от правия път на живота, той не се нуждае от обяснение на причините за това отклонение, той се нуждае от изправяне. Човек трябва да има ясна представа за себе си, за силите, които се крият в него, и тогава той не трябва да очаква външна помощ, но трябва да се обърне към себе си. Не търсете външна помощ, преди да сте получили вътрешна. Външната помощ сама по себе си ще дойде. Не ходи да ореш, преди да имаш семе в хамбара си. Защо ще ореш, ако нямаш семе? Първо осигури семето, че тогава ори. Ако изореш нивата, а не я посееш с жито, тя ще роди хубави бодили. Съвременните хора искат да възпитават младото поколение. Как ще възпитат едно дете, ако не събудят в него любов към живота, към знанието и към свободата? Детето трябва да зачита свободата, която му е дадена.

Някои мислят, че свободата се заключава в незачитане на другите хора, и следователно могат да вършат, каквото намират за добре. Свободата е качество на Истината. Тази свобода трябва да бъде в полза на всички живи същества по лицето на Земята. Всяка свобода вън от Истината принася вреда и на онзи, който я има, и на онези, до които се отнася. Вън от Истината свобода не съществува. Този е един от новите възгледи, който трябва да проникне в ума на всички хора. Някои казват, че не разбират новите възгледи. Няма нищо лошо в неразбирането. Вие трябва да ги разберете не теоретически, но практически. Вие сте в една долина и сте облечени в тънки дрехи, защото там е топло. Предстои ви обаче да се качите на един планински връх, висок три-четири хиляди метра. Можете ли да се качите на този връх с тънките си дрехи? Когато се качвате на високи върхове, вие трябва добре да се екипирате, като англичаните, които предприемат експедиция до Хималаите. Трябва да имате топли дрехи, здрави обуща, със специални топлинници вътре, с голям запас храна и т. н. Условията за живеене на високите върхове са по-трудни от тия в долините, затова който се качва по тях, той трябва добре да се екипира.

Съвременните хора искат да се качват по височините, а същевременно товарът им да се увеличава. Това е невъзможно. Колкото по-високо се качваш, толкова и товарът ще става по-тежък. Колкото по-ниско слизаш, толкова и товарът ти ще става по-лек. Който иска товарът му да олеква, той трябва да слиза надолу. Възвишените духове слязоха от Невидимия

свят, за да се освободят от богатствата, които имаха. Те слязоха от високите върхове, за да създадат долините, Земята, Слънчевата система, както и жилищата на хората. Като създадоха всичко това, те се освободиха от богатствата, с които разполагаха, и се върнаха назад в своите обители. Тези творци на миналото и днес слизат на Земята. Какво ще направят със сегашната Земя? Те ще я превърнат в рай. От сегашната Земя нищо няма да остане. Новата Земя ще бъде рай, а хората, които ще живеят на нея, ще бъдат с лица, светещи като слънце. Аз ви казвам една Истина, която ще донесе благо за всички живи същества. Тя ще донесе светлина и знание, тя ще донесе свобода и простор, тя ще донесе нов живот, нов подтик за всички хора по лицето на Земята. От това гледище аз се радвам на успеха на всички хора, аз желая всички да бъдат свободни. Свобода има само в Любовта, свобода има само в Мъдростта и знанието, свобода има само в Истината. В живот, придружен с Любовта, има свобода; в живот, придружен с Мъдростта, има свобода; в живот, придружен с Истината, има свобода. Не е истинска свобода онази, която не е придружена с Истината.

Мнозина се съмняват съществува ли Бог, или не съществува. Ако Бог не съществува, отде излязохте вие? Ще кажете, че според Дарвин5 човек е произлязъл от една малка клетка. Възможно е и това. Че пилето е излязло от яйцето, съгласен съм, но за да се излюпи пилето, това яйце трябва да се постави при специални разумни условия. И с това съм съгласен. Ако яйцето не се постави под топлината на квачката, или под друга някаква топлина, необходима за развитието му, то няма да се излюпи.

Питам: кой създаде ония условия, при които вашият живот най-добре се развива? Нито вие, нито вашите деди и прадеди са били и могат да бъдат фактори за вашето развитие. Значи първоначално още Бог на великата Любов, на великата Мъдрост и на великата Истина е създал условия за развиването на човека. И до днес още Той работи в света, за да освободи човечеството от великото заблуждение, в което е попаднало. Хората искат да извоюват свободата си, да бъдат свободни. Няма какво да извоюват свободата си. Свободата, към която се стремят, им е дадена. Те трябва само да я възстановят. Свободата зависи от ума, от сърцето и от волята на човека. Ако има просветен ум, благородно сърце и търпелива, издръжлива воля, човек има всичко в света. Ако човек обича Онзи, Който всичко му е дал, той има свобода, каквато желае.

Някой търси Бога тук-там, а забравя, че Той е навсякъде, във всички живи същества. Срещат се двама души и се поглеждат накриво, не искат да видят Божественото в себе си, гледат се като чужди. Единият иска да надхитри другия, да го оплете. Кой кого ще надхитрява или оплита?

Никой от двамата не е лисица да изяде другия, нито вълк, да го задуши като овца. Всеки трябва да гледа на своя ближен като на човек, в когото Божественото начало живее. Че някой се е отклонил от правия път и е извършил едно престъпление, това е друг въпрос. То няма нищо общо с Божественото в човека.

Питам: какво ще се ползва човек от престъпленията, от измамите? Най-малката измама, било в науката, в религията или в обществения живот, носи своите лоши последствия. Външно човек може да се мами, но вътрешно, в съзнанието си, той не трябва да допуща никаква измама. Школата, която следвате, има за цел да ви покаже причините на измамата, на изкушенията, на които се поставяте. Всяка дарба в човека създава условия за изкушение. Например ако не използва разумно силата си, човек може да извърши ред престъпления: ще бие или ще убива. Ако изгуби силата си, той ще почне да лицемери, да лъже, да хитрува. Кое от двете положения е за предпочитане? Щом е неразумен, нито едно от двете положения не може да се предпочита. В такъв случай човек трябва да развива в себе си благородство, постоянство и да се стреми учен да стане. Това значи да работи човек върху своя ум, върху своето сърце и върху своята воля. Това значи да се освободи човек от чуждите влияния, на които се е излагал не само той, но и неговите деди и прадеди. Всички хора са се борили и до днес продължават да се борят с чуждите влияния.

Като говоря по този начин, ни най-малко не искам да внеса във вас известни съмнения, но казвам, че в Природата, както и в живота, съществуват ред противоречия, създадени само за добро. Защо и за какво са тия противоречия, няма да обяснявам, но вземете думите ми като постулат, който ще опитате и проверите. Всички противоречия са допуснати за добро. Това е истина, която всеки може да опита. Бог е неизменен в своите прояви. Той е създал цялото Битие върху три главни закона: върху необятната, неизменна Любов, която носи живота като нещо цяло, неразделно; върху непобедимата с нищо Мъдрост, която носи светлина и знание, от нищо непомрачени, и върху безграничната Истина, която носи вечната свобода. Кой може да отнеме тези неща?

Казвате, че можете да ограничите някого. Как можете да ограничите онзи, който живее с Бога? Достатъчно е той да се помоли на Бога и вие веднага ще хвърлите оръжието си и ще тръгнете с него. Срещате такъв човек и му казвате: "Знаеш ли, че аз мога да те убия?" – Ти убивал ли си друг път човек, който е свързан с Бога? Достатъчно е само да вдигне ръката си към него, за да увисне тя във въздуха. И на десет километра да е далече от него, той може да го спре, на място да остане. Не се вдига лесно ръка срещу човек, който служи на Бога. Ако е допуснато този човек да бъде измъчван

от хората, това е друг въпрос. Никой няма право да мъчи хората.Такъв е Божественият закон. Не мъчете себе си, не опорочавайте името Божие! Дръжте свято името Божие в ума си! Дръжте ближния си близо до сърцето си! Пазете и вашето достойнство! Само по този начин ще се съгради Новият живот. Само така ще се създаде Новата държава. Всички властващи трябва да имат тези качества в себе си. Такава власт е Божествена. А всяка власт, дадена от Бога, е за предпочитане пред човешката.

В това отношение съвременните учени се отличават с една добра черта: те не са догматици. Когато някой учен създаде една теория, след него ще дойде втори учен и ще каже: "Има нещо неправилно в тази теория" – и ще я коригира. Дойде трети учен – и той коригира теорията. Дойде четвърти, пети учен: всички допълват, коригират, изправят теорията. Първият казва: "Да, имал съм някакво заблуждение, готов съм да се коригирам." Така всеки съзнава погрешката си и се коригира. Религиозните хора, като приемат някаква догма, не търпят от никого никаква корекция. Всичко в света е подложено на промени. Всяко верую, в каквато форма и да е, то е плод на човешки мисли, чувства и постъпки от хиляди години насам, вследствие на което търпи промяна. Виждаме например, че и онова откровение, онзи велик закон, който се даде на Мойсей на Синайската гора, и той даже претърпя промяна. След него дойде Христос и внесе нещо ново в този закон. Сегашните християни мислят, че това, което е казал Христос, никога няма да се измени. Сам Христос е казал: "Много неща още има да ви кажа, но не сте готови да носите." На друго място е казал: "Когато Син Человечески дойде втори път на Земята, ще намери ли достатъчно вяра и разбиране между хората, за да схванат онази велика Истина, която ще им говори?"

Следователно всеки човек трябва да е доволен от положението, в което Природата го е поставила. Щом е така, той не трябва да излиза вън от кръга на своята дейност. Ако преждевременно излезе от този кръг, той ще изгуби живота си. Според мене за всеки човек Природата е начертала такъв кръг на дейност, който отговаря на неговите възможности и дарби. Ако се използват разумно тия възможности, човек ще бъде щастлив. Защо човек трябва да бъде недоволен? Неговото положение като човек е милиони пъти по-добро от това на вола, положението на вола е милиони пъти по-добро от това на птицата, положението на птицата е милиони пъти по-добро от това на рибата, положението на рибата е милиони пъти по-добро от това на растението, положението на растението е милиони пъти по-добро от това на минерала. Това е дълбока философия, която трябва да се изучава. Погледнете едно растение и казвате: "Растение е това!" Вие не подозирате даже какъв стремеж е вложен в него. То е

посадено в земята с главата надолу и се мъчи да се изправи, да се освободи. Щом стане риба, то е доволно вече, че може да пъпли, и благодари, че се е освободило от едно нещастие. Когато рибата се превърне в птица, тя е доволна, че може свободно да хвърчи във въздуха, но пак се стреми към нещо по-високо. И човекът още не е свободен. Той се намира в точно обратно положение на растенията: след като се е завъртял и е направил ъгъл от 180º, той се е изправил на краката си, с главата нагоре. Съвременното човечество се намира вече пред новата епоха на живота. Новата епоха се заключава в познаване на Бога. Познаването на Бога подразбира познаване на Любовта, придобиване на знание и свобода. Това значи да живее човек и да чувства, че има душа в себе си. Мнозина се запитват съществува ли душа, или не. Най-великите неща в света са човешката душа и човешкият дух. Умът пък служи за украшение на човешката душа, а сърцето – за украшение на човешкия дух. Значи духът, душата, умът и сърцето представляват семейството на човека, а волята му, това е един от най-благородните слуги на това семейство. Волята още не е станала член на това семейство, тя е само негов слуга. Който не вярва в това, той може да го проследи и опита.

Аз изучавам Природата, познавам добре законите ѝ, познавам нейния език, зная езика на звездите, на Слънцето, познавам влиянието на всички известни и неизвестни за вас планети. Неизвестните още на съвременните учени планети показват, че кръгът на човешкото развитие става все по-голям. Това са отвлечени въпроси, върху които можете да четете ред астрономически съчинения. Светът е школа, а Природата е написана книга, която се изучава в тази школа. Големи богатства се крият в Природата. Някои казват, че известни места в Природата са много обикновени. За разумния човек всички места в Природата са интересни, той има какво да чете по тях. Вие минавате през мочурливо място и казвате, че това е мочурляк. Ученият обаче открива в този мочурляк големи богатства. Под канарите в планините се крият големи скъпоценности. В планините има цели пластове, богати със злато. В тях ще намерите големи кюлчета злато, от 40-50 кг едното. Като слушат да се говори за злато, мнозина искат да знаят где се намира златото в Природата. Това не може да се каже, защото съвременните хора страдат от изобилие на пари, а не от безпаричие. Те имат пари повече, отколкото им трябва; те имат хляб в излишък, но знание имат малко. И знание имат много, но това знание в повечето случаи не е дало добри резултати в живота.

Един от средновековните лекари лекувал болните си по свой начин – с топла вода и с пущане на кръв. Цели 20 години практикувал този метод, но нито един от пациентите му не оздравял. Като виждал резултатите на своя

метод, казвал: "Съжалявам, че след 20-годишна практика не можах да излекувам нито един болен. Съжалявам и за науката, която учих." После за утешение си казвал: "Нима другите лекари са излекували своите болни? И техните пациенти умират." – Не, не трябва да се правят такива опити – да пущате кръв и да давате топла вода. Това значи да изтече кръвта на болния. Какво правят другите хора, били те лекари или учени, това не може да ви успокоява. Външно всеки човек е свободен да има, каквито ще възгледи, но вътрешно неговите възгледи трябва да бъдат в съгласие с тия на Природата, да бъдат общи за всички хора. Например всеки има две очи, с които може да гледа, каквото иска и когато иска, но тези очи трябва да бъдат хубави, т. е. да гледат правилно, красиво на нещата. В човека има едно вътрешно чувство, с което познава Истината и може да я приложи. Истината е нещо спонтанно, тя не зависи от човека. Умът изучава Истината, но не я намира. Някои казват: "Да намерим Истината, да намерим Бога." – Нито Истината може да намери човек, нито Бога може да намери. Те са вътре в него. Бог не е нещо, което може да се намери отвън. Да мислите, че Бог трябва да се търси, за да се намери, това е криво разбиране. Едно се иска от човека: да влезе във връзка с Първата Причина. Щом направи тази връзка, Божествената мисъл ще започне да се влива в неговия ум и той ще усеща дихането на Бога. Това значи да разчита човек на Бога в себе си, да знае, че има Един, на Когото всякога може да уповава. Щом знае и чувства това, човек всякога ще бъде готов да върши Волята Божия.

Често жените се оплакват от своите мъже, че ги ограничавали, че се отнасяли грубо с тях. Мъжете пък се оплакват от жените си, че не ги слушали, не ги обичали и т. н. Питам: защо и едните, и другите не направят опит да се свържат с Бога, да хвърлят пушките си и да се хванат под ръка като добри приятели? Ще кажете, че семейният живот е тежък. Според мене семейният живот е една от тайните науки на Земята. Разрешаването на този въпрос изисква специална школа. Мнозина казват, че не обръщат внимание на семейния живот. Засега семейният живот представлява институт, основан на ред закони и правила, които трябва да се изучават. В изучаването на тези закони и правила човек ще се домогне до първоначалния произход на семейството. Питам: когато двама души се сдружат да живеят заедно, имат ли право да се измъчват? Имат ли право да хвърлят кал един върху друг? Добър семеен живот е онзи, при който нито жената, нито мъжът са си казали една лоша дума помежду си, нито са си разменили един лош поглед. И мъжът, и жената трябва да гледат един на друг като на чисто злато, което от нищо не се изменя. Ако жената мисли, че други жени могат да излъжат мъжа ѝ, тя трябва да знае, че е първата, която го е излъгала, която е извършила престъплението. Ако и мъжът мисли, че други мъже могат да излъжат жена му, той трябва да

знае, че е първият, който я е излъгал. Ако това съмнение се хвърля върху всеки ближен, какъв смисъл има тогава да казваме, че трябва да любим ближния си като себе си? Христос казва: "Който върши волята на Отца Ми, той Ми е брат, и сестра, и майка, и баща, и приятел." Защо е така? – Защото всеки, който върши Волята Божия, той ни е по-близък от всички ближни по плът и кръв.

Като говоря върху различни въпроси, някои от тях, по нямане достатъчно време, остават недообяснени, вследствие на което, като не мислят право, хората ги изопачават. За всеки свой неуспех, за всяко свое нещастие те са готови да считат другите хора за виновни. Ако е така, питам: кой е виновен за съгрешаването на Ева? Кой я изкуси? Кой научи Каин да убие брат си? Кой научи хората да вършат престъпления, за които да лежат в затворите? Аз ли съм виновен? Добрите, праведните хора, светиите, които служат на Бога, са виновни в едно отношение само, а именно: те са виновни, че са донесли благата в света. И аз съм виновен, че донесох благата на света. Щом се вземат тия блага, и престъпленията ще изчезнат.

Казвате: "Кой си ти, който имаш право да говориш така?" – Аз говоря от страна на Бога, от Негово име и казвам: Бог не е причина за нашите грехове и престъпления. Бог не съизволява в нашата смърт. В Бога всичко е Добро. Страданията на хората се дължат единствено на факта, че те не изпълняват Волята Божия, както трябва. Бог е крайно търпелив и чака, докато хората се пробудят и влязат в правия път. Като говоря така, мнозина мислят, че имам някого предвид. Това говори за тяхната подозрителност, за техните криви разбирания. Съвременните хора имат криви разбирания за живота, за Любовта, вследствие на което между тях се създават големи недоразумения. Ако сте в странство, например в Германия, и гледате някоя жена, мъжът ѝ веднага ще ви обяви дуел – как имате право да фиксирате жена му с погледа си! Страхуват се хората. В България това нещо не прави голямо впечатление.

Често хората се поддават на особени, хипнотически състояния, от които трябва да се освободят. Кой ги научи на това нещо? Сами се научиха. Влюбените не са ли хипнотизирани? По цели дни момъкът гледа своята възлюбена в очите ѝ. И момата прави същото. Това не е ли хипнотизъм? Когато обича, и птичката хипнотизира. Когато змията иска да хване жертвата си, и тя си служи със същото изкуство. И вълкът владее това изкуство. Като влезе в някое стадо, на което овчарят е грешен човек, той погледне тази-онази овца, хипнотизира я и тя не може да му се противопостави. Обаче ако вълк влезе в стадо, на което овчарят е праведен човек, като погледне овцата, тя му тропне с крак и го изгони. Следователно, ако и вие държите връзката си с вашия овчар, с Бога,

никакъв вълк няма да ви дави. Ако не държите тази връзка, всеки вълк може да ви дави. Ще кажете: "Кой има право да говори така?" – Всеки, който слуша и изпълнява онова, което Бог му говори, той има право да говори така. Всеки, който вярва в това, което Бог е създал, има право да говори така. Всеки, който обича Истината и свободата и върши Волята Божия, има право да говори така. Такъв човек няма грешки. Ако случайно направи някаква погрешка, той веднага я коригира. Всяка неизправена погрешка е грешка; всяка изправена погрешка е знание. Значи знанието произтича от изправените, от коригираните погрешки на хората. Като пострада малко, човек изправя погрешките си и придобива знания.

И тъй, когато греши, човек трябва да изправя погрешките си, без да се осъжда. В това отношение светските и религиозните хора представляват две крайности в живота. Като изправят погрешките си, като наредят работите си, светските хора започват да уреждат Божиите работи. В това се заключава тяхната погрешка. Религиозните хора пък, като вярват в Бога, оставят всичко на Него. Те очакват Бог да свърши и своята, и тяхната работа, затова казват: "Каквото Бог направи." Религиозните хора трябва да вземат поука от светските само в едно отношение, а именно: те сами трябва да свършат своите работи, а щом дойдат до Божиите, да оставят Той да свърши своите. И светските хора трябва да вземат поука от религиозните, да не се бъркат в Божиите работи. Като разглеждат светските хора, религиозните не са доволни от тях, намират, че не са вярващи. Не, и в светските хора има хубави неща. Вие не трябва да се спирате на изключенията, на техните особености. Вие не трябва да вземате под внимание криворазбраното учение на Мойсей, на Буда, на Мохамед, на Христа. Вие не трябва да обръщате внимание на кривите, изопачени факти в науката или в изкуствата. Кривите, изопачените неща са в състояние да спънат всеки човек в развитието му. Всеки човек трябва да бъде художник, скулптор, сам да изработи къщата си. Бог е поставил основите на къщата на всеки човек. По-нататък той сам трябва да гради. Много неща се изискват от човека. Той трябва да бъде и музикант, да свири на някой инструмент или поне да пее.

Едно дете запитало баща си: "Татко, защо Бог е създал устата на човека?" Бащата отговорил: "Синко, Бог е създал устата на човека, за да опитва чрез нея благата, които Той е пратил на Земята. После – за да опитва всички сладчини, всички сладки неща, които съществуват. И най-после – за да говори сладко." Значи устата на човека е създадена, за да извършва три главни функции: да яде сладко, да вкусва сладко и да говори сладко. Сега и аз ви казвам: яжте сладко, вкусвайте сладко и говорете сладко! След това отивам още по-далече: мислете сладко, чувствайте сладко и постъпвайте сладко!

Съвременните хора говорят за своето християнство, за вярата си в Бога и в Христа, но имат ли те необходимата чистота в себе си? Какво ще помислят те, когато видят млад момък и млада мома сами в гората? Нали и тези млади хора са като тях? Нали и те имат любов, знание и свобода в себе си? Трябва ли да се съмняват в тяхната чистота? – "Ама обичали се!" – Какво от това? Досега в аналите на човешката история аз не съм срещнал нито един случай, дето Любовта, Мъдростта и Истината да са оцапали някого. Дето е Бог, там престъпленията са изключени. Ако Любовта Божия е във вас, вие сте океан, на който никой не може да изпие водата. Кой може да оцапа водата на океана? Много моми се оплакват, че момците са ги оцапали. Това е невъзможно, те сами са се оцапали. Всеки трябва да мисли, че е чист и че никой не може да го оцапа. Често в умовете на хората проникват известни илюзорни мисли и внушения, които им създават ред болести и нещастия. Понякога те сами си внушават някои отрицателни мисли, а понякога отвън им ги внушават. В много случаи внушението почива на користолюбива почва. Оставете човека свободен, не му внушавайте какво да прави. Търговците си служат със закона на внушението с цел да изтръгнат нещо от клиентите си. Дойде някой при тях и те започват: "Господине, имаме великолепен плат, от такава и такава материя, струва еди-колко си." – Не, покажете плата на купувача, кажете му колко струва, и ако има възможност, той ще го купи. Няма защо много да се говори. Някои търговци пък обещават на клиентите си нещо, черпят ги с кафе, с това-онова, за да ги предразположат. И това е внушение.

Законът на внушението работи и в отношенията на религиозните хора. Например някой светски човек влезе в религиозно общество и всички започват да му проповядват, да му тълкуват Евангелието, искат да го накарат да приеме тяхното верую. Няма защо да го убеждавате да приеме вашето верую. Предложете на човека Евангелието, прочетете му нещо и кажете: "Това е Христовото учение. Ако Го приемете, за вас ще бъде добре; обаче свободен сте и да не Го приемете." Който приеме Христа в себе си, той трябва да върви по Неговия път. Човек трябва да бъде свободен, да изповядва, каквото верую иска. Човек трябва да бъде свободен в три неща: в мислите, в чувствата и в постъпките си. Докато върши нещо, човек е свободен. Щом свърши работата си, той вече не е свободен. Докато е свободен, неограничен, човек има нещо добро в себе си. Щом се ограничи, той има нещо лошо в себе си. Всяка добра мисъл, всяко добро чувство и всяко добро действие освобождават човека. И обратно: всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство и всяко лошо действие ограничават човека. Това трябва да бъде като залог на всяко верую.

"И помаза очите на слепия." Очите на човека са от най-скорошен

произход. Те представляват най-великото благо, дадено на човека. Очите носят на човека такова знание, което разкрива пред него целия Космос. Предполага се, че до времето на Христа съзнанието на човечеството е било затворено, сляпо, но от момента, в който Христос помаза очите на слепия, съзнанието на всички хора по лицето на Земята се отвори, т. е. пробуди се, и те прогледнаха. Очите на всички хора днес са помазани, за да разбират това, което им се говори. И те като слепия могат да кажат: "Слепи бяхме едно време, но сега виждаме и разбираме!" Така трябва да каже всеки, който вижда. Тъй щото, каквото и да правите, правете го от високо съзнание, от Любов към Онзи, Който ви е дал живот, Който е отворил очите ви, за да виждате и да изучавате всичко, което Той е създал.

19 август, 10 ч.

Книги:
* И помаза
Часът на Любовта (Съборни беседи (1934). София, 1934)
4 беседи от 19 август 1934 г. до 21 август 1934 г.
Начало: 10:00

1934_08_20 Великото и малкото
съборна беседа

ВЕЛИКОТО И МАЛКОТО

Прочете се 5-а глава от Евангелието на Лука.

Когато четете Свещената книга, трябва да знаете на какво гледище заставате: външно – по буква, или вътрешно – по дух. И прочетената глава може да се разглежда двояко: ако я разглеждате външно, ще имате едно разбиране; ако я разглеждате вътрешно, ще имате по-дълбоко разбиране. Каквото и да четете, трябва да се пазите от еднообразие в разбирането, в мисленето, в чувстването. Еднообразието не е нищо друго, освен старото в живота, т. е. това, което е изчерпано, което нищо не дава. Ако изстискате сока на гроздето, нищо не остава в него, освен люспите. Каквото и да правите с люспите, нищо не излиза от тях. За габровци и за котленци е създаден един анекдот, с който искат живо да представят тяхното скъперничество. Когато някой от тях купувал охлюви, изваждал охлювите и ги готвел, а черупките им изсушавал, нанизвал ги на връв с цел и друг път да сготви от тях някакво ядене. Като узнавали съседите, че еди-кой си имал черупки от охлюви, тръгвали един след друг да искат и те да сготвят ядене от тях. Те казвали: "Дайте си такъмите, т. е. черупките от охлювите, и ние да си сготвим ядене." След това ги връщали обратно на притежателя им. Такъмите, това е старото учение, което трябва да се изостави и да се замести с ново.

Сега ще направим едно малко упражнение, за да се свържем с теченията на Природата. В Природата съществуват две течения, две направления: едното направление е възходящо. То води към Великото голямо, към Безкрайното, към Безконечното. Другото направление е Великото малко, което също така води към Безкрайното, към Безконечното.

Упражнение: Двете ръце, със свити пръсти във форма на цвят, се поставят пред гърдите. Те означават процес на Великото голямо – процес на разцъфтяване в Природата. Ръцете се издигат нагоре и пръстите се разтварят във формата на чашка. Следва сваляне на ръцете надолу и свиване на пръстите. Свалянето на ръцете надолу, това е процес на Великото малко. То представлява знанието, което човек има и което трябва да даде на другите.

Направете това упражнение няколко пъти, за да се свържете с тия две течения. Колко струва на човека да направи едно малко усилие? Всяко усилие, колкото и малко да е, дава добри резултати.

Мнозина се оплакват, че работите им не вървят добре. Защо? – Защото не са взели права посока на движение. Тази посока води или към Великото голямо, или към Великото малко. Великото голямо е закон на разширяване, на растене, на придобиване на знания. Великото малко е закон на смаляване. При това положение човек става толкова малък, че минава през места, дето никой не може да мине. Следователно, когато човек се намери при най-големите мъчнотии и затруднения и не знае отде да мине, не знае как да се освободи от тях, казвам: мини по пътя на Великото малко и ще се освободиш. – "Накъде е тази посока?" – Навсякъде. В закона на Великото малко действа законът на самоотричането. Който не се отрече от всичко старо в себе си, от своите стари такъми, той не може да влезе в закона на Великото малко. Когато Христос казва: "Който не се отрече от майка си и баща си, от брата си и сестра си, не може да бъде Мой ученик", Той има предвид формата на майката и бащата, формата на брата и на сестрата като такъми. Ако майка ти, баща ти, брат ти, сестра ти, приятелят и приятелката ти са стари такъми, ти трябва да се откажеш от тях. Колко струват тия такъми? Те са стари нанизи, наредени на върви. Какво има в тия такъми? – Нищо. Те нямат никаква сила в себе си, никаква храна не съдържат. Щом е така, лесно можете да се откажете от тях.

И тъй, посоката, която води към Великото голямо и Великото малко, е Новият път – пътят на Светлината. Който е влязъл в този път, той се стреми към Божественото, и дето види прояви на Божественото, зачита ги. Божественото се отличава със следното качество: то всякога дава. Даването е закон на Небето, закон на изобилието. Значи това, което всякога дава и никога не престава да дава, е Божествено. Това, което някога дава, а някога не дава, е човешко. Който казва, че може да направи всичко, което е добро, той е в процеса на Божественото; който казва, че е слаб, че не може да направи всичко, макар и добро, той е в процеса на човешкото. По тези прояви може да различавате Божественото от човешкото. Когато дойде до положение да направи нещо Божествено, човек трябва да знае, че не е сам в тази работа. С него заедно работят много разумни, напреднали същества по невидим за самия него път. С него заедно работят всички ония възвишени същества, които поддържат Царството Божие. Външно тези същества са невидими, но силата на нещата не е във външното виждане. Важно е човек да чувства, че с него заедно работят напреднали, възвишени същества.

Питам: кое трябва да предпочитате – да дишате нечист или чист въздух? Да четете при мека, приятна светлина, или при светлина, която едва мъжделее? Чистият въздух, чистата вода, меката, приятна светлина са блага, богатства, които човек не осъзнава, защото се занимава със своите

стари такъми. Срещате някой човек, слушате, че говори само за обществени въпроси, за служби, че еди-кой си колко години бил чиновник, учител или професор някъде. Питам: колко години най-много може да бъде човек чиновник? Сега, като стане някой на 50-60 години, уволняват го, считат, че не е способен за работа. Като е работил толкова години, какво е постигнал? – Нищо особено. Това не са стотици, нито хиляди, нито милиони години. Това са само 60 години, през което време човек едва започва да се ориентира в живота.

Когато дойдем до големите числа, ние имаме предвид възможностите за съзнанието. За всяко будно, добре развито съзнание числата, тяхното значение и смисъл стават ясни. Онова съзнание, което не е работило с големите числа, започва да се плаши от тях. Малките деца се плашат от големите товари. Обаче героите, големите юнаци не се плашат от големи тежести, от големи товари. За да дойде до будност на съзнанието, човек трябва да работи непрекъснато, за да различава Божествените процеси от човешките. Божествените процеси са непрекъснати, а човешките са прекъснати. Никоя сила в света не е в състояние да прекъсне един Божествен процес; ако някой го прекъсне, той сам ще си напакости, ще си създаде ред нещастия. Ако турите кепенци на прозорците денем, вие сами ще прекъснете пътя на слънчевите лъчи. И в края на краищата вие сами ще си напакостите, ще се намерите пред тъмнина.

Казвам: всеки, който е придобил живот, знание и свобода, той е щедър, богат. И в Любовта той е щедър, дава изобилно. Мнозина говорят за щедрост, а като дойдат до Любовта, започват да я цедят, както кръчмарят цеди виното. Те турят Любовта в някой варел, поставят кран и започват да наливат чаша по чаша, като същевременно записват кому колко са дали. Това е кръчмарство. Казвате: "Аз дадох една чаша любов на еди-кого си." – Какво можете да направите с една чаша любов? Да раздавате любовта с чашки, това е външната ѝ страна. Казвате, че обичате някого. Как се изразява тази любов? Когато обичате някого, вие чувствате известна топлина около слънчевия възел или някакво трепване в сърцето. Вие наричате това любов, аз пък го наричам такъм. Божествената Любов се проявява в готовност към услуги, към жертви. Седнал някой пред трапезата, върху която в чинии е сипано ядене, и той се готви да яде. В това време влиза в стаята един негов приятел. Ако той веднага стане от стола, покани приятеля си да яде, отстъпи яденето си и се чувства доволен, разположен, това е израз на Божията Любов. Обаче ако не му стане приятно и не е готов да отстъпи яденето на приятеля си, това е израз на любовта на такъмите.

Днес всички хора говорят за любов на такъмите, но външно ѝ дават израз

на велика любов. Някой момък срещне една мома, хареса я и започне да се облича хубаво, да се докарва пред нея, докато тя го хареса. Щом го хареса, той започва да я съветва да напусне баща си и майка си, да отиде при него да живее. Тя напуща баща си и майка си и отива при него от любов. Той туря на главата ѝ венец от откъснати цветя. Откъснатите цветя показват какъв ще бъде животът на тази мома. С откъснати цветя работите не се уреждат. Момата се радва, че са турили на главата ѝ венец. Всъщност този венец говори на момата: "Ти можеш ли да дадеш живот на тия откъснати цветя?" Тя ги поглежда и казва: "Не мога да им дам живот." Значи любовта на тази мома е любов на такъми. Венците на бъдещите хора няма да бъдат като сегашните. Като срещнете възлюбената си, ще турите на главата ѝ венец от скъпоценни камъни или на врата ѝ – огърлица от скъпоценни камъни. Венецът, пръстенът, огърлицата, които възлюбеният дава на своята възлюбена, не са нищо друго освен задължения. Те са символ на задължения, т е. човек взема нещо, в замяна на което дава нещо.

Така и всеки човек, като диша, приема нещо от Бога, и като излезе вън, бързо издиша приетия въздух. Не, така не се диша. Дали си здрав, или болен, ще поемаш въздух, ще го издишаш и през това време ще благодариш на Господа за чистия въздух. Какво прави болният? Диша чист въздух, издиша нечист, и като усети нечистия въздух в стаята си, казва: "Нечист е вече въздухът!" Щом тури тази мисъл в ума си, той няма да оздравее. Не, ще дишаш, ще издишаш и ще благодариш на Господа. Колкото повече те боли нещо, толкова повече ще дишаш и ще благодариш. Като дойдеш до някое място, болката ще престане и заедно с дишането ще излезе навън. Колкото повече се молиш, и болестта повече ще се увеличава, докато най-после излезе навън. Такива случаи е имало във времето на Христа. Когато изпъждал духовете от някои болни, духът първо тръшкал болния на земята, разтърсвал го добре и след това излизал навън. Съвременната наука нарича това влошаване на положението криза. Според този закон всяко страдание, всяка мъчнотия трябва да дойде до своя край, до най-високата си точка, и след това да ви напусне. По-горе от това те не могат да отидат. Там е техният край. Само така болестите, мъчнотиите и страданията ще се подчинят на разумността, на закона на Любовта. Съвременните хора са имали за живота само механическо разбиране. Те са мислели, че Господ ще махне с ръка и мъчнотиите им ще изчезнат. Това показва, че те са търсили лесния път в живота. Не, работа, усилия се изискват от хората.

Някой казва, че за каквото се е молил на Бога, всичко е станало. Да, има неща, които стават, но има неща, за които, колкото и да се молите, не стават. Представете си, че някой е седнал пред добре наредена трапеза, пълна с хубави, вкусни ястия, и започва да се моли на Бога яденето само да

влезе в устата му. Питам: молитвата на този човек ще бъде ли чута? Ще стане ли това, което иска? – Няма да стане. Този човек трябва да се приближи до масата, да вземе хляба в ръката си, да си отчупи една хапка, да я тури в устата си и да благодари за добрите условия, за възможностите, които са му дадени, и тогава да яде. След това да вземе втора хапка, после трета и да благодари на Бога за всичко, което му е дадено. Кой от вас е ял по този начин? Кой как седне пред трапезата, бърза по-скоро да се нахрани. Кой може да се похвали от резултатите на бързото ядене? Посетете гробищата и ще видите, че във всеки гроб лежи човек, който през целия си живот е бързал – и като е ял, и като е пил, и като е чел, и като е работил. И на всеки кръст пише: "Тук лежи голям герой!" Да, гробищата са пълни с големи герои.

Едно се иска от човека – абсолютна Чистота! Който иска да се приближи при Бога, той трябва да има разположението на малкото дете, за да възприема. Ако няма това разположение, по никой начин той не може да възприема Божествената Истина. Ще забравите, че сте стари, с побелели коси и бради, ще се чувствате като деца, готови да слушат и да възприемат. Като гледам някои от вас, с бели бради и коси, считам, че сте в театъра, играете роля на стари хора. Да бъдеш млад, това е занаят; да бъдеш възрастен, това е занаят; да бъдеш стар, това е занаят. Да бъдеш чиновник, това е занаят. Обаче когато обичаш, когато правиш Добро, когато постъпваш по закона на свободата, това не е занаят. И тогава, който дойде при тебе, той ще остане доволен от твоята Любов. Любовта не се изразява външно, в целувки и прегръдки. Любовта към приятеля си можеш да изразиш в добрия прием, който ще му дадеш: ще го поканиш у дома си, ще му дадеш топла, чиста стая да си почине, ще го нахраниш и ще му кажеш да се чувства като у дома си. Така постъпва Бог с нас. Той е създал Земята и ни е оставил свободни, да разполагаме с всички блага. От време на време само Той поглежда какво правят Неговите немирни деца. И като види, че кряскат, Той пак им дава своето благословение и се отдалечава.

Казвате: "Защо съществуват противоречията в живота?" – Противоречията представляват външната страна на живота. Когато дойде до вътрешната страна на живота, човек престава да се занимава с противоречията. Който се занимава с противоречията, той е още във външната страна на живота. Докато е във външния живот, човек се занимава със слабостите и недъзите на хората, както и със своите. Не е достатъчно само да ги вижда, но той трябва да ги изправя. Щом влезе във вътрешния, в Божествения живот, човек престава вече да се занимава както със своите, така и с чуждите погрешки. Който иска да прогресира, да върви напред, той трябва да бъде сляп за погрешките на когото и да е. Понякога вие сте неразположени, недоволни, че нямате това-онова. Кажете си: "Това не ми е потребно, то е

такъм." Когато отивате при Бога, ще бъдете като малките деца: няма да носите нищо със себе си. Каквото сте придобили на Земята, ще го оставите и ще отидете само с добродетелите си. Състоянието ви трябва да бъде като това на детето – като че нищо нямате, като че нищо не носите със себе си.

Детското състояние подразбира чистота и вяра. Представете си, че ви осъждат на обесване. Вие трябва да имате вярата на детето, да знаете, че и десет въжета да употребят, всички ще се скъсат. Както вярвате, така ще стане. Колкото пъти да ви бесят, въжето все ще се къса. Няма да се намери въже, с което да ви обесят. Каквито вериги да турят на краката ви, всички ще се разкъсат, ще се разтопят. Следователно има два начина, чрез които може да се освободи от затвора или от бесилката онзи човек, в когото се е пробудило Божественото: единият начин е чрез закона на смаляването, чрез Великото малко, а другият начин е чрез закона на увеличаването, чрез Великото голямо. Ако осъдят някого да лежи в затвор, той ще започне постепенно да се смалява, докато стане съвършено невидим. Кой закон ще съди този човек и в кой затвор ще го турят? Ако приложи втория закон, той ще започне да расте, да се увеличава толкова много, че стените на затворите ще се пропукат, ще се разрушат, оковите му ще се разкъсат и той ще излезе вън от затвора. Тези са двата начина, чрез които Божественото се проявява.

Като слушате да говоря така, мнозина ще се запитат дали е възможно това нещо? За онзи, който има Абсолютна вяра в Бога, всичко е възможно. За онзи, на когото вярата е слаба, нищо не е възможно. В Абсолютната вяра се иска пълно мълчание за всичко, което става. Там тщеславието е спънка. Който много говори за себе си, той спъва Божествените процеси. Каквото и да направи, той не трябва да дава вид, че е направил нещо. Докато е във външния живот, човек може да разправя натук-натам какво е направил. Щом влезе в Божествения живот, той абсолютно трябва да престане да разказва какво е направил. Ще върви тих и спокоен, ще се радва на Божественото, което работи, и на никого нищо няма да разправя. Само при това положение той ще има Божието благословение. Бог ще бъде доволен от него и ще му отвори вратата на Небето, на Царството Божие. Само тогава той ще разбере Божиите закони и ще види как живеят ангелите и светиите, ще види как живеят братята и сестрите помежду си, как живеят приятелите и слугите. Тогава той ще сравнява на каква степен на развитие се намират сегашните братя и сестри. Като отидете в някой дом, дето бащата е умрял и е оставил наследство, ще видите, че братята и сестрите се карат помежду си кой повече наследство да получи. Днес братята вземат по-голяма част от наследството от сестрите. Значи няма равенство между братя и сестри. Щом между братята и сестрите в един дом няма равенство, това показва, че любовта отсъства там. Любовта

между тях е външна. Външната любов между братята и сестрите в един дом се изгубва в продължение на четири поколения. За четири поколения тази кръвна връзка между тях се заличава. При това положение отношенията между тези хора стават вече обикновени.

Защо страдат хората? – От глад. Някой седнал пред трапезата, на която е сложено ядене, и яде. Влезе при него друг човек, който три дена е гладувал, погледне към яденето, трепне му сърцето, но първият казва: "Нека гладува!" Обаче случва се, че той отиде някъде и завари същото положение: някой яде спокойно и не мисли, че този е гладен. Той продължава да яде и казва: "Нека гладува!" Тъй щото, дето се обърнете, все ще се натъкнете на едно и също нещо: мъже, жени, деца, слуги, господари, учители – всички страдат от глад. Всички са недоволни от приятеля си, искат нещо от него, но той не им дава. Питам: вие изправни ли сте спрямо вашия приятел? Дали ли сте му това, което той ви иска? Всички гладувате и ще гладувате, докато придобиете положителни знания за живота.

Съвременните хора, особено религиозните, четат и изучават Свещената книга, искат да се просветят, да придобият знания от нея. Питам: де е светостта на тази книга – в напечатаните букви и думи или в техния смисъл? Цената на тази книга е в смисъла на нейните думи, които трябва да се разберат, трансформират и приложат. Четете например в нея думите: "Бог е Любов." Трябва да извадите тези думи оттам и да ги посеете на вашата нива. Библията е справочна книга, която показва на кое място в Духовния свят трябва да влезете, за да посадите там семената на тази Любов. За да влезете на точно определено място в Духовния свят и да създадете връзка със съществата там, вие трябва да имате слушалка, както по телефоните и по радиоапаратите. Без слушалка с никого не можете да влезете в съобщение. Вашите слушалки са ръждясали, вследствие на което не можете да си служите с тях. Някой вдига показалеца си нагоре. Какво означава това? Учениците вдигат двата си пръста. С това те искат да обърнат внимание на учителя си, да отговорят на зададения от него въпрос. Някой вдига ръката си нагоре. С това иска да каже, че е готов всичко да направи. Следователно показалецът на човека, както и цялата му ръка, са радиоапарати, чрез които той се съобщава с Божествения свят.

Често вие седите и не знаете какво да правите. Щом не знаете какво да правите, хванете показалеца си и кажете: "Господи, научи ме как да използвам силите, които си вложил в мене." Като се помолите, като отправите мисълта си нагоре, все ще дойде някое същество от Невидимия свят да ви помогне. Случва се, че някой път на телефона идат непознати на вас същества, затова вие трябва да различавате кой ви говори. Човек трябва да познава, да различава духовете. Той трябва да знае кое за какво ще

употреби. Той трябва да знае как и за какво ще употреби тялото, очите, ръцете, краката си и т. н. Ако това не знае, как и къде ще употреби своите мисли и чувства? Как ще знае по какъв начин да служи на Бога?

Сега от всички се изисква да водят вътрешен, Божествен живот. Не е въпросът как другите хора живеят, но как вие живеете. Мнозина мислят, че живеят добре. Възможно е, но всеки трябва да знае, че животът на малкото дете не е живот на възрастния; животът на възрастния не е живот на стария. Докато е на физическия свят, човек минава през три състояния: млад, възрастен и стар. В Божествения свят тези три състояния символизират трите велики добродетели: младият представлява Любовта, възрастният – Мъдростта, а старият – Истината. Следователно ако младият не може да придобие Живота, Любовта в него още не е дошла; ако възрастният не придобие Знанието, Мъдростта в него още не е дошла; ако старият не придобие Свободата, Истината в него още не е дошла. Млад ли си, с тебе са Любовта и Животът; възрастен ли си, с тебе са Знанието и Мъдростта; стар ли си, с тебе са Истината и Свободата. Казвате: "Остаряхме." – Щом сте остарели, ще се радвате, че носите Истината и Свободата в себе си. Че косите и брадите ви са бели, това нищо не значи. Тази старост е от особено естество. Старостта подразбира състояние, в което човек се е освободил от всички ограничения на живота. Старият е свободен да прави всичко, каквото пожелае. Старият може да се подмлади, да стане колкото иска млад. Той става магьосник, може да прави, каквото иска. Тъй щото, когато някой казва, че е станал стар, питам го: "Свободен ли си? Носиш ли Истината в себе си?" – "Не." – Щом не носиш Истината и Свободата в себе си, не си стар. – "Възрастен съм вече, възмъжах." – Носиш ли Мъдростта и Знанието в себе си? –"Не." – Тогава не си още възрастен. – "Млад съм."– Носиш ли Любовта и Живота в себе си? – "Не." – Значи не си млад, не си дете. От Божествено гледище възрастта на човека се определя така: младият носи Любовта и Живота; възрастният – Знанието и Мъдростта; старият – Истината и Свободата. Това е новото разбиране на живота. Ако не мислите по този начин, вие ще останете в този живот, в който сега се намирате. Това е най-хубавото обяснение за живота, което може да се даде на съвременните хора. Разбира се, то не е последната дума, но това може да се даде на хората при сегашното им разбиране. В бъдеще може да се кажат много неща още, по-хубави, по-красиви, но за днес това е най-многото. И аз живея с това. Силата ми се заключава именно в това, че когато съм дете, живея с Живота и с Любовта; когато съм възрастен, живея със Знанието и Мъдростта; когато съм стар, живея с Истината и Свободата. Това е Божественият живот, който може да радва човека. Само така той вижда величието на Господа.

Сега за цялата година ще ви дам следната задача: първите четири месеца

ще бъдете деца, вторите четири месеца ще бъдете възрастни, последните четири месеца ще бъдете стари. Направете този опит да видите какви резултати ще имате. Следователно първите четири месеца ще посветите на Живота и Любовта, вторите четири месеца – на Знанието и Мъдростта, последните четири месеца – на Истината и Свободата. Ще разделите живота си на три части и ще живеете съобразно трите велики добродетели – Любовта, Мъдростта и Истината.

Представете си, че някоя сестра е слугиня при една лоша, строга господарка. Какво трябва да направи тя, за да я смекчи? Слугинята трябва да ѝ каже една мека дума, да я погали малко. Господарката веднага ще се смекчи, ще стане добра. Важно е слугинята да знае как да я погали. Ето как трябва да постъпи слугинята, ако иска да смекчи господарката си. Тя трябва да застане от лявата ѝ страна, да я потупа три пъти и да целуне лявата ѝ ръка. После да я потупа по гърба. След това да застане от дясната ѝ страна, пак да я потупа лекичко и да целуне дясната ѝ ръка. Господарката ще погледне слугинята си снизходително, меко и ще си каже: "Много умна е станала моята слугиня! Как по-рано не я познах?" Всички хора са такива господарки, затова всички се нуждаят от смекчаване.

Това са фигури, образи, с които се представят известни идеи. Страданието е този лош господар, или лошата господарка, което, щом дойде у вас, започва да вика, да се сърди. Вие ще се приближите внимателно при него, ще го потупате по лявото рамо и ще целунете лявата му ръка; после ще го потупате по гърба, и най-после – по дясното рамо, като целунете дясната му ръка. Щом направите този кръг около страданието, то веднага ще изчезне.

Казвате: "Коя е причината за страданията, за мъченията, които преживяваме?" – Те се дължат на същества от астралния свят, изостанали в своята еволюция. Като влезе едно от тия същества във вас, хване управлението в ръцете си и цял ден ви измъчва. Като не знаете как да се справите с това същество, вие охкате, пъшкате, казвате: "Не зная защо днес ми е толкова мъчно." – Едно от тия същества е влязло във вас през устата ви. Затова и в Писанието е казано: "Господи, постави страж на устата ми!" Значи тия стари господари влизат през устата на човека.

Ще приведа един действителен пример от живота, за да видите, че наистина тия астрални същества влизат и излизат през устата на човека. Преди години бях в Бургас. Един ден отидох в аптеката на един от нашите приятели, дето заварих един стар, но много разговорчив човек. Той говореше върху политиката, но сечеше с езика си надясно-наляво. По едно време той се прозя и с прозявката едновременно промени разговора,

започна да развива религиозни въпроси. Така говори той около 10 минути. Аз следях на часовника колко време ще трае този разговор. После той пак се прозя и промени разговора, започна да говори за Божествения, за вътрешния живот в човека. Така говори около 15 минути, след което пак се прозя и каза: "Време е вече да си вървя, защото огладнях много." Значи с прозявките се променят състоянията на човека. Прозее се веднъж, говори за политически работи; прозее се втори път, започва да говори върху религиозни въпроси; прозее се трети път, започва да разисква върху вътрешния живот на човека, докато при последната прозявка усеща, че е гладен и трябва да върви у дома си. Не е лошо нещо прозявката, но човек трябва да се изучава, да следи как се сменят състоянията му.

Човек трябва да различава състоянията си, да знае кои са негови и кои – чужди. Съвременните хора са слуги още, те изпълняват заповедите на своите господари. Господарят заповядва да ореш нивата и ти отиваш да ореш. Ти си чиновник, отиваш на работа. Началникът заповядва да пишеш и ти пишеш. Професор си, заповядват ти да държиш лекция и ти държиш. Майка си, заповядват ти да гледаш детето и ти го гледаш. Мъж си, по заповед отиваш на работа. Кой човек днес работи по свобода, по свое желание? Всички съвременни хора работят по заповед, по закон, насила. Всички хора работят по закон, те още не са свободни. Когато изпълнят закона, те ще дойдат до пълната свобода. Според християнството законът е път към познаване на Любовта. Който изпълни закона, той ще влезе в Любовта, в детинството. Детинството не е нищо друго освен процес на освобождаване. От какво? Освобождаване от ограниченията на стария живот. Засега законът е на място. Без него ще бъде още по-зле. Но още по-добре е да влезете в детинството. Стремете се към този живот.

И тъй, станете деца, за да се запознаете с Живота и с Любовта ! Станете възрастни, за да се запознаете със Знанието и с Мъдростта! Станете стари, за да се запознаете с Истината и със Свободата! Всички трябва да минете през тази опитност. Кой е млад? Който придобива Любовта и Живота. Кой е възрастен? Който придобива Знанието и Мъдростта. Кой е стар? Който придобива Истината и Свободата.

Произнесете формулата:

Господи, ние искаме да възприемем Духа на Любовта.

Господи, ние искаме да възприемем Духа на Мъдростта.

Господи, ние искаме да възприемем Духа на Истината.

Да бъде, Господи, благословено Твоето Име отсега и всякога!

Амин!

20 август, 5 ч.

Книги:
* Великото и малкото
Часът на Любовта (Съборни беседи (1934). София, 1934)
4 беседи от 19 август 1934 г. до 21 август 1934 г.
Начало: 05:00

1934_08_21 Дигни одъра си!
съборна беседа

ДИГНИ ОДЪРА СИ!

Прочете се 5-а глава от Евангелието на Йоан.

Животът има две страни: външна, т. е. живот на залъгвания, на развлечения, и вътрешна, т. е. Божественият живот. Външният живот е подобен на този в театрите и в кината. И наистина, когато искате да се забавлявате, вие отивате на театър или на кино и чакате с нетърпение да видите какви картини, какви сцени ще ви представят. Като се върнете у дома си, разправяте какво сте видели на киното. Нищо друго не сте видели, освен измислени картини. Някому дошло наум да измисли някакви картини и да ги представи на филм, да забавлява хората. Дядо ви ви е разправил една приказка и вие бързате да я разкажете на други, да видят каква приказка е измислил той.

Питам: каква реалност имат измислените работи? Те служат само за забава, но не представляват истинския живот. Приятно нещо е забавата, но тя е временна, трае най-много часове, дни или месеци, повече не продължава. Някой става рано, започва да се облича, да се мие, да се нарежда с пръстени, с огърлици. От време на време се оглежда в огледалото, върти се наляво, надясно, доволен е от положението си. Хубаво е всичко това, но този – облеченият, накиченият, не си ти. Това е развлечение. Утре съблечеш тия дрехи, хвърлиш накитите, виждаш се такъв, какъвто си, какъвто не искаш да те виждат хората. Защо? Защото ако се покажеш пред хората такъв, какъвто си, никой няма да те погледне. Ето защо всеки се показва пред хората такъв, какъвто не е в действителност. Ще кажете, че искате да знаете Истината. Коя Истина искате да знаете? Защото има една истина, която привидно само е истина; има и една отвлечена истина. Отвлечената истина е красива отвън, студена отвътре. Тя е толкова студена отвътре, че като отиде при нея, човек замръзва.

Представете си, че дойде някой при вас и ви предложи три неща: дрехата, дъхът и знанието на светията. Кое от трите бихте предпочели? Някой иска да придобие Божиите блага – това е външната дреха на Бога. Друг иска малко удоволствия в живота – това е дъхът на Бога. Трети иска да придобие Живота – това е знанието на Бога. Кое от тези три неща е за предпочитане? Ще кажете, че искате живота. Да, но първото качество на живота е знанието. Живот без знание не е истински живот. Обикновеното знание, което вие имате, не е онова знание, което осмисля живота. В който

момент придобиете истинското знание, вие ще преживеете такава дълбока вътрешна радост, каквато никога не сте изпитвали. Знание, което не носи такава радост в себе си, е детинска дреха, която може да се носи временно. Щом порасне детето, дрехата му става малка и трябва да се замести с нова. Хубава е тази дреха, но тя причинява страдания на детето. Ако продължава да я носи, тя ще му стане къса, тясна и ще започне да го убива. Ако я вземат от гърба му, без да я заместят с нова, то ще започне да страда от студ. Всеки, който търси дрехата си и се оплаква, че са му я откраднали, минава за слаб човек. Той не може да бъде умен. Никой не може да посегне върху дрехата на умния, на силния човек. На слабия, на глупавия всеки апаш може да снеме дрехата от гърба му. След това той ще прати хора да гонят апаша, за да върне дрехата му назад.

Така и съвременните хора търсят изгубеното си щастие. Питам: ако вие търсите изгубеното си щастие, мислите ли, че сте умни и силни хора? Не, умният, силният човек никога не може да изгуби щастието си. Казвате: "Как ще намерим щастието си?" – Чрез страданията. Страданията са първото условие за поумняването на човека. Който страда, той отива към поумняване. Като започне да страда, човек оценява вече дрехата си, която е носил дотогава на гърба си. Преди страданията човек е мислел, че дрехата, която е на гърба му, нищо не струва. Обаче като започне да страда, като я изгуби, вижда колко ценна е била дрехата. Казвате: "Какво от това, че съм загубил дрехата си? Ще взема дрехата на приятеля си или ще си купя нова." Едно трябва да знаете: докато сте на Земята, вие можете да давате дрехата си на когото искате; можете да вземете дрехата от когото искате. Влезете ли обаче в Духовния свят, там въпросът е поставен другояче: там никому не можете да дадете дрехата си, нито можете да вземете на някого дрехата. Там дрехите не се дават даром. Който вземе дрехата на някого, той показва своето тщеславие. Онзи, от когото си взел дрехата, е благороден човек, но ти, който я вземаш, не си от благородните. Какво ще излезе тогава? – От неблагородната постъпка на единия ще се види благородството на другия. Значи неблагородният е послужил за обявяването на благородството на другия.

Питам: в какво се заключава животът? Можете ли да кажете, че животът седи в това – един да служи за обявяване на добродетелите на другите, а те да растат, велики да стават? Не, смисълът на живота не е в това. Всеки трябва да расте, да се развива. Някой изработи една хубава статуя и всички казват: "Да турим статуята на пиедестал, да я виждат всички, които минават покрай нея." Турят статуята на пиедестала и тя стои, надува се. Да, но ако не бяха камъните отдолу, можеше ли статуята да стои тъй високо, че всички да я виждат? В това ли се заключава достойнството на човека – да стои като статуя върху един пиедестал? Ако веруюто на един човек е

подобно на статуя, поставена върху пиедестал, какво верую е това? Ако неговата любов, ако неговото знание, ако неговата свобода приличат на статуя, поставена високо на пиедестал, да ги виждат всички хора, каква е тази любов, какво е това знание, каква е тази свобода? Това са общи принципи, общи положения. Защото великото, красивото, което е дълбоко скрито в Бога, от никого не се вижда, но се чувства. Така трябва да постъпват всички. В тайно трябва да се работи, а само резултатите да бъдат наяве. Трябва ли да поставяте добродетелите си на пиедестал като красивите статуи? Човек трябва да бъде подобен на Бога. В това седи смисълът на живота.

Какви са качествата на Бога? Много са те и са неизброими, но едно от тях е, че Бог никога не спи, нито дреме. Той всякога е буден. Откак светът съществува, и преди създаването му още, Божието око всякога е било будно. Когато хората спят, Бог е буден, всичко следи и нарежда. Мнозина се оплакват, че не са спали. Какви Синове Божии са тия хора, които се оплакват, че не са спали? Техният Баща винаги е буден, не спи, а те искат да спят! Досега Бог от ничия услуга не се е нуждаел, нито някой Му е услужвал. Но когато се казва, че трябва да служим на Бога, това е съвсем друго нещо. Да служим на Бога, подразбира да служим на другите в името Божие, а не да служим на Бога. Той никога не се е нуждаел от услугите на хората. Тогава как ще приличате на Баща си, щом искате да ви слугуват, да имате по няколко слуги на разположение? Съвременните хора искат да приличат на Баща си, а вършат работи, които Той никога не върши. В сърцето и в ума на вашия Баща, в Когото вярвате, никога не са влизали мисъл или чувство на недоволство. Той всякога е доволен, даже не знае какво нещо е недоволството.

Следователно, колкото недоволството е чуждо за Бога, толкова хората живеят в недоволство. Вие трябва да се освободите от недоволството. Защо сте недоволни? – Защото не сте красиви, защото не обичате Истината. Недоволни сте още, че сте слаби, че нямате условия, богатства. Защо сте слаби? – Защото нямате знания. Защо сте бедни? – Защото нямате Любов в себе си. Щом нямате Любов, нямате и Живот. Животът произтича от Любовта. Ако имате Любов, всичко ще имате. Ще кажете: "Щом е така, да се обичаме!" – Лесно е да се каже, че трябва да се обичате, но обичта е закон, който се отнася до душата. Да обичаш – това значи вътре в себе си да чувстваш обичта. Освен това, когато обичаш някого, за да живееш, едновременно ти трябва да обичаш и другите хора. Щом обичаш и живееш, и другите хора ще се ползват от твоя живот и от твоята Любов. Те ще живеят с тебе заедно. Който не може като люби да живее, той не може да даде подтик и на другите хора да живеят. Всеки сам трябва да изпита своята любов и ако я хареса, ще даде и на другите да я опитат. Иначе, като

не познавате любовта си, как ще я дадете на хората? Защо ще им причинявате страдания? Вие сами страдате от своята любов, а отгоре на това давате от нея и на други хора да страдат. Вие търсите някого да ви обича. Той себе си не обича, вас ще обича! После, търсите някого да ви направи щастливи. Той себе си не е направил щастлив, че вас ще направи щастливи. Как можете да вярвате в това? Аз се чудя на лековерието на съвременните хора. Възможно ли е нещастният човек да направи някого щастлив? Хората вярват, че могат да станат като Драган, като Стоян, като Петко, а не вярват, че могат да станат като Бога, в Когото има всички възможности да ги направи блажени, щастливи, любещи.

"И там имаше човек, болен от 38 години." Като мина покрай него, Христос го запита: "Защо лежиш толкова години тук?" – "Дълго време слугувах на хората, но като заболях, те ме пратиха тук на курорт. Вече 38 години става как лежа пред тази къпалня, няма кой да ме пусне във водата." Христос му каза: "Напусни курорта! Дигни одъра си и излез вън!" Пробуди се съзнанието на болния и той видя, че този курорт нищо не струва. Между посетителите на курорта имало голямо състезание кой пръв да влезе в къпалнята след размътването на водата от ангела, който слизал един път през годината. Този болен трябвало да чака цели 38 години за една баня, и пак не могъл да се вреди. Трябвало да дойде Христос да му каже: "Дигни одъра си и излез вън! И без баня може." Казвате: "Как е могъл този човек да лежи 38 години само за една баня?" Питам: ами когато вие прекарвате цели 60 години с надежда, че ще получите отнякъде голямо богатство, че ще станете щастливи, вие не сте ли в положението на разслабения, който чакал цели 38 години пред къпалнята, за да се излекува? Мнозина очакват щастието в подобна форма – да влязат в къпалнята, да се окъпят и да излязат оттам чисти, здрави. Добре е това, но хиляди курортисти има и всеки иска да влезе в къпалнята, да се окъпе и излекува. Като го видя, Христос му каза: "Не ти трябва такова богатство, такова щастие. Дигни одъра си и иди да работиш!" Какво разбирате под думите дигни одъра си?

И до днес още Христос стои пред тази къпалня и наблюдава кой от курортистите има сила да вдигне одъра си и да излезе вън. Когато Христос каза на болния, който 38 години беше лежал пред къпалнята, да вдигне одъра си, той започна да се озърта натук-натам, да намери някого да му помогне. Христос му каза: "Аз искам да видя можеш ли сам да вдигнеш одъра си, за да проверя силата ти." И той вдигна одъра си и каза на курортистите: "Варда!" Всички му сториха път да мине. В този момент стана пробуждане на съзнанието му. Той си казваше: "Чудно нещо! Толкова години как лежа пред тази къпалня, чакам да дойде някой да ме пусне във водата, без да зная, че съм имал сила сам да нося одъра си." Според тогавашния обичай курортистите му казаха, че не е позволено в

съботен ден някой да вдига одъра си. "Кой те накара да направиш това?" – "Онзи, Който ме назначи на нова служба, Той ми каза да вдигна одъра си, и аз Го послушах: вдигнах одъра си и излязох вън. Сега вървя по заповед." – "Кой е Този, който ти заповядва да вдигнеш одъра си?" – "Не зная. Той ми даде нова служба и ми каза да не лежа повече пред къпалнята. Той ме изпраща в друга къпалня, в голямото море, дето ангел слиза да размътва водата не само веднъж в годината, но всеки час."

Сега аз искам да обърна вниманието ви върху мисълта да работите върху себе си за пробуждане на съзнанието. Като работите така, стремете се да имате уважение към себе си, към ближните си и обич към Бога. Който не обича Бога, той не е човек; който не почита и не уважава себе си, той не е човек; който не е готов да се жертва за ближния си, той не е човек. Докато сте на Земята, било в сегашния или в бъдещия живот, най-великото нещо е да бъдете човеци. Няма по-велико нещо за сегашния човек от това – да бъде истински човек. Някой иска да бъде ангел. И това е добре, но да бъдете ангели, туй значи да ви назначат на служба. Ангелът е чиновник и като чиновник той е гражданин на Царството Божие. Същото нещо виждаме и в държавите на Земята. Не може да бъде човек служител в някоя държава, ако първо не е неин гражданин. Следователно първо трябва да бъдете граждани, а после служители на Царството Божие. Това са естествени отношения. Също така можете да запитате хората, които казват, че имат майка и баща, къде са техните майки и бащи? – "Де е майка ти?" – "Не зная." – "Де е баща ти?" – "Не зная." – "На Земята ли са, или не?" – "Умрели са." Питам: можете ли да наречете свои майки и бащи онези, които умират, които губят съзнанието си, които имат толкова недостатъци, толкова слабости? Какво можете да очаквате от една слаба майка? От слабия нищо не може да се очаква. Истински Баща е само Онзи, Който никога не умира, никога не спи, никога не отслабва. Той е всесилен и всичко може да направи. В това всеки трябва да вярва.

Като говоря за вярата, аз имам предвид онази вяра, която няма никакво име. Който има тази вяра, той винаги носи в ръката си магическата тояжка, и каквото му потрябва, тропне с нея. Ако отиде на планината и пожелае да яде, той тропне с тояжката си и пред него се издига великолепен палат. Пак тропне с тояжката си и вратата на палата се отваря. Той влиза вътре и вижда много стаи, хубаво наредени, украсени с цветя, навсякъде музика свири. Тропне с тояжката си и пред него излизат слуги, готови да изпълнят заповедите му. Веднага слагат богата трапеза и той започва да яде. Щом се нахрани, тропне с тояжката си и всичко това веднага изчезва. Представете си, че вие имате способността да разполагате с магическата пръчица! Какъв щеше да бъде вашият живот?

Ще кажете, че това са забавления. – Съгласен съм с вас. Но питам: когато някой човек прекара 60 години на Земята и през всичкото време търси щастие, богатство, високи служби, това не е ли забавление? Той намерил ли е това, което е търсил? Нищо не е намерил. Мнозина даже не са могли да поживеят повечко, за да видят илюзиите, с които са се забавлявали. Това не трябва да ви обезсърчава, нито да представлява някакво противоречие. Аз искам да обърна вниманието ви върху ония неща, които представляват обвивки на живота. Когато някой не сполучи в живота си, това не значи, че е нещастен. Напротив, щастлив е този човек.

Един турчин турил някакво обявление някъде, с което накарал минувачите да се спират. На обявлението той написал: "Който влезе вътре, пишман ще стане; който не влезе вътре, пак пишман ще стане." Заинтересували се хората, започнали да се спират пред обявлението, и като виждали, че някой излизал оттам, питали го: "Какво има вътре?" – "Влез и виж сам!" Значи и който влезе, и който не влезе, все нещастен ще бъде. Аз тълкувам обявлението по следния начин: който влезе, даде парите си и не разбере това, каквото е видял, той ще бъде нещастен. Който не влезе вътре, по нямане на средства или на време, и той ще бъде нещастен. Влез и разбери! В това седи силата. Вие сте влезли вече, но за да не се пишманите, гледайте да разберете дълбокия смисъл на всичко, което сте видели и чули. Питам: ако живеете и не разберете живота, какво сте придобили? Ако имате един приятел и не сте го разбрали, какво сте придобили? Ако Слънцето изгрява и не сте доволни от него, разбрали ли сте живота? Ако ядете и не сте доволни от яденето, разбрали ли сте живота? За да разберете живота и за да не съжалявате, че сте влезли в него, трябва да сте доволни от всичко, което вършите.

За да бъде доволен, човек непременно трябва да срещне своя Баща. И наистина, единственото нещо, което всички хора очакват, е да срещнат своя Баща, Когото не са виждали от незапомнени времена. Той постоянно пише писма на своите деца, но те понякога само Му отговарят, все нямат време. Обаче съзнанието на повечето хора вече се пробужда и в тях се явява желание да се върнат при Баща си. Те са взели торбичките си и са се отправили към Него, но си мислят: "Дали ще ни приеме Баща ни? Толкова време се мина, откак не сме Му писали. Ние почти сме Го забравили." – Не се безпокойте, Баща ви ще ви приеме много добре: ще ви прегърне, ще ви целуне, ще заповядя да заколят най-угоеното теле за вас. Ще има ядене, пиене, веселие. Когато по-големият ви брат си дойде от нивата и чуе, че сте се върнали от странстването си, ще се разсърди, защото ще помисли, че ще вземете дял от неговото наследство.

Какво виждаме днес? – Че ревността се събужда и между религиозните

хора. Когато нов човек влезе в някое религиозно общество, всички започват да му казват: "Ти едва дойде и желаеш вече да вземеш първото място." Между религиозните хора се забелязва желание всеки да изпъкне, да стане учител. И най-хубавата цигулка да имате, за две години не можете да станете учител. Цели 30 години наред трябва да свири човек, и то по десетина часа на ден, за да стане поне третостепенен виртуоз. А тъй, едва да държи лъка и да мисли, че свири хубаво, това значи да се самозалъгва. И певци има такива. Единствената певица, която съм слушал, беше една туркиня във Варна. Когато пееше, никой не я виждаше, криеше се, но гласът ѝ се чуваше надалече. Всички варненци се събираха около къщата ѝ да я слушат. Тя пееше за себе си. Истински певец или музикант е този, който пее или свири за себе си. Някой едва се научил да пее, ще излезе пред публика, а после ще каже, че не са го оценили. Достойнство има човекът! Човек трябва да бъде внимателен, на никого да не създава неприятности или страдания. Дойде някой при мене, иска да му кажа Истината. Ако ти кажа Истината, ти ще бъдеш нещастен. – "Не, аз съм силен, ще издържа на всичко." – Не е въпросът там. Аз искам да кажа на човека само онова, което може да го повдигне и задоволи. Така трябва да постъпват новите хора.

Какви са качествата на новия човек? Новият човек никога и на никое същество, малко или голямо, не трябва да причинява страдания. Към всички същества, които Бог е създал, той трябва да изпитва свещено чувство Когото и да срещне, той трябва да бъде радостен и весел. От незнание или от неразбиране хората често си създават страдания едни на други. За да не става това, съзнанието им трябва да бъде будно. Ако някой е щастлив, и другите около него трябва да бъдат щастливи. Христос казва: "Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи." Ако някой иска другите да му служат, той ще им причини страдания. Ако той им служи, ще ги направи щастливи. Не, всеки трябва да служи като Христа. Три главни мотива вземат участие при служенето: да служиш от пробуждане на великата Божия Любов в тебе, да служиш от пробуждане на великата Божия Мъдрост в тебе, да служиш от пробуждане на великата Божия Истина в тебе.

Това са трите важни принципа, които вземат участие при служенето. Ако ги спазвате, вие ще бъдете готови на услуга и към най-малкото същество. Каквото и да направи то, вие ще бъдете снизходителни към него.

Не презирайте малкото дете, което се учи да пее. То кряска, вика на майка си, сърди се, взема първите уроци по пеене: взема първия тон на живота, после втория и т. н. Като започне да пее, майката го поглади, помилва и казва: "Отлично пее, добър певец ще стане моето детенце!" Наистина, това

дете, което днес кряска, някога ще стане отличен певец, музикант, художник, поет, учен или философ.

За да постигнете това, всички трябва да бъдете търпеливи, както Бог е дълготърпелив; всички трябва да любите, както Бог люби; всички трябва да бъдете внимателни като Бога; всички трябва да приложите знанието си към хората, както Бог прилага своето. Както Бог прилага Истината и Свободата към всички хора, така и вие трябва да имате свещен трепет към тях, да ги приложите в живота си. Всеки трябва да бъде прозорец, през който да минава Божествената светлина. Ако Светлината и Животът влизат през вашия прозорец, вие ще бъдете проводник за щастието на цялото човечество. Когато се запитвате какво е предназначението ви на Земята, казвам: вашето предназначение е да бъдете проводници на Живота и Любовта, на Знанието и Мъдростта, на Истината и Свободата. Ако постигнете това, животът ви напълно се осмисля.

Като говоря върху тия принципи на живота, вие се натъквате на вашия личен живот и започвате да се смущавате. Защо? – Изпадате в контраст. То е все едно да имам пред себе си хора, облечени в нечисти, изцапани дрехи, и да им говоря за чистота. Като се погледнат, в тях ще се яви желание да се окъпят. Вместо да отидат в къпалнята, аз им казвам: вдигнете одъра си и вървете на работа! Никаква къпалня не ви е нужна. Ако е въпрос да бъдете облечени с нови, чисти дрехи, аз мога да тропна с пръчицата си и моментално ще се видите облечени. Това мога да направя, но от вас се иска една добродетел – свещено да пазите дрехата, която ви е дадена. Какво ще направите вие? Ако нямате тази добродетел в себе си, ще свалите дрехата си от гърба си и ще я дадете на някого от любов. Дрехата на Любовта на никого не се дава. Давайте от изобилието на своя живот, и ще видите как той ще мине и в ближните ви. Давайте от изобилието на своето знание, за да премине и в ближните ви. Давайте от изобилието на свободата си, за да премине и в ближните ви. Давайте от изобилието на Любовта си, за да премине във всички хора на Земята.

Как ще познаете, че Бог, т.е Любовта, е дошла във вас? Някой е болен, лежи отчаян, обезсърчен, и в това време чува тихият глас отвътре да му казва: "Стани, вдигни одъра си и ходи!" Той казва: "Татко, понеже чух Гласа Ти, ставам и съм готов да направя всичко, каквото пожелаеш." Днес хората искат да наредят работите си, да придобият знания и тогава да служат на Бога. Но Той казва: "Станете, вдигнете одъра си и идете на работа!" Сега и аз ви казвам: вдигнете одъра си и идете на работа в света! Вие сте учени хора, можете да работите. Кажете ми как ще започнете работата? Ако остане на мене, ето как бих постъпил: първо ще намеря гладните хора. Като видя някой гладен, ще го питам колко дена не е ял. Ако ми каже, че

не е ял два-три дена, ще го повикам у дома си и първо ще му предложа вода да измие ръцете и краката си, после ще го накарам да среши косата си, да се преоблече, а след това ще го поканя на трапеза, покрита с чиста хубава покривка, а на нея ще бъдат сложени пресен топъл хляб и плодове. Пред него ще поставя чиста бяла чиния със златна вилица, лъжица и нож, и ще му кажа: "Заповядай, нахрани се добре!" Като се нахрани и благодари, ще му кажа: "Ето, това е Новото учение! Ако си доволен, ела сега с мене да помагаме на другите хора." По този начин ще събирам гладни хора и в продължение на един месец ще имам около себе си най-малко хиляда души, с които ще отидем на бойното поле да атакуваме неприятеля. Така ще превземаме позиция след позиция. Какво по-хубаво от това? Казвате: "Какво ще атакувате? Какви позиции ще превземате?" – Ще гоним сиромашията, неправдата, лъжата, грубостта – с една дума – всички несгоди в света. За тази цел ще се въоръжим с топове, с пушки, с картечници и като прогоним неприятеля, ще възстановим Царството Божие на Земята. Тогава ще сложим трапези и всеки ще слугува на себе си. Защо? – Защото в Царството Божие всеки е слуга, няма кой на кого да слугува. В който ден всеки започне да слугува на себе си, дошло е Царството Божие на Земята.

Време е вече да се слугува, да се разнася Любовта в света. Всяка сутрин изпращайте по една светла мисъл, по едно добро, възвишено чувство. Тогава ще чуете гласа на Бога, Който вижда всичко и следи какви са вашите мисли и чувства, които изпращате в света. Всеки ден правете по една добра постъпка, за която да получите одобрението на Живия Бог. Ако мисълта, чувството и постъпката ви са добри, ще чуете гласа на Бога – тих и дълбок, Който казва: "Влезте в Царството Божие! Вие извършихте Моята воля, като причинихте на братята си радости, а не страдания."

Сега аз желая всички да бъдете носители на Новото учение – Учение на Любовта, Учение на почит и уважение, на зачитане на всичко красиво, чисто и възвишено в света.

Казвате: "Можем ли да приложим това Учение?" – От вас зависи. Казах ви, че сте добри, а вие се съмнявате. Аз вземам думата добър в положителен смисъл, а вие я вземате в отрицателен и казвате, че не сте още добри. Не, вие можете да бъдете добри още сега – от вас зависи това. Че някой направил известна погрешка – това е негова работа. Защо трябва вие да се сърдите, да се тревожите? Не се занимавайте с чуждите погрешки. Ако разбирате дълбокия смисъл на нещата, ще видите, че погрешките на хората са благословение за вас.

Един млад момък тръгнал да търси своята възлюбена по света, но не могъл

да я намери. Като се връщал от своето дирене отчаян, разбит, недоволен, той видял на пътя една красива мома с пукната глава и счупен крак. Като я погледнал в това положение, той се съжалил над нея. Приближил се близо до момата и си казал: "Понеже не намерих своята възлюбена, ще направя едно добро на тази красива мома." Превързал главата ѝ, превързал крака ѝ и спрял при нея да поговорят. Момата започнала да се оплаква как пострадала, какви болки изпитвала в главата и в крака, но той ѝ казал: "Много добре стана, че те удариха. Ако не беше пострадала, аз нямаше да те намеря. Много години се изминаха, откак те търся." Той познал в лицето на красивата мома своята възлюбена.

Ако вашата глава е пукната, ако кракът ви е счупен и ви намери вашият възлюбен, болките и страданията ви са на място. Тъй щото, както и колкото да страдате, радвайте се, ако това страдание е послужило като повод да намерите Онзи, Който ви обича.

Желая на всички да имате присъствието на Божията Любов, която носи Живот в себе си. Да имате присъствието на Божията Мъдрост, която носи Знание и Светлина. Да имате присъствието на Божията Истина, която носи Свобода за човешките души!

> Господи, да пребъде Твоят Дух на Любовта, Твоят Дух на Мъдростта и Твоят Дух на Истината в нашите сърца!

21 август, 5 ч.

Книги:
* Дигни одъра си!
Часът на Любовта (Съборни беседи (1934). София, 1934)
4 беседи от 19 август 1934 г. до 21 август 1934 г.
Начало: 05:00

1934_08_22 Търпение, чистота и приложение
лекция на Общия Окултен клас

ТЪРПЕНИЕ, ЧИСТОТА И ПРИЛОЖЕНИЕ

Сряда, 5 часа сутринта
(Времето топло и тихо.
Небето с бледи звездици.)

Добрата молитва

Ще прочета следующите места от Свещената книга – 13 глава от I-во Послание към Коринтяните и 24 глава от Притчи.

Апостол Павел, който минаваше за апостол Христов, след като говорил дълго време установя[ва] и вижда, че човек не може да има големи постижения в света, каквото и да прави, колкото и да знае, каквато и сила да има. И той е дошъл до същите заключения, до които е дошъл и Соломон. И той започва с основната идея – „Любовта дълготърпи, Любовта не се гордее.“ (13:4) Тази, последната дума има скончание „дее“. На вола казват „дий“. Това значи да тръгне. Не му казват тръгни, но му казват: „дий“. Значи горделивият не знае накъде да тръгне. Човек, който е горделив излиза от свой център. „Любовта не безобраствува“. (13:5) В какво седи безобраствуването? Някой път човек безобраствува със своя живот, със своите очи, със своите движения, със сърдцето си. Някой път съзнателно, а някой път несъзнателно. „Любовта никога не отпада.“ (13:8) В нея няма обезсърчение. Това е Любовта. И когато човек се обезсърчи, по някой път, това се отнася вече до неговите чувства.

(След това Учителя прочете 24 глава от Притчи.) Тази глава има встъпление, в което се излага от какво човек трябва да се пази, после показва [на] човек пътя, по който трябва да се стреми. (Учителят прочете отначалото до 15 стих на Притчи и каза Който се интересува повече, прочетете останалото.

(Изпяхме песента „Бог е Любов“.) Сега минаха празниците. Настана делничен ден. Бог започва с работата и после почива. Хората обратно – първо почиват дълго време и после работят. Хората преди да са почнали да работят, си почиват. Бог дълго време чака, за да добият някакъв плод, милиони години чака, а пък човек преди да е посял нещо, пак чака. Сега, може би, някой от вас чакате да получите нещо, без да сте работили. Който дойде, изведнаж иска да стане светия, някакъв гений. Не е лошо. Хубаво е желанието, но работа трябва. И каквото и да се каже, не правете онова, което ходжата прави. Колкото и високо да се качи, той все казва:

„Ил Аллах.“ Минарето има три викала. „Мохамед Ил Аллах“, това значи: Правата вяра на Мохамеда, Бог да разпространи по целия свят. С векове напомнят на Господа: „Един е Господ, Един е Господ.“

Сега ние ще оставим това. Всеки един човек си има по един ходжа. Няма някой от вас, който да няма по един ходжа. И всеки един от вас си има по един поп. И всеки един от вас си има по един владика. И всеки един от вас си има по един патрика. И всеки един от вас си има по един генерал. И всеки един от вас си има по един полковник. Изобщо, много малко хора имат редовий. Един гръцки кораб отива в Русия. На едного казвали, че е капитан, на друг казвали, че е капитан и т.н., наредили се много капитани и русите питали: „Где ви са редовите?“ Всички все капитани. В новото учение гледам всички все капитани. Като влезеш, много малко редови ще намериш. Капитан, генерал, патриарх, владика с високо мнение за себе си. Не е лошо. Не е лошо човек да има високо мнение за себе си. Но това трябва да отговаря на действителността.

Ти искаш хората да имат високо мнение за тебе, да те уважават хората. Искаш да се молиш на Бога и Бог да те слуша. Но да те слуша Господ трябва да знаеш как да говориш на Бога. Ти направиш една молитва на Господа с раздвоено сърдце, за 4–5 минути и искаш да те чуе. Ти отиваш при Бога, но не си забравил работата си в света. И сутринта даже някой път отлагаш молитвата си и казваш: „Господ ще търпи.“ Тогава какво става? Господ търпи. И когато се намериш в мястото на голямото мъчение, Той ти казва: „И ти трябва да търпиш.“ Молиш се, молиш се, нито глас, нито слишание. Ти, като станеш сутринта без да се измиеш, имаш грозде, тичаш и се наядеш и не мислиш за молитва. Не, като станеш сутринта помисли, че Бог е Любов. Започни с Любовта. Казваш: „Какво да правим?“ – Отворете 13 глава и започнете. Кое е качеството на Любовта?

Мнозина от вас пеете, нали? Но не зная колко пари може да изкарате с това си пеене. Ако останете с пеене да се прехранвате, някой от вас много оскъдно ще живеете. Един човек, който след като пее, има голямо страдание, познава се, че той не е певец. Жалко е когато той не може да се прехранва с пеение. А пък колцина от вас може да се прехранвате с вашият сладък език? Колко души от вас?

Сега, по някой път, вие мислите, че човек е много учен, нали? Ще си послужа с едно обяснение. Музикантите имат една система, която е временна – петолиние. Без тези 5 линии не могат да четат. Без линиите не знаят къде да турят нотите. Някои препоръчват да има 3 линии. Сега са приети 5 линии. Но не са само те. Има и други линии не са само 5. Но 5-тя са основни, отгдето започват. Музикантите си имат ключове, с които

определят нотите. Всеки един от вас може да бъде музикант. Какво означават нотите без ключове? Като туря ключ „сол“, каква нота е написана на черната дъска? (– Фа)
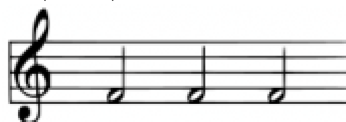
Какво означава „до“ или една песен започваш от „ре“ или от „ми“. Какъв смисъл имат „ми“? Или някоя песен започваш от „фа“ или „сол“. Или започваш песента от „ла“ или „си“. Какъв смисъл има „ла“ и „си“. Ако една песен започва от „до“ има един смисъл. Ако започва от „ре“, има друг смисъл. Същото се отнася и за тоновете „фа“, „сол“, „ла“, „си“. Песента е различна. Това е за онзи, който знае. „До“, това е капитала, с който музикантите започват. С „до“ започва животът. Основният тон, основният ритъм, правилният ритъм на сърдцето е „до“. Вие още не сте учили какъв е ритъмът на „до“. Много работи знаете, но ритъма на сърцето не знаете. Знаете колко е голямо сърдцето. Знаете колко пъти месечината е по-малка от земята. Знаете, че на месечината няма въздух и хора няма там. Знаете, че слънцето е едно горещо тело. После, знаете в колко деня е създаден светът. Много работи знаете. Но ако дойде до същественото за вас, какъв е ритъма на вашето сърдце, това не знаете. И вследствие на това, някой път се свива сърдцето. Ти казваш: „Вледени ми се сърдцето.“ Значи изгубил си ритъма на сърдцето. Това сърдце не пулсира както трябва.

„До“ си има свое движение. Има силни и слаби движения, бързи и леки движения. По какво се отличават бързите движения. Глупавият се движи винаги много полека, а умният се движи бързо. Глупавият казва: „Ще го направя, ще го направя“ и докато се накани той, изгубват се условията. Сега някой път вие седите с идеята, че знаете някои работи. Стегне те сърцето. Защо те стяга? Всякога човешкото сърдце се стяга, когато искаш да постигнеш и не може да го постигнеш. Когато нещо желаеш да постигнеш и не можеш, стегне те сърдцето. Значи щом те стегне съдцето, ти си желал нещо, което не може да постигнеш. Това желание нарушава онзи ритъм на сърцето. И тогава от Невидимия свят те питат, ти спираш Божествения трен. Кондукторът идва и те пита: „Защо спря трена?“

Аз съм ви говорил за онзи гръцки поп, който пътувал през Румъния и носел една хубава калимявка. Излязъл вятър. Попът се навел през прозореца и калимявката му паднала. Един му казал: „Дигни ръчката на спирачката.“ Той я дигнал, дошъл чиновникът и казал: „Какво има?“ – „Калимявката ми падна.“ Той платил скъпо за спирането на трена. Платил толкова, че с тая сума 10 калимявки можели да се купят. Този поп, като си навел главата през прозореца, трябвало да си снеме калимявката и после

главата да провре през прозореца. Щом си провретe главата през един прозорец на природата, калимявката ви ще падне. Тя не търпи никакви човешки калимявки. Защо щом влезете в църквата снемате шапката си? От почитание. Това не е кой знай какво. Шапката е турена за студени времена, за да не би да се простуди главата ти. Но влизаш в топла стая. Има ли нужда да си носиш български кожен калпак. Или, влизаш в баня да се окъпеш. Има ли нужда да държиш своя калпак на главата си?

Някои ваши идеи приличат на калпаци, които носите на главата си. Че ти носиш един калпак на сърдцето си, който калпак те стяга. Да кажем, че сте крайно честолюбив. Имаш високо мнение за себе си, понеже знаеш, че в кръвта ти тече нещо особено, царско. Някой път това е невидимо. Някой път си смирен. (Учителят прави движения на смирение.) Ти казваш: „Много добре съм.“ Той не говори истината. Сърдцето му тупка, а пък той говори, че е добре. Някой е сериозен. Виждам, че той не е постигнал нещо. Някой е сериозен и гледам, защото му е дошла една призовка. Призовката му е сериозна, а не той.

Сега помнете, че аз не говоря за вас, но говоря за общите принципи, за целия живот. Ти се намираш в известно състояние, тъжен си. Но тъгата не е едно свойство, едно качество на живота. То е едно временно състояние само на твоя ум на твоето сърдце. В дадения случай, в тази форма, при тези условия, при които се намираш, ти усещаш тъга, но тази тъга не е обща, не е за цялото битие. Тази тъга не подразбира, че всички същества са скръбни. А някои отиват толкова далече, щото казват, че има мирова скръб. Това са общи заключения. Може да има, може да няма. Това трябва да се докаже. Скръб всякога има за едно непостигнато желание.

Казвам сега, „до“ – човешкия ритъм. Кое е свойството на „до“? Вие не сте пяли „до“, да имате едно откровение за „до“. Вие сега изучавате музиката, тъй както сега съществува. Ами, ако отидете в ангелския свят, как ще пеете? Или ако отидете при най-видните музиканти, които са учители на съвременната музика, като се съберат, как ще пеят? Всеки, който преподава музиката и не може да я чете, той не е музикант. Мнозина, които минават за много даровити музиканти, не могат да пеят. Мнозина даровити не знаят да свирят, я пък знаят да съчиняват. Много се лъжат. Музиката не е написана. Аз, като виждам съвременната музика, виждам едно неестествено съпоставяне на нотите. В някои пиеси е турено повече движение в музиката, отколкото вътрешното съдържание. В някои е турено повече прекалена мисъл. В някои музикални парчета е турена прекалена алчност, т.е. да загребиш нещо, да стегнеш, да прегърнеш, да вземеш всичко за себе си. А пък в някой е направена много лека песента: „Да цъфнеш и да окапеш.“ Някои песни са направени така, че да

чувствуваш един окапал плод. А пък много малко има класически песни, такива, че да съответствуват на твоя ум, тело, сърдце и душа. Някой път слушам като пее някой, някоя песен или свири. Хубава е песента, но това означава една песен на безпокойство на сърдцето, едно безпокойство на ума, едно въртене. Решава да направи едно, решава да направи друго и най-после оставя работата ненаправена. Казваш: „Много хубава песен." Ти пееш, но след тази песен в теб ще остане пак също състояние. Вземете българската песен: „Цвете мило, цвете красно." Този глас българите са го взели от запад. Ако аз бих пял „Цвете мило", не бих пял с този глас. Той не съответствува на думите. Как започва тази песен? (Някои изпяха тази песен.) От кой тон започва? – Започва от „до". Ни най-малко не трябва да започва от „до", а трябва да започва от „сол". Желанието на цветето не е да живее, а да цъфне, защото то вече живее, а авторът му туря желанието да живее. Онзи, който цъфти, той вече живее.

Хубаво, искаш да станеш религиозен човек и почваш от „до". Ти, за да станеш религиозен, не трябва да започнеш от „до". Ти казваш: „Аз трябва да живея." Че Господ ти е дал живот, ти трябва да работиш, да учиш. Религията е цяла наука. Трябва да отидеш при един учител по музика. Не само да се облечеш хубаво, да си туриш вратовръзка, да си изящен отвън. Това е второстепенно. Учителят не изисква толкова да си много добре облечен, той гледа как ще пееш. Ако ти пееш, както той иска и се водиш по неговата система, ти ще му бъдеш обичан. Но ако не се водиш по неговата система, той ще ти каже: „Аз не мога да ти преподавам. Трябва да отидеш при друг." Ти отиваш при Бога и казваш: „Аз трябва да бъда морален." Господ не се нуждае от морал. Казваш: „Аз трябва да бъда благодарен [благороден]." Господ не се нуждае от твоето благородство. От какво се нуждае? – От разбиране. Ти трябва да разбираш Великите истини, които Той е внесъл в света. Ти говориш за Любовта. Знаеш ли какво нещо е Любовта? Любовта е първата песен на Бога. Ти, ако не знаеш да пееш, животът ти ще бъде нещастен от единия край до другият. А пък, ако знаеш да пееш, животът ти ще бъде щастлив от единия край до другия.

Не мислете, че аз ви държа отговорен за нещо. Но искам да ви избавя от една самоизмама, която имате. Вие отивате при една обикновена бакалница и купувате нещо и онзи ви повръща нещо. Без да четете парите, вие ги туряте в джоба си. Но бакалинът е човек нечестен. Вие му давате хиляда и той ви връща само 500 лева. Другите ги задържа. Вие бъркате в джоба си и гледате, че са 500 лева и се чудите, дали той ви излъга или сте ги изгубили. Почва разногласие. Прочети си парите, за да знаеш погрешката в тебе ли е или в друг. Ти трябва да знаеш причината на твоите страдания в тебе ли е или в друг. Дали бакалина ти е дал по-малко или не. Ако си ги изгубил по невнимание, не хвърляй съмнение върху

бакалина. Иначе ще отидеш при него и ще му кажеш: „Ти си направил погрешка. Върнали са ми по-малко.“ Той, ако не ти върне, втори път не отивай при бакалина. Щом хванеш един бакалин в лъжа, втори път не стъпвай в неговата бакалница. Никой път човек не трябва да стъпва в дома на лъжата. Ако държиш в себе си една лъжлива мисъл, едно лъжливо чувство или една лъжлива постъпка, която ти е дошла отнякъде, ти не стъпвай в тяхният дом. По някой път вие се занимавате с една лъжлива мисъл, която търсите как да изпъдите навън. Не се занимавайте да я изпъждате. Остави лъжливата мисъл на нейното място. Остави лъжливото чувство на неговото място, остави лъжливата постъпка на нейното място. Обърнете ума си към това, което е хубаво. Не се занимавайте с това, отрицателното.

Да допуснем, че вървите по пътя, пък срещнете един приятел, който е вглъбен и не ви поздрави. Ти казваш: „Аз ще ти дам да разбереш.“ Какво ще му дадеш да разбере. Ти си в дома на една лъжлива мисъл. Ти нямаш право понятие. Поздравът не е един акт физически, отвън. Този брат те е поздравил. Той, като е станал сутринта е помислил за тебе, той те е поздравил. Той ти е казал: „Добър ден, Стояне“, а ти не му отговори. Той те среща по пътя и ти казва, че тази сутрин е помислил за тебе.

Вие, по някой път искате да имате любовта на някого. Вашата любов съответствува ли? В природата действуват равни сили. Ти искаш най-хубавия плат. Ще дадеш съответната цена на този плат. Ти искаш един добър учител по музика, ще му платиш и после ще имаш внимание и уважение към него, а не да искаш да го надминеш и ти да станеш учител. Учителят тогава ще си обърне гърба. Всеки учител, който усети, че ученика иска да стане по-голям от него, той му обръща гръб. Ти отиваш при Бога. По някой път искаш да станеш самостоятелен. Какво означава това да станеш самостоятелен? Искаш да станеш по-голям от Бога, нищо повече. Като станеш самостоятелен, какво ще добиеш? Кажете ми? Казваш: „Аз трябва да стана самостоятелен.“ Кой момък не е самостоятелен? Коя мома не е самостоятелна? Остава ли в своята самостоятелност? Този момък, като го срещна първата, най-слаба мома, ритна го и той се търкулна. И казват за него: „Запалила се е чергата му.“ И като се запали чергата на този момък, той не тича във водата да се гаси, но тича при момата, за да я пита: „Защо ми запали чергата?“ А пък момата отговаря: „Запалих ти чергата, защото си един глупак.“ И ако вие страдате в света, вашата черга е запалена. Защо? Защото сте глупав. Сега това не се отнася до вас.

Да ви дам изяснение. Запалила се е някому чергата. Вие си спомняте вашите младини. Аз не нарочвам младите. Младите хора са хора на любовта. Като говоря за любовта, все младите ще хвана. Те са хората на

любовта. Младите казват: „Всеки глупак, който не знае как да люби, ние му запалваме чергата.“ А пък, като се срещне един възрастен, казва му се: „Всеки един човек, който не знае как да учи, ние го изпъждаме вън.“ Ти влизаш в дома, гдето един възрастен се е оженил и има жена и ти не знаеш как да погледнеш жена му. Той ти казва изведнаж: „Ти вън!“ Един българин отива в Америка и поглежда някак си особено дъщерята на един американец. Онзи му казал: „Да си вземеш шапката и да си отидеш, в моя дом не става това.“ Този българин разправя тази своя опитност и казва: „Втори път не мислех вече така да правя.“

Вие сте дошли до едно положение, в което трябва да знаете: С духовния свят не можем да си играем. С Любовта не може да си играеш и с Мъдростта не можеш да си играеш. Като дойдеш при Любовта, трябва да носиш тази Любов в сърдцето си. И ако вие не сте търпелив, тогава где е вашата любов? Ако не си търпелив, ти не си млад.

Та казва[м], има един метод за постижение – любовта и знанието в света са неща, от които зависи нашия прогрес. Ти седиш и някой път се обезсмисля животът ти. Да кажем, че влезеш в едно общество. Често в сегашният религиозен свят става това. Навсякъде хората си приличат. Някой път, горкият седи и иска да му дадат думата да говори. Казва: „Само пет минути.“ А като стане, един час не му стига. И в Америка има такива. Американците стават и му хлопат. Най-после има и квестори. Не иска той да млъкне. Питам, често идват при мене и казват: „Може ли да ме приемете само за две минути?“ И след като влязат, всякога минава половин час. Влез и за две минути кажи. Ако съм аз ще вляза и ще кажа за 2 минути какво ми трябва. Той ще влезе и ще каже: „Ще ме извините, аз вземам вашето време.“ Не ме интересува извинение сега, а на въпроса. Той казва: „Малко ме стяга сърцето.“ На този момък казвам: „Срещнал ли си една красива мома, която не си разбрал, и затова се стяга сърдцето ти. Иди да се извиниш на момата.“ И той започва да лъже. Той казва: „Тези работи ги нямам.“ Тези работи са опасни.

С какво се занимават старите хора? Кой от вас е най-стар тук? Аз засягам живота не от сегашно гледище, но от едно по-висше гледище, понеже ние сме във връзка с Божественият живот. Ние съзнаваме това, но нямаме ясна представа. Има нещо в нас, което ни ограничава. Това е, което наричаме съзнание, съвест. Направиш нещо и си казваш: „Не е хубаво.“ Вие всички се движите в един разумен свят. Тия същества са много разумни. Срещнеш тия същества, които са толкова благородни, и като минаваш през тяхния свят, направил си нещо там, хвърлил си една малка книжка и те ще ти кажат: „Вземете тази книжка. Не си направил добре.“ Или вървите по пътя и плюете някъде. Те ще ти кажат: „Не, това не е позволено.“ Ти

казваш: „Тежко ми е.“ – Да, защото си направил нещо. Тия Същества ще дойдат, те са много учтиви и ще ти кажат: „Направил се погрешка. Ще очистиш това място.“ И ще вземеш една кърпа да очистиш мястото. Ти ще кажеш: „Но аз нямам кърпа!“ – „Ще намериш кърпа.“ Ти казваш: „Ще намеря някого да очисти.“ – „Не, ти сам ще очистиш.“

Един ученик кога прави погрешка в Писанието. Нали сте писали любовни писма. В любовните писма как туряте запетаи? Где са любовните запетаи? Аз да ви кажа, хвърлиш един крадлив поглед на момата. Това е запетая. После продължаваш. След това имаш точка и запетая, двоеточие и най-после точка. Питам сега: Онези, които пишат, какво искат да кажат с точка и запетаята? Запетаята е една малка почивка. Спреш се за малко време. А пък при точка със запетая, колко трябва да спреш? Два пъти повече от запетаята. Ако четеш, при запетая ще се спреш малко. При точка и запетая, ще се спреш малко повече, а пък при точка ще се спреш още повече. После има удивителна и въпросителна. При удивителната как ще се спреш? Как ще го изречеш? При въпросителната как?

Вие ме слушате и ще кажете: „Ние, нямаме тези работи. Бяхме едно време млади.“ Тепърва трябва да станете млади. „Ако не станете като малките деца не може да влезете в Царството Божие.“ Тепърва аз искам да ви върна в младостта, за да опитате младостта в нейната първоначална същина. Да не е раздвоено сърдцето ви. Като погледнеш, да не ви кажа: „Защо ме гледаш така?“ Погледът трябва да е определен. Онзи поглед, който изпращаш, той трябва да бъде като скъпоценен камък. Че младата мома, като те погледне да каже: „Ти си един честен, благороден момък.“ А пък ти ѝ даваш един фалшив камък и ти казват: „Втори път не ми давай такива камъни, искаш да ме полъгваш!“

Разочарованата любов, това са фалшивите камъни, ни влизаме вече в Божествения свят, гдето всяка една мисъл, всяко едно чувство и всяка една постъпка трябва да бъдат един скъпоценен камък. Сега няма какво да се спираме върху миналото. Сега забелязвам у мнозина има две противоречия. В началото на живота, в младостта, има много скръб. И във възрастния също. Някой път мислите, че сте много възрастни. По какво се отличават младият и възрастният? „До“ и „ре“ са за живота; „ми“, „фа“ – за ума, „сол“, „ла“ са за старостта. Младият не е цъфнал, той е пъпка. Младият иска да стане стар. Старият цъфти, но остарява, понеже не е живял добре. Старостта е, която цъфти. В старостта има цъфтене. Но ти казваш: „Старите хора не се занимават с Любовта.“ Много се лъжете. Старият, като му се запали бунището, хиляди години гори. Това, което в живота става, то е емблема, то е символ.

Вие искате да имате Божията Любов. Вие се влюбвате в Бога. Щом се влюбите в Бога, трябва да Му служите. Трябва да се учите в Него. Онзи, в когото се влюбиш, той седи по-горе от тебе. Например професорът се влюби в младата мома. Младата мома стои по-горе от него. И след като се влюби в младата мома, той не може да държи вече своите лекции. Щом се влюбиш, ти трябва да готвиш, да учиш. Ще си вземеш букваря, ще седнеш при младата мома и ще ѝ кажеш: „Кажи ми какво е Новото учение?" Тя ще ти даде първия урок на Любовта. Ти казваш: „Аз без теб не мога да живея." Ти говориш една лъжа, по-добре е да кажеш: „От както те видях, дойде ми една мисъл да се уча при тебе. Имаш ли свободно време да се уча по половин час при тебе? Колкото се уча ще ти плащам."

Любовта е цяла наука, ще има пеене, ще има свирене. Цяла наука е там. Вие седите и казвате: „Нашият живот е нещастен. Едно време, като млади, в любовта нищо не разбирахме." Вие не сте се занимавали с любовта. Казвате: „Ние имахме деца." Нищо не сте научили от децата. Вие имате жена. Нищо не сте научили от жена си. Жена ви е била професорка, но след като замина за онзи свят, ви остави пак без учител и вие сте нещастен. Семейството е един университет, в който ти, мъжът, ще се учиш от жената. И обратно, ще се учите един друг. Ако жена ти те обича, тя ще трябва да се учи от тебе, от мъжа си. Който обича, той трябва да се учи.

Та казвам, понеже вие търсите Бога, вие трябва да се учите. И ако вие не любите, тогава Бог ще бъде непознат за вас. Защото, на какво трябва да обърне внимание Бог на вас? Да сте много красавец, не сте. Да имате голяма сила, нямате. И ако Бог иска да обърне внимание на Вас, на какво да обърне внимание? Ти си се влюбил в Бога. Ще вземеш букварчето, ще коленичиш и ще учиш. Ще кажеш: „Аз съм малък, Господи!" И Господ ще те погледне. А пък ти мислиш, че си от високо произхождение, като че равен с Него. Тогава Той ще каже: „Вземете го. Нямам време сега."

Та казвам, след събора ще държа няколко беседи по това. Това е една лекция за полезна работа. На света ще проповядвате Любовта. Ще отидете да ги учите на Мъдростта. Ще започнете от детинството. Най-първо започнете да изследвате красивото. Срещнеш някой човек. Виж какво е красивото у него. Има особено движение в очите му и поради това особено движение изглежда толкова красив. Всичко това ти е приятно. Този човек има знание. Някои хора, като говорят, знаят как да си поставят думите и съзнанието им е свързано с думите. Като говори човек неговото съзнание трябва да е свързано с онези думи, които излизат от неговата душа. Всяка дума, която казваме, ние я създаваме. И ще ни питат, защо я създадохме. Какъв смисъл има да говориш каквото ти дойде. Ти говориш на някого: „Аз много те обичам." Това истина ли е? Казваш: „Аз съм готов да се

жертвувам за тебе.“ Истина ли е това? Казваш: „За целия си живот аз те искам.“ Ти не говориш истината. Ако в дадения момент, ако ти, в един кратък момент, не проявиш любовта, каква любов имаш?

Любовта не иска време. Тя не се мени. Ако в дадения момент ти не си готов да направиш жертва, ти повече не можеш да направиш жертва. Дави се един човек. Ако се хвърлиш, това е любов. Значи, готов си да дадеш всичко. Ако някой те обича, като те види да ти помогне. И ако остане да разсъждава, че друг трябва да помогне, когато се давиш, това не е любов. И когато Бог те срещне на пътя си, Той не казва: „Заслужаваш ли?“ Понеже, Той е Любов. Той те изважда от калта и ти казва: „Не греши! Друг път не влизай в калта, понеже съм много занят и може да нямам време да те избавя.“ Вие по някой път се молите, но Той е толкова занят, че трябва да намери време да ви помогне. Вие искате Господ да чака, да се занимава с вас. С безброй същества се занимава Той. Колко време трябва да отдели Господ за вас? Като дойде при вас, Той ще ви изпрати един лъч, един Божествен лъч е това. В Бога има една усмивка. Всеки един лъч, който премине в тебе, това е Неговата усмивка. Като те изважда от калта, поусмихне се Той и после казва на другите същества: „Вземете и му помогнете.“ И всички същества, гдето Бог е минал и е помогнал, всички ще ти помагат. Но догдето не те изкарал Господ, навсякъде има бутаница и не ти върви.

Та, за да ви вървят работите, трябва да имате една ясна представа за Любовта. Бог присъствува там. Ти отиваш и молиш момата, изповядваш ѝ се в любов. Щом се изповядаш в Любовта, Господ е там. Тогава, в Неговото име ти ще говориш за любовта. Какво ще кажеш? Ще кажеш, че твоето сърце се е запалило, а пък то ни най-малко не се е запалило. Ще казваш, че си готов да направиш всичко, а пък ти не си готов. Аз говоря за Любовта в нейната същина, а не в нейните привидни форми. В Новото учение аз не искам да има обявления върху старите ви дрехи, че това е Новото учение. Старото е обикновено, старите привички не са Новото учение. Може и те да са красиви. Новото, което сега имате, го държите отделно от старото. То е свещено. То е вашето бъдеще. Онова, новото, което Бог ви даде сега, вие ще го държите като скъпоценен камък. И Писанието казва: „Ще ви даде Бог едно камъче, което ще го държите под езика си.“ От него зависи вашето бъдеще. Ще го пазите като свещено. Ти казваш: „Кой го е направил това?“ Има хора, които са го направили. Апостол Павел казва: „Не живея вече аз, но Христос живее вътре в мене.“ Христос живееше в него и Павел понасяше всички страдания. Колко пъти го биха по 39 удара? Три плюс 9 е равно на 12. Общият сбор е 12. Това е едно обръщение. Като го ударили – 39 ударили, 39 удара, той е направил един астрологически кръг. Бил е във всички домове. И при всеки удар са му дали по един урок.

Та сега, в пеенето „до“, това е капитала, с който ти функционираш, в даден случай. „Ре“ е пътя, по който трябва да тръгнеш, метода, с който трябва да работиш. „Фа“ е придобивката, защото във всяка мисъл трябва да има придобивка. „Фа“ показва какво си придобил в твоята мисъл или в твоята любов. Вземане и даване. „Сол“ показва онова, което ти влагаш, което ще покажеш, това е цъфтение. Това е изложба. Художникът рисува, рисува и прави изложба на всичките си картини. Това е цъфтение – изложба. „Ла“ е вече онова, успокоителното. Ти си доволен от своята изложбата. Ти дадеш един общ концерт, пееш и всички хора са доволни. А пък „си“ – всички се разотиват по домовете си и са доволни.

Кои са полутоновете в сегашната гама? Между „до“ и „ре“ е цял тон. Между „ре“ и „ми“ също така има цял тон. Между „ми“ и „фа“ има полутон. Значи, щом дойдеш при материалното (фа) вече не ти трябва цял тон. Някои от вас грешите. Като дойдеш до „фа“, направиш цял тон. Не ви трябва там голям товар. И като дойдете до „си“ и голямо светийство не ви трябва и там има полутон. Някои искат като него друг светия на няма. Като него учител да няма. Не мислете за това. Иначе ще се роди едно състезание. Аз говоря за онзи вътрешен процес. Аз наблюдавам. Някой от вас, като е седнал някъде, е недоволен от мястото, което са му дали. Някои от вас сте на първо место, а някой отзад. Вие казвате: „Ние сме от старите.“ Ако онези отзад са доволни от вашето седение на първо место и ако вие сте доволни от тяхното седение, това е в реда на нещата. Но, ако едни казват: „Станете вие, за да седнем ние“, тогава има едно вътрешно недоволство. А пък в духовния свят всички вие може да седнете на един стол. Всички мога да ви туря на един стол и пак ще остане место за хиляда души. А пък в един свят като нашия, едно лице от онзи край не може да чува. Или обстановката е такава, че не може да види лицето, което говори. Всякога момъкът е недоволен, когато не може да види лицето на момата. И когато я види в лицето, радва се. Ако тя е зад гърба му, той съжалява и когато някой е запушил пътя между него и нея и той не може да я види, пак съжалява. Или когато тя се е скрила в къщи, той пак съжалява за това.

Искате ли да влезете в Небето такива, каквито сте сега? Искате ли да ви заведат като някой инвалид при вашата възлюблена и така да ѝ служите. Питам сега, щом се явите при вашата възлюблена, какъв подарък трябва да ѝ занесете? Ще ѝ занесете вашето търпение. Това е скъпоценния камък. При онзи, когото обичате вие, ще прояви[те] най-първо вашето търпение. Бог, при всичките ни грехове, като се явява при нас с Любов, Той е търпелив, благосклонен, не вижда греховете ни. И Христос казва: „Отец не съди никого.“ Тези погрешки, които имаме, Той не ги вижда. Той казва: „Те са деца, временни разбирания имат, временна обстановка имат.“ По

човешки говоря. И те бързат да се наядат и половин час след като се наядат, всички ще бъдат щедри. Най-първо ще има състезание и след това ще бъдат щедри и тогава казват: „Можем да дадем от това, което остане на другите.“

Казвам сега: От това, което говорих през трите деня , колко неща са останали? Първо трябва да обичате живота. Без търпение не може да обичаш живота. Второ трябва да цените знанието. Самосъзнание трябва да имате, да виждате важността на знанието, което е потребно за вашето повдигане. Работа трябва сега. На всинца ви трябва работа за учене. Казваш: „Мене Духът ми даде това.“ Вие се поставяте на крива почва. Какво ви е дал Духът, това е дар, но ти какво си разработил? Бог ти е дал един талант. Ти удвои ли таланта си? Този капитал е дар, талантът е дар, но ти удвои ли го? Ако са пет, трябва да станат десет. Вашите таланти, които ви са дадени, удвоени ли са? Аз не казвам, че не са. Само казвам вие да си зададете въпроса, това, което Бог ви е дал, вие удвоихте ли го? Да го удвоите, това значи да му дадете цена. Един ден ще отида на Небето и ще покажа като изложение онова, което сте придобили от всички страдания, от всички опитности. Като влязат хората в ангелския свят, там се интересуват от хората, от тяхните добродетели. Като срещнете един ангел, едно съвършено същество, какво ще му кажете? Кажете ми? Вие по човешки ще му кажете: „Братко мой!“ Нали?

Аз пък ще ви пипна в това, което най-много знаете, ще пипна в най-силната точка. Нали като срещнете младата мома, вие сте млад, момък, как започвате запознанството? Първото запознанство между младия момък и младата мома, как започва? Какво движение трябва да направиш, че момата да види, че ти е трепнало сърдцето. И тя какво ще покаже? Трябва да изкараме някого да даде предметно учение. Най-първо аз съм един художник. След като срещна тази, която обичам, аз ще почна да я рисувам. Ще я нарисувам един ден, ще ѝ покажа рисунката и ще ѝ кажа: „Ще ме извините, аз ви нарисувах. Но опитах се да ви нарисувам.“ Какво значи „нарисувах“? От онзи, когото обичаш, ще копираш някоя негова добродетел в себе си. Ще кажеш: „Тя е много търпелива, благородна душа има.“ И всички момци, като срещнат благородна мома, те се преобразуват. Ако обичат да пият винце, не пият. Ако обичат да говорят нецензурирани думи или много грубо, сега престават това. Много мекичко говорят. Сега вие ме слушате и казвате: „Тези работи ги знаем. Кажи ми сега нещо ново.“

Добре, изпейте ми тона на Любовта. Аз толкова години проповядвам за Любовта. Коя е песента на Любовта? „Бог е Любов“, нали? Това не е песента на Любовта. Кой от вас би ми изпял една песен на Любовта? Ако

бихте останали до идната сряда, аз бих ви дал една задача да направите като Цеко. Цеко е доста прогресирал в поезията.

Първото нещо, като влезете в Любовта, да влезе чистотата, да бъдете чисти. В Любовта след търпението се изисква и чистота и след чистотата се изисква приложение. Та тези трите са нуждни: Търпение, чистота и приложение. Ако тези три неща вървят заедно много неща биха се постигнали. Ще се събуди един импулс.

Музиката е един метод от невидимия свят за възпитание на човешката душа. И трябва да пеете. Единствения начин, чрез пеенето може да внесете нещо ново в душата си. Той е един език. Трябва да се учите. Той е един език на Небето. Трябва да усвоите музикалния ритъм. Вие казвате: „Остаряхме." Като остаряхте не пеете. А пък искате да ви обичат. А пък Любовта без пеене, няма приложение. И свободата без пеене няма приложение.

Та музиката, пеенето трябва да станат у всинца ви нещо постоянно. Някой път казвате: „Бог е Любов." Че когато аз казвам думите „Бог е Любов", всички тъги и скърби от мене трябва да се свалят и аз трябва да се намеря веднага в една празнична дреха, чист и радостен и да мисля, че съм господар. И повече няма какво да ви утешавам. Скръбен сте. Като дойда у вас и като кажа: „Бог е Любов" и като изпея песента, всичката ваша скръб ще се стопи. И ще ми кажат: „Какво ми стана като изпя песента „Бог е Любов"?" Ако ние бяхме знаяли как да пеем песента „Бог е Любов", то, като отидем при някой болен, ще му запеем тази песен и той ще оздравее. И като изпеем на някой умрял „Бог е Любов", той ще оживее. Сиромах е: като му изпеем „Бог е Любов", богатството ще дойде. Обезверен е: като изпееш песента „Бог е Любов", ще му дойде вяра. Магическа пръчка е това. А пък сега пеем „Бог е Любов" и нещастието остава.

Та, три неща са важни: Търпение, чистота, и приложение! Щом споменете името на Бога, трябва да се измени вашият живот. Както се изменя сърдцето на младия момък, който до известно време е бил недоволен и като срещне момата, тя седи в неговия ум и оттам насетне той почва да учи, да пише, у него става промяна. Човек, който е почнал да мисли за Бога, трябва да има едно желание да се промени животът му и да е готов на всички услуги в света. Това е Любов към Бога. Като имаш Любов към Бога, да се зароди в тебе желание да услужваш на всички, с които имаш връзки.

Та сега, през тази година, започнете с Любовта. Като предисловие да влезете в Любовта. Влюбването е човешко, а пък Любовта е Божествено.

След Любовта вече иде служенето, да се служи, да се работи за Бога. По какъв начин ще работите, вие не трябва да мислите върху методите за работа. Всички методи, как трябва да мислим, да чувстваме и да постъпваме, всички тия методи са от Разумната Природа и са вложени в нас. И ако вие вземете основния тон на живота, на Любовта правилно, всички други работи ще дойдат сами по себе си и ние ще разполагаме с тях.

Та казвам, вие сте пяли, хубаво сте приготвени сега. Тази година посветете цялата година да изследвате музиката поне като Цеко. Всеки един от вас да си направи по една малка песенчица, най-малко от три куплета и да си я изпее само за себе си и да не я казва на други. През цялата година да се помъчи всеки да направи една малка песенчица и да си я пее. И като я пеете, вие трябва да сте доволни от песента. В Невидимия свят да кажат: „Почнал е вече да композира.“ Това е първата композиция. Да кажат в Невидимия свят: „Първата композиция на учениците на Бялото Братство. Всеки един [от] тях си композира по една песен.“ Това ви пожелавам сега като ученици – на работа!

Отче наш

6 часа и 35 минути

45 лекция на Общия Окултен клас
22 август 1934г.
София, Изгрев

Забележка: На 1.08.1934г. в каталога няма беседа. На 8.08.1934г., 15.08.1934г. са държани беседи, отпечатани в томчето „Великото в живота“ като съборни беседи.

1934_08_24 Права обхода и права постъпка
лекция пред специалния клас

ПРАВА ОБХОДА И ПРАВА ПОСТЪПКА

Ще прочета само един стих от трета глава на Притчите: гл. 4, ст. 18

"По пътя на праведния е като видело на разсъмване, което свети все повече и повече докато стане съвършен ден."

Има няколко начини за разбиране на живота. Всички вие живеете, но не разбирате защо живеете. Чувствувате, че живеете, но какво е вашето предназначение, какво можете да постигнете и какъв ще бъде крайният резултат, това ви е непознато. Ако ви запитат каква е вашата програма за днес, точно не знаете. Всички мислите, като излезете от клас да закусите. Някои от вас пък няма да закусват по единствената причина, както постъпва войникът. Той става сутрин и първата му работа е да грабне оръжието и чака да извърши това, което му се заповяда. Който не е войник, той няма да пипа пушката, но ще чака за друга някоя работа. Искам да обърна вниманието ви върху обходата и постъпките в живота. Какво разбирате под думите: "Човек трябва да се обхожда добре и да постъпва добре"? Разликата е такава, както между един цвят и един зрял плод. Кое е за предпочитане? Цветът или плодът? Може ли плодът да дойде преди да е дошъл цветът? Вие предпочитате плода, но плодът зависи от цвета. Тогава, в какво седи цената на плода? – Че има опитността на цвета и плюс нещо отгоре. Значи, плодът се е научил нещо от цвета. Цветът е възприел всичката енергия, а плодът я обработил. Цветът носи и възприема енергията, а плодът я обработва. Какво трябва цветът да научи от плода? Кой от кого трябва да се учи? Бащата от сина или синът от бащата? Учителят от ученика или ученикът от Учителя?

Ще се спра върху някои много елементарни работи. Това, което начертах тук, трудна ли е? Всеки от вас може да я направи. Има ли някой, който да не може да я направи? Има ли нещо невъзможно за човека, нещо, което да не може да направи? Тук всичко е възможно.

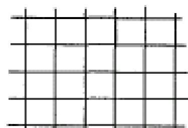

Можете ли да обясните какво се крие в този чертеж, в тези линии? Налучкайте сами! Това може да представлява рафтове на библиотека, на които са поставени книги. На раздели по автори или по стойност са наредени тези книги? Докато тези книги са на рафтовете, те струват

милиони, но щом се извадят, сами за себе си рафтовете не струват. Ако вие извадите мислите и чувствата от човека, какво съдържание ще има човек? Човек е подобен на тези рафтове, без книги, те не струват нищо, човек без добри мисли, чувства и постъпки не струва нищо. Друго сравнение. Имате една книга. Цената на книгата от какво зависи? От броя на листата ли? Една книга може да има няколкостотин листа, но ценността ѝ зависи от съдържанието, което е вписано в тези страници. Ако откъснете страниците и тя остане само с двете корици, колко може да струва? – Сто лева най-малко. Ако вземете от библиотека една, две и повече книги, а не ги връщате и това го правите няколко пъти, какво ще стане с тази библиотека, как трябва да постъпят с вас служителите там? При един добър християнин дохожда съседът му, да иска пари на заем. Християнинът казва: "Аз не съм свикнал да давам пари на заем, но ето ключа от моята каса и когато ти потрябват пари, взимай си колкото искаш." Съседът взел ключа и повече не го върнал. След две години донася ключа и казва: "Няма повече пари в касата." – "Няма нищо, в касата няма пари, понеже ти само си вземал, а нищо не си внасял." - "Ами сега?" – "Когато се научиш и да туряш по нещо в касата, тогава ще има, иначе ще си остане празна."

Вие от кои сте? – Взимате пари и не туряте нищо в касата или взимате и туряте? Ако само взимате и не туряте, за какъв човек ще минете? Ако по същия начин взимате от книгата всеки ден по нещо, а не туряте нищо, ценността на книгата ще се изгуби.

Вие знаете ли къде е поставен знакът на вашата доброта? Къде е поставен знакът, нишанът на вашата добродетел, на вашата разумност, на вашето безстрашие, на вярата, надеждата, любовта, на Любовта към Бога? Казвате, че имате Любов към Бога. Това не е вятър, не е лесна работа. Това, което наричате любов към Бога, е само едно състояние на чувствата и то е ценно, но не е от тази Любов. Всяко нещо си има свой център.

Де се намират очите ви, на кое място са те? - Ще кажете, че очите се намират в основата, в корена на носа. Носът къде се намира? А ноздрите, с които дишате? А устата? Защо природата е поставила очите под челото, а не над челото? Защо е поставила носа над устата, а не под устата? Когато искате да махнете нещо от себе си, накъде движите ръката си? – Навътре или навън? А когато искате да вземете нещо? Следователно, за да се разбере една мисъл, трябва да изучавате нейната практическа страна. Тогава и мисълта е ценна. Когато хлебарят има хляб на масата си, той е ценен, когато няма, той изгубва цената си. Какво прави тогава? - Замесва нов хляб. Той опича хляба, но не изяжда целия хляб, оставя само един хляб за себе си, а останалите 999 задържа за ближните. При това

положение минава за добродетелен. И всеки, който влезе при него, ще си остави своето препоръчително писмо, срещу което ще вземе хляб. Как ви кредитира фурнаджията? Срещу писмото, което му давате, той ви дава хляб. Това писмо има отгоре печат – 5 лева. Книжни или сребърни? Колко струва един сребърен лев? – Седем лева. А един златен?

Имате един хляб, гледате го, но колкото и да го гледате, докато не си хапнете от него, не може да се ползувате. Ако вземете част от него и го сдъвчете, веднага ще се ползувате от неговата сила. Ако не направите опита, няма да добиете разположение. Разположението показва, че сте направили една приятна работа. Всяко неразположение показва, че или не сте яли, или не сте мислили, или не сте дишали. Щом сте неразположен, ще знаете, че не сте изпълнили едно от тия три положения. Гладният е неразположен, защото не е ял. Работата лесно ще се поправи. Четвърт хляб и неразположението ще изчезне, ще се смени с разположение. Ако пък сте обезсърчени, трябва да знаете де се крие причината – в стомаха, в дробовете или в мозъка. Това значи: умът ли е причината за обезсърчението, сърцето или волята? Според вас как е? Често човек се обезверява, когато не може да свърши една работа. Не можеш да си движиш ръката, това те обезсърчава, от слабостта на волята идва обезсърчаването, от слабостта на ума идва обезверяването, а от слабостта на сърцето произтича безлюбието. Когато умът ти не работи, ти се обезверяваш. Вярата си ще я повдигате с ума си. Учениците Христови казвали на Христа: "Придай ни вяра". По кой начин ще им предаде вяра? Ако гладният дълго време не е ял хляб, ръцете и краката му заслабват и не може да работи, обезсърчава се. По кой начин ще се възстанови неговата надежда? Ще му дадете време да се съвземе, да се окуражи, за да работи.

Ще ви дам пример за човек, който се е обезверил. Имате човек с вързани очи. Той иска да ходи, но се страхува да върви. В страха има обезверяване. Какво ще направите, за да спасите този човек от страха? Трябва ли да го хванете за ръка и да го водите? Ако го водите, ще минете за добродетелен човек, но това постоянно не може да бъде. Ще заспите, кой ще го води тогава? – Въпросът е разрешен частично. Остава да му махнете превръзката. Мъчно може да се махне превръзката, защото сложно е превързана. Тя е толкова сложно вързана, че само кармично може да се развърже.

Всяка книга трябва да се върне и постави на място на рафтовете. Всяка ваша идея, всяко чувство и постъпка да се поставят по местата им, точно там, където първоначално са били поставени. Ако разместите местата на книгите, после има да се лутате по рафтовете да ги търсите. Понякога така се обезсмисля вашият живот, че не го разбирате. Искате да ви почитат. За

колко неща могат хората да ви почитат? Кога могат да имат високо мнение за вас? Как се добива това мнение? – Той трябва да има добра воля, добро сърце, никога да не се обижда, да има добър ум, че да дава умни съвети, да дава само истинни сведения. Човек не трябва да разнася, кой какво рекъл, да не скарва хората помежду им. Никога да не разнася непроверени слухове. Често вие младите се поддавате на неверни слухове. Казвате: "Еди кой си ме мрази". Защо? Нищо не му е казал, но го погледнал накриво, не го погледнал както трябва. Това е лъжливо впечатление. Как трябва хората да се поглеждат? Кой е най-добрия начин, по който хората трябва да се поглеждат хубаво? Когато стане въпрос за добро поглеждане, първо човек трябва да си даде отчет в себе си какво значи добрият поглед.

Молите се на Бога, но в това време мислите нещо лошо, смятате ли, че Бог ще отговори на молитвата ви? Молите се, но сърцето ви е нечисто или не постъпвате добре, тогава Бог ще отговори ли на молитвата ви?

Отивате при някого да се молите да ви даде нещо, гладен сте, но си казвате: "Този човек е професор, но надали ще ми даде и пет лева." Като мислите така, наистина няма да ви даде и пет лева. Нищо не сте свършили за Господа, а искате да ви послуша, да ви чуе Господ. Досега само сте яли и пили и нищо не сте плащали. Божествената книга е пълна с борчове, яли и пили, нищо не платили, пълна е с обещания и бели лъжи. Ето сега, като мазаха през лятото салона, задигнал някой една от картините и на нейно място поставил друга. Той мисли, че не го зная. Защо му е тази картина? Изчезна картината "Съвършената девица". Това показва, че на крадеца точно туй му липсва – майката, девата.

Между вас още няма любов. Любовта ви е задигната. Какви са съображенията на този крадец? Който я е взел, няма да хароса [*харосам – (от гр.) виждам добро, преуспявам] И целият му живот от край до край, ще бъде едно нещастие. Когато от сърцето ви изчезне майката, любовта, кой е взел тази ваша картина? Когато изгубите надеждата си, кой е взел тази картина? Този, който е взел картината, е имал две съображения: да я продаде и да спечели нещо от нея и второ – да я прерисува и да се хвали навред, че той е художникът. Защо той не е взел друга картина, а именно тази?

За да имате правилна обхода и правилни постъпки, отношенията между ума, сърцето и волята ви трябва да бъдат нормални. Нормално е умът да функционира, както трябва. Права мисъл е тази, която всякога може да помага на човека. Право чувство е това, което всякога може да помага на човека. И всяка постъпка е права, само когато помага на човека. Под права мисъл разбирам онази, чрез която действува едно разумно същество.

Когато говоря за правата мисъл, аз разбирам един колективен процес, в който е взела участие мисълта на 10-20 хиляди души едновременно. Ако стотина души мислят да ви направят добро, хубаво ще ви бъде, но какво ще почувствувате, ако също такова число хора мислят да ви направят едно зло? Най-малко ще изпитате лошо разположение. Ще знаете, че когато се намирате в едно натегнато състояние, не можете да се търпите, някой мисли да ви направи зло. Когато пък се чувствувате радостни, весели, много души мислят едновременно да ви направят някакво добро.

Тогава как трябва да се обхождате с тези хора, които искат да ви направят добро? Какво ще направите, ако един фурнаджия иска да ви даде един хляб? – "Ще му дадем 5 лева." Да, но той ви дава хляба даром. Ще трябва да му благодарите. И това пак е един начин на плащане. Ще му кажете: "Крайно ви благодаря за хляба. Един ден и аз ще ви се отплатя с нещо." Значи или ще му платите, или ще му благодарите, или някой ден ще му услужите и вие нещо. Това е правилна обхода, правилна постъпка. Когато някой ви направи добро, бъдете готови при случай да му върнете по същия начин. Ако някой ви обича, а вие не връщате тази обич назад, какво ще бъде вашето положение. Когато обичат някого, а той не обича, в края на краищата, той става егоист, започва да мисли, че всички хора са длъжни да го обичат, а той да ходи като пуяк и да слушат песента му. След като се е перчел с перата си, професор станал ли е? Идва ден когато перата му окапват и той изгубва вече своето достойнство. Значи достойнството му не е било в неговия ум, а в перата му. Докато перата му израснат той се крие, показва само задницата си, а не главата си. Същото правят и глупавите хора. Хората, които обичат да се хвалят, че са добри, че са умни, че са честни са като пауна.

Има един начин за самовъзпитание, от който зависи вашия бъдещ живот, това е да постъпвате правилно. Правилната постъпка седи в това – щом навред са готови да ви посрещат с радост и да ви услужват, значи вие с всички и навсякъде сте постъпвали правилно. Когато постъпките ви не са правилни, никой не желае да бъде на ваше разположение. Ако правите добро на много хора и един ден изпаднете в беда, всички тия хора ще ви се притекат на помощ, но ако сте правили зло на тия хора, ще се откажат да ви помогнат, ако се нуждаете от помощ. Казвате: "Това е кармически закон." Знаете ли какво нещо е кармичният закон? Обясненията на индусите за кармата са съвсем детски. То е все едно да вземете обясненията на математиката за числата и да казвате, че това са истините. Какво казват математиците за числата от едно до десет? Ето какво обяснение може да се даде за числата. Когато първият подтик на природата, този център, се е завъртял два пъти около себе си, той е образувал двете. Когато този център се е завъртял три пъти около себе си, образувало се е числото три. Когато

се е завъртял четири, пет и повече пъти около себе си, той е образувал четворката и т.н. Това показва известно движение около себе си. Казваме, че двойката е два пъти по-голяма от единицата. Единицата, която е причина за всички действия, е направила две усилия, завъртяла се е два пъти около себе си. Колко пъти трябва радиусът да се завърти, за да образува кръг? Когато радиусът дойде на противоположната страна, от която е излязъл, същият ли е? Той става двоен, удвоил се е. Значи, когато радиусът дойде до противоположното положение, отдето е излязъл, той се удвоява, става два пъти по-голям от по-рано.

Всяко нещо, което се удвоява, се движи, а всяко нещо, което не се удвоява, се намалява и видимо спира. Всички неща, които не се движат, се намаляват. Всеки човек, който мисли, чувствува и постъпва добре, се движи, а същевременно се увеличава. Всеки човек, който не мисли, не чувствува и не постъпва добре, той се намалява и не се движи. Всички правите следната погрешка: имате свещ и кибрит, но когато трябва да излезете вън, в тъмнината, не взимате свещта и кибрита със себе си и казвате: "Кой ще си губи времето да пали свещта, аз и така ще си намеря каквото ми трябва." Излизате и веднага се сблъсквате с нещо, удряте се в нещо. Не, като излизате в тъмнината, първото нещо е да запалите свещта си. Така ще знаете къде вървите и ще може да се върнете. Нищо няма да намерите в тъмнината, затова ще палите светилника си. Фитилът на свещта това е ума, лойта това е сърцето. Това, което гори, веществото на свещта, това е волята на човека. Умът мисли, сърцето чувствува. Не можеш да мислиш, ако едновременно не чувствуваш и не действуваш. Трябва да имаш фитил, лой и вещество, което да гори. Ако свещта ви не гори, не можете да мислите, нито да чувствувате, нито да действувате. Щом умът ви не е запален и сърцето ви не се топи, нищо не можете да направите и пламъкът ви навън няма да може да излиза. -"Аз се стопих." – Бих желал всички хора да се топят. Обичате ли захар, която не може да се топи в устата ви? Кои хора обичате, които се разпъват или които не се разпъват? Кои крака обичате, които се мърдат или които не се мърдат? Във всяко движение трябва да виждате проекция на Божията мисъл. Това, което се мърда, е за предпочитане. Най-малката мисъл е за предпочитане пред най-голямото богатство. Говоря за такова богатство, което не може да се топи. Богатство, което не може да се топи, не може да се използува. Онова, което ползува човека, това е неговата мисъл, неговите чувства и постъпки, волята му. Това, което природата е дала на човека, той трябва да знае как да го използува, това значи права обхода и права постъпка.

Някой казва: "Аз не постъпвам добре, нито пък имам някаква дарба, нито условия." Това нищо не значи. Щом нямаш условия, върни се там дето са условията. Когато говоря за известни положения, значи че те съществуват,

не говоря за неща, които ги няма. Има ли някой от вас, който да няма ум? Или да няма сърце или тяло? Всички имате тела. Ще кажете, че сте болни. Това че сте болни, показва, че тялото ви не е чисто. Пречистете тялото си. Ако някой има хляб, но не яде и изтощава тялото си, де е причината? – В самия него. Нека се наяде. Ако пък е турил в стомаха повече храна, отколкото трябва, де е причината? – Пак в самия него.

Първото нещо, което се изисква от всинца ви, е отношението ви към Бога да бъде правилно, нормално. Всинца в себе си сте големи мърморковци, ходите, връщате се, все сте недоволни, постоянно мърморите пред Бога, че това нямате, че онова нямате. И като ви се даде нещо, пак мърморите. Пазете се от това мърморене. Не можеш да научиш урока си – мърмориш. Скъсали те на изпит, беден си, все мърмориш на Господа. Майка ти и баща ти не се отнесли добре с тебе, било ти студено или топло, все мърмориш. Според мене, причината за всички нещастия на хората се дължи на самите тях, а не на Бога. Бог няма желания да прави хората нещастни. Ти излизаш навън с незапалена свещ, но паднеш, удариш си главата и после започваш да се сърдиш на този, на онзи, че турил някакъв камък на пътя ти. Ако не беше този камък, нямаше да се удариш. Трябваше да си запалиш свещта. Ще кажеш: "Карма е това, съдба е, писано е така и т.н." Карма е неразбиране на нещата. Кармата и съдбата са синоними.

"Сад" – значи да садиш, "аба" – каквото садиш, това ще ти платят. Съдбата не е нищо друго, освен разплата за това, което си вършил. Има две положения в света – или господар да бъдеш или слуга. Господарят дава, а слугата взима. Господарят заповядва, а слугата изпълнява. И слугата дава нещо от себе си, а после господарят му връща. Този закон съществува навсякъде в живота. Бог ни дава заповеди, понеже Той е господар, а ние сме дошли на земята като слуги, ще изпълняваме. И като се върнем вечерта, Той ще ни плати точно толкова, колкото сме изпълнили. Колко ще ви плати? – Два пеняза [*пеняз или динарий – римска сребърна монета, често споменавана в евангелията. Равна е по тегло и стойност на гръцката драхма]. Един пеняз за вашия ум и един пеняз за вашето сърце. Толкова струват двата пеняза. Като ги похарчите, пак трябва да отидете да работите. Господ никога не осигурява хората за повече от един ден. На втория ден ги праща отново на работа. Като ви даде заповедта си, Той ви осигурява. И като свършите зададената работа, пак ви осигурява. Който върши нещо за Бога, той е вече осигурен. Който не върши нищо за Бога, той не е осигурен. Да мислиш, чувстваш и постъпваш право, това е сигурността на живота. Да се обхождаш добре и да постъпваш добре – в това седи сигурността на живота.

Само светлият път на мъдростта води към Истината.

В Истината е скрит животът.

40-та лекция на МОК,
13 година, държана от Учителя на
24 август 1934 г., София, Изгрев

1934_08_26 Който прави истината
неделна беседа

КОЙТО ПРАВИ ИСТИНАТА

„Отче наш“
„Духът Божи“
Ще прочета само 3 стиха от 3-тата глава от Евангелието на Иоана, от 20-и стих.

„АУМ“

Ще говоря върху нещо практично, върху произхода и причините на всички болести, които съществуват в света. (Учителят прочете 21-ви стих.) Зад всяка болест какво е? Болестта, от какъвто и характер да е, поддържа една духовна причина. Туй е едно твърдение, не се нуждае от доказателства. То е като една аксиома, всеки може да провери. Всеки го е опитал. Природата, която е създала човека, надарила го е с много чувства за предохрана. Като е създала стомаха, турила е един контрольор, инспектор на здравословното състояние. Когато природата създала дихателната система, турила пак един инспектор да контролира дишането. Когато създала мозъчната система, турила пак друг инспектор да контролира мозъчните процеси, да контролира мислите.

Разглеждан човек от светско гледище или тъй, както хората сега се намират, понеже и светските, и духовните хора се намират в едно нездравословно състояние, малко анормално състояние. Следователно заключенията на всички религиозни хора не са верни. Например, някой път наблюденията на астрономите не са верни по единствената причина, че по някой път отраженията не са ясни, пространството не е много чисто, атмосферата не е чиста. Трябва да има много чиста атмосфера, за да бъдат наблюденията верни. Или много пъти светлината не е достатъчна при наблюденията под микроскопа. Човек трябва да бъде вещ, когато прави своите наблюдения. Сега, вие усещате едно малко неразположение и казвате за някого, че той е неврастеник. Именно хубавото нещо е, че човек има нервна система. Че е неврастеник нищо не значи. Казвате: „Той е неврастеник.“ Ни най-малко не показва, че това е една болест. Неврастенията не е болест. Неврастенията показва, че нервната система не функционира правилно, нищо повече. Силите, които функционират чрез нервите, не вървят правилно.

Но причината на всички болести седи в човешката мисъл. Мислите са от два вида: едни мисли, които съграждат, и други мисли, които рушат. Едни,

които спират капилярните съдове, и други, които ги разширяват. Едни мисли има, които изстудяват, мисли има, които повишават температурата. По някой път човек го втресе, повишила се температурата. И действително, опасно е да се повиши температурата. Но още по-опасно е, когато спадне температурата. Едното е опасно, но другото е по-опасно. Има една нормална топлина в човека, която е естествена. Тя не се образува от известно триене. Всяка топлина, която се образува от триене, е опасна, понеже туй, което се трие, се изтрива. Има една топлина, която е естествена, тя е мека и приятна, тя е топлината на здравето. Когато човек изгуби тази естествена топлина…

Тази топлина се поддържа от човешката мисъл. Когато човек има тази топлина, той има най-хубавите мисли, той не знае какво нещо е болест и мисълта му е здрава. Каквото и да дойде, той издържа всичко. Казвам: Много неприятни работи има натрупани, носи ги юнашки. Щом изгуби нормалната топлина, той почва да се нервира, да се тревожи за нищо и никакво, озлобява се, завижда. Завистта ражда ред болести. Страхът ражда друг ред болести. Пиянството ражда трети вид болести. Разюзданите страсти раждат друг род болести. Всичките отрицателни мисли имат лоши последствия. Те ще се явят в известна форма и туй природата допуска като лечебно състояние.

Запример, във вас се образува идеята: вие искате да станете тлъст, лицето ви да стане като Месечината, [на нея] да замязате. Най-първо лицето трябва да има линия. Туй, което младите говорят, линия да има лицето. Тази линия на ухото трябва добре да се очертае. И между челюстта вратът не трябва да е пълен, понеже има жлези, които изпълняват отлични функции. Когато се натрупат [там] мазнини, тия жлези не могат да изпълняват тези функции, заражда се гърдоболие. Заболяват сливиците. Сега режат сливиците лекарите. Тази работа с рязане не става. Рязането е краен метод. Хирургията е стара наука. Първият, който направи хирургическа операция, е бил Бог в райската градина. Той го приспа, извади две ребра от Адама – направи му операция – и от тях му направи една другарка. Един лекар ще вземе, ще приспи един човек, ще му направи операция, но нищо няма да му направи. Сега и по 4 ребра изваждат, но няма никаква жена на света. Като извадят реброто и казват: „Спасих се!“ Нищо не се спаси. Освен че не се спаси, влоши се положението. Бог, като извади двете ребра, запълни ги с месце. Един лекар, след като извади ребрата, с нищо не ги пълни. Казват: „Хирургия.“ Но хирургията, която Бог направи, да направиш една жена, разбирам. Похвалявам хирурзите, които присаждат кожа; те отрежат от едно място на тялото и го присадят на друго. Ако може едно ухо да се присади, то е хирургия. Да възстановиш нещо, това е наука. Но да извадиш окото на

човека, това не е хирургия. Туй най-големият простак може да го направи. Един американски професор казва: „Всеки може да отреже крака на един човек, даже и най-простият човек с един трион може да отреже крака. Каква хирургия се изисква да отрежеш крака?“

Та, казвам сега: Въпросът не е за хирургията. Въпросът е за един здравословен живот в света. Помнете, че всяка душевна тревога ще се отрази върху вашето здравословно състояние. Ще изгубите здравето си. Туй ще се предаде в ред поколения. Дъщеря ви, син ви, които вървят по ваша линия, ще наследят тия състояния.

Сега, зад всяка една неестествена мисъл седи едно неестествено желание. Зад всяко едно неестествено желание седи неестествена постъпка. Вие не сте си давали отчет. Да кажем, вас ви дойде една мисъл: по някой път искате да идете при някоя канара и да се хвърлите, защото не ви вървят работите. Мислите по един начин, по втори, по трети и най-после мислите, че трябва да се хвърлите от канарата долу. Ако сте търговец, ако сте чиновник, уволнен или неназначен, като видите, че [няма] да ви назначат, искате да се качите на канарата и да се хвърлите долу. Питам: Отде е дошло туй желание да се качите на канарата и да се хвърлите отгоре? Всички хора, който са тщеславни, искат да се хвърлят от канарата. Най-тщеславни, но в негативна форма. А пък всички ония хора, в които преобладава чувството на скритност, те обичат да се бесят. Те обичат да се скрият в една стая и там ще се обеси. Знаете ли, един човек, който се хвърля от канарата, той е израз на ред поколения. Ако 10 души силни хора или ако един силен човек намисли и каже да се хвърли от канарата, казва: „Не, аз няма да се хвърля!“ Вторият също така и най-после най-слабият от тях ще иде да се качи на канарата и той ще изпълни тяхната воля. Законът на внушението работи.

Та, казвам: При здравословното състояние главна роля играе храната. На първо място играе неестествената храна, ти ядеш безразборно. Не си сдъвкал достатъчно храната, при това, като ядеш, твоят ум е занят с една отлична мисъл. Ти вече внасяш известна отрова в храната си. И тази храна, както и да се смели, тя все ще остави известни утайки в кръвта. След туй, някои хора, щом не живеят един редовен живот, дишат много плитко, не вземат достатъчно количество въздух. И сега се определя, че дължината на живота зависи от количеството на чистия въздух, който приемаме в дробовете. Животът се продължава чрез дишането. Вън от това, в хигиенично отношение, има един пулс в природата, която поддържа живота. Лошите мисли по някой път стават спирачки и гдето някой път сърцето не пулсира, или по-бързо, или по-бавно, зависи от този пулс. Електричеството е, което движи човешкото сърце. Жизненото

електричество в природата, което свива човешкото сърце и по силата на електричеството става кръвообращението. Вие казвате, че от само себе си се свива.

Казвам сега: Има един лекар, който е дошъл, проучава болестите. Например, една болест може да се проучи и често се явяват известни бели петна по ноктите. Онези, които не познават тия петна, казват: късмет. Да, късмет, голям късмет. Ще боледуваш, ще боледуват децата ти, ще похарчиш 10 000 лева, голям късмет е, лотариен билет е той. Тия петна зависят от едно неестествено положение. Ти не си господар на своите мисли и на своите чувства. Туй показва. Следователно, за да ги премахнеш, трябва да започнеш да дишаш. Три пъти на ден ще правиш по 6 вдишки дълбоки. Сутрин, на обед между 11 и 12 часа ще правиш 6 вдишки и вечер към 6 часа пак ще правиш 6 вдишки. По 6 вдишки ще правиш. И като правиш тези вдишки, умът ти ще бъде на място, за да премахнеш тия петна. Ако ги премахнеш, показва, че дишаш правилно. Но ако не, ще продължиш, ще дишаш. Няма да се мине дълго време, най-първо ще дойде неврастения, след туй ще дойде неестествено положение, ще ви дойде някоя болест, която ще ви струва доста скъпо. Може неврастенията да се роди от вашия неестествен страх. Някой път ще се яви тумор в корема или другаде някъде ще се яви. Туй показва, че тези енергии ще се отправят някъде. Те ще стимулират някои от клетките и ще се зароди едно неестествено състояние. После ти ще направиш една операция. Хубаво, ако няма друг изход, може и с операция да се премахне болестта. Според своята неестествена мисъл и този тумор ще изчезне сам по себе си. При сегашната наука, нека се постави най-здравият човек, ако му се внуши, може да изкарате какъвто искате тумор на тялото му в 24 часа, в 3 деня може да изкарате тумор. Ако го поставите в магнетически сън, чрез внушение, какъвто и да е тумор, може да го премахнете. Зависи от човешката мисъл.

Та, казвам: Сегашната наука, която е дошла, трябва да бъде чисто хигиенична. Най-първо: Всички разумни хора трябва да разбират как трябва да се живее. Най-първо, храненето е неестествено. Еднообразната храна, каквато и да е, винаги е вредна. Еднообразното дишане, каквото и да е, винаги е вредно. Еднообразното мислене, каквото и да е, е винаги вредно. Еднообразие има и в желанията, в света. Когато човек започне да живее неестествен живот, има еднообразие. В природата има едно вечно разнообразие. Красотата на природата се отличава с живота, с вечна зеленина, с реки, с полета, а в пустинята виждаш вечно еднообразие, пясък, всичко е голо.

Сега хората очакват своето щастие там, отдето няма да дойде. Щастието на

хората е написано, „които идват във виделината.“ Виделината е потребна за онзи, нормалния живот. Когато човек мисли нормално, когато чувствува нормално и постъпва нормално, то е виделина. Каквато и болест да има, най-първо се спри и опитай [с] твоята вяра какво може да направиш.

Например, много пъти анемия може да се яви в хората от неестествената храна, от малокръвие. Кръвта не се окислява, дишането не е правилно, не се приема достатъчно количество въздух. Питам сега, ако не дишате, ако някой каже: „Аз не се храня“, храната е толкоз важна, но много по-важно [е] дишането. Вие при дишането сте свободни: може да вземете колкото искате обеда без да плащате нищо, а за яденето се плаща, но за дишането нищо не се плаща, никакви пари не се дават. Всеки може, поне веднъж в седмицата може да излезе горе на Витоша. Казвате: „Ама кой ще си губи времето?“ Знаете, 10 дни изгубени през лятото може да спасят вашия живот през цялата година. С 10 спечелени дни през лятото може да загубите цяла година. Защото в 10 дни може да спечелите 2000 лева; а може би печалбата на тия десетте деня може да ви коства загуба 10 000 лева. По-добре е някой път да загубите малкото, отколкото многото.

Та, казвам: Първото нещо без болести, това е мисълта. Ти си фиксираш мисълта. Заболи те някъде и казваш: „Имам бодеж.“ Щом като имаш бодеж в гърба, подразбира, че има разстройство в дробовете. Ни най-малко не е така. Тия бодежи се дължат на мисълта, капилярните съдове се свили, набрало се е излишно количество електричество. Струпало се е несъразмерно в разните органи и следователно, дето има много електричество, туй електричество излиза и като излиза, образува бодежи. Като се свърже с положителното електричество, усещаш болка. Ти благодари на това. Бодежът показва, че може да се лекува. Ако няма бодеж, е по-опасно. Бодежът показва, че след като бодели вола, той оре. Природата те бутва да идеш да ореш, да започнеш да живееш и тогава какво се изисква?

Да кажем, ти си неразположен. Съобщят ти, че мъжът ти умрял някъде, той отишъл в странство. Но не се минава много време и ти кажат, че този умрелият не е твоят мъж. Ти 10 деня оплакваш мъжа си. Ще си създадеш известна болест. Казват ти: „Мъжът ти умрял.“ Ти попитай Господа умрял ли е, повикал ли го е при Себе си, „тук на Земята ли е или дойде при Тебе?“

Защо да не отидете да повикате Господа и Неговите служители? Ще идете да питате Ивана, Петка, Драгана, Стояна. Кое е по-хубаво: да идете да питате някое цвете, някой карамфил, не е ли по-хубаво да идете да питате някой професор? Този професор е занят, всякога не може. Вашето

обоняние Бог ви го е дал във всеки случай да се ползувате. Цветята са лечебно средство за много болести. Запример, карамфилът лекува известни нервни болести. Розата лекува други болести. После, минзухарът, кокичето лекуват трети вид болести. Гергината, всички цветя лекуват известни болести и същевременно поддържат известни добродетели в човека.

Някой път искате да възпитате, да направите децата здрави. Направете градина. Направете един опит и ако детето е нервно, накарайте [го] да полива най-различни цветя. Ще видите как ще се моделира неговият характер. След няколко години тези цветя ще почнат да моделират неговата нервна система. Изучавайте живота [им], при какви условия се садят, каква почва им трябва. Но всичките хора, като станат религиозни, казват: „Нас цветя не ни трябват, само за Господа да мислим." Че Господ е в цветята! Господ е вътре в изворите, не в този смисъл Той е в дърветата, но Той е в живота на дърветата, не във формата. Той е в реките, в живота на реките, Той е в светлината, в живота на светлината. Защото самата светлина, която Той направи, е едно нищо, а пък животът, който е в светлината, е друго. Всеки човек не е във формата, но в живота, който той носи. Това трябва нас да ни интересува.

Сега, по какво се отличава животът на един човек? Този човек, когото срещнем, ето по какво се отличава: онези, които имат живот, ако животът му е нормален, нормалните хора и анормалните хора, щом срещнете един човек, който е здрав, в него органическата, жизнената сила преодолява. След като го срещнеш, чувствуваш една голяма приятност, и в мислите ти, и в чувствата ти е приятно. Той е късметлия. Като дойде в дома ти, носи благословение. То е факт. Аз говоря, може да го проверите. Аз говоря в известни факти, ще ги проверите. И ако не са верни, ще дойдете да ми кажете. Вие ще проверите същата истина. Ако един човек дойде, който не е здрав, той отвън може да е червен, но усещате, че нещо ви стяга, този човек не е здрав. Те го наричат лош. Той не е здрав, той не мисли добре, не чувствува добре и не постъпва добре. Дали това го знае или не, но то е вече състояние. Той ще си създаде известна болест. Някой човек сега е здрав, след половин час или след 5 часа или след 24 часа той умрял. Че как ще умре тогава? Казвате: „Пръснало се е сърцето." Че как се е пръснало сърцето? За да се пръсне сърцето, трябва да има някаква мисъл.

Да ви представя един пример. Един гонел едного да го убие, но онзи, който бягал, се молил. Казва: „Господи, избави ме от този човек!" Онзи, който го гонел, паднал, строшава си крака и от големия яд, че не е могъл да го стигне, пръска му се сърцето. Лекарят констатирал, че станало разрив от гняв, че не е могъл да го стигне да го претрепе. Това не е разрив, но

камерите в сърцето се разстройват. Камерите в сърцето се разстройват, престава кръвта да се движи правилно. Тия камери, които има сърцето, се разстройват, както се разстройва една цигулка.

Сега, тия белите петна по ноктите. Аз гледам, има лекари, които определят само болезнените състояния. Мене болезнените състояния не ме интересуват. Човек трябва да изучава нормалното състояние на ноктите какво трябва да бъде.

После, има цяла наука, която прави своята диагноза по очите, но въпросът е само да се изучи едно нормално око. По-важно е да се изучи нормалното око, кое е здравото око. Следователно, когато окото според мене е здраво, когато човек има един здравословен живот, нормален живот, в очите му какво ще видите? Ще видите три гами на светлината, на цветовете. Когато има дъга на физическото поле, има един опитен начин, по който може да минете от един свят в друг. Ако вие, без да се боите, започнете да концентрирате мисълта си, да се абстрахирате от психическия свят, веднага ще почне тъй, както е светло, всичко ще почернее, голяма тъмнина ще се яви. Ако не се уплашите, няма да се минат и 5–10 минути и ще започне да се явява нова светлина. Като зазоряване. Ще видите, че се явява нова светлина. Ще видите нова дъга, на която цветовете са още по-меки от тия на физическото поле. Ако сте още по-напреднал човек, може да минете в трето състояние, да видите третата дъга, пак цветове, които са Божествени.

Аз това привеждам като факт, без да го обяснявам. Когато човек е в здравословно състояние, тия краски са в очите. Тогава, щом започнат да се явяват болезнените състояния, тия краски започват да потъмняват и следователно изгубва се тази първата, Божествена гама на светлината; след туй изгубва се втората гама на светлината и най-после изгуби се и третата гама и тогава дойдат всички нещастия на човека. Тогава идват болезнените състояния. Така е според физиолозите. Те казват, че очите стават мътни, тъмни. Те са анормални състояния. Те не съставят никаква наука. Човек трябва да предвижда нещата преди още да са станали. Някои болести може да ги предвидите преди 20 години.

Вие трябва да поддържате цветовете на вашите желания, на очите си. Запример, никога не трябва да губите вяра в живота. Никога не трябва да губите вяра в Любовта. Никога не трябва да губите вяра в онзи великия Промисъл, в Мъдростта, която съществува в света. Никога не трябва да губите вяра в Истината, която носи свобода. Защото Истината, и тя има свои цветове. Три основни цвята има в Божествения свят. Цветът на Любовта е най-хубавият червен цвят, който съществува в природата. Ако

го видите, вие никога няма да го забравите. Най-хубавият жълт цвят, златист, който някога сте виждали, той е на Мъдростта. Най-хубавият син цвят, той е на Истината. Това са три основни цвята. Така ви говори на вас Истината. Такива краски има. Ако ги видите, и ако сте мъртви, ще оживеете.

Та, казвам: Ако вие искате да възстановите в себе си здравето, седнете и мислете върху Любовта. Мислете върху любовта на растенията, мислете върху любовта на минералите. Мислете върху любовта на слънчевите системи. Мислете върху любовта, която съществува в разни същества. Мислете най-после върху любовта на хората. Туй може да бъде като предмет за една мисъл. Казвате: „Какво може да мисля?" Най-първо, какво може да донесе една любов към растенията? Ако вие сте нервен, ако вие обичате едно растение, туй растение отлично може дави помогне. Ти си нервен. Лекувал си се при разни професори, не са могли да ти помогнат. Не ти трябват професори. Намери горе в планината един стар дъб, от 200–300 години. Ще кажеш: „Господин професоре!", ще го погледнете, ще го обикнете, ще турите гърба си, ще се облегнете. Помислете си през какви бури на живота как е устоял и е весел. Три-четири пъти е достатъчно да си турите гърба на този професор и вашето неразположение ще изчезне, както снегът се стопява на слънцето. Сега ще кажете: „Колко време трябва да седя?" Този дъб вие ще го обичате. Запитайте го как той се е домогнал до този дългия живот и кои са законите, които изпълнява. Поискайте и той ще ви даде.

Ще ви приведа един пример сега, че растенията говорят. Един наш приятел се спира в Борисовата градина и като помислил, че растенията говорят, турил си гърба на една ябълка. Той си мисли: „Каква услуга мога да ти направя?" Тая мисъл седи в съзнанието. И тогава му идва една мисъл: „Има долу нещо, което ме стяга. Махни това, което ме стяга." И наистина, той се навежда и долу в дънера имало турена една тел, когато ябълката била малка, и като раснала, телта се впила в дървото. Той отива, взема една пила и претрива, изрязва телта. Казва: „Освободи ме!" Някой го турил тук без да разбира. Сега вие, като отидете при едно растение, то ще ви разправи своята история.

Сега много хора един факт няма да проверят, [а] какво пишат вестниците, ще повярват. Когато се обсаждаше Одрин, българските вестници около 30–40 пъти писаха, че Одрин пада и на другия ден опровергават, че Одрин падна. Все-таки Одрин падна.

Растенията са съединителната нишка за дългия живот и всички растения живеят в хората в миниатюра. Има цели гори, които са насадени в

човешкия организъм. Когато пазим тия гори, всичко върви; а когато ги изкореняваме, заболяваме. Ако погледна човека, цели гори има: и дъб има, и бук има, и леска. Много растения са изчезнали в човека.

Сега аз говоря за онези от вас, които имате една мисъл, която може да опитате. Един въпрос, аз не искам да го разправям, то си има своя специална страна. Защото за диагнозата например, аз мога да ви дам диагнозата на някои болести, но ще се изплашите. Може да ви покажа по ноктите някои болести, но няма какво да ги знаете. Това са резултати. Тези нездравословни белези как да ги премахнете е много по-важно. Да допуснем, че са тъмни очите ви, че имате температура 40 градуса. Какво трябва да направите? Едно от двете: или трябва да вземете Очистително, или аз бих ви препоръчал, когато имате температура 40 градуса, свари картошки, големи от по 100 грама, изяж ги и виж дали след половин час няма да спадне вашата температура. [Картофът] не на чорба, но варен хубаво и ще го дъвчеш, понеже в дадения случай не че той ще ви излекува, но той до известна степен ще урегулира тази неестествена топлина и той ще ви помогне.

Всичката погрешка е, че някои мислят, че някое лекарство може да премахне болестта. Някое лекарство временно помага, а пък туй, което лекува, то е въздухът. Силата, жизнената сила, праната във въздуха, тя лекува. Светлината лекува, храната лекува. Трябва да разбирате каква храна. Например, мислите, че една храна, която е пълна с масло, може да ви помогне. Някой път човек се нуждае от масло, някой път не се нуждае. Най-първо, не се лишавайте от вашата собствена мазнина, която имате. Някой път кожата е суха по единствената причина, че нямате мазнина. И гледайте да възстановите мазнината на вашата кожа. Сухата кожа е лош проводник. Сухата кожа показва, че не може да живеете дълъг живот. Ако вие сте богат човек и кожата ви започне да загрубява, трябва да знаете, че скоро ще фалирате. Единственото нещо – трябва да възстановите мекотата на вашата кожа. Тази мекота може да се възстанови чрез дишането.

Тази мекота може да я възстановите чрез закона на Любовта. Ако мразите едного и отидете да се примирите, ако искате да продължите живота си, примирете се, примирете се с 10–20 души, направете всичките жертви. И аз да ви кажа, има една статистика: всеки един човек, който мрази баща си, не може да живее дълго време. Ако синът дойде в стълкновение с баща си и мисълта на бащата е по-силна, синът ще се съдере по-бързо отколкото бащата. Ако мразите майка си, и майките са пълни с любов… Ако майката те намрази, не можете да живеете. Ако брат ти те намрази, не може да живееш. Майка си, баща си, брата си ти обичаш от здравословно гледище, понеже техните мисли ако предизвикаш, ще действуват разрушително. Ти

пак може да мразиш, но трябва постоянно да бъдеш ограден. Може да те мразят отвсякъде. По-хубаво е в дадения случай да употребиш закона на Любовта. И когато се препоръчва да възлюбиш ближния си, единствената причина е да бъдат хората здрави. Ако мъжът и жената се обичат, ако децата се обичат, този дом нищо не може да го нападне. И да дойдат болести, лесно си отиват. Щом един дом се лиши от любов, болестите идват. Ако не се обичат, ако яденето не става правилно, ако дишането не става правилно, ако мисленето не става правилно, този дом се поддава на много болести.

Досега в религиозния живот, в духовния живот най-първо се изисква една хигиена на мислите. Онези от вас, които сте дошли до положението… Разваля се времето – тебе да не ти трепне окото! Задуха вятър, пекне слънце – да не ти трепне окото! Дойдат гладни години, казвате: „Гладни ще измрем.“ Не мислете така. Бог не е създал света да ни умори гладни. Бог не е създал света, за да ни измъчи, ни най-малко не е Неговата цел тази. Той е създал света да ни учи, иска да ни подбуди към една трезва мисъл, да ядем както трябва, навреме. Яж, когато си гладен. Не си ли гладен, не яж. Гладен ли си, и в 12 часа яж. Не яж така, [че] да ти се пръсне коремът, стомахът. Закуси и после си легни. Когато си гладен, пак ще ядеш. Когато не си гладен, никога не яж. При това, никога не се обленявай.

Най-първо сутрин направи едно упражнение: изчети „Отче наш“ с дишане. Как го четете досега „Отче наш“? Аз не съм срещал досега нито един да чете „Отче наш“ както трябва. Най-първо ще напълниш дробовете си с въздух. Ще приемеш въздуха от Бога и после ще кажеш: „Господи, благодаря Ти, че ми даде“ и най-после ще кажеш: „Отче наш, Който си на Небесата и на Земята.“ После пак ще поемеш. На колко вдишки ще го прочетеш? Сутрин го прочетете, на обед го прочетете пак с вдишки и вечерно време, преди да е залязло Слънцето, пак го прочетете с вдишки. Казвате: „Кой ще ходи да го чете?“ Няма да четеш „Отче наш“, но лекарите ще ти режат стомаха, ще ти отрежат единия бъбрек, ще ти отрежат сляпото черво или някое ребро, или тумор ще вадят.

Разправяше ми един, че му казвал лекарят: „Непременно трябва да направиш операция.“ Една операция струва 4–5000 лева. Една операция правиха на един руски консул на монархическа Русия. Направиха [му] една операция, която струва 14 000 лева и пак умря оперираният. Сега, не че лекарите са виновни за това. За лекарите има една по-светла страна. Всичките лекари най-първо трябва да дадат доза за здравето. Ще дойде лекарят, ще ти предпише една доза здраве, една рецепта за добра мисъл да вземеш, една рецепта за добро желание да вземеш и една рецепта за добра постъпка. Ето един лекар, да му платя и 100 лева, ето какво ми

трябва. И като ми предпише рецептата, аз ще я изпълня както е казал.

Сега аз ще ви дам една рецепта. Вземете думите на Христа: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Написано чисто на една пергаментна книга, книгата ще вземеш, ще я изгориш, ще я разтвориш в 100 грама вода и сутрин ще вземеш по 3 лъжички, на обед по 3 лъжички и вечер 3 лъжички. Направете опит и вижте какво ще бъде вашето състояние. Вие ще кажете: „Това е суеверие.“ Хубаво, нека имате едно ново суеверие. Вие вземате билет от лотарията и очаквате да получите 50 000 лева печалба; 20 години вземате. Направете един опит, то е една рецепта, но вие още не сте ми платили. Аз ви давам една рецепта, ще се хванете и ще дойдете после да ме питате. Тя има и обратна реакция. Ако тази рецепта не знаеш как да я направиш… Зависи как ще я приемеш. Всяко нещо, което може да приемеш с любов… Ако ти повярваш в думите на приятеля, който ти казва: „Повярвай, че ти ще оздравееш!“, ако майка ти казва, че ще оздравееш, ако баща ти казва, че ти ще оздравееш, който и да е, ако ти каже и ти повярваш в дадения случай на неговите думи и ако той ти говори истината, непременно ще оздравееш.

Всякога в природата има една реакция, която се дължи… Няма да ви говоря, в природата има един принцип, който образува противоположни реакции. Такъв е, по-добре да не го знаете. Всякога принципът на любовта ще роди принципа на омразата. Там, дето има вяра, ще се роди реакцията на безверието, на обезверяването. Там, дето има надежда, ще се роди реакция на отчаянието. Там, дето има живот, ще се роди реакция на смъртта. Реакция има. Защо е така? Един ден, когато станете много учени, ще разберете. Това е една област. Ако мислите за нея преди да сте готови, вие ще си създадете неприятност.

Знаете ли онзи анекдот: един, който опитвал нещата само чрез мириса и така ги познавал. Сляп бил и глух, че опитвал нещата чрез мириса. Минавала една царска дъщеря и той я хванал, за да я помирише дали е царска дъщеря. Ръката му била оцапана и тя му ушила две плесници. Той се повалил на земята. Царската дъщеря, и без да я помиришеш, трябва да я познаваш. Това е външната страна. Мирисането вече е един принцип. И без да мирише един човек, трябва да го познаваш. Казва: „Помириши го, за да го видиш какъв е.“ След като го помиришеш, какво ще стане? Вълкът си има особена миризма, котката има особена миризма, таралежът има особена миризма. Вземете дървеницата, и тя си има своя миризма. И, колкото едно същество е по-благородно, колкото е по-възвишено, толкоз има хубав нектар, мирише хубаво. Колкото туй същество е по-развалено, толкоз неговият мирис е неприятен.

И казва в третата глава: „Всеки, който обича Истината.“ Истината е, с която ние тук се занимаваме. В този, реалния живот искаме да бъдем здрави, на Земята. Вие не искате да страдате от неврастения. Вие не искате да страдате от главоболие. На какво се дължи главоболието у човека? Главоболието се дължи на неговия стомашен мозък, на стомаха. Когато стомахът не функционира правилно, вие ще имате главоболие. Когато мозъкът не функционира правилно, вие ще имате коремоболие.

Но, за да се поправи главоболието ви, най-първо трябва да поправим, най-първо се разваля отношението на предната част на мозъка със задната част. То трябва да бъде нормално. Винаги, за да се разстрои стомахът, зависи от задната част на мозъка. Ако тази част на мозъка се стопли повече, отколкото предната, ако с една десета се повиши температурата на тая част… Много болести започват от повишението на температурата на задната част на мозъка. Най-мъчно се подига температурата на предната част на мозъка. Най-лесно се подига температурата на задната част на мозъка. Човек най-лесно заболява от това нещо – заболява от любов, от любов се повдига температурата. Любовта е отзад.

От какво заболява? Той постоянно мисли. Туй, което е залюбил, той иска да го има, да го вземе за себе си. Природата никога не позволява да обсебиш туй, което тя е дала. Тя дава да го употребиш, но да го обсебиш всякога противодействува. Следователно, ако в твоята любов влагаш принципа да завладееш туй, което тя е създала, ти ще си създадеш в себе си едно болезнено състояние.

Имаш право да обичаш, но нямаш право да обсебваш. Имаш право да ядеш, но нямаш право да бъдеш лаком, нямаш право да преядаш. Имаш право да чувствуваш, но никога няма да повишаваш своите чувства. Имаш право да плачеш, но не викай да те чуят, да проявяваш своя плач. Имаш право да плачеш, но не да ревеш. Аз харесвам тихия хленч. Някой седи някъде, капят сълзите, текат. Плачете тихо. И като си поплаче, му олекне. Някой има, като зареве, чува го от километър. Това е лош плач. Бог обича тихото сърце, смиреното, съкрушеното. Бог обича тихия плач.

Трябва да плачете. Аз се радвам, когато някой плаче, но щом плачеш 5–10 минути, не се позволява да плачеш повече от половин час. Пет минути като плачеш, достатъчно е. Всеки ден по 5 минути се позволява да плачеш. Шест деня по 5 минути. Единственият ден, когато не се позволява да плачеш, е съботата. Неделята, той е ден свободен. В своя ден може да плачеш, в Господния ден няма никакъв плач. От сутрин до вечер, като дойде неделята, всички трябва да бъдете радостни, весели.

Казвате: „Как ще бъда радостен и весел? Ами сиромашията?“ Ще се радваш на сиромашията. Питам сега, кое е по-хубаво: да имаш богат неприятел или сиромах неприятел? Кое бихте предпочели? Сиромах приятел или богат приятел? Кое е по-хубаво да имате: богат приятел или сиромах неприятел? Казвам: Сиромасите приятели носят много повече, отколкото богатите приятели. Трябва да знаете, че богатите наши неприятели и сиромасите наши приятели винаги се намират в много добро отношение. Ако вие се държите добре с вашите сиромаси приятели, те ще уредят въпроса с вашите богати неприятели. Сега да ви изясня. Казвате: „Как може?“ Представете си, че богатият ваш неприятел е мъж, а сиромахът ваш приятел, това е жена, която е оженена и е с едно обилно сърце. Казва: „Прости му, не ставай като него!“ И той от щедрост ще каже: „Хайде.“

Сега да се върнем към онова, което е потребно за вашето здраве. Боли те главата – не знаеш как да ядеш. Болят те дробовете – не знаеш как да дишаш. Смущава се умът ти – не знаеш как да мислиш. Тогава започни добре да ядеш. Започни, най-първо измий се, свари си малко оризена водица и цяла седмица вземай сутрин 3 супени лъжици, на обед и вечер по 3 супени лъжици, [общо] 9 лъжици. Вземай така една седмица. Втората седмица ще вземеш едно кило грах, ще го свариш хубаво, ще направиш чорба и тогава ще вземаш 10 лъжици грашена чорбица сутрин, 10 на обед и 10 вечер – доколкото стигне. Цялата седмица продължава една диета, докато дойдеш до хляба най-после.

Искаш да се научиш как да ядеш: ще вземеш брашно, ще си месиш хляб, ще си вземеш нощвите, ще си месиш вкъщи. Ще повикате някой, който знае да меси. Сами ще си замесите, ще си направите пещ, сами ще турите хляба, ще го опечете и цяла седмица ще се храните с хляб, който вие сте месили, за да се възстанови вашето нормално състояние. То ще ви избави. Ако направите този опит, той ще ви избави да харчите най-малко 10 000 лева. Три седмици по 1000, 3000 и 500 отгоре всяка седмица.

А пък първото нещо, като станете сутрин: не се спирайте върху тревогата. Отправете ума си към Бога, започнете да дишате на вдишки през лявата ноздра, понеже теченията на лявата ноздра са на Луната, на чистене; ще поемеш с дясната ноздра, ще изпущаш въздуха, то е Слънчевото течение. Туй, което възприемеш от него, обработете и ще го върнеш назад. През лявата ще вдишваш, а през [дясната] ще издишваш, ще задържаш този въздух. Три пъти ще правиш тия упражнения и ще имаш здравословно състояние. Тогава работите вървят добре.

„Всеки, който обича Истината, иде към нея, за да се явят неговите дела.“

Първото нещо, което Бог иска от нас, Той иска всички ние да бъдем здрави, да имаме чисти мисли. Бог изисква да имаме чисти чувства.

Чувствата зависят от дишането, постъпките зависят от нашия стомах. Човек, на когото стомахът е развален, никога не може да постъпи добре. Човек, на когото дробовете са развалени, никога не може да обича. Човек, който не може да мисли, той никога не може да каже истината. Така са свързани. Ако ти с ума си не може да кажеш истината, ако с дробовете не може да проявиш своята любов, ако със стомаха не може да проявиш своите постъпки, ти си в болезнено състояние. Тогава ще поправяш своите постъпки, ще реагираш, ще се поправяш и добре ще постъпваш. Няма да обръщаш внимание, че не си разположен.

Един човек някой път е като киселица. Ще се оправи тази работа. Почни. Няма нищо, той може да дига гюрултия. Казва: „Чакай! Аз ще оправя тази работа.“ Щом той разбере, че ти си господар, нали някой път някъде може да проявите своите чувства. Тази работа пак ще се оправи, трябва да обичаме хората. Казва: „Не може да обичам, те са такива.“ Ти ще го убедиш, че ти си господар. Най-после ще го убедиш, че ти може да го учиш – като убедиш тоя вътрешния човек да те слуша.

Този, вътрешният човек, сега той ти е господар. Казва: „Я се скарай!“ и ти се скараш. „Я го намрази!“ – намразиш го. „Кажи нещо лошо!“ – и ти кажеш. Как може да живееш? Писанието казва: Този човек е млад човек. Онзи старият, философът, казва: „Ти ли ще ми даваш ум?“, а той не знае, той е толкоз будала. По-голям будала от него няма. Той е такъв учител, който е създал хиляди нещастия. Той казва: „Я го накастри!“ и ти като го накастриш…

Идва един и ми разправя: „Минава един български офицер и той казва: „Я иди го накастри, той не трябва да минава оттам!“ Той отива, казва му и офицерът му ушива две плесници, поваля го на земята. Защо той ще иде да се разправя с този офицер? Кой му е дал тази власт? Най-първо, той знае ли по кой път да мине? Аз ако съм на [неговото] място, на този офицер ето какво ще му кажа: „Всяка сутрин минавайте през тук, трябва да Ви е приятен много този път. Хубаво е това място.“ Ако този човек е избрал този път, не му реагирайте на пътя. Не реагирай на един човек, че има известни желания, не реагирай на желанията, нека той да мисли, че тия желания ги желаят 10 души хора. Ако 10 души дойдат в състезание, тогава какво ще се добие? Резултатът е следният, ето какъв резултат ще стане: Един попски син… В турско време се случило, в град Варна, това. Това е един действителен пример. Свещеникът бил благочестив. Купува две кошници яйца, за да ги вапса неговата жена за Великден. Синът искал

да си избере кораво яйце, да се бори със своите другари. Синът отива при едната кошница и опитвал яйцата – борил се, борил се и най-после останали две яйца, от които на едното бил счупен върхът, на другото – задницата. Близо 300–400 яйца счупил. Нищо не оставил здраво. Не избирайте вие вашият пехливанин като този попски син. Отива жената и вижда: всички яйца изпочупени. Свещеникът бил с широко сърце, казва: „Сега е Великден, кой ще ходи да го бие! Тия яйца ще изядем. Дай ги на съседите." Той отива и купува други две кошници. Ама сега ги е заключил с ключ. – „Кой ще ходи да го бие, да си развалям настроението!" Заключете вашите яйца, за да не би вашият син да влезе и да търси здравото яйце.

Всичките болести зависят от човешкия ум, от човешкото сърце, а се изпълняват от човешката воля. Това е най-сигурният начин за лекуване. В каквото и направление, каквато и болест имате, направете опит. Разумно ще търсите. Ако трябва да минете през операция на лекаря, нека [това] бъде последният метод. Най-първо всички трябва да добиете една опитност, да знаете как да се лекувате. Всеки един от вас трябва да знае как да си даде първа помощ, правилна помощ. Вие се изплашите. Тогава, ако вие не сте господар на една болест… Тази болест има свой произход. Вземете произхода на чумата: това са малки микроби, които се размножават много бързо, в 24 часа милиарди се размножават. И от техните нечистотии човек боледува. Пийте 5, 10, 15 чаши топла вода – чумата я е страх от топлата вода. Българите казват: „Чумата се плаши от топлата вода." За да се разтвори серумът на микробите, пийте топла вода. И така вие подобрявате качеството на вашата кръв. В една чиста кръв не може да живеят сегашните микроби, това са елементарни работи.

Тези от вас, които сте духовни, трябва да знаете какво трябва да правите. Аз ви давам тия правила, защото постоянно идват при мене и ми казват, [че] кракът го болял, пръстът го заболял, подула се страната, ухото го заболяло, окото го заболяло, кръстът, стомахът го заболял. Казвате: „Какво трябва да правим?" Мислете добре. Седни, внеси любовта в душата си, кажи, че има нещо и като премахнете онези, горчивите мисли, като премахнете горчивите чувства, веднага ще дойде здравето. Аз не съм за туй здраве, което сега имате. Знаете колко хубаво е човек да бъде с един свеж дух, готов за работа, да учиш, умът ти стига всичко да направиш. Не горе-долу закърпено, но когато ще бъдеш здрав, на свят да е. И дето ходиш, от тебе да изтича сила, живот и здраве. Болезнените състояния ще дойдат.

Мислете добре, чувствувайте добре, постъпвайте добре.

Хранете се добре, дишайте добре. Не обременявайте мозъка си с ненужна

работа, с която може да нарушите този вътрешен процес. Това е, което трябва да научите. Това е здравето на човека.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

43-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 26.VIII.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

* На 5.VIII.1934 г. и на 12.VIII.1934 г. беседите са държани на Витоша в местността „Яворови присои“. Тези две беседи са отпечатани като съборни в томчето „Великото в живота“. На 19.VIII.1934 г. Учителят е на събор на Изгрева. Беседата е отпечатана като съборна в томчето „Часът на Любовта“. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

1934_08_26 Трите изпита (Трите велики закона)
утринно неделно слово

ТРИТЕ ИЗПИТА (ТРИТЕ ВЕЛИКИ ЗАКОНА)

„Добрата молитва“

Размишление.

Ще прочета 9-а глава от Деянията на апостолите.

„В начало бе Словото“

Има три състояния, през които човек минава в своето развитие на Земята. Това са елементарни състояния, трябва да ги знаете и да знаете на кое място се намират. Едно духовно състояние не е подобно на детството. На детето други му слугуват. Туй дете не прави никаква пакост никому, само някой път дотяга със своето плачене. Крайно взискателно е детето. Може да не е от зла воля, носи известна слабост, нека всички влязат в положението му. Детето иска да убеди майка си, че то има голяма нужда от нея. Че като расне и порасне, ще ѝ се отплати. Горе-долу е така. Друго положение е зрялата възраст на човека. Когато човек добива знание, мъдрост, когато се ражда доброто и злото, тогава греши човек. Пътят, по който пропада. Той не греши като дете. Той греши като възрастен. Тогава в неговата душа се заражда онова пожелание да е господар, да заповядва; и първият слуга е жената. Жената трябва да извършва всичко, каквото мъжът иска.

Туй състояние съществува и в духовно отношение. Най-първо човек мяза на едно дете, което живее в Любовта. След това дойде една фаза, когато трябва да започне да изучава Мъдростта и тогава в него се заражда гордостта, иска да стане господар. Иска да заповядва на другите хора да мислят тъй, както той мисли. Има едно общо състояние на всички възрастни хора. Те мислят, че от тях няма по-умен и затова се ражда един спор. Ако е един, двама, трима, 15, 20, 100, 200, [...?] лъжа и двамата умират. Всичко се свършва.

Любовта изключва всяка лъжа, всяка лакомия. Те са извън нея. Следователно немислимо е, по никой начин ти не можеш да влезеш в Любовта със своята лъжа и със своята лакомия. Щом се опиташ, смъртта ще дойде. Ти казваш: „Бог нали е Любов.“ Значи Господ трябва да допусне престъпление и тогава да е Любов. Ако Бог допусне престъпление, Той не е Любов. Щом не е Любов, той изключва Себе Си.

Сега, мнозина искат да ги приемат някъде да живеят с някои хора. Те турят нещо в банката, казват: „Вярваме в Бога." Те са се осигурили и вярват в Бога. Какво ще вярват в Господа, какво ще им прави Господ? Пари имат, дрехи имат, за ядене имат, в какво ще вярват? Аз съм забелязал и проповядващи, и проповедници, и свещеници как изнасилват истината. Проповедникът проповядва, но не е в негов интерес. Той иска да каже истината, но истината не е в негов интерес, затова той ще позамаже, ще позаглади, някакъв стих ще тури, да го закрие. Не, не, не върви. Друг път проповедникът може да иска да каже истината, но онзи, който го слуша, не му допада. Някои неща допадат, някои неща не допадат. Трябва да се доглаждат. Туй го каза тъй, но то не е тъй, друг един стих има. Не поставяйте в противоречие един стих на друг. Няма да лъжеш, нищо повече! За да лъжеш, всякога подразбира, че ти си един лаком човек. Ти си минал в лъжата в първа степен. Ти си живял в света на лакомията. Като духовен човек не си се освободил от лъжата. Колко пари имате в банката? – „Десетина хиляди лева." Той няма 10 000 лева, но 100 000 лева. Защо не казваш колко имаш? – „Не мога да кажа, защото ще дойдат да ми искат назаем пари." Ако ти си господар, никой не може да ти вземе твоите пари насила. Ще дойде някой човек да ти иска пари назаем, защо ще те е страх? Кажи: „Не давам." Нищо повече. Кажи: „Имам пари, но не съм разположен." – „Ама, ще бъда груб." По-добре да бъдеш груб, отколкото да говориш лъжата. Кажи: „Имам пари в банката, 100 000 лева, но тебе считам човек, който не плащаш, не мога да ти дам." Казваш: „Аз не искам тъй да го обидя." Ами като му кажеш лъжа, не обиждаш ли себе си? Значи ти ще опетниш себе си, за да не опетниш другите.

Сега, някои изпадат в друга крайност. Когато някой иска да води праведен живот, започват да гледат хората отвън как ще постъпва. За да познаваш хората, за да съдиш, трябва да знаеш какви са отвътре. Ти не можеш да имаш ясна представа за човека, ако отвътре не познаваш какви са подбудителните причини. Един човек може да не ти даде пари назаем, може да не те приеме вкъщи – каква е подбудителната причина? Апостолите не приеха Анани. Казва апостол Петър: „Защо искаш да лъжеш?" Сега ти ще спестиш Божествената Правда върху себе си. Ако ти се опиташ да влезеш в Царството Божие и с най-малката лъжа, ти ще намериш смъртта. И жената, и децата ти, всеки, който се опита да излъже, ще намери смъртта. Децата ти, всеки, който се опита, ще намери смъртта. Какво ще трябва да правим? Ще кажеш за колко пари си продал нивата, без да задържиш нито една стотинка. Никой не те кара насила да дадеш. Ти си свободен да задържиш всичко, но не си свободен да лъжеш. В лъжата няма свобода. В лъжата всякога има смърт.

Знаете тази приказка за малкото дяволче, което отишло при големия

дявол и му казва една лъжа. Той му казва: „Тази стока е моя, на мене няма да я продаваш. Аз я направих за хората. На мене ще ми казваш истината." Туй, което носи живот, туй, което носи щастие, е да говориш истината без лъжа. Който иска да бъде щастлив, да не допуска абсолютно никаква лъжа в себе си. Няма да се опитваш да лъжеш Бога. Няма да се опитваш да лъжеш ближния. И трето, няма да се опитваш да лъжеш и себе си. Опиташ ли се да излъжеш, непременно ще опиташ смъртта. Законът е неизбежен. Никой не може да го измени. Влезнеш ли в живота, ще бъдеш доволен от онова, което Бог ти е дал. Не искай повече от онова, което Господ ти е дал. Искай Бог да благослови онова, което Ти е дал, да го разработиш. Не искай от ближния повече отколкото може да ти даде. Не искай от себе си повече отколкото можеш да направиш.

Питате: „Какво представлява Небето?" Някои имат смътно понятие какво е Небето, искат да го опитат, както Земята. Човек, за да разбере Небето, трябва да има съответствуващи сетива (чувства). То не е нещо, което може да се опише. Да опишеш на една мравка какво нещо е човек, какво нещо е човешкият живот, е като да описваш Небето на човека. Най-първо, как ще разправиш на тази мравка, че човек е на два крака? Казва: „Как може на два крака? Ние с толкова крака едва се движим, ние [на] по 6 и по 8 крака едва се държим, той на два крака как се движи?" Не може да обясним. После, онова, което е направил човек за хората, които живеят в този разумен свят, мравката няма понятие. Мравката няма това понятие за Слънцето. Мравката едва вижда Слънцето. Те не виждат никаква звезда. За тях небето е тъмно. Ако на мравките им бяха разправяли, че има небе и на него звезди, те биха се смели и за корема биха се хванали.

Казва някой: „Защо е така?" Ако един човек със зрение разправя на слепите за Слънцето, те казват: „Ние не сме го видели."

Има известни чувства в човека, които трябва да се пробудят. Истинската любов човек може да познае. Сега ще ви кажа диагнозата, за да знаете дали вървите по пътя на една любов, която е Божествена. Щом като се отучиш да лъжеш, Любовта е в тебе. Функционира. Щом послъгваш, Любовта я няма. Може да имаш някаква любов, някакво чувство. „Всичко туй – ще ти кажат някои хора – остави настрана." Щом Любовта дойде в човека, лъжата я няма в човека. Тогава ще ме попитате: „Без лъжа може ли?" Може, това е животът. С лъжата хората умират, без лъжата хората възкръсват. Всеки, който иска да възкръсне, трябва да се освободи от лъжата.

Една майка довежда сина си, който по естество е склонен да попийва. Тя иска да го прави светия, той направил една погрешка, тя не иска да я

признае, че синът ѝ я направил. Тя се солидаризирала. Така не може да го поправи.

Кажете: „Кой научи хората да лъжат?“ Докато не бяха яли от забраненото дърво, хората всякога говореха истината. Откакто ядоха забранения плод, оттам насетне истината не може да кажат. Ти, докато нямаш пет пари в джоба си, не си спокоен; но щом имаш 50 000 лева в касата, ти си още по-неспокоен – мислиш да не те оберат, броиш ги постоянно, мислиш за парите. Всичките наши нещастия в света произтичат от материални отношения.

Сега питам: Онзи, който не се е отучил да лъже, може ли да знае? Онзи, който не се е отучил да лъже, мисли, че всички хора лъжат. Казва: „Без лъжа не може.“ А онзи, който се е отучил да лъже, знае, че половината от хората лъжат. Казва: „Едно време и аз си служех с лъжата.“ Допуснете, че ви срещна след 30, 40, 50 години, някои след 50 години ще ви повикат да дадете отчет. Какво ще кажете? Някои още сега мислите долапи да направите. Няма го майстора, за долапи не мислете. Очистете всичко, наредете сметките чисто. Каквато погрешка ще направите, ясно. Ще кажеш: „Господи, направих тази погрешка, ще я поправя, дай ми време, не е било тъй. Не съм живял както трябва.“ Ще кажеш: „Условията са такива, баща ми, майка ми.“ Не туряй ни баща си, ни майка си, кажи: „Ще изправя.“ Това е човешко, това е християнско. „Погрешките, които съм ги направил, ще ги изправя.“ Всеки човек, който така се приближава при Бога, Господ ще му даде време и съдействие да изправи погрешките си. Това е новата философия в живота. Който иска, може да ви залъгва: „Ти сега си ги лъгал, но втори път, като се преродиш, ще изправиш погрешките си.“ Сегашната лъжа в другия живот не може да се изправи. В другия живот има страдания. Ти сега, в този живот, може да изправиш лъжата. В другия живот ще изправиш последствията. Ако в този живот си бил проповедник, заблуждавал си хората, говорил си лъжа, втори път като дойдеш, ще бъдеш сляп, глух, ням. Какво ще правиш тогава? „Ще се изправя.“ Как ще се изправиш? Никому няма да може да говориш, ще ти затворят очите, ще ти затворят устата, ушите ще ти затворят, да не лъжеш. Ще кажат: „Защо той е сляп и глух и ням?“ Защото е говорил лъжи в миналия живот. Нищо повече. То е по отношение на физическия живот.

Човек не е създаден да носи нечистота. Той е създаден да носи чистотата в себе си. Аз предпочитам страдание без лъжа, отколкото щастие с лъжа. Аз предпочитам всичките несгоди в света без лъжа, отколкото всичките изгоди с лъжа в живота. Защото, ако ти имаш всичките несгоди в живота и имаш истината, ще дойде Божието благословение. Ако имаш всичките благословения, които Бог ти е дал, а живееш в лъжата, всичко туй след

време ще се превърне в твое нещастие. Законът е такъв. Свобода има там, дето няма лъжа.

Казва Писанието: „В любовта лъжата е безлюбие." Всякога, когато лъжеш някого, ти не го обичаш. Не може да излъжеш един човек, когото обичаш. Като дойде до езика една лъжа, като че те припари Неговото присъствие, в тебе трябва да се яви желанието да вършиш Волята Божия. Дотогава, докато в човека не се яви желание да изпълнява Волята Божия, той не може да има просветление и вдъхновението не може да дойде.

Сега, аз ви говоря за едно положение. Има много християни, които хиляди години са живели добър живот и след това у тях започва един упадък. Четете историята на християнството. В първата фаза християните живееха много добре. Като дойде възмъжаването, имаше избиване на християните. Сега вече християнството е към епохата на старостта. Сега хората още не се познават, че са братя. Има религиозни секти, които признават за братя само тези, които са в тяхната секта. Православният признава за брат само този, който е в православната църква, евангелистът признава само този, който е в евангелската църква, баптистът признава само този, който е в баптистката църква, окултистът признава само този, който е окултист. Но всеки познава само себе си. Хората нито се познават, нито се разбират. Те са остарели, но са оглупели. Новата епоха повтаря историята. Пак трябва да се върне човек в своето детство.

Има много фази на детство. Вие сте били деца като риби, вие сте били деца като птици, вие сте били деца на крави, на животни сте били деца. А сега сте вече деца на Бялата раса. Две раси са минали. Вие сте били деца на Лемурийската раса, после на Атлантската раса, а сега сте деца на Бялата раса и още не сте поумнели. Сега остава да станете деца на Шестата раса. От една форма да влезете в нова форма. Сега трябва да разбирате Любовта не както белите я разбират, но както я разбира Светящата раса – расата, в която вие ще се познавате и никога няма да нарушавате закона на Майка си, няма да нарушавате закона на Баща си, няма да нарушавате закона на Божия Дух, нито на Брата си. Има един закон, който регулира отношенията. Братята и сестрите, и те си имат закон в духовния свят. Няма да нарушавате законите на съвършените Братя, които са завършили своето развитие. Вие сте малки деца, имате големи братя и техните закони ще почитате. Има 3 закона: законът на Майката, законът на Бащата и законът на вашите възрастни Братя. Не само закона на Майката ще зачиташ и на Баща си, но ще слушаш и почиташ и закона на своите Братя и Сестри.

Говоря само на онези, които имат гръбнак. Аз не говоря на всички, защото зная някои от вас, още като излезете оттук, как ще постъпите. Ще

постъпите по същия начин, както досега. Правил съм много опити да повярвам една проповед и още не съм излязъл, почват караници, и то я за някакъв стол, я че седнал някой на него или че седнал на първото място; това е човешко. От мое гледище щом речете да учите някого, вие губите. Аз това го зная. Даже един учител, и той, като учи, губи голяма част от времето си за празни работи. Не учѝ никого, живей както трябва. Няма по-хубаво от това. Бъди сляп за погрешките на хората. Питат те: „Как ще се поправи светът?“ Ти не мислѝ за света, мислѝ за себе си, да живееш така, както Бог изисква. Щом се занимаваш с погрешките на хората, ти ще мязаш на една майка, която има кърмачета. Това направи нещо нечисто, тя му изчисти нечистотията, онова дете направи същото, тя и него изчисти и таман свърши с едното, очисти го, другото направи нещо. Хайде, очисти и него. И като погледне третото, и то се оцапало. Докога? До 10 години. На 10 години ще им кажеш: „Хайде да си вървите. Кой каквото е направил, сам да си го чисти!“ И до 10 години е много. Според мене нека чисти до третата година. На 3 години детето нека се цапа и тя да чисти, а после, сложѝ го да изчисти само.

Три години като живееш в едно общество духовно, ти трябва да бъдеш в състояние да се чистиш сам. Ти имаш известна нужда. Помисли малко. Трябва ли с плач да повикаш майка си или да чакаш сама да дойде? Чакай я малко. А ти бързаш сега, ама точно сега да е, и вдигаш шум. Нека ти стане малко мъчно, погладувай малко. Майка ти като дойде, ще донесе хляб. Ти ще крякаш 2–3 часа, да узнае цялата махала; след като те сполети някакъв изпит, нещастие, ти ще обикаляш цялата махала да разправяш колко си пострадал. Щом разправяш всичко, ти си малодушен човек, който не може да носи страданията. Казваш: „На мене ли намери Господ да даде тия страдания? Аз ли съм най-големият грешник? Я виж еди-кой си как живее. Аз по 5–6 пъти на ден се моля, пък ме сполетяват толкова нещастия.“ Ти търсиш правото си. Ти си от Лемурийската раса – човек, на когото желанията са все незадоволени. Всичките лемурийци отидоха в Червеното море и заради тях то още е затворено. И досега лемурийците не са освободени, и досега са затворени.

Да оставим този въпрос сега, защото мнозина, след като разправям тия неща, ще намерят сума ти противоречия в кого ли не. Всички питате: „Как да го разбираме, това? Как да обичам човека, как да го любя, как да постъпвам?“ Няма какво да постъпваш. Този човек като дойде, ти, да речем, си един фурнаджия, ще му дадеш един хляб, ще го изпратиш мило да си върви по пътя. Той си има ръце, уста, да иде да си намери една маса, да яде, където иска. Ако аз съм градинар, ще дойде при мене, ще му дам едно кило круши, да вземе крушите и да яде, където иска. Какво ще му казвам: „Братко, ела тук.“ То е лицеприятно. Каква маса имат птиците?

Ще вземеш крушата с трите пръста, ще я туриш в устата и ще дъвчеш. Аз говоря за онези, които ще влязат в Шестата раса. В Шестата раса няма да има маси, няма да има тенджери, паници и лъжици. Такива работи няма да има. После, няма да става нужда да вземаш пари назаем, да има съдба, да плащаш, затвори. Не. Ти ще бъдеш сам на себе си съдия. Господар и слуга ще бъдеш на положението. Ако ти не си в състояние сам да се справиш със себе си, ще ти пратят друг и тогава ще имаш много неприятности. Ще дойдат неблагоприятните условия.

От какво произтичат всичките нещастия в живота? От неизпълнение Волята Божия. Ако човек не е готов да изпълни Волята Божия, той не може да бъде щастлив, той не може да влезе в Царството Божие. Някои от вас ставате християни, за да се оправят работите ви. Освен че няма да се оправят работите, но ще се забъркат повече. Вие може да сте християни само, а да сте живели добре, ако сте зачитали майка си. Вие може да бъдете християни, ако зачитате баща си, ако го обичате. Вие може да бъдете християни, ако обичате вашите братя и сестри.

Учението Христово в нова форма го изнасям. Аз говоря не за вашите постъпки, а за строежа. Когато повикаме човек да ни строи къща, трябва да бъде майстор, да изпълни плана както е предвиден и за каквото е предназначен. Вие сте дошли в света и на всеки едного Бог е дал план. Ние сме зидари. Ако вие не градите според плана, вие ще бъдете отговорни. Аз ви казвам прозорците да бъдат два метра и половина широчина, вие си ги правите един метър и половина. „Ама аз мисля за икономия." Никаква икономия! Аз съм казал две тухли, а той турил половин тухла – пак за икономия. За икономия турил най-калпавите и във всичко все икономии правите. Никакви икономии не искам. Искам работата да стане добре. Ако ти в живота си не можеш да внесеш онзи елемент на Любовта, който носи Живот, ако ти в живота си не можеш да внесеш онзи елемент на Мъдростта, който носи Знание, ако ти в живота си не можеш да внесеш онзи елемент на Истината, която носи Свобода, питам тогава, каква къща ще съградиш? За да бъде човек благоприятен на Бога, за да може да му повери Бог онова, което той иска, той трябва да има елемента на Любовта, трябва да има елемента на Мъдростта и елемента на Истината. Тогава ще бъде благоприятен, тогава ще минава, както един цар минава. Цар, който е свободен, а не цар, който е роб.

Сега мнозина възразявате: „Ние сме синове на Бога." Не. Ние сме роби на света. Целия ден те пердашат от единия край до другия, а казваш, че си син Божи. Какъв син Божи? Пишеш на баща си, но ни глас, ни вест. Баща ти казва: „Никакви средства не му пращам, той е разточителен." Всинца имате опитността.

Апостол Павел имаше опитността. Трябваше първо да падне от своя кон, да изгуби своя ум, да ослепее. Слепотата е една преграда. Слепотата е най-старото учение. Той трябваше да ослепее за старото, да му се отворят очите, да види новите условия на живота, при които трябва да живее. След като му се отвориха очите, оттам насетне казва: „Считам всичко онова, което съм изживял досега, за измет." Ако ние не ослепеем за миналото и ако не прогледнем за бъдещето, ние сме още един Савел, който се е качил на коня и отива за Дамаск, да оправя света.

Постарайте се през тази година да изпълните трите закона, защото ще предизвикате на изпит. Речеш да живееш по любов – дойде някой, предизвика те. Това е един изпит. Питай вътре в себе си да говориш ли този път, или да мълчиш, и тогава, каквото кажеш някому, така да го кажеш, че никой да не те укорява. То ще помогне в облагородяване на неговите чувства. Важното е да ти говори истината. Ако ти говори истината, колкото и да е горчива, тъй е. Той казва, че ти не си добър човек, което подразбира, че не постъпваш тъй, както Господ ни учи. Ти постъпваш тъй, както всичките хора постъпват. „Ти постъпвай като мен, но не постъпвай както хората изискват." Веднага ти ще кажеш: „Ти не си ми учител." Не. Той не ти е учител, но казва: „Аз съм едно външно лице и ще донеса това до твоя учител. Ще му кажа, че „един от твоите ученици не постъпва според твоето учение." Аз не съм ти учител, но съм кореспондент." Някои наричат такива хора „доносчици" и всеки човек, който види нашите постъпки, той ги занася пред Господа. Ти ще изнесеш една моя постъпка пред Господа, но друг път друг човек ще изнесе пък твоя неправилна постъпка. Трябва да знаеш, че както ти виждаш погрешките на хората, така и някой ще види твоите погрешки.

Сега, мнозина ме срещат и ми казват: „Аз обичам еди-кого си." Пък аз зная защо го обича. Момата е красива, богата и целия ден момъкът тича подир нея, защото е хубава и богата. Ни най-малко не я обича. Това са младежки долапи. Момата тича подир някой момък, защото е красив, здрав, свършил е два факултета, княжески син е. Много го обича и тича подире му. Онази мома, която тича подир момците, е глупава мома. И онзи момък, който тича подир момите, е глупав. Всичките, които тичат по света, са глупави хора. Няма какво да тичаш подир тази мома. Тя си има баща, майка, има си братя, остави момата свободно. Не я безпокой. Радвай ѝ се, че тя е свободна. Не искай да ѝ се натрапваш, защото един ден, след като дойде да живее с тебе, тя ще намери, че си много груб. Ако се направи една статистика, не зная колко моми ще бъдат доволни от своите възлюблени. Не зная и колко момци ще бъдат доволни от своите възлюблени. Колкото ще бъдат доволни от едната страна, толкова ще

бъдат доволни и от другата страна.

И между християните има влюбени, и там се влюбват в един учител и казват: „Като него няма!“ А малко по-късно казват: „Той не бил такъв, какъвто мислехме.“ Хората всякога търсят учител, който да мяза на тях. Всякога търсят един Господ и Той да мяза на тях. Търсят такъв Господ, че каквото поискат от Него, да им го дава. Казват: „От Господа по-добър няма.“ Молят се веднъж, дваж, 10 години, 20 години. Господ ги прекара през едно изпитание, през второ, прекара ги през болест, както онзи, който е боледувал 38 години. Казвате: „След 38 години, като уредя работите си, и аз ще стана християнин.“ Ще дойде Христос и ще каже: „В Царството Божие вие не може да влезете, докато не укрепнете в любовта.“ Да имате онзи мир, да сте доволни от себе си. Вие не можете да сте доволни без правата мисъл, без мъдростта, ако нямате истината вътре в себе си. Това не е само разсъждение, но казвам: Нямате ли любовта, мира, мъдростта и истината в себе си, винаги ще бъдете недоволни, все нещо ще ви е криво. А причината седи в самите вас, защото в света вие сте дошли до служите на Бога, Волята на Бога да изпълнявате, а не волята на някоя дама. Най-първо ще служите на майка си, после на баща си, после на вашите братя, на четвърто място ще дойдете да служите на себе си. Човек, който не е служил на майка си, на баща си и на братята и на сестрите си, който е чакал само да му служат, той не е човек. След туй ти ще знаеш как да служиш и на себе си. Ще служиш на себе си по същия начин, както си служил на майка си, както си служил на баща си, на братята и на сестрите си.

Сега вие ще кажете: „Тази работа е трудна.“ Трудните работи са за Божиите хора. Старите хора е трудно да ги накараш да отидат на Витоша, но за здравите е лесно, за младите [е] удоволствие. За развитите хора знанието е хубаво, но за онези, неразвитите, е трудно. Любовта в недоразвитите е страдание, жертва трябва да правят. А за добре развития любовта е едно удоволствие – и най-хубавото удоволствие, което човек може да има. Какво повече от това – да раздаваш ония блага, които Любовта носи в себе си? Какво ще изгубиш, ако даваш по една чаша вода? Какво ще изгубиш, ако може да отвориш прозорците и да влезе чист въздух? Какво ще изгубиш, ако запалиш свещта, да светнеш на човека? Едно удоволствие е да направиш една услуга. Не се изисква голяма работа. Трудните работи в света са непостижими за вас. Те са човешки работи. Божиите работи, ако ги разбирате, и децата могат да ги направят. Един християнин, ако има този дух на едно дете, по-лесно може да служи на Господа.

Сегашните хора не могат да кажат истината. Всички те обичат да

преувеличават. И в статистиката има преувеличение. Във всеки дом, като влезеш, нещата няма никога да ги намериш такива, каквито трябва да са. Действително има една оптическа измама. Ако едно тяло е далече, ще го видиш малко. Ако е близо, ще го видиш голямо. Какъвто и да е предметът, ще го туриш на мястото, където е най-приятно за очите. Един човек ако е много близо до тебе, не е добре. Мястото, откъдето може да го видиш най-добре, то е нормалното. Не се приближавай близо до човека повече отколкото трябва, защото ако ти се приближиш много, ще нарушиш неговата свобода. И ако ти се приближиш много, ще дадеш възможност друг да наруши твоята свобода. Всеки да зачита свободата на другия. Ти се интересуваш от един човек какво върши. Не се интересувай кой какво върши, но се интересувай ти какво вършиш.

Ако отидете на Небето, ще ви поставят на 3 изпита. Първо, вие отивате като един ученик на новото учение. Първият изпит ще бъде пред райската врата. Там ще има един умрял човек. Ако вие може да положите ръката си върху него и да го събудите, ще влезете в Царството Божие. Ако не може да го събудите, ще се върнете назад. Първият изпит ще бъде това. Вие ще кажете, че сте живели добре. Христос ще каже: „Щом сте живели добре, положете сега ръката си умрелият да стане, че и той да влезе с вас.“ Този изпит ще имате: да съживите умрелия и той да влезе с вас. Не само ще се върнете, но ще турят умрелия на гърба ви, да го носите.

Сега може да кажете: „Дали ще е така?“ Няма да се мине дълго време, някой след 20 години, някой след 5 години ще бъде подложен на този изпит и ще види една велика истина. Вие имате една представа за Бога, но нямате още онова свещено понятие за Него, че Бог е едно същество и няма друго в света тъй свято и чисто като Бога. Като дойдете до Бога, трябва да имате една идея възвишена, да забравите в себе си образите. Образ на всичките добродетели е Бог, най-красивият, и по-добър пример от Него нямаме. Вие мислите, че сте направени по образ и подобие на Бога. Плана го имате, но не сте направени още по образ и подобие, защото, ако бяхте направени, ако сте родени така, тогава – „роденият от Бога грях не прави.“ Щом като правиш грях, значи не си роден, но трябва да се родиш.

Питам: Какво трябва да бъде вашето бъдеще? Не сега какви сте и какво сте спечелили, аз за него не правя въпрос. Какво сте придобили и какво знаете? Трябва да станете деца на Шестата раса. Трябва да изучавате какво нещо е Божествената Истина. Аз толкова години съм изучавал хората така: аз влизам вътре в хората и ги изучавам какви са. Виждам първо, че са крайно нетърпеливи. Виждам къде са техните слабости. Като изляза от тях, те казват: „Мяза на нас.“ Аз като изляза, те виждат моите слабости. А аз като вляза в тях, понякога в мен се заражда желание да лъжа. Каквито са

те, и аз ставам такъв. Веднага си отбелязвам всичко. Имам тефтерче, в което отбелязвам промените в състоянията и казвам: Обичат да лъжат. Обичат да крадат. Добро не правят. За всяко направено добро вземат стократно. Някъде другаде като вляза, виждам, че в мен се заражда желание да направя добро. Това значи, че и те са добри. Като в едно огледало. Каквито са те, такъв ставам и аз. Всичко се отразява. Където и да вляза, дълго време не седя. Пет минути, докато направя тази проверка, са достатъчни. А после правя баня с вода, която нагорещявам до 4000 градуса и през този огън минавам. Скъпо ми коства, но само веднъж го правя. Не го правя всеки ден.

Ще дойде време и вие да правите опити. Животът е опит на съзнанието. И може в някой от вас този процес да е продължителен. Ако вие не сте осветлени, ще паднете от коня и тогава ще идете в Дамаск, там ще ви паднат люспи от очите. Това е естествен път. Апостол Павел от голяма ревност трябваше да ходи в Дамаск и той не можеше да се обърне, преди да беше отишъл в Дамаск. Изпитът е крайното състояние.

И сега, всички вие, които сте тръгнали за Дамаск, трябва да слезете от конете си. Всеки един човек, който е недоволен от живота, той отива за Дамаск. Ще паднете от коня, ще блесне светлината, ще станете всички доволни. Или, другояче казано: Всички трябва да се заемете да изпълнявате Волята Божия, като оставите настрана какво е положението, то да не ви интересува. Каквото трябва, без да се интересувате, ще достигне до вашите уши. Съвършено трябва да станете глухи за света. Апостол Павел казва: „Всичко считам за измет, освен да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.“ Не външно да се откажем, но вътрешно. Че вънка има бури, че вятър духа – нека духа, нека гърми, нека има прах в света. Той има своето предназначение. Светът не е направен само за нас. Някои лоши работи в света има, но те са работи на личния живот. В Писанието се казва: „Бог толкова възлюби този свят, че даде в жертва Своя Син, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ Да любим Сина, но не и света. Ние света с нашата любов не можем да го поправим. Бог, Който е всесилен, Той ще поправи света. Но нашата любов да обърнем към себе си, да изправим своя живот. Мене са ме питали мнозина как да оправят живота си. Трябва да вляза първо в тебе, да узная изправил ли си се и колко. Макар че после ще ми трябват, като изляза, 4000 градуса температура. В такава гореща вода трябва да се потопя. И след като направя тази баня, мога да ви кажа изправили ли сте си живота, колко сте го изправили и какво ви остава да изправяте.

Искам сега да бъдете служители на Любовта, служители на Мъдростта и служители на Истината. Да имате любов към майка си, да имате любов

към баща си, да имате любов към вашите братя и сестри и да изпълните напълно съвършената Воля Божия.

И тогава ще носите онова бъдещо благословение, за което никога няма да се разколебаете, ще благославяте този час, в който сте започнали новия живот. В това е смисълът на живота, това е основанието. Понеже смъртта един ден ще похлопа, ще дойде последният ден и каквото намерите и продадете, ще го вземе и ще останете така. Ако сте живели в Любовта, тя ще ви бъде наследство. Ако сте живели в Мъдростта, тя ще ви бъде наследство. Ако сте живели в Истината, тя ще ви бъде наследство. Другото всичко от този свят ще отиде и нищо няма да остане. Този живот, който сега имате, той ще бъде валиден за вас, тъй както когато сънуваш един сън, че живееш в голяма къща, цар станеш, приятно ти е в съня. А щом се събудиш, виждаш, че си овчар с тояга, дрехите ти скъсани, сам си, нямаш богатство, нищо нямаш. Един ден ние ще имаме разочарованието, ще се събудим от този сън, няма да се мине дълго време, ще ни събудят. Вие още спите, починете си сега. Щом ви събудят в духовния свят, вече ще ви проводят на работа. Не чакайте да ви събудят, защото този господар, на когото сега служите, той е много груб. Той, като дойде, няма да ви бутне нежно, както майка ви, а ще ви бутне с крак. Вие ще скочите, ще се уплашите. Затова трябва да станете, преди той да е дошъл. И той дори ще каже: „Съжалявам, че не ги заварих да спят.“

Вие сега носите характера на апостол Павел, който казва: „Какво искаш, Господи?“ – „Ти иди в Дамаск и Аз ще ти кажа какво трябва да правиш.“ След това Господ изпрати един човек, един ученик, Анания. Бог каза на Анания: „Иди, защото съсъд избран ми е той, да носи Моето име пред народи и царе. Аз ще му покажа що има да пострада за Името Ми.“ Анания казал на Павел, че Господ го провожда да му помогне да прогледа и да се изпълни с Дух Свят и той положил ръцете си на очите на Павел и последният прогледнал и казал: „Ще извърша това, което Бог казва.“

Желая сега всички да извършите това, което Господ е казал.

> Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог.

45-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 26.VIII.1934 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев.*

* Беседите на 5.VIII.1934 г. и на 12.VIII.1934 г. са поместени в томчето „Великото в живота“. На 19.VIII.1934 г. е събор. Беседата е поместена в томчето „Часът на Любовта“. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

1934_08_29 На своето място
лекция на Общия окултен клас

НА СВОЕТО МЯСТО

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето прошарено с облаци.
Времето тихо и топло)
Добрата молитва
Пета глава от Второ послание към Коринтяните, от 1 до 10 стих.
Духът Божи
Ще направим едно малко упражнение:
1.
Ръцете пред лицето, спуснати при лактите. Пръстите са обърнати нагоре, събрани. При такова положение на ръцете, без те да се местят, пръстите ту се отдалечават един от друг, ту се събират отново. Това се повтаря три пъти. Последното положение на пръстите остава да бъдат събрани.
2.
Ръцете отиват отпред на гърдите. Пръстите на всяка една ръка са събрани. Пръстите на двете ръце са насочени едни срещу други и допрени. Ръцете се отдалечават в хоризонтално отношение на страни и постепенно се разтварят, после пак идват в първоначалното си положение. Това се повтаря три пъти и пак идват събрани един срещу друг пръстите при гърдите.

Движенията № 1 се повтарят 10 пъти.

Движенията № 2 се повтарят 10 пъти.

Ръцете се поставят отпред на височина на долния край на гърдите с пръсти обърнати надолу и пак събрани пръстите. При такова положение на ръцете без те да се местят, пръстите ту се отдалечават един от друг, ту пак се събират. Това три пъти. След това ръцете се свалят надолу.

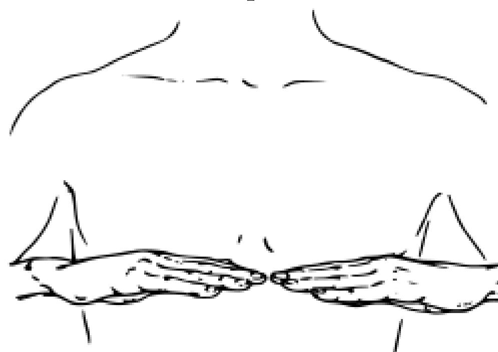

Има някои основни положения, които всички трябва да изучавате. Нещата постоянно трябва да се проучават. Нещата трябва да се повтарят, за да се подкрепват. Ходенето човек постоянно трябва да поддържа. Понеже ходенето е един неустойчив процес. При най-малкото губене на равновесие може да паднеш. Друг неустойчив процес е говоренето. Ако не внимаваш може да пропуснеш нещо и да си създадеш цяло нещастие. И спането е неустойчив процес. Можеш така да се мърдаш, че да се задушиш. Ако не знаеш как да туриш юргана, може да се задушиш и можеш да имаш разни сънища и да се мъчиш. Ти трябва да се научиш как да спиш. С това човек вече трябва да се освободи от някои свои превзети възгледи. Има превзети възгледи различни – мислиш това, което не е. Има превзети възгледи обществени, научни, пак мислиш това, което не е. Някой път мислиш, че знаеш много. Можеш да знаеш за себе си, можеш да мислиш, че знаеш много, трябва да има една мярка.

Например един мисли, че знае много, че може да ходи много. Нека сравни. Всякога сравнението е необходимо. Възрастният човек знае да ходи повече отколкото детето. Детето едва пъпли, а пък възрастният ходи вече с двата крака. То е знание вече. Детето не знае. В сравнение с детето, възрастният има по-солидни знания при ходенето. И следователно всеки, който знае как да уреди живота си, знае повече отколкото онзи, който не знае как да го уреди. Той може да е свършил 4 факултета, но не му върви. Казват късмет. Никакъв късмет не е. Но не знаеш как да говориш, не знаеш как да мислиш право и не знаеш как да постъпваш. А ти мислиш, че знаеш.

После често се заблуждават някои с наследствени черти. Човек може да има някои наследствени черти. Всичките наследствени черти, са второстепенни фактори в живота. Основно е онова, което ти е вложено първоначално от Бога. Когато Бог те е пратил на земята и ти е дал право да съществуваш, Той ти е дал всички възможности. След това има други неща, които са второстепенни. Те не са ти толкова потребни. Например у птицата е наследствено да хвърчи. Човек е хвъркал като птицата. Сега е изгубил това и сега хвърка, но по механически начин. Човек не е така майстор да хвърчи както птицата. Птицата е по-майстор при хвъркането. Хвъркането на птицата се различава от хвъркането на човека. Върху тези неща аз си правя сравнения.

Някой път вие си задавате въпроса: „Защо в живота не ни върви?“ Каква е идеята сега? Според вас, как мислите вие? Как да ви върви? Казваш: „Искам да ми върви!“ – Как? – „Като вода да ми върви.“ Водата за да върви, трябва да има наклон, ако няма наклон няма да върви. Ти трябва да вземеш водата като емблема. Но тя върви, защото има наклон. Тебе не ти

върви. Какво показва това? Не ти върви като водата и нямаш наклон, значи в хоризонтално положение си. Не ти върви. Защо? – Не искаш да направиш най-малката жертва. Защото жертвата е един наклон. Не искаш да обърнеш внимание към някого. Искаш всички неща да се втичат към тебе, като към езеро. Някои хора искат да станат като фокус. Добре е да станеш фокус, но след като станеш езеро. И всичката [вода] се събира в тебе и тогава какво ще се ползуваш? Какво ще бъде преимуществото, ако приличаш на река или на езеро? Какво ще ползува езерото? Ако приличаш на езеро, какво ще се ползуваш и ако приличаш на река, какво ще се ползуваш?

Да направя едно сравнение. Ти казваш: „Без слава, без богатство в света, животът не може да бъде щастлив. Също така и без много учение." Съгласен съм. Да ви приведа тогава едно сравнение. Кой човек може да ходи по-бързо? Който носи един килограм на гърба си или който носи 20 килограма? Следователно, при многото знание, мозъкът е една голяма раница. И тогава, освен, че няма да ходиш добре, но и ще се спъваш. Ти искаш да имаш много жени. Но многото жени искат да имаш едно такси, едно превозно средство. Но, като го нямаш, тебе не ти трябват много жени. Можеш да вземеш само един килограм на гърба си и ако нямаш превозни средства, ще вземеш един чувал на гърба си така че, да не загазиш.

Има известни знания, които са опасни. И всякога могат да заблудят. Да допуснем, че ти си учен човек. Свършил си четири факултета и си свободен. А пък друг не е свършил четири факултета, свършил е четири отделения и има 10 милиона на разположение. При сегашните условия, кой е по-силен? – Който има знание или който има пари? – Който има пари. Нищо повече. Ти, човекът със знанието, ако си цигулар, ще свириш на онзи, който има пари. И ще му свириш, както той иска. Като ти плати 100 лева, ще свириш. Като ти плати 1000 лв., ще му свириш повече. А пък при повече пари ще му свириш всички класически парчета. Ако си проповедник, ако не ти плащат, говориш, но без сърце. Ако ти плащат за една проповед 100 лв, ти ще говориш. Ако ти плащат 200 лв., 300 лв., 400 лв., ще говориш по-хубаво. Но ако ти плащат 1000 лв. За една проповед, тогава? – Ще говориш и за Небето и за ада и за атомите и за молекулите. Ще събираш от 99 места разни теми. Колкото повече ти плащат, толкова по-добре ще се изказваш. Добре. Допуснете, че всички тези хора знаят колкото тебе. Тогава какво ще им разправяш? Представи си, че си един проповедник и ще им разправяш. Но после те не искат да те слушат. Но вие искате да ви слушат. Като вземеш да говориш, те ти казват: „Това го знаем." После, речеш да им говориш те пак казват: „Това го знаем." Тогава какво ще им говориш, като знаят толкова, колкото ти знаеш?

Нещастието в живота всякога иде от това, като се намериш в една среда, която знае толкова, колкото и ти знаеш. Тогава ти се чувствуваш нещастен. Ти си нещастен, поради едно неразбиране. Тогава идат ограниченията. Когато хората всичко знаят. Да кажем, че всички са еднакво музикални. Тогава трябва да разпределят музиката. Има вече разни области и всеки да вземе една специфична част. Могат да се разделят на четири части, един ще свири бас, друг на тенор и пр. Ще разправят и всеки ще вземе известна функция в тялото. Така е. Всичките органи, които вземат участие в тялото, са все учени. Като учени същества, всеки ще вземе известна функция, известна работа в цялото. Ръцете са взели една функция, очите – друга, краката – трета и пр. и пр. И всеки е взел специфична работа, която трябва да извърши. В дадения случай те са полезни на себе си.

Сега у вас се заражда мисълта. Вие мислите, че ако всичко знаете ще бъдете щастливи. Верно е, че ако всичко знаете, ще бъдете щастливи. Какво подразбираш от думите: „Всичко да знаете." Възможно ли е, всичко каквото природата е създала, вие да го знаете? – Невъзможно е. Физически е невъзможно. Някой е тук, от земята, със своето собствено око, човек, и да види какво става на слънцето. Невъзможно е, със собственото си око да вижда слънцето така, както си е. Ти казваш: „Аз видях слънцето." Но каква микроскопическа част от това слънце си видял. Ти си видял слънцето така малко, че искаш да го пипнеш и да го носиш. А пък това слънце, което учените представят милиони пъти по-голямо от земята, какво си го видял? Почти нищо не си видял от него. И с милиони години да го гледаш, пак много малко ще видиш от него. Почти нищо.

Сега аз правя едно сравнение: като мислиш за Бога, какво знаеш за Него? И цяла вечност да мислиш за Бога, пак ще знаеш малко за Него. Ти казваш: Аз искам да имам една ясна представа за Него. Какво подразбирате вие под думите: „Ясна представа за Бога"? Кое е ясната представа за слънцето? Що е, да имате ясна представа за слънцето? Коя е основната черта на слънцето? Топлината и светлината. Тогава, коя е ясната представа за Бога? – Любовта! При Любовта и Мъдростта ясна представа ще имаш за Бога. Ако ти разбираш знанието, което произтича от Бога, знанието носи светлина. Любовта носи топлина. Любовта носи живот. Знанието носи сила.

За да бъдеш ти благоприятен на Бога, какво трябва да вършиш? Представете си, че вие сте учител по музика. Кога един ученик ви е благоприятен? – Когато свири хубаво, без погрешка. Тоновете му са ясни. И това, което сте му преподали, свирите го добре и тебе ти е приятно. Ако този ученик не може да свири хубаво, не взема верно тоновете, вие казвате: „Той не е благоприятен, не е даровит ученик." Че ако ученикът иска да

стане като учителя си, да го надмине, това е погрешната страна. В природата един предмет никога не може да вземе мястото на друг предмет. Има заместване, но да вземе в дадения случай същото място, то не е възможно в природата. Невъзможно ти е да повториш едно и също нещо два пъти. Например, в твоето детинство, един ден, когато си бил на 6 месеца или на 5 години, този ден не можеш да го повториш вече. Но, ако го повториш, то няма да има същото съзнание и същото разбиране. Твоето съзнание ще се различава.

Някой път ти облажаваш своето дете, колко е било весело! Ако е било хубаво детинството, защо не останахте като дете, а станахте възрастни? – Защото не зависи от вас. Че сте възрастни, пак не зависи от вас – друг ви е направил възрастни, че не сте деца, пак не зависи от вас. Дадат ти корона на цар, но цар не ставаш. Онзи, който е писал драмата или пиесата, е определил така. Ти ще станеш такъв, какъвто авторът е писал. Някой ще стане слуга, защото така е писано, докато си играеш ролята, ти си такъв. Щом се свърши театъра, ти ще бъдеш такъв, какъвто си бил. Но, до когато се играе драмата, ти ще вземеш тази роля, която ти е дадена.

Сега например, аз да ви кажа, ще играете следната роля – ще дойде дегизирането, ще дойде старостта, косата и брадата ви ще побелеят, после ще се преструвате, че не може да ходите и ще понакуцвате. Ще станете аристократ. Няма да искате да отидете някъде, но ще кажете: „Те нека дойдат!“ Ще ви вземат от кревата. Няма да искаш да отидеш при трапезата, но ще кажеш: „Да ми донесат!“ Ще се разсърдвате. Както и да ви увещават няма да се съгласявате. Това ваше състояние, което ще имате, ваше ли ще бъде? То ще бъде като състоянието на онова дете, което обича да бара в меда. И господаря бил много свидлив, че прати един слуга да пази меда с дърво. И като рекло детето да опита, слугата го ударил. Детето било много сериозно. То иска да опита меда, но ще го бият. Та често вас ви бият, за бъркването вътре в меда. Някой дойде и бъркне в някоя медена каца. В някоя каса. Едно лакомче, но хванат го и го бият, като крадец. Отидеш в някоя градина, откъснеш един плод най-малко, хванат те и пак те набият. Защо? – Защото буташ забраненото. Кражба е това.

Сега всички искате да бъдете щастливи. Питам, можете ли да бъдете щастливи в един такъв свят, който е ограден и всичките блага се пазят от пазителите?

Сега да оставим това. Противоречията не помагат, само преувеличават. Страхливият, когато минава през гората, всякога мисли, че някой вълк или мечка минават. В България, ако сте, може да ви е страх от вълк или мечка или от някоя голяма свиня. В тропическите места, ако сте, ще ви е страх от

някоя голяма боа, от някой слон, тигър, лъв, от някой носорог.

Сега да са повърнем към същността. Вие искате да живеете. Сега имате един живот. Ако ви попитам защо сте недоволни от сегашния живот, какво ще отговорите? Вие сте недоволни от живота, понеже господарят, на когото служите, не е добър господар. Не ти плаща. А пари ти трябват – каквото обещава, изяжда го. Не ви го плаща. Как ще бъдете доволни? После не ви дава да ядете това, което искате. Не ти пази свободата, но те ограничава в работата за него. И какво е вашето желание?

Апостол Павел казва: „Да се освободим от временното това селение!“ Той подразбира, че човек е влязъл в тялото. Това е едно здание, което е взето под наем. Това е временно селение. И от това селение, от този господар, който постоянно взема, той иска да излезне и да влезе в друго селение – Небесно селение. Да премине от старото селение в новото.

Представете си, че вие влизате в съвременна модерна гостилница. Аз обяснявам от друга порода противоречието. Вие сте облечени, влизате и веднага гостилничарят, като ви погледне, той мисли, че вие разполагате със средства, с пари, които той няма. И веднага той ти донася едно ядене – най-хубавото. И казва: „Моля заповядайте!“ Много услужлив и всичко ви дава – и вилица и нож и кърпа и казва: „Ще видите, че нашето ядене е хубаво!“ Ако нямаш пари, не пипай яденето. Сега как да се изкопчиш? Кажете ми, по кой начин вие ще се изкопчите? И пари нямате. А той ви донася ядене. По кой начин ще се изкопчите от гостилницата, да не го обидите. Пък и вашето достойнство, да не падне. Да не се покажете, че нямате пари в джоба си? По кой начин вие ще излезнете, кажете ми? По кой начин да кажеш, че нямаш пари? Единият начин е да кажеш, че нямаш пари, той е най-простия начин. И така вие ще се изкопчите, но гостилничарят ще каже нещо. Вторият начин, кой е? Ще кажете: „Заболя ме корема, трябва да пазя диета, много съжалявам. Ще извините.“ А третият начин кой е? Мислете, да го намерите! Създайте го! Може да създадете третия начин, по кой начин човек ще излезне от една мъчнотия?

В природата съществуват две противоречия. При малкото, ние страдаме от едно лишение, при изобилното всякога се образува една умора. При малкото вода, ти ще жадуваш, а пък като влезеш в многото вода, ти ще се удавиш. В дадения случай, от двете крайности, коя е по-добра? Да се удавиш ли или да жадуваш? Да жадуваш е по-добре. Хубаво. За да не се удавиш, какво трябва да правиш? Трябва да се научиш да плаваш във водата. А пък, за да не жадуваш, какво трябва да правиш? Трябва да икономисваш водата.

Добре. Вие толкова години сте учили. Каква е разликата между един човек и друг човек? По какво се различават хората? Аз ще ви дам един пример. В древността съществувало, в една от окултните школи едно правило, един закон: ученикът, когато е минавал през последното си, той е трябвало да се пази, като излезне, да не би да попадне сянката на една жена върху него. И като попадне, всичко изгубвал. Инак може да я срещне, да се ръкува с нея, няма никакво престъпление в това. Но ако сянката на жената попадне отгоре му, тогава изгубвал. Какво ще разберете от това? Та последният изпит, който претърпял катастрофа е бил един от най-видните ученици. Трябвало винаги учениците да гледат от къде иде светлината, от къде идат жените. Ученикът е трябвало така да ходи, че да не падне сянката на жена отгоре му. Но един ученик веднъж попаднал между две жени, между две сенки. Питам, като попаднете между две сенки, какво трябва да правите? Това е един ребус и аз ще ви оставя да си мислите върху него. Често нереалността, сянката спъва човека.

Като остави този пример на страна, често ти седиш и имаш една сянка в ума си и не можеш да работиш. Ти си фантазираш и си казваш: „Да имам сега един милион, 10 милиона, 20 милиона и повече", в ума си гадаеш. Направиш си един палат, градини, такси, всичко това! И след като мислиш 3–4 часа, въздъхнеш си силно – направиш дълбоката вдишка и си кажеш: „Кога ли ще дойде това блажено състояние?" Ти седиш като християнин, като верующ и си въобразяваш за Небето, как живеят Светиите, Ангелите. Напъваш се, молиш се. Но при светиите и при Ангелите да отидеш не може. И пак казваш: „Ох!" Молиш се на Бога и казваш: „Бог е Милостив!" Но небето не е странноприемница, Небето е място за хора достойни, които са изпълнявали през всичките векове Волята Божия и живеят при законите на Небето напълно. Които не живеят така, те ще живеят на земята, ще гледат нагоре и ще въздишат. Но колкото и да въздишат, колкото и сълзи да пролеят, ни най-малко това няма да подействува. Там е само за съвършените!

Тогава се задава въпрос – може ли човек да бъде съвършен? Може! Вие сте все учени хора, но нито един от вас не е измерил до сега да види колко е голямо окото му. Вие не знаете колко е голямо окото. Нито един от вас до сега не е мерил, да знае точно, от единия ъгъл до другия ъгъл на окото, колко е разстоянието. И после, каква е широчината. Па даже нямате мярка и за ръста си. От пръстите на краката до главата горе, каква е дължината? Някои от вас имат 156, други имат 155 см. височина, 165 е една норма. После имате 170, 175, 180, 181. От тези числа, кое бихте изброили, между 165, 170, 180, 181? Височината всякога показва онази действующа сила. Височината всякога се дължи на положителните сили в природата, които са действували, за да освободят човека от известно ограничение, този

стремеж, който човек има към слънцето. А пък широчината на човека е във връзка със смелостта.

Широчината на човека при рамената не е еднаква. Вие, за да бъдете смели, зависи от вашите рамена. Каквито са рамената, такава ще бъде и вашата смелост. Под „смел“ разбирам не така временно смел. Има някои са смели но после отпадат и обърнат на бяг. Смелият човек е при всички положения смел. Той не се плаши. Зависи в какво положение са вашите рамена. И за това трябва да си създадете един навик. Като станете, всяка сутрин да знаете как да съпоставяте как да възстановите широчината на вашите рамена. Да вземете такава поза, че да привличате смелостта. Към смелостта вече принадлежи и човешкият Дух. И ако ти не можеш да привлечеш онези влияния на Духа си, ако не може да привлечеш тази смелост, ти не можеш да работиш! Само смелият човек ще учи, да предприема, да работи. Който не е смел, той винаги ще отлага. Но смелостта е следното. Не смелост за придобиване, но има една естествена смелост в човека, която дава подтик за дейност. Науката в човека е сега един подтик, за да се освободи от най-големите противоречия, които съществуват. И рамената показват при какви мъчнотии се намираш. И ако ти не знаеш как да манипулираш със своите рамена, то и с външните мъчнотии не можеш да се справиш. Това напълно зависи от рамената ти. А пък движението на рамената зависи от човешката интелигентност вътре.

Човек трябва да има познания как да се движи. Например как да движи ръката си, какво трябва да бъде действието. Вие искате да се покажете, че сте добър човек. Как ще подвижваш ръката си, за да покажеш, че си добър човек? Ако искаш да покажеш своето милосърдие, така ще подвижиш ръката си? Или искаш да покажеш, че си силен. Как ще покажеш това със самото движение? Някои искат да покажат, че са силни, като покаже юмрук. Ако той в края показва с юмрук, че е силен, а пък започне със слабо движение, той не е силен. Трябва да има една равномерност в движенията. Как ще покажеш с движение, че си силен? Има една норма. В природата има едно движение, щом започнеш с основния тон, ти веднага ще усетиш в ума си една смелост. Ако имаш едно обезсърчение, веднага щом направиш движението на смелостта, ти ще се насърчиш. Когато човек е обезсърчен, той е наведен. Когато си самостоятелен, гледаш пред себе си и си изправен. Каква е ползата на смелия човек? – Смел е онзи човек, който в дадения случай знае, че при каквито условия работи, това място, на което се намира, никой не може да го замести. Представете си, че един човек носи цялата земя на гърба си. Може ли той да се плаши от жителите на тази земя, които дигат отгоре му шум? Могат ли да го заплашат? Той във всеки случай може да ги респектира и ако много крякат, той като рече да ги пораздруса, всички ще млъкнат и ще се научат. Той, като ги погледне,

всички ще замлъкнат и ще им каже: „Мълчете, че пак ще дойде раздрусването!“

Аз казвам така, смелият човек е под и над всичките мъчнотии. Питам, ако вие плачете при мъчнотиите, какво е вашето положение? Ако се яви една мъчнотия и вие почнете да плачете пред нея, вие от смелите хора ли сте? Когато се яви едно малко изкушение и вие плачете пред това изкушение. Че дяволът дошъл и той. […] питам: Дяволът ще даде ли на вас внимание? Ще обърне ли внимание на вашите сълзи? Дяволът ще дойде някой път като кавалер, облечен най-модерно с хубави и черни обуща, с диаманти на пръстите, красив, хубав! Ще ви погледне. Джоба му пълен с пари, а пък ти си сиромах. И ще каже: „Вие имате нужда, аз ще направя нещо заради вас.“ И почва да ви прави. Но 5 ще внесе и 50 ще завлече.

Да оставим сега дявола на страни, понеже ако го турим и него в лекцията, ще му стане мъчно. Дяволът си има своите разбирания. И той както разбира, прав е от своето гледище. Като види хората казва: „Будала са те, простаци са, те нищо не разбират – хора няма да станат!“ И като се хване някой в някое престъпление, дяволът го бие. Той му казва: „Ти прави престъпление, без да могат да те хванат. Това е майсторлък в това учение. Щом могат да те хванат в престъплението, тогава ти си голям простак!“ Онзи ще пита: „Могат ли да се правят престъпления и да не те хванат?“ Дяволът ще му каже: „Може, мен не са ме хванали още в престъпление.“ Дяволът е майстор, никой не го е хванал в престъпление. Той е коректен. Вие само имате една крива представа за него. Той има привички, маниери, толкова фини. Той казва: „Заповядайте, какво обичате!“ Пък, ако отидеш в неговия апартамент, той ще ви държи палтото, да се облечеш. Фин е той вече в това. Ти ще се чудиш от неговата деликатност, от неговото внимание, от неговото почитание. Но и той всякога има, никой не може да хване дявола. Някои, които чертаят дявола, ще му турнат рог. Той казва: „Рогата са ваши, а не мои!“

Но казвам сега: Защо плачете в мъчнотиите? Кои са причините, че плачете върху това? – Причините са вашите рамена. Не можете да преодолеете на една мъчнотия. Гладен си. Не ви дават това, което искате и ви е мъчно. Имате нужда от пари и нямате ги. И стане ви мъчно. Искате да постигнете нещо и не може да го постигнете. Не е лошо, че плачете. Ако светът беше направен от въздух, можеш да разрешиш въпроса. Ще го стопиш, но когато е направен от желязо, със сълзи не става. Едно време сте живели в друг свят и сте измислили тогава изкуството да плачете. Животът отиваше лесно. Поплачете малко и хаптен гевезен, веднага сполучите това, за което плачете. Сега животът е направен от желязо. Със сълзи не става сега. Но огън трябва сега. Огън! Тогава сълзите работеха, водата, но сега за

желязото трябва огън. Има изменение на човешкото естество. И в човека има някои твърди елементи. Искаш да направиш нещо и нещо ти противодействува като желязо. Огън трябва тогава.

Та сега сте дошли до фазата да изучавате свойствата на огъня. Вие още не сте учили, вие говорите за огъня, но не сте изучили неговите свойства. Ако знаехте свойствата на огъня, той щеше да ви помогне. Както едно време сълзите ви помогнаха, така и огъня ще ви помогне. Сега вие ще кажете: „Кажете ни ясно – какво подразбирате под думата огън?“ – Ум! Какво подразбирате под думата „ум“? По кой начин сега познавате, че човек е умен? Допуснете, че вие сте умен човек. Някой неприятел е хванал някого, турил го е в окови и букаи. И не може да се освободи от букаите си. Седи този човек и вие минавате. Вие сте умен човек. Вие веднага бутнете и отворите букаите, освобождавате го от известни мъчнотии – вие сте умен човек. Някой боледува, бутнете малко и веднага болестта си замине – вие сте умен човек. Някой не знае как да направи къща. Вие му направите къщата. Умният човек не само знае как да преодолее мъчнотиите, но знае каква посока да даде на работите. Той разбира добре нещата.

Някой път ви нападне едно мрачно състояние. Много от мрачните състояния, през които сега минавате, се дължат на атмосферните промени. Това се дължи на свойството на водата. Когато сте много чувствителни има едно налягане върху вашия астрален двойник. И вследствие на това, вие усещате неприятно състояние. Неразположен сте духом. След това се подобри атмосферното налягане и вие сте по-спокойни. Вие трябва да се научите правилно да разбирате нещата. Когато ви дойде неразположение, трябва да знаете, че това е атмосферно налягане. Научни изследвания ще правите. Или заболял ви е пръста, това се дължи на атмосферното налягане. Или имате болка на главата си или на врата си или на крака си. Това се дължи на атмосферни причини. Когато една болка изчезне след един два дена, това се дължи вече на атмосферната промяна. Тогава тези промени, които се дължат на атмосферните промени, вие ще ги знаете. Щом ви заболи пръстът, вие ще знаете какви ще бъдат промените в атмосферата. Ако ви заболи кръст, ще знаете какви промени ще има природата.

Вие ще бъдете учен човек. Ще предсказвате времето. Всички хора ще се ползуват. Че вашето тело, с него вие имате барометър, с който може да определяте през годината какво ще бъде времето. Ще бъде ли годината плодородна? Ще има ли дъжд? На кои места ще падне повече? Ще има ли много градушка през годината, житото ще стане ли или няма да стане? Даже показва и други неща – ако годината е плодородна, непременно търговията ще бъде по-добра, хубава и хората ще имат повече блага, ще

бъдат по-щедри, ще имат повече да ядат и ще бъдат по-здрави, ще има повече сватби, женитби. И ще предсказвате, през годината колко женитби ще има. Казваш: „Аз искам да се женя.“ Какво ще се жениш, тази година ще бъде бедна. И баща ти ще умре от глад. И тази, за която ще се ожениш и тя ще умре, ще си замине. Ще се жениш, ако годината е плодородна, ако условията са добри. Хората мислят, че могат да направят нещо, а те могат да направят нещо само при благоприятни условия. Ти казваш: „Аз ще направя това!“ Да, верно е това, но само при благоприятни условия.

Всеки един от вас трябва да развива своята интуиция, да може да усеща в каква атмосфера той навлиза, при какви условия се намира и да може сам да може да разреши мъчнотиите, при които се намира и да не се сърди. Защото, ако той не разбира работите, ще дойде до страха. Сълзите не е нищо друго, освен, че сте изненадани. Страхът е същото нещо. Най-първо силният се сърди, че е изненадан, а страхливият се оплаква, че е изненадан. Страхливият не трябва да бъде изненадан. Преди да са дошли мъчнотиите, опасността трябва да замине далеч на километри, за да бъде свободен.

Та казвам, някой изучава окултните науки, иска да знае той, какво говорят, какво му е писано. Може да са писани много работи. Освен това, което е писано, няма да те ползува, ако ти не знаеш как да го съчетаеш, как да го използуваш.

Сега ще ви приведа един пример. Това е било в Америка, на един американски говедар му се паднали милиони долари наследство. Той напуснал говедарството. Шест месеци правил разходки, давал угощения и пр. И след шест месеца пак се връща говедар.

Сега аз искам да ви наведа на онова, което Бог е вложил във вас. Вие сте отговорни за него. Ако не го изявите, вие ще страдате. От него вие ще създадете вашето бъдеще, своето щастие или ще си създадете своето нещастие. Всякога, когато човек не се подчинява на онези закони, които Бог ви турил, той ще страда. Всеки човек има специфична служба, която той трябва да изпълни в света. И ако той не я изпълни, ще дойде страданието. Най-първо всеки човек трябва да бъде верен за онова место, на което Бог го е турил и да не излиза от него. Всеки човек трябва да знае своето место, на което Бог го е турил и да не излиза от него. Не напущайте местата си. Не мисли, че в света можеш да намериш по-добро место, от това, което Бог ти е дал! На където и да ходиш, най-после ти пак ще се върнеш на същото место на което Бог те е поставил. Можеш да се движиш, можеш да отидеш на далеч, но трябва да се върнеш пак на местото където Бог те е поставил. Понеже ти си на служба. Ще те върнат. Ти казваш: „Аз съм свободен!“ Не си свободен. Вие сте свободни извън от службата. Ще ви

повикат да извършите някоя работа. Успехът ти зависи от работата, която вършиш. Ако я вършиш добре, ще ти върви. Ако я вършиш зле, ще бъдеш нещастен. Сега много богатство не ви трябва, много знание не ви трябва. Малкото, което имате, да знаете как да го употребите.

Тогава ще ви оставя с мисълта: Никога не разчитайте на неща, които не са в твоята възможност. Например, ти отиваш на планината. Някои приятели са отишли там, запалили са огън, ти отиваш като гостенин. Не. Вземи кибрит, вземи си и бакраче, тенджерката си носи и хлебец носи. Носи си всичко онова, което ти е потребно, че ако няма никой, запали си огъня. Ти всякога си имай на ума, че сам ще си донесеш вода, че сам ще си запалиш огън, а пък ако намериш запален огън и вода готова, то са изключения. Ти не поставяй живота на изключенията. Сега, най-умните хора имат толкова изключения, някой път. Те са привилегии само за най-умните хора. А пък онези, които не разбират закона, затова идва разочарованието. Ти очакваш това, което не могат да ти дадат в дадения случай. Ти не очаквай нищо. Ти уповай на онова, което Бог е вложил в тебе. А пък, ако дойдат хората да съизволяват в това, което искаш, то е вече едно съчетание, аз го наричам едно изключение. Изключенията в живота не са правила. Правило е това: Разчитай на онова, което е в тебе!

Вие казвате: „Но хубаво е човек да стане одарен, даровит!“ Дарбата на човека в един живот не идва. Тя е един резултат на много съществувания. Дарбата на човека е един резултат на миналите условия, които той е направил. Не може в един живот да станеш даровит. Трябва работа, трябва да работи човек. Аз не казвам човек да се мъчи. Само умните хора работят. Обикновените се водят, а глупавите се мъчат.

Та ще изучавате как е построен човек, вашето сегашно селение и бъдещето селение. Вие се намирате някой път в трудно положение и в изкушение. Вие не сте седели да мислите, как идват изкушенията. Вие не сте изучавали закона, защо идват мъчнотиите. Вие не сте изучавали даже защо идват болестите. Болестите си имат своя произход вътре в природата. Те не са нещо случайно. Даже болестите при умните хора съвсем друго явление произвеждат. Енергията на една болест, ти можеш да я впрегнеш. Всяка една болест можеш да я впрегнеш и да изореш цялата си нива. Но, ако не знаеш как да я впрегнеш, тя ще те впрегне и ще си вземе всичкия данък. Сега казвате: „Как да впрегнем болестите?“ При една болест се развива една температура от 40 градуса. Ако си учен човек, ти можеш да впрегнеш тази температура на работа. Сърцето ти ще почне да бие силно. Това движение ще го впрегнеш на работа. При мъчнотиите, ти ще станеш малко по-кисел, по-гневен. Това е една енергия, ще я впрегнеш на работа. Всяко едно болезнено състояние, ако то не се случи с човека, то нещо много

по-лошо ще се случи на човека. Много пъти, за да не се пречупи човек, ще дойде болестта. Болестта е едно огъване вътре в живота, ще чувствуваш болестта. Но огъването е за предпочитане, отколкото да се счупят краката. По-добре е да се огъне гръбнака, отколкото да се счупи. Тогава болезнените състояния не са нищо друго, освен да се учи човек от тях.

Когато дойде болестта, винаги човек прави гимнастически упражнения. Аз ви гледам, когато вие правите упражненията, правите ги от немай къде. (Учителят прави упражнения много неестествено) Така ги правите, като че ли ви канят с 9 бъклици. При упражненията ще влезнеш в контакт със силите в природата. Ако с левия крак си в контакт със законите на ума, с десния – със законите на сърцето. А пък ти правиш неестествени движения. Не се правят така упражненията. Помнете едно: При упражненията всякога ще влизаш в контакт със силата на природата. Ти тургаш съвсем хлабаво ръцете си над главата. Не. Ръцете трябва да бъдат обтегнати! Най-първо трябва да се научите да стъпвате на пръстите си. Първо стъпвайте на пръстите, после на целия крак и най-после на петата си. Като стъпвате на пръстите си, може да събудите известни центрове в себе си. Щом стъпиш на пръстите си, твоят крак мисли. Трябва да се научите да туряте крака си на пръстите, за да турите разумната страна в действие с петата. Това е волята на човека. Ти, ако удряш постоянно на своята пета, ще повредиш гръбнака си. И големите страдания на гръбнака са от ударите на вашата пета. Тогава, за да се излекува вашият гръбнак, за да не страдате от гръбнака, не стъпвайте на петата си. Когато сте сам, в гората ходете така – ходете на пръсти. Ще се повдигаш като на пружина. Там никой не те вижда. Съзнателно ще ходиш, за да произведеш известен ефект. Защото, ако това не го произведеш ти сам, то после ще те заставят и ще дойдеш до обратните резултати. Ти ще се повдигаш, като на пружина и на пръстите си, ще ходиш.

Как – ще трябва да спазвате един ритъм. Този е начина, за да държи човек своята младост и да не остарява преждевременно. Защото, ако вие не сте господар на своята нервна система, то тази нервна система, ще почне да не се съкращава, когато вие искате. А ако почне да се съкращава, както тя иска, тогава ще остареете. Вие сте млади докато тези действия на вашите крака и ръце са под вашата разумна воля. Почнете ли да вървите по произволен начин, ще остареете. Разумност трябва сега. Разумност в движенията, разумност в яденето, разумност в говоренето. Всяка дума като кажеш, съзнанието ти винаги да присъствува и да бъде будна мисълта ви и никога не допущай ненужни погрешки.

Отче наш

Сега, като ви говоря, в ума ви има една мисъл, че нещата са недоизяснени. Да остане една мисъл. Всякога дръжте едно нещо в себе си, дръжте мисълта, че трябва да се върши Волята Божия.

Три неща има, които човек трябва да знае. Първо той трябва да познава Бога! А, за да познавате Бога, трябва да Го обичате!

Второ, трябва да славите Бога. А, за да може да Го славите, вие трябва да сте във връзка с Неговата Мъдрост, да имате знание.

Трето, трябва да Му служите, а за да Му служите вие трябва да сте свободни. Да знаете Истината. Само при свободата можеш да Му служиш.

Да познавате Бога, да Го славите и да Му служите! Дали знаете или не, всякога да имате това желание!

6 часа и 25 минути

46 лекция на Общия окултен клас
29 август 1934 г.
София, Изгрев

1934_08_31 Перпендикулярни движения
лекция пред специалния клас

ПЕРПЕНДИКУЛЯРНИ ДВИЖЕНИЯ

Отче наш

Да изпеем песента "Свобода е потребна за душата". Кой е основния тон? Изпейте я още веднъж. Свобода е потребна за душата (2), душата (2). Тя се намира само в Любовта (2). Това е за душата (2). Изпяхте ли я хубаво? Какво е състоянието на един човек, който губи от тона? Знаете ли влиянието на числата? Какво влияние упражняват числата върху вас? Числата, не сенките. Сянката на едно число, това е количество. Пет кила захар, това е сянка на числото. Захарта се произвежда от цвекло, от захарна тръстика. Нали цвеклото е органическо, захарта каква роля играе в цвеклото? Образува топлина в организма. Всички неща, които са сладки, захар ли представляват? Къде упражнява влияние числото 2? Човек има два крака. Ако единият крак не иска да ходи, какво ще му кажеш? Как с един крак само ще се движиш? Имате две ръце, но едната не се подчинява, тогава ще бъдете с една ръка и с един крак, които са в съгласие, и една ръка и един крак, които не са в съгласие, какво ще направите? Значи, ходенето зависи от съгласието на числото две. Кое е едното и кое е двете? Ако вземете някой предмет, как го хващате? -Когато предметът е деликатен, вие употребявате числото две, хващате го с две ръце или с два пръста. Кога употребявате числото 10? Хващате един човек с едната си ръка и с петте или десетте си пръста. Каква е мисълта ви, когато го хващате с една ръка и пет пръста, и каква, когато го хващате с двете си ръце и с десет пръста? Гледате един човек с едно око, после с двете си очи, гледате го под ъгъл от 45 градуса или го гледате направо? Какъв ъгъл е той? Когато го гледате с едното око, каква е вашата цел? И когато го хващате с едната ръка и петте пръсти, каква е вашата цел?
Да допуснем, едно дете минава покрай една ябълка, погледне ябълката и в него се поражда желание да откъсне ябълката, да я тури в джоба и да избяга. Коя е първата ябълка на едно дърво, според вас? Която първа е цъфнала и първа завързала. На едно дърво да кажем, че има 1000 ябълки. Децата избират най-хубавите ябълки, а най-хубави са тези ябълки, които първи цъфтят или тези, които последни цъфтят? Коя хапка е най-сладка – първата или последната? Казва се, че първата хапка е най-сладка. По аналогия, първият плод, първият цвят има предимство, понеже първите лъчи на пролетното слънце са го грели. Понеже земята се намира в едно особено състояние, някои цветове възприемат повече енергия. Плодни дървена, които късно цъфтят тук, в умерените пояси, те не могат да узреят и да добият такава сладчина. И самото дърво не е толкова активно. Как цъфтят дърветата, как се движите, как поглеждате, това са все резултати на

човешката мисъл.
Искаш да извършиш някоя работа, но трябва да избереш съответно време и съответна мисъл. Да кажем, искаш да извършиш една добра работа. Какъв процес е този? Всяка добра постъпка уподобяваме на добър плод. Но преди да направиш една добра постъпка, като едно растение ще имаш първо пъпка, тя ще се повлияе от слънчевите лъчи, ще цъфне, ще завърже. След като узрее, тази мисъл може да се реализира. Защото в растенията плодовете падат само като узреят. Сега говорим за обикновените условия. А при изключителни по време условия плодовете падат преждевременно, падат когато има вятър. И много от вашите мисли така не се реализират, пък и да се реализират, пак не сте доволен. Защо? – Не е узряла. Някой червей я е проял или вятър я е отвял. Тя няма условия да образува тази сладчина, която е потребна. Следователно, за да изучим великия закон на човешката мисъл, най-напред трябва да си помогнем с плодните дървета, да изучим закона на тяхното оплодяване.
Колко неща са необходими, за да бъде една мисъл постоянна? Имате една приятелка от детинство още и й правите услуга. Била сте ученичка, баща ви е пращал пари и вие сте помагали на вашата приятелка. Докога може да изтърпите, да не си искате парите, докато тя сама не ги върне? Баща ви праща пари, имате всичко, но един ден закъсате в материално отношение, веднага ще си поискате парите. Тази приятелка казва: "Нали ме обичаш? В нужда си, но потърпи малко." Кое е съображението, което заставя вашата приятелка да апелира към вашата обич? Кое е онова, което ви заставя да кажете, че трябва и вие сега да услужите? Любовта е любов, а парите са дадени. -"Ти нали ме обичаш?" Значи парите да не ги искаш. Защо любовта не търпи да искаш парите? Защо Любовта търпи да даваш парите, а не търпи да вземаш парите?
Да се върнем към онази идея – движението на краката и движението на ръцете. Има особени центрове, които се занимават с движението на ръцете и краката, други центрове се занимават с очите, със слуха, с носа, с движението на пръстите и т.н. Това са все учени, специалисти, големи авторитети вътре у нас. Понякой път авторитетът се отказва да действува, като казва: "Не му е времето сега да работя. Не изпълнявам никаква заповед!" – Защо? Трябва да мислите дълбоко и право да се разсъждава. Искате да направите едно добро, но по едно време се отказвате, упорствувате: "На този никакво добро няма да му правя!" От какво произтичат вашите съображения, че вие не искате да му направите добро, а друг ще иска да му се направи добро? Кой от двамата е прав? Вие ли не искате да направите добро или вашите служащи? -"Аз не искам да му направя добро." Ако влезе една бучка захар във вашата уста и вие нямате слюнка, можете ли да разтопите тази бучка, ако искате да я разтопите? Защо човек не иска да направи едно добро? Можеш да направиш добро, но не искаш. А можеш и да направиш едно зло, но също не искаш. -"Аз не

искам да направя добро." Това е минус. -"Аз не искам да направя зло" Това е плюс. Минусът е знак на противодействие.
Отказвате се от доброто, понеже противодействуващите сили на волята са по-силни от вас. Затворени сте в един кладенец, отгоре е турен капак. Това е минус. Ако искате да излезете, ако силата ви е голяма, ще вдигнете с главата си капака и ще излезете навън. Това е плюс. Къде е противодействуващата сила в човека? По някой път човек действува или хоризонтално или перпендикулярно. Когато ти загубиш посоката на хоризонталните движения, се движиш перпендикулярно. Ако хоризонталните движения са по-силни, отколкото перпендикулярните, ти ще бъдеш в застой. Ако едно хоризонтално движение представлява една негативна сила във вашия характер, то вашите перпендикулярни противодействуващи сили са хоризонтални. Хоризонталните са на плътта, а перпендикулярните са на Духа, от центъра на земята към центъра на слънцето. Земята и слънцето са два светли центъра, които се виждат. Но едновременно в природата има и тъмна зона, подобна на тази, която прониква, има и тъмно слънце, което също прониква. Та, някой път можеш да бъдеш под светлия център на слънцето и земята, а някой път можеш да бъдеш под тъмния център на слънцето или под тъмния център на земята. В дадения случай тъмните центрове на слънцето и на земята действуват хоризонтално, а светлите центрове на слънцето и земята действуват отвесно, перпендикулярно. Тогава човек се намира в противоречие. В него има един устой, един устрем – перпендикулярните движения и висшето съзнание, от които се ражда светлината. Светлината у човека е перпендикулярно движение, а тъмнината – хоризонтално.
Тези работи за пръв път ги слушате. Давам ви ги като аксиоми, които не са доказани. Може да мислите дали са верни или не. Всяко нещо, което влиза в човешкия ум, е вярно. Дали е истина, това е друг въпрос. Верните неща не са истинни неща. И истинните неща не винаги са верни. Дайте един пример за верни неща! Че един човек лъже е вярно. Но истина ли е? Вие ще кажете, че е истина, че лъже. Може ли в лъжата да има истина. Вярно е, че лъже този човек. Значи, истина е, че лъже. Това не е вярно. Вярно е, че лъже, но лъжата не е истина. Сега вие се намирате в едно особено състояние. Като деца в едно училище, държани 10-15 часа гладни. Гладни сте, но ви карат след тези часове да коленичите да се молите. Вие час по-скоро чакате да си отидете у дома, искате да се освободите от молитвата, всичко ви е дотегнало. Явява се силна реакция. Гладни хора могат ли да се молят? Представете си, че вашият учител каже: "Именно гладният човек се моли." Вярно ли е това? -Вярно е. Но истина ли е? -Не. За истината трябва да имате една ясна представа. В истината няма никакви противоречия. Тя е една максима за вас, за да се избавите от каквито и да е противоречия. И най-малките противоречия, ако се явят във вашето съзнание, вие се намирате тук и там, но не в областта на истината. В истината няма

абсолютно никакви противоречия. В истината човек е свободен от противоречия. Той е господар на хоризонталните движения и всякога може да се справи разумно с тях. Онзи, на когото краката са здрави, той може да мине и дълъг и тесен и опасен път. А парализираният ще каже: "Аз не мога да ходя, краката ми не ме държат." Защо? – Защото хоризонталните движения на тъмните центрове на природата са взели надмощие.
Първоначално мислите, че можете да направите доброто, но после казвате, че няма да го направите. Казвате: "Не искам да се пречупва моята воля!" Е, добре! Щом не искате да направите едно добро, вашата воля е огъната. Или може да кажете: "Тази работа аз я зная, от музика разбирам, зная да пея." Добре, изпей ми тогава думите: "Светъл е този Божествен ден". Тази песен пели ли сте я? Да изпееш една песен без никаква грешка, да направиш една работа без никаква грешка, да напишеш писмо или да държиш реч без никаква грешка.
Да кажем, че сте ученици гимназисти, вече пред матура. Остава да ви сложат последната бележка. На всички почти са сложени бележките. Вие се интересувате кому каква бележка е сложена – три, четири, пет или шест. Защо се интересувате? Ако имате висока оценка, ще се класифицирате по-добре, ако имате 5 или 6 ще влезете в университета, може да следвате медицина, естествени науки и т.н. Щом имате по-ниска оценка, вратата за учене по-нататък ще е затворена. При числото 5 вратата е отворена за университета. При числото 4 вратата е отворена за география и филология, това са кокълчетата на кокошката или все едно да събереш костите на някое предпотопно животно и от тях да направиш скелета, та как са произлезли думите, та какво е тяхното съчетание, та как една дума е преминала от един език в друг. Това също е доста интересна работа за някой учен. Когато майките искат да отучат децата си от голяма лакомия, подхвърлят им шийката на пилето, да чоплят, да търсят месце, докато те готвят, децата се занимават. Та и аз ви давам една шийка, за да се научите да чоплите, да анализирате, да мислите. Да изучавате философията на живота. Всяка поза, всяко състояние трябва да го следите и да знаете кое движение да предпочетете, дали хоризонталното или перпендикулярното и да знаете кое от тези движения има надмощие. Може да се поставите в едно пасивно състояние и тогава по-лесно може да прецените.
Какво е разбирал Христос под думите: "Ако не се отрече човек от себе си." Да кажем, ти искаш да бъдеш най-богатия човек в света или най-учения или най-красивия, да бъдеш навсякъде център и ти да ръководиш. Ти може да имаш всичко това, но пак ще ти липсва нещо. Липсва ти истината и ти казват: "Ти трябва да се откажеш от всичко, което имаш?" Колко хора ще се откажат? На един цар, ако му кажат да се откаже от своя престол, лесно ли ще се откаже? На една майка ако ѝ предложат да се откаже от децата си, ще се откаже ли? Майката мъчно може да се откаже, но децата

лесно се отказват от майката. Не мислете, че нещата са много постоянни. И вашите приятели, които сега ви обичат, утре лесно могат да се откажат от вас. Ще поплачете, поплачете, пък един ден няма и да си спомняте за тях. Вашето положение ще заприлича на следното: Майката е оставила нещо за ядене на детето си и е заминала някъде. То, като види, че я няма майката, надуе гайдата, поплаче, поплаче, па като не се връща майката, огледа се наоколо, похапне си, заиграе се и я забрави за известно време. От този пример извадихте ли някакъв пример за себе си.

Устойчиво число ли е числото две? Да ходи човек с два крака ли е по-устойчиво или да ходи с три? Да ходи човек с три крака е по-устойчиво, два крака отпред и на третия да се подпре. Животните имат четири крака. Кое число е по-устойчиво 2 или 4?

Кой е квадрата на числото две? -Четири. Следователно животните са квадрат на човека. Двете умножено на себе си дава 4. Какво число е двете? Кое число наричате корен? Кои са коренувани числа? Коренът на две кое число е и кои числа имат корени? -Две е корен на четири. -Три корен на девет.– Две на осем какво е? -Кубичен корен. Значи квадратът има корен и кубът има корен, т.е. квадратът в дадения случай показва широчината, а кубът показва дебелината. В квадрата имате хоризонтални движения, в куба имате перпендикулярни движения. Защо кубическите страни са перпендикулярни на квадрата? Човек е куб. Животните вървят хоризонтално, а човек е точно перпендикулярно на движенията на животните.

Всяка една мисъл има свое хоризонтално движение, има и свое перпендикулярно движение. Всички при хоризонталното движение ще имате едни резултати, при перпендикулярното движение ще имате други резултати. Това е вече въпрос на съзнанието.

Само светлият път на мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит Животът.

41-ва лекция на МОК,
13 година,
държана от Учителя на
31 август 1934 г., София, Изгрев

1934_09_02 Законът на подмладяването
утринно неделно слово

ЗАКОНЪТ НА ПОДМЛАДЯВАНЕТО

Размишление 15 минути.

Изпълни се нарядът.

Учителят прочете 10-а глава от Деянията на апостолите.

„Духът Божи“

Туй, което успокоява, туй е Духът. Има трояко разбиране в живота. Трояко успокоение има в живота. Когато човек успокоява от материални работи, той се приготовлява за ново обезпокояване. Щом се успокои, че е дошло богатството, то се отнема, после пак идва богатството. Щом ученият човек се успокои, че придобива знание, той го изгубва. Щом изгуби знанието, той се безпокои. Това е материална, външна, променчива страна. Спокойствието е като дима на една къща, в която горят въглища. Щом изгорят въглищата, димът изчезва, изгуби се спокойствието на тези хора, които до известно време бяха разположени, а сега всички са се сгушили и казват: „Нямаме въглища.“

При туй положение се задават ред въпроси защо е така. Може да питате колкото искате, но на някои въпроси природата никакъв отговор не дава. На въпроса, че някой е жаден, природата може да му посочи мястото, където има вода, но защо е жаден, не се отговаря. Най-първо жадният човек трябва да намери онази подходяща вода, която трябва да утоли неговата жажда. Гладният трябва да намери хляба, да яде, да утоли своя глад. Ако яденето е било много солено, човек след това пие много вода и с това той си създава неприятност. Цяло бакърче не му стига вечерта и като стане на другия ден, има разстройство. Казва: „Малко соленичко беше яденето, повечко вода пих.“

Казвам ви това за разяснение. В духовния живот трябва много тънко разбиране, за да разбере човек отношенията в живота. Животът не е нещо, което може да го разясниш на хората. Какво нещо е животът? Това е един жив вътрешен опит. Онзи, който има този вътрешен опит, невъзможно е на него да изясняваш какво нещо е животът. Невъзможно е да изясниш какво нещо е състоянието на духа. Може да го уподобиш на вятъра. Може да го уподобиш на някое движение, но само онзи, който го е опитал, може да разбере. Някога хората искат да знаят дали ангелите се явяват в човешка форма. Те може да се явят в човешка форма и да изчезват и после ще се зарежда в ума дали това, което виждаш, е реално или е нещо

въображаемо.

Засега считаме за реални неща само тези, които ние пипаме. Действително пипането е най-старият усет в човека. Само неща, които можем да пипнем или да видим, да чуем, са реални. Туй произтича от едно заблуждение. Мислим, че имаме всичките сетива. Всичките сетива в човека не са събудени. Има други сетива. Има една област, която човек не разбира, понеже няма нужните сетива. Те не са още събудени. И на този човек, колкото и да му говорите, той не може да ви разбере. На слепия, колкото и да му говорите, той не може да ви разбере. На слепия, колкото и да му говориш за светлината, това е за него неизвестна област. На глухия, колкото и да му говорите за слушането, това е за него неизвестна област. Най-първо човек трябва да се събуди. Павел казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло, и насън не е дохождало на човека това, което той е видял на Небето." Богатият насън не е богат. Ученият насън не е учен, а случва се обратното – невежият в действителност насън да е учен. Сънувал един учен човек, че е едно дете, което пъпли и се чуди как той, ученият човек, да бъде дете и да пъпли и да не може да говори. Той говори, но като малко дете. Събужда се, знанието му е на място, а в съня е друго.

Много хора на Земята са много учени сега, но ако се събудят в другия свят, ще бъдат невежи и дали ще се събудят в другия свят, е въпрос, защото, ако слепият човек се събуди в действителния свят, той ще бъде сляп, а насън може да вижда. Слепите хора насън виждат, а в действителния свят са слепи.

Сега, да дойдем до онова, което е съществено за нас. В аналогията има една опасност. Някой път някои искат да обяснят една аналогия. Но една аналогия може да я поставиш не на място и да извадиш неверни заключения. Ти казваш: „Какво нещо е човекът?" Едно същество на два крака. Ако по тези два крака заключавате, че те са съществено качество на човека, ще извадите заключение, че всяко същество, което има два крака, е човек и вие ще дойдете до криво заключение. Човек е едно същество, което има понятие за един особен ход, за права стойка. На всички животни им липсва това понятие за правата стойка. Животните не знаят какво нещо е права стойка. За тях това нещо е непонятно. За вас правата стойка е нещо естествено. Като се изправят, казват: „Това не е за нас, това е неестествено. Пълзящата или хоризонталната стойка е за нас, само човекът е запознат с правата стойка." Само човек е запознат с духовния свят. Животните абсолютно никаква представа нямат от духовния свят. Те виждат някои работи от другия свят и се плашат. Те считат, че всички тези неща, които виждат, че са от този свят. Има животни, които виждат умрели хора и се плашат от тях. Кучето вижда

умрелите хора. Седи в някой ъгъл, гледа някое видение и лае. Човек казва: „Това куче лае въздуха.“ Това куче вижда човека и го гони. Кучето не може да предположи, че има свят на духове, за кучето това видение е разбойник, неканен гост, и лае.

Сега, другата страна: Има някои хора верующи, които могат да се обезверят. Обезверяване в хората може да стане. Обезверяването може да стане по единствената причина, че се суспендират онези чувства, в които вярата се проявява. И тогава тази чувствителност, с която човек познава духовния свят, се притъпява и като се притъпи вкусът на човека, той никаква сладчина не може да усеща. Някои може да тури една бучка захар в устата си и усеща сладко, а пък на някого може да турите 10–15 бучки и не усеща нищо.

Та, съзнанието е причина, дето някои хора не може да вярват, понеже в тях е недоразвит или притъпен този усет. Вярата, ясновидството, виждането в онзи свят зависят от особен център, който хората имат на главата си горе. Тези хора се отличават. На другите хора не са им направили прозорците. Някои хора нямат прозорци. Някои хора можем да уподобим, че над тях едва сега са заръчани прозорците - да дойдат майстори, да направят прозорците, ще влезе слънчевата светлина. На някои хора къщата им е много светла, а на някои – съвсем тъмна. Някои мислят, че това е една дарба. Тази дарба всички хора имат, но всички не се занимават с чувството на вярата. Някой път те считат, че вярата е преходно чувство. Че е една илюзия да вярва човек. Това зависи от неговия ум. Човек, който има вяра, той има един отлично възпитан ум, за да може да направи едно различие в онези неща, които вижда.

В прочетената глава се явява ангел Господен на Корнелия и му разправя: „Ще повикаш апостол Петър и той ще ти разкаже за всичко, което те интересува.“ Сега някои иска да направят съобщение с Бога. Някой ангел да дойде, но и ангелът, който дойде тук, на вас ще ви каже същото. Ангелите не се занимават с това да разправят много. Те са заети. Ако отидете при някой виден професор, той си има свои асистенти и няма да ви обърне никакво внимание, а ще каже: „Идете при асистента.“ Той ще ви опита. Тези, видните професори, се явяват в редки случаи. Големите музиканти не може да ги намериш навсякъде. Обикновените музиканти ходят навсякъде, но даровитите, гениални музиканти много рядко се явяват. Един техен концерт, то е епоха. А пък обикновените музиканти дават много обявления, за да идат хората при тях.

Вън от това, онези, които се занимават с околния свят, трябва да притежават известни качества. Сега, да обясня: Онзи, който иска да бъде

певец, той трябва да има качества вън от разбиранията на музиката. Той трябва да има глас и то един отличен глас. Няма ли този глас, той певец не може да бъде. И само при един отличен глас този певец може да покаже на хората какво нещо е пеенето, изразено в човешкия език, защото и самият говор на хората, и той е музикален.

Някой път хората сравняват музиката и поезията. Музиката и поезията вървят заедно. Един поет не може да бъде поет, ако не е музикален. И музикантът не може да бъде музикант, ако не е поет. Едновременно те вървят. Поетът, за да изрази своя опит, той трябва да има музика вътре в себе си. Ако няма музика, той не може да бъде поет. Онова, което прави впечатление на хората, е не само изказването на думите, но и гласът, с който се изказват думите. Много пъти ти може да изнесеш думата любовно, но ако тази дума не произнесеш музикално, ще направи друго впечатление. Колкото един човек е по-музикален, толкова е по-благороден. Един човек, като го чуеш да пее, ще знаеш какъв е характерът му. Например аз вчера свиря на пианото. И там разправям: „Ще ви кажа една тайна. Няма да я казвате другиму. В пианото кой е най-мекият тон. Ще пазите тайната и може да я съобщите само на този, който ви даде 10 000 лева.“ Пианото има само един тон, който е най-мек. Като го знае човек, може да стане музикант. И в човека има един тон, който човек трябва да знае.

Та, хубаво е по някой път да слушаме някой човек да пее. За да слушаш, трябва да имаш едно ухо, което да разбира пеенето, да разбира думите, които се пеят. Защото, ако един глух човек слуша, той ще види, че певецът само си отваря и затваря устата и ще каже: „Какво този човек само се прозява на сцената? Стига толкова прозяване.“ После си маха ръката. Глухият ще каже: „Тези работи ги знаем.“ За глухия ще има само махане на ръката на певеца. А пък онзи, който има чувство и слух, ще изпита едно услаждане в душата си.

Вие говорите за ясновидение, за яснослушане. Това, което ти слушаш, може да иде отдалече. Някой пее в Америка, ти можеш да слушаш гласа му тука. Досега това беше непознато, но сега, като се пее по радиото, по един механичен начин се предава гласът. В Лондон пеят в една опера, а пък тука, в София, слушат. Един човек, у когото има развито това чувство, той си има едно отлично вътрешно радио. Слуша музика. Някой път по това радио се чува голям крясък и съскане. Под музика разбирам следното: онзи крадец, който е тръгнал да краде, като чуе някой да пее, да се откаже от намерението да краде.

Един апаш отишъл да слуша една опера, в която пеела една видна певица

и апашът си взел билет, та когато хората се захласнат в пеенето, когато богатите се захласнат, той да ги обере. Но като слушал апашът тази певица, и той се захласнал. Отива веднъж, два пъти, 5–6 пъти отива с цел обиране и все се захласва. Казал си: „Ще си загубя занаята."

Ако няма захласване в една идея, ти не си на правия път. Захласване трябва да има. Някой път хората се опасяват от захласването. Или, другояче казано: Мисълта на човека може да бъде погълната от онова великото, хубавото в човека. Допуснете, че вие имате една голяма болка, която ви измъчва и не може да се обърнете. Идва един човек и ви отнема тази болка. Няма ли да се захласнете? Настава успокоение и вие се захласвате в спокойствието, което този човек ви дава, а не мислите вече как да се обърнете. Захласнете се в едно ново положение, в онова успокоително състояние. Сегашният живот наподобява това болезнено състояние. Ако вие се намирате в захласнато състояние, може да ви кажа, че сте болен. Казвам: Ще дойде време и ти ще се захласнеш. Най-първо си се забързал, докато дойдеш до морето, ще се спреш. До морето бързаш, а при морето ще се спреш. Да ходиш по водата не можеш.

В този смисъл духовният живот е разрешаване на велика задача на земното съществуване. Това, което угнетява хората, това, което донася всички страдания, това е загубването на онова великото, хубавото. Щом човек се свърже с духовния свят, той вече влиза във Вечната реалност. Що е духовният свят? Това е живот на вечното подмладяване.

Някой ще каже: „Има ли онзи свят?" Чел съм разни философи и ясновидци какво говорят за духовния свят и по някой път и аз се поусмихвам, поусмихвам се на някои, които описват духовния свят така, както трима американци са се усмихвали в Лондон. Те били най-високите американци. Най-високият от тях бил Джон Холт – 2 метра. Другият след него имал 1 метър и 95 см, а пък третият бил висок 1,90. Като отишли в Лондон, видели едно обявление, че някой ще говори сказка за американците. Полюбопитствували да отидат да видят какво ще каже този сказчик. Сказчикът казва: „Американците са дребни" и почва да ги описва. Говорил дълго, публиката се смаяла малко. Става най-ниският от тримата и казва: „Господа, сказчикът казва, че американците са ниски хора. Аз съм американец с 1,90 м височина. Ако има друг американец, нека каже." Става вторият, който бил 1,95 м и най-сетне, като става Джон Холт, висок 2 метра, публиката започва да се смее, а пък ораторът изчезнал от сцената.

Другият свят, според мен, това е свят на вечното подмладяване. Вечното подмладяване, това е смисълът на живота. Тук хората остаряват и умират, а пък там се подмладяват постоянно. Които отиват в другия свят, все се

подмладяват. Какво нещо е другият свят? Свят на вечно подмладяване. А пък това вечно подмладяване става по закона на Божията Любов, която възвръща на хората това, което те са изгубили. Като изгуби човек любовта, на Земята той е вечно недоволен, кисел, съмнява се, сърди се. Гневи се, критикува навсякъде. А пък онзи, който се подмладява, той е всякога доволен. Човек, който е доволен, той е в процеса на подмладяването. А който е недоволен, той е в процеса на остаряването. Доволството е процес на подмладяването. Това се дължи на другия свят.

Всеки човек, който дойде на Земята, ще остарее. Животът на Земята е на остаряване. Щом остарееш напълно, трябва да вярваш, че си в този свят, а пък щом умреш, пак трябва да вярваш, че си в този свят. Щом ти говорят, че ще се подмладиш, трябва да знаеш, че си в другия свят. И там не се прави разлика вече между един народ и друг народ. Между децата няма никога различие. Децата не правят разлика, а пък възрастните хора, старите хора правят всички различия. Човек, който прави различия между един човек и друг човек, той е от този свят. той ще види един човек колко му е тялото високо, колко е богат. А в духовния свят казва: „Това не е важно."

Когато ние говорим за сърцето на човека, ние под думите „добро сърце" на човека разбираме другия свят. Щом имаш добро сърце, ти си от другия свят. Щом имаш добър ум, ти си от друг свят. Щом имаш добра воля, ти си от друг свят. Щом имаш изкълчено сърце, ти си от този свят. Щом имаш изкълчен ум, ти си от този свят. Щом имаш изкълчена воля, ти си от този свят. Хората от този свят са с изкълчени сърца, с изкълчени умове, с изкълчена воля. Хората на бъдещето са хора на духовния свят, на които Бог говори.

> Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

46-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 2.IX.1934 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев.

1934_09_02 Доброто семе
неделна беседа

ДОБРОТО СЕМЕ

„Отче наш“

„Събуди се, братко мили“

Ще прочета част от 13-ата глава от Евангелието на Матея – от 24-ия стих до 30-ия стих.

„Духът Божи“

Знанието в света седи от няколко категории. Четири-пет души се събрали и единият казва: „Едно време дядо ми приказваше за царя в тази държава.“ Другият казва: „Баба ми на мене ми показваше портрета на царя.“ Третият казва: „Аз ходих в града и го видях.“ А четвъртият казва: „Аз се познавам с него, приятел ми е царят.“ Има знание, което дядо ви е предал. Има знание, което баба ви на картина ви го е показала. Има знание, което е като този, който ходил в града и видял царя. А съществено е знанието да ви бъде приятел царят. Знанието може да ви бъде приятел. Доброто, това е капитал, възможност в живота. Това е късметът на човека. Турците имат една поговорка и казват: „Късметът ми на крака да ми дойде.“ И всички хора сега очакват късметът им на крака да им дойде. Казват: „Тъй, както Господ го даде.“ Когато Господ го даде както Той намери за добре, тогава питат: „Защо го даде?“ Най-първо бяха съгласни както Господ го даде, после намериха едно противоречие.

Ние всякога казваме: „Както Господ даде“, [но] имаме една своя идея, нищо Божествено. Онзи човек, който казва: „Както Господ дал“, той всякога има една човешка идея и казва: „Дано стане както мисля!“ И като стане, казва: „Господ ме научи.“ А пък като не стане както той мисли и както той иска, той се учудва защо нещата не стават тъй.

Сега да оставим обикновените работи. Има неща, които не може да ги поправим. Има една погрешка, която не може да поправим. Тя е, че не може да изправим оста на Земята. Една погрешка: земната ос се е изкривила с 23 градуса и ние не може да я изправим. Всичките пакости, погрешки произтичат от тези 23 градуса на земната ос. Кой е онзи професор, който може да я намести? Било е време, когато оста на Земята е била перпендикулярна и тогава онези, учените хора казват, че всичката тежест тогава е била на Южния полюс. Но понеже Земята, като не разбира [да] седи на едно място, тя не обича да седи на едно място, и тя обича, като жените, да ходи тук-там, и тя си има свой идеал, стреми се към някого. Попадне нашата Земя на едно свое заблуждение, чака от черната магия да

увеличат тежестта на Северния полюс и от тази тежест се е изменило равновесието, наклонило се е. На Северния полюс има повече лед и тази е причината, че оста е наклонена. Тази тежест е била долу, а сега се е изменила малко тежестта

Сега, туй с доброто семе няма нищо общо [с] разместването на земната ос. Искам да ви кажа, че на всинца ви осите ви са разместени. Това искам да ви кажа. Няма нито един от вас, на когото оста да не е наклонена 23 градуса и всичкият стремеж на хората е в това да наместят оста си. Перпендикулярна трябва да бъде. Една ос може да бъде перпендикулярна само между две основни точки, между две плоскости. В света съществуват две плоскости. Едната плоскост аз я наричам плоскост на любовните действия. Любовта има известна площ. Знанието и мъдростта, и тя си има площ. Между тия две плоскости този перпендикуляр когато се измени, започват всичките нещастия.

Или другояче казано: Ако не разбираш законите на Любовта, която действува в човешкия живот, ако ти не разбираш законите на Мъдростта, която действува в човешкия живот, ти ще влезеш в едно противоречие. Туй противоречие може да произтича от тебе, може да произтича от съвсем посторонни причини. В даден случай може да страдаш. Дали заслужаваш или не, това е без разлика. Защото, ако се радваш, че си го заслужил, ако страданията са незаслужени, то и радостите са незаслужени. При радостите, когато се радваме, считаме го в реда на нещата. Но всяко нещо, което изпитваш, заслужил си го. Щом имаш съзнание, заслужил си го. Кой ти е крив?

В света малките работи създават най-големи пакости. Всичките недоволства в света произтичат от малкия прах. Има един прах, който преминава през всичките пукнатини. Ти може да имаш херметически затворено нещо, но има малки пукнатини и през тия пукнатини прахът минава. Може пукнатината да е половин милиметър, но през тия дупчици прахът намира място да мине. Сега, всичката пакост у човека е понеже човек има 7 дупки на главата и през тия 7 дупки влиза толкоз прах в неговия мозък. През очите влиза прах, през ушите, през носа, през устата. През тия дупки като влиза този прах, той е причина и образува една каша в човешкия мозък. Вие сега се намирате в трудно положение. Казвате: „Как Господ е направил тъй, че да влиза прахът вътре?“ Господ не го е направил тъй. Вие пропукахте прозорците. Той ги направи херметически. Вие казвате: „Малко отвън въздух да влиза, чист въздух.“ И край този чистия въздух влиза и прахът.

Сега, другата страна на живота седи в следното: човешкият мозък не е

еднакво организиран. Част от човешкия мозък е полуорганизиран. Човешкият мозък, и той е в процес на развитие и всичките нещастия в света произтичат от неорганизирания мозък на човека.

Например, ще намерите, на някой човек всичките нещастия произтичат от задната част на мозъка. Неговата глава е така завъртяна, има повече мозък отзад, отколкото отпред. А пък този, задният мозък, той много обича, много да яде и да пие нашироко, обича удобства в света и затова заборчава и през целия живот само дългове изплаща. Ако малкият му мозък не е организиран, знаете какво ще произтече от него. Всички бели на хората произтичат от малкия мозък. Ако е неорганизиран, той няма да се задоволи. Ако е мъж, няма да се задоволи с една слугиня: 2, 3, 5, 10 слугини иска да му шетат. Ако е жена, обича да има не един слуга мъж, но тя иска 10 слуги мъже, жени не може да търпи.

Хубаво нещо е да има човек слуги, но слугата е нещо вметнато, слугите са дошли отпосле. Бог е дал толкоз слуги да му слугуват. Например, Той на човека е дал 10 милиона слуги да му слугуват в стомаха. Десет милиона слуги! Какво иска повече? Пък в дробовете, в главата колко слуги има! И вън от това той иска още слуги отвън. Казвам: Един човек, който има само в стомаха си 10 милиона слуги, той белята си търси, като иска отвън още слуги. Двама слуги. Никакъв слуга не ти трябва. Казва: „Без слуга не може!“ Щом без слуга не може, и без беля не може. Хората са дошли до това, че като не могат в света да успяват, викат дявола да го направят слуга. Пък дяволът, като ти стане слуга, цялата ти глава ще завърти. Казвате: „Умен е нашият слуга.“ Умен е, но знаеш умните слуги какво създават? Туй е в алегория казано.

Сега да оставим погрешките. Погрешки правят само учените хора. Невежите, понеже не се занимават с наука, погрешки не правят. В науката си някой астроном, някой геометрик, някой математик, някой естественик, той може да направи погрешка. Ако дойде в религиозния живот, някой учен човек може да внесе погрешка, може да внесе някое правило, някой проповедник може да каже нещо. В живота красивите, умните жени може да направят сума пакости. Такъв кодекс, направен [от] погрешки. Всичките най-учените хора, и те правят. Сега учените хора, за да се избавят от своите погрешки, казват: „Онзи, невежият, той е причината!“ Невежият човек нищо не разбира.

„Който посял доброто семе.“ Мнозина от вас имате доброто желание. Направите услуга някому и този човек не ви се отплаща. Казва: „Услужете ми с 10 000 лева и аз ще Ви бъда крайно признателен.“ Мине се година, две, три, десет години, трябва да го съдиш. Дойде друг, и той иска 10 000 лева.

Три, 4, 15 души се наредят по 10 000 лева и всичкият капитал отиде. От какво страдаш? От много добрини. Питам сега: Каква е крайната цел?

„Посял доброто семе.“ Дошъл враждебник и посял лошото семе. Но понеже целта ни е да обясня някои противоречия: по някой път вие правите погрешки по единствената причина, че нямате достатъчно светлина. Не че не сте добри. Добри сте, но нямате достатъчно светлина във вашия мозък, понеже едното полушарие на мозъка ви е съвсем неорганизирано. Човек работи засега само с дясното полушарие. Половината полушарие седи в запас. Лявото полушарие седи в запас. От това мозъчните способности и чувства, мозъчните центрове, с които човек работи, някои са полуразвити.

Например вземете центъра на човешката справедливост: някой човек не е справедлив, не е съвестен. Чувството на съвест е чувство, не е способност. Някои хора не може да бъдат съвестни, обичат да лъжат, да крадат, съвестта е слабо развита у тях. Някои хора са съвестни, справедливи. После, има някои хора са набожни. Да бъдеш набожен не е способност, то е чувство. В някои хора това чувство е развито, а други го нямат. Някои хора имат чувствата по вяра. И вярата е чувство. Той вярва. Но у някой вярата е слабо развита, той не вярва. Като дойдем до човешките способности, те са недоразвити.

Колкото хора са идвали при мене и са се оплаквали. Аз като ги погледна, виждам откъде иде. Най-първо в него способността за време не е развита, после способността за интуиция, за пресмятане на времето не е доразвита. Виждам, че центърът на причинността – да разсъждава от причина към следствие, е слабо развит. После, наблюдателните способности, и те са слабо развити. Той е станал търговец, взел стока, която на хората не е потребна, забатачил. Казва: задигнали го. Какво ще го задигнат? Той турил 10 души слуги в дюкяна си, а той си държи ръцете отзад. Той не разбира, [че] тия слуги обичат да пооткрадват. Днес каквото вземат, 5 на господаря и 5 в джоба, утре 5 на господаря и 5 в джоба и работите не вървят. Най-първо, като дойде един слуга, ще видиш главата му дали е развита. Някой казва: „Но какво ни казва той, аз съм честен човек!“ – „Да видя главата!“ Друг казва: „Аз съм свършил по математика, разбирам.“ – „Я ми разреши една задача. Ако разрешиш задачата, разбираш.“ Друг казва: „Аз разбирам от строеж, от план.“ – „На опит трябва да се постави.“

Сега някой казва: „Аз съм много набожен човек.“ В това ни най-малко не вярвам. Аз вярвам повече на своя пергел, той показва по-право колко е набожен човек, отколкото неговите думи. Някой ще каже, че много набожен бил. Знаете ли какво значи набожност? Това е едно от най-

благородните чувства, които той има. Когато туй чувство е хубаво развито, той има най-голяма мекота и благородство, състрадание към хората – най-хубавото чувство, във всяко отношение един примерен човек е. Когато туй чувство е слабо развито, той може да те пържи на ръжен.

В европейските народи религиозното чувство е развито. В германците е слабо развито. Силно е в славяните. В американците е средно развито религиозното чувство. Силно е развито у евреите и там е [в] едно противоречие с парите. Слепоочната част, чувството за стяженолюбие е толкова силно развито, че Господ, като знаел тази слабост на евреите, даде им малка земя. Ако беше им дал голяма земя, какво щяха да направят, не зная. Малка земя им дали, да ги научат да работят. Един умен народ са евреите, религиозни са. Един евреин разбира времето тъй, както европеецът не разбира. За време евреите са първи. Евреин в търговия рядко пропада.

Сега да оставим, това са посторонни въпроси. Когато се говори за добродетелите на някой народ, се разглежда народът, разглежда се цялото човечество как е. Всеки народ, всеки човек има свои добри и лоши страни. При лошите условия какви са последствията и при добрите последствията какви са? Лошите условия, в миналото които са имали, лошите последствия са вътре, в неговия организъм. Запример, слабо е развита твоята съвест, слабо е развито религиозното ти чувство, слабо е развита твоята вяра – ще куцаш, ще се обезсърчаваш, ще се обезверяваш; животът няма да има смисъл за тебе.

Сега, когато се проповядва религията на хората, ние искаме да си обясним техните чувства. Казваме: „Набожен е." Той тепърва трябва да внася храна в организма си. Той трябва да намери набожните хора, не така които изповядват, но набожния човек. Ако си ясновидец, ще видиш, че излиза една особена светлина от главата. Запалено е. Туй място индусите го наричат хилядолистник, един център. И при този хилядолистник се намира най-висшето чувство – любов към Бога. Да любиш Бога, върху Който е поставен законът, да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила.

Казвате, някой човек станал религиозен. Сегашните хора са мнозина религиозни. Ако бяха религиозни в този смисъл, светът щеше да бъде рай. Тия хора нямат религия. Но какво нещо е религия? Религия може да има един човек, който може да има любов към Бога. Бог е едно Същество, Което е образец на всичките хора; всичките добродетели и стремежи Той поддържа. Държавата, домът, семейството, всичко онова, което в нас е благородно и възвишено, произтича от Него. Той е, Който контролира

нещата. Той казва на човека: „Това, което правиш, не е право. Има закон." Ред същества има, които са завършили своето развитие.

По някой път мене ме питат: „Ти виждаш ли нещо?" Казвам: „Това е обидно заради мене. Виждам, разбира се. Виждам тебе, виждам, че ти си човек, който нямаш любов към Бога, после си човек, който имаш много малко съвест: откъдето вземеш пари назаем, не връщаш; обичаш да икономисваш истината; в училище като си бил, не си се учил, дипломът, който имаш, е слаб." – „Отде знаеш?" – „Познавам. Ти си носиш своите белези на главата." – „Е – казва, – страшен човек си." Не съм страшен аз, страшна е твоята глава. Тури в себе си да подигнеш, да организираш своя мозък. Ти ако живееш добре, заради тебе е, не е заради мене. Аз ако живея добре, заради мене е. А пък ако не живея добре, то е пак заради мене.

Сега всичкият стремеж в света е да се организира човешкият мозък. Трябва една наука. Не само да се констатира, но да има начини, по които човек може да се превъзпита, не изведнъж. Защото, за да се превъзпиташ, трябва да дойдеш, да имаш един образец. Не може да придобиеш туй религиозно чувство в себе си, без да организираш своя мозък. Само хора, у които туй чувство е развито, ти като влезеш при тях, усещаш, че тия хора ти дават. В света сме много практични. Трябва да идеш при банкера, който има пари, да ти даде назаем. Или при тях, или при архитекта иди като при професор, който има знание да ти даде; той разбира тия работи. Разбира математика, тази способност е развита.

Казвате: „Така се раждат." Не така се раждат хората. Всеки човек носи своите заложби, които Бог му е дал, но същевременно носи и резултатите, усилията, които той е правил в миналото.

Ако вие вземете двама души, единият, на когото веждите са тънки, както копринен конец или като 10 копринени конци (защото единият е много тънък; българите казват: такива „копринени гайтани"), а пък другият с дебели вежди, като на Тарас Булба, който Гогол описва. Единият човек, с тия дебелите вежди, е практичен. Той е обективен, той разбира физическия живот. Той може да бъде справедлив. Той няма фини чувства, той не е религиозен. Той казва: „Ти трябва да изпълниш каквото ти казвам!", другояче, ще ти даде път. Онзи с тънките вежди, той е по-отстъпчив, той с големите отстъпки създава на себе си други пакости. За хатъра на този, за хатъра на онзи прави погрешки. От какво произтича хатърът? То произтича от едно чувство на тщеславие. Когато у тебе уважението е много силно развито, когато искаш хората да имат за тебе добро мнение, хубаво е това, то служи за един подтик. Ти може да имаш туй чувство, но за да имаш доброто мнение на хората, трябва да дадеш

нещо. За да мислят хората, че ти си музикант, ти трябва да свириш, да направиш нещо. Или да бъдеш скулптор. В каквото и да е направление, хората искат да видят нещо у тебе. Ако това не може да дадеш, ти не може да имаш тяхното добро мнение.

Не търси доброто мнение на хората, но най-напред търси онова, което правиш, право ли е, разумно ли е или не. Търси една опора вътре в себе си, после търси опора вън от себе си. Защото ако вие вървите успоредно в своето развитие, ако тия хора имат твоите разбирания, не само разбирания, разбиране значи еднакво развиване, ако техният мозък е така организиран, както твоят, вие ще се разберете. Ако техният мозък не е организиран както вашия, ако техните способности и чувства не функционират както твоите, вие не може да се разберете. Ако вие идете в Европа, във Франция, ще намерите законите по-други. Ако идете в Америка, и там се различават. Ако вие идете в Англия, различават се законите. Ако идете в съветска Русия или ако сте тука, в България, има различие. Според степента на развитието на народите, такива са и законите.

Колкото един народ е на по-високо развитие, по-добре е организиран неговият мозък в правия смисъл, според ония правила, според ония закони, които съществуват в природата. Защото аз не считам живота произволен. В света има една правова държава, има съвършени хора, от които ние може да черпим. Пример, дали вие ги знаете или не, няма какво сега да ви доказвам.

Някой път някои искат доказателства. Как ще докажете на някое дете, което гледа Слънцето, иска да го носи под мишница? Ако ти му кажеш, че то е един милион и 500 хиляди пъти по-голямо от Земята, как ще разбере? То казва: „Може да е като нашата къща." Туй дете не може да го убедиш, даже способни хора, които говорят за един и половина пъти, че Слънцето е по-голямо от Земята, те сами не разбират това нещо, защото, за да разбереш колко е голяма Земята, ти трябва да го обгърнеш. Ние говорим, че Земята е много голяма, но това е повърхностно знание. Ние със своето съзнание е трябвало да обгърнем Земята или да можем да я видим отвсякъде, да може да видиш какво става в Америка, да може да видиш противоположната страна, навсякъде Да виждаш, това значи да разбираш нещата, да знаеш къде е ден и нощ, да знаеш къде е вечер. Сега може да се зароди противоречие: „Кой може да го има това нещо?" Има хора, които може да го имат. Има хора, които живеят на Земята и знаят, че нощ няма, има вечер и ден. Има хора, за които Слънцето никога не залязва. Какво ще кажете? Щом Слънцето не залязва, това показва, че вие има още дълго време да се усъвършенствувате. Но да оставим този въпрос.

Сега въпросът е за доброто семе, заложбите, туй, което в дадения случай зависи от вас. Вие се намирате в едно противоречие – искате да услужите (?) вашия живот. Природата не ви е оставила съвсем в тъмно. Животните, които са поставени на голяма опасност, например, като един заек или както една сърна, един елен, у тях слухът е толкова фино развит, по някой път обонянието е толкоз развито, че още отдалеч, от един километър една сърна ще усети мечката. Някога от два километра чувствува. Тези, първите жители на Америка, у тях туй чувство на слушане е толкоз силно развито. Те казват, един индианец като тури ухото на земята, от 4–5 километра който иде, той вече го чува.

Та, казвам: Природата в нас е вложила известни чувства, за да ни предпази. Много пъти известен човек предчувствува, че след време неговият живот ще се измени и той трябва да вземе някакви мерки. Казвате: „Това е илюзия. Сега върви по мед и масло.“ След 5 години той чувствува, че това ще се измени и след 5–10 години това се случва. Вие, които не знаете, ще идете при някоя врачка да ви гледа на кафе или на боб, или при хиромантисти на ръка, или физиогномисти, или френолози, все да ви кажат нещо.

Преди години, мисля 7–8 години има, във време на войната, един ден седя занят, една млада госпожа иска да ме види. Казвам: „Занят съм, ще кажете да ме извини.“ Тя казва: „Не, не, толкоз важно е, непременно трябва да видя този господин!“ Казвам: „Не може ли да отложи?“ – „Не, по никой начин.“ Слизам и казвам: „Ще ме извините, имам малко време.“ Обръща се тя и ми казва: „Ще бъда ли щастлива? Моля да ми кажеш!“ Казвам ѝ: „Искате ли да Ви кажа една горчива истина?“ – „Че каква горчива истина? Може да ми кажеш.“ – „Ти, рекох, има да живееш само две години. Затова ти препоръчвам да вземеш едно Евангелие и да се приготвиш за другия свят. Пък туй, дето искаш да се ожениш, всичко това го остави.“ Тя казва: „Друго нещо няма ли писано?“ Казвам: „Съжалявам. Понеже искаш да ти кажа, хайде да ти дам малка надежда. Виждам една малка възможност. Тя е много малка – на 10 000 случая става изключение, но ако стане изключението с тебе, ако ти останеш на този свят, да дойдеш да ми кажеш. Ако заминеш за другия свят, аз това ще го зная.“ Тя и досега не е дошла.

Ще кажете: „Някое ясновидство.“ Това не е закон на ясновидство. Това са известни черти, които аз виждам. Аз виждам строежа, който тя има. Този строеж при тия условия след две години ще рухне. Казвате: „Трябва да видя това.“ Не, аз другояче разсъждавам. Виждам кола слабо направена, казвам: „Като турят стотина кила, ще се счупи.“ – „Отде го знаеш, ясновидец ли си?“ Не, аз виждам, аз измервам оста колко може да

издържи. И виждаш, че 100 килограма като носи, може да издържи.

Та, когато се говори за ясновидство… Това е отношението. Другояче седи ясновидството. Тъй, както разглеждате, ясновидството е много механическо. Законът на вярата – човек има отношение към същества, които не познава. Ти седиш някой път и нещо ти казва: „Стани туй да направиш!“ И казваш: „Така ми дойде на ума.“ Имаш едно същество, което мисли твоето добро. То ти говори по радиото, възприемаш, казва ти: „Така и така ще постъпиш.“ Постъпваш. Работата тръгва. Или някой път забравил си някой предмет или някоя книга, някои от тия същества те заведат и казват: „В еди-коя си библиотека иди, в еди-кой си шкаф“ да намериш някоя книга. Всичко туй ще ти каже. Някои хора нямат такива помощници, тяхната работа върви малко по-мъчно.

Туй, което хората наричат късмет, това не е нищо друго освен връзка с известни разумни същества, които са богати в своята опитност, богати в своите сили, богати в много неща. Те може да ви помогнат и упътват в правия път. Някои ги наричат божества, някои ги наричат светии, някои ги наричат гении, някои ги наричат дарби. Както и да е, но те съществуват.

Както и да вярвате вие, аз сега не искам да ви карам да вярвате, но аз искам да вярвате в туй, което е. Вие не може да вярвате, докато вашата вяра не е развита. Някой казва: „Вяра трябва.“ Вярата е един закон. Ти ще видиш нещата как ще станат. Да вярваш в Бога какво означава? Ако Бог ти е приятел, какво има да се плашиш тогава? Но тебе Бог не може да ти бъде приятел, ако в тебе чувството на любов не е развито, да Го обичаш, да ти трепери сърцето, да имаш свещено чувство към Него. Ако към Него имаш любов, Той ще ти нареди всичките работи в света. Всичките блага и сега, и за в бъдеще зависят от Него, не тъй механически ако Го обичаш, но ако не Го обичаш, нещата ще се сложат тъй, както никога не очакваш.

Вие казвате: „Защо е така?“ Защото не може да бъде другояче. Вие вземете някога една жена, колкото и да е красива, колкото и да е умна, каквато и да е, ако тя започне със своя другар мъж да се отнася зле, той и светия да е, той като търпи, търпи, ще излезе из търпение и ще каже: „Не искам да имам нищо общо с тебе!“ Турците казват така: „И счупените орехи надминаха 1000.“ Докато счупи 999, търпи; като счупят хилядния орех, той ритне. Турчинът търпи до 999 ореха и като туриш хилядния, ритне. Американците казват: „Да ме ритне някой с крака си, ще го претърпя; но да се качи на гърба ми – ще го ритна аз.“

Не, към сегашния живот, тъй, както хората са се стремели да обяснят живота според своите разбирания, тия методи, които сега употребяват, са

полезни. Но тия методи не са ефикасни за самовъзпитанието. Казва: ти бъди справедлив, ти бъди разумен, ти бъди добър, бъди малко мъжествен, бъди честен. Как? Дружи с честни хора. Ти искаш да имаш един честен син, един отличен син. Ще намериш най-добрата мома, ще ѝ попипаш главата, съвестта в нея да е отлично развита, да има 7 за съвест. Религиозното чувство да има 7, твърдост 7; вяра 7, надежда 7, вдъхновение 7, разумност 7, памет 7, навсякъде 7. За нея като се ожениш, но и у тебе да са по 7, ще имате синове и дъщери такива, каквито вие искате. Казвате: „Каквото Господ даде!" Ако посееш семето на бодили в нивата, Господ пшеница няма да даде, бодили ще даде. Ако ти развиваш в себе си противоположни качества на ония плевели, ти не може да имаш един гениален живот.

Чудни са хората, когато мислят. Казва: „Той е гениален човек!" Той, за да бъде гениален, трябва да има гениално чувство, той трябва да има гениален ум, той трябва да има гениална воля. Значи развит мозък, трябва да е организиран. Гениалният човек в пълния смисъл е с добре организиран мозък. Всеки човек може да стане гениален, ако работи над себе си. Ще се организира неговият ум, мозъкът е в постоянен процес на организиране. Не трябва да се обезсърчава. Когато направим изменение на живота, 20–30 години по всичките правила постъпваш по всичките правила, може да дойдеш до гениалното положение на добре организирания мозък. Ако мислите само произволно, трябва да работите над себе си, да се молите.

Оттук-оттам те похваляват, че си добър човек. Не с похвали. Онзи човек, който пише, ще направи едно съчетание, второ, трето. И после, много поети пишат там. Аз, като видя някой поет, като пише поезията, виждам, че неговото религиозно чувство е слабо развито. Той развива своята поезия, някъде е поетично, но някъде е хлабаво, в морално отношение е хлабаво.

Казвам: Когато в човека чувствата са хубаво развити, той не трябва да бъде хлабав в своя морал. Не че не трябва да имаме любов, но любовта не седи само да вземаш, трябва да даваш. Аз разглеждам живота. Що е любовта? В света има два вида любов: който купува и който продава, или онзи, който произвежда и онзи, който консумира. Ако дойде някой да ми продава хубав плат, платът мене ми е приятен и аз съм доволен, че съм взел хубавия плат, скъпо плащам, но хубав е платът.

Хубаво. За да пожертвувам заради някого, той ще каже, че ме обича. В какво ще покаже своята любов? Ако този, който ме обича, в най-мъчното положение не може да помогне, де седи неговата любов? И ако аз не може

да постъпя по същия начин, де седи моята любов? Чудни са хората. Казва: „Това е безсмислено, заради което аз умирам.“ Казва някой: „Аз умирам за някого.“ Аз не искам някой да умира заради мене. Аз искам хората да живеят заради мене и аз да живея заради тях. Християните по някой път казват, че Христос умрял заради тях. Хубава идея. Аз виждам, според мене има криво тълкувание. Христос умря, за да живее заради тях. Отрича се от Своето лично благо, за да живее изключително за благото на другите. Той не е мъртъв, но жив, живее за другите, умрял в Своя личен интерес и живее за благото на Своите ближни. Това е Неговото разбиране. Човек трябва така да разбира.

Сега всички се намираме в една степен. Някой от вас трябва да живее дълго време, някой искате да се ожените, млад сте. Гледайте главата на вашата възлюблена да е добре устроена, лицето да няма никакъв дефект, като го прегледате. Щом намерите дефект, ще кажете: „Тя не е за мене.“ Като изправиш дефектите, нека 10 години момъкът да работи и тогава да се ожени за младата мома. Да не бърза. Чудни са хората, като бързат млади да се оженят! Като се оженят, какво ще направят? Да се оженят, да се разбират, да си помагат. То е смисълът. Вие не разбирате женитбата. Тя е една от великите тайни. Жената е излязла от мъжа и трябва да се върне при мъжа. Човек е излязъл от Бога и трябва да се върне при Бога. Вие не разбирате каква е тайната. Жената като се върне при мъжа си, тогава и той ще се върне при Бога. Само тогава може да живеят заедно. Сега жената – отвън, мъжът – отвън и всичко карат през просото и са нещастни. Дотогава, докато твоята жена е извън тебе, дотогава тя ще греши. Дотогава, докато ти си извън Бога, ти ще грешиш. „Не искаме да грешим!“ Ще влезеш при Бога. Жена ти, [за] да не греши, тя трябва да влезе в тебе. Жената, ако не иска да влезе в мъжа, тя ще греши. Човек, който не иска да влезе при Бога, той ще греши.

Ако грешите сега, кой е крив, я ми кажете? Ако мъжът греши, причината е, че е без Бога. Ако жената греши, причината е, че не е в мъжа си. Тя иска да има един мъж. Сега, разбирайте ме право. Тя иска да има един мъж, като кон да го възсяда, да му тури един гем. Не, не. Подкопаваш ли мъжа, туряш ли му гем и самар, ти създаваш на себе си най-голямото нещастие в живота. Човек, който се опитва да подчини Божественото в себе си – мъжа, той ще създаде най-голямото нещастие в себе си. Така седят работите. Ти, като дойдеш до Бога, ще считаш Неговия закон свещен. Жената да счита закона на мъжа свещен. Тя трябва да има за мъжа, свещена идея, който е излязъл от Бога. Нали за мъжа вие имате идеал? Коя жена не търси този идеал? Коя жена не въздиша?

И сега въздишате. Не мислете, че аз ви осмивам. Аз ви оценявам. Когато

въздишате, търсите. Когато не въздишаш, казвам: „Ударил я нашироко!“ Всички, които не въздишат, казвам: нашироко са ударили. Мъж, който въздиша, на прав път е. Мъж, който не въздиша, не е на правия път. Които въздишат, влизат в положението, на прав път са те. Когато човек намери Бога, да живее в Него и Бог да живее в него. И когато жената намери онзи мъж, разумното, Божественото да живее в него и то да живее в нея.

Това е доброто семе, което човек трябва да посее. Тази нива, то е новият човек, който трябва да се посее. Пък сегашните плевели, които са посети, няма да ги търсите, ще ги оставите. Ще погледнете, има някакъв дефект посят. Не се мъчи да го изтеглиш. Остави да расте доброто в тебе. Кой как дойде, кажи: „Не се доближавай до мене, понеже обичам да ритам. Стойте малко настрана, един метър настрана. Имам навик: без да искам, ритам.“ Човек не трябва да бъде сляп за своите погрешки, но не трябва да ги изкоренява. Той иска да ги изкорени. Човек трябва само да подхранва Божественото, да се спре върху силното, което има в себе си, да види кои са силните точки, върху тях да работи. След туй идват други способности да развива. Вярата е чувство. Други са хората, които имат вяра. Чувството на любовта е подложено на развитие. Човек не е достигнал до туй съвършено развитие. Той подлежи на развитие. И всичките усилия сега се изискват. Сега ние искаме да се облагороди човек. Човек да познава себе си, да познава ближните си, да знае как да помогне, това е то, доброто семе, което Бог е посял.

Сега, онези нещастия, които идват, онези противоречия, които идват, не считайте, че са нещо неизцеримо, тъй както казват: „Това е съдба, това е карма!“ Тогава ще обясня. Това е полуобяснение. Всичките погрешки на човека в един живот могат да се изправят. Всичките занемарени чувства може да се развият и всичките занемарени способности може [да се развият]. Престъпление той не трябва да държи в ума си, но нека да държи един образ Божествен. Образ трябва да се държи. В туй отношение, не трябва да се спирате върху отрицателната страна на човешкия живот, понеже той е познат. Там няма какво да се занимавате. Спирайте се върху положителното. Срещате кой и да е човек – винаги се спирайте върху нещо положително, което има. От него може да се ползувате. Дефектът, какъвто има, ако се спирате върху този дефект, вие ще си създадете цяло нещастие на себе си. Когато казва Писанието да възлюбиш ближния си, подразбира да търсите доброто, което Бог е вложил в твоя ближен. Не търсете неговите недостатъци, той сам ги чувствува. Ако ги намериш, кажи един начин, един прав път, как може да ги изправи.

Да допуснем, че някой човек не е милосърден. Как бихте му казали? Ти ще му кажеш, че не е милостив. Как трябва да помогне? Вие обичате да

жертвувате, вие подразбирате парите на някой човек. Трябва да дадеш мисъл, не пари. Хората не се нуждаят от пари. Парите са на втори план. Дай му една мисъл, постави го на един изпит. И себе си ще поставиш на един изпит, тъй както са поставени външните условия, при които си поставен, когато условията, при които ти можеш да се подигнеш. След като се подигнеш, ще може да помогнеш и на окръжаващите. Първият, който излезе из един трап, ще може и другите, които са в трапа, да ги извади. То е, когато се подигне човек. Остава сега едно отношение за нас. Работници се изискват, за да се подигне светът. Във всички области се изискват работници и то много добри работници. Ние сега ратуваме за един ред и порядък. Всички хора трябва да се превъзпитат. Те трябва да се пресъздадат. Тогава ще имаме едно общество, такова, каквото ние желаем. В едно общество с тия неразвити чувства и способности какво ще има? Музиката няма да е на свят, изкуството няма да е на свят. Милосърдието няма да е на свят. Религиозното чувство няма да е на свят. Тогава какво ще бъде?

Та, казвам: Тия усилия, които се правят в науката за възпитанието на младото поколение, тия преобразования в дома, навсякъде се изискват знания. Да тръгнем по онзи път, който природата от хиляди години е начертала и който постоянно ни коригира. Това е новата наука, която слиза и знанието, което в миналото е било запретено да се казва на хората. Вече се отваря нов път. Трябва да се изучава. Казвате: „Духът като дойде, ще ни научи.“ Много общо е казано: Духът. Дойде един учен човек, казва: „Я да видим съвестта как е развита, религиозното чувство как е развито.“ Не само за пари да ти прегледа главата. Ако е за пари, като я гледа и ако дадеш повече, ще ти каже неща, които не са верни, ще позаглади, ще позамаже и т.н.

Доброто семе, което е посято, трябва да израсте. Сега работете върху себе си. Когато дойде обезсърчението, всяко обезсърчение показва, че надеждата е слабо развита. Всяка меланхолия и обезверяване показват, че вярата ви е слаба. Когато започнете и в Бога да се съмнявате, показва, че любовта ви е слаба. Като кажете: „Добро не трябва да се прави“, милосърдието е слабо. А като кажете: „Много философия не ни трябва“, разсъждението не е вярно. Казвате: „Този човек няма какво да учи.“ Казвате: „Музика не трябва, това не трябва, онова не трябва.“ Казвате: „Навреме и без време.“ Не, всяко нещо трябва да стане точно навреме. Навреме и без време. В Писанието има навреме и без време. Някой път хората считат, че някои неща не са навреме, но по Божествен […] и навреме. В човешкото време ти всякога не си според Божественото време. „Навреме и без време.“ Всякога прави нещата според Божественото време, а не без време. Ако направиш нещата без време, когато Бог не ги иска, ще

имаш най-голямото разочарование. Това е в човешкия живот. В Божествения живот всичките неща са навреме, точно определени. Точно определено е. Вие знаете – по закона на интуицията, някой път десетина години не сте се виждали с някого, тръгвате по улицата и мислите за някого. Срещате се и той казва: „Аз за тебе мислех!“ Срещате се двамата точно навреме. Приказвате и се разбирате. Целият ваш минал живот остава.

Казвам: Връзките, които свързват хората, са много по-дълбоки, отколкото вие схващате. Сега се живее и за в бъдеще пак ще се живее, пак ще се виждате. Вие казвате: „Има ли друг живот?“ Има, има. Аз от там ида. Аз ида от този живот, за който вие питате. Или, ида от Живота, от Големия Живот, от Великия Живот, дето всичко се осмисля, живот, в който всичките противоречия не съществуват. Съществува Божественото. Един ден, когато влезете в този живот, ще видите защо са били тези работи. Сега, както и да обяснявам, аз не искам да примирявате противоречията. Не мога да кажа на един железар защо бие желязото. Ако го попитам, казва: „Много дебело е, трябва да го заостря. Трябва ми остро желязо.“ Гледам, дърводелецът деля дърветата. Питам го защо ги деля, казва: „Трябва ми за греди.“ Какво ще кажете на онази жена, която кълца месото? Тя казва: „Мъжът ми иска. Не може, трябва да го кълцам.“ Аз виждам противоречията, но виждам и добрата страна.

Ще ви обясня с един пример. Един ангел, който искал да разбере какво е човешкият живот, молил се на Господа да го прати на Земята. Господ го пратил на Земята на една ябълка. Той цъфнал, завързал хубави плодове, хората го заобиколили и той се зарадвал, като ги видял толкова хора хубаво облечени. По едно време идва едно дете, откъсва, без да го пита, започва да го реже с нож, да го дъвчи. Казва: „Втасахме!“ Знаете ли какво било положението на този ангел? Като се върнал на Небето, казва: „Много добре беше, но онова дете ме накълца и ме изяде.“ Казва Господ: „Искаше да изучаваш човешкия живот.“ Пратил го в една круша – същият опит. Пратил го в коня, в кравата, в разни форми. Туй е отрицателната страна. Най-после, като минал през всичките страдания, до гушата му дошло, той го турил във формата на една красива царска дъщеря. Дошъл вече нейният възлюблен и като поживели, казва: „Слава Богу, царската дъщеря заличи всичките ми земни страдания.“

Казвам: Като дойде последната форма – на царската дъщеря, всичките ви страдания ще се заличат.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

44-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 2.IX.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

1934_09_05 Изпит на ученика
лекция на Общия окултен клас

ИЗПИТ НА УЧЕНИКА

Добрата молитва

Ще взема част от 26 глава от Деянията на Апостолите от 1-я до 25 стих.

Има нередни неща в живота, които са изкривили живота. Ще разбирате живота, но животът ви е изкривен. Аз наричам всеки живот, който е подложен на радост и страдания, е изкривен живот. Когато страданията и радостите са свързани, това е един изкривен живот. Онези от вас, които нямат философия в живота, ще кажат: „Как така радостите и скърбите да изкривяват живота?" Щом имаш радост, скръбта дойде, изкриви радостта ти, тогава? Ако моята захар се топи и изгубва, тогава? Някои от вас ще кажете: „Защо светът е така направен?" Това не е философия – защо е така направен. Това не е ваша работа. Ваша работа е да проучавате, че е така направен. Защо е направен така, не е позволено да питате. Защо светът е направен така от Господа, не ви е позволено да питате. А пък трябва да проучавате вашите условия.

Ти, като човек, какво трябва да вършиш? Какво нещо са злото и доброто? Може да четете каквото искате. Има философски трактати за познаване на доброто и злото. Доброто и злото дава[т] две противоположни насоки на човека. В злото животът се смалява, а в доброто животът се разширява. Не е лошо да се смалява, но в злото има друго положение, освен, че се смалява животът, но и постепенно се унищожава. А пък в доброто, животът не само се разширява, но и подобрява. Сега, ако във вашето съзнание нямате тази философия, в дълбочината вътре, това ще засегне самите вас. Вие седите и сте неразположени. Не знаете защо сте неразположен. Например тук, които сте, всички, нито един от вас не е взел да прочете за строежа на телото, какво нещо е материята, какво нещо е строежът на телото. Вие сте толкоз невежи, че не разбирате, не познавате телото си.

Аз съм виждал в баните много хора теляци да търкат кожата на гърба. И после казва човекът: „Изтърка ми гърба." Или, за да станете по-хубав си сапунисвате 3–4 пъти лицето, за да стане лицето ви бяло, така ти не пазиш кожата на телото си. Много пъти вашият сапун спира да разбирате истината, защото вие със сапун, освен, че не се измивате, но запушвате порите си. Защото често сапунът е направен от умрели свини, от умрели говеда, от мишки, какви ли не неща има в европейските сапуни. Казва някой: „Миризлив сапуна, ще се намажа с него." Има едно миене, на което вие не сте се научили. Процесът на миенето не е процес външен, то е

процес вътрешен. Изпотяването е процес на миене. Изпотиш се, отварят се порите ти, става измиване. Всичките твои 7 милиона пори на тялото ти, ако не се отворят да влиза въздух вътре, не се ползувате.

После вие не разбирате свойствата на въздуха. Сегашните хора говорят много за свойствата на въздуха. Въздухът се сгъстява и разредява. Знаете ли един сгъстен въздух какво може да направи? Също и един разреден въздух. Въздухът може да се разреди, но в своето сгъстяване и разредяване ще те изведе до две противоположни състояния. Ако се сгъсти въздухът, вие ще смразите кръвта си, тя ще спре да се движи. И ако съвсем разредите вашия въздух, със своята мисъл, кръвта ви ще се измени и ще престанете да живеете. И в единия и в другия случай има две граници, между които човек живее. Учените хора говорят за сгъстяване и разредяване. Те казват, че топлината е причината, увеличението и намалението на температурата. Какво е намалението на температурата, как го кръщават? Въздухът, който дишаш в какво състояние трябва да бъде? Рядък или гъст?

Вие искате да бъдете учени хора, да знаете. Но в какво седи знанието? Ако след като кракът ти се измести, ти не може да го наместиш, не може да го поправиш – нямаш знание. Но, ако може да го наместиш – имаш знание. Ти имаш едно тяло, на което не знаеш как да помогнеш. Имаш малка подутина и търсиш лекар отвън. Не знаеш как да поправиш. При това философстваш. Казваш: „Аз съм човек, имам право.“ Имаш право да се излекуваш и не можеш. Ти търсиш правото, там дето го няма. Къде е правото в света? Хората ли трябва да ти дадат правото или ти трябва да го намериш в себе си? Или трябва да ти го даде Бог? Вие го търсите от хората. Правото е в Бога. В Бога трябва да се търси правото. Но не онова право, човешкото. Но да намериш онова право, чрез което ще намериш посоката в твоя живот. Ако ти, чрез правото не може да намериш посоката в твоя живот, не може да намериш отношението към доброто и злото към тебе, ти правото отвън никога няма да го намериш.

Някой те е погледнал криво, тебе ти е станало мъчно. Какво има в един крив поглед? Много има. С един крив поглед може човек да те умъртви. С един крив поглед човек може да те смрази. С един крив поглед той може съвсем да смрази твоята мисъл. И ако един учител погледне с крив поглед ученика, той каквото знае забравя всичко. Вие казвате: „Той криво ме погледна.“ На какво се дължи кривият поглед? Какво подразбира кривият поглед? Кривият поглед е нищо, то е само един резултат. Кривият поглед произтича от резултата, че човек е изменил условията или закона на любовта. Той показва, че любовта не действува в човешкия организъм, както трябва да действува. Умът и сърцето му се намира в едно особено състояние.

Някой път вие сте неразположен. Това се дължи на състоянието на вашите чувства. По отношение на вашата мисъл, то е състояние на вашата мисъл. На какво се дължи това състояние? Когато хвърка мисълта ви, дошло ви е едно наследство от няколко милиона и веднага мисълта ви хвръкне. С тези милиони ще направите нещо. Ще отидете в странство да учите, ще си купите дрехи. Или може баща ви не е оставил нито 5 пари, а дълг, който трябва да плащате. И вие веднага имате едно стегателно състояние, какво трябва да правите? Лоши са условията, които баща ви е оставил на вас. Какво трябва да правите сега?

Знаете ли произхода на кражбата? Някой казва: „Защо да не открадне човек?“ Питам, когато Мойсей даде закона: „Не кради!“, онези, които създадоха този закон, кои са поводите да не краде човек? Защо човек не трябва да краде? Знаете ли произхода на кражбата? Кражбата е съществувала в далечното минало. Още преди човек да се е проявил на земята, кражбата съществувала. Мравите и преди човека знаеха да крадат. Една малка мравка, като хване крака на друга мравка, откъсва го и го отнесе. После може да откраднеш сърцето, чувствата на един човек или мислите му, кражба навсякъде има. Хората обичат да крадат на общо основание, крадат и лъжат. Като говори някой, аз виждам, че той краде и лъже. При това състояние вие мислите да влезете в Царството Божие. Нито помен от това! Вие трябва да се отучите от кражбата в един широк смисъл. Когато мислиш да откраднеш, ти произвеждаш вече известни пертурбации, в която и да е душа. Един човек има малко пари. Друг някой казва, ще му дам някой газ или отрова, за да се разболее или да се убие. Още като проектира онзи човек това и ти ще усетиш едно стеснение в очите му, в погледа му виждаш нещо.

Вие сега се спирате и казвате, защо Господ направи света такъв. Вие трябва да поставите въпроса така: „Защо човек внася в себе си мисълта, че Господ е направил света такъв.“ Господ създаде огъня, но не е създаден огънят да пече хората. Той е създал огъня да може хората да живеят. В Божествената топлина те живеят, а при човешката топлина, която човек образува, ти се печеш. Могат да те пекат. Щом те пекат, тази топлина, този огън, не е Божествен, а е човешки. Щом един човек те мрази и те пече с омразата си, това състояние не е Божествено. Любовта е Божествена, а пък омразата човешка. Сега разбирате, вие имате известни възгледи, които много мъчно могат да се изменят. Казал кривият рак на бащата си: „Татко, покажи ми правия, правото ходене.“ Бащата тръгнал и показал. Малкият рак казал: „И аз ходя като тебе.“ Големият казал: „Не слушай хората, гледай как аз ходя.“ Вие мислите, мислите и когато дойде да направите един опит, виждам, че като рака ходите криво.

Като видите цветята на полето, да се зарадваш. Да възприемеш и да кажеш: „Какво голямо благо даде Господ!“ Ще кажеш: „Господ е промислил заради мене!“ И в някое религиозно събрание ще кажеш: „Едно време аз нямах пари, намерих се в затруднено положение, помолих се на Господа и намерих пари.“ Представете си, че аз разправям своята опитност. Аз казвам: „Аз съм по-майстор от вас!“ И казвам така: „Аз едно време бях гладен и като се спрях пред една круша и като се помолих на Господа, крушата цъфна и узря, окапаха крушите и се наядох.“ Че крушата може да завърже, така е. Но в един период в 25 минути, възможно ли е да цъфне и да завърже и да узреят плодовете? Това обикновено не е възможно. Някой може да каже, че факирите може да го направят. Това са факирски долапи. Някой ще каже – адептите. Това са долапи на адептите. Някой ще каже: „Това го знаем.“ Аз колкото съм чел книги, това са все долапи, долапи. Това може да бъде направено и аз може да го направя. И аз може да туря една игла, да я прекарам от единия край до другия да извадя през ръката и пак нищо да не ми стане. Това е долап. С долапи не се лъжете. Така се лъжат младите моми и младите момци. Като се понамаже малко с пудра, момата ще стане малко по-красива, с пудра с мазнина не може да стане лицето красиво. Има един начин, по който човек може да стане красив като ангел, но с мазане на помади и белила и червило, твоето лице ще се развали.

После казвате: „Човек трябва да бъде морален.“ Като че човек може да купи някой морал отвън. Моралът, това е един резултат на живота. Морален човек трябва да бъде заради самия себе си, не заради другите. Защото морала, той трябва да го опита. Ако човек иска да построи челото си, той трябва да бъде морален. Ние ще оставим външният морал като нещо второстепенно. На първо място моралът има отношение към строежа на нашия живот, към строежа на нашата мисъл и към строежа на нашите чувства, към красивото, към всичко онова великото в света. Това е морала. И ако ти не разбираш така, ако не разбираш законите, които Бог е поставил, които носят твоето благо, ако не разбираш един морал, който е писан в книгите, ти всякога ще бъдеш нещастен. Някой казва: „Не кради!“ – „Защо не трябва да крада?“ Някой казва: „Не лъжи!“ – „Защо не трябва да лъжа?“ Лъже само слабият човек. Лъже само невежият човек, който не разбира последствията. Силният човек никога не лъже. Богатият човек никога не лъже. Вие сега, като ви говоря, отивате в другото положение и казвате: „Не сме добри хора.“ Така не се разсъждава. Аз не засягам въпроса дали вие сте добри или лоши.

В дадения случай, аз засягам въпроса за един цигулар, който казва, че е виден, виртуоз. Вестниците са писали за него. Всички тези неща са

красиви, аз не оспорвам това. Казвам му: „Изсвирете ми едно класическо парче!“ И като ми изсвири това парче, той в мен ще намести нещо и ако може да намести в мен, добре. И аз някой път сам си намествам работите. За мене музиката не е развлечение. Щом имаш нещо за наместване, попей си, намести го. Ти, като попееш веднъж, дваж, да го наместиш. Ако направиш това, казвам: „Хубаво си пял!“ Ако този музикант не може да намести добре, не е добър музикант. Или друго положение. Аз съм неразположен, той свири и аз ставам разположен. Казвам, той свири хубаво, защото музиката това е един процес, който нарежда работите. Когато ти сам си пееш или пееш на другите хора, трябва да пееш с единствен оглед да ти се наместят работите. Сега някой пее „Бог е Любов“. Някой може да пее с дебел глас, може да пее ниско. Някой може да пее с тънък глас, висок глас. (Учителят пее по двата начина) Аз не съм чул нито един от вас да пее, както трябва. Някой път трябва да ви събера. Пеене, което не може да внесе хармония в когото и да е от вас, това не е пеене. Музиката е закон вътре. Тя е един закон вътре в човешката мисъл. Аз като ви давам един пример [с] това правя пакост на себе си. Аз като ви давам един пример, пакостя на себе си и като дам пари някому пакостя на себе си. Когато говоря някому за да стане учен човек, да прави престъпление, аз правя пакост на себе си. Нека си стои там. Защо да правя вълка културен. Ние не се нуждаем от ония вълци. Културният вълк е майстор.

Има един закон. Казвате, че Любовта е единствената сила, която не се мени. Ако във вас Любовта претърпява видоизменение, питам, вие на прав път ли сте? Ти казваш: „Аз не искам да се измени.“ Не петни Божествената Любов, която е вътре в тебе, не петни Любовта. И Писанието казва: „Не огорчавай Духа!“ Духа как ще го огорчиш? Някой казва: „Духа не може да го огорчиш.“ Тогава какво разбира Писанието с тези думи: „Не огорчавайте Духа!“ И ако ние сме толкоз праведни и вървим по Божия Път, защо са тия противоречия? В каквото и да е религиозно общество в света, от какво произтичат противоречията. Има нещо нарушено. Ние сме много снизходителни към малките нарушения. Тогава де е дисциплината на вашия ум? Колцина имате самодисциплина на ума си, самодисциплина на чувствата си, самодисциплина на постъпките си. Свободен си да мислиш каквото искаш. Никой не те ограничава. Но тази свобода ще произведе такъв резултат, какъвто не си очаквал.

Например думите: „Аз ви обичам“. Тези думи може да произведат два противоположни резултата. Ако отидеш при един човек и не му кажеш, че го обичаш, той ще ти даде пари на заем. Но, ако му кажеш, че го обичаш, той нищо няма да ти даде. Всякога, когато един човек каже, че обича някого, не говори истината. Защото Любовта не е един закон теоретичен. Ти казваш: „Аз те обичам!“ Какво си направил, като ме

обичаш. Ти не говориш истината. И понеже съм богат човек, ти искаш да ме залъжеш с любовта си, за да ти дам пари. Това е просто един долап. За да имам доверие на любовта ти, ти искаш да ме залъжеш. Ти, ако ме обичаш, донеси една торба със злато, сложи я и си иди. И не казвай, че ме обичаш. Аз ще разбера. Аз не съм за външните работи. Не мисли, че като сложиш една торба злато в един дом, ти ще направиш този дом щастлив. Може би с тези пари ще развратите тези хора. Ако парите можеха да направят света добър, то Бог можеше да даде пари. Малко хора има днес, които могат да се ползуват от богатството. И при това туй злато, което минало през хиляди ръце, то носи всичките лоши утайки на вековете. За пример вие една златна монета я пипате, не знаете какво ще стане. Една златна монета вие може да я пипате, но може да се случи някое нещастие. Вие вървите по пътя и пипате някой предмет. Знаете ли колко човек трябва да бъде внимателен като пипа някой предмет? Не е безопасно това, което пипаш.

Имам един приятел, който сега боледува. Той е пипал нещо и не може да се освободи. Аз зная причините. Ти пипаш, но не знаеш как да пипаш, как да пипаш и кого да пипаш. Ти казваш: „Лошо е!" Не е лошо. Има учени хора, като се върнат, дълго време боледуват. Много време вие отивате да помагате на хората, но като се върнете от помощта, боледувате. Може да имате цяла беля на главата си. По-опасна отрова от човешкото безверие, от лошите мисли на хората, от онова, с което те могат да те опетнят, няма. Едно чувство може да отрови човека, една мисъл може да го отрови. Аз не питам защо е хапала една змия. Казвам: „Я ме ухапете!" Ако може да ме ухапе, казвам – аз съм слаб човек, ако не може – аз съм силен. Ако след като ви ухапе дяволът и отровата му не може да ви отрови, вие сте силен. Но, ако ви ухапе дяволът и вие се катурнете на земята, тогава? Защо съществува дяволът, аз не питам. Той има право да съществува, както и аз.

Сега ще ви наведа на основната мисъл. Вие се спирате и казвате: „Защо така ни говори Учителят?" – Защото не вършите Волята Божия. Нищо повече. Нито един от вас не е вършил Волята Божия, както трябва. Вие казвате: „Не ни обича Господ!" Не го отричам, но вашата любов е толкоз егоистична, че вие досега само чоплите от Господа и нищо не давате. Кой от вас е оставил баща си майка си и отишъл да проповядва. Ако отидете да проповядвате, имате ли плод? И какво ще научите този човек? Той ще бъде точно такъв християнин, какъвто сте вие. Ако имаме 100 градуса температура на окръжаващите може да предам само 100 градуса, не може да им предам само 200 градуса. Сега казвате: „Какъв е церът на това?" Един пиел и пита: „Какъв е церът на това?" – Не пий! Той пак пита: „Ще ми прости ли Господ греховете?" Онзи пак му казва: „Не пий!" Той пак пита: „Ще ми прости ли Господ греховете?" Онзи пак казва: „Не пий!" Той пак

пита, какъв е церът на това? – „Не пий!“ Питам какво трябва да правим? Ти казваш: „Не мога да направя това.“ Когато кажеш: „Не мога!“, това е състояние, когато умът ти е раздвоен. Вътре мислиш едно, а пък отвън те занимава друго. Ти не може да приложиш онова, за което си проповядвал. Аз не ви казвам кой каквото ви каже да го направите. Като дойде един мъдрец, каквото ви каже, приложете учението му. Или един простак може да ви каже нещо и вие приложете всички неща на опит. Аз не разглеждам морала, както сега го разглеждат. Ако разглеждам по сегашния морал, по-морални от вас няма. Вие сте 10 пъти по-морални отколкото света, ако разглеждам сегашния морал. Но, ако разглежда морала в неговата чистота, то нашият морал не е морал.

Един учен човек прави следното сравнение: Най-чистият водород, който имаме, сравнен с Първичната материя, от която светът е създаден, ще бъде като кал, като една гъста кал ще бъде нечист. Когато Писанието казва: „Чисти бъдете“, ние подразбираме този закон на Любовта. Любовта е закон на чистотата. Вие трябва да обичате. Най-първо Любовта трябва да влезе във вас като един процес на чистене. Нищо повече. След като се очистите, казано е: „Чистите по сърце ще видят Бога.“ Това е цяла мистическа наука, за да разбере човек по кой начин може да се повдигне. Може да ви прегърне някой, това са посторонни неща. С прегръдки, с хубави чувства, човек не може да се повдигне. Някой седи и се оплаква, че страда. Вие не знаете какво е страданието. Вашето страдание аз го наричам чесане.

Представи си, че ти изгубваш всичко изведнъж. Какво ще бъде състоянието, кажете ми? Какво може да изгуби Господ? Господ нищо не може да изгуби. Но ние причиняваме в организма, в който ни е поставил Бога, при свободата, която ни е дал, ние причиняваме на Бога ненужна работа. Поставил те е Господ на едно място и ти не изпълняваш функциите си, когато той иска. И тогава Господ ти казва така: „Изправи поведението си!“

Често идват при мене някои и ме занимават и казват ми: „Нали ти обичаш еди кого си повече?“ Аз се питам по някой път, аз не зная дали го обичам повече. Казвам: „Ти казваш, че го обичам повече. Как ти дойде на ума това и отде го знаеш? Как го обичам повече? Мярката ти коя е?“ Много интересно това. Ти казваш: „Аз го зная.“ Каква е мярката сега, че повече го обичам? Коя е мярката на повечето обичане? Вие мислите обикновено, че ще му дадете първия стол. Майката, като обича, ще му даде повече хляб, по-голяма филия, повече масло ще тури на хляба. Когато другите заминат ще му даде второ коматче – повече обичане е това. Ако искате това, да ви дам такива коматчета колкото искате. Ако това вие го считате за любов,

това е лесна работа. Може да направя няколко сомуна пресни и да ги намажа с масло. Тези неща не повдигат човека. Не са една наука, която при сегашните условия може да повдигне човека. С намазване хляба не се разрешават въпросите ни най-малко. Хубаво, какво масло трябва? Някой човек може да го намажеш, но болен е този човек, не иска. Не иска хляб, не иска масло, какво трябва да правиш? Болен е този човек, той не е гладен. Той иска подслон. Не иска хляб, нито мазане. Казва: „Ако имате подслон, да си почина!“ Не само с мазането, но много начини има, с които могат да се проявят човешките постъпки.

Но ние се отдалечаваме. Вие трябва да се занимавате с науката на любовта. Казвате: „Магията на любовта.“ Знаете ли какво нещо е магията на любовта? Онова, което любовта може да извърши е голямо. Ако вие знаете как да постъпите, да употребите любовта, може да извършите много работа в себе си. Не само вие, но някой път в любовта ще допуснете други да дойдат да работят. Човек в тялото си е една лаборатория, в която други професори могат да дойдат да правят опити. Ако един ваш опит е несполучлив, ще допуснете някой професор от невидимия свят или ще дойде някой от невидимия свят и да направи един, два, три, четири опити, да направи.

Та казвам, не само каквото вие може да направите. Някой път вие се молите за някои работи и молитвата ви не е послушана. В света съществува един закон. Някой път някои работи с един човек не стават, тогава ще се съберете двама души, за да се изпълни закона. Може да турите и трима души. Казано е: „Дето са двама или трима души събрани, аз съм там!“ Един в света е само Бог. Ти, ако искаш като един човек твоята молитва да е послушана, няма да е послушана. Понеже това е прерогатив само на Бога. Един е само Бог. А пък ти си множество. Следователно, за да бъдеш верен на земята, на множеството, ще повикаш двама или трима, за да покажете, че вие множеството сте едно с Бога. Ако ти искаш сам да останеш да се молиш, не вземаш другите да ти помагат, ти не можеш да бъдеш послушен. Ти си тогава в закона на единството. Щом си в закона на единството, не трябва да искаш нищо. Бог нищо не изисква. Бог изисква нещо от нас, от закона на множеството, заради нашето благо. Бог има всичко, но понеже, множеството участвува в него и има отношение към единицата, Бог регулира тяхните отношения.

Та казвам, на тази база е образуван домът. Домът е място, което показва как трябва да се поправи човечеството. Домът е място, една от формите, по които може да се поправи човек и този е пътя, по който може да се поправи. Домът е една лаборатория. Бащата и майката са учени хора, децата са резултат. Там могат да се правят опити по закона на любовта.

Писанието казва: „Има опити, направени по плът, има опити, направени по дух. Роденото от плът отива, роденото от духа остава.“ – „Но защо е така“, казваш? Ти ще направиш един опит, който трябва да остане. Мъчнотиите, които претърпяха всичките светии, след като ги биха, при тия мъчнотии се опитваше тяхното търпение. Ти имаш син, но я го тури на изпит дали ще изпълни волята ти. След като мина през всичките изпитания Христос, дяволът го изпита, Христос всичко понесе и най-после казва: „Прости им, аз съм готов да изпълня Твоята съвършена форма.“ И дяволът казва: „Брей, отива всичко!“, дяволът изгуби. И от горе се сгромоляса, прехапа си устата. Той казва: „Всичко мислех да направя, но това надмина всичко. Аз всичко предполагах, но това, което стана не го допусках. Аз, ако знаех, не се захващах!“

Вие още не сте дошли в началото на страданията. Още като дигне майката пръчката, децата ще ревнат да плачат. Още не са усетили боя и има викане. Та мнозина от вас само устата им са отворени, а аз казвам, няма нищо още. Мъчно е човек да бъде търпелив, не е лесна работа. Аз ви казвам, голямо изкуство, да бъде човек търпелив. Това е едни закон на търпението, да не се наруши мирът ти. Ще се случат нещата както ти не ги очакваш и не ги разбираш. Има един закон, който регулира нещата. Има цяла наука, по която може да оправиш нещата. Ти може да бъдеш богат още сега, но ако знаеш. Ти може да бъдеш богат, но да знаеш как да погледнеш, по кой начин. Има един начин – Любовта. Ти може да погледнеш този богатия, че да ти даде. Но може да погледнеш и така, че той да те изпъди. И ако ти употребиш една дума, както тя е слязла от Бога. Тя е една сила. Проучавали ли сте вие думата „Любов“? На турски любов значи „севмек“, а на гръцки „агапи“, на френски „амур“, на италиански „аморе“, после на санскритски, на китайски.

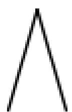

Това е свойствено на любовта, стремежът ни нагоре към върха, това са лъчи. Любовта не отива нагоре, винаги слиза надолу. Слиза от един център.

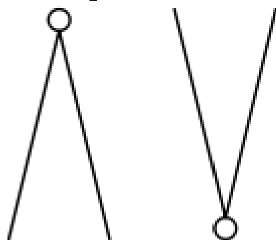

При този случай, ако турите върха долу, тогава този център е долу.

Любовта, която отива отдолу нагоре, на която центърът е долу, това е едно противоречие. Първият център разредява, вторият сгъстява. Когато центърът е долу, любовта смразява. Когато центърът е горе – разредява. Трябва цяла една школа да ви учи човек какво нещо е магическата сила на любовта, в нейните отношения. Вие казвате: „Какво ще правим като влезем в небето?“ Като влезете в небето вие ще изучавате науката на любовта. Ангелите изучават науката на Божията Любов, нейните форми, нейните закони. Хората са създадени със законите на Божията Любов. Ангелите изучават направата на човешкия организъм, на човешкото битие. Те изучават съчетанието по което човек е направен. Тия работи са отвлечени.

Вие искате да опитате любовта на едно смъртно същество, подобно на вас, то да ви обича. За колко време може да ви обича едно същество подобно на вас. То казва: „Аз до гроба ще ви обичам!“ То ще ви обича само за една минута или само за една секунда и половина. Ако може да ви обича за една минута и половина, то е много. Но за една секунда или за 1 секунда и половина, в неговото съзнание вие ще живеете. И неговият ум няма да бъде занят с никакви посторонни предмети. Ако една секунда вие седите в ума на Бога, само вие да сте в съзнанието на Бога, Бог не може да ви държи една секунда и половина. При сегашното състояние, Бог може да ви държи една милионна част от секундата.

Ти казваш: „Ти обичаш ли ме?“ – Заслужаваш ли да бъдеш обичан? Аз задавам всякога въпроса: „Обичат ли ме, заслужавам ли тази обич?“ Двете неща вървят заедно. Заслужавам ли тази обич? Иска някой да го обичам. Казва, че трябва да го обичам. Казвам, заслужава ли тази обич? Две условия има. Трябва ли да го обичам и заслужава ли, всеки един трябва да каже така. Тогава третото положение: Ако аз не мога да обичам този човек, тогава веднага не държа ума си празен, но казва[м]: „Бога обичам, научи ме Господи, как трябва да постъпя с този човек, когото не обичам. Понеже ти си го създал, как да го обикна? Не зная как да го обичам!“ Обичаш по един начин, не върви, обичаш по друг начин, не върви. По кой начин трябва да го обичаш? За любовта отидоха 15 минути. Часът е 6 .15 ч.

Всички болести и недоразумения се дължат на неестественото положение, на разположенията на вашата мисъл и чувства. Ако вие не знаете как да мислите, ще се образуват във вас неестествени чувства. И ако вие не знаете как чувствувате, във вас ще се образува неестествен ред на постъпките. И ако вие не знаете естествено да постъпвате, ще се образуват във вас болезнени състояния. Така започват всичките болести. Те показват неестествения порядък на вашите мисли, чувства и постъпки. Причината на всичките болести и нещастия са скрити и се коренят в човешката мисъл, в човешките чувства и в човешките постъпки. Но зад известни ваши мисли,

чувства и постъпки, вие трябва да разбирате.

Аз говоря за любовта. Някой мисли, че аз говоря за формите. Аз не говоря за никакви форми. За мене любовта е най-мощната сила в света, която твори. Целият космос е създаден от Любовта. Тя твори. Ще дойде време, когато всичко ще се измени. Любовта ще измени всичко. Но, ако човек не дойде да съзнае този закон и да го използува, той ще остане назад. Бог ще оправи света. Ако вие не приемете това, ще страдате много. А не е потребно да страдате много. Има излишни страдания. Потребно ли е Христос пак да дойде и да страда? – Не. След като е страдал, не е право втори път да страда. Страдали сте от любов. Влюбили сте се. Страдали сте. Има ли нужда втори път да страдате. Оттам насетне да започне възходящият закон. Страданието, това е границата. Естествената граница, която трябва да преминете и да влезете в областта на любовта, в която да оперирате вече разумно. Когато някой дойде и му говоря за любовта, казвам му: Ти трябва да минеш границата на страданието и да станеш господар на живота, да оперираш правилно с любовта. За мене е безразлично кого ще обичаш, мене ли ще обичаш, други ли ще обичаш, то е твое право. Нямаме право да се месим в любовта на никого. Когато някой мине през закона на страданието, аз не се меся. Но когато е в закона на страданието, аз му казвам: „Ти си в гората, ще се заблудиш из клекажа, из онези джунгли, предупреждавам го.“

Сега любовта, както се разбира, с тая любов ние ще създадем повече страдания, отколкото имаме. Дойде една сестра и ми се оплаква. Тя прави добро, атакуват я. Една сестра приела един брат, който боледува. Защо го държи в къщата си този младия брат. Не бъдете такива деца, не харесвам едно ваше подозрение. Аз ви казвам, тия подозрения не са хубави. Станете ясновидци, да видите нещата как са. Както сте сега, вие сте крайно невежи. Станете ясновидец, за да видите какво става в къщи. Да предполагате, че това е така и така, не е хубаво. Може да развиете ясновидството. Когато искам да зная какво правите, аз виждам. Виждам какво правите в стаята си. Тази мома ни най-малко не е красива, тя е черна като дявол. Не искам да говоря за нещата. Станете ясновидец, но не стойте на два ума. Злото и доброто са две сили, които определят посоката на живота. Това е наука.

Вие вървите по пътя на доброто. Като вървите по пътя на доброто, необходимо е злото, за да привлече енергиите на злото, да ги трансформирате. Като работите по пътя на доброто, може да ги трансформирате. Вие ще се спрете и ще кажете: „Най-лошите хора ли сме ние?“ Аз ви питам: „Защо мислите така?“ Ако вие мислите, че сега сте най-добрите хора, добре. Тогава ще ви дам един опит, може ли да го направите? Можете ли да минете по една паяжина, от единия край на

паяжината до другия край, без да я скъсате? Вие ще кажете: „Как да не мога?“ Добре. Минете по пътя на паяжината. Праведният човек, като се качи на паяжината, той ще олекне и ще мине. Ако мине, той е праведен човек. И аз трябва да изменя естеството си, за да мина по паяжина. Ти казваш: „Аз съм добър човек.“ По паяжината може ли да минеш?

Ти казваш: „Аз съм човек, който обичам.“ Аз другояче поставям въпроса: в състоянието, в което се намирам, готов ли съм, при всичките условия, при всички противоречия в живота, мога ли да извърша волята Божия, без да ми мигне окото? Ти готов ли си? При всичките условия и през всичките противоречия, които знаеш и не знаеш, да изпълниш Волята Божия? – Готов ли си да извършиш Волята Божия? Като кажа: „Мога!“ Това значи да мога да мина през паяжината, която е между вас, която [е] от вас до невидимия свят. Аз за личността не говоря. Но в дадения случай, сега, можете ли да извършите Волята Божия.

Сега на мене няма какво да ми казвате, понеже щом го кажете, ще се поставите на изпит. Христа го поставиха на изпит 33 годишен, цял легион Римски войници една вечер го изтезаваха да му изпитат търпението, шибаха го, туриха му кръста да видят дали е силен да го носи и му казват: „Себе си не можеш да спасиш, как искаш цар да станеш?“ Ако вие искате да бъдете като Христа, без да бъдете закован на кръста, без да ви забият гвоздеи в тялото, без да ви мушнат копие в ребрата, без никакво плюене, без да ви турят трънен венец, без да ви турят мантия, това не може. Не посрещнаха Христа така. И вас няма да посрещнат така. Христос казва: „Ако мене изгониха и вас ще изгонят.“ Такъв е законът.

Сега разбрахте ли? Не сте разбрали, понеже още по паяжината не може да минете. Доброто и злото, това са двата процеса, които ви показват пътя, по който трябва да вървите. Единият път е низходящ, другият път е възходящ. Двата пътя са, по които трябва да вървите.

Да остане сега една мисъл. Да остане следната мисъл: „Ние искаме да бъдем такива, каквито Бог иска! Ние искаме да бъдем такива, за каквито Бог ни е създал!“

Тази мисъл да остане във вас!

Отче наш

47 лекция на Общия окултен клас
5 септември 1934 г.
София, Изгрев

1934_09_07 Път На Божиите Блага

ПЪТ НА БОЖИИТЕ БЛАГА

„Отче наш"

Ще прочета само три стиха от 13 глава на Посланието към Коринтяните, от 11 до 13 стих.

Пишете върху темата: „Пътят на праведния." Песен: „Всичко в живота е постижимо."

„Когато бях младенец, като младенец говорех." Това беше цитат само. Кои са нещата, които са младенчески? В един живот всякога стават промени във формата на нещата. Каквото и да е състоянието, каквато и да е промяната в човешкия живот, то се дължи на външния живот.

A__________B

Имате една права линия АВ. Ако тази линия е дълга или къса, какво показва? Ако представя дълъг път, изисква повече време. Ако представя по-къс път, изисква по-малко време. Това, което изисква в живота по-големи усилия, какво представя? Ако искате да се качите на някой планински връх, изискват се повече усилия. Ако отидете при някой планински извор, също. Може планинският извор по права линия да е близо, а може да изисква ден, два да се качите. Сега кои са причините, поради които природата е поставила някои неща да бъдат трудни? Вземете например числата. Такива числа, които наричат особени числа. Например числото 142 857. Това е едно цяло число. Но е число, произлязло от единица, разделена на 7. Това число има такива свойства, че, като го умножите на 2, дава пак същите цифри, само че има една малка пермутация. 142 857 х 2 = 285 714. Ако го умножите на 3 ще даде пак същите цифри. Ако го умножите на 4, 5, 6, ще даде пак същите цифри. Ако го умножите на 7 ще даде само деветорки. Това е едно мистично число. Математиците го определят като ключ, тъй като има особени свойства, но защо? Ако числата се разглеждат като ключ на числата, то е един въпрос, но ако се разглеждат като живи, разумни числа, то е друг въпрос. 2, 5, 8 са отрицателни числа, а 1, 4, 7 са положителни. Имате три положителни числа и три отрицателни. Ако 4 умножите на 2, какво ще даде? - 8, едно отрицателно число. Ако съберете 2 и 8, имате 10. Но като съберете 1 и 0 ще имате единица - едно положително число. От какво произтичат противоречията в живота? Всякога противоречията произтичат от едно негативно число. Ти си гладен, нямаш хляб да ядеш, недоволен си. Това е отрицателната страна. Недоволен си, защото нямаш

хляб. Но може да имаш хляб, и пак да си недоволен. Ядеш го и пак си недоволен. В единия случай недоволството произтича от факта, че нямаш хляб. Това, което искаш, го нямаш. А пък в другия случай имаш това, което искаш, но не е такова, каквото го искаш. Какъв трябва да бъде хлябът? Някой, който е изучавал математика, ще каже: „Аз да се занимавам с такива работи! Това са дребни работи." Той ще счита, че това са аритметически работи, с които децата по някой път могат да се занимават. Ако едно число е окачено на твоя нос, какви ще бъдат резултатите? Ако дължината на твоя нос е 2 см, какви ще бъдат резултатите? Или ако твоят нос има дължина 6 см или 7 см, какви ще бъдат резултатите? Ако дължината на твоя нос е 2 см, ако е, така да се каже, чип нос, завъртян, какви ще бъдат резултатите. Този, късият нос, е резултат на определени сили вътре в човешкия мозък. Това е един недоразвит нос. Щом имаш един нос от 2 см, ти имаш недоразвит нос, детински нос. Следователно подлежи на развитие. Трябва да впрегнеш ума си на работа и носът ти ще се продължи. За една година, за две години, за три години, четири години ще стане с един сантиметър по-дълъг. Тогава ще имате един положителен нос. В първия случай щяхте да разсъждавате като дете, а във втория случай ще разсъждавате като възмъжал. Сега детинските работи са в процес на своето развитие. Вие казвате една детска песен. Казвате, че децата пеят много хубаво. Но пеят ли децата много хубаво? Онези, които се занимават с това, какво казват? Изобщо децата вземат много невярно тоновете. В тях има един писклив тон. Коя е мярката за пеенето? Трябва да имаме една мярка. Щом имате едно шише, коя е мярката, че шишето е пълно? Значи да не остане нищо празно. Като го напълните, всичката празнина в тази форма трябва да е запълнена. Щом остане една малка част празна, значи шишето не е пълно. Като казвате, че шишето е пълно с вода, но остава един милиметър, значи има известно количество въздух, значи не е пълно. Същевременно трябва да е пълно.

Когато казваме, че един човек е умен, по какво се познава, че е умен. Кои са основните белези, че един човек е умен или какви са белезите на красивия човек, или на силния човек? По какво се отличава силният човек? Те си имат белези. Щом дойде един лекар, той ще пипне пулса и по пулса ще разбере състоянието на болния. Щом дойде един физиогномист, той по лицето може веднага да отгадае дали сте умен или не. Ако ви разглежда един френолог, той ще познае по главата. Един хиромант ще ви разгледа ръката и по нея ще познае дали сте умен или не. Има външни неща, от които трябва да изваждате заключение, дали сте умен или не. Но представете си, че един умен човек си тури една изопачена маска и скрие своята разумност под маската, физиогномистът не може да разбере, вижда, че лицето е глупаво, и си вади своето заключение. Тогава физиогномистът ще се намери в положението на онзи художник, който

рисувал един американски милиардер, който имал изкуствен нос. Носът му бил изкуствено направен. Повикал той художника да го рисува. Първия ден го рисувал. На втория ден онзи си побутнал малко носа и художникът вижда, че носът не съответствува. Поправя и пак рисува. На другия ден онзи пак си побутнал малко носа. Художникът се чуди и най-после казва: „Аз не мога да те рисувам. Твоят нос се мени." А американецът му казал, че неговият нос е изкуствен. Изкуствените работи, създадени отпосле, не влизат в онези работи, които природата върши.

Сега един извод, който трябва да направите. От себе си трябва да отделите всички неща, които са изкуствени. Не туряйте някой изкуствен нос. Може да го побутнеш и какъв извод ще извадиш. Ако долната част на носа е така завита, както е завита човката на една птица, на един орел, какъв е характерът на този човек? Той има орлов нос. физиогномистите какъв го считат? - Граблив. В какво седи грабливостта на човека? - Той обича да пипа там, дето не трябва. Тази птица, орелът, като види славея или друга птичка, ни най-малко не мисли, че е едно създание на Бога. Изяжда го. Нито пет пари не дава. Със своя клюн изяжда тази птица и остава само със своето удоволствие. Сега човек може да е с характера на един орел, който само разрушава формите. В какво седи неговата разумност? Кой е разумният човек. Разумният човек е онзи, който пази формите на природата, както тя ги е създала. Разумният човек е онзи, който твори и създава нови неща в съгласие с природата. Неразумен е онзи, който разрушава природните форми и не създава нищо ново. Неразумен е онзи, който причинява страдание. Следователно всеки един човек, който върви успоредно, паралелно с природата, е разумен.

Под думата природа аз разбирам най-разумните същества, които ръководят работите. Това разбирам под думата жива природа. И когато казвам, че човек не трябва да влиза в стълкновение с нея, подразбирам, че не трябва да влизаме в стълкновение с тях. От многото опити, които са правени, те имат най-добрия път, за което и да е живо същество. Те съдържат в своя път най-голямото благо, колкото то може да се даде. Природата има две страни. Висшата природа подразбира разумността на тия същества. Вие не ги знаете. И трябва да ги приемете на вяра. Тези разумни същества си имат своя форма, но вие не сте запознати с тях. Някой от вас има ли ясна представа за тях. Вие, които сте тук, още нямате писмо от тях, пристигнало по пощата. Разправяли са ви. Има друга, нисша природа, която е от други същества, които имат обратни качества на първите. И те са разумни, но не са така разумни. Те имат свобода да разрушават; в природата съществува един принцип, който руши. И ако попаднеш в досег с тях, за пример стане едно земетресение, може хиляди и милиони форми да се разрушат. Или стане голямо наводнение. Хората

казват, че Бог е направил това. Ако някой каруцар обърне колата, или автомобил се обърне, и всички пътници се контузят, казвате, че така е писано. Така ли е писано или шофьорът писал така? Някому се счупи кракът, казвате, че така му било писано. Добре, вие скочите от един метър височина и не си счупите крака, скочите от 15 метра и си счупите крака. Кой го е написал? Вие го написахте. Защо? Понеже беше дадена една награда от 20 хиляди долара за онзи, който скочи от 15 метра височина и не си счупи крака. Вие скочихте и наместо да спечелите 20 хиляди долара, вие си счупихте крака. На колко души от онези, които се хвърлят от 15 метра височина, краката ще останат здрави. Каква е пропорцията? Вие не сте правили опит. Ако скочите на твърда почва, какво ще стане? Ако скочите от 15 метра във водата, какво ще стане?

Сега аз ви навеждам на ред разсъждения. Човек трябва да бъде разумен. В света има разумни деца. А другите какви са? (Неразумни.) Турете едно име, в което да няма отрицателната частичка не. (Глупави.) Глупавите деца аз ги наричам куклички. Където и да я туриш, тя е от всичко доволна. Когато я купите, е доволна, когато ѝ счупите крака, е доволна. Кой би желал да има такива деца? Някой път вие искате да бъдете доволни, както куклата. Възможно ли е. Не. Ти ще бъдеш една кукла, в която няма никакъв прогрес. Често вие искате да не страдате, да не дойде никакво изпитание в живота ви, никаква скръб. Искате всичко да ви е наред. Кое е по-хубаво? Когато човек слиза от небето на земята, казват му: „Какво дете искаш да бъдеш? - Кукла ли искаш да бъдеш или едно дете, което иска да расте?" Някой казва: „Като кукла." Много деца има като кукли. Това са идиотите. Ти, ако не искаш да страдаш, ти си един идиот. Ти, ако искаш да бъдеш праведен, без да си страдал, ти си един идиот. Ако искаш да бъдеш богат, без да си работил, ти си един идиот. Ако искаш да бъдеш силен, без да си работил, ти си един идиот. Ти имаш особени понятия. Как е възможно да добиеш известна сила, за която не си работил? Казваш: „Да се роди човек музикант." Де са родените музиканти? Казваш, че някои деца са били гениални. Раждат се гениални, но са работили. Това гениално дете е работило и страдало. Едно гениално дете страда, то играе като малко дете, обаче, като дойде да свири, взема една сериозна поза, дава израз. Какво значи думата „идиот"? Какъв е коренът на тази дума? (Тази дума е гръцка.) Кой знае гръцки? Идиот значи недоразвито дете, не може да се развива. Идиота не може да го измениш. За да го измениш, трябва да го съблечеш съвършено от неговата форма, формата на един идиот трябва да се развие. Можеш ли ти във формата на една муха да туриш интелигентността на човека. Ако на един човек дадеш формата на една муха, от тези, големите мухи, на един золник, каква ще бъде човешката интелигентност? Нито помен няма да има от интелигентност. Тогава, каква е разликата между един човек, който страда, и един човек, който се радва?

Как определяте вие? Аз не говоря само за радостта, която се сменя. Там, дето има смени, това са състояния. Но има една радост, която има външна форма. Има една скръб, която има външна форма. Каква е външната форма на радостта в човека. Радостният човек каква форма има? Вие изграждали ли сте формата на един мъдрец? По някой път мъдрецът носи едновременно и радостта, и скръбта. Той ги носи така, като че се преливат. Приятно е да ги гледаш. Той носи формата на скръбта и на радостта, носи ги по някой път и еднакво гледа и на двете форми. Той постоянно ги сменя. Той не носи на земята само формата на скръбта или само формата на радостта.

Тогава, според вашето гледище, от какво произтича формата на страданието? Вие казвате, че човек страда. От какво произтича формата на страданието? Защо човек страда сега? Представете си едно дете, майка му заминала и то страда. Коя е причината? Майка му заминала и то страда, че майка му е заминала. Какво лошо има в това, че майка му е излязла от къщи, заминала е тя. След като се върне майката в къщи, детето е радостно, детето е чакало час, два, три часа и е страдало. Кои са поводите? Да ви задам един въпрос да разрешавате. Ако не разбирате тези прости работи в живота, как ще разберете по-сложните? Вие някой път може да страдате в живота, че майка ви е заминала. Казвате: „Ами ако не се върне?" Едно ви казвам: Ще се върне майка ви непременно. Слънцето е заминало и вие мислите, че слънцето е залязло. Но казвам: Слънцето на другата сутрин пак ще изгрее, ще го видите. Майка ви, която ви е родила на земята, пак ще се върне. Но казвам: Като се върне, пак ще замине. И после пак ще се върне. Тогава философията седи в това, че когато майка ви замине от вас, да имате една тиха скръб, че майка ви ще ви донесе нещо, че ще имате някакво благо. Когато майка ви замине от къщи, когато благата се свършат в къщи, майката трябва да замине, за да намери тези блага. И като ги намери, ще се върне, а детето плаче. С това то помага на майка си. Колкото детето повече плаче, майката придобива повече богатство. Детето трябва да плаче. Детето аз го уподобявам на следното: то е гайдарджия, то свири, а пък майката събира парсата. Колкото повече детето плаче, майката ще събере повече блага. Следователно, като млъкне детето, майката ще донесе благата. Детето свири, значи детето е музикант. Аз така тълкувам. То не е баш така. Детето свири, но му е мъчно, че свири. Като свири, то казва: „Не може ли без свирене? Не може ли, без майката да излезе вън?" Ако детето не свири, майката няма да излезе вън. Детето намира, че майката е виновна - излязла е, а пък майката знае, че детето е виновно. Затова повече плаче. Кой е поводът сега да страдате. На плача кои са подбудителните причини?

Да оставим сега мистичната страна, в която има други причини. В

обикновения живот кои са причините? Какво мислите вие за майката, която е оставила детето си да плаче. Какъв е характерът ѝ? Често правят забележки на майката, че тя е оставила детето си да плаче. Какво трябва да прави майката? Вашите деца нали плачат често? Всеки от вас има по едно дете, което плаче. Някой път казвате, че сте скръбни, плачете. Вашите деца плачат. Вие сте майката, детето е ваше желание, плаче. Може ли човек да не страда? - Може, ако е кукличка. Всичките нещастия си имат своя краен предел. Човекът, който расте на земята, до каква височина може да израсне? Сега най-високият човек в света е един китаец, който е два и половина метра висок. Ако всички имате два метра и половина височина при сегашните условия? Същият закон е. Вие имате едно неестествено желание във вас. Имате някое голямо желание, някоя голяма идея. В какво седи голямата идея? Или в какво седи щастието на човека? Това са философски работи. От какво е направен човек? (От ум, чувство и воля.) Те са съставни части. Нямам нищо против това определение. Умът определя, че човекът е човек. Сърцето определя, че човек е животно, а пък волята определя, че човекът е произлязъл от Бога. Това са три положения. Човекът е човек, понеже мисли. Човекът е животно, понеже чувствува. Човекът има воля; то е най-висшето в него. То е израз на неговата свобода, защото свободата на човека седи във волята му. Човек трябва да има ум, трябва да мисли, за да бъде човек. Той трябва да има тази привилегия, за да живее в човешкия свят. Там никой друг не живее. Освен човека никое животно не живее в човешкия свят. Човек живее в три свята: в Божествения свят, в своя човешки свят и в животинския свят. И всичките работи произтичат от животинския свят, от кукличката. Това състояние, което сега имате, е най-хубавото. Вие сте най-щастливите. По-щастливи хора от вас няма. Най-щастливи сте, вие не знаете, че сте щастливи. Нищо повече. Вие считате щастието за нещастие. Според мен човек, който е нещастен, е щастлив или най-малко има шанс да бъде щастлив. А пък всеки, който е щастлив, има шанс да бъде нещастен, да стане нещастен. Нещата се сменят. Щастие и нещастие - това са форми; зависи как разделяте нещата. Беше определено Христос да слезе на земята и да страда, но в това нещастие се криеше благото на цялото човечество. Заради човечеството някой път е определено да минете през някое нещастие. В това нещастие се крие вашето повдигане, цялото ваше бъдеще. И ако не минете през това страдание, вие не може да се повдигнете. Едно семе, за да израсте, трябва да го турите в почвата. Това е временен закон. Това семе, за да израсте, да цъфне и да се запознае с цялата природа, непременно ще мине през някое страдание и после ще се издигне. Ако не иска да мине през тези страдания, трябва да стои в хамбара. Значи първата форма трябва да се развали, да се разруши.

Тези размишления трябва да държите всякога в ума си. Ти казваш: „Защо

са тези неща в живота? Защо са тези страдания?" В страданията се крие твоето повдигане и не само в едно голямо страдание, но и във всяко едно най-малко страдание. В използуването на страданието се крие благото, а пък в радостта се крие придобивката. Скръбта носи благото, а пък в радостта вие се ползувате вече от това. Скръбта донася благата, а пък при радостта вие може да се ползувате от тях.

Сега да се върнем на онази страна, която трябва да изучавате. Щом дойде една радост, вие трябва да знаете какъв е произходът й. Положителна ли е тази радост, или е отрицателна, негативна. Да вземем най-простата причина: заминала е майка ви, вие плачете. Връща се майка ви, вие се радвате. Питам сега колко време трябва да плачете? Колко сълзи трябва да пролеете? Вие сте плакали за майка си. И никога не сте си дали отчет колко сълзи са изплакани от вашите очи при заминаването на майка ви. Нямате една опитност, да знаете колко сълзи са проляни от очите ви. А пък е определено количеството. Направете един опит, той е следният. Намажете ръцете си с една мазнина, измийте ги с топла вода и вижте с колко топла вода можете да измиете ръцете си до китките. Следующия път, които сте тука, направете този опит - какво най-малко количество вода трябва, за да измиете ръцете, за да бъдат ръцете ви чисти. Някой път вие казвате: „Да се изчисти човек." Как да се изчисти? Направите една погрешка, колко време ви е необходимо, за да се очистите от погрешката? Всяка една погрешка в човека произтича от следното: има известна течност, от която са направени погрешките. Добрите неща имат формата на една трайна организирана материя, ценна материя, а пък погрешките са направени от калпава, неорганизирана материя. Дълго време ти взема, докато се освободиш от тази неорганизирана материя. Злото, което съществува, е материя неорганизирана. Та може би години минават и не може да се освободите. Ще ви приведа един пример. Той е следният. Игуменът на един манастир в древността, в християнската епоха, умира. Оставя сметките на манастира неуредени. Следующият игумен, който дошъл, обвинили го, че той направил злоупотребление с парите. Той почва да се моли да дойде старият игумен, да си уреди работите, да оправи работите. И действително онзи дошъл и уредил работите на манастира. Той бил грешен човек. И такава воня се образувала в манастира, че целият манастир трябвало да се вдигне от това място и да отиде на друго място. Дошъл игуменът, но манастирът бил прокуден. Ако искате да поправите една своя грешка, вие, както в този разказ, трябва да се вдигнете от старото място. Ще си оправите сметките, но манастирът няма да остане на същото място; законът е същият. Щом направите една погрешка в това тяло и дойде игуменът и поправи сметките, манастирът трябва да се дигне. Тялото е манастирът, понеже на същото място не се живее. Това е наглед малко мрачно.

Сега да дойдем на светлата страна. Казвам: Светлата страна на живота седи в любовта. Любовта е онази материална сила, с която Бог внася всичките блага в нас. Защо трябва да обичам? Защото в пътя на любовта идват всички Божии блага в света. Няма благо в света, което може да дойде по друг път. Някой от вас казва: „Защо човек трябва да обича?" За да могат да дойдат Божествените блага по пътя на любовта. Пътят на любовта е път на Божествените блага - път за щастието, път за блаженството, път за всичко. Пък, ако знаете как да се ползувате от любовта, вие ще имате всичките блага. Ако не знаете, тогава ще плачете. Вие може да плачете при любовта, както когато замине майка ви. Ако замине майка ви, ще се радвате, ако разбирате. И ако се върне, пак ще се радвате. При сегашния живот вие ще се учите, като замине майка ви, да не плачете и като се върне, да се радвате.

Следователно единственото нещо, което трябва да остане в ума ви, е следното. Всички трябва да използувате Любовта като път за постижение. И не само едно самочувствие да имате, но и онова, хубавото, великото, което създава. Както казва апостол Павел: „Като станах мъж, напуснах детинските работи." Значи има едно правилно разбиране. Остава само Любовта. Значи само Любовта е великото, постоянното нещо. Вярата, надеждата и Любовта са големи, но най-голямата от тях е Любовта. Вие трябва да изучавате Любовта като сила, която носи всичките блага. Трябва да изучавате законите на Любовта, за да бъде вашият живот извечен. Някой път вие казвате за Любовта: „Ние сме опитали Любовта." Това, което сте опитали, не е Любов. Когато един актьор играе една роля на сцената и представя някой, който умира, той още не е умрял. Или представя положението на един цар, но той не е бил цар. Или представя положението на някой съдия, на някой герой, но той герой не е бил. Аз гледах, когато един представяше Крали Марко. Той минава за голям герой. После Марковица. Но нито Марко беше такъв, какъвто трябва да бъде, нито Марковица. Крали Марко е едър и Марковица е едра, но са далеч, затова изглеждат малки. Те са най-малко два и половина метра високи. Схващайте нещата в тяхната естествена форма, а не изопачени.

Имайте една ясна представа. - Какво нещо е разумният човек? Какво нещо е добрият човек? Какво нещо е силният човек? И в себе си, когато сте умни, да знаете, че сте умни. Когато сте добри, да знаете, че сте добри. Когато сте силни, да знаете, че сте силни в дадения случай и да имате един признак, в който никога да не се колебаете. Когато ви кажа, че не сте добър човек, по какво ще познавате, че сте добър човек? С какво захарта може да покаже, че е сладка? Кои са качествата на захарта? Захарта нали се топи. Захарта казва: „Разтопи ме във водата и ме близни и ще видиш, че съм сладка." Представете си, че една захар не се топи и нищо не се отделя от нея. Под

думата сладко ние разбираме това, което дава нещо от себе си. А пък това, което е горчиво, какво е? Горчивото в света винаги взема, а пък сладкото дава. Вие, когато близнете нещо, което е горчиво, гълтате ли го? Изплювате го навън. Следователно горчивите работи в света са това, което всякога взема от вас, а пък това, от което всякога вземате, е сладко. Това, което служи за вашия успех, за вашето повдигане, е винаги сладко, а това, което ви сваля, което нарушава вашия живот, е горчиво. Много горчивини има в живота. Но горчивото и то си има своя полза. Каква полза има от горчивото? Защо съществува горчивото в света?

Фиг. 1

Тази крива линия какви свойства има? (фиг. 1-А) Оттам се разпадат нещата. Ако поставите горе вода, тази вода ще изтече навсякъде. Но ако я обърнете, ще се образува паница, която събира нещата (фиг. 1-В). Отвън раздава, а пък отвътре събира. Това са свойствата на кривата линия. Някой път е необходимо да дадеш, а пък някой път е необходимо да вземеш. Когато даваш, какъв си? -Щедър. Всички хора са щедри. Всеки човек, който изплюва водата, той е вече щедър, той дава. Горчивината всякога се изплюва, а пък сладчината всякога се възприема. От горчивината се образува щедростта, а пък от сладчината се образува друго някое лошо качество. Какво се образува? Човек, който постоянно взема, какъв е? Как наричате тези хора, които постоянно вземат? - Алчни хора. Значи от сладките работи ти вземаш. Ако не раздаваш сладките работи, образува се едно състояние. Най-хубавите работи могат да произведат едно състояние, което наричаме отвращение, втръсване. Най-опасното нещо е втръсването.

Та казвам: Всяко нещо в света, което е допуснато, то си има своите добри страни. Значи в света трябва да бъдете разумни.

Колко неща остават сега от тази лекция? Колко работи остават? (Когато майката си замине, детето да не скърби, и когато дойде, да се радва.)

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

43 лекция от Учителя, държана на
7 септември 1934 г., София, Изгрев.

1934_09_09 Съществие на Духа
утринно неделно слово

СЪШЕСТВИЕ НА ДУХА

Размишление 15 минути.

Нарядът.

Ще прочета 11-а глава от Деянията на апостолите.

„Бог е Любов“

Във всички епохи, във всички времена, във всички религии е имало един въпрос висящ. Всички религии, понеже са се стремили към Бога, са имали едно разбиране. Онези от вас, които са изучавали историята на човешката култура, виждате какви понятия са имали хората за Бога и космоса.

Има една епоха за приижданeто на Духа Божи. Това, което християните след заминаването на Христа от Земята са опитали: явяването на Духа Светаго. Това положение мъчно може да се обясни, но онези, които не могат да го възприемат, нямат тази опитност. Всички хора донякъде имат Духа. Там, където е Духът, всякога има живот. Но в специфичен смисъл се разбира даването на Духа. Даже християните са се препирали с Петър, как тъй с езичниците да общуват!

Кое е дело на хората? Да кажем, имаме един, който вярва в Бога и не иска да дружи с един безверник. Единият счита, че вярва в Бога, а другият не вярва. Това разграничение съществува. Един англичанин, като погледне един българин, няма никакво уважение и почитание към него. Даже, ако отидете в Китай, китайците няма да имат към вас уважение. Съществува едно ограничение между самите вярващи. Някой път в едно общество има едно възгордяване, че някой е получил Духа, а другият – не. Но да не се спираме на това. Възгордяването вие го знаете. Няма какво да се обяснява. Има неща, които вие трябва да знаете и за тях и въпрос не трябва да се прави. Лоши или добри, вие ги знаете. Вие сами може да ги изправите. Но трябва всякога до изучавате нещата, които не знаете. Бог, като прозираше времената на невежеството, остави всичките хора да ходят в своите си вярвания и според своите разбирания, дълго време така да ходят по своите си пътища. Но апостол Павел не казва какви са съображенията. Бог се обръща към всичките хора и ги позовава към покаяние, затова изпраща Духа, за да могат да живеят тъй, както трябва.

Ако рибата влезе във водата, тя трябва да знае как да живее. Ако не знае как да се приспособи към условията на живота, рибата може да умре, както умира човек. Същата тази риба, която се е научила да живее добре

във водата, ако излезе във въздуха, е изложена на смърт, въпреки че във въздуха има по-добри условия, отколкото във водата. Следователно условията там са нови. Същият закон е: ако един светски човек влезе в едно религиозно общество, той ще избегне всички възможности да живее както преди. Представете си, този човек влезе в едно такова общество и го накарат да пости. Той е ял по три пъти на ден, а сега му казват: „Няма да ядеш месо, баница няма да ядеш, това, онова няма да ядеш, вино няма да пиеш“ и той ще се намери в чудо. Ще му кажеш, че 10 дни трябва да пости, а той едва може да издържи един ден. Има хора, които, като ги държиш един ден гладни, ще припаднат до вечерта. Чрез поста човек се тонира. Не е лесно да работи човек и да пости. По някой път природата заставя животните и хората по много причини да постят, а понякога преждевременно умират.

Някой път на човека му дотяга, мисли, че не прогресира. Прогресира, но онова изкуство за живота, за Духа изисква голямо познание. Не онези теоретически познания, с които си пълните главите, но една вътрешна готовност за възприемане на Духа. И като се подготви човек, той може да възприеме това благо. Като възприемете Божественото благо, ще се оформи животът, ще премине в една нова форма и противоречията, които сега съществуват, ще изчезнат и ще настане едно ново положение.

Например сега това положение ето аз как го определям: Представете си, че двама души са градинари. Единият седи на чукарата, дето няма никаква вода. Разни зеленчуци има на тази чукара засадени и той чака да падне от небето дъжд. А пък другият градинар е долу, в полето, в една равнина, близо до голям извор и има всякога влага и без дъжд има изобилно вода, с която полива градината. Ако отидете горе, на чукарата, там навсякъде е изсъхнало. Сухо е времето и този градинар се оплаква, че това и онова не става, а пък, като слезе долу, в градината на другия градинар, вижда – там всичко е станало първокачествено. Коя е причината? Водата. Тази вода, пък и неговото познание да работи.

Това казвам за обяснение на новото състояние, което помага на човешката душа да растат в нея всички онези блага, които Бог е вложил в душата и духа. Един човек, който няма Духа, той няма търпение. Има само страх. А пък онзи, който има Духа, той е силен човек. Онзи, който няма Духа, не може да търпи обиди, само да го бутнеш! Като бутнеш една малка мравя, тя ще те ухапе. На едно разумно същество, което има вече Духа, постъпките му са други. Разумното същество се отличава с това, че то никога не влиза в стълкновение с никого. Ти не може да го раздразниш, понеже то вижда всичко разумно. Такова същество не се дразни.

Коя е причината за сиромашията у хората? Невежеството. Няма Духа. Те не могат да видят какво е бъдещето, не знаят какво нещо е икономия, не знаят как да се обзаведат, не разбират живота. Има хора богати, на които 10 000 лева на месец не им стигат. Трябват им 20 000. А друг минава и с 1000 лева много добре. На първия 10 000 лева не му стигат. Как ще му стигнат, той яде чер хайвер, който се продава по 300 лева килограмът. Той яде риба от най-скъпите риби – леврек, която се продава по няколкостотин лева килото, носи скъпи копринени дрехи, а има хора, които носят една дреха, която струва 100–200 000 лева. При такива харчове как ще бъде щастлив?

После, когато се говори за богат човек, той трябва да уреди мислено работата. Как ще си уреди работата? Много малко хора има, даже и религиозните мислят криво за благата, които дава природата. Благата, които имаме сега, много скъпо струват, даже издръжката на хората, на тези, разумните същества, сега много струва на Земята. От гледището на Невидимия свят много големи разноски правят някой път и Бог се сърди на децата на Земята, че много харчат. Някой път Господ говори, но като не разбират, има тояга: гладни години, болести, земетресения, циклони и какво ли не. Учените хора обясняват научно тези явления. Може да обясняват причините за явленията както си щат, но това са само външни обяснения. Причините са други. Може да се обясни научно всичко в подробности, че дори мастилото откъде се е взело за написването на едно писмо, но подбудителната причина за написването на писмото седи много по-далече. Някой даже може да не подозира това.

Искате понякога да разбирате всички неща и явления. И ако това стане, вие ще бъдете най-нещастният човек. Да разбереш всичко, значи: аз искам да нося всичко. Ако турите цялата Земя на гърба си да я носите при сегашното състояние, какво благо щеше да бъде за вас, да носите цялата Земя на гърба си? Ако ти имаш за задача да я занесеш някъде и ако те държат отговорен за този товар, какво ще правиш? Ако всички хора сега на Земята, които живеят, протестират пред Небето за всичките нещастия, които им се случват, това значи, че не носят Земята както трябва. Това ви казвам само за обяснение. Бог е толкова умен, че никога няма да тури Земята на гърба на един човек. Даже няма да я тури на гърба на един ангел, защото и ангелите не са достойни да я носят. Но все-таки има нещо, което движи Земята. Един ден ще ви зададат този въпрос: Как се движи Земята, кои са основните причини, за да се движи? Засега е много добре, че не знаете. Една цариградска ханъмка не знаела как се прави хляб, тя мислела, че хлябовете растат по дърветата. Също, че на дървото като плод е станал хлябът. Права е ханъмката, че малките сомунчета все от земята стават. От големите сомуни хората ги събрали и от малките сомуни

направили големи сомуни. На големите сомуни хората са им дали форма.

Много пъти давате за Духа хорски обяснения. Духът е една поучителна философия, която може да се опита от едно дете и от един старец, но трябва да има съответни чувства, за да разберете. Прииждането на Духа става чрез един контакт. Трябва да го приемете. Трябва да имате някакъв повод за изливането на Духа. Поводът за изливането на Духа беше Христос и Той каза: „Когато Аз ида, ще ви изпратя Духа Си и този Дух ще бъде с вас.“ Значи трябва да има някакво същество, което да даде повод, да бъде като една среда, чрез която Духът, това велико благо, може да се излее.

Съвременните хора са нещастни по единствената причина, че нямат Духа. Писанието казва: „Ще се заселя между тях.“ Всички ще бъдат научени от Господа. Няма да има нужда някой да казва: „Познай Господа“. Пророкът казва: „Тогава ще разберат Божиите пътища и всички сегашни противоречия ще изчезнат.“ Противоречията произтичат от един вътрешен недоимък, от който човек има нужда. Гладния ти не можеш да го утешиш и да му казваш: „Вярвай в Господа, ще се уреди въпросът.“ Той ще се уреди, когато ти му дадеш хляб. Жадният трябва да има вода. Който има очи, трябва да има светлина и тя трябва да му се даде в такава форма, каквато му подхожда. Ако му дадете по-силна светлина или по-малка, отколкото трябва, той ще усети болезнено състояние. Светлината трябва да бъде такава, че да му е приятно.

Духът е най-приятното, което човек може да възприеме. Корнелий дълго време се е молил на Духа и най-после слиза ангел и му казва: „Повикай апостол Петър да ти разправи.“ Не се казват подробности за идването на ангела. Говори се за много неща, но онова, което е станало причина за същестието на Духа, не е казано в Библията. Вие не можете да приемете Духа, докато Бог не изяви Своята Любов. Ако Любовта не се изяви, вие не може да приемете Духа. Това е първото положение. Второто положение е: Вие не можете да приемете Духа, ако не сте готови да приложите Волята Божия. Бог може да има любов към вас, но ако във вас няма разположение да изпълните Волята Божия, не може да Го приемете. Значи две неща: Да има Любов Бог към вас, разположение на Бога, да приемете Духа, и второ, да изпълните Волята Божия без никакви уговорки. Като дойде Духът, ти непременно трябва да напуснеш сегашния живот. Да минеш от едно положение в друго, по-съвършено, както гъсеницата се превръща в пеперуда. Когато този Божествен Дух влезе в човека, Той му дава нещо, въоръжава го, дава му нови възможности.

Казва се в Писанието, че апостол Петър като му говорил още, дошъл Духът. За какво е говорил апостол Петър? За онази вътрешна готовност, с

която може да се възприеме Духът. Най-първо, Любовта е от Бога, но разположението да изпълни Волята Божия зависи от човешката душа. Учениците бяха с Христа 3 години и нямаха Духа. А можеше 10 години да бъдат, и пак да нямат Духа. Може и 20 години, и 100 години да бъдат с Него, и пак да нямат Духа. Сега вие считате, че като вярвате в едно учение, може да имате Духа.

При идването на Духа друго състояние добива човек. Някой път има малки опитности, които наподобяват идването на Духа. Има някой малко дете, което постоянно плаче за майка си и като я види, усеща голяма радост, като че майка му е всичкото негово богатство. Но това дете след 10–20 години, като порасне, любовта към майка му изчезва и се замества със съвсем други състояния. Това дете започва да се чуди как е могло да обича някога майка си, а сега вече не може да я търпи. И вие се чудите понякога на ваши състояния: обичали сте някого и после преставате да го обичате. Не искате да го видите. Онзи, който е приел Духа, който е готов, той не може да направи това. Да изгубиш Духа си, това е голяма загуба. След като си Го приел, да го изгубиш. Някои искат да възприемат Духа, но ако Го възприемат, за да Го изгубят, по-добре е да нямат тази опитност. За предпочитане е да имат свои стари опитности, отколкото да приемат едно благо, което няма да може да използуват.

За да възприемат Духа, хората трябва да бъдат съвършено готови за това. Христос казва: „Който не се отрече от баща си, от майка си, от брата [си], от света и най-после от своя си живот, той не може да бъде Мой ученик.“ Значи той не може да възприеме Духа.

Това говоря на онези, които искат да проучват вътрешната страна. Не мислете, че временната радост, която имате, е Духът. Онова, което носи Духът, е нещо съвсем ново. Вие ще опитате един мир, който досега не сте опитвали. И сега имате мир. И радост имате. Има хора, които са родени весели, постоянно са весели и засмени. Това е само темперамент, което не показва, че Духът присъствува. Има хора, родени красиви, има хора, които после ще станат красиви. Първата красота е маска отвън, а втората красота показва, че човек е работил. Това е свойство на Духа и в неговото лице има едно изражение, което показва красотата на душата. При първата красота външните линии с време се изгубват. А красотата на Духа при старостта не може да я изгубиш. Онзи, който приеме Духа, влиза в областта на безсмъртието. Това е вътрешното възкресение. Ти още може да си в своята какавида, в гроба, но чувствуваш една радост, че ще цъфнеш. Това е временно положение, в което се намираш. Положение на един затворник, който е вързан, но той знае, че неговите приятели идват и го обкръжават, той се радва, понеже знае, че ще бъде освободен, а враговете треперят.

Такова е положението на човек, който очаква Духа. Той чувствува, когато ще възприеме Духа, ще има много видения, много сънища, много работи ще дойдат да му подскажат и няма да го оставят в неведение. Ще има пак нещо, което ще остане незнайно, но ще го предупредят.

Идва Духът за тези души, които са вече готови. Има души в миналото, в които Духът е идвал. Имало е едно специфично изливане. Това, което мистиците наричат вътрешна връзка. Душата се свързва със своя първоначален извор и оттам, отдето е излязла, става едно с него. Има вътрешна връзка между Първата причина и душата, която живее на Земята. Всички противоречия престават, всички неща се обясняват. Човек може да е богат, може да е учен, но ако той не е осенен от Духа, от Любовта, той е винаги недоволен от живота.

„Любовта е плод на Духа." Ако Любовта не е осенена от Духа, не може да се прояви. Любовта без Божествения Дух не може да се прояви. Тя е кратковременна. Кратковременната любов показва, че Духът е в едно специфично положение в човека, или че човек е в едно специфично състояние.

На всинца ви трябва едно вътрешно приготовление. Щом приеме човек Духа, няма какво да се разправя. На друг език ще говори, другояче ще говори. Който възприеме Духа, той е като цигулар, който знае да свири. А онзи, който не разбира, трябва да му се обяснява за нотите, за тактовете. А роденият цигулар свири изведнъж, без колебание, не прави грешки. Такъв е онзи, който е приел Духа. „Роденият от Бога грях не прави." Той не греши нито в мисли, нито в желания, нито в постъпки. Този човек е над условията. Чели сме за светиите как са живели, как са се повдигнали – цели истории. Този светия, за когото е писана история, е наполовина светия. Светията не се нуждае от това. Той сам прави истории. За него няма нужда да се разправя, че е светия. Каква нужда има Слънцето да се разправя за него, че свети? Слънцето не се нуждае от това. Някой път ти се усмихваш за големите познания, които имат хората за него. Смешно е да се описва Слънцето. Някой ще дойде да описва моя живот, как съм живял. Описва това, за което няма и понятие. Значи един от първо отделение, който изучава едва първите проблеми на математиката, той ще ви посвети във висшите проблеми на математиката, че никой няма да види. Аз съм виждал такива големи деца. Те минават за големи и разправят какви ли не работи, мислейки, че много знаят, а всъщност нищо не знаят. Когато не знаеш, идва законът на повторението. Ще повториш елементите. Има някои хора гъгниви, които заекват. Един турчин заеквал и като му дошъл на гости един бей: „К-к-ажи, де!" Знаете ли произхода на смеха? На нещата, които не разбираме, се смеем. А които ги разбираме и са ни

засегнали, ние плачем от тях. Онова, което сме разбрали, то е, което донася Божествената светлина.

Съществието на Духа е едно особено състояние на човешката душа, на великото, което може да стане в живота на човека и във всички негови превъплъщения, които е имал. Той се превъплъщава с единствената цел, за да добие туй състояние. Аз го наричам „закон". Докато те ражда майка овца, ти ще бъдеш овца. Нищо друго не можеш да бъдеш. Докато те ражда вълк, ти ще бъдеш вълк. Нищо друго не можеш да бъдеш. Докато те ражда майка змия, ти змия ще бъдеш. Нищо друго не можеш да бъдеш. От каквото се раждаш, такъв ще бъдеш, докато дойдеш до това положение, за което се казва, че ще бъдеш роден от Бога. А пък за да бъдеш роден от Бога, трябва да приемеш Духа. Докато станете синове на възкресението, доста време трябва да мине. Много хора може да мислят, че са синове на възкресението, без да са такива. Може да носиш името „християнин", без да си християнин. Може да носиш името „светия", без да си светия. Може да носиш името „грешник", без да си грешник. Може да носиш името престъпник, без да си престъпник. И едното, и другото е вярно. А пък може да носиш имената така, както са си, заслужено.

Когато човек дойде до положение да мисли за съществието на Духа в неговата душа, трябва да престанат всички противоречия, всичко това да утихне. Това е върхът на Любовта. Когато дойде възвишеното, ти ще се откажеш от дребнавите работи на живота. По някой път някой казва: „Човек като приеме това състояние, какво ще прави, какъв ще му бъде животът?" Състоянието на онзи, който е далече от извора, какво е? Той ще жадува. Онзи, който е далече от живота, ще умре. Онзи, който е близо до живота, ще живее. Онзи, който е далече от Божествените блага, ще усеща всичката оскъдност в живота. А пък онзи, който е близо до тия блага, ще усеща изобилието на Божията благост. Това е специфичното състояние на душата. „Всички ще бъдат научени от Бога." Има някои неща, които хората ще научат, а пък има неща, които вътрешно ще научат.

Най-първо трябва да научите онова, което хората може да ви дадат, и най-после ще дойде Божественото. Вие сте правили много усилия в това отношение и може да имате една нова мярка за живота. Лошото е, че сега смятате, че годините са напреднали. На колко години сте? Според мен годините не са важни. Христос казва на учениците: „Не е важно за вас да знаете годините и времената, които Господ е турил в Своята власт. Важен е днешният ден." Ако вие знаете мерките на деня, годината не съществува. Годината се състои от дни. Един ден е нещо реално, от изгрева до залеза на Слънцето. Това е цял един живот, който минавате. Какво струва един ден? Един ден е равен на 120 години. Това, което преминавате в един ден, трябва

да имате в миналото 120 години, за да имате същата опитност. Вечерта вие сте преминали 120 години, заминавате за другия свят. Спите. Това е умиране. На другия ден се събуждате, пак се раждате. Имате 120 години. 365 дни по 120 години какво правят? Сметнете ги, като се приберете по домовете си. Като живеете 10 години, всеки ден по 120 години, тогава колко години сте живели?

Писанието казва: „Ден Господен." Не казва „Година Господня". Използувайте дните. Не давайте малка цена на деня. Всеки ден носи своето благо, защото съществието на Духа няма да слезе в годината, но ще дойде в един ден, когато Слънцето изгрее. И този ден, в който дойде Духът, ще бъде Божествен ден във вашия живот. Сега сте в дните на човешкото съществувание. Когато дойдете в Божествения ден, то ще бъде в деня на почивката. Мнозина говорят за съботата, но не знаят какво нещо е съботата и неделята. Съботата и неделята е съществието на Божия Дух. Вие познавате съботата и неделята, но това е сянката на това, което трябва да знаете. Същината им не знаете. Уподобявам това на един актьор, който играе ролята на цар, без да е цар. Има мантия царска, без да е цар. И като слезе от сцената след два часа, той е обикновен човек. Познавате неделята и съботата, без да имате същината. Празнувате ги, но усещате, че ви липсва нещо. И след като сте живели 120 години като християнин, пак се разколебавате на стари години. Казвате: „Дали това, в което вярвам, е вярно?"

Един православен свещеник ми разправяше: „На 80 години съм, но един голям дявол ме мъчи. 50 години уча хората в църквата, но сега един голям дявол ме мъчи: дали Христос е възкръснал или това е един долап? Кажи ми, да разбера дали е заблуждение или не. Един глас ми казва, че това е долап, Христос не е възкръснал. Аз му казвам: „Махни се оттука." Възкръснал ли е Христос или не?" Аз няма да ви кажа какво му казах. Важното е ти дали ще възкръснеш. Че Христос е възкръснал, възкръснал е, но дали ти ще възкръснеш, е въпрос. Христос като тебе носеше ли някаква кадилница из църквата? Дали като си махал кадилницата 50 години, ще възкръснеш? Той се замисли и каза: „Дойде ми на ум (тури пръста горе на челото си), сега разбирам работата."

Всеки един от вас има по една кадилница. Мъжът има една кадилница, с която закадява на жената, синът има една кадилница, с която закадява на баща си. Дъщерята има кадилница, с която кади майка си. Всички кадят. Хубаво нещо е каденето. Ако чрез този огън могат да възлизат нашите молитви, добре. И ако този външен огън може да влезе в човешкото сърце и там да се допринесе нещо за онова жертвоприношение – страданието, добре. И след това ще дойде онази външна обнова – един плод 5–6 месеца,

като е огрят от Слънцето, узрява и става вече годен за ядене. Така и човешката душа дълго време трябва да е грята от Божествената Любов, докато дойде прозрението, когато човек ще почувствува съществието на Духа – когато плодът е узрял. Узрелият плод е събуждане на свръхсъзнанието. Едно ново съзнание, в което ти вече се сродяваш с всички души. Страданията и радостите на всичките хора стават твои. Ти се радваш на страданията, радваш се, понеже скърбиш с другите хора. Когато те скърбят, и ти скърбиш. И в скръбта им, и в радостта им, все се радваш, понеже може да участвуваш в живота на всичко онова, което Бог е създал. Така прави онзи, който е роден от Бога, който разбира Божите пътища. Страда онзи, който не разбира Божите пътища. Радва се онзи, който ги разбира. И в когото няма никакво противоречие между неговата душа и Бога. И вътрешните противоречия в него изчезват.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

47-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 9.IX.1934 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев.

1934_09_09 Мечът на Духа
неделна беседа

МЕЧЪТ НА ДУХА

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

Ще прочета 6-а глава от Посланието към Ефесяните.

„В начало бе Словото“

Ще взема 17-и стих: „Вземете меча на Духа, който е Божието Слово.“

Има една опасност от постоянното еднообразие в говоренето. Еднообразие има в мисленето, в чувстването. В човека има навик по наследство. Той обича старите работи и говори за стари истини. Истината не може да бъде стара, защото тя е вечна. В това отношение трябва да се разбира онзи вътрешен порядък, който съществува в живата природа. Трябва едно ново верую. Не че сегашното верую, което имате, да го отхвърлите. Ще правите същото, което правят младите моми. Младата мома през седмицата си служи с обикновени дрехи, а пък в неделя се облича с най-хубавите си дрехи и излиза на хорото. Че, аз го харесвам това. Та, някой път човек трябва да се премени с най-хубавите си дрехи.

Някой се обезсърчи и казва: „Как да се освободим от старите си възгледи?“ Няма какво да се обезсърчавате. Ако вие искате да се освободите от вашия кир, само водата може да направи това. Някои вярват, че сапунът прави това. Сапунът нищо не прави, благодарете на водата. Някои хора казват: „Без сапун не може.“ Питам: Дълговековният живот на дървото – то живее 4–5000 години, то със сапун ли живее? С водата. Аз привеждам този пример, защото някой път ние имаме някои възгледи, които приличат на съвременния сапун. Аз мисля, че ако някой светия се измие със сапун, той ще изгуби своето достойнство. Обикновеният човек може да се измие със сапун, но светията – никога! Защото в самия организъм на светията има една мощна сила, хиляди пъти по-силна, отколкото сапунът. То е такова електрическо динамо, че всичкият прах, всичкият кир се изхвърля навън. А пък понеже при обикновените хора това динамо е слабо, то се набира кир и затова се мият със сапун. Те могат по 3 пъти на ден да се мият със сапун.

Природата има крайно отвращение от повторенията. Тя не обича повторенията. Ще забележите, че даже умните хора, като ги възпитат 4–5 пъти за едно нещо, те казват, че не бива така. Стига веднъж. Постоянно ние питаме кога ще се подобри животът. Малкото дете пита кога ще стане възрастно. Старият пита кога ще поумнее. Младата мома пита кога ще

стане красива. Безпредметни са тези въпроси. Ти, ако си роден да станеш красив, ще станеш; ако не си роден, така ще си останеш. Красотата зависи от една предшествуваща мисъл на ред минали поколения, които са мислили красиво. Следователно ти не може да избегнеш този резултат. В човешкия живот мощно е знанието. Това е капиталът на човека. То е равносилно на златото. Златото е пак резултат. Няма да се спирам да обяснявам, съвсем други възгледи имам за намирането на златото в земята. Това върви по един особен закон. Само в океана има 10 милиона тона злато. Като се раздели това злато на всеки един от жителите на Земята, ще имате по 40–50 000 лева златни. Това е един капитал, с който можете да преживеете. 50 000 швейцарски, това е един почтен капитал.

Но някой ще каже, че това са отвлечени работи. Животът е една съвкупност от много разумни същества. Онези, които не разбират природата, мислят, че дърветата са много глупави. Не, ни най-малко не са глупави. Едно дърво, което може да живее 300–400 години, глупаво ли е? Това дърво има 40–50 метра височина, дънерът му е толкова дебел, че двама души не могат да го обкръжат – това дърво глупаво ли е? Това дърво, което може и при най-неблагоприятните условия да живее, да се справи с противоречията, със светлината, топлината, глупаво ли е? Има нещо потайно в растенията. Слънчева светлина и топлина има складирана в плодовете. Това нещо произволно ли е? Значи в това отношение растенията имат една специфична интелигентност, с която работят в една специфична област в природата. Те не се занимават както хората. Това, което хората мислят, растенията не мислят никак. Те имат други възгледи за цялата природа. Но, когато се говори за растенията, вие ги вземате вън от човека. Растенията вън от човека не съществуват и човек вън от растенията не съществува. Растенията, животните, човекът, Слънцето, звездите, всичко това съставя едно цяло, един организъм, в който функционира един дух. Онези хора, които вярват в гъстата материя, това не е материя. Това, което вие пипате, това не е материя. Тази материя аз мога да я разложа. Тялото, на което вие разчитате, това е една илюзия. Това е нещо, което е неустойчиво, а има едно тяло, което е устойчиво на всички промени. В него душата живее. Има едно тяло, което не може да се разруши. Когато се говори, че вашите души са храм на Бога, не подразбирам това тяло. Онези от вас, които се интересувате, трябва да учите. В една беседа в един час кое по-напред може да се научи? Ако река да ви угостя, ще се намеря в положението на онзи американец, когото гощавал един китайски мандарин, за да покаже благородството и разкоша на китайската кухня. Имало 40 блюда ядене и американецът трябвало от всичките да си вземе по малко, според китайския обичай. Някои неща били толкова противни, че, той сам разправя, че след този обяд цели две седмици той трябвало да се справя с тази китайска кухня и да страда.

Ти искаш да бъдеш богат, да имаш милиони пари в банката. Не знаеш какво да правиш. Имаш красива жена, имаш нескопосан син, който харчи, имаш нескопосана дъщеря, която харчи, имаш слуги, които наляво и надясно крадат. Онзи слуга, който изнудва, който краде, той си има идеал. Човекът иска да живее като тебе. Той казва: „Ако господарят разполага с тези блага, защо и аз да не разполагам?" Дъщерята и синът казват същото.

Не е въпрос в яденето, но е въпрос в незнанието какво да се прави и с какво да се разполага. Не е ли смешно, ако почне един комар да разполага както човека? Ако на един комар му дадете един човешки обяд, колко години му трябват, за да го изяде? Представете си, че този комар има очите на човека, неговото лакомство и мисли, че това няма да му стигне. Като вземе няколко капки, ще види, че всичко това ще остане. За колко години той може да освободи паницата от това ядене? Пред вас седят толкова много паници с ядене, че вие само паници гледате, някой плод. Един религиозен мисли дали той ще бъде спасен или не. Някой мисли колко е грешен. Някое дете иска да расте, да се повдигне в живота. Някой иска да стане богат.

Всичко това са хубави неща, но те са посторонни работи. За растежа си няма какво да мислиш. За забогатяването си няма какво да мислиш. Някои неща има общи, дадени за всички. Те се възприемат от природата. И старият, и детето, и възрастният ще дишат колкото могат.

Детето кой го учи да диша? Майката в утробата му е дала първите наставления за дишането. Оттам насетне детето само диша. Сега, ако това дете не се ползува от благата на въздуха, майката ще страда, това дете ще боледува. Ако майката не знае, с физическата храна, която дава на детето, тя може да го осакати. Много майки още в началото осакатяват своите деца. Много хора са осакатени. Някои хора са осакатени в първия месец на бременността, някои – във втория, някои – в третия, а някои се осакащат след като се родят – до третата година. Докато детето бозае от майка си, тя може да го осакати. Всяка тревога отравя млякото. Майката, която храни детето си с мляко, не трябва да има никакви отрицателни мисли. Всяка отрицателна мисъл носи такава страшна отрова, с която може майката да отрови детето си. Животът е предизвикал тази отрицателна мисъл. След това започва да възпитава детето си и казва: „Това няма да правиш, онова няма да правиш!" Нашият живот седи в едни правила, които ние сами не можем да изпълним.

Една секта в Америка са имали спор за причастието. В такива нередни работи изпадат хората. Едните казвали, че при причастието чашата

трябвало да се дигне нагоре, а пък другите казвали, че не трябва да се дига и направили Господня вечеря. Тези, които поддържали първото, като направили първото причастие, забравили да дигнат чашата нагоре – толкоз е важно това! Аз навеждам този пример по единствената причина: има нещо в нас, което ни безпокои. То е толкова важно, колкото дигането на чашата. Важното в живота не седи във външния живот. Всичкият външен живот, който сега имате, е резултат на минали поколения. Той е сега завършен резултат. Ние не може да изменим нито йота от него; но има нещо, което може да изменим сега, има нещо, което ние сега, хората, създаваме. Сегашното поколение създава нещо и на него ние сме господари. Ако го създадем както трябва, в природата ще внесем един нов елемент.

Ти не може да измениш характера на един вълк, както и да го възпитаваш. Да искаш вегетарианец да го направиш, той вегетарианец не става. При сегашните условия той винаги ще запази своя характер. Както и да я възпитавате, змията си остава същата. Много змиеукротители са пострадали от самите змии. Те са казали, че змията може да се хипнотизира и може да ѝ се влияе. Но много змиеукротители са пострадали от змиите и са се счупвали техните ребра. Един стар навик някой път може да причини една голяма неприятност. Вие мислите, че като имате някой стар навик, че сте господари на него. Старият навик трябва да се държи далеч, той е един завършен резултат. Дръжте го далеч от себе си.

Не разчитайте на едно щастие във вашите старини. Мнозина живеят на младини и казват: „Да си поживеем както трябва и на старини ще благуваме!“ Турците имат една поговорка: „Това, което няма да бъде.“ Вие ще се изложите на това противоречие, на което се е изложил един млад и за когото говорят един анекдот. Този анекдот навсякъде го има. Вие сте го слушали, че е станал в България. Навсякъде този анекдот се излага в разни форми. Ето го: Един млад момък отишъл да служи на Господа и тръгнал за църква. Среща го един човек много благороден и му казал: „Къде отиваш?“ Той казал, че на църква отива. Този човек, прилично облечен, му казал: „Църквата не е за младите хора, а за старите. Ти си млад, други работи има да вършиш, по-важни. Църквата е за стари години.“ Дал му наставления какво да прави. Момъкът му казал: „Много ти благодаря.“ Като станал на 70 години момъкът, взел си тояжката и тръгнал за църква. Същият го среща и му казва: „Къде отиваш?“ – „На църква.“ – „Църквата е за младите, не е за старите. Ти сега да си почиваш.“

Младият всякога може да бъде щастлив, ако има отличен баща, ако има отлична майка. Старият всякога ще бъде нещастен, ако има посредствена

майка и посредствен баща. Аз взимам в дадения случай думите „баща“ и „майка“ в следния смисъл: онази основна идея, която дава подтик на човешкия живот. Аз ви говоря за неща реални. Вие искате да подобрите вашия живот. Всеки, който иска да бъде щастлив, всеки, който иска да бъде здрав, силен, умен, да има всички удобства, тези неща са едно благо, което Бог му е дал. Това е турено в Божествената програма. И когато Бог създаде човека, Той го тури при най-благоприятните условия. Той му създаде градина и го тури да управлява градината. Не да работи градината, а само да я наглежда. Тури му животните да ги поучава. Човек се е занимавал там с растенията да ги поучава и после – със зоологията, с животните. И като седял дълго време в градината и проучил растенията, Господ му извел всичките животни и той им турил имена. Знаете ли колко имена е турил човек на животните?

Има хора, които не могат да запомнят 10 думи, а има хора, които могат да запомнят 10 000 думи и да ги кажат наред отпред назад и обратно. У нас паметта не е така развита. Аз много малко хора съм срещал да знаят през кой ден какво се е случило. Те почти са забравили това. Вие може да забравите деня, в който сте взели пари от някой банкер, но този банкер си има книга, дето е записал колко си взимал. Ти го забравиш, но той не забравя. Благодарете, че това е така. Ако природата забрави, ще бъде най-голямото нещастие за нас. Тя проверява нещата и ги изправя. Как ги изправя? Да кажем, че днес се намираш в едно нещастие. Аз да ви обясня от гледището на съвременната наука. Мислите ли, че едно нещастие е нещастие? Представете си, че някой ял нещо отровно. После той повръща назад изяденото. Като бълва дълго време, това нещастие ли е? Той повръща нещо зелено и след като повърне, се спасява.

При Каспичан има много канари. Там се въдят много орли. Турили месо със стрихнин, за да убият вълците. Но орлите яли от месото и умрели. Един от големите орли, и той ял, но се обръща на гърба си и сполучил да повърне месото. Той е единственият орел, който се спасил от отровата.

Вас ви хваща една болест, едно страдание. Вие мислите, че това е нещастие. То е едно спасително средство за вас. То е за повдигане на вашето съзнание. Защото в едно болезнено състояние човек почва да разбира нещата много повече, отколкото когато е здрав. Като е здрав, той казва: „Аз трябва да живея!“ Че другите хора страдат, това ни най-малко не го интересува. Ако природата тури този принцип: „Мене страданията на хората не ме интересуват“, тогава какво би станало с хората? Благодарение, че тя има винаги предвид страданията на хората и иска да ги освободи от тези страдания. Ако в света има някой път страдания, то е една необходимост, за да се запазят хората от много по-големи бедствия, от които в бъдеще

могат да страдат.

Та, сега стихът казва: „Мечът на Духа, това е Словото.“ В онова разумно разбиране седи човешкият живот. Един казал на един танцьор: „С такива ли работи ще се занимаваш, да играеш танци?“ Кое е по-хубаво: да се кълчи или да живее в блудния дом и да продава тялото си? Не е ли по-чисто да си изкарва прехраната с игра, отколкото с развален живот? Кое е по-хубаво: като танцьор или като кръчмар да си изкарва прехраната? Аз мисля, че един танцьор ще вдъхне в някои хора един импулс много по-благороден, отколкото един кръчмар. Аз не казвам, че това е единственият занаят. Кое е по-хубаво: като апаш ли да си прекарваш живота или като един циганин, който ходи от къща на къща и свири, за да си изкара прехраната? Аз бих предпочел да съм циганин, да съм танцьор, отколкото един кръчмар.

Та, казвам: Има един начин да разбираме онова сложното, кое е най-хубаво, което може да ни подигне. Вие може да желаете да бъдете един поет. То е една от най-хубавите служби. Но поезията не е за Земята. Тя е за духовния свят, тя е за Божествения свят. В мене ето каква е идеята. Аз считам, животът на Земята, това е детинство; животът в духовния свят е възрастният живот; а когато говоря за Божествения свят, подразбирам съвършения човек. Не разбирам стария човек, а съвършения човек, който е бил дете, възрастен и е станал съвършен. Съвършеният човек е, който може да помага на всички други.

Та, от това гледище, на Земята всеки трябва да избере една професия за себе си. Коя професия ще изберете, ако ви попитам каква професия бихте избрали? Почти в животинското царство всички са избрали своя професия. Има един анекдот. Тези професии не са определени както би трябвало и то по погрешка на един ангел. Когато Бог дал професиите, един ангел направил погрешка и вследствие на това той сега се преустройва, за да станат професиите определени както трябва. Един ангел бил изпратен от Господа да носи всичките блага. Когато този ангел приближил до Земята, видял една красива царска дъщеря, седяла при един шадраван и си миела ръцете и краката. Като я видял, той се поспрял да я погледа и в това време от чувала почнали да падат всичките блага и те изпопадали и всичките хора и животни ги разграбили. По едно време само един пакет останал, няма ги другите пакети. Които ги взели, няма ги – отишли са си, нямало ги. Погледнал ангелът царската дъщеря и ѝ казал: „Ти днес ли намери тук да се миеш?“ А царската дъщеря казала: „Ти днес ли намери да тръгнеш?“ Като погледнал ангелът, какво да види: останал само един пакет с поезията. Идва един човек и казва: „За мене нищо ли няма?“ – „Само един пакет. Какво да правим, само един пакет, той е най-

бедният, той е за небето. Всичко, каквото имаше, отиде. Ти ще пишеш само за хубавите неща на небето."

Та, сега, поетите се занимават с последния пакет. Така говори този мит. Той изразява една истина. Той си има своите дълбоки причини. Та, всеки един от вас е взел един от падналите пакети без позволение. Всичките ваши професии, които ги имате, вън от поезията, не сте ги взели по законен път, но кой каквото е могъл, е взел. Като се върнал ангелът, се изповядал на Господа. Той казал: „Ще чакаме сега да видим тези хора, които са задигнали тези блага, кой как ще изпълни своята длъжност." Господ чака толкова години всеки човек от професията, която е взел, какво ще изкара от нея. Оттогава нататък всяка година пращат този ангел, вече няколко хиляди години, да види какво правят хората. Той взима дознание, което дава на Господа. Например, тази година е занесъл вече и идущата година пак ще дойде. Колко години ще продължи този ред, и аз не зная.

Господ е решил: сега иде втори ангел, носи багаж, с багажа идат новите блага, които носи на човечеството. Но на този ангел са турили восък на очите, за да не гледа кой къде се мие. Ангелът, като иде от небето, носи по едно дете. Затворени са очите на ангела и детето го води. Който дойде при него, без да гледа, той раздава благата, не по първия начин. Няма да има заблуждение. При този ангел ще има една парола, лозинка. Знаете ли каква е тази лозинка? Не трябва да ви издавам тази тайна. Който не знае лозинката, ще чака дълго време.

Всички проповедници в света все проповядват, че ще дойде Христос, че това и това ще стане, това, което те наричат Божи съд. Първите, които заграбили първите блага, ще бъдат съдени. Едни от тях са употребили талантите добре, а някои не са ги употребили добре. Аз считам, че една трета не са ги употребили добре. И те ще бъдат съдени, а пък другите ще бъдат възнаградени. Новите блага ще се раздадат. Но сега да се върнем към онова, реалното, което сега трябва. Какво трябва да прави човек? Отде трябва да започне човек? Трябва да има ясна представа за себе си. Имате ли вие ясна представа какво сте вие вън от окръжаващата среда, вън от хората, вие сами, индивидуално, какво сте? Апостол Павел казва на едно място: „На мъки съм, додето се роди Христос във вас." Някой път може да видиш в себе си баща си, майка си. Това са наследствени черти. Често се явяват известни инстинкти в човека, които са известен атавизъм. Това не е човекът. Новият човек, който е направен по образ и подобие Божие, такъв човек не може да върши престъпление. Онзи, който върши престъпление, това е атавизъм от миналото. Има нещо в човека, което е станало преди създаването на човека. Писанието казва, че Бог е направил човека и Бог е казал, че всичко е добро. Обаче има един ред произволен, който е влязъл в

човека и от който съществуват сегашните престъпления.

Има едно криво разбиране у човека. Всеки човек има възможност у себе си да живее щастливо, всеки човек има възможност у себе си да стане богат, възможност да стане умен, възможност да стане силен, но не знае как. Ще ви приведа като пример следното. Представете си, че баща ви е оставил 10 милиона наследство, но не знаете в коя банка са. Кой да ви каже къде са? Това наследство, ако не знаете как да си помогнете, какво ви ползува?

Има сега учени хора, които се занимават с една дарба, която съществува в човека. Златото си има свое ухание, както един карамфил. Ти може да го чувствуваш, както един копой следи заек по дирите, както едно куче следи своя господар, който е минал. Може хиляди хора да са минали в един град, кучето познава по мириса стъпките на своя господар и го намира. Вие имате един нюх, вие имате една дарба и не искате да я развиете. Вие седите и страдате, бедни сте. Ако имате тази дарба, то вие, като тръгнете, може да намерите къде има злато.

Сега аз говоря в широк смисъл, не само за златото в земята. Има заровено богатство в сърцата на хората.

Често аз съм привеждал примера за онзи американец. В една църква, за благотворителна цел благочестиви братя отишли при един банкер. Той им дал само 100 долара. След това отишла една комисия от стари християни. Дал им 1000 долара. Най-сетне една млада мома от църквата казала: „И аз ще отида при него.“ Тя отишла, усмихнала му се и той почувствувал нещо хубаво и ѝ казал: „Какво ви трябва?“ – „Трябват ми 10 000 долара.“ Той ѝ дал парите и ѝ казал: „Аз съм на Ваше разположение, елате пак.“ Тази мома отворила сърцето на банкера и в този човек станало едно преобразување. Тази мома не изкориства тези пари. Тя отива и втори път, и трети път. Той се изповядва и пише едно писмо: „Откак ти дойде в моята банка, стана голямо преобразувание в мене. Аз бях много закостенял и не влизах в положението на бедните, на сиромасите. Сега, каквото ми кажеш, ще направя. Да бъдат благословени краката ти, когато дойде в банката. Да бъдат благословени очите ти, че ме погледна. Никой не ме е поглеждал така: нито дъщеря ми, нито син ми.“ Изповядва се този човек и прав е. Той я благославя, че го е посетила, че тя е един ангел.

Златото не се окислява, не се покваря. Един ангел не се покваря. Желязото се окислява, но чистото злато не се опетнява. Така са правили светиите. След като са живели 20–30 години в планините, влизали са между гражданите и не ги е било страх от тях.

Вас ви е страх от Господа, Който живее в хората, и това е вашето нещастие. Ние мислим, че златото в хората е по-силно, отколкото Онзи, Който живее в тях. А пък това е нашето заблуждение. Всеки един от вас се заблуждава. Вие мислите, че условията са по-силни, отколкото вашите усилия да направите нещо. Има нещо във вас велико, което е по-силно, отколкото окръжаващите условия. При всичките тези несрети, ако вие може да го събудите, ако вие може да се свържете с него в дадения случай, вие ще почувствувате какво нещо е човекът. Аз съм виждал хора, и седмици преди те да дойдат при мене, идва едно ухание при мен. А пък има други хора, и седмица преди да дойдат при мене, идва при мене нещо неприятно. Някои хора са неприятни, а някои – приятни.

Та, казвам: Понеже всички вие сте служители на Господа, няма някой от вас, който да няма дарби. Всички вярвате, всички имате доброто желание и можете много да направите. И ако на сте направили досега, то е, че сте отлагали. Казвате, че не му е дошло времето. Но времето за пролетта е дошло. Трябва да се работи, дошло е време за работа. Трябва да се жъне. И на есента трябва да се събере и през зимата събраното трябва да се използува. Сегашните учени хора вече идат да подкрепят старите идеи. Искат да подмладяват хората, като им присаждат разни жлези: маймунски и от други животни, подмладяват ги за 10–15 години, след това пак се връща старостта. Ти може да станеш добър, може да се прояви добротата ти и ако ти дам 100 000 лева днес в банката, ти ще станеш добър, но щом се свършат парите, пак ще проявиш склонност към лошото. Ти може да спреш лошия навик, но трябва да стане едно коренно преобразуване в човека, коренно преустройство на материята в човека.

Онова естество, което в човека наричат плът, другояче е устроено, и онова естество, което наричат дух в човека, другояче е устроено. Едното състояние е низходящо, от него духът взима тази материя и я преустройва, а духът е направен от фина материя, но тази материя не иде както при плътта. Външната форма на човешката мисъл е направена от електричество и магнетизъм, които показват онези мощни сили. Има сили, които вървят от центъра на вън по права линия, а пък има сили, които вървят от вън към центъра. Пътят на магнетизма върви по спирала. Разумността е свързана с електричеството, а обичта – с магнетизма. Вие не може да предизвикате едно магнетично състояние във вас, ако не обичате. И вие не може да предизвикате едно електрическо състояние във вас, ако не мислите. Вие не може да сте здрав, ако не сте магнетичен. Например някой човек се счита съвсем изтощен нервно – той е демагнетизиран. И Божествените мисли, които идват, той не може да ги задържи. Всичко, каквото дойде, минава и протича. Най-първо трябва да бъдете магнетичен. Всяка Божествена мисъл, която прониква във вас, трябва да я задържите. В

това е вашата воля. Ако онова растение не може да задържи дъждовните капки, които падат, какво ще стане с него? От това зависи неговото бъдеще. От Божествените мисли, които идват във вас, зависи вашето бъдеще. Вие ще кажете, че това е илюзия. Илюзионни неща са всички онези неща, които не може да използувате.

Какво ще кажете за следния сън: един сънува, че го съдят за едно престъпление. Десет души съдии и прокурор има. Осъждат го най-после на смъртно наказание. Но, идва най-после неговият довереник и казва: „Простете на този човек!" – „Как да му простим?" – „Пуснете го да си върви." И когато казал неговият довереник да го пуснат, той се събудил и въздъхнал, че смъртното наказание се отменило.

Та, мислите ли, че положението, което сега имате в света, е нещо много реално? Трябва да ви приведа един пример. Представете си, че някой ви е взел 10 000 лева и вие го пазите. Идва един човек и ви казва: „Аз ще ти дам 20 000 лева, пусни го!" Имате ли тогава за какво да се гневите? Веднага ще изчезне вашето разгневяване. Като идете при Бога, всички ваши недоразумения ще изчезнат. От какво си недоволен? – „Онзи ми каза една обидна дума." Господ казва: „Аз ви давам 10 ценни думи." Че ако той не беше ви обидил, Господ не щеше да ви даде десетте ценни думи. Вие като отидете при Бога, вие, онеправданите в света, всякога ще приемете в Небето стократно. Христос казва: „Няма никой от вас, който да е оставил баща, майка и да не приеме в този живот стократно и в бъдеще живот вечен." Но тази теория не е приета. Казвате: „Как ще приеме стократно?" Ако вие обичате хората както Христос обича и както Бог обича, нито един от вас няма да бъде беден.

Да ви приведа онзи пример, какво нещо е вяра. Един американец живял с мотото „Бог ще промисли!" Той бил работник в една фабрика и господарят уволнява много работници, уволнява и него. Жена му казала: „Господ ще промисли." Той казал: „Господ ще промисли, ще видим." Той си отворил прозореца и се молил. Едно дете идва и държи една умряла гарга. Хвърля я, удря го по гърдите и казва: „Ще ти помогне Господ." Мъчно му станало, но като хванал за гушата гаргата, заинтересувал се и като разгледал, в гушата намерил една огърлица от бисери. Гледа огърлицата и вижда инициалите на господарката на фабриката. Тя се миела и оставила огърлицата, гаргата я погълнала и умряла. Той казал на жена си: „Господ промисли сега. Аз трябва да занеса тази огърлица на господаря сега. Тя е негова. Тази гарга я откраднала." Жена му казала: „Остави огърлицата, това е късмет, който е дошъл при тебе." Но той отива при господаря и му разказва цялата история. Той се замислил и си казал: „Аз ще се погрижа за този човек." Назначил го наново и му удвоил

заплатата.

Ако хората могат да възстановят онази любов, слугата да не изнудва господаря, но като работи, да работи като за себе си. Старият не трябва да гледа, че онова дете е малко. Той трябва да гледа на това дете с уважение, понеже малкото дете може да бъде старо. Онзи, богатият трябва да гледа на бедния, че и той може да стане богат. Богатството е едно изключително условие. Аз разбирам богатството да бъде човек богат с вяра, с ум, с чувство, с една добра воля. Човек трябва да воюва с кого? С онези желания в човека, които го тикат в един крив път.

Мнозина от вас имат известни опитности. На вас ви трябва познание. Например късите пръсти са пръсти на обобщение. Хората с къси пръсти обичат много да имат. А хората с дългите пръсти са на детайлите, на подробностите. Когато първият пръст е по-дълъг от третия, този човек е идеалист. Но колко къс трябва да бъде, какво отношение трябва да има? Когато първият пръст е толкова дълъг колкото третия, този човек не е идеалист, той иска да се носи като някой голям. Каква е нормата по отношение на третия пръст? По някой път третият пръст ако е дълъг колкото втория пръст, този човек е Слънчев тип, този човек е идеалист. Науката изнася тези заключения. Трябва да има съотношение. Какво е съотношението на пръстите? Ако първият пръст има дължина 9,5 сантиметра, третият пръст трябва да има 10 сантиметра, а вторият трябва да има 11 сантиметра. Ако първият пръст е 10 сантиметра и вторият – 10 сантиметра, този човек няма идеализъм. И за да предизвика идеализъм, той трябва да мисли.

Това са сега външни признаци. Някой ще каже: „Какво отношение има първият пръст с тези работи?“ Третият пръст в дадения случай има връзка със Слънцето, със слънчевите енергии, а пък Слънцето е най-богато от всички. Следователно слънчевите енергии са преодоляващи. Онзи, който има слънчеви енергии, той има най-голямото богатство, той е идеалист. Тези хора, у които слънчевите енергии преодоляват, живеят най-дълго време. Когато първият пръст е много дълъг, този човек е много неустойчив, мнителен, честолюбив, непримирим и затова се трови, коси. Като му кажеш една малка дума, даже при дипломатите отдалече трябва да почнеш. Дипломатите се пазят да не кажат някоя дума, да не би да се разбере криво. Дипломатическият език е префинен. Той ще ви говори дипломатически, със заобикалки.

Да ви кажа какво нещо е дипломацията. Един богаташ отива да иска дъщерята на друг богаташ и казва: „Съседе, много се радвам, че твоето имение, че домът ви е много уреден. Ти имаш една отлична порода круши.

Ще бъдеш ли добър да ми направиш една услуга, да ми дадеш малко издънки, да си посадя в моята градина?“ Онзи казва: „На драго сърце.“ Онзи не се досеща, а първият разбира неговата дъщеря. Това е дипломация. Първият казал: „Пак ще дойдем, пак ще поговорим по въпроса.“ После ще разберат какво са говорили иносказателно. Ако му каже: „Аз дойдох за дъщерята“, ако му каже това веднага, няма да има този резултат.

Сега има много проповедници, които казват: „Ако не вършите волята Божия, ще идете в пъкъла.“ Както проповедниците разбират ада, той не е такъв, той не е място на мъчения, както те разбират. В ада има живот организиран, много комфортен, има забавления, музика. И Христос ходи в ада. Това не е най-голямото мъчение. Това са човешки души, това е един свят, дето хората се намират в илюзии. Илюзиите седят в това. Един млад турски ходжа се научил да пие ракия. Старият ходжа, като му проповядвал, му казал: „Колкото варела ракия изпиеш, тези варели ще бъдат на онзи свят закачени на врата ти.“ Младият ходжа запитал: „Ще бъдат ли пълни?“ – „Разбира се.“ Младият отговорил: „Тогава има какво да пия!“

Има неразбиране на онези велики закони, които съществуват в света. Адът е свят на илюзии. В Америка преди години един пише една книжка, писмо от онзи свят, от ада. Той описва така ада: там има една голяма трапеза с най-хубави яденета и хората стоят до нея. Тя върви напред и те – след нея. Хората искат да ядат, но не могат, защото трапезата отива все напред. Та, и сега, някой път, нали виждате, че нещо си го хванал, но на втория ден виждаш, че всичко това се е разсипало. А Божественото е това, което може да се употреби и което може да внесе растеж в него. Това, което дава светлина на ума, разширение на чувствата и сила на неговата воля, то е Божествено. В Божественото има едно свойство, че човек при Божественото расте, то отива от светлина в светлина, от сила в сила, от мощ в мощ. А пък при обратния процес човек постоянно губи, докато целият живот се обезсмисли. Следователно всяка една тревога, всяка една неестествена скръб, всяко мъчение, това е едно предохранително средство и показва, че другояче трябва да мислиш.

Божествено е онова, на което сега може да разчитате. Този ред, който съществува в света, той е неизменим засега. Само разумните същества в света могат да изменят сегашния свят. Аз го вземам в много широк смисъл: да се изправи целият сегашен живот, това е нещо грандиозно. От Невидимия свят постоянно работят в това направление. Христос дойде преди 2000 години да даде една нова програма, да измени целия ход на човешката еволюция. И като дойде втори път, ще даде пак друг ход. Пак

ще даде изменение, постепенно изменение, докато хората се осмислят, докато влезе свободата на онази правата мисъл. А пък права мисъл може да имаме само когато се установи любов между хората. Защото само с любовта хората може да се познаят.

Ти не може да познаеш един човек, ако не го обичаш. После, обратният закон е верен: не може да го обичаш, ако не го познаваш. Две неща са верни: първо, трябва да го обичаш, после, да го познаваш. Да познаваш човека, но не отрицателното в него, но онова хубавото, което има в него. И когато се запознаете с някой човек, вие трябва да възбудите в него една от най-хубавите черти.

Всеки човек има някакви си дарби. Вземете този американски изобретател Едисон, който е бил едно бедно и просто момче, но имал заложени дарби. През големи мъчнотии е минал и се е проявил най-после, но имало кой да му даде подтик в света.

Сега хората са в едно обезсърчение. Всеки от вас ще каже: „Какво може да стане от мене?“ Ако нищо не може да стане от вас, то вие не бихте дошли на Земята. А щом сте дошли, вие имате известна мисия. И няма нещо по-красиво от това да почувствува човек силата в себе си. Като вярваш в силата, която е в тебе, тогава ти ще престанеш да боледуваш. Има хора, които сега правят опити. На някои хора дават каквато и да е отрова, бацили и не ги хваща. Другите хора могат да умрат. Тоя човек, който е здрав, никакъв бацил не му вреди, понеже бацилът, като влезе в човека, не може да намери храна. И отровата, като влезе в него, не може да намери материал, с който да работи. И Христос казва: „Ще вземете отрова и нищо няма да ви направи.“ Но един християнин с това знание, което сега има, той не може да постигне това.

Кой от вас е в състояние да оправи живота си, да задоволи всички хора? Това не е лесна работа. Сега спасението в света трябва да започне от жените. Ако майките дадат този устрем на децата… И всички хора трябва да дадат устрем на себе си, всеки да каже на себе си: „Аз мога да служа, аз мога да направя това.“ Сега всички хора ги е страх да не умрат от сиромашия. Но аз казвам: И богат да си, пак ще умреш от сиромашия. Сегашните хора трябва да умрат като светии, като хора на жертвата. Ако 500 милиона християни, ако всички биха решили да умрат за своята идея, знаете ли какъв преврат би станал? Ако всички християни биха имали Христовия ум, да турят всички свои сили и чувства в ход, какво преобразувание би станало! Даже в малък размер се забелязва законът как работи. Например в един дом, дето стопанинът и стопанката са в хармония, и децата са в хармония и се обичат. Няма спор между тях, те

вървят напред. Дом, дето мъжът не вярва на жена си и жената не вярва на мъжа си, детето не вярва на своите родители и родителите не вярват на своите деца, този дом не успява. Дом, дето се обичат, успява. Няма две мнения по това. Ако твоят ум, сърце и воля са на място, ще ти върви и всички мъчнотии в света ще се превърнат в твое добро.

Сега аз говоря на онези от вас, които сте готови. Вие направете един научен опит. Някой казва: „Аз съм решил вече да служа на Господа." Аз го виждам, че след 4–5 години той дава пари под лихва. На Господа служи – по-малко лихва взема, отколкото другите. Направил едно преобразуване, но той не е приложил Христовото учение.

Когато аз говоря за милосърдие, че хората трябва да живеят даром, всички трябва да живеете по същия закон, а не да подавате ръка за просия. Аз изключвам всякаква просия. Според мене праведният човек не трябва да проси. Ако е за просия, той трябва да предпочете да умре, отколкото да проси. Аз бих предпочел да взема цигулката или да играя като танцьор, отколкото да прося. После, бих взел магическата тояжка и да търся, какво ще ходя да прося?

Сега ние изучаваме свещените книги, какво е казано в тях. Много християни има, които знаят от единия край до другия Библията, но онези неща, казани в Библията, има едно приложение. Когато отиваш при един човек, не предизвиквай в него лошите черти. Намери една добра черта в неговия характер. Сега аз говоря за хората, които са създадени от Бога. Ако някой няма да възприеме, не говоря за него. Аз говоря за хората, които ще възприемат. Той и разбойник да е, пак ще възприеме. Аз мога да ви приведа такива примери. Един християнин минава край разбойниците и главатарят на разбойниците го потупал по гърба и му казал: „Аз нямам никакво нареждане за тебе. Ти си свободен. Ти си добър човек, аз обирам богатите." Изважда от джоба си и му дава. Тогава разбойникът му казал: „Помоли се за мене да ми прости Бог греховете!" Казал му, че му е дотегнал този живот. „Ако е възможно, и аз бих желал да вървя по твоя път, ще напусна разбойничеството." Това е човек, в когото съзнанието е пробудено. Това е мечът на Духа, който действува.

Всички вие имате по една свещ и по един фитил, но кибрит нямате. Всичко ви е готово, но идете при едного, който да ви запали свещта. Ще отидете да си запалите свещта, да си запалите у вас правата мисъл. Когато някой път аз говоря, някой казва: „Този човек какво ги е омотал, какви хитрини употребява!" Ако е за хитрини, аз ги зная всичките хитрини. Но аз бих предпочел да бъда един танцьор на сцената и да играя, аз бих взел цигулката и бих свирил, отколкото да стана хитрец и да замотавам хората.

Че, тези хора ще ме срещнат един ден и ще ми кажат: „Този път ли ни учиш?“ Аз, като минавам по един път, срещна едно дете, което не е учило като мене, но то ми показва пътя, казва: „Този е пътят.“ Ние се нуждаем от хора, които да кажат истината, а не да те омотаят. Като срещнеш човек и той ти каже нещо, да разчиташ на думата му. От това днес се нуждае човечеството. И това ще дойде у всички хора. Любовта има начин на възпитание, което хората трябва да научат.

На вас ви трябва да отидете и да запалите вашата свещ при някого. Вие ще кажете: „Няма ли да дойде той да ми запали свещта?“ Слънцето всеки ден изгрява, то е готово да запали вашата свещ, но защо досега не сте ги запалили? Че, Слънцето носи всичките блага, хиляди години изгрява и залязва. Единственото реално е то. Хиляди години то носи всичките блага. Ако вие знаете, вие бихте могли да възприемете от Слънцето толкова много енергия, че да лекувате всяка една болест. Ако вие разбирате слънчевите енергии, вие досега бихте направили житените зрънца като кокоши яйца. Ако бихте разбирали слънчевите енергии, които Бог е вложил от хиляди години, вие какво бихте направили?

Трябва да се изучава онази енергия, която иде от Слънцето. Това има приложение във възпитанието. Ако аз река да възпитавам, аз най-първо ще преустроя всички здания. Сега зданията са построени по един нездравословен начин. Зданието трябва да се построи по такъв начин, че да влиза широко светлина. Това ще дойде, но това трябва да се каже на онези разумните хора, които могат да приложат това. Училищата, църквите трябва да се направят по този модел. Когато Моисей построяваше скинията, Господ му каза: „Ще я построиш както си я видял горе.“ Сега еврейската скиния е разрушена, не се знае как е била построена. Има някакво описание там. Не само това, трябва да се направят някои други работи. Преустройство трябва да стане на човешкото лице.

Доброто е най-висшата форма, чрез която човешкият ум, сърце и воля могат да се изразят. Ако не си добър, ти нямаш формата, чрез която умът, сърцето и волята могат да се изразят. Доброто е формата, чрез която човешкият ум се изразява. Как се свири? Ще вземеш цигулката, ще я поставиш хоризонтално и ще вземеш лъка. Докато един цигулар се научи да взема лъка правилно и правилно да тури пръстите, най-малко му трябват 10–15 години и да се упражнява по 3–4–5 часа на ден. Че, ако вие не може да употребите половин или един час на ден, за да мислите върху онова мощното в света, как ще напредвате? Вие употребявате 3 часа да готвите. Ако аз вляза във вашата кухня, мене ми трябват само 15 минути, [за] да сготвя. Аз ще сготвя за 10–20 минути едно отлично ядене, но това ядене ще бъде за един светия.

Сега аз одобрявам този начин, дето хората искат да готвят добре. Аз виждам доброто желание у тях, но те не знаят още начина на готвене. В готвенето има един начин, има механически начин за готвене. Аз поддържам, че всичките готвачи трябва да са свършили 4 факултета. Готвач, който не е свършил 4 факултета, да не може да бъде готвач. Като ядеш от неговото ядене, да ти просветне умът. Да кажеш: „Колко факултета е свършил нашият готвач!“ Това е едно твърдение, което се нуждае от доказателство. Аз съм правил опити и съм дошъл до много отлични резултати за себе си. Но тази система, която имам, аз не мога да я поверя, понеже в нея има една опасна страна.

Вчера тук идва един от монастир да събира милостиня. Казвам: „Нямам пари.“ Казвам на един брат да даде за мене. Той носеше едно шише и каза: „Дайте ми светена вода.“ Казах му: „Всичката вода в чешмата е светена, вземете от нея.“ Тази вода, която Господ е осветил, е много по-осветена, отколкото ако аз бих я осветил. Тази вода, която природата, която Бог е осветил, тази вода е осветена. Аз, като взема вода, няма да кажа, че аз съм я осветил, но ще кажа: „Водата, която вземам, е осветена от Бога.“ Ако туря ръката си и вложа нещо, няма да кажа, че аз съм го направил, но Божественото в света освещава нещата. Само Той ги освещава. Той се колебаеше. Казах му: „Ще си напълниш колкото искаш и ще си вземеш.“ Той ме послуша, отиде и си напълни шишето оттам.

Аз ви казвам: Напълнете си главите с онази осветена светлина, напълнете дробовете си с осветен въздух, напълнете стомаха си с осветена вода, осветена храна по новия начин. В това е спасението в света, което сега иде.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

45-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 9.IX.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

1934_09_12 Връзка с Бога
лекция на Общия Окултен клас

ВРЪЗКА С БОГА

Сряда, 5 часа сутринта

(Небето покрито с облаци. Времето тихо.)

Добрата молитва

Ще прочета само третия стих от 5-а глава на Послание към Ефесяните.

Духът Божи

Трудното за всинца ви седи в това, че трябва да правите един превод, като изучавате езика на природата. Вие седите и говорите на един ваш език. Човек, който не може да прави превод на природата, той всякога остава невежа, не може да придобие никакво знание. Вие казвате: „Човек трябва да яде, да диша, да мисли.“ Това са човешки понятия. Какво подразбирате под думата „ядене“ в езика на природата. На ваш език разбирате какво значи да ядеш, да дишаш и да мислиш. Но какво трябва да разбирате под тези думи в езика на природата? Понеже човешкият език е частен, човек го употребява само с своя живот. Той счита, че всичко в света е в ред и порядък, когато нему е добре. Тогава ще ви приведа разказа за Настрадин ходжа, който казва: „Като умре жена ми, половината свят умира, като умра и аз, целият свят умира.“ Това е по отношение на самия него. Обаче човек не съставя цялата реалност. Казват, че човек е малкия свят. То е така, има едно отношение, подобие между малкия и големия свят, но малкият свят не може да бъде големия свят. Малкият свят е подобен в някои отношения на големия. Но някои отиват в друга една крайност и казват, че човек е една малка вселена.

Има прави и косвени отношения и възможности в природата. Това е една научна терминология. Какво ще каже „отношение“. Сега ще минем към необикновените начини на разсъждения. Вие сте се научили да вървите по отъпкания път, в него има винаги прах. Щом се намирате в нов път, намирате се в противоречие. Всеки, който научи някоя песен, обича да я пее. Но, като му дадеш нова песен, не му се пее и казва: „Да ти изпея тази песен, която зная. Чакай да ти изпея „Цвете мило, цвете красно“, макар и 100 пъти да [я] е изпял. На една сестра, която е неразположена, казах: „Ще пееш, за да оздравееш.“ Коя песен ще пееш? Ще пееш тази песен: „Зарадвала се е гората, гората и планината, че е изгряло слънцето и я е стоплило със своята светлина.“ Аз превеждам, вместо думите „заплакала е гората“, турям „зарадвала се е гората и планината“. Като му кажеш „зарадвала се е гората“, той пита: „Как може да се зарадва гората?“ Ако му

пеят: „Заплакала е гората“, той не пита. Той допуща, че гората може да плаче, а му се вижда чудно, че гората може да се радва. Гората нито плаче, нито се радва от човешко гледище, но от гледището на природата, от вечното гледище, тя плаче и се радва.

Планината е сбор от същества, които живея там. Но мисълта тук е отвлечена. Планината може да служи и като символ. В Писанието се казва: „Реките плескат с своите ръце.“ Те нямат ръце, как ще плескат. Но все таки, като има вятър, реката плеска, бучи. И морето някой път бучи, когато има вятър. А когато няма вятър, то е тихо.

Ти седиш и мислиш какво да правиш. Най-първо не знаеш защо си дошъл. Чувстваш, че живееш, че имаш някакво отношение, че слънцето изгрява и залязва, че си на земята, че слънцето се движи. Но ти нямаш определена идея, защо си дошъл на земята. Вярваш в нещо си, но в съзнанието ти няма нищо ясно. В съзнанието ти седи една проста идея. Чувстваш, че трябва да стане някоя промяна в този живот, в който живееш, чувстваш, че имаш скука. И мислиш, че скуката произлиза от факта, че не си ял днес. И казваш: „Ако ям, тая скука ще изчезне.“ И вземаш хляб, сложиш го на трапезата и мислиш, че си разрешил въпроса. Но щом ядеш този хляб и веднага се образува една противоположна реакция. Вместо да станеш деятелен, енергичен, ти си неразположен и казваш: „Я ме оставете малко да си почина на спокойствие.“

Питам, ако за пръв път стане този процес, ти ще се намериш в чудо. Почиваш си половин час, един час или както вечерно време 7 часа и си ободрен, но усещаш, че въпросът не е разрешен. Оная липса, която усещаш, я има още. И казваш: „Много малко ядох, една чашка с мляко с кафе и на обед 3 големи пиперки с месце и с ориз.“ Да кажем, че вие сте вегетарианец. Казват, че е позволено да се яде месо, че всички същества са дадени от Бога и че всичко е благословено. Апостол Павел казва, че който яде с благодарност, месо и всичко друго върви, но ако не ядеш с благодарност, не върви. Сега да оставим този спор, какво трябва да яде човек. Това е един патологически въпрос. Понеже човек се намира в едно патологическо състояние, то храната му е неестествена. Че човек яде месо, това е едно патологическо състояние. В това пък друго състояние, човек яде месо. Един ден, когато човек излезе от него, тази храна ще бъде несъответна за него. Естествено е за гъсеницата да яде листа, но неестествено е за пеперудата да яде листа. Ти, докато си гъсеница, не можеш да бъдеш вегетарианец. Като станеш пеперуда, тогава ще станеш вегетарианец, плодоядец. Има аналогия. Най-първо човек трябва да се освободи от болезнените състояния. Всякога, щом имаш неразположение в духа си, това е едно патологическо състояние. А пък щом имаш

разположение на Духът си, то е естествено състояние, в което добиваш знание и мъдрост.

Та, най-първо трябва да се учите да спазвате, да имате вашето естествено състояние, състояние на Духа. Заражда се въпросът: Как можем да го имаме. Това естествено състояние е дадено у човека, от Бога е дадено, стига да не му препятствувате. Не се изисква с цели експедиции да търсиш въздуха от някъде и да го доведеш, той е около тебе, ти живееш всред него и само като си отвориш устата, само като кажеш една малка дума на въздуха: „Заповядай“, и той влиза веднага. Като си отвориш прозореца и кажеш: „Заповядай“, на светлината, тя веднага влиза вътре. Няма какво да я търсиш.

Та, казвам сега, трябва да се върнете към естественото състояние на духа. Под думата дух, разбирам онези реални отношения, които съществуват между Първата причина и човека. Всеки един от вас, трябва да знае защо е дошъл. Все има някаква причина. Който и да е от вас, ако отидете на гости някъде и ви дадат винце 20 годишно и пиете една чаша, две, три, четири, пет, вие ще заприличате на онзи турски бей, който отишъл при един български чорбаджия. Последният му дал вино. Една чаша, две и пр. и най-после казал: „Чорбаджи, пее ми се!“ И запял. После казал: „Играе ми се!“ И станал и почнал да играе на кючек. Има нещо в него, което го кара да пее и да играе. Виното е упражнило известно влияние върху него, съзнанието му е потъмняло. Преди да е влязло виното, той разсъждава, че е срамота да пее, да плеска и да се кълчи, но като изпие виното, забравя хората и иска да играе и да пее. Питам, това пеене и това игране естествено ли е? После той ще заспи и след като се събуди, ще има друго състояние. Едното състояние е нездравословно, а другото здравословно. След като си пил, какви ще бъдат последствията? Ако ти пееш „Заплакала горага“, какви ще бъдат резултатите. А ако пееш „Зарадвала се е гората, гората и планината“, ще има съвсем друг резултат. Ако отидете в дома на един весел човек, ще имате едно състояние, а пък ако отидете в дома на един човек, който има скръб, ще имате друго състояние. От първия дом сте благодарни, за втория дом ще кажете: „Аз съм много недоволен, че отидох там, стана ми криво.“

Защо отидохте в единия или в другия дом, трябва да знаете причините. Може би несъзнателно влязохте в единия или другия дом, а може би съзнателно. И резултатите ще бъдат различни. Та в човека има отношения, които са несъзнателни. Щом ядеш, ти ще имаш известни отношения. На какво ще употребим [уподобим] яденето. Яденето, то е свързано със физическия свят. Три положения има в света: Първо човек ще яде. Яденето, това е младенчество, това са младините в живота. Второ – ти

дишаш. Това е възрастния живот на човека. Трето – почваш да мислиш. Това е съвършенството на човека.

Ти, като ядеш, в ума ти е идеята: „Аз съм дете, трябва да порасна.“ Щом ядеш, ти си вече дете. Щом дишаш ти си вече възрастен. Щом почнеш да мислиш, ти си вече разумен. Ти ядеш и не знаеш защо ядеш. Ти дишаш и не знаеш защо. Ти мислиш и не знаеш защо. Яденето, това е външната страна на живота. Дишането, това е вътрешната страна на живота. А пък мисленето, това е целокупността на живота. Та, животът има външна и вътрешна страна. Само като знаете тези две страни, ще разберете в какво седи целокупността. Целокупността на живота седи в неговото съвършенство.

Ние минаваме през процеса на младенчеството – яденето. Ще ядеш и във всяко ядене, трябва да научиш нещо. При яденето ще имаш отношения. Най-простите отношения, които ще имаш, с когото и да е във физическият свят, те са при яденето. При яденето ще трябва да се сдъвква храната. И ако не знаеш как да постъпваш веднага ще почувстваш тяжест в стомаха. И след един, два часа, природата ще уреди въпроса. Втори път ще усетиш пак тяжест, трети път пак тяжест. Днес тяжест, утре тяжест и лицето ти от валчесто ще се проточи, едната вежда ще отиде нагоре, а другата надолу. Опасна работа ще дойде, ще се забъркат работите. Щом едната вежда отива нагоре, а другата на долу, ако човек е търговец, ще фалира, ще осиромашее, ще изгуби стоката си. Ако е чиновник, ще го уволнят. Ако е майка и има деца, едното дете ще замине. Ако е праведник, ще изгуби правдата си, ако е религиозен ще изгуби религиозността си. Това няма да го вземете буквално. По някой път лявата вежда отива нагоре, а дясната надолу. А някой път – обратно. Щом наместиш веждите, това показва, че стомахът е уравновесен. Щом се изместят веждите, причината е долу, в стомаха. Причината е в симпатичната нервна система. Тогава може да се роди язва в стомаха, тумор в стомаха, рак в стомаха. Много работи могат да се родят. Значи нервната система е изгубила своята естествена топлина и вследствие на това стават тези деформации.

Онзи човек, който изгубва естествената топлина на тялото си, той е изгубил естественото положение на своите чувства. Любовта е взела обратно движение, взела е обратна посока в своето движение. Или казано на друг език, вие сте престанали да изпълнявате онези закони, които Бог е турил в света и сте почнали да изпълнявате някои свои правила. Ти ги настаниш на мястото на Божиите закони и всичко тръгва наопаки.

Вие казвате: „Какво трябва да се прави?“ Ще възстановите правия ред на нещата, ще възстановите своите чувства. Киселите чувства трябва да

престанат. Защото има кисели чувства, има киселини в стомаха. Ще сдъвкваш добре храната. Няма да изгубваш топлината на стомаха си, няма да пиеш студена вода. Как се пие студена вода? Казал си някому горчива дума, ти си пил студена вода. Вие пиете студена вода във физическия свят, в духовния свят или в Божествения свят. Ако съвършеният напусне своето съвършенство, а той е свободен да го напусне, тогава какво ще стане? Ако има един цигулар, който свири много хубаво, му дадете 10 чаши от 20 годишно вино, той няма да може да свири така хубаво, ще почне да му трепери ръката, същото е и при пианиста. Той ще свири, но ще има много голямо скачане на ръката. Аз съм гледал много пианисти, които свирят но нямат тази техника, няма преливане на тоновете, няма преливане на ръцете. Той не мисли.

Трябва да има три неща: форма, съдържание и смисъл в онова, което правиш. А пък това не може да се постигне, докато ти не мислиш.

Всеки един човек има отношение към Бога. То е вътрешната страна. Но ти това не го съзнаваш и за да те застави Бог да поправиш своите отношения, Той те възпитава. Имаш и външни отношения към твоите ближни. Ти мислиш така: „Живея много добре." Но почваш да забелязваш, че хората спрямо тебе във външния свят не се отнасят добре. От вън има вече някои противоречия в живота ти. На какво се дължат те? Ако ти не свириш хубаво на една музикална публика, тая публика ще бъде недоволна и ще каже: „Изгубихме си времето, не искаме такова свирене." Ти ще кажеш, че те са невежи. Тези хора са недоволни, понеже не си предал музиката както трябва, не си пял или не си свирил добре. И ако хората са недоволни от тебе, твоите отношения към Бога не са прави. Каквито са нашите вътрешни отношения към Бога, такива са и външните отношения на Бога към нас. А пък външните отношения на Бога към нас се изразяват чрез окръжаващите около нас.

И понеже Господ е по-добър от нас, то онова, което ние правим отвътре, Той няма да го направи, но ще направи онова, което майките правят със своите деца. Детето обича да хапе. Щом детето ухапе, майката хване детето за ухото и почва да стиска. То стиска и тя стиска. И детето си отваря устата и изревава. После детето, ако пак ухапе, майката пак стиска и детето почва да разбира, че не трябва да прави така. Детето може би несъзнателно прави така. Някой път го сърбят устата и то захапва майка си, за да се уталожи неговият сърбеж. Но майка му му казва, че то няма да уталожи така своя сърбеж. Майката иска да му каже, че между стискането и захапването на цицката от детето и стискането на ухото има известна връзка.

Вие казвате, че отвън има нещо криво. Казваш: „Моля се на Господа и не минава." Но да се молиш, това е духовен процес. След като си се молил, ти трябва да направиш нещо. Който се е молил, той диша, а пък след като дишаш, трябва да мислиш. Да допуснем, че един човек те мрази. Какво трябва да правиш? Няма да мразиш. Имаш да му даваш 500 или 1000 лева и не му ги даваш. Ти казваш: „Той ме мрази." Имаш да му даваш и си забравил това. Иди и му върни парите с лихвите и му се извини, че си забравил. Ти казваш: „Той не може ли да мълчи, за Бога да го направи." Че същото правило важи и за тебе. И ти не можеш ли за Бога да му върнеш парите и да му се извиниш. Той е чакал, чакал, колко години трябва да чака. Природата никога не чака. В природата няма никога чакане. Казано и свършено. А пък в нашия свят нещата могат да се отлагат. В природата няма никакво отлагане. Като намислиш, трябва да го направиш. Да го направиш след една година – не! Сега, сега трябва да го направиш. Каквото кажеш, да го направиш в момента, а не по-късно. Както на пазаря купуваш „аржан конте".

Аз ще направя нещо от Любов към тебе и ти в същия момент ще направиш нещо от Любов към мене. Ако ти не си готов да направиш нещо от Любов, тогава иде законът на „аржан конте". Ти казваш: „Искам да ме обичаш." – „Мога да те обичам, но искам и ти да ме обичаш. Плат ще ти дам колкото искаш, но добрите платове са скъпи, ти ще платиш колкото аз искам. Аз ще ти дам какъвто плат искаш, но ако не излезе добър плата, ще го повърнеш. Но колкото струва, ще платиш."

Важни са отношенията на моята мисъл, на моите чувства и на моите постъпки. Това е същественото в дадения случай, а не онова, което ти давам. Не външния предмет. Но онези мисли, чувства и постъпки, които влагам, те образуват вече едно отношение с другите.

Някой път евангелистите казват: „Да обърнем някого към Бога!" Какво значи да обърнеш някого към Бога? Как ще го обърнеш? Ако на ангросистите не си дал стока, как можеш да имаш тяхното доверие. Ти искаш да обърнеш някого към Бога. За да го обърнеш към Бога, трябва да му дадеш най-хубавата стока. Ти трябва да му покажеш най-добрия метод, най-добрия път. Този човек е загазил. Трябва да го въведеш в един нов живот и той да е благодарен, че си го въвел в този път. И ще се образуват тогава известни отношения. Един човек е съгрешил. Защо е съгрешил? Той е влязъл в известни отношения с дявола. И дяволът все го лъже.

Някой път ти си разположен, а някой път неразположен и не можеш да си обясниш това. Къде се крият причините? Причините се крият в самите нас. Не, че ние самите сме причината, но ние възприемаме тези влияния

от вън и не сме ги проверили.

Например, как ще определите чувството на Любовта. Толкова време говорим за Любовта. Кои са отличителните черти на Любовта? Отличителната черта на Любовта е живота, добрия живот. Щом Любовта дойде в човека, по какъвто и да е начин, той ще почувствува една вътрешна свобода, след това ще почувствува едно желание за движение. Едно желание да изучава нещата. Любовта е, която дава подтик, освобождава човека от онова стеснително състояние, което той има. Ние казваме, че няма кой да ни обича. Не че няма кой да ни обича, но ние няма кого да обичаме. Ти казваш: „Още не съм срещнал този, когото да обичам.“ Тогава има Един, Когото да обичаш. Бога ще обичаш. Там е тайната на живота, да обичаш Този, Когото не виждаш. Майсторлъкът е там. Този, когото виждаш, това е една форма.

Какво представлява сега тази форма? Това е една сянка на нещата. Казвате: „Много хубав е този образ.“ Но какво представлява образът. Това е някаква идея. Реален не е той. Реалното съм аз. Реално е това, което в мен мисли, което проектира. Какво показва тази картина. Не е съвършена тя. В духовния свят на този човек има известна аномалия. Доста аномално е сложена устата му. Вие седите и си стискате зъбите. Защо ще ги стискате. Или седиш и си стиснал юмруците. Какво искаш да кажеш с това? Вземаш една ябълка и я стиснеш, държиш я. Но най-после оставиш ябълката някъде. Каква нужда имаше да си държиш ръката стисната? Или си стискаш ръката и казваш: „Аз ще му дам един удар!“ Ти ще му дадеш един удар, но и той ще ти даде един удар, както боксьорите. Казваш: „Ще му дам да разбере!“ Но и той ще ти даде да разбереш, като ти даде два удара за един твой удар. Тогава казваш: „Не си струва това.“ Ти му казваш една обидна дума, а той ти казва две. Ти казваш: „Много ме обиди.“

Гледам, че един човек боледува. Ходи и пъшка: „Ох, Господи, ох!“ Казвам му: „Какво ти е?“ – „Много страдам.“ – „Ако оздравееш, как ще живееш?“ – „Добре ще живея.“ Помогна му и след като оздравее, гледам го един ден псува другите хамалски. И като ме виде, изведнъж ни лук ял, ни лук мирисал. И му казвам: „Така не минават тези работи.“ Пак ще кажеш: „О-ле-ле, Господи!“

Спазвайте вътрешните ваши стремежи. Силата на човека седи в онзи стремеж, в естествения стремеж. Бог всякога има едно желание да се прояви чрез нас. Той може да се проявява и вън от нас, но у Него има желание да се проявява и чрез нас. И когато ние спираме този Божествен импулс, когато Бог иска чрез нас да се прояви, тогава идат нещастията. И всички нещастия на хората произтичат от спирането на този процес. То е един много деликатен импулс, най-благороден, възвишен, един импулс има у Бога, да се прояви чрез тебе, чрез твоя ум, чрез твоите чувства и постъпки. И ако ти реагираш, от там започват всичките човешки нещастия.

И у първите хора и у сегашните хора, причината на нещастията е все една и съща. Ти туряш една малка спънка и тогава стават всички подпушвания и отвън идат външни реакции. Всички външни реакции във физическия свят се дължат на това малко подпушване в живота ти. Ти казваш: „Деца имам, жена имам, да се уредя, че тогава ще проповядвам на света.“ Каквото и да проповядваш, докато ти не уредиш тези възвишени, вътрешни, деликатни отношения в тебе – да даваш ход на тези Божествени импулси от вътре, до тогава не можеш да имаш успех в света. Успех можеш да имаш, когато ти и Божественото в тебе, сте заедно.

Ти казваш: „Как ще стане това?“ – Ще учиш, това е цяло изкуство. Някой цял ден казва какво са казали този или онзи. Цял ден ходи да събира новини и вечерта почне да ги разправя. Че ако ти, целия ден като някой вестникар събираш новини, защо целия ден да не възприемаш от това Божественото? И тогава иде онзи атавизъм. Атавизъм се нарича повторение. Всяко по-силно чувство има надмощие над едно по-слабо чувство. Дойде един човек и казва някому: „От любов не можеш ли да ми направиш една услуга?“ Той казва: „Не мога!“ Първият му казва: „Ще ти дам 5 000 лева.“ – „Не мога.“ – „Давам ти 20 000 лева.“ – „Не мога.“ – „Давам ти 40 000 лева.“ – „Не мога.“ Като му дадеш 100 000 лева, онзи казва: „Мога сега да ти услужа.“

Иска някой да ми услужи. Трябва да му дам нещо за мен. В природата съществува закон за обмена. Трябва да правим разлика между възможности, които са от Бога и моите отношения към Бога. Аз мога да спазвам твоите отношения към Бога, но възможностите не са в моя власт. Те са в Божията власт. И ако моите отношения към Бога са правилни, то ще се изявят и Божиите възможности към мене. И Бог ще ми съдейства. И Бог ще извърши за тебе това, което ти не може да извършиш. През целия наш живот Бог извършва това, което ни е нужно. Че в онзи процес на храносмилането на дишането, на мисленето в тебе участвуват

Божествени сили. Ти казваш: „Аз мисля.“ То, ти не си който мислиш, това са Божествени възможности, които работят в тебе. А пък ти си само зрител на Божественото. Но това зависи от твоите отношения към Бога. А твоето отношение към Бога значи просто да имаш един стремеж да обичаш Бога и да имаш едно вътрешно състояние, да се вслушваш в Неговия глас, да се учиш, да слушаш Божественото от някъде. То е достатъчно. Ти седиш и се вслушваш една минута, половин час и си готов да тръгнеш в тази посока от гдето иде гласът. Но ако ти не се мръднеш от своето място, за да отидеш в тая посока, тогава ще се изменят условията.

Писанието казва: „Които Ме търсят не само един ден, но постоянно, ще Ме намерят.“ Писанието казва на друго место: „Бог казва: Търсете Ме докато Съм близо.“ Или казано другояче: Обичайте Бога, докато можете да Го обичате. Или да го преведа на вашия език, на човешкия език: Яж храната докато е прясна, а не след като почне да ферментира, след 3–4 деня. Яж плода, още като го откъснеш от дървото, не го оставяй, свърши си работата с него. Не го оставяй плода да изгние.

В Божествения свят нещата не се отлагат. Ти казваш: „Аз ще си помисля.“ По човешки можеш да отлагаш, колкото искаш, а пък по Божественому, никакво отлагане да няма. И всичките наши погрешки седят в това човешко отлагане. Ти казваш: „Чакай да си помисля.“ И Господ казва: „И Аз ще си помисля.“ И понеже Господ разполага с повече време, то кой ще победи? Ако бедният и богатият водят война, кой ще капитулира в края на краищата, ситият или гладният? Гладният ще капитулира. Даже и дяволът, който е бил толкоз силен, след като са употребявали много методи за неговото възпитание от невидимия свят, като са го подложили на диета, на пост, той капитулирал. И дяволът чувствува, че трябва да има някой да го обича. И като лишат дявола от любовта, той капитулира. Капитулира по единствената причина, че всички онези, които са били групирани около него и на които той заповядвал, Бог е отстранил тяхното влияние и тогава дяволът казал: „Каквото ти кажеш, ще изпълнявам волята ти.“ И дяволът сега, от немай-къде изпълнява Волята Божия. Вие може да изпълните Волята Божия по два начина: по първия или по втория начин. Ако изпълнявате по втория начин, това е човешкото.

Един български чорбаджия купил един джигер на един беден човек и му го дал и вървели заедно. И като вървели казвал на хората: „Този е беден човек, купих му един джигер.“ И най-сетне, онзи излязъл от търпение хвърлил джигера по главата на богатия и казал: „Вземи си джигера.“ И ние ще направим едно добро и ще кажем: „Тоя джигер го купих за този беден човек.“

Трябва да имате прями отношения към Бога, за да се поправят работите ви. Непременно трябва да се повърнете към първото положение, да се вслушвате в този, тихия глас на Бога вътре. Тоя закон е еднакво задължителен за всички същества, според степента на тяхното разбиране. Тези същества вървят все по едни и същи закони. Това е една обширна област. Един човек може да има две отношения. Той може да бъде добър или лош. Може да те обича или може да не те обича, може да бъде честен или безчестен. Може да бъде здрав или болен. Нещата, когато вървят по права линия, имат само две отношения. А пък нещата, когато вървят по една плоскост, имат 4 отношения. Това е вече един съвсем друг свят. Две отношения, това е света на правата линия, праволинейния свят. А пък 4 отношения е света на плоскостта. Плоскостта е създадена от много прави линии. В линията има само една възможност на добро и зло, а пък в плоскостта има много такива възможности. Ако живеете в един праволинеен свят, вие ще направите само една погрешка, но ако живеете в един свят на плоскостта, има възможност да направите хиляди погрешки, но има възможност да направите и хиляди добрини. Значи, светът на плоскостта е свят на възможности за много погрешки и много добрини.

Аз считам индивидуалния живот – праволинеен живот. Имате само две възможности: или да бъдете добри или да бъдете лоши. А, плоскостта това е едно общество. Какво нещо е куба. Трябва да направите един превод на езика на природата. Кубът има три измерения. Какво са трите измерения? Да кажем, че вие сте в един праволинеен свят. Как ще се примири с онзи, който иска правдата? Вие ще му платите онова, което той ви е дал. И ще се уреди въпросът. Но идва сега друго. Представете си, че вие сте му казали една обидна дума. С това вие сте му дали нещо и с това, което сте му дали, вие сте го обидили. В първия случай той не е дал и вие му давате. Процесът е външен. Той ви дал пари и вие му ги връщате. А пък във втория случай като сте го обидили, вие сте му дали нещо и вие сте виновен. Той се е обидил. Вие искате сега да поправите. Как ще поправите работите, когато някой ваш приятел е обиден от вас? (– Ще се извините.) Как се извинявате?

Трябва да направите превод. Трябва да вземете един пример от физическия свят и да преведете та да стане ясна идеята за примирението. Всякога примирението вие не го правите както трябва. Само отгоре, отгоре го замазвате и онзи мисли, че вие сте се примирили. При примирението трябва да се изправи коренно една погрешка и да не останат вече никакви следи от тази погрешка. И нещата да тръгнат в естествения си ред. И ако те не тръгнат в естествения си ред, ще се образува една вътрешна аномалия. Ако една крива ваша постъпка не я изправите както трябва, това ще роди една аномалия, някоя извратена форма. Защото всяка лоша мисъл, която е

във вашия ум, ще се отрази върху вашата симпатична нервна система, а после ще въздействува от там върху вашето храносмилане и след 5–10 години, ще се яви някоя язва във вашия стомах. Това са твърдения сега и трябва да се направят наблюдения. Всички трябва да правите опити.

Сега аз ви похвалявам в това, че сутринта ставате рано, за да дойдете тук. Това е една хубава черта. В това проявявате точност. Някой път забравям да си навия часовника и виждам, че вие идете на време, а моят часовник е останал половин час назад. Вие значи коригирате моя часовник. Точни сте. И колко години трябваше да се минат, за да образувате този навик. Най-първо имахте мисълта сутринта да станете ли или не, най-сетне си образувахте този навик да станете рано. Имате едно чувство, което ви казва, че все таки ще получите нещо като станете рано.

Трябва да дойдете до прями отношения към Бога. Човек, като разглежда вътрешния си живот, да види, че няма никакво противоречие. Най-първо той ще се научи да няма никакво противоречия в душата си и да се научи Божественото да функционира вътре в него. Да сте като тиха вода, в която се отразяват нещата. И водата да не е размътена. Прями отношения към Бога се тези при които имаш едно будно съзнание, при което отраженията от Божественото в тебе стават правилни. Божественото може да се отразява тогава ясно в тебе. И тогава Божественото ще упражнява влияние върху нашия външен живот, върху здравето, после върху ума, сърдцето и волята. Животът ни ще тръгне напред, когато чуем тихия глас, когато правилно възприемаме Божественото. Това е философия. Този език на природата не е лесен, но не е и мъчен. Всички неща в човешкия живот трябва да ги превеждате. Да се научите какво е езикът на природата. В този език на природата ти не може да кажеш нещо без и да го направиш.

Ти казваш: „Човек трябва да бъде добър.“ Но какво нещо е добър човек, не можете да дадете определение. Ти ще направиш постъпката и като я направиш никой няма да те пита добър ли си или не. Бог е във всяка една своя дума. Словото е живо, понеже Бог е вътре в Словото. Ако ти не може да обикнеш Бога, не може да имаш тези правилни отношения.

Та, първото сега е да се научите да направите една връзка. Вие казвате: „Как да направим връзка?“ Ще дойде нещо обективно в тебе. Ти няма да се мъчиш да правиш крушата, а само ще я опиташ. Като дойде Божественото, ти ще Го оставиш да даде своя плод, а ти само ще опиташ Божественото. Ти само ще вкусиш плода и ще кажеш, че е много сладък, много хубав. До това трябва да се домогнете. Докато вървите по пътя на света не можете да дойдете до езика на природата. Това е човешкия език,

това са човешки методи. В Божествения свят те се изключват.

Отче наш

48 лекция на Общия Окултен клас
12 септември 1934г.
София, Изгрев

(Последна лекция от 12-та година.) (Това е бележка на стенографката. В действителност Учителят държи на 19 септември в Казанлък още една беседа.)

1934_09_14 Вдлъбнати и изпъкнали линии
лекция пред специалния клас

ВДЛЪБНАТИ И ИЗПЪКНАЛИ ЛИНИИ

Отче наш

Пишете върху темата: „Влияние на човешката мисъл".
Песен: „Аз в живота ще благувам". Прочете се Послание към Галатяните, 4 глава, стихове 1-11. Направи се следното упражнение:
1. Изходно положение: Ръцете отпред на гърдите. Пръстите на всяка ръка събрани в купчина като цвят. Пръстите на двете ръце насочени едни срещу други, допрени (фиг. 1).

Фиг. 1

Ръцете се отдалечават в хоризонтална линия на страни и постепенно се разтварят. После пак идват в първоначалното положение.
2. От първоначалното си положение ръцете се повдигат пред лицето до височината на челото и пръстите се обръщат нагоре, при което пак пръстите на всяка ръка са събрани на купчина като цвят. При такова положение на ръцете, без те да се местят, пръстите ту се отдалечават един от друг, ту се събират отново във форма на цвят (три пъти).
3. Ръцете се поставят на височината на долния край на гърдите с пръсти обърнати надолу и пак събрани на купчина като цвят. При такова положение на ръцете без те да се местят, пръстите ту се отдалечават, ту се събират във форма на цвят (три пъти).
4. Упражнение № 1 се повтаря само един път.
5. Упражнение № 2 се повтаря 12 пъти.
6. Ръцете се връщат в изходното положение и после веднага се спущат надолу свободно.
Ако ви се зададе такава тема: „Благоприятни условия при самота и оскъдни условия при множество", как бихте я развили?
Да кажем, че имаме едно органическо същество и то има простор, но е в самота. И да кажем, че вън от условията има големи препятствия. Например представете си, че едно растение е посадено на полето и има голяма суша. Влагата изобщо съдейства за растежа. И ако тая влага с години отсъства, тогава младите дръвчета стават ниски. Растежът не е нормален. При неблагоприятни условия у растението се заражда желание да спуща корените си надълбоко, а инак се простират нашир.

А пък при друг вид неблагоприятни условия растението постъпва другояче. Да кажем, че едно растение е посято в гъста гора. У малките дръвчета тогаз има желание да растат нависоко. Ако малкото растение не може да стане толкова високо, че да долавя слънчевите лъчи, то е осъдено на големи страдания, става хилаво. Такива хора, които не са високи и чиито рамене не са широки, нямат съразмерност в развитието.
Сега ние вземаме един пример от естествения свят. А пък, за да се обясни едно органическо израстване у човека, трябва да се направи един превод. Човек може да се намери в чувствата си в стеснителни условия и да има неприятни преживявания, но може да има естествени условия в своята мисъл, в мисловния свят и да има неприятни преживявания.
Спънките на човешката мисъл зависят от следното: често стават наслоявания, накопления от животинското състояние на човека. От животинските чувства на човека са оставени известни наслоявания в човешкия мозък. Мозъкът е един апарат, който функционира. Човек трябва да се справи с много неестествени положения в мозъка си. Трябва дълго време да организира мозъка си. Не че мозъкът не е организиран, но трябва преработване. Както човек преработва земната кора, за да изкара нещо, така трябва да се обработва и човешкият мозък. Вие с всяко хубаво чувство, което можете да имате в сърцето си, обработвате кората на своя мозък. А тази кора служи на човешката мисъл, има влияние върху мисълта. В кората на мозъка се проявява мисълта така, както се проявяват растенията върху земната кора. Това е по отношение на човешката мисъл. Но ако разглеждаме човешките добродетели, те се развиват като скъпоценните камъни. Те не се развиват на повърхността, а дълбоко в земната кора при съвсем други условия. За да се образуват скъпоценните камъни, Земята е минала през големи пертурбации в своя строеж. Скъпоценните камъни образуват една епоха. И можем да мислим, че заради тези скъпоценни камъни, са станали много видоизменения. Някой път можете да кажете: „Защо човек трябва да страда?" Вие имате едно повърхностно понятие за страданието: считате, че то е нещо непотребно. Но трябва да се изяснят работите. Могат да ви представят известен път, че е мъчен, че има много препятствия по него. Вие не сте минавали и може да си съставите едно въображаемо страдание. При сегашните условия животните са свободни от тези въображаеми страдания. Да кажем, че вие имате в банката Губиделников 200 000 лева. Дойде някой и ви каже, че банка Губиделников е фалирала и вие цяла нощ не можете да спите, цяла нощ мислите. Мислехте да следвате в странство и казвате, че това пропада! Мислехте къща да си направите. Цяла нощ сами се печете на един ръжен. На другия ден виждате, че банката Губиделников не е фалирала. Веднага идвате в едно възходящо състояние, започвате да мислите за странство. Какви бяха причините за вашата промяна? Само няколко думи: „Банката Губиделников пропада!" Колко думи са това? (Три.) Само за три думи,

които са достигнали до вашето ухо, вие 24 часа не можахте да спите и казвахте: „Защо Господ допусна именно сега да пропадне банката? Колко бях глупав!" Най-първо осъждате себе си, а после хванете Провидението. После хванете и хората наоколо: „Този директор на банката какъв нехранимайко е!" И на другия ден намирате, че нито вие сте виновен, нито директорът на банката, нито външните условия, а просто думите. Банката Губиделников не е пропаднала в своето здравословно състояние.
При сегашните условия мнозина от вас нямате една критическа мисъл. При когото и да е от вас, като дойде някой може да ви каже няколко думи за един ваш приятел и вие без да проверите тези думи, веднага повярвате. Човек трябва да бъде находчив в своите разсъждения. Един като обвинявал някого, казал за него. „Той е голям пияница. Постоянно пие. Опропасти всичкото си имане, негодник е." Другият му казал: „Аз го намирам за трезвен човек, честен, никога не съм го виждал да пие." - „Как?" - „Не съм го виждал когато спи да пие." Осем часа е трезвен. Когато спи един пияница не може да пие. Тогава защо го укоряваш, че е постоянно пияница? Кажете че три часа на ден е пияница, а вие казвате, че постоянно пие. Думата „постоянно" тук не е уместна.
Щом се каже, че някой е лош, тогава ние имаме в съзнанието си една философия за последствията. В един момент той е постъпил зле и казваме, че той е лош, защото условията в бъдеще ще се изменят. Ето каква е идеята. Представете си, че едно дете туря малка запалка на една къща. Налива газ и запалва. Първоначално вие може да се смеете, когато ви кажат, че къщата ще пламне. Но не се минават 2-3 часа и къщата пламва. Ние виждаме вече лошите последствия от една постъпка. Тогава какво се изисква? - Онзи, който вижда какво прави детето с тази запалка, може да образува обратна реакция. Колко ви струва да загасите един малък огън в началото. Ако едно дете цъкне кибритена клечка, няма да оставите това дете да запали огън, но ще я загасите. Може още клечки да цъка, но вие една по една ще ги гасите. Като изгори цялата кутия, детето няма да има какво да прави. Инак какви ще бъдат последствията? Последствията ще бъдат, че цялата къща ще изгори. Сега, какви са били намеренията на това дете? Не са били лоши. Детето е искало да направи опит да види, като запали клечката, какво ще стане. Огън се образува, после цялата къща ще изгори. А като изгори къщата, какво заключение ще си извади детето? Това дете ще го накажат, ще го бият. Детето сега разсъждава: „За една малка клечка и за няколко капки газ толкоз бой!" Това малко 7-8 годишно дете го напердашват. Представете си, че къщата наполовина изгаря. То още няма представа за вредата, която е направило. Но за пръчката, за онова, което се е отразило върху неговото месце, за това има вече ясна представа. Та в това отношение всичките хора на земята приличат на малки деца, които постоянно цъкат. Много кибритени клечки са цъкнали в природата. Природата е оставила доста такива клечки и някой човек, като

намери кибритена клечка, я запалва. Но и природата си има пръчица. Ти, като направиш една погрешка, почувстваш болката от пръчицата - има наказание. Кое е наказанието? - Страданията, те са от чисто физически характер. Ние не знаем техния произход. Може едно страдание да произтича от причини, с които ние не сме свързани. Например един гостилничар сготви нещо лошо. Ти си гладен, ядеш, а той зле сготвил. Месото не е както трябва, маслото не е както трябва, съдините му не са хубаво калайдисани, и поради това той е сготвил нещо отровно. Той прави погрешка, а пък ти страдаш, и след яденето се свиваш, въртиш се от болки. В дадения случай сам ти не си готвил. И ти можеш сам да си сготвиш, но има случай, дето друг е направил погрешката, а пък ти плащаш. Тогаз какви са изводите, които човек изважда от един такъв случай? - Чрез страданията идва човешката мисъл. Трябваше да ви препоръчат този гостилничар; трябваше да питате някого, който е ходил там, доволен ли е от гостилничаря, дали той готви хубаво, добро ли е яденето. Ще питаш някого, който яде там. След това имаме и другите изводи: Добиваш известни научни познания, морални правила. Ние сега питаме, какви ще бъдат последствията? - Ще добиеш някой научен метод или система. Ще се изгуби известно време, но мисълта ви ще работи, за да търсите начини да оздравеете.

Ти тръгваш на екскурзия в планината. Ще питаш онези, които са ходили, кои са най-добрите пътища, по които можеш да се качиш на нея. Човек, който пита, никога не греши. А който не пита, греши и иска много да страда. Сега това са обикновени ежедневни страдания, които идат от неудобства - това, което наричат неразположение на духа. Отнякъде ти имаш неразположение, помрачение: кисел си, настръхнал си като един таралеж или както някоя котка, която като види някое куче, настръхва козината й. Защо настръхва козината й? - От страх. Или някоя кокошка, която има малки и види говеда, тя си разтвори крилата, настръхне. Тя прави това, за да се насърчи: иска да се покаже, че формата й е по-голяма. Като настръхне перушината й, тя тегли кураж отвън. При едно състояние, когато иска да се насърчи, човек взема винаги една по-разширена форма. Защо човек трябва да бъде спокоен? При едно спокойно състояние ти възприемаш повече сила от природата, отколкото при едно неспокойно състояние. При едно спокойно състояние отраженията на външния свят стават по-ясни. При едно неспокойно състояние нямаш правилни възприятия. Например един човек се свива, огъва се. Туря в ума си едно неблагоприятно условие. Сам си създаваш тези условия.

Казвам: Мнозина сега живеете между тези два полюса. Вие в съзнанието си имате добрите условия на живота. Представете си, че сте син на един богат баща. Имате един определен доход от 100 000 лева в годината и можете да разполагате. Или представете си, че баща ви е беден и едва изкарва по 50 лева на ден и те едва ви стигат за прехраната. И тогаз нямате никакъв

доход. Какво трябва да правите? - Синът, който се намира при неблагоприятни условия, баща му го праща на работа, а другия - баща му го оставя да си почива, мисли да го остави без страдание и да му даде възможност да свърши училището.
Та казвам: Ние живеем в една епоха, когато мислим, че сме при много неблагоприятни условия и че сегашните условия разрешават по-големи мъчнотии. Допуснете, че сте в още по-стеснителни условия. Свършил си и при това няма къде да работиш. Един българин, който свършил висше образование по музика в турско време, се завърнал във Варна. Той свирил на цигулка. Преподавал танци, ритмични игри. Който го слушал, казвал: „О, то е цяла цигания! На циганска гъдулка свири!" Богаташите казвали: „Как ще изпращаме дъщерите си при този човек да ги учи!" Страдал той, страдал и най-после станал секретар на турския паша. Дотогаз цяла година гладувал със своята класическа музика. Всички казвали: „Тая работа хляб не дава". Сега музикантите са поставени при много по-добри условия. В някои случаи вие имате дарби и за други изкуства, но нямате условия да се проявите. Какво трябва да се направи? Добър си, но някой път и доброто не може да се цени. А казвате: „Не струва човек да бъде добър". Ти обичаш да казваш нещата както са си, но никой не ги цени. Говориш право, а другите криво и работите не излизат добре. Не върви работата и най-после трябва да се създаде друг навик. Почваш да мислиш: „Не си струва човек да говори право". След това дойде друга епоха и казваш: „Не си струва човек да говори криво." Та има епохи в които казваш, че не струва да говориш право, има и епохи в които казваш, че не струва да говориш криво. Когато едно време се появило човечеството, явил се въпросът: "Как трябва да се живее?" Две течения имало. Едни казвали, че човек трябва да живее за всички други, а пък други казвали, че човек трябва да живее само за себе си. Така дяволът излязъл със своето първото изобретение - лъжата. И всички вестници писали, че нещо ново влязло в света. Дошло едно малко дяволче и искало да продаде това на един голям дявол. А онзи му казал: „На мен това няма да продадеш, а на други. На мен ще говориш истината, а на всички други - лъжата. При другите ще туриш в работа всичките мои лъжи.".
Ти сам лъжеш себе си, а не искаш да те лъжат. Искаш да се лъжеш, но не можеш в дадения случай. Ти искаш сам да се излъжеш и си казваш: „Не може все право, право! Трябва някой път и малко криво."
Но има нещо вътре в човека, което го хваща. Лъжата в самия човек всякога произвежда една реакция, особено когато искаш да излъжеш себе си. То е все едно да си наливаш азотна киселина върху кожата. Тя действа разрушително. Всяка лъжлива мисъл, която човек се опитва да си наложи, непременно ще произведе реакция. И затова всички са казвали: „Никога не се опитвай да лъжеш себе си!" Едно от правилата: Никога не се опитвай да лъжеш себе си, понеже това е невъзможно. А пък щом се опиташ,

резултатът от това ще бъде страданието. Всяко страдание произтича от един опит на човека да излъже себе си. Например нещо ти казва: „Не яж от това ядене". Ти си казваш: „Няма нищо от това!" На един свещеник донасят една кошница хубаво грозде. Той бил малко неразположен, а обичал да си похапва. Казват му да остави гроздето тая вечер. Най-после той си казва: „Искам да го опитам, само едно зрънце ще взема". Отива при кошницата. Взема едно зрънце. После казва: „Я още едно!" И започва второ, трето, четвърто и, след като опитал цялата кошница, цялата нощ се търкалял. После си казал: „Защо ми трябваше да ям! Трябваше да махна гроздето! Сега ли намериха да го донесат? Защо не го донесоха сутринта, а вечерта?" Питам: Къде е вината? Той иска да се излъже и казва: „Няма нищо!" Опитва първото зрънце, второто и пр. Каквито погрешки да направите, те никога не оправдават човека. Погледни гроздето, попипай го и го остави. Ще си опиташ характера. Та казвам: При сегашния живот има сили, които ръководят съдбините на човечеството. Всеки един човек се намира под известно опекунство. Вие мислите, че сте свободни, че можете да направите каквото искате и че можете да мислите, каквото искате. Някои философи мислят така. Вие можете да мислите каквото искате, но не можете да правите каквото искате. Даже и за мисълта има известни области, които ограничават. Някой казва: „Аз мога да мисля." Какво може да мисли човек? Например да ви дам на вас, на този клас, една премия от 2 000 лева да помислите нещо, което други не са мислили. Ти казваш: „Аз мога да мисля каквото искам." Но да помислиш нещо, което другите не са мислили! Да направиш нещо добро или лошо, което другите не са правили! Например искаш да си отмъстиш някому, ще употребиш стар метод: ще го набиеш, или ще му удариш някоя плесница, или ще говориш против него, или ще му запалиш къщата, или ще му хвърлиш киселина върху лицето. Понякога хвърлят азотна киселина върху лицето. Или ще употребиш инквизицията. Каквито и средства да употребиш, все са стари. Коя мисъл е нова? - Да се откажеш от своето престъпление! Всяка нова мисъл, която хората не са проучили, е толкова интересна, че ти ще престанеш да правиш престъпления. Представете си, че гоните някого, който ви е обидил и минавате покрай едно здание, което е отворено. Виждате красиви момичета играят на сцената и се спирате. Вие ще се откажете да го гоните. Ще кажете: „Има време. Я да видя какво правят." Сядате на стол, почвате да гледате и забравяте онзи, когото гоните. Тези момичета с новото, което вършат, игрите на сцената, веднага сменят вашето състояние. Питам: Лошо ли беше новото? Това за вас може да е ново, а пък за другите хора то е обикновено. Новите неща, които стават сега, всички тези изобретения и нови мисли, за някои същества са много обикновени! За нас е небивал морал да извършим нещо добро. Има същества, за които това е в реда на нещата. Сега, къде седи тайната? - Всяко нещо, което произвежда, което дава ново направление на нашия живот, за

нас то е ново. Не че в природата е нещо ново, но за нашето съзнание то е нещо ново. Ние намираме за нови всички неща, които за пръв път влизат в нашето съзнание.

По възможност всеки един от вас трябва да се стреми да възприеме новото, което влиза в ума му. От какъвто и характер да са, новите неща всякога произвеждат едно ново направление в човешкото съзнание и в човешкия живот.

Тези линии как се наричат (фиг. 2)?

Фиг. 2

(Изпъкнала линия AB и вдлъбната - CD.)

Ако тая изпъкнала линия се намира на лицето, какво влияние има?

Показва магнетическо, здравословно състояние. Изпъкналите линии на лицето показват физиологически едно здравословно състояние на стомаха и на симпатичната нервна система, пък вдлъбнатите линии показват едно нездравословно състояние. Но трябва един умен човек да съпостави тези линии. Някъде имате известни линии, които са изпъкнали, и други, които са вдлъбнати. Изпъкналите линии са положителни, а пък вдлъбнатите линии са отрицателни. Всякога една вдлъбната линия показва неестествено състояние. Може да показва едно болезнено състояние: зависи, доколко е огъната линията. Също така и при изпъкналите линии, влиянието зависи от това, каква е изпъкналостта й.

Ако изпъкналостта е на средата на носа, тя има едни качества, а пък ако тая изпъкналост е на края на носа, тогаз ще има друг характер. И ако тая изпъкналост е горе, при корена на носа, или в долния край на носа, тогава първият случай ще показва една определена тенденция в умствения живот на човека, а във втория случай - противоположна тенденция.

Вдлъбнатите линии са събирателни линии. Човек с вдлъбнати линии към долния край на носа е любопитен, - иска да знае кой какво е казал. Много пъти тая линия може да е изпъкнала. Този въпрос ще го оставим недовършен.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината
В Истината е скрит животът, (три пъти)

44 лекция от Учителя, държана на
14 септември 1934 г., София, Изгрев.

1934_09_16 Вярата и Небето
утринно неделно слово

ВЯРАТА И НЕБЕТО

6.05 ч, връх Мусала

7.10 ч. Учителят продължи:

Три неща важни има в прочетената глава (Гл. 12 от Деянията на апостолите), които трябва да разбере всеки, който се подвизава в духовното. Първо, Ирод е символ на стария живот, който носи всичките нещастия, злобата, омразата, ненавистта. Петър представя пътя на преходното положение и новото, което влиза в света. А църквата, то е действуващото. Две неща има налице. Онзи, когото хващат, той е Петър, който иска да спре първото – Ирода. Петър искаше да направи нещо, каквото само Бог може да извърши. Но ако църквата не се молеше за Петър, тогава ангелът нямаше да го избави. На Петър му тургат вериги, в затвора е, но от църквата ставаше усърдна молитва ден и нощ за него. И тогава виждаме ангела – това е новото, – снема веригите на Петър. Ако не дойде ангелът, църквата не може да избави никого. Но ако няма и кой да се моли, пак не може да стане избавление. Виждаме и силата на молитвата. Онези, които се молеха, те не вярваха, че молитвата им ще бъде послушана. Затова, когато го виждаха свободен, казваха: „Може да е видение или ангелът на Петър е това.“ А слугинята само беше уверена, че туй е Петър.

У човека има едно същество, което е подобно на Ирод и всеки човек си има нещо, което е подобно на Ирод. Ти, който се усещаш, че си окован, ограничен, подобен си на Петър. Църквата, то е Божественото, новото. Това е Божественият Дух, Който се моли, който работи. Има нещо, което постоянно буди човека, което се моли. „Бдете и молете се“ – казва Христос.

Изводът е: Човек всякога може да постигне това, което иска, но само когато постоянно и усърдно се моли. Усърдната молитва е: да се моли човек, без да турга граница. Да се моли и да вярва, че онова, което иска, Бог всякога може да направи. И да не казва: „Ако не стане.“ Ти се моли и ако Бог види, че онова, което искаш, е добро, Той все ще го направи. Но няма да го направи когато ти искаш. Например, ако човек иска да бъде богат, децата му да бъдат нахранени, облечени, но тия деца ще се научат на разкош и няма да учат тогава. И Провидението няма да го даде туй богатство, когато ти искаш, а ще ти го даде на стари години. Такъв пример имаме у Авраам. На ранна възраст не роди син, да му се радва, а когато стана на 90 години. А Сара беше на 84 години, когато Господ ѝ каза, че ще имат наследник.

„Господи, това няма да го бъде. Господ иска само да ме насърчи." И позасмя се тя.

Например вие сега усещате, че ви е студено, но то е по стар навик. Туй не е новото учение! Сега, всичките хора вярват, но по навик е и вярването. Ти мислиш, че този вятър ще се усили, студено ще стане и се свиеш. Всичките животни го имат това. Та, за насърчение, от 12-а глава, Бог изпрати ангела Си и отговори на молитвата. Писанието казва: „Когато постоянствуваме в молитвата си, Бог винаги отговаря на молитвата!" Бог казва: „Когато Ме потърсите от всичкото си сърце, ще ви се изявя." Но някога ни бави: година–две минават, ти се обезсърчиш и казваш: „Туй няма да бъде" и дойде съмнението вътре у тебе. Това са низките духове, които идат да те изпитват.

А пък тия облаци (на изток небето се покри с бели кълба, облаци) показват, че в Далечния изток ще бъде развълнувано. Показват още, че туй, което е в хората, в работата, в живота, се отразява в природата, защото тези облаци представляват живота и пертурбациите там – речено-казано.

Казват, че тук, на Мусала, мъчно може човек да мисли, че той трябва да заспи, за да може да слуша [...] Тук, Мусала и тези местности наоколо [много] пъти се били под море и после са излизали над водата. Тук, на планината, само вятърът и снегът плашат хората. А тук ветровете са постоянни. Тук е толкова високо мястото, та мечки и вълци не се качват, разбойници не идват – те са много мързеливи хора. И бурите тук са толкова големи понякога, че не може да се върви. Навън не може да се излезе. Но колко време трае бурята – по 24 часа трае ли? Някой път държи и по 3 дни. Но повечето на тласъци върви вятърът. Не е съвсем еднаква бурята, понеже човек не е приспособен да живее на високи места засега и е слаб организмът му. Всякога даже тези, които живеят по най-високите места, понеже са по-инертни, трябва да стават рано, да се свързват със силите на природата, за да бъдат деятелни, да работят. (Минават войници, оглеждат, обикалят и пак си отиват. Ловът и езерата са пазени от войници. Туристи минават, надалече се простират, после наблюдават Пирин, но отминават нататък. Учителят се обръща към госпожата на наблюдателя.) По някой път трябва да имате много туристи? Лятно време, особено през месец август. Те оттук минават, отиват за Рилския манастир, за Пирин. Облаците и мъглата, които сега излизат, показват, че ще има вятър.

(Тук спим до късно.) В съня на човека съзнанието му е по-будно и може да слуша, а през деня съзнанието му е заето с много работи и той не може да се съсредоточи в себе си. (Повява вятър и застудява наоколо.) Когато е студено времето, човек не може да мисли за нищо друго освен за пръстите

на ръцете си и за краката си. Става спиране на кръвта в краката; после, когато си гладен, ти не можеш да мислиш за нищо друго освен за хляб. На човека доста дълго време ще му вземе, докато стане шефиарин – майстор на главата си. Човек дълги години трябва да се учи, докато се научи да управлява тялото си, да го направлява където и както трябва. (Към брата Г. Д. Вие сега ще разправяте: „Два пъти се изкачих на Мусала!“ После ще ви остави хремата. Ще научите как се лекува хрема. („Ще го съобщим и на другите.“) То е патентовано, но може да се съобщи във вестник.

Голяма вяра трябва да има човек в живота! Без вяра нищо не може да се постигне. Светът е пълен със суеверие, но малко хора има вярващи. Суеверни хора има много. Суеверието влияе върху чувствата, то е близо до чувствата, което ти очакваш да стане. А вярата влияе върху ума, понеже ти мислиш тогава. Например ти по-лесно може да повярваш, ако един човек вземе и се облече хубаво, но веднага след това ще дойде суеверието, че той може да направи много работи за тебе. Но ако той ти вземе дрехите, това ти мъчно можеш да повярваш, че той може да ти направи нещо добро. А във вярата е обратното. И когато Господ иска да ти даде нещо, Той ще те съблече най-първо от това, което имаш. Той е както майката. Най-първо ще съблече дрехите на детето си, ще го окъпе и тогава ще го облече. И мъчно може да повярва човек, че може да му дадат нещо хубаво, след като са му взели всичко. (Много туристи наближават наоколо, отиват напред-назад, спират се, пак вървят.)

Стига ви сега толкова (9.20 ч). Сега, тук, в прочетената глава, се казва, че Петър, като беше в мъчнотия, повярва. Окован в тъмница беше, но веднага тръгна след ангела и излезе навън. После слугинята Рода също повярва, че Петър чука на вратата. Повярва, зарадва се и изтича да съобщи на братята, молещи се за него. Казват: „Неговият ангел е това!“ Мъчно е да вярва човек в неща, които не е видял, или да вярва в неща, които рядко се случват. Мъчно е да се повярва дали нещо се е случило или е измислица. Затова трябва вътрешно схващане. А такива неща и сега се случват. Това показва разните мнения на хората. Когато разискват хората нещо, всички нямат едно мнение. Има разногласие в мненията. Дали е тъй или не, всички не се съгласяват. И тук, понеже те знаят, че той (Петър) е затворен, те казват: „Кой ще го пусне?“ И след като видяха и чуха Петър, тогава те вече разбраха защо и как го е извел ангелът из затвора. А това по човешки беше невъзможно при римските закони. Само чрез Божията сила беше възможно да го извадят из затвора навън при такава стража. Може да се мисли, че са подкупили стражата, че така са го пуснали. Но и това не е било възможно при строгостта на римските закони – войник да не бъде на поста си, да не е буден. Това е невъзможно. Сам Господ извади Петра и благополучно го преведе през затворените врати. (Туристите приближават

по-наблизо, заобикалят Учителя отзад. Искат позволение да снимат Учителя. Учителят отказва. Но става споразумение: наши снимат тях и те – нас.)

Човек трябва да мине през огън, за да се очисти. Страданието трябва да дойде, понеже изпитанията са едно средство, една подготовка на човека за нов живот. Никъде в живота няма лесен път. И най-добрите неща се придобиват с големи мъчнотии. Сега тук, на Мусала, за да се качите на високо и на чист въздух, трябва доста път да извървите и много усилия да направите. И мнозина са се отказвали. А щом човек повярва, той може и не се отказва. Когато човек има вяра, животът е лесен. Мъчнотиите са един стимул за него. А когато има суеверие, тогава има падане духом, обезсърчаване. В суеверието човек се обезкуражава, във вярата няма обезсърчение, няма обезкуражаване.

Суеверният има много работи, в които вярва, но няма никакви резултати. При суеверието ти може да вярваш, но стимулът е отвън. Във вярата стимулът е вътре. Вземете един човек, който седи на брега. Той има вяра. Но хвърлете го във водата – веднага той се обезсърчава, особено ако не може да плува. Човекът на суеверието не знае да плува, а човекът на вярата знае да плува. Суеверният човек мяза на човек, който има кола. Купил си я, но като се счупи, той не може да я поправи, а чака да мине някой да му я поправи. А който има вяра, той е като опитен шофьор, който сам може да си поправи колата и да върви напред. Това е вярата. А суеверният каже: „Ще намеря някой. Има техници." Той вярва, че ще го стигне някой опитен, да му поправи колата, а някой път такъв не идва. „Аз, с моята кола, вярвах, че ще [ме] настигне някой, да ми даде бензин." Хубаво, това е суеверие! И после ти сам отиде и си взе бензин. „Така стана – чаках, чаках и най-после сам си взех бензин."

Когато хората са готови, истината иде сама. За готовите хора всякога има възможност. Щом човек е роден на Земята, животът носи всичките възможности. И ако той вярва, показва, че е имал всичките възможности. Един носел кибрит, но не знаел как да запали, не му идвало на ум как да драсне клечката.

Всичко в света бе допуснато, за да се покажат пътищата, по които хората са ръководени и избавяни. Някъде се случва така, а някъде се случва и друго. Има някои, които трябва да останат до последния момент, а някои ще заминат по-рано. И в християнската епоха някои мъченици бяха определени да станат мъченици; и тези, които пострадаха, бяха изораната земя и просто в тях трябваше да се посее семето. Тяхната кръв трябваше да се пролее. То е една необходимост. Пък Петър в дадения случай нямаше

нужда да замине като мъченик. И той отпосле пак пострада малко. Те всички християни страдаха тъй, с изключение само на Иоан. Само той остана тъй, не пострада. Духът на Петър тогава беше така повдигнат, неговото съзнание беше високо горе, за да не се страхува, че каквото и да му кажат да направи, да направи. И той така, с вяра, излезна от затвора! Друг на негово място ще чуят войниците и какво ще стане тогава?

Някои от апостолите – Петър, Яков, Иоан, са минали през такива опитности. Евангелистите са други, те не бяха тези. Апостол Павел има повече послания написани, отколкото вече се знаят. А евангелистите са други, те са само писали за туй, което са слушали. Казва Евангелието, че по дух са били ръководени да изберат кой да пише. Спор е дали след 100 години се е написало Евангелието. Още в ранната възраст е имало документи и от тия документи са извадили, което са и написали. В 100 години вече се оформяват работите. В Стария завет те са писали по записки, по оставени документи, които после са събирали. Всичко туй е трябвало да бъде написано и съхранено и от горе се е ръководило как, кога и какво е трябвало да бъде написано. За някого е било просто мисия да събира тия работи и да напише това, което трябва! За всичко това от Невидимия свят си имат хора, приготвени за тази работа. Тогава, както и сега, това е била една голяма вълна.

Нареждането на нещата става от Невидимия свят и се приема от определени хора на Земята. Има една вътрешна, интимна страна, която става в един много тесен кръг от хора. Защото това няма нужда да знаят всички хора. Мнозина се интересуват от външната страна на нещата, вътрешното не ги интересува. В една държава как ще стане уредбата, това е външната страна на държавата. Къщите да са хубави, то е хубаво, но то е външната страна. А ако външното има и вътрешното съдържание, по-добро от това – здраве! Сега светът е една държава. И хората сега са по-близо до Царството Божие, отколкото преди. А сега привидно изглежда само, че всичко е разбъркано. Когато реката е много разбъркана, тя много лесно се избистря. В мътна вода се лови риба.

(Учителят наблюдава върховете насреща.) Сега, да се изкопаят тези върхове, колко време се изисква? Рупите са разделени на две. Там са хубавите места, чисти, непристъпни места! Писали са много тогава, а на някои по дух им е било наложено да пишат. Апостол Павел казва на едно място: „Горко, ако аз не повярвам!“ По задължение трябва да го каже, пък ако не приемеш, ще видиш. Ще минеш през изпитания. Бог знае кого ще пощади и кого ще накаже. Нищо не е произволно!

Тази местност е една от най-хубавите тук – за мистици. Има известни

течения, явления, които стават само на 3000 метра. (Един от туристите каза, че според последните изчисления, Мусала е 3058 м.) Да, Мусала е над 3000 м. Нервни хора на Мусала да идват да се лекуват. Мусала има грамадна електрическа енергия. Батерия е тя! За лекуване. Тази мисия е добра, всеки да си вземе мястото, което трябва да вземе и което му се пада.

(10.10 ч)

(При слизане се спряхме близо до Окото, на слънце. Там прекарахме 1 час.)

48-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 16.IX.1934 г., 6.20 ч сутринта,
Рила – връх Мусала.

1934_09_19 Трите положения
лекция на Общия Окултен клас

ТРИТЕ ПОЛОЖЕНИЯ

Сряда, 5 часа сутринта

Ще прочета 10 гл. от Евангелието на Марка: ([ст.2]: „…Дали е простено на мъж да напусне жена си?"; [ст.14] „…Оставете децата да дойдат при мене"; [ст.21] „…иди и продай все що имаш, и раздай го на сиромасите и ще имаш съкровище на небето; и дигни кръстът, и ела та ме последвай.")

I. „Простено ли е на мъж да напусне жена си?"

II. „Оставете децата да дойдат при мене."

III. „Иди, продай всичкото си имане, раздай го на бедните и ела, та ме последвай."

Три неща има в прочетеното, за което трябва едно ново разбиране. Днес Евангелието се чете и разбира в неговия буквален смисъл. Вземете един прост пример – храненето. Всеки знае да яде, но има един правилен начин за ядене. Всеки знае, че храната трябва да се сдъвква добре, защото ако работата на зъбите се остави на стомаха, много болести се явяват. Но колко души мислят това, когато ядат? Мнозина мислят, че могат да ядат всичко. Храната трябва да бъде здравословна, за да бъде и тялото здраво. Това е за изяснение.

Първото положение в прочетената глава е за мъжа и за жената. Ако вземете казаното, само от външната му страна, излиза, че мъжът живее само за себе си. Христос казва: „Ще напусне човек баща си и майка си ще се прилепи при жена си." Но тази жена умира. Тогава? Този закон е неприложим, ако имаме предвид хората, които умират. Например, другарят на някоя жена или другарката на някой мъж умре – замине някъде, не се обажда, нито пише. Търсят се и не се намират. А са оставили баща и майка. Как е възможно да се живее по-нататък? Значи, Христос подразбирал мъже и жени, които не умират. Защото когато Бог е създал хората, те не са умирали. Жената ще поставим на мястото на сърцето и мъжа на мястото на ума. И законът става верен и приложим по отношение на човешкия ум и човешкото сърдце. Ако се извади сърдцето на човека, той не може да живее. Значи сърдцето и умът са във връзка. И когато те имат един дом, тогава тялото живее.

Някой казва: „Защо ще обичаш жена си?" А може ли да се живее без

сърдце? И ако не обичаш жена си ще работи ли тя за теб? Докато мъжът мислеше като жената и докато жената мислеше като мъжа, човек живееше вечно. Смъртта дойде когато престанаха да мислят еднакво. Знаете случая със змията. Тя научи жената да не се подчинява на мъжа. И жената се поддаде на изкушението, като яде от забранения плод. Тогава те напуснаха правото верую и тръгнаха по друг път, по който днес всички хора вървят. Всички недоразумения спорове, злини идат от това, че хората все още продължават да ядат от забраненото дърво. Болен си – ял си от забранения плод. Жена не живее добре с мъжа си – яла е от забранения плод. За да се избегнат всички тези противоречия и нещастия, трябва да не ядете от забраненото дърво. Ще каже някой: „Не може!" – Ако искаш, всичко е възможно. Христос казва: „Жената трябва да мисли като мъжа."

Второто положение е, че хората трябва да станат като децата. Някой казва: „Аз трябва да опитам всичко." Няма нито един от вас, който да не познава този закон, който да не е ял от забранения плод. Затова станете като децата, без да критикувате, без да ядете от забраненото дърво.

И третото положение е: „Иди продай всичкото си имане, раздай го на бедните и ела, та ме последвай." Питам, какво те ползува богатството ти, щом умираш? Може да си много учен, но умираш. Какво те ползува това знание? Христос казва: „Дай всичко това, което не те ползува на бедните." Така трябва да постъпи всеки, който търси новото учение. И ако си болен ще оздравееш, ако умът ти е отпаднал, ще оздравее, ще се поправи.

Някой казва: „Не може!" Представете си един господар, които 20 години е използувал труда на своя слуга без да му плаща и му заповядва: „Няма да се мърдаш от местото си докато дойда." Идва обаче Христос и казва на слугата: „Хайде, ела с мен!" Кого трябва да послушаш? Христа ли или стария господар? Щом Христос ни призове, трябва да го последваме. „Но какво ще кажат хората?" Хората ще кажат това, което каже старият господар: „Стой на това место, без да мърдаш." Идва господарят, впряга воловете, отива на нивата, оре, сее, закарва, докарва колата. И когато волът остарее, той или ще го продаде или ще го заколи. Старият господар постъпва и с вола и със слугата по един и същ начин – неблагодарно.

В новото разбиране, обаче, човек трябва да се освободи вътрешно, новото е изгрев, старото е залез. След изгрева, човек отива на работа по новото разбиране, с любов. Но трябва да имате една положителна вяра, вяра която всичко може. Защото, какво ще ви ползува една вяра без последователност? Например, някой казва, че отива, че отива на работа, а вместо това отива в кафене. Това се повтаря на другия ден, на третия и четвъртия. Мнозина вярващи не вършат това, което Бог иска. Но в

изпълнението Волята на Бога е силата на човешката душа. Така човек прави връзка с Бога и Той идва да живее в неговата душа. Ако Бог не живее в твоята душа, ти не можеш да се развиваш правилно. Но преди това ти трябва да поставиш ума и сърдцето на местото им. Да изчистиш нещата, защото не може да се живее в една къща изоставена и порутена, без врати и прозорци. Човек може да живее по неволя в такава къща, но няма да бъде здрав.

„От къде ще вземем хляб", постоянно се питате вие. Пита и старият господар. А старото учение прилича на вола, който след като е орал цял ден на нивата, вечер получава малко слама. Ами воловете в гората не ядат ли? Те са се откъснали, избягали от хомота и за тях има прясна, свежа трева.

Може някога старият господар да поиска да уреди живота си по друг начин. Вече 8000 години хората се мъчат да уредят живота си, а нищо още не е уредено, защо? Защото се постъпва по стария начин. Господарят прибира зърното, а вола получава сламата, а и сламата и зърното ти си изработил. На теб остават грижите, тревогите, т.е. сламата, която ядеш.

Вие не ядете хубав хляб. Хубавата храна идва от Бога. Ние трябва да търсим готова храната, но трябва да имаме любов в душата си. А любовта не е човешко чувство, тя е Божествено. Всеки трябва да го има. Това със закон не може да се наложи. Тъй както птицата, когато се роди и хвърка и рибата, като се роди плува, тъй и вие трябва да се надявате, че животът ви ще се нареди.

Казвате: „Видяхме Учителя!" Какво сте видели? Учителят трябва да ви научи да живеете по Божествения закон, да не умирате. Учител е този, който ви дава добрата храна, не слама. Светлината, която възприемате, е храна; въздухът, който дишате, е храна; земята, по-която ходите, е голямо благо. Когато Учителят дойде, всички болести и тревоги изчезват. Когато Учителят дойде, Той ще снеме юларите от главите ви, ще ви освободи от ярема на стария господар и ще ви предложи да ядете от най-хубавия хляб. Почувствувате ли всичко това, видели сте Учителя. Няма нужда от доказателства. Вие трябва да мислите по този начин. Представете си, че ви донесат хубав хляб, а вие почвате да питате, къде е сеено житото, къде [е] смляно, как е омесено и т.н. Каква полза ще имате от това? Предложат ли ви хубав хляб, яжте, а после питайте от къде е и как е направен. За любовта се говори, след като човек я възприеме. Щом ядете от хубавия хляб, който Учителят ви дава, вие вече имате връзка с Него, дошъл е часът на вашето освобождение от хомота на стария господар.

Христос казва: „Аз съм живия хляб.“ Яжте от този хляб и вашия живот ще се осмисли. Онази светлина, която ще проникне в съзнанието, ще ви възрадва. Богатият казва: „Всичко изпълних!“ – „Едно ти не достига – раздай старото!“ Старото, това е тор, който трябва да се изхвърли на нивата. Остави го и ела та ме последвай. Това значи да приемеш новото, т.е. любовта, която ще внесе в душата ти мир и радост и ще изпълни живота ти с всички добрини.

Дойде ли старият господар, идва и старият живот, животът на сламата и на ярема и на смъртта. Новото учение е без хомот, без остен, без слама, без смут. Там хората живеят в любов. Сега, ако сте приложили това, което ви казах, видели сте ме, видели сте Учителя. Следващия път, като дойде, искам да ви видя без юлари, болни да няма между вас.

Животът в новото учение има смисъл. Така са живели всички добри хора, така живеят и в другите светове. Казвате: „Дали има друг свят?“ Яжте от хубавия хляб, който ви предлагам, а после ще приказваме.

Запомнете три неща от Евангелието: Да напуснеш баща си и майка си – старото, което умира и да се прилепиш при жена си – първата жена, която Бог направи от реброто на Адама. Станете като децата, не критикувайте. Раздайте старото!

Божественото трябва да се възстанови в живота. Аз няма да ви говоря за страданието, защото не познавам как боли стомах от тревога, как мъка стяга гърдите и как главата тежи от грижи. Това вие по-добре знаете. Станете всички граждани на Царството Божие! Заживейте в любовта и всичките ви страдания ще изчезнат.

49 лекция на Общия Окултен клас
19 септември 1934г.
Казанлък

1934_09_23 Призоваха Исуса
неделна беседа

ПРИЗОВАХА ИСУСА

„Духът Божи".
Отче наш.

Ще прочета част от втора глава от Евангелието на Йоана: „И на третия ден стана сватба в Кана Галилейски. И майката Исусова беше там. А призваха и Исуса и учениците Негови на сватбата." (1 и 2 ст.)

„В Начало бе Словото".

„Призваха Исуса." Понякога хората имат странни схващания за живота. Едни хора разбират живота по един начин, религиозните го разбират по друг начин, а учените го разбират по трети начин. Но ние намираме в това едно противоречие. Светският човек казва: Трябва да се живее, за да се яде и пие, това ще ни остане. Прав е той, че ще яде и ще пие, но дали ще остане нещо от това ядене и пиене, това е въпрос. Питам: Като умре човек, какво ще му остане? – Нищо няма да му остане. Когато богатият изгуби парите си, какво ще му остане? Нищо няма да му остане. Докато има пари, всички могат да го използуват. И религиозният човек може да се лишава от известни блага и казва: Човек трябва да страда в света, та като отиде на онзи свят, там да благува. В това отношение те казват на онези трима пътници, които пътували заедно, но не могли да разделят помежду си една печена кокошка. За да намерят начин как да я разделят, те казали: Хайде да поспим малко, и който сънува най-чудноват сън, като се събуди, на него ще дадем печената кокошка. Легнали да спят. След половин час всички станали и започнали да разправят какво са сънували. Единият казал: Като заспах, започнах да се издигам високо, високо, стигнах почти до месечината. Но едно време се уплаших, че няма да мога да сляза на земята, и в този страх се събудих и се върнах на земята; другият казал: Аз пък, като заспах, сънувах, че слизам в центъра на земята. Слизах, слизах, много дълбоко, уплаших се, че няма да се върна. В страха си и аз се събудих и се върнах на земята. Третият казал: Аз пък като видях, че единият се качва на месечината, другият – слиза на земята, станах и изядох кокошката. Питам: Какво струва този сън, че си се качвал на месечината, когато кокошката отиде? Или какво струва този сън, че си слизал в центъра на земята, когато кокошката отиде? Сънят е бил само заради кокошката. Има едно право разбиране в света. Третият вид разбиране е най-правото. Третият пътник разрешил въпроса най-право. Той казал: Единият приятел отиде горе, другият – долу, няма кой да яде кокошката. Я да стана аз да я

изям. Този, който изяде кокошката, аз го наричам разумния човек. Има хора, които и досега спорят кой човек е добър и кой лош. Те делят хората на добри и на лоши. Ние не трябва да спорим върху въпроса кой е добър и кой лош. Човек трябва да живее разумно. Кой е добър и кой лош – ще оставим този въпрос неразрешен. Защо са лоши хората – никой не може да каже; и защо са добри – пак никой не може да каже. Човек се ражда добър, човек се ражда и лош. Ако речете да му търсите корена, вие ще изгубите кокошката. Този въпрос ще остане неразрешен, защото е въпрос на перпетуум-мобиле. Един господин правил следното нещо с пръстите си, вследствие на което дошъл почти до лудост. Той съединявал палеца и показалеца на едната си ръка във вид на колело и в средата турял показалеца на другата си ръка. В това положение той искал да хване показалеца, който е в средата между другите два пръста. Каквото и да правил, не могъл да го хване. Дошъл почти до заболяване. Ходил при един, при втори, при трети лекар да иска цяр, но всички му казвали: Нямаме цяр за твоята болест. Най-после един лекар му казал: Аз имам цяр за твоята болест, напоследък го получих, той е един специалитет. – Колкото искаш ще ти платя, само да ме излекуваш. Започнал той пак старата история. В това време лекарят успял с бързина да постави своя пръст между двата пръста на своя пациент, който веднага го хванал и си казал: Хванах най-после пръста си и останал доволен от лекаря. Често и ние се спираме по този начин, искаме да знаем причините за злото и доброто. Искаме да знаем защо един е щастлив, а друг нещастен, защо на един върви, а на друг не върви. И тогава се натъквате на ред противоречия. Най-после казват: Баща му трябва да е бил такъв-онакъв или майка му трябва да е причината за това и т. н. Можете да разсъждавате, както искате, но какво ще се оплаква едно малко вълче, че майка му била вълчица и баща му вълк? То не може да се роди. Но ще каже, защо майка му била вълчица и баща му бил вълк? За овцата пък може да се каже обратното. За агнето всякога е щастие, че е родено агне. Колкото и да търсите причините за това, не ги знаете. Има причини. Обаче, има една философия, която разрешава въпросите в света. Питам: Ако светът беше съставен само от стари хора, какъв щеше да бъде този свят? Представете си един свят все от стари хора, с дълги бради, с патерици в ръка, без нито един възрастен или млад човек, какъв щеше да бъде този свят? Или представете си един свят само от деца, които нищо сами не могат да си направят. Какъв щеше да бъде този свят? Ако пък светът е съставен само от възрастни – най-хубавото положение. Обаче тези хора нямаше да имат простор. Защо? Защото възрастният човек може да работи само или за младите, или за старите. Ако няма млади, ако няма и стари, за кого ще работи възрастният? Тъй щото животът седи в три неща. Живот има всякога, когато има млади хора; живот има, когато при младите има възрастни хора и най-после живот има, когато при възрастните има и

стари хора. Това е смисълът. Това значи да разбира човек философията на живота. Казвате: Защо съм млад? – За да има живот в света. – Защо съм възрастен? – За да се увеличава животът. – Защо трябва да остарея? – За да има повече живот. Така трябва да се разбират нещата. Който разбира другояче, той ще изгуби кокошката. Така както разбирам живота, земята е най-голямото училище. Хората са души, изпратени от Бога на земята да се учат, да се занимават. Докато човек е дете, той няма да учи, но ще се забавлява. Докато си дете, ще се упражняваш във всичките забавления. Детето е предметно учение, то дава подтик. Възрастните, майката и бащата, се учат от децата си. Майката никога не може да стане майка, докато няма дете. Детето прави майката – майка и бащата – баща. Така е на земята. Детето е, което смекчава сърцето на майката. Докато не е станала майка, тя е много егоистка. Вижте кокошката, докато няма още пиленца, каквото види, рови и търси храна само за себе си, но щом снесе яйца и излюпи пиленцата си, тя вече започва да се грижи за тях, сърцето ѝ се отваря.

Казвате: Човек трябва да се ожени. Казвам: Всеки човек трябва да има по едно дете, без разлика на това дали е женен или не е женен. Някои могат да имат по две деца, едно момче и едно момиче. Някои съжаляват, че не са женени, че нямат деца. – Толкова деца сирачета има на света, ще си вземете по едно момче и по едно момиче. Питам: Онзи, който се нуждае от гърнета или от стомнички, сам ли си ги прави? Отива при грънчаря, купува ги и ги употребява. Този е дълбокият смисъл на живота. Ако разбирате живота другояче, че само онази, която роди няколко деца, е майка, питам: Каква майка е тя, когато тия деца живеят само няколко години и после умрат? Преди години, като бях в Търново, дойде при мене една жена, която имала няколко деца, но всички измрели. И тя останала сама, и ми казва: Животът изгуби за мене смисъл. Какво да правя сега? Казвам ѝ: Вземи си едно дете. – Не са като моите. – Че какви бяха твоите? Всички деца са излезли от Бога, но се различават само по дрехите си. Вземи си едно дете и го считай като свое. Отгледай го, дай му образование, без да го осиновяваш. – Ама угодно ли ще бъде на Бога? Угодно ли беше на Бога, като измряха всичките ти деца? Защо ги остави да измрат? Волята Божия не е в умирането на децата. Трябва да умре някой път човек, но причините за смъртта се крият някъде далеч. Аз взимам думата смърт в съвсем друг смисъл от този, който вие разбирате. Човек трябва да се измени. Има едно състояние, в което човек се изменя. Хората наричат това състояние смърт. Това не е смърт, но трансформиране, минаване от едно състояние в друго. Гъсеницата, например, се трансформира в пеперуда и като че тя е умряла. Не, гъсеницата се е трансформирала в пеперуда. Следователно, когато говорим за праведния човек, и той не умира, но се трансформира, минава от слава в слава. И като търсите праведния човек,

няма да го търсите по гробищата. Де ще го търсите? Когато търсиха Исуса, де Го намериха? В гроба не Го намериха. Там намериха само кърпата, само саваните, с които беше обвит. Казаха им: Защо търсите живия между мъртвите? Той не е тук. Но казвам: Това са отвлечени въпроси, че всеки може да оживее. Всички вярвате, че има друг свят, но никой от вас, които ме слушате, нямате опитност за това. Че зная колко от вас имате една жива опитност, да сте ходили на другия свят, както можете да отидете в София, да си купите нещо, да прекарате там няколко дена и да се върнете назад. Или да отидете някъде в странство в Германия, във Франция или другаде. Колко от вас имат ясна представа за местата, през които са минали, да знаят, де е онзи свят? Аз не считам, че другият свят е много странен. Впрочем, той е много странен, главно той е много добре организиран. Като отидете в онзи свят, няма да разберете нищо. Там вратите на къщите са отворени. Там всички неща са отворени. И кесиите на хората там са отворени. И да искате да откраднете пари, няма да можете. Ще ви обясня с един пример мисълта си. Един богат човек умрял и синовете му турили в гроба една торба със злато, да му се намират и там пари, в случай на нужда. Като отишъл на една гостилница, взел си едно ядене и се обърнал към човека, който продавал. – Колко струва това ядене? Пет стотинки. – Тук било за живеене. В онзи свят нещата са много скъпи. Вземете тогава тази златна монета, развалете я и върнете, колкото трябват. – Тук не вървят тези пари. Тогава той писал на синовете си да му изпратят една торба с монети по пет стотинки. Като получил парите, започнал да плаща с петте стотинки, но пак му отговорили: И тези пари тук не вървят. Какви монети искате тогава? – Други монети вървят тук. Ще питате, защо е така? – Ами ако отидете в Англия, можете ли да прокарате българските монети? – Не можете. Не само България, но всяка държава има своя разменна монета, която в другите държави не върви. Следователно, трябва да има една международна монета, която да върви на всякъде. Само златните монети могат да се разменят във всички банки. Онзи свят, за който говорим, ще бъде нашият бъдещ свят. Един ден хората на земята ще живеят тъй, както сега живеят хората на онзи свят. Например, в онзи свят никакви кражби не могат да стават. Този, богатият, като седял няколко дена гладен, най-после видял една торба с пари отворена. Огледал се натук-натам и като не видял никакъв стражар, казал си: Как мога да задигна тази торба, да си я занеса у дома? Задигнал торбата с парите, занесъл я в къщи, но докато се обърне, вижда, че торбата сама се дигнала във въздуха и се върнала на своето място. Тогава той писал на синовете си: В този свят и с кражби не върви. Тук няма стражари, няма затвори, можеш да взимаш, колкото щеш торби с пари, но в края на краищата тия торби пак се връщат на своето място.

Казвате: На какво се дължат противоречията на живота? Противоречията в живота се дължат на един ненормален живот, който съществува между

хората. Когато синът няма доверие в баща си, като намери торбата с пари, той ще почне да краде от тази торба. Че за кого е богатството, което бащата има? То не е за бащата. Ако синът поиска от баща си, той ще му даде, колкото му трябва. И ако синът не разбира баща си, той непременно ще прибегне до кражбата. Съвременните хора се научили да крадат, защото нямат Любов, нямат Вяра в Бога. Всичката земя с благата по нея, Бог е създал за хората. Поискайте Му, и Той ще ви даде, каквото искате, няма защо да крадете. Баща си няма защо и да го лъжете. Ние всеки ден четем по вестниците, че този откраднал нещо, онзи откраднал нещо. Какво са откраднали? – Кокошки. Често хората изпадат в песимизъм, не вярват, че Господ се грижи за тях и казват: Не знаем дали Господ се грижи за нас. Мнозина казват, че за да получат това, което искат, непременно трябва да се помолят. В какво обаче, седи молитвата? Човек никога няма да бъде чут, ако се моли на човешки език. За да чуе и приеме молитвата на човека, той трябва да научи Божествения език и на него да се моли. Ако човек почне да чете написани молитви, само да ги изговаря, ни глас, ни услишание няма да има на неговата молитва. Когато се моли, човек трябва да мисли и да чувствува, както Бог е дал, ако иска молитвата му да отиде при Него. Човек трябва да чувствува дълбоко в душата си, ако той няма вяра, ако върши нещата без Любов, неговата молитва не може да бъде приета, нито послушана. Ще приведа един пример, да видите как действува истинската молитва. Един стражар водил един добър, благочестив човек в участъка, понеже бил обвинен в някакво престъпление. Като вървели по пътя, стражарят от време на време побутвал този добър човек, ругаел го и му казвал: Хайде, върви напред. Ние сме виждали много такива като тебе. Добрият човек вървял и си мислил: Какво да направя, да покажа на този стражар, че аз не съм лош човек, и че Бог живее в мене? Той се обърнал към стражаря и му казал: Братко, моля ти се, позволи ми да се отделя за десетина минути, искам да свърша една работа. Добре, можеш, но гледай по-скоро да дойдеш, да не се бавиш много. В това време стражарят го следял, да види какво ще прави. Този, благочестивият човек, се отдалечил на десетина крачки от стражаря и започнал да се моли: Господи, покажи на този човек, че ние сме братя, а Ти си наш Баща. Нека разбере, че Ти, Който си ми помогнал много пъти, и сега си в състояние да ми помогнеш, да види той Твоята сила. Толкова пъти си ме слушал и си ми помагал. Стражарят чул тази молитва, и като се върнал добрият човек, запитал го: Ти какво ми каза? Братко ли ми каза? – Да, братко ти казах, защото ние сме братя, а Бог е наш Баща. – Щом е така, аз искам да живея с тебе по братски. Той хванал добрия човек под ръка и казал: Аз тръгвам с тебе. Дето отидеш ти, там и аз ще дойда. Няма какво да те карам в участъка. Нека и на двамата заедно се карат. И най-после няма да минат 50–60 години и всичките противоречия, които имал човек, ще изчезнат. Като остарее човек престава да има противоречия, престават всички тревоги и

какво му остава тогава? – Нищо не му остава и той казва: Остарях вече. Той казва: Ще умра вече. И започва да плаче, да иска животът му да се продължи, но колкото и да се продължи животът му, той все пак трябва да мине в другия свят. Онзи свят е подобен на положението, в което се намерил апостол Петър, когато ангел Господен го освободил от затвора. Следователно, всеки човек, в душата на когото е влязла Любовта, той е вече възкръснал, оживял, минал е от смъртта в живота. Казвам: повечето от съвременните хора са мъртви, а не живи, както те си мислят. И затова няма какво да умират. И това, което хората считат реално, въпрос е още дали е така.

Ще ви приведа един пример за реалността и нереалността. Един мой познат разправяше един свой сън. Сънувам, казва той, една вечер, че иде един господин при мене и ми дава една торба пълна със злато. Хващам торбата с двете си ръце и я държа здраво, като си казвам: Вай, най-после уредих си работите. Няма вече сиромашия, няма страдания. В това време към мене се приближава един човек, който води една крава със себе си, иска да ми вземе торбата с парите. Аз държа торбата здраво, но той хвърля поглед към нея, а кравата току ме обикаля от една и от друга страна. Казах си: Ще ритна кравата, че ще види. И наистина, ритнах кравата, тя се събори на земята и се обърна с краката нагоре. И пак държа торбата здраво. По едно време усетих, че нещо ме заля подобно на вода. Събудих се, и какво да видя? В ръката си държа покривката на масата, а масата е обърната с краката нагоре. Шишето с вода, което обикновено седи на масата, е паднало на земята и водата от него разлята. Разбрах, че в съня си, вместо кравата, ритнал съм масата и съм разлял шишето с водата, която ме намокри и събуди. Като ми разправи този сън, аз казах на моя познат: Слушай, ти вървиш в крив път. Ако продължаваш да вървиш в този път, всичко за тебе е изгубено. Така не трябва да се живее. – Оттогава аз измених живота си, отворих друга страница на своя живот. Казвам му: Другояче трябва да се разбира животът. Истинското разбиране на живота седи в Любовта към Бога. Любовта към Бога е началото на нещата. Любовта към ближния, това е разрешението на нещата. В това разрешаване Любовта е подбудителната причина. Любовта към себе си пък е последното нещо. И ако животът на сегашните хора не върви, както трябва, то е защото те са обърнали този закон обратно. Любовта към себе си е последствие на другите два вида любов. Любовта към ближния е причината, а Любовта към себе си е последствие от тази причина, а Любовта към Бога е началото, от което всички други неща излизат. Значи, Любовта, Любовта към себе си е резултатът, последствието, последното нещо. Хората са обърнали този закон: Те са изоставили Любовта към Бога и към ближния си на заден план, а Любовта към себе си са турили на първо място, вследствие на което между хората съществува едно

разединение. Хората не могат да се разберат, защото всеки тегли кесията си, кърпата или торбата си все към себе си. Всеки гледа да ритне кравата с крака си и да задържи торбата за себе си, но в края на краищата, вижда, че е ритнал масата, а в ръката си държи единия край на покривката. Това е нереално, както не е реален живот онзи, който почива само върху Любовта към себе си. Значи, на земята трябват три неща за човека: Той трябва да има глава, с която да мисли; дробове, с които да диша, и стомах, с който да яде. Ако тези три неща не са взаимно съчетани, никакъв живот не може да съществува на земята. Следователно, ако човек няма Любов в себе си, никакъв живот не може да съществува; ако няма и Мъдрост в себе си, никакъв живот няма да съществува и ако няма Истина в себе си, пак никакъв живот не може да съществува. Любовта е Божественото начало; Мъдростта е причината, а Истината в дадения случай е крайният резултат, т. е. Истината съдържа всичките блага. Когато някой иска да ти каже Истината, това подразбира, че ти трябва да бъдеш готов да му направиш някаква услуга.

Това учение има приложение в сегашния живот на хората. То има практическо приложение. За да бъде човек здрав на земята, да бъде силен и да върши работата си, както трябва, Любовта непременно трябва да цари в душата му. За да може да предвижда нещата, да знае какво ще стане в бъдеще, Мъдростта трябва непременно да цари в неговия ум, а за да бъде силен, да бъде свободен, непременно Истината трябва да цари в неговия дух. Този е пътят. И ако в човешкия дух цари Истината, ако в човешкия ум цари Мъдростта и ако в човешкото сърце цари Любовта, животът на човека е непременно оправен. И тогава животът на хората няма да бъде като сегашния. И тогава човек няма да бъде само здрав, но ще бъде и красив, ще бъде блажен и щастлив в себе си. И сега при сегашните си разбирания, хората търсят своето щастие вън от себе си. Те трябва да знаят, че щастието вън от човека не седи. Човек може да придобие щастието само, когато придобие Духа в себе си. Тогава човек ще има много работи. Ако той не може да възприеме Духа в себе си и да се ползува от Него, животът му на земята е безпредметен. Човек може да има хляб, колкото иска на разположение, но ако неговият стомах не е в състояние да го възприеме и обработи в себе си, този хляб е безпредметен за него.

И сега, новото верую се заключава в това, че хората трябва да вярват в Бога. Да, човек трябва да вярва в Любовта, но той трябва да изпитва тази Любов в сърцето си. Той трябва да има тази опитност от Любовта и ще види тогава, че няма да има за него нищо невъзможно. И когато се каже за някой човек, че вярва в Бога, за него не трябва да има нещо невъзможно, т. е. нещо, което той не може да направи. Христос казва на едно място: „Ако Ме любите, ще опазите моя закон“. Значи, изпълнението на закона, както

и смисълът на живота седи в Любовта. И по-нататък казва Христос: „Тогава аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и аз ще ви се изявя“. Това нещо може да се приложи навсякъде в живота. Когато разберете веднъж Любовта, човек не може вече да разделя живота на светски и на духовен, на материален и на нематериален. Животът е един. Материалният и духовният свят са изрази на Любовта, т. е. изрази на живота. Дето и да е, какъвто и да е, животът е едно благо, което всички души търсят. Всеки човек иска да живее. Христос е казал: „Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.“ Бог навсякъде е Един – и в този, и в онзи свят.

Казвам: Сега всички се нуждаете от една жива вяра в живота, на която да разчитате. Това не значи, че вие от сега ще се убедите и ще създадете вяра. Вие всички имате вяра, имате няколко верую, но лошото седи в това, че не сте приложили тази вяра в живота си. Вие не сте приложили своето верую в пълнотата си, а трябва приложение. Защото едно учение е силно само тогава, когато трябва да се приложи, когато се приложи в живота. Например, едно житно зърно е в състояние да разреши един важен, мощен социален въпрос. В продължение на десет или 12 години едно житно зърно може да се размножи толкова много, че да бъде в състояние да изхрани целия свят и да разреши въпросите на света. Ако обърнете внимание на това житно зърно, в това време то ще бъде в състояние да ви направи силни, богати хора в света. Вие не обръщате внимание на това житно зърно, т. е. на това, което е вложено във вашите души, колкото малко и да е то. Всеки човек трябва да обърне внимание на това, което Бог е вложил в душата му и да го развие. Веруюто, което Бог е вложил в душата на човека, не е това, в което хората външно вярват. Ето, например, много хора вярват в късмет. Те си купуват лотарийни билети с години наред, но работите им не вървят напред, не се уреждат. Други пък се интересуват от въпроса де има заровено имане в земята, искат да копаят, да го намерят. Това е лесно. Всеки човек има дарба в себе си, посредством която може да открие де има заровени пари в земята и да ги намери. Той трябва също да развие тази дарба в себе си. Пуснете едно магаре или едно говедо в гората, то само ще си намери вода да пие. Няма защо вие да му показвате де е водата. То само ще си намери извора.

Много от съвременните светски хора седят и търсят Господа, питат се де е Той, на небето или на земята. Те четат разни книги, кой какво писал за Любовта, търсят я по книгите. Господ не е някакъв външен предмет, да има нужда от доказване. Той не се намира във времето и пространството, Той е извън времето и пространството. Той не е нещо физическо. Когато обичате някого, можете ли да кажете на хората де е вашата Любов? Можете ли да им я покажете? Любовта не е нещо външно, да се види, да се пипне. Вие

виждали ли сте Любовта? Някой може да ви прегърне, но прегръщането не е Любов. Любовта не е нещо видимо. Даже и когато казват за човека, че мисли, и мисълта е нещо невидимо. Любовта е невидима, но е реална; мисълта е също така невидима, но е реална. Когато Любовта влезе в някой човек, който е бил груб, жесток, свиреп, той веднага става мек, готов на всяка услуга и жертва. А когато Мъдростта влезе в човека, който е бил невежа, не е знаел как да постъпва, тя веднага го прави разумен, знае вече как да постъпва, готов е всичко да направи. Такъв човек става учен. Този човек вече може да стане музикант, художник, скулптор – каквото пожелае може да стане. Сега ви препоръчвам да се обърнете с внимание към онова, което Бог е вложил във вас и да работите върху него. Някои ще кажат: Да е Христос в нашите времена? – И да дойде Христос във вашите времена, вие пак ще бъдете същите. Ето, преди две хиляди години Христос дойде между хората и проповядваше, но колко хора повярваха в Него? Сега има 500 милиона последователи, които повярваха в Христа. След две хиляди години ще има още 500 милиона последователи, и тогава хората ще бъдат по-добри, отколкото са сега.

Сега да оставим въпроса как трябва да живеят хората в сегашните времена. Важно е, че те се спират върху известни противоречия, известни заблуждения и мислят, че има нещо в света, което може да ги избави от сиромашията. – Според мене, в света сиромашия почти не съществува. Вие сами създадохте сиромашията. За всеки жив човек е изпратена или предвидена храна в изобилие, но понеже хората нямат Любов помежду си, те не изпълняват Божия закон, вследствие на което тези изпратени блага не отиват на местото си. Значи, противоречията хората сами си ги създали. И затова, ако днес всички хора се решат сами да възприемат Любовта доброволно, а не по закон или чрез насилие, светът щеше да бъде оправен. Та когато хората се питат как може да се оправи или подобри животът им, казвам: Животът на хората може да се подобри, когато Любовта дойде да царува в сърцата им, когато Мъдростта царува в умовете им и когато Истината царува в духа им. Преди няколко години дойде при мене един господин, болен от някаква болест и ми казва: Слушал съм за тебе, че ти можеш да лекуваш болестите. Хайде, излекувай ме, да повярвам в твоята сила. – Каква полза от това, че ще повярваш какво аз мога да лекувам и ще се убедиш в моята сила? Ти трябва да знаеш, че аз взимам скъпо за церовете. – Е, хиляда, две хиляди лева мога да ти дам. – Не, най-малко половината си имане ще дадеш, а след това ще посветиш целия си живот в служене на Бога. Така само мога да те излекувам. Възможно ли е това? – Да, така е. – Тогава ще си помисля. Иди да си помислиш и после ела, тогава аз ще ти покажа силата. И досега този човек мисли още. – Ама имам жена и деца. – Тогава иди да питаш жена си и децата си съгласни ли са на това предложение. Ако са съгласни, дойди, пък ако искат, и те могат

да дойдат. Ако не са съгласни, тогава остани при тях, живей си, както разбираш и се обърни към другите лекари, които евтино лекуват. Аз лекувам скъпо. Тези пари аз не искам за себе си, но болестта му се крие в неговото богатство. Ще приведа един пример, от който ще видите, че наистина много болести се дължат на богатството. Един богат търговец ми разправяше следната своя опитност. Дълго време търгувах, но никаква болест не ми дойде. Всичко ми вървеше добре. Един ден се събуждам и какво да видя? – Едната страна от тялото ми цяла парализирана. Чудя се коя е причината за това. Така боледувах цели две години. Един ден си казах: Чакай поне да предприема една търговия. Предприех една сделка, но изгубих от нея осем хиляди лева. След това предприех още една, и изгубих от нея десет хиляди лева. Но каква беше изненадата ми, когато след изгубването на тези 18 хиляди лева аз оздравях. Тогава си казах: Да съм знаял, че в тези 18 хиляди лева седи моето оздравяване, бих ги дал отдавна някому, за да се излекувам. На същото основание, много нещастия в живота произтичат от онази вътрешна алчност, от онази ненаситност в човека, която ражда съмнението и ред отрицателни прояви в него. Дето и да отидете в света, ще видите, че всички хора са се така наплашили, че навсякъде се подозират, всички имат недоверие един към друг. Хората говорят едно, а при това всеки си върши това, което си знае. Казва се в прочетената глава, че Христос обърнал водата във вино. Така е, но водата може да се обърне във вино само тогава, когато човек се реши да служи на Бога. Виното подразбира новия живот, който човек трябва да заживее. Когато човек се реши да върши Волята Божия, и новият живот ще дойде в него. Тогава всички мъчнотии, страдания, противоречия, недоразумения, нещастия в живота ще изчезнат. Човек ще се освободи от робството и ще влезе в свободата. Това подразбира християнството в новия смисъл. Ето защо хората трябва да се освободят от стария живот и да влязат в новия.

„Всичко в живота е постижимо“.
Тайна молитва.

1. неделна беседа от Учителя,
държана в Русе
на 23 септември 1934 год., 10 ч. с.

1934_09_23 Учение и работа
Утринно слово

УЧЕНИЕ И РАБОТА

Като изучаваме живота, ние виждаме две забележителни неща: едните са обикновени, а другите – извънредни. В обикновените неща всички хора си приличат. В тези неща съществува голямо еднообразие. За пример, хората ядат, пият, дишат, говорят, почиват по един и същ начин. Пък и като умират, пак виждаме някакво еднообразие. Умрелите хора си приличат. Те са кротки, на никого лоша, обидна дума не казват. Обаче има нещо неприятно в умрелите хора – те миришат. Телата им се разлагат и започват да миришат лошо. Човек умира поради прекъсване на връзката си с Първата Причина на нещата. Когато животът на човека не е в съгласие с Божествения, виждаме, че смъртта неизбежно го следва. Отнемете ли достъпа на въздуха до човека, той непременно ще умре. Държите ли го дълго време без вода и без хляб, той непременно ще умре. Следователно човек умира, когато се прекъсва връзката му с живота. Що се отнася до извънредните работи, там съществува голямо разнообразие. Затова казваме, че обикновените работи са човешки, а извънредните – Божествени.

Често хората скърбят, страдат, смущават се вътрешно, без да знаят дълбоката причина за това. Щом няма видима, външна причина за скръбта им, тогава причината е вътрешна и се дължи на факта, че между Бога и човешките души има някакво препятствие. Това препятствие не позволява да става правилна обмяна. – „Какво трябва да направим, за да възстановим връзката си с Първата Причина?“ – Махнете препятствието от пътя си. – „Можем ли ние сами да го махнем?“ – Както сами сте го сложили, така и сами можете да го махнете. Ако друг някой беше поставил препятствието на пътя ви, мъчно бихте могли да го махнете. Като поставя известно препятствие на пътя си, човек не подозира какви последствия могат да се родят. Щом лошите последствия почнат да се явяват едно след друго, човек скърби, страда, но нито знае кой е виновник за страданието му, нито къде се крие причината за тези страдания. Откак светът съществува, човек все е страдал: и до днес още той страда, но все пак се замисля върху делата си. За да избегнат страданията, хората мислят какво говорят, как постъпват и т.н. Днес те са по-умни, отколкото са били в миналото. Един ден, когато поумнеят още повече, те няма да страдат. Ако и тогава страдат, поне ще разбират смисъла на страданията, ще знаят причината и ще ги използват разумно. Много от страданията на хората не са предвидени в Божествения план. Те сами си ги причиняват. Тези страдания, именно, могат да се избегнат. За пример, някой се влюбва в

парите си и трепери за тях, като за нещо свещено, без което не може да живее. Откраднат ли парите му, той страда, мъчи се, дохожда до отчаяние. Да се влюби човек в златото, това представлява особен род престъпление. Златото нито се яде, нито се посажда. И то има своя цена, но тя е повече външна, отколкото вътрешна. В този смисъл човек трябва да разбере вътрешната цена, вътрешната стойност на златото. Иначе гледа ли на него само като на материално богатство, което може да го ползва на физическия свят, човек неизбежно ще се спъне. На физическия свят човек може да се ползва от златото, но влезе ли с него в духовния свят, цената му съвършено пада. Там искат от човека вътрешно злато. Тогава защо е това богатство, което може да ви причини ред страдания и спънки? Това не значи, че човек не трябва да бъде богат. Бъдете богати, стремете се към богатство, но към истинското богатство, което нито ръжда разяжда, нито молец го напада. Днес хората си служат повече с книжни пари, които един ден могат да се обезценят. Ако сте богати, бъдете богати със звонкови пари, с чисто злато.

Каква е стойността на книжните пари? Преди войната още, един българин внесъл в българската народна банка една сума от 600,000 германски марки. По това време германската марка имала цена. Той си мислил, че бил осигурен вече за цял живот. Какво станало впоследствие? След Всеобщата война германската марка спадна толкова много, че сумата 600,000 лева се равняваше на по-малко от десет стотинки български пари. Този господин получил писмо от банката, да се яви и получи вложената от него сума, защото нямало смисъл за такава малка сума да държат отделна партида в книжата си. Като се явил да получи вложената сума, той трябвало да внесе още някаква сума, за да допълни стойността на десетте български стотинки. Какво може да направи днес човек с десет стотинки? Докато мисли, че се е осигурил, човек често се изненадва от живота и вижда, че това, на което разчитал, се е обезценило. По това време един обяд в Германия е струвал милиарди германски марки. Най-после германците видяха, че с цената на своята марка не могат да постигнат нищо и започнаха постепенно да повдигат стойността ѝ.

Съвременните хора се намират почти при същото илюзорно положение в живота си, при каквото държавите – във финансово отношение. Днес те разчитат на парите, на здравето си, на знанието си, на силата си, но един ден ще видят, че всичко това се е обезценило – не струва даже и десет стотинки. Лягат здрави и читави, но сутринта стават болни; лягат богати, силни, на сутринта стават сиромаси, слаби. – Защо? – Тяхната монета е спаднала. На какво се дължат тези неща? – Вързали са ги материално. Приятелите им, с които са яли и пили в миналото, днес идват със своите полици, искат да им се плати. Докато не им се плати или докато не

обещаят, че ще им платят, те няма да ги пуснат. Христос лесно се справяше с тези същества. Той лесно ги пъдеше навън. От духовно гледище всички болести, спънки и мъчнотии в човешкия живот се дължат на низши, ненапреднали същества, които влизат в човека и го връзват по различни начини. Така те му създават ред препятствия, от които мъчно може да се освободи. Това подържат и съвременните учени. Те казват, че болестите се дължат на различни микроскопични, низши същества – микроби, които влизат в човешкия организъм и го разрушават.

Съвременните хора често изпадат в положението на онзи колар, който бил изигран от един млад, 19-годишен момък. Коларят отивал в града. По пътя го настигнал младият момък и го помолил да се качи на колата му, защото имал някаква бърза работа в града. Коларят се съгласил и момъкът се качил на колата. По едно време коларят спрял конете, слязъл от колата и казал на момъка: „Дръж гема на конете! Ще се отбия на това ханче, да свърша една работа“. Момъкът взел гема в ръцете си, ударил конете с камшика и започнал силно да препуска. Като свършил работата си, коларят видял, че колата му не била на мястото си и останал изненадан: пред ханчето нямало нито колата, нито момъка. Няколко часа наред трябвало коларят да бяга, за да стигне колата си. Какво показва този пример? Младият, но лош момък, представлява лошите мисли, чувства и желания в човека. Не давайте гема на вашия кон, т.е. на вашия ум, в ръцете на лошите мисли и чувства, защото в момента, когато вие се отбиете от пътя си, те ще ударят коня ви и ще избягат. И след това, дни, месеци, а понякога и години наред трябва да тичате след колата си, да освободите ума си от ръцете на младите злосторници. Като се намерите пред мъчнотии и несгоди, вие се оплаквате от живота си, намирате, че е тежък, лош. За да бъде животът ви добър, вие трябва да бъдете умни. Умният човек всякога изпълнява волята Божия, вследствие на което разбира кое е добро и кое лошо, кое е положително и кое – отрицателно. За умния човек животът и на земята, и на небето е добър.

В първата глава на Битието е писано за създаването на света. Много трябва да учи човек, за да разбере вътрешния смисъл на тази глава. Разбере ли Битието, човек ще дойде до онази абсолютна вяра, с помощта на която може да съгради своя живот, т.е. да го преустрои. Старият живот е отживял вече времето си. Казано е в Писанието: „Старото небе и старата земя преминават. Аз ще създам ново небе и нова земя“. Човек трябва да бъде готов да живее в новата земя и в новото небе. Какво представляват старото небе и старата земя? Те могат да се уподобят на стари, овехтели дрехи, закърпени с безброй кръпки, но повече не могат да се кърпят – не издържат. Какво трябва да прави човек със старите си дрехи? Той трябва да ги хвърли, да си купи нови дрехи и да се облече с тях. Нови, светли дни

пристигат. Те изискват нови, чисти дрехи, нова, светла премяна. Новите дрехи представляват новото небе и новата земя, които сега се градят. Изгорете старите дрехи и с нови се облечете. Нито своите стари дрехи носете, нито чужди стари дрехи обличайте. Старите дрехи, както и дрехите на болни хора, слагайте в огъня. Ако искате шивач да ви шие дрехи, той трябва да бъде добър, здрав човек. Ако купувате хляб, търсете добър, здрав фурнаджия. Каквато работа и да вършат, болните хора предават своите болезнени състояния на всеки, който се докосне до това, което те са направили.

Следователно, с каквато работа и да се заеме, човек трябва да я върши с любов, с вяра, с вътрешно разположение. Без вяра и без любов нищо не се постига. Дом, общество, държава, съградени без вяра и без любов, не устояват. Живее ли без вяра и без любов, човек всякога ще страда: ще става и ще ляга, ще яде и ще пие, но работите му ще бъдат неуспешни. Искаш ли да разрешиш въпросите си правилно, внеси Любовта в душата си. Живееш ли в безлюбие, от ден на ден ще се проваляш. Какво представлява безлюбието и какво – Любовта? Градина, посадена с доброкачествени плодни дървета, с богата, добре разработена почва, но поставена на безводно място, представлява човек, в сърцето и в душата на когото няма Любов. Този човек живее в безлюбие. Пуснете ли вода в същата градина, в скоро време тя се превръща в рай: цветя цъфтят и разнасят благоуханието си, плодове зреят и птички весело пеят. Това е човек, в душата на когото Любовта царува. Водата е Любовта, която всичко полива, а сушата е безлюбието. Вярата пък представлява път, канал, по който водата тече. Затова е казано, че с вяра всичко се постига. Където е вярата, там идват благата. Вярата усилва ума. Човек може да изучава само онова, в което вярва. Всяко нещо, в което човек не вярва, нито може да го изучава, нито може да го направи. Всичко, което човек е постигнал в живота си, се дължи на неговата вяра. Всички изобретения на великите, на учените хора се дължат на тяхната вяра. Който вярва, той ще бъде здрав; който не вярва, той не може да се лекува, вследствие на което и болестта му ще го следва. Не може да има вяра онзи, който няма връзка с Бога. Вярата е връзка между Бога и човешката душа. Както чрез очите човек възприема светлината, чрез ушите – звука, чрез устата – храната, така и чрез вярата той свързва душата си с Бога. Изгуби ли вярата си, той прекъсва връзката си с Бога. Щом тази връзка се прекъсне, човек е изложен на неуспехи, на мъчнотии и на страдания.

И тъй, вярата е потребна на човека, за да се справя с всички противоречия и да превъзмогва страданията и мъчнотиите в живота си. Имаш ли вяра, скръбта ти ще се махне, болката ти ще престане, сиромашията ти ще изчезне. С вяра човек всичко може да постигне. Вярата е път на Любовта. С

други думи казано: *Любовта идва по пътя на вярата*. Наистина, когато някой добър приятел дойде в дома ви, вие трябва да му направите път. Когато някой цар посети една държава, всички нейни поданици му оказват добър прием. Следователно, иска ли човек да дойде Любовта в него, той първо трябва да има вяра, т.е. да приготви пътя, по който Любовта ще дойде. Щом Любовта дойде, с нея заедно идват и благата. Живот без блага е като земя без вода. Иска ли човек да придобие Любовта, той трябва да има силна вяра. Силна вяра, силни желания правят човек силен. Да бъде човек силен, това не значи да се налага на другите. Силен човек е онзи, който може да заповядва на себе си, да се справя със своите вътрешни противоречия и да върви напред. Силен човек е онзи, който организира своите енергии и ги отправя в посока, която всякога го повдига и помага за растенето му. – „Ама ние сме слаби хора." – От вас зависи да бъдете силни, да изработите в себе си онзи път, по който Любовта ще дойде. Дълъг е този път, но приятен. Като живее 120 години на земята, човек сам ще види какъв път си е изработил, през къде е минал и какви усилия е правил. Малцина са изминали този път. Тъй както хората някога са вървели и вървят, те са били изложени на големи падания и ставания, на големи клатушкания. – Защо? – Вечер са пътували. Човек трябва да пътува през деня, когато слънцето грее, да види колко красив е пътят, който човешката душа минава.

Като четете първата глава на Битието, в която се говори за създаването на света, там можете да видите пътя, през който човешката душа трябва да мине. Този път е път на зазоряване, защото човек минава от тъмнина в светлина, от смърт в живот. Смъртта е тъмнина, нощ, а животът – светлина, ден. Човек трябва да излезе вече от тъмнината, от нощта на живота, където никой не може да работи. Нощта не е плодоносна, а смъртта не носи никакво щастие.

Сега, за да успявате в живота си, вие трябва да се спирате само върху ония неща, които са потребни. Непотребните слагайте настрана. От какво се нуждае гладният? – От хляб. Като му дадат хляб, той първо го поглежда, да не е мухлясал. Щом се убеди, че хлябът е пресен, той веднага започва да яде. Речете ли да му държите лекция за произхода на житото, за неговото растене, отглеждане, смилане на мелницата, гладният ще каже: „Моля ви се, дайте ми парче хляб, защото съм гладен". Щом се нахрани, той ще каже: „Сега вече можете да ми говорите за произхода и развитието на житото". Не е гладен онзи, който се интересува от въпроса за растенето на житото, за смилането му в брашно, за начина, по който се меси хляб, и т.н. По същия начин мнозина от вас искат да знаят, като умрат, къде ще отидат, как ще ги посрещнат и т.н. От вас зависи къде ще отидете след смъртта си, как ще ви посрещнат и т.н. За вас е важно да учите. Ако учите,

ще отидете на добро място и добре ще ви посрещнат. Не учите ли, нищо добро не ви чака, нито на земята, нито на небето. Ако работите, навсякъде ще ви приемат добре. Ако имате вяра, каквото желаете, ще постигнете. Събрали се неколцина вярващи – католик, евангелист, православен, мохамеданин, будист, евреин и започнали да спорят помежду си, кой има най-право верую и кой ще заеме първо място около престола на Бога. Случило се, че пръв умрял католикът. Той веднага се запътил към райската врата и похлопал. – „Кой там?“ – „Аз съм еди-кой си католик, ида да заема първото място, което ми е определено заради правотата на моето верую.“ – „Тук няма никакви католици, нито пък е определено първо място за някакъв католик. Слезте на земята, там съществуват деления според вярата на хората. Тук никакви деления не съществуват. Тук има само Синове Божии, които обичат Бога и Го признават за свой Баща.“ Имената и службите, които хората носят на земята, ни най-малко не определят техните места на небето. След католика се изредили и останалите вярващи, които спорили на земята върху въпроса, кой ще заеме първото място на небето, но всички получили един и същ отговор.

Следователно, докато човек мисли, че като християнин, будист или мохамеданин, ще влезе направо в небето и ще заеме първо място, той е на крив път. Има ли такава мисъл в главата си, веднага ще го върнат назад, ще му кажат, че има още много да учи. Ако не знае да пее както трябва, пак ще го върнат на земята. Не правят ли същото и в училищата на земята? Ако ученикът не е свършил четирите отделения, не го приемат в прогимназия. Ако не е свършил прогимназия, не го приемат в гимназия. И най-после, ако не е свършил гимназия, не го приемат в университет. Ако за ученика на земята е мъчно да минава от по-долно училище в по-горно, колко по-мъчно е за човека да мине от земята направо в небето. Колкото е възможно болна мома, на смъртно легло, да се ожени и да създаде дом, толкова е мъчно човек да влезе в небето, между светлите и възвишени същества. Само здравата мома може да се ожени и да създаде дом. Само умният, работливият човек може да стане виден, да се прочуе в света. За да дойдете до това положение, вие трябва непрекъснато да учите. Започнете като малките деца, от азбуката, и непрекъснато се упражнявайте. Започнете от буквата „А“, като начало на новия, на най-малкия живот. Като научите буквата „А“, ще отидете към втората буква – „Б“, с която Бог е започнал създаването на света. Без азбука човек не може нито да пише, нито да чете. Щом не може да пише и да чете, човек се лишава от възможността да влезе във връзка с разумните и добри същества. Всяка дума в езика е отделна буква в азбуката. Чрез думите човек изказва своите мисли и чувства и по този начин влиза във връзка и разбирателство с окръжаващите. Всяка мисъл, всяко чувство оказват известно влияние, както върху самия човек, така и върху ближните му. Ако пипнете пулса на

добрия и на лошия човек, ще видите, че те коренно се различават. Пулсът на добрия човек бие по един начин, а на лошия – по друг начин. Изобщо, добрият и лошият човек се различават по много неща: по температурата на тялото си, по миризмата си и т.н. От добрия човек се разнася такава миризма, каквато най-ароматичните цветя отделят от себе си.

И тъй, за да постигне желанията си, човек се нуждае от вяра. Приложете вярата в живота си, да видите, какви резултати ще имате. – „Не може ли да се живее без вяра?“ – Да живеете без вяра, това значи да сте лишени от светлина. Колкото и да е богат един замък, вие не можете да се ползвате от него, докато кепенците на прозорците му са затворени. Отворят ли се кепенците на този замък, вие виждате всичко около себе си и се радвате на красотата му. Големи богатства се крият в човешкия ум и в човешкото сърце, но човек може да ги види само чрез вярата. Днес, при големите богатства, които Бог е вложил в човека, последният ходи като просяк тук-там да иска нещо. Човек има цял чувал брашно в дома си, но като не знае как да го замеси, той ходи от къща на къща, да му дадат парче хляб. Вземи вода, малко квас, разбъркай ги, сложи брашното вътре, замеси всичко и ще направиш хляб. Съвременните хора сами могат да си правят хляб, баници, различни сложни ястия, но вярата си не могат да приложат. Според мене, няма по-лесно нещо от това, да приложи човек вярата си.

Ще приведа един пример от живота, да видите какво значи човек да вярва. Като виждал страданията на хората, един английски лорд си поставил за цел да направи опит, да види коя е причината за страданията им. Опитът му се състоял в следното: той дал едно обявление във вестника, че прощава дълговете на всички свои длъжници, които възлизали на 500 души. Същевременно той определил деня и часа, когато иска да се срещне с тях в дома си. Като прочели обявлението по вестниците, длъжниците на лорда си казали: „Нашият кредитор е намислил да ни устрои някаква примка. Като ни събере в дома си, той ще ни застави по някакъв начин да се издължим“. В определения ден те се събрали пред къщата на своя кредитор и започнали да разискват върху въпроса, защо ги вика кредиторът им и трябва ли да влязат при него. Обаче един от длъжниците на лорда, беден, окъсан човек, дошъл до неговата къща и не се спрял да разисква заедно с другите защо го викат, трябва ли да влезе вътре или не, но направо влязъл в дома на лорда и похлопал на вратата. – „Какво обичате?“ – „Дойдох при вас като ваш длъжник.“ – „Къде са другите?“ – „Вън.“ Значи от 500 души само един е повярвал, че лордът е готов да прости дълговете им.

Днес всички хора, като длъжниците на лорда, стоят пред вратата на Бога и философстват върху въпроса, защо Бог ги е повикал при себе си и трябва

ли да влязат при Него или не трябва. – Дойдете ли до вратата на Бога, всякаква философия трябва да остане настрана. Влезте при Бога с всичката си вяра към Него. Щом влезе при Бога, човек ще се освободи от товара, който от векове носи на себе си. Освободи ли се от своя товар, животът му ще се осмисли.

Сега, ще се върна към примера за лорда и бедния му длъжник. Като влязъл при лорда, длъжникът се поклонил учтиво и чакал какво ще му кажат. Лордът му казал, че прощава всичките му задължения, като същевременно му дава възнаграждение още толкова, колкото е дългът му. „Иди сега у дома си и живей спокойно според Божиите закони.“ Останалите длъжници, като разбрали как е постъпил лордът с бедния и окъсан длъжник, съжалявали за своето недоверие към лорда, но било вече късно. Днес всички хора стоят пред прага на Божието Царство и се колебаят, да влязат или не. Дяволът, обаче, ги съветва да не влизат. Той им казва: „Млади сте още, не е време да влизате там. Вие трябва да си поживеете, да се порадвате на свободата си“. Оттук произлиза твърдението на хората, че младият трябва да си поживее, а старият – да си почива. – „Кой ще работи тогава?“ Не. И млади, и възрастни, и стари – всички трябва да работят. Досега хората само са се мъчили и трудили. Те още не са работили. Няма по-приятно нещо в живота от работата. Според мене младият трябва да придобива вяра, възрастният – да работи, а старият – да учи. Сегашните хора не успяват в живота си, защото са разбъркали местата на всички неща. Дали сте млади, възрастни или стари, щом мине през ума ви някаква Божествена мисъл, приемете я и я реализирайте. Тя е подобна на плод. А всеки плод узрява, само когато се постави на мястото си.

И тъй, младите да вярват, възрастните да работят, а старите да учат. Като живеят по този начин, хората ще напредват, ще се разбират помежду си и ще се обичат. Само при това положение човек ще може да разбере, че има един Господ в света, един Спасител – Любовта, и един Учител – Мъдростта.

Новото учение изисква от всички да придобиете вяра и да следвате пътя на Любовта без никакво колебание, без никакво съмнение.

Утринно слово от Учителя, държано
на 23 септември 1934 г., гр. Русе.

1934_09_26 Ако говоря
Първа лекция на Общия окултен клас

АКО ГОВОРЯ

Десет минути размишление.

"В начало бе Словото"

Ще прочета тринадесета глава от Първото послание към коринтяните.

Тайна молитва.

Има едно знание в света, което е потребно. Човек може да знае много работи, но в дадения случай това, което може да употреби, то е най-важното, то е най-същественото. Ако имаш да вървиш дълъг път, това, което носиш, или това, към което се стремиш, ще те умори. Ето защо това, което в даден случай можеш да употребиш, то ще те ползва. Понякога вие се натъквате на противоречия, като мислите, къде ще бъдете след десет, петнадесет или повече години. Къде ще бъдете? Ще бъдете точно там, където сте сега. Понякога онова, което хората мислят, е сън. Един сънувал, че бил малко петгодишно дете, после пораснал, завършил основно училище, след това завършил гимназия, после университет, настанил се на работа, ходил на много места по света и много работи научил. Като се събудил, видял, че е пак в леглото си. В няколко часа само той е могъл да порасне, да завърши училище, да се настани на работа и да обиколи света, но след това се видял на същото място, където легнал. Питам, какво ще ви ползва такова знание?

Някога вие мислите като насън, че много знаете, но това знание е насън, вие не сте го приложили в живота си. Човек може по същия начин да говори и за любовта, но това е сън, не е истинска любов. Някой казва: "Топло ми е сърцето." Това е сън. Знаете ли какво нещо е топлото сърце? Това са думи само. Да е топло огнището, това е топло сърце. Огън, на който не може да се опече хляб, огън ли е? Огнище, на което не може да се опече хляб, огнище ли е? Знание, което не може да ви помогне, знание ли е?

Като говори за любовта, апостол Павел я разглежда в съвсем друго положение. Той я разглежда като най-същественото нещо в живота.

Мога за обяснение да ви дам следния пример. Представете си, че имате силно желание да ядете хляб. Имате хляб, но устата ви е схваната, не можете да ядете. Отвътре имате желание да ядете, гладът ви измъчва, а отвън нямате условия да ядете. Какво ви ползва този хляб? Държите го в

ръката си, разглеждате го, но не можете да го възприемете в себе си. Но не е достатъчно да приемете хляба в стомаха си. Изискват се след това ред процеси. В стомаха хлябът трябва да се асимилира, да се превърне в сок, който да се всмукне в организма, да се превърне в кръв, да се разнесе в дробовете, където се пречиства, да отиде в мозъка и там да се трансформира в мисъл.

Първо животът се изразява в хубави чувства, които хората често изгубват. Това, което се губи, не е реално. Реални неща са тези, които влизат в човека. Веднъж влезли в човека, те вече не се губят. Любовта е нещо реално, но вън от Бог тя не съществува, не се проявява. Значи любовта е външното проявление на Бог. Вън от Него тя не се проявява.

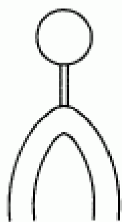

Да допуснем, че имате един кръг, който представлява човешката глава. Сега, за да разберете любовта, тя трябва да влезе в човека. Иначе какво ще разправят на болния неща, които той не може да разбере? Болният страда от стомах, а вие му разправяте за ревматизма - той нищо няма да разбере. Каквото и да му разправяте, той ще ви каже: "Оставете тези работи. Мене корем ме боли, а вие ми разправяте други работи." Или някого го боли сърце или гърбът, а вие му разправяте други неща. Той ще ви каже: "Остави тези работи, те не ме интересуват." И на вас като разправям тези работи, ще кажете: "Остави тези неща. Нас пари, пари ни трябват. Къщи ни трябват. Зима иде, може ли да останеш навън, да зъзнеш на снега?" Така е, но защо мръзнат хората? Някой човек, след като е облечен, пак казва, че сърцето му било студено. Добре е облечен, къща има, жена има, деца има, и пак казва, че сърцето му било студено. При това и отвън е топло, слънцето грее, а той казва, че сърцето му било студено. Какво ще кажете за този човек? Значи липсва му нещо. Тази липса е подобна на някое ядене, което е много хубаво сготвено, но българинът обича повече пипер и казва: "Малко червен пипер не му достига." Друг пък казва, че малко масълце трябва на яденето. Вярно е и това, но какво допринася маслото?

Това са външни схващания. Маслото има едно свойство, че образува повече топлина в човека. Хора, които имат по-малко мазнини, те са обикновено по-сухи, по-нервни хора. Кожата на ръката обикновено у тези хора е суха, и отвътре у него започва да изсъхва. Този човек започва лесно да се дразни

от нищо и никакво. Каквото и да му кажат, той ще иска да му се разправят други работи. Ако говорите на религиозния, той ще ви каже: "Какво ни разправяте за тези кръгове? Кажи ни нещо за Божията любов или за ангелите, за светиите." Този човек иска да му се говори за Божията любов, но има една смътна представа за Бог, за ангелите. Каквото и да му се говори за Бог, той има смътна представа и за този, и за онзи свят. Той мисли, че онзи свят е като този. Ако си представите Бог отвън като някакво живо същество, нищо не можете да разберете, колкото и да ви се говори за Него. Тогава няма да разберат и стиха, че ние живеем, движим се и съществуваме в Бог. Къде ще търсите Бог? Вън от себе си вие не можете да Го намерите. Като разсъждаваме по този начин, ние можем да се отвлечем, но едно трябва да знаете, че знанието при известни условия е необходимо. Представете си, че в живота ви не ви върви. Какво правите? Казвате: "Аз не съм късметлия човек." Какво разбирате под думата "късмет"? Турците казват: "Ако нещо ми е на късмет, да ми дойде на крака." И християните, и религиозните хора вярват на късмета. Те казват: "Като дойде Духът, Той ще ни научи." Значи техният късмет е в Духа. Но има един закон, който регулира нещата.

Един човек сънувал следния сън. Дошъл при него един господин, подал му в ръката една торба с пари и му казал: "Вземи тези пари и докато съм още тук при тебе няколко часа, иди на пазара и виж какво можеш да си купиш с тях. Каквото успееш да си купиш в тези пет-шест часа, твое ще бъде. След това ще си замина." Той взел торбата с парите и отишъл на пазара. Какво да види. В който дюкян отивал, всички били затворени. Отива за дрехи - магазинът затворен. Отива за обувки - също магазинът затворен. Отива да си купи храна, хляб - пак затворено. Отива да търси майстори да поправят нещо в къщите му - никъде няма майстор. Поглежда часовника си - времето лети, а той още нищо не си е купил. Като изминало определеното време, отива най-после при този господин, който го чакал у дома му, предал му торбата неотворена и казал: "Нямам късмет." Господинът взел торбата си и си заминал. Това значи, че човек може да носи знанието в себе си, без да го разбира и да може да го използва.

Какво представя горният кръг? Той представя човешката глава и възможностите, които са вложени в нея. Главата представя Божествения свят, с който е свързан човек чрез мисълта си. Дробовете му представят ангелския свят, а стомахът - човешкия свят. На физическия свят човек е това, каквото представя неговото благоутробие. Той е като онзи свещеник, който турил ръцете си на стомаха, на корема си, и казал: "Владико свети, да бъде така, както ти казваш." Щом ядеш всичко, всичко добре се нарежда. Значи между главата, дробовете и стомаха на човека има едно съотношение. Някои казват: "Само с ядене не става." Така е, само с ядене

работите не се уреждат, но и без ядене нищо не става. "Много мислене не трябва". Така е, но и без мислене нищо не става. С много мислене не става, но и без мислене нищо не става. "Е, то с много работа не става." С много работа не става, но и без работа не става. Човек трябва да разсъждава. Какво значи "с много мислене не става"? Това значи - ако човек много се тревожи и много мисли, работата не става. Човек не трябва да се тревожи, а само да мисли. Ако пък никак не мисли, той се натъква на друга опасност.

Всички хора имат по една глава, но не са й дали възможност да се прояви. Досега вие не сте си поставили въпрос, на какво място е поставена главата ви, на какво очите, носът и така нататък. Казвате: "Така ни е създал Бог." Така е, но вие никога не сте си задали въпроса, как да употребите тялото си, което Бог ви е дал. Ако е достатъчно само да кажете, че Бог ви е създал такива, мислите ли, че ако влезете в другия свят такива, каквито сте сега, ще можете да направите нещо? Вие не знаете, че щастието ви седи в двете ръце. Ако знаете разумно да движите двете си ръце, вие ще придобиете големи блага. Вземете например един цигулар. Ако знае правилно да свири, да движи лъка си, той на един концерт само ще може да получи около шестдесет-седемдесет хиляди лева. Казвате: "Хубаво свири този човек." Да, хубаво свири. Като вземе лъка и цигулката си, изкарва нещо от нея. Вземете певицата например, знае как да пее и да говори. Тя има в себе си една малка ципица, която определя всичкото й щастие. Казвате: "Да, има ангелски глас." Да, който има ангелски глас, той ще може да пее и да говори ангелски. Ангелите са добри певци.

Апостол Павел казва: "Ако говоря с ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм." Това значи, ако говориш с ангелски език, а мисъл нямаш, нищо не си.

Какво ще разберете сега от това нарисуваното? Това е името на любовта. Който не разбира любовта, всичко в него е разхвърляно. Който не разбира, той е като онази невежата предачка. Обаче вещата предачка ще вземе преждата, ще я развлачи, ще я изчисти, ще я изпреде и ще изкара нещо от нея. Който не знае, ще каже: "Нищо не става от тези парченца." Който не знае, нищо не става, но който знае, той все ще изкара нещо от тези парченца. Който знае, той всичко може да изкара. Това значи да владее човек инструмента си. От тези части вие може да съедините, да изкарате нещо цяло. Това показва, че любовта има своя външна, има и вътрешна

страна, има също така и свое приложение. Вие може да напишете едно любовно писмо, но като ви накарат да го прочетете, ще видите, че има нещо в него, което трябва да притурите. Любовта има своя език. Какъв тон има любовта?

Вие знаете примера за онази млада мома американка, която отишла един ден при един млад банкер, пипнала го по страната, по рамото, поговорила му малко и той казал: "На ваше разположение съм. Каквото обичате, мога да ви дам." Извадил от касата си десет хиляди долара и казал: "И друг път заповядай, на услугата съм ви."

Сега вие можете да вземете само външната страна, но не е така. Вие вземате една клечка кибрит, туряте я при сухите дървета, драснете клечката и огънят се запали. После дойде вятърът и раздухва още повече огъня. Това всеки не може да направи. Само разумният човек може да направи това. Той драсне една клечка кибрит, запали огъня и го използва разумно. В този живот мнозина се намират в положението на човек, който спи. И вие се намирате в това положение, и аз ви казвам: "И тази година ще продължи вашият живот." Той ще продължи най-много сто и двайсет часа, след което вие ще се събудите, ще се върнете от пазара и ще видите, че всичките дюкяни са затворени. Аз съм срещал стари хора, които казват: "Празна работа. Нищо не можахме да постигнем." Той казва, че имал синове и дъщери, които се разболели и умрели и останал сам-самичък, поне и той да си замине на оня свят при тях. С това той мисли, че нищо не е постигнал.

Преди години един варненски свещеник ми разправяше следното. При него дошла една стара баба, осемдесет и пет годишна, която му се изповядала. Казала му. "Дядо попе, имам един грях, който ми тежи на душата. Искам да се изповядам пред Бог." "Какъв е този грях?" "На млади години имаше един млад и красив момък, когото много обичах. Обичахме се и двамата, но майка ми и баща ми ме насилиха, дадоха ме на друг, богат момък, а не на този, с когото се обичахме. Оттогава досега аз не мога да забравя своя възлюблен. Случи се, че той умря, но при този случай не мога да го забравя. От мъжа си имам четири сина и пет дъщери, които никак не обичам. Не обичам и мъжа си. Снощи например сънувах първия си възлюбен, с когото седяхме дълго време, разговаряхме се, ядохме, пиехме, целувахме се. И сега си мисля, да ме прости Господ, как ще отида с този грях на онзи свят, какво ще ми каже Господ за моя живот."

Това са изключения. Човек влиза в едно противоречие, което трябва да разреши. В какво седи противоречието? Ако вземете една жаба и я внесете в училището, какво ще научи тя в това училище? Тя ще търси блатото и ще

каже: "Не ми трябват тези чертежи. Мене ми трябва вода, нищо повече." Сега всички вие имате известни желания и казвате: "Човек трябва да вярва в Бог, докато не може и не знае как да употреби всяко нещо на неговото място." В какво ще вярва човек? Може ли да вярва в умрелия човек? Човек може да вярва само в разумното в живота или в онзи, който може в даден случай да му бъде полезен.

Единственото Същество в света, Което ни разбира и Което винаги може да ни бъде в услуга и да ни бъде полезен, това е Бог. Той събужда в нас най-хубавото - любовта. Бог не е против нашите желания. Всяко желание, всяко чувство, всяка мисъл и постъпка, това е Бог в нас. Понякога ние правим грешки, но Бог винаги е готов да ни коригира. Художникът рисува, но докато нарисува една картина, той ще направи ред грешки. Представете си, че сте пред вратата на Рая и ви дават да нарисувате една картина, един човек. Вие се заемате да работите, но от рисунката зависи ще влезете ли в Рая, или няма да влезете. Ако не влезете, ще ви върнат назад. Колцина от вас ще нарисуват този човек както трябва? За да нарисувате човека както трябва, вие трябва да знаете на какво разстояние да поставите очите му, какъв нос да му направите, каква уста, какви вежди, какви пръсти на ръцете и прочее. Някога ви се вижда, че тази работа е лесна, но не е така. Например, някой си отваря устата и я затваря, като изказва много думи. Знаете ли какво означава това? Сега вие ще се намерите в положението на онези богомолци, на които свещеникът искал да проповядва и ги запитал: "Знаете ли какво ще ви кажа?" "Не знаем." "Щом не знаете, няма какво да ви говоря." "Знаем." "Щом знаете, пак няма какво да ви говоря." Казвам, човек знае и разбира нещата само тогава, когато може да ги употреби. Той не знае и не разбира нещата, когато не може да ги употреби.

И така, любовта се проявява в света като една мощна сила, която може да се приложи във всички области на живота. Любовта е потребна и в младините, и във възрастните години на човека, както и в старините му. Тя е потребна и на този, и на другия свят, в цялата вечност. Любовта служи като подтик в живота. Мнозина се спират върху любовта на ангелите. Тази любов е много отвлечена. Например, ако ви питам нещо за любовта на ангелите или на светиите, какво можете да кажете за тази любов? Ето вие вече сте на толкова години, какво знаете за любовта например? Както ви виждам, мнозина от вас сте светили някога, горели сте, а сега сте в мрачина. Вие сте като огъня, който някой път гори, свети, а после загасне, стане черен въглен. Мнозина сте недоволни и казвате: "Какво бяхме едно време, и какво сме сега." Не се харесвате. Защо не се харесвате? Това не е произволно. Често вие сами ставате причина за вашето недоволство, вие сами спирате теченията на любовта. Вие трябва да разбирате законите на любовта. Вие не знаете законите, по които любовта върви. Защото и

любовта, и светлината си имат свои пътища. Например, ако затворите прозорците си, светлината няма да влезе във вашата къща, защото светлината си има проводници, жици, по които се пренася. И тя може да се инсталира, както се инсталира и водата, и електрическата енергия. Така че, инсталацията на любовта, която имате в себе си, трябва да я пазите. Защото някой път инсталацията ви може да се развали отвътре. И когато се развали тази инсталация, вие ще чувствате, че нямате тази светлина и топлина в себе си.

И така, да се върнем сега към същественото - към живота, който и вие, и всички хора търсят. За да се разбере любовта, от която произтича животът, първо трябва да имаме живот, който да употребим, да приложим, за да го използваме. Значи първо трябва да имате любовта, а за да разберете тази любов, трябва да придобиете живота. За да разберете живота, трябва да знаете как да го употребите и използвате.

Сега питам ви, какъв метод имате, за да употребите живота, да го приложите? Казвате: "Ние трябва да бъдем полезни на хората." Как ще бъдете полезни?

Ще ви приведа един пример. Вървят двама пътника в един студен зимен ден, навън е студ тридесет и пет градуса под нулата. В това време те виждат на пътя си паднал един човек, замръзнал от студ. Единият пътник казва на другия: "Хайде да слезем да помогнем на този пътник, да не умре от студ." "Няма какво да слизам, аз и без това съм замръзнал. Ако сляза да помагам на него, аз сам ще замръзна." Другият не го послушал. Той слязъл от коня и започнал да разтрива замръзналия пътник. Той разтривал ръцете и краката му, а като разтривал него, и той сам се стоплил. По този начин той помогнал на брата си, а първият пътник продължил сам пътя си.

Казвам, ако вие постоянно сте заети със себе си, ще замръзнете. Аз гледам, хората навсякъде правят същата грешка. Те се качват на коня си и бързат, гледат да не замръзнат на пътя, да си уредят своите сметки. Не, ти ще замръзнеш. Ти сам никога не можеш да уредиш своите сметки. Ти ще уредиш своите работи дотолкова, доколкото се уредят работите и на другите хора. - Защо? - Защото ти сам си част или един орган от Бог. Твоята функция в този общ организъм зависи от общото съгласие с другите органи. Ръката ти трябва да работи и затова здрава трябва да бъде. Ръката не работи за себе си, тя работи за цялото. И ръката не взема парите за себе си, тя ги туря в джоба, където ще се скрият за общите нужди. Това са само сравнения, с които аз не искам да ви отклоня от вашия път, но казвам, ако вие разсъждавате по стария начин, къде ще му излезе краят?

Един човек обича да си попийва. Взел една малка цевица и я турил в една бъчва, и всеки ден си теглил по малко винце от бъчвата. Цевта била дълга половин метър. По едно време забелязал, че колкото и да тегли, не излиза никакво винце. - Защо? - Свършило се вече виното, пък и цевта не е много дълга, да извлече онова, което е на дъното на бъчвата. Та и всеки човек има по една такава цевица, с която тегли. Тегли ден, два, три, сто дена, докато най-после нищо вече не може да тегли. Казва: "Тръбицата ми не е много дълга." И тръбицата ти не е много дълга, но и виното се е свършило в бъчвата. Като вземаш от нея, трябва и да прибавяш по малко. Колкото и да е дълга тръбицата, един ден ще изпиеш всичкото съдържание и ще кажеш: "Не си струва тази бъчва, празна е."

Казвам: Хубаво е човек да пие от тази бъчва, но един ден нейното съдържание ще се свърши. Какво остава тогава? Къде е разрешението на въпроса? От бъчвите ли човек трябва да пие с малко масурче, или да си черпи вода от извора и то всеки ден колкото иска, без страх, че водата един ден ще се свърши? Човек трябва да черпи от извор, който постоянно тече и извира. Когато се казва, че човек трябва да отиде при Бог, имам предвид един такъв жив извор, който постоянно извира. Когато се казва, че трябва да отидете при човека, въпросът вече е съвсем друг. Всички хора са все такива бъчви, водата или течността в които е дошла от чешмите. Водата в такава една бъчва не е толкова прясна, както онази, която изтича от извора.

Сега аз говоря за външната страна на любовта. Тъй както сме ние с хората, на тях още не може да се покаже любовта във всичката пълнота. Като дойде един човек при вас, колкото и да сте добри, ще кажете: "Кога ще си отивате?" - Защо? Поседял е вече този човек няколко дена у вас, трябва да знаете има ли намерение още да седи. Но и ако този гост поседи цяла седмица и иска вие да му служите, и той няма право. Той трябва да бъде много внимателен. И гостът трябва да бъде внимателен, и домакинът трябва да бъде внимателен. Ти искаш някой човек да ти услужи, да ти даде пари на заем, но същевременно не мислиш да му върнеш парите. Или искаш някой човек да ти говори сладко, а същевременно ти не си готов да му говориш сладко. Значи ти, който искаш по отношение на тебе да се приложи законът на любовта, по отношение на другите не го прилагаш. Ако не може да приложите този закон, ще кажете: "Извинете, малко съм нервен." Това са посторонни работи, с които се отвлякохме от съществената мисъл. Това не са недъзи, от които не може да се освободите. Например отивате в едно кафене и прекарвате там четири-пет часа. Излизате навън от кафенето, но дрехите ви миришат на тютюн. Това не сте вие, който миришете, но дрехите ви миришат. Вие сте били в една среда между хора, които пушат, и по този начин носите техните навици върху себе си отгоре. Какво трябва да се прави? Ще снемеш тютюневите си

дрехи, ще си направиш една баня, ще измиеш и главата, и ръцете, и краката си и ще се облечеш в чисти дрехи. Тогава само ще отидете при приятелите си.

Та външната страна на тялото не е съществената. Това, че някой остарял, това още не е същественото. Хората днес остаряват от тревоги. Но в света стават ред промени, вследствие на което всички неща вървят към развитие. Казвате: "Ние трябва да остареем." Ако човек върви по Бог, той никога не трябва да остарява. Човек трябва да стане възрастен в любовта. Наместо да стане възрастен обаче, той остарява. Ако поставите едно растение между две плоскости, които вървят в противоположни посоки, то веднага ще се изкриви. Същото става и с дървета, които растат в глинеста или песъчлива почва. Когато ги поставите при тези условия, ще забележите, че клоните им вместо да вървят нагоре, извиват се надолу. Та когато и вие се смущавате от нещо, трябва да намерите причината на това смущение и да се освободите от нея. Смущението причинява известна тежест. Често тежестта се предизвиква от някоя храна или от неправилното дишане, или от неправилната мисъл във вас. Една грешка може да я изправите или чрез стомаха си, или чрез дробовете си, или чрез мисълта си, но чрез яденето си по никой начин не можете да я изправите. Много хора са нервни - или храненето им не е добре, или не чувстват добре, или не мислят правилно. Ако мисълта на човека постоянно е заета с отрицателни мисли, той непременно ще стане нервен. Ако живее между свети и добри хора, той няма да бъде нервен. Това значи - ако пътят ви е отворен, вие няма да имате никакви препятствия. Представете си, че живеете при условия, където храната с много хубава, водата е чиста и въздухът винаги - чист и свеж. Вие никога няма да бъдете нервни. Обаче живеете ли при сиромашки условия, във всяко отношение вие ще бъдете нервни.

Сега вие чухте тринадесета глава от Посланието към коринтяните, пък и сами сте я чели много пъти. Но не трябва само да се говори и чете тази глава, но тя трябва и да се прилага, да се направи опит с нея.

Трима учители разправяли на децата си за хубавите плодове, за хубавите градини, но всеки разправял по свой начин. Първият разправял на децата, че имало в света много хубави градини с вкусни плодове, но нито плодовете им показвал, нито дал да ги вкусват. Като се върнали по домовете си, децата разправяли на родителите си какво им преподал учителят. Вторият учител разправил на децата си същото, но ги завел в тези градини, да им покаже какви плодове растат там. Третият учител разказвал на децата си за тези плодове и в една от тези градини на всяко дете дал да опита по един от тези плодове, а същевременно им дал по две ябълки и по две круши, на всяко дете, да ги занесат дома си, да ги покажат

на родителите си. Кой от тримата учители преподал най-добре урока си? Третият. - Защо? - Защото не само те разбрали урока, но и родителите им.

Та сега и на вас трябва и могат да ви проповядват за любовта, за Бог, но Бог и любовта трябва да се опитат, трябва да имат практическо приложение. Любовта непременно трябва да се опита. Любовта по никой начин не може да се намери така, както хората я търсят. По този начин я търси целият свят, но никой още не я намерил. Като си дойдете от любовта, вие непременно трябва да я опитате. Огън, който гори и изгасва, не е огън. Има тела, които веднъж като се запалят, с нищо не могат да се изгасят. И с кофи да наливате вода върху този огън, той не може да се изгаси.

Казвам, това, което не гасне при никакви условия, нито при болести, нито при сиромашия, нито при страдания, това е любов. При такава любов никаква болест не може да устои. Болестта гази само онези, които нямат любов. Сиромашията гази само онези, които нямат любов. Ако си слаб, това показва, че нямаш любов. Който има любов в себе си, той е силен човек. Не че ти като човек си силен, но любовта в тебе ти предава сила. Имате един килограм желязо. Питам, кой от вас може да вдигне това парче желязо? Казвате, всеки може да го вдигне. Но ако през това парче желязо прекараш силен електрически ток, който ще нагорещи това желязо до хиляда градуса, кой ще може да го вдигне? Никой не може да го вдигне. Не само че не може да го вдигне, но всеки ще седи на пет-десет метра най-малко далеч от него. Голяма е топлината на това желязо. Ако вратът на човека е много тънък, какво ще бъде неговото положение? Той трябва да има по-дебел врат, да отговаря на главата на тялото, а съобразно с това и дробовете трябва да бъдат хармонично развити. Човек трябва да работи върху себе си, да се развива.

В този смисъл всяка мъчнотия, която се явява в живота на човека, не е нищо друго, освен условие, за да се изправи някой орган в неговия организъм. Боли те крак. Какво показва това? Че не знаеш как да движиш крака си. Щом не знаеш как да движиш крака си, това показва, че не познаваш закона за доброто. Боли те ръката, не знаеш как да я движиш. Това показва, че не разбираш закона на Божията правда. На езика имаш пришки, това значи, че не разбираш закона на Божията любов. Ухото ти е малко затъпяло. Това показва, че не разбираш закона на Божията мъдрост. Това показва, че всяко нещо си има свои вътрешни причини.

Сега мисълта, която искам да ви оставя, е следната: От вас не искам никакви религиозни, никакви догматически вярвания. "Ама трябва да бъдем добри." Думата "трябва" ще я турите в торбата си и няма да я изваждате навън. Няма да казвате, че "трябва" да се пее, да се свири. Ще

извадите цигулката и ще пеете, ще свирите. Но като свирите, няма да събирате парса. Няма да бъдете в положението на онзи български даскал, който отишъл в едно село и като знаел да свири на цигулка, отивал често на църква и там пеел и свирил при богослужението. Всички казвали: "Даскалът пее и свири много хубаво", но никой нищо не му давал. Като огладнял, той напуснал църквата и отишъл да свири в кръчмата. Като го видели, всички казвали: "'Ела тук да ни посвириш." Посвирил той и веднага му дали да си пийне и да си хапне - нагостили го.

Това, което отделя хората от Бог, това не е учението на Бог. Това, което сближава хората, кара ги да се разбират, това е Божията любов, Божията мъдрост и истина. Когато се разбираме, ние трябва да си пазим интересите. Това значи благата, които Бог ни е дал, ние трябва да разпределим разумно. Това значи живот. Разпределението на тези блага зависи от човека. Те могат да бъдат от умствен или от сърдечен характер. И най после, като разпределим и физическите блага, с това ще се разреши въпросът.

Следователно трябва да се разпределят благата и в трите свята. Всяко благо, което Бог е дал на човека, трябва да се разпредели правилно. Той трябва да задържи за себе си част от това благо, а останалото да раздаде и на другите. Всичко, което Бог е създал - всички училища в света са създадени с цел към това, да намери човек своето предназначение. Често хората употребяват знанията си не за това, което е полезно. Някои ще ти проповядват, че трябва да пазят съботата, но какво са придобили? Други пък ще ти проповядват, че трябва да се кръстиш. И кръстенето, и кръщаването има смисъл, но с това хората не са постигнали много нещо. Какво ли няма да ви учат хората. Някои ще ви учат в тайните на природата. Някои земеделци ще ви учат как трябва да изорете нивата, за да изкарате повече жито.

Христос казва: "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога." Само в любовта е Христос. С други думи казано, човек може да работи само с любовта, която му е дадена. Любовта, която може да изправи и разреши всички противоречия в ума, в сърцето и в постъпките на човека, е Божията любов. Това е знанието, което сега идва в света. Вие като ученици на една окултна школа, не изучавате нещата по един начин. Има практически начини за изучаване. Има един начин, по който може да се изучават нещата, но ако ви се даде този начин, вие ще се отвлечете от знанието, което имате, и няма да постигнете много нещо. Вие ще дойдете до положението на италианския учен Ламброзо, който изучаваше само отрицателните, престъпните типове в живота. Това е една аномалия. Човек трябва да изучава положителните черти на хората, той трябва да изучава

добрите хора. Какви са основните черти на един човек? Основната черта на човека е любовта, която върви по пътя на мъдростта и на истината. Тези черти дават характера на човека. Той трябва да изявява на всяка стъпка Божията любов.

Сега всички трябва да размишлявате върху това, което ви говоря. Дълго време трябва да се мисли върху него, но за вас е важно онова, което може да ви остане от любовта. Ще се учите, като драскате клечки кибрит, да не ги хабите. Никога не си играйте с любовта, не хабете любовта, не хабете клечките си. Като драснете една клечка, трябва да запалите свещта. Като запалите свещта, трябва вече да вървите в пътя си. Запали ли се свещта ви, това е любовта. Откъдето и да минавате, драснете по една клечка. Никога не мислете за нея. Никога не мислете за запалените клечки. Кажете на човека една добра дума и не мислете. Минава един покрай едного и му казва: "Не се смущавай, твоите работи ще се оправят." "Как ще се оправят?" "Това не е моя работа." Лекарят преглежда един болен и му казва. "Ти ще оздравееш." "Как?" "Това не е моя работа " Това значи - изнесете болния на планината, на чист въздух, хранете го със здрава, чиста храна и не се безпокойте. Природата ще свърши своята работа.

Значи ние трябва да дадем на Божествения Дух да работи в нас, но всички трябва да учим. Човек трябва не само да учи, но и да прилага. Човек трябва не само да прилага, но всяко нещо трябва да го използва, да види неговия плод и да го вкуси, да го опита.

Сега думите на апостол Павел, който казва: "Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, ще съм кимвал, що звънти, и мед, що дрънка." Значи, ако любовта не дойде у нас, всички други неща ще останат без съдържание и смисъл. Или другояче казано, ако ви дадат най-хубавата храна, но имате температура от четиридесет градуса, тази храна ще остане неизползвана, вие нищо няма да разберете от нея. Тази храна може да ви се даде само при положение, когато нямате никаква температура, когато сте здрави и добре разположени.

Значи, ако нямате любов, всички външни условия, всякакво знание ще остане неизползвано. Следователно условията, при които можете да използвате любовта, знанието, е Божията любов. Мнозина от вас усещат, че имат препятствия, че не могат да постигнат това или онова. На мене мнозина са ми казвали, че не са такива, каквито трябва да бъдат. Дохождали са при мене някои и са се оплаквали, че не се отнасяли добре с тях, че не им давали вода да пият и така нататък. Казвам, идете на извора и пийте колкото искате. Не очаквайте да пиете от бъчвите, да ходите от бъчва на бъчва и да пиете от тях с масурче. Оставете този въпрос настрана.

Добре е по някой път да отидете при някой кръчмар, да видите как той пише всичко, което продава и купува. - Защо? - Защото реално е само това, което се пише. Това, което не се пише, не е реално. Само това ще се плаща, което се пише.

Сега вие сте в една школа, която изисква приложение. Можете да имате някакви неудобства, не се плашете от тях. Каквито противоречия да срещате, не се спъвайте от тях. Когато земеделецът оре земята, той не трябва от нищо да се спъва. Че някой път земята не е толкова наторена, нищо от това. Той ще я натори. Ама нямало достатъчно вода, земята била суха. И това не е за спъване. Той ще прекара някаква вада и земята ще стане по-влажна. Ето защо не се плашете от мъчнотиите. В каквито мъчнотии се намирате, бъдете като разумните градинари. За това се изискват ред лекции, които вие трябва да изучавате. Казвате: "Какво да правим?"

Казано е в Писанието: "Елате при Мене, Аз ще ви покажа вратата." Добре, вие дойдете при вратата, но тя е заключена със секретен ключ. Какво ще правите тогава? Всичко в природата е затворено със секретни ключове. Понякога вие може да влезете вътре, но ако изгубите този секретен ключ, не можете да излезете навън. Така е пропаднал един милионер в Америка. Той отишъл един ден да разглежда богатството си в подземието, което се отваряло и затваряло със секретен ключ. Като влязъл вътре, ключът по невнимание от негова страна се заключил, и той не могъл да го отвори. Така останал той в подземието при своето богатство, където умрял. Също така и човек и в науката може да умре. Като се предаде на големите знания да ги изучава, може да влезе някъде, да се затвори със секретен ключ и повече да не може да излезе навън. И при знанието може да се затвори вратата.

Следователно, ако говоря с човешки и с ангелски езици, а любов нямам, от нищо не се ползвам. Всеки от вас трябва да се ползва вече от любовта. Любовта, която внася в човека нов живот, е Божествената любов.

"Добрата молитва"

Първа лекция на Общия окултен клас
26-ти септември, 1934 г., сряда, Русе - Братски салон

1934_09_28 Силните и слабите степени
лекция на МОК

СИЛНИТЕ И СЛАБИТЕ СТЕПЕНИ

Има неща, които могат да се преустановят и такива, които не могат да се преустановят. Това показва, че има неща, които трябва да се плащат. Това се нарича в природата смяна. При това, някои неща могат да дойдат по-усилено, а някои по-слабо. Например, за добрите, за разумните хора, някои неща могат да дойдат в по-слаб размер, а за глупавите в по-силен размер. Същото нещо може да се каже и за доброто и за злото. Ако си умен човек, доброто ще дойде за тебе в по-силен начин, а злото в по-слаб. Ако си глупав, доброто ще дойде за тебе в по-слаб начин, а злото в по-силен. Можете ли да схванете разликата? Глупавият, лошият човек страда повече, а добрият, разумният по-малко. Това не показва, че добрият, разумният няма да страда, но като разумен, той ще вземе в съображения много неща и по този начин ще избегне силата на злото. Значи, за добрия, за разумния доброто ще дойде в по-силна степен. Това показва, че във всички неща има една постепенност. Например зазоряването не става изведнъж, но постепенно. Така и в живота се забелязва същата постепенност. Обаче хората искат изведнъж да станат съвършени, безпогрешни. Вие искате изведнъж да станете учени, да придобиете голямо богатство и т.н. Това е механическо схващане за живота. Искате да имате слуги, които да ви слугуват, а вие само да ядете и да пиете, да накривите калпака си и за нищо да не мислите. Такава идея не съществува в света. Не, всичко се добива с усилие. Една последователност има в нещата. Който работи по този начин, ще види, че това е Божествен закон. Нещата не стават изведнъж. Който мисли, че нещата стават изведнъж, той не разбира правилно законите на живота и на природата. Например, събират се десет или сто хиляди акционери, влагат капиталите си в една банка. Директорът на тази банка мисли, че има много капитали на разположение. Има той много капитали, но те не са негови. Един ден той изгуби всички тия капитали и нищо не му остава. Как ще изгуби тези капитали? Когато акционерите си вземат, кой каквото е внесъл в банката. Тези капитали са общи, те принадлежат на общия труд на много хора. Един ден тези хора ще си вземат капиталите и нищо няма да остане в ръцете ти. Казвам, и това е полезно, но трябва да знаете, че от полза е само вашето, а то е Божие. Същото е и с разположението и здравето ви. Някой път сте разположени, имате капитал в банката си. На другия ден сте неразположени духом, капиталът ви е взет, значи той не е бил ваш. Тогава вие се сърдите, дразните се. Какъв е този капитал, който всеки може да ви вземе. Днес се мислите за светия, а утре това светийство изчезнало. Днес сте умни, а утре умът ви не стига, не можете да направите нищо. Вие

трябва да проучвате тия неща. Тези неща се наричат външни условия, с които човек трябва да се справи. Отивате в дома на един богат княз и сте се натоварили с багаж, носите неща за ядене и пиене, голяма раница сте надигнали на гърба си, пъшкате под нейната тежест. Това е безпредметно. Няма защо да се товарите толкова. Когато отивате в дома на богатия, не носете нищо, той има с какво да ви нагости и напои. Друг пък тръгва за къщата на своя беден приятел и нищо не носи със себе си. Това е неразбиране на законите. Онзи, който отива при богатия с раница, из пътя се измъчва, но после вижда, че нямало нужда да носи тези неща. Другият пък, който отива без раница при приятеля си, из пътя му е леко, но там му е тежко, няма какво да яде. Та, като тръгвате при Господа и вие правите същата грешка. Надигате багаж с кервани и като стигнете, уморите се вече. Не, тръгнете ли при Господа, вземете най-същественото – една дреха и едни обуща. И за пътя вземете си малко хляб. Като стигнете там, има вече какво да ядете и да пиете. Несгодите на живота седят в това, че хората още не разбират докъде се простират Божествените процеси и докъде човешките. Дълго време ще се мине още, докато те разберат това нещо. Вие не знаете, кога отивате при някой богат човек и кога при някой беден. И при единия като отивате, и при другия – все страдате. Като отивате при Господа, товарите се много и из пътя страдате. Има неща, които много мъчно могат да се направят. Например много мъчно можеш да превъзпиташ един вълк. Както и да му се проповядва да яде, той все ще яде по свой начин. Каквото и да проповядвате на свинята, тя все ще се прояви по свой начин. Както и да възпитавате животните, като ги оставите на свобода, всяко от тях ще се прояви по свой начин, както си знае. Де е възпитанието тогава? Та и вие често се безпокоите, какво ще стане с вълците и мечките. Въпросът за вълците и за мечките е неразбран и всякога ще си остане такъв. Човек засега трябва да се интересува от това, което е негово. Имаш дадена част, ти трябва да я обработваш. Че другите не работили, че това-онова, ти не мисли за това. Ти обработи своята част и за другите не мисли. Да мислиш за другите, това е безполезно. Ама дали те са я обработили или не, безполезно е всяко смущение. Ти си паднал на пътя и сега питаш защо си паднал. Много просто. Ти си вървял по пътя, но си се отбил в кръчмата на Иван Пенджурски, пийнал си винце, опил си се и като си излязъл на улицата, не си забелязал един камък на пътя, препънал си се в него. Паднал си, разбил си някъде главата си, а след това се питаш, защо е станало това. -"Ама защо паднах?" – Ако не беше се спирал в кръчмата на Иван Пенджурски, нямаше да паднеш. -"Защо си пукнах главата?" – Защото си бил неразумен. Тази глава ти е дадена да мислиш с нея, а не да я пукаш по камъните. Ако искаше да не пукаш главата си, трябваше да пиеш вода, а не винце. Днес има много пукнати глави в света. Който иска да стане богат, все ще си пукне главата. Който иска да стане силен, все ще пукне главата си. Взел си един голям чувал,

напълнил си го повече, отколкото трябва и след това ще се оплакваш. Има един Божествен закон, според който човек никога не трябва да туря върху гърба си повече товар, отколкото му трябва и отколкото може да носи. Хората, и богати и сиромаси, се осигуряват с цел да предотвратят страданията. Но и досега още не са намерили един метод, чрез който да предотвратят страданията. Затова и до днес и богати и сиромаси все страдат. Богатият боледува и умира и сиромахът боледува и умира. Въпросът е само в това, че единият може да живее пет години повече от другия. Че някой платил дълговете си пет години по-рано или пет години по-късно, де е ползата от това? Казвате: "Да, но като държи парите в себе си пет години повече, все ще спечели нещо." Въпрос е дали ще спечели. Може да спечелиш, може и да изгубиш. Обаче закон има за това: Не всякога капиталите допринасят нещо. При тази криза в Америка фалираха може би повече от две хиляди банки, в които изчезнаха 4-5-6 милиарди долари. Много бедни даже бяха вложили парите си в тия банки все за черни дни, но като отидоха парите, останаха им само черните дни. Като се минат няколко години, ще почнат да се образуват нови банки с повече капитал. Де са тези пари? Те не са изчезнали, но казват, че ги няма. Та в света, в който живеете, и вие влагате някъде своите капитали, но гледате един ден, че вашите пари изчезнали. Защо? – Вашата банка фалирала. Аз разбирам страданията на хората в този смисъл: те са вложили капиталите си в някоя банка, която един ден фалира и те изгубват всичко. Един българин беше вложил парите си в Америка, в една банка, но в кризата тази банка фалира и отидоха 500-600 хиляди долара на този българин. Друг българин беше вложил 500-600 хиляди марки в една германска банка, но във време на кризата тия пари спаднаха толкова, че касиерът на банката пише на този българин, че трябва да си извади парите, защото не могат да поддържат книжата. И той трябваше да отиде да си ги вземе. За смях даже той казваше на касиера, че ако искат да държат сметка за неговите пари, той е готов да даде още един и половина милион марки за разноски по книжата. Толкова бяха спаднали германските пари. Значи, като прибавите към 600 хиляди марки още един и половина милион марки, ще се равняват на десет стотинки. Та страданията в живота не са нищо друго, освен кризи, които настъпват. В един ден виждаш, че всичко си изгубил. Днес си радостен, весел, разположен, но на другия ден още виждаш, че си изгубил разположението, пропаднал си, фалирала е твоята банка. Тогава ти се намираш в положението на последен бедняк. Неразположен си, скърбен си, тъжиш си, казваш: "Отиде моето богатство!" На другия ден получиш писмо от чичо си, който ти оставил една сума и ти си вече радостен. Тази смяна в състоянията на човека става постоянно. Единствената причина за тази смяна е неразбирането на Божествения закон. Един от трудните закони е този на смените. Докато научи този закон, човек ще види и ще

пати. Дълго време ще мине, докато научи този закон. Поне едно е утешителното, че човек не знае кога ще дойде този закон. Той влага парите си в банката, но не е господар на тях, а трябва да ги вложи. Ако ги носиш в себе си, апаши ще те оберат; ако ги оставиш у дома си, могат да те убият заради тях. И тогава, като ги занесеш в банката, казваш: "Каквото поне Господ даде!" Сега има друга една опасност, че вие не знаете де сте вложили вашия капитал, дали е в банката или в домовете ви са още. Мнозина са ми казвали, че са вложили капитала си в Божията банка, а после казват, че са изгубили. Как е възможно да вложиш парите си в Божията банка и да изгубиш? Парите в Божията банка не се губят. Не, този човек е вложил парите си в някоя популярна банка, която минава за Божествена. Или другояче казано: има неща в света, които трябва да се сменят. Ти не можеш да разчиташ на временни положения: на дъжд, на вятър, на сняг. Това са временни положения. Ти си гемиджия, вятърът може да духа, а може и да не духа. Обаче парите са нещо по-установено, на тях можеш да разчиташ. Има неща, които са по-уредени, на тях можеш да разчиташ. Там, дето е вложена човешката разумност, може да се разчита. Има неща преходни, на които временно само може да се разчита. Те могат да оставят човека насред пътя. И на коня може да се разчита временно, обаче човек най-много може да разчита на себе си. Единственият, на когото най-много можеш да разчиташ, това си ти. На себе си човек трябва да разчита. Понякога вие разчитате на коня повече, отколкото на себе си. Качите се на коня отгоре и разчитате на него. Не, единственото нещо, на което можем да разчитаме, това е Божият Дух, Който работи във всинца ни. Казвате: "Да дойде Божият Дух." Това са човешки схващания. Има нещо постоянно в природата. Това постоянно ние наричаме Бог. Ние всякога можем да разчитаме на Неговия велик закон, който работи в света. Той е толкова малък, че никой не може да Го види, същевременно е толкова голям, че никой не може да Го вземе, да го задигне. В Божественото има две качества: то е толкова малко, че никой не може да го види и намери, а същевременно е толкова голямо, че никой не може да го вземе, да го открадне. На Бога всякога можете да разчитате, а другите неща са преходни. Те всякога носят изненади и страдания, през които минават всички хора. По този начин хората се възпитават. За временните неща не съжалявайте, но благодарете! Возил си се половин километър на каруцата – не съжалявай! Слез от каруцата, хвани пътя си и благодари и за толкова! Няма защо да правиш нови усилия. В Писанието е казано: "Възложете грижите си на Господа!" Какво значи това? Не да започнеш да мислиш и да работиш, както Бог мисли и работи, но да не чакаш на готово. Онова, което Бог изисква от човека, е да почне и той да работи, да не очаква на другите. Защо? – Защото някога щастието на човека зависи от много малки работи. Вземете например от какво зависи щастието на една певица? Понякога щастието на една певица зависи от една малка ципица

на гърлото й. За една вечер с тази ципица на гърлото тя може да вземе и 50-100 хиляди лева. Но утре стане една малка повреда на гърлото й, каквото и да има, тя нищо не струва вече за тази публика. Ето защо, когато щастието на човека зависи от малките работи, той трябва да пази тия малки работи. Защото, ако малкото се повреди, повече работите не вървят напред. Питам: вие знаете ли, де се намира тази малка ципица у вас, от която зависи щастието ви? – Тя се намира на върха на езика. Колко пъти с върха на езика си човек разваля своето щастие! Като бутнете върха на езика си и щастието ви отива. Та всеки от вас трябва да си тури под езика едно малко камъче, с което да изтрива езика си, да не е толкова остър. Не се изисква много търкане, малко търкане е нужно. Нали и вие имате ножове, вилици, лъжици, игли, шишове, които изтривате? Достатъчно е само отгоре да ги докоснете, за да се изтрият. Човек трябва да се научи на две неща: Той не трябва да носи на гърба си голямата раница на греха, нито да изгасва своята запалена свещица, която носи вечер. Голяма раница на гърба си не туряй и малката свещица, която имаш, не загасвай. Много хора са икономисти, изгасват вечер свещта си да не гори. В Божествения свят изгасване няма. Малките свещи поне не гаси! Защото, ако изгасваш свещите или ако намаляваш горенето, те ще димят. Нека си горят повече, нека има повече светлинка. Ето, от толкова години насам Слънцето е запалено и не изгасва. Някой път светлината му се намалява, а някой път се увеличава. Там е пътят. Човек трябва да върви по Божиите пътища, да изпълнява Божиите закони. Защо? – Защото никой не може да избегне смените, които стават в природата. Страданията не могат да се избегнат по никой начин и радостите не могат да се избегнат по никой начин. Всички тия неща ще дойдат, но от човека зависи, как ще ги възприеме и как ще се справи с тях. Ако си умен, страданието ще дойде по-меко; ако си глупав, страданието ще дойде по-силно. Същото е и за доброто: ако си умен, то ще дойде в пълнотата си; ако си глупав, то ще те засегне по-малко. Външният ежедневен живот зависи от вътрешното разположение на човека. Не само хората минават през тези състояния, но и животните и растенията. Има нещо в живота, което обхваща всички живи същества едновременно. Аз наричам това нещо "смени в природата". Щом дойде една смяна, вие вече не сте разположени, чудите се от де е дошла. Като дойде смяната, вие трябва да знаете какво да правите. Като дойде една смяна, вие ще вземете камъчето и ще разтъркате малко езика си, да не остане никак кир върху него, защото след време кирта ще излезе отгоре. Кога човек се разваля? – Когато започне да губи. Когато един търговец фалира, той отваря тефтерите си и започва да преглежда кой какво има да му дава. Като намери, че Иван, Драган имат да му дават, той казва: "Чакай аз ще му кажа на този нехранимайко, какво мисли да прави?" Или ще каже: "Аз ще го претрепя него!" Да, но този длъжник е по-сприхав от кредитора си. Той го даде под съд, но длъжникът се готви вече да го претрепе. Най-после

работата излиза съвсем другояче. Сега, като ме слушате, вие ще трябва да платите, но сте от скържавите. Гостилничарят дойде и казва: "Ще платите!" -"Ама много скъпо взима!" – Да, този гостилничар взима скъпо. Това е великата философия. Това е училището, което следвате, но трябва да знаете, че ще има големи смени. Няма същество в света, което да не е подложено на смени. Затова човек трябва да бъде умен да знае, че Божиите работи са велики, да разбира Божиите пътища, без да ги критикува. Като ги разбира и върви напред, добре ще му бъде навсякъде. Тази е философията на живота. Изпяхме песента: "Всичко в живота е постижимо"

1-ва лекция на МОК, 14 година,
държана от Учителя на
28 септември 1934г., Петък, 5 ч.с, Русе.

1934_09_30 Послушание
Утринно слово

ПОСЛУШАНИЕ

Сега ще прочета 2-ра глава от Битие.

Като четете тази глава, вие се връщате към далечното минало, когато Господ е създавал света и човека. Първият човек е бил дете, от което се е искало само послушание. Бог е поставил човека в рая, където имало четири реки. Тези четири реки представляват четирите посоки на света: изток, запад, север и юг. Изток представлява правдата, север – истината, юг – доброто, а запад – послушанието. Тия реки имат смисъл само при това уподобяване. Ако човек и до днес още страда, това се дължи, именно, на непослушанието. Заради непослушанието трябвало той да напусне рая и да отиде в света, където го очаквали страдания и мъчнотии. Една малка причина е създала големи последствия. Наистина, ние виждаме, че малките причини произвеждат големи нещастия.

Това, което някога е станало в рая с първите човеци, става и днес в света. Всички хора са били в рая и са излезли оттам поради непослушанието си. Като се намерят пред страдания и изпитания, хората се запитват какво трябва да правят, за да се освободят от тях. Много просто! Като слушат, хората лесно ще се справят със страданията си. – Защо е необходимо послушанието за човека? – За да не му се случи някое нещастие. Какво трябва да прави човек, когато върви по улиците на някой шумен, голям град? Той трябва да отваря очите и ушите си на четири, да вижда и да чува откъде се задава автомобил, трамвай или файтон, да не пресече пътя му, да не пострада по някакъв начин. Не чува ли добре, човек може да се натъкне на ред нещастия. Същото може да се каже и за Божествените пътища и закони. Който не познава законите и пътищата на Божествения свят, той ще се натъкне на ред противоречия, нещастия и страдания. Това се дължи на човешките слабости. Мнозина мислят, че като се помолят сутрин, т.е. като направят една кратка молитва или като направят едно малко добро, те са изпълнили задължението си за цял ден. Не, човек трябва да бъде в постоянен контакт с Бога, непрекъснато да слуша заповедите Му и да ги изпълнява. Да бъде човек в постоянен контакт с Бога, това значи да се ползва от Неговата светлина, да вижда къде върви. Където и да тръгне, по който път и да върви, човек трябва постоянно да бъде буден, бързо да отваря и затваря очите и ушите си, да вижда и да чува какво става около него. Дали ще бъде с отворени или затворени очи и уши, човек трябва да обръща внимание на три неща в живота си: първо, да гледа да не се спъва; второ, да пази това, което има; трето, да поддържа условията за развиване

на това, което природата е вложила в него.

И тъй, непослушанието създава лошите прояви на плътта: блудодеяние, ревност, убийства и т.н. Тези неща не могат да наследят Царството Божие. А плодовете на Духа са: любов, радост, мир, дълготърпение, кротост, въздържание и др. Който е развил тези добродетели в себе си, той се е удостоил с плодовете на Духа. Да разполага човек с тези добродетели, това значи да разбира как да ги проявява за всеки даден момент. За пример, при различни случаи в живота Любовта се проявява по различни начини. Изкуство е да знае човек кога и как да проявява своите добродетели. Който е придобил това изкуство, той не се тревожи, не се безпокои, не е нервен. Дали някой му дължи, той не се смущава от това. Той никого не съди, от никого нищо не иска. Той знае, че няма напълно изправен човек в задълженията си. Ако някой е изправен в едно отношение, в друго отношение може да не е изправен. Днес хората не изпълняват задълженията си както трябва, но въпреки това Законът не ги държи строго. Обаче ще дойде ден, когато Законът ще ги държи отговорни за най-малкото задължение. Той ще ги държи отговорни не само пред хората, но и пред животните и растенията. Какъвто и плод да изяде, той трябва да посади семката му в земята, да ѝ даде условия отново да поникне. Не посади ли семката му, Законът ще го държи отговорен. Днес от всички хора се изисква вътрешно, мистично разбиране на живота. Така, както съвременните хора разбират религията, те се забавляват. Това не е религия, но забавление. Религията има своя вътрешна, мистична страна, която трябва да се разбере и проучи. Слушате някой проповедник да говори на слушателите си нещо от Стария или Новия завет, но виждате, че той сам не е разбрал дълбокия смисъл на това, което проповядва. Вследствие на което не може да го приложи. Един свещеник или проповедник развива пред слушателите си стиха от Евангелието, изказан от Христа: „Който има две ризи, да даде една от тях на ближния си“. Свещеникът развивал този стих пред своите пасоми, а същевременно сам се чудел как е възможно човек да има само две ризи и едната от тях да даде на ближния си.

Един неделен ден свещеникът държал беседа на слушателите си върху „даването“. За тази цел той цитирал горния стих от Евангелието. Попадията слушала проповедта на мъжа си и се върнала у дома си доволна, че разбрала и чула нещо хубаво. В това време на пътната врата потропал един беден и окъсан просяк. Като го видяла, попадията се съжалила над него и си казала: „Ще дам на този просяк една от ризите на мъжа си. Той говори днес в църквата, че Христос е казал да мислим за бедните. Дядо поп има две нови ризи, затова ще дам едната на просяка“. Както намислила, така и направила. Като се върнал от църква, попът

потърсил ризата си, да се преоблече. – „Попадийо, къде е новата ми риза?“ – „Дадох я на един гол, беден просяк. Спомних си проповедта, която днес говори в църквата и реших да я приложа.“ – „Не си постъпила добре. Това, което говорих, се отнася за другите хора, но не и за нас. Попската риза не трябва да се дава на никого.“

Като четат Евангелието, мнозина казват, че ако човек иска да изпълнява волята Божия, работите му съвсем ще се объркат. Не, да изпълнява човек волята Божия, както трябва, това значи да оправи всичките си работи. Хората не са готови да изпълняват волята Божия, защото сърцата и умовете им са препълнени, т.е. обременени от тежестите на живота. Те се намират в положението на ония девет души, които яли чорба с една обща лъжица от общ съд. Лъжицата минавала от уста в уста толкова бързо, че като минал един заек край тях, никой не могъл да се обади. Устата на всички била пълна. Всички били заети със сърбане на чорбата. Такова е положението и на съвременните хора. Те не могат да се молят на Бога, не могат да изпълняват волята Му, защото устата им е пълна, т.е. сърцата и умовете им са обременени. За да изпълняват волята Божия, те трябва да се освободят от бремето на своето сърце и на своя ум. – „Как трябва да се моли човек? Как трябва да изпълнява волята Божия?“ – Ако е екскурзиант, той трябва да сложи раницата си настрана и така да влезе в църквата. Ако е войник, той трябва да остави пушката и сабята си вън и тогава да влезе в църквата. Ако е семеен, той трябва да забрави грижите за семейството си. Ако е учен, той трябва да освободи главата си от всички формули.

Раницата на туриста, пушката на войника, задълженията към семейството, формулите на учения, това са странични работи, които отдалечават човека от правия път. Това е неразбиране на живота. Земеделецът става рано сутрин и, без да се помоли, без да се измие даже, бърза на нивата, час по-скоро да я изоре и посее. Каква полза от бързането, ако след като я е изорал и посял на време завали дъжд и град, който очука житото до основа? Каква полза от това бързане, ако Бог не изпрати дъжд да полее нивата и градината на земеделеца? Какво показва това? Това показва, че всеки труд, малък или голям, е на мястото си, когато Бог го благославя. Не е ли благословен, той не е на мястото си. Истински труд, истинска работа е тази, която е благословена от Бога. Следователно малко работѝ, но работата ти трябва да е благословена. В такъв случай малкото работа, но благословена, дава толкова, колкото многото. Такова е отношението между огъня и кибритената клечка. Цяла лопата огън или само една клечка кибрит произвеждат еднакви резултати. При Божието благословение и малкият, и големият труд дават еднакви резултати.

Сега, ще се спра върху мисълта за работата и почивката. Човек може да

почива само тогава, когато е работил. Почивката следва работата. Без работа няма почивка. И в Библията се казва, че Бог си починал след шестдневната работа. – „И видя Бог, че всичко, което направи, беше добро.“ Следователно истинска почивка подразбира добро завършване на работата.

Неестественият живот, обаче, уморява човека. След такъв живот, колкото и да иска да си почине, човек всякога ще бъде уморен. Какво представляват греховете и неестественият живот? – Цигански тръни. Страшно е да ходи човек бос по цигански тръни. Опита ли веднъж бодилите на тия тръни, човек непременно ще търси гладкия, чистия път. Но за да може свободно да върви по този път, той трябва да се спре, да извади бодилите от краката си, да почине малко, докато раните му заздравеят, и тогава да тръгне по чистия път. Сегашните хора ходят повече боси, вследствие на което краката им са набити и избодени. Видите ли човек, на когото краката са наранени и избодени, ще знаете, че той е вървял бос. Този човек постоянно се оплаква от тръните, т.е. от греховете, които е направил. Иска ли да бъде добър, праведен, човек трябва да бъде обут!

Казано е за Адам и Ева, че били голи в рая. Тяхната голота ни най-малко не подразбира греховност. Те били добри, но поради непослушание към заповедта, дадена им от Бога, трябвало да напуснат рая и да отидат в света, където ги чакали големи страдания и нещастия. За да издържат на външните сурови условия, Бог ги облякъл с кожени дрехи. Тъй щото, докато първият човек е живял в рая, той бил външно гол, а вътрешно облечен. Като излязъл от рая, той бил външно облечен, а вътрешно гол. Вътрешната голота подразбира греховността на човека. За да бъде облечен външно и вътрешно, човек трябва да води чист и свет живот, да слуша и да изпълнява това, което Духът отвътре му говори. Като живее по този начин, той ще завърши успешно работата, която е започнал. Човек може цял живот да е работил добре, а накрая да развали работата си. Има майки, които цял живот се трудят и работят, а накрая нямат никакви придобивки. – Защо? – Проявили са някакво непослушание към Духа. Това се случва не само с майките, но и със земеделци, учени, музиканти, поети и т.н. Някой човек живял цели 20 години добър, духовен живот, но след това се отклонил от пътя си и се чудел какво е станало с него, че е изгубил всичко. – Много просто. По невнимание той чукнал някъде стомната си, водата се изляла, вследствие на което чувствал голяма празнота в живота си. Кой е виновен за това? Той сам.

Следователно, ако доброто, възвишеното не може да остане в сърцето на човека, а светлите и възвишени мисли в ума му, той сам е виновен за това. Оттук вадим следното заключение: никой човек не може да забогатее,

докато Божието благословение не е с него. Където е Божието благословение, там има придобивки. Където Божието благословение отсъства, там никакви придобивки не се очакват. Това е правилното разбиране.

Съвременните хора се мъчат, трудят и работят, но в края на краищата завършват с разочарования. – Защо? – Защото са работили без благословението на Бога. Закон е: Където Божието благословение отсъства, там разочарованието присъства. За да дойде Божието благословение върху човека, той непременно трябва да бъде послушен. На кого? На Божественото в себе си, на Божия Дух.

Божието благословение е онзи велик печат, който се поставя върху всяка човешка придобивка. Само тази придобивка има обръщение в живота. Същото можем да кажем и за монетите. Само онази монета има обръщение, върху която е поставен образът на владетеля на държавата, от която тя излиза. Всички монети, които имат обръщение, носят образа на своя владетел, който им дава съответна цена. С каква монета трябва да търгува човек? – С доброто. Щом работи с монетата на доброто, човек непременно познава и злото. Чиста, истинска монета е тази, върху която е поставен образа на доброто. Няма ли образа на доброто върху нея, тя е фалшива монета. Може ли да се ползва човек от фалшивите монети?

И тъй, четирите река в рая, за които се говори в Битието, представляват четирите добродетели, които всеки човек трябва да има. Човек трябва да бъде: справедлив, истинолюбив, добър и любещ. Значи човек трябва да има в себе си Правдата, Истината, Добродетелта и Любовта. Вън от тия добродетели човек нищо не може да постигне. Причината за неуспеха на хората се дължи на факта, че погледът им е обърнат към запад. Те наблюдават залеза на слънцето, а спят, когато слънцето изгрява. Западът представлява материалният живот, за който всички хора са будни. Добре е човек да наблюдава залеза на слънцето, но той трябва да наблюдава и изгряването му. Бог изисква от всички хора да бъдат справедливи, истинолюбиви, добри и любещи. Това не е чуждо за човека. – Защо? – Защото той изисква същото и от другите хора. Следователно, както човек изисква от хората да бъдат добри, справедливи, истинолюбиви и любещи по отношение към него, така и той трябва да бъде към тях. Ако хората живеят по този начин, между тях ще се създаде здрава, вътрешна връзка – връзката на Любовта. Само Любовта е в сила да свърже всички хора в едно цяло, да се почувстват братя. Нищо не е в състояние да скъса тази връзка, освен непослушанието. То влезе между първите човеци в рая, скъса връзката им с Бога и ги отдалечи от Него. От това време до днес хората носят последствията на това непослушание, което върви като сянка в

техния живот.

Първото нещо, което се иска от всички хора, е да обърнат страницата на своя живот, на която е написан законът на непослушанието, и да минат към нова страница – към послушанието. Досега хората са вървели по някакъв закон на послушание, но те са слушали змията. Те са се слушали помежду си, но не са слушали Божия глас. Тези, на които са се подчинявали, на които са слушали гласа, са ги довели до страдания и нещастия. Сега трябва да се обърнат към Бога, Него да слушат. Непослушанието към Бога, към доброто, подразбира послушание към злото. Обърнете сега стария лист, т.е. послушанието към злото, и приложете съдържанието на новия лист – послушание към доброто, послушание към Бога. За да изкара първите хора от закона на послушанието, змията им даде големи обещания, но от нейните обещания нищо не се изпълни. Сега и аз ви казвам: Обърнете нова страница от книгата на вашия живот, на която е написано „Послушание към Бога“. Приложите ли това послушание, най-малкото, което ви очаква, е освобождаване от страданията. Какво повече можете да очаквате от това? Само онзи може да избегне страданията, който върви в живота си с отворени очи и с будно съзнание. Като не разбират закона на послушанието, хората се натъкват на ред мъчнотии и страдания и се запитват какъв е смисълът на живота. Да бъде човек добър, справедлив, любещ и истинолюбив, това значи да изпълнява волята Божия. Да изпълнява човек волята Божия, това е смисълът на живота. Христос казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил“. Да бъде човек послушен към Бога, това е най-великият му дълг на земята. Това значи да изпълни той волята Божия.

Следователно, който прилага закона на послушанието в живота си, той е първокласен певец, музикант, художник и учен. Докато дойде до този закон, човек ще мине през ред мъчнотии и страдания, които ще го направят силен, велик. Непослушанието е направило хората слаби и страхливи. Те говорят за безстрашие, а на всяка стъпка се страхуват.

Един заек се препасал с два револвера и свободно тръгнал в гората, като си казал: „Сега вече от нищо не се страхувам“. Случайно един храст го засегнал по корема. Той хвърлил револверите настрана и хукнал да бяга. Като видял, че никаква опасност не съществува, той се върнал да вземе револверите, с които отново се препасал, и си казал: „От нищо вече не се страхувам“. Обаче през целия ден заекът все хвърлял револверите настрана и отново се препасвал с тях.

Казвам: Препашете ли се веднъж с револверите, повече не ги хвърляйте.

Револверите представляват доброто, с което човек трябва да се препаше. Препаше ли се веднъж с доброто, той никога не трябва да го отхвърля от себе си. Речете ли, че не трябва да бъдете много добри, търпеливи, справедливи, истинолюбиви и любещи, вие сте хвърлили далеч от себе си револверите, с които сте били препасани. Дръжте всякога револверите си на пояса си, че като дойде злото, да ги хвърляте срещу него. Бъдете смели, не се страхувайте от злото. Искате ли да се развивате правилно, съветвам ви да не се качвате на най-високите върхове. Като тръгвате на екскурзии, качвайте се първо на ниски върхове и постепенно вървете към по-високи, докато стигнете най-високите. Качвате ли се изведнъж на най-високите върхове, вие ще пострадате. Там има големи бури и ветрове, на които не можете да издържите. Като става въпрос за послушание, хората се запитват как трябва да изпълняват този закон. Като ги бият известно време, те сами ще се научат как да бъдат послушни. В това отношение те се намират в положението на онези бедни хора, които отивали при един турски бей да се нахранят. Беят бил добър, щедър и гостоприемен човек, но всеки, който влизал в дома му да се нахрани, на излизане бивал бит, по заповед на бея. Те се чудели защо този толкова добър човек, който ги нахранвал тъй богато, трябвало да ги бие. Един беден, но благочестив човек, прекарал три деня без парче хляб в устата. Като чувал за този добър бей, че угощавал всички бедни хора, той си казал: „И аз ще отида при него, да се нахраня от неговата трапеза". – „Ама ще бъдеш бит!" – казали му другите. – „Готов съм на всичко, само да се нахраня." Както намислил, така направил. Влязъл той в дома на бея, поклонил се учтиво и чакал търпеливо да му дадат хляб. Беят веднага се разпоредил да го нахранят добре. Бедният човек ял, благодарил и славил Бога. Като се нахранил добре, беят му дал различни подаръци, пари и го изпратил с благословение. Бедният се обръщал на една, на друга страна, като че очаквал нещо. – „Искате ли още нещо?" – запитал го беят. – „Чакам да ме бият слугите. Казаха ми, че тук обичаят бил такъв, че всеки, който се нахранвал, трябвало да бъде бит." Беят му казал: „Това се отнася само за ония, които като получават Божието благословение, не благодарят и не славят Бога, но спират благословението. Като им се сипва ядене, ненахранили се още, те казват: „Стига, стига толкова!" По този начин те прекъсваха течението на благословението. Единствен ти постъпи по друг начин, заради което получи подаръци и пари, без да те бият."

И тъй, дойдат ли страдания в живота ви, не казвайте „стига", не затваряйте Божиите кранове. Спирате ли страданията, ще спрете и радостите. Който затваря Божиите кранове, той непременно ще бъде бит. За да не бъде бит, човек всякога трябва да благодари и да казва: „Бог да благослови". В която къща и да влезете днес, все затворени кранове ще намерите. Ако искате да се ползвате от водата на тези кранове, трябва да плащате. Човешките

работи са затворени с ключове, а Божиите – без ключове.

Следователно най-добрият и най-лесният живот е този, в който се прилага законът на послушанието. Когато хората се оплакват от живота си, това подразбира живот без послушание към Бога, който създава нещастия и мъчнотии. Мъчен е животът, когато е неестествен. Съзнае ли това, човек трябва да изправи живота си. Геройство е, когато човек греши, но по-голямо геройство е, когато изправя погрешките си. Една от причините за погрешките на хората е, че те не мислят право. Правото мислене не се нуждае от много аргументи, от много доказателства. Колкото една мисъл е по-близо до човешкия ум, толкова е по-разбрана. Разбрана мисъл е онази, която е опитана и проверена.

В древността един ученик отишъл при един от Великите Учители и го запитал как трябва да живее. Учителят му дал различни методи, по които трябва да живее, и завършил със заповедта: „Любов към Бога и към ближния си“. Като чул тази заповед, ученикът казал на Учителя си: „Стига толкова! След тази заповед аз трябва да отида в света, да я приложа, да видя какво мога да направя“. След две години ученикът отново се върнал при Учителя си и му казал как приложил великата Божия заповед в живота си и какво научил.

Сега и вие, като ученици, правете опити, да видите какво можете да постигнете. Ако не правите опити, вие няма да придобиете никаква самоувереност. Не е ли самоуверен, човек няма да знае нищо за себе си, за своите възможности. Работи ли човек, всичко е постижимо. Той трябва да върви в своя път, да приеме всичко онова, което е определено за него. Всеки човек трябва да върви в своя път и да не препятства на никого да приема светлината направо от слънцето. Оставете светлината свободно да влиза в очите на всеки човек. Това значи свобода. Това значи послушание към Бога.

> Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага в живота.

Утринно слово от Учителя, държано
на 30 септември 1934 г., гр. Русе.

1934_10_03 Милосърдие, смирение и молитва
лекция на Общия окултен клас

МИЛОСЪРДИЕ, СМИРЕНИЕ И МОЛИТВА

"Добрата молитва"
„В начало бе Словото"
Ще прочета петнайсета глава от Посланието към римляните.
"Духът Божи"

Всеки път след като остарее човек, мисли, че всичко е научил. Той не знае, че учението е за старите. Младият не учи, а старият учи.

Хората не се разбират общо, понеже говорят различни езици, а пък да превеждаш от един език на друг не става без погрешки. Всякога в превода стават погрешки. Всеки един език си има свои свойства, и старите, и новите езици. Много пъти в един език не може да се преведе това, което е. Не може да се предаде истината. Някой път вие мислите даже, че някои работи ги разбирате, но никога не сте правили опит, докъде се простира вашето познание. Защото има два вида учение, външен начин и вътрешен начин. Един начин физически, друг - духовен, трети - Божествен. Значи има трети начин.

Сега всичката мъчнотия седи в това, че ние някой път чрез физическия свят искаме да разберем духовния. Някой казва. “Видях нещо. И като видях, уплаших се." Но какво нещо е уплашването сега? Когато на гърба ти турят една голяма тежест, ти се уплашваш, че ще се счупи гърбът ти. Или някой път човек се страхува от някоя радост. Защото някой път и радостта е толкова голяма, че не можеш да я носиш. Турците казват: "Хата олур" [*Хата олур. (от тур.) - Ще стане грешка]. Някой път и скръбта е толкова голяма, че не можеш да я издържиш. Силният човек се познава във време на скръб. Ако ти не можеш да носиш скръбта, това показва, че си слаб.

Някой път съвременните хора приличат на един турчин арнаутин [*арнаутин (от тур.) - албанец, упорит човек, лют човек], който минавал за много сръчен. Една вечер пътува той с коня си и вижда на пътя един черен чукан. Счита го за един поп, който го дебне, и казва: "Папаз, махни се!" Попът не се махнал. Арнаутинът казал: "Ти като не се махаш, аз ще заобиколя." И заобиколил. Това било вечерта. На другия ден на връщане видял, че това било пън. Някой път хората се страхуват от изгорели чукани или от бъз. На другия ден на връщане арнаутинът, като видял, че това е чукан и около него има бъз, той извадил сабята и почнал да кълца бъза и

да удря пъна. Но след като кълцал, кълцал чукана и пъна, какво?

Значи арнаутинът вечерно време прави чукана на поп, който го дебне. Също така и вие във вашето съзнание някой път преувеличавате вашите скърби. Нямате за това ясна представа. Някой пита защо Господ направи света такъв. Вие мислите, че Господ направи света, за да дойдете вие да ядете и пиете, и да бъдете щастливи, но в това не е смисълът на живота. Това е само едно средство.

Сега хората не се хранят правилно. Не се хранят с това, което е определено за храна. Писанието казва, че човек трябва да се храни с плодове. Едва тепърва човек трябва да се научи с каква храна трябва да се храни. Ако човек не намери подходящата храна, той не може да добие безсмъртието. Как ще разберете думите на Христа: "Аз съм живият хляб, слезнал от небето."? Като направите един вътрешен превод на този стих ще видите, че храната, това е Словото. И ако човек не може да се запознае със Словото, тогава той остава ненахранен. Значи човек се запознава със Словото. Така както слабият, болният, хилавият човек, след като яде хляб, обновяват се силите му, така и онзи, който се запознава със Словото, ако е обезсърчен, минава му обезсърчението. Защото обезсърчението е едно отслабване. Щом човек се съедини със Словото, веднага ще се измени неговото състояние.

Аз не искам да ви повтарям неща, които не ви допринасят нищо. Казват, че повторението е майка на знанието. Отчасти е вярно това. В природата нещата не се повтарят, не могат да се повтарят. Ти си мислиш, че се повтарят. Една и съща опитност можеш да я имаш и в детство, и като възрастен, и като стар, но те ще бъдат различни опитности, ще имаш различни разбирания.

Например сега казват, че трябва да обичаме. Човек може да обича само Едного. В началото на своето развитие казват, че всички трябва да обичате. Това е невъзможно. Какво означава всички? Това е един прерогатив само на Бога. Човек постепенно със своето духовно развитие ще разширява кръга на своята любов. Да обича всички, това е качество на Бога, но човек ще счита това като една крайна цел, към която да се стреми. Това е точката, далечната точка, към която води неговият духовен път. Значи това е идеалът на човешката душа. С приближаването си към съвършенството и към безсмъртието си той ще се приближава все към този идеал. Щом правиш разлика между едни и други, ти още не разбираш всичко. Казваш, че Господ създаде всички. Тогава не можеш ли да обичаш това, което Господ е създал? Значи, щом Господ е създал един човек, трябва да има в него красота. Ти не можеш да не обичаш красивото. И от друга страна,

това, което Бог е създал, това е полезно. Ти не може да не обичаш полезното. Отвращението не е създадено от Бога.

Някой човек ти каже някоя обидна дума, и ти не можеш да го обичаш. Значи той се е облякъл в една дреха, която дреха ти не обичаш. Някой път господарите не обичат слугите си и се оплакват от тях. И слугите, като се събират, и те говорят за господаря си. И едните, и другите правят това. Кое е онова, което човек не обича? Защо не обичаш слугата си? Защото може би той не е направил нещата така, както ти искаш. Но онова, което ти искаш слугата ти да го направи, право ли е? Много пъти ти казваш: "Трябва да вярваш в това, което аз ти казвам." Няма какво да вярват хората в твоите думи. Временно е онова, което ти говореше, а важно е онова, което ти говориш, истина ли е, или не. А пък дали той е даровит, то е друг въпрос. И дали те ще вярват, то е друг въпрос. Това е тяхна работа.

Истината не е от слабите неща, че да има нужда да я защищаваш. Ти казваш, трябва да се увериш, че онова, което аз говоря, е вярно. Това, което ти казваш, ако е вярно, тогава ти трябва да се ползваш от него. Но ако ти сам не можеш да се ползваш от него, това показва, че нямаш истинско разбиране.

Някой казва: "Аз не мога да пея, но мога да те науча да пееш." Някой казва: "Аз не мога да свиря, но мога да те науча да свириш." Това не може. Никога не може да научиш някого на това, което ти не знаеш. Той не знае да пее или свири, а казва: "Аз ще науча другите да пеят или свирят." Това е невъзможно. И ако някой, когото ти учиш, се е научил, той се е научил от себе си, той знае повече от теб. Някой казва "Аз не зная, но мога да те науча теоретически." Не се заблуждавайте. Някой казва: "Трябва да го научиш", за да те научи. Ако учението може да се научи чрез бой, тогава всички хора щяха да се научат.

Всички вие сте много претоварени. Всички хора са претоварени все с ненужни неща. Казвате: "Какво ще се прави в тези години? [...] Нашата държава не е оправена, и все се оправят. Зима иде, трябват въглища, какво ще се прави?" Някой се оплаква, казва: "Аз ще умра." Аз десет пъти съм умирал, и пак съм възкръснал. Той представлява, че умира. Писанието казва: "Ще възкръснеш." Онзи пита: "Дали ще възкръсна?" Там е сега знанието. Как ще възкръснеш, като не си умрял? И като умреш, това е едно особено състояние на съзнанието. Защото ти мислиш, че като умреш, при смъртта ще загубиш своето съзнание. Изгубването на съзнанието е друго, това не значи изгубването на живота. Можеш да изгубиш условията, при които можеш да живееш. И можеш да имаш голо съзнание, че страдаш, но твоето страдание е привидно. Човек може да се лиши от няколко блага.

Сега всички хора имат желание да се запознаят с истината, какви ли не определения дават на истината. Някои казват, че истината е горчива. Никаква горчивина няма в истината. Казват: "Истината е неразбираема." Това е едно друго заблуждение. Някой казва: "Ти носиш истината." Истината няма нужда да я носят. Друг казва: "Истината е непоносима." Така не се говори. Истината няма нужда някой от вас да я носи

Три неща има, по които вие може да познаете Бога - да Го познаете като любов, като мъдрост и като истина. Това са трите начина. Това са дрехите, с които Бог е облечен. Вие за да познаете любовта, трябва да имате знание. Любовта без знание, несъвместима е с живота. Животът сам по себе си, без любов и без знание, е несъвместим. Онова същество, което обичаш, ти трябва не да му създадеш условия, но никога не трябва да разваляш условията, при които то живее. Бог, Който ни обича, създаде света заради нас и целият свят показва любовта на Бога. Бог чрез мъдростта създаде света, за да изяви Своята любов. Ние, ако обичаме Бога, трябва да използваме условията, при които живеем. Бог те е създал за музикант, а ти ставаш търговец. Бог те е създал за слуга, а ти отиваш да ставаш господар. Бог те е създал да станеш майка, а ти искаш да станеш баща. Всички искат да станат това, за което Господ не ги е създал.

Сега всички искате да станете господари, но какво ще добиете с господарството? Чрез господаруването ще си навлечете една голяма беля в света. Понеже Господ е най-големият господар, и като намери, че малките господари не са постъпили както трябва, тогава Господ им дава нови уроци. Писанието казва: Гордостта се ражда не в слугите, а в господарите." Господарят си представя, че има сила. А в какво седи неговата сила? Че е много богат. Богатството не е сила, а условие. Утре дойде една малка болест и ще лежиш на кревата. Паметта ти ще те остави и не ще можеш да помниш. Има такива болести, при които изгубваш знанието си. И като изгубиш всичкото си богатство, ти вече нямаш никаква сила. Значи сила е само това в човека, което не се губи. Любовта се проявява чрез знанието, но и знанието става причина да дойде любовта. Силата иде чрез любовта. Ти не можеш да бъдеш силен човек, ако не любиш. Ти, ако искаш да станеш силен човек, трябва да обичаш, и ако ти не обичащ, ти си слаб човек. Един за да обичаш, ти трябва да имаш мъдрост. Ако хората се разбираха, не биха живели така, както сега. Ако един човек те разбира, той ще ти свири, а ако не те разбира, няма да ти свири. Ако те обича, така ще те посрещне и така ще ти говори, че да си доволен.

Ти казваш за някого: "Трябва да го насоля по всичките правила." Казваш: "Аз го насолих." Казваш още: "Трябва да се насоли." Солта не дава живот.

Солта запазва някои работи. Христос казва: "Солта ако избезсолее, с какво ще се соли?" Какво означават тези думи? Ако твоето сърце престане да обича, то се е обезсолило. Ако твоят ум престане да обича Божиите работи, ти си обезсолял. Любовта ще ти даде тази сила. Божията мъдрост, като я приемеш, ще ти даде условия за силата.

Представете си. че не знаете какво нещо е сладчина. Бог ти е дал едно чувство, един орган на вкуса, чрез който може да узнаете сладчината моментално. Един професор може да те изпита какво нещо е сладчината. Втори професор, трети, четвърти професор, но ти казваш: "Тъмно ми е, не мога да разбера какво нещо е." Казвам, за да разбереш сладчината, този въпрос е за няколко секунди само. Като близнеш, ще разбереш. Тогава това, което не могат да ти обяснят професорите, ти ще кажеш: "Научих се аз какво нещо е сладчината." Като слушаш двайсет години, нищо не си научил, а ако близнеш, веднага ще научиш. И двайсет години да ви разправям защо Господ е това, няма да научите, но ако близнеш мъдростта, ще я научиш.

Сега в света някои лекуват алопатически, а други лекуват хомеопатически, тоест с малки дози. Алопатическите лекове често са горчиви, а хомеопатическите церове отвън са сладки. Понеже децата бягат от горчивите лекарства, лекарите са се изхитрили и приготовляват лекарства отвън покрити със сладчина, но отпосле са горчиви.

Да кажем, че вие се радвате на спечелените сто хиляди лева. На какво се радвате? Кое е онова, което ви причинява радост? Какво могат да ви донесат сто хиляди лева? Сто хиляди лева могат да ви донесат голяма пакост. Ако ги носите като злато, вас могат да ви претрепят някъде. Ако имате сто хиляди и около вас се съберат хора, които нямат пари, те ще почнат да ви мамят, да ви лъжат, и вие няма да знаете истината. Вие значи се радвате на това, което може да ви причини страдание.

Сега като ви говоря, някой от вас, който не разбира, ще каже: "Какво трябва да правим?" Онзи, който носи кирливи, нечисти дрехи, трябва да ги съблече и после трябва да отиде на баня, да се умие. И после - да се облече със съвършено нови дрехи, а за старите да не мисли.

Има някои ваши възгледи, за които казвам: съблечете ги и ги хвърлете. Не само това, но ще отидете в банята да се умиете по всичките правила. Но не със сапун, а без сапун, защото сапунът, освен че не измива, но забърква работите. Сапунът много пъти запушва човешките пори. При това този сапун, който вие употребявате, е направен от вещества, които не хармонират с човешкото тяло. Има известни сапуни, аз някой път гледам,

има една особена отвратителна миризма в дрехите, прани с такъв сапун, и два-три дена миришат тези дрехи. Опери дрехите с чиста вода. Ако някоя вода не може да я измие, то тя има някои примеси. Има вода, чрез която не може да се измие. Сега не вземам това като правило.

Ти казваш: "Аз имам вяра." Каква вяра имаш? Вяра имаш, но те боли рамото. Вяра имаш, но те боли коремът. Вяра имаш, но стомахът ти не работи. Казвам, каква е тази вяра? Някой казва, че е болен. Болестта не е нищо друго освен едно изобилие. Значи дадено ти е едно изобилие, което носиш, и всички тези болезнени състояния се дължат на капилярните съдове в човешкия организъм. Някой казва, че бил неврастеник. Неврастенията показва, че през нервите му тече повече електричество и тази нервна система от много работа се е раздрусала. Той трябва малко да завърти крана, за да не е неврастеник. Нали има модерни душове - там има два винта, единият винт за топла вода, другият за студена. Ако ти отвориш само врялата вода, този душ ще те изгори, а ако отвориш само студената вода, ти сам ще изстинеш. Ти ще отвориш и топлия, и студения душ и ще туриш ръката си, за да направиш водата приятна.

Човек има два ключа. Студената вода е това, което слиза от главата, а ключът на симпатичната нервна система пуща топла вода. Ти си станал неврастеник - много студена вода си пуснал. Малко ще постегнеш душа със студената вода и ще отвориш ключа на симпатичната нервна система, на топлата вода. Имаш много знание, а малко любов - студен си станал, неврастеник си. Ще затвориш ключа на чрезмерните човешки знания и ще отвориш ключа на любовта. А стане ли много горещо, ще пуснеш от студената вода. Така че любовта и знанието трябва да се съединят, да се образува едно приятно съчетание.

Ти се уплашиш, че те боли ръката. Това показва, че в дадения случай приема повече сила, а по-малко възможности тази сила да се проявява. Имаш ревматизъм. Завърти малко ключа на топлата вода, трябва ти повече любов. Любовта лекува всички болести, но трябва да знаете как да я употребите. Човек, който иска, може да се лекува с любовта, може да я опита. Заболи те рамото, ще опиташ любовта си. Рамото ти казва: "Много работа съм привършил, но ти никога не си ме погледнал и помилвал." Ти ще помилваш и погледнеш рамото. После боли те кракът - никога не си го милвал, и ще погладиш крака си. Ако ти погладиш крака си, и не ти минава, това показва, че не обичаш крака си. И обратно. Ще помилваш крака си дотогава, докато той почне да се затопля и при това разстояние ще се разширят капилярните съдове. Ще дойде остаряването. Някой път ти казваш: "Направих опит." Но утре пак те заболи някъде. Това показва, че не си направил опита както трябва.

Бях веднъж при един евангелист. Заболя го зъбът. Той нямаше церове. Беше десет часа вечерта, всички аптеки бяха затворени. Казах му: "Нали в Евангелието е писано, че когато те заболи някое място, да го намажеш с дървено масло и ще идеш при презвитера да се помоли." Казах му: "Какъв смисъл има онова, което е писано, ако не се приложи." Казах му: "Двайсет години вървиш по пътя на Христа, призови Го да ти помогне. И ако не те излекува Христос, значи ти не Го познаваш. Ако те излекува, познаваш Го." Казано е: "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога, и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил." Ако ти познаваш Христа, душата ти ще бъде пълна с любов и няма да те занимават малките работи.

Един евангелски проповедник проповядвал веднъж, че човек не трябва да се обезсърчава, че трябва да има самообладание, че всичко, което иде от Бога, е за добро. Той слезнал от катедрата и му съобщили, че баща му умрял, и после му казали, че някой друг е умрял, а не баща му. Защо е плакал той?

Бащата не умира. Той отишъл на визита. Господ го вика. Отишъл при Баща си в дома си, а вие казвате: "Баща му умря." Не е права тази идея. Ако вашият баща умира, вие не сте на правия път. Ако брат ви, сестра ви умират, ако вашата вяра се губи, вие не сте на правия път. Ако вие не се самообладавате, вие не сте на правия път. "Баща ми умря, и аз ще умра." Не си на правия път. Можеш да кажеш: "Ще мина през училището на смъртта." Това е друг въпрос.

Христос каза: "Имам власт да положа душата Си и имам власт да я взема пак." Той казва на друго място: "Съборете този храм и Аз в три дена ще го създам отново." Това показва сила, знание. Евреите Му казали: "Ти на колко си години? Нямаш още трийсет и пет години, а този храм е съграден за четирийсет и пет години."

Някои казват: "Научи ни, Учителю." За да ви науча, трябва да ме слушате. И най-първо, аз не съм намерил хора, които да ме слушат. Някой казва за някого: "Звездите му помагат." Или казва: "Въздухът му помага." Въздухът е едно условие, звездите са условие, но те не помагат.

За някого казват, че той е Венерин тип. Кривият тип на любовта, той е Венерин тип. Той не знае как да люби. Венериният тип някой път си позволява някои неща. Ще си съставите едно ясно понятие за онова истинско проявление на Божествената любов. Това е най-хубавото състояние вътре.

Любовта се облича. Ако ти опиташ Божествената любов, ще разрешиш всичките мъчнотии, това, което те мъчи, и животът ще има за тебе друг смисъл. И човекът на любовта не се бои. Човекът, който има любов, той не се бои нито от смъртта, нито от тъмнината, нито от болестите, нито от сиромашията, от нищо. И онзи, с когото ходи любовта, той не може да бъде болен.

Някой декламира из Шекспир или декламира от някой друг автор, но това, което той декламира, не е негово, той го е взел оттук-оттам. Някой проповедник цяла седмица оттук-оттам взeме и сглобява една проповед. Стойността на една проповед се вижда, ако се приложи в живота, да се види какво може да донесе. Така Славейков е казал: "Парице, парице, всесилна царице, с тебе - в рая, а без теб съм на края." Хубаво, сега "парице, парице, всесилна царице" - ако това беше вярно, тогава всички богати хора трябва да бъдат все в рая, а пък Писанието казва, че богат човек не може да влезе в Царството Божие. Какво е разбирал Славейков под думата "пари"? Ако парите се разбират по отношение на Божията мъдрост - да. Ако се вземат парите в преносен смисъл, като Божията мъдрост, тогава - да, но ако се вземат в буквален смисъл, думите "парице, парице, всесилна царице, с тебе в - рая, без тебе - на края" нямат смисъл.

Ти можеш да кажеш: "любов", "мъдрост", но любовта и мъдростта не идат. Ти отиваш при някого, усмихнеш му се сладко, той седи и не се мърда. Ти гледаш, че младата мома е весела и засмяна, но като се приближиш при нея, тя си мени погледа. Ако ти си любезен, усмихваш се. Ти казваш: "Много студено се отнесе." Защо се отнесла студено? Понеже вие винаги изхождате от себе си, от известни ваши състояния, които не са ваши, вие всякога сте заинтересовани. Например имате пари, вложени в банката. Интересувате се от банката, но от обич към банката ли? Утре извадите парите от банката и казвате: "Пет пари не давам за банката."

Този начин не е начин за намиране на истината. Ти учиш някоя наука, но си заинтересован. Учиш френология, но си заинтересован. Учиш хиромантия, но си заинтересован. Така не се учи. Най-първо Бог, като създал света, Той вложил любовта в сърцето на човека, вложил мъдростта в неговия ум и вложил и истината в неговата воля. Те са три сили, които Той е турил в него. Докато ти в сърцето си вървиш по пътя на истината, тогава можеш да постигнеш всичко. Това е пътят, по който трябва да върви човек. Това е новият път.

Някой казва: "За да тръгне човек по новия път, трябва да се отрече от себе си. Трябва да напусне жена си, децата си." Ти можеш да напуснеш жена си, и пак ще бъдеш старият, нищо повече. Например ти ще напуснеш една

жена, но ще вземеш друга жена. Ти ще напуснеш българските пари, но като отидеш в Англия, други пари имаш. Това не е самоотричане. Това е криво разбиране.

За да имате знание, трябва да имате любов. За да се прояви любовта, трябва да имате знание. А за да се прояви знанието, трябва да имате любов. И за да имате любов, трябва да имате знание. Те са две неща свързани. Те са като онези, положителните и отрицателните, величини. Ти си мислиш в душата си какво ли не. Влезе в душата ти едно чувство изопачено. Как според вас трябва да се обича човек? Тогава напишете темата "Истински метод за обичане". Напишете темата тези от вас, които могат. Имате известна опитност, напишете въз основа на това. Ще накараме някого от вас да направи опит с любовта, да не е само теоретически.

Сега, като ви говоря, някой от вас може да каже: "Каква е крайната цел на Учителя? Какво иска да ни каже той?" Две неща искам да ви кажа. Да не туряте никакъв горчив примес във вашата любов и да не туряте никакъв горчив примес във вашето знание. Не изопачено знание, не да мислиш това, което не е.

Ти казваш: "Той не ме обича." Че и ти досега не си го обичал. Човек, който веднъж е обичал, той е променен, той е вече човек и половина. Човек и половина е този, който обича. Някои учат любовта на миналото. Вие учите още любовта на миналото. Човек, който е обичал веднъж, той е готов, той не мисли вече за себе си. Той има всичкото богатство в света, той е щедър. Той е като онзи извор, който тече. Той не мисли как ще мине животът му, не мисли какво ще стане. Занимават го съвсем други въпроси. А пък дотогава, докато мислиш какво ще стане с тебе, че трябва да пестите за стари години, че има старини, това-онова, нямам нищо против това, но това не е разбиране от Бога.

Ние сега мислим как да уредим живота си. Всички, които са уредили живота си, са все на почтено място някъде. Но да оставим това сега. Ще ви приведа един пример. Един отишъл да вземе пари от един банкер. Банкерът му чете нотации, почва да му чете морал: "Ти трябва да бъдеш честен. Трябва да се носиш добре." На този морал се изгражда човешкият живот. После ще му даде три полици. "Трябва да бъдеш честен." Чете му морал дълго време и онзи подписва полицата, дава гаранция и излиза. И казва си: "Много голям морал ми чете."

Аз не искам да ви чета морал, но ви казвам така: парите, които Бог ви дава, не ги харчете нахалост. Харчете ги на място. Най-първо, вземете си хубави

дрехи първокласни, едни хубави обуща, една хубава шапка и всичко хубаво, веднага, с тези пари. Направи си една хубава порядъчна къща, вземи си едно хубаво легло, употреби парите така. Ако богатството ти не може да стане проводник на Божията любов, тогава това богатство няма смисъл в себе си. Ако с богатството, което Бог ви е дал, не можеш да си направиш приятели, тогава вървиш по крив път. Ако с тази сиромашия не можеш да си направиш приятели, вървиш пак по крив път. Това е един метод.

При един банкер в Америка отишла комисия от благородни дами за помощ за благотворителни цели. Той е дал една малка сума. После отишла при него една мома, която така го погледнала, и банкерът казал: "Какво обичате? На ваше разположение съм." Какво употребила тя? Тя употребява любовта. Тя носи любовта. Тя искала да му каже: "Аз вярвам, че в твоята душа се крие нещо велико, хубаво, и аз те познавам, в тебе има нещо хубаво. Но хората не те познават." Това е говорил погледът на момата и банкерът веднага отваря касата.

Ако хората питат за вас кои сте, вие още не сте на пътя. Ти казваш: "Човек трябва да бъде много скромен." Нямам нищо против това, но ви казвам, аз съм за милосърдието, за смирението и за молитвата. За мен животът има смисъл само за милосърдието, за смирението и за молитвата. Единствените неща, на които съм се спрял, са милосърдие, смирение, молитва. Милосърдието е закон на любовта, смирението е закон на знанието, а молитвата - на истината. Ти чрез молитвата ще се научиш да влезеш в общение с Бога, да се разговаряш с Бога. Ако ти на своя Баща не можеш да говориш, не можеш да се развиваш правилно. Всяка вечер ще говориш на телефона с Бога. С любов ще Му говориш. Ще Му благодариш, че те е изпратил на земята. Ще кажеш: "Господи, много добре си направил всичко." Ти казваш: "Какво да се молим?" Че какъв учен човек си ти? На хората държиш лекции, а не можеш да се молиш на Баща си.

Под думите молитва разбирам следното: това е истинското положение, при което човек може да се научи да говори. То е един вътрешен подтик, една вътрешна необходимост. Когато никакъв метод вече не помага, когато човек е употребил всичките средства и не може да помогне, тогава ще дойде до онова уединение на душата, при което нещо от дълбочините ти се повдига нагоре към Бога.

Всеки, който отива при Бога, не е бил разочарован. Когато сме отивали при Бога, и не сме били разочаровани. Не е било време, когато Той да не ни слушал. Той ще те послуша. Но когато Той говори в мен, трябва да съм послушен, да изпълня Неговата заповед. С други думи, ако върша волята

Му, молитвата ми всякога ще има благоприятен резултат. А ако не вършиш волята Му, молитвата ти няма да бъде послушана.

Христос нямаше болести, нямаше нужда от болници. Той казваше, че като носеше Своите теготи, взе и нашите теготи. Христос показа един път - път на цялото човечество. Не само да носим страданието като един товар и да се обезсмисли всичко, но да виждаме във всичките страдания една красива страна. Според мене герои са само онези, които носят страдания. Като носиш страданието, ти си герой, и в това геройство ти трябва да знаеш какво голямо благо ще ти донесе това страдание на тебе, на цялото човечество. Страданието на Христа донесе големи блага за цялото човечество. Ако всички светии не бяха пострадали, ти не щеше да бъдеш сега в осветлен път. Това са те, които светят по пътя, по който ходиш.

Ще ви кажа една сладка дума. Като вземете пари на заем, да бъдете точни, на падеж да си платите парите. По банкерски това е много право. Трябва да бъдете точни, навреме да дадете път на любовта, да работите върху нея. Да дадете път и на знанието, да дадете път на истината, да работите върху тях. Човек да отвори път на тях, да стане проводник, да стане съработник на Божията любов, на Божията мъдрост, на Божията истина. Сега това е предназначението ни. Всичко друго, което може да имате в света, без това вътрешно познание ще се разтопи, ще се разсипе. Един ден, като остареете, ще изгубите вашата младост.

Наскоро ми разправяше една учителка. Като я пенсионирали, тя не може да се побере в кожата си. Била е някъде учителка, сега не може да учи никого. Тогава тя заприличала на героя от онзи пример, с който ще завърша лекцията. Един турски кадия, съдия, работил трийсет години и най-после го уволняват от съдийството. Той не могъл да се побере в себе си. Мъчно му било, че не може да съди никого. Но трябва да заповядва. Взема той четирийсет стомни и ги напълнил при една чешма. Турил ги при една джамия. Дойде някой и той му казва: "Вземи тази стомна." И всеки си взема ибрика [* ибрик (тур.) - меден или глинен съд с чучурка за поливане при миене] , и той му показва кой да вземе. Така той имал възможност пак да заповядва. Така прекарал последните дни на живота си. И ако завършите като окултни ученици като този кадия, който показвал коя стомна да се вземе, това е изгубена работа. Ако аз бях на мястото на този кадия, щях да направя следното. Щях да напълня една стомна с вода и тогава щях да търся онези хора, които са ожаднели, и ще им дам по една чаша вода, и ще кажа: "Така като дойдат някои хора при вас, да им давате."

Едно нещо искам сега от вас. То е следното. Да бъдете един отличен образ на Божията любов. Не отвън да я хванете, но вие да сте вътре един образ на

Божията любов и в себе си да сте доволни, че можете да бъдете неин носител, проводник на Божията любов. И няма нищо по-хубаво от това. Единственото нещо, което трябва да остане във вас, е това. Като забравите другото, да остане това, а именно да бъдете един отличен образ на любовта.

Сега може да стане въпрос, какъв образ. След като правите усилие в това направление цяла една година, то елате при мене пак. След една година пак ще ви събера и пак ще ви говоря какъв образ може да бъдете. И ако не научите след една година, ще ви кажа: "След една година пак ще ви събера." После още една година. И най-после вие ще заминете на другия свят и като се върнете, пак ще покажа да учите, да бъдете образ на любовта. И на другия свят, и на този свят, дето и да е, да бъдете образ на Божията любов. Да бъдете образ на Божията любов, не както другите.

Всеки един от вас трябва да бъде един специфичен образ, не да си приличате. Ни най-малко не трябва да си приличате. Трябва да има едно голямо разнообразие, да не си приличате един с друг, но всички да бъдете специфични. Като не си приличате, да се допълвате, да се приложи законът на допълнението. Ще се съедините в едно цяло и като съберете всичките части в едно място, и като дойде Бог, през вас Той ще даде това, което липсва. Това е работа само на Бога. И Той като дойде, ще разберете дълбокия вътрешен смисъл на живота, защо светът с създаден по този начин.

„Добрата молитва"

6.35 часа

Втора лекция на Общия окултен клас
3 октомври 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

1934_10_07 С какво тяло?
неделна беседа

С КАКВО ТЯЛО?

Отче наш.
„Духът Божи“.
Ще прочета част от 15 глава от Първо Послание към Коринтяните, от 35 ст. нататък: „Тогаз ще възкръснат мъртвите.“
„Бог е Любов“.

Да говори човек в света не е лесна работа. Да работи е трудно, пък и да спи, не е безопасно. Следователно, за да стане речта лека, изисква се разумност, разбиране. Защото, ако не знае как да говори Словото, То ще стане товар върху самия него, той ще напакости и на себе си. Ако не знае как да работи и направи някаква погрешка, той ще плаща за това. Пък и ако не е спал, както трябва, има друга една опасност. Когато човек започва един въпрос, с каква цел го започва? Той започва един предмет от следствия към причини, но с каква цел? Тялото е резултат на една деятелност, незнайна за човека. С какво тяло ще живее в бъдаще човек? С какво тяло живее човек сега, това знаем, но с какво тяло ще живее в бъдаще, това е един незнаен въпрос. Защото от сегашните теля виждаме какъв е животът, ние виждаме, че телата на сегашните хора не са толкова съвършени, вследствие на което се явяват известни психологически условия, от които хората страдат. Сега бих ви занимавал с някои въпроси по химия, или по висшата математика, или с нещо по космоса, но за тези въпроси нямаме нужните знания. За тях се изисква и развито съзнание. Когато съзнанието на човека не е развито, той е глух; каквото и да му се доказва, той казва, тази работа не я разбирам. Тази работа е съвсем проста. Говори ми на един език, че да те разбера. Всички сте учили що е център. Центърът е посока, от която известна деятелност може да излезе. Аз наричам центъра кристализиране на някои духовни сили извън времето и пространството. Тези сили понеже имат едно обратно движение към материалния свят, те търсят една посока, в която да се проявяват. Следователно, най-малкото усилие, в което такава една кристализирана сила може да се прояви, е точката. Точката пък може да се прояви в посока на правата линия. Значи, всяко съзнание, което се движи в права линия, има само две посоки: от центъра към периферията и от периферията към центъра. Представете си, че вие живеете в такъв един свят, в който се движите отпред назад и обратно, вие ще се натъквате на положения, които не ще можете да разрешите. И наистина, когато хората не могат да разрешат, когато хората не могат да разрешат един въпрос, те си турят ръцете на гърба и се движат назад-напред, разхождат се по права

линия. Като разрешат въпроса на правата линия, тръгват точно перпендикулярно, образуват една плоскост. За да вземеш едно ново направление, ти трябва да се движиш точно перпендикулярно на положението, по което си се движил до сега. Допуснете, че на земята една птица се движи, разхожда се напред-назад, но в това време се яви отнякъде една котка или едно млекопитающе, което я дебне, преследва я. Какво трябва да направи тази птица? Тя се намира в опасност и тогава вече тя не се колебае, не мисли дали на ляво или на дясно да върви, но веднага взима точно перпендикулярното положение, за да се спаси. Тя взима точно перпендикулярно положение на това, в което се е движила. Казвате: Какво ни интересува това, че някоя птица била дебната и хвръкнала? Представете си, че сте болен, намирате се в безизходно положение, трябва да се лекувате. Ако сте беден, няма какво да правите, да се движите, защото няма да платите на лекар за един обикновен преглед. Ако пък има нужда от един щателен преглед, трябва да му платите хиляда лева, ако пък положението ви е на косъм, ще трябва да платите и десет хиляди лева за консулт, да се определи какво трябва да се прави за вас. Ако сте богат, както и да е, но ако нямате пет пари в джоба си, какво ще правите? Казвате: Като има пари, човек всичко може да разреши. – Съгласен съм с вас. Като има пари, човек всичко може да разреши. „Парице, парице, всесилна царице, с тебе в рая, без тебе по света се скитам и за тебе питам.“ Ако имаш пари, в рая си; ако нямаш пари, извън рая си, извън света се скиташ. Щом имаш пари, въпросът е свършен, разрешен е, няма какво да му мислиш. Какви са условията днес? Богатият се пази от сиромаха. Богатият никога не иска да даде мястото си на сиромаха, да стане богат. – Защо? – Има защо. Сиромахът пък всякога иска да даде мястото си на богатия, той да стане богат. Питам: В дадения случай, по какво се различават в желанията си богатият от сиромаха? Богатият не иска сиромахът да стане като него богат и казва: Той сиромах си е роден, и сиромах трябва да си умре. Парите са за мене. Сиромахът пък е щедър и казва: Аз съм съгласен да дам сиромашията си на богатия и да отида на неговото място. Защо сиромахът е толкова щедър, и защо богатият е толкова скържав?

Сега аз искам да ви занимавам с въпроси, които да ви бъдат в услуга при разрешението на сегашните мъчнотии, в които се намирате. Сега вас ви интересуват много въпроси, например, какво е положението на света, какво е управлението и какво трябва да бъде, какво трябва да бъде възпитанието на младото поколение, каква е кризата и колко време ще продължава, дали ще има петна на слънцето, а оттам и какво ще бъде плодородието на страната, ще има ли петна на слънцето и т. н. Интересува ви и политическото отношение и положение на България спрямо другите държави: спрямо Англия, спрямо Франция, Германия, Русия и други.

Всеки българин се интересува от тези въпроси, но те имат само едно разрешение. Ако Англия, например, има известен интерес от България, той ще бъде чисто материален, на материална основа. Ако аз се интересувам от един банкер, аз не се интересувам от неговия ум, нито от съвета, който може да ми даде, но единствено (от) парите, които мога да взема от него. Като вляза при него, аз ще го нарека благороден човек до толкова, до колкото той може да ми услужи. Ако не ми услужи, той за мене не е благороден човек, и нито ще го хваля, но ще казвам, че е скъперник, жесток човек. И в единия, и в другия случай, и като го хваля, и като го коря, това мнение не е истинското. Защо го коря?

Сега вие си задавате въпроса защо светът е така създаден. Не може ли другояче да се създаде? Сега от слънцето е определена една премия от 25 хиляди стерлинги за онзи, който се наеме да даде нов план за създаването на света. Ако се одобри този план, той ще получи премията. Тъй щото, който от вас може да представи този план, нека го даде на мен, аз да го изпратя до слънцето, за да получи отговор. Щом се задава въпроса, защо трябва да бъдем богати и сиромаси, тогава ще се зададе въпроса защо трябва да бъдем деца и възрастни, защо трябва да има мъже и жени. Не може ли да няма мъже и жени, да има нещо средно, нито мъж, нито жена? Това са ред философски разсъждения. Не може ли да е създаден светът по другояче от сега? Ние критикуваме сегашния свят и намираме, че той не бил тъй добре създаден. Аз пък намирам, че сегашният свят е създаден много добре. Аз съм чел разни научни книги и срещам от някои учени да казват, че окото не било създадено, както трябва, имало някакъв дефект. Че човешкото око има някакъв дефект, това е право, но то се дължи на съвсем други причини. От хиляди години насам окото се е изкривило, вследствие на възпитанието, през което човечеството е минало. Мнозина твърдят, че окото е отскоро създадено. В същност погледът на човека отскоро се е събудил. По-рано погледът на човека е бил вглъбен навътре, той тогава е виждал духовно, вътрешно. Сега може да се зададе въпроса какво нещо е вътрешното виждане? Вътрешното виждане е вглъбнато виждане, предметът всякога се показва по-малък, отколкото е в действителност. Външното виждане е изпъкнало, при което става разсейване на светлината, вследствие на което предметите се показват по-малки, отколкото са в действителност. Следователно, когато казвате, че виждате слънцето, това слънце е микроскопическо. Това слънце, за което науката казва, че е един милион и 500 (хиляди) пъти по-голямо от земята, се вижда като една диня от 5–10 килограма големина. Като го виждате голямо като диня от десет килограма, направете изчисление, да видите, колко пъти е намалено от естествената мярка. Вие се чудите как е възможно толкова голямо слънце да го виждате толкова малко. Това е въпрос за учените хора, а не за простите, но и учените хора, като дойде да си представят каква е тази

големина на слънцето един милион и 500 (хиляди) пъти по-голяма от земята, пак нямат ясно понятие за тази мярка. Па и за земята като говорите, имате ли ясна представа за нея? Можете ли да я обгърнете с погледа си отпред-отзад изцяло? Можете ли да я обгърнете отдясно, отляво, отгоре или отдолу? Сега вие виждате само една малка част от земята, но това, което вие не виждате, другите виждат. Това, което ние виждаме, мравите не виждат. В това отношение, в сравнение с мировъзрението, което имат мравите за света, ние за тях сме богове, и то от първа степен. Като дойде до човека, мравята казва: Човекът е божество, той е грамадно същество. Милиони мрави да се съберат на едно място, те пак не могат да образуват един човек. И ние, според нашите понятия, не разбираме напълно живота на мравите и се чудим, кое е онова, което ги държи като колективна организация. Душата на мравите е колективна. На земята те се чувстват като една мравя. Между тях няма никаква разлика. Всяка мравя защищава колективното. Сега мнозина искат да се върнат към колективния живот, но ако искат да се върнат към колективния живот и живеят като мравите и пчелите, те ще направят една голяма грешка. Мислите ли, че мравите и пчелите са идейни? Те са най-големите крадци и разбойници. Така се разглеждат те от положението на хората, но от гледището на природата те не са никакви крадци и разбойници. Ако оставите в стаята си една пита мед, ще видите, че след два–три дена цялата пита ще изчезне, нищо няма да остане в паницата. Пчелите, които са толкова благородни, ще изнесат всичко навън, ще ограбят всичкия мед. Преди години направих следния опит. В един от магазините на един кошер турих четири пити мед от по четири килограма всяка. По незнание някой оставил една малка дупка в магазина и оттам навлезли с десетки хиляди пчели, които изпояли половината мед. Казват ми после, че станало така. Помислих малко, засмях се и казах: Да им е наздраве. Трябваше ли да се ядосвам за 16 кгр мед? Колко струват тия килограми мед? Ако килото е по 25 лв., значи всичко 400 лв. Струва ли за толкова лева човек да се безпокои, да губи мира си? Това е инстинкт в пчелите, но и хората имат този инстинкт като пчелите. Оставете една каса пълна със злато отворена и вижте след това какво ще стане. Непременно ще влезе някой в касата да си вземе нещо. Няма човек в света, който до сега не е бъркал в касата. Изключение правят само светиите. Какво показва това? Че има нещо съблазнително в света. Един богат човек изгубил десет хиляди лева. В това време един религиозен беден човек намира тези пари, прекръства се и казва: Благодаря Ти, Боже, Ти ми отговори на молитвата. След малко го настига този, който изгубил парите си и му казва: Господине, не намерихте ли една кесия със златни пари? Религиозният започва да се колебае и да си мисли какво да отговори: ако му каже, че ги е намерил, трябва да му ги върне, а пък той намира, че това е Божие благословение върху него. Ако пък каже, че не ги е намерил, значи да го излъже. Чуди се какво да прави.

Това е един психологически момент, който се случва в живота на човека. Това са ред опити в живота, при които всеки ще се изпита. Такива изпити ще се нанижат един след друг, след което ще дойдат последствията, били те добри или лоши. Ако той задържи парите, в неговите капилярни съдове ще стане такова едно произшествие, което скъпо ще му струва. През целия си живот ще носиш последствията на тази лъжа. Защото няма по-страшна отрова в света от лъжата. Тя е най-страшна отрова, защото най-мъчно се лекува. По-опасно нещо в човешкия живот от лъжата няма. Всичките нещастия на хората седят в лъжливите работи. Щом постави човек лъжата в живота си като основа, непременно ще го сполетят всички нещастия. В Америка се държи статистика колко на сто се употребява лъжата в търговията. На сто най-малко 75 процента си служат с лъжата. Навсякъде се прилага лъжата. Взел съм едно шише със зехтин, който минава за най-чист зехтин, но не е такъв. На зехтин мирише, а има такива примеси, които изменят свойствата му. Смесват го навсякъде с разни примеси. Питам: Кое е онова, което поставя човека в положение да си служи с такива средства? Днес хората избират разни нови способи да фалшифицират стоките си. Ако разгледате съвременното човечество от единия до другия край, всички си служат с нечестни средства. Човек не иска да си даде отчет в какво вярва. – Е, да си поживея. Какво ще си поживееш? – Е, да се наям поне. – Какво ще се наядеш? – Разбирам човек да яде, но сладко да яде. Някой яде, а не мисли за яденето. Той днес яде, а мисли за утрешното ядене. Това не е ядене. Утрешният ден не съществува. Цялото съществуване на човека зависи от днешния ден. Бог съществува в света само за един ден. Дохожда един при мене и ме пита: Вие съботата ли празнувате или неделята? Казвам: Ако си на северния полюс, какъв ден ще празнуваш? Там има само един ден. Там няма никаква събота, никаква неделя. Като изгрее слънцето веднъж, там имате само един ден. Там слънцето не залязва, както у нас, всеки ден. Там има само един ден, който можете да наречете понеделник, вторник, сряда, четвъртък, петък или събота, или неделя – както искате. Писанието казва: „Ден Господен“. Значи. Съществува само един ден, останалите дни ние ги нарекохме. Дните ние ги образувахме от въртенето на земята. Тъй щото дни има на екватора, на умерените полюси. В полюсите, обаче, има Божествен ден. Там е вечна почивка. На северния полюс трябва да има готово ядене, там нито сееш, нито ореш, нито предеш. Който отиде на северния полюс, там ще бъде на курорт, има чист въздух, умерена температура.

Казвам: Религиозните хора се спират и питат – С какво тяло ще възкръсне човек? С какво тяло? – Тялото е резултат. Тялото точно съответствува на стремежа на човешкия дух, на стремежа на човешкия ум, на стремежа на човешкото сърдце. Тези три положения определят тялото. За да имаме тяло, от което да бъдем доволни, това тяло трябва да бъде толкова

пластично, да не се подава на никакви болести. Това тяло не трябва да се подава на никакви изгаряния. То трябва да бъде толкова пластично, че отвсякъде да може да мине. То трябва да бъде напълно господар на положението си. Другояче казано: Човек трябва да има такова тяло, с което никога да не остарява. Сега се заражда другият въпрос: Може ли човек да не остарява? При сегашните условия на живота човек трябва да остарее. И после отново трябва да се роди. Не е голямо нещастие човек да остарее, но не е и голямо благо човек да се роди. Защото раждането подразбира смъртта, а смъртта подразбира раждане. Казано е в Писанието: „Ако се не родите изново." Следователно, има едно раждане, в което старостта се изключва. Когато човек се роди от Истината, от доброто, той никога вече не умира, никога не остарява. „Ако се не родите от вода и Дух." Аз превеждам думата вода с думата добро, а Духът – с Истината. Що е водата? – Доброто. Единственото реално нещо, което ние знаем в света, това е Доброто. Единственото нещо, което ние виждаме, и което може да ни причини радост, щастие и блаженство, това е самата истина. Истината е тази светлина, която постоянно влиза в нас. Тя носи живот. Това, което виждаш, е истината, която носи храна за човека. Тя носи храна чрез светлината. Значи, това, което носи истинската храна за човешката душа, това е истината. Тази храна е истинската светлина за душата. Тази светлина ни разкрива света отвън.

Сега да дойдем до съществения въпрос, който интересува само онези от вас, които искат да се специализират в тази област. Той не засяга всички. Останалите можете само да слушате. Въпросът е с какво тяло Всеки от вас си носи това тяло, което днес има. Но ако искате да преустройте тялото си, има един начин, по който можете да го преустроите. Казано е в Писанието: „Роденият от плътта, плът е; роденият от Духа, Дух е." Когато Христос казва: „Ако се не родите изново", Той не разбираше да се родите отново от майка и баща. Това ново раждане е вътрешен процес, който всеки може да опита. Докато се раждате от майка и от баща, ще бъдете в процеса на плътта. Такова е сегашното органическо развитие. Ако си човек, ти едновременно можеш да бъдеш и баща, и майка, и дете, ти сам ще се родиш. Как? Няма да ви обяснявам това. За да ви обясня, трябва(т) ред опити. Алхимиците в средните векове се стараеха да разрешат този въпрос. Те много пъти са затваряли някой старец в реторта, но нито един от тях не можаха да възкръсят – всички умират.

Сегашните тела представят такава една реторта. Ако можете и знаете законите за подмладяването, ще можете да се подмладите. Казвате: Кажи ни тези закони. Не мога да ви ги кажа. Ако ги кажа, вие ще имате най-големите нещастия. Ако при сегашните условия, ако при сегашните тела се опитате да направите опита, вие ще изпитате такива нещастия, от които

нищо няма да остане от вас – цяла експлозия ще се произведе. Ако речете да си служите със сегашните задушливи газове, вие ще се натъкнете също на големи нещастия. Във Франция един учен е изнамерил такъв револвер, който развива грамадно количество енергия, и то такава, че колкото души попаднат на тези вълни, всички измирали. С милиони волта електрическа енергия развивал този револвер. Такова нещо представят новите огнестрелни оръжия. Достатъчно е едно такова оръжие да влезе в едно хилядно събрание от хора, за да (не) остане нито един от тях жив. Това може да е вярно, а може и да е заблуждение. Така разправят. Това може да се уподоби на онзи анекдот за страхливеца и мечката. Един млад момък отишъл в една гора, но срещнал една мечка в гората. Отдалеч още той се качил на една круша да избяга срещата с нея. Уплашил се човекът. Мечката, като наближила дървото, подушила го и започнала да се разхожда наоколо. Като седял известно време на крушата, той си казал: Срам е за мене да се плаша от една мечка. И за да я пропъди, той започнал да разтърсва крушата да уплаши мечката. Като видяла, че круши падат от дървото, тя се приближила и започнала да ги яде. От време на време поглеждала нагоре и казвала: Пусни още круши, де. Разтърси още дървото. Най-после, като се наяла с круши, мечката се отдалечила някъде в гората. Тогава момъкът слязъл от дървото, но преди да слезе още видял го един познат и го запитал: Какво правиш на дървото отгоре? – Остави се, видях една мечка и реших да си поиграя с нея. Качих се на дървото и започнах да го бруля, да паднат от него круши, да си хапне мечката от тях. Това е арменски долап. Като казвам, че това е арменски долап, искам да кажа, че и хората често се поставят на такива изкушения, дето искат да излъжат сами себе си. Казва някой: Няма какво, ще се мре. Не говори така, то е сериозна работа. Знаеш ли какво нещо е да се мре? Ти не чакай да мреш. То е опасна, страшна работа. То е по-страшно, отколкото да те нападнат разбойници. Ще се мре. – Този въпрос трябва да се разреши. Той може още сега да се разреши. Смъртта в света е едно посвещение, което кара хората да се откажат от всичко. И Христос е казал: „Ще се откажете от всичко в света.“ Казвате: Не се отказваме, как ще живеем? Не се отказвате, но като дойде смъртта, тогава се отказвате и от баща си, и от майка си, и от жена си, и от децата си – от всичко се отказвате. Щом смъртта ви хване за гушата, от всичко се отказвате. Най-после ще се откажете и от тялото си, и ще излезете вън. Смъртта е голям разбойник. Като дойде при някой човек, тя го хваща за гушата и казва: Всичко ще оставите на мое разположение. Тъй щото не е лесно да казвате само, че ще се мре. Ако аз съм на вашето място, няма да чакам да дойде смъртта при мене, като някой разбойник, да ме хване за гушата и да ме застави на сила да раздам всичко, но ще раздам сам каквото имам, та като дойде тя да няма какво да раздавам и да ме заставя насила да действувам. Ще оставя за себе си най-същественото. Казвате: Нали Господ е наредил живота така, трябва да се живее. Много

криви работи, много примеси има в сегашния живот, които трябва да се отделят, да се пречистят. Аз не казвам, че трябва да се откажете от сегашния си живот. За разумния човек, който живее на земята, по-добър живот от сегашния няма. Той е като едно изпитание, като едно училище за човека. Като свършите това училище, ще отидете в по-високо, в университета. Който от вас е свършил земното училище, дават му диплом и го пращат на друга някаква служба. Той трябва да докаже, че е свършил това училище с добър изпит.

С какво тяло? – С едно тяло, което да не е изложено на сегашната неврастения, на сегашната треска, чума и ред още болести. Свободен трябва да бъде човек. Това аз разбирам да бъде човек господар на своето положение. За Христа се казва, че е понесъл греховете на хората. Можете ли да си представите каква гениалност трябва да бъде, за да понесе греховете на хората? Този човек, който ходеше из Палестина да проповядва на хората, Той беше здрав човек. И като Го осъдиха на разпятие, Той сам носеше кръста си. Като се казва, че Христос се натоварил с болестите и немощите на хората, как е носил техните болести? – Много лесна работа. Той имал доста много автомобили, на които турял болестите и греховете на хората. Тия автомобили вървели подир Него. Сами по себе си греховете нямат никаква тежест. Христос нямал тежести. Положението на съвременните хора е много тежко. Какво по-тежко от това, когато чувствувате, че някой ваш брат или сестра не ви обичат? Понякога вие изпитвате такава скръб или такава тъга, че едва издържате. Какво е това състояние, вие сами не го разбирате, но изпитвате една голяма вътрешна тъга, една голяма студенина, която ви измъчва. Как определяте тази студенина, де я виждате? Казвате: Очите на този човек са някак особено студени към мене, особена студенина излъчват. Че де има студени очи? Как се изразява тази студенина? – Лъскави били. – Вярно е това, студените очи са лъскави, но от какво произтича тази лъскавина? Съществуват два рода електричество: едното е отрицателно, низходяще електричество, а другото е положително, възходящо. Когато първият род електричество влезе в човека, то се отразява зле върху нервната система, и той полудява. За да се освободи от това състояние, човек трябва да изхвърли отрицателните мисли от ума си, да не вижда никаква погрешка, нищо лошо в другите. Това отрицателно състояние в човека е непотребен багаж, който той трябва да тури настрана, да се освободи от него и да започне да мисли добре. Не мислете, че злото е господар в света. Вие имате крива представа за злото. Злото съществува като една трета, а доброто като две трети. Да допуснем, че хората на земята са повече лоши. Затова пък в другите слънчеви системи има повече свети, повече добри хора. Следователно, като сравним по количество лошите хора на земята за добрите и светите от другите слънчеви системи, ще излезе, че лошите хора

съставят само една трета по процент от всички същества по целия свят. Човешката раса живее в разни степени по развитие в разните планети. Хората не са само на земята.

Сега, аз не искам да вярвате в това. То е като едно забавление, като един филм. Аз не ви казвам да вярвате, но, както гледате някой филм, така гледайте и на това. Вие гледате на филма, че някой се изкачва на някаква висока планина и казвате, че човекът се измъчвал. – Никакво измъчване не е това. – Ама някой умирал. – Никакво умиране не е това. Това са само илюзии. За мене важи въпросът дали има някакво отношение между мене и това, което виждам. Казвам: Човешката раса съществува и живее едновременно във всичките планети, според думите на астрономите и астролозите. Някои казват, че Сатурн влияел върху хората на земята. Според мене, хората, които живеят на Сатурн, влияят върху хората на земята. Тъй щото, не е Юпитер, или Марс, или Венера, които влияят върху хората на земята, но хората на Юпитер, на Марс, на Венера и на другите планети оказват влияние върху хората на земята. Хората, които живеят на Юпитер, живеят по юпитеровски; тия, които живеят на Марс, живеят по марсовски; тия, които са на Венера, живеят по венеровски и т. н. Ще кажете, дали всичко това е вярно или не. – Има нещо вярно, но този филм е така скроен, че представя едно добро забавление. Считайте, че това е едно забавление за вас. Ще знаете, че хората, които живеят на Марс, или на Юпитер, или на Венера, или на Сатурн, са другояче устроени, другояче организирани, не са като нас. Най-висшите типове, които сега съществуват, са тия на слънцето, а хората на земята са от низко произхождение, от низките типове в сравнение със слънчевите. – Защо? Хората на земята живеят в много гъста материя. Това, обаче, сега не е важно. Дали има хора и на другите планети, или няма, това е въпрос на бъдащето. Че има там някакви същества, се вижда от това, че хората развиват ред философски въпроси. Никога не могат да се отричат или доказват неща, които не съществуват. Щом съществуват, те непременно ще се или отричат, или твърдят. Ако нещата не съществуват, те не могат нито да се отричат, нито да се доказват. Следователно, щом нещо се отрича или твърди, то е реалност, само че тази реалност може да е положителна или отрицателна. Сега мнозина питат, дали хората на Юпитер седят по-високо от тия на земята. – Те седят по-високо, защото тия типове имат голямо благородство в характера си. Сега хората на земята ще станат по-благородни, по-справедливи, защото покрай мнозина от тях им оказват влияние. Юпитеровите типове са благородни, справедливи, милосърдни, имат повече бащинско отношение, те не са така дребнави, както хората на земята. Сега астрономите разискват върху въпроса, каква е кожата на хората на една или на друга планета, дали е замръзнала или не. Човек може да живее и върху една нажежена кора от няколко хиляди градуса.

Някога той е живял на земята, именно, върху такава нажежена кора. Това нищо не значи. Но при сегашните условия, тъй както сега сме създадени, при тази опитност, която днес имаме, той по никой начин не може да живее на такава температура. Днес човек може да живее най-добре при една температура от 36–37 градуса. Ако температурата мине над 37, дойде до 38–39–40 градуса, човек вече заминава за онзи свят. Дойде ли до 42 градуса, човек вече не може да издържа. Питам: Каква сила е тази да не може човек да издържи една топлина до 42 градуса? Де седи силата на човека? Коя е причината, че той не може да поддържа такава топлина? Питам: Когато туриха в огнената пещ тримата момци, как можаха да издържат тази висока температура без да изгорят? Какво беше тяхното тяло? Онези, които вярват в този библейски случай, какво ще кажат за него? Тук е смисълът на нещата. Това показва, че има едно състояние, при което човек не може да изгори. В това отношение вие можете да правите малки опити. Дръжте съзнанието си концентрирано, да знаете, че сте господари на огъня. Вземете на ръката си един въглен няколко пъти наред и ще видите, че при това положение ще можете да държите въглена в ръцете си без да се изгорите. Ако съзнанието ви не е концентрирано, ще видите, че и пръстите, и ръката ви ще изгорят.

Сега законът седи в следното: Вие трябва да съзнавате, че като сте дошли на земята, вие се намирате под опекунството, под ръководството на ваши братя, които са минали вече вашия път, и днес могат да ви ръководят. Тези братя се наричат старите братя на човечеството, които са турили известни предпазливи мерки, с които да го пазят. Сега като говоря по този начин, ще се яви спор и ще кажете: Каква е целта за идването на Христа на земята? Христос е един от най-старите братя на земята, и Той казва: „Преди да беше Аврам, аз бях.“ Значи, Той по старшинство надминава всички преди Него. Щом Христос е бил преди Аврама, в Него е имало голямо знание, Той е разбирал законите и могъл да живее според тях. Понеже имал най-голямото знание, Той се наел да дойде на земята, да въведе нов ред и порядък, заради което бил поставен на големи изпитания, а трябвало даже да бъде и разпнат, за да покаже на хората, че има власт да положи душата си, има власт и да я вземе. Но ето вече две хиляди години от Христа, доказано ли е научно, че Той е възкръснал? Това и до днес още не е научно доказано. За онези, които вярваха, Христос е възкръснал, а за онези, които не вярваха и до днес, още не е възкръснал. В същност, Христос възкръснал ли е, или не е? Това се отнася до онези, които вярват. Това зависи от вярата. Човек не може да знае дали Христос е възкръснал, ако сам той не възкръсне. Когато ти възкръснеш, това ще бъде най-голямото доказателство, че и Христос е възкръснал. Ако ти не възкръснеш, и Христос не е възкръснал. Какво друго доказателство ми е нужно? Най-голямото доказателство седи в това: когато аз възкръсна, и Христос е възкръснал.

Сега важният въпрос за вас е: С какво тяло? Казвате: Ама и ние можем да възкръснем. Не отричам това – ще възкръснете. Три неща се изискват при възкресението: една любов, на която връзките никога да не са късани; едно знание, на което връзките никога да не са опетнявани; една истина, която никога да не е отстъпвала от своя път. Този е пътят на възкресението. Представете си, че аз имам една твърдост на тялото, не такава, каквато диамантът има, но хиляди пъти по-голяма от неговата, какво може да се противопостави на такова тяло? Тогава, каквото и да е друго тяло, което влезе в съприкосновение с моето, не ще може да ме проникне. Това тяло ще се разбие от моето. Питам и младите, и старите, де е тяхната сила? Всички страдания, които сегашното човечество минава, са нарочно създадени. Днес бялата раса се опитва колко може да издържи. Днес всички хора се оплакват от неврастения, от разни болести. Страданията в този случай не са нищо друго, освен изпитание за хората, да се види колко могат да издържат. Някой казва: Не мога повече да издържам. И от невидимия свят си поставят бележка. Те си държат бележка кой до колко може да издържа. Някой мъж като се ожени едва издържа, четири години може да издържи жена си и след това ѝ дава разводно писмо. Турят му бележка. Някой баща като има няколко деца, гледа ги четири–пет години и след това ги напуща, заминава за някъде, остави ги сами да се справят. Турят и на него бележка. Някой пък, учи, свърши училище и после туря знанието си на работа. Всички хора са поставени на изпит. Казвате: Еди-кой си заема голяма служба. Тази голяма служба е изпит за него. Като ви говоря сега, всички искате да бъдете господари на съдбата си. Хубаво е, няма по-хубаво нещо от това, човек да бъде господар на съдбата си. Обаче, сам човек не може да бъде господар на съдбата си. Когато двама души се съюзят заедно, те могат да бъдат господари на съдбата си. Всяка права линия може да бъде господар на своето положение, само ако има две точки. Само между две точки може да прекараме една права линия. Квадратът пък е образуван от четири точки, които са основните точки в него. В квадрата не можете да поставите повече от четири точки. Само четири точки могат да го образуват. Тези четири точки са основните точки, които образуват нашия живот. Отпосле вие можете да разширите този квадрат. Истината подразбира това, което в даден случай вие не можете да избегнете, но с което можете да си служите.

Казвате сега: Ти вярваш ли в Бога? – Какъв смисъл има да се вярва в Бога? Бог е онази велика възможност, в която се крият човешките постижения. Който иска да постигне всичко в света, да види възможностите, които се крият в него в даден случай, той трябва да вярва в Бога, понеже Бог има всичките възможности в себе си. И човек трябва да има една своя вътрешна опитност за Бога, не тъй както философите пишат, нито както

религиозните вярват, но тъй, както Бог се открива на всеки човек. На всеки човек Бог се открива по особен начин. В това вярвам аз. На всеки човек, според степента на неговото развитие, Бог се открива по особен начин. Следователно, човек има особени схващания за Бога. Следователно, всеки трябва да бъде уверен в онова откритие, което има в себе си, за Бога, а какво другите мислят за Бога, ти не можеш да знаеш. Но да казвате, че Бог е всесилен, безконечен, това са неразбрани неща. В какво седи всесилието на Бога – това не е важно за мене. За мене е важно това, че досега Бог никога не ми е изневерил и никога не съм видял някаква слабост в Него. Доколкото зная, това, което, Той е казвал, всякога Го е направил. Ако вие повикате Господа, в когото вярвате да уреди отношенията ви с брата ви, с когото от две години се мразите, Той ще дойде и ще смекчи отношенията ви, ще смекчи сърдцето на брата ви, и той ще каже: Братко, прости ме. И ако повикате Господа във време на голяма суша, Той ще дойде и ще ви помогне. Знаете ли сега какво е положението в Америка? Американците страдат от голяма суша, вследствие на което са изклани много говеда по липса на храна за тях. Голяма криза има в това отношение. Глад има в Америка. Вие седите и роптаете, без да ви дойде на ум да се обърнете към Господа. Какво би било и вашето положение, ако тази криза, ако тази суша дойде за четири–пет месеца в България? Ще настане голям глад в страната. Вие казвате: Дотегна ни животът. Но ако дойде такъв глад, знаете ли какво ще бъде физическото положение на страната? Знаете ли какво ще бъде положението на чиновниците? Само един човек може да спаси положението. Кой? Който има вяра в Бога. Ако този човек може да спаси положението, той е най-нужният в дадения случай в България. Не е въпросът какво те мислят, но онзи човек, който може да спаси положението на всички хора, той е най-необходим. Не онзи, който урежда своите работи, както и работите на домашните си – това всеки прави, но онзи, който урежда положението на всички хора. Не да направи всички хора щастливи, но да задоволи нуждите на всички млади моми и момци, и на всички ученици, на всички учители, на всички слуги и господари, на всички учители, свещеници и т. н. Това е велика философия, велико разбиране, което не може да се разреши с едно драсване на калем. Това е един вътрешен процес, който трябва да даде нещо на човека. Какво ще ви проповядва един лекар със своите церове. Важен е онзи живот, който природата може да ми даде. Никой не може да ми даде храна. Природата е единствената, която ни дава храна, която ни дава живот. А вие казвате: Да дойде някой лекар да ни помогне. До толкова, до колкото лекарите са проводници на Божественото, те са добре дошли; доколкото управляващите, учителите, свещениците са проводници на Божественото, те са добре дошли. Щом те се отклонят от този път, идват вече страданията, на които съвременното човечество е изложено. Турците имат една поговорка, с която казват: Какво да се прави? И българите казват:

Какво да се прави?

„С какво тяло?“ Една благородна, възвишена душа трябва да има едно отлично тяло, отлично лице, отлично око, отлична уста, всичко отлично. Тази душа не трябва да знае какво нещо е лакомия, скържавост, лековерие, безверие, съмнение, омраза, злоба, завист и т. н. Всички тия неща тя не трябва да знае. За тях тя трябва да бъде невежа, а да знае само какво? Вие знаете какво трябва да знаете. Казвате: Трябва да се любим. Аз се чудя на думите на хората. Мнозина дохождат около мене, говорят за Любовта, а виждам, че те в себе си нямат никаква Любов. – Ама горяло му сърцето. В това сърце аз не виждам никаква Любов, а само пепел. Един ме пита: Ти обичал ли си? – Кого? – Младите моми. – Аз никога не съм се старал да не ги обичам. Аз съм младият човек, който всякога обича младите хора. Единственият млад, Когото аз познавам, това е Бог. Какво ще ми кажете отгоре на това? Аз не познавам друг по-млад в света от Бога. Аз не познавам друг по-възрастен в света от Бога. Аз не познавам друг по-стар в света от Бога. Всички останали хора са още зелени листа заради мене. Казвате: Де седи нашата сила? Сега вие сте на изпитание, професори има, които се занимават с вас, и сами вие ще видите де е вашата сила. Сега да ви кажа как ще бъдат вашите изпити. Като влезете в изпитателната стая, ще поздравите професорите си, ще се ръкувате с тях и ще ги погледнете. Ако професорът ви се усмихне, ще знаете, че той ще ви помогне. По този начин знанието на професора ще мине във вас. Обаче, ако, като се приближите при професора си, видите, че той поглежда надолу, ще знаете, че ще ви скъса. – Ама мога да забравя урока си. Човек, в душата на когото в даден момент работи Любовта, Мъдростта и Истината, той никога не може да си забрави урока. Целта на Бога не е да къса своите деца, нито да ги погребва в земята. Целта на Бога е да ги вижда умни, да учат и да работят. Целта на Бога е да ни освободи от ненужния товар. Вижда, че някой носи на гърба си товар от 120 килограма. Той казва: Снемете този товар от гърба си. И след това ще му даде нова, лекичка дреха. Той казва: Дайте му един от най-лекичките модерни костюми, които тежат по 250 грама. Мнозина се страхуват да не отслабнат. Някой казва: Отслабнал съм осем килограма. Радвайте се и за това. Има една материя, която мирише хубаво. Ако тялото ви мирише добре, вие сте здрави. Ако не мирише добре, гледайте да се очистите. Една от младите сестри казваше какво усещала, че в нея нещо гние. Казвам: Радвай се, че се освобождаваш от нещо. Всяко семе, което се хвърля в нивата, първо гние, а после започва да живее. Това, което гние, се организира. Ако вие сте верни на закона, след гниенето ще се яви животът. Не е опасно човек да гние; не е опасно човек да бъде учен, да бъде богат, да бъде беден, силен. Силата е опасна, когато нямаш Любов в себе си; силата е опасна, когато нямаш знание; силата е опасна, когато нямаш Истината в себе си. Богатството е опасно, когато нямаш Любов, когато нямаш знание,

когато нямаш Истината в себе си. Всичко в света е опасно без Божията Любов, Мъдрост, Истина и знание. Тогава, защо ви са такива блага, които един ден ще бъдат опасни за вас?

„С какво тяло?“ Сега, като се върнете дома си, ще ви дам един метод за приложение. Макар че вие сте малко мукалити, не сте от щедрите, но ще ви дам нещо, за което, ако не днес, един ден ще трябва да си платите. Един ден все ще взема нещо от вас, не можете да не си платите. Застанете тихо и спокойно в себе си, но преди това определете си едно от двете положения: богат ли си или сиромах; учен ли си или невежа; силен ли си или слаб; добър ли си или лош. Изнесете тези факти в себе си както са, без да се критикувате. Ако си малко дете и нищо не знаеш, това е в реда на нещата. Ако си знаеш, няма защо да се гордееш. Ако си богат и констатираш това положение, застани тихо в себе си и благодари, че имаш това богатство. Ако си крайно беден, благодари на сиромашията с думите: Много ти благодаря, сестра, че си ме посетила. По-хубава сестра от тебе до сега не съм срещал. И богатството е друга хубава сестра. Сиромашията и богатството са две сестри, които много се обичат. Вие имате крива представа за тях. Сиромашията ни най-малко не е сиромахкиня, но богатата сестра е касиерката на сиромахкинята. Богатата сестра е по-младата от двете. Когато сиромашията ви посети, вие трябва да ѝ благодарите. Голяма привилегия е, че ви е посетила. Невежеството пък е един ангел, който иде като невежа при вас, за да не ви уплаши. Той знае много работи. Който знае много неща, той е само като справочна книга. И слабият е един такъв ангел, който ни най-малко не е слаб. Той само се е нагодил, за да не ви плаши. Силният е на разположение на слабия и казва: Можеш да разчиташ на мене. Сиромашията дойде и казва: Невеж човек съм. – Че кого учат: учения или невежия? Онзи, който не знае, не че нищо не знае, но той се представя, че не знае. В дадения случай той няма условия да се прояви. Всеки от вас може да бъде невежа. Един американски проповедник ми разправяше една своя опитност. Един ден си заучавал проповедта наизуст. Отивам на църква, готвя се да изляза на амвона, но виждам, че съм забравил проповедта си, която бях написал. Успокоих се веднага, защото я знаех наизуст и можех и без написаната. Започнах да проповядвам, но в стаята влиза една дама с черни очила. Поглеждам към нея и моментално забравих проповедта си, не знаех вече какво да говоря. Цялата ми проповед изчезна от ума ми. В това време започнах да си мисля какво да кажа и реших да се извиня, че не съм разположен, не мога да говоря. Обаче, в този момент влиза в стаята един господин с весело, засмяно лице. Като погледнах към него, изведнъж мисълта ми се просветли и аз можах да продължа проповедта си. Като свърших проповедта си, отидох към този господин и му казах: Благодаря ви, че ми донесохте проповедта. Ако не бяхте влезли в стаята, нищо не бих могъл да

кажа от проповедта си. Следователно, ще влезе някой във вашия живот, който ще ви донесе мрак, но ще влезе после някой във вашия живот, който ще ви донесе светлина. Тези, които носят светлина, това са вашите приятели, това са онези, които ви обичат. Онзи, който носи светлина, той няма да ви насърчава, но като влезе при вас, вие ще се почувствувате свободни в неговото присъствие. С това не искам да ви кажа, че човек трябва да ви говори сладки думи. Оставете сладките думи настрана. Какво аз ви говоря, не разчитайте на моите думи. За вас е важно онова, което приемете от мене, което чувствувате отвътре. Като говоря, друга е целта на моето говорене. Следователно, всеки човек е такъв, не какъвто отвън се проявява. Вътре в човека има един Божествен човек, който не се изменява. Разчитайте на това Божественото, което можете да приемете от него. Има едно състояние, в което човек може да изпадне. Тогава той се дразни, сърди се, но на това състояние не трябва да разчитате. Но има и едно състояние вътре в него, което се дължи на нещо добродетелно в човека и което винаги остава спокойно, не се безпокои, от нищо не се тревожи. Едното същество казва: Не мога повече да търпя, ще се хвърля, ще се убия. Другото казва: Не бързай, не се безпокой, всичко ще се нареди. – Второто е Божественото в човека. Слушайте Божественото в себе си. Всеки има този Божествен глас в себе си. Ако разчитате само на външния живот, той може да ви спъне.

Сега аз не ви проповядвам един еднообразен живот, но казвам, че вие трябва да обичате живота с всичките негови разнообразия и еднообразия. Вие трябва да обичате и най-малките треви, и звездите, и небето, и слънцето, и всички живи същества, както и всички хора – били те добри или лоши. На всичко трябва да гледате така, както Бог гледа. Ти няма да си даваш мнението кой какво върши. Ти не си пратен за съдия в света. Кой каквото върши, това е негова работа. Има кой да съди. Ако искаш да съдиш, ти си учен човек, който трябва да каже: Тази работа е така наредена, няма какво да се произнасям аз. Вие искате да знаете какво нещо е злото в света. Не се занимавайте със злото в света. Злото е нещо относително. В Писанието е казано: „За онзи, който люби Бога, злото ще се превърне на добро." Ще дойде ден, когато ще дойде Бог да отнеме злото от онзи, който Го люби. Ще кажете: Не трябва ли тогава да помагаме на бедните хора? – На бедните хора трябва да подобрим външните условия. Най-първо мислиш в себе си трябва да подобрим техните условия. Най-първо човек трябва да направи доброто в себе си, да види какви са били подбудителните причини, които го заставят да направи това добро. Първо трябва да желая доброто на другите хора, както го желая и на себе си. Аз трябва да желая благото на другите хора, както го желая за себе си. Аз трябва и на другите хора да желая да имат здраво тяло, както го желая на себе си. Не е въпросът да имат тяло като моето, но да имат здраво тяло, на

което да се радват.

Казвам: Ще се уедините и в това положение ще влезете във връзка с всички хора на земята, които се подвизават в този път. Ще поддържате тяхното присъствие и ще обикнете своите ближни. Като се свържат хората помежду си, тогава ще могат да помогнат и на ближните си, както и на външния свят. Само здравият човек отвътре може да помага отвън. Ние не се нуждаем толкова от материални блага. Спънката не е толкова в материалните блага, но у нас няма достатъчно разположение да изпълним Волята Божия. От две хиляди години насам във всяко царство се чете: Да бъде Твоята Воля, както на небето, така и на земята. Колко християни има днес, които искат да бъде Волята Божия? Ние искаме да бъде Волята Божия, а чакаме другите да я изпълнят. Всеки трябва да бъде проводник на Волята Божия. – Ама аз мога ли да оправя света? – Ти няма какво да оправяш света, ти трябва само да станеш проводник на Волята Божия. Ако станеш проводник, ти ще се подигнеш. Това трябва да стане условие за твоята душа да се подигне. Тя трябва да се подигне на по-високо стъпало и да забогатява и в знание, и в сила, и в добродетели. А това, страданията и изпитанията, които минавате, те са временни. Аз разглеждам въпроса от друго становище. И в света го разглеждат, и те са прави, но там има едно временно разрешение. Един лекар лекува един болен три–четири месеца и той оздравее, но после пак се разболее. Пак го лекува няколко месеци, пак оздравее и пак се разболее. Аз говоря за едно здравословно състояние на човека, в което той няма нужда от никакъв лекар. Лекарят трябва да научи болния да спазва онези хигиенични правила, в които животът неизменно трябва да се проявява. Сега аз искам да насоча вашия ум да имате едно верую. С това верую повече ще ме разберете, затова бъдете верни на вашето верую. Оставете онези неща, които носите по наследство отвън. Вземете тези, които със себе си носите. Рибата, като се роди още, знае как да плава; птицата, като се излюпи, знае как да хвърка; пчелата без да е учила някакъв университет, знае как да се ориентира. Има нещо в човека, на което вие можете да разчитате за всеки даден случай. Но има една опасност. Когато човек попадне в това положение, той започва да мисли, че няма нужда от никого. Това положение, обаче, ражда греха. Грехът е произлязъл от момента, когато човек е съзнал, че няма нужда от другите хора. Богатият казва: Аз не се интересувам от живота на другите хора. Сиромахът пък се интересува от другите и казва: От мене никой не се интересува. Никой не се грижи за мене. Мислите ли, че Бог, Който му е дал тази душа, този ум, това сърце, няма да се грижи за него? Богатият се мисли за осигурен, затова не иска да знае за другите хора. Бог се интересува от всички, но как искате вие Той да се интересува? Трябва да ви направи богати ли? Вие сте в училището тук, дето не можете да бъдете богати. Докато сте на земята, трябва да се опретнете да работите, слуги

трябва да станете, а като отидете там, дето се приготвяте, ще ви посрещнат като княжески синове. На земята не можете да носите царски титли и корони. Тук ще бъдете малко скъсани, със закърпени обуща и дрехи. Казвате: Скъсани са обущата ми. – Аз предпочитам да нося скъсани обуща, но сърцето ми да е чисто, отколкото да бъда с лачени обуща, а сърцето ми да е нечисто. Аз предпочитам да имам светъл и просветен ум, отколкото да нося палто кожено със самурена яка и с цилиндър на глава. Аз предпочитам сухия хлебец, отколкото всичкото най-хубаво ядене в света. Чудни са хората, когато не знаят какво да искат! Колко е вкусен сухият, препеченият хляб в гората. Вие яли ли сте такъв хляб в гората?

Та целта ми е да се роди у вас едно желание, не да бъдете страхливци, но при всичките положения, в които се намирате, да благодарите на Великото Провидение, което ви е поставило при тези условия. Ако сте дете, няма да бъдете постоянно дете; ако сте възрастен, няма да бъдете постоянно възрастен; ако сте стар, няма да бъдете постоянно стар. Това е положението за вас, които сте слезли на земята. Един ден вие ще давате пари за това нещо, но няма да го имате, няма да се върне вече. Вие имате едно предназначение, което трябва да изпълните. Постъпвате в първо отделение, няма да останете там; ще постъпите във второ отделение, после в трето, в четвърто. След това ще влезете в прогимназията, в първи, във втори, трети клас. Като свършите прогимназията, ще влезете в гимназията, ще свършите всичките осем класа. След това ще влезете в университета, дето ще свършите първи, втори, трети, четвърти курс. И там няма да останете, ще се специализирате. След това ще преминете през другите планети. Като минете през Юпитер, през Марс, през Венера, през Сатурн и през всичките крайни планети, най-после ще дойдете в слънцето, през неговия университет, дето ще прекарате сто години. Това са сто слънчеви години. Там ще прекарате две милионни години като дете, 25 милионни години като възрастен и още толкова като стар. След това ще напуснете слънцето и ще отидете да живеете на Сириус. Там ще прекарате 500 милионни години като стар, още толкова като възрастен и толкова като млад. След това ще обикаляте и другите планети. Сега благодарете се, че сте бедни и малки, защото, ако бяхте богати и големи, нямаше да се съберете в този салон. Окултната наука разправя, че човек някога е бил висок по 35–40 метра, а даже и до сто метра е достигнал; ако вие днес имате тази височина, де ще влезете, в коя стая? Кой би могъл днес да скрои дрехи за толкова висок човек и обуща толкова големи? Благодарете, че имате такова тяло днес, на което да се радвате. Не е в годините и в големината, която имате. Дръжте тялото си в изправност и не се мъчете, не разрушавайте вашата капилярна система: Не атакувайте мозъчната си система, нито вашия мозък. Дръжте мозъка си всякога в изправност. Дръжте в изправност симпатичната си нервна система, която е свързана с

чувствата, със сърцето ви. Мозъчната система е свързана с вашите мисли. Следователно, каквито отрицателни мисли да ви дойдат, че това станало, онова станало, кажете си: Всичко е за добро. Случи се нещо в чувствата ви, кажете: Това е за добро. Умрял някой – за добро е. Страдал някой – за добро е. Каквото и да ви се случи, знайте, че то е за добро. Сиромах си станал – освободил си се от едно главоболие. Някой станал богат – Господ да му е на помощ да носи товара си.

Сега какво да ви кажа? Аз зная, че вие искате нещо съществено, което би ви задоволило. Засега не мога да ви кажа това същественото, което вие искате, защото не можете да го изпълните. След хиляда години ще можете, но не сега. Кое е същественото? Същественото е, ако сега мога на всички ви да подпиша един чек от десет хиляди английски стерлинги. Тогава всички ще се зарадвате, но аз съжалявам, че не мога да направя това. След хиляда години ще мога да направя това, но сега не мога. А за сега дръжте природата, тя може да направи това. Природата може да ви даде. Пък аз и да искам да ви услужа, сега не мога, ще създам цяла беля. Ако на вас дам по толкова, веднага ще се стекат отвън много хора, и те ще искат. Пък и от странство ще дойдат да искат.

Един от индуските Махараджи, от князете, като празнувал златната си сватба, накарал да го претеглят, и колкото килограма тежал, уравновесил със злато. Теглото му било 75 килограма. Той заповядал да раздадат всичкото това злато на окръжаващите. Сега и на вас желая да се претеглите, и колкото тежите, толкова злато да раздадете на другите, за да не очакват на мене.

2. неделна беседа от Учителя, държана
на 7 октомври 1934 г. София, Изгрев

Уточнение: На 30 септември 1934 г, 10 часа, няма по каталога беседа!

1934_10_07 Четирите посвещения в живота
утринно слово

ЧЕТИРИТЕ ПОСВЕЩЕНИЯ В ЖИВОТА. ВЕЛИКИТЕ ПОСВЕЩЕНИЯ. В КАКВО СЕДИ СИЛАТА МИ

Ще прочета 3-та глава от Битието.

Всеки човек се стреми да разбира нещата. Първо той се стреми да разбира езика, на който му говорят. Всеки език може да се разбира по три начина: физически, органически и психически. Най-добре човек познава нещата физически. Дойде ли до органическото и психическото им познаване, там работата става по-трудна. За пример, лесно е да се определи физически или механически какво нещо е правата линия, плоскостта, тялото. За да се обяснят тези неща, нужни са няколко часа. Речете ли да ги обяснявате органически и психически, и месеци няма да стигнат. Като слушате тези обяснения, ще кажете, че те не представляват реалността на живота. Каква реалност съществува на сцената? Отивате на театър, гледате как актьорите играят, пеят, обличат се в царски дрехи, представят царе и царици, но всъщност не са нито царе, нито царици. Въпреки това, като се свърши представлението, вие отивате у дома си и разправяте какво сте видели.

Съвременните хора говорят за реалността, без да знаят какво представлява тя. За пример, млада мома или млад момък получава някакво писмо. Като отворят писмото, виждат някакви драскулки. Реално ли е това писмо? Външно погледнато, то не представлява никаква реалност. Освен едни драскулки нищо друго не виждате. Обаче, като прочете писмото, младият момък или младата мома започва да се смущава. Щом са смутени, те са се натъкнали на нещо реално, което произвежда в тях цяла пертурбация. Значи реалността не е в драскулките, но в съдържанието, в думите, които са съчетани по някакъв начин. Тези думи съдържат в себе си известно изкушение. Такова писмо беше дървото в райската градина. Дървото за познаване на доброто и на злото беше първото любовно писмо, което Адам и Ева не трябваше да отварят. Значи има писма, които човек не трябва нито да отваря, нито да приема. Получите ли такова писмо, веднага го пратете обратно в редакцията. Защо? Защото тези писма не представят нещата в техния истински вид, нито в тяхната същина. Какво представя актьора на сцената? Той представя своето изкуство, но не това, което в действителност става. Той няма предвид идейната страна, да помогне на човечеството, да му покаже правия път в живота. Пък и авторът, който е писал пиесата, на първо място се е ръководил от нещо материално, да се прослави, да спечели пари, а после дохожда идейната страна на въпроса.

Като говоря за театъра, аз не отричам значението му като забава и условие за развиване. Каквото е куклата за малките деца, такова нещо представлява театъра за голяма част от хората. За възрастния и за стария куклата е непотребна. Ако бабата си играе с кукла, както малкото дете, всички ще кажат, че ѝ липсва нещо. Днес почти всички хора, светски и религиозни, още продължават да играят с кукли. Срещате един религиозен, който носи Евангелието в джоба си и току го вади и цитира ту един, ту друг стих. Той си служи с Евангелието като с оръжие, да се защитава от неприятеля. По същата причина и войникът носи пушката или сабята си, да се пази от неприятеля. Какво ще излезе от това? Едно от двете: или ще дадете нещо, или ще вземете. Това значи да се занимава човек с кукли. Какво влияние е оказало писмото, което Ева получи в рая? Лошо влияние. Ето осем хиляди години откак човечеството носи лошите влияния на любовното писмо, дадено на Ева от змията. И до днес още човек слуша съветите на змията, т.е. на животинското в себе си, от което не може да се освободи. Змията запита Ева: „Наистина ли Бог ви забрани да ядете от дървото за познаване на доброто и на злото?“ Ева отговори: „От всички дървета можем да ядем, но не и от дървото, което е в средата на рая“. – „Вие не сте разбрали думите на Бога. Той иска да каже, че ако ядете от плодовете на това дърво, ще станете като Него.“ Като чу тези думи, Ева се изкуси и яде от плодовете на забраненото дърво. След това тя даде и на Адам от тия плодове, и той яде. Това, което стана преди осем хиляди години в рая, става всеки ден в живота.

Сега, като говоря за момата, нямам предвид нейната външна форма. Аз взимам момата като буква, като дума в изречението. В широк смисъл думата „мома“ означава девственото, чистото в човека, което не познава силата и влиянието на изкушенията. За пример, върви една млада мома по улиците и постоянно среща един и същ момък. Тя минава-заминава покрай него, без да и обръща внимание. Един ден дохожда при нея една стара баба и ѝ казва: „Виждала ли си по улиците един млад, красив, черноок момък? Той е добър, интелигентен. Ако му обърнеш внимание, ти ще бъдеш щастлива. Ти ще придобиеш това, което никога не си очаквала.“ От този момент младата мома започва да мисли за този момък. Тя ходи по улиците, гледа насам-натам, дано го срещне. Тя мисли, че той ще ѝ донесе всичките блага на живота. Където ходи, каквото прави, в главата ѝ се върти младият момък. Като изнасям този пример, аз правя сравнение между Ева и младата мома. Казвате: „Защо Ева трябваше да слуша змията?“ Защо младата мома трябваше да слуша старата баба? Защото не са имали опитност. Защо змията е змия? Защото е яла от забранения плод. Защо бабата остаря? Защото цял живот е мислела все за млади момци.

Сега, като четете трета глава от Битието, вие се чудите на Ева, защо се е съгласила да яде от плода на забраненото дърво. Въпреки това вие всеки ден правите същата погрешка. Ако Адам и Ева нямаха какво да ядат в райската градина, те щяха да бъдат оправдани. Но при положението, в което се намираха, те не могат да бъдат оправдани. Те имаха на разположение много плодове, нямаше за какво да се грижат. От тях се искаше само послушание. Както да разглеждате въпроса, той не е лесно разрешим. Всеки човек се намира под влиянието на змията, т.е. на животинското в себе си. Дълго време трябва да работи в съзнанието си, за да се освободи от това влияние.

Сега, ако ви кажа, че Христос иска от всички хора да се откажат от себе си, от богатството си и да тръгнат след Него, това ще предизвика голямо вътрешно смущение. Веднага ще последват ред въпроси: „Защо трябва да се откажем от себе си? Защо трябва да се откажем от баща си и от майка си? Те са ни отгледали, а след това трябва да се откажем от тях“. Питам: Всъщност кой ви е родил и кой ви е отгледал? Майката е допринесла за детето си дотолкова, доколкото е станала причина да му се скрои, ушие и купи една дреха. Първата дреха на Ева беше дадена от Бога, а втората – от змията. Вторият ѝ костюм е по последна мода, украсен с панделки. И до днес Ева носи този костюм. Където мине, всички се спират, гледат костюма ѝ, възхищават се от украшенията му.

Когото срещнете днес, мъж или жена, всички носят качествата на змията. Тя постоянно се движи около хората и им нашепва: „Без пари не може да се живее. Нямате ли пари, гладни ще умрете. И без знание не може. И без сила не може“. Змията дава съвети на човека, но не му дава най-малката помощ за реализиране на тези неща. Тя казва: „Ти трябва да постигнеш тези неща с всички средства, простени и непростени“. Змията препоръчва на човека лесния, широкия път, но този път води след себе си големи страдания и разочарования.
Едно трябва да знаете: Истинското знание, богатство и сила са вътре в човека, а не отвън. Отвън човек може да придобие толкова богатство, знание и сила, колкото са вътрешните му условия. Значи има една равноценност на нещата в природата. Всяка външна проява на човека отговаря на неговите вътрешни качества. Следователно човек никога не може да има отвън онова, която няма отвътре. Да бъде човек здрав, това значи да има права, трезва мисъл. Ако духът на човека не е здрав, мощен, и тялото не може да бъде здраво. Духът в човека е онова, което включва всичко в себе си. Духът на съвременните хора не е тъй мощен, благодарение на честото раздвояване на съзнанието им. Каквото и да правят, те не могат да избегнат това раздвояване. Засега то е неизбежен закон. Раздвояването на съзнанието отговаря на съществуването на ден и

нощ в природата. Каквото и да правите, съзнанието ви всякога ще се движи между полюсите ден и нощ, светлина и тъмнина. Като минава през тези процеси, съзнанието на човека постепенно се буди. Дойде ли човек до пълно пробуждане на съзнанието си, ние казваме, че той е възкръснал. Възкресението подразбира придобиване на безсмъртие.

В какво се заключава погрешката на Ева? Ще кажете, че тя не е трябвало да се разговаря със змията. Не, тя трябваше да ѝ каже: „Преди да изпълня твоя съвет, ще отида при Господа да Го питам какво да правя". Тя не постъпи така, вследствие на което сгреши. Тя сама реши този въпрос, заради което и до днес носи последствията на своето непослушание. Непослушанието лиши първите човеци от добрите условия на рая. Те живяха там, но не ги използваха. Не само Адам и Ева не можаха да използват условията, при които бяха поставени, но и до днес хората не използват благоприятните условия на живота. Преди две хиляди години Христос дойде на земята да научи хората да живеят братски, по Любов, но те не приложиха учението Му. Те се нарекоха християни, без да работят с Христовите принципи. Те чакат да дойде Христос втори път на земята, да ги повдигне. Не, без работа нищо не се постига. Без работа не се влиза в небето. Ще кажете, че някога сте работили и учили много, та можете днес направо да влезете в небето. Учението, работата е непрекъснат процес. Това, което някога сте извършили, се отнася за минало време. Сега ще работите за настоящето. Настоящият момент определя живота на човека.

Как може да се освободи човек от влиянието на змията? Чрез вяра и послушание към Бога. Докато се съмнява в Бога, човек всякога ще изпада в примките на змията. Както гимнастикът прави ред упражнения, докато развие мускулите си, така и човек се нуждае от ред опитности. Ден след ден гимнастикът вдига все по-големи тежести, докато един ден излезе пред света като голям борец. Като развива мускулите си, той ще дойде най-после до положение да не може нищо повече да постига в това направление. Той е дошъл до крайния предел, до който мускулите могат да се развиват. Оттам нататък настава една реакция, която се придружава с бавно, но сигурно втвърдяване на мускулите. Защо? Друго нещо се иска от човека, а не само физическа сила. Ако би работил и вътрешно върху себе си, той би могъл да избегне втвърдяването на мускулите. До същото положение дохожда човек, когато работи върху известен предмет от науката само от материална гледна точка. За да не дохожда до такова пресичане или втвърдяване, човек трябва да работи всестранно: и физически, и умствено, и духовно.

Един стар свещеник, който служил цели 30 години в църквата, се оплаквал един ден от тамяна. Той казвал: „Дотегна ми вече миризмата на тамяна.

Където да се обърна, каквото да пипна, все на тамян ми мирише. Дали се ражда човек или умира, дали се жени или кръщава, все тамян се кади. Главата ми се напълни с този дим. Да се освободя веднъж от този тамян, най-малко сто години няма да помисля за него. Отвращение изпитвам към тамяна".

Следователно всяко нещо, което човек повтаря на думи, без да го прилага, води към отвращение. Слушате днес навсякъде да се говори: „Да живеем добре! Да живеем като християни! Да се обичаме!" Няма защо да се говорят тези неща. Кажете ли нещо добро, приложете го. Вземете Евангелието и четете. Каквото Христос е направил, направете го и вие. – „Не мога да направя нещата като Христа." – Щом не можеш да постъпваш като Христа, върви, където искаш. – „Къде да отида?" – Където искаш. Щом не можеш да живееш добре, живей, както искаш, без да се оправдаваш. Като изучавам живота, виждам колко неестествени отношения съществуват между мъжа и жената. Като влезе чужд човек между тях, те са внимателни, нежни, сладко си говорят. Щом излезе гостът, те започват да се нагрубяват: мъжът нагрубява жената, майката – децата и т.н. Значи пред хората човек се представя внимателен, добър, а като остане сам, започва да роптае. Това не е естественото положение на човека. Това е раздвояване, което не може да доведе до никакви постижения. Защо хората не успяват в живота си? Защото чакат всичко наготово. Всеки има на разположение дърва, въглища и огнище, но очаква да дойде някой да запали огъня му. Щом срещне човек, на когото огънят гори, той веднага го спира и му казва: „Моля ти се, запали ми огъня!" – Бързам, работа имам. – „Кажи ми тогава, как да го запаля!" – Вземи кутийката с кибрита, извади една клечка, драсни я отстрана на кутийката и я сложи на огъня, между дървата. Щом дървата се запалят, отстрани се, те сами ще горят. От време на време само прибавяй по две–три дръвчета, да поддържаш огъня.

Хората избягват простите, леки работи в живота си и се стремят към някакви големи посвещения. Какво нещо е посвещението? Всеки минава не през едно посвещение, но през няколко. Човек трябва да мине най-малко през четири посвещения. Всяко посвещение има за цел да увеличи, да разшири знанията на човека. При първото посвещение човек придобива известно знание. При второто посвещение знанието му се увеличава. При третото и четвърто посвещения знанието му се увеличава още повече. За човек, който е минал четири посвещения, казват, че се е посветил вече. Един религиозен, вярващ човек искал да отиде в Индия, да мине някакво голямо посвещение. В какво се заключавало това посвещение? Щели да го вържат за някакъв каменен кръст, където трябвало да прекара цели три дни в пост и молитва. През това време щяло

да се извърши посвещението. Ако е въпрос да прекара човек вързан за такъв кръст, целият свят е пълен с такива кръстове. Като мине през страданията и изпитанията на света, човек е минал вече през ред посвещения. Срещате един човек, който се радва, че е намерил един добър приятел в живота си. След една–две години той се оплаква от приятеля си – преживял някакво разочарование. Това е първото посвещение.

След няколко години същият човек среща млада, красива мома, влюбва се в нея и се оженва. Сега той минава второто посвещение.
Срещате същия човек, но станал баща на няколко деца. Той е загрижен, главата му е увиснала надолу, големи разходи има, не може да свърже двата края. Той минава третото посвещение. Най-после чувате, че този човек е умрял. Значи той минал и четвъртото посвещение.
Какво представляват посвещенията? Който не е минал през приятелство, свързано с интерес, през женитба, през бащинство и майчинство, а най-после и през смъртта, той не знае какво нещо е посвещението. Минал ли е, обаче, през такова приятелство, през женитба, през бащинство и майчинство и през смъртта, той разбира дълбокия смисъл на посвещенията. След като е минал през школата на своя приятел, на своя мъж или на своята жена, на своите деца, а най-после и през сърпа на смъртта, той знае какво нещо е посвещение. Той знае какво означава каменния кръст на страданието и не се стреми към Индия, там да го завързват с някакъв каменен кръст. Сега, като ви говоря по този начин, аз считам, че вие сте още в райската градина, не сте яли от дървото за познаване на добро и на зло, не сте минали през четирите посвещения. Мнозина големи протестират, че са женени – недоволни са от себе си. Това е учението на змията. Знанието, което човек е придобил в райската градина, е от съвсем друг характер. Змията е внесла животински елемент в човека. Той се отличава с неустойчивост. Виждате, за пример, една квачка с пиленца. Тя се грижи за пиленцата си: храни ги, крие ги под крилата си. Щом израснат малко, тя веднага започва да ги кълве и ги прогонва от себе си. Като я наблюдавате, вие се чудите къде отиде майчината ѝ любов. Такова нещо е животинската любов. Тя трае малко време. Следователно всяка любов, която не трае дълго време, е резултат на животинско състояние, на неустойчивостта на човека, на змията в него. След такава любов казват, че човек заболява от неврастения.

Какво представлява неврастенията? Неврастенията не е нищо друго, освен резултат на неправилно функциониране на капилярните съдове. То се предизвиква от голямо натрупване на електричество върху нервната система. Излишното електричество причинява голямо напрежение върху нервите, вследствие на което човек става чрезмерно нервен. Какво трябва да прави този човек, за да си помогне по някакъв начин? Той трябва да

затвори ключовете на своята нервна система, да не допуска прииждане на голямо количество електричество отвън. Когато в човека се атакува повече симпатичната нервна система, той започва да затлъстява. Затлъстяването пък причинява друг род болезнени състояния. Човек трябва да пази своята симпатична нервна система от излишни наслоявания.

Сега, ако искате да разберете през какво изкушение са минали Адам и Ева, четете третата глава от Битието. Там ще видите как Ева е била изкушавана от змията. Тя не послуша Господа и сгреши, заради което и двамата бяха изпъдени от рая. С излизането си от рая те минаха първото посвещение. Те разбраха какво значи да свързваш приятелство със змия. Змията казваше на Ева, че трябва да яде от плода на забраненото дърво, за да стане господар на себе си, на своите мисли и чувства. Ева послуша змията, но какво придоби от това посвещение? С грехопадането, т.е. с излизането на Адам и Ева от рая, учението на змията се предаде на всички хора. Това учение се прилага и до днес още. Тази е причината, поради която всички хора на земята минават през посвещения. Няма човек на земята, който да не е минал през трите посвещения. Задачата на човека днес е по обратен път да се освободи от учението на змията и от тия посвещения. Той трябва да минава през посвещения, но такива, които са резултат на новия му живот – на живота на Любовта.

Кой е пътят към Любовта? – Отричане от учението на змията и тръгване в пътя на Любовта, който Христос и до днес още сочи на човечеството. Не чакайте да дойде Господ в райската градина да ви търси. Преди още да ви е извикал излезте пред Него и се изповядайте. Признайте грешката си и тръгнете напред. Като изправите погрешката си, вие ще разберете какъв е бил смисълът на първото посвещение. Вие ще разберете какво значи приятел. Да опознаеш душата на приятеля си, да използваш правилно обмяната, която става между тебе и него, това значи да си разбрал Божиите пътища.

„И направи Бог человека по образ и подобие свое; мъжки и женски пол ги създаде." Това е първата женитба, първото съчетание, което Бог направи още в райската градина. А това, което хората наричат женитба, е особен род посвещение, но не от Бога, а от змията. Истинската женитба се основава на Любовта, която съществува в човека още от момента на раждането му. Той се е родил с определена Любов към някого. Женитба, която се основава на любов, създадена днес, е устроена от змията. Следователно не е ли роден човек с определена любов към някого, това е измама, от която трябва да се пази. Христос казва: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз Го възлюбих". Същото може да се каже и за хората. Христос е възлюбил човечеството още от времето, когато Бог го е

възлюбил. Значи Любовта на Христа към човечеството е съществувала от незапомнени времена. Ако останеше на Христа днес да залюби хората, тяхната работа щеше да бъде свършена. Любов, която днес се заражда, е подобна на огъня на сламата: пламне и загасне. Каква любов е тази, която не е изказана на Божествен език? Днес хората говорят за любовта, а не познават нейния език. Те се опитват да решат един велик математически проблем, без да познават основните правила на математиката. Това е невъзможно!

И тъй, всяко положение в живота може да се изучава от механическа, органическа и психологическа гледна точка. За пример, дойдем ли до числата, и те растат и се увеличават по механически, органически и психологически начин. Едни от числата растат отвън-навътре, а други – отвътре-навън. Живи величини са числата. Първото число, с което Бог създаде света, беше Адам. Човешкият живот започна с Адам. Второто число беше Ева, третото – Каин, четвъртото – Авел, петото – Сит и т.н. Всеки човек трябва да знае кое число представлява след Адам. Има числа по-близки и по-далечни от основните числа на живота. Тази е причината, поради която и вие делите хората на близки и на далечни. Когато един предмет или човек е близо до вас, до вашия поглед, вие го виждате ясно, познавате го добре. Ако е далеч от вас, не го виждате и го не познавате добре. Близък предмет или човек до вас е този, който сам се е приближил на такова разстояние, да можете свободно да го виждате и изучавате. Искате ли да изучите един отдалечен от погледа ви предмет, вие трябва да се приближите към него. Сега, като говоря за влиянието на змията върху човека, аз имам предвид онази тъмна, черна зона в човешкия живот, на която той неизбежно се натъква. Някой път, със ставането си от сън още, човек чувства тъга, неразположение, тъмнина в съзнанието си и се чуди откъде е дошло това. Това тежко състояние е влияние на змията. Тя влияе на човека чрез особени отрицателни мисли и чувства, които му се натрапват. Не е лесно да се освободи човек от тия мисли, натрапени чрез внушение. Понякога човек се моли на Бога, но веднага известни мисли му се натрапват: „Защо се молиш? Какво си постигнал, като си се молил толкова години? Я виж, ще се умориш да стоиш прав“. Ако пък е студено, друг род мисли му се натрапват: „Защо си станал толкова рано да мръзнеш в студената стая? Не знаеш ли, че ще се простудиш? Ако пък искаш непременно да се молиш, легни си и така се моли. И в леглото можеш да се молиш“. Това са мисли, внушени от змията, и човек трябва да се освободи от тях. Който се моли в леглото си, той не е още от напредналите. Който се страхува от студа, и той не е от напредналите. – „Ама дали съм в правия път?“ – Ако любиш, ти си в правия път; ако не любиш, не си в правия път. Любовта изключва страха, противоречията, съмненията. Силата на нагорещеното желязо не е в самото желязо, но в

топлината, която съдържа в себе си. Следователно силата на човека, с която може да преодолява всичко, се крие в неговата любов. Изгуби ли топлината си, заедно с това желязото губи и силата си. Изгуби ли любовта си, с нея заедно човек губи и силата си. Като знаете това, помнете следното: каквото да се случи в живота ви, през каквито изпитания и страдания да минавате, пазете връзката си с Любовта. Никога не прекъсвайте връзката си с Любовта. Искате ли да запазите силата си, не губете любовта си. Любовта прави човека силен.

Какво се разбира под думите „Не късайте връзката си с Любовта“? Да скъса човек връзката си с Любовта, това значи да запуши устата и носа си, да не влиза отвън въздух. Щом запуши устата и носа си и се лиши от въздух, човек сам се осъжда на смърт. Като не успяват в работите си, мнозина се разочароват от любовта и мислят, че тя е причина за тяхното нещастие. Изучавайте хората, които живеят извън законите на Любовта, които не я признават, и ще видите, че те страдат, боледуват, остаряват. Ако и те страдат, остаряват и боледуват, това показва, че Любовта не е причина за техните нещастия. Има нещо извън Любовта, което прави човека нещастен. Това се неговите слабости, неговите недъзи. Невъзможно е човек да живее в Любовта и да страда, да боледува, да остарява. Човекът на Любовта е доволен от всичко. Той е вечно млад, той никога не боледува. Дали е богат или сиромах, учен или прост, той е доволен от положението си. В него има вечен стремеж към красивото и великото в света, което постоянно го насърчава. Той знае, че ако днес е невежа, утре ще стане учен.

И тъй, силата на човека е в Любовта. За да бъде силен, човек трябва да е доволен външно и вътрешно. Вътрешното недоволство прави човека нещастен. Щом е недоволен, той прекъсва връзката си с Любовта. Неврастенията на хората се дължи на това, че са изгубили средата, в която са живели. Тази среда, без която не могат да живеят, е Любовта. Намерят ли тази среда, обикнат ли ги хората, те отново стават радостни. Човек трябва да бъде смел и решителен. Намисли ли човек да се свърже с Любовта, да следва нейните закони, веднага трябва да реализира мисълта си. В духовния живот на човека не се позволява никакво отлагане. – „Какво да правим със страданията?“ – Ще търпите. Като страдате, ще се учите на търпение. Някой търговец изгубил стотици хиляди лева – ще търпи. Това е посвещение. Мома обича някой момък, сгодила се за него, но той я напуснал. Това е посвещение. Дете се родило някъде, но скоро след това умира. И това е посвещение. Всичко, което се случва в живота на човека, добро и зло, е изпитание, което има предвид да събуди човешкото съзнание, да му покаже какви са разбиранията му и докъде е дошъл в развитието си.

Има един път, който може да освободи човека от страданията. Това е пътят на Любовта. – „Как да вървим в този път?“ – Както Христос е казал. – „Къде е говорил Христос за този път?“ – В Евангелието. – „Как да нося кръста си?“ – Както Христос е носил своя. – „Как да се моля?“ – Както Христос се е молил. – „Няма ли нов начин?“ – Новият начин е начинът на самоизмамата. Измамата се състои в боядисване на нещата. Всяка боядисана дреха е стара. Тя е изтъркана, избеляла. Аз ви препоръчвам да носите нови дрехи, без никаква боя. Природата никога не боядисва. Тя слага естествени краски на нещата, но никога не ги боядисва. Ние не сме за никакво боядисване, било то религиозно, умствено или сърдечно. Говорете с хората, споделяйте своите разбирания, но не се стремете да ги боядисвате. – „Ама той трябва да споделя възгледите на новото учение.“ – Един възглед съществува в света, общ за всички хора. Този възглед е вложен в душата на човека още в началото на неговото създаване. Той е най-старият възглед в света. Той е наречен „възглед на Божията Любов“. Този възглед гласи: „Обичай всички хора, които те обичат. Не се привързвай към тия, които не те обичат“. Още по-широко казано: Обичайте всички, но не се свързвайте с онези, които не ви обичат. Всичко изпитвайте, но доброто дръжте. Следвайте пътя на Любовта, ако искате правилно да се развивате. – „Как ще се наложи Новото учение?“ – То е наложено на света от памтивека. Новото учение е посято от незапомнени времена. То се нуждае само от поливачи. От вас се иска само да поливате. Вие ще изпълнявате ролята на дъжда. Вие ще поливате, а посетите семена ще никнат и растат.

Днес новите условия на живота изискват образци. Всички трябва да бъдете образци на Любовта. Обаче Любовта без Мъдростта, и Мъдростта без Любовта, не съществуват. Те са неразривно свързани. Като казваме, че Бог е Любов, подразбираме, че Той е и Мъдрост. Признаваме ли Бога като Любов, трябва да Го признаваме и като Мъдрост.

Цели 40 години еврейският народ пътува през пустинята с намерение да влезе в Ханаан – земята на изобилието, на Любовта. Въпреки това той не влезе в Ханаан, а отиде в Палестина. Ханаан не съществува на земята, а само на небето. Ханаан е мястото, където живеят съществата на Любовта. Те са същества в човешка форма, но прилагат законите на Любовта. Всеки човек се стреми да влезе в Ханаан, да стане член на „обществото на Любовта“.

И змията запита Ева: „Истина ли рече Бог, да не ядете от всяко дърво в рая?“ Кое е това дърво, от което Бог забрани още на първите човеци да не ядат от него? Това дърво е дървото на злото. Къде се намира това дърво? Вътре в човека. Дойде ли до това дърво в себе си, човек не трябва да го бута.

Не бутайте това дърво, нито от плодовете му яжте. Какво правят съвременните хора? Те всеки ден влизат в градината си, приближават се до дървото на злото и си откъсват по един плод. След това страдат, плачат, чувстват се нещастни. Не бутайте дървото на злото, което е вътре във вас!

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

Утринно слово от Учителя, държано на
7 октомври 1934 г., София, Изгрев.

Книги:
* Посвещение в живота
Учение и работа (София, 1998)
14 беседи от 23 септември 1934 г. до 27 януари 1935 г.
* Четирите посвещения в живота
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 07:25

1934_10_10 Стар и нов порядък
общия окултен клас

СТАР И НОВ ПОРЯДЪК

Учителя чете заглавието на разработената тема: "Истинските методи на обичането".

Мислете върху обичта. (Една буболечка кацна върху листовете с темите - и тази буболечка разрешава въпроса на обичта. Един брат прочете няколко листа с темата "Истински методи за обичане".)

Трябва разсъждаване. Вие вървите все по стария начин за разсъждаване. По този начин ще получите стари изводи. Например вие казвате, че няма Бог. Това е стар метод. Съществува едно правило, че не можеш да докажеш това, което не съществува, а пък щом съществува, няма какво да го доказваш. За да изследваш един предмет, който е близо, ще употребиш един метод, ще го смалиш, а пък ако е много далеч, ще трябва да го увеличиш.

Най-първо, съществува ли обич в света? Щом приемете това, как ще го докажем? Можем ли да докажем съществуването на светлината? Тя сама се доказва. Има методи за използване на светлината. В какво количество може да я възприемеш? Ако приемеш с очите си повече светлина, отколкото трябва, това може да ти причини известна пертурбация в нервната система, защото очите не са приспособени на силната светлина.

Пишете сега върху темата "Новият начин на мислене". Новият начин на мислене е, че ние трябва да любим. Но тук самият израз трябва да се поправи. Самата дума "трябва" е вече стар начин. При новия начин думата "трябва" трябва да се замени с друга дума. Може да се замени с думата "да" или направо да се каже: "Любе" От тези три израза - "трябва да любиш", "да любиш" и "любе" - кой от тези три израза ще произведе резултат? Човекът със старото мислене мисли, че трябва да обича, но същевременно съзнанието му е разделено и казва: "Не може да се обича." Разделено е съзнанието му вътре. Не може да накарате един човек да обича това, което е противно на неговото естество.

Сегашните учени казват "положително и отрицателно електричество". Това нищо не значи. Аз разглеждам така този въпрос: има електричество механическо, органическо и психическо. По какво се отличават те? Механическото електричество върви по прави линии, органическото върви по криви линии, а психическото върви спирално. Всякога щом впрегнете

една психическа енергия на работа, понеже тя съдържа в себе си и механическия процес, то винаги електричеството иска да се освободи от този кръг на движение и търси правата линия. Щом електричеството не иска да върви по кривата линия, то иска да върви по механическия път, то е най-лесният път. По някой път започвате с най-възвишеното, с психичното. Една мисъл, за да може да се организира, трябва да бъде силна. Неорганизираната мисъл е слаба. Тя е силна отвън, но отвътре е слаба и не може да издържа.

Старото мислене се отличава със следното: когато човек мисли по старому, той се безпокои. Там, дето има безпокойство, там е старото мислене, а пък там, дето няма безпокойство, а има светлина, там е новото мислене. Да кажем, че мислиш за богатство и се безпокоиш. Например безпокои те, че не си богат. Тогава ти вървиш по стария начин на мислене. Когато не се безпокоиш, ти вървиш по новия начин на мислене. Християнин си, и ако се безпокоиш, ти вървиш по стария начин. Всякога, когато имаш безпокойство, това е един стар начин. Или нямаш търпение и казваш: "Трябва да бъда търпелив." По какво се отличава търпението? Някой ти казва някоя дума и ти не си премълчиш и отговориш. Ти му отговориш, но със своя отговор ти усещаш едно безпокойство в себе си. Това показва, че ти вървиш по стария закон. А пък щом отговориш и усещаш спокойствие, това показва, че си постъпил по новия начин на мислене. Не отговаряй на глупавия според глупостта му. Отговаряй на глупавия разумно, за да познае той, че е глупав. Аз не искам да цитирам. Не отговаряй на безумния според безумието му. Изразът: "Отговаряй на безумния според безумието му и на умния според ума му" - това твърдение според мене е старо. Не вземай ролята на глупавия, значи не му отговаряй със същата негова мярка. Той се занимава с известни глупави въпроси. Не влизай да разискваш глупави въпроси, каквито той разисква.

Например някой пита не може ли светът да се създаде и без грях. Как ще го обясните? Вие говорите за развитие. Взимам един топ от сто метра плат навит и го развивам. След като сме го развили, станало ли е това платно по-учено? Развито е платното, но не е станало по-учено ни най-малко. И като го навия това платно, станало ли е по-просто? Не. Вие казвате: "Човек трябва да се развие." Трябва да разбирате смисъла на думата "развитие". Думата "развитие" сама по себе си няма сила. Ти казваш: "Трябва да се развия, да стана по-умен." Но като станеш по-умен, ставаш по-лош в някои случаи. Или казваш: "Аз трябва да уредя живота си, да стана учен човек." Но като станеш адвокат, ще бъдеш грешен отвътре, а отвън праведен. Като станеш християнин и изучаваш Библията на пръсти, ти ще правиш повече грехове, отколкото по-рано. Ще направиш едно прегрешение и ще намериш един стих да се оправдаеш. Дали ще можеш да се оправдаеш, то

е друг въпрос. И когато се оправдаваш, и когато не се оправдаваш, то и двете неща спадат към една и съща категория. Нито когато човек се осъжда, е лошо, нито когато човек се оправдава, е добро. Щом някой казва: "Не искам да ям", аз подразбирам, че е ял. Някой казва: "Искам да ям", аз подразбирам, че не е ял.

Най-първото е - трябва да мислите. Ако не мислите, въпросът е свършен. Но и в мисълта може да направите една погрешка. Сега, в какво седи погрешката? Не се доближавай до огъня и не си туряй пръста в огъня, нищо повече. Това е едно от правилата. Стой далеч от огъня. Двама хора не могат да живеят по единствената причина, че са много близо. Ако вие бяхте разхвърляни по цяла България, ако бяхте разхвърляни по четирите краища на България, и ако ви се говореше по радиото, не щеше да има помежду вас никакъв спор. Но понеже сте събрани тук, както сте, то има всички условия за противоречия. Макар да има недоволство, но не го изказват. А пък онези, които са доволни, тяхното доволство седи на косъм и утре може да се развали. Да кажем, че влезеш в един салон и усещаш една неприятна миризма. После, когато се говори, трябва да се изхвърли личният език с изразите: "Ние... ние... ние... аз... аз... аз..." Турете малко настрани тези думи "аз", "ние". Турете настрани и следните прилагателни: "отличен човек", "много добър", "като него няма". Това е мода. украшение. Това са панделки. Но защо ти са панделки?

Да кажем, че вие имате в себе си въпроса, дали сте добри, или лоши, и не знаете. Какво подразбирате под израза, че сте добър или лош? Ти казваш: "Аз съм много добър човек." Претегля те, тежиш петдесет килограма. Казваш: "Станал съм лош." Пак те претегля. Тежиш пак петдесет килограма. Ти искаш да изтъкнеш, че нещо е дошло в тебе. Ти сънуваш, че насън си убил и казваш: "Аз съм убиец, убих един човек насън." Как го уби насън. Сега има някои неща, които не са реални. Вие говорите някой път за добродетели, които са насън. Казваш: "Това съм направил, онова съм направил." И после казваш: "Насън го направих."

Сега всички, които сте в училището, искате да се измените. Казвате, че трябва да се измените. Хубаво, в какво седи понятието Бог - в това, което се изменя ли, или в това, което не се изменя? Вие имате една философия, че трябва да се измените. Тогава вие по кой път ще вървите? Ти ще кажеш: "Аз съм невежа." Но невежеството е едно изменение. Казваш: "Станал съм много учен." Пак си се изменил. Станал си невежа, понеже си занемарил свещените книги, занемарил си четенето им. И после си възстановил първоначалното, значи премахнал си невежеството. Ти казваш: "Станал съм учен човек." Ти не говориш истината. Ти си възстановил твоето нормално състояние. Няма да кажеш, че си станал учен човек, но да

кажеш: "Освободих се от невежеството, освободих се от мързела, който имах." За някого се казва: много учен станал, четири факултета свършил. Никакви четири факултета не е свършил. Казват за някого: "Той е създал нова теория за създаването на света." Един учен напоследък твърди, че един атом първоначално се пръснал и образувал вселената.

Вие казвате: "Понаучих се нещо." Какво си научил? Ти казваш: "Да обичаме." Бог обича. Имаш ли понятие как Бог обича? Ти, като говориш, да обичаш, както Бог обича. Имаш ли понятие, как Бог обича? Аз казвам, да греем като слънцето. Имаме един пример, ако кажа на хората: "Така да греете, като слънцето." Виждаме слънцето, имаме вече за слънцето едно понятие.

Вие казвате: "Ние не сме толкова добри, ние сме останали много назад." Това е стар начин на мислене. Или казва: "Еди-кой си народ е станал по-културен." Това е стар начин на мислене. Нима римляните, германците, англичаните, шведите, египтяните, асирийците, евреите не бяха културни? И казват: "В бъдеще ще бъдем по-културни." Ние, съвременните народи, с какво седим по-високо от другите? Сега въпросът е, кои християни бяха по-добри, първите християни или сегашните. Като мислим по старому, ще кажем, че първите християни бяха по-добри. Логически го доказват така: първите плодове, които узряват, са най-хубавите, а пък последните не са толкова добри. Казват: "Сегашните християни са последните плодове. Те не могат да узреят както трябва." Това е старото мислене. Те правят една погрешка. Във физическия свят са прави, за физическия свят заключението е много право. Но тази аналогия не издържа. В духовния свят законите са съвсем други. Някои говорят за известни положения, за известен морал. Аз ще цитирам сега какво е разбирал един от апостолите на християнството.

Сега искам да мислите. Един държи една реч и един от слушателите казва: "Речта беше толкова хубава, че аз плаках." Друг слушател казва: "Речта беше толкова лоша, че аз никак не се интересувах." Нито едното, нито другото е вярно. Ако си плакал, ти си плакал за себе си. Не те е накарала речта да плачеш, но ти имаш някоя причина в себе си.

Там, дето има закон, там има старо мислене. Там, гдето има скърби и страдания, там има закон. Там, дето има смущения, там има закон. Там, дето има недоразбиране на някои работи, там има закон. Да се освободиш от условията на закона, то не е така лесна работа. Жената може да се освободи от клещите на закона само при смъртта на мъжа. И мъжът може да се освободи от клещите на закона само при смъртта на жената. Вие, като питате човек трябва ли да се жени или не, вие имате една съвсем стара идея. Вие казвате: "Трябва ли човек да се жени?" Аз сега не съдя

женитбата. Някой казва: "Трябва ли да стана слуга, или не?" Щом станеш слуга, ти имаш вече известен договор с господаря си за една година. Ти си слуга, господарят казва: "Ти това ще свършиш." Слугата казва: "Аз искам толкова да ми платиш." За една година ти си жена на този господар. Господарят е мъжът, слугата е жена. Дойде краят на годината, и ако ти отърва, ще бъдеш жена, а пък ако не ти отърва, ще излезеш от този господар. Някои жени казват: "Не мога да търпя мъжа си, нямам сила да го търпя." Някои мъже казват: "Нямам сила да търпя жена си, тя се натрапва." Питам: "Слугата трябва ли да се върти постоянно около господаря си? Не. На нивата ще работи, а пък сегиз-тогиз ще идва при господаря си. Слугата няма да се занимава с господаря си, къде ходи той. Слугата гледа да изпълни честно длъжността си. Този порядък на нещата, сегашният, дали хората трябва да се женят, или не, този въпрос абсолютно не ме интересува, понеже той спада към един свят на безпорядък и безправие.

Сега вие казвате: "А ние, които се оженихме?" Много хубаво сте направили, че се ожените, но за една година. Като умреш ти и жена ти, ще бъдете свободни. Жена ви и вие ще умрете и ще се освободите. Господ, за да отучи хората от един лош навик, тури смъртта. Толкова дебелоглави бяха хората, да разберат истината, че се внесе смъртта. Толкова дебелоглави са хората, та не слушат, и тогава Бог внесе смъртта. Тя разрешава въпроса. Бог казва на мъжа: "Тази жена не ти трябва." Той казва: "Без нея не мога." Хубаво, и като я вземе, след това смъртта дойде и тя плаче за него. Всеки мъж, като умре, става ангел за нея. А по някой път жената казва: "Много добре стана, че той си замина." Че ако той е ходел с други жени. по-добре стана, че Господ го взе. Я вижте сините петна по тялото ѝ. Няма жена, която да не е правила престъпления. Насън я прегръща някой мъж. Насън прегръщаш някоя чужда жена. Това, което насън става, и в действителния живот става. Това, което в действителния живот става, и насън става. Моите разсъждения са такива. Един беше деветнайсет години вегетарианец и насън ял кокошка, и после събужда се и плюе. Той казва: "Чудя се на ума си, как ядох насън кокошка?" Тогава и в действителния живот може да ядеш кокошка. Това показва слабостта на известни навици, които сме придобили. Те имат някой път надмощие над нашата воля. Аз гледам някой път как се натрапват някои мисли. Една мисъл ти се натрапва като муха. Отпъдиш я, тя пак се натрапи. Защо те преследва тази мисъл? Седиш и мислиш: "Дали моето дете е живо? Дали син ми ще свърши училището, или не?" Натрапва ти се тази мисъл. Защо ти се натрапва мисълта, дали ще свърши детето ти училище, или не? Че ти си заинтересован материално и не можеш да решиш правилно въпроса. Син ти може да свърши, но дали син ти ще ти донесе това, което ти очакваш, то е друг въпрос.

Някой казва: "Аз съм верующ." Никога не мога да ви докажа как трябва да живеете. Аз трябва да ви покажа как това да стане метод. Някой може да каже: "Дайте ми един метод за любовта." Аз ще му кажа: "Тръгни след мене. Цял ден ще вървиш след мене, и ще научиш метода. И каквото правя аз, и ти го прави. Ако ти отърва, прави го, ако не ти отърва, не го прави." Някой казва: "Ние трябва да обичаме, както Бог обича." Тогава аз ще тръгна подир Бога и каквото прави Той, и аз ще го правя, ще внимавам какво прави Господ. Вие не смеете да отидете при един свят човек, казвате: "Той е свят човек, при него човек не може да се допре, като него друг няма." Аз разбирам следното: вие не искате да живеете като него. Вие казвате: "Той е много свят човек." Туряте си една преграда, понеже не искате да живеете в неговата святост. Вие го виждате облечен в много проста дреха, не като някой цар, на главата си няма корона.

Доброто в света седи в това. Като възприемеш доброто, то трябва да внесе нов елемент в тебе. Доброто поддържа мира. Това, което поддържа мира в човека, то е добро. Това, което отнема мира в човека, то е зло. Така седи истината. Това, което поддържа топлината на човека, това, което поддържа мекотата на характера му, това, което поддържа неговата топла мисъл, това е любовта. За да обичаш, трябва да имаш тази топлина. Тя е най-приятната топлина. После трябва да имаш тази приятната мекота. После трябва да имаш красота. Това е любовта. Това са три неща, които вървят заедно. Топлина, мекота и красота, това е любовта. Тя върви с тези три неща. Ще си пипаш кожата и ще видиш, че имаш приятна топлина. Да не е много суха кожата и да не е много влажна. Има една мекота, която е приятна.

Сега практическото приложение. Любовта трябва да бъде един метод за лекуване. Вие трябва да разберете любовта като един метод за лекуване във вашия живот. Имате едно кораво чувство, неразположен сте, гледате мрачно, песимист сте. Приложете любовта като един метод за промяна на вашето състояние. Във вашата нервна система липсва нещо. На онзи гладния човек какво ще му кажеш? Ще му кажеш: "Липсва ти нещо." Дай му да яде и, като яде. той ще се задоволи. Дай му подходяща храна за душата. Ще ядеш. Питаш: "Как ще ям?" Вие не мислете как ще ядете. Турците казват: "Който много знае, много тегли." Някой път аз наблюдавам. След като ви говоря, вие седите и казвате: "Това не се отнася до мен." Вие казвате: "Нещо ново да дойде." Какво е това ново? Казвате: "Да дойде Христовата любов." И чакате тая любов. По кой начин ще дойде Христовата любов? Христос чакаше ли Баща Му да дойде отнякъде? Той казва: "Аз живея в Отца и Отец живее в Мене, и изпълнявам Неговата воля." Че ако вие чакате Христа отвън, вие нямате понятие за Христа. Вие

ще кажете: "Аз съм в Христа и Христос е в мене, нищо повече."

Една сестра ми разправя следното: "Срещнах се с един съботянин, който започна по старому, попита ме: "Имаш ли Духа?" Аз казах: "Не зная дали имам." Попита ме: "Разбирате ли вие Писанието?" Казах му: "Чела съм малко." "Но съботата пазите ли?"

Ето какво представлява съботата. Шест дена като се занимавал Бог със света и с хората, и видял колко лоши ще бъдат хората, в седмия ден си починал от всички човешки неразбории. Ти, за да имаш един съботен ден, трябва да се освободиш от всички неразбории в света, от жена си, от децата си, от професията си, от потеклото си и да се помислиш, не какъвто си в потеклото си, и да се помислиш такъв, какъвто си в себе си.

Любовта трябва да я изучавате в душата си. Тя не е нещо, което може да разберете с ума си. Вие се приближавате до някой човек. Лъхне ви нещо, приятен ви е някой човек. Тази приятност се дължи на нещо. Или някой човек, като се приближите до него, ви е неприятно. Аз ще ви дам едно сравнение. Представете си, че имате една чешма със желязна чучурка. Имате друга чешма със златна чучурка. Имате трета чешма със сребърна. Представете си, че при златния чучур тече мътна вода, а през железния - чиста вода. Питам, откъде ще пиете вода? От железния чучур. Допуснете сега друго сравнение, че през златния чучур тече чиста вода, както и от сребърния, и от железния. Откъде ще пиете? От златния чучур. Не е външният чучур, който определя качеството на водата. Важно е водата, но ако тази вода минава през златен чучур, още по-добре.

Та всяка една ваша мисъл може да бъде един чучур за една добродетел. В много случаи мисълта е проводник за една добродетел. Добродетелта седи по-високо, отколкото чучурът. Вие имате известна идея, но при тази добродетел. Добродетелта е важното. А пък самата добродетел е носителка на нещо по-дълбоко. Нещо по-дълбоко има в нея. Тя носи живот – онзи истинския живот, който търсите. Ти казваш: "Аз трябва да бъда добър." Щом тази доброта влезе във вас и вие сте в съгласие с нея, тя ще внесе живот.

Но има нещо още по-дълбоко от живота, но не искам да говоря за него сега. Не казвай "добър" или "лош" живот. Те са нашите мисли, наши чувства. Има едно външно оцапване. Има някои хора, които могат да ти направят пакост, без да искат. Някой ти каже нещо, и после съжалява и казва: "Не трябваше да ти кажа тази дума." Например подигравателно може да ти каже: "Много си праведен." То е една малка подигравка. Или ти казва: "Ти си много умен." В дадения случай как трябва да похвалите някой

човек? Срещали ли сте досега праведни хора? Да бъде образец, мярка. Праведен човек е онзи, когото като срещнеш, урежда се онова, което те е безпокоило. Който и да е човек, като го срещнеш, и се уреждат много твои работи, аз такъв човек го считам праведен. Или имаш лошо разположение, вървиш с този, с онзи. Четеш философски книги, но все си неразположен. Обаче срещнеш някой човек и лошото ти разположение се сменя, и в тебе се зарежда едно хубаво, красиво чувство. Казвам, този човек е носител на любовта. Този човек разбира по-добре от тебе любовта. Може да не му знаете името на този човек, но този човек, при когото се сменя вашето вътрешно отрицателно състояние, този човек е една Божествена мярка. Така трябва да разсъждавате.

Вие сега търсите историята на някои светии. Тези светии, за които е много писано, те не са за вас. Вие можете ли да бъдете приятел с един цар? Те са големите светии, те не са за вас. Големите светии, те са за хора много напреднали, а пък за вас трябват малки светии. Аз ви препоръчвам на всинца ви да се занимавате с малките светии, от първото посвещение.

Казаха ми: "Учителят го каза това иронически." В мене няма ирония. На женитбата трябва да се даде един друг превод. На английски казват "married". На български казват: "Оженил се." Щом си се оженил, свършена е твоята работа - трябва да го вършееш сега. Писанието казва: "Първоначално направи Бог човека мъжки и женски пол по Свой образ и подобие." И не казва, че ги е оженил. Там се казва: "Това, което Бог е съчетал." Значи тези, които Бог е турил да вършат Неговата воля. Значи съчетание има между душите.

Та искам да отличавате Божествения ред на нещата. Не го смесвайте с временния ред на нещата. Женитбата е едно временно учреждение. Оженил си се, ти си слуга. Или праведен ставаш на земята – то е същото положение. Или светия ставащ на земята, то е същото положение. Или силен ставаш, то е същото положение. За някого казват: "Много учен човек е той." Той не е още такъв, какъвто е бил. Далеч е още той от онова, както аз го зная по-рано. За някого казват: "Той е много учен човек, четири факултета е свършил." Аз казвам: "Но той не е свършил дванайсет факултета. Трябват му още осем факултета."

Сега, някои идват при мене и ми казват: "Много съм неразположен." Казвам: "В какво седи неразположението ти?" Аз го виждам, в какво седи неразположението му. Неразположението му седи в това, че той не е ял както трябва. Той казва: "Дотегна ми да ям сух хляб." Или казва: "Дотегна ми да имам работа с прости хора." Или ми казва: "Дотегна ми да имам работа с невежи хора, с груби хора, с несправедливи хора." Трябва да

правиш превод на нещата. Как ще преведете думите "оженил се"? Дайте ми един превод, понеже не съм запознат с българския. Житото след като ожънете, вие го вършеете. А пък мъжа като ожените, вършее го жена му. Като го потупва малко, вършее го. Какво лошо има в това, че мъжът потупва малко жената? Казват: "Много хубаво бие тъпанът, намясто удря." Где седи сега лошото, че натупал някой жена си? Писанието казва: "Когото Бог обича, бие го." Правете в себе си преводи.

Вие седите всички и се занимавате с външния живот. Целият Изгрев е заприличал на едно вестникарско бюро. Някой казва: "Представете си, еди-кой си брат се оженил. Той е от специалния клас – оженил се." Хубаво. Че всички хора, които Бог ги е създал, са все от специалния клас. Няма някой, който да не е от специалния клас.

Сега знаете ли защо аз се смея? Когато аз се смея, това е повръщане на това, което аз съм ял. Аз се смея, за да се освободя от нещо много неестествено. Когато разисквам тези въпроси, за мене е цяло мъчение. Аз искам да ви освободя. Вие не можете да влезете в Царството Божие, докато не се освободите от стария порядък на нещата. Да мислите по новия начин, а не по стария. Вие казвате: "Ще се оженим, ще имаме деца и прочее." Хубаво, но това е старо нещо. Ти си го правил много пъти. Ти си го правил веднъж, дваж. много пъти, хиляди пъти си го правил. Мине сега на нещо ново. Кое е сега новото? Да не се жениш. Какво трябва да правиш?

Аз зная, в Русе имаше една мома млада между баптистите и методистите. Баща е я изгонил. Един млад момък отиде да ѝ помага. Най-после беше заставен да се ожени за нея. Тя ни най-малко не уреди въпроса, както и той. Той отишъл за Христа и ни най-малко нямаше да се ожени за нея. Тя, ако искаше да се ожени, да беше останала при баща си. Тази мома, която е напуснала баща си и дома си и станала християнка, не трябваше да се жени. Или вие ще излезете от едно робство и ще влезете в друго. Окултисти, методисти, баптисти, това е все каша. Тези каши са хубави, но оставете ги. Без каша!

Вие ще кажете: "Ти не си бил в нашето положение." Сега в какво седи вашето положение? Ако аз съм във вашето положение, лесно ще разреша въпроса. Ако баща ми е беден и един банкер го е оплел, и има да му дава сто хиляди лева, и банкерът го дава под съд за лихвите, аз, която съм мома много красива, като отида при него, ще му запаля юргана от четири страни и той ще почне да ми говори за любов. Аз ще му кажа: "Дълг има баща ми към тебе." Той ще каже: "Лесна работа е." Той ще освободи бащата, и след като освободи бащата, ще освободи и себе си. После ще заведа банкера при баща си и ще му кажа: "Ще слугуваш на баща ми." Аз

ще чета първата лекция на този банкер. Има и други методи за разрешение. Това е само един метод. Като дойде падежът за плащане, ще го приспим и ще отложим полицата.

Не знаете в кой ден ще ви повика Син човечески да дадете отчет за делата си. Син човечески ще ви повика един ден да дадете отчет за онова, което сте направили. Не знаете кой ден. И трябва да дадете отчет.

Но да оставим това сега. Щях да ви дам едно упражнение и трябва да ви говоря още. но ще остане за втори и трети път.

"Отче наш"

06:35 часа

Трета лекция на Общия окултен клас
10 октомври 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

1934_10_14 Каин и Авел
Утринно слово

КАИН И АВЕЛ

Размишление

В света съществуват две злини, които се произвеждат от две различни причини: от яденето и от жертвоприношението. Яденето внесе греха в света, а жертвоприношението – убийството. Наистина, за яденето се създават различни грехове. Каин и Авел принесоха жертва на Бога. Тази жертва стана причина за първото престъпление в света. Бог погледна благосклонно към жертвата на Авел, а не прие жертвата на Каин. Това озлоби сърцето на Каин и той уби брат си. Този закон има отношение и в обикновения живот на хората. Когато двама момци принасят жертва на една мома, един от тях непременно ще пострада. Тя ще предпочете единия за сметка на другия. Значи, каквито са законите в обикновения живот на хората, такива са и в религиозния. И обратно: каквито са законите в религиозния живот на хората, такива са и в обикновения.

Мнозина поддържат мисълта, че човек не може да не греши. Не, човек може да не греши. – „Какво трябва да направи, за да не греши?“ – Да не яде от забраненото дърво. – „Може ли без убийства и престъпления в света?“ – Може. – „Как?“ – Като се откаже човек от жертвоприношенията. Докато човек принася жертва пред олтара на този и на онзи, престъпления и убийства всякога ще съществуват. Каин и Авел принесоха две различни жертви в един и същи момент: Каин принесе жертва от плодовете на земята, която обработваше, а Авел – от своите овце. Понеже Бог прие жертвата на Авел, Каин завидя на брат си, взе едно дърво, удари Авел в главата и мъртъв го повали на земята. Авел косвено стана причина за извършеното престъпление от Каин. Ако двамата братя не бяха принесли жертва на Бога едновременно, Каин нямаше да убие брат си. Жертвоприношението, като религиозен акт, е станало причина за първото престъпление в света. Когато овчар коли своите овце или говеда, за да принесе жертва на Бога, без да иска той става причина за извършване на известно престъпление. Те дават пример, как се коли. От това гледище богатите хора са овчари, от поколението на Авел, а сиромасите – земеделци, от поколението на Каин. И богатият, и сиромахът в един и същи момент принасят жертва пред олтара на някой свой бог, но жертвата на богатия се приема, а на бедния – не се приема. Благодарение на това се ражда завистта, която става причина за престъпленията в света. Сега, като четете Евангелието, срещате стихове, в които Христос говори за блаженствата. Той казва: „Блажени нищите духом, защото те ще наследят земята“. Кои хора считат за нищи духом? Днес сиромасите минават за

нищи духом. Ще излезе тогава, че като нищи духом, сиромасите са блажени. Какво виждаме в живота? Ние виждаме, че сиромасите, освен че не са блажени, но се считат нещастни, вследствие на което вършат ред престъпления. Богатството служи като повод за извършване на много престъпления. Съзнателно или несъзнателно, всеки човек може да даде повод за извършване на някакво престъпление. Не само това, но всеки човек може да извърши някое престъпление. Проследете историята на народите и на религиите, да видите колко убийства са извършени от държавите и от църквите. Милиони хора са изгорени, убити, обесени за техните политически и религиозни убеждения. Почти във всяко събитие в живота, или почти във всяка война, има нещо религиозно. Мъж убил съперника си, защото чувствата му са накърнени. В чувствата на всеки човек има нещо религиозно. Въпреки това хората гледат на религиозния живот като на нещо свещено. Някой мъж се оженил за една красива мома, но след време тя поглежда благосклонно към жертвоприношението на друг мъж, а не приема жертвата на своя мъж. Без да мисли много, мъжът убива противника си. Защо? Защото двамата се борят за една жена, която считат за свое божество. Законният мъж на жената е Каин, а съперникът на мъжа – Авел. Каин убива Авел. За свое оправдание убиецът казва, че е извършил престъплението, за да защити честта си, т.е. за своето убеждение. И двамата имат любов към едно и също божество. Любовта им към това божество става причина за престъпление. Като видял престъплението на Каин, Бог му сложил белег, че който го види, да не го убива, да остане жив, да понесе отговорността за престъплението си. Питам: Какво липсваше на Каин, че трябваше да извърши убийство? Нищо не му липсваше. При това Каин извърши престъплението след като убийството беше забранено. Когато Бог запита Каин къде е Авел, той отговори: „Не съм стражар да ходя подир него“. Тук Каин си послужи с лъжа. Той вървеше по пътя на своите родители. Когато Адам и Ева престъпиха Божията заповед и ядоха от плодовете на забраненото дърво, за оправдание те си послужиха с лъжа. Бог каза на Каин: „Кръвта на брат ти вика към мене за отмъщение“. Тогава Каин разбра какво е направил и се уплаши да не го убият. Бог сложи белег на Каин, който го срещне, да не го убива. Това показва, че убийство чрез убийство не се изкупва. Само по себе си убийството не се допуска от Бога. Който върши убийства, той ги върши по своя воля, за което сам ще носи отговорността. Който убива, той всякога носи белега на своето престъпление. Който се ражда убиец, той носи белега на престъплението преди още да го е извършил.

Съвременните хора, светски и религиозни, искат да не грешат, да бъдат праведни. Това е лесно постижимо. Щом искате да не грешите, вие трябва да знаете каква храна да ядете и как да ядете. Щом искате да не грешите, вие трябва да знаете кога и как да принасяте своето жертвоприношение.

По никой начин двама души не трябва да принасят жертвоприношението си в един и същ момент на един и същ бог. В съдбата на двамата братя имаше една фаталност, че те принесоха своята жертва на Бога в един и същ момент. Ако тази фаталност можеше да се избегне, Каин нямаше да убие Авел. Обаче и двамата принесоха своята жертва едновременно, за да видят кой от тях е по-праведен. Тук се прояви тяхното тщеславие. Димът от жертвеника на Авела възлизал нагоре, а този от жертвеника на Каин пъплел по земята. Кога, именно, димът от жертвеника на човека пъпли по земята? Когато в ума му се гнездят криви мисли, а в сърцето му – лоши чувства. Дали човек е земеделец или овчар, щом в ума си храни криви мисли, а в сърцето си – лоши чувства, димът на неговата жертва непременно ще пъпли по земята. При това положение един от двамата братя ще бъде убиец, а другият ще бъде убит. Днес подобни мисли и чувства се зараждат и между вярващи и религиозни. Като видят, че някой се моли, веднага започват да наблюдават какво прави: с отворени или със затворени очи се моли, със скръстени или със спуснати надолу ръце. Срещнат ли някой благочестив човек, истински християнин, веднага започват да му завиждат и се чудят какво лошо да измислят по негов адрес. Каква молитва е тази, през време на която човек може да наблюдава окръжаващите? Такава молитва нищо не допринася. Като хора на новите времена, вие трябва да се ползвате от опитностите на миналите поколения без да повтаряте техните грешки. Четете Стария Завет и поучавайте се без да повтаряте грешките на хората от това време. Какво спечели Каин с убийството, което направи? Той сложи начало на престъплението в света.

В развитието на човечеството се забелязват две епохи. В първата епоха се роди греха, а във втората – престъплението, изразено в убийство. Родоначалник на първата епоха беше Ева, жената. Първа жената яде от забранения плод, с което внесе греха в света. Жената отвори пътя към греха. Родоначалник на втората епоха беше Каин, мъжът. Той пръв отвори път към престъплението и извърши първото убийство. Значи грехът води своето начало от жената, а убийството – от мъжа. В този смисъл, строго казано, жените са грешници, а мъжете – престъпници, убийци. Може ли при това положение светът да се оправи? Какъв дом могат да създадат жената, която яде от забранения плод и внесе греха в света, и мъжът, който при своето жертвоприношение извърши убийство и внесе престъплението в света? Основата на този дом е гнила и неустойчива. Какъв плод може да се роди от непослушанието и лъжата? Непослушанието и лъжата на Адам и Ева родиха Каин и Авел. Какво ще кажете, ако срещнете два славянски народа да воюват помежду си? Това не е ли повторение на отношенията между двамата братя, Каин и Авел? Ако един човек може да убие брат си, с него всичко е свършено. Ако една жена може да излъже мъжа си, с нея всичко е свършено. Ева, другарката на Адам, можа да го изкуси, и той яде

от забранения плод. Като принесоха своята жертва, Каин застави брат си да отидат на полето да се разходят. Всъщност той го излъга. Каин нямаше намерение да се разхожда с брата си, но търсеше случай да го убие.

Мнозина се запитват, какво е донесъл Христос на света. Христос донесе две важни неща. Той каза на жената да не греши, защото след греха иде лъжата. Като сгреши, човек започва да лъже, за да прикрие греха си. Евреите доведоха при Христа една жена, хваната в прелюбодеяние, и Го запитаха, какво да правят с нея. Според Мойсеевия закон такива се убиваха с камъни, но те искаха да знаят, какво ще каже Христос. Христос им каза: "Който е безгрешен, нека той пръв хвърли камък върху нея". Като чуха тези думи, всички се разотидоха. Тогава Христос се обърна към жената с думите: "Жено, осъди ли те някой?" - Никой, Господи. - Иди тогава дома си и повече не съгрешавай. Значи, за да не изпадне в най - големия порок - лъжата, човек не трябва да греши. На мъжа пък каза, да не се гневи на брата си без причина, нито да му завижда. Който завижда на брата си и се гневи без причина, той е човекоубиец. Следователно, Христос каза на жената да не греши, а на мъжа - да не убива. И двата въпроса се разрешават чрез любовта - основа на Христовото учение.

И тъй, иска ли да се развива правилно, човек трябва да спазва двете главни заповеди, изказани в отрицателен смисъл: Не яж от забраненото дърво, за да не грешиш! Втората заповед: Не убивай! На жената е казано да не ходи около забраненото дърво, да опитва плодовете на доброто и на злото. На мъжа е казано да не отива заедно с брата си на полето, да принасят едновременно своята жертва. Жертвоприношенията стават причина за убийства. Въпреки това и до днес още народите, обществата, отделните личности продължават да принасят жертви. Какво представлява войната? Войната не е нищо друго, освен жертвоприношение. Днес всички се питат кога ще престане войната. Войната ще престане, когато жената се откаже да яде от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото и не греши. Войната ще престане, когато мъжът се откаже от своите жертвоприношения и убийства. Като грешат и убиват, хората се оправдават с икономическите условия на живота, с известни наследствени слабости и т.н. Както да се оправдават, все неоправдани остават. Ще дойде ден, когато хората ще разберат, че въпросите не се решават с убийство и насилие. Бог е в състояние да спре убийствата, престъпленията, греха, войните, но Той оставя хората свободно да се проявяват, да си научат уроците. Ако ги спре, това значи да употреби особен род насилие върху тях, а ние знаем, че Бог изключва всякакво насилие. Като ги оставя свободно да се проявяват, хората ще дойдат до високо съзнание, да решават въпросите си правилно. Като знаете това, вие трябва да чистите сърцето и ума си, защото от сърцето произлиза грехът, а от ума –

престъплението и убийството. Сърцето в човека е жената, а умът – мъжът. След всичко това хората очакват култура от ума, в който престъплението се шири, а мир и спокойствие на дома – от изопаченото човешко сърце. За да излязат от престъпленията на своя ум и от греха на своето сърце, хората трябва да се родят отново. Затова Христос е казал: „Ако не се родите изново, няма да влезете в Царството Божие“. Човек трябва да се роди от Дух и вода, за да се освободи от заблужденията, от греха и престъпленията. Не се ли роди от Дух и вода, човек не може да влезе в Царството Божие. „Роденото от Духа, дух е; роденото от плътта – плът е.“ Докато се раждат по стар начин, хората не могат да се освободят от грехове и престъпления. Колкото да философстват, каквато култура и морал да препоръчват, докато хората се раждат и живеят по стар начин, и техните деца – синове и дъщери, ще живеят като тях. Нищо не е в състояние да освободи хората от греховете и престъпленията им. Искат ли да се освободят, те трябва да се родят изново, от Дух и вода. Който е роден от Дух и вода, само той е свободен от греха на Ева и от престъплението на Каин. Трябва ли човек да се жени? Докато живее по стар начин, той ще се жени и деца ще ражда. Ако се жените по стар начин, ще вършите грехове и престъпления. Искате ли да не правите грехове и престъпления, женете се по новия начин, живейте по новия начин и раждайте по новия начин.

Следователно, за да не върши грехове, човек трябва да знае как да яде. За да не върши престъпления, той не трябва да принася жертва едновременно с брата си. Иска ли да се жени, човек трябва да се жени по новия начин, който изключва греха и престъплението. Когато се жени по нов начин, момата трябва да търси момък, който не е принасял жертвата си едновременно със своя брат. Когато се жени по нов начин, момъкът трябва да търси мома, която не е яла от забранения плод. Момата не трябва да се жени за земеделец, какъвто е бил Каин. Какво означава думата „земеделец“? В широк смисъл на думата, земеделецът е човек, силно привързан към земята. Той обича парите, къщата, имотите, удоволствията и т.н. В широк смисъл на думата, земеделецът е човек на старата култура. Докато хората вървят по старите пътища, светът никога няма да се оправи. Докато сегашните хора не придобият нови разбирания, те никога няма да се справят с две неща: жените – с яденето, а мъжете – със старата религия на жертвоприношението. Слабата страна на жените е в яденето, а на мъжете – в жертвоприношението. И досега още жените не са се научили да готвят. Първото условие, което се иска от жената-домакиня, е да има чисто, благородно сърце и светъл ум. Същото се изисква и от мъжа. Само такава жена и такъв мъж могат да служат на Бога. Който иска да бъде добър готвач, преди всичко той трябва да е служител на Бога. Искате ли да се предпазите от греха в яденето, спазвайте следното правило: яжте само такава храна, която отговаря на естеството ви и която е проводник на

Божествени енергии. Това правило се отнася и до вашите ближни.

Следователно, когато ядете, гледайте да не си угаждате. Когато угощавате ближните си, и на тях не угаждайте. Достатъчно е да ги нагостите със здрава, чиста храна, но не и да им угаждате, да преяждат. Някой се препоръчва за вегетарианец, а търси жена, която да му готви пищно ядене. И жена му минава за вегетарианка, но се чуди, какви по-пищни яденета да готви. Другаде пък мъжът, като вегетарианец, се задоволява със скромно ядене, но е толкова ревнив, че е готов да убие всеки мъж, който се осмели да погледне жена му. Той е готов да убие брат си само за това, че димът на неговата жертва не отивал към жена му. Синовете на съвременните хора кадят тамян на Бога и спорят помежду си чия жертва е приета. Дъщерите им пък обикалят забраненото дърво и от време на време си откъсват от неговите плодове. По този начин светът не може да се оправи. Светът ще се оправи само когато синовете му станат истински религиозни хора и започнат да служат на Бога в дух и истина, а дъщерите му станат разумни и любещи.

С други думи казано: Докато човек живее със сърцето си в греха, а с ума си – в престъплението, светът никога няма да се оправи. Какво ще придобие човек от този живот? Нищо друго, освен разрушение. Знание се иска от човека, за да се освободи от греха и престъплението. Грехът се е родил от яденето, а престъплението – от криворазбраната любов. Вълкът изяжда овцата от любов към месото ѝ. Котката изяжда мишката пак от любов.

Нови разбирания, нов морал е нужен на човека. Някой казва, че е господар на себе си, вследствие на което има право да върши каквото пожелае. Истински господар е онзи, който може да управлява сърцето и ума си, да ги застави разумно да му служат. Наистина, сърцето и умът са слуги на човека, но той трябва да бъде просветен, да може да ги управлява. Не е ли просветен, те ще го управляват: Сърцето ще го води към греха, а умът – към престъплението. При това положение човек ще върви там, където слугите го водят. Какъв човек е този, който върви по пътя на своите слуги? Истинският човек върви в правия път, без да се отклонява в пътя на грешното сърце и в пътя на престъпния ум. Адам сгреши, понеже тръгна по пътя на Ева. Едно нещо трябва да знаете: нито мъжът трябва да върви по пътя на жената, нито жената – по пътя на мъжа. Това значи: нито умът трябва да върви по пътя на сърцето, нито сърцето – по пътя на ума. Умът и сърцето имат свои определени пътища, по които трябва да вървят. Жертвата, която мнозина препоръчват, не води към спасение. И Авел стана жертва, и Христос стана жертва, но какво донесоха тези жертви на света? Колко кръв се проля в името на Христа! И до днес още кръв се лее в името на Христа, но и това не освободи човека от неговото грешно сърце и от

неговия изопачен ум.

Съвременните религиозни казват, че Христос освободи човечеството от греха. На думи и на теория е така, но в действителност не е така. Не е лесно да се освободи човек от греха на своето неразумно сърце и от престъплението на своя ум. Ако е въпрос за теории, за писани закони, за проповеди, светът е богат с това, но приложение се иска. Въпреки всичко, което е дадено на хората, те все още вървят в стария път. И до днес още стърчат бесилки, и до днес още затворите се пълнят с хора. И до днес още се вършат убийства и престъпления. При това една от десетте заповеди гласи: „Не убивай!“ Бог не позволява насилие върху живота не само на човека, но и на всяко живо създание. Като уби брата си, Каин рече Господу: „Престъплението ми е по-голямо, отколкото да бъде простено“. И Господ рече: „Който убие Каин, нему ще стане седмократно отмъщение“. И сложи Господ белег на Каина, за да не го убие който го намери.

Съвременните хора, били те светски или религиозни, говорят за морал, за убеждения, за вяра, за любов към ближния, но засегне ли ги някой с нещо, те са готови да отмъщават, да убиват. Значи въпреки убежденията си, човек е готов да коли, да беси, да убива. Жената пък леко се изкушава от яденето. Като види някакво вкусно ядене, тя веднага се разполага, готова е даже да се откаже от убеждението си. Не е забранено на човека да яде, но той трябва да знае каква храна да употребява и в какво количество. Всяка храна, която разстройва стомаха, е неестествена. Човек трябва да избягва неестествената храна. Енергията, която минава през дървото за познаване на доброто и на злото, е неестествена за човека, вследствие на което събужда в него лоши разположения и наклонности. Затова е било забранено още на първия човек да не яде от плодовете на това дърво. За да не изпада в такива състояния, на човека се препоръчва да яде от живия хляб, за който Христос е казал: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той ще има живот в себе си“.

Днес всички хора трябва да влязат като ученици във Великата школа на Живота, т.е. в школата на Царството Божие. Никой не се приема за ученик на тази Школа без изпит. За жената изпитът е един, а за мъжа – друг. Жената ще бъде прекарана пак през дървото за познаване на доброто и на злото, но ако си позволи само да погледне към него, тя пропада. Жената трябва да мине и замине край това дърво без да пожелае да го види. Най-малкото желание от нейна страна – само за момент да погледне към това дърво, решава съдбата ѝ – веднага я връщат назад. Мъжът пък ще бъде поставен на изпит върху въпроса за жертвоприношението. Ако той си позволи да погледне към жертвеника на своя брат, да види накъде отива

димът от неговата жертва, веднага ще бъде върнат назад. Съвременните мъже трябва да бъдат внимателни, да не повтарят погрешките на Адам и Ева, на Каин и на Авел. Мъжът трябва да върви напред, да не проявява никакво любопитство по отношение на своя брат, да гледа накъде отива димът на неговата жертва. Жената трябва да прояви послушание, като минава покрай дървото за познаване на доброто и на злото; да помни думите, казани ѝ от Господа, и да не се съблазнява от красивите плодове на това дърво. Когато момък срещне някоя красива мома и се увлече по нея заради красивите ѝ очи, вежди, уста, или за бялото ѝ лице, той вече се е отклонил от правия път на живота. Този момък е сгрешил вече, защото в сърцето на момата той не търси Любовта, в ума ѝ не търси Мъдростта и в душата ѝ не търси Истината, но се спира на външната ѝ красота, която всеки момент може да изчезне. Достатъчно е момата да мине през някаква тежка болест, за да загуби своята красота.

Днес всеки човек иска да има здраво тяло, силен ум и богато сърце, да излива навън любовта си. Не, смисълът на живота се заключава в друго нещо. Човек трябва да се стреми да има такъв ум, чрез който никога да не върши престъпления, и такова сърце, чрез което никога да не греши. Този е пътят, по който човек може да бъде благоугоден на Бога. И Христос мина по този път. Като дойде на земята, Той мина през големи изпитания и страдания, за да се види кой от двата пътя ще избере: пътя на човешката слава или трънливия път на Любовта и Истината. Христос избра втория път, като отрече жертвоприношението. Той отрече жертвоприношението като причина за убийства и престъпления в света. Понеже избра трънливия път, Христос беше осъден на смърт. Той предпочете смъртта пред пътя на Каина – път на престъпления и убийства. До времето на Христа евреите не познаваха друг закон, освен законът на жертвата, и като видяха, че димът от жертвата на Христа се възнася нагоре, те Му завидяха и Го разпнаха на кръст.

Като слушат да се говори така, съвременните хора търсят начин да изправят живота си. За да изправят живота си, те трябва да видят къде се крие причината на злото и като я намерят, да я отстранят. Животът трябва да се изучава от три страни: физическа или механическа, органическа и психическа. Коренът на злото и на престъпленията се крие в психическия живот, откъдето трябва да започне изправянето на човечеството. В органическия живот се развиват и обработват условията за престъпленията, а във физическия живот се извършват. За да се справи със злото в психическия си живот, човек трябва да мине през пътя на Христа, т.е. да се роди от Дух и вода. Не се ли роди от Дух и вода, той не може да влезе в Царството Божие. Който е роден от Дух и вода, той не се интересува от греховете и престъпленията на хората. Ако върви по стария

път, човечеството ще си остане в положението, в което днес го виждаме. Осем хиляди години вече са се изминали от времето на първите човеци, но още осем да минат, ако хората вървят по отъпкания път, светът пак няма да се оправи. Докато вълкът яде овце, все вълк ще си остане. Иска ли да се измени, той трябва да престане да яде овце. Същото може да се каже и за човека. Иска ли да изправи живота си, да се измени, човек трябва да се роди отново. За да се подобри живота на съвременното човечество, всички хора се нуждаят от велика култура, от истинска материална и духовна просвета. Днес в културните страни се вършат престъпления и убийства, както е било някога в дивите народи.

Сега, аз изнасям тези положения, не с цел да критикувам някого, но да обърнете внимание на вашия ум и на вашето сърце, да се чистите. Изучавайте ума и сърцето си, без да се оправдавате или корите. Ще кажете, че в грях ви е заченала майка ви. Това е стара, неразбрана философия. Докога човек ще цитира този стих и ще се оправдава? Време е вече да обърне нов лист на своя живот и да тръгне по нов път. Изучавайте своите скрити помисли и желания, като се вслушвате в тихия глас на своята душа. Този глас може да ви предпази от извършване на ред злини и престъпления. За да се предпазите от злото, нужно ви е послушание. Поради непослушание към Бога Адам и Ева престъпиха Неговата заповед. За да не направят някакъв грях, Бог предупреди Адам и Ева да не ядат от плода на дървото за познаване на доброто и на злото. За да не извърши престъпление, Бог запита Каина защо лицето му е толкова мрачно и сърдито.

И тъй, човечеството никога няма да се оправи, докато жената в човека не се откаже от желанието си да яде от забраненото дърво и докато мъжът в човека не се откаже от пътя на Каин. Жената в човека и вън от него трябва да дойде до съзнание сама да се откаже от желанието си да яде от плода на забраненото дърво. Мине ли край него, да затвори очите си, да не го гледа. И мъжът трябва да дойде до съзнание сам да се откаже от пътя на Каин и да не поглежда към брата си, да види накъде отива димът от неговото жертвоприношение. С други думи казано: за да се изправи човечеството, всеки човек трябва да се откаже от низшия си ум, който върши престъпления, и от неразумното сърце, което греши. Щом се откаже от низшия си ум и от низшето си сърце, човек трябва да върви в пътя на духа си, който никога не върши престъпления, и в пътя на душата си, която никога не греши. Човек трябва да слуша ума и сърцето си дотолкова, доколкото са в съгласие с духа и с душата му. Да следвате съветите на духа и на душата си, това е път, по който трябва да вървите. Каже ли някой, че следва пътя на своята душа и на своя дух, а същевременно прави престъпления и греши, той се самозаблуждава. Докато живее само по

стъпките на ума и на сърцето си, човек непрекъснато ще пада и ще става, ще скърби и ще се радва. Най-малкото нещо може да наруши равновесието му. Често една муха може да изкара и най-големия философ вън от неговото търпение. Тя ще кацне десет пъти на едно и също място, докато го застави да излезе от релсите на своето равновесие. Който може да се справи с мухите, той е силен човек. Мухите са отражение на ония дребни мисли и чувства, които постоянно безпокоят човека и го изкарват от равновесието му. Иска ли във всички случаи на своя живот да запази равновесието си, да запази онова, което е придобил, човек не трябва да ходи по пътя на ония жени, които са яли от плода на забраненото дърво, нито по пътя на ония мъже, които от ревност са убивали брата си, с когото заедно са принасяли жертва. Не ходете по пътя на Адам и Ева, нито по пътя на Каин и Авел. Ходете по пътя на Христа. Единственият прав път в живота е Христовият. Христос дойде сам в живота и не потърси другарка, както Адам направи. Той дойде да служи на човечеството и не се нуждаеше от слуги. Христос казва: „Син человечески не дойде да Му служат, но да послужи". Живейте и вие като Христа. Не очаквайте хората да ви служат, но вие служете. Христос е пътят към новия живот, към Любовта. За да постигнете своя идеал, спазвайте следните неща:

Осветявайте името Божие в себе си. Търсете Царството Божие и Неговата правда. Изпълнявайте Божията воля. Да изпълняваш волята Божия, това значи да служиш на Истината. Да търсиш Царството Божие и Неговата правда, това значи да придобиваш истинско знание и Мъдрост. Да осветяваш името Божие, това значи да дадеш място на Любовта в себе си. Докато не даде път на Любовта в себе си, човек не може да освети името Божие. Докато не намери истинското знание и Мъдрост, той не може да търси Царството Божие и Неговата Правда. Докато не намери Истината, той не може да изпълнява волята Божия. Това са пътищата, по които могат да се разрешат всички въпроси.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

Утринно слово от Учителя, държано на
14 октомври 1934 г., София, Изгрев.

1934_10_14 Колко са прекрасни нозете
неделна беседа

КОЛКО СА ПРЕКРАСНИ НОЗЕТЕ

Отче наш.

„Благославяй, душе моя, Господа“.

Ще прочета един стих от 10 глава от Евангелието на Йоана: „Колко са прекрасни нозете на онези, които благовестват“...

„Духът Божи“.

Има епохи в живота, когато хората са имали ред забавления. Ние се намираме в епоха, когато няма забавления, но има най-сериозни работи. Минаха онези времена на забавленията. Децата се забавляват. Детинството на човечеството е минало. Човешката деятелност и човешкото съзнание се е развило. Днес хората страдат, и страданията им са се увеличили. Колкото страдания е имал човек в миналото за хиляда години, толкова страдания има днес за 50–60 години. Днес има някои въпроси неразрешени. Хората разрешават такива въпроси, които сами по себе си ще се разрешат. Например, те разрешават икономическия въпрос, как ще живеят, как ще прекарат живота си. Как ще прекара живота си заекът? Как ще прекара живота си лисицата, вълкът? Как ще прекара живота си змията? Как ще прекара живота си жабата, рибата, птицата? Определено е как заекът ще прекара живота си. Определено е, как човек ще прекара живота си. Всеки ще прекара живота си така, както е определено. Не е въпросът да се прекара животът. Понеже животът не е нещо физическо, той не може да се прекара като вода. Някой казва: Как ще преживея? Животът не може да се изживее. Това са само думи така употребени. Нима ти като се оглеждаш в огледалото, и виждаш, че си красив, че огледалото те е направило красив? Казвате: Да научим нещо. Писанието казва: „Всички ще бъдем научени от Господа.“ Питам: Ако човек се учи между хора, които не разбират, какво нещо е Любов, Мъдрост, Знание, Истина, Свобода, какво ще научи той? Добре, имате тогава Питагоровата теорема, че квадратите, построени върху катетите са равняват на квадрата, построен върху хипотенузата. Какво разбирате вие под катети и хипотенуза? Това е за развиване на ума. В какво седи това развиване? Защо, именно, Питагор е взел правоъгълния триъгълник , а не е взел равностранния триъгълник? Каква идея имал той? Той имал някаква идея, която не е развил. И днес всички говорят за Питагоровата теорема. Вие имате друга теория и казвате: Човек трябва да бъде добър. Защо? На какво се дължи доброто в човека? Или на какво се дължи Любовта на човека? Отде започва и де свършва? Или на какво се дължи умът на човека? Казвате, че умът се

дължи на мозъка. Било е време, когато човек е имал много малък мозък и пак е разсъждавал. Неговите разсъждения са били външни, а не вътрешни. Сега с мозъка си човек разсъждава повече външно, и с него изучава физическия свят. Ето, и съвременната математика, например, изучава повече физическата математика. Един астроном, например, може да изчисли или да предскаже кога става затъмняването на слънцето или кога ще се яви или изчезне някоя комета. Това са механически процеси. Но ако на този математик дам една площ от човешкото тяло как ще я изчисли? Например, ще му дам една площ, която има дължина 12 см и широчина 6 см. Или имате един нос от 6 см дълъг и 4 см широк и една уста от 6 см дължина, а горната и долната устна от по два сантиметра дебели, брада 6 см дълга, важно е, как ще определи по тези числа характера на човека. Каквото кажете на този математик, той ще се намери в чудо от тези данни. Защо? Защото това влиза вече в органическата математика. А механическите процеси са завършени процеси. Важни са онези процеси, които са минали през механическата, през органическата и през психическата математика, защото по тях можете да съдите за причините и последствията на нещата. Сега човек още не е завършен процес. Казвате, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Има един съвършен план, но този план още не е завършен. Човек представя същество в незавършени процеси на своя организъм. Ако разгледате лицето на човека, ще видите, че то още не е завършено, не тъй симетрично, не е красиво. Ако разгледате челото, носа, очите, веждите, пръстите, навсякъде ще намерите дефекти, колкото искате. Всъщност това не са дефекти, но незавършени процеси. Човек представя скицата на някой художник, която не е завършена още. В първо време тази скица представя нещо подобно на гарга, която децата рисуват, но като се завърши, тя ще изпъкне.

Та сега ние си представяме човека такъв, какъвто не е. Говорим за доброто, а не знаем какво нещо е доброто. Говорим за Любовта, а не знаем какво нещо е Любовта. От гледището на Писанието, на Свещените книги мнозина поддържат, че Любовта е плод на Духа. Казвам тогава: От какво произлиза едно дърво? От семката. Семката произвежда дървото, а дървото произвежда плода. Плодът пък произвежда семката. Един непрекъснат процес. Тези процеси не могат да бъдат разбрани по единствената причина, че в човешкото сърце има известни области неразкрити. Много хора се безпокоят за много малки работи, за нищо и никакво се безпокоят. Те се безпокоят дали лотарийният им билет ще спечели или не. Има един българин, който от 12 години насам все ми пише и ме пита, кой билет да взема, за да спечели. Той разиграва една чуждестранна лотария, иска да спечели от нея. Аз още не съм му отговорил. Той очаква да спечели поне 400–500 хиляди лева и тогава да се върне в България. Все не печели билетът му. Колкото пари е дал, най-

много толкова е спечелил. Той ме пита коя година да се върне. Казвам му: Като прекараш още хиляда години, все ще изтеглиш един билет, който да печели. Чета в един вестник, че някой си в Унгария взел един лотариен билет и му се паднали 500 хиляди марки. Той раздал тия пари на бедни. Купил втори билет, спечели един милион марки. И тях раздал. Купил трети билет, спечелил повече от един милион марки. Питам: Как ще обясните това нещо? Ние не го обясняваме, но само констатираме един факт. Ние констатираме само факта каква е величината на Меркурий, на Венера, на Марс, на Юпитер и т. н. Който не разбира от астрономията, ще има едни заключения, а който разбира астрономията, ще има малко по други заключения. Друг, който не разбира строежа на вселената, ще знае, че масата на една планета, нейният диаметър, дали полюсите ѝ са сплескани или не, всичко това упражнява влияние върху развитието на съществата, които живеят на самите тия планети. Тъй както е устроена земята, никъде не може да има такива тела, както на самата земя, защото това разстояние, което е от слънцето до земята никъде другаде го няма. То е около. Какъв е диаметърът на земята според последните научни данни? Мисля, че е 12 хиляди километра. Ако вземете диаметъра на Венера, той е почти като този на земята, няма голяма разлика. Предполага се, че масата на Венера е съвсем друга, друга култура има тя. Съществата, които живеят там, са устроени съвсем другояче от тези на земята. И в Меркурий е също така. И на Марс има жители, които са съвсем другояче устроени от тия на земята. Онези, които са строили вселената, имат един общ велик план. Техните умове и техните разсъждения, например, за време и пространство се коренно различават от нашите разсъждения и схващания за време и пространство. От тяхното гледище нашите разсъждения са съвсем детински, те изглеждат съвсем смешни. Например, какво схващане може да има една микроба за вечността? Според нейните схващания понятието за вечността ще бъде трилиони или квадрилиони километри далеч от нашето. Кажете ми, колко време ще отнеме на човека, за да извърви едно разстояние от един квадрилион километри? Има същества, на които съзнанието е толкова голямо, че обхващат земята. За тях земята представя нещо като една малка топка, която те виждат отвсякъде. Те като че имат милиони очи и обхващат земята в съзнанието си като малка топка. Хората, които имат само две очи, едва ли виждат една малка дупчица от земята и казват: Това е нашата земя. Казвам: Това, което вие виждате, ни най-малко не е вашата земя. Вие трябва да знаете, че това, което виждате, е едва кожата, повърхността на земята. Животът, значи, е върху кожата, върху повърхността на земята. Също така земята има гръбнак, има мускули, има и стомах, вследствие на което и тя иска да яде, като всички живи същества. Можете ли да си представите, като седне земята да яде, колко нещо изяжда на един обед. Можете да си представите, като ѝ се сервира един обед, колко агънца и колко говеда ще ѝ трябват! От всички говеда, които са

на земята, не може да ѝ се даде един обед. Питам тогава: Като се храни земята, отде взима своите говеда? Или вие ще кажете, че земята не се храни. Това е ваше мнение, но ако запитате земята дали се храни, тя ще ви отговори. Вие по този въпрос ще си имате свое мнение. Това са странични въпроси.

Казвате: Важно нещо е човекът. Сиромашията не се носи. Какво нещо е сиромашията? Сиромашията е едно неестествено положение на човешкото сърце; сиромашията е едно неестествено положение на човешкия ум. Сиромашията се дължи на едно неорганизирано сърце на един неорганизиран ум. На какво се дължи престъплението? Престъплението се дължи на зле организирано сърце, на зле организиран ум. Това са определения за сиромашията и за престъпленията. Ако искате, можете да ги вземете, ако пък намерите по-добри определения, можете тях да вземете. Така може да се работи. Сърцето не е една фикция, нито умът е една фикция. Сега хората отричат съществуването на душата, а някои поддържат нейното съществуване. Както и да определят душата, тя съществува вън от всички определения. Като определите какво нещо е душата и докажете нейното съществуване, въпреки всичко това, тя пак си съществува. Дали ще ѝ откажете, или поддържате, тя си съществува. Като определяте сърцето, и то не се явява сега. То си съществува независимо всичко друго. Мнозина са ме питали: Кажи ми как мислиш за съществуването на Бога – съществува ли Бог или не? Казвам: Какво учат хората по това? – И те започват да ми представят ред теории. Казвам: Вярвайте, каквото философите ви казват. Едни философи вярват, че има Господ, и наистина има. Други не вярват, че има Господ, и наистина няма. Тогава аз примирявам тези две противоречия по следния начин: онези философи, които вярват, че няма Господ, се намират в неогряната част на земята. Онези философи, които вярват, че има Господ, се намират в огряната част на земята. Следователно, първите живеят в нощта, а вторите – в деня. Според мене, тази философия на ден и на нощ е много хубава и затова казвам: Онези, които са в нощта, да спят под юрганите си и да се наспят хубаво, а другите, които поддържат, че има Господ, те са в деня, и затова трябва да се опретнат да орат, да копаят и да работят.

Сега да оставим въпроса дали има Господ или няма. Защо хората искат да знаят, има ли Господ или няма? Според моята философия, според моите разбирания, този въпрос е поставен малко по другояче. Когато някой иска да знае дали аз съм беден или богат, той е заинтересуван. Който се интересува от положението на някой човек, предполагам, че той е слуга, и иска да се цени при някой господар, но се интересува дали този господар е богат или сиромах, дали този господар е добър или лош човек. Ако този господар е богат, слугата може да се цени при него, ще има възможност да

му плати, няма да го изиграе. Или някой може да е студент, който иска да знае дали някой човек е богат, за да може да апелира към него, да му помогне да свири. Друг пък може да е апаш, и затова иска да знае, дали даден човек е богат, за да може да открадне нещо. Друг пък иска да знае дали някой е умен или не. Ако е умен, ще знае каква стратегия да вземе. Ако пък някой е орта-будала, според както казват турците, тогава лесна е работата.

Това са обикновени неща, които аз ви навеждам. Вие ще кажете: Кажете ни нещо по-сериозно. Питам: Кое е най-сериозното нещо в света? Най-сериозната работа за майката, която ражда, е да роди детето. Най-сериозната работа за ученика, който е свършил училището, е да държи матура. Ако го скъсат, той ще страда. Затова тази работа за него е най-сериозна. Най-сериозната работа за онзи, който има да плаща дългове, е като дойде падежът на полицата му, дали ще може да плати или не, дали ще може да се отсрочи или не плащането. Ако не може да плати, ще фалира. За онзи, когото бесят, най-сериозната работа е да знае дали ще го помилват или не. Той седи и чака дали ще го окачат на въжето или ще го обесят. Съвременните хора апелират към Божията милост и казват: Дано Господ бъде милостив към нас! Не, има друга една страна, тя се отнася и до нашите отношения към Бога. Бог може да е милостив, но и от вас зависи да възприемете Неговата милост. Допуснете, че аз съм един добър, благороден човек. Дойде при мене един болен човек, който има язва в стомаха си. Как ще му покажа своята милост? Каквато храна и да му дам, той ще каже, че съм му направил голяма пакост. Как трябва да постъпя с този болен човек? Сега, както и да постъпва спрямо нас Бог, и ние се намираме в същото положение, както болният човек спрямо мене. Следователно, в края на краищата, и вие ще се намерите в същото противоречие. Това противоречие седи в обстоятелството, че ние търсим Бога някъде отвън, търсим Го в звездите, на небето, на слънцето, в човешката душа, в човешкото сърце и т. н. Не говорете така. Така може да се говори само на човешки език. Бог живее в човешкото сърце Че Бог не е толкова малък, че да се събере в едно човешко сърце При това, Той е толкова голям, че и в цялата вселена не може да се събере. Той не е никъде, а същевременно е навсякъде. Време и пространство – това са ограничени идеи. Времето и пространството са временни идеи, те не представят вечността. От нашето триизмерно пространство, вечността на триизмерния свят съставя една хилядна частица от четириизмерния свят. Кубът е тяло от триизмерното пространство, а за да се образува от границите на едно четириизмерно тяло, необходими са осем куба като нашия. Следователно, ако искате да преведете вечността на четириизмерния свят, трябва да вземете много кубове като нашия. Значи трябва да се преведе с кубическото увеличение на нашия триизмерен свят.

/Трябва да се увеличи осем пъти/. Питам тогава: Какъв трябва да бъде четириизмерният човек? Ние сега измерваме човека в три направления: в дължина, широчина и дебелина. Какво трябва да бъде четвъртото му измерение? Това са неща неразбрани, философски, които не могат да се обяснят, нито да се разберат. За да се разбере това нещо, човек трябва да има още едно шесто чувство, с което да вижда нещата от четириизмерния свят. Тогава той ще види и тесеракта в геометрията, в новата геометрия. При това положение, при което днес се намира, той не може да го види. И да му се начертае, той пак не може да го види. Невидимите неща в света представят тела от съвсем друг свят, от четириизмерния свят най-малко. Бързите работи винаги остават невидими.

Но да дойдем сега до онова, което вас ви интересува. Вие разполагате с един речник, без да прилагате в живота си това, за което говорите. Всички говорят за Любовта. Под думата човек на Любовта вие разбирате онзи, който е благ към вас, който ви услужва с пари, с дрехи, с ядене и пиене, и който е готов всякога да ви угости. Този човек вие считате добър. Ако този човек не постъпва спрямо вас така, вие считате, че той не е добър и го наричате жесток човек. Тогава и тигрицата, която се отнася със своите малки много добре и им дава своите галения и милувки, е много добра. Доброто за едного и към едного е нещастие към другиго. Не е така. В сегашния живот на хората има много неща, които се повтарят атавистически. Аз съм слушал някой да казва за някого: Оставете този човек, той е невежа, той не разбира този въпрос. Обаче, най-новите научни изследвания не са такива, каквито и вие, и той ги знае. Че и най-ученият човек днес след сто години няма да бъде като днес, той ще бъде по-учен. И най-добрият човек днес след сто години ще бъде по-добър, отколкото е днес. Че вие много отгоре разглеждате човешките добродетели. Добър бил някой човек. Вие влизали ли сте в потънкостите на човешкото сърце, да видите отдълбоко какви са били неговите чувства и помисли, които са го заставили да постъпи по един или по друг начин? Говори ви някой човек, но вие не знаете неговите помисли защо ви говори. Две неща го заставят да говори. Българите обикновено се спират върху отрицателната страна на човека. Най-интелигентните хора и свещениците обикновено се намират на противоположна страна. Че тия хора не седят по-високо от мене. Ако бяха по-благородни хора, ако седяха по-високо от мене, те не биха мислили по този начин. А според това като мислят, аз зная вече техния характер. Нещата могат да се разглеждат не само от думите на човека, от това какво той говори. Нещата трябва да се поставят на изпит. Имате желязо, имате и злато. Поставете ги на окисляване и ще видите кой от двата метала ще се окисли. Златото не се окислява. Един елемент, който не губи своята тежест, той има в себе си вътрешно един еквивалент, който никога не се губи. При това, златото има вътрешно съдържание, то е

носител на живота. Златото е добър проводник на живота. Желязото пък е носител на грубата енергия в живота – на работата. Понеже Марс е във връзка с желязото, хората трябва дълго време да работят, докато превърнат тази груба енергия. Дълго време хората е трябвало да работят и още да продължават да работят, докато сформират в себе си енергията на желязото и да се образува в тях културата на желязото. За сега в човешката кръв има повече желязо, отколкото трябва. На това чрезмерно голямо количество желязо в кръвта на хората се дължи тяхната жестокост. Днес един човек може да те убие за един лев. Ако не си внимателен, той може да те убие, без да си поплюва. Някой може да вземе една бомба и да я хвърли върху човека, без да се замисли даже. Много красиви мъже са изгубили красотата си, и живота си само за една обидна дума казана на някого. Достатъчно е малко витриол да се пръсне в очите им, за да си отмъстят за най-малката обида. Ако при това положение му изнася на човека, нека люби. И след като се съберат тия хора, ще се питат едни други дали са правоверни. Казват: Ти християнин ли си? Християнин съм. Вярваш ли в Христа? Вярвам. Вярваш ли в Света Троица. Вярвам. Обаче, това, че вярваш в Христа, в Света Троица, това са само думи. Този човек ни най-малко не се е интересувал дали аз живея като човек, дали плащам добре на слугите си или ги подяждам. Той ни най-малко не пита слугата дали свърши добре работата на господаря си, не го ли подяжда, но го пита дали вярва в Христа или не вярва? Или той ще пита сина на някого обича ли баща си, а не го пита, след като получава и харчи от баща си по десет хиляди лева на месец, ще го пита дали го обича. Благодарим за такава синовна любов. Той харчи парите на баща си, живее, както иска, а не учи, и отгоре на това ще говори за любовта си към баща си. И този син, като свърши училище, ще внесе някаква култура било в дома си, било в обществото! Колкото е внесъл култура на баща си, толкова ще внесе и култура в отечеството си, в което живее. Така разглеждам аз въпросите.

Казвате: Трябва да се възпита младото поколение. Как ще се възпита младото поколение? Трябва да се организира човешкото сърце, но трябва да се организират и външните условия. Външните условия съществуват, но те трябва да се организират. Има известни последствия на миналото, и като не знае, човек може да лупне там, дето не трябва, и ще избухне нещо като бомба. Ти може да четеш един философ, но като не разбираш неговия жаргон, нищо няма да те ползува. Всеки философ си служи с известни термини, които трябва да се знаят. Много философи остават неразбрани по единствената причина, че не разбират термините, с които те си служат. Много социолози, които разискват върху разни социални въпроси, както и много писатели и романисти, които описват живота, имат желание да помогнат на човечеството, но всички описват живота така, както не е. Те описват само една фаза от живота. Всички хора съставят един организъм.

Те имат взаимни отношения и най-първо трябва да се намерят отношенията между расите. Расите не се родиха произволно в света. Народите не се родиха произволно. Индивидите не се родиха произволно – всичко в света върви по един общ закон. Трябва да се намери първо произходът на нещата, по каква линия вървят те. Някои хора вървят по линията на майка си, по линията на сърцето или по линията на меките елементи. Някои хора пък вървят по линията на ума, по линията на баща си, по линията на силните елементи. Следователно, в силните елементи имаме светлина, но имаме и тъмнина; в меките елементи имаме топлина, но имаме и студенина. Студенината е равна на тъмнината, а светлината е равна на топлината. Значи в един човек, който е жесток, има повече студенина, отколкото топлина. Как ще се поправи този човек? Внесете в него повече топлина. Например, какво щеше да бъде положението на нашата земя, ако оста ѝ станеше успоредна с плоскостта на нейната орбита? Положението ѝ щеше съвсем да се измени. Било е време, когато сегашната Европа е била на екватора и по нея са се въдили тропически животни. Ще се чудите как е било възможно да живеят такива животни на екватора? Така е било, в зависимост от положението ѝ. Тя е била на екватора и после е пропътувала и дошла на това положение, на което днес я намираме. Оттам Европа се е подвижила към северния полюс и сега отново отива към екватора. Учените хора определят по движението на земята, след колко години ние ще бъдем пак на екватора. Има едно подвижване на континентите на земята. Затова има ред причини. Кои са причините за това разместване? Това е една дълбока философия, която трябва да се изучава. Казвам: Когато един континент се мести, заедно с това се изменят и условията на живота за съществата, които живеят по него. Когато Европа беше на екватора, условията за живота бяха по-благоприятни, но когато се измести към север, създаде се ледената епоха, и условията за живот станаха по-неблагоприятни. Ледената епоха показва, че цяла Европа дойде на северния полюс. Въз основа на това, трябваше да се измени целият живот. Хората започнаха да живеят в пещери. След това дойде в умерения пояс и след време пак ще дойде при екватора. Това показва, че и човешкият организъм е изложен на механически, органически и психически вътрешни промени. В зависимост от това се определя и характерът на човека. Ако отидете при хора, които живеят на северния полюс, те по никой начин няма да бъдат така милостиви, както са хората в топлия и умерения пояс. Те са даже жестоки. Ако отидете при един ескимос, той по никой начин няма да си свали горната дреха заради вас, както би постъпил един от сегашните европейци. Ние искаме един човек да жертвува живота си за другия. На какво основание? Ако едната ръка се пожертвува за другата, какво печели тя? Например, иде един удар за лявата ръка, и аз изнасям дясната ръка напред. Тя спаси лявата ръка, но дясната пострада от този удар. Какво печеля аз? Лявата спасявам, дясната

изгубвам. Или иде един удар към главата и аз, за да спася главата, излагам гърдите си. Какво печеля с това? Нищо не съм спечелил.

Сега, като ви говоря по този начин, като изнасям крайни положения, не трябва да се безпокоите. Тези неща не са толкова реални, не са толкова сериозни, да се изплашите. Аз ви изнасям неща, от които само една четвърт е абсолютно вярна. Втората четвърт е горе-долу вярна, третата четвърт е много малко вярна, а четвъртата четвърт е съвсем невярна. Тъй щото, сега имаме да се справяме само с едната четвърт, която абсолютно съм проверил. Другите три четвърти са обвивки на нещата. Които не разбират този закон, ще кажат: Какво трябва да правим с настоящия порядък на нещата? С настоящия порядък, с външния ред на нещата аз не се занимавам. Той не е в моята власт да го изменям. Той не е в моята власт да го изменям. Той зависи от слънцето. Слънцето се върти и земята се върти около него и става ден и нощ. Аз не мога да кажа като Исуса Навина, за когото се казва, че Той спрял слънцето да не се движи. Не мога да кажа на слънцето да спре и то да спре. И за да се избегне това противоречие в Писанието, мнозина казват, че по това време станало някакво пречупване на лъчите, вследствие на което изглеждало, че слънцето спряло движението си. Това е възможно, но невъзможно е слънцето да спре своето движение. За да потвърди този факт, който станал във времето на Исуса Навина, един духовит човек казваше: Във времето на Исуса Навина това може да стане, защото тогава слънцето се движеше около земята, но след като Исус Навин спре движението на слънцето, оттогава земята почна да се върти около слънцето. Значи, все е имало някакво въртене. Но това е избягване на някакви мъчнотии, на някакви принципи, които трябва да се разрешат, а не могат да се разрешат. Но ние няма какво да разрешаваме въпросите на света. От това становище всички въпроси са разрешени. Когато човек се роди, въпросът е разрешен – да живее или не. Майка му и баща му, които го раждат, те са разрешили този въпрос, за известно число години да живее. Ако той умре преждевременно, причината е в самия него, в самия индивид. Като казвам, че причината е в самия него, пак една четвърт е истина, защото има и външни условия, които влияят върху човека и неговия живот. Някой човек не иска да отива на война да се бие, но държавата го заставя, закарат го на бойното поле и го убиват. Той не иска да се бие, но какво ще прави. Като казвам, че от човека зависи да живее, аз взимам пред вид най-благоприятните условия на живота, когато няма война, когато този човек е богат, намира се при добри условия, всичко има. И ако тогава умре, питам: Кои са причините за неговата преждевременна смърт? Когато е на бойното поле, разбирам. Когато е при сиромашия, разбирам, но когато е при най-добри условия, коя е причината за неговата преждевременна смърт? Аз засягам един органически въпрос, какъвто е въпросът с Адама, например. Адам и Ева

живяха в рая, при всички най-добри условия, разполагаха с всички блага на рая, живяха като принцове, защо съгрешиха и защо умряха? Питам: Коя е причината, дето те изгубиха рая? Ще кажете, че съгрешиха. Грехът е една от причините, но защо съгрешиха те? На какво се дължи грехът? Грехът влезе от слабото место, той започна от сърцето, а после дойде до ума. Но нито сърцето може да издържи напора на греха, нито умът може да издържи напора на престъплението. Следователно, първите човеци бяха изпъдени от рая по единствената причина, че грехът влезе там. Човешкото сърце не може да издържи напора на греха и човешкият ум не може да издържи напора на престъплението. Значи, по тези две причини човекът беше изпъден от рая: за греха на жената и за престъплението на мъжа. Грехът дойде чрез сърцето, чрез жената, а престъплението – чрез мъжа, чрез ума. И сега цялата човешка раса се възпитава, с цел да изправи сърцето си от греха и ума си от престъплението.

Казвам: На какво се дължат страданията? Чрез страданията се изправя човешкото сърце Това е от чисто педагогическо гледище и от гледището на природата. Човешкото сърце не може да се изправи по никой друг начин, освен чрез страданията. За да се изправи човешкото сърце, да дойде в своето нормално състояние, то трябва да мине през страданията. Защо се наказва човекът? За да се изправи неговият ум. Следователно, сърцето не може да се изправи без страдания и умът не може да се изправи без наказания. Затова е казано: Когото Бог обича, него наказва. Мъжът се наказва, а жената страда, тя се подлага на страдания. Мъжете се наказват чрез война, а жените – чрез раждане на деца. Когато децата умрат, с това се причинява страдания, които изправят сърцата на жените. Това не се отнася до вас. Ние говорим за цялото човечество, а вие сте удове на човечеството. С това ние обясняваме един вътрешен закон. Вие не трябва да се считате като виновни. Вие нямате никаква вина. Сега да ви кажа в какво седи вашата вина. Някога, в древността, някой цар се разболял, бил почти на смъртно легло. Един астролог му направил хороскоп и му казал: Ако направиш риза от някой щастлив човек в държавата си и я облечеш, ти веднага ще оздравееш. Тогава царят изпратил трима от своите министри из цялата държава да търсят един от най-щастливите му поданици, а и като го намерят, да вземат ризата му. Тръгнали тия министри да обикалят държавата на царя и да търсят такъв щастлив човек, но не могли никъде да намерят. Когато трябвало вече да се върнат при царя, видели един беден, окъсан човек свири с кавала си, а пред него жена му и децата му играят. Спрели се те при него и го запитали: Щастлив човек ли си, че играеш? Щастлив съм. Така си свиря с часове, а жена ми и децата ми играят. Дай си тогава ризата! – Нямам никаква риза.

И тъй, онова вътрешно органическо развитие, което ви е потрябвало за

сегашния развой на живота, изисква от вас разрешението на ред задачи. Има задачи, които са оставени абсолютно на вашето разположение. Помнете, че всеки човек в сегашния си живот има да разрешава поне една от много важна задача. В това няма никакво изключение. Всеки трябва да реши една важна задача в живота си. От разрешаването на тази задача зависи цялото негово бъдещо развитие. Дали човек е богат или беден, в каквото положение на живота и да се намира, на него предстои да разреши една от най-важните задачи. Така седи въпросът поне за вас, които ме слушате. Всеки има да разреши една много важна задача. Сега мнозина, като говорят за Христа, казват, че Той умря за спасението на грешниците. Ще приведа един пример. Един американски проповедник проповядвал на едно богато американско събрание и казвал за щедростта на хората, как трябва да си помагат помежду си, ако искали да бъдат спасени. По едно време, един богат милионер, като слушал да говори проповедникът по този начин, а той бил много скържав, казал на проповедника: Ами как онзи разбойник, който беше на кръста заедно с Христа, се спаси, без да даде нещо? Тогава проповедникът му отговорил: Слушай, този разбойник, който беше на кръста заедно с Христа, беше един умиращ разбойник, а ти си жив разбойник, който непременно трябва да дадеш нещо. Че какво е богатството? Богатството е проводник в света. Ти не трябва да употребяваш своя ум за придобиване на богатства. Ти трябва да употребиш ума си за правене на услуги на хората. Богатството е дадено на човека да услужва с него и на другите, то не е дадено само за него и за неговите деца. Да се мисли така, то е криво разбиране на закона. Богатият е касиер на Бога, Който утре ще го вика да даде отчет. Казвате: Как така? Ние възпитаваме децата си, даваме им образование, свършват университети. Според мене, само онзи, който е научил пътя на доброто, пътя на знанието, пътя на истината и свободата, само той е свършил университет. Че някой е свършил инженерство, аз не се интересувам от неговия диплом, но ще го повикам да ми направи един добър план на къщата ми, да я построи. Един художник може да се хвали, колкото иска със своя диплом, и с това, че е свършил, но аз ще се интересувам от неговото художество дотолкова, доколкото той може да ме нарисува добре. И като ме нарисува добре, той вече се е препоръчал, както трябва. За един музикант мога да се произнеса само след като го чуя да свири. Един американски милионер слушал да се говори за един европейски цигулар, че свирил много добре, че бил голям виртуоз. Като дошъл в Америка, милионерът го поканил дома си да свири. Музикантът отказал. Милионерът му казал: Давам ви хиляда долара само да свирите един час. – Не мога да свиря, нямам време. Ще ти платя две хиляди долари. Не мога. Три хиляди долари ще ти платя за един час. – Добре, ще дойда да свиря. Музикантът дошъл в определения ден и час и започнал да свири. Американецът слушал внимателно, но до него близо седяло кучето му.

Като започнал да свири музикантът, кучето му взело силно да лае. След десет минути американецът казал на музиканта: Стига господине, достатъчно свирихте. Американецът изважда от джоба си парите и плаща на виртуоза. Как мислите вие, музикантът останал ли е доволен, че кучето се е разлаяло? Преди няколко деня дохожда тук един български кавалджия, който свири на кавал, но много хубаво. Досега аз не съм срещал нито един кавалджия, който да има такъв пълен тон като неговия. Той правил опит с жабите, да види какво ще правят, когато свири. Още преди шест години той ходил покрай блатата и там свирил. В това време всички жаби млъкнали, слушали го с внимание. Този кавалджия е наследил музикалната си способност от дядо си, който свирил много хубаво на кавал, и по този начин пасъл овцете си. Дядото на младия кавалджия се хванал на бас с един турски бей, който имал хиляда и 500 овце, че ще може с кавала си да ги изкара на 300 метра вън от кошарата си. Възможно ли е това? – Ще видиш. – Тогава, ако можеш да направиш това, ще ти дам да си избереш сто от най-хубавите ми овце. Но ако не можеш да направиш това, какво ще направиш ти, като си беден? – Ако не мога да изкарам овцете навън, ще ти служа девет години без пари. Хващат се на бас, и този кавалджия започва да свири. Като чули тази музика, овцете на бея една по една започнали да излизат от кошарата му. И така, този човек с кавала си ги изкарал на триста метра вън от кошарата. Като видял това, беят казал: Стига толкова. Избери си сега сто от моите овце. Това бил един българин, който никъде не е учил да свири. Та като слушах този млад българин да свири така хубаво на кавал, с всичките му тонове и полутонове, чудя се де е учил това изкуство. Той не е ходил нито в Париж, нито другаде, но свири хубаво. Той изпълнява добре силните и меките тонове, лесно минава от една гама в друга, моделира тоновете. Като го чуят българите, ще се учудят на неговата музика. Бих желал всички българи да са толкова музикални като него. Този българин представил българската музика в странство така, както никой до сега не я представял.

Казвам: Законът на доброто в света е като онези организирани сили в нашата душа. Човек трябва да има един подтик. В него се ражда подтик да обича хората, защото Любовта е сила, която организира нещата. Любов, която не организира, не е Любов. Любовта организира доброто. Организирането е последствие на Любовта. Любовта трябва да организира нещата. Щом дойде Любовта в човека, целият човешки организъм трябва да се организира. От гледището на Любовта, всички удове, очите, ушите, устата са поставени другояче, а не както ги виждате. Ако погледнете очите си, ушите си или устата си, ще видите в тях много дефекти, те не са поставени съразмерно. Същото може да се каже и за тялото. Сегашните окултисти поддържат, че човек има седем тела. Вие ще се учудите на това. Три от тия тела са постоянни, те не знаят какво нещо е смъртта. Човек има

четири обвивки, две от които претърпяват смъртта, а двете претърпяват промени. Човек трябва да умре два пъти, двойна смърт има, за да влезе в процеса на промените. Като мине през двете смърти, през двете промени, той ще влезе в един свят толкова щастлив, дето всички неща са реални. Този свят, тази област се нарича свят на безсмъртието. След това той ще влезе в онази Любов, която наричат Божествена Любов.

И ако са прекрасни нозете! – На кого? Красиви са нозете на онези наши братя, които са завършили своето развитие и които слизат от висотата на своето положение. Красиви са нозете на онези наши братя, които слизат от висотата на своето положение и внасят в нас онези светли и красиви мисли, чувства и желания и дават копнеж на душата. Хората търсят онова, което още не може да стане. Онези, които са по-близо до тези братя, слушат хубава музика, а които са по-далеч, те слушат само ехото на тази музика. Затова човек трябва да дойде до известна дистанция, за да придобие тези разбирания. Само така те ще могат да разберат новите тежнения, които идат в света. В сегашната епоха не се стремете да бъдете външно богати. Всички сегашни хора са богати, те даже страдат от излишък. Няма човек в света, който да е сиромах. Който казва, че е сиромах, той се самоизлъгва. Това е една хипноза. Всички хора са чрезмерно богати, но те не турят своето богатство на работа. Има толкова добри хора, а те се отчайват или че жена им умряла, или че не са чиновници, или че нямат деца, или че нямат слуги и т. н. Ако е въпрос за деца, мога да ви дам, колкото искате. Светът е пълен с деца. При това, можете да си вземете, каквито деца искате. Дали ти си родил едно дете или някой друг, това е безразлично. Ти може да си родил едно хилаво дете, а има деца здрави, добре родени. По-добре е да си вземеш едно здраво родено дете, отколкото ти да родиш едно хилаво дете. Има хора бездетни, които могат да си вземат някое дете, но не подхвърлено, разбира се. Никой няма право да се оплаква, че нямал деца. Никой няма право да се оплаква, че нямал добра жена. Когато Бог въведе Адама в рая, Той не му каза: Ето жената. Но Той му каза: Ще ти направя жената помощник в живота. Жената е помощник на мъжа. Тя е сърцето, което тупти. Мъжът трябва да пази това сърце Той трябва да намери едно сърце и да го премери, да види дали е за него. Чудни са хората като искат да се женят. Ако някой иска да се жени и дойде при мене, ще му кажа: Жената е едно сърце, което трябва напълно да отговаря на твоето, трябва да съответствува на твоето ребро, което Бог е извадил някога. Ти трябва да намериш това сърце, което напълно да пулсира с твоя ум. Сърцето на една жена, което не пулсира еднакво с ума на нейния мъж, тази жена не е за този мъж. И ако умът на един мъж не дава подтик на жената, този мъж не е за това сърце Това трябва да се знае от всички да не се заблуждават. Някои стари баби дават съвет на младите моми: Ти вземи този момък, че после ще го обикнеш.

Това са глупави работи. Не трябва да се говори така. Бог е направил нещата точно. Той извади най-хубавото ребро от Адама и направи от него жената. Той направи жената така точно, да се съвпада добре. Дотогава Адам нямаше духовно сърце Той беше направен от пръст, но като влезе в него жената, и неговото сърце затуптя. Тя му стана сърце Тогава той се роди. Тогава и раят му светна и започна да мисли. Учен човек стана. До това време той нищо не виждаше.

Сега у вас може да се яви противоречието защо Господ е допуснал тези работи? Като минат хиляди години, тогава ще ви говоря, защо Господ е допуснал това. Този въпрос и аз не съм разрешил, и аз го изследвам. Донякъде съм дошъл. Той е един толкова сложен въпрос, толкова тънък, че и аз дори нямам мнение за него. Сега всички си дават мнението, говорят за жената, но аз казвам, че това, което казват за жената, не е вярно. Това още не е жената. Има едно предание, според което се казва, че не е съгрешила Ева, но някоя си Лилит. Казва се, че Сит имал две жени, затова се явило двуженството, многоженството. И тогава изпъдил Бог Адама от рая за многоженство. Това е предание, което не трябва да се разпространява. Казва се, че тази Лилит морила всички деца, затова умирали децата на съвременните хора, тя ги душила. Така казва преданието, а дали е вярно или не, аз нямам мнение.

„Колко са щастливи нозете на онези, които проповядват мир и благовествуват доброто!“ Питам ви сега: Какъв трябва да бъде вашият идеал? Ако вие обичате една жена, за кого (какво) трябва да я обичате? Кой създаде тази жена? Ще кажете, че природата я създала. Добре, съгласен съм, обичайте тогава природата повече, отколкото жената. Или ще кажете, че жената е създадена от Бога. Добре, обичайте тогава Бога повече, отколкото жената. Същото се отнася и до мъжа. Кой създаде мъжа? – Природата. Обичайте тогава природата повече, отколкото мъжа. Ще кажете, че Бог създаде мъжа. Обичайте тогава Бога повече от мъжа. Това е разрешението на въпроса. Не е въпросът да обичате жената или мъжа, но трябва да обичате повече Онзи, Който ги е създал. Обичайте повече причината, обичайте повече Твореца от онова, което Той е създал. И понеже днес хората обичат повече жената и мъжа от природата и от Бога, които са ги създали, вследствие на това върху главата им са се струпали най-големи нещастия. Тази е погрешката на техния живот, която те трябва да изправят.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

3. неделна беседа от Учителя,
държана на 14 октомври 1934 г.
София, Изгрев

1934_10_17 Богат и сиромах
общия окултен клас

БОГАТ И СИРОМАХ

"Добрата молитва"
Ще прочета десета глава от Посланието към римляните, от шестнадесети стих до края.
"В начало бе Словото"
Прочетоха се темите "Новият начин на мислене".

Каква е разликата между една нова дреха и една стара дреха? Старата е изтъркана, износена. Има нещо, което липсва. А новата има нещо, което допринася нещо за човека. Новата и старата храна могат да се сравнят с прясната храна, и храна, която не е прясна, не е чиста, или с чиста и нечиста вода. Има много, много нови неща, без да имат ценни качества. Може една мисъл да е нова, може една теория да е нова, без да обяснява всичките явления. Или може един закон да е нов, но без да може да разрешава онези спорните въпроси. Можем да кажем, че старото е законът, а новото е любовта, защото любовта е от скоро време в сравнение със закона. Вие имате една мисъл: "Божията любов носи пълния живот." Вие може би сте я изказали петстотин, шестстотин, хиляда пъти, но нито един от вас не е добил този пълния живот. Откакто я произнасяте, пълният живот още не идва. Защото можеш да напълниш едно шише, но то е малко. Малко може да събере шишето. Може шишето да е пълно и да е малко, а може да е шишето пълно и голямо.

Всички вие имате все атавистични възгледи, липсва ви нещо. Вие мислите, че онова, което знаете, е право. Онова, което вълкът знае, и то е право. Той мисли, че е право. И онова, което птицата знае, и тя мисли, че е право. Хората каквото знаят, все е право. А пък при това "право" все съществува едно криво.

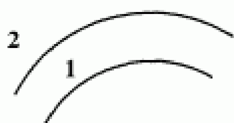

Каква е разликата между кръговете, между 1 и 2? Някой може да каже, че това е орбитата на някоя планета. По какво се отличават орбитите на вътрешните и на външните планети? Външните орбити са по-големи. Следователно планетите, които пътуват по тях, взима им по-дълго време,

за да обиколят около слънцето, а пък на вътрешните орбити им взима по-малко време да обиколят около слънцето. Но не само това. Кои планети имат по-добри условия, външните или вътрешните? Вътрешните имат по-добри условия, външните имат по-лоши условия.

Говорим за външен и вътрешен живот. Човек си има един вътрешен живот. Някой път ние смесваме вътрешния живот с Божествения живот. Вътрешното разбиране е винаги ограничено. Човек мисли, че много знае. Например мнозина от вас, които не са завършили университет, като ме слушате, мислите, че много зная. Вие казвате: "Какво съм чул." Но какво сте чули, това не е знание. Нима, като чуете един концерт, вие сте музикант? Вие, като сте чули пеене, ни най-малко не може да пеете. Казвам ви: "Я изпейте това, което чухте." После казваш: "Отлична беше беседата, но не я помня." Или казваш: "Дойде ми вдъхновителна мисъл, но не мога да си я припомня." Или казваш: "Духът ми каза нещо, но не мога да го изразя."

Сега всичките тези неща са верни. В какво отношение са верни? За кого? За онзи, който ни разправя сега. Той си има една идея, че много е чул. Той си има един мащаб, с който мери нещата. Казвам, как се приближаваме към онази практическа страна? Ако ние живеем в една голяма къща, на която кръгът е голям, друга къща, на която кръгът е малък, коя къща е за предпочитане? Новото знание или малкото знание? Сега трябва да разбирате. Има много знание външно и вътрешно. Вие може да изучавате една сфера отвътре, и може да изучавате и отвън. Това са две страни. Един човек има тяло, това е физическа страна. Може би нашата физическа страна е много по-интересна за някои същества, много по-напреднали, и за тях тя е предметно учение, обект за изучаване. Но за самите нас нашето тяло едва сега представлява предмет за изучаване. Даже и вие, които ме слушате, малцина от вас има, които сте запознати с вашето тяло.

Някой път си погледнете ръцете, погледнете си линиите, едва сега започвате да четете по тях, и казвате на някого: "Дайте си ръката", за да предскажеш съдбата му. Който има предразположение, може да предсказва. А който не ги знае, и той ще ти каже.

В какво седи качеството на човешкото лице? Някой казва: "Той има отлично чело." Какво трябва да бъде челото по качество? За някого казват: "Той има голямо чело." Нещата са големи, когато имат отношение към някаква разумност. С какво сравнявате голямото чело? Колко е голямо човешкото чело? Вие казвате "голямо чело", но нито един от вас не е измерил голямото чело, колко голямо е челото и колко е широко. Човек, като измери челото, може да се обезсърчи. Челото в един смисъл е една плоскост, която възприема известни енергии. Челото е малка събирателна

площ, която събира енергии от един външен свят. Но някой път челото е малко, понеже, каквото съберат, не могат да го изработят. Друг път челото е малко, понеже малкото, което събере, не могат да го изработят по единствената причина, че искат много да възприемат и натрупат знание и не им остане време да го проучат.

Например вземете сегашното състояние на хората. Казват: "народна религия". Народната религия служела да повдига народа. Един народ, това е един уд на човечеството. Тогава имаме религия на удовете. Но трябва друга религия, и религия на човечеството. Има един обществен морал, той е ограничен морал, но трябва да е общочовешки морал. Общественият морал, това е морал на един уд, това не е един закон. Пример: българските закони не са меродавни за другите народи и законите на другите народи, много от техните закони, правила и обичаи, не са меродавни за българите. Например, ако отидете в Америка, там има някои обичаи да се срещат хората и да се целуват, и това там не се счита за лошо. Целувката и подобни работи там не се считат за неморални. Ако в Турция целунат някого, там ще те обидят. В малките държави се случва, че за една целувка ще платиш доста скъпо. Но и в Америка по някой път се плаща за целувката. В Америка един негър целунал една американка. Това било на улицата при слабо осветление, но като дошла до една лампа на светло, тя видяла, че той е негър. Тя го дала под съд и съдът решил негърът да е плати десет хиляди долара. А колко струват десет хиляди долара? Те струват близо един милион лева. Сега това са посторонни въпроси.

Някой път ние искаме да дадем един пример, какво трябва да прави човек. Човекът е започнал с целувката. Откакто е започнал да яде, той е започнал да целува работите. Най-първо вълкът, като хване овцата, не я ли целува? Навсякъде я целува. Като я целува, къса от месото ѝ. Нима орелът не целува? И той целува. Като хване жертвата си, оттук откъсне, оттам откъсне. Казват: Кой е произходът на целувката? Тя има своето далечно минало. Вълците, като се укротявали, укротявали, най-после дошли до едно положение едно същество да целуне, без да откъсне месото. Ти казваш, доста са прогресирали. Преди пет-шест хиляди години с една целувка щеше да ти отиде ръката, а сега какво има да се сърдиш, че ти остава ръката? Някой казва: "Целувката предава магнетизъм." Възможно е. Ако един човек е заразен със сифилис, чрез целувката може да ти предаде нещо лошо. Сега се забраняват целувките по единствената причина, че може да ти предаде болестта.

Но в целувката има една психологическа, вътрешна, страна. Когато се говори за устата, това са електрически органи. Горната устна, това е положителният полюс на електричеството, а пък долната устна, това е

отрицателният полюс. Ти като речеш да говориш, долната устна трябва постоянно да се целува. Без целувка не можеш да говориш. Горната устна целува долната и долната целува горната. От тези целувки излизат думите. Без целувки нищо не става. Говоренето, това е то идеята на целувките. Целунеш себе си.

Хубаво, всеки един човек целува себе си, а пък казваме, че Бог живее във всички хора. Нали всички твърдите, че Бог живее във всички хора. И защо тогава, като те целуне някой, ти си недоволен? А пък Бог, като живее във всички хора, живее и в него. Това е от ваше гледище. Бог живее във всеки. Целуват някого, в когото Бог живее. И защо тогава, като те целуне някой, ти си недоволен от целувката? Значи вие не вярвате, че Бог живее във всички хора. Вие твърдите едно нещо, което не вярвате. Аз не правя упрек, но казвам, че сме непоследователни. Говорим за неща, спрямо които не сме последователни. Например казваме, че сме чада на Бога. Не говорете така, това са твърдения. Но ако дойде някой, вие му казвате: "Кога ще си ходиш?" Даже вие, които ме слушате, вие сте чада Божии. Колцина от вас постъпвате като чада Божии? Имате си някои, които обичате. И във всяко семейство има някои, които се обичат, и които не се обичат. Това е основният закон, който функционира. Пък този закон, че сме чада Божии, тепърва трябва да дойде. Две противоположности има. Бедният ще каже: "Нали сме чада Божии. Защо тогава спрямо мене не постъпват както трябва?" Богатият казва: "Аз имам работа за тебе, я направи тази работа." Бедният му казва: "Нали ще платиш." Има ли братство, когато има плащане? При братството има един закон, при плащането има друг закон. Трябва да заплатиш с нещо. Например аз искам да ми направиш известна услуга, ти ще кажеш: "Ще платиш." Казвам: "Нямам пари."

Сега да оставим този въпрос. Има нов начин за мислене. Старият начин, това е егоизмът, човек мисли за себе си. Той става християнин, вярва в това-онова, говори за Бог, за спасението, за онзи свят. Настрадин Ходжа казва: "Нямам понятие за онзи свят. Ще можем ли аз и жена ми да влезем там?" Казали му: "Само за тебе." Той казал тогава: "Не ми се иска да отида без жена си. Онзи свят ме интересува, но ако жена ми остане в този свят, може да намери друг някой тук." Аз искам да ви изясня този егоизъм. Човек мисли и за онзи свят, мисли и вярва в това-онова, но той има себе си предвид. Всички хора мислят така. Оттам е започнала работата. Това е старата мисъл. Новата мисъл е човеколюбието, да се жертваш за другите, както Христос направи. И ако ти не се жертваш, ако в тебе няма желание да се жертваш, никой не те заставя отвън.

Ти казваш за нещо: "Това трябва да си има причини." Тук има мъдрост. Мъдростта не е винаги съвсем меродавна, че това, в което вярваш, е

Божествено. Вярно, има някой, който те обича, и ти се радваш. Не те обича някой, и ти си скръбен. Кажи, това няма нищо общо с твоите възгледи. Някой път със своите възгледи ти ще влезеш в стълкновение с хората и те ще имат много лошо мнение за тебе. За да не си нарушиш интересите, какво трябва да направиш? Тогава ние седим между две противоречия. От една страна ни заплашват, че трябва да вървим в Божия път, да имаме Божието благоволение, а пък от друга страна, хората ни заплашват, че ако ние не вървим по техния път, те могат да ни направят някоя пакост. Като не служиш на Бог, лошо е, и като не служиш на хората, пак е лошо. Тогава какво трябва да правиш?

Сега човек е разделен. Господ казва: "Няма да убиваш." Другият закон казва: "Ще те хванат войниците и ще ти теглят куршума." Какво трябва да правиш? Вие ще кажете: "Аз не тегля никога куршум." Теглите. Няма никой от вас, който да не тегли куршум. Всеки тегли куршум. Има хора, които биват хипнотизирани, и те в хипнотично състояние извършват престъпление. Вие още не разбирате какво нещо е престъплението. После, когато се карате, вие сте хипнотизирани тогава. Когато се сърдите, вие сте хипнотизирани тогава. Князът на този свят разбра тези закони. Той е турил на срещнатия човек някои мисли и вие започвате да се карате, и ти казваш: "Наговорих му." Ти си едно дете и твоят баща ще дойде и ще ти каже: "Ти не вярваш така, както трябва." Най-после може да ти каже: "Ти не си един грешник. От тебе има много по-големи грешници. Ти си доста учен. Много добре си направил." А пък на друг човек ще му каже: "От тебе нищо няма да стане. Ти си един голям простак и втори като тебе няма." Първият ще бъде насърчен, а вторият обезсърчен. И насърчението е от дявола, и обезсърчението е от дявола. Когато отидеш при един банкер и ти даде пари, ти се насърчаваш, но ако не ти даде пари, ти се обезсърчаваш. В едно отношение дяволът е банкер. Той ти даде нещо, и ти се насърчиш и казваш: "Оправих работите си." Дали си ги оправил, това е въпрос. Аз вярвам, че банкерът е оправил работите си, но ти ни най-малко не си ги оправил, но си загазил.

Божествените работи по какво се отличават? Те имат едно качество. Всичките Божествени неща са вложени отначало в нас, те се намират в нас. Те не се дават. Радостите и скърбите идват после. Но всичко Божествено е вложено в нас. Може и да е в едно спящо състояние. И когато Божественото израсне в нас, то е Божествената радост. Може да имаме други някои придобивки после в света, но те може да не са Божествени. Например не мислете, че като станете министър в България, че това е от Бог. Може дяволът да те е турил там. Не мислете, че като завършите университет, че това е от Бог. Божественото знание вие го носите в себе си вложено и в него няма промяна и измяна.

Сега може да паднете в едно противоречие. Вие може да кажете: "На нас ни трябва знанието на дявола, понеже дяволът, и той е създаден от Бог." Но дяволът има друго мнение. И той е творец на нещастията. Онова, което той твори, не е Божествено. И което аз творя, и то не е Божествено. Аз което мисля, аз съм прав. И дяволът което мисли, и той е прав, и той ще има своите интереси. Щом ти мислиш криво, ти си един дявол. Какво мислите вие за дявола? Няма нищо лошо в дявола. Аз бих желал всички да бъдете сарафи, че като ви дадат една монета, да знаете златна ли е, или не.

Сега всички тези неща, които ви говорих, те ви отвличат от същественото. Може да говорите много работи. То се е говорило, говорило, но същественото седи във волята Божия. Какво нещо е изпълнението волята Божия? В света има три воли, които едновременно действат: действа твоята воля, действа волята Божия и действа волята на света. Тогава как ще различаваш Божията воля от твоята воля и твоята воля от волята на света? Откъде ще знаеш, че това е твоята воля или че това е волята Божия?

Питам ви, ако ви турнат един дървен крак и той се движи, това волята Божия ли е? Движи ли се този крак по волята Божия? Той се движи по човешката воля, той се движи по твоята глупост. Може да си счупи крака, и хората са го направили за десет хиляди лева. Кракът знае и всички клетки на крака знаят, че в тях ще се проектира волята на цялото тяло. И ние сме като удове на Бог, и като вършим нещо, ние знаем, че това, което вършим, е волята Божия, и ние нямаме абсолютно никакво съмнение в това. Аз никога не питам дали това, което направих, е право. Какво питам своя крак? Щом тялото си е преместило крака, кракът е извършил Божественото движение. Следователно онзи морал е важен, който е общ за всички хора едновременно, понеже всички хора съставляват една обща цел на Бога. Следователно всяко добро, което е засегнало всички отделни единици, вътре в този Божествен организъм, то е добро.

Сега аз ви говоря върху един предмет, който вие знаете, теоретически го знаете. Нямате едно практическо правило, да приложите нещата и вследствие на това има едно голямо противоречие.

Тук преди няколко години гледам една стара сестра, която вика на гости една млада сестра. Вика я на гости един неделен ден, но младата не иска да отиде. Тя се отнесе до мен. Питам я аз: "Защо не искаш да отидеш?" Тя казва: "Онази не ме обича. Тя го прави това заради тебе." Тя казва: "Защо аз ще отида?" Тогава й казах: "Още по-добре, заради мен не можеш ли да го направиш?" Значи тя има едно понятие, че не я обичат. Аз й казах: "Хубаво. Нали каквото аз кажа, ти ме слушаш. Тогава ти казвам да отидеш

при тази стара сестра." И тя започна да си вдига рамената. Казах ѝ: "Нали казваш, че каквото казва Учителят, ще бъде." Тя казва: "Ще отида тогава." Хубаво, но аз седя и си казвам: "Аз пак си наложих волята." Казвам, за добро е, направих го това, за да ви изнеса един пример. Сега тя разсъждава право, казва: "Ти не трябва да отидеш в един дом, където не те обичат." Но нали всяко правило си има изключение. Ти не знаеш, може би сега ще започне любовта, ти още не знаеш това.

Когато аз говоря, и някой, като изляза, казва: "Каквото говори Учителят, се отнася до тебе." Аз да ви кажа, досега съм проповядвал на себе си, на вас не съм проповядвал. Аз на себе си проповядвам. Аз много си говоря, а всички вие се ползвате, то остава ваша работа. Аз какъвто хляб меся, оставям го за себе си, и каквото остане от него, може да се ползват и другите. Аз за себе си го правя. И понеже хляб има още много, и за да не се развали, намирам такива хора, които имат нужда, и им казвам: "Ако искате, може да вземете, а ако не го харесате, не го вземайте." Както един хлебар. Вие казвате: "Ние слушаме Учителя." Да. Винаги слушате Учителя, когато е във ваш интерес, а когато не е във ваш интерес, не слушате. Вие казвате: "Ние много обичаме Учителя." Не говорете така. Вие обичате хляба, а не хлебаря. Вие обичате водата, а не чешмата. За любовта не говорете. Аз на себе си говоря това. Около хляба, и хлебарят печели, защото, като направи той хубав хляб, обикнат го. Но той не е цел. Някой банкер иска да ти бъде приятел. Ти се заинтересуваш от парите му, а самият той за тебе е второстепенно нещо. Сегашното положение е такова. И от това положение трябва да излезем. И Христос слага въпроса малко по-другояче. Той прави хляб - хлябът и хлебарят са едно и също нещо. Той казва: "Аз съм живият хляб. Който иска, може да Ме яде."

Вие сега сте от добрите. Съдействате да се жертва само хлябът, а не да жертвате себе си. А в бъдеще, като отиде хлябът, и хлебарят отива. Ето какво ще бъде бъдещото добро. Ако идеята за бъдещо добро трябва да бъде следната. От един банкер само един ще отиде да вземе пари на заем, двама души няма да отидат. И като даде банкерът, ще отидеш да му станеш слуга. Такива ще бъдат бъдещите банкери. Всичко ще дадеш, но щом всичко вземеш и нищо не дадеш, ти си вече в един крив път. Това е дяволът. Какво е дявол? Който е взел назаем и като е взел, друго говори и никому не слугува. Човек, който взема и който иска хората да му слугуват, той върви по левия път. Човек, който дава и слугува на другите хора, той върви по Божествения път. И Христос казва: "Син человечески не дойде да Му послужат, но дойде да даде живота Си и да послужи."

Сега ние казваме, че сме християни. Някой казва, че Духът му говори. Казвате на някого: "Защо не ми помогнеш?" Той казва: "Не ми казва Духът

да му помогна." Казвам му: "Много духове има в тебе." А Божественият Дух, Той не действа така. Където Духът е слязъл, там има разцъфтяване и възприемане на светлината, и пробуждане на съзнанието. Не че сега слиза. Как ще разберете, че преди създаването на света Духът Божи се е носел на повърхността на земята? Духът всякога е бил, всякога е хлопал на сърцето ти. Ти едва си чул и още не разбираш езика Му. Говорят ти това или онова, и ти казваш: "Това е Духът." Казвам, това са нашите неразбрани работи. Числото 10 за кого е? 100 за кого е, 1000 за кого е. 10 000 за кого е и така нататък. Дойде ли до онези големите числа, за кого са те? За напредналите същества. Дадат ви десет лева, и вие сте недоволни от десетте лева. Числото 10 създаде всичките тайни на битието. И ако аз съм на вашето място, ще мисля какво мога да направя с десетте лева. Ще си купя едно Евангелие и като го прочета, ще извадя всичкото богатство от Евангелието, и след пет-шест години от тези десетте лева ще изкарам голям капитал. Една нива нова ще купя за десет лева, много неща не мога да купя за десет лева.

Сега вие казвате: "Какво казва Учителят? Какъв смисъл влага в следната формула: да прославим името Божие, да търсим Царството Божие и Неговата правда и да вършим волята Божия?" Че това е една задача, вложена от памтивека вътре във вас. Сега се казва: "Как да прославим името Божие?'" Вие разрешавате криво въпроса. Когато един човек казва: "Трябва да го целуна", не се подразбира физическото му тяло да се целува на човека, не се отнася за физическото му тяло. Физическото тяло е една фабрика, в която има такива нечистотии, такива мръсотии, че какво ще го целуваш? В тези клетки на физическото тяло има нечистотии. Какво ще го целуваш? Това не се отнася за тебе, това се отнася за други два свята. Когато Христос говори за целувката, това се отнася за друг един свят. Той не говори за целувки и прегръдки. Че могат да се прегръщат хората, това е друг въпрос. Всички животни все се прегръщат. Котката, като хване мишката, прегърне я, с устата си я целува. И орелът, като хване птичката, държи я с краката си.

Та казвам, ние сме турили всичко на физическото поле. И когато искаме да направим добро на някого, ние си мислим да му дадем пари. Оставете парите настрана, парите развращават. За света те са едно удобство, условие за обикновените хора, но онзи, който върви по пътя на Бог, той ще се разврати от тях. Непременно ще се разврати, няма изключение. Има опити, които съм правил. Ако дадете пари на тези, които вървят по Бога, непременно парите ще ги развратят. Парите имат едно развращаващо влияние. Щом на един човек му дадеш пари, той е вече ограничен. Парите ограничават хората. Тури му нещо в джоба, без да знае той. Той да не знае. Като считаш, че даването на пари е престъпление, ти като направиш това престъпление, поне онзи да не знае, и да се чуди кой е този престъпник,

който е турил тези пари в джоба му. И тебе ще те съдят на какво основание си дал на онзи човек тези десет хиляди лева и с това си му дал условие да лъже.

Той, като получи тези десет хиляди лева, ти каже - след три месеца ще плати, и не идва да ги плати. И след четири месеца пак не плаща. Ти си го научил да лъже. Ти казваш: "Аз му направих едно голямо добро."' Ти си му направил добро - научил си го да лъже

Аз ви говоря за един морал не за себе си. Ще ви настръхнат космите. То за бъдеще, за след хиляди години, като дойдете след хиляди години, какво трябва да правите? След хиляди години няма да ви говоря. След хиляди години може да ви питат: "Преди хиляди години говориха ли ви?" Ще кажете: "Не са ни говорили." Ако кажете, че са ви говорили, ще ви приемат при вратата на Царството Божие. Така ще направят. Вие може да кажете, че ние сме от новото братство, от Бялото братство. Не всяка мома, която се кичи с булчинска дреха, може да стане булка. Аз се чудя. Влизам в една къща и виждам една кукла. Виждам, че куклата родила едно малко, куклата има и дете. Казват ми: "Тази кукла роди." Казвам: "Помъчила ли се е малко?" Казват ми: "Не се мъчи, без мъки." После питам: "Майката кърми ли това дете?" Аз навеждам тези примери, понеже сегашният морал на човечеството прилича на тези разбирания. Куклата нищо не е направила. Сега изводът какъв е? Вие искате да се освободите. Аз ви казвам един път, по който вие може да се освободите. Вие имате един набъбнал цирей. Може да го намажете с масло, и не минава. Компрес му тургат, боли, черви се, и не минава. Набрал е, трябва да го мушнете, да го изцедите, да изтече всичката гной, всичко, каквото има в цирея, да изтече навън. И ти се благодари, че е излязла тази гной. Изцеди го добре и се освободи от нея.

Вас ви мъчи известна мисъл, имате известно състояние. Мъчи ви нещо, неспокоен сте. Откъде изхожда това безпокойство? Винаги безпокойството е един признак на нарушение на някакъв Божествен закон. И не винаги ние сме нарушили. Може аз да страдам от нарушението от друг някой, без разлика е това. Допуснете, че аз от любов ставам гарант на някого, от любов прикривам някой провинен приятел в къщи и хванат ме, и като един конспиратор ме турнат в дранголника. Питам: Кой е виновен? Аз, като укрих този човек, направих ли едно престъпление, та престъпник да стана? Направил ли съм престъпление спрямо Божествения свят? Ако сте направили нещо, което е престъпно, трябва да го поправите. Ако си станал гарант, ти благодари на Бог, че си станал гарант за няколко хиляди лева, а не за петдесет-шестдесет хиляди лева. Благодарете на Бог, че сте станали гарант за малко.

Сега ние идваме до едно място, което засяга всички ни. Казвате: "Трябва да учим." Кой трябва да се учи сега? Щом се казва, че трябва да се учи, това се отнася до младите. После казват: "Трябва да се женят." Кой трябва да се жени? Казват: "Младите, а не старите." Кой е мярката за нещата? Едно време хората на петдесет-шестдесет години се женеха, а сега на петдесет-шестдесет години се готвят за оня свят. Какво са петдесет-шестдесет години? Нищо. Вие имате едно наслояване във вашите съзнания от миналите съществувания, от миналите възгледи. Вие сега имате стари възгледи от едно време, от които възгледи трябва да се освободите. Трябва ви много голямо знание, за да се освободите от тези стари възгледи. Често усещате известно напрежение, понеже у вас са се явили известни лични чувства, достойнството на човека. Ти казваш. "Аз трябва да пазя своето достойнство." Или казваш: "Това не е в мой интерес." Но има три интереса: интерес на тялото, душата и духа. Има материални и духовни интереси. И двете са временни. За тялото кое е важно Това, което е важно за тялото, то е временно, но има нещо, което е важно за душата.

Някой казва: "Мен не ме интересува тялото." Тялото е жилище на душата. Ти не може да живееш между хората, да имаш известна опитност, ако нямаш тяло. Това тяло ти ще го пазиш, докато бъдеш жител на тази земя. И като заминеш на онзи свят, от това тяло нищо няма да остане. Пак ще вземеш нещо, което ще ти бъде потребно. В тази обвивка, в която сме поставени, в това тяло, има нещо друго, което вие не сте изучавали още. Вие нямате опитност за това. Вие не сте правили опит да отделите вашето духовно тяло от физическото тяло и да излезете свободно. По някой път като заспите, излизате. Но това други го правят, вие не го правите, вие нямате способност за това. Вие нямате способността да може да си възстановите вашата памет за преди десет-петнадесет прераждания, къде сте били. И това не знаете. Нямате паметта си и за преди две прераждания. Преди две прераждания някои от вас сте били богати и сте заровили своето богатство, четиристотин-петстотин хиляди лева, и сте ги забравили. Възстанови паметта си и ще извадиш гърнето с парите. Сега вие сте го забравили и ще отидеш на друго място да търсиш пари.

Това не е важно сега. Кое е най-важното? Ти казваш: "Най-важното е да се спасим." Спасението е един момент. Да допуснем, че ти се давиш. Изваждат те от морето, какво има да се безпокоиш? Ти казваш: "Ако бях се удавил, какво щеше да стане тогава, ако нямаше кой да ме извади?" Но ти си изваден. Какво трябва да правите сега? Онзи, който е спасен, какво трябва да прави? Спасен си. Остава сега въпросът за учение. Вие казвате, че следвате пътя Христов. Нали казвате: "Ние сме на правия път." Кажете ми: "Кой е правият път, какво е правият път?" Ако ви кажа така: "Опишете ми пътя, по който Христос е вървял", какво бихте писали? Ще ви дам една

интересна тема: "Пътят, по който Христос е вървял, по какво се отличава". Ще ми опишете външната страна - пътя, местността каква е била, през какви села и градове минава този път, през какви пустини.

Засега вашите понятия за духовния свят са много материалистични. Вие си мислите за Рая, че там има ангели с китари, светии. Това е много хубаво, с китари дрънчат. Като отидете на онзи свят, вие ще се учудите на едно нещо. Като станете член на онзи свят, ще ви пратят на земята да ръководите някоя паднала душа и ще си намерите белята, и като я обърнете към Бог, ще ви държат речи, ще ви правят овации, а ако пропаднете в тази експедиция, ще пратят някой друг да ви търси. (Лампите изгаснаха.) Това е едно съвпадение. На какво го отдавате това? Врачувайте върху това. Аз като казах, че като слезете на земята, можете да пропаднете, фактически от невидимия свят потвърдиха това и изгасиха лампите. И после "този пропадналия свят пак ще го спасят". (Пак се запалиха лампите.) Вие ще кажете: "Дали е така, или не?" Това е друг въпрос. Това не е едно съвпадение на нещата.

Та казвам, като влезем в невидимия свят, там ще се зароди такава една любов, да възстанови първичната хармония, за да бъдем всички носители на онази Божествена любов. Някои ни считат, че ние сме много скромни. Казват: "Тези хора са много скромни. Виж какви къщички имат. От немай-къде са къщичките такива. Парите им са били толкова." Той сега живее в малка къща и казва: "Като спечеля малко пари, ще я разширя." Не е лошо да я разшириш.

Пазете едно нещо. Трябва да се образуват вътрешни отношения. Някой си свива веждите от този или онзи. Той е от новото учение, а пък не може да мълчите. Казваш: "Той ме обиди." Ако беше глух, можеше ли да те обиди? Казваш: "Изгори ме." Това показва, че ти си умен човек, защото ако не беше умен, не щеше да видиш, че те е изгорил. Ти казваш: "Удари ме той." Това показва, че си добър, защото само добрите хора ги удрят, а лошите не ги удрят. С добрия човек всеки може да злоупотреби.

Единствените хора, които печелят в света, това са добрите хора. А пък единствените хора, които винаги губят, това са лошите хора. Това ще проверите. Лошият човек в началото печели, но го очакват големи загуби. Някой се оплаква, че има големи загуби, много страда. Че духовен си станал. Щом не страдаш, изгубена работа е. Щом овцата блее в гората, овчарят ще я намери. Ти като скърбиш, ще те намери Господ. Ти като плачеш, скърбиш, молиш се, ще те намери Господ. Всеки се моли от зор. Кой, като е радостен, ще се моли? Той казва: "Благодаря Ти, Господи," И казва: "Дайте да ядем." И като се наяде, заспива. А пък като дойде някоя

голяма беда, коленичи на краката си и се моли, и казва: "Три часа се молих от зор."

Аз сега гледам добрата страна. Какво лошо има, че страдате, че сте обеднели? Вие ще ми възразите така: "Ти опитал ли си сиромашията? Лошо нещо е сиромашията." Но който е опитал сиромашията и счита, че може да я носи, счита, че съзнание има в него. И най-после, как може да бъде един човек сиромах? Ако любовта действа в сърцето му, може ли, може ли с любовта да бъде сиромах? Аз считам сиромаси хора в света тези, които не са опитали любовта. Единствените хора, които са сиромаси, са тези, които не са опитали любовта, които не са опитали доброто. А богати са тези, които имат любов. Казвам, блажени богатите, в които любовта работи, блажени богатите, в които доброто работи, блажени и богатите, в които знанието работи, силата работи. И горко на сиромасите, на които душата никога не е била посетена от любовта. Горко на сиромасите, на които душата никога не е била посетена от доброто. Горко на сиромасите, на които душата никога не е била посетена от Божествената сила. И така нататък.

Досега вие облажавахте сиромасите, сега може да облажавате богатите, и да знаете защо ще ги облажавате. Сега вие може да облажавате богатите. Онзи богат човек, който не е щедър, той е сиромах, той е натоварено животно. Един светски човек и един християнин аз ги различавам по това. Натоварете един християнин със сто килограма, а друг, светски, човек - с един килограм. Християнинът няма да има умора, а светският ще се умори от носенето, и ще тури хляба някъде. Ако знаете как да се освобождавате от вашия товар, вие сте християнин, а пък ако пъшкате и имате пяна около устата, вие сте от света. Така разглеждам аз света и намирам, че моят възглед е много прав - прав за християните и крив за тези, които вървят по другия път. Тогава трябва да имаме един възглед, който за някои е прав, а за някои - крив. Не мислете, че онова, което имате, може да е право. Спрямо известни хора ще бъдеш прав.

Закон за любовта е: ти, за да обичаш някого, трябва да намериш най-първо една добра черта в него, една добродетел, трябва да има защо да го обичаш. И всеки един от вас, когато обичате някого, вие трябва да намерите една добра черта в него. Един музикант се обича за музиката. Един художник се обича за неговото художество. Един учен за неговата ученост се обича. Един християнин се обича за неговото християнство. Човек вън от добродетелите си не може да се обича. Ти не можеш да обичаш едно същество, което няма нито една добродетел.

И когато казвам: "Трябва да обичаме", подразбирам следното. Обичай това

същество, в което Бог е вложил Своите добродетели. Обичай едно същество, в което Бог е турил нещо. Дали човек е, дали дърво, камък, цвете, ако Бог е минал през там и е вложил нещо, обичай го. Като обичаш, ти в любовта си ще забогатееш. Ако не любиш и не обичаш, ти не си в правата посока. Ако ти обичаш, и си недоволен от своята любов, любовта ти не е в права посока. Защото любовта прилича на един извор, и които минат, всички се радват. Защото изворът винаги дава. Защото, ако нашата любов не може да полее дърветата в Божествената градина и те да дадат плод, тогава любовта ни не е в правата посока.

Всички да се радвате, че любовта някой път може да бъде една река. Любовта ти някой път може да бъде чист въздух, може да бъде светлина, може да бъде хляб. Любовта, тя някой път може да бъде живота. Любовта всичко може да бъде. Тя всичко съдържа в себе си. Любовта е нещо, което трябва да тече, да осмисли живота. Всички така трябва да разглеждате нещата. И само така може да прогресирате. А пък сегашните ви състояния и възгледите ви ще бъдат наполовина прави и наполовина криви.

"Отче наш"

6.30 часа

Четвърта лекция на Общия окултен клас
17-ти октомври, 1934 г, сряда, 5.00 часа,
София - Изгрев

1934_10_19 Орехът и орехчето. Вода и пара
лекция на МОК

ОРЕХЪТ И ОРЕХЧЕТО ВОДА И ПАРА СЛИЗАНЕ, ХЛЪЗГАНЕ И ПАДАНЕ

Отче наш

Ще прочета само няколко стиха от 15 глава, Послание към Римляните. От 12 стих.

Може да имате една малка тема, да пишете върху: "Кои са били причините за писане на Евангелието на Матея? Какво е писано за Евангелието на Матея и какво съдържа Евангелието на Матея?"

Казват, че едно тяло е голямо или малко. По какво се отличава голямото и малкото тяло? (- По пространството.) Добре! Каква е съществената разлика между един голям орех и едно малко орехче? Под думата "орех" някой път вие означавате и самия плод, и самото дърво орех. Право ли е това? Малкият плод може ли да бъде орех? И дървото може ли да бъде орех? От малкия орех все таки има нещо, което може да ядете, а от големия орех има ли нещо, което може да ядете? Значи малкият орех и големият орех приличат ли си по нещо? Сега по обикновената ваша стара мисъл, вие ще се намерите в чудо. По форма не си приличат, но има нещо съществено, по което те си приличат. Големият орех може да създаде малкото орехче и малкото орехче може да създаде големия орех. Направете възражение, че не е така. Кажете сега едно възражение. Не може да се образува там възражение, при други условия може, но в дадения случай не може да има възражение.

Да допуснем, че вие падате от някоя височина. Какво възражение ще дадете? Може ли да кажете, че не падате? Можеш да кажеш, но като паднеш, ще се понатъртиш и ще видиш, че си паднал. Тогава ще възприемеш истината, че си паднал. В какво седи падането? Кое пада? Там, дето човек пада, птицата може ли да падне? – Не може. Но при известни условия и птиците падат. Кога? – Когато се изгуби равновесието на техните крила, те веднага падат. Но сега, тези въпроси за ореха са посторонни. По какво се отличават малките и големите неща? – Малкият орех и големият се различават по това, че големият орех може да произведе малкия орех, но и малкият орех може да произведе големия. Тогава как наричат първия процес? От малкото орехче израства големият орех. А, от големия орех се ражда малкият орех. Големият орех отдолу, от малкото орехче израства. А

от големия орех малкият орех от горе слиза. Ти малкия орех трябва да го посееш долу в земята, тогава ще израсне големият орех. А при големия орех? Казваш: "Аз не искам да бъда дребен човек!" Голям човек искаш да бъдеш. При известни условия дребният човек е на място. Но при известни условия, ако се намериш на тясно в един затвор и имаш само една малка дупка, нямаш никакво сечиво, кое е по-хубаво: голям ли да бъдеш или малък, за да се освободиш?

Сега, защо някой път вие казвате, че човек трябва да бъде едър, голям, снажен? Каква е идеята? Тази идея ваша ли е или чужда? Едновременно човек трябва да бъде и малък и голям. Голямото ражда нещата, а от малкото изникват нещата. От малките работи изникват много бели, много противоречия изникват. А от големите неща се раждат пак много страдания и много радости се раждат. Дадат ви едно голямо предприятие, вие сте били почтен човек, но започвате една голяма търговия, опропастите няколко хиляди души и всички ги направите неприятели. Може да сте честен търговец, но външни условия дошли, хората не искат да ви вземат, казват: "Като сте били толкова глупав, защо предприехте тези работи?" Много пъти и малките работи може да предизвикат големи пакости. Нима една малка кибритена клечка не може да направи за милиони лева загуба? В Чикаго в миналия век, в 73-74 година, една крава ритнала свещ и целият град изгоря. Градът пак се съгради. Че изгорял Чикаго, какво ви интересува вас? Че кравата ритнала свещ, да не я е ритала. Изгорял града, да не е изгорял. Тъй ще си кажете. Най-после го написали, вие нищо не знаете, но историята написала това събитие. Вие четете това, че еди в коя година изгорял Чикаго. Питам, тази история защо е написала изгарянето на Чикаго? Или, че станало една война преди хиляди години, че някой си Александър Велики воювал. Вие четете в историята и след туй разправяте на майка си и на баща си как Александър Велики превземал със своите войски, това и онова направил. Какво се крие зад Александър Велики? (- Вчера, 18 октомври, се извърши погребението на сръбския крал Александър в Белград.)

Въобще на Александровците не им върви много. На Александър Велики не му провървя много. И на всичките Александровци все не им върви. Това е един исторически факт. Че не им върви, какво ви интересува? Че не им вървяло или че им вървяло, ако не му е тръгнало на Александър Велики или му е тръгнало, какво се ползвате? Но в даден случай може да се ползвате. Какво ще се ползвате от един орех? – Може много да се ползвате.

Вие сте беден, седите и не знаете какво да правите. Започнете една работа, не ви върви. Започнете друга работа, не ви върви. Нищо не ви върви, в нищо не ви върви. Иде ви наум да направите една пакост или на външните

хора или на себе си. Най-после аз ви срещна, нося една торба с орехи - 200,300 ореха в торбата и кажа: "Посей тия орехи, да ти тръгне. Загради си едно пространство, посади тия орехи по на 10 метра разстояние." След 5-6 години твоите работи ще се оправят от тия орехи. Те са от тия орехи, които бързо растат. След 5 години ще се оправят твоите работи. Ще почнат да раждат орехите. А окръжающите хора имат нужда от орехи, те служат на неврастеници. Малко неразположени хора, които са анемични, като ядат малко орехи, те са от новите орехи, които помагат на живота, ще им помогнат. Веднага ти набираш около 1000 кила орехи през първата година от 200 ореха. Продаваш ги да кажем по 20 лева килото, за да върви сметката равно. Колко ще струват? – 20 хиляди лева. И тогава вие почвате да се интересувате от естеството на орехите. Първата година – хиляда кила, втората година – две хиляди кила, третата година – три хиляди кила, четвъртата, петата година, но туй се увеличава до известно място, докато тия 200 ореха ще почнат да дават до 10 хиляди кила и там спрат. По-нататък не може. Вие карате тия орехи да кажем до 10 хиляди, колко приход ще имате, по 20 лева като ги продавате? Крайната печалба ще бъде 200 хиляди, нали? Добре.

Сега туй е един пример, както Александър Велики, за да произведе един стимул във вас, че орехите, съединени в едно, може 200 ореха в 5 години да ви помогнат. Ако знаете как да се отнесете с орехите, те могат да ви помогнат. Но ако не знаете, тия орехи ни най-малко няма да се интересуват за вас. Или какъв е законът? – Ако вие се интересувате от орехите и те ще интересуват от вас. Законът е все същия. Ако вие се интересувате от науката, тя ще ви помогне, но ако вие не се интересувате от нея и тя няма да ви помогне.

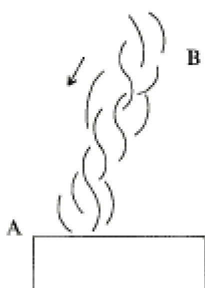

Допуснете, че имате една площ А и имате някаква течност В. Отгоре тази течност всякога има желание да слезе към тази плоскост, която седи долу по-ниско. Жидките тела винаги имат желание от високо да слязат към по-ниско. Водата никога не се качва нагоре. В нея има винаги една голяма склонност надолу да слиза. От по-високо равнище, като намери един малък наклон, тя веднага ще слезе. Сега как ще обясните научно? Ако нямаше този наклон, тази вода щеше ли да слезе надолу? Водата нагоре не може да се качи, но надолу всякога може да слезе. Тази вода, като е слизала надолу, какво е направила? Ще видите в планините, всички тия долини и

пътища на планините се дължат само на водата. Най-хубавите долини, от които вие се възхищавате, ги е направила водата, като пътувала. Отдето е пътувала водата, все е образувала тия долини като слизала.

Ние говорим сега за онова, което тя е направила без да иска. Защото тя ни най-малко не е искала да направи това. Но кой как мине на пътя й, тя все иска да слезне. Срещне водата някое препятствие на пътя, каже: "Махай се!" И си образува един път, по който върви. Малко по малко се образува този път. Но, нагорещете тази вода, която всякога слиза, превърнете я в пара. В нея ще се роди точно обратното желание, тя вече надолу не отива, не слиза нито стъпка надолу. Като я нагорещиш веднъж, тя пак нагоре се качва, отдето е слязла. Един закон: Ако вие сте вода, всякога надолу ще слизате. Ако вие сте пара, всякога нагоре ще вървите. Парата, когато й препятстват на пътя, тя забулва работите и пада надолу. Но щом премахне препятствията, веднага тя се превръща на облаци и възлиза на известна височина и после остава там. На мястото се явява една нова сила. Явява се огънят. Той е едно особено същество. Какво му трябва сега? Намерил веднъж водата, ще я сгорещи. Единствен огънят е в състояние да накара водата да върви нагоре. Той, като влезе, веднага даде един подтик на водата да върви нагоре. Но водата като изгуби огъня в себе си, пак слиза надолу.

Добре. Аз изваждам едно заключение. Да кажем, вие се обезсърчите в живота. – Изгубили сте вашия огън, но същевременно сте станали на вода. Следователно, вече имате едно направление – да слизате надолу. Пък, отдето минете, път ще си пробивате. Долините не се дължат само на една капка вода. Това са милиони капки вода, които са тръгнали в едно и също направление! Не се дължи това само на една водна капка. Но водата защо е действала? В нея има едно косвено желание, тя, като снеме тази пръст отгоре, тия частици имат желание да се направи една площ. Водата обича равните места. Като намери равни места, тя си почива. А като има такива кривини, тя ходи по тях и в нея има желание само да изравнява, да тегли хоризонтални линии навсякъде. Като намери криви работи, тя иска да ги изправи. Който не разбира водата, ще каже, че тя пакости прави. Не! Тя пакости прави, докато изравни всичко в една площ, систематизира всичко. После седи спокойна и пакости не прави. Но намери ли нещо криво, някъде по-високо, някъде по-ниско, тя иска да го изправи. Нагоре-надолу, не може така всичко под един знаменател. Всичките еднакви права трябва да имат, да не е едното място по-високо, другото по-ниско. Питам: с това свое желание водата постигнала ли е своя идеал? – Постигнала е нещо. Образувала е моретата, езерата, образувала е океана, големи пространства е образувала. И тогава между ореха и водата какво е сравнението? Какво общо има между малкия орех и големия орех и водата, навеждам ви на връзката. Казвате: "Какво общо може за има между орехите и водата?"-

Водата е приготвила плоските места за орехите. Само при влага могат да растат тия орехи, без нея не може. Тя дава топлина на природата. Водата дава тон на живота. Но само ако присъства в малко количество. Само тогава може да израсне орехът. Ако водата присъства в голямо количество, никакъв орех не може да изникне. Какво правило сега можем да извадим? Какво заключение бихте извадили от това?

Сега ще мина към друга една тема. Още едно изяснение. "Пей, казва поетът, в пустинята на живота, де скръб и мъчение цари" и спирам там. Тъй пее един поет. Друг поет пък пее тъй: "По зелените полета, де цветя цъфтят, де планински извори възбог се въздигат, де птички пеят, там моята душа се весели!" Питам сега: защо единият поет пее за пустинята на живота, а другият пее за зелените полета, де цветя цъфтят? Сега музикантите трябва да дадат израз на тези думи. Как ще изпеете това? Изпейте първото: "В пустинята на живота". Ще каже някой: "Тъжна музика е това". Не. Музиката никога не може да тъжи, в музиката няма тъжност. Там има слаби и силни тонове. А силните тонове произвеждат в човека едно състояние – скръб. Кой тон например е скръбен? "До" какво е? "Ре" – какъв е този тон? Ако вземете сега "До" в понижение, скръбен ли е този тон? – Никаква скръб не е това. Ако вие понижите тоновете, полутонието показва известна мекота. Повишението показва усилване. При понижението тоновете добиват мекота, а при повишението, придобиват сила. А силата е, която произвежда тъга. Някой казва: "Той пее меланхолично." В музиката ли е меланхолията? В самия човек е меланхолията и то когато вземеш известен тон, неверен тон. Има тонове, които са толкова силни. Аз мога да ви изпея един тон толкова силно, че да ви причиня известна болка. А болките ще ви произведат повече тъга. Защото раната е, която ще ви произведе тъга. След туй ще станете меланхоличен.

Сега, при съчетанието на тоновете, този поет или този музикант е съчетал така силните и слаби тонове, та е опасна музиката му. Някъде експлозия може да стане. Като пеете така, някъде някой тон като перне в задната част на мозъка, че главата ти се замайва. Вас нали ви е первал някой път някой тон. С тон може да се удари човек така, че може да залитне. Но това не е за простите. Затова трябва ум, за да видите връзката. Някой казва: "Той има тъжна музика." Какво нещо е тъжната музика? – Това са резултати.

Сега как ще изпеете "В пустинята на живота"? Как ще го декламирате поетически? Нали някой път, като излезете, вие декламирате: "В пустинята на живота!" (Учителят прави движения с ръцете си нагоре.) В пустинята няма сербезлък. То е неестествено положение. Вие си представяте нещо, което го няма. Ти, като попаднеш в пустинята на живота, ще си кажеш:

"Доста опасна е тази работа!" И ще си поклатиш главата. Който така декламира, той няма понятие какво нещо е пустинята. "Де скръб и мъчение цари." А какво ще правиш там, дето има скръб и мъчение? Той представлява пустинята, а в него има желанието на парата. (Вдига ръцете си нагоре.) То е парата. Така не се декламира. (Учителят вдига ръцете си нагоре.) Няма никакъв смисъл. И тогава, които слушат, ще кажат: "Браво" и ще му ръкопляскат всички. Не, картината не е вярна. Какво трябва да направите сега? (Учителят разтваря ръцете си надолу и се навежда напред.) "В пустинята на живота." – Тази пустиня не е нагоре, тя е долу. Понякой път и вие като малките деца, декламирате "в пустинята" и сочите ръцете нагоре. Аз искам да ви наведа на следното. Трябва да проучавате качествата на нещата. Може ти да вземеш един орех и казваш: "Малка работа е тази. С орехи ли ще се занимаваме?" Право е. Но при известни условия големите неща и малките неща имат съвсем същите резултати.

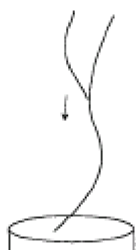

Сега на предмета. Защо именно водата има туй желание да слиза надолу? Вървите по пътя. Да кажем, вие сте един аристократ, вървите, като че искате да покажете, че сте нещо. Но няма във вас нищо определено. Вървите така. (Учителят върви бавно, важно, с достойнство, умерено.) За професора казвате: "Но този професор, който така върви, бавно, бавно, той мисли, че за утре пари няма. А на пътя има паднало злато." Този професор, който се движи така, изведнъж се наведе и вземе парите. Питам, защо този професор се навежда и защо на този професор главата му слиза надолу? Туй, което взима, разумно ли е? – Ценно е. Може да го срещне някое дете или някой детектив, иска да го спре, да му каже нещо. Професорът си отваря път, да не му говори. Навежда се, туря парите в джеба и си върви по пътя. Какви са съображенията на професора? Имаше ли професорът някоя възвишена идея, когато взе парите? Ако на този професор биха му казали тъй: "Заради Господа, наведи си малко главата." – "Как ще се наведа заради Господа? Аз не се навеждам заради Господа, това е заблуждение." Че когато искаш да сториш нещо за Господа надолу ли трябва да се наведеш или нагоре трябва да се повдигнеш? Когато се молиш, надолу ли трябва да се наведеш или нагоре? Кое положение трябва да вземеш, когато се молиш? (- Нагоре.) Сега да оставим молитвата. Когато ядеш, кое положение трябва да вземеш? Когато искаш да вземеш нещо, ти трябва да се наведеш. Професорът се навел надолу, за да вземе тези пари. Ако професорът мине покрай някое дърво, ни най-малко няма

да си повдигне ръката, сам да откъсне от плода. Той ще погледне нагоре и ще си върви. Но ако мине някое дете, което е малко по-демократ, то ще си дигне ръката и ще си откъсне от плода.

Детето има положението на професора, отдолу взема и отгоре снема. А професорът ще каже: "Това не е за мене", а като види парите, той ги взима. Детето и парите ще вземе отдолу и плодът ще откъсне отгоре. Кой е на правия път: професорът или детето? – Детето, което и парите вдига и орехите снима, когато професорът вдига парите, а ореха не снима. И вие по някой път парите вдигате, а орехите не снимате. А детето без разлика, парите ще вдигне и орехите ще снеме. Кой е на правата страна? Трябва да се научите да разбирате. Водата, която слиза надолу, това са парите, които са долу. Това е професорът, който се навел. Това е едно състояние. Парата, която се вдига нагоре, то е детето, което снема орехите. Но, ако тази пара не се вдига нагоре, тази вода няма да слиза надолу. Защото парата се превръща на вода и във водата има същото желание да стане на пара. В нагорещената вода се зарежда обратното желание. Вие имате желание да откъснете един орех. Какво сте в дадения случай? (- Дете.) Дете, но не сте вода. Пара сте, в дадения случай. Туй движение нагоре отива. И само едно дете може да снеме орехите отгоре. Само детето може да си позволи това. В ума на стария това го няма. Той, като погледне ореха, казва: "Този орех принадлежи на друг" и ще си наложи известно въздържание. Той няма да откъсне орехите. Само ще ги погледне, но няма да си простре ръката, да откъсне.

Защо детето вдига парите и простира ръцете нагоре за орехите? Но има деца, които няма да вдигнат парите, защото нямат понятие за пари. Има деца, които са възпитани така, че имат понятие за пари. Но едно дете, като го пуснете, по-лесно ще снеме орехите, отколкото да вдигне парите. Сега направете един ваш извод. От туй, което ви изнесох, какъв извод може да направите? Какъв закон извличате? Нали някой учен човек, след като изследва известни явления, втори, трети, четвърти, ще изведе един закон? Кои тела падат? Телата не падат, телата в пространството не могат да падат. Падането е само едно изключително условие. Аз искам да зная, слизаш ли, хлъзгаш ли се или падаш? Слизаш ли, слизането е надолу и хлъзгането е надолу и падането е надолу. Ти казваш: "Падам!" Но, то е изключително условие. Падането е последното в този процес. Най-първо е слизането. Ти слизаш по стъпала някъде, докъдето искаш. Ти можеш да слезеш. Но, като слезеш, по същия начин пак можеш нагоре да се качиш по стъпалата. Обаче, ако се хлъзгаш надолу, там вече има една опасност. Може да има шубрачки, все таки за някоя шубрачка можеш да се хванеш. Но ако падаш, ти нямаш избор. При падането ти няма за какво да се заловиш. Само, ако имаш знание, можеш да не паднеш. За да не паднеш,

какво трябва да направиш? Кой пада? – Само малките тела падат, големите никога не падат. Ако в дадения случай вие увеличите обема на туй тяло, което пада, неговата площ, един, два, три, четири, двайсет пъти, веднага падането ще спре. Ако едно малко орехче е в една широка площ от няколко метра, няма да има падане. Значи, за да не падате, веднага трябва да турите в ума си една широка идея. Някой път казвате: "Падам!" Защо? Вие сте се свили в себе си, в едно малко пространство. И като не знаете закона, на място да се хлъзгате и като искате да слизате, вие сте избрали последния метод – падането. Защото там най-бързо се постига целта.

Орелът, когато слиза надолу, той е избрал третия метод. Пада, като си свие крилата отгоре, той спиралообразно се спуща надолу, надолу, сграбчва онова, което има да взима. Той си свие крилата, устреми всичката си сила и с главата пада, надолу слиза. Ако един човек слиза така, той ще си блъсне главата, а орелът с главата надолу слиза и като сграбчи предмета, който иска да вземе, пак се дига нагоре. Питам тогава: как трябва да пада човек? – Както орелът ще падате. Майсторско падане е това, както пада орелът. А такова, в което като паднеш и си пръснеш главата и ще си натъртиш задницата, то е глупаво падане.

Значи, големите противоречия, които водата произвежда, вие може да ги използвате. Не може да нямате желание като водата, да слизате и да образувате пара. Не може да нямате желание като парата да се подигате нагоре. После може да имате желанието като професора. И може да имате желанието както децата. Но казвам, правилният път, когато човек слиза надолу, е той да слиза по стъпала. Там е изключена всяка опасност. Слизате до известна дълбочина и после пак се качвате нагоре по същия път. Значи, имате един определен път. Слизането не е падане. Дайте ми един пример, кои се хлъзгат сега? Орелът е избрал падането, но същевременно е избрал и хлъзгането. Той едновременно и пада и се хлъзга. Пада, понеже не върви перпендикулярно по линията. Има едно малко завъртане, спираловидно падане. Вие виждали ли сте някой път орлите как слизат надолу? Някой път те слизат от голяма височина надолу и образуват и падане и хлъзгане. Нашата земя как върви – хлъзга ли се, пада ли или слиза? Земята към Слънцето астрологически пада ли, хлъзга ли се или слиза? (- Тя и пада и се хлъзга. Постепенно пада към Слънцето и се хлъзга.) Така, ако е жива Земята, тя има някаква цел. Падането на водата нали е слизане? Водата пада, докато може да пада. Щом слезе до морето, водата пада ли вече? От високите планински върхове тя пада, но докъде? – До морето. И щом дойде до морето, и престава падането. Тогава възлиза.

Значи, всички тела, които падат, имат една площ, до която, като дойдат, оттам насетне в тях се заражда едно желание, да се изкачат оттам, дето са

слезли. Нали казваме, че има слизане на човешкия дух. Какво подразбирате? Значи, от високо място е слязъл, до къде? – До известна площ във вселената. И като слезе, по процеса на инволюцията, в него пак се заражда желание да се върне там, откъдето е слязъл, започва еволюцията. Инволюцията и еволюцията, слизане, сгъстяване и пак възкачване. Процесът трябва да става и обратен. След това човек пак се връща към това състояние, от което той е слязъл. Трябва да се изменя процесът, да става и обратен.

Сега искам да ви наведа на закона психологически. Всички тия разсъждения водят към един извод. Всяко едно желание, всяка една мисъл, имат три възможности. Една мисъл може да слиза, може да се хлъзга и може да пада. Едно желание у човека може да върви по три пътя. Може да върви по пътя на слизането и по пътя на падането отвесно, перпендикулярно. Вземете тогава едно тяло, то може постепенно да възлиза, а може и да се изхвърля. Какво подразбираме под думата "изхвърля"? Хвърлям накъде? – Надолу. Изхвърлям, накъде? – Нагоре. Военните, като дойдат до своите пушкала и като стрелят, все нагоре хвърлят. И то е падане, по закона на падането. Защото като се изхвърля нагоре този снаряд, той прави една крива линия и после пак се връща надолу. Най-първо казва: "Има един такт, зло не искам да [правя]." Напълнят пушкалото. Този снаряд, като върви нагоре към неприятеля, пука се и падне надолу. Уж отива нагоре и след туй слиза надолу и прави пакости. Често и на вас младите пушкалата са като на военните. Най-първо започвате към Бога и после надолу. (Учителят показва това с движение на ръцете.) И можете ли да ми кажете едно ваше пушкало, един ваш снаряд как го хвърляте? Може вие да имате такова калибрено оръжие, после имате по-слабо оръдие. Но има едно преповтаряне навсякъде. Някой казва: "Трябва да има една възвишена идея." Но трябва да знаете колко е възвишена идеята.

Парата на колко километра може да се подигне? Тези облаци цируси на каква височина се подигат? – Нещо на 12, 13, 14 км. Най-високите облаци на колко километра са? (На 10.) Но приблизително, аз предполагам парата в най-разредено състояние, най-фината пара, се издига на около 20 км. Някоя може да иде и по-далеч, но гъстата остава на по-малко разстояние, на 2-3-4, на 5 хиляди метра. Тия, черните облаци, на каква височина са те? (- На 2-3 км.) Така е, вие искате да знаете, защо са тия черните облаци в живота? – Те носят дъжд. Ама защо са тия ужасни бури в живота? – Те пречистват въздуха. Казвате: "Не може ли без бури?" – Не може. С бурите е лошо, без бурите е два пъти по-лошо. Същата аналогия. Със страданията, с мъчнотии е лошо, без тях два пъти е по-лошо. Няма какво. Можете да теглите същата аналогия. С парите е лошо, но без тях – два пъти по-лошо.

Сега къде седи злото? Когато имате едно страдание, вие не мислите за туй страдание, че е временно, а казвате: "Няма да престане." Там е всичката ви вина. Налети ви една тъмна мисъл. Вие мислите: "Тази мисъл дойде и завзе голяма площ." Мислите, че навсякъде е тъмнина. В това седи вашето заблуждение. То е един малък район, влизате в една тъмна изба, която е само на 4-5 м, а навънка е светло.

Или завали или има тъмни облаци, но не на голямо пространство, може на 100, на 500 км далеч, но вън от това времето е хубаво. Или вие имате един малък неуспех. Той обхваща един малък район. Дето няма успех, значи има неблагоприятни условия, затова страдате. Но ако чакате, ще се изменят условията, пък ако не се изменят, вие трябва да измените мястото си.

А сега, да чуя как ще изпеете: "В пустинята на живота, де скръб цари". Сега всички се срамувате, нали така? Срамувате се, страхувате се, че могат да ви се посмеят. Сега ще опитам, докъде може да стигне туй стеснително състояние. Давам ви една английска лира стерлинга. Не пеете. Давам две, три – пак не пеете, 4, 5, 6, 10, 15, 20, 100, 200, 300, 400, 500. Почва да ви тупти сърцето. – "Май че, пак ще пропея!" – Хиляда, две, три хиляди, четири, пет хиляди – веднага се въодушевявате, всякакъв страх изчезва. Значи всякога в живота там, дето има страх, трябва да се тури един стимул – златото. В един човек, дето има голям страх, златото като дойде, може да махне страха. И ти казваш: "Ще пея!" Защо? — "Хиляда лири дават, ще пея!" Е, хайде сега да видим за хиляда може ли да пеете? Ама вие искате да видите парите. Бихте пяли, но понеже не ги виждате – колебаете се. Аз зная защо не искате да пеете. Вие искате да кажете: "Не искаме нас да ни излъжат, да ни изпитат, че да пеем напразно." Не искате да пеете. Казвате: "Да видим хилядата лири, тогава ще пеем, иначе не пеем." Сега трябва да пеете на пустинята, понеже ако пеете, от нея може да стане нещо. На пустинята, ако не пеете, тя си остава все същата, каквато си е. Пък, като мине един и изпее една песен, че втори мине, трима, четирима души и всички пеят и току виж, тук ще започне тревица да израсне, че там друга тревица и цялата пустиня ще стане на благодатно поле. Какъв тон ще дадете на песента "В пустинята на живота"? Най-първо пустинята ще даде импулс, но същевременно ще ви стесни. Грандиозна е тя, като я погледнете, произвежда страх, но същевременно ще се съберете в себе си и ще кажете: "Тази работа е сериозна". Пък може и да платите с живота си в тази пустиня. Пустинята сега слезе надолу. "Пустинята на живота" – всяка пустиня се предполага да е равна. А тия, пустите места, водата ги обича. Пуснете водата и тя ще превърне тази пустиня в рай и ще придаде смисъл. Пуснете тогава живот в пустинята и той ще я организира.

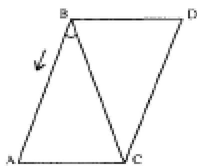

Тук имате триъгълника АВС. Най-първо се интересувате от вътрешните ъгли, на колко прави са равни те? На два прави, нали? Добре. Двата прави ъгли показват, че триъгълникът е част от друга една фигура. Коя е тя? Влизам в друг един свят. (Учителят допълва фигурата триъгълник и става един ромбоид.) Ние говорим сега за ония естествени положения, които съществуват в света и минаваме към един свят, който седи далеч вън от този.

Този е умствения свят ВСД. Законите малко се различават. То е една площ и от двете страни има слизане. АС е един резултат, в дадения случай то е основа, така го наричат. А, АВ – това е страж, АС – основа, АВ – слизане, това е полето. Тук може едно същество да слезе по АВ. И по тая площ пак може да възлезе човек нагоре, по АВ. Това е път на слизане и ВС е път на слизане. И двата пътя са на слизане. Един триъгълник е прав, който показва, че едната страна е па слизане, а другата на възлизане. В един триъгълник имате праволинеен път. Ако АС е вашата основа или представлява идеалът, към който сте слезли. Да кажем, вие сте слезли по пътя на АВ, тогава ще се качите по СВ. Единият път е на възлизане. Сега ще преведете: пътят на сърцето е път на слизане, пътят на ума е път на възлизане. Умствено човек възлиза, а по сърцето си винаги слиза. Със сърцето си винаги човек слиза надолу. Може ли човек със сърцето си да се качи нагоре? Виждаме, че ако вземете сърцето, то нагоре не се качва, но в него се образува една топлина, с която сърцето винаги изпраща кръвта по повърхността на тялото. Значи, то изпраща всичките неща нагоре около себе си по повърхността. Желанията, които има, сърцето на човека е център, откъдето силите могат да се изпратят по повърхността. Защото без сърцето вашият живот ще стане безсмислен. Ако в тялото не циркулира кръв към повърхността, тогава не може да живее.

Та казвам, пътят на слизането са човешките желания. Пътят на възлизането, това са човешките мисли. Тогава де препятствията са по-големи, в слизането или във възлизането? – Почти са едни. Когато един човек се качи на една планина, ако го претеглим от полите на планината, докато се качи на върха, ще забележим, че той ще изгуби сили. Като слезе пак долу от планината, долу е друг законът. Ако пак го претеглим, предполага се, че този човек в слизането си пак ще навакса същите сили, които и изразходвал. Теоретически е така. Нали, ако вие хвърлите известно тяло на известна площ, туй тяло ще достигне до известно място и ще спре.

И ще се образува първият процес, че тялото отгоре ще започне постепенно да слиза. Най-първо падането ще бъде по-слабо, а после ще се усили. Следователно, туй ядро ще се върне отгоре и при последния момент ще бъде в бързината си толкова силно, с каквато бързина е излязло от началото. Следователно, при връщането то ще се върне със същата бързина, с която е излязло. Туй знание опитали ли сте го? Това е теория. Някой от вас опитал ли е, че с каквато бързина е излязъл, с такава бързина пак да се върне назад? В живота колкото повече се приближаваме към мястото, отдето сме излезли, толкоз по-полека се движим, не бързаме. Да допуснем, че къщата ви гори, нали вие ще бягате някъде, но след като изгасите огъня, като се връщате, как ще се върнете? Бързо ли ще се върнете или полека? Какъв ще бъде импулсът?

Бързината винаги подразбира интенсивността на едно желание. Колкото повече бързаш, толкова в тебе желанието е по-силно, по-интенсивно. Има нещо, което те поощрява. И когато някой бързо върви, подразбира желания и мисли, които са интензивни. Според интензивността на туй желание и на тази мисъл и бързината на движението е по-голяма. Колкото повече отслабва интензивността и желанията отслабват, толкова повече се намалява и бързината, додето съвсем спрат желанията и мислите и човек се спре на едно място. Когато тази интензивна мисъл или желание дойде до своята основна точка и човек се спре на едно място.

Добре, след като се спре човек на едно място, какво трябва да прави? – Той не може да спре, в него ще се зароди едно желание, една мисъл и пак ще дойде движението. После пак ще дойде прекъсване и пак движение. След всяко едно прекъсване на една мисъл и едно желание се дава нов подтик. Някой път ви сте инертни, казвате: "Няма какво да правя, нищо не ме интересува!" Значи, няма никакви желания и мисли, които да вървят в дадения случай по известна посока. Вие сте в едно пасивно състояние. Тогава трябва да се явят някои планети, някои звезди. Те са причина за стимула у вас. Те стимулират нещата у вас, служат като запалки. Някой се спре, някоя планета или звезда дойде, запали го, той тръгне и след туй пак се спре. Дойде друга някоя звезда, друга планета, пак го запали, пак тръгне. Например ако те запали Венера, какво ще стане? Ако те запали Меркурий, какво ще стане? Ако те запали Юпитер, Сатурн, какво ще стане? Месечината, ако те запали, Слънцето? – Те палят, как не! Палят, само че се различават по горещината си. Най-горещ е огънят на Венера, а на месечината е много слаб, едва можеш да си стоплиш ръцете. А Венера гори, гори и там трябва да имаш ум да моделираш. Огънят разтопява всичките работи. После огънят на Юпитер като гори, изсушава и вследствие на туй предметите стават прави. Човек е вече прав, но Юпитер така го е нагорещил, че той изсъхва. А този на Сатурн, той доста влага има,

натрупа те отгоре, не изсушава, но като вървиш, турил ти е цяла раница на гърба. Богат е Сатурн, много дава. Той дава повече отколкото трябва. Той е щедър и така те натовари, че се прегърбиш. Сатурн казва: "Аз се чудя на тоя човек, давам му много, изобилно, а той се изгърбва". После онзи като не разбира, Сатурн му казва: "Можеш ли да носиш?" – "Мога." И Сатурн туря ли туря. А онзи казва: "Беля имам на главата!" Сега астролозите много говорят за лошите влияния на Сатурн. Много са несправедливи. Прави са в едно отношение. Но влиянията на Сатурн ни най-малко не са лоши. Понеже той е голям философ, като дойде, не си губи времето, казва: "Можеш ли да носиш?" – Мога. Туря му един чувал и казва: "Да прави каквото иска!" И онзи като вземе чувала, почва да мърмори и казва: "Тури ми чувала, а не ми даде превозни средства." А Сатурн никакви превозни средства не дава.

Добре, кажете ми досега, какъв извод от това направихте? От всичко туй, което нахвърлихме, какво си избрахте и какво разбрахте? Много работи разбрахте, но вие сте като големите търговци. Сега аз ви изпитвам. Уж че нищо не сте разбрали. Например търговецът иска да купи жито, дохожда до една кола с жито, тикне си ръката в житото, извади малко жито, прави движение с лицето си, че житото не е хубаво. Казва: "Не е толкова хубаво, не струва". Дойде при друга кола, направи същото, пак каже, че не струва житото. Не иска да каже истината. И най-после пита: "Колко искаш? Е, не струва, не е толкова хубаво житото." Той най-първо гледа да купи евтино, а след като го купи, той го туря за продан, казва: "Виждаш ли туй жито, то е такова нещо, каквото никъде не се намира! Вие не сте виждали такова жито!" Така и вие сега искате евтино да го купите от мене. И аз ви намирам за такива търговци, как да ви нарека, каква дума да употребя, не зная. Да ви кажа, че не оценявате, оценявате. Олге, кажи като поетеса, ако би писала за търговците, как ще кажеш, с каква дума ще ги наречеш? (- Трябва да помисля, така дума не мога да измисля изведнъж.) Житото го оценява много евтино, като иска да го купи и след като го купи, иска скъпо да го продаде. Да искате евтино да купите, е хубаво, но не искате евтино да го продадете. Тази е вашата цел. Всяка една идея е жива.

Има три неща, които трябва да знаете. Една идея придобита ли е, вие трябва да я посадите. Вие може да я турите като известна книга в библиотеката си, вие може да я турите като едно украшение, може да посадите тази идея. И след време тя трябва да принесе някакъв плод, трябва да роди нещо. Какво ще роди вашата голяма идея? Сега искам да ви наведа на следното: Не очаквайте от големите работи големи плодове. Малко, малко. Природата работи с малки величини. От големите работи не очаквайте много. Един закон има в природата: От големите работи, очаквайте малко. Този големият орех ще даде едно малко орехче. Вие

имате една голяма идея и очаквате нещо грандиозно. Не, не! Тя ще ви даде един много малък плод. Ако знаете как да цените този плод, то е достатъчно. Например, вие проучавате музиката и искате изведнъж да произведе във вас какво ли не. Не, много малко ще даде тя. Или изучавате поезията и тя ще даде малко. Или каквото и да вършите в света, всичките хубави, велики работи в света раждат много малки плодове. Но в тия малки плодове вътре има семенца, които са в състояние да произведат голямото. Обновата в живота всякога седи в малките неща. Когато вие искате да се обновите, трябва да употребите малките неща. Когато искате да се подмладите, да се обновите, малки неща трябва да употребите. А когато искате да се проявите – големи неща, големи усилия са потребни. При проявлението – големите работи, а при обновлението – малките работи. Трябва да знаете кога е време за обнова и кога е време за проявление.

Сега въпросът остана, както онзи, който е донесъл една кибритена кутия и казва: "Тук седи всичкото щастие на човека. Да знаеш само как да запалиш една клечка." Разправял какво ще се добие, та това, та онова. Някой казва: "Всичкото ми каза, но не ме научи, как да запаля клечката." Върти кутията, нищо не се добива. Казва: "Каза ми туй ще добия, онуй ще добия, но клечката не се запалва." Та и аз ви казах много работи, а не ви казах клечките как да се запалят. Втори път, ако дойда, тогава ще се постарая, ще направим един опит. Втори път ще покажем, как се палят клечките. Ще направим един опит, за да видите как се палят клечките. Втори път ще направите един опит. Втори път ще запалите една жива клечка.

7 часа и 22 минути сутринта

2-ра лекция на МОК, 14 година,
държана от Учителя
на 19 октомври 1934 г.

1934_10_21 Оставете да растат наедно и двете!
неделна беседа

ОСТАВЕТЕ ДА РАСТАТ НАЕДНО И ДВЕТЕ!

Отче наш.

„Духът Божий“.

Ще прочета част от 13 глава от Евангелието на Матея, от 18–31 стих.

„Бог е Любов“.

„Оставете да растат наедно и двете до жетва“.

„Оставете да растат наедно!“ В природата има близки и далечни причини. Причините, които сега ни засягат, са се явили преди хиляди години, а сега носим само последствията им, резултатите им. А има причини, които са от близко време. Сега се изисква едно научно изследване. Върху тия причини и последствия. Децата разсъждават много конкретно, образно, макар че сега се говори за една философия на живота. Тази философия е само за малцина. Вие имате един револвер, например, който бие само на няколко крачки, но веднага виждате резултата. Имате едно пушкало, едно оръжие, което бие на няколко километра разстояние, но не знаете какъв ще бъде резултатът. Представете си, че имате едно оръжие от месечината, което обстрелва земята. Там причината е още по-далечна. По същия начин има снаряди, които са изхвърлени от преди хиляди години, които едва сега идват да засегнат земята. Някои от тях са от наши приятели, а някои са от наши неприятели. Мнозина се запитват как могат звездите и планетите да влияят върху хората. Онези, които не разбират законите на природата, ще кажат, че тези неща са илюзии. Що е илюзията? Илюзията е криво тълкуване на един факт. В природата илюзии няма. Илюзии има само за човешкия ум, който не може да изтълкува нещата. Аз намирам, че всички причини в настояще време се дължат на три неща: стомахът произвежда едни причини; белите дробове произвеждат други причини, и мозъкът произвежда трети причини. Стомахът е свързан с известни области в природата. Наблюдавайте с каква храна човек се храни. Не трябва да знаете характера му. Достатъчно е само да знаете с каква храна се храни. Като проследите с каква храна се храни, ще знаете какъв е характерът му. Казвате: Как е възможно това? Да, проследете с каква храна се храни вълкът, или паякът, или змията и ще видите какъв е техният характер. С какво се храни овцата? С трева. Значи, храната е създала вълка, храната е създала змията, храната е създала характера на овцата и т. н. После, гледайте как диша един човек, за да знаете какъв е характерът му. После, гледайте как той приема въздуха и на кое място живее. После вижте как той мисли, какъв е неговият природен ум. Като казвам ум, разбирам само

човешкия ум. Като казвам природен ум, разбирам, че всички живи същества имат природен ум. В по-голям или в по-малък размер този ум съществува в тях. Ще кажете, че нисшите животни нямат разум. Това е друг въпрос. Нисшите животни имат природен ум, с който си служат. Поставете в една градина десетина хиляди охлюви, заобиколете ги с една жица и прекарайте през нея електрически ток. След това наблюдавайте кой от охлювите, като мине един път през тази жица и се опари от тока, ще повтори ли да мине през същото место. Забелязано е, че онзи охлюв, който веднъж се е опарил, помни вече, втори път не минава. Когато хората, колкото пъти и да са се опарвали, пак искат да пипнат жицата. Това не е в ущърб на човека, но то показва, че с едно опарване охлювът вече се е уплашил. Той казва: Това не е в силите ми да седя в този кръг. Човек пък, като се опари веднъж, казва: Няма да бъда като охлюва, ще вляза и ще изляза и два, и три, и пет, и десет пъти през тези условия, докато ги преодолея. Интересно е да се наблюдава как човек се храни. Някой, като седне на трапезата, бърза на две – на три да се нахрани, като че го гони някой. Като се нахрани пак отива на работа. Питам: Какво е спечелил човек, като е ял толкова бързо? Спечелил си е някаква болест. Тази несдъвкана храна ще влезе в стомаха му, а стомахът не е научен да върши тежка физическа работа. После стомахът казва: Корем ме боли, някъде съм урочасал. После, като се наяде някой, бърза да пие вода. Напие се с една–две чаши студена вода, и като последствие на това в него спира процесът на мисълта – мисълта му престава да работи. Той казва: Не зная какво ми стана. Ако се опитате да му кажете причината на неговото заболяване, той казва: Остави тази работа, това е малка работа. Да, но малките работи произвеждат най-големите бели в света. Та, ето и съвременните учени хора обясняват създаването на цялата вселена от един малък атом. На един атом му дошло на ума да се пръсне и като се пръснал, запалил всички останали атоми. Така станала една голяма анархия в света, и от тази анархия първото вещество, което било единното, се образувала вселената – то се разпръснало навсякъде. Така се създали играчки на хората, да си живеят и да се забавляват в тях. Това учените наричат светове. Учените създават по това много теории. Това дали е вярно или не, не знаем. Ние не сме били в началото на създаването на света, не сме били очевидци. Това са наши предположения, които може да са верни, а може и да не са верни. Че не са верни, виждаме по това, че тия теории се менят. Всичко в света се мени, няма нещо постоянно. Мени се и храната, мени се и дишането, менят се и възгледите – всичко се мени. На физическия свят няма нещо установено, което да не се мени. Преди хиляди години предците на сегашното човечество са били идолопоклонници, а сегашните хора вярват в Един Бог, но докато дойдат до това положение, техните възгледи постоянно са се менили.

И тъй, от тези три причини са се създали три анормалности. По пътя на яденето е слязъл грехът в света. Всички недоразумения в света произтичат все от яденето. Не само на думи е това, но вземете и най-ученият човек, който е свършил четири факултета, като се върне дома си, намери, че жена му не е сготвила, както трябва, турила е или повече сол, или е прегорила яденето, той хвърля вилицата на страна, развали се цялото му настроение. Първия път, понеже обича жена си, иска да премълчи; втория път пак премълчава, трети път също, докато най-после изгуби търпението си и избухва. Тогава човек изпада в положението на един българин, който привикнал да яде прегоряло ядене. Той се оженил за една млада красива жена, която не знаяла да готви добре. Тя почти винаги прегаряла яденето, и отначало мъжът не харесвал това ядене, но понеже често се повтаряло, той привикнал да яде прегоряло ядене и започнал вече да го харесва. Затова той често си казвал: Много добре готви жена ми. Случило се, че жена му умряла. Той си казвал: Де ще намеря такава добра готвачка, като моята жена? Най-после той се оженил за втора жена, която била много скопосана, добре готвила, но мъжът ѝ винаги оставал недоволен и казвал: Първата жена знаеше много хубаво да готви. Чудила се тази жена как да го задоволи. Тя била много уредна, добра домакиня, но все не могла да задоволи вкуса на мъжа си. Така минали година, две, три, той все бил недоволен от яденето. Един ден се случило, че жена му се забравила някъде из комшиите, и като се върнала, намерила яденето прегоряло. Какво ще правя сега, казала си тя. Ще ме утрепе мъжът ми. Той досега не харесваше яденето, а сега не знам какво ще каже. Като се върнал от работа, мъжът вкусил яденето и казал: А, ето, това ядене е отлично сготвено. Така готвеше покойната. Сега едва разбрала коя е причината, че този мъж всякога оставал недоволен. Първата му жена обичала да ходи по комшиите, та често прегаряла яденето.

Сега всички хора обичат да ядат прегоряло ядене. Както и да им се сготви яденето, ако не е прегоряло, те не го харесват. Щом яденето прегори, тогава са доволни. Казвате, че жената трябва да знае добре да готви. Питам: Мисията на жената е да бъде добра готвачка ли? Тя затова ли е пратена на земята? Готвенето е второстепенна работа. Ако под думата готвене разбирате готвене в широк смисъл, това е друг въпрос, но ако мислите, че жената е дошла само да готви, в тесен смисъл на думата готвене, в това няма никакъв смисъл. Питам тогава, когато първите хора бяха оставени в райската градина да живеят, кой им готвеше тогава? Ева имаше ли на разположение тенджери, лъжици, вилици, чинии? Не, всичко се готвеше по дърветата. Когато Адам огладнееше, той отиваше да си откъсне по един–два плода от дърветата. И Ева също така правеше. Ще кажете: Това е проста работа. Как готвят в съвременните култури. Ще заколят едно агне, ще накълцат месото му, ще направят кюфтета, ще ги посолят после отгоре

(с) червен пипер, ще ги залеят с яйца и като ги сложат на трапезата, казват: Това е ядене. Да, но колко пъшкания се произвеждат от тези печени и пържени кюфтета. Вашият дядо и прадядо е ял от тези пържени кюфтета, вследствие на което вие сте наследили от него някаква болест, с която с години не можете да се справите. Следователно, яденето е свързано със симпатичната нервна система, с чувствата на човека. Изобщо, яденето не спада към физическия свят, но към един по-висш свят от него. Простите движения спадат към физическия свят. Яденето, обаче, спада към една по-висша култура. За да знае как да се храни, човек трябва да е от една по-висша култура. Вземете котката, която във външно отношение минава за много чиста и умна, като дойде до мишката всякаква хигиена пропада. Сутрин, като изгрее слънцето, котката излезе вън и се пече, но като види една мишка, тя всичко забрава, хвърля се върху нея и я изяжда с нечистотиите ѝ. Тази е единствената причина, поради която котката не живее дълго време. Тя не води един хармоничен, хигиеничен живот. Следователно, важен е въпросът за яденето, защото, ако не знае как да се храни, мисълта на човека не може да бъде ясна и свежа. Там, дето яденето не е правилно, никакъв успех, никаква култура не може да съществува. Яденето е основа на физическото поле. Основната причина за всички нещастия, които сега съществуват, и които за в бъдеще ще съществуват, се дължат на яденето. Разбира се, яденето е свързано с ред още процеси. Ако яденето не е правилно, то и процесът на дишането, който е много важен процес, ще бъде неправилен. Ако дишането, като важен процес, е неправилно, то и мисълта неправилно ще се развива. Храненето е свързано и с процеса на Любовта. Вие често говорите за Любовта, но трябва да знаете, че който не може правилно да се храни, той не може и да обича. Всички хора, които не се хранят, както трябва, тяхната симпатична нервна система е разстроена, вследствие на което те са нервни, сприхави, гневливи. Следователно, неврастенията не е нищо друго, освен резултат на неправилното хранене. Който иска да се излекува от своята нервност, той трябва да се научи да се храни правилно, да употребява съответна храна. Като седне да се храни, първо човек ще се спре, ще погледне храната и да види, трябва ли да яде от нея или не. Във всеки човек има едно вътрешно чувство, което му казва трябва ли да яде или не трябва. Ако това чувство му каже да яде, той може да яде. Ако му каже да не яде, не трябва да яде. Яденето е един разумен процес. Съвременните хора не разбират какво нещо е яденето. Всичко онова най-хубаво, най-красиво, което природата иска да даде на човека, тя го е турила в яденето, в праната, която той възприема. Благото на човека идва чрез храната. Това е първият живот, това е зародишът, това е семето. Ще ви приведа един пример. Гледате един голям орех дърво, и едно малко орехче-плод. Казвате: И това е орех, и това е орех. Какво отношение има между малкото орехче плод и между големия орех-дървото? Големите работи никога не могат да родят големи

резултати. Големият орех може да роди само малки орехчета. Той не може да роди големи орехчета. А малкият орех може да роди големи орехи. Значи, малките работи раждат големи работи. Всичките големи орехи са излезли от малките орехчета. Значи, тази е съществената разлика между големия орех и малкото орехче: малкото орехче ражда големия орех, а големият орех ражда малки орехчета. Следователно, малките работи в света израстват, а големите – раждат. Това, което се ражда, е малко, а това, което никне, е голямо. Казват за нещо, че е поникнало. Какво може да поникне? – Дълговете на света могат да поникнат. Държави могат да поникнат. Например, американският бюджет свършва тази година с дефицит от 500 милиона долари, а колко хора има, които очакват сега на държавата. Питам: Как ще се подобри положението на тези хора? Онези, които се занимават с икономията, те разрешават въпроса така, както никога няма да се разреши. Този въпрос никога не може да се разреши икономически. В природата той е разрешен, но ние хората не сме го разрешили в своето приложение. Сега аз искам да подведа този въпрос философски. Този въпрос не може да ви интересува. Какво ще ви интересува, например, ако взема сега да ви разправям какви ще бъдете след хиляди години. Колкото пъти и да съм се опитвал на някой човек да му разправям за светлото бъдеще, той казва: Не ми говори нищо за бъдещето, но сега, сега какво ме чака. Казвам му: Здравето, което сега имаш, наследството, което сега имаш, се дължи на твоето далечно минало. Може би 30–40–50 и повече поколения преди тебе са създали тия дарби.

Казвам: Това, което сега мислите, в сегашния си живот, ни най-малко няма да бъде за ваша полза. Защото всички вие имате да се борите с дълговете на миналото си. И трябва да ги изплащате. След като ги изплатите, ще видите колко ще спечелите. Дали ще спечелите или не, то е въпрос, но вашата добра мисъл ще ви даде добри резултати. Това ще го турят за другия свят. В това отношение имаме един пример с бедния Лазар. Той беше грешен човек, и сега нарочно избра това място, да седи пред вратата на богатия, дето кучетата лизаха раните му. Някога в миналото си, той е бил богат човек, който само е ял и пил, но сега гной тече от раните му. Той не беше праведен човек. – Ама Христос казал, че бил праведен. Христос казваше това за онези, които не разбират. Сиромах Лазар като отиде пред вратата на богатия, наблюдаваше го, изучаваше характера му и си казваше: Така не се живее. Ти можеш да ядеш и да пиеш сега, но един ден ще плащаш. Едно време и аз бях като тебе, ядох и пих, но сега плащам. Ето, сега кучетата ближат раните ми, но един ден и ти ще бъдеш като мене. Лазар беше щедър човек. Той казваше на кучетата: Каквото има да вземете, вземете го. Христос представи в Лазара вече поумнелия човек, който не ядеше и пиеше като богатия. Не мислете, че той взимаше останките от паниците на богатия. Не, ни най-малко. Бедният Лазар изяждаше по една

красива ябълка или круша. Като постеше в правата си, като ядеше по една ябълка и по една круша най-после той се пречисти. Умре, но се пречисти. Богатият остана след него да яде и да пие, но се натовари. Казва се в Писанието, че като заминали за онзи свят, там те разменили ролите си. Сега богатият останал пред вратата на Лазара. Тогава Лазар му казваше: Аз нали ти казах, че не може само с ядене и пиене.

Казва(т): Оставете тези неща, те са заблуждения. Питам: Кажете ми конкретно кои неща не са заблуждения? Това, което ражда смъртта, не е ли заблуждение? Това, което ражда страданията, не е ли заблуждение? Това, което ражда тревогите, не е ли заблуждение? Това, което ражда несретите, не е ли заблуждение? Че какво е заблуждението? Ако аз нося едно заблуждение, което поправя живота ми, благодаря на такова заблуждение. Аз бих желал да нося такова заблуждение, което ми оправи ума, сърцето, което оправя положението на жена ми, на децата ми, моето положение. Ама еди-кой си е заблуден. – Заблуден е, но му върви. Има много християни, които постоянно се молят на Бога, но Бог не им помага. Бог никога не помага на хората, които не знаят как да ядат, как да дишат, как да мислят. Не е въпросът да мислиш, тъй както е писано в някоя книга, която си прочел и после да извадиш заключението си. – Това не е никаква мисъл. – Ама тъй му било определено. Не е определено от Бога аз да страдам. Когато някой почне да живее един неестествен живот на ядене и пиене, казвам: Лоши ще бъдат последствията. Обаче, хората не искат да търсят вината в себе си. Казваме: Станало е нещо отвън. Питам: Защо хората не обичат да ядат правилно? Значи, причината за лошите последствия в живота се дължи на това, че хората не обичат да се хранят правилно, не дишат правилно и не мислят правилно. Аз съм изследвал този въпрос и в простите, и в културните хора и всички казват, само сух хляб яде ли се? Когато някой казва, че не се яде сух хляб, аз разбирам, че той иска да каже какво хлябът трябва да се намаже с малко масло и отгоре с яйца, да се опражи и така да се яде. Наистина, така без масълце, това не е живот. Маслото подразбира онзи хубавия метод на природата. При това разбиране и аз съм съгласен. Ако някой разбира под сух хляб неестествения живот в природата, и аз съм съгласен, че не трябва да се яде сух хляб. Хлябът става сух само при човешката мисъл. Представете си, че ви опичат едно хубаво агне, но не ви дават хляб. Ще го ядете ли? Ще го ядете, но както вълкът яде месото. Представете си пък, че ви омесват една прясна, хубава пита, но не я опичат. Предлагат ви тази пита. Ще ядете ли от нея? Тази пита е подобна на агнето без хляб. В природата не се позволява агнето и питата да се оставят на едно място. Защо? Защото в природата никога не се позволява две менюта на едно място. Там има само по едно меню. Всеки, който се е опитвал да смеси две менюта, той е бивал наказван. Някой си направил една чорба и е доволен от нея. Аз много пъти

съм казвал, че по-лоша храна от чорбата няма. Друг пък си направил тас-кебап, или попска яхния, или паприкаш, или пържени кюфтета, и след всичко това разни сладкиши и казват: Слава Богу! Нахранихме се добре. Сега аз питам: С какво трябва да се храним? В това отношение, за праната трябва да имаме един определен възглед. Ако за живота вие имате такива възгледи, каквито сега имате, с тях светът по никой начин не може да се оправи. С тези възгледи вие можете най-много да съградите едноетажно здание, но не можете да съградите с него едно по-голямо здание от три или повече етажа, каквото природата изисква. Не е достатъчно само да се съгради това здание, но то трябва да бъде хигиенично във всяко отношение. Казвате: Е, да има де да се живее. – Не е така. Лесно е да се съгради един затвор за човека, но не е лесно да се съгради една хигиенична къща. В зданието, което човек избира за живеене, трябва да прониква светлина, трябва да прониква чист въздух, а също така и чисти мисли. Влезте в която и да е къща и ще почувствувате дали праната, с която хората се хранят, е добра или не. Също така можете да познаете какви мисли има в тази къща. Мислите са полепнали (по) стените. Ясновидците, които виждат тия неща, виждат и човешките мисли. Всяка мисъл има своя определена форма. Когато някой човек мисли много за пари, тези мисли се отпечатват върху него и всеки ясновидец ще познае, че този човек мисли само за пари. Главата на този човек е пълна само с мисли за пари. Мислите имат свои образи. Когато някой човек мисли да стане богат или учен, главата му е пълна само с такива мисли. Достатъчно е само да се погледне на него, за да се види какви мисли го занимават. Всичките болести, като неврастения и ред други, се дължат на ред неестествени образи на мисълта, които са се наслоили в човешката глава, и от които той не може да се избави. И след това ще кажат, че този човек е болен и трябва да му се даде мляко да пие. Не, така не се лекува. За да се излекува човек, всички тия неестествени образи трябва да се извадят от ума му, да се пречисти, да се филтрира той добре и тогава ще се излекува. Ще кажете, че това учение е само за простите хора. Не, то е за учените хора, защото учените живеят един много неестествен живот.

Някой учен ще напише една книга и след това ще кажат: 20 тома е написал този човек. Какво ще ви ползуват тия 20 тома? Друг учен ще напише една книга за войните на Александър Велики или за Наполеоновите войни, но какво ще допринесат тези книги за човечеството? Други ще пишат някои книги за живота на египтяните, за живота на индусите, за тяхната култура. Какво ще даде това на човечеството? Окултистите, които са писали тия книги, са имали пред вид да покажат на човечеството, че тия народи на времето си са живели много добре и са имали големи постижения. Така не се говори. Това е пристрастие. Ако те са имали някаква култура, де е тя сега? Защо са пропаднали тия народи? Тази култура е била като

сегашната. И ако нашата култура не се поправи, и тя ще пропадне. Самата култура носи отрови в себе си. Така, както вървят хората, ако не се поправят, те носят сами за себе си своето нещастие. Отде се раждат нещастията? Най-първо нещастията се раждат от онзи неестествен подбор на храната. В Америка има една статистика, според която всяка година се избиват около 25–30 милиона свине. В Европа също така се избиват с милиони животни, млекопитающи, като не се държи сметка за техните чувства. В Писанието е казано: „Който коли вол, е както когато човек коли“. Това показва, че Бог не съизволява в смъртта на животните. Питам: Как ще се подобри човешката култура, когато едно голямо количество от млекопитающите се избиват всяка година? Тези млекопитающи, като се убиват, създават най-неблагоприятни условия за човешката култура. И тези религиозни, християни хора, всеки ден отварят Библията и четат, че Господ е създал всичко това само за хората. Времето ги създаде. След това дойдоха растенията, които изкупват живота на животните. Животните пък изкупват живота на хората. И тогава хората казват, че било позволено да се ядат животните за благото на човечеството. Това е едно вътрешно позволение. Това е една най-неестествена храна. Човек може да си позволява много неестествени работи. Като ви говоря по този начин, аз не искам да ви направя вегетарианци. Това е неестествено. Сега аз искам вие да желаете онези принципи, които са необходими да ви направят човек. Ако искате да имате отличен ум, отличен стомах и отлични дробове, вие трябва да си избирате съответна храна. Тази храна е здравословната храна. Същевременно тя е най-евтината храна. По-евтина храна от нея няма. И по-скъпа храна от неестествената няма. Казвате: Как така? Ами черният хайвер? По-неестествена храна от черния хайвер няма. Преди всичко рибите не са създали този хайвер за вас. Рибите хвърлят своите яйца във водата за размножаване, а вие хващате тези яйца, туряте ги в каци, осолявате ги и ги продавате скъпо и прескъпо. Но рибите протестират за този хайвер. Казвате: Могат ли рибите да правят протест? – Ако вярвате, могат; ако не вярвате, не могат. Протестът на рибите седи в това, че като приемете техния хайвер в себе си, след време тази неестествена храна ще създаде известни лоши последствия за вашия организъм. И забележете, когато в живота на човека започват да се изреждат ред неуспехи, заедно с това се създават ред болести, страдания, загуби в пари, в близки и т. н. В тази фамилия започват да умират този-онзи, и ако проследят живота на цялата фамилия, на целия род, ще видят, че причината за тази смърт се дължи на неправилността на хранене. Всичките нещастия се дължат на неправилното хранене. Аз не изнасям само думи, но имам пред вид статистическите изследвания. Който не вярва в това, нека, като му дойдат някакви нещастия, да провери, да види с каква храна се е хранил и продължава да се храни. Само така ще се увери в истинността на моите думи. В това отношение природата е била много внимателна. Тя е създала

преизобилно храна за всички, а също така тя е създала и съответна храна за всички условия на живота. Ако искате да развивате ума, сърцето или волята, вие ще трябва да употребите съответна храна за тях. Ако искате да станете артист, или художник, или музикант, или учен, вие трябва пак да си изберете съответна за това храна. Само чрез храната ще можете да постигнете това, което желаете. В Европа са правили ред опити в това отношение. Когато някой актьор иска да играе някаква драматична роля, той дълго време употребява по-чиста храна, за да представи добре ролята си. Или, ако иска да играе някаква любовна роля, той яде известно време агнешко месо, за да придобие по-голяма мекота в характера си. Напоследък гледах един актьор, който играеше такава роля, че трябваше да умре. Не беше чудно, че умря, но много наскоро след това възкръсна. Това е за похвала, че в десетина минути умря, а след една минута оживя. Той искаше да покаже, че умира, но може и да оживее. Това е заблуждение. Авторът е създал тази роля, да умре един от героите и след това всички казват: Голям драматург е този човек. Да, той е написал една трагедия. На разните си герои дал различни роли: на едного дал ролята да краде, на другиго: да убива, на трети – да воюва като офицер, на четвърти да умре и т. н. Това са ред роли, които актьорите изпълняват на сцената, защото така им е писано. Всеки артист изучава ролята си, така както е.

Казвам: Всички вие сте все артисти. Щом сте слезли на земята, вие сте се наели да играете някаква роля. Питам ви сега: Драма ли играете или трагедия? Аз оставям комедията за децата; драмата е за тези, които се женят, а трагедията е за старите, които умират. Хубаво нещо е комедията, но децата трябва да се занимават с нея. Когато искаш да направиш нещо, за да ти олекне на душата, направи нещо комично. Когато искаш да станеш свестен човек, постави драмата, а когато животът ти се обезсмисли, постави трагедията. Старият казва: Не ми остава нищо друго, освен да умра. За него нито комедията, нито драмата разрешава живота, освен трагедията. Това, обаче, са болезнени състояния. И драмата, и трагедията, и комедията са неестествени състояния в живота. В живота няма нито комедия, нито драма, нито трагедия – животът сам по себе си е веселие. Тогава, какво има в онзи живот? В истинския живот има само възкресение. Трагедията е свързана с възкресението, а драмата е свързана с постижението на добродетелта, а комедията е свързана с добрия подбор на храната. Следователно, ако искате да се занимавате с комедия, трябва да подбирате храната си. Ако искате да станете добри, да правите реформи в живота си, занимавайте се с драмата, ако пък искате да се освободите от смъртта, трябва да изучавате трагедията, да знаете причините на трагедията. Защо умира човек? Трябва да има известни причини за това. Трагедията се е родила от Любовта. Неразбраната Любов е създала трагедията. Вземете двама момци, които са свършили университет, и ги

поставете в положение да се влюбят в една мома, и вижте след това дали ще се търпят помежду си. Ако някой млад човек влезе в дома на някой женен и злоупотреби с жена му, мъжът ѝ веднага ще му тегли куршум. От какво? – От Любов. Ако някой изневери на отечеството си, веднага ще му теглят куршум. От какво? Пак от Любов. Друг избягал от жена си, отишъл при друга. – И това е от Любов. Куршумът играе роля в живота. Значи, неразбраната Любов ражда трагедията. Ами, като се разбере Любовта, какво ще има тогава?

Казвате: Как ще се поправи светът? Ето какво бих препоръчал за изправяне на света. Когато някой направи едно престъпление, нека му се наложи наказанието десет години да копае лозе или градини без пари. Но през тези десет години да го хранят, да му дават храна. Защо трябва да го поставят в затвор? Друг някой, като извърши едно престъпление, да го оставят да чука камъни десет години. Трети пък нека ги поставят на работа, да градят нещо. Тъй щото всички престъпници трябва да се впрегнат на работа, за да се изправят. А тъй, като затворят престъпниците в затвора, те само седят, ядат и нищо не произвеждат. Човек трябва да бъде производителен, да работи, ако иска да се поправи. Затворите не са един метод, чрез който хората могат да се освободят от престъпниците. Може ли да се нарече освобождение това, когато едно дете намери една пълна бомба и започне да я човърка оттук-оттам? Като не знае какво нещо е бомбата, то ще си играе с нея, докато тя се пръсне и избухне. Кой е причината за това? Казвате, че детето било глупаво. Не е глупаво детето, но онзи, който е направил бомбата, е по-глупав от детето. И детето е глупаво, но онзи, който е направил бомбата, е по-глупав. Той не взима пред вид последствията. Той е платил по-скъпо. Той казва: Какво хората ще правят, това не ме интересува. Следователно, ако вие поставите една неестествена мисъл в мозъка си или едно неестествено желание, или чувство в сърцето си, или в симпатичната си нервна система, след време вие ще имате известни лоши последствия, лоши резултати. След време тази неестествена мисъл ще внуши в него желание, например, да се самоубие или пък друг някой да убие. Казвате: Еди-кой си човек се самоубил. Не, той сам не се е самоубил. Това убийство е резултат на самовнушението, или на внушението, което е голяма сила. Всички хора са подложени на големи изпитания и само разумните могат да се освободят от нещастията, които ги сполетяват. Но сегашните условия, при които живеем, ние виждаме, че при хилядите изпитания, при които живеем, има един Божи Промисъл, който следи и нарежда всички неща. Има нещо, което ни предупреждава, и ако слушаме това, което ни предупреждава, ние бихме се избавили от всички нещастия.

Сега от това, което ви говоря, не искам да влезете в стълкновение с това,

което е у вас, с вашите възгледи. Защото вашите стари възгледи не можете да ги изправите, те се дължат на далечното ни минало. Нито това, което възприемате сега, ще можете веднага да използувате, нито това, което досега сте имали, ще можете веднага да се освободите от него. Нито пък ако почнете от сега да се храните с новата храна, че веднага ще имате резултат. Някой казва: От две години насам вече съм вегетарианец. – Че ти от 400–500 години си месоядец, та какво ще направиш в тези две години? Ти трябва да живееш най-малко 400–500 години такъв живот, като вегетарианец, за да постигнеш нещо. А тъй, че си бил 20–30–50 или повече години вегетарианец, това още нищо не значи. Същото се отнася и до чувствата и мислите на човека. Човек трябва да стане вегетарианец и в своите чувства и мисли. А тъй, някой станал вегетарианец и от време на време си казва: Сгреших, дето се отказах от месото, но нали съм дал дума, ще карам. На този човек му се яде месо, но няма какво, ще носи. Не може да се нарече вегетарианец онзи, на когото месната храна не е станала още неестествена храна, да няма никакво влечение към нея. Докато човек обича месната храна, между нея и него има известна симпатия. Той трябва да излезе от този уровен на месната храна, тя съвършено вече да не го привлича. Защото във всяка месна храна се съдържат най-големите отрови. Когато колят млекопитающите, в тях се образуват известни отрови от страх, от ужас и озлобление, които отрови химиците тепърва има да изучават. Освен това, в самата храна става едно гниене. Не само в месната храна се забелязва това, но и в плодовете. По повърхността на плодовете има много нечистотии, които произвеждат гниене. Ако разгледате част от кожицата им под микроскоп, ще видите тия нечистотии. В това отношение вегетарианците са много небрежни. Те взимат ябълки или круши, измият ги отгоре-отгоре и ги оставят на страна, като чисти вече. Такива плодове са толкова чисти, колкото и месната храна. Следователно, като ядеш плодове, няма да бързаш: ще вземеш плода, ще го измиеш добре с вряла вода, после ще вземеш едно увеличително стъкло, ще видиш дали е чист и тогава само ще го ядеш. Всяка храна, която влиза в устата ви, трябва да бъде съвършено чиста. Ако си служите с увеличителни стъкла, вие ще се изплашите, няма да смеете да взимате храната си. Обаче, днес хората могат да ядат съвършено чиста храна. Как? Ако приложим електричеството за очистване на храната. Ако всяка храна я прекарат под действието на силен електрически ток, храната ще може да се пречисти много добре. И такава храна ще бъде напълно здравословна.

Сега ще ви наведа на друга една мисъл. Храната на човека напълно се определя от неговите мисли и чувства. Каквито са неговите мисли и чувства, такава ще бъде и неговата храна. Следователно, вие не можете да измените храната си, ако не измените вашите мисли и чувства. Не само по форма, но съществено. Ако не измените мислите и чувствата си, вие не

можете да измените и храната си. Щом не можете да измените храната си, вие не можете да измените и своя живот. Знаете ли колко пари струва вашата храна? Вие сте болен момък, но се ожените. Родят се деца, които са хилави, болни, и каквото печелите, всичко отива по лекари. Не само това, но и жената ще боледува. При това, едно дете се ражда, друго умира. И след това ще кажете, че така писал Господ. Не, така сте писали вие, с вашето неразбиране.

Христос казва: „Оставете ги да растат и двете заедно". Добрите и лошите възгледи у нас растат, никнат заедно. Старите и новите ни възгледи растат наедно, не могат да се изкоренят. С това не искам да кажа, че като отидете в другия свят ще ги измените. Не, ще оставите старите си навици, но ще дадете възможност и на новите да растат. Аз съм ви дал примери за това. Старите навици ще бъдат условия, при които човешката воля ще се развива. Лошите, старите навици, които са се образували вече в природата, тя ги оставя по единствената причина, за да могат новите да се развиват, да може волята да се засилва. Старите, лошите навици в нашите времена ще служат като метод за усилване на човешката воля, за подобрение на човешките чувства и отчасти за организиране на човешката мисъл. Ако не бяха болестите в света, ние нищо не бихме знаели за човешкия организъм. Вижте днес има хиляди учени, които изучават човешкия организъм, които изучават въпроса на храненето. Има много неща проучени, но има много неща още непроучени. Ето, и до днес още не е проучена функцията на сляпото черво, и затова, като заболее някой, лекарите го съветват да отрежат сляпото му черво. То има своя функция. Над бъбреците има една жлеза, на която физиолозите още не знаят функцията ѝ. Когато тези жлези се повредят, настава някакво болезнено състояние. Също така и в мозъка има една жлеза, която направлява човешката мисъл, дава ѝ директиви. Ако тези жлези са повредени, виждаме, че в този човек се явяват известни болезнени симптоми. Един ден, когато изучим човешкия организъм, ще знаем всяка жлеза, всеки орган, всеки нерв с какво се занимава и каква функция изпълнява. Много сложни работи има в света. А сега, вие седите и казвате: Защо светът е толкова лош? Например, има хора, които са много нервни, но тяхната нервност не е присъща на естеството им, а на малкото количество въздух, което те приемат, на слабото окисляване, което става в организъма им, вследствие на което имат доста нечиста кръв. Натрупването на повече венозна, нечиста кръв в организъма на човека се дължи на обстоятелството, че чувствата в него са взели надмощие върху неговата мисъл. Тогава мисълта в човека е разсеяна. Той седи на две места и фантазира. Той си мисли да стане богат, да живее добре и т. н. По този начин той се уморява в мечтите си. Обаче, по този път, по който вървите, нищо не се постига. Например, казват ви, че като умрете ще отидете на онзи свят. Онзи свят е един организиран свят, в него

не се допуща никакво престъпление в мисълта, никакво престъпление в чувствата, никакво престъпление в постъпките. В този свят, който е добре организиран, се изисква абсолютна чистота. Всеки, който иска да говори за онзи свят, той ще се компрометира пред хората. Щом започне да го описва, той ще мине пред хората за малко луд. Светът, в който сега живеем, е подобен на онзи свят. Тъй както хората живеят на земята, така живеят и на онзи свят. Казвате: Там хората женят ли се? – Не се женят. Онзи свят е разумен свят, там съществата не живеят, като хората на земята. Как щ_о друга обстановка на нещата. Вие разглеждате живота на гъсеницата и казвате: Има ли някакво подобие между гъсеницата и пеперудата? Гъсеницата има съвсем други идеи и с друго се занимава, и храна в сравнение с живота на пеперудата. Но това е стремеж, фаза. Гъсеницата се стреми към живота на пеперудата. Като не може да създаде нещо по-велико от себе си, пеперудата снася яйца, от които се излюпват малки червейчета, които после стават гъсеници. Червейчетата на пеперудата не мязат на нея, но и тя не мяза на тях. Обаче, по-високо от пеперуда тя не може да отиде. Това показва, че еволюцията на пеперудите е спряна. Единственото същество, на което еволюцията не е спряна, това е човекът. Всички други живи същества, животни, са спрени в своята еволюция, в своя растеж, те са останали назад. Всеки човек, който се спре в своята еволюция, той остава в една незавършена форма и се върти като в един омагьосан кръг. Казвам: За да не се обърнете на такива колелета, вие непременно трябва да се храните добре. Животните нямат добра храна. Едва пеперудите и пчелите донякъде се хранят добре. Но и те водят неестествен живот. Тепърва човекът трябва да се учи. Трябва едно общество да направи този опит. До сега аз не съм намерил едно общество, което да се храни добре, както трябва. Аз съм изучавал въпроса как се хранят англичаните, американците, германците, русите и виждам, че всички се хранят по един и същ начин. Сега едва има общества, които искат да поставят този нов навик на хранене, но не знаят и те отде да започнат. Сега вече се явиха вегетарианци, които препоръчват растителната храна. Но и това е едно преходно състояние. Сега вие можете да си зададете въпроса: Какво трябва ние да правим при тези лоши условия? Условията на живота не са толкова лоши, както вие си ги предполагате. Например, ако един разумен градинар вземе една градина, която няма толкова добри условия, той ще съумее как да я натори и да изкара от нея освен разноските си, ако и храна за другите хора. Следователно, ако и ние с нашия ум, с нашето сърце и с нашата воля не можем до известна степен да преодолеем лошите условия и да превърнем неблагоприятните условия в благоприятни, де остава тогава нашата сила? Че ако в даден момент ти не можеш да се въздържиш, де седи твоята сила? Аз правя наблюдения на хората, които идват при мене, и определям храната им. Аз съм миролюбив човек, седя спокойно. По едно време дойде

някой при мене, поседи малко, но изведнъж в мене се яви желание да ударя някому една плесница. – Това е, което живее в този човек. Дойде друг и у мене се яви желание да ям печена кокошка или пуйка, или гъска. – Това е желанието на онзи, който е дошъл при мене. Като поглеждам към тия хора, казвам си: Аз си имам учител. Същото нещо изпитвате и вие. Щом се породи някое лошо желание или лоша мисъл, или чувство, това се дължи на някое същество, което е минало покрай вас и е оставило своите мисли и чувства у вас. Казвам си: Този курс съм свършил вече, сега искам да бъда ученик по новото. Първо трябва да се освободите от тази лоша мисъл. Казвате си: Защо ли ми дойде тази лоша мисъл? – Едно трябва да знаете: Бог е поставил дълбоко у вас едно чувство, с което да различавате лошите мисли и чувства, да знаете кои са ваши и кои не, и да се освобождавате от тях. Не осъждай този човек. И той е приел тази лоша мисъл от друг някой. Ако река да търся отде е дошло злото, ще намеря цяла редица същества, през които е минало. И вие не търсете отде е дошло злото, не се занимавайте с това, но гледайте да се освободите от злото, от неговото влияние. – Как? Турете доброто. Аз съм привеждал примера за търпението. Един знаменит математик се занимавал цели 20 години върху един научен въпрос, като правил своите изчисления на отделни малки листчета. Той държал всякога вратата на стаята си заключена, за да не влезе някой да му направи някоя пакост. Един ден, по невнимание, той излязъл на разходка и оставил стаята си отворена. В това време слугинята влязла вътре, изчистила добре стаята, но като видяла на масата този куп от малки листчета, тя ги събрала всичките и ги хвърлила в огъня. Като се върнал професорът от разходка, слугинята го посрещнала доволна и му казала: Господарю, аз изчистих стаята ти много добре. – Ами какво направи листчетата на масата? – Всички ги събрах и ги хвърлих в огъня. – Друг път да не правиш такава работа. Така отишъл напразно 20-годишен труд. Това значи търпение. Той може да удари няколко плесници на слугинята си, че да помни. Може би някой от вас да има такова търпение. Но сега всички се оплакват от условията на живота. Други пък казват, че са още млади, трети – че са стари, четвърти се оплакват, че нямат знания и т. н. Не, единственото нещо, което може да измени човешкия живот, това е човешката мисъл, която е вложена първоначално в него. Тази мисъл е създала всички други възгледи в живота. Религиите, които имате, пак хората са ги установили. Ще кажете, че Мойсей е писал така. – Да, но Мойсей беше човек. Но доколкото учението на Мойсея е съгласно със законите на природата, то е вярно Ще кажете, че Христос е дошъл и е проповядвал. – Доколкото Христовото учение е приложено и опитано от хората, дотолкова то има смисъл. Казвате: Християнството. – В какво седи християнството? – Християнството седи в побратимяването на хората. Преди всичко хората трябва да се побратимяват. И затова Христос казва: „Един е вашият Отец. Няма много бащи на земята, Един е вашият Отец“.

Казва Христос, че в света има и само един Учител. Но Той има много помощници, които работят в единство с Него. Значи, в света има само една Мъдрост, тя е Мъдростта на природата. В света има само една Любов, тя е Любовта на природата. Сега аз ви говоря на ваш език. Онези, които са религиозни, ще кажат: Само една Любов има и тя е Божията Любов. – Какво разбирате вие под Божията Любов? Тъй както ние разбираме природата, природата не е нищо друго, освен Бог, Който се проявява в нея. Ако ти не разбираш и не обичаш природата, никога няма да разбереш и да обичаш Бога. Ако не обичаш човека, когото виждаш, как ще обичаш Бога, Когото не виждаш? Казвате: Накъде е Бог? – Навсякъде, дето хората са разумни. Там, дето хората са глупави, Бог не е. Бог е в чистия живот. Неговата мисъл, Неговата сила, Неговото присъствие е там, дето хората са разумни и живеят чист живот. Ако така Го схващате, Той е навсякъде. Той е и близо, и далеч. За Него се казва, че Той създава и светлината, и топлината. Разумният Бог е създал тъмнината, за да можете да си починете. Той е създал светлината, за да можете да работите. Той е допуснал злото, за да можете да мислите. Той е допуснал доброто, за да можете да го приложите. Сега вие казвате: Не може ли без зло? Абсолютно злото не съществува в света. Единственото зло, което съществува в света, това е човекът. Единственото добро, което съществува в света, това е пак човекът. Единствената Любов, която сега съществува, това е човекът. Единствената омраза, която сега съществува, това е пак човекът. Единствената глупост, която съществува, това е човекът. Единствената мъдрост, която сега съществува, това е пак човекът. Кажете ми сега, кое е онова, което съществува вън от човека? Ще кажете, може би, че вън от човека съществуват някакви по-низки същества. Че и те са хора. Каквито същества и да вземете – по-низки или по-високи от човека, те са все човекът. И ангел да вземете, и той е човек. И ангелът мисли, като човека. Казвате, че човек е същество, което мисли. Тогава и ангелът мисли, а и архангелът мисли, и херувимът мисли, и серафимът мисли. Това са човеци, които не се поддават на никакви слабости. Те са човеци, които знаят как да се хранят. Те са човеци, които знаят как да мислят. Те са човеци, които знаят как да дишат. По това се отличават те от хората. Тези човеци нямат клозети като хората. Като ядат, те не остават никакви излишъци в своя организъм. От тях остават някакви пари, някакъв газ, който те затварят в особени тръбици. След това те ги изпращат на земята да се филтрират, и така пречистени, те ги изпращат отново към тях. От земята, добре пречистени, те се връщат пак при тях. Тази мисъл сега не е практическа. Аз искам да ви поставя една мисъл, която да е практическа, т. е. потребна за вас. Вие искате да бъдете щастливи. Казвам: Мисълта ви е отлична. Искате да бъдете здрави. – Мисълта ви е отлична. Искате да се подигнете в света. – Мисълта ви е отлична. За да се подигнете, за да бъдете здрави, за да бъдете добри, вие трябва да дадете подтик на онази ваша

мисъл, която първоначално е вложена в нашето битие. Не е въпросът какво са писали учените хора, но да дадете подтик на онази мисъл, с която вие първоначално сте родени, да знаете как трябва да се храните, как трябва да мислите и как трябва да дишате. А всички останали, спомагателни мисли отпосле ще дойдат. Вие отивате да слушате един концерт, на който ще свири някой виден виртуоз. За първи път тогава ли ще го оценявате? Вие може да не сте свършили музика, но можете да го оцените. Вие имате в себе си едно вътрешно чувство, с което оценявате нещата. И когато гледате една хубава картина, вие пак ще я оцените с онова вътрешно чувство, което имате в себе си. Вие отвън ли одобрявате тази картина? Не, вие си служите с това вътрешно чувство и казвате: Харесват ни се очите, или ушите, или носа, или устата на тази картина. Ако художникът не знае как да нарисува очите, той не е художник. Ако художникът не знае как да нарисува устата, той не е художник. Ако художникът не знае как да нарисува ушите, или носа, той не е художник. Много художници рисуват, но още по нарисуването на ухото, познавам, че той не е художник. Достатъчно е само да тегли няколко линии, за да се познае, че той е художник. В ухото има особени гънки, които художникът трябва да знае как да нарисува. Тези гънки внасят известни течения, през тях се възприемат звуковете в природата. Следователно, процесът на слушането не е прост процес, както привидно изглежда. Напротив, слушането е много сложен процес. За да чуеш и да разбереш нещо, ти трябва да изправиш ухото си и при това, окръжаващата среда, както и хората, с които сте заобиколени, трябва да бъдат в хармония с вас. Вижте дали един човек, който пасе говедата, може да стане философ. Много овчари са станали астрономи, но философи не са станали. Човек трябва да стане овчар, за да наблюдава небето, звездите и влиянието им върху човека. Но за да стане философ, човек дълго време трябва да е бил овчар, да е наблюдавал небето, звездите и след като е напуснал овчарството, овцете, да тръгне да търси някоя загубена овца някъде. Да остави всичките си овце и за търси загубената си овца. Казвате: Много овце има. Много овце има, но трябва да намерите изгубената овца.

„Оставете да растат и двете заедно“. Злото и доброто у човека растат заедно. Не се плашете от злото. Че сте нервни, това е едно благо за вас, това е един капитал. Че някой път не сте вярващи, че сте имали един критически ум – не се безпокойте. Че суеверен ли трябва да бъде човек? Някой казва, че не вярва. – Каквото и да е, добре е човек да е вярващ. – Но ще го лъжат. Не мислете, че онези, които казват, че са безверници, че наистина в нищо не вярват. Има някои работи само, в които не вярват. Ето, по отношение на мене, като ме слушат някои, имат свои възгледи. Аз намирам, че вашите възгледи са прави. Ни най-малко не искам да изменя възгледите ви. Да искам да изменя сегашните ви възгледи то е равносилно

да изменя възгледите на една гъсеница. На гъсеницата само ще кажа: Ще знаеш, че след няколко деня, най-много след 40 дни, с тебе ще стане една промяна, за която трябва _та как да се храни? Тя сама се справя с новото си положение. Следователно, и на вас казвам: Създайте си една вяра, която от нищо да не се мени, от нищо да не се ограничава. Вие трябва да развиете в себе си такава вяра, която при всички случаи да ви остане вярна, да не се измени. Вярата трябва да бъде изпитана. Представете си, че ти си беден човек, нямаш пет пари в джоба си. Впрегни вярата си на помощ. Аз употребявам една дума, която не може да се приложи към вярата. Вярата не може да се впрегне. Правилно е да се каже: Тури вярата си в действие.

Сега ще ви приведа един пример. Вървят две моми, и двете красиви. Едната е песимистична, загрижена и си казва: За мене няма кой да се погрижи. Тя е бедна. И другата е бедна, но не е песимистична. Тя върви и среща един господин. Усмихва му се, поглежда го внимателно и той веднага се спира: Госпожице, мога ли да ви бъда в нещо полезен? Аз съм на ваше разположение. Да не би да имате нужда от нещо? Изважда от джоба си пари и ѝ услужва, като казва: Моля, не считайте това за докачване, искам да ви помогна. Сега вие ще започнете да философствувате, да казвате: Възможно ли е това? Ако някога биха ви казали, че с параход ще може да се преплава океанът, не бихте повярвали. В Англия, един англичанин прокарал идеята, че с параход може да се преплава океанът, но в това време един виден математик говорил пред много голяма публика, че в своите изчисления той дохожда до мисълта, че по никой начин не може да се преплава океанът с параход. В същия ден, обаче, когато този математик доказвал със своите изчисления, че това е невъзможно, един луд американец преплавал океана. Той минавал за луд. Казвам: Все трябва да се направи някоя лудория. Хората трябва да полудеят малко. Щом този човек се е решил да изложи съдбата си на риск, той е успял. У човека трябва да се роди едно силно желание да преодолее нещо, да направи нещо. И Христос дава един пример. Няма да ви държа дълго време на тази мисъл, защото, колкото и да ви държа, вие няма да научите това изкуство. Толстой дава един хубав пример за това. При него дохожда един калугерин, на около 80 години и му казва, че бил княз. Толстой се заинтересувал как станал калугер. Той му разправя своята история. Когато бях млад, на 25 години, аз се влюбих в една красива млада мома, княгиня, за която се годих и бяхме определили скоро (сватбата, годежа). Случайно аз изпаднах в летаргически сън, който продължи повечко време, викаха лекар и той констатира смъртта. Приготвиха ме с венци, с това, с онова, готвят се да ме погребат. В това време аз всичко чувствувах, но не можах да говоря. Много се мъчих, исках да им кажа, че не съм умрял, но съм жив, обаче, не можах да продумам. До главата ми седи годеницата ми. По едно време майка ѝ дохожда при нея и ѝ казва:

Поплачи малко да покажеш на хората, че си го обичала. Тя отговаря: Как ще плача, когато не го обичам. – Обичаш, не обичаш, потъркай си малко очите, пред хората поне да покажеш, че си го обичала. В това време аз силно се измъчих и взех да се моля на Бога. Господи, извади ме от това положение. Обещавам ти да посветя живота си на Тебе, да ти служа. И при това положение, той полудява, пръска се, но оживява. След това, казва той, аз отидох в манастир. Ще кажете: Дали е постигнал целта си? – Той е разрешил един важен въпрос. Той бил мъртъв, полудял и оживял. Всеки човек, който може да оживее и да излезе от гроба, той е умен човек. Той е на правия път. Сега и на вас желая да полудеете, да излезете от вашите гробища и да тръгнете във вашите прави пътища!

„Благословен Господ Бог наш“.
Добрата молитва.

4 неделна беседа от Учителя,
държана на 21 октомври 1934 год.
София, Изгрев

1934_10_24 Добри проводници
общия окултен клас

ДОБРИ ПРОВОДНИЦИ

„Добрата молитва"
Ще прочета трета глава от Първо послание [от] Йоана.

Има едно знание, което няма резултат. Човек с години може да е какъвто и да е учен, може да има каквото и да е верую, без да е придобил нещо. Много пъти един търговец търгува десет, петнайсет, двайсет, трийсет години, и нищо не може да спечели. Губи. Един лекар може да е свършил, и освен че не е направил никому полза със своето лекуване, но е направил хиляди злини - изморил е мнозина.

Говоря за любовта. Всеки от вас си има известна теория за това, все разбирате нещо, но ако речете да я приложите, нямате успех. Сега в света съществуват известни тайни сили. Някои от тях функционират вътре в човешкия живот, а някои функционират на повърхността. Например животът функционира като една сила в организма. И това дърво, от което е направена тази черна дъска, и то още не е мъртво. (Лампите изгаснаха.)

Това електричество с голямо напрежение, което върви по повърхността, няма нужния волтаж. (Учителят прави опити с един апарат.) Като си турим двата или трите пръста върху апарата, увеличава се светлината. Сега някой може да счита, че това е фокус. Който и да е от вас може да направи този опит. (Една сестра излиза и прави същото.) Добре. Свържете се няколко души. Това са малки опити. (Един излиза и турга на главата си лампата, и тя светва.) Това е една опитна лампичка. Сега няколко души се хванете за ръцете. Законът е: сухото дърво е проводник на една сила, която по своите резултати е неразумна, но иде от един неразумен източник и се проявява пак при същества неразумни, които разбират законите. (Лампите изгасват.) Сега това са най-грубите сили вътре в природата - това електричество със силен волтаж, със силно напрежение, което върви по повърхността отгоре. Ние казваме, че човек трябва да бъде добър проводник, защото само хора, които са добри проводници, могат да живеят, да знаят. Щом стане човек лош проводник, тогава се зараждат всички страдания и нещастия. В лошите проводници функционират сили от съвсем друго естество. Когато ние говорим за добър човек, ние подразбираме един човек, който е добър проводник на живота, на добрите сили в природата.

Електричеството върви по повърхността отгоре. В старите времена, в

храмовете на жреците са се употребявали тези външни средства, за да ги е страх невежите хора. Когато ние говорим за човешките мисли, чувства и постъпки, това са среди, през които тези сили могат да минат. И колкото тези сили стават по-фини, те могат да минат през човека и да образуват едно приятно състояние. Например ти имаш едно приятно чувство, това е една сила, която е минала през целия ти организъм.

Та най-първо ще се научите да бъдете добри проводници, да мислите добре. Някой казва: „Аз не мога да мисля добре." Та в какво седи мъчнотията да мислиш добре? Дойдат ти някои изкушения, които те изкушават. Ти имаш слабост към парите, но парите са проводници. Може да се прокара една друга сила тук, която може да бъде опасна. Парите са проводник на какво? В ръцете на един добър човек, те са проводник на известен род сили, а пък в ръцете на лошите хора парите са проводник на други сили, и вследствие на това стават разни престъпления. Ако един добър човек се влюби в една добра жена, то тази жена ще подбуди в него най-хубавите чувства, а пък ако един лош човек се влюби, той ще извърши престъпление. И в любовта се вършат престъпления. Хората не са добри проводници. Като се обичат двама, какво печели единият и какво печели другият? Единият трябва да бъде един род, една категория проводник, другият също. Защото има два вида проводници едновременно. Някой път трябва да станеш положителен проводник, а някой път - отрицателен. Когато си отрицателен проводник, ти възприемаш. Всеки, който приема, всеки, който яде, всеки, който проси, е отрицателен проводник, а всеки човек, който дава, е положителен проводник. Ти, като вземеш известно време като отрицателен проводник, после ще станеш положителен проводник и трябва да дадеш. Това, което си взел, е толкова много, че трябва да дадеш.

Вие не разбирате закона. Ти казваш, мъжът е глава и той трябва да заповядва. Не. Един час, една минута трябва да заповядва мъжът, и после - жената. После пак мъжът и тъй нататък. Десният крак -[...] стъпвам аз и тургам всичката си тежест на жената. Мъжът на левия крак се подчинява отзад. Следващия миг жената е отпред, а мъжът е отзад, е слуга. Единият е положителен, а другият е отрицателен. Единият носи товар, а другият почива. Казваш: „Аз трябва да се подчиня." Защо? Някой път ще заповядваш, а някой път ще се подчиниш. Няма да ходиш все с десния или левия крак напред. Това значи - няма да бъде само господар, а другият само слуга. Тогава човек само куца, няма онова свободно движение. Ако ти не си свободен да се изказваш както трябва, ти не си свободен, ти си инвалид. И ако ти не можеш да мислиш както трябва, ти си инвалид. И ако ти не можеш да чувстваш както трябва, ти си инвалид. И ако не можеш да пристъпваш както трябва, ти си инвалид.

Сега от опита виждаме, че тук в лампата функционира известна сила. Откъде иде тя? Иде отгоре, от слънцето, ние сме в съобщение с него. Това е, за който разбира. Много е слаб волтажът тук, но има много високо напрежение. Някой път аз ви казвам, че трябва да правите опити. Някой път имате особено състояние. Тогава сте набъбнали. Може да имате гняв и омраза, и тъмнота, и неверие, и какво ли не. Пазете едно правило: ако вие вземете един камък и го свържете с един конец, и държите единия край на конеца, и хвърлите камъка, той ще достигне до известно разстояние, и ако не се скъса конецът, то камъкът ще се върне към вас. Всяка мисъл, която излиза от вас, ще направи един кръг и ще се върне към вас.

Сега между вас се образува един критически дух. Например занимавате се с отрицателните страни на човешкия живот. Отрицателните страни на човешкия живот са отрицателните страни на цялото битие. Положителните страни на човешкия живот са положителните страни на цялото битие. Ако в тебе една твоя постъпка е лоша, то в дадения случай ти ставаш лош, понеже не разбираш законите, и в тебе няма резултат от тази сила, която тече. Например дадат ти пари да ги дадеш някому. Ти задържаш половината в джоба си. Престъплението е в задържането на онова, което си приел. Най-първо ти си станал отрицателен, приел си, а пък искат да те направят положителен, да даваш. Ти чувстваш, че някой човек е лош, защо? Чувстваш, че той е задържал в джоба си. Какво трябва да направиш? Ти ще дадеш вместо него. Ще го заставиш така и той да дава. Ти ще образуваш едно течение вътре в природата. Когато някой направи престъпление, ти не се спирай върху престъплението, но спри се върху доброто, което ти в даден случай можеш да направиш, защото гдето функционира злото, може да функционира и доброто. Гдето функционира доброто, може да функционира и злото. Гдето функционира любовта, може да функционира и омразата, и обратно. Омразата на човека някой път се дължи на една малка причина.

Сега вие в живота разглеждате нещата много механически и искате Господ да направи всичко за вас. Че е направил - създал ви е тялото, сърцето, мозъка и прочие. Всички тези органи, които имате, си имат свое предназначение. Вие не знаете още какво е предназначението на вашия първи пръст, на втория пръст, на третия, на малкия пръст, на цялата ръка. Вие казвате, че ръката е за да работи. Не само да работи. Онзи, който свири, казва, че предназначението на ръката е само да свири. Не само да свири, не само да копае.

Предназначението на ръката е не само да се вдигат ръцете през време на молитва, но всички тези движения ти трябва да ги изучиш. Има един

закон: във всяко време ти трябва да знаеш как да подвижваш ръката си. Вие седите някой път, и не знаете какво да направите. Онзи, който се стеснява, турга ръцете си отпред, после отзад. Отзад да си тургаш ръцете не е толкова хубаво. Някой път е хубаво, но някой път не е толкова хубаво. Можеш да си хванеш главата с ръцете или можеш да им дадеш друго положение, но кое е естественото положение? Как трябва да си държиш ръцете? Вие някой път се намирате в едно скучно притеснително положение, и се молите, молите. И някой път може да дойде някаква помощ, а някой път може да не дойде. Някой път стани и направи движение с ръцете си наляво и надясно. (Учителят прави движение като при „Евера".) Направи едно движение и ще ти мине. В това движение ти ще влезеш в съприкосновение с тези сили, които действат. Например ти имаш известен религиозен възглед. Може да кажеш, че това движение не е набожно. Кои движения са набожни? Защо едно движение да е набожно, а пък това движение да не е набожно? Сега не сте дошли до това положение да свържете нещата, както една жена, която плете и знае всяка примка как да я свърже с другите примки, и така прави един шал, някоя дрешка и прочие. Или вземете един шивач, или някой обущар и прочие. Вие казвате: „Да имам сила." Силата е вътре във вас. Не че силата е вътре във вас, но вие може да станете един добър проводник, но трябва да знаете при какви условия може да станете добри проводници.

Един съвет: никога не мислете зле за добрите хора, защото лошата мисъл, когато дойде при един човек, тя е много опасна за вас вече. Ако мислите лошо за един добър човек, по-голяма опасност има за вас - защо и за какво няма какво да обяснявам. И всички нещастия в живота и в религиозните общества седят в това, в лошите мисли. България за лошите си мисли към богомилите петстотин години беше в робство. И евреите за лошите си мисли за Христа, две хиляди години, и още не могат да се освободят. Това е за техните лоши мисли. Та виждате последствията в историята. Никога не мислете лошо за добрите хора, ако искате да имате Божието благословение. Вие ще кажете: „Аз не знаех." Щом мислиш лошо за един добър човек и почнеш да страдаш, измени мисълта си.

Сега у всинца ви има един стар атавизъм, едно преповторение. Вие имате едно понятие за Бога като за обикновен човек, който искате да го заставите той да върви във вашите пътища, и каквото искате, той да ви даде. Ти казваш: „Или ще ме слушаш, или няма да се моля." Но така ще дойдат всичките беди на главата ти. Ти като пратиш такава мисъл към Бога, че няма да слушаш, оттам насетне ще дойдат нещастията за тебе и за дома ти, и за децата ти. Ти мислиш много лошо за Бога. Ти казваш, че не Го познаваш, а водата, хляба, въздуха, които е създал, ти ги приемаш. Възприемаш всички блага, и против Него изпращаш лоши мисли. И ще

ти дойдат големи бели. Изпращай винаги към Бога една светла мисъл. Мисли за Бога най-добро, за Христа - най-доброто, за светиите - най-доброто. Другояче, ако не мислиш така, ако мислиш дали е добър светът, или не, ще страдаш. Ти изпрати една хубава мисъл към този светия, не се питай дали той е свят, или не, и след няколко дена ще знаеш дали е той добър светия, или не. Ако му изпратиш една добра мисъл, да кажем, че тъкмо си закъсал, беден си - и на втория ден отнякъде ще пристигне нещо. Закъсал си, нямаш нищо, и като изпратиш една добра мисъл и ще тръгне работата напред. А пък като изпратиш към този светия една лоша мисъл, нищо няма да получиш.

Ние с нашите лоши мисли в сегашната култура разваляме своя живот. Понеже сте влезли в една област, в която се развива ум, и като не се разбирате, всеки си има по едно правило и гледа все на отрицателната страна на нещата, и не може да видиш добро в човека. Аз като минавам някъде между хората, има голяма мъчнотия да трансформирам техните лоши мисли. Например, като влезеш в някой дом, в някое училище или в учреждение, хората са станали отрицателни, много силни в отрицателното. Те искат благата в света да задържат за себе си. Това е невъзможно.

Та сега към практичната, научната страна. Вие казвате, че имате Дух Божи и прочее. Питай Духа какво ще ви каже. Ти казваш: „Аз разговарям с ангелите." Хубаво. Какво? Какво ще ти кажат ангелите? Ангелите с тези работи не се занимават. Даже и аз не бих се занимавал, но само да ви покажа, че някои сили имат големи последствия. Вие може да бъдете много чувствителни, толкова чувствителни, че ако аз туря само да ви докосна, от самото докосване може да ви заболи ръката. Добрият човек при всяко съприкосновение, той, като добър проводник дава веднага нещо от себе си, а пък лошият се отличава с това, че той, като ви пипне, ще изтегли нещо от вас. Отрицателният проводник взема, положителният дава.

Та казвам, големите неприятности, които имате, някой път се дължат на това, че вие не мислите и не чувствате правилно. Например някой път вие седите под палатката - нямате къща - и казвате: „А еди-кой си има къща." Питам сега, ако ти имаш една къща, ще бъдеш ли по-добър? Ако ще бъдеш по-добър, тази къща е на мястото си за тебе, но ако няма да бъдеш по-добър, то без къща ще бъде по-добре за тебе. Ще се научиш да се радваш на къщите на другите хора, защото, ако брат ти има къща и ако ти го обичаш и той те обича, той ще ти помогне да имаш къща. Най-после, ако вие обичате Бога, той няма да ви остави без къща.

Вие казвате, че нямате къща. Всички имате къща. Вашите тела не са ли къщи? Вие сега искате друг род къщи. Сега във вас има известни стари възгледи, с които трябва да се справите.

Кажете ми, кое е онова, което ви спъва, кое е онова, което спъва сегашните хора? Техният критически ум. И някой път говорът ни, пеенето ни зависи от нашето разположение. Ти за да пееш добре, зависи от твоето разположение. Ако добре си разположен, добре ще пееш. Ако не си добре разположен, няма да пееш добре. Ти можеш да кажеш, че си много учен. Не си много учен. Можеш да кажеш, че си много прост. Не си много прост. Можеш да кажеш, че си невежа. Коя дума е по-силна, „невежа", „прост" или „много учен"? Защото думите имат своята възможност. Българският език има една възможност, българският език има една дума, която аз и досега не мога да намеря. Няма да ви кажа.

Някои искат да пеят хубаво. Има цяла една теория за музиката, и какви ли не школи няма. Който иска да се упражнява, може да се упражнява с буквата „а". Тя е творческа гласна, тя сама не създава, но е един творчески принцип. И ако ти не знаеш как да пееш „а", не можеш лесно да напреднеш в музиката. (Учителят изпя гласната „а" най-първо ниско, а после високо.) Така не се пее. Как трябва да го изпееш? При пеенето ще дадеш нещо от себе си. (Учителят изпя „а" свободно и продължително.) Следващата гласна буква е „о". Ако знаеш как да пееш „о", „о"-то ще ти даде условия за растене. Трябва да се изучи цялата физиология на дишането. [Ще използваш] въздуха, когато пееш. След това ще дойде онова, което расте - трябва да се размножава. Ще пееш [разумно]. Трябва да знаеш как да проектираш гласа си в гърлото. Тогава ще дойде до „и". „И" излиза отстрани на гърдите, отстрани на дробовете. Гласът отгоре трябва да излезе. При „и" ще има едно малко пречупване в гласа. Ще има направление надолу - влизаме в една гъста материя. В египетската азбука, от гдето е взет този знак, той показва наклонността, по която отива творческият принцип. „И" с точка показва от где идат енергиите. Тук има известна потънкост, в която ако се впуснем, ще се отдалечим от въпроса.

Вие седите и се занимавате с несретите в живота. Вие казвате: „Млад бях, но остарях." Почвате да мислите за външната страна на живота си, гледате се в огледалото и си мислите. Сега можеш да туриш име [...] в действие, за да можеш да промениш лицето си. Отвън сте застарели. Сега трябва да знаеш как да хванеш тази музика. Как ще я хвалиш? Трябва да разбираш закона на мислите, съчетанието на мислите. Щом дойде един човек, то трябва да разбираш онези сили, които можеш да възприемеш и по кой начин. Ти трябва да туриш един филтър. И затова мъжете трябва да търсят всякога умни жени. Един мъж, който намери глупава жена, той е изложен

на големи страдания и несрета в живота. Мъжът трябва да тури умна жена на мястото, а пък глупавите жени да отидат да орат и да копаят. И после, една жена трябва да търси най-добрия мъж, и ако жената намери някой мъж с глупаво сърце, тя ще бъде най-нещастна. Мъжът представлява доброто сърце, хубавото.

Жената трябва да търси най-добрите мъже, и всеки мъж трябва да държи в мисълта си, че трябва да бъде добър. А пък жената трябва да държи в мисълта си: „Аз трябва да бъда умна." Мъжът ще пее, за да постигне доброто в себе си, ако иска да стане певец. А пък жената ще пее, за да стане умна. Защото, ако не знаете да пеете, не можете да се развивате правилно. Пеенето ще бъде един проводник за развитието на ума и на сърцето. Жената ще пее, за да се развие умът ѝ, а [има] много жени, като свирят на пиано, стават неврастеници. Жената иска да има добро сърце. Няма какво жената да иска да има добро сърце. Нейното сърце е кално. Бедният не може да стане богат. Тя трябва да разчита на своя добър ум. И умният е, който може да помогне на сърцето. Такъв е законът. А пък при мъжа сърцето е, което ще помогне на ума.

Аз ви казвам един нов начин за самовъзпитание. Вие имате старите пътища. И те са добри. Не ви казвам, че това, което знаете, да го изхвърлите. При старите методи, при старите начини определете един час или половин час за самовъзпитание по новите методи. Защото любовта не може да стане добра, докато не стане умна. Нейното сърце не може да се поправи, докато тя не стане умна. И мъжът докато не тури доброто в сърцето си, той не може да постигне нищо. Жената няма да постигне своите желания, а пък мъжът няма да постигне това, което мисли. Всички мъже искат да бъдат почитани, а пък мъжът няма да постигне това, което мисли. Жената, като се влюби в някого, тя се увлича. Тя ще се реши, ще се заглади и право е, и така трябва да бъде. Ако тя ходи негліже, тя е изгубила любовта, нейният ум не работи. Онзи, който люби, всичко в него трябва да бъде изправно. Мъжът не се е научил да обича и затова жената го учи да обича. И Писанието казва: „Вие, мъже, обичайте жените си." Мъжът е длъжен да обича жената. Жената е длъжна да почита мъжа си.

„Ние, които не сме женени?" Че има ли някой от вас, който да не е женен? Прави са, които сте се женили във всичките побуждения, и казвате, че не сте женени. Кой от вас няма понятие за женитбата? Че от где ви е пръкнала мисълта да се жените? Женили сте се много пъти. Ти казваш: „Искам да се женя пак." Гледай, като се ожениш, да се ожениш на свят, та иначе да се не разжениш. Женитбата в научен смисъл на думата съществува при това: две същества с две разнородни естества от високо напрежение, от които едното дава на другото, и от високо напрежение,

което взема, ще се съберат и тогава ще протече Божественият живот. Бог не може да се прояви, ако ние не искаме да проявим Неговата любов, да станем Негови проводници.

Сега във всяко едно общество има известни препятствия. Тия препятствия сами не могат да се премахнат. Ти казваш: „Трябва да бъда добър." Престанете да говорите тия думи „трябва да бъда добър". Думата „трябва" да е научно разбрана дума.

Т Р

В буквата „Р" имаме юмрука. Това е змията, която си е свила главата и гледа да те ухапе. Хубаво е да свиваш ръката си в юмрук, когато се намериш в едно отрицателно състояние, но когато искаш да се тонираш, ти трябва да отвориш дланта си навън - към хубавото, към небето, и в сърцето си да възприемаш, но да не показваш това пред хората. Вие сега, за да направите упражненията, излизате пред хората да ви гледат. Когато правиш известен опит, не трябва да привличаш вниманието на другите хора, понеже, като привличаш вниманието на другите хора, те ще те спънат. И като направиш опита, тогава да знаят те.

Една сестра дойде при мене и ми казва: „Учителю, тук учим Евангелието, да се запознаем с Христа и Бога. Към тебе се държа", ми казва тя. Тя ми казва: „Аз чувствам, че при Христа не мога да отида, но се държа за тебе." Не е така лесна работата. Аз казвам: „При Христа трябва да отидеш." Трябва да се отиде при Христа. За да отидеш, трябва да стане някой проводник за вас. И при Бога за да отидеш, между Бога и нас трябва да има среда. Не трябва да се обезсърчаваме. Трябва да изучавате живите среди. Вие казвате някой път: „Той ли ще ме учи?" Не е въпрос за учението. Ако остане аз да ви уча, то вие ще си останете невежи през целия живот. Аз съм за вас само едно условие за онова, което Бог е вложил във вас от начало на битието. Има нещо вложено във вас. Аз съм само едно условие, за да израсне хубаво, което Бог е вложил във вас. И като израсне то, аз ще зная, че съм работил, понеже съм извикал Божественото във вас. Ако пък не извикам Божественото във вас да се прояви, значи аз зная, че не съм постъпил както трябва. Не е въпрос да вярвате в мен. То е друго. То ще дойде от само себе си. Най-първо доброто, което е вложено във вас, то да израсне. И всеки ден вие ще ми благодарите за условията, които съм ви направил. А другото, то е второстепенна работа. И всинца гледайте във всеки един от вас да събудите нещо добро. На някого вие казвате: „Вие сте голям грешник." Не, ще му кажеш: „Има нещо хубаво във вас." Събудете

го. На някой стар ще кажете: „Ти мислиш, че си остарял, но има нещо хубаво във вас." И гледайте да го събудите. И на старини ще се подмладите. Някой казва: „Остарял съм." Ще се подмладиш. Друг казва: „Умря жена ми." Ще му кажеш: „Не е умряла, тя е жива. Заминала е на гости. Също и син ти не е умрял. Тя ще се върне." „Кога?" „Наскоро ще се върне, но кога? Наскоро ще се върне." Ще попитате какво правят на онзи свят. Ще им кажеш: „Учат се сега."

Сега не искам да ви говоря за неща, за които нямате опитност. Някой ще каже: „Защо ние не ги виждаме заминалите, къде са те?" Ако турим тази лампа на дъската, тази лампа е специфична да схваща високите напрежения и ако туриш обикновена крушка, няма да имате тези резултати. Значи, за да схващате тези сили, трябва да имате специален мозък. С обикновен мозък не може. Вие ще кажете: „Ние не сме учени хора."

Има една наука, която трябва да опитате. Аз ви давам една задача. Заемете се с целия клас за една задача, която трае един месец - в десет души тук в класа да намерите нещо много добро. В десет души да намерите нещо хубаво, че сами да сте благодарни. За една седмица намерете доброто, което е във вас. „Ама да видим дали ще има някакъв резултат." Оставете това настрани. Да видим след един месец какъв резултат ще има. Оставете настрана за един месец критиката. Ти казваш: „Нямам сега време." Не гледайте злото, а търсете само доброто. За един месец станете слепи какво лошо става около вас, не го гледайте. Някой ще каже: „Много е един месец." Ако е много, да го смаля. Усещам, че един месец е много, чувствам, че е много. Давам ви задачата за десет дена, защото за един месец ще се пукнете.

Бог е Същество, Което изисква ние да се учим, и Нему Му е приятно, когато ние разбираме Неговите пътища. Ние сме заобиколени с такива богатства, които трябва да разработваме, а ние очакваме този учен да ни каже нещо ново, онзи учен. Толкова работи са открити сега, че вие очаквате все нещо ново. На това, което е открито, трябва да се проучи дълбоката му страна. Първото правило е: никога не изпращай лоша мисъл към един добър човек, защото тези мисли ще се върнат при вас, ако ги изпратите. И ако някой е болен от вас, почнете да му изпращате най-добрите мисли, и той ще оздравее. Мислете добро за другите, защото болестите в света са едно възпитателно средство.

Сега аз не искам да изхвърлям много важни мисли, но каквито възгледи да имате, какъвто сте, вие ще си останете пак такива. Вашето естество не може да се измени, и аз не искам да се измени естеството ви, и всеки един от вас

именно трябва да си остане такъв. Но да [работи] и да се развива. Всеки един от вас е един лист, който е необходим. И вие не съжалявайте, че не сте като Драган, като Петко, Стоян и прочие. Вие се радвайте на този живот, на това, което сега имате. Не да бъдете постоянно такива. Тази форма, която имате сега, няма да бъде постоянна форма. Вие имате една форма, която е временна за петдесет, шейсет, сто години. В следващия цикъл на вашия живот вие ще вземете друга форма. Вие, като погледнете някой, ще видите, че някой е по-напреднал от вас. Вие се радвайте на това и ако [не] е по-напреднал, пак се радвайте на това. Всеки да се радва на това, което е. Някой е малък, да се радва, че е малък. Някой е израснал, да се радва, че е израснал. Ако сте остарели, значи поумнели сте. Старите хора са капиталисти. Те са най-богати. Старият човек е скържав.*[диал. - стиснат, свидлив, скръндза] Старите хора са много скържави. Те трябва да се освободят от скържавостта. А пък младите нямат нищо още, но младите имат много големи изпитания. И то седи в следното. Да кажем, че двама млади, тъкмо са тръгнали по пътя Христов, и между тях влезе една сестра с един невъзпитан ум и ги прави дар-перушина**.[разг. - на пух и прах] Или обратното, тръгнали са сестрите като гургулички, и влезне между тях един брат с един калпав ум и ги прави дар-перушина. Между двама млади като влезе една сестра, всеки ще иска да я има и приятелството ще изчезне. Това не е по Бога вече. Те са претърпели едно фиаско в своята любов.

Но тази хубава мома трябва да й станеш слуга или трябва да бягаш от нея, а на този хубавия момък трябва да му станеш слуга или да бягаш от него. Едно от двете. Аз тургам тука нещата само отчасти, това не е вярно абсолютно. Има някои хора, които са надраснали над тях, но има голяма част от човечеството, за която ще дойде този изпит. Има и ред други работи, с които човек трябва да се справи. Та първото нещо сега е: старайте се да бъдете добри проводници.

Изпейте сега песента „Аз ще ходя в пътя, който води към любовта". Ще бъде много пресилено да искам да пеете, понеже не знаете правилата. Как ще изпеете „ще", по-високо или по-ниско от „аз"? (Учителят изпя тази песен с една нова мелодия.)

Ще бъдете като малките деца. Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие, значи не може да станете добри проводници, не може да приемете Божието благословение и Неговите блага. Не мислете за старостта, защото в небето има само двайсет и четири старци, а пък на земята има само двайсет и четири млади. Така че ако кажете, че сте млади на земята - има само двайсет и четири души млади, а другите все са стари. Земята е пълна само със стари хора, а небето е пълно само с млади хора. Затова старите хора сега умират и отиват горе да се

подмладят, а пък младите идат долу, за да остареят. Понеже сте стари всинца, трябва да се подмладите. Животът седи в това, не мислете, че трябва да остареете, но идеал трябва да бъде във вас да се подмладите. Като деца трябва да станете, да влезете в новите условия. Вие казвате, че нищо не сте направили. Че отсега нататък ще правите. Отсега нататък идват добрите дни. Най-добрите работи Господ ги е запазил за после. Хубавото вино го имат за после. Като се понапият хората, тогава ще им се даде. (Учителят изпя с всички ни няколко пъти горната песен.)

Вие казвате, че Бог не сте Го видели. Прави сте, че не сте Го видели, но Неговите дела не виждате ли? Колкото и да е малка любовта ви, колкото и да е мъжделива, развивайте я, защото от любовта ви ще зависи и придобиването на знанието, на мъдростта. Защото любовта е добър проводник на мъдростта, на знанието. Те само чрез любовта могат да дойдат. Ако ние растем само в любовта, без да придобием мъдростта, знанието, то любовта е безплодна. Но ако придобием мъдростта и знанието, то плод е завързала. Пък истината е узрелият плод, който можем да вкусим. Любовта е семка, мъдростта и истината са поникналото растение, което е завързало плод, и плодът е узрял. Истината е узрелият плод. Истината, това са всички хубави узрели добродетели, с които душата ни трябва да се храни. Така трябва да бъде вашата мисъл и тази мисъл ще ви освежи. Ние трябва да бъдем дълбока вода и като гледат хората, да мислят, че сме много прости хора, много простаци, но като ни бутнат, да видят, че ние сме прости, а да не сме прости. А не да мислите, че знаем, а да сме прости.

Това, което знаете, е само предверието, за да влезете в Божественото училище, в забавачницата на Божественото училище. Вие трябва да свършите всичките училища на земята, за да влезете в забавачницата на Божественото училище, и който се намира там, в забавачницата, с него не могат да се мерят и най-учените хора на земята. Ти да обичаш душата на детето и да знаеш какви заложби седят в него, в неговия ум и сърце, това е знание. Някой казва: „С деца ли ще се занимаваме?" Според мен човек, който не знае, той спи, и затова не знае, и щом се събуди, той вече знае. И ако някой от вас е невежа, станете и си направете леглото, и ще знаете всичко. А докато сте под юргана, нищо няма да знаете. А пък който мисли, че не знае, той спи. Някой казва, че не може да обича. Защо не може да обича? Защото спи под юргана. Някой казва: „Като стана." Който не е станал, под юргана е. Не е лошо. Оставете го да спи, не го събуждайте, не го разтърсвайте, освен като видите, че зданието гори. Теглете го за краката. Но като не гори зданието, оставете го да спи, да си почива.

Аз съм ви говорил за любовта, за най-хубавата любов. Досега аз съм ви

говорил за безопасната любов. Вие сте много учени, вие сте от мен по-учени. Вие трябва да се запознаете с безопасната любов, а пък вие сте запознати с опасната любов, с която много мъчно може да се справите вие. Много голям кон е тя, като тръгне, тя влачи любовта, за която вие сте се хванали за някого. Не мисли от сутрин до вечер само за себе си. Тя има право - че тя е вече една възрастна мома на двайсет и една година и се готви да се жени, а пък ти искаш да я занимаваш с глупави работи. Тя казва: „С твоите глупости аз не искам да се занимавам." Вие само плачете подир нея и тя ви изхвърля от вратата навън. Вие влезете вътре и се представяте, но тя пак ви изхвърля. Вие влизате, излизате, и най-после казвате: „Не си струва човек да обича." Като влезете, ще кажете на тази любов: „Мога ли да ви услужа с нещо си?" Няма да ѝ представяте вашите интереси, вие какво искате, а ще работите за нейните интереси. Вие сега в тази форма, каквото и да ви кажа, вие може да имате една изопачена мисъл.

Представете си, че вие сте една водна капка, живеете в една водна капка. Водната капка как ще се обича? Ще се слеете в една капка. Искате да се отделите вече. Има ли нещо лошо в това? Че ако едната капка има известна утайка от кал, а другата капка е бистра, то те, като се слеят, какво стават? Разделят се - половина чиста и нечиста вода. Калта, и тя наполовина кална и чиста става. И чистата половина [кална и] чиста става. Споделят се. И ако двете са били чисти, споделят своята чистота. Ако и двете са били нечисти, пак си споделят. Любовта е сила, която споделя с всички окръжаващи.

Вие мислите върху любовта, която сте учили, а пък тази любов, която сега учите, тя е за да създадете здравето у вас. Непременно в тази любов трябва да носите в ума си всякога чиста мисъл и каквото и да ви се случи, кажете: „За добро е това." И Господ не може да извърши нищо лошо. Случи ви се нещо, което ви е неприятно, кажете: „За добро е." Като кажем, че е за добро, то тази мисъл ще се върне и ако казваш постоянно така, ти пращаш тази мисъл и лошото ще се превърне. Писанието казва, че всички, които любят Бога, каквото им се случва в живота, ще се превърне на добро.

Разправя ми един приятел - той иска да търгува с грозде - че едва му се покриват разноските, и казва: „Щях да загазя. Печалба няма, но търговията ми с гроздето стана причина да добия друго едно благо, и ако не беше търговията ми с гроздето, не щях да придобия последното благо."

Може би ще изгубите с гроздето, но ще добиете едно благо. Вие може [да изгубите нещо] в живота, но ще добиете една опитност. Писанието казва: „Да любим братята си." Ако вие кажете на някого „брат", и не го обичате,

то не вършите волята Божия. А ако го обичате, то вършите волята Божия и може да разчитате навсякъде. И тогава дарбите, които имате, ще ги развиете - и ще пеете, и ще пишете, и ще рисувате и прочее. Каквито добри имате, ще ги развиете.

Отделяйте всеки ден по петнайсет минути най-малко за пеене. Скръбен си, изпей: „Това е за добро, за добро, за добро, за добро." Пак продължавайте: „Тъжен съм още, но няма какво да се прави, за добро е, за добро, за добро." И така става. Попей си малко в себе си.

„Отче наш"

Пета лекция на Общия окултен клас
24 октомври 1934 г, сряда, 5 часа
София - Изгрев

1934_10_26 Правият ъгъл отвътре
лекция на МОК

ПРАВИЯТ ЪГЪЛ ОТВЪТРЕ

ОТВЪНКА! ГЕНИЯТ! ОБИКНОВЕНИЯТ ЧОВЕК И ГЕНИЯТ

Добрата молитва

Каква тема имате? (- Кои са причините за написването на Евангелието на Матея? И какво съдържа то? Четохме няколко души темите си.)
Сега ще се отклоним временно от Евангелието на Матея. (Учителят взе линията и чертае на дъската.)

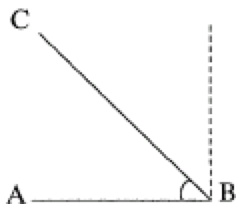

Един вътрешен ъгъл на един квадрат на колко външни е равен? Колко ъгли се образуват вънка, ако се теглят линиите? (Още три прави се образуват.)
Как ще обясните явлението на три прави срещу един прав ъгъл. Отвън три, а отвътре един? Правите линии това са насоки на известни енергии, които влизат в ъгъла. Това са насоки, течения. Един прав вътрешен ъгъл е равен на три прави външни ъгли. Можете ли да го докажете това? В квадрата един прав вътрешен ъгъл е равен на три прави външни.
Сега, ако спуснете един перпендикуляр върху една права линия, колко прави ще се образуват? Фиг.2 (-Само два.) Два прави ъгли, добре! Но ако спуснете една линия, която е полегата (фиг.3), до колко ъгли може да се образуват? (-Един.) И колко тъпи ъгли? (-Един.) Най-малкият ъгъл от колко градуса е? – От 1 градус, нали? Правият ъгъл е от 90 градуса. Но какво означава тъпият ъгъл? Да кажем в природата всичко е живо. (Фиг.3) Можете ли да определите в такова едно положение, накъде е движението, в каква посока? Имате един тъп ъгъл, имате и един остър ъгъл, съчетани са. В каква посока е движението? Към А ли е движението или към В? (От А към В.) Защо? (-Защото върхът на ъгъла върви напред.) И двата ъгла имат един връх. Линията С означава посоката, накъде се движи. Коя е била причината да изгуби своето перпендикулярно положение? – Значи, линията С е изгубила своето първоначално положение. Тя може да се движи към В и към А. В даден случай туй изменение случайно ли е или е разумно или целесъобразно? Да допуснем, че тази теория може да се приложи. Да кажем, имате едно движение на енергиите от една посока в друга и се образува една осморка на движение при очите. Но представете си сега, ако движението е в посоката към дясната страна, какво ще стане? Ще се изместят веждите на човека. В човешкото лице накъде е движението? – Има две движения едновременно. В човешкото лице

движението не става в една и съща посока. Щом се продължава в една и съща посока по-дълго време, тогава се губи онзи ритъм в природата. В природата постоянно се сменя движението, то не върви в една и съща посока. Например земята върви ли всякога в едно и също направление? Нали тя върви в кръг? Значи, движението на земята не е в една и съща посока.

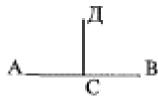

Сега тук може да образувате една теория. Вземете във фиг. 2 този перпендикуляр СД. В обикновената геометрия, там са други законите. Други изводи може да направите. Допуснете, че АВ означава движението на вашите очи. ДС, този перпендикуляр показва височината на вашето чело. Какво положение заема спрямо основата на вашите очи? Ако в дадения случай ДС, този перпендикуляр се измени, тук имате едно равновесие от 90 градуса. Ако тия ъгли се изменят, ще стане цяла една пертурбация вътре във вашия организъм. Ако запример една от вашите вежди се сниши надолу, а другата се подигне нагоре, малко се наклони тази площ, знаете ли какви органически пертурбации ще настанат, ако да кажем се намали, може би само с една половина от градуса? Ако знаете, какво може да се случи, вие ще се ползвате. Да знаеш от кого има да взимаш е полезно, но да знаеш на кого има да даваш, не е толкова приятно. Да знаеш, че си здрав, като погледнеш някои черти на лицето си, има какво да се ползваш. Но ако всяка една линия показва някакъв кърпеж в природата или че организмът не е тъй здраво създаден, какво ще те ползва физиогномията? При сегашното състояние благодарете, че не знаете много работи, защото ще се освободите от много страхове.
Ако този перпендикуляр се спусне надолу и се измени наклона, той ще има отношение към човешкия нос. Човешкият нос трябва да бъде перпендикулярен на една вътрешна площ. Но ако изгуби своята перпендикулярност, може да отиде на една или друга страна. Някой път трябва да мислиш право, за да върви носът ти право. Щом не мислиш право и носът ти губи своя перпендикуляр. Трябва да мислиш право, за да седят веждите ти хоризонтално. Ако не мислиш право, веждите ще се изменят, понеже те са антени, защото всеки един косъм, това е една антена за събиране на известна енергия от пространството. Щом се измени тази площ, туй равновесие, ти от външния свят няма да приемаш нещата навреме. Следователно, ще се яви една аномалия – криво ще възприемаш нещата, криво ще ги тълкуваш. Често тълкувате чертите на лицето на човека и казвате: "Много е сериозен." Какво означава сериозен и какво намусен? Казвате: "Не е весел, не е приятен." И в какво седи туй невеселие? Казвате за някого: "Той не е весел." Как познавате човека, че не е весел? "Строг е, казвате, не е весел той." На какво се основавате? Защо казвате, че

не е весел? -"Тъжно е лицето му." Е, можете ли да нарисувате едно тъжно лице? По какво се познава тъжното лице? Тъжно лице няма в света? Лицето има само напрежение понякой път. Измъчени лица има, напрегнати с някакви неовладени енергии. Тъжният е напрегнат човек с отрицателна енергия. А пък тия, веселите лица, са напрегнати с положителна енергия. Напрегнато е лицето, някой път повече отрицателна енергия има, свиване на някой от мускулите и вследствие на туй свиване на мускулите в едно или друго направление, вие виждате една такава дисхармония. А при веселието някой път някои от мускулите се продължават. Нещо ви е весело, веднага вашето лице се продължи и разшири. Като сте сериозен, като искате да се представите, че сте благороден и сериозен човек, вие ще си свиете устата, няма да се разширявате, скромен сте. Щом станете весел, няма да се свива, ще се обтегне устата. Като се смее човек, той не е толкова красив. Като се засмее, ти виждаш нещо неприятно. И вие казвате, че този човек е весел. Вземете един човек, който е начумерен, тъжен, той винаги си свива очите, очите му са под ъгъл. А онзи, който е весел, очите му са винаги по-отворени. Питам сега: защо свитите очи представляват скръб, а отворените – радост? Какъв извод ще имате? На един човек, ако очите му са свити, е тъжен, а пък ако са отворени, е радостен. Който се свива, взема. Свитите очи вземат, а отворените очи дават. Но вие се лъжете някой път. Един човек, който иска да вземе, най-първо отваря очите си и после ги свива. Та, той започва с отварянето, а свършва със свиването. А добрият човек започва със свиването, а свършва с отварянето. Вие може да правите наблюдение и единият свива очите и другият ги свива; единият ги отваря и другият – също. Вие се лъжете със своите наблюдения. Казвате: "Той е отворил очите си, ще даде. Той е весел." Ни най-малко няма да даде, а ще вземе. А в друг случай ти казваш: "Той ще вземе." Казвам: Той ще даде. "Очите му са свити." Важното е не как започва човекът, а как свършва. Туй наблюдавайте. Вие сега правите една погрешка, като гледате само започването на нещата. Как свършва човек е важно. Човек трябва да изучава физиогномията. Срещне ли един човек, поухили се и след туй стане сериозен. Какво заключение ще извадите за него? А някой, като ви срещне, ви погледне сериозно и после ви се усмихне. Единият се усмихва и става сериозен, а другият - погледне ви сериозно и после се усмихва. На кого ще разчитате? Плашите се и казвате: "Аз какъв ли съм?" Аз ви навеждам на този закон. Всяка мисъл има своя форма. И мислите са живи. Някой път, като ви дойдат външни мисли, ще ги наблюдавате: усмихват ли се, сериозни ли са или тъжни или радостни. Е, добре, как ви се явяват? Една мисъл може да ви се яви в разни форми. Например в една тъжна форма. Свиването на една ваша мисъл как ще се яви? Може да ви сплаши външно. Вие казвате: "Плаши ме известна мисъл!" Как ви плаши? Запример идва една ваша мисъл, която ви плаши. Един ваш приятел ви се

е разсърдил и веднага в ума ви седи образът на приятеля ви, тъй като че иска да ви каже нещо лошо. Туй ви плаши. Каквато и да е мисълта, има известна реалност, има известен обект отвънка.

Питам сега, каква мисъл седи в ума ви? Какво мислите? Както ви виждам, едни от вас така сте готови, като минете отнякъде, да задигнете нещо. Такова разположение имате. В мнозина е тъй. Изведнъж да вземе! Вие искате да разрешите един въпрос. И всичките учени хора се заемат да проучат въпроса, но не вървят по правия път на разрешаването. А всеки иска правилно да го разреши, да кажем, има 25 хиляди долара. Не се разрешава научният въпрос, но се разрешават 25 хилядите лева. И аз ви давам да разрешите 25 хиляди лева ABC. Да докажете, кои са били първоначалните причини, които са изместили този перпендикуляр? – Ще кажете, това е лесна работа.

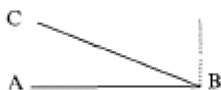

Ще го пренесете в органическия свят. Искам да зная, преди колко поколения тази линия там се е изменила? Да ми докажете как в някоя фамилия е станало туй променение, кога и как е станало. Как ще го докажете? Аз ви давам 10 хиляди лева премия за най-доброто разрешение. Всеки от вас има големи несрети в живота. Да докажете кои са причините, че не ви върви. Някой казва: "Защо не съм даровит?" Има си причина за това. Може ли да докажете, защо не сте даровит? Ами, ако вие сте заровили вашето богатство в земята и казвате: "Аз съм сиромах човек." Това истина ли е? Скрили сте вашето богатство.

Какво разбирате под думите: "Сиромах съм." Сиромахът разрешава с буквата С. Той има мъчнотии там. А буквата С е половината на кръга. Да намериш именно туй, от какъв кръг е извадено това С? Сега туй С хубаво ли е написано, както аз съм го написал? Не е въпрос за красиво, правилно ли е написано? Много правилно е написано, но не е научно. С-то винаги означава промени. Като кажеш: "Сссс", дето има опасност, там има съскане. Като минаваш покрай някоя патка, тя казва "Сссс". Змията също. Приближиш ли се при змията, тя съска. Казва: "Гледай да не ме настъпиш, че работата е лоша." Или учителите казват: "Ш-ш". Вие учителите какъв знак означавате с СШЧ, понеже съскането е малко тъй, че сте превърнали "С"-то в "Ш". Защо учителите в България са превърнали С-то в Ш? Пет хиляди лева ще ви дам за умен отговор. Научен е въпросът. Кои са причините, дето С-то се е превърнало в Ш. Защо Ш-то е написано в три линии? Ш-то е европейското W дубълве. На еврейски "шин"-а* [* ש буквата "шин" от еврейската азбука]. И после З-то е произлязло от Е-то (Е). Тези букви имат един и същ произход. Ако вие напишете З-то по този начин и Е-то, каква разлика има? Или ако го напишете така "п" или "и". Това е все за разсъждение.

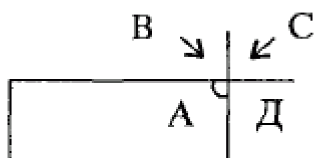

В дадения случай ние се повръщаме към първата фигура. Тук имате един център в квадрата, около него може да опишете цял един кръг. Значи, деятелността, тия външни ъгли, са в потенциално отношение, а този, вътрешният ъгъл е в кинетическо отношение. Следователно, количеството на силите взема една материя, която може да мине през този център. Този ъгъл А е път, през който енергиите на тия три ъгъла минават във вътрешния прав ъгъл.

Но сега тази материя трябва да я пренесете в органическия свят. Тогава тя може да стане ясна. В съвременната геометрия може ли един прав ъгъл да бъде равен на три прави. (-Не може.) Тогава, ако кажем така, че А е равен на В, С и Д какво се разбира? А е вътрешния ъгъл и е равен на трите външни ъгла. Искаме да изведем една формула. Тогава ъгълът на В на какво ще бъде равен? Един външен ъгъл на какво ще бъде равен? (-На една трета от вътрешния.) Това как ще го поставите като формула? Някой да излезе да напише на дъската на какво ще бъдат равни външните ъгли?

<B = <A- (<C +<D)

<C = <A- (<B +<D)

<B = <A- (<B +<D)

Сега представете си, че един художник ви рисува лицето. Той може да го нарисува анфас, лице срещу лице и може да го нарисува профил. Значи светлината, откъдето и да иде, да иде равномерно. Светлината, откъдето и да идва, еднакво да пада, лицето да е еднакво осветлено. Ако вие се поставите направо на туй осветление, така че светлината еднакво да осветлява лицето ви, то е анфас. Пък ако вие поставите лицето си настрана, че само едната част да е осветена повече, а другата по-малко, то е профил. Сега, за да изразите тази идея в профил, къде ще поставите сенките? Тогава някой път може да се турят по-тънки сенки, а някъде по-дебели сенки. Какви са причините, когато има по-дебели сенки? Че осветлението от едната страна е било силно и е хвърлило повече сянка. Защото колкото светлината е по-силна и сянката ще бъде по-силна. Когато ние искаме да означим, че светлината е силна трябва да хвърлим по-голяма сянка, за да изпъкне светлината. Гледаме перспективно да изпъкне светлината. Ако светлината е слаба, то и сянката ще бъде слаба. Допуснете сега, че се хвърли една сянка под очите и художникът изобрази тази сянка. Вие изучавате този образ. Само че, много сенки са турени. Какво означава този образ? Когато под очите има сенки, какъв човек е този, когато има такива големи тъмни кръгове под очите? (- Измъчено лице, изтощение, изразходване на повече енергия отколкото трябва.) Но, ако художникът е турил повече сенки, отколкото трябва, направил ли е той картината вярна?

Да кажем, че вие сте един художник, рисувате известна картина и турите повече сенки, да дадете ефект на картината. Рисувате някой тип и искате да го направите мъченик. Вие не можете да го направите мъченик. Този човек, когото вие рисувате, не е мъченик, вие го правите мъченик. Виждали ли сте Христа така нарисуван? Те са Го нарисували така, но аз не съм видял едно мъченическо лице. Не туй мъченическо лице, което аз познавам. Как се рисуват мъченическите лица? Че му тече кръв, какво мъченическо лице има в това? Значи, толкова кръв има, че излиза навън. Ако от една чешма, която има много вода, че излиза навън, мъченичество ли е това? То не е за чешмата, то е за хората. Ако излиза пот от лицето на човека, мъченичество ли е това? Значи, мъченичеството не е, че кръв излиза навънка или че пот излиза навън, съвсем другояче трябва да се изрази мъченичеството. Това е едно противоречие в дадения случай с окръжаващата среда. Мъченици са хората, които се намират в противоречие с окръжаващата среда. В туй седи мъченичеството. И колкото противоречието е по-голямо между средата и него, между тази разумна среда, толкова и мъченичеството е по-голямо. Колкото противоречието е по-малко и мъченичеството е по-малко. Туй мъченичество има и своя физиологическа формула отвън. От чисто научно гледище, на скръбта трябва да ѝ търсите произхода. Всяка една скръб е едно противоречие. Ти скърбиш и казваш: "Аз много скърбя!" Не, така не се разсъждава. Ти ще търсиш противоречието, което се намира между тебе и окръжаващата среда. Скърбен си, трябва да знаеш, откъде произтича твоята скръб. Можеш да скърбиш, че нямаш парици. Но защо ще скърбиш, че нямаш пари? За скръбта пак хората са причина, до известна степен или че ти искаш пари да се облечеш, да се наядеш. Но скръбта има две условия. Има външна среда – хората, външното условие и има друго едно общество, което е вътре у тебе. И с него ти си в противоречие. То иска от тебе, пък ти няма какво да му дадеш. Две среди има, с които ти не можеш да се справиш. Една среда е твоя организъм, който иска да яде, и друга среда – обществото, което иска ти да бъдеш добре облечен. Ти си самия човек, който трябва да се справиш с външната среда. Тъжно ти е за парите. Към коя среда спадат парите? Сега тия пари се намират все в ръцете на живите хора. Всички банкери държат парите в своите ръце и ти трябва да идеш при банкера, да заемеш малко пари, да направиш един съюз с банкера. Тогава в тебе се явява едно противоречие, дали този банкер ще ти даде пари или не. После ще се яви друго чувство. Ако не ти даде пари, усещаш се унизен, губиш нещо. Идеш при втори банкер и там не ти дадат. Идеш при трети, 10 души банкери обиколиш и кажеш: "Съвсем я загазих!" Седнеш на един стол и се хванеш за главата. Какво трябва да разрешиш? – Ти имаш една хубава задача – числото 10, превърни го в друго число или го намали! Питаш как да се справиш с мъчнотиите. Ти имаш 10 души банкери, които не са ти дали пари. Видиш числото 10 и се уплашиш от него. Страшно е числото 10! Вземи нулата, дай

й почетно място, тури я пред единицата, намали единицата 10 пъти и веднага ти ще се издигнеш нагоре. Намали всичките тия банкери, тури им една нула отпред, тури една запетая или точка и после тури единицата. Тогава какво ще мислиш? Като направиш този процес, всичките банкери почват да треперят вече. Ако аз ида при 10 души банкери и те не ми дадат пари, след като туря нулата отпред и единицата след тях, всичките тия банкери ще бъдат болни, ще викат лекари. Тези лекари не могат да помогнат на банкера. Аз ще напиша едно писмо, че на банкера мога да помогна на болестта му, ако той ми даде парите. Тогаз аз ще кажа, че болестта е много сериозна и за нея ще искам 5 хиляди лева: "Другите може да вземат по-малко, но няма да ти мине. Аз ще те изцеря, но 5 хиляди лева ще дадеш!" Питам: 10-те болни банкери по 5 хиляди лева, като им взема, колко правят те? – 50 хиляди лева. Само като преместя нулата, но да знаеш как да я преместиш: 10 – 0,1. Погрешката е там. Може и никаква запетая, точка тури. (-Туря се и запетая.) Законът е там: Когато вие се намирате в едно голямо противоречие в живота и дойдете до отчаяние, пренесете нулата отзад напред. Това са други условия вече. И турете единицата отзад, а нулата пред единицата, тогава и тия условия се подобряват. Какво означава нулата? Тя е човешката глава. Като туриш една точка, не се обезсърчавай, ами почни да мислиш. Защото всеки един човек се обича за две неща. Две неща има съществени, които в света работят. Те са три, но две, които постоянно работят. Един човек се обича заради своята мисъл. И един човек се обича заради своето чувство. Ако ти право мислиш, ще бъдеш обичан. Ако ти право чувствуваш, ще бъдеш обичан. Туй е закон. Мислиш ли правилно, ще те обичат. И ако правилно чувствуваш, пак ще те обичат. Има едно хубаво чувство, благородно чувство. Значи, при най-лошите условия, внеси едно право чувство! То е нулата отпред, а единицата отзад. Да туриш единицата отпред, ти си човек, който не разбира живота. То е егоизъм. Числото 10 е за мъдреца. Тъй написано числото 10 в света, е за който борави и регулира законите. А който не разбира тия закони, то е обратното – 01. Тогава да ви преведа, друго едно положение. Представи си, че числото 10, това са 10 килограма. Може да допуснем, че може да е един момък на 21 години и да носи 10 кила злато. На него може да разчитате, той ще ги занесе вкъщи. Но на едно дете на три години може ли да му се разчита? Може ли вие да му дадете 10 кила злато? Колко може да дадете на едно дете? До колко мислите? Да турим, че то е на 4 години. Колко да му дадем от 10 кила? С колко може да го натоварите това 4 годишно дете? Добре, ако е на една година, една златна монета като му дадем, то ще си играе с нея. Ако е на две години, тогава? -Увеличава се теглото. На 4 години колко трябва да му дадем? (-Най-много половин кило.) Много са! 500 грама не може да ги носи то. Тя е грамадна енергия, не се носи. Не само количеството е важно, но материята, това е напрежение вътре, то е мощна сила. Ще го намалите още. (100 грама.) Много са. Много

е тази енергия, детето не може да я носи. Законът има приложение. При нашите чувства и при нашите мисли, трябва да знаете, че известни мисли и известни чувства се намират при различни възрасти на различно развитие. Едно твое нежно чувство, което имаш, то е едно малко детенце. Ти, ако не разбираш закона, можеш да осакатиш това благородно чувство или благородна мисъл от неразбиране. Ти можеш на тази мисъл да дадеш работа, за която тя не е готова още. И на едно чувство можеш да дадеш работа, за която то не е готово. Дълбока работа е това. Вие мислите, че вашите мисли са силни или чувствата са силни. Не мислете така. Не са силни. Възмъжалата мисъл, постъпка, то е друг въпрос. Те са силни. Когато във вас се внесе известна идея, не мислете, че веднага ще се реализира. Казвате: "Идеята е мощна!" И Христос като Дух беше мощен! Но като се роди, беше ли мощен в тази малка форма? Имате едно понятие, което не съответства на Истината. Казвате: "Една идея, мощна идея!" Но, която е реална вече, а не една идея, която се намира още в зачатък на своето развитие, една малка тревица. Тази е мисълта. Туй е дълбока мисъл, върху която трябва да мислите. Вие искате някой път да имате постижение на вашите чувства, мисли или желания. Най-малко се изискват 21 години едно ваше желание да се постигне. А вие искате още след 3-4 години резултати и казвате: "Много съм чакал." Вследствие на това неразбиране идат много големи нещастия, които ние преживяваме. И казвате: "Защо ни е това, да го нямаме!" -Защото твоята мисъл и твоето чувство не са в състояние да пренесат туй, което им се дава. Туй е едно научно обяснение. И ако вие вървите по този път на разбиране, ще се избавите от много страдания. Най-първо, гледайте тази мисъл възмъжала ли е? Сега ще ви попитам: Коя е във вас най-силната мисъл? И сега може да ми кажете. Коя е най-силната мисъл у човека? Може да пишете като тема. И след туй: "Кое е най-силното чувство? Вие не се лъжете с думата Любов. Тя е обща, колективна. Любовта не е идея. Ще кажете: "Любовта е най-силна!" Често вие изгубвате интерес в живота. Когато в живота се яви едно противоречие, което човек не може да разреши, той заспива, не се интересува вече. Не поставяйте в ума си една мисъл, която не може да разрешите! И не поставяйте едно желание в сърцето си, което не може да постигнете. Пазете си тези две неща. Никога не си поставяй една мисъл, която не можеш да разрешиш! И никога не поставяй едно желание, което не можеш да постигнеш. Не да го не искаш, остави го! Тази мисъл остави отвънка. Туй, което не можеш да разбереш, остави го отвънка. И после иди, наблюдавай го! Понаблюдавай, но не туряй отвътре! Понеже щом го туриш неразрешимото чувство вътре, ти ще носиш един излишен товар. Да допуснем, че във вас влезе мисълта да станеш гений, но не си уважаван. Казваш: "Искам да стана гениален." Но не можеш да разрешиш, как ще станеш гениален. Остави тази мисъл отвънка! Ти ако искаш да я постигнеш, по кой път ще постигнеш гениалността? – Трябва мисъл. И не

всеки човек, който мисли, става гениален. По какво се отличават гениите от обикновените хора? Един гений, като го поставят в най-мъчните положения, той всякога ще си разреши задачата! Казват, че Паганини е разрешил една задача. В Италия най-видните музиканти писали нещо много трудно, как ги наричат тези музикални комбинации, най-мъчните с по 4 ноти, 4-те пръста да ги вземат? Нещо, което не може да се вземе на цигулка. Та след като го угощавали, казали: "Ще ни е много приятно да изсвирите едно парченце!" Той го видял, усмихнал се, взема си цигулката и веднага го изсвирва. И го признават, че е гениален. Е, колко души като Паганини може да изсвирите такова трудно нещо? Някой път може да се забъркате. А той като че е бил и пребил. Значи, геният е запознат с нещата, а обикновените още не са запознати. Всички вие сте от спящите гении. И вие сте гениални, но спите, под юргана сте още и следствие на това не може да се проявите. Ако има някой, който да ви събуди, веднага ще проявите вашата гениалност. Нищо повече! Какво е мисълта? Един човек, който не е гений, се намира като в мъгла, не знае човекът накъде е ляво, накъде дясно. Седи и се върти. Това е обикновен човек, а на гения небето му е ясно. Той, като погледне, вижда си пътя, всичкото знае. Обикновеният човек е в мъгла. А геният е в ясното небе, няма никакъв облак. Той, като погледне, навсякъде пътят му е отворен и мъчнотии няма. Има, но той ги разрешава, докато обикновеният човек е обвит в мъгла. Значи, тази мъгла аз наричам юргана, в който ти спиш. Трябва да се освободиш от него. Ти искаш да постигнеш нещо, но си под юргана. Казваш: "Непостижимо е!" В мъгла си, какво можеш да постигнеш? Ти си в зимно време, в буря, сняг има, виелица. Ти си в лоши условия, непостижими са нещата. Лятно време, когато слънцето грее, топло е, влага има, дъжд, тогава нещата са постижими. Та казвам, не се обезсърчавайте! Щом се обезсърчиш кажи: "Под юргана съм." Щом се насърчиш, юргантът е вдигнат! Всички хора, които са насърчени, без юргани са, а които са обезсърчени, са с юргани. Вие казвате: "С юрган е добре". Само когато отиваш да спиш, юргантът е на мястото, а когато отиваш да работиш, юргантът не е на мястото. Ако туриш юргана и кревата на колата и отиваш да ореш, това не е на място. Юрганите са потребни за вечерно време. Тогава по-хубаво нещо няма. Като си в стаята си, че си в юргана, на място е тогава юргана, като искаш да спиш. Но след като се събудиш и да си в юргана, това не е на място. Сега, главната мисъл, каква остана? Иване, кажи ти. (-Човек трябва да мисли право и да чувствува право. Да бъде добър проводник.) Не пресилвайте вашите мисли, не пресилвайте вашите чувства! Туй пазете! Мисълта си не пресилвайте! Никога не пресилвайте сърцето и ума си!

Отче наш

7.25 ч.с.
3-та лекция на МОК, 14 година,
държана от Учителя на
26 октомври 1934г.,петък,

1934_10_28 Дързайте!
неделна беседа

ДЪРЗАЙТЕ!

„Дързайте! Аз съм, не бойте се!“

Отче наш.

Ще прочета 14 гл. от Матея.

„Духът Божи“.

Ще взема само една дума от 27 стих: „Дързайте!“ Всеки, който може да произнесе тази дума, той е майстор, не трябва да бъде голям оратор, нито голям поет, нито голям философ. Не че тези звания не са добри, но и бедният човек може да ти каже „дързай“ и думата да е на място. А може и богатият да ти каже „дързай“, но думата да не е на място. Това може да ти каже един беден човек, а може да ти каже и един княз, богат човек. Бедният може да е първостепен бедняк, със сто кръпки на гащите си, но хубаво закърпени и изчистени. Князът като го погледне, казва: Много съжалявам, че не мога да ти помогна. – Не искам да ми помогнеш. Защото това положение, в което съм, аз добре се справям. Аз по никой начин не бих заменил своята сиромашия с твоето богатство. – Как тъй? – Аз имам по-голямо богатство от твоето. Ти си княз и заповядваш на хората, а аз заповядвам на болестите. Няма болест в света, която да не ме слуша. Всички болести ме слушат. Питам: Кой е по-силен – който заповядва на болестите или който заповядва на хората? Който заповядва на болестите е силен човек, а онзи, който заповядва на хората, е слаб човек. Какъв смисъл има да заповядваш на умния човек? Той не се нуждае от заповеди. Да учиш учения човек, това не показва, че имаш знания. Но да можеш да научиш простия човек, да му дадеш знание, това значи сила. Тогава само можеш да произнесеш думата „дързай“. В съвременните хора, или в хората на съвременната цивилизация, слухът им е притъпен. От какво? – От много впечатления. Вземете, например, думата Любов. Никой днес не схваща вътрешните вибрации на тази дума. Някой казва: Много те обичам. Друг ти казва: Не те обичам. В края на краищата главата ми се запалва от много обич. Казвам: Зная, че ме обичаш, но колко съм пострадал от тази дума! Питам: От Любов човек може ли да пострада? Не може. Някой показва ръката си, иска да държи някаква тежест. Друг пък казва: Кажи ми една сладка дума. Питам: Думите могат ли да бъдат сладки? Как може една дума да бъде сладка? Ние знаем, че сладчината се опитва с езика. Как може една дума, която слиза от езика, да бъде сладка? Това не е круша, която можеш да вземеш и да изядеш. Това не е криво, не е един превод на нещата. Много неща са еднозначущи, а други са двузначущи, не трябва да се преведе всяка дума, да стане понятна. Например, думата „Любов“ не се

произнася по един и същ начин във всички езици, и от всички народи. Буквите, с които се пише тази дума, не са едни и същи. Следователно, всеки народ има особено разбиране за Любовта. И доброто не се пише по един и същ начин. Ако вие наготвите една печена кокошка в един златен тиган или в сребърен, или в меден тиган, все ще има едно голямо различие. Каквото и да се говори, не сготвеното в златния тиган е за предпочитане пред сготвеното в меден тиган, особено ако сготвеното е стояло в тигана дълго време. За предпочитане е един умен човек да ти каже „дързай", отколкото да ти каже тази дума един човек, който не е умен, който и не е добър. Има хора, които са направени от калай, други от мед, трети от сребро, или от злато, или от глина. И в Библията е казано, че човек е направен от глина. За първия човек се разбира. И маслото, което е турено в тази глина, е изтекло навън. Че наистина маслото е изтекло, виждаме от това, че всичко каквото Бог е поставил в това гърне, е изтекло навън, нищо не е останало от него. Който не вярва, нека чете първа глава от Битието. И понеже не устоял, Господ изпъдил първия човек от рая и се заел да прави друг свят.

Има един анекдот, според който, когато Бог започнал да прави човека, Той го пекъл на слънце. Според един негърски проповедник, Бог пекъл човека три дена на плета, а според други, Бог направил човека и го предал на един ангел, той да го пече. Но ангелът не опекъл човека добре. Това са символи, но дали са верни или не, то е друг въпрос. Така мене се предават. Факт е, обаче, че в човека има две естества, т. е. той е направен от две вещества. Едното вещество е носител на всичко онова, което е добро в човека, а другото вещество е носител на всичко онова, което е зло в човека. Можете ли да откажете това? Ще видите, че някой човек обича да открадва малко, да полъгва, да бие, да убива, а друг не върши това. Ще кажете, че това се дължи на неговото възпитание или на някакъв навик. Не, това не е никакъв навик, никакво възпитание. Това е всадено в самия човек. Навик ли е на вълка да дави овцете? Това е всадено в него. Навик ли е на лисицата да дави кокошките? Това е всадено в нея. Ще кажете, че Господ създал лисицата. Наистина, Господ е създал лисицата, но Той ни най-малко не е наредил тя да дави кокошките. Следователно, ако сегашната лисица дави кокошките, това е по нейно частно съображение. Ама защо е така? – То е друг въпрос. Нима когато Господ създаде човека, го накара да убива и да затваря другите хора? Ни най-малко. Човек сам си позволява това нещо. Защо и за какво, това остава и до днес един неразрешен въпрос и за хиляди години още ще остане неразрешен. Този въпрос ще остане така неразрешен, както остава неразрешен един въпрос от висшата окултна математика, че всеки вътрешен ъгъл на квадрата е равен на три външни прави ъгли на квадрата. Според сегашната геометрия това не може да бъде, но в окултната геометрия е така. Аз не разрешавам този въпрос, но го

оставам така. Според съвременната геометрия, между две точки може да се прекара само една права линия. Други математици пък казват, че между две точки може да се прекарат повече прави, и те доказват това по математически начин. Това е от съвсем друг свят. Какво ще кажете, ако ви кажа, че съществува един свят, в който хората като хванат двата края на един конец и без да го пущат, той се връзва и развързва? Ще кажете как става това? – Не зная как става, но факт е, конецът при това положение се връзва и развързва. В такива случаи турците казват: Акалъ зарар. – За глупавите всичко е зарар, а за умния всичко е печалба. Защо? Защото няма въпрос в света, който да няма разрешение. Колкото и да е трудна една задача, тя все има едно разрешение. Това, което обикновените хора не могат да разрешат, талантливите хора го разрешават. Това, което талантливите хора не могат да го разрешат, гениите го разрешават. Това, което гениите не могат да разрешат, светиите го разрешават. И най-после, това, което светиите не могат да го разрешат, учителите в света го разрешават. За сега това е твърдение, което вие ще приемете така, както в геометрията приемат аксиомите, без да се доказват. Дали ще вярвате или не, то е друг въпрос. Например, мнозина от вас вярват, че ще живеят задгробен живот. Вие вярвате в това, но дали ще живеете, не знаете положително, не сте били там, да можете да проверите. Други пък вярват, че няма задгробен живот, но и те не са проверили това, не са били там и не са се върнали. Обаче, и които вярват, и които не вярват, като умират, ще се уверят кой е на правата страна. Ако отидете на онзи свят и се върнете назад, вие сте на правата страна, но ако отидете на онзи свят и не се върнете вече, вие не сте на правата страна. Казвате: Как така? Ще ви приведа един пример: Ако дадете пари някому на заем, и той се върне и ви ги плати, вие го считате честен човек. Обаче, ако вие му дадете пари, и той никакъв не се върне при вас, не върне парите, вие го считате нечестен човек, защото не е устоял на думата си. Ще кажете, че онзи свят е толкова хубав, че който е отишъл там, забравил е да се върне обратно на земята. Възможно е и това. Значи, онзи, който е взел пари на заем и не ги е върнал, предполага се, че е умрял, отишъл е на онзи свят, и там, между умрелите, се чувствува по-добре, та не му дохожда на ум да се върне на земята, да изплати задълженията си. Това е само извинение. Аз мисля, че момата по никой начин не иска такъв момък, който, като е взел пари на заем, не мисли да ги връща. Аз вярвам, че една млада мома по никой начин не би желала да се ожени за един момък, който не плаща дълговете си. Защото законът е един и същ. Този, който не плаща дълговете си на онзи, на когото дължи, той и спрямо момата няма да изплаща дълговете си. Един американски професор казвал, че има хора, които са му били толкова отвратителни, че и след десет хиляди години няма да иска да ги види. Но после казвал: Понеже в Писанието е казано, че ние ще се изменим, може и след една година, като срещна тези хора, да искам да ги видя, защото ще се

забрави тяхното прегрешение по отношение на мене. Това са ред разсъждения.

Казвате: Какво ни интересува това? Кажете ни нещо съществено. Ако ви попитам кое е същественото в живота, какво ще ми кажете? Ще кажете, че същественото в живота е да ядем и да пием. Казвам: Има едно положение в живота, при което не можем да ядем. Ти умираш без да ядеш. Баща ти и майка ти след като умряха, ядоха ли? При това ти мислиш за баща си и за майка си. Ти можеш да си безбожник, невярващ, но при това как вярваш, че баща ти живее някъде, и все мислиш за баща си. И който вярва, и който не вярва, все по някога си мисли за баща си. Има един закон, според който не можем да мислим за това, което не съществува; не можем да мислим за това, което няма никаква форма; не можем да мислим за това, което няма никакво съдържание; не можем да мислим за това, което няма никакъв смисъл. Така трябва да се разсъждава. А вие казвате: Това е празна работа. Вие трябва да знаете, че празните работи са без форма, без съдържание и без смисъл, но за такива работи не може да се мисли, те не могат и да се доказват. Някой казва, че едно гърне може да се изпразни. Не, вие никога не можете да изпразните едно гърне. Това е само предположение. Ако изпразните едно гърне от водата и от въздуха, все ще остане етера в него. Как ще извадите етера, в който се движат небесните тела. Каква помпа може да го изтегли? Вие мислите, че гърнето е празно, но ако извадите въздуха от това гърне и после пуснете електрически ток, цялото гърне отвътре ще светне и после, ако извадите етера от това гърне, светлината ще изчезне. Това са научни твърдения. Вие ще кажете: Какво ни интересува как живеят сегашните хора? – Преди три хиляди години и повече хората пак са живели и мислили като вас. Едно време хората са мислили точно като вас, по принцип. Младите мислеха да се женят, възрастните – да раждат деца, а старите – за своите старини. Аз не говоря за това с какви дрехи са се обличали хората, това са второстепенни работи, но от хиляди години насам, откак хората са излезли от рая, от времето на Адама, всички мислят за едни и същи неща. Опровергайте това, ако можете. Не е лошо, ако човек мисли да се ожени, да роди деца и да стане стар, хубаво е всичко това, но питам, след като се ожениш, какво ще придобиеш. Защото всеки, който се ожени, трябва да умре. И всеки, който роди някого, трябва да пострада. И всеки, който трябва да остарее, трябва да оглупее, нищо повече. Тогава? Сега това е новият начин на мислене. Ние искаме да представим нещата, както не са. Например, в хората има скрити навици, скрити мисли, скрити чувствувания, вследствие на което при известни условия те не могат да издържат.

Един французин разказвал на един англичанин: Имам няколко котки възпитани, каквото им кажа, всичко извършват. Възможно е, но котката

има една слабост, на която не може да издържи. Да направим един опит в стаята. Англичанинът взел една мишка в джоба си и когато котката трябвало да изпълни своята длъжност, той пуснал мишката в стаята. Като видяла мишката, котката веднага се спуснала да я гони из стаята, забравила своята длъжност. Също така и хората на земята още гонят мишките. Защо е дошъл човек на земята? Ако ти искаш да се осигуриш и да живееш един охолен живот на земята, ще гониш ли мишките? Ще кажете, че това е много съществено. Дайте ми пример от един човек, който е бил много богат, който е имал къщи и имоти на разположение, да е останал жив. Покажете ми един човек, който поне хиляда години да е живял. Питам: Като хванете една мишка, какво ще свършите с нея? Сега не е въпросът да отидете в другата крайност – да кажете, че човек трябва да работи. Не е въпрос да се работи или да не се работи, но има известен ред разсъждения, които ни довеждат до едно място, дето няма резултати, те са безрезултатни. Например, ако ви кажа едно математическо положение как ще го разберете? Вътрешният ъгъл на квадрата е равен на сумата от трите външни прави ъгли. Според мене, тази математическа проблема може да се разреши по следния начин: вътрешният прав ъгъл на квадрата представя детето. Следователно, качествата на детето са равни на трите външни ъгли на квадрата. Единият външен ъгъл представя качествата на бащата, другият – качествата на майката, а третият – на средата, представя външните условия. Значи, този вътрешен живот в ъгъл е равен на условията, които се съдържат в трите външни ъгли. Тъй щото детето може да използува тия условия. Това не е количествено пространство, което заема вътрешният ъгъл. В пространствено отношение вътрешният ъгъл не може да бъде равен на три външни ъгли. Защото има един свят, който не се занимава с пространството. Има един свят, в който хората живеят вън от пространството.

Сега аз не искам да ви заставя да вярвате в това. Напротив, аз искам вие да бъдете безверници. Мене не може да ме засегне нито вашето верую, нито вашите безверия. Това е ваше право. Да отричате нещата, това е вече ваше разбиране. Да вярваш или да не вярваш, това не е един абсолютен закон. Вярваш в кого? – Вярваш в едно съзнание, което е по-високо от твоето. Ти вярваш в баща си, който е по-високо от тебе. Ти вярваш в твоя учител, който е по-високо от тебе. И твоят учител вярва в някого, който е по-високо от него. Питам: Тоз, последният, Когото наричаме Абсолютен, Той вярва ли в нещо? Вярата е закон на ограничение. Щом вярваш, това е потребно. Има едно вечно абсолютно, което е ограничено; има едно вечно абсолютно, което е неограничено. Ако седна да ви обяснявам какво нещо е абсолютното, вие ще забравите и това, което знаете. На какво основание ще го забравите? Ако ви дам една хапка от едно хубаво ядене, вие ще бъдете доволни от нея. Ако ви дам втора, трета, четвърта, пета, вие пак ще

бъдете доволни, но ако ви заставя да вземете хиляда хапки от това хубаво ядене, вие ще забравите всичко. След като изядете хиляда хапки, вие ще изгубите съзнанието си и тогава всичката приятност на яденето ще изчезне. Затова е казал Соломон, че многото знание в света е товар. За всеки даден случай човек трябва да има толкова знание, колкото е потребно. Знанието е потребно, за да се постигнат известни цели, които човек има в живота си.

Сега, като ви говоря, аз ни най-малко нямам пред вид да ви заставя да изхвърлите вашите възгледи за живота или да не ги хвърлите. Възгледите, които имате сега, трябва да осмислят вашия живот. Каквито и да са възгледите ви, те трябва да осмислят живота ви. Не е важно как аз схващам практическия живот. Вие живеете в една къща, но имате една малка дупчица в нея, през която гледате външния свят. Ако направите на къщата си един голям прозорец, това ще бъде знанието, което ще придобиете. Светлината, която влиза през прозореца ви, ще ви даде повече просвета в ума ви, за да се съобразите с онзи живот, който съществува вън от вас. Не е въпросът да имате повече факти и данни, с които да се пълни животът ви. Казвате: Това е един факт, онова е един факт. Фактът е само констатиране. Някой казва, че му казали една горчива истина. Истината никога не е горчива. Няма по-сладко нещо от Истината. Истината е крайният предел, крайната цел. Зад Истината не можеш да отидеш. Зад Истината е смъртта, зад Истината е страданието. Сега вие сте зад Истината. Казвате: Какво нещо е Истината? – Това, което носи знанието, щастието, силата, животът, богатството – това, което носи всичко в света, то е Истината. – Ами зад Истината какво има? – Зад Истината няма нищо. Следователно, аз считам, че Любовта е начало на живота, а Истината е краят на живота. Това са двата предела на Великото в света. Това, което се движи по средата и сформирува нещата, това е знанието, това е Божествената Мъдрост. Ти не можеш да имаш Мъдрост в света, ако нямаш едно начало и един край. Между тези два края трябва да се изпълни междината на вечността. Значи, Мъдростта изпълва живота. Мъдростта изяснява какво нещо е Любовта и какво – Истината. Казвате: Да се обичаме. – Това е началото на живота. – Да говорим Истината. Това е краят на живота. Ако ти нямаш знание, ако нямаш Мъдрост в живота, всички други неща ще останат безсмислени. Следователно, ако ти с твоята Любов не можеш да минеш от единия край на живота и да влезеш в Истината, и ако ти с твоята Истина не можеш да влезеш от края в началото на живота, ти не разбираш какво нещо е животът. От своето знание ти трябва да преместиш Истината от края в началото и Любовта от началото в края, ти нищо не можеш да направиш, ти нищо не можеш да разбереш. Кой може да ги премести? Само Мъдростта. – Как така? – Това е много проста работа, но за онзи, който разбира. Старият на стари години иска да го обичат. Той нали е в

Истината? На младини той е имал Любовта. Сега защо му е тази Любов? Значи, разликата между стария и младия е тази, че като бил млад, на младини той ходил на хорото да търси младите моми, искал да си избере някоя, а като остарял и не го държат вече краката, пак мисли за младите моми, но сега иска те да му дойдат в къщи, те да го намерят. Тази е разликата. Казвам: Като беше млад момите бяха нещастни, че той ги задиряше, а като остаря, момите се чувствуват свободни от него. А когато момите остареят, момците са свободни. Питам: Защо остаряват хората? За да се освободят едни от други. Дали сте против тази логика, не зная. Аз само констатирам нещата тъй, както са без да идвам да ви убедя в тях. Това не е един абсолютен свят, но казвам: Тъй, както сега се творят нещата, тъй както сега вървят, може би ние сме по отношение на тях в едно заблуждение. Когато видя един грънчар, който меси кал, ще кажа, че тази кал нищо не струва, но след време, когато видя, че той изкарал от нея едно хубаво, прозрачно гърне, ще го похваля. Сега и ние сме в процеса на творчество. Едно неразбиране на живота има. Младите не разбират живота, и старите не разбират живота. Младият мисли, че като намери младите моми, ще бъде щастлив. Много се лъже той. Старият мисли, че като умре, ще отиде в другия свят, и той се лъже. Старият ни най-малко не мисли за онзи свят. Той си мисли като отиде там, да намери някого, той все търси майка си и баща си. Ами ако не може да ги намери? Доколкото съм наблюдавал старите, като умират, те все своите си търсят. Те мислят, че ще хвърлят старата дреха и ще се подмладят. Казват, че като умре, старият се подмладява. Това са ред разсъждения. Но да оставим сега тази философия на страна.

„Дързайте!“, казва Христос на своите ученици. Като слушате тия думи, вие казвате: Какво ще правим? Ние нямаме достатъчно средства, гладни години идат. – Не бойте се, гладните години идат от слънцето. От слънцето зависят те. Когато слънцето няма петна, повече гладни години има; когато на слънцето се явяват изобилно петна, и на земята има изобилна храна. Значи, две положения има: Когато на слънцето няма петна, хората живеят по тих и спокоен живот, но храната е по-малко, бедни хора има повече, повече умират. Когато петната на слънцето се увеличават, изобилието е по-голямо: храна повече, но и нещастията и пертурбациите са повече. Женитбите са повече, но и разводите са повече; Любов има повече, но и караниците са повече. Не са виновни хората, слънцето е виновно за това. Когато мъжът пита жена си защо се кара толкова много, тя трябва да му каже, че слънцето е виновно за това.

Сега да ви приведа един психологически факт. Виждате едно малко момиченце, което е нехайно по отношение на себе си, по отношение на облеклото си. По едно време забелязвате, че това момиченце започва да се

оглежда по десет пъти на ден, мие се, приглажда се, но понеже родителите му са бедни иска да има хубави дрехи, да се облече добре, да се понамаже и да се понапарфюмира, но се сърди на родителите си, че като бедни, не могат да задоволят тия му нужди и изисквания. Казвам: Слънчеви петна има навсякъде. Това младо момиче е видяло едно голямо слънчево петно, вследствие на което иска да се облича и докарва. Вие искате да бъдете богати. Защо? – Искате да имате уважението и почитанието на хората да кажат на вас, че сте богат човек. Вие искате да бъдете учен човек, да говорят хората за вас, че сте учен. Вие искате много неща, и то все за хората. Да се покажете пред тях. Вие още не сте дошли до положението да искате знанието за себе си, все го искате за този, за онзи. И това не е лошо, но в това не седи смисълът на живота. И после вие роптаете против сиромашията, против болестите, че не били на място. Съгласен съм в това. Сега да ви приведа един пример от гръцката митология. Един зидар се качил на един от храмовете, които гръцките богове градили, да работи нещо, но случайно паднал оттам и си строшил крака. Тогава той се обърнал към Зевса с думите: „Зевсе, досега мислих, че си бил много умен и си направил всичко смислено, но днес видях, че всичко не е добро, което си направил.“ Има много необмислени неща. Ти не трябваше да създадеш такъв закон, според който, когато падне човек на земята, да си чупи краката. Така мърморил той цяла седмица, докато най-после Зевс му се обидил: Какво искаш? – Искам да бъда здрав. Нали знаеш, че имам жена и деца, трябва да работя. Отмени този закон за падането на телата. – Добре, ще бъдеш здрав. Зевс суспендирал закона. Зидарят продължил работата си. Качил се на зданието да гради: удрял с чука си гвоздея, но гвоздеят не влизал вътре. Удрял, удрял, но нищо не станало. Най-после той се ядосал, хвърлил чука във въздуха и чукът увиснал, не паднал на земята. Той се ядосал още повече, хвърлил се да вземе чука, но и той сам увиснал във въздуха. Така седял цяла неделя и започнал отново да мърмори към Зевса. Какво направи сега, че ме остави тук, гладен да умра? Тогава Зевс му казал: Сега трябва да избереш една от двете възможности – или като паднеш на земята да си счупиш крака, но да добиеш знание, или да не си чупиш крака, но гладен да умреш. Тъй щото, едно от двете трябва да избере човек: или със счупен, или без счупен крак, но каквото и да избере, все трябва да страда. Тогава зидарят казал: Нека бъде по първия закон, поне ще бъда при своите си, а така ще остана сам и ще бъда изложен на глад. Не остава друго, освен да ми дадеш разум да разбирам законите, защото падането е от мене, по моя непредвидливост. Следователно, ако ние падаме, причината за това сме ние сами. Но има закон на падането, според който всички тела се притеглят към земята. Този закон е създаден от Първата Причина.

Казвам: Условията на сегашния живот, който прекарвате, трябва да ви

радва, защото той може да се измени, но ако се измени, тъй както Зевс е изменил своя закон, ще бъдете ли по-щастливи? Казвате: Да няма господари, да няма слуги. Много добре. Какво трябва да има тогава? Да не се женим. Много добре. Много добре, няма да се жените, няма да раждате, няма да страдате. Какво трябва да има тогава? Онези от вас, които не сте доволни, казвате: Каквото даде Господ, това ще бъде. – Вие казвате, каквото даде Господ, но не сте искрени в това, което казвате. Каквото Господ даде, подразбирате онова, което вие искате да ни се даде. Ако се молите ред години за нещо и не ви се даде това, което искате, вие веднага ще измените на вашето верую.

Та сега ние сме изпратени на земята от Първичната Причина не да развиваме онази механическа вяра, нито да развиваме едно обикновено верую. Единственото нещо е да запазим *Любовта* си към Бога. Тя, именно, е основа на нещата. И тъй, запазете *Любовта*, която носите в себе си. След Мъдростта ние ще изучим Истината. След Истината ще дойде пак Мъдростта. Когато тези три велики сили дойдат в нашия живот, ние сами по себе си ще разрешим онези въпроси, които ни затрудняват. Тогава вече в света ще дойде един нов строй. Аз не искам да вярвате в него, но като дойде и влезете в него, тогава ще повярвате (на) думите ми. Този строй ще бъде следният. Сега сиромасите слугуват на богатите по закона на насилието, от немай-къде, а в следната епоха, когато човечеството ще живее по *Любов*, тогава богатите ще слугуват на сиромасите от добра воля, по *Любов*. Сега невежите отиват да се учат при учените от немай-къде, а при бъдещия порядък на нещата учените ще дойдат да се учат при невежите. При сегашния порядък грешните отиват да се учат при светиите, а при бъдещия порядък светиите ще отиват да се учат при невежите. Сега слабите отиват да слугуват на силните, а тогава силните ще отидат да се учат от слабите? Силните ще се учат от слабите как да придобиват слабостта, да станат слаби хора. Защо? Защото никой силен човек не може да бъде щастлив. Във всяка сила се крие една възможност да направиш едно насилие над другите. Това насилие всякога може да лиши човека от щастието му. И тогава казвам: *Любовта* е закон да направи силните хора слаби, учените хора да направи невежи. Какво ще кажете за сегашните учени, гениални хора, които измислиха задушливите газове, които измислиха избухливите вещества? Можете ли да кажете, че това знание ще спаси света? Не, това знание ще го разруши. В това отношение всички хора трябва да станат невежи. Всички учени хора в това отношение трябва да станат невежи в закона на убиването, в разрушаването. Че кой ще извърши това спасение? Когато човек мине от силата в безсилието, от живота в смъртта, когато почувствува какво нещо е великото страдание, което съществува, той никога няма да има желание да убива никого! Защото ще знае какво нещо е страданието. Няма по-страшно нещо от това

да спънеш един човек в неговото развитие. Този човек е дошъл на земята да придобива знание, а дойде някой, убие го и с това го спъва в неговото развитие, в неговия прогрес.

Сега да напуснем тези мисли, понеже те са вметнати. Аз само констатирам нещата, както са сега. Това, което днес съществува, не е нещо, което не знаете. То е бурното море. Това море трябва да утихне. Как ще утихне? Това море може да утихне само при три условия, а именно: когато Любовта дойде да царува; когато знанието дойде да царува и когато истината дойде да царува в света. Не външно в света, като механически закон, но когато тия неща дойдат в самия човек вътре. Питам сега: Ако ви зададат въпроса княз ли искате да бъдете или онзи сиромах, който разполага с изкуството да лекува болести, какво ще отговорите? Кое е по-силно? По-силно е болестите да ви се подчиняват. Представете си, че ви предложат да ви изпратят като проповедници на Словото Божие, но с пари или пък ви пратят да лекувате разните болести, но без пари, със скъсани дрехи и обуща. Как мислите кого ще предпочетат? Ако тръгнете да лекувате хората, навсякъде ще ви приемат, макар да сте бос и скъсан. Ще казвам, че първото положение е лошо, но има едно знание, което е външно. Първите са богати хора външно, а вторите разполагат с едно вътрешно богатство, с едно вътрешно знание. Вие трябва да направите един правилен превод в себе си на всички тия неща.

Сега всички, които ме слушате, сте в състояние да разрешите една трудна задача на вашия живот, но досега не сте я разрешили, защото чакате да дойде някой да ви я разреши. Преди две хиляди години дойде при Христа един богат човек и Той му предложи тази задача. Богатият се обърна към Христа с думите: Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен? Що да сторя, за да наследя Царството Божие? Този млад богат човек искал да стане гражданин на Царството Божие. Тогава Христос му отговорил, че трябва да спази четирите основни закона, дадени от Мойсея. Богатият човек отговорил: Всичко това съм спазил от младостта си. „Тогава, само още едно не ти достига: иди продай имането си, раздай го на сиромасите и ела, та ме последвай.“ Богатият се замислил дълбоко, станало му скръбно и казал на Христа: Няма ли някой по-лесен път? Ако раздам всичкото си богатство, ще стана посмешище на хората. Не, не съм толкова глупав. И до сега още този човек не е разрешил въпроса. Че не е разрешил въпроса виждаме по това, че неговите богати събратя и до сега още не са разрешили същия въпрос на милионите. Ако днес Христос им каже да раздадат имането си, ще го раздадат ли? С насилие ще го раздадат, но не доброволно, (не) по Любов. Аз не съм за онова безогледно даване. Ако раздадеш богатството си, какво ще придобиеш? И на кого най-после ще го раздадеш? Ти трябва да раздадеш богатството си на най-разумните, на

най-добрите хора. Ти не трябва да раздадеш богатството си на човек, който ще върши престъпления. Ти трябва да обичаш всички хора и като намериш добрите хора, на които да раздадеш богатството си, тогава само ще разбереш смисъла на думата „дързай“. Сега от вас не се изисква да раздадете богатството си, защото сами нямате или пък имате толкова малко, че едва свързвате двата края на едно. Ако е за знание, и него нямате много, имате едва за себе си. Някога знанието, което имате, не ви стига да се освободите от белите, които имате. Ако е въпрос за сила, силата ви е толкова малка, че много пъти се нуждаете от други да ви освобождават. Ако е за вяра, вярата ви е толкова слаба, че сте повече суеверни. Суеверието е една слабост в човека. Някой вярва в късмет, но късмет има само при три случая. Ако вярваш в Любовта, ще имаш късмет; ако вярваш в Мъдростта, ще имаш късмет и ако вярваш в Истината, ще имаш късмет. И при това положение, ако вземеш лотариен билет, още при първото теглене ще имаш печалба. Напоследък пишеше (за) един случай в унгарските вестници: един богат човек западнал, и колкото пари му останали, решил с тях да си купи един лотариен билет, като си казал: И тъй загубих всичко, ще дам парите си за билет, че да зная поне защо страдам. Купил един лотариен билет и спечели от него 500 хиляди унгарски ленги. Като получил тия пари, той веднага ги раздал на бедни работници. Всички се чудили колко богат бил този човек. След това купил още един билет и спечелил един милион. Пак раздал парите на бедните. Купил си и трети билет, от който спечелил един и половина милиона лева. От тези пари той задържал една част и за себе си. Оттам насетне късметът престанал. Следователно, щом човек изгуби вярата си в Любовта, в онова знание, което ръководи живота, както и в Истината, неговите козове няма да имат повече печалби.

Казвам: Какво струва на жената да се обърне към мъжа и да каже: „Дързай!“? Казвам на мъжете, които ги искат жените: „Дързайте!“ Ще ме извините, това не е за вас тук. Аз говоря за външния свят, не само за сегашния, но и за миналия, защото от хиляди години насам, пък и сега, мъжете са печени от жените си. Дързайте мъже, слугувайте на жените си от Любов и по хиляди начини! Същото казвам и на жените, които мъжете им ги печат: Дързайте!, слугувайте на мъжете си, както трябва. Ако мъжете и жените биха приели моето учение, както казвам, мислите ли, че не би станал един преврат? Веднага ще стане този преврат. Мъжете и жените са единствените големи фактори в обществения строй. Без тях нищо не може да се направи. Мъжете и жените ще оправят света. Без жените и без мъжете светът не може да се оправи. И аз вярвам, че реформаторите, които ще дойдат в света, това ще бъдат мъжете и жените. Щом се запретнат, този свят ще бъде оправен.

Дързайте!, казвам на мъжете, слугувайте добре на жените си. Дързайте!, казвам на жените, слугувайте добре на мъжете си.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

5 неделна беседа от Учителя,
държана на 28 октомврий 1934 г.
София, Изгрев

1934_10_31 Най-високият връх
общия окултен клас

НАЙ-ВИСОКИЯТ ВРЪХ

"Добрата молитва"
"Духът Божи"

Ще прочета част от пета глава от Второ послание към коринтяните (от първи до петнадесети стих).

"Животът е красив, когато човекът е смел"

Животът е нещо неуловимо. Човек се движи и движението е израз на живота. Животът нито се хваща, нито се пипа, нито се помирисва. При това за него говорят като за нещо, което се хваща. Казват: "Жив човек". Като пипнеш живия човек, той е топъл, топлокръвен, като топлокръвните млекопитаещи. И щом умре, загубва своята топлина. Сега вие слушате и всички сте обременени, не сте свободни. И слушането ви не е на място. Съзнанието ви не е свободно, за да виждате ясно. Слушате, но все има нещо, което ви занимава. Говориш му за Господ, а той мисли за съвсем друг Господ. Всички говорят, но на неразбран език. Казвате, че страдате, но вие не можете да хванете страданието и да го държите. Виждали ли сте някой път страданието? Виждали ли сте някой път - от очите текат сълзи, капят сълзи. Изкривявате мускулите на лицето, по лицето се изписва някаква гримаса. И вие ще кажете, че този човек много страда. Един актьор може да направи същите гримаси. Аз мога да ви пролея цял кош сълзи, изкуствени сълзи. Изкуствени сълзи мога да направя колкото искаш.

Хората приличат, като че са на едно угощение. Канят се всички да седнат да ядат. И след като се наядат, нищо не се разрешава, само че стават малко по-весели. И веселостта, и тя е нещо, което не може да се улови, тя не е нещо физическо. На веселия човек е малко по-широко. Всичките отрицателни черти се отличават с едно свиване. Например от младини човек расте, и на старини започва да се смалява. Сега да оставим. Има неща, които не ни ползват.

Ти пееш една песен и казваш: "Какво ще ни даде пеенето?" Казваш: "Пеенето работа не дава. Пари ми дайте." Парите дават работа. После ти казваш: "Да се наспя." Но сънят работа дава ли? После казваш: "С вярата си работа не става." Но без вяра става ли? После казваш: "С любовта." Добре. Ако с любовта става, какво е направила любовта досега? Казват, че любовта е създала целия свят, небето, всичко това. Но това, което любовта е създала,

това са само опити. Вие още не сте в творчеството на любовта, в красотата. Вие сте още в опитите. Любовта си прави често малки скици. Аз искам да ви предам една мисъл, която мъчно може да се предаде. Например мога да ви кажа: "Бъдете весели." Но как? За да бъде човек весел, трябва да бъдем свободни от каквито и да е безобразни лоши образи. Да няма нищо да го мъчи.

Вчера идва един българин от Новозагорско, не е някой вярващ, обикновен човек е. Дал дъщеря си в лудницата и ме пита има ли изглед тя да оздравее. Аз му казвам: "Аз не виждам никакъв изглед. Трябва да се минат три-четири години, за да има едно малко подобрение." Той ми казва: "Не думай това, не може ли тази работа скоро да стане?" Казвам му: "Не може. Дъщеря ти е заболяла по един особен начин. По особен начин е заболяла тя." Той се чеше по главата: "По особен начин? По какъв?" Той ме пита: "Такива работи в света като магия има ли?" Казах му: "Дъщеря ти от магия пострада." И той започна да ми разправя. Иска да знае защо заболя дъщеря му и защо не се случи другояче. Казах му: "Дъщеря ти е направила някоя грешка. Оженили сте дъщеря си за един човек, за когото не трябваше да я жените." Той казва: "Прав си. Така си е." Този мъж я е бил четири пъти и толкова лошо я бил. Кои са причините? Има хора, които кармически вървят през лоши семейства, имат тежка карма. Той е от селото на нашия Павел. Претрепали един роднина на Павел, претрепа го мъжът на тази жена и се окървавил. Върнал се в дома си и казва на жена си: "Свършихме се него." И за да не го издаде тя, четири пъти е била бита и полудява. Довеждат го и го осъждат на петнадесет години затвор. Бащата на жената пита: "Защо се случват така работите?" Защо ще му разправям? Защо ще му кажа защо се случват така работите? Рекох му: "Объркани са работите от миналото. В миналото се объркаха и сега не се оправиха, и пак са объркани." И той ме гледа така.

Сега да оставим това. Той ми разправяше повече от два часа цялата история, как се е случило. Аз го слушам и той ме пита: "Има ли магия? Такива неща има ли? Има ли такива неща като късмет?" Казах му: "Остави сега тези неща, остави магията. Магията зависи от ума на човека, каквото мисли човек. Магията е в ума." Той ми каза: "Аз ходих при един ваш гледач, който ми каза, че на едно място на прага закопал пари." Започнахме с дъщеря му и дойдохме до парите. Дойде един българин и казва, че магия има заровена в двора и искаше сто лева да му платим, за да извади всичката магия. Казах му: "Ти защо даваш тези пари, за да извадиш всичката магия? Много евтино искат."

Сега това са особен род разсъждения. Като му гледам лицето, той е съвсем обикновен човек При сегашните условия идеята ви за живота не е така

ясна. Права или крива, вие имате ясна представа, но като дойдете да постъпите право, вие не можете да постъпите право, както в музиката, като пеят, не могат да вземат вярно "си бемол", "ре диез", "ла диез", "сол", "ла" и прочее. Как ще взема "ла", долно "ла" или горно "ла", или "ла" в трета октава? Как ще го вземеш? Трябва да имаш една ясна представа. "Ла" в първата октава, във втората октава, в третата, четвъртата октава как ще ги вземеш? В четвъртата октава колко души могат да вземат "ла"? Колко души могат да пеят четири октави? В света няма певец, който да може да вземе "ла" в четвъртата октава горе.

Когато дойде някой страдащ при тебе, ти никога не можеш да влезеш в положението на друго едно същество, което не е в една и съща гама с тебе, понеже от твоя тон, от твоята постъпка ти ще станеш причина и той да постъпи право. Ако ти мислиш право, и той ще мисли право. И ако и ти мислиш криво, и той ще мисли криво. Каквото мисли майката, ще мисли и синът. Каквото мисли бащата, ще мисли и дъщерята. Това е важен начин за разбиране.

Трябва да разбирате обикновения живот, който ви занимава. Но казвате: "Как да използваме?" Сега тази сутрин, ако сте долу в София, до обед може да имате там мъгла, а пък тук, като излезете на нашия Изгрев, слънце грее, а долу е мъгла. Защо? Тук условията са по-благоприятни. Та когато човек иска да напусне известен възглед, трябва да напусне някои места. Има известни места по-благоприятни. Ще се качиш на канарата, за да е чист въздухът и да имаш ясна представа. Кои са високите върхове? Най-високият връх, това е любовта към Бог. По-висок връх няма. По-високо няма. До този връх нито един човек екскурзиант не е достигнал, нито една човешка експедиция не е достигнала. Правили са милиони опити светиите, но все умират. Този умрял, онзи умрял. И този е още по-опасен връх, отколкото експедицията на Хималаите.

Но все таки, макар и да не можем да се качим на този връх, ние се ползваме от благата му. От този връх слизат всичките блага. Какво има горе, не знаем. И който се е върнал оттам, казва: "Качи се и виж." Някой е ходил, и не се е качвал. Достигнал е донякъде и се връща назад. Сега вие ми казвате: "Да обичаме Бог." Аз бих желал всички да знаят вашата идея, как се обича Господ. Когато имате един приятел, как го обичате? Най-първо, като имате един приятел, как го посрещате? Можете ли да ми разправите как се посреща приятел? Аз ще ви наведа: как посрещате водата, когато сте ожаднели? Вие някой път мислите, че е най-лесната работа, да посрещнете един приятел. Ще посрещнеш един приятел, и той да остане недоволен от твоето посрещане, по-добре тогава да не го посрещаш.

Аз снощи бях на един концерт и бях близо, и там вдигаха много шум. Седя и гледам трима музиканти наредени. Млади. Един от младите, който свири, е първа цигулка. Второ място - той е виден цигулар. След него една млада мома свири на цигулка, и след нея - друг. Аз ги гледам, поне да си изкарам колкото струва билетът. Чух-недочух музиката, гледам, първият цигулар си турга цигулката и ръчката на цигулката на бузата си. А пък младата мома турга цигулката на коляното си. А пък третият, като тури цигулката на коляното, тури ръчката на брадата под устата. А вторият тури ръчката на цигулката под носа си. Сега защо единият тури под носа си, другият на бузата си, а третият под устата, на върха на брадата? Защо е това? Това е моята работа, тайната. И си казвам: "Извади парите на билета." Видях едно правило. Питат ме: "Хареса ли ти концертът?" Казвам: "Много ми харесаха тримата души - двама мъже и една мома." Единият цигулар искаше да каже: "Ако не мислиш, не можеш да свириш." Другият цигулар искаше да каже: "Ако не гледаш музиката, не можеш да свириш." А пък третият искаше да каже: "Ако не се упражняваш, не можеш да свириш." Аз го тълкувам това сега, давам ви един превод.

Аз трябваше да взема малко памук, като тръгнах оттук, понеже бях на първите редове. Защо? Много бях близо до музиката. И като започнаха да свирят музиката, и всеки един тон изискваше известен интервал. Аз бях много близо. Не са криви те. Бях много близо до интервалите на тоновете, а трябваше да бъда най-малко на двадесет метра далече, за да бъдат тоновете по-хармонични. Сега седя и си разсъждавам. Да се направи един салон и целият оркестър трябва да бъде далеч, както и театърът да има сцена. Десет, петнадесет, двадесет метра да бъде далеч от публиката. А пък тук от немай-къде се свири близо.

Та и ние в живота не сме ли в един салон? Някой път влезете в един салон, и не сте в положение да разберете работите добре. Всички говорите за Божията любов, за съвестта, за съзнанието, за справедливостта, за милосърдието. Не че не сте давали, давали сте. Аз наричам милосърдието, когато един цар се е качил на коня си и гледа едно малко детенце. И слиза от коня си, потупва детето, взима го на коня си и го кара малко. Какво ще кажат другите от свитата на царя? Едни ще кажат, че е много хубава работа, а други ще кажат, че е проста работа, да си оставя царят своята работа и да се занимава с едно дете.

Да представим работата другояче. Да си представим, че вие сте един цар, инкогнито ходите и като пътувате инкогнито, сте останали без пари. Имате нужда от средства. Качвате се на коня си и отивате някъде в града да намерите пари, и виждате на пътя цяла една торба със злато, и устата на

торбата са отворени. Този цар, като види тази торба, няма ли да слезе, да погали това красиво дете - торбата. Ще слезете, ще вземете детето и ще го качите на коня, и ще го развеждате.

Сега работите отиват по-далече. На всинца ви трябва едно нещо. Знаете ли кое е? Ако го знаете, няма какво да ви го казвам. Ако ми кажете, че не го знаете, защо да го кажа, да ви смущавам? На вас ви трябва едно нещо: мнозина от вас имат стари черупки, от които не сте се освободили. Някои от вас сте малки, не сте си изправили краката. Казвате: „Такива са били условията, вода няма." А краката ви са се вмирисали вече. Някои от вас не сте си измили сърцето. Може би с години не сте си го измили както трябва, та то мирише. А ние седим по някой път и мислим, че сме достигнали едно положение. Докъде сме достигнали?

Ние казваме, че обичаме Бога, нали така. Когато се намерим в трудно положение, молим се на Бога, и никакъв отговор не идва. Коя е причината? Причината е вътре в нас. Ако ти седиш зад дебелите завеси в стаята си, които са спуснати, и се молиш на светлината, на слънцето, да проникне през тези дебели завеси и да те постопли малко, ще имаш ли резултат? Трябва ли да се молиш, или трябва да излезеш навън от къщата си? Какво трябва да правиш? Да излезеш. Вие всинца имате доста и при това пак се молите да ви даде Господ още повече. Това, което имате сега, трябва да го раздадете, за да дойде новото.

Как ще разберете това сега? Ясна ли е мисълта? Това, което имате, трябва да го раздадете. Не онова, физическото, което имате, но има нещо в човека, което той трябва да раздаде. Носиш един товар на гърба си и като дойдеш на едно място, трябва да снемеш товара си и да вземеш втори товар.

Аз казах на този баща: "След като дъщеря ти е бита от своя мъж, защо допусна на дъщеря ти да стои при него?" Той каза: "Тя не ме слуша, омагьосана е тя." Тя казала: "И да ме бие, аз ще стоя там." Той ме попита: "Има ли такава магия." Аз му казах: "Ти трябваше да вземеш едно въже. И ти имаш магия. Ще я вържеш с въже и ще я вземеш."

Ако слизате от високо място, трябва да се свържете с едно въже, та ако се подхлъзнете, да има на какво да се хванете. А пък вие имате такава самоувереност, и като слезете, ще се подхлъзнете, и ще дойде магията. Ти можеш да бъдеш умен човек. Свържи се с едно въже. Вярата е това въже. Защо трябва да вярваш? Ти винаги имай това въже, няма да ти коства много. Ако речеш да паднеш, ще се хванеш за това въже, за да излезеш на това място, където си слязъл. Какво разбрахте от досега чутото? Да оставим това, което сте разбрали. Какво спечелихте? От това, което спечелихте,

какво решихте, което да приложите?

Четохме в Писанието, че апостол Павел казва, че ако се развали земната ни къща, един ден земната ни къща ще се развали и има друга направена, и ще излезем от земната къща, и ще влезем в небесната къща. По някой път мъчно се излиза. Господарят на къщата те хване и казва, че не си платил наема. Той рече да излезе, хващат го и казват: "За това не си платил, за онова не си платил." Не може да умре. Три-четири дена той трябва да си плаща на господаря на това здание, от което той трябва да излезе.

Ако това тяло е ваше, както мислите, питам: как влезе този грях във вашето тяло? Къде е скрит грехът? Къде ви са долапите? Доста долапи има. Два долапа има отстрани на слепите очи, два долапа има отзад под врата долу, два долапа има над ушите отзад. Човек има доста пукнатини тук-там, че като е затворен, прониква прах. Нали като е затворена една стая, и после като влезеш, и намериш в стаята на масата си прах, после - прах по книгите, и все трябва да има някаква четка да се очистиш.

Има такива мисли в света, които блуждаят в света, грешни мисли. Целият свят е свързан с тях. Когато човек върви, той трябва да си носи цяла мушама и гумени обуща. Отровна кал е това. Сега опасно е да се мисли даже и за греха. Опасно е да се мисли за дявола. Сега защо е опасно да се мисли за дявола? Едни деца нанизали царевица на един конец и гледам, децата хванали един паток и той си отворил устата, и нагълтал царевицата на конеца. Децата държат конеца, и патокът върви подир тях. Казвам им: "Какво правите?" Те ми казаха: "Опитваме този паток, караме го да играе." А на патока очите му се отворили от мъка. Нищо не казвам на децата. Казвам си: ето един пример на дяволската работа. Той даде царевица на един човек, той нагълта царевицата, а дяволът държи конеца и после го разиграват. Казах на децата: "Колко пари да ви дам, да пуснете този паток? Казвам ви, разигравате патока, и за това разиграване трябва да се плаща." Те се смеят. Казах им: "Пуснете патока и аз ще ви дам пари." Гледайте някой път и вие да не се хванете като патока. Нали някой път ходите да крадете орехчета. Гледайте да не се хванете така.

Сега да дойдем до същественото. Често в човека влезе една неестествена мисъл и неестествено желание и този човек, като този паток, се е хванал вече. Също така и този селянин се е хванал с този паток, с този зет, който бие дъщеря му, и тя полудява. И казвам му: "Сътресение има вътре в мозъка." Тя може по естествен начин да се излекува. Трябва да се остави съвсем спокойна и да се възстанови чрез природата първоначалното състояние на мозъчната ѝ тъкан, за да може мозъкът да предава човешката мисъл.

Дръжте правилото сега: никога не жени една своя мисъл за едно неестествено желание и никога не жени едно свое желание за една неестествена мисъл. Не жени и нищо повече. Казах му: "Ти трябваше да вземеш дъщеря си или трябваше да оставиш по-добре дъщеря си неженена при себе си." Той казва: "Откраднаха дъщеря ми. Четири дена я държаха в гората и после я изнесоха съвсем." Те са външни неща станали, това не ни интересува. Хиляди работи стават така.

Онези, които вървят по естествения път, никога не съчетават едно неестествено желание с една благородна мисъл и никога не съчетават едно благородно чувство с една неестествена мисъл. Каквито проспекти да има външно да можете да спечелите нещо, не правете такова съчетание.

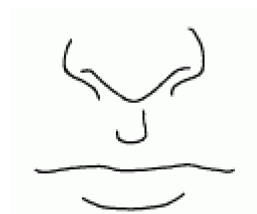

Вас бих ви съветвал да си вземете по едно огледало най-първо. Вие трябва да възстановите онова естествено състояние на вашите уста. Един ученик на Божествената школа какви уста трябва да има? Тази линия не е естествена. Някои уста са такива. Тази малка трапчинка не трябва да е много голяма. А щом се появи една права линия, това показва, че човек е изгубил това правилно отношение между мисли и чувства. Някои други уста са съвсем стегнати. Някои държат устата съвсем отворени. Не, трябва да държиш устата си едва-едва допрени. Това е естественото положение. Устните са два проводници. И постоянно трябва да затваряш устата си. Щом натискам устата си, върху тях има силно течение и скоро ще изгубиш живота си и скоро ще станеш песимист. А ако съвсем ги оставиш отворени, ти ще заприличаш на един мочурляк и жабите ще започнат да крякат.

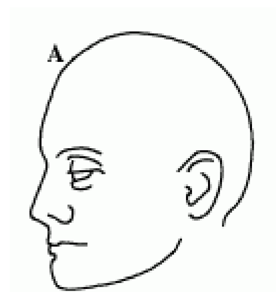

Ти казваш: "Да бъдем добри." За да бъдеш добър, животът има известни места. Трябва да знаеш как да бутнеш себе си, за да станеш добър. Ти искаш да станеш милосърден. Побутай се. Разтривай си главата отгоре (А).

Човек, за да познае външните форми, той е трябвало да яде от дървото на познанието злото и доброто. Злото си има външни форми и доброто си има външни форми. Вие трябва да изучавате външните форми, затова е създаден човекът. Ако вие не изучавате външните форми, тогава и себе си трябва да изучавате. Човек трябва да има едно огледало и да се поглежда, и да гледа външните си форми.

Ти казваш за някого: "Аз ще му дам да се разбере." Пак се поогледай и се нарисувай. Вземете си едно огледало и се наблюдавайте. Кажи си: "Искам да го срещна, моя приятел, когото десет години не съм срещал. Аз съм бил с него в училището заедно." Представете си тази сцена и вижте каква форма ще вземе вашето лице в огледалото. Вижте как ще се измени вашето лице. Представете си тази сцена, когато сте били млади с този приятел. Представете си, че сте били млади, сега може да ви е израснала брада, и ще видите на огледалото как ще се измени вашето лица. Сега вие се самозаблуждавате на земята, понеже всички приличате на затворници. Всеки ден дяволът ви сменя халатите и дрехите. Той ви туря все халати. Нали знаете как се обличат пажовете, келнерите. Той ще тури фрак малко отрязан, ще има и бяла жилетка. Ще се поклони няколко пъти. (Учителят се покланя.) И ще каже: Много ви благодаря, че платихте. Някой казва: "Много благодарим." И все държи ръцете на пъпа си. Аз не оспорвам това. Там се намира слънчевият възел, стомашният мозък, човешкото сърце, чувствата. Това е най-важното място, за да функционира животът. Симпатичната нервна система е там. Но не тук долу при пъпа, а под лъжичката, под белите дробове. Хубаво е да си туриш там ръката. А вие седите и си тургате ръцете по-долу, при пъпа. Не долу, а по-горе. Ако туриш ръцете си горе под лъжичката, ще имаш един резултат, а ако ги туриш по-долу, ще имаш друг резултат. Ако туриш ръката горе на главата си, ще имаш възвишени резултати. Ти се почесваш зад ухото на тила и ще имаш особен резултат. Винаги гледайте да избягвате тези неестествени бутания. Някой път искаш да се бараш на някое място или се почешеш някъде, и то във време на молитва. Така ще се развали молитвата. Във време на молитва не си мърдай ръцете. Какво положение вземате вие, когато се молите? Някой път вземате следното положение. (Учителят поставя двете ръце върху гърдите, до височината на сърцето, двете ръце са с дланите навътре и пръстите на едната ръка - върху пръстите на другата.)

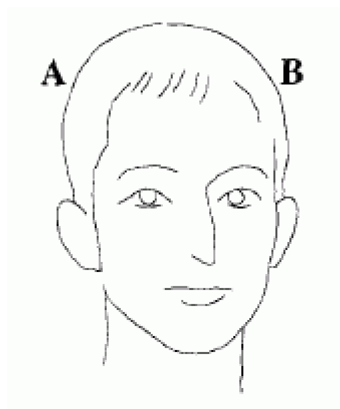

При такова едно положение трябва да настроиш ума си и чувствата си. Че ако не знаеш как да настроиш ума си, как ще се молиш? Един цигулар трябва да знае как да настрои цигулката си. Всеки един от вас трябва да знае как да настройва. Ти се разсърдиш някой път, тогава цигулката е разстроена. Изгубил си присъствие на духа си – разгласена е цигулката ти. Нагласи я. Отпаднал си духом – разгласена е цигулката ти. Обезвериш се – разгласена е цигулката ти. Ако си се обезверил, ще се турят двете ръце на главата отстрани отгоре, в областта на косата.

Аз не смея да ви дам упражнения, понеже няма да ги разберете. Ти отиваш някъде най-малко за три деня, трябва да държиш ръцете си така, за да имаш успех.

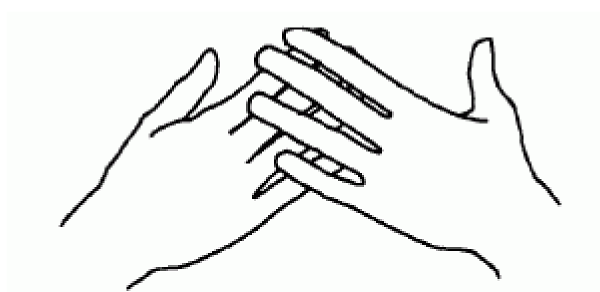

И мисълта трябва да е съсредоточена, да се свържеш с невидимия свят и всички тези същества, които те обичат. И за да направиш връзка, ти не търси външните форми. Тогава ще почувстваш една възвишена мисъл, приятност. Ще почувстваш желание, което ще се прелее в тебе, и ще почувстваш, че имаш един малък приток на живот в тебе. По този начин човек се съблича от старите дрехи. И лицето не е така [разстроено, а одухотворено].

Някой път говорите за Бога и си държите ръцете на пъпа. Когато човек търси Божията любов, то не трябва да я търси така, а така. (Учителят турга дясната ръка, с цялата длан надолу, горе върху главата.) И при такова

положение на ръката си подигни ума си нагоре. Като седнеш на някой камък, и не си натискай много ръката, тури си пръстите на дланта леко отгоре върху главата.

Някои неща не трябва да се обясняват, защото ако вие мислите за това обяснение, как ще стане, дали ще стане, или не, с това ще попречите на нещата. Те стават в подсъзнанието и в свръхсъзнанието. Нашето самосъзнание и съзнание развалят по някой път нещата. Самосъзнанието и съзнанието развалят, като се бъркат в нещата, които не разбират. Ние искаме да проучваме с нашето съзнание и самосъзнание как ще станат работите. Това не е наша работа. Та първото нещо: любовта към Бога се отличава с едно качество. Ти като помислиш за тази Божия любов, да направиш връзка и веднага, каквото и смущение да има в душата ти, веднага то ще престане. Най-първо мисли за Божията любов, която премахва смущението на душата и възстановява един вътрешен мир. В молитвата трябва да се произведе едно състояние на успокоение. За да можем да видим пътя, по който трябва да вървим, ние трябва да приемем Божията любов. Ти ще се срещнеш с много хора и трябва да знаеш как да постъпиш. Пътят ти няма да бъде посипан с рози, ще срещнеш противоречие и трябва да знаеш как да постъпиш.

Аз говоря за сегашния живот. Ще дойде време, когато условията ще бъдат много по-благоприятни. А сега имате големи спънки. Казват, че причината е вътре – някои хора, които са около тебе. Те не са причината, те са само условие. Причината е вън от тях. Някой те спъва или сърди, но причината е далечна и трябва да знаете как да се освободите.

Писанието казва: "Потърсете Ме в ден скръбен и Аз ще ви помогна, и вие тогава ще Ме прославите." Че ти имаш една болест, имаш едно болезнено състояние, тъкмо опитай тогава Господ. Ти ще отидеш да търсиш някой лекар, втори лекар, и така работата не се урежда. Ще похарчиш десет хиляди лева и няма да имаш никакъв резултат. Ти най-първо потърси помощ от невидимия Свят. И ако имаш нужда от лекар, те отгоре ще ти покажат, както когато Корнелий се молеше на Бог, за да му се изявят духовните разбирания. На него му се яви един ангел и му каза да прати за Петър. Също така от Невидимия свят, ако има нужда от лекар, то отгоре ще ти покажат лекаря или ще ти покажат от Невидимия свят човека, който може да ти бъде полезен в дадения случай. Или може да ви покажат някои работи, които вие сте забравили. Много работи има, които вие трябва да си спомните. Всички трябва да имате една ясна мисъл.

Някой казва: "Много хубава беше проповедта, но я забравих сега." Че там е всичкото. Нещата не трябва да се забравят. Има неща, които никога не ги

забравяйте. Ако ти забравиш кой ти е баща и кой ти е брат, и коя ти е сестра, и коя майка, какво ще бъде твоето положение? Хората са забравили Бога, не Го познават. Забравили са и кои са и ангелите. Казвате: "Ангели може да има, но не ги знаем." И това остава постоянно в човешкия живот. И всички са дошли дотам, да вярват в това, тоест само във видимото. И вие вярвате, че реалното е само в хората. Вие вярвате в колективното, но онази вяра, която произтича от колективността, тя е само наследствена.

Аз бях на един концерт. Като отидете на един концерт, там всеки те гледа, и като се свърши концертът, пак те разглеждат. Този те гледа, онзи те гледа и като се свърши концертът, онези хора се натискат да излязат и казват: "Грандиозен беше той." Музиката трябва да произведе образи от миналото или това, което сега става.

Казвам на една мома: "Красива трябва да бъдеш." Там е сега, как да стане момата красива. Сега аз зная, но другояче ще ви обясня. Защо да се опече хлябът в огъня? За да се омеси брашното, трябва вода. И трябва един да го замеси, и хубаво да го замеси. И да направи един хубав самун. И трябва един да опали пещта и да се тури хлябът вътре, и като започне хлябът да се зачервява, ще извадиш опечения хляб. А така става хлябът красив и лесно се яде. Ако хляба го ядат, той е красив, ако не го ядат, не е красив.

Кой е огънят в света? Това са страданията. Те са пещта, в която постоянно ви пекат. Ако нямате страдания, никакъв хляб нямаше да се опече. Какво ще ядем тогава? Страданията са Божествената пещ, където постоянно се пече вашият хляб. Другояче гладни ще умрете. И ако няма страдания, и житото няма да узрее.

Вие искате без страдания. Някой път може и без страдания. Че страданието, това е Божественият огън. Ти казваш: "Да беше ме родила майка ми красива, по-хубаво беше това." Отлично беше това, ако знаеше майка ти да те замеси. Но майка ти не е знаела да те замеси и да те опече добре. Сега ти трябва да се месиш. На някой носът му изкривен, и на някой от вас веждите му са изкривени. На някой от вас устата му е изкривена. [...] А на някой от вас едната ръка е развита, а другата не е. На някой от вас единият крак е по-къс с един сантиметър, а другият не е. Защо единият крак е по-дълъг от другия? На някой от вас едното око е по-отворено, а другото е по-скрито. На някой от вас едното ухо слуша, а другото не слуша. Вие казвате сега: „За следващия път като дойдем." Или казвате: „Карма е това." Българинът казва: „Божия работа е това." Оставете това. Двама хора се убиват. Каква Божия работа е това? Някой мъж бие жена си. Какво е това? Вие казвате: „Божия работа е това." Никаква Божия работа не е. Някой ученик са го изключили от училището, никаква Божия

работа не е. Някой умрял, казват: „Божия работа е това." Не. Това са все човешки работи.

Божия работа е следното. Давам ви една голяма жълта круша и като я вкусиш, произвежда ти приятност. Това е Божия работа. Давам ти една хубава книга, от един голям поет писана, и като я четеш, става цял преврат в тебе. Това е Божия работа. Някой музикант свири и произвежда едно хубаво впечатление в слушателите. Това е Божия работа. Божиите работи са велики работи. Както в малките работи, така и в големите работи те са велики. А пък другото са човешки работи, прах, който постоянно пада върху вас. Сега всички искате да ви се даде нещо. Досега беше да ви се даде, а отсега нататък вие трябва да давате. Досега беше така, ние трябва да бъдем добри, а отсега: „Аз трябва да бъда добър." И то не статически, а функционално. Да функционирам като добър човек. Силата е там. Не седи в големия ръст, който имаш. Не седи и в голямото пространство, което заемаш. От един декар земя ти можеш да изкараш толкова хляб, колкото от десет декара, ако знаеш как, така че един декар добре изработен, се равнява на десет декара, които не са изработени добре. Та при бедните условия, при които живеете, ако знаете как да работите, вие ще изкарате толкова много, колкото при добрите условия. Ти казваш: „Трябва ми повече земя." Сега трябва обработване.

Ти казваш: „Много беше добър апостол Павел." По какво се отличаваше апостол Павел? Колко пъти го биха? Три пъти по трийсет и девет. И апостол Павел се оплаква. Вие вземете предвид неговите дарби. Един човек с неговите познания колко пъти беше бит. И Христос, с всичките Си сили, с които разполагаше, колко пъти Го биха. Вие седите, и искате никой да ви не бутне. Колко пъти войниците удариха Христа, не се знае. И каква нужда имаше от това? Без удари не можеше ли? Той нямаше ли сили да попречи? Ето въпроси, които остават необяснени. „Защо трябва да страдаме?", казваш. Това ще го знаете, като отидете в другия свят. Само тогава ще разберете това. Сега на земята не може. И да ви се разправя, ще кажете: „Тук не си струва човек да страда." Съгласен съм. Защо някой човек, като живее, да го мушат и да пострада? Ще кажете, като го мушнали, посветил се. Не, с мушкане светия не се става. Ако дойде и те мушне някой с някой нож на любовта или мисълта, светия ще станеш. Ако дойде някой с нож на истината и те мушне, да, светия ще станеш. С такава мисъл да ме мушнат, с такъв нож, какво лошо има да те мушнат? Тогава – един нож на любовта. Има ли някой от вас, който е мушкан? Мушкани сте с ножове на любовта, но фиктивни. Като те мушнат с ножа на любовта, най-първо ще почувстваш една голяма болка и ако те боли, ще оздравееш. А пък онзи нож. който не е на любовта, като те мушнат с него, и като си здрав, съвсем ще загазиш. Ножът на любовта винаги има една обратна

реакция. Най-първо умът ти не е просветен и като те мушнат, веднага ще просветнеш и ще се обнадеждиш. А пък ако те мушнат с един нож, който не е на любовта, ще се ожесточиш. Ти казваш: „Аз ще му дам да разбере. Не се живее с добро." Това е обратен път.

Сега това, което ще ви кажа, е важно. Мен ми казаха, че вие, които сте в класа, ходите да хойкате отвън класа и не посещавате редовно училището. И после, работите си не ги вършите както трябва, а отгоре-отгоре. Не знаете ли, като отидете при райските врата, ще намерите там всичко, което сте свършили, и всичко, което не сте свършили. Че като отидете при райската врата, колко чешити ще намерите от вашата работа там? Какво ще намерите при това състояние при райските врата?

Аз искам тук на земята да бъдат открити. Тук на земята са скрити, но там ще бъдат открити. Трябва да знаете, че там ще дойде един ден и работите ще бъдат открити. Та сега скритите работи гледайте да ги откриете. И горе, като ви ги прегледат, ще кажат: "Върнете го на земята." Единият път вие сте били философ, а сега ще се върнете на земята като просяк, като инвалид, куц с единия крак. И ще седите по улиците зимно време при тридесет и пет градуса студ, и ще просите десет, двадесет, тридесет години така на земята, и ще се молите. И след това пак, като се върнете при райските врата, пак ще ви погледнат и ще ви кажат: "Върнете го на земята." И тогава ще ви турят в един кираджийски кон (превозващ чужди стоки кон), десет години да ви впрягат. И тогава пак ще идете при райските врата и ще кажат: "Върнете го назад." Като кон ще ви върнат. Аз не казвам, че така ще бъде с вас.

Всеки, който се качва на един аероплан, може да стане нещастие с него, нали така. Падне някъде аеропланът, обърне се. Или всеки, който се качва на един автомобил, може да се катурне автомобилът някъде. Всичко това може да го вземете предвид, да предвидите нещата, които могат да се случат. Това прави умният човек.

Ние казваме: "Бог ще промисли." Ние трябва да бъдем умни, за всичките възможности при хиляди добрини, които Бог ни праща, да предвидим какво би могло да стане. Да бъдем внимателни, и така можем да избегнем неприятностите, които би могло да дойдат.

Сега за следващия път ми наумете, вие имате едно упражнение, което не е довършено. Мъчнотията не е само във вас. Има една колективна мъчнотия. Има външни условия, които трябва да се превъзмогнат. Аз не искам да туря всичката отговорност върху вас. Има известни външни условия, които могат да се превъзмогнат само при един разумен живот. Някой път може

да сте постъпили много добре, но външните условия са толкова неблагоприятни, че приличат на следното. Това е все едно да пишеш на морския бряг върху пясъка: "Бог е любов. Бог е истина." Но вълните заличават написаното. Не пиши на морския бряг, където се заличава написаното, но на канарите, където не се заличава.

Та най-хубавите работи, които знаем, написваме ги, но дойде вълната и ги заличи. Много сме близо до брега на морето, та вълните постоянно заличават. Та казвам, отдалечете се, идете малко по-нависоко, та пишете там, където морските вълни не могат да заличават.

Та за следващия път напомнете ми, когато сте в настроение, че сте пели, и също когато сте били неразположени, как пеете? Когато сте неразположени, и как пеете зависи от два фактора. За да пееш добре, трябва да има една висока основна мисъл, върху която да е погълнат животът ти, и трябва да имаш едно основно чувство, което да подкрепя твоята мисъл, и тогава можеш да пееш и да свириш добре. И тази мисъл, това чувство ще ви съедини с онзи свят, откъдето идва музиката.

Музикални са ангелите. Те пеят и свирят отлично. Музикални са светиите. Те свирят и пеят отлично. Музикални са гениите на човечеството. И те пеят и свирят отлично. Музикални са талантливите хора и обикновените хора.

Сега коя песен ще изпеем? Коя беше песента от миналия път? Да видим сега какво сте запомнили.

"Аз ще ходя в пътя".

Турете си ръцете върху гърдите с дланите навътре и тогава пейте: "А-а-а." Ще поемете въздух и при издишването ще изпеете тази гласна. Вземете сега два тона по-високо от тази гласна и изпейте тази гласна още по-високо.

"Отче наш"

Шеста лекция на Общия окултен клас
31-ви октомври, 1934 г., сряда, 5.00 часа, София - Изгрев

1934_11_04 Всичко е възможно
неделна беседа

ВСИЧКО Е ВЪЗМОЖНО

Отче наш.

„В начало бе Словото".

Ще прочета 12 стих от 9 гл. на Притчите.

„Духът Божи".

Ще взема само последните думи от 26 стих на 19 гл. от Матея.

„Всичко е възможно". Възможно и невъзможно. Кога са възможни нещата и кога са невъзможни. Невъзможно е без вода да се уталожи човешката жажда; възможно е с вода да се уталожи човешката жажда. Невъзможно е без хляб да се уталожи човешкият глад; възможно е с хляб да се уталожи човешкият глад. Невъзможно е без пари да станеш богат, а възможно е с пари да станеш богат. Невъзможно е без знание учен човек да станеш, със знание е възможно. Невъзможно е без добродетели добър човек да станеш, с добродетели е възможно. Невъзможно е без живот да живееш, а с живот е възможно. Невъзможно е без сила силен да бъдеш, а със сила е възможно. Мога да ви изчисля много такива положения, но да не ви занимавам с тях. Възможните неща, това са реалности, с които трябва да оперираме. Невъзможните неща, това са отрицателни работи, това са области на човешката мисъл. В човека има невъзможни работи.

Често ние се натъкваме на невъзможни работи и казваме: Защо тия неща са невъзможни? Ти със сила не можеш да уталожиш жаждата си, но с вода. Ти само с пръст не можеш да поддържаш живота си, но с хляб можеш да го поддържаш. И сегашните хора се чудят защо стават такива промени в живота? Те стават, защото са невъзможни. Умрял някой. Много естествено. Той е умрял, защото е влязъл в областта на невъзможните работи. Осиромашал някой. Защо? Защото влязъл в областта на невъзможните работи. Ожаднял някой. Защо? Защото влязъл в областта на невъзможните работи. Какво трябва да се прави? Влез в областта на възможните работи. Как? Там му е (цаката) сега. Аз мога да ви кажа как, но трябва да плащате по десет хиляди лева и то с французко злато, а без пари не може. Без пари могат да ви се дадат така само едно, две кила. Често идват при мене болни и ме питат: Кажи ми, ще оздравея ли? – Ако имаш вяра, ще оздравееш. Но ти какво мислиш, кажи ми, ще оздравея ли? Той иска да ме хване, като кажа, че ще оздравее, ако не оздравее, да ме пита после защо съм казал, че ще оздравее. Моите предсказания не показват, че той ще оздравее. Аз мога да предскажа по законите на възможностите, ако

той има вяра, ако той има сила, ако уповава на законите на природата. При това положение той ще оздравее, но ако не спазва законите на природата, няма да оздравее – нищо повече. В това няма никакви изключения. Следователно, всички противоречия в света произтичат от закона на невъзможностите, а невъзможните неща спадат към друга една област. Това са величини, които спадат към вечното малко в света. Това са величини, с които човек не може да оперира. Например, как ще оперирате с една величина, която е една десетмилионна част от милиметъра? Тази частица е невъзможна. Как ще определите с нея, кажете ми? Ако ви дам един милион златни монети, направени по тази категория на делението, от по една десетмилионна част на делението, кажете ми, какво ще направите с тези монети? Сега в света се строи един нов телескоп, на който огледалото е пет метра в диаметър. Най-големият телескоп, който съществуваше досега, беше някъде в Калифорния. Той имаше огледало с диаметър два и половина метра. Той докарваше и най-отдалечените звезди на разстояние 500 милиона светлинни години. Новият телескоп открива ония звезди, които се намират на разстояние от земята на хиляда милиона светлинни години. Авторът, който пише тази статия, прави едно сравнение, като казва, че ако след хиляда години някоя слънчева система изчезне, то в тази фотографическа снимка ще се махне едва една малка точица на тия отпечатъци. Едва след хиляда години ще се констатира, че е изчезнала една малка точица от този атлас на звездното небе. Тази точица едва може да се вижда с микроскоп. Казвам: Такива разсъждения са невъзможни даже и за сегашните хора. Човешкото съзнание не е в състояние още да схване това. Вземете млекопитающите, волът например, който цял ден гледа все към земята, той пък никога не мисли и не подозира за тия неща. Той никога не поглежда към небето и не мисли изобщо. Той казва: Хляб, трева ми трябва – всичко друго е празна работа. И птицата също така все надолу гледа, но като се намери пред някаква голяма опасност, поглежда нагоре. При обикновени условия все надолу гледа към земята. Питам: При тези условия, когато птицата гледа все надолу и когато млекопитающото гледа все надолу към земята, какво са разрешили? Животните си останаха животни благодарение на това чрезмерно наблюдение на земята. По този начин те изгубиха най-благоприятните условия за своето развитие, изгубиха възхода на своята еволюция и са в един застой. Не се знае след колко хиляди години ще дойдат нови условия да ги подемат нагоре. Човешката раса е вървяла в друга посока, различна от тази на животните. Творението е вървяло в две линии: всички онези същества, за които Провидението определи, че ще останат в своята еволюция, се казва, че са изоставени от Бога. Другите пък, които вървят напред в развитието си, се казва за тях, че Бог ги е подел. Всяко нещо, което е изоставено от Бога, подлежи на застой, лишено е от развитие. Другите пък, които са създадени от Бога, подлежат на развитие.

За първите се казва, че Господ казал да бъдат, да им даде условия за живот, а за човека се казва, че Бог взел участие в неговото създаване и го направил с онези възможности, които са вложени в самия Него. И понеже човек е дошъл последен на земята в своето Битие, то Бог искал да направи човека млад, да обича живота, да бъде полезен на животните; затова Бог взел от естеството на животните и вложил в човешкото естество. По тази причина човекът днес по необходимост носи в себе си животинското естество, носи и човешко естество. Та едновременно той се бори в две посоки с две мъчнотии – с един стремеж нагоре, към Бога, да изпълни Волята Божия. От друга страна той се бори с противодействуващите сили на цялото животинско царство и мисли само за земята. Един ден, когато почне да мисли само като животните, той ще стане подобен на тях и друго същество ще дойде да го замести.

Христос казва: „В Бога всичко е възможно“. За човека, който върви в Божествения път, който върви по онези закони, които природата е вложила, всичко е възможно. Но нека човек само да мисли в какво седи неговата вяра. Ще ви приведа един пример. Един беден човек ходил все по богатите хора и им проповядвал все за Бога, и по този начин просил да му дадат нещо. Дето отивал при богати хора и всички му казвали: Ти си здравеняк, какво ходиш да просиш? Какво ще говориш за Бога. По-добре се заеми да работиш. Десет години той обикалял домовете на богатите хора и се чудил защо богатите са толкова жестоки, че не са готови да помагат на бедните. Като размишлявал по този въпрос, един ден му дошла една светла идея и той си казал: За да дават богатите, и аз трябва да дам нещо от своя страна. Аз отивам при тях, прося, без да им дам нещо. Един ден той отишъл да търси най-богатия човек и си казвал: Този човек все ще има някаква нужда от мене. Като ходил така от град на град намерил най-после най-богатия човек; но му казали, че дъщерята на този богат човек е болна, намира се на смъртно легло. Добре, сега и аз ще му помогна по някакъв начин. Той отишъл в дома на богатия и му казал: Аз се научих, че дъщеря ти е много болна. Аз ще се помоля на Бога за нея да оздравее, но като оздравее, и ти ще направиш нещо за мене, каквото желаеш. – Лесна работа, стига да оздравее дъщеря ми. – Но разбира се, първо аз ще се помоля за дъщеря ти да оздравее, и ако оздравее, тогава и ти ще ми помогнеш. Той започнал да се моли на Бога: Господи, аз се моля, но новак съм в тази работа, тя може да излезе янгъш, но казах, че ще се помоля в Твое име. Да става, каквото ще. Ако искаш, излекувай я. Но ако не искаш, да бъде Твоята Воля. Ако е Твоята Воля, добре, но ако не е Твоята Воля, пак добре. Случило се, че след това дъщерята на богатия човек оздравяла. Богатият му направил къща и оттам насетне сиромашията изчезнала за него. Така той разбрал, че когато искаш, все трябва да дадеш нещо и от себе си, все трябва да направиш нещо. Сега всички хора искат да се

поправи светът, без да направят нещо в името Божие. Вие не сте направили нищо още, а само се чудите. Като разправих този пример на едного, той пък ми разправи един друг разказ, писан от един полски писател. Той е следният: Един знаменит художник очаква да получи едно голямо наследство от един свой роднина, че да си оправи работите, както трябва. Случило се, обаче, че този негов роднина изгубил доверието си в своя племенник и не му оставил нито пет пари. Художникът се отчаял и си казал: Отиде вече. Всичко се свърши с мене. Не ми остава нищо друго, освен да се самоубия. Авторът разправя, че в Полша някъде имало специално место, дето отивали всички отчаяни и разочаровани от живота да се самоубият. Тогава младият художник си купил един револвер, оставил палтото дома си и към 12 часа вечерта отишъл на определеното место, дето се готвел да се самоубие, да замине за онзи свят. Той вижда друг един човек, който седи там, също се готви да се самоубие. Художникът се приближил при него и го запитал: Кое те кара да се самоубиваш? Да не си сиромах като мене? – Не, аз съм богат човек, но жена ми ми изневери и нищо друго не ми остава, освен да се самоубия. И ти си дошъл за такава глупава работа да се самоубиваш? Да е за сиромашия, разбирам, но за една жена. Ти си поне богат, ще си намериш друга жена. Той го убеждавал цял час да не се самоубива и в това време дошла една светла идея да нарисува една трагическа картина как се самоубива човек, (на) когото жена му изневерява. След това двамата тръгнали по пътя да се връщат, но художникът казал: Аз те убедих да не се убиваш, но знаеш ли, че аз съм гладен. Лесна работа. Станали ортаци и тръгнали двамата заедно. Тогава художникът му казал: Слушай, аз не съм сам. Имам още много приятели гладни като мен. – Викай и тях. След това художникът нарисувал една картина, която станала много сполучлива и с това работите му се оправили. Този човек, докато мисли само за себе си, решил да се самоубие, но като решил да направи едно добро на някого, и мисълта за убийството изчезнала. С това вече и неговите работи се оправили. Като помага на другите, и неговите работи се уреждат.

Та казвам: Докато вие във вашите нещастия не се постараете да помогнете на нещастията на другите хора, вие не можете да избегнете от бедното положение, в което се намирате. Този закон е верен и за семействата, и за обществата, и за народите – навсякъде почти го има. Това наричат алтруистическо чувство. Някой казва: Защо трябва да помогне на другите? – Ако помогнеш на другите, ще си помогнеш и на себе си.

„Всичко е възможно“. Кога? Когато постъпваш по Божествено. Как да се разбере коя постъпка е Божествена? – Когато човек не мисли за себе си, а мисли за другите, тази постъпка е Божествена. Този човек всякога постъпва по Божествено. А когато човек мисли за себе си, той всякога

върши престъпление. Защо вълкът върши престъпления? Защото мисли за себе си. Защо орелът върши престъпления? Защото мисли за себе си. И ще видим, че всички престъпления в света се дължат на ония условия, при които човек мисли само за себе си. Той мисли, че като се нареди неговият живот, всичко ще се нареди, както трябва. Да, но утре дойде някой по-силен от него и го пожертвува. Така постъпвате и вие. Влезете в курника, хванете една кокошка, но тя закряка. Вие я заколите и нищо не мислите. Ако мислите по Бога, ще кажете: Нека си поживее тази кокошка. Как постъпвате вие? Хванете кокошката, заколите я и си казвате: Тя е кокошка, трябва да умре, за да живея аз. Аз мога да ви приведа ред примери за лошите последствия, които човек носи от своите несправедливи постъпки. Разправяха ми един пример, станал в София. Един касапин искал да заколи един вол; цял час го колил, но не могъл да го заколи. Най-после, от гняв, той го прострял на земята, извадил едното му око и така одрал кожата му. Не се минало и седмица, друг един вол го ритнал и то в същото око, което той извадил на вола. Така изгубил той едното си око. Друг един пример има за потвърдение на горната мисъл. Един касапин, някъде в България, клал говеда цели 20–30 години и то най-немилостиво. Като се оженил, родили му се три деца. Едното било на десет години, другото на шест, а най-малкото на година. Един ден двете по-големи деца си играли, а майката в това време къпела малкото си детенце в коритото. По-голямото от децата казало на братчето си: Ела да ти покажа как татко коли агънцата. То взело един голям остър нож и за да покаже на братчето си как татко им коли агънцата, незабелязано го забило в братчето си и го ранило смъртоносно. Братчето извикало и паднало на земята мъртво. Като чула вика му, майката веднага притичала, оставила детето в коритото. Като я видяло, по-голямото дете се уплашило и хукнало да бяга. В бързината си то паднало, натъкнало се на ножа и умряло. Ужасена, майката влязла в къщи да извади малкото дете от коритото си, но за нейно нещастие, тя го намерила удавено във водата. Значи, този касапин изгубил наведнъж и трите си деца. Ще кажете, че това са изключения. Не, тези нещастия не трябваше да станат. Ако бащата не беше касапин, това нямаше да се случи. Всички нещастия се дължат на такива невъзможности в света. Може ли при такива условия децата да живеят?

Сега аз говоря на съвременните религиозни хора, оставам външните на страна. Аз говоря на онези, които искат да бъдат религиозни. Казвате: Към коя религия принадлежа? Не е въпросът към коя религия принадлежиш. Религията е метод за постигане и облагородяване на човешката душа. Във всички религии съществуват само три принципа. Там съществува една вечна Любов, която включва благото на всички същества; там съществува една вечна Мъдрост, знанието на която обгръща всички; там съществува една вечна Истина, която включва свободата на всички същества според

степента на тяхното развитие и разбиране. И като се казва вярвайте в Бога, питам: Каква полза ще имаш, ако вярваш в Бога? Вярата е само пътят към Бога, а да знаеш само този път, това още нищо не те ползува. Следователно, като тръгнеш в този път, ти трябва да приложиш Божията Любов, Божественото Знание, Божествената Истина, от чиито резултати ще се ползуваш. От Божествената Любов ще имаш резултати на онзи вечен живот, който ще влезе в тебе. Велик е животът на Любовта. От Божествената Мъдрост ще придобиеш знанието, от Божествената Истина ще придобиеш свободата си. И като придобиеш тези неща, ще кажеш: За Бога всичко е възможно. И когато казваме, че в Бога всичко е възможно, ние живеем за Бога. Ние не съзнаваме още това, но когато съзнаем, че Бог живее в нас, второто начало, само тогава всичко ще стане възможно. Само тогава ти ще можеш да определиш какви трябва да бъдат твоите отношения към Бога, но не само твоите временни отношения, а и тия във време на тъги, скърби, в радости и в падения, и ставания. Във всички случаи на живота отношенията на човека към Бога трябва да бъдат едни и същи. Ти можеш да изгубиш цялото си богатство, но твоите отношения към Бога никога не трябва да се изгубят. Целият свят може да се обърне против тебе, но ти никога не трябва да обърнеш отношенията си към Бога. Ти трябва да предпочиташ най-големите страдания, но никога да не изменяш на онези принципи, върху които почива твоят живот. Никога не мисли, че можеш да умреш. Ако някой ти каже, че трябва да се откажеш от това, което проповядваш, или че ще умреш, ти не трябва да вярваш. В това отношение Христос направи един опит, Той доказа, че онзи, който следва Бога, не умира. Аз предпочитам смъртта за истината, отколкото живота за лъжата. Питам: Колко време остана Христос в смъртта? Само три дни. А вече две хиляди години, откак Той живее. И 500 хиляди хора вървят в Неговия път. Те още не са дошли до Неговото вярване. Мнозина от вас сте още оглашени. Аз гледам как като ме срещне някой, казва: Този е от еретиците. Аз съм бил еретик, а той е правоверен. Може да се познае кой е еретик, а кой е праведен. Тогава, като срещна този правоверен, аз се радвам, че съм го срещнал и му казвам: Моля ти се, ела с мене да помогнем на един умиращ. Ако аз не мога да помогна с молитвата си, ти ще му помогнеш. За мене е безразлично кой е този човек, който може да помогне, важно е, че аз се нуждая от един праведен. Кой е той, не е важно. За мене е важно да се свърши едно добро дело, а кой го е свършил, това не е важно. В света ние сме само служители, а онзи, истинският, който върши работата, това е Бог. Вие мислите, че като се помолите на Бога, и вашата молитва се чуе, че това вие сте свършили сами. Не, в дадения случай аз съм само едно условие. Когато петелът изкукурига и съмне, нима без неговото кукуригане не съмва? И без петел може да се съмне, но по-хубаво е да има петел. Ако петелът мисли, че като изкукуригал съмнало, може да се постави на опит и да види, че и без петел съмва. Някой казва: Аз в този път

няма да вървя. И без да вървиш в този път, пак ще съмне. Друг казва, че не вярва в това. Ако не вярва в това, той ще си направи пакост сам на себе си. Човешко е да вярваш, а животинско е да се съмняваш. В какво трябва да вярваш? В Любовта или в безлюбието? В Мъдростта или в невежеството? В Истината или в лъжата? В Свободата или в робството? В живота или в смъртта? – Разбира се, че в живота трябва да се вярва.

Казвам: Сега всички вие се намирате в една епоха, дето търсите изходния път. Мнозина се поставят на една хлъзгава почва, както някои богати синове, разчитат на богатството на баща си и не се учат. Много християни има, които разчитат на добродетелите на Христа, на светиите и казват: Ние сме грешни хора, ще се помолим и ще ни се даде, каквото ни е нужно. Не се поставяйте на тази хлъзгава почва. Казва някой: Като повярва човек, всичко става. Двама светии, които живели заедно, често спорили помежду си: единият вярвал в думите на апостол Павла по буква, че с вяра всичко става. Другият вярвал в учението на Якова, че за всяко нещо си има дълбоки причини. Живели тия двамата светии 20 години в пустинята и не могли да разрешат този спор помежду си. Единият поддържал една теория, другият – друга. Един от тях един ден останал дома да готви. Турил боб да се вари, но не поставил никак сол. Като се върнал вторият, взели да ядат. – Защо няма сол в боба? Повярвай и ще се осоли. Нали ти поддържаш теорията, че като вярваш, всичко става според вярата ти. Да, но тук не може да се приложи тази теория. В такъв случай ще излезе, че моето учение е по-право. Следователно, доброто в света трябва да се възприеме, без разлика отде иде. И вярванията на хората, че Христос ще ни помогне, е един механически процес, който е чисто външен. Онова, което Христос е вършил, е вътрешен процес. Каквото вършеше Христос, казваше: „Аз и Отец ми едно сме“. Някои цитират този стих и казват: Аз живея в Отца си, и Той живее в мене. Ако наистина Христос живее във вас, и вие в Него, но не само на думи, не само да носите Неговото име, тогава всичко ще бъде възможно. Питам: Ако Христос живееше във вас, щяхте ли да ме питате де е Христос? Мнозина са ме питали де е Христос сега? Казвам: Христос е там, дето ти не си. – Как тъй? – Тъй е. Човек е в слънчевата светлина, дето е слънцето. Човек е и извън слънчевата светлина. Там, дето не е слънчевата светлина, ти не можеш да бъдеш под благодатта на слънцето. Казвам: Това са ред начини не само за разсъждение, но това са практически работи из живота как трябва да се живее. Някой казва: Животът трябва да мине така. Ти не казвай така. Животът не минава. Не казвайте, че като умре човек, всичко се свършва. Добрите неща не се свършват със смъртта. Ами като се роди човек? И с раждането нищо не става. Като се родиш, ти влизаш в една бакалница да пазаруваш, но като си напазариш, каквото ти трябва, бакалинът казва: Каквото си взел, ще платиш, и ти дава сметка. Ти влизаш в света, дето Бог ти е дал всичко и

мислиш да излезеш така, без да платиш нещо. Казано е в Писанието: „Словото няма да се върне без да принесе своя плод“.

В човека има едно лъжливо учение, едно лъжливо разсъждение, според което той казва: Аз съм свободен. В какво седят принципите на свободата? Ако аз постъпвам несправедливо спрямо хората, аз не съм свободен човек. Ако мисълта ми произвежда безпокойствие, аз не съм свободен човек. Ако болестта ми ме парализира, аз не съм свободен човек. Ама човек трябва да бъде свободен. Да, човек трябва да бъде свободен по ум, по сърце, по воля, по здраве. Болестите не трябва да го гасят. Той трябва да покаже на болестите, че е по-силен от тях. Като ви дойде някоя болест, вие се уплашите и казвате: Ще се мре вече. Защо ще се мре? Какво разбирате под думите „ще се мре“? Ако под думата смърт разбирате, че отново ще живеете, има смисъл тази смърт, разбирам да говорите за нея. Но ако под смърт човек разбира, че всичко с него се свършва, той се намира в закона на най-голямото ограничение, в закона на най-голямото робство. Понякога вие вадите криви заключения и казвате: Не искаме да се лекуваме при лекари. Други път като заболеят, веднага викат лекар. Едни казват, че могат сами да се лекуват, нямат нужда от лекари, а други търсят лекари. Ако лекарят не може да ви лекува, вие сами себе си не можете да лекувате. Може би лекарят, който е дошъл да ви лекува, е изпратен при вас с цел да го обърнете вие към Бога. Сегашните лекари трябва да се обърнат към Бога. Нека си бъдат пак лекари, но ако се обърнат към Бога, те ще бъдат десет пъти по-добри, отколкото са сега. Ще кажете на лекаря, че ако той вложи вяра в лекарството си, това лекарство ще бъде по-ефикасно. Защото, ако лекарят не дава нищо от себе си, той не може да лекува. Не е въпросът само да се залъгваме. Всеки лекар, след като е предписал известна рецепта, той трябва да е вложил вече нещо в нея от себе си. Лекуването на болния зависи от това, което лекарят е вложил в лекарството. Когато лекарят дойде в дома на болния с едно чисто желание той да оздравее, това негово желание непременно ще подейства.

Казвам: Всичко е възможно. Човек има всички възможности, има възможност да се занимава с всички професии. Нещата, обаче, не трябва да се разрешават индивидуално. От какво зависи щастието в един дом? От какво зависи щастието между бащата и майката, между синовете и дъщерите в един дом? Щастието зависи от Любовта, която може да има между всички членове на семейството; щастието зависи от онази Мъдрост, която управлява всички; щастието зависи и от Свободата, която съществува в дома. Същите принципи съществуват и в обществото, и в народите, и в цялото човечество. Дето и да сте, Любовта не може да бъде нито религиозна, нито обществена, нито човешка. Любовта е безпартийна, тя няма никаква партия. Любовта не може и да се дели, тя не може да бъде

нито животинска, нито човешка. Под думата животинска любов, разбираме, че животното, което не е разбрало Любовта, я проявява по своему, и ние наричаме тази любов животинска. Грешникът, който не е разбрал Любовта, разбираме, че той има грешни схващания за Любовта. Любовта във всички условия си остава неизвестна. Любовта има еднакви отношения и към праведни, и към грешни, и към животните. Любовта иска да поддържа живота на всички същества, но обаче да не се изменя формата им. Човек трябва да измени формата си. Най-първо той е започнал в утробата на майка си от една микроскопическа клетка, и в продължение на девет месеци той е минал през ред фази на млекопитаещите, докато най-после е дошъл до положението на дете, като расъл, развивал се и най-после умира. Това нищо не значи. Ние говорим за съзнанието на човека. То е като положението на богатия, който постоянно преустройва своята къща. Ние разбираме, че умните хора преустройват своите къщи. Навсякъде нещата се преустройват: къщите се преустройват, градовете се преустройват, обществата се преустройват. Дето се разбират законите на нещата, там всякога съществува едно разумно преустройство. Дето не съществува това разбиране, настава едно заглъхване.

Питам сега: Какви са методите, които трябва да се приложат в света? В съвременния свят, между всички народи съществува желание всички да се повдигнат. Сега народите в цяла Европа се индивидуализират, всички се изолират. Франция се изолира, Англия се изолира, Германия се изолира, Русия се изолира – всеки разглежда въпросите от свое гледище, от свое икономическо гледище. При това положение никой не е свободен. Едно време достатъчно човек да имаше пари, взимаше си билети и отиваше, дето искаше в странство. Сега, обаче, никой няма право да излезе от своята държава и да отиде в друга, ако последната не му позволи. Ако му позволи, ще може да отиде, ако не му позволи, не може да мръдне от своята държава. Това не е нищо друго, освен индивидуализиране. Ако краката на човека искат да ходят, и той ходи, ако не искат да ходят, и той не може да ходи. Предполага се, че един ден ще дойде индивидуализиране на цялото човечество. Днес всички народи се оформяват като органи на едно цяло. Представете си, че разумните хора дойдат в един спор помежду си, какво ще бъде положението на цялото човечество? И човек от своя страна представя един такъв общ организъм. Има една държава, която сега се образува, сега се твори. Да ви кажа коя е тя. Новата държава, в която светът ще влезе, това е човешката глава, човешкият мозък. Всеки носи тази държава в миниатюр в себе си. Засега тя има три билиона и 600 милиона клетки. Тези жители се вместват в едно пространство със следните размери: в дължина 19 сантиметра средно. В широчина около 15 и половина сантиметра и на височина в кубическо отношение около 15 см. В тази малка държава живеят тези три билиона и 600 милиона клетки и се

спогаждат помежду си. Представете си, че и всички добри и разумни хора по света влязат в едно споразумение помежду си? Какво ще бъде положението на света? То ще бъде десет пъти по-добро, отколкото е сега. При това, човешкият мозък още не е сформируван. Той сега се сформирува. Всичкото зло в света се дължи на недоброто сформируване на човешката глава. Не че е лошо това нещо, нито е зло, но казвам: Има неща в човешката глава, които още не са добре сформирувани. И сега някои питат: Как трябва да живеем? Ще живеете по същия начин, по който е създадено вашето сърце Доброто човешко сърце е по-добре създадено днес от неговия мозък. Злото в света произтича от два фактора: от недобре организираните мозъци на мъжете и от недобре организираните сърца на жените. В жената умът е по-добре организиран. Тя е по на прав път от мъжа, но по отношение на сърцето тя е на крив път. По отношение на сърцето мъжът е на правата страна. Обаче, по отношение на своя ум, мъжът е на съвсем крив път. От ума на мъжа се раждат всичките престъпления. Кой върши войните в света? Все мъжете създават войните. Кои се бият? – Мъжете. И като извършат хиляди престъпления, ще си турят знакове, че били герои, че избивали братята си, и най-после ще пишат исторически събития. И това било морал.

Сега аз говоря от едно общо положение, от гледището на един висок морал. А хората казват, че така било създадено от Бога. Какъв е този морал? Въпреки това, всички цитират закона: Не убий! Ако е въпрос да се секат сухи дървета, това е друга работа, но да се секат онези живи, плодни дървета, това не разбирам. С какво може да се оправдае европейската война в 1914 година? Каква култура беше тази, когато тия християни се биха помежду си цели четири години? Могат да се оправдаят и обясняват войната както искат, това е друг въпрос, но по същина тази работа хубава ли е? Не е права, не е добра тази постъпка. Но законът казва другояче, той гласи, че всяка война произвежда известни злини. Съгласен съм, че според великия Божествен план всяко зло в света се обръща на добро. По отношение на Бога е така, няма да остане една лоша постъпка, която да не се обърне на добро. Но по отношение на нас не е така. Когато някой отива да извърши едно престъпление, нека първо се запита дълбоко в себе си, право ли е това, което върши, или не? Когато един мъж натупа жена си и ѝ припише ред грехове, право ли е това? Когато една жена бие мъжа си и му приписва ред грехове, право ли е това? Когато една сестра бие брата си, право ли е това? Или когато братът бие сестра си, право ли е това? В това няма никакъв морал. Даже и в това отношение хората са останали назад в своето съзнание. Те искат да подобрят своя живот, но не знаят, че по този начин не могат да го подобрят. Не е въпросът само за войните. Казват, че не трябва да се воюва. Аз отивам по-далеч. Аз не говоря за онези клоне, които падат. Това е безпредметно за мене. Аз не говоря за онези стени,

които падат. Аз изхождам от гледището, че когато се строи една къща, тя трябва да се строи по високи правила, които законите на природата изискват. Ти ще я съградиш така, ще ѝ поставиш такива греди, че никога да не се съборят. Не е въпросът какво днес става, но какво трябва да градим за бъдеще, понеже се казва, че трябва да възпитаваме младежта. Мнозина поддържат, че бъдещото поколение трябва да се възпитава в бащината си религия. Че в какво е вярвал вашият баща? В какво са вярвали вашите възпитатели? Ако под думата вяра на вашите бащи, разбирате това, в което Бог вярва, и аз съм съгласен с вас. Ако е въпрос да се говори за вярата на вашия земен баща, за такова възпитание не съм съгласен. Тъй не се възпитава. Ако един човек си позволява на бойното поле да убива, той може да убие и всеки министър, всеки цар, той може да убие и баща си, той всякого може да убие. Чудни са хората. Те трябва да знаят, че щом човек веднъж се научи да убива, той всякога ще бъде готов по своята воля да убива когото и да е.

Та казвам: *Любовта* изключва всякакво убийство. Под думата убийство е следното: ти никога нямаш право да разрушиш един живот, който Бог е поставил в света, който е създал. Аз говоря за Божественото. Ти нямаш право да го лишиш от живот. Всяко същество има право да живее. Ние не говорим за онези неща, които хората са направили. Това е друг въпрос. Никой няма право да измени Божествения ред на нещата. Никой няма право да измени постановленията на природата. Ако ние ги изменим, ще дойдат най-лошите последствия в живота. Тъй трябва да се обосноват нещата. Не е въпросът да поддържаме един личен принцип, за свои лични удоволствия. Не е въпросът да теглим правото само към своя страна.

Казва Христос: „В Бога всичко е възможно“. Значи, всичко е възможно, когато човек работи със закона на *Любовта*; всичко е възможно, когато човек работи с онзи велик закон на Мъдростта; всичко е възможно, когато човек работи с онзи велик закон на Знанието и с онзи велик закон на Свободата и на Истината. Тази Свобода, именно, трябва да включва в себе си всички онези разумни същества, в които има един импулс, един трепет. Това са бъдещите основи, върху които може да се съгради една държава, един дом, едно училище, едно общество, една религия, па и каквото и да е в цялото човечество. Ако се поставят такива основи, всякога ще има резултат. Тогава всяко общество, всеки дом ще успее. Ако не се поставят тези основи, няма да има никакъв резултат. У нас, например, първо ще се погледне отрицателно на всяко ново движение. Ето, нашето духовенство и досега още има лошо мнение за богомилите. Казват, че богомилите станали причина за страданията на българите. Те са виновници за нещастието на българския народ. Те поставят богомилите виновни за всички престъпления. Така и нашите журналисти ме учудват. Например,

един български вестник пише, че някой дъновист убил сръбския крал. Това се писало после и в сръбските вестници. Но после един от сръбските вестници опроверга това, като пише, че дъновистите са хора философи, миролюбиви, те не могат да извършат никакво убийство. Питам: Какво се ползуват българските вестници, ако кажат, че онзи, който убил краля в Марсилия, бил дъновист? Това е невъзможно. Защо? – Невъзможно е човек да върви в закона на Любовта и да извърши някакво престъпление. Аз говоря за Любовта, оставям думата дъновист. Аз зная добре какви са задните цели на тия, които пишат по вестниците. За мене имената не важат, но казвам: В Любовта не могат да се вършат никакви престъпления. Никой не може да се оправдае със своите слабости или със своите вярвания. Не, Любовта изключва всякакви престъпления. Аз не мога да върша никакви престъпления в Любовта. Защо? – Защото, ако Любовта дойде да управлява в света, тя няма да пусне на земята да живее нито един престъпник. Тя няма да ги пусне, и после да ги убива. Тя предварително ще им каже, че земята още не е за тях. Тя ще ги изпрати на друго място. Нито Мъдростта може да върши престъпления. Сегашната наука показва какви са последствията на престъпленията. Казвате, че хората трябва да се женят. Но (има) известни хора, които сега не трябва да се женят. Сега са дошли до положение даже някои хора са се скопявали. Това се практикува в Америка и другаде. Мъже и жени, които не могат и не трябва да създадат поколение, се скопяват. Аз отивам по-далече. Когато един мъж няма чист и светъл ум, по-добре да се не жени. Когато сърцето на една жена не е изправено, да се не жени. Докато умът на мъжа не се изправи, и докато сърцето на жената не се изправи, да не се женят. Щом мъжът изправи ума си, и жената сърцето си, те могат да се женят. Иначе, те ще предадат своите лоши качества и на децата си. Ако се съберат мъж и жена с такива лоши наклонности, какво поколение ще създадат? Когато майката и бащата видят, че сърцето на дъщеря им не е изправено, да кажат: Нашата дъщеря още не е за женене. Защо? Сърцето ѝ още не е изправено. Когато те видят, че умът на сина им не е изправен, да кажат, нашият син още не е за женене. Защо? Умът му още не е изправен. Сегашните хора бързат да женят синовете и дъщерите си за някакви си сто или двеста хиляди лева, и като дойдат лошите последствия, казват, че условията на живота били такива. Някои и без пари се женят, но носят тежките последствия на това бързане. Невъзможен е семейният живот при такива условия. Всичко е възможно при закона на Любовта. Един добър живот е възможен при закона на Любовта. Мъже и жени, които влизат в такъв брак, ще бъдат благословени, и децата им ще бъдат благословени и няма да има сиромашия между тях.

Казвам: Съвременните хора отлагат нещата, като умрат, тогава ще постигнат своите копнежи и идеали. Те очакват на другия живот. Аз

разбирам нещата малко по-другояче. Новият живот още сега не може да започне. Ние очакваме да влезем в другия свят, но достатъчно е да изменим своите мисли и чувства да влезем в този свят. Другият свят е светът на Любовта. И тогава ще почнем да мислим като светиите, като благородните хора в света. Онзи свят е свят на Любовта; дето няма омраза, дето няма лъжи и престъпления. В този свят съществуват най-хубавите чувства, там царят най-светлите мисли. Вие сега очаквате след като умрете, след като ви четат надгробна реч, да отидете в онзи свят и там да постигнете всичко. Наскоро ми разправяха един случай, какво чули някои мои познати на един сеанс. На този сеанс се явил един техен близък, който им казал: С вашите похвали вие ми причинихте повече бели, отколкото добрини. Вие разправяте за мене, че съм живял добър живот, че съм би_и, аз видях, че не съм водил добър живот. Бил съм богат, но не съм използувал богатството си, както трябва. Това значи една непроверена надгробна реч. На земята ме хвалят, а тук ми измъкнаха всичките престъпления. И сега аз искам да се върна отново на земята да изправя всичките си грешки и престъпления, да изправя живота си. Различни са понятията на хората за онзи свят. Онзи свят е свят на Любовта, свят на Знанието, което повдига хората, свят на Истината. Този свят е тук, и ние живеем едновременно и в него, и тук.

Казвам: Всички трябва да бъдете носители на Божественото. Всички добри хора така трябва да мислят. Всички учители, свещеници трябва да приемат това учение и да мислят по новия начин. Това не е монопол нито за мене, нито само за вас. Всички с един ум трябва да схванете това и да кажат: Така трябва да се живее. Всички религии трябва да си подадат ръка, защото само по този начин при съвременната криза, която съществува, може да се помогне на бедните хора и да се покаже пътя, по който трябва да вървят. При каквито хубави реформи да има съвременното човечество, трябва да се създаде работа на хората. Без Любов не може да се създаде работа. Българската дума работа е много съдържателна. Първият слог, „ра“ е взет от египетския език и означава Бог на слънцето – Бог Ра. Вторият слог, „бо“ означава мястото на Бога. Третият слог – ти – работи. Значи, ти трябва да работиш с Бога на слънцето и с местото на Бога. Това значи работа – да си едно с Бога, едно със слънцето и едно със себе си. Кога трябва да се работи? Ще работиш, когато слънцето грее, когато Бог работи върху тебе, и ти трябва да разбираш този Бог, Който ти говори. Това значи работа: Ра – изгрява слънцето; бо – Бог е излязъл пред тебе, гледа те и ти, човек, който се събуждаш, трябва да работиш. Това е тълкуванието, което аз давам на думата работа. Ако някой от вас може да даде по-хубаво тълкуване, аз съм готов да го приема.

„Всичко в Бога е възможно“. Затова, не се обезсърчавайте. И като се

обезсърчавате, насърчавайте се. Питам: Как можеш да умреш, ако вярваш в Бога? Хората умират от безлюбие. На майките казвам така: Ако вие любите децата си, както трябва, те никога няма да умират. Когато детето на някоя майка умира, то умира от страх. Тази майка не обича, както трябва детето си. Една майка ми разправяше следната своя опитност: Детето ѝ заболяло сериозно и лекарят казал, че ще умре. Тя прегърнала детето си и казала: Господи, не Ти давам детето си. Ти ми го даде, защо го взимаш сега? Аз ще го възпитавам да живее добре. И наистина, детето ѝ не умряло. В Писанието е казано: „Бог не благоволява в смъртта на когото и да е грешник“. А ние казваме, че Бог взима децата ни. Не, когато умре детето на някоя майка, това показва, че тя има някаква погрешка, която трябва да я изправи. Ако някое дете е създадено със слаб, хилав организъм, то умира, за да се създаде с нов, здрав организъм в друг живот. То може да умре и втори, и трети път, докато най-после създаде една хубава къща, в която може да живее по-дълго време. Но казвам: Веднъж създадено едно здраво тяло, в което човешкият ум може да се развива, в което човешкото сърце може да се облагородява, това тяло трябва да се пази свещено. Не чакайте да умрете, че като се родите отново, тогава да свършите работата си. Не, извършете работата си, както трябва.

„Всичко в Бога е възможно“. Всичко е възможно за онзи, който вярва в Бога. Всичко е възможно за онзи, който обича Бога. Всичко е възможно за онзи, който изучава законите, които Бог е положил в света. Всичко е възможно за онзи, който обича Истината.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

6. неделна беседа от Учителя,
държана на 4 ноември 1934 г.
София, Изгрев

(Приятно, меко време, малко мъгливо, но и слънцето грее)

1934_11_07 Самоотричане
общия окултен клас

САМООТРИЧАНЕ

"Добрата молитва"

Пишете върху темата "Пътят на Христа". По какво се отличава един път? По какво се отличава добрият път от лошия? Вие по кои пътища обичате да ходите, като тръгнете за някое село или град? ("Да няма много препятствия по него, да няма прах, да е добре павиран.")

Л М И

Ж З С

Всички съвременни противоречия, и в обществения, и в частния живот, и всички противоречия във вашия ум и във вашето сърце, се дължат на две причини - на доброто и злото. Някой ще каже: "Ние знаем това." Казват: "Христос е пътят." Хубаво, ако Христос е ходил по един път и вие казвате, че Той е пътят, как може Христос да ходи по един път и Той да е пътят? Христос е ходил по Христовия път. Значи Той е ходил по известен път, а пък при това казва: "Аз съм пътят." Значи Той е пътят, по който вие може да ходите. Вие вземате преносните работи и ги правите буквални. Христос казва: "Аз съм пътят, истината и животът." Какво подразбирате под думите "път", "истина" и "живот"? Сега аз не казвам, че това, което вие разбирате, не е право, но човек трябва да си даде ясна представа, как разбира. Някой казва: "Аз пея добре. Но как пееш? Може да пееш за себе си и да ти е приятно, но излизаш пред хората, и не ти харесват песента. Кое е меродавно сега? Ако ти се харесваш, и хората не те харесват и започват да правят известни критики, че гласът ти няма яснота, мекота и израз, кой е правата страна?

Има ли нужда да ви говоря сега за певци? Каква прилика има между певеца и един, който върви по пътя? Единият пее, а другият вдига прах. Този, който обича да пее, не му идва наум, че има някой болен човек. Той пее, повишава гласа си и му се казва: "Млъкнете малко, не ми се слуша, болен съм, не съм здрав." Певецът казва: "Да не се е разболявал." Право ли е това? Тогава и болният казва: "Да не пее." Сега кое е по-хубаво? По-хубаво е онзи да не се разболява, да бъде здрав. А пък някой път е добре певецът да си пее, а някой път е хубаво да не пее. Когато не знае как да пее, да не пее.

Вие казвате сега: "Отчаях се от живота." Отчаял се, иска да се самоубие. Христос преди две хиляди години дойде и говори. Считаха Го за Син Божи, за божество. Неговите съвременници, учените фарисеи, знатните философи ходиха подире Му и постоянно се препираха с Него. Христос казва: "Син человечески няма къде глава да подслони." Христос е ходил и е проповядвал, и проповедите Му са били алегорични. Това е една разказвателна проповед.

Един романист пише роман за някоя героиня и някой герой. Къде са тези герои? В света ги няма. Ти плачеш, като четеш, но героите ги няма. Ти казваш: "Горката героиня, горкият герой." И плачеш, плачеш. Отиваш при някого и му разправяш: "Какво страдание, да ти настръхне косата."' Питам сега, тези страдания сега ли стават? Някой казва: "Тя се влюбила в еди-кого си." Няма никакво влюбване.

Човешките сърца не са били готови във време на Христос за това, което е проповядвал Христос. И сега, след две хиляди години, още не са готови. Как ще се приеме едно учение, което казва: "Онзи, който не се отрече от баща си и майка си и не вдигне кръста си да Ме последва, не може да бъде Мой ученик." Трябва да напуснеш децата си, жена си, баща си. и прочее. И тогава някой ще каже: "Откъде накъде? Бащата, майката, децата Господ ги е създал. И тези, които Господ е създал, да ги напуснеш?" Христос дойде при евреите преди две хиляди години, и не Го послушаха, та и вие сега слушате ли Го? Не Го слушате. Кой от вас се е отрекъл, кой е направил това? Имате си къщичка, деца, вие сте при майка си и при баща си, и при това сте християни. Вие имате буквално разбиране на горния стих.

Има неща златни и има неща позлатени. И ти носиш един златен пръстен от четиринадесет, осемнадесет или двадесет и четири карата. Това сега са разсъждения. Всеки може да разсъждава.

Представете си, че вашите къщи са построени на една улица. Някои са построени да гледат на изток, други на юг, трети на запад, а четвърти на север. Някои се оплакват, че нямат достатъчно светлина вкъщи, а други казват, че имат достатъчно светлина в своята къща. Кой е виновен, че в една къща има достатъчно светлина, а в другата няма? Онзи, който има малка светлина, ще каже, че спрямо него слънцето не е толкова любезно, много малко светлина му праща. Питам сега, това твърдение право ли е? Слънцето за твоята къща мислило ли е? В бюджета на слънцето има ли писано нещо за твоята къща? Как мислите вие, когато във вашата къща има малко светлина, слънцето отговорно ли е за това? Или пък когато има много светлина, слънцето има ли някакво съзнание, че ви е изпратило повече? Ако вие бръкнете в една каса и извадите стотина наполеона, тази

каса недоволна ли е от вашето бъркване? Или пък ако вие внесете сто наполеона в касата, ще бъде ли тя доволна от вас? Колко ще внесете и колко ще изнесете, касата по това не казва нищо. Тя казва: „То е ваша работа." Касата не се занимава с това, кой е доволен или недоволен, кой седи зад касата.

Съвременните физиолози казват, че в мозъка ви е всичко. Те казват, че когато имате известни идеи, това се дължи на мозъка. Мозъкът не съзнава, когато имате известни идеи. То е като една каса. Но зад тая каса, зад тези клетки, от които е направен мозъкът, седят разумни същества извън мозъка.

Аз правя тогава следното сравнение. Банкерът в касата ли живее? Не живее в касата, живее извън касата. Банкерът и касата са две понятия различни. Но вие казвате: „Щом дойде до човешкия мозък, мисълта може да е в мозъка, както може да са турени в касата пари." Касата може да е направена от желязо, а вътре да е златото. Кой метал е по-скъп сега, това, което пази, или това, което се пази? По-скъпо е златото, а твоят мозък е една желязна каса, а пък тези пари са потребни някому - на онова съзнателно същество, което не е в мозъка. По някой път това същество идва със своите ключове, влиза в мозъка, взема каквото му трябва и след това си излиза навън. Когато това същество дойде, ти съзнаваш, че е дошъл някой, но този, който е дошъл, и този, който съзнава, едно и също същество ли са? Не, различни са. Касата си има пазач. Когато дойде господарят, пазачът на касата съзнава, че е дошъл господарят, и наблюдава, защото го държат отговорен. Казват му: „Дай ключа." Той дава ключа и съзнава, че е дошъл неговият господар, който е дошъл или да вложи пари в касата, или да вземе пари. И той си отбелязва - има си справочна книга и записва, че в еди-кой си час и минута, еди-каква сума е взета от касата или е внесена в нея.

Ти казваш: „Съзнавам, че трябва да ходя по правия път." Че какво те препятства? Казваш: „Имам препятствия. Какво трябва да правя с тях?" Сега ние казваме, че дяволът е едно препятствие за хората. По какво се отличава сега духът на доброто и духът на злото? Как ще ги представиш? Дяволът си има известна форма. И ангелите, светлите ангели, си имат известна форма. Те стават видими и невидими. Ти ако се отдалечиш от една планина на далечно пространство, тя става невидима, и ако се приближиш, става видима. Ако предметите са далеч, са невидими, а пък ако са близо, са видими. По какво се отличава един светъл дух от един лош дух? Или по какво се отличава един добър човек и един лош човек?

Когато аз ви говоря и вие ме слушате, вие приличате на следното. Един

румънец и казак се разговаряли. Румънецът казал нещо на румънски, и казакът разбира съвсем друго.

Кое е съществено в злото и кое е съществено в доброто? Да вземем тона „до". Трябва да имате една основа, от която трябва да започнете. Има си камертон, който определя от где трябва да вземете; има си ключ, който показва от где трябва да започне песента. След като изпеете една песен, какво се разрешава? Вие пеете повече от година песента „Всичко в живота е постижимо", има ли резултат? Вие пеете, че всичко е постижимо, а пък има много работи в живота, които не са постигнати. Като дойде в живота, мъчно върви. По теория лесно става, но да се направи, е мъчно.

Да дойдем до съществено̀то. По какво се отличава един добър човек? Някой казва: „Аз съм добър и лош." Как може да бъде едновременно добър и лош? При това имате един добър човек и един лош човек, а пък имате и друг, който съзнава, че единият е добър, а другият е лош. Сега какво е различието между доброто и лошото? Ако вие сте болен, добрият ще ви вземе на гърба си или ще хване една кола и ще ви занесе на болницата, ще ви услужи. А пък лошият човек, ти си паднал на пътя, той ще дойде, ще бръкне в джоба ви, ще ви вземе парите, ще ви съблече дрехите и ще ги вземе. Добрият пък ще ви даде нова дреха, ще ви облече и прочее. Тази е съществената разлика. Един добър човек, като дойде при вас, ще намери нещо хубаво във вас, ще каже нещо добро за вас, а пък един лош човек, като дойде при вас, веднага ще намери някоя грешка във вас. Някой път казваме: "Не трябва да одумваме, не трябва да мислим нищо лошо за някого." Добре, един певец ми пее, но ми пее фалшиво, нищо ли не трябва да му кажа? Трябва ли да му кажа: "Много хубаво пееш?" Тогава не говориш истината. Можеш да му кажеш: "Аз не съм компетентен, ще ме извините. Там има някой друг, който разбира." По този начин се освобождавате, но зад гърба му казвате: "Той е лепка." На кого казвате това? Никой няма около тебе. На кого говорите? Ти, който говориш, и онзи, на когото говориш, че певецът е лепка, тези двама кои са?

Сега да дойдем до противоречията. Говори се за свобода и за любов, но любовта и свободата са две неща съвсем различни. Вие ги смесвате. Свободата не произтича от любовта. Любовта не е родила свободата. Свободата не е един принцип. Не е свободата, която ражда всичко в света. Свободата е един резултат на нещо. Ти казваш: "Аз искам да бъда свободен, искам да бъда богат, искам да бъда учен." Свободен, богат, учен, това са резултати на нещо. А пък щом кажеш "любов", какво подразбираш? Това е един велик принцип в света, най-мощната сила в света, която съществува, нещо, което, като го обясняваш, остава необяснено. Писанието говори, че любовта е плод на Духа. А пък казваме,

че Бог е любов. Какво подразбираме под думите "Бог е любов"? Че любиш някого. Бащата люби сина си, дъщеря си. По какво се отличава любовта? Ще оставите обикновените работи, обикновените разбирания.

Свободата произтича от истината и е резултат на истината. Любовта е една от най-мощните сили, а пък свободата, това е един резултат. Този резултат, свободата, няма отношение към самата любов. Свободата има отношение към живота. Тогава как бихте изразили отношението на свободата към живота математически? Как ще турите? Свободата се отнася към живота как? Свободата се отнася към живота така, както животът се отнася към любовта.

Какво разбирате вие под тези думи? Право ли е това, което казах? Право ли е това отношение? Онези, които са математици, или тези, които са завършили два факултета, да кажат. Свободата се отнася към живота така, както животът към любовта. Това отношение значи: свободата е потребна за света, не за умрелите хора, а за живите в техните действия. Свободата значи да ти дадат простор, път да минаваш, къща да живееш, за да можеш да се проявяваш както искаш.

Когато казвам, че свободата значи простор да се проявяваш както искаш, тук подразбирам необходимите неща. Значи когато си гладен, да можеш да се наядеш. Като седнеш да ядеш, да не те пребият и изтласкат, но да те оставят свободен да си вземеш обеда, както ти обичаш. Това е в простия смисъл на думата понятието свобода.

Много хора в света жертват любовта заради своята свобода. Щом пожертваш любовта заради свободата, какъв ще бъде резултатът? Ти имаш свобода, ама си изгубил любовта. Какви резултати ще произлязат сега от изгубването на любовта? Това, което стана причина да излезе човек от Рая, беше обстоятелството, че той беше поставен да намери едно отношение между свободата и закона на любовта. Човек си казва: "Аз, като човек, искам да бъда свободен." Бог му туря една заповед: "От всички дървета ще ядеш, но щом дойдеш до дървото на познание доброто и злото, няма да буташ плодовете му. То е предназначено за други, то не е за прости хора. То е предназначено за боговете, за най-възвишените същества." Че е така, аз ще ви приведа един аргумент. Само един е той. Но не е много силен, той е един от най-слабите аргументи, но като няма друг аргумент, ще го спомена. Боговете казаха: "Понеже Адам стана като един от нас и понеже яде преждевременно от дървото на доброто и злото, и доби нашата сила, а пък не е толкова умен като нас, той ще направи някоя голяма пакост. Затова ние, боговете, решаваме Адам да излезе от Рая навън." Щом е ял от това дърво, станал е като един от боговете и затова го

изпъдиха от Рая навън. Този аргумент е слаб. Мога да ви кажа много работи още, но слаб е ангелът ви. Мога да ви отворя скъпоценностите и да ви покажа това, което имам, но се опасявам от вас - тогава ще се яви някое изкушение у вас.

Да допуснем, че вие сте баща и имате две дъщери, красиви като ангели, и един човек ви казва: "Аз имам двама сина." Запознайте ги вашите дъщери с тези синове. Какво ще стане? Няма нищо да стане. Ще се съберат две капки на едно място. Събрали се двама хора и са си турили ръцете един върху друг и казват: "Мъж и жена са се събрали, рамо до рамо седят." Утре гледам, и двамата умрели, турят ги пак рамо до рамо в гроба, понеже се обичат, и след десет години изкопаваме гроба и виждаме, че няма никаква следа от рамената им. А по-рано бяха рамо до рамо.

Близък е онзи човек, който мисли като тебе, чувства като тебе и постъпва като тебе. Онзи човек, който не мисли като тебе, който не чувства като тебе и не постъпва като тебе, и рамо до рамо да е с тебе, той е далеч от тебе, колкото слънцето е далеч от земята. Така мисля аз. А вие как мислите, това е друг въпрос.

Когато човек пожертва любовта заради своята свобода, той е създал всичките сегашни нещастия. Когато вие страдате и се мъчите в себе си, това показва, че сте пожертвали любовта си. Ти тогава си свободен. Всеки, който страда, е свободен. Но свободата е нещо външно в случая, не е нещо вътрешно. Ти имаш всички удобства - и къща, и деца, и приятели. Гледаш слънцето, водата, усещаш вятъра и прочее, но казваш, че ти липсва нещо. Липсва ти това, което си пожертвал, а пък и двете в дадения случай не можеш да имаш при сегашните условия. Аз говоря за сега. Като страдаш, липсва ти нещо. Какво? Любовта. Други хора има, които жертват свободата заради любовта. Свободата значи следното. Например ти очакваш от баща си да ти остави наследство, ти очакваш брат ти, жена ти да ти работят. Това са външни условия. Христос казва: "Докато ти уповаваш на външни условия, не можеш да имаш любов, не можеш да имаш мир в душата си, не можеш да имаш истинско знание в живота си." Следователно непременно трябва да се отречеш, да се откажеш. Но може ли да направиш това? Човек е направил първото, отказал се е от любовта и има страдание сега. За да се премахне страданието, ние трябва да се откажем от свободата и да възприемем любовта, тогава ще имаме мир в душата си. Ще станеш поет, музикант и прочее, но отвън няма да има къде да се завъртиш. Може да си гладен, закъсал, нямаш обувки, имаш скъсани дрехи и прочее. Всичко това лошото е отвън. За тебе лошо ще говорят, ти ще кажеш: "Нека да говорят хората каквото искат за мене." Значи и в първия, и във втория случай ти имаш противоречия.

Сега това са две алтернативи, има две противоречиви положения. Има и едно трето положение, но то ще дойде след време. Сега то не може да дойде, това е невъзможно, но то е идеал. Значи можем да съединим свободата и любовта. Имаме основните числа.

Любов	*Мъдрост*	*Истина*
Л	М	И
Ж	З	С

Това е резултат: живот, знание и свобода. Свободата не може да бъде устойчива в човека. След като си добил свободата, тя трябва да има устой. Ти казваш: "Дали ще устоя и на свободата?" Там е знанието. Ако вие нямате знание, вашата свобода не може да има устои, и свободата ви не може да има приложение, и вие ще изгубите свободата си. Има един начин, по който може да изгубите свободата си. Представете си, че вие сте тръгнали в пътя като възрастен и блъснете жената на някой благороден човек. Тя ще падне и стражарят ви казва: "Престъпление си направил." Ще ви закарат в участъка. Вие отдалече трябваше да видите тази жена и да я заобиколите.

Казвам, не се ли блъскате вие всеки ден в живота, всеки от вас не се ли е блъскал в някого? Всеки ден се блъскате. Невъзможно е човек да не се сблъска с една реалност. Сега аз бих ви доказал това, но това нищо няма да ви ползва.

Сега вие вярвате в Христос, вярвате и в Бог, и казвате: "Ние сме много щастливи", а пък при това всеки ден вашият мир се нарушава. Най-първо трябва да имате една ясна представа, от какво произтича вашият мир и от какво произтича вашата свобода. Свободата не е нещо външно само, тя е нещо външно и вътрешно. Казано е в Писанието: "Където е Духът, там е свободата." Това значи, където е разумният живот, там е свободата. Духът, това е Великото, Разумното начало в света, а пък където е Духът, там е и любовта, там е и животът. А пък където е животът, там се проявява и свободата като необходимост, за да може да се прояви животът.

Сега питам, кой е онзи, който може да ви даде свобода? Сега вие сте свободни. Щом сте свободни, я изпейте сега тона "до". Нека една сестра да изпее тона "до". Можеш да изпееш тона "до", но дали правилно ще го изпееш, това е въпрос. (Една сестра изпява тона "до", после един брат изпява тона "до".) Тя го взе малко по-високо. Когато аз говоря за един правилен тон, когато взема правилен тон, умрелият трябва да стане, нищо

повече. "До" е тонът на живота, и щом взема "до" правилно, умрелият трябва да стане. Всеки тон произвежда известен резултат. Музиката е проводница, носителка на живота. Тя тонира живота. Ако вие сте болен, може да направите опит. Да кажем, че сте хремав. Пейте на хремата, и за един-два дена ще оздравеете. Онзи, който пее, ще оздравее много по-скоро, отколкото онзи, който не пее. Онзи, който очаква да оздравее, че тогава да пее, той ще оздравее, да кажем, след петнадесет дена, а пък другият, който пее, ще оздравее много скоро. (Учителят пее следните думи) "Ой, миличка хремичко, като тебе друго божество няма. Ти си толкова красива, че като дойдеш, постоянно кихам."

Всичките страдания от какъвто и да са характер, произтичат от едно несъзнателно пожертване на любовта. Когато страдаш, трябва да знаеш дали това страдание е твое, или чуждо. Но всичките страдания са от това, че любовта е пожертвана - пожертвано е това, от което животът произтича, има вече недоимък на живот у нас. А пък щом чувствате, че свободата ви е ограничена, какво показва това? Вие сте придобили любовта и отвътре имате мир. Пожертвал си свободата заради любовта. В първия случай сте пожертвали любовта заради свободата, а пък във втория случай сте пожертвали свободата заради любовта.

Тогава идва третото положение. Няма да жертвате нито любовта, нито истината, но трябва да ги съедините, но за това вие трябва да разбирате живота в неговите крайни цели. Любовта е начало на живота, а истината е крайният предел на живота - докъдето може да достигнете. Свободата е крайният предел. Зад свободата нищо не съществува. А пък животът, това е начало на любовта. Що е живот? Началото на любовта. Що е свобода? Крайният предел на истината.

Вие казвате: "Като дойде Христос, ще ни освободи." Христос дойде преди две хиляди години, и освободи ли света? Ако дойде Христос днес, ще освободи ли света? Когато не може да разрешите известен въпрос, вие казвате: "Искам да умра." Отчаяният човек иска да умре. Болният, който не може да се излекува, иска да умре и така нататък. Какво подразбирате вие под думата "умиране"? Когато търговецът иска да умре, аз подразбирам, че иска да стане богат, нищо повече. Когато невежият иска да умре, аз подразбирам, че иска да стане учен. Когато младата мома иска да умре, аз подразбирам, че тя иска да се ожени. Когато младият момък иска да умре, той иска да стане свободен от родителите си. Когато ученикът иска да умре, той иска да излезе от училището навън. Казват ми: "Еди-кой си е умрял." Казвам: "Свободен е той." Казват: "Заровиха го." Кого заровиха? Човешката душа може ли да се зарови? Не може. Животът може ли да се зарови? Не може, това е невъзможно. Къде ще ги заровиш? Как ще

заровиш това, което е неделимо? Можеш да заровиш нещо, което се дели. Живота не можеш да го заровиш.

Сега да се повърнем. Какъв е бил пътят на Христос? Христос казва: "Аз съм пътят, истината и животът." Защо Христос туря тези думи, защо Христос постави това, което е резултатът на любовта? Най-после Христос казва: "Животът е последният резултат." Какво има зад живота? Нищо. Животът е крайният предел на любовта. Път, градина, нива - те са близки, синоними в известен смисъл. По пътя аз мога да ходя, в градината дърветата могат да се садят, на нивата житото се сее. Христос казва: "Аз съм това, в което нещата могат да се сеят." Под думата "истина" Той подразбира, че само при нея един плод може да узрее. Когато Христос говори за истината, Той подразбира, че благата, които ние търсим в живота, ще ги намерим в плодовете. Живото Слово, онова благородно чувство не можеш да го имаш без истината. Без истината човек не може да има никаква трезва мисъл и никакъв добър живот. Без слънчевата светлина не можеш да имаш узрели плодове.

Христос казва: "Аз съм пътят, истината и животът." Ако вие кажете: "Аз съм пътят, истината и животът", тогава това, което е, това едно и също нещо ли е? Когато Христос казва: "Аз съм пътят, истината и животът". Той съзнава това, но същевременно е отделен от пътя, истината и живота, не са двете неща едно и също. Когато кажем, че Бог е любов, любовта е едно, а пък Бог по Своето естество е друго. Любовта е външното проявление на Бог. Животът е външно проявление на това, което ние знаем, и истината е външно проявление на това, което ние не знаем. Казано е: "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил." А пък в какво седи познанието? Когато и ние познаем Бог, това значи да ядем от дървото на живота. А това дърво, това е Христос. Христос казва: "Аз съм живият хляб, и който Ме яде, ще бъде жив, както Аз съм жив." Следователно това живото дърво се отличава с особени качества. Христос иска да Го ядат хората, а пък обикновените хора не искат другите хора да ги пипат. Ако и ти пипнеш и откъснеш нещо от един жив човек, ще намериш затвора. А Христос казва: "Който не Ме яде, не може да има живот." Ако вземете това в буквален смисъл, тогава къде ще отидем? И казва Христос: "Думите, които Аз ви говоря, те са плът и кръв. Онзи, който се храни с Моето Слово, ще има живот."

Вие искате да ви ядат хората, тоест да слушат словото ви. Всеки един от вас искате да ви ядат хората, но като кажете нещо и не го приемат, става ви мъчно. Щом те яде дъщеря ти, тя веднага ще започне да мисли като тебе. Това са сега отвлечени понятия, които нямат приложение. За тези понятия трябва да минат най-малко още хиляда години, за да бъдат достъпни за

практическо приложение.

И аз съм правил опити, аз съм казал нещо. Дойде някой при мене и ми казва: "Преди години ти какво ми каза." Казвам му. "Какво ти казах?" "Ти ми каза тогава, че от мен нещо ще излезе, но от мене още нищо не е излязло. Ти ми каза, че аз ще свърша благополучно, а пък не съм свършил. Ти ми каза, че ще взема известно обществено положение, а пък никакво положение още не съм завзел. При това ми каза, че ще бъда щастлив в семейството си, а пък ела да го видиш сега. Защо ми каза ти това, което не е?" Аз го питам: "Какво искаш сега?" Той каза. "Трябва да стане нещо от мене." Казах му: "Мислиш ли, че от тебе нищо не е станало? Изпратете твоята възлюбена при мене, с която не можеш да живееш, ще я убедя да те напусне." Той каза: "Защо ще си губиш времето? Тя е съвсем невежа, невежо същество, нищо не става от нея. Ще си намеря друга някоя беля на главата." Казвам му: "Ще й покажеш тази кесия и ще й кажеш, че един неин роднина й праща подарък, връща се от Америка. Ще й дадеш подаръка." Той ми каза: "Какво ще стане?" Казах му: "Нищо няма да стане. Някоя кесия ще се изпразни, и ти ще се освободиш от своите нещастия, и жена ти няма да те безпокои." Той каза: "Ами какво мислите за моето бъдеще, какво ще стане с мене?" "С тази кесия работите ще се оправят ли?" - ми каза той. Казах му: "Поне отчасти."

В този случай имате вече двама хора, които гледат на живота от две становища. Аз мога да разреша този въпрос много добре. Той е недоволен. Те са две становища - единият изисква вътрешен живот, а другият изисква външен живот и вследствие на това има стълкновение. Този човек търси любовта, а пък тя е жената, която търси свободата, и вследствие на това тези двамата се събрали. Той пожертва свободата, а тя пожертва любовта, но всеки жертва за себе си. Тези двамата хора не могат да живеят щастлив живот заедно.

Сега разбирате ли как седи въпросът? Ако жената търси свободата, а пък жертва любовта, то всичкият им живот ще бъде нещастен, понеже ценното за мъжа е любовта. Външната свобода той я има, но щом изгуби любовта, той вече се е ограничил. А пък същевременно той жертва свободата на жена си, а пък щом й се пожертва външната свобода, това е вече едно стълкновение.

Сега от двамата кой е по-прав, мъжът или жената? Дотогава, докато не изгубиш един предмет, ти не можеш да го научиш. Докато хлябът не се изгуби отпред очите ти, ти не можеш да разбереш неговата същина. Ако хлябът седи пред тебе и ти го разглеждаш във външна форма и го милваш, той никога не може да ти допринесе това, което ти искаш от него. Този

хляб трябва да го изядеш. След като изядеш, ще почувстваш известна сила в твоя организъм; твоята мисъл и чувство ще започнат да работят. Значи хлябът трябва да бъде изяден.

Сега другото положение. Ако хлябът се изяде, и не се добие това, което именно трябва да се добие в човешкия ум и човешкото сърце, тогава едно от двете: или че това не е хляб, или че този хляб не е изяден както трябва. Ти вярваш в Христос, и нямаш тези резултати, които трябва да имаш и които очакваш. Вярваш в Него, че е Син Божи, вярваш, че е пострадал, всичко това вярваш, но онова, което ти искаш, го нямаш. Нямаш любовта, която е потребна за тебе, нямаш свободата, която очакваш. Христос казва - за да бъдеш свободен, трябва да се откажеш от себе си, да намразиш своя живот и да отидеш да Го последваш. От баща си, както и да е, всички женени все са се отказали от баща си - синът ще напусне баща си и майка си и ще се прилепи при жена си, но Христос казва: "И това, при което си се прилепил, и него ще напуснеш." И тъкмо направиш това, Христос казва: "И от себе си ще се откажеш, ще намразиш себе си и ще Ме последваш."

Аз сега искам да зная в дадения случай каква е идеята на Христос. Той е казал една истина в света, а пък там, където е истината, там е свободата.

Всички нещастия, падения в света произтичат от раздвояване на съзнанието, а пък раздвояване на съзнанието зависи от това, дали любовта да пожертваш, или свободата. Ти искаш да разрешиш този въпрос. Има една алтернатива и не знаеш какво да правиш, и казваш: "Какво трябва да правя?"

Какъв е бил пътят на Христос? Две неща им казал Той. За да разрешавате въпросите, вие трябва да разбирате отношението на Великото в света, на Великото, Безграничното, Безначалното отношение между Великото голямо и Великото малко. Вие трябва да разбирате отношението между тези две величини. Щом искаш да бъдеш щастлив, ти трябва да вървиш по пътя на Великото. Щом търсиш любовта, ти трябва да вървиш по пътя на Великото голямо. Никаква друга философия няма. Там е разрешението. Ако ти искаш да вървиш по пътя на свободата, ти трябва да вървиш по пътя на Великото малко. В единия случай ще се увеличаваш, а пък в другия случай ще се смаляваш. Ако ти не можеш да намериш примирение между увеличаването и смаляването, ти не можеш да разрешиш въпроса.

Свободата се допуска по закона на смаляването. Трябва да се отречеш от много работи, за да станеш свободен. Например тежко ти е нещо, носиш голям кош с хляб, ограничена ти е свободата. Дадеш един хляб на този, на онзи, и като раздадеш всичкия хляб, хвърлиш коша и казваш: "Слава Богу,

освободих се." Законът на любовта е обратен. Ти ще ядеш. Нямаш нищо, празен си. Вземеш един плод, претегля те. Като те туря на везните и след като си изял плода, ще намеря, че си станал по-тежък, отколкото по-рано. Ти си се увеличил. Ти искаш да бъдеш щастлив - трябва да придобиеш нещо. А пък щом искаш да станеш свободен, ще дадеш нещо. Единият процес е обратен на другия, те са два процеса диаметрално противоположни. Под закон на свободата вие разбирате да натрупате много неща: да имаш къщи, ниви и прочее. Това не е свобода.

Единственото нещо, което нищо не жертва, то е любовта. Но казват, любовта се е пожертвала. Любовта никога не се жертва, и няма защо да се жертва. Това, което се жертва, то е съвсем по друг закон, то е по закона на свободата. Ако Христос дойде да се пожертва, Той вървеше по закона на освобождението, търсеше свободата. Той е път към Великото малко. Той каза: "Отец Ми е по-голям от Мене. Любовта е от Него." Христос се смалява и казва: "Син човечески не дойде да Му служат, но да послужи." Той върви по пътя на смаляването. Вие, ако не станете малки, свободата не можете да намерите, и ако не станете големи, любовта не може да намерите.

Сега питам, какво разбрахте? Някой пита: "Онази младата сестра защо идва толкова често при вас?" Казвам, за две неща идва тя - търси Великото малко и Великото голямо. За две неща идва при мене - или за любовта, или за свободата. При когото и да отиде една млада мома, тя търси две неща, все едно дали при мене, или при вас. Дали ще ги намери, то е друг въпрос. В себе си тя има едно противоречие.

После ме питат, еди-кой си брат не върви по пътя. Хубаво, какво трябва да прави, за да върви по пътя? Или някой казва: "Еди-коя си сестра не си изпълнява задълженията." Вие се месите в нейната свобода. Или казвате: "Тя не се отнася добре." Че вие се месите в нейната свобода. Или казвате: "Тя не се отнася добре." Че вие се месите в нейната любов, вие се месите във вътрешния ѝ живот. Оставете я. Вие поддържате робството. Имате ли право вие да се месите в любовта на хората и в тяхната свобода? Щом се намесите вие, тогава и другите ще се намесят във вашата любов и във вашата свобода. И тогава?

Казвам, свободата, която аз си позволявам спрямо другите, другите ще си позволят спрямо мен. Щом искаш да бъдеш свободен, не се меси в свободата на другите хора. Бог е казал: "Няма да ядеш от това дърво." Той казал на Адам: "Може да ядеш, но Аз ти казвам, че в който ден ядеш, ти сам ще си ограничиш свободата." Ти казваш: "Защо Бог не му отне възможността да яде от това дърво?" Ако Бог му беше отнел тази

възможност, щеше да му отнеме свободата. Ти казваш: "Тази сестра не се отнася добре." Как трябва да се отнася?

Един брат, доктор Миркович, ми казваше: "Препоръчаха ми един младеж християнин. Кредитирах го при един книжар евангелист. Младежът взе книги от книжаря, разпродаде ги, изяде парите и не се върна. Аз казах на евангелиста: "Ще ме извиниш, той ми даде пари, за да ти ги дам. Онзи младеж е честен." И аз платих на евангелиста сумата. Аз се зарадвах за това, което ми се случи. Казах си: "Имам един пример, една опитност. Струва си толкова пари." Колко пари бяха, не зная, петстотин или хиляда лева. (Една сестра излезе от салона.) По пътя на свободата тази сестра излиза.

Не сме хора, които не съзнаваме колко разумни същества работят за нас. Ние целия ден дишаме въздуха, приемаме светлината - хиляди същества ни държат като царски синове, помагат ни, а ние не искаме да знаем за това и сме недоволни. Какво показва това? Че ние жертваме любовта заради свободата. Казваш: "Не трябва да се постъпва така." Тогава трябва да се пожертва свободата заради любовта. Едно от двете - трябва да се пожертва или свободата, или любовта. Ако съм аз, аз предпочитам да пожертвам свободата заради любовта. Но един ден ще дойде, когато няма да жертваме истината за нищо на света. Обаче всяка една жертва, която се прави, не е изгубена. Щом жертваш свободата, ти един ден ще намериш истината. Онова жито - хвърляме го на нивата, то израства и всяко зърно дава тридесет, шестдесет или сто зърна. Та страданията ни един ден ще принесат стократно своя плод. Нищо не е изгубено, но в дадения случай мъчно е, докато разбере човек. Като страдаш вътре, като жертваш нещо вътре, като че се търга нещо в теб. Не е лесна работа.

Числото 6 е число на илюзиите, на забавленията. Слизане и качване, това е числото 6. Въртенето на земята е числото 6. Радостта и скръбта, печалба и загуба, знание и невежество, раждане и умиране, навсякъде има 6. И сега разрешават въпроса, кое е числото 666, за което се говори в Откровението. Това подразбира един човек, който не разбира. Ти, като си направил три капитални грешки, и не можеш да вземеш един урок от това, ти си в 666. В шест дена Господ създаде света и в седмия си почина, и човекът беше направен шестия ден. Човек е числото 6. Докато вие сте в числото 6, вие ще имате всички промени, а пък щом влезете в числото 7, то е ден на Бога. Докато сте човек, вие ще имате всичко, каквото съдържа числото 6 в себе си. Питаш: "Защо страдам?" Защото си човек. "Защо умирам?" Защото си човек. "Защо се раждам?" Защото си човек. "Защо греша?" Защото си човек. "Защо спя?" Защото си човек. Всички носите числото 6.

Какво подразбирате под думите, че този брат не е такъв, какъвто трябва да бъде? Какъв трябва да бъде един брат и какво трябва да бъде едно братче? Какво подразбирате вие под думите "брат" и "братче"? Брат е по-големият, а братче е по-малкият. "Брат" и "сестра", това са санскритски думи, французите казват на сестра "soeur". По-големият брат и по-малкият какво трябва да правят? Ако братът е голям, трябва да помага, а ако е малък, трябва да слуша. По-малкият да слугува - каквото му кажат, да го направи. Ако е голям братът, той трябва да предвижда, да услужва на своите малки братчета и сестричета като някой баща. Също трябва да прави и голямата сестра. Ако си сестра, трябва да си умна, да предвиждате, на всички да услужвате, а пък ако сте сестриче, трябва да бъдете на разположение на всички, да слушате.

Любовта нищо не изисква. Любовта търси празни чували. Любовта търси празни неща. Любовта търси глупави хора. Любовта търси лоши хора. Като ги срещне, любовта не ги пита добър ли си, или лош. Щом ги намери, след един час не може да ги познаеш, няма нито светии вече, нито грешници, нито графове, няма нищо. Ще намериш само разумни хора. Ти казваш: "Къде отидоха другите?" Любовта ги прати на голяма разходка, а пък разумният човек остана на тяхното място да слугува. "Аз останах да им пазя багажа." Сега вие сте тези слуги, останали на земята да пазите дрехите на всички, които са заминали по разходка някъде, докато се върнат. Кой е крив на това? Любовта го е направила.

Сега аз съм като един разказвач на стари приказки. Вие казвате: "Това, което казва този човек, право ли е, или не е?" Наполовина е право, наполовина е криво. Където е светло, право е, където е тъмно, криво е. Всеки един от вас има ясни понятия за това, което е било денем. А пък за някои неща имате тъмни понятия. Тогава е било нощем. Тогава втори път минете през деня по онова място, когато по-рано е било тъмно. Това е разрешението.

Вие ще жертвате или любовта, или свободата, докато дойде да имате ясна представа. И тогава няма да жертвате нито любовта, нито свободата. Това е великото разрешение, което ще дойде. Това е вече закон на Бог. Това е за друга някоя епоха.

Каквото остава по този въпрос, за друг път ще го оставим. Това, което ви говорих, това е една лична беседа за всеки един от вас. Тя не е обща беседа.

"Отче наш"

Седма лекция на Общия окултен клас
7-ми ноември, 1934 г., сряда, 5.00 часа, София – Изгрев

1934_11_11Тънкият конец
Утринно слово

ТЪНКИЯТ КОНЕЦ

Всички хора, учени и прости, светски и религиозни, и досега още разискват върху въпроса, какво представляват доброто и злото и дали и злото, като доброто, принася някаква полза на човечеството. Едни от тях поддържат възгледа, че и доброто, и злото принасят полза на човечеството. Други поддържат възгледа, че само доброто принася полза, но не и злото.

Въпреки тези възгледи въпросът остава неразрешен. Като не могат да дойдат до абсолютно разрешение на въпроса, хората казват, че трябва да се работи. Право е, че човек трябва да работи, но как да работи? Някои работи заемат мястото на злото, а някои – мястото на доброто. Задава се въпрос, кои работи могат да се уподобят на злото и кои на доброто? Ако човек пренася цял месец, с чувал на гърба си, скъпоценни камъни от едно място на друго, без да получи за това някакво възнаграждение, какво печели в края на краищата? Не само, че нищо не печели, но той губи силите си. Без да е извършил някакво престъпление, този човек е изгубил силата, разположението и работоспособността си. Друг някой работи, пренася товар от едно място на друго, но господарят му щедро го възнаграждава. Той работи, почива си, добре се храни. Първият господар прилага закона на злото, вследствие на което слугата му всеки ден губи от силата си. Вторият господар прилага закона на доброто, заради което слугата му всеки ден прибавя нещо към силата си. Много работи, много служби съществуват в живота на хората, но в края на краищата всички хора умират. И свещеникът, и учителят, и музикантът умират. Смъртта е неизбежен процес, но важно е как умира човек, със съзнание или без съзнание за това, което става с него. Който е работил с Любов и прилагал закона на доброто, той умира съзнателно, като продължава да живее и след смъртта си.

Сега, като се говори за работата, човек трябва да прави разлика между една и друга работа. Работата бива външна и вътрешна, полезна и вредна. Истински полезна работа е тази, която облагодетелства едновременно и господаря, и слугата. Ако облагодетелства само едната страна, тя не е полезна. Истинска работа е тази, от която се учат едновременно и двете страни: и работодателят, и работникът. Истинска работа е онази, при която човек може да се справи с положението, в което се намира. Дали даден човек е богат или сиромах, щом работи, той ще се справи с положението си. Не работи ли, и като богат, и като сиромах той ще се

намери в мъчнотии и противоречия, ще дойдат ред болести, страдания. Сиромахът няма да бъде нападнат от разбойници, но гладът ще го нападне.

Богатият няма да гладува, но разбойници ще го нападат. Ако богатият е щедър, доброволно ще даде на разбойниците известна сума, за да запази живота си поне. – „Защо съществуват богати и сиромаси? Не може ли светът да бъде другояче нареден?“ – Това е въпрос, на който днес не може да се отговори.

Има неща, които човек в даден момент не трябва да знае. Яйцето, само за себе си, може ли да знае какво ще излезе от него? От едно яйце може да излезе някаква птица, а може да излезе и змийче – зависи какво е било яйцето, птиче или змийско. Докато зародишът на яйцето е затворен в черупката си, никой не знае какво може да излезе от него. Така че когато някой пита какво може да излезе от него, това показва, че той е още в зародишно състояние, не се е излюпил. – „Кога ще излезе нещо от мене?“ – Когато се излюпиш от яйцето си. – „Какво ще излезе от мене?“ – Това не се знае. – „Мога ли да остана завинаги в яйцето да почивам?“ – Можеш, но в края на краищата ще се отегчиш. Всяко отегчаване подразбира гниене, вкисване, разваляне на яйцето. Това състояние е равносилно на смърт. За предпочитане е яйцето да се измъти, да излезе живота от него, отколкото да остане дълго време затворено и да не се прояви. Ще кажете, че като живее, човек трябва да мисли за ядене. Това е в реда на нещата. Обаче като яде, човек може да се движи, да работи, да се учи, да се моли и т.н. Без храна животът на земята не може да се прояви.

Като ученици, вие трябва да се учите, без да се смущавате от това, че много неща не знаете. Понякога невежеството е за предпочитане пред знанието. Например, благословение е за човека, като минава покрай касата на своя ближен, да не знае какво има в нея. Какво ще се ползвате, ако знаете, че Америка има на разположение еди-колко милиона злато? Обаче има неща, които човек непременно трябва да знае. Не ги ли знае, той ще плати с живота си. Един богат търговец пътувал през една планина. Като се уморил, той седнал до един чист извор да си почине, да се нахрани и да се освежи от бистрата, студена вода на извора. За тази цел той извадил от торбата си хляб и маслини и започнал да яде, като хвърлял кокичките на маслините на разни страни около извора. Някои от тях влизали в чистия планински извор. Като се нахранил, отново се приготвил за път, но бил спрян от един едър, черен човек. – „Стой! Знаеш ли каква пакост ми причини? От кокичките, които хвърляше на всички страни, една попадна в окото ми и ме ослепи. Сега аз ще извадя и двете ти очи.“ – „Моля ти се, не ми отмъщавай. Не знаех, че ще ти причиня такава пакост.“ Най-после той

се освободил от черния човек, но получил добър урок, да не хвърля остатъците от храната си безразборно, където му падне. Ако знаеше това, нямаше да пострада.

Следователно като ученици, вие трябва да се интересувате от неща, които ще ви ползват още днес. Някои искат да знаят какво ще бъдат в следващото прераждане. Това знание не ви е потребно днес. Православният се интересува от въпроса, дали ще бъде в рая, но за никакво прераждане не се интересува.

Преди всичко той не признава прераждането. Раят и адът представляват добрите и лошите условия на живота. Според православните адът е някъде под земята, място на огън и вечно мъчение. Раят пък е някъде горе, нависоко. Той е място на блаженство и наслада. Според окултистите, обаче, адът е място на долните условия, при които човек се е родил. Раят е място на добрите условия, където човек е дошъл да живее, да се учи и развива правилно. За ада и за рая хората дават различни описания и картини. Както и да си представя рая и ада, все пак човек няма много да се ползва. Търговецът не се интересува за ада и за рая, но за честността на хората, с които има отношения. Човек трябва да се интересува от своите мисли, дали са прави или криви. Влезе ли една крива мисъл в ума му, мъчно може да излезе навън. Тя се загнездва в него, като че ли е направила договор. От такива мисли главите на хората побеляват без да станат светии. Има смисъл да побелее главата на човека, но ако това побеляване го направи мъдър, умен. Не поумнее ли, този човек не е използвал живота си, както трябва. В осма глава на Битието се казва: „И помена Бог Ноя и всичките животни, и всичките скотове, що бяха наедно с него в ковчега“. Хората грешеха, а Ной беше поставен в ковчег, т.е. в изправителен затвор. Там Ной прекара почти цяла година да излежи наказанието си. Ной беше затворен заедно с чисти и нечисти животни. И човек има нечисти животни в себе си, т.е. своите нечисти желания. От време на време човек трябва да се затваря в ковчег със своите нечисти желания да ги възпитава. Натъкне ли се на някакво страдание, човек влиза в ковчега на Ноя. Колкото да е тежко положението му, той трябва да благодари, че е поне вън от условията на смъртта. Остане ли вън, той е изложен на явна смърт. За да разбере дали водата се е прибрала от земята, Ной изпрати първо гарвана, а после гълъба. Във време на война хората си служат с войници, както Ной с гарвана и гълъба. За да се проучи известна местност или обстановка, началникът на дадена войскова част изпраща един от войниците да свърши тази работа.

Какво представляват гарванът и гълъбът като символи? Гарванът е месояден, яде всичко, а гълъбът е вегетарианец, идеалист. Гарванът казва:

„Човек трябва да си поживее, да гледа широко на живота, да не се ограничава нито в ядене, нито в пиене. Яде ли му се нещо, да си хапне свободно“. Гарванът представлява светския живот, а гълъбът – духовния. Гарванът грачи, а гълъбът гука. Гълъбът има устойчивост в убежденията си. При каквито условия да изпадне, той никога не нарушава вегетарианството. Той е твърд. Изобщо, каквато е разликата между светския и духовния живот, такава е разликата между гарвана и гълъба.

Влизането на Ной в ковчега представлява ограничителните условия на живота. Когато иска да предпази човека от някакво зло, Провидението го ограничава. В този смисъл затворът, ограниченията са благо за човека. Така той се запазва от лошите външни условия. Затворът, ограничителните условия са страдания, без които животът на земята е невъзможен. Без жертви нито животът на отделния човек, нито този на човечеството е поправим. Искате ли светът да се оправи, трябва да бъдете готови на жертви. Жертвата е доброволен акт, а не насилнически. Чрез насилие нищо не може да се извърши – нито зло, нито добро. Сития не можете да го насилите да яде. Ако е гладен, човек ще яде без никакво насилие. Богатият не се съблазнява от богатството, но сиромахът, гладният ще се съблазнят. За да не се съблазнява от външни блага, човек трябва да бъде вътрешно богат. Докато дойде до това богатство, човек все ще се нуждае от външни блага: дрехи, обуща, къща, пари и т.н.

Като изучавам хората, виждам, че все им липсва нещо: някой не си е доспал, друг – не си е доял, както трябва, трети – няма дрехи, обуща, дърва и въглища. Запитвате какво трябва да прави човек, за да си набави всичко, което му липсва. При сегашните условия човек мисли за много неща: за храна, за дрехи, за обуща, за подслон и т.н. Докато мисли за много неща, човек не може да мисли за същественото. Закон е: Ако човек мисли за същественото, всичките му работи ще се наредят добре. Тогава няма да му липсва нищо. Хората не успяват по тази причина, именно, че за всичко друго мислят, но не и за същественото.

Един крайно беден човек отишъл при един богат и му казал: „Ти си единственият, който можеш да ми помогнеш да изляза от трудното положение, в което се намирам“. Богатият му отговорил: „Ще ти помогна на драго сърце, ако можеш да минеш по конец като по мост. Минеш ли по конец, ще ти дам всичко, каквото пожелаеш“. – „За Бога, помогни ми сега!“ – „Никакъв Бог не признавам. Минеш ли по конеца, всичко, каквото имам, ще го разделя с тебе.“

Сега и аз ви казвам: Приготвяйте се да минете по конеца. Който може да мине по конеца, той всичко ще придобие. Не може ли да мине по конеца,

ще остане в старото си положение. – „По дървен мост или с лодка не може ли да се мине?“ – Не, през тази река са прекарани само конци. Тя може да се мине само по конец. Ако сте птица, можете да прехвръкнете над реката, но като човек, имате само един път: по конеца. Ако можете да минете по конеца, всичко ще придобиете: здраве, сила, знание, любов, богатство. Какво представлява тънкият конец?

Един турчин запитал султана какво трябва да прави, за да подобри живота си. Султанът му отговорил: „Светът представлява голям казан, вързан със седем дебели въжета. Гледай да хванеш поне едното въже. Хванеш ли го, ти си вече пред казана, в който има всичко, каквото пожелаеш: ядене, дрехи, пари, знание, сила“. Каквото представлява въжето за казана, такова нещо е тънкият конец за живота на разумния, за онзи, който иска да се развива правилно. Въжето на казана, тънкият конец на моста, това е волята Божия. Следователно, който изпълнява волята Божия, той има на разположение всичко, каквото пожелае. Човек трябва да знае, че каквото прави, както и да лъкатуши в живота, той неизбежно трябва да мине по тънкия конец. С други думи казано: Колкото да философства, в края на краищата човек трябва да изпълни волята Божия. Някои мислят, че за да минат благополучно по тънкия конец, трябва да постят, да олекнат. Други пък, като виждат, че не могат да минат по конеца, предават се на ядене и на пиене, на охолен живот. Както да живеят, хората все трябва да минат през един път. Това е пътят на тънкия конец. Колкото да е страшен, той е привидно такъв. Всъщност той е най-красивият и безопасен път. Достатъчно е човек да има добро разположение на ума и на сърцето си, да отвори душата си за Божественото, за да мине спокойно и безопасно по конеца. Ще кажете, че е по-добре този конец да не се изпречва на пътя ви. Къде ще търсите добро разположение на ума и на сърцето си или отворена душа за Божественото?

Като се страхувате от конеца, вие изпадате в положението на едно младо момче, внук на една многознаеща баба, която му давала съвет, как да се пази от мечка. Внукът трябвало да мине през една гъста гора, но се страхувал от мечка. Бабата познавала магията и му казала: „Синко, вземи тази бяла кърпа и като видиш, че срещу тебе иде мечка, извади кърпата от джоба си и я размахай пред нея“. Внукът погледнал усмихнато към баба си и казал: „Бабо, по-добре ми бай да не ме среща мечка“. С бялата кърпа бабата искала да се образуват приятелски отношения между внука и мечката.

Сега и аз казвам: Като ви говоря за тънкия конец, ще работите върху себе си, да минете благополучно по него. Дойдете ли до конеца, извадете бялата кърпа от джоба си и махайте с нея. Ако мечката избяга, ако

разбойниците не ви оберат, добре сте работили. Не можете ли да се справите с мечката и с разбойниците и трябва да се катерите по дърветата, за да се спасявате от тях, още има да работите. В гора ли сте или в планина, вървете напред и благодарете за всичко, което ви е дадено. Ако се натъкнете на някакво противоречие или ако пиете от горчивата чаша на живота, не съжалявайте. Сегашните горчивини ще се превърнат в бъдещи блага.

Един млад, идеалист лекар, се отчаял от живота и решил да се самоубие. Където лекувал, нищо не му плащали или толкова малко му плащали, че едва изкарвал хляба си. Така отчаян, той тръгнал из града, да обмисли как да се самоубие. В това време той видял на пътя, че един човек паднал и счупил крака си. Веднага се затичал към него, придружил го до дома му, където наместил счупения му крак и започнал да го лекува. Младият лекар си казал: „Толкова добрини съм направил, и тази ще направя“. Обаче пострадалият бил богат човек и щедро възнаградил своя лекар. От този момент работите на лекаря започнали да се нареждат добре. Той често си казвал: „Благодаря на Бога, че срещнах този богат човек да му помогна“. Богатият пък съжалявал, че счупил крака си, вследствие на което работите му останали недовършени.

И така, човек може да се намира или в положението на богатия, който съжалявал за счупения крак и за недовършените си работи, или в положението на младия лекар, който благодари за срещата си с богатия, за възможността да намести счупения му крак и да подобри живота си. Какво виждаме в живота? Когато един страда, друг се ползва от неговите страдания. Както виждате, животът се изявява разумно. За предпочитане е богатият да извади нещо от кесията си, отколкото младият лекар да свърши с живота си. Следователно, при каквото положение да се намирате, не отказвайте да направите доброто, което е определено да извършите. Това добро ще ви спаси.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

5. Утринно слово от Учителя, държано на 14 октомври, 1934 г., София, Изгрев.

1934_11_11 В царството на Христа и Бога
неделна беседа

В ЦАРСТВОТО НА ХРИСТА И БОГА

Отче наш.

„В начало бе Словото“.

Ще прочета седма глава от Еклисиаст, която аз наричам глава на контрастите.

„В благополучен ден весели се, а в злополучен ден бъди смотрелив.“ /14 ст. – Значи, в злополучен ден не бъди лекомислен, но вземи си букваря и учи! „Защото няма праведен човек на земята, който да струва добро и да не греши“. 20 ст. – /Значи, всеки, който прави добро на земята, все греши. „И намерих, че е по-горчива от смъртта онази жена, на която сърцето е примки и мрежи и ръцете ѝ узи.“ 26 ст. – Жената е символ на онези неестествени желания, които царуват в сърцето на човека. Хората се нахвърлят върху жените и казват: Жените развалят света. Ако да не бяха те, светът щеше да е по-друг. Това не е право тълкувание.

„Духът Божи“.

Ще говоря върху последните думи от пети стих, пета глава от Посланието към Ефесяните: „В царството на Христа и Бога.“

Сега аз ще взема само един контраст, и няма да ви говоря върху неща, които вие знаете; няма да ви говоря върху неща, които вие сами можете да ми посочите и да научите. Светът е пълен с университети и колежи; светът е пълен с библиотеки, в които има хиляди томове, които сами можете да четете. Тъй щото, няма да ви говоря върху неща, които вие знаете и можете сами да научите. Ще ви говоря върху онези криви изводи, които ние сами правим в живота.

За тази цел ще ви приведа един пример из живота. Един поет написал едно стихотворение, а един музикант съчинил една песен и решили да отидат в гората, и там поетът да издекламира своето стихотворение, а певецът да изпее своята песен. Като изпълнили своите номера, те отишли в обществото между хората и се похвалили, че като пели и декламирали, цялата гора шумяла. Хората отишли в гората да видят какво е станало там и видели, че листата на дърветата окапали, и те били съвършено голи. Те казали: Опасна е тази декламация, опасна е и тази песен, от която гората оголяла. На другата година се явили още един поет и един певец, които

отишли първо да направят опит със своята декламация и със своята песен в гората. Като се върнали между хората, казали: Чудно нещо! От нашата декламация и песен листата по дърветата в гората отново изникнаха. Отишли хората да проверят истинността на техните думи и наистина видели, че листата на дърветата изникнали. Питам: Листата на дърветата от декламацията и свиренето на първия поет и музикант певец ли изпаднаха? Или листата на дърветата изникнаха от поезията и песента на вторите поет и певец? Не, при първия случай листата от дърветата окапали, защото вятърът духал и било есен. При втория случай, листата изникнали на дърветата не от декламацията на поета и от свиренето и пеенето на музиканта, но защото било вече пролет. Следователно, първите са направили опита си през есента, а вторите – през пролетта.

Сега, това, което ще ви кажа, няма да измени нито на един милиметър вашия ръст, нито ще измени нещо от вашия мозък. Някой казва, че могъл да убеди някого в нещо. Моята опитност пък е следната: каквото съм казвал до сега на хората, те никога не са изпълнили това, което съм им казвал. Те всякога са изпълнявали това, което си знаят. Те са изпълнявали това, което съм казвал, до толкова, доколкото е било в съгласие с техните мисли. И можете да кажете, че моите мисли, че това, което говоря, е криво. Съгласен съм с вас, човек всякога не може да ме слуша. Питам: Защо човек всякога слуша себе си, и в правото, и в кривото? Някой човек свършил четири факултета, но отива в кръчмата и се напива добре. Връща се у дома си, и жена му казва: Не ти подобава, като на учен човек, така да се напиеш. Е, намерихме се с другари, пийнахме малко, повеселихме се. Какъв грях има в това, че пийнали няколко души винце, че станали чакър кефлии? После другото положение: някои хора искат да отидат в другия свят, а светските хора искат да останат на този свят, да си поживеят. Като се говори за онзи свят, аз разбирам един уреден свят. Там книгите не губят своята цена, хората не умират, няма гробища, няма глад и т. н. Достатъчно да имаш пари на онзи свят, за да видите колко добре се живее. Ще приведа един пример за онзи свят. Има един анекдот на американски, но ще го преведа и на български. Един милионер американец умрял. За да почетат паметта на баща си, децата му турили в сандъка една торба с чисто злато, да има пари и на онзи свят. Като се видял на онзи свят, той бръкнал в джоба си, и като напипал златото, казал си: Чудо е това! И тук лесно ще прекарам. Като огладнял, той отишъл в една гостилница и поискал да му дадат от едно ядене. Запитал колко струва яденето. Пет стотинки. Тук всяко ядене струва по пет стотинки. Милионерът подава една златна монета и казва: Разбийте ми тази монета и си прихванете за яденето. Да, но тук не се развалят никакви пари. Тук се приемат само по пет стотинки. Така ли? Тогава милионерът писал на синовете си да му изпратят една торба от по пет стотинки, защото там не вървят никакви други пари, освен

по пет стотинки. Синовете му изпратили една торба, пълна с такива монети от по пет стотинки, пет центове. Взима той тези пари, и пак... отива на гостилницата. Дава от тези дребни монети, но останал учуден, като му казали, че тук не вървят и тези монети. Наистина, евтино е яденето, но никакви пари от земните не вървят в онзи свят. Какво ще кажете на това отгоре? Дали това е така или не, то е въпрос, аз не искам да ви убедя, но изнасям този пример само за пояснение на мисълта си. Нима когато драматургът, трагикът или романтикът, като описват известни сцени, че всички са верни. Всички не са верни, но половината само са верни. Нима, когато историкът описва известни събития, или когато астрономът описва известни явления, или когато поетът описва нещо, всичко е вярно? Всички неща не са верни, но ако всички неща бяха верни, нямаше какво да правим. Ако поетът беше написал последната дума, нямаше какво друго да пише, но вие благодарете, че всичко, каквото е написано, не е вярно, та има още какво да се пише. Поезията едва сега е започнала, музиката също. Младите поети имат шанс да вземат една стъпка напред.

Съвременните хора искат живота им да бъде съвършен. Благодарете се, че животът на хората още не е съвършен. Защото, ако сте съвършени, вие ще напуснете земята. Вие при това положение, не можете да седите един ден повече на земята. Щом станете съвършени, ще заминете за другия свят. Там очакват работници. Тук могат да ви дадат да напишете една песен или една поезия, а там, като отидете, ще ви дадат да управлявате една планета, като нашата земя. Там ще ви направят господар на тази планета, с всички права. Там няма да гледат каква препоръка носите от приятелите си, но ще ви подложат на един голям практически и теоретически изпит, който непременно трябва да издържите. Този изпит ще бъде подобен на следното: ще ви дадат един квадрат, в който двата ъгъла се увеличават, а другите два се намаляват. И вие трябва да разрешите тази проблема. Вие трябва да знаете до кога ще се увеличават двата ъгъла. Щом стигнете крайния предел на увеличението, а именно, най-много до 180 градуса, ще се образува един изправен ъгъл. Ако прекарате един диагонал в този квадрат, половината от този изправен ъгъл ще бъде равен на 90 градуса. Следователно, този ъгъл няма да бъде вече изправен ъгъл. Днес всички хора имат противоречия, искат да ги разрешат. Всяко противоречие може да се разреши, когато човек дойде до положение на правата линия. Докато двама души се намират в отношение на взимания, давания, те всякога се намират в противоречия помежду си, имат неща, които не могат да разрешат. Двама души могат да разрешат един въпрос помежду си само по законите на природата. Иначе, този въпрос между тях всякога ще остане неразрешен. Сега няма да се впущам в обяснение, да разрешавам тези въпроси. Аз мога да ги разреша, но ще вляза в съвсем други линии на

разсъждение. Питам: Необходими ли са на човека три очи? Засега човек има само две очи, но какво са разрешили те? Ако кажете, че двама души могат да разрешат въпросите помежду си, защо тогава нашите две очи не могат да разрешат въпросите? Ние имаме две уши, два крака, но защо нашите две уши или нашите два крака не са могли до сега да разрешат въпросите? Не че нищо не са разрешили. Ето, краката са вървели хиляди километра, но те не са разрешили въпроса за движението. Имаме и една уста, но какво е разрешила тя? Ето, и с устата въпросите пак остават неразрешени. В какво седи неразрешението на въпроса? Казвате: Трябва да се обичаме. Любовта има две очи, и вие всички имате две очи, от които лявото взима, а дясното око дава. Тогава какво ще направите с Любовта, която имате? Значи вие едновременно трябва да взимате и да давате. Ако повече взимате, а по-малко давате, тогава идва кривото в света. Ако взимате повече, а давате по-малко, домашните ви ще се радват, но отвън хората ще се нахвърлят върху вас. Ако бакалинът взима повече пари, а дава по-малко стока, жената на този бакалин ще се радва и ще счита, че мъжът ѝ е умен човек, знае да върти търговия. Обаче, купувачите ще бъдат недоволни. Значи, това, което е мярка за външния свят, не е мярка за семейството; това, което е мярка за семейството, не е мярка за обществото и т. н. Колко жени има, които искат мъжете им да харчат парите си за обществото? Такава жена ще се сърди, ще каже, че мъжът ѝ е прахосник. Но обществото ще каже, че този човек е добър, щедър. Питам: Кой от тези два възгледа е по-прав? И двата възгледа са прави. Единият възглед е прав за лявото око, а другият възглед е прав за дясното око. Това са контрасти, които днес се срещат навсякъде в живота. Вземете, например, всички религиозни хора по целия свят искат да въведат една религия. Сега, разбирайте ме право. Религия в тези форми, в каквито днес съществува, не е създадена от Бога, но тя е създадена от хората. Религията е човешко творение. Това, което Бог създал, е вътре в нас. Всяко нещо, което е извън нас, не е Божествено. Всяко нещо, което идва с раждането още и заминава заедно с нас, след смъртта ни, то е Божествено. Всяко нещо, което е извън нас, и напуща човека след неговата смърт, то е човешко. Сега върху тези процеси аз не искам да вярвате. Аз съм за онази вяра, която е път на човешкия дух; аз съм за онази вяра, която е път на човешкото сърце; аз съм за онази вяра, която е път на човешката воля; аз съм за онази вяра, която е път на човешките постижения; аз съм за онази вяра, която е път на човешкото добро, на човешката кротост, въздържание, милосърдие; аз съм за онази вяра, която е път на братството, път на семейството, на всичко онова, което урежда живота. Това наричам аз вяра. Ако имаш една вяра, която не те води към братството, която не те води към никакви постижения, в тази вяра има нещо, което ти не си разбрал.

Казвам: Снощи бях на концерт на млади музиканти и за пръв път ми

обърна внимание, че много музиканти, които са родени за музиканти, не са станали още такива; и много инструменти, които са създадени за музиката, не са станали още музикални. Всеки музикален тон има определени трептения. И за да бъде певецът, както трябва певец, той трябва да даде тези определени трептения на всеки тон. Когато липсват няколко трептения от основния тон, този тон е вече видоизменен. После, ако вземете например, тона си в долната гама и после го вземете в горната гама, те вече се различават. В цигулката имате девет позиции. И ако вземете, например, тона до в деветте позиции на цигулката, всички тия девет вида до се различават по качествата си. В първата позиция до има един характер, във втората позиция има друг характер, и така в деветте позиции има девет различни характери и качества. Има и още позиции, които при сегашните условия не трябва и не могат да се изнесат. Цигуларите се стремят да схванат и тия позиции. Сега аз ви говоря върху един предмет, за позициите, който за мнозина ще остане неразбран. Ако е въпрос за бойни позиции, ще разберете. Ако вие можете да произведете правилно всички тия позиции, вие ще произведете небивали съчетания между тоновете. Ако съчетая една или две–три позиции правилно, веднага ще заставя болния да стане от леглото си. Не е нужно много да се свири на болния. При това положение достатъчно е да му се посвири само три минути, и след три минути, той ще бъде съвършено здрав. Казвате: Можеш ли да направиш това? – За вас не мога, за вас само говоря. Ако не вярвате, опитайте. Невярващият трябва да опитва, а пък аз няма какво да опитвам. Неща, които зная, аз не ги опитвам, аз ги казвам, а вие дали ще вярвате или не, то е ваша работа. Нито ако вярвате, ще ви похваля, нито ако не вярвате, ще ви укоря.

„В Царството на Христа“. Какво разбират хората под думите в царството на Христа? Всички християни искат да убедят целия свят, че Христос е прав. Теоретически е така, но в какво седи правото на християнството? Християните казват, че правото на християнството седи в Любовта и в братството. Трябва да видим тази любов и това братство. Обаче, никога светът не е имал такива дългобойни и разрушителни оръдия, каквито са християнските оръдия, с каквито си служи днес целият християнски свят. Питам: Каква е тази християнска любов и това християнско братство? Не съдя християните, но казвам, че те се наричат християни, а носят съвсем друга култура. Това, което днес виждаме външно, и самото християнство са две различни неща. Аз съм съгласен да се бият хората, но ето по какъв начин. Когато един град или едно село страда от глад, нека този град или село да се бомбардират с далнобойните оръжия, но от всяко оръжие да излизат гранати, шрапнелите на които да бъдат хляб, захар и други съестни продукти, че да разбере населението какво значи бомбардировка. Тогава населението на тия места ще каже: Господ здраве да даде на тия,

които бомбардират града ни. За да бъде християнството право, такива да бъдат далнобойните оръжия на християните. Те трябва да изхвърлят подаръци за хората. От всяко далнобойно оръжие трябва да излизат такива неща, които да радват хората. Така ще бъде, когато Христос дойде на земята да живее между хората. Казват, че като дойде Христос, ще изпрати грешните в ада, а праведните в рая. Аз тълкувам това нещо по следния начин: грешните ще изпрати в дъното на парахода, да помагат на света, а праведните ще остави на палубата на парахода. Какво лошо има в това, човек да бъде огняр? Сегашните проповедници дадоха тълкувания, които не са верни. Те били ли са съветници с Бога и с Христа, да знаят какво ще правят, като дойдат на земята? Те говорят за ада и за рая, но никой от тях не е ходил нито в ада, нито в рая, да знаят какво представят. Казва се за Данте, че е ходил в ада и го е описал. Милтон пък е ходил в рая. Въпрос е дали и двамата са ходили. Ако се каже, че Данте не е ходил в ада, италианците ще се обидят; ако се каже, че Милтон не е ходил в рая, англичаните ще се обидят. Тогава трябва да се признае, че и двамата са ходили, но от тогава до сега и раят, и адът са се променили. Днес адът не е такъв, какъвто Данте го е видял, и раят не е такъв, какъвто Милтон го е видял. При това, те не живяха дълго време там. Те са ходили там само като екскурзианти, не са обходили всички места. Това, което писаха, е вярно, но то се отнася само за някои области. Ако някой гледа на България от обществената безопасност, каква представа ще има за България? Ако посети българските църкви, ще има съвсем друго понятие. Ако посети българските училища, ще има пак друго понятие за България. Това са все човешки схващания. Животът трябва да се разглежда в неговата целокупност. „В Царството на Христа“. Днес всички проповядват за това царство и казват, че това царство трябва да дойде. Казвате: Трябва да се обичаме. Две очи има Любовта. Какво ще правите с тези две очи? Когато едното око иска да вземе, другото иска да даде. Ако едното око взима повече, а дава по-малко, може ли това да бъде царството на Христа? Дойде някой при вас, и вие не можете да го търпите по единствената причина, че той не се изказва, както вас. Едно трябва да знаете: Когато един човек изказва своите възгледи, дайте му право да се изкаже. Това още не показва в какво той вярва. Вие не знаете още какъв е човекът. Когато някой човек мисли, той мисли много право, много благородно чувства, но когато дойде да се изкаже, той изглежда като че е безверник, безбожник, не може да се изкаже, както мисли и чувствува. Ни най-малко не е така. Този човек е добър, но не може да се изкаже. Преди всичко, на човека трябва да се даде свобода, да се изкаже добре. И онзи, който се изказва, да гледа по възможност да се изкаже, както трябва без да представя нещата в преувеличена форма. Един момък казва: Аз целунах една княжеска дъщеря. Тъй ли? Как я целуна? На кое място? Като мъртва, когато беше в ковчега. Следователно, ако целунете живата княжеска дъщеря, това е

престъпление, но ако целунете мъртвата княжеска дъщеря, това е добродетел. На какво основание отгоре? Защото от умрялата няма какво да се вземе. Философията е там. А като целунеш живата, има какво да вземеш от нея. Значи, престъплението, прегрешението седи в това, че искаш да вземеш нещо. Когато момъкът целуне една мома без нейно позволение, ето де седи престъплението, ето де се нарушават отношенията. Това трябва да се вземе като относителен морал, който трябва да се проучава. Когато ти нарушаваш свещената свобода, свещената чистота на едно сърце, ти причиняваш болки. Какво ще спечелиш с една целувка? Въпросът за целувката различно се третира. В България, например, правят въпрос за една целувка, а в Америка гледат малко по-свободно, но някога, и те са много взискателни по този въпрос. Една млада американка среща в тъмнината един момък, който я целунал. Вървят и си приказват двамата, тя мислила, че той е някой красавец. Като излезли на светло, тя видяла, че той бил негър. Веднага го предала на полицията, и го глобили десет хиляди долара. Така е, скъпо коства понякога една целувка. Или десет хиляди долара глоба или десет години затвор. Целувката има съвсем друг произход в природата от този, който хората ѝ предават. Целувката е едно право за разпределението на живите сили в природата. В този смисъл горната и долната устна на човешката уста са проводници на тия живи сили. Когато майката целува децата си, тя им прави голямо добро. Ако тя знае как и на кои места да ги целува, и в разните възрасти, по какъв начин, тя ще им предаде голямо благословение. Затова, като вземете едно дете, трябва да знаете де да го целунете. Целувката не е нещо произволно. Следователно, всичко седи в това, че веднъж природата е допуснала известни неща, с оглед на известни блага, те не са лоши. В този смисъл, не е лошо да ви целуне човек, но трябва да знае де да ви целуне. Ако ти си болен и дойде един твой приятел и те целуне, а положението ти се подобри, целувката ти е на место. Ако ти си беден, и твоят приятел те целуне и положението ти се подобри, целувката ти е на место. Ако ти си отчаян и дойде някой и те целуне, а с това и отчаянието ти изчезне, целувката ти е на место. Целувките не са от нас. Не мислете, че някой е целунал някого. Целувките, които човек дава, са проводник на велики цели на природата. Всички трябва да бъдем добри служители в Царството на Христа. Ние трябва да бъдем проводници на ония блага, които Бог е определил за хората. Не мислете, че трябва да раздадем всичко, каквото имаме. Човек трябва да раздаде само онова, което е взел като длъжност върху себе си. Представете си, че имате една торба със злато, която трябва да вложите в пощата. Ще я вложите в пощата без да вземете нито една монета за себе си. От единия до другия край вие трябва да бъдете проводници на Божиите блага.

Кога се говори за правоверните хора в света. Кои са правоверни хора?

Чудно нещо. Че и досега още християните не са правоверни, не са праведни. Не ги съдя, но казвам само. Кой е праведен човек? Праведен човек е онзи, който е свързан с Любовта, с вечното начало. Праведен човек е онзи, който се ръководи по закона на Любовта. Щом човек има Любовта в себе си, той е толкова богат, че не се нуждае да взима нищо от никого. Следователно, праведният човек никога не може да направи престъпление, понеже той сам има всичко и дава от себе си. Престъплението иде само от нямане на нещата. Който иска само да взима, той върши престъпления. Този факт е проверен. Ева съгреши, понеже искаше да вземе един плод от забраненото дърво. Адам и Ева имаха всичко на разположение, но искаха да станат по-богати, отколкото Бог ги е направил, и за това съгрешиха. Това е тълкуване, но дали това е причината или не, то е друг въпрос. Факт е, че сме извън рая. Казвате: Как може да се каже това? Ами всичките страдания, които идват днес на земята, доказват именно това нещо. Милионите хора, които измират, големите страдания, които се дават, показват, че това е така. Въпреки, че всички учени хора, че всички царе, държавници, учители имат добрата воля, доброто желание да помогнат на човечеството, те пак не могат да постигнат това. Всяка година измират около 35 милиона хора, било от собствена смърт, или се избиват едни други, но едно е утешителното, че всяка година се раждат около 40 милиона хора. Следователно, всяка година населението се увеличава с около пет милиона хора. Значи, след сто години ще има 500 милиона население повече, отколкото днес има. След известно време хората по земята ще се увеличават толкова много, че ще стане нужда да се моли Бога да намали малко населението на земята. Колкото повече се увеличава броят на хората, толкова и страданията се увеличават. Сега ви въведох в една област, която ще ви уплаши. Това е статистика, но в тази статистика има изключение. Това изключение седи в следното: когато светът се подобрява, и плодородието се намалява. Когато грехът се увеличава, и плодородието се увеличава. Колкото повече хората грешат, толкова повече се раждат и толкова повече се увеличава населението. Не е ли по-добре на земята да има само сто милиона хора, но да живеят добре. Нека по-малко хора идват на земята, но да има по-малко страдания, а не като сегашните.

Сега да ви наведа на целта, не към моята цел, но към онова, което искам да ви разкрия. „В Царството на Христа“. Христос иска да извади съвременното човечество от онова голямо противоречие, в което то се намира. Не да тури нови институти, не да тури нови гимназии, университети, църкви, но Той иска да покаже на човечеството, че сегашният ред и порядък може да се подобри с едно малко видоизменение. Сега да ви кажа какво е вашето положение. Аз ще го констатирам с един малък пример, а вие ще си вадите вашите заключения.

Този пример взимам от сегашния живот. Един беден младеж, който свършил училище и дълго време търсил служба, като не могъл никъде да намери такава, най-после решил да стане кюмюрджия. Той си казал: Тази работа поне не струва много. Изгорил дърва и направил кюмюр. Напълнил два чувала с кюмюр, и тръгнал в града да го продава. Среща го един учен човек и го запитва: Колко продаваш този кюмюр? – Ако ми дадеш 100–150 лева, ще ти дам всичкия кюмюр. Ученият дал 150 лв. на младия човек и си заминал. Като отива дома си, ученият взима кюмюра, изгаря го и направя от него 35 килограма диамант, големи парчета като кокоши яйца. И единият е кюмюрджия, и другият е кюмюрджия, само че единият изгаря дърветата и прави от тях въглища, а другият преработва въглищата и ги превръща в диамант. Съвременните хора са от първия калибър, те носят на гърба си чували с кюмюр и най-после казват: Дотегна ни този кюмюр, тази черна краска. Сега трябва да минат във втората фаза, да превръщат кюмюра в диаманти, големи като кокоши яйца. Но има още по-учени хора, които могат да впрегнат този диамант на работа. Докато вие не станете кюмюрджии от втората категория, да превръщате в лабораториите си кюмюра в диамант, вие не можете да влезете в Царството на Христа. В Царството на Христа се искат хора не от първата, но от втората категория. Вие трябва да вземете онова с ниската цена и да го превърнете в нещо с висока цена. След това ученият пише на младия кюмюрджия едно писмо: Приятелю, аз ти благодаря за кюмюра. Няма какво повече да продължаваш тази работа, ела при мене, аз ще те осигуря. – Тъй ли? Как? – Не питай затова. Той му дал една голяма рента, осигурил го на цял живот и го оставил да работи друго, каквото го интересува. Чуди се младият човек как е възможно за два чувала кюмюр да се създаде помежду им такова приятелство. Като го запитвали как стана толкова богат, той казвал: Продадох два чувала кюмюр на един учен, и той ме осигури. Тогава един негов приятел също така започнал да продава кюмюр. И той продал два чувала кюмюр на един учен, но този учен, като го видял втори път, казал му: Донеси ми още два чувала кюмюр. Следователно, когато продавате кюмюра си, продавайте го на онзи учен, който може да го превърне в диамант. Той разбира законите. В Царството на Христа това е знание, това е наука, това е побратимяване, това е разбиране на живота. Това е разбиране на семейния живот, на домашния живот, на отношения между братя и сестри. Това е разбиране на целия космос, на цялата наука. Велика наука е Царството на Христа. То не е онези дребнавости, в които сме изпаднали сега. Че е лошо това, съзнаваме, но никой не може да помогне. Не че не може да се помогне на света днес, светът даже има голямо изобилие. В една от най-прочутите евангелски църкви се събрали няколко от богатите членове да поговорят и да се помолят помежду си, как могат да съберат пари да помогнат на своите бедни събратя в Лондон. Докато разисквали по въпроса от коя банка да

поискат една голяма сума в помощ, проповедникът на тази църква казал: Братя, нека да не изкушаваме Господа. Всички ние сме богати, нека всеки даде, колкото може и обича, и ето сумата ще бъде налице. Той пръв дал известна сума, и скоро и другите го последвали. Вие чакате да ви приемат в Царството на Христа, а нищо сами не правите. Какво правят християните? Като умре някой, тогава ще му четат надгробна реч. Помнете едно нещо: Умрелите не отиват в онзи свят. Умрелите са за този свят, а живите за онзи свят. За да живее, човек трябва да има в себе си Любов, Знание, Мъдрост, Истина – сърце трябва да тупти в него. Всеки човек, който лишава себе си от Любовта, от Знанието, от Истината и Свободата, които му са дадени, вие знаете какво го очаква. Няма какво да ви доказвам това. От какво умират хората? От безлюбие. Като умре някой, аз виждам какво е написано. Писано е: Този човек умира от безлюбие. Сега, като умре някой, ще пишат на паметниците това онова. Това са неверни работи. Човек умира от безлюбие. Носят друг умрял и аз чета: Този пък е умрял от голяма любов към себе си. Има едно правилно разрешение на въпросите, което всички трябва да помните. То е следното: Докато всички хора не обикнат Бога, в Когото живеят, те не могат да имат никаква любов нито към себе си, нито към ближните си. Божията Любов или Любовта ни към Бога ще бъде едно мерило за нашата Любов. Без тази Любов, Любовта ни към ближните е безпредметна, тя не може да се приложи. Следователно, всичките нещастия в света произтичат от онзи велик закон, че ние не прилагаме Любовта към Бога, както трябва. Като не прилагаме тази Любов, говорим за Любов към ближния, към този, към онзи. Явяват се и проповедници да проповядват, но нищо не излиза от това. Аз нямам нищо против това, но всеки трябва да проповядва Истината. Истината се заключава в това, че Любовта към Бога трябва да бъде мерило. Когато Любовта към Бога влезе като мерило в живота на човека, той вече има еднакви отношения към всички. Тогава той ще има отношение и към цветенцата, и към мухите. Когато виждам как късат цветята, казвам да не ги късат. Но виждам едно цветенце скъсано, стъпкано, аз го взимам от земята и му казвам: Цветенце, не съжалявай, че си стъпкано. Хората също така се тъпчат едни други. Някой път и големите цветя се късат и тъпчат, но какво да се прави.

„В Царството на Христа“. Сега аз не искам да ви държа отговорни, вие не създадохте греха. Вие не сте причина за вашето нещастие. Всички вие носите последствията на хиляди и хиляди поколения, които са живели един неестествен и ненормален живот. Но като умни, вие трябва да измените тези последствия. По същия начин трябва да се създадат училища, в които да се проповядва за живота не тъй, както сега се проповядва. На сегашните семейства може да се покаже пътя, по който да се подобрят синовете и дъщерите. Също така може да се проповядва и на обществата да се подобрят. И тогава в продължение на десет години само

цяла Европа може да бъде в цветуще състояние. Но затова се изисква пълно съзнание, да се даде свобода на хората. На кого може да се даде свобода? Свобода може да се даде само на един човек, на когото Истината е мерило, Мъдростта е мерило и Любовта е мерило. Това е свобода. Тогава на всички хора, които имат тези положения за мерило, може да се даде свобода. Казвам: Каквито обвинения да се хвърлят днес, нито Адам е виновен, нито Ева е виновна, нито вие сте виновни. Казвате: Ами защо страдаме тогава? Казвам: Който се приближава при Любовта и не я разбира, той страда. Който се приближава при Любовта и я разбира, той се радва. Който се приближава при Мъдростта и не я разбира, той оглупява; който се приближава при Мъдростта и я разбира, той поумнява. Който се приближава при Истината и не я разбира, той умира. Който се приближава при Истината и я разбира, той оживява. Следователно, ако ти оживееш, ти си разбрал Истината. Ако ти умираш, ти не си я разбрал. Ако си оглупял и си приближил при Мъдростта, не си разбрал. Но ако поумнееш, разбрал си Мъдростта. Тогава и учен човек ще станеш. Сегашните вярващи казват: На нас много учение не ни трябва. Какво е това учение? Например, имате един тон. Англичаните питат кой е този тон, който съответствува на даден ? На всеки тон трябва да хармонира съответен. Ако вземете тона „си“, кой ще бъде съответният негов тон? Вие не сте композитори да знаете това, но взимате тона „до“ и искате да съчетаете с тази гама една тъжна песен. Ако увеличавате тона „до“ какъв ще бъде този нов тон? Той ще бъде с известно понижение. Какво трябва да направите, ако искате да дадете едно разрешение на вашата тъга? Разрешението на тъгата не седи в усилването на тъгата, но в даването ѝ на простор, на известна хармония, за да се отвори път. Кой трябва да бъде следващият тон, за да превърне миньорната гама в мажорна, но не войнствена? Който разбира от музика, той всякога ще може да схване дали е в едно нормално състояние или не. Аз често правя такива опити. Като ставам сутрин аз изпявам три тона, и по тях познавам дали съм в нормално състояние или не, дали съм спал добре, дали съм постъпил добре. Те са мои тонове, с които си правя опитите. Това е мое правило. Като изпеете и вие няколко тона, ще познаете дали ще можете да вземете пари назаем от някой банкер, или не можете да вземете. Ако отидете при един банкер за пари, а не сте изпели добре тези тонове, той ще ви каже, че няма пари и не може да ви услужи. В случая той ви лъже. Ето как би трябвало той да постъпи. Той трябва да ви каже: Господине, понеже познавам, че вие не вършите Волята Божия, не мога да ви дам пари, защото аз съм касиер на Божествена банка и нямам разрешение да ви услужа. Като изправите положението си и дойдете при мене, ще ви дам пари.

Преди повече от 20 години се случва следното нещо. При един богат

американец отива един младеж социалист, с парабел в ръка и казва на този богаташ: Господине, ти ми дължиш една голяма сума, понеже тези пари са общ труд. Прав си, господине, това, което имам, е от труда на всички хора, които живеят на земята. Но понеже на земята живеят два и половина милиарда хора, то прати всички тия хора при мене, всеки да си получи своя дял. В такъв случай на тебе се пада половин долар. Ето, вземи този половин долар и бъди доволен. Та и вие казвате, че светът трябва да се изправи. Но ако вие раздадете всичкото си богатство на света, кому по колко ще се падне? Казвам: Богатството е на друго място. То е в цялата природа. Бог е указал пълно доверие в нас и ни е поставил в един свят, дето свободно дишаме въздуха, без да плащаме нещо; свободно възприемаме светлината и водата, без да плащаме нещо. За хляба само днес се плаща. Но въпреки това всички ходите недоволни и се оплаквате, че животът бил тежък. Държите ли сметка колко въздух изразходвате всеки ден? Държите ли сметка колко светлина възприемате всеки ден? А трябва да знаете, че всичко това приемате без да плащате нещо. За човешкото се плаща, а за Божественото нищо не се плаща. Направят една свещ от спарманцет, гори половин час, изгори и повече светлина няма. Прекарат електричество, направят ви една лампа и казват: Толкова киловата е изгорено. Така е, всяко човешко нещо се продава, а всяко нещо, което е Божествено, не се продава. Ако някой проповядва Словото с пари, това не е от Бога. Аз не съм против свещите, нека се продават, но съм против изгарянето на свещите. На нашите горящи свещи не могат да узреят плодовете на дърветата. Аз съм за онази светлина, на която зреят плодовете на дърветата. С нашето знание светът не може да се подобри. Трябва едно знание, което да подобри живота. И от нашата любов хората ще измрат. Това не е любов. Аз съм срещал много мъже и жени побледнели, посърнали от глад, казват: Не можем да си мелим брашно. Че само с брашно ли става тази работа? Оставете брашното на страна, оставете меленето, оставете камъка на воденицата и без тях може. Варете житото си и така го яжте. Не могат да мелят брашното си, и се чувствуват нещастни. Станали воденичари, за да мелят брашно. Сега вие ще ме извините, че ви говоря така. Така са ми казали, аз идвам от друг свят, и може да не съм добре информиран. Животът, нито брашното е за воденицата. И някой казва за стомаха си: Да мели моята воденичка. Не е така, това е човешко разбиране. Кога някой казва, че воденичката му трябва да мели, между ума и между сърцето на човека трябва да има абсолютна хармония, необходима за неговия прогрес. Това, което наричам стомашна система, мозъчна система, аз ги свързвам в друга една система. Едната наричам мозъчна, а другата наричам симпатична нервна система. В мозъчната нервна система мозъкът отговаря, а в симпатичната нервна система, по нямане на друга дума, отговаря стомахът. Човекът се намира, именно, между тези две системи. И след като човек замине от този свят за

другия, тези две системи и там продължават да функционират. Сега, това е една отвлечена област, и затова мнозина се чудят има ли онзи свят, или няма. Като се говори за този и за онзи свят вие трябва да разбирате, че светът е прогресивен. Например, онзи свят, за който мравите могат да говорят, това е човешкият свят. А когато ние говорим за онзи свят, това е светът на ангелите. И ангелите живеят на земята, при нашите учени. Сега това е едно противоречие. Например, сегашните наши учени не са измерили точно диаметъра на земята. Той не е точно 12 хиляди километра, както са го измерили, той е повече. Той е много повече, отколкото са го измерили. Като се казва, че диаметърът на земята е 12 хиляди километра, аз съм съгласен с вас. Този диаметър отговаря на съзнанието на сегашните учени. Ако попитате мравите за диаметъра на земята, той ще бъде много малък, според тяхното съзнание. Тъй щото, диаметърът на земята, който учените са определили, отговаря на тяхното съзнание. Значи те са дошли до числото 12. До 12 хиляди километра е знанието, до което са дошли днес. Това показва, че човешкото съзнание обхваща една линия от 12 хиляди километра. Това пространство е много малко. В тази междина могат да се разрешават всички философски въпроси, а какво става вън от това пространство, ние се натъкваме на една непонятна област. За нас е непонятен животът на един светия, или на един гений, а даже и на един грешник, който съзнава, че отива надолу. Той казва: Потъвам, моля, помогнете ми. Той съзнава, че потъва, че отива някъде и казва: Ако няма кой да ми помогне, с мене всичко ще се свърши. Достатъчно е на този човек да му се каже една дума или един тон да чуе, и съзнанието му да почне да се подига. Той казва: Благодаря, че ме избавихте от това потъване. Светът не се нуждае толкова от материални блага, колкото от онова духовно общение, от онези духовни отношения, които липсват между хората. Дойде някой при мене, иска помощ в пари. Не е въпросът в парите. Ако този човек люби Бога и ако сърцето му бие правилно, така че да не злоупотреби с доверието на никого, аз бих му казал де има пари заровени да отиде и да си разрови. Нека синовете и дъщерите му се ползуват от това богатство. Но тогава аз ще изпадна в следното противоречие.

Ще приведа един пример само за обяснение на тази истина. В Египет живели двама светии отшелници, и двамата се занимавали с плетене на кошници. Единият от тях отивал в града да ги продава, а другият оставал в гората. Като отивал в града, всякога минавал покрай един каменар, който го посрещал много добре. Поканвал го да си почине, измивал краката му и после се разделяли приятелски. Това се продължавало цели 20–30 години. Като минавал покрай него и виждал положението му, светията си казвал: Трябва да се подобри материалното положение на този каменар. Той се помолил за него, но от невидимия свят му казали: Ако се подобри

материалното положение на този човек, ще се влоши духовното му състояние. – Не, аз съм го опитал вече толкова години. Зная, че той ще стане един прекрасен човек. Добре, тогава кажи на каменаря, че на еди-кое си място има заровени пари, нека си вземе, колкото иска. Каменарят изровил тези пари, и започнал да подобрява положението си: направил си големи къщи, като палати, взел си слуги, облякъл жена си и децата си добре, и в скоро време станал толкова виден, че го избрали пръв министър на египетския фараон. Сега колкото пъти минавал светията покрай мястото, дето каменарят живял и работил, нямало кой да го посрещне да му измие краката, да се разговори. Един ден светията отишъл в дома на този каменар, сега вече пръв министър, но каменарят излязъл срещу него сърдит и недоволен и му казал: Кой си ти? Аз не те познавам. Как смееш да ме безпокоиш? Светията си излязъл, но му станало тъжно. Като се връщал по пътя го настигнал ръководителят на каменаря, хванал го за врата и го натиснал към земята, и му ударил един силен бой, като му казал: Знаеш ли, че с твоята добрина, развали живота на този човек? Тогава светията започнал да се моли на Господа, да му даде възможност да изправи погрешката си. И след това започнали гонения срещу каменаря, турили му секвестри на имането, парите изгубил и като останал последен бедняк, принудил се да отиде пак на същото си място, да продължава стария си занаят. Той се скрил там, да не го види, да не го знае никой. Като минал светията покрай него, каменарят го спрял, измил краката му и казал. Извини ме, че така се отнесох към тебе. Аз те познах, но моята гордост не ми позволи да те приема. Помоли се пак на Господа, да ми подобри положението, като обещавам, че втори път няма да постъпя така зле с тебе. – Не, светия втори път не яде бой.

Казвам: Лошото не е в богатството, но в лошото употребяване на това богатство. Лошото не е в учението, аз не съм против учението, но в неумението на човека да го използува, както трябва. Всички блага, които имаме в света, трябва да се употребят на своето време и на своето място. Като християни, доброто в нас седи в това, да употребим всички блага, които Бог ни дава, не както хората казват, но според нашите вътрешни разбирания. Всеки има едно свое вътрешно разбиране. Аз бих желал всеки да постъпва според своето дълбоко вътрешно разбиране, като един добър проводник, като добър служител в Царството на Христа и Бога. И като видя, че някой прави така доброто, да ми е приятно. Той да бъде за мене един подбудител, един подтик към доброто, и аз да правя доброто като него. От такива хора, именно, се нуждаем ние днес; от такива учители, от такива свещеници, от такива майки, бащи, държавници и т. н. Това е в Царството на Христа и Бога.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

7. неделна беседа от Учителя,
държана на 11 ноември 1934 г.
София, Изгрев

1934_11_14 Механическо и органическо пеене
общия окултен клас

МЕХАНИЧЕСКО И ОРГАНИЧЕСКО ПЕЕНЕ

„Отче наш" „Махар Бену Аба"
Ще ви прочета 59 псалом.
Нямате представа при какви условия са се намирали преди две хиляди години добрите хора.
Ще ви прочета и една част от първата глава на Посланието към римляните. (От осми до двайсет и шести стих.)
„Бог е любов"

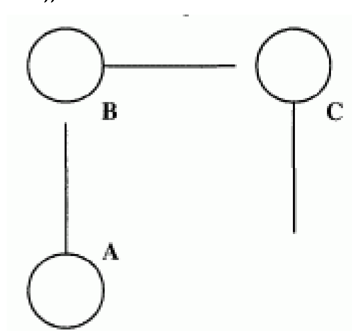

Има три положения, върху които човек трябва да мисли добре: да мисли, да чувства и да постъпва добре. Нека вземем първото положение, да мислим добре. Как да мислим добре, кой е начинът? Ще ви дадат един такъв ребус за разрешаване. Този ребус може да е външен, видим, а може да е вътре в ума ти, може да е вътре в сърцето ти, но все пак може да се разреши. Да кажем сега, че човек трябва да бъде добър. В какво седи добрината на човека? Нали в доброто качество на ума и на сърцето. Към кой свят спада доброто и към кой свят спада злото?

Сега Свещеното писание казва, в рая имало едно дърво, на което живеели и доброто, и злото. В рая имало дърво като жилище, където са се съвместявали, по братски са живеели, доброто и злото. Но един ден човек отишъл да се запознае с доброто и със злото и от този ден нататък се влошил животът на човека.

Защо, като се запознава човек с доброто и злото, се разваля човешкият живот? Какво лошо има, ако човек се запознае с водата? Но има една червена вода. Вие знаете какво е червената вода - българското вино, но не сладкото вино. Преди да пие виното, да кажем, че човек е паднал духом, но след като пие три-четири чаши, той ще удари с ръката си на масата.

Всички народи си имат начини, за да покажат, че са смели, начин да се проявят. Турчинът, като пие, си навежда главата малко и си пее, и казва: „Ефендим, иде ми да викам." Това са обикновени състояния, които хората имат. Като влезе виното в човека, веднага се изменя неговото състояние, стане весел. После те хване дрямка и заспиваш, и като се събудиш на втория ден, казваш: „Препил съм." И усещаш главоболие. Всички, които са пили, после усещат, че ги боли главата. Тази болка показва едно противоречие. Щом човека го боли главата, значи има болка в стомаха. Или между мозъчната и симпатичната нервна система е настанало противоречие. Щом те боли глава, причината е в симпатичната нервна система, във вашето сърце, защото човек от желание да пие поражда болка в главата си. Ако се роди болка в стомаха на човека или в неговите чувства, той казва: „Боли ме сърцето." Когато болките са в сърдечната област, тогава причините са в главата. Ако имаш някое противоречие в твоите чувства, ако усещаш противоречие в чувствата си, причината е в ума. Ако усещаш противоречие в ума си, в твоята мисъл, причината е в сърцето ти. Може да констатираш факта, но умният човек трябва правилно да разреши въпроса.

Някой може да каже: „Аз вярвам в Бога." Хубаво, но това не е наука. Ти вярваш. Хубаво, аз мога да направя едно възражение. Ти си син, казваш: „Аз вярвам в баща си." Ти го виждаш всеки ден, как няма да вярваш? Първото положение е, че вярваш. Второто положение е, след като вярваш, ще изпълняваш волята на баща си и тогава ще се образува едно отношение, не само да изпълняваме с някакъв смисъл. Например може да имаш известни съображения за това. Слугата може да служи на господаря си по известни съображения, за да му плати добре. Това е вече на физическото поле. Този стимул от кой свят произтича? От света, в който той живее. Онзи, който се е занимавал с психология или с душевните явления, той ще даде един правилен отчет. А онзи, който не се е занимавал, той ще изтълкува нещата повърхностно.

Сега всички казват, че са нервни. В какво седи нервността на човека? Някой казва: „Аз съм много нервен, неспокоен съм." От какво е неспокойствието? Где е причината на нервността? Нервен е младият, малкото дете е нервно, постоянно плаче, кряска, сърди се на майка си. Възрастният на двайсет и една години, и той е нервен, и той е недоволен. Старият, който е вече на осемдесет-деветдесет години, и той е нервен. Питам сега, причините на нервността на младия, на възрастния и на стария едни и същи ли са? Резултатът е един и същ. И детето е недоволно, сърди се, обезпокоява майка си, и възрастният се сърди някому. Кому се сърди? Все ще има някой наоколо, комуто да се сърди. Някой казва: „Сърдя се на себе си." Аз не зная имали ли сте случай някой път да се сърдите на себе си. Много

рядко се случва това, но в повечето случаи човек се сърди на окръжаващите. Всякога човек търси причината у някого.

За да се освободи човек от противоречията на живота, трябва да употреби правилни методи. Всички хора си имат все по един метод. Например, ако един от вас има дългове, ще види какво трябва да направи. Ако има крава, вол, кон или жито, ще ги продаде. Някой път няма крава или вол за продан, житото не е станало, малко е, няма какво да продадеш, и намислиш да вземеш пари на заем от някой свой ближен, от някой приятел. Ще му се помолиш, ще му представиш работата така, както си е, а и някой път ще представиш работата както не е, и ще вземеш две хиляди лева, и ще закърпиш работата. Ще платиш, но след като платиш, веднага имаш да даваш на друг. Питам, докато имаш да плащаш, уредил ли си работите си? Не. И всичките работи на човека остават неуредени. Той се ражда с неуредени работи. И човек е много неизправен, като едно дете. Той се ражда в света, прави своите задължения и си заминава, без да ги плати. Той, гдето е ял и пил, никъде не е платил, много малко плаща. Например, гдето е ял от въздуха, дето е дишал въздуха, кой човек досега е платил? Кой от вас е платил за осветлението, което постоянно приема, и за вътрешното осветление, което всеки ден има? И този бюджет е останал неплатен. Тези дългове са от хиляди години и човек ги счита, че са в реда на нещата. Видимо, като че ли природата не мисли за тях. Ние мислим, че ще мине така.

Сега, ако ви се зададе една задача да разрешите, колко процента са платили за въздуха, колко процента са платили за светлината, колко от най-добрите хора са платили? Всички най-добри хора в света, те са уредили този въпрос, те са платили за светлината. И за да бъде човек в изправно положение, той трябва да плати за светлината и за въздуха. Как ще плати? И ако ви питат, всеки един от вас ще каже: „Аз съм платил." Хубаво, отлично нещо е да платиш. Аз ви изтъквам една област за плащането. Ти казваш: „Аз плащам дълговете си." Как плащаш? Изваждаш кесията си и казваш: „Колко ви дължа?" „Хиляда лева." И дадеш хиляда лева. Представете си, че аз съм един пътник, дошъл от друга планета. Плащането от онзи свят става по съвсем друг начин. Един дава едно парченце книга и счита това за плащане. И онзи счита, като вземе тази малка книга, че му е платено. И щом не му дадат това малко парченце книга, става цял въпрос и дава го под съд, ако не му даде това малко парченце книга. От една страна са съдията и адвокатът, а от друга страна - свидетели, други адвокати и прочие. За едно малко парченце книга са дошли десет-петнайсет души свидетели. И това - за едно малко парче книга. Казвам, това нещо яде ли се? Не се яде. Пие ли се? Не се пие. Какво става? Само се носи в джоба на човека. И като го вземе човек и го погледне,

той се изправя. И като изчезне тази книжка от неговата кесия, човек се наведе. Каква сила има това парченце книга? Магическа сила има печатът върху книгата, това, което е написано на нея. Сега, ако от тази книга се изтъркат печатите и написаното, изгубва се силата й.

Някой има къща, замаже я добре и повдигне се цената на къщата. Повдига се цената й със стотина такива банкноти по хиляда лева. Как така тези сто парчета книга, нямат и сто грама, а пък са равни на много нещо, много нещо предават на къщата?

Някой ме убеждава, че е господар на тези парчета книги, но изгубиш ли ги веднъж, промяна става в тебе.

Сега това са външни състояния, но те стават и вътре в човека. Аз сега превеждам нещата, които стават в действителния живот. Някой казва: „Без пари може." Заведете ме при хора, които живеят без пари. И аз ги търся тези хора. Светията, и той ще бръкне, и той ще извади. Ще каже някой: „Аз не искам да пипам пари, то е грешно." Значи пари да пипаш е грешно, но хляба, който се купува с пари, ти го ядеш. Тогава и то е грешно. Но да оставим това сега, ние се отклоняваме от пътя си.

В тебе се появи една мисъл. Ти се въодушевиш, но тази мисъл след петдесет минути, след половин час я няма. Имаш едно чувство или желание, и после то изчезне. Къде отиде тази мисъл? Излязла е от твоя джуздан [* джуздан (тур.) - чанта за книжа, портфейл] и е отишла в друг джуздан. От твоята глава е влязла в друга глава, ако е мисъл. А ако е чувство, от твоето сърце е влязло в друго сърце. То не се е изгубило. Питам сега, щом е изчезнало, как ще го намерите, ако е ваше?

Някой път, когато четете Господнята молитва, забравите някоя дума. Някой път майката води своите млади дъщери някъде. Едната от тях обича да говори повече и майката почва да я бута да не говори много. А пък някой път майката бута дъщеря си и иска да й каже с това: „Кажи и ти нещо." Един път я бута, за да мълчи, и друг път я бута, за да говори. Питам сега, как човек предава своята мисъл на онзи, да говори или да мълчи? Бута го на едно и също място. Има известни несъзнателни неща. Има една област, дето човек не може да говори. Има известни неща, които са така опасни, например да дойде някой човек и да ни покаже силата на огъня. Вие имате едно дюшеме, той иска да ви покаже какво влияние има огънят върху пода, след като сложи огъня на вашия под. След няколко минути, след половин час цялото дюшеме ще отиде. Той казва: „Но аз искам да видя как гори това нещо. Искам да направя в твоята къща това нещо." Но ще изгори дюшемето. И ако направи един път опит, втори път, ще искате

ли да направите опит?

Има неща, които горят, има неща, които не горят. Но тези неща, които не горят, те се окисляват, губят своята същина.

Да ви приведа един пример. Когато човек не е пил от червената вода, от виното, той може да се моли добре, но след като му дадат и пие едно кило вино, той не може да се моли. И мнозина казват: „Не мога да се моля сега."

Ще ви приведа пример за един американски проповедник. Той живял в Чикаго, поправил своите работи, искал да се повдигне и викал да викат другите знаменити проповедници да говорят, и той събирал слушател до слушател и казвал: „Един виден проповедник ще говори." И той напълвал църквата, с оглед че като посещават църквата, един ден и него да слушат. Той викал няколко години все наред, постоянствал този проповедник. Един ден той викал един знаменит проповедник, който проповядвал за дявола. Публиката останала крайно доволна. Втория път викали същия проповедник, но той бил ял салам. [...] Той седнал на един стол. Догде дойде време да проповядва, той бил заспал. Питат го: „Защо заспа?" Той казал: „Дяволът и саламите направиха всичкото." Причината е саламът, който влязъл в стомаха. От този човек, след като ял салам, всичката кръв се оттеглила от мозъка и вследствие на това се явило едно сънливо състояние. Когато човек е обременен, когато е мислил, мислил, заболява го главата и си казва: „Тази работа няма да се разреши." Малко хора има, които могат да слушат внимателно една беседа. След като слушаш известно време, мисълта ти ще се отвлече някъде. Твоята мисъл ще я свържеш с някои предмети, които са извън това, което се говори.

Сега ще се повърнем към тези три положения. Какво означават те? Първото е течението в растенията, второто е течението, което има у животните, а третото течение е в човека. (Виж фигурата.)

Това са три течения в природата, които са свързани с растителното, животинското и човешкото царства. Изисква се една специална наука за това. Изисква се едно специално изучаване, не само формално, теоретическо изучаване. Ще си послужа с едно изяснение. Вземете, пеенето е от трите категории. Има едно пеене механическо, статическо, така както една грамофонна плоча пее, когато я завъртиш. Ти изучаваш външното пеене: „до", „ре", „ми", „фа" и прочие. То е статическо положение. Не знаеш какво нещо са „до", „ре", „ми" и прочие. Какво е „до"? (Учителят удря дясната ръка върху лявата и пее „до".) Правилно ли е това? Да. В статическата музика връзката между тоновете е външна, като в един механически свят. И досега музиката е вървяла по един механически начин

и е достигнала до големите си постижения. Сега влизаме в областта на органическата музика, дето нещата се свързват и растат. И след това имаме психическа музика. За психическа музика и въпрос не може да става сега.

Да ви дам една дума: „Еинза". Как ще я изпееш по органически начин? Ако изпееш тази дума „Еинза" по органически начин, семената почват да растат. Ще пееш, ще направиш един опит, втори, трети, защото музиката, това са методи. Не може да имате едно правилно разбиране на живота без живота. Музиката е външен израз на нещата. Ти не можеш да мислиш правилно, ако твоята мисъл няма правилна музикална форма. Под музикална форма се разбира форма, в която нещо се изразява хармонично. Ти пееш „Бог е любов". (Учителят пее тази песен.) Така не се пее. Как ще изпеете органически песента „Бог е любов"? Вие ще искате някакви си правила. Най-първо тази дума „Бог" започва с буквата „б", която е силен звук. Българинът казва „Бог", турчинът казва „Аллах", французинът казва „Dieu", англичанинът казва „God". Тая дума на английски почва с „г", на български с „б", на турски с „а", на френски с „д". Сега българинът е употребил „б" и го е съединил с едно отворено „о". „Б" е един зародиш, който трябва да расте. „О" означава условията - ще туриш условията, при които ще расте семето. С каква музика ще започнеш? Звукът „а" е творчески, силен звук. Имате думите „Аин фаси". „А" е творчество, „и" е посока на творчеството, „н" е противоречието. „Аин" означава едно творчество, противоречието е на края. Да вземем думата „фаси". „Ф" е противоречие. Значи тук противоречието е в началото, а пък творческата посока „и" е на края. Следователно, ако започваш ти живота си творчески, мъчнотиите идат в края на живота ти. Ти трябва да знаеш, че в следващата фаза ще дойдат мъчнотии. Трябва да направиш мъчнотиите да дойдат в началото, за да завършиш правилно посоката. Най-първо, трябва да разбираш вътрешния смисъл на думите „Аин фаси", за да ги изпееш правилно. „Аин фаси" е метод, за да можеш да разрешиш една мъчнотия в края и една мъчнотия в началото. И като пееш, тези мъчнотии ще се разрешат.

Навсякъде, дето има „г", това означава противоречие. На песента „Бог е любов" според правилата на органическата музика липсва нещо много съществено. При едно статическо положение тази песен може да мине, но за да има онова действие, което трябва на тази песен, трябва да ѝ се предаде нещо. И това, което трябва да ѝ се предаде, то трябва да излезе от вас. Защото органическите правила ти не можеш да ги туриш на книга. То е само един момент. Всяко органическо правило ти трябва да го носиш в себе си и то да ти служи като мярка. Ти тази мярка не можеш да я даваш на други. Ти никога не можеш да научиш другите да пеят, както ти пееш. Ако те имат ухо, тогава могат да се научат.

В пеенето трябва да се заинтересуваш: очите си, носа си, устата си, ушите си. Ако можеш да заинтересуваш едновременно четирите, ти си гениален певец. Ако заинтересуваш само очите си, тогава няма да пееш съвършено. Например ти искаш да пееш, за да те видят хората. Тогава си заинтересувал очите си. Може да искаш да заинтересуваш и носа си. Дайте ми един пример, как ще заинтересуваш носа си. Имате едно цвете. Най-първо ви интересува краската на цветето, значи очите ви са се заинтересували. Но след това ти усещаш неговото ухание. Или имаш един плод, той е красив - вашите очи са се заинтересували. Тази ябълка издава едно ухание, носът ти се е заинтересувал. И после, като вкусиш ябълката, заинтересувала се е и устата ти. Сега как ще заинтересуваш ушите си?

Да ви дам едно правило за пеенето, което е само встъпително за органическото пеене. Правете си опити. Не само в този живот, но и като отидете в небето, доста лекции ще видиш по пеенето. С една лекция не може да се отървете. Когато пеете, ще пеете тихо, като че ли друг пее. и ти да го слушаш. Тихо пей и се учи да слушаш. Ти седни и някой път си направи едно упражнение - това, което казваш. Ти седни и изпей една малка песенчица. И ако можеш да изпееш песента, то ще ти върви предметът, и обратно. Искаш да отидеш на гости някъде, седни и изпей тази песен, и ако я изпееш добре, ще те приемат добре, и обратно. Ще пееш тихо, не да те слуша махалата. И ако ти си доволен от пеенето, добре. Малък пасаж ще пееш. Можеш да си имаш една песен, в която думите да са разбрани, например: „Радва се душата ми." Тези думи все пак можеш да ги разбереш. Или можеш да изпееш думите: „Скръбно е сърцето ми." Или думите: „Гладен съм." Или: „Сит съм." Думата „гладен" по-лесно можеш да я изпееш, отколкото думата „сит". Думата „сит" не иде лесно за пеене. Понеже сегашните хора не могат да пеят добре, икономическият въпрос на глада лесно се разрешава. В думата „гладен" двете букви „г" и „л" показват музикално две мъчнотии за разрешение. „Г" е придихателна буква, „л" на български е закон на любовта. „Г" и „л" мъчно се изговарят.

Като пееш „л", после работата тръгва напред. „А" е творчески принцип, върви добре. В думата „гладен" мъчнотията е в първите две букви. Как да изпеем думите: „Гладен съм"? Как да изпеем думите: „Обаян съм от глад"? Кой ще повярва на това? След като дълго време си гладувал, като седнеш при хубавия хляб и хубавата гозба, ти си обаян от тях. След всеки един глад, когато ти се обайваш, ти вървиш по правилен път. И когато сте гладен, правете психологически музикални наблюдения, ако ядеш сладко, работите ти ще вървят, а ако не ядеш сладко, ще има нещо да куца в работите ти, каквато и да е работата.

Та най-първо трябва да бъдете обаяни при глада. Или другояче казано, трябва да знаете, че гладът е Божествена сила, която подтиква човека към нещо хубаво. Трябва да гладуваш за славата Божия, за любовта, за доброто, за знание. Навсякъде гладът е мощна сила. Гладът е хубав подтик и ако този подтик знаеш как да го туриш, ще се ползваш. Не да те бутне, че да паднеш, но да те подтиква нежно, тихо. Някой човек може да те блъсне, а някой ти помага тихо да се качиш някъде, че да бъдеш доволен.

Може да направите опит. Най-първо вие, сестрите. Две-три сестри ще отидете на някое планинско място да се поразходите и да направите един опит на глада. Като дойде една сестра и не може да се качи на едно планинско място, ще дойде сестра и ще я бута полека, но не ще я мушка, но полека-лека, и трета сестра отгоре да я хване за ръката, полека-лека да я тегли, но не рязко. И едната да е благодарна, и другата да е благодарна, че й е помогнато в движение. Някой ще каже: „Тези неща не са важни." Много важни са те в живота. Направете един малък опит. Или отивате в някоя бакалница и всеки иска да влезе пръв. Един блъска другите. Едната сестра да отстъпи и да каже на другата да влезе. Това е един музикален прийом.

Вие не може да пеете, ако нямате едно музикално движение. Без правилно движение не може да пеете правилно. При музиката има едно известно движение. Когато се вземе правилно тонът „до", трябва да се правят движения. Ти трябва да освободиш най-първо въздуха правилно. Творчеството при пеенето започва долу в дробовете, в средата има сила, а осмислянето е горе, в крилата на дробовете. Три течения има. Творческото течение е долу; това, което дава сила, е в средата; а пък това. което осмисля, е горе в крилата. И когато тези течения вървят хармонично, човек има здрави дробове и отлично разположение. А пък когато човек усеща болка в крилата на дробовете или в средата, или долу, ти трябва да почнеш да мислиш и да чувстваш правилно. И когато дойде да пееш, ти трябва да усещаш долната част, средата и крилата горе на дробовете. Някой път в долната част на дробовете те стиска - има нещо, което не е правилно. Или ви притиска някой път в средата на дробовете или в крилата на дробовете, горе при рамената, а пък това е свързано с мисълта. Всичките тези области са свързани с три разумни свята, със същества, които живеят. Трябва да се свържем с тях, и те ще ни помогнат. Същества в невидимия свят, аз го наричам Божествения, те всякога имат всичкото разположение да ти помогнат. И като те наблюдават, те ще разберат дали можеш да възприемаш, или не, свободен ли е умът ти, или не. Ако е свободен, добре, но ако е зает със странични работи, тогава трябва да го освободиш от тях. Да кажем, че отиваш на гости при някое богато угощение. По-рано попей десет минути и ако пееш добре по-рано, ще имаш добро угощение, и

обратно.

Или казано другояче, всяка права мисъл е музикална мисъл, значи има музикална форма. Всяко добро чувство е музикално. И всяка добра постъпка е музикална - има правилна форма. Следователно чрез добрите постъпки, желания и мисли ние способстваме да се домогнем до Божествената музика, в която е потопен нашият живот. Ние искаме да растем и де отидем на небето. Че като отидем там, трябва да се пее. Ще те прати Господ при един грешник. Кой е грешник? Грешник е един човек, който не знае да пее, тъпак е. Той даже и статическото пеене няма, и понятие няма от пеене. Как ще го учиш да пее тогава? Трябва да го учиш. Докато ти не се научиш, не можеш да научиш друг.

Сега кой би изпял думите: „Обаян съм"? Или думите: „Аин фаси"? При думите „Аин фаси" творчеството на земята отива на небето. „Аин", значи - имаш една мъчнотия, която ще дойде в работата ти накрая. Как ще я разрешиш? После иде „фаси" – ще сложиш тази мъчнотия в началото и сполуката в края. (Учителят изпя „фа".) Не е правилно изпято. Като пееш „фа", значи имаш нещо натоварено, нещо материално натоварено, „фа" е вече мъчнотия, търсиш начин да разрешиш. Дотогава ще пееш, докато се хармонизираш. Да кажем, че ти си се разсърдил. Мислиш да направиш нещо, искаш да смениш това състояние. Ще пееш, и щом вземеш правилно тоновете, това показва, че си сменил вече състоянието си. Всякога недоволството се дължи на една външна или вътрешна загуба.

Ти казваш: "Учителят може да говори каквото иска." Вие не разбирате работите. Аз не мога да говоря каквото искам. Ако аз говоря каквото искам, то е разбъркана работа. Аз ще ви говоря това, което е в общия ред. И ако аз говоря каквото искам, и вие слушате, както искате, така не става нищо. Аз ще бъда проводник на Божественото при слушане. И след като предадете нещата вярно, вие ще приемете от невидимия свят възнаграждение. Ако предадете нещата много правилно, после в невидимия свят ще разберете нещата. Защото на един певец не му се плаща отнапред. След като е пял, ще му се плати. В какво седи плащането? В един хубав поглед, в една хубава сладка дума казана. Че то е заплата. Един човек не иска хиляди. Той иска само да му кажат: „Много съм благодарен. Като те слушах да пееш, в мен се разреши нещо. Като че нещо слезе в душата ми." Че това пеене е било тогава благословение. Ти си имал тежест, и като е пял онзи, паднала е тежестта, уредили се твоите работи. Значи имало е Божие благословение при пението.

Пишете върху темата „Как аз пея". Всеки да развие тази тема. Или по-добре пишете така заглавието на темата: „Моето собствено пеене". Всеки

един да посочи как пее. Вие сте все видни музиканти, пели сте мелодични песни. Сегашната музика е една област на хармония, много широка област. Източното пеене има дълбочина, но е много ограничено. Сегашното пеене, хармоничното пеене, има голяма широчина. С хармонията не сте се запознали още, но постепенно ще се запознаете. Тук има доста видни певци от вас. Коя песен да изпеем сега? Да изпеем песента „Аз в живота ще благувам". (Изпяхме два пъти тази песен.)

Направихме това, понеже отивате в безкрайността. Постепенно замира гласът, отслабва. Не че отслабва, но отива в безкрайността. Сега другите две думи, „ще благувам", как ще дадете израз на тези думи? (Учителят изпя няколко пъти думите „ще благувам" и после всички изпяхме тези думи.)

Досега пеенето се разрешаваше с пари, а пък отсега нататък органически се разрешава с любов. Ако можеш да повдигнеш другите хора, ти органически пееш. Ако само им пееш, за да дават пари, то е обикновено пеене. Онези от вас, които пеете добре, да излязат, които пеят хубаво. А пък щом излязат, които пеят добре, ще има хора, които добре ще мислят и добре ще постъпят. Всякога хубавото, добрата мисъл е свързана с правилното, органическото, пеене. Трябва да се създаде органическото пеене и тогава всеки от вас ще е доволен. Органическото пеене трансформира състоянието, прави човека доволен. Щом си недоволен от сутрин до вечер, това е състояние на робство.

„Добрата молитва"

Осма лекция на Общия окултен клас
14 ноември 1934 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

1934_11_18 Животът е по-драгоценен
неделна беседа

ЖИВОТЪТ Е ПО-ДРАГОЦЕНЕН

Добрата молитва.

„Бог е Любов“.

Ще прочета осма глава от Еклисиаст, от 6 стих нататък.

Щом влезеш в живота, непременно трябва да знаеш, че няма да спечелиш войната, ще бъдеш бит, но си приготви поне данъка си да платиш. Соломон се занимавал с окултните науки, но като искал да разгледа живота, вплел се в него така, че направил много погрешки. Той мислеше, че ще уреди всичките си работи, искаше да изучи философията на жените и видя, че жената не се управлява. Той научи, че жената не се управлява, и като влезе там, всичките му работи се объркаха.

„Духът Божи“.

„Животът е по-драгоценен от храната и тялото – от облеклото“.

„Животът е по-драгоценен“. В света има една философия, която хората трябва да изучават. Старата философия е почти уволнена. И в бъдеще, ако отивате при нея, за някои наставления, тя не може да ви бъде в услуга, не е авторитетна. Тя ще остане като един паметник, който може да ви даде един съвет, който няма да ви ползува. Старата философия учи тъй, както един султан бил каран от един лодкар в Цариград. Който знае турски, нека я преведе. Това е един класически превод. Това е един класически израз, който трябва да се преведе.

Съвременните хора се спират върху индивидуалния живот, като че той е всичко. Тази е частична философия. Смисълът на живота е в целокупността, в цялото. Здравето на човека не седи нито в ръста, нито в краката, нито в ръцете, нито в очите. Здравето седи в целия организъм. Ръцете, очите, ушите, краката могат да бъдат в услуга, като органи на здравето. Зависи от човека на какво обръща внимание. Някой може да обръща внимание на ръцете си, на краката си, на очите си, на ушите си, на веждите си, на тялото си, а някой обръща внимание на парите си. Като се върне вечер дома си, богатият чете богатството си. Който няма нищо в себе си, той няма какво да брои. Единият се безпокои за богатството си, а другият няма за какво да се безпокои. И единият е в заблуждение, и другият е в заблуждение. Богатият не знае, че тази нощ къщата му ще се

запали. Един богат търговец отишъл в Ню Йорк, наел една стая в един хотел, дето искал да си почине. В същата стая имало един беден човек. Търговецът му казал: Ще те моля да не ме смущаваш, защото съм дошъл тук да си почина от работа. Главата ми е станала на шиник от работа. Добре, няма да те безпокоя. Но случило се, че хотелът се запалил. Бедният се приближил при търговеца и му казал, ставай, че хотелът гори! – Какво ще ставам, остави ме да си почина. Няма какво да почиваш, разбери, че хотелът гори. Не искам да зная. Той не повярвал, обърнал се на другата страна и продължил да спи. Бедният излязъл вън, а богатият търговец останал да спи. Когато пожарът взел големи размери, търговецът се събудил и видял, че вика на покрива отгоре, с долни дрехи. Бедният му казал: Нали ти казах, че хотелът гори. Сега и вие сте в този хотел, в тази къща, която гори. И аз ви казвам: Излезте вън, защото къщата ви се е запалила и гори. Знаете ли какво ще се случи с вас, ако не излезете вън? Всичко е възможно в света, но едно е вярно: хотелът може да се запали, да гори, но целият няма да изгори, може само в една от стаите му да стане някаква повреда. Ето, когато Халеевата комета мина през земята, мнозина казваха, че земята ще се свърши. Не, и десет такива халееви комети да минат през земята, тя пак няма да се свърши, тя няма да се разруши. Една опашка на Халеевата комета не може да разруши цялата земя. Тя може да създаде някои събития, както наистина станаха някои събития на земята, които я разтърсиха, но цялата земя не се разруши.

Казвам: Светът има един исторически развой, има една космическа история на невидимия свят. В това отношение животът има едно велико предназначение – няма какво да се безпокоим. Всеки е изпратен на земята като един малък служител, в този процес да допринесе нещо. Вие може би искате да станете велики, да е записано името ви, да се запише името ви като на един паметник. Не е лошо да бъде записано името ви в един паметник, да остане в историята, но още по-добре е името ви да бъде записано във великата история на живота. Но Христос казва: „Ако искаш слава, търси я в Бога". И тъй, при този исторически процес, трябва да се изучава историята за развитието на народите. Ние знаем много малко за историята на първите народи, които се явили на земята. За първата раса ние имаме частични исторически данни. За лемурийците. Сегашните познания се отнасят повече за бялата раса, която върви в своя развой. Тази бяла раса се е развила в ред неща, тя се е развила в общества и в народи. Тя е организирала сегашните народи. От една страна имате англосаксонската раса с англичаните, американците и германците, а от друга страна имате латинската раса с италианците, испанците. На трета страна имате славянската раса с русите, поляците, чехи, сърби, българи и т. н. След тях има някои раси, изостанали главно от атлантците, каквито са монголците, които са останали назад в своята еволюция. Много от народите се намират

в едно спящо състояние и днес европейците се стараят да ги събудят, но зависи как ще ги събудят. По този начин, както бялата раса събужда жълтата, ще се намери в много трудно положение. Тя не ги възпитава добре. Знаете ли какво нещо е възпитанието? Един учител обичал да бие учениците си с тояга, с пръчка, да му се подчиняват. Един от учениците му го запитал: Учителю, защо ме биеш? – Защото си слаб, мързелив и тъпоумен. – Ако стана прилежен, силен и умен, ще ме биеш ли? – По никой начин няма да те бия. Но случило се така, че ученикът не започнал първо със своя ум, да го развива, но започнал да развива своята сила. Той започнал от опашката нагоре. Един ден той се похвалил на учителя си и казал: Учителю, както ми каза, така направих. Сега можеш да се опиташ да ме биеш, да видиш, ще можеш ли да ми надвиеш. – Как да не мога да те бия? И наистина, като рече учителят да го бие, ученикът те търколи на земята. Учителят му казал: Ти ме търкули на земята, но умът ти още не ти стига. За да му предаде един предметен урок, учителят казал на ученика си: Сега ще ти дам един подарък. Учителят бил добър физик. Той дал на ученика си два цилиндъра и му казал: Дръж тия цилиндри в ръцете си. В това време учителят пуснал електрически ток през тия цилиндри, и ученикът бил принуден да бяга из стаята. По този начин учителят го разиграл. Ученикът играе из стаята и пита учителя си: Учителю, защо ме разиграваш? Защото умът ти не достига. Този ученик е физически силен, но не е умен. Та и вие, можете да биете учителя си, но ще ви разиграват.

Казвам: Сега се иска приложение в живота. Съвременните хора искат да изхитрят законите на природата, на живота, но много пъти не сполучват. Но природата е по-силна, по-умна, тя знае законите: ще завърти цилиндрите и ще ви разиграва. Обаче, изисква се едно историческо изучаване на природата. Не трябва да се изучава само индивидуалния живот. Хората мислят, че той е все и вся. Има една красива страна в живота и тя се заключава в следното. В един от старите разкази се разказва за един млад момък, който се родил в едно подземие и през целия си живот не виждал слънце. Така прекарал той 21-годишната си възраст. По едно време дошъл при него един познат и му казал: Знаеш ли, че в света има нещо по-хубаво от това, което виждаш в подземието? Достатъчно е само един път да видиш слънцето, за да не пожелаеш да влезеш в това подземие. Казвам: Ако ние не можем да видим слънцето на Любовта, ние се намираме в едно подземие. И сегашните хора живеят в такова едно подземие, което аз наричам подземие, т. е. неразбиране на живота. Големи приготовления се правят и в храненето, и в обличането, и в нареждането на къщата, но има нещо съществено, което старата философия не може да даде. Съвременните хора са запознати донякъде с великите учители, които са дохождали. Някои проповядват какво е учил Буда, какво е учил Христос, какво е учил Мохамед. Други проповядват какво учи съвременната наука,

какво учи окултната наука и т. н. Но това са все стари философии. Това, което е проповядвал Христос, то (е) само част от онова, което може да им се каже. Той още не им е казал същественото. Той казва на учениците си: „На вас е дадено да разберете цялото, а на другите не е дадено“. И сегашните хора мислят, че на тях е дадено да разберат много неща и са ги разбрали. На човек, който боледува и който има всички органически недъзи, дадено ли му е да разбере какво нещо е животът? На човек, който претърпява всички нещастия и катастрофи в живота, дадено ли му е да разбере какво нещо е животът. Не му е дадено. Казвам: Това е съдба, но не е наука, не е философия. Вие ще разгледате живота обширно, аз не искам да го разглеждате индивидуално. Има една всемирна душа, която живее във всеки човек. Всеки трябва да слуша тази душа. Хората различно кръщават тази всемирна душа. Това е душа, която разбира всичко, която живее, която направлява хората, която създава и култура, и наука, и изкуство – всичко е нейно творение. Който слуша тази всемирна душа, е блажен; който не я слуша, той е нещастен. Сега това не се нуждае от доказателства и не може да се докаже, понеже няма нещо, с което може тази душа да се сравни. Обяснения има, но не може да се обясни. Ще кажете: Докажи това. Не мога да го доказвам. Това, което може да се докаже, е лъжа. Ако ви кажа, че тази душа е някъде, това ще бъде втора лъжа. Вие ще се измамите. Ако приемете това, вие ще опитате сами. Всеки може да направи опит с тази всемирна душа. Сега аз не искам да ви занимавам с тази всемирна душа, защото ако ви говоря за нея, ще кажете: Дано дойде един Велик Учител да ни уреди сегашното положение, да ни помогне. Тази душа ни най-малко не иска да урежда сегашните наши неразбирания. Тази душа не може да ви стане слугиня, да ви измие дъските на къщата, или да ви замаже стените. Не, като дойде тя, ще ви накара сами да си измиете дъските, сами да си измажете къщата. Тя ще иска да я слушате. Казвате как така? Да, като дойде в къщи, тя ще ви накара сами всичко да си вършите. Като влезе в къщи, ти трябва да станеш от леглото си и да я поздравиш. Не я ли поздравиш, с цялото си легло ще се намериш вън от къщи. Ще ви приведа един пример. Преди години, като ходих из България да правя своите изследвания, спрях за малко във Видин. В това време дойде при мене един господин, който се занимаваше със спиритизъм. Той сам бил медиум и чрез него духовете работели. Така той изписал цели тефтери от послания на духовете. Той казваше: Аз сам пиша тези тефтери, но не вярвам в това, което пиша. Сам се лъжа. Затова, докажи ми ти по някакъв начин, че има невидим свят, поне да не си губя ума. – Какви доказателства искаш? – Дай ми някакво осезателно доказателство. – Добре, някое малко доказателство ще ти дам. Голямо не мога да ти дам. – Кога ще ми го дадеш? – След четири деня. – След четири дена той иде при мене и ми казва: Слушай, такова доказателство дава ли се? Ти съвсем ще ме подлудиш. – Чакай де, аз още не съм ти дал никакво

доказателство. Какво, повече не ми трябва. Аз се убедих вече в невидимия свят. – Как се убеди? – Как ще се убедя? Ти даваш вид, че нищо не знаеш. – Кажи, аз искам да зная как се убеди. Ето как: Снощи в два часа през нощта, както спя, усещам, че някой дохожда, дига цялото ми легло, което е добре заковано на сандъци. Юрганът, дюшекът, дъските на леглото ми, всичко е върху мене, и в това време ми се стори, че ще умра. Всичко това ме задушаваше, не можех да спя. По едно време помислих да викам за помощ, стори ми се, че разбойници ме нападат, но се въздържах, защото всички хора ме познават, като спиритист, няма да ми повярват, и ще помислят, че съм луд, ще ме заведат в лудница. Това се продължи цели 20 минути, но гледам около себе си, не виждам никакви хора, а аз съм цял затиснат от дъските на леглото си и от дрехите. Хич такова доказателство дава ли се? – Е, така намерили за добре от невидимия свят. – А ти как обясняваш това нещо? – Никак не го обяснявам. Други доказателства още искаш ли? – Не, не, повече нищо не искам.

Сега мога да ви приведа още ред доказателства, които са чудни, изумителни просто. Но всички тия случаи показват, че има един Промисъл в природата, в живота, ако човек следи това нещо, ще разбере този Промисъл. Аз зная, че и всички вие вярвате, няма човек в света, който не вярва. Разправят за френския романист Емил Зола, че когато пишел своите романи, колкото и да не вярвал, колкото и да бил реалист в живота, той всякога си написвал билетчета, които поставял в една кутия, и когато написвал някой нов роман, преди още да го даде под печат, вадил от тези билетчета, за да види ще му върви ли или не. Значи, макар и реалист, той все пак вярвал на късмет. По тези билетчета познавал дали романът му ще бъде добре приет или не. Той вярвал в числата, в щастливите и в нещастните числа. Той сам се чудил на себе си, отде накъде тази вяра в него. Това показва, че макар и невярващ, той все имал някакво верую. Казвам: Във всеки човек има една способност, едно чувство, което го кара да се подава на някаква вяра, на някакво вътрешно чувство. Значи, в лявото и в дясното полушарие на човешкия мозък се крият два центъра, които определят това негово чувство, тази негова способност. Френолозите, които се занимават с ред изследвания и наблюдения, са забелязали, че има хора, в които това чувство е по-силно развито, а у някои е по-слабо развито. Тъй щото, всичко, което се проявява в човека, има своя вътрешна причина. Вярата не е нищо, което сега можете да придобиете. Ако остане сега да придобивате вярата си, вие нищо няма да постигнете. Вие се раждате със своите способности. Човек се ражда ударен. Думата ударен може да има ударението си на първата сричка – у, или на втората – да. И наистина, ако човек не знае как да постави ударенията на думите в разните езици, често ще излезе нещо неочаквано за самия него. Например, ако в английски език се произнася буквата „т“ или „д“ меко или твърдо, ще се получат думи със

съвсем друго значение. Голямо значение има произношението и ударението в един език. Такива ударения има и в природата, но в природата нещата имат само един смисъл. Ако не знаеш де да туриш ударенията в природата, прощава ти се това, но в същност не може да се прескачат тези ударения. Там ударенията не могат да се изменят, не могат да се употребяват думите с друго значение от това, което веднъж им е дадено.

Казвам: Нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки са фактори, които градят нашия живот, както и живота на народите, и на цялото човечество. Мислите, чувствата, желанията и постъпките на един народ в изкуствата, в индустрията, в земеделието – всичко това се отразява върху самия народ. Ако един народ е земеделски, известни части на лицето ще се развият повече от други. Или ако един народ се занимава повече с техническите науки, или с изкуството, или пък е повече религиозен, всичко това ще се отрази върху неговото лице. В религиозните хора някои мускули на лицето се усилват, а други отслабват. Например, коремът на религиозните, духовните хора е повече хлътнал навътре, когато в светските хора е по-развит, по-изпъкнал навън. В религиозните хора се развива повече Любовта, а светските хора държат главно на това да бъдат почитани и уважавани. В много народи тези две черти са силно развити. Американците пък казват: Аз мога да ти позволя да ме ритнеш, но никога и да се качиш на гърба ми. Във всеки даден случай, обаче, един индивид се влияе от онези качества, качества, които функционират в даден народ. Например, ако сте родени в Америка, там личните ви чувства ще бъдат развити до максимум. Особено това се отнася до англичаните. Англичаните са народ със силно развито чувство на достойнство, в благороден смисъл. Всеки англичанин ще ви каже: Законите на Англия са закони на природата. Аз пък казвам: Законите на природата са закони на Англия. Питам: Кое от двете е по-правилно. Следователно, в който народ и да сте вие всякога ще се влияете от качествата на този народ. Значи, вие не можете да бъдете така независими като народ. Например, с какво се отличава българинът, като народ? Българинът се отличава с голяма твърдост. Надали има народ, който да е толкова упорит, като българина. Доколко е голяма твърдостта в българина разправят за това следното: В турско време един българин бил подложен на голямо изтезание, за да изкаже нещо. Обаче, той по никой начин не издал това, което искали от него. При най-големите мъчнотии той издържал, но вследствие на този напор костта на черепа се разделила, точно на това място, дето е центърът на твърдостта. Веднъж казал, че нищо няма да издаде, не издал. Това се дължи на неговата твърдост. Той казал: И да ме убият, нищо не казвам. Твърдостта е Божествено чувство в човека. Някои го наричат инат. Обаче, твърдоглавието, упорството, обаче, са анормални чувства. Когато

твърдостта у човека е развита, тя е във връзка със силата на волята. През целия развой на народите, в края на краищата те представят нещо цяло. Следователно, придобивките на всички народи, от всички исторически времена и епохи, от създаването на мира до сегашното развитие на човечеството, каквото да придобие във всичките народи, това ще бъде общо състояние на личностите. Тъй щото, за в бъдеще, като дойдете на земята, ще имате същите придобивки, каквито народите са добили. Тъй щото, общите придобивки представят социализиране на общите блага, природата има един план за социализиране на общите блага, но това върви по един разумен закон. Хората още не са дошли до това развитие на социализиране. Някои имат тези дарби, но други нямат. Тъй щото, както виждате, всеки човек колективно работи за подигането на цялото човечество. Всички народи работят за подигане на цялото човечество. Следователно, в каквото направление и да върви човечеството, всичко е за добро. И войните са за добро, и земетресенията са за добро, и социалните кризи са за добро, и сиромашията е за добро. И науката, и знание, и изкуства, всичко, каквото става (в) природата, е все за добро. Не от човешко гледище, но от гледището на по-високия над нас свят. Преди човешката раса е имало, има и до днес, друга раса, която ръководи съдбините на цялото човечество. Тази раса е съществувала преди още да е имало жители на земята. За тази раса се загатва и в Библията. Казва се: И Духът Божи се носеше над повърхността на земята. Това е разумното начало. И тогава рекъл Бог да направи света. Казвате: Де са тия същества? Те не са на земята. Когато се сътворила земята, те може да са дошли на земята, предполага се, че от слънцето са дошли. Може би това да е само предположение, че тази раса живее на слънцето. Следователно, тази раса направлява всички същества от земята, от Юпитер, от Венера, от Марс и т. н. Според това учение, във всички планети има същества. Какво мислят другите хора и в какво вярват, това не е важно, но се загатва, че съществата от тази раса, които живеят на слънцето, направляват живота на всички останали същества по разните планети. Съвременните учени изчисляват, че Юпитер приемал по-малко светлина, отколкото земята. Това не е вярно. Теоретически може да е така, но практически не е вярно. Меркурий пък бил обвит с една атмосфера. В Юпитер има една сфера, която акумулира светлината. Юпитер приема повече светлина, отколкото земята. Ето защо, жителите на Юпитер са по-благородни от нас, понеже приемат повече светлина. Жителите на земята са по-невежи, защото там, дето има повече светлина, има повече знания, повече ученост; дето има по-малко светлина, има по-малко знания. Като дойдем до Сатурн, мнозина казват, че той имал лоши влияния. Не е така. Това се дължи на неразбиране. Единствената планета, знаменита на земята, това е Сатурн. За своите знания и за своите сили, той е увенчан. Той е единственият, който има три венци, а някои считат, че той е един от падналите богове. Това са известни заблудени

истини, които са предадени в известни клишета. Когато тези истини не могат да се обяснят, туря им се едно було. Когато египтяните не можеха да обяснят великите тайни на природата, те им туряха едно було. Но и сами те бяха забулени за тях. Техните просветени учени хора, като не можаха да разкрият тия неща на масата, та за да държат ума на народа си буден, те измислиха забулената Изида. Те казваха, че никой не трябва да дигне булото на Изида. Питам сега: Какво представя Изида? Изида, това е Любовта в света, която се явява забулена. Всеки, който дига това було на Любовта не на време, дават му се най-големите страдания. Това мога исторически да ви докажа. Всички страдания на хората произтичат от Любовта им едни към други. Вие ще кажете, че социалните условия са причина. Това е второстепенен въпрос. Всички страдания произтичат от Любовта. Двама души или два народа като се залюбят, оттам насетне произтичат всички дивотии. Не че Любовта е нещо лошо. Напротив тя е най-възвишеното, най-благородното, но от неразбирането на този велик закон, на това велико благо се раждат всички страдания, нещастия в света. Понеже хората преждевременно дигат булото на Любовта, затова се раждат всички страдания. При сегашните условия хората са по-готови да разберат Любовта, но трябва да учат, трябва възпитание. Новото възпитание води все към тази посока да разберат Любовта. Има един закон, който функционира в света. Този закон по един или по друг начин трябва да се изясни, за да могат народите да се възпитават. Питам тогава, отде ще дойде това възпитание? – Това възпитание ще го вземем от този народ, който седи над нас. Но трябва да се извратят хората в този университет да са доволни. Те трябва да се учат на педагогическите правила на този университет, да знаят как се възпитава. И досега мнозина казват, че трябва да се ръководим от Духа, от нещо духовно. Други казват, че трябва да се ръководим от нашия ум, или от нашата душа. Всички тия неща са правилни, но те са на един неопределен език. При сегашните условия Любовта е една определена величина в своите прояви. Онзи, който се занимава с електричеството, той винаги внимава какво е напрежението му, какъв е неговият ампераж. Проучете какво се нарича ампераж, какво се нарича волтаж. Ако бутнете електричество, което има силен ампераж, рискувате да изгубите живота си. Когато токът е със слаб ампераж, вие можете да бутате проводниците без да ви причини някаква повреда. Обаче, при силно напрежение, при силен ампераж вие можете да се стопите от това електричество, без да остане нещо от вас. Казвам: Този ампераж произтича от един факт, а именно, от подпушването на Любовта. Щом подпушиш Любовта, ти ще погинеш – нищо повече. Тази е главната причина, която ражда нещастията – подпушването на Любовта и в домовете, и в обществата, и в религиите, и в народите на всякъде. Следователно, не подпушвай Любовта. Ако искаш да бъдеш човек, в никое отношение не подпушвай Любовта, нищо повече. В това седи

възпитанието. Единственото нещо в света, което не трябва да подпушвате, това е Любовта. Подпушите ли Любовта, ще ви се случи такова нещастие, каквото не сте сънували. Всичко друго можете да подпушите, но Любовта – никога. И след това ще искат да ни обяснят, че това са социални въпроси. Това са второстепенни неща. Коя е причината, дето някой се ражда скъперник? Защо той е скъперник? Защото той е подпушил Любовта си. Защо някой е горделив? Защото е подпушил Любовта си. Коя е причината, че някой е лаком, че иска да обземе цялата земя? – Защото е подпушил Любовта си. Защо някой е силен? Защото е подпушил Любовта си. Силата, Знанието, Любовта трябва да се проявяват, за да стане Любовта достояние на всички хора.

„Животът е по-драгоценен". Кога? Когато не си подпушил Любовта, и когато ти съзнаваш, че всяко живо същество има право да живее, не като тебе, непременно, но да живее, както то разбира. И най-малкото същество и да е, има право да живее. Не подпушвай Любовта в това същество, не му се смей. Като го погледнеш, трябва да ти е приятно, че и то живее. Когато един французин погледне към един българин, казва: Този простак там. Често и американците, и англичаните, като видят някой българин, казват: Този там невежият. Че и американците, които минават за културни, някой път правят големи глупости. И съм казвал на американците: Българите, които пред вас минават за прости, в хигиенично отношение живеят по-добре от вас. Те в къщи си имат един комин, чрез който проветряват всички стаи, а у вас всичко е запушено. После, вие, които минавате за културни, не знаете как да се храните. Американецът, след като изяде една голяма чинийка ледено, след това ще изпие отгоре едно топло, горещо кафе. По-глупава работа от тази няма. Казвам на американците: Вие не сте от много умните хора. Всяка сутрин, като стане, американецът ще си обръсне брадата и мустаците, вследствие на което всички страдат от гърлоболие. Казвам: Природата ви е дала една топла завивка, а вие съзнателно се излагате. Така се свиват капилярните съдове и се простудявате. В това отношение аз не считам американците за умни хора. Тъй щото, наистина, има лоши работи в българите, но и у вас има лоши работи. Всички народи имат и добри, и лоши работи. Аз похвалявам тяхната инициатива, дето пращат мисионери, които да просвещават езичниците. Но българите не им бяха признателни, те винаги се плашиха от англичаните и от американците, да не би да ги поамериканчат. Единственото нещо, което не може да се претопи, това е народът. Да се претопи един народ в най-малък размер, затова се изискват най-малко 2500 години, и то най-малко при 15 хиляди градуса топлина. Покажете ми един народ, който да е оставил една история от 2500 години. Бог така е направил, че никой народ не може да асимилира друг, да го претопи, да го примеси. Не може дясната ръка да асимилира лявата, нито лявата може да

асимилира дясната. Не може десният крак да асимилира левия, нито левият може да асимилира десния. Всеки уд си има свои определени размери и той си е на място. Той може да се атрофира, но причините са съвсем други. Ние често се плашим от това, от което не трябва да се плашим.

Казвам: Правото на всеки народ, на всяко общество, на всяко семейство и на всеки индивид е социален въпрос, разрешението на който зависи от един възвишен свят. Тъй щото, правото, което ти е дадено, никой не може да ти го отнеме. Защото, ако в един свят могат да ме лишат от моята свобода, този свят не е разумен. Но има едно право, което е извън земята, извън тези ограничени условия, при които живеем. Това аз наричам право. А това земното право се обуславя от ред ограничения. И Христос каза на Пилата: „Ти не би имал власт над мене, ако не ти е дадена отгоре. Значи, щом тази власт ти е дадена отгоре, аз се подчинявам за нея. Аз зная, защо ти е дадена тази власт. Аз зная това, което ти не знаеш". Христос знаеше, че ще умре и в третия ден ще възкръсне, но Той не беше още изпитал това. Той още не беше направил този опит, и затова в ума му се яви едно изкушение; Той си мислеше: „Ами ако умра и не мога да стана? Но нищо, ще направя този опит, че каквото ще да става". Пилат не знаеше това нещо. Той си казваше: Ако те окача на кръста, според римските закони, с тебе всичко ще се свърши. Христос му каза: „С римската империя всичко ще се свърши, но не и с мене. С мене нищо няма да се свърши. Аз едва сега започвам своята история". Не е ли така? Ето, днес нищо не остана от римската империя. Де е римската империя днес? А Христос има повече от 500 милиона последователи. Кой е по-силен? Тогава по-силна беше римската империя, а днес Христос е по-силен. Следователно, колкото и да е малка истината в нас, тя е по-силна и от най-великата държава. Но Христос има търпението да чака близо две хиляди години, за да види този резултат. Вие бързате много. Но направете изчисления колко се изисква от вас, за да имате вие резултати. Колко време ви трябва, за да реализирате нещата вие? Например, някой от вас иска да бъде богат. За това се изискват най-малко хиляда години. И то такъв богат, в такъв смисъл, че като (искаш) кажеш, че ти трябват толкова и толкова пари, те сами да дойдат при тебе. Като кажеш, че ти трябват сто хиляди лева, и веднага да видиш на масата една връзка от сто хиляди лева. Това е вече богатство. След това ще ги преброиш и ще кажеш: Тези пари не ми трябват повече. И веднага излишните пари изчезват. Това значи богатство: каквото пожелаеш, веднага да дойде. Чудни са хората, като се запитват как може да бъде това нещо. Я вземете онзи военен министър, като дрънне звънеца и всичко е на негово разположение. Той само дрънка и заповядва: Моля господин генерал, господин полковник, направете това и онова. Заповядва и всичко става. Някой дрънка, но никой не му се обажда. Този велик свят е

така добре организиран, че когато човек влезе в него с желание и готовност да изпълнява законите на великата природа, той става вече гражданин на този свят. И каквото пожелае той, всичко става. Той има права на гражданин в тази държава. Апостол Павел беше гражданин на римската държава и към него се отнасяли като към гражданин на тази империя, заради което се е ползувал с правата на римската империя. Който спазва законите на великата природа, той е гражданин на Царството Божие. И ако вие искате да бъдете независими от света, трябва да имате такава вяра, която да не се обосновава на земни неща. Вие трябва да носите тази вяра със себе си, както един посланик носи със себе си препоръчителните писма на своята държава. Всеки английски посланик, например, за да дойде в България и да бъде приет, той трябва да носи своите акредитивни писма със себе си. Ако той дойде в България без тези писма, нищо не струва. Та когато някой казва, че вярва, питам: Тези акредитивни писма имаш ли?

Сега да се върнем към историческите работи. Сега, например, във вас може да се яви въпросът кой е гражданин и кой не е. Според мене, това е безпредметно. Колко богати хора има в Англия? Хубаво е да има такава статистика. В даден случай за тебе е важно онова, което знаеш, отколкото това, от което можеш да се ползуваш. Ако аз бих изучавал английската история, бих я изучавал от гледището на характера на английския народ, да мога да се ползувам от неговите черти. Кое е направило английския народ така виден? Англичаните имат една хубава черта. Когато англичанинът даде своята дума, той назад не се връща. Като каже, че ще дойде в пет и половина часа, той дохожда точно на време. Точно на време дохожда, нито една минута по-късно. Когато се определи даден час за представление, то става точно на определеното време. Ако нещо не стане, според както е определено, това е с много малки изключения. Обаче това не е черта, която може да се развие в един живот. За това се изискват хиляди години. Тази черта са я развили благодарение на ред мъчнотии, през които са минали. Един ден тази черта трябва да стане достояние на всички народи. И българите имат условие да развият тази черта в себе си. Англичанинът е твърд като българина, но българинът не е точен. Неточността на българина се дължи на факта, че в него не е развит центърът на времето. Срещаш един българин, питаш го колко време път има от това село до другото? – Един хвърлей. Няколко километра, най-много около 4–5–6 километра. И тръгваш ти, вървиш час, два, три, четири, пет, шест, все още не стигаш селото. А той казва, че едното село от другото се намират на близко разстояние. После, когато българинът взима пари на заем, той казва: Скоро ще ги върна. Кога мислиш да ги върнеш? – След един месец. Той взел десет хиляди лева на заем, а казва, че ще ги върне след един месец. Тези пари той едва ли ще може да ги върне след две години. Като измине времето, той не може да ги върне. Не преценил

времето, не сметнал точно за колко ще може да се изплати.

Та всички погрешки в света стават все от непреценяване на времето. Човек трябва да знае, че всяко нещо си има своето време и трябва да може да го прецени. Често вие подценявате хората. Казвам: Не подценявай нещата. В природата се изискват умни хора. Умният човек се учи отвсякъде. Що е историята? Тя е наука заради нас. Що е съвременната наука? Тя е наука заради нас създадена, ние да се ползуваме от нея. Това, което науката открива, то е дадено заради нас. После, когато става въпрос за строежа на човешкото тяло, за строежа на костите, на нервната система, трябва да се знае всеки орган каква функция изпълнява. Даже най-малките жлези интересуват учените хора, и те искат да знаят техните функции. Всички тия хора са страдали за науката и те искат да разрешат една велика задача. Понякога от външен напор те правят погрешки. Сега всички хора се стремят да се запазят един от друг, вследствие на което са взели криво направление. Но това няма да бъде за дълго време, защото злото всякога носи след себе си доброто. А доброто всякога е по-силно от злото. И се оказва, че ако един човек го тровят няколко пъти, без да успеят да го отровят, най-после той се приспособява към отровата, и тя престава повече да му действува. Ако го тровят четири–пет пъти, най-после неговият организъм добива един вътрешен имунитет. И природата го води към този път. Даже и при нашите грешки, които правим, ние придобиваме един вътрешен имунитет спрямо греха. Ти грешиш един, два, три, четири, пет пъти, докато най-после дохождаш до положението, при което грехът не те засяга. Аз съм виждал хора, които са пили няколко години наред, но най-после им се втръсва пиенето. Те захвърлят чашата и казват: Не ми се пие вече. Тези хора са добили имунитет по отношение на пиенето. Следователно, виждаме, че природата е предвидила всичко, но понеже ние се бъркаме в нейните работи, неразумно спираме нейния вътрешен процес. С това усилваме нашите частични страдания. Вземете, например, сега народите се събират в обществото и народите дето искат да разрешат един въпрос. Те можаха да го разрешат и по друг начин, и пак да имат същия резултат.

Ще приведа сега един пример из американския живот. В едно религиозно общество влязъл един член, който бил много богат човек, но много опак. Каквото пожелавал, това искал непременно да стане. Един ден членовете на това общество се събрали помежду си да решат какво да направят с него. Най-после решили да изпратят една комисия при него да му поговори, да го убеди да измени поведението си. Той не взел от дума. Изпратили втора, трета комисия, но той ставал все по-опак. Един ден те се събрали да се помолят на Бога, като се обърнали с думите: Господи, молим Ти се, обърни този наш приятел, да не ни пречи толкова на работите. Ако

пък и това не може да стане с него, тогава махни го от нашето общество, да си свършим добре работата. Не се минало един месец, и този човек заболял сериозно. Като се видял в това състояние, той пратил да викат проповедника и му казал: „Моля ти се, помоли се на Бога заради мене, да ми помогне, да ми възвърне живота." – „Как ще се помоля за тебе, когато нищо не си направил за Бога, нито за обществото? Ако дадеш обещание да направиш нещо, ще се помолим." – „Добре, давам обещание, че всичко ще направя, само Бог да ми възвърне здравето." Или другояче казано това, на един разбран език. Всякога ние се заблуждаваме, ние си мислим, че благата, които търсим в живота, трябва да ги търсим по определени пътища, които обаче не са законни, не са прави. Те са пътища на старата философия, но не са пътища на новата философия. Ако вие нападнете един човек, хванете го за гушата, изнасилите го и му вземете десет хиляди лева, ще видите, че няма да се минат и пет години, този човек ще ви намери на улицата, ще ви хване за гушата и ще си вземе парите назад. Ще ви приведа един пример. В 71-та година, във време на френско-германската война, Германия има сполука, победи Франция и ѝ наложи една контрибуция от пет милиарда лева. В сегашната война пък Франция наложи една контрибуция на Германия от 120 милиарда. Как да не вярваме в този закон на възмездие? Ако Германия тогава беше постъпила справедливо, и сега Франция щеше да постъпи спрямо нея справедливо. И Бисмарк, който тогава наложил тази контрибуция, после съжалявал, че не ѝ наложил десет милиарда, а само пет. Следователно, ако в една война вие спечелите и наложите на победената страна една контрибуция, в следната война вие ще изгубите и ще платите десет пъти по-голяма контрибуция. Старият път е на насилието, а новият път е на Любовта. Европейците, които воюваха в 1914 година, не трябваше да налагат никаква контрибуция. Те престъпиха вследствие на което друга една война ще дойде, която ще разреши въпроса. 1914 година беше определена да бъде последната война, но понеже победителите наложиха контрибуция на победените, с това въпросът не се реши. Днес българите са победени.

Аз говоря принципално върху закона. В дадения случай трябваше да се платят само разноските без никаква контрибуция. Това е правото. Тогава европейските народи щяха да имат друг резултат. Те трябваше да изправят тази погрешка. Всичко може да стане, но тази погрешка непременно трябва да се изправи. Народите трябва да съзнаят, че те имат взаимни отношения. Французите, англичаните, българите, русите, американците – всички народи имат еднакви права на земята. Всеки народ има право да живее добре. Някои народи казват, че всеки трябва да гледа своя живот. Не каквито са законите за индивидуалния живот, такива са законите за дома, за обществото, за народите, за цялото човечество. Законите, които функционират в частите, функционират и в цялото, но

само в своето приложение, те имат една площ, по-голяма. Вие не трябва да се ръководите от идеята, че ще живеете само за себе си. Това е старата философия, но в новата философия вие трябва да държите цялото. Англичаните, французите, всички добри хора нека живеят. Те представят Божии народи, които са свързани помежду си. Те са свързани с (не)видимия свят. Но има други англичани, французи, българи, които не са свързани още с невидимия свят. Те тепърва трябва да се свързват. Те тепърва трябва да се свързват. И тогава се явяват някои и казват: Това е заблуждение. Тук преди няколко дена всички хора трябваше да спрат работата си, да се помолят за падналите за една минута. Отлична идея, всички се подчиниха по заповед. Кой където се намира, там ще спре да се помоли. Питам: Светията има ли нужда да се молят за него? Или той сам трябва да се моли. Ако онези, които са заминали за другия свят и седят по-близо до нас, те имат нужда да се молят за тях. Но ако седят по-високо от нас, те трябва да се молят за нас. Христос има ли нужда да се молим заради него? Ние казваме: Да дойде Царството Божие. Да бъде волята Му, както горе на небето, така долу на земята. Да се освети името Божие, както горе, така долу на земята. Значи този ред и порядък отгоре трябва да се снеме на земята по същия начин. Всички вие сте призвани да станете членове на този велик народ. Всеки в който народ живее, там да бъде носител на новите възгледи на Любовта. Любовта е носителка на истинската свобода. В Любовта има избор, а в старата философия няма никакъв избор. Казваш: Това ми е дълг. Щом ти е дълг, ти не може да бъдеш свободен, ти трябва да си платиш. Свободата в света може да дойде само при Любовта. Как може да се убедим в това? Но представете си как ще проповядвате на българите това, как ще ги убедите в новото учение. Само по един начин. Едно време го доказвал пророк Илия. Затова ще ви приведа този исторически разказ. Едно време пророк Илия се намерил в противоречие. Той искал да въведе новото учение и въстанал против старата философия. Понеже тогавашният еврейски цар отхвърлил учението на Мойсея и приел истинското учение, но капищата им беше оставил. Казваше Илия: Да направим един опит. Повикай всички твои пророци и ако се окаже, че те са на правата страна, туй учение е право, но ако аз съм на правата страна, тогава всички да поддържат моето учение. Какъв беше опитът? Ще вземете една телица, ще я заколите, ще я турите на жертвеника, ще я полеете с вода и ще започнете да се молите на Бога да се запали тази жертва. Понеже вие сте самостоятелни, направете първо вие опита. И те до след обед са викали, молили (се) на своя Бог. Като не им се отговори, пророк Илия започна да им се подиграва: Викайте към вашия Бог! Той може да е заспал, може да е отишъл на работа. Сега спрете, нищо не стана. След това взима Илия своята телица, съсича я, туря я на жертвеника, обръща се към Бога и казва: Сега покажи на този народ, че ти си единственият Бог и свали огън от небето. Но Илия се заблуди, той хвана

всичките пророци и ги изкла. Той мислеше, че като ги изколи, ще обърне този народ. Но след време и у него се роди страх. Този, който изкла толкова пророци, се уплаши от една жена. Не му дойде на ум даже, че изкла 400 пророци. Тогава Бог го изпрати в планината да му покаже по какъв начин ще се поправи светът.

Казвам: Сега Христос иде в света не като Илия да разреши въпроса, но чрез закона на Любовта. Сега всичките християнски народи разрешават въпроса по същия начин като Илия. И те искат да изколят всичките пророци. Хубаво е да се изколят, но какво ще се прави с Израела. Или другояче казано, какво ще правим с онези лъжливи възгледи, с онези религиозни вярвания, които ни сковават, които ни отдалечават от Бога, които ни спъват? Как ще се възпита младото поколение? Не е лесна работа. Това е една от най-трудните работи. И тогава Бог му показа, че ако пости четиридесет дена в планината, яви се голяма буря, но казва се, че Бог не беше в бурята. После дошло земетресение, но и в земетресението не бил. После дойде огън, но и в огъня не е бил. Най-после Илия чу един тих глас, който му каза. Тогава той каза: Господи, прости ми, ревнив бях. Тогава Бог му каза: „Няма да те оставя дълго време на земята, ще те взема горе с мене, да се научиш“. Почтен пророк беше. Пратиха му една огнена колесница да се качи на нея. Той си остави кожуха на земята и замина. Казаха му: Пак ще те пратим на земята. Ще те пратим втори път на земята преди да дойде великият Учител. Той дойде втори път на земята и пострада, като пророк – отрязаха му главата. Макар че беше горе на небето, трябваше да дойде на земята да изкупи грешката си.

Сега ако искаме да бъдем благоприятни на Бога, ако искаме да имаме положително верую, всички трябва да служим на онази положителна Божествена Любов. На тази Любов, която ще внесе мир в душите ви, която ще внесе светлина в сърцата ви, която ще внесе здраве, ще подобри положението в семействата, навсякъде тя ще уреди живота ни. Животът ви не може да се уреди по никой друг начин, освен чрез Любовта. Досега в моите научни изследвания аз не съм намерил други методи, чрез които човек може да се възпитава. Колкото и да възпитаваш човека, той ще остане все невъзпитан. Единственият метод в света, който може да подобри човека, който може да възпита човека, това е неподпушената Любов. Да оставиш човека абсолютно свободен. Не му търси сметка, остави другите да му търсят сметка. Този човек прави толкова, колкото той може да носи. Ако имаш един кон, не го товари повече, отколкото може да носи, не натоварвай ума си с ненужни работи, защото ние искаме да разрешим въпроси, които не са нужни. А сега нашият ум не е в състояние да разреши тези въпроси. Искате ли да разрешите този въпрос, лесно може да го разрешите. Поставете се в спокойно състояние и ще се пренесете в един

сън, дето ще видите как е разрешен въпросът. Този въпрос е разрешен отдавна. Когато Мойсей искаше да съгради една скиния на Иехова в пустинята, Бог го заведе в онзи свят и му каза да направи скинията точно тъй както я видял. Там той видя съградена скинията във всичките най-точни размери, както архитектите могат да направят.

Та сега как да се проповядва християнството в света. Ето как ще се проповядва, ето един пример, със скинията. Скинията, която евреите носеха в пустинята, дванадесетте племена носеха разни части от скинията: едни носеха дюшемето, други – съсъдите, трети – одеждите. Когато спираха някъде за по-дълго време, всички тия племена събираха частите и я съграждаха. Днес и ние пътуваме из пустинята и църкви правим в пътуването си. Един ден тези народи ще се съберат на едно място, ще донесат малките части, ще построят скинията и ще се поклонят на Бога. Докато това време не дойде, не може да има съгласие между хората. Сега всеки народ мисли, че той знае истината. Не е така. Отчасти знае. Затова всички трябва да работим за обединението на народите и като работим за себе си, за своя народ, за обществото, за дома, ще работим и за обединението на цялото човечество, за идването на Царството Божие, за идването на Любовта. Да се отнасяме помежду си добре, да се разговаряме с добри думи, не с добри думи, но с езика на светлината. Колко време се изисква, за да видите туй място, като изгрее светлината? – Моментално, ако сте разрешили въпроса, но ако не сте го разрешили, ще видите туй място след милиони години. Сега можете само с един поглед веднага да се ориентирате. Следователно, има един език на Любовта, според който нещата стават моментално. Това е цяла наука. Тази наука ще се открие само на достойните, а не и на онези пропадналите ученици. Когато двама от учениците отидоха при Христа и Го помолиха един да седне от дясно, а друг от лявата му страна, Христос им отговори: „Това е за достойните“.

Та сега въпросът е за хората на новото поколение, които аз наричам хора на Любовта. Хората на новото поколение, на новата история на човечеството, на новата философия, аз ги наричам хора на Любовта, приложена в живота, която разрешава всички мъчнотии и дава нова насока, един осмислен живот. Та всеки трябва да е доволен от местото, което заема. Той трябва да живее в себе си и тогава помощта, която хората си дават, трябва да бъде взаимна. В новата философия трябва да ти бъде приятно да срещаш, който и да е човек без да те е страх, както сега. Тогава няма да има различие между богати и сиромаси. Богатият ще уважава сиромаха и сиромахът ще уважава богатия; ученият ще уважава невежия и невежият ще уважава учения; религиозният ще уважава нерелигиозния и нерелигиозният ще уважава религиозния. Почит и уважение ще има навсякъде. Ти ще имаш философски възгледи и няма да вярваш като

другите. Но това са човешки работи. Дойдем ли до Божествените възгледи, въпросът друго _всички еднакво вярват: всички вярваме еднакво в светлината, всички вярваме еднакво във въздуха, всички вярваме еднакво във водата, всички вярваме еднакво в хляба. Това е най-доброто верую. Като ядеш хлебец, тебе ти става приятно, особено ако е хубав. Ако водата е хубава, приятна, ти ще пиеш с удоволствие. Ако въздухът е чист, ти ще се усещаш разположен. Ако светлината е приятна, ти ще се наслаждаваш.

Казвам: Светлината това е онази хубава мисъл на Любовта. Така разглеждам светлината в живота.

„Животът е по-драгоценен“. – Кога? – Когато Любовта действува в него. Но когато Любовта не действува, по-голяма тягост от живота няма. И затова индусите, които изучавали живота без Любовта, както и Буда, са казвали, че човек трябва да се освободи от живота. Прав е Буда, човек трябва да се освободи от сегашния анормален живот, но да се сподоби, както казал Христос, с вечния живот. Или това е живот вечен, истински да позная Бога. Бог, Който живее в нас и ние трябва да бъдем едно с Него.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

8. неделна беседа от Учителя,
държана на 18 ноември 1934 год.
София, Изгрев

1934_11_18 Езикът на дъгата
Утринно слово

ЕЗИКЪТ НА ДЪГАТА

Размишление

Ще прочета Битие, 9-та глава.
В прочетената глава има две съществени положения: явяването на дъгата на небето, като знак, с който Бог успокоява човечеството, че няма да има потоп, какъвто е станал във времето на Ной. Второто положение, което заслужава внимание, е лошото поведение на един от Ноевите синове. Като видял, че баща му се напил и изпаднал в лошо държане, вместо да закрие голотата на баща си със своята дреха, той извикал брата си да му се смеят. По този начин той предизвикал баща си да го прокълне. Защо синът на Ной е постъпил така с баща си? Защото не е разбирал живота.

Съвременните хора страдат все от неразбрани идеи. Причината за неразбиране на някои идеи се дължи на инертността на човешкия мозък. В мозъка на всеки човек има известно количество инертна материя, която трябва да се разработи. Ето защо, вие често срещате хора, които искат нещо, стремят се към нещо, но и те сами не знаят какво искат и към какво се стремят. При това положение хората мислят, че се различават много от ония, които са живели във времето на Ной. Във времето на Ной станал потоп, но и днес често става потоп. Няма човек в света, в живота на когото да не е ставал потоп. И досега още в личния живот на човека става потоп, който го кара да влезе в ковчег. В този ковчег човек понякога прекарва с години, а не както Ной, само една година. Не е важно колко време прекарва човек в своя ковчег, но важно е да научи някакъв урок, да осмисли живота си.

Днес всички хора се стремят към щастие, но никой не го е постигнал. Да постигнете щастието, това значи да си отворите път до слънцето и когато пожелаете, да отивате и да се връщате. Мнозина четат за слънцето, наблюдават го с телескоп, правят изследвания, преподават за него, но въпреки това не са ходили на слънцето. Обаче при днешните условия на живота не е важно за човека да отиде на слънцето. За него е важно да се ползва от слънчевата топлина и светлина. Засега по-добре е човек да живее на земята, отколкото да отиде на слънцето. Какво печели човек, ако неподготвен отиде на слънцето? Едно време магарето пожелало да се запише в някой университет да учи. Обаче то не се задоволило само с един предмет, но искало да изучава няколко предмета изведнъж. За тази цел му дали десетки томове да носи на гърба си. Като се видяло натоварено със сто тома, магарето започнало да реве. По този начин то искало да обърне

внимание на хората, да им покаже колко е учено. Хиляди години вече магарето носи товар на гърба си, но нищо не е научило. То знае само, че го бият по гърба и главата, но защо го бият, не знае. Бият го за големите му знания, за науката, която носи на гърба си.

И съвременният човек, създаден по образ и подобие Божие, яде бой на общо основание. И той се чуди защо го бият. Как може човек да примири това противоречие? Човек седи, размишлява и в края на краищата казва: „Знаете ли кой съм аз?“ Ти си онзи, когото бият. Ти си онзи, който след 40–50 години ще умреш, ще те заровят в земята, където ще изгниеш. След толкова работа и учене от тебе ще остане само една празна глава. Празната глава, обаче, не е същинският човек. Някой е чиновник, но след година–две го уволняват и той мисли, че с него е станала съществена промяна. Чиновничеството и самият човек са две различни неща. Службата на магарето и самото магаре също така са две различни неща. Когато магарето реве, хората започват да се смеят. Какво лошо има в рева на магарето? Има една лоша черта в магарето, която всички знаете, но същевременно то има много добри черти. Една от характерните черти на магарето е, че то не пие лоша вода. Искате ли да пиете хубава вода, вървете след магарето. То ще мине и замине покрай много извори, но ще се спре на онзи извор, чиято вода е най-хубава, и от него ще пие.

Като ученици, вие трябва да се учите от всичко. Гледайте на животните като на същества, от които можете да научите нещо. Някой извършил ред престъпления и не се обижда от положението, в което е изпаднал, а се обижда, че го нарекли магаре. Днес магарето минава за посмешище пред хората, но ще дойде ден, когато ще бъде признато за голям философ, за маг или за мъдрец. Тогава то ще носи името „маг-хахарец“. То ще разреши един важен философски въпрос. Магарето е от висок произход. Забележете, Христос не се качи на кон или на друго някое животно, но Той възседна магаре и с него влезе в Ерусалим. Днес всички хора говорят за работа, за постижения. Добре е човек да работи, но трябва да знае как да работи. За да има добри резултати в работата си, човек трябва да разбира нещата. Като има дълбоко разбиране за живота, той ще използва разумно благата, които денят му носи. Религиозните и духовни хора искат да работят за Бога, но не знаят как да работят. Със старите методи нямат резултати, а новите не могат да приложат още, вследствие на което се намират на кръстопът. В това отношение хората се намират в положението на онази домакиня, която има хубаво брашно, масло, сирене, иска да направи баница, да нагости кума си, но не знае как да я направи. Не е въпрос в това, трябва ли да се правят баници или не, но важно е, че за всяко нещо се изисква знание. Човек се нуждае от знание, което може да си достави капка по капка, както рудокопачът събира златото зрънце по

зрънце, а скъпоценните камъни – камъче по камъче. Знаете ли какво нещо представлява скъпоценният камък за рудокопача? За един скъпоценен камък той е готов да обиколи света, да пропътува пустини и планини. Ако за намирането на един скъпоценен камък се изразходват толкова усилия и време, колко повече усилия трябва да се употребят, за да се намери една изгубена човешка душа. Каква по-голяма печалба може да очаква човек от тази, да намери една загубена душа и да я обърне към Бога? След всичко това чувате някой да казва, че не си заслужава за един човек да губиш времето си. Не е така. Ценно нещо е човешката душа! Каквито жертви да се дадат за една душа, те са оправдани.

„Поставям дъгата си в облака; и тя ще бъде белег на завета между мене и земята." Дъгата съдържа седем ценни неща, седем цвята, дадени на човека като символи, всеки от които съдържа известна истина. Ной и синовете му не разбраха смисъла на тия символи. Те си обясниха явяването на дъгата като белег на това, че никога вече няма да става потоп на земята. Дъгата, която се явява в облаците, не показва само това, че потоп няма да има, но тя показва на хората как трябва да живеят. Ной разбра само първото значение на дъгата, а второто не разбра, вследствие на което си насади лозе, направи вино от гроздето, от което пи и се напи. Ной направи една погрешка, а синът му – друга, заради която баща му го прокле. Като четете тази глава, виждате, че същото става всеки ден и в сегашния живот. В много домове ще намерите по един Хам, син на Ной, и по един Ной, който се напива. Няма нито един духовен човек, който да не се е напивал. И след това ще се намери един син като Хам, който да се присмее на баща си. Като се научи за това, бащата ще прокълне сина си. Какво показва това? Това показва, че историята се повтаря.

Религиозните хора говорят за служене на Бога, на Христа. Кой човек може да служи на Христа? Само онзи човек може да служи на Христа, който има дълбоко разбиране за живота и е проникнат от Любов към човечеството. Христос дойде в света да спаси хората, да ги избави от греха. Какво нещо е грехът и защо хората грешат, не питайте. Грехът е взривно вещество, което експлодира от най-слабото докосване. Тъй щото, задачата на човека е да не греши, а не да изучава произхода на греха. Когато двама души се обичат, лесно могат да произведат искра помежду си. Тази искра е в състояние да запали взривното вещество в тях и да произведе голям пожар. Стане ли взрив между тях, те не искат вече да се видят. С това се обяснява ненавистта, която се явява между хора, които години наред са се обичали.

Днес хората са изгубили доверие помежду си, вследствие на което и Любовта ги напуща. Мъжът не вярва на жената, жената не вярва на мъжа, децата не вярват на родителите си и след всичко това говорят за семейство.

Семейство, основано на недоверие, не може да устои. За да възстановят доверието си, хората трябва да признаят Бога за свой Баща и да определят отношенията си към Него. Христос казва: „Един е вашият Баща“. По-нататък от кой баща и от коя майка сте приели живота, не е важно. През коя врата на църквата сте влезли и излезли, не е важно. Всички хора са влезли в Бога и излезли от Него. Дръжте в ума си мисълта, че човек е излязъл от Бога. Следователно Бог е техен Баща. Що се отнася до формата на човека, това не е важно. Формата на човека е дреха, която постоянно се сменя. Човек е минал през много форми, но Баща му не е бил там. Бащата е в живота, който е непрекъснат, но не във формите, които постоянно се менят.

И така, искате ли да се домогнете до положителната мисъл в живота, вие трябва да пречиствате мислите си. Много начини има за пречистване на мисълта: чрез филтриране, чрез дестилация и т.н. Човек трябва постоянно да чисти мислите и чувствата си, защото в тях се таи грехът на хилядите поколения. Човек е дошъл на земята да учи и да се чисти. Лошите и нечисти мисли и желания непрекъснато минават през неговия ум и през неговото сърце, но той трябва героично да устоява. В миналото светии, праведни хора са бягали по гори и планини, където са прекарвали в пост и молитва, да се освободят от лошите мисли и желания, но и там не са били спокойни. Грехът и лошите мисли дебнат човека навсякъде. Обаче вие трябва да знаете, че нечистите мисли и желания не са само ваши. Те представляват тор, останала от векове. Вашата задача е да се чистите, без да се самоосъждате.

За да разберете правилно въпроса за греха, вие трябва да разгледате живота на растенията. Когато посаждате едно семе или растение в земята, вие го наторявате, да се развива по-добре. Торта не е нищо друго, освен нечистотии, в които поставяте растението да се развива. В живота ние наричаме нечистотиите грях. Когато торите растенията, вие се радвате, че ще виреят добре, ще дават по-добри плодове. Щом е така, защо плачете и се сърдите, когато съществата от невидимия свят ви наторяват? Някой се оплаква, че е допуснал грях. Няма защо да се оплаква. Сгрешил е, значи наторили са го. Дяволът е един от добрите градинари на земята. Като види, че някой човек е занемарил градината си, той влиза вътре и започва да я урежда според разбиранията си: тук клъцне някое дръвче или растение, там клъцне, докато си пробие път да мине. Дали на място е клъцнал, това не е важно за него. После като види, че някое дърво не ражда много, той взима тор и го наторява. Когато дървото върже плодове, пръв дяволът идва да ги обира. Той казва: „Аз го торих и кастрих, аз имам право да се ползвам от неговите плодове“. Като срещне някой жълт, слаб човек, дяволът започва да го убеждава да се храни добре, да напълнее. Той не

обича слаби, мършави хора, защото няма какво да обира от тях. Срещне ли някой пълен, тлъст човек, той веднага свързва приятелство с него.

Следователно срещнете ли човек, който се е окалял, знайте, че тази кал е дошла отвън. Каквото да прави, човек не може лесно да се освободи от калта. Ако през деня не се окаля, вечер може да се окаля. Има хора, които от детинство още са вегетарианци, но като стават от сън, плюват, недоволни са, че на сън яли месо. Това показва, че те още не са се освободили от желанието да ядат месо. Дълбоко някъде в подсъзнанието им се крие разположение към месото. Истински вегетарианец е онзи, който и на сън има будно съзнание, не яде месо. Други пък са недоволни от себе си, че на сън крадат, обират хората. Не само това, но като ги уловят, те отказват, че са извършили кражба. Значи те на сън лъжат, крадат, вършат такива престъпления, каквито някои хора вършат през деня, в будно съзнание. Едно се иска от човека: будно състояние и силна воля. Дошъл ли е до това положение, той трябва да устоява и през деня, и във време на сън, да не се подава на никакви изкушения.

Съвременните хора работят усилено върху самовъзпитанието си, но нямат резултати. Те пренебрегват тъкмо ония методи, които могат най-много да им помогнат. Например, те минават и заминават покрай растенията и животните, без да ги използват като възпитателни средства. Разумният човек се учи и възпитава от растенията, животните, хората, минералите. Цялата природа е техен учител. Въздухът, водата, светлината и топлината са също така добри възпитатели на човека. Той наблюдава чистата, кристална вода, която излиза от някой извор, проследява пътя и и след време я среща мътна, окаляна. Той разбира, че в пътя на движението си тя е свършила много работа, вследствие на което е изгубила чистотата си. С чистата вода хората готвят, мият, перат дрехите си и като се оцапа, изхвърлят я навън. Трябва ли водата да се сърди на хората, че са я изцапали? Тя не се сърди на никого, но се радва, че е свършила някаква работа. И светлината, едно от великите блага на живота, минава през нечисти места, но е доволна, че върши работа. Въздухът, водата, светлината са пратени на земята да помагат на всички живи същества, но те не се смущават от това, че са се накаляли. Те лесно се чистят. Човек трябва да се учи от тях, да знае как да се чисти. Окаля ли се, той трябва да приложи един от методите за чистене: утаяване, разтваряне, дестилация, филтриране.

Съвременният човек трябва да работи върху себе си, да прояви своето благородство, да стане като златото – където мине, да не се каля, т.е. да не се окислява. Каля ли се, той трябва да знае как да се чисти. Много дрехи са дадени на човека за обличане и преобличане. Казват, че човек има седем

тела, едно от друго по-фини. Най-вътрешното тяло е от най-фина материя. В това тяло, именно, се крие човешката душа, вследствие на което нищо нечисто не може да се докосне до нея. Умирането не е нищо друго, освен събличане на старата дреха и обличане на нова. Като остарее новата дреха, и тя ще се съблече, ще облечете пак нова. Човек иска да не умира, т.е. да запази дрехата си вечно здрава и чиста. Това е невъзможно. Като им дотегне живота, някои казват, че не искат вече да дохождат на земята. Колко пъти ще дохождат! Колко пъти ще бъдат бити! Когато детето не слуша, майка му го бие. То обещава, че няма да прави същата погрешка, няма да бута сладкото без позволение, но на другия ден пак прави същите пакости. Майка му пак го бие. Не се изправя лесно човек. Като пострадат малко, хората казват, че са научили урока си. Те са го научили и учат само докато пръчицата се вдига и слага по гърба им. Щом се отдалечи пръчицата, те забравят вече урока си и отново грешат. За да не греши, човек трябва да дойде до дълбока вътрешна опитност в себе си, да различава доброто от злото и да пази чистотата на своя ум и на своето сърце.

Какво представлява грехът? Грехът представлява нечистотата в живота. Ядеш ли нещо, чинията ти трябва да бъде идеално чиста. Не е ли добре измита, останалото в нея постепенно започва да ферментира. Същото нещо се отнася и до мислите и чувствата, които възприемате отвън. Дойде ли някоя мисъл в ума ви или някое чувство в сърцето ви, спрете се да ги анализирате, да разберете през какви умове и сърца са минали. Ако са минали през умовете и сърцата на лоши хора, те носят нещо нечисто в себе си, което може да ви застави да сгрешите. Ако можете, отстранете ги от себе си; ако не можете да ги отстраните, подложете ги на пречистване, да отделите от тях ония вещества, които са способни да ферментират. Лошите мисли и чувства са подобни на гнили ябълки, от които нищо не можете да извадите. Ядете ли ги, вие ще се разболеете и ще страдате. Единственото нещо, което можете да извадите от тях, е семката им. Извадете семката на лошите мисли и чувства, преди да е проникнала заразата в нея, и я посадете в земята. И в най-лошите мисли, чувства и постъпки има нещо добро, което може да се използва. Това са техните семки. Ако не знаете как да ги посадите, ще отидете при градинарите да видите как те садят семките на своите плодове. И те не са знаяли това изкуство, но са се учили. Като не знае какво да прави, като не иска да учи, човек казва, че е грешен, че е неспособен. В какво се заключава неговата греховност? Човек има няколко слабости, които го заставят да греши. Той може да яде повече, отколкото трябва, и затова греши. Той може да пие повече, отколкото трябва, но не вода, а вино, вследствие на което греши. Той има желание да забогатява повече, отколкото трябва, и ощетява хората. Това са слабости, които не се дължат нито на самото ядене, нито на

виното, нито на богатството, но на лакомията в човека. Лакомият човек лесно се изкушава.

Кой човек се изкушава? Слабият. От какво може да се изкуси човек? Човек се изкушава от красотата, от яденето, от парите, от богатството и т.н. Красивата мома изкушава момците. Банкерът изкушава апаша. Земеделецът, със своите пълни хамбари, изкушава сиромаха. Кръчмарят изкушава пияницата. Защо поставят човека на изкушение? За да го изпитат, да видят какъв е неговият морален устой. За да изпитат човека, понякога му представят две неща, да видят кое от тях ще избере. Ако му представят на избор богатството и сиромашията, той ще покаже своето вътрешно разбиране. Човек е свободен, докато може да прави избор. Щом няма избор, той върши нещата по принуда. Например, на един представят богатството и сиромашията, да избере едното от тях. Ако избере богатството или сиромашията, той ще види, че и двете носят благословение за него. Ако му представят само едното, той ще го приеме по необходимост. Такова богатство и сиромашия носят за човека ред изпитания. Какво трябва да прави човек, като се намери пред изкушението? Ако е слаб, той трябва да бяга; ако е силен, да не се поддава. Който се изкушава, той нищо не печели. Вълкът се изкушава от овцата и я изяжда, но не става по-благороден. Котката се изкушава от мишката, но не става по-благородна. Въпреки това вълкът, котката, паякът, кобрата и други животни служат като възпитатели за овцата, за мишката, за насекомите, за човека. Едните нападат, другите се бранят, но едни-други се възпитават.

Хората грешат, изкушават се, защото се подават на своите криви разбирания. Някой огладнее, но няма пари да си купи хляб. Той отива на фурната, взима един хляб без да каже нещо на фурнаджията; слага го под дрехата си и излиза доволен, че никой не го е видял. Така си мисли той. Все един човек го е видял. И ако го запита защо взе хляба без позволение и знание на фурнаджията, той ще каже, че всичко принадлежи на Бога. Вярно е, че всичко принадлежи на Бога, но в неговия естествен вид. Щом човек е сял, орал, жънал, млял брашното и направил хляб, трябва да се иска позволение от него. Ако хлябът, който си взел от фурнаджията, е даден направо от Бога, без човешки труд, защо го криеш под дрехата си? Божиите работи са чисти и открити. Следователно не трябва да криеш. Криеш ли, ти си се оцапал вече. За да вземеш хляба, ти трябваше да свършиш някаква работа на фурнаджията, да го заслужиш, свободно да го носиш без да криеш.

Сега, вие трябва да работите върху дъгата, която Бог е поставил като завет между себе си и човека. Ако работите съзнателно върху себе си, вие се

свързвате с Великия Божи Дух, Който преглежда работата ви и я изправя. Той не наказва човека, но го изправя и съветва как да постъпва. Като не разбира това, човек мисли, че Бог го наказва и съди за погрешките му. Не, казано е в Писанието, че Бог не съизволява в греха и страданията, нито в смъртта на човека. Съвестта мъчи човека и го съди. Ако по невнимание човек се пореже с нож, майсторът на ножа ли е виновен за това? Майсторът е направил ножа за услуга на човека, но не и за негово нещастие.

Следователно, ако вие страдате от произведенията на Бога, кой е виновен за това? Вината е в самите вас, че сте невнимателни. Кой е виновен, че се изкушавате от парите на богатия? За да не се изкушавате, идете да работите при него. Като му работите известно време, той ще ви плати. Красивите, ценните неща изкушават човека, но той трябва да се пази от изкушението, да му се противопоставя.

Как може човек да се справи с изкушението? Двама души живеят под един покрив. Единият е богат, има пари за отопление и осветление, а другият седи в стаята си и трепери от студ. Иска да прочете нещо, няма свещ да си запали. Той седи и размишлява какъв свят е този, в който на едного е дадено всичко, а другият живее в лишения. Той нарича това несправедливост и се изкушава. За да не се изкушава, той трябва да изучи живота на богатия, да види от какво се нуждае и да му се притече на помощ. По този начин преградата между двамата ще изчезне и те взаимно ще си помагат. Иначе те всякога ще се спъват и ще падат в грехове. Грехът спъва двамата и ги прави врагове един за друг. Грехът е отрова, която едновременно разрушава организмите на двама души. Следователно възприемайте такава храна, такива мисли и чувства, които ви повдигат. Всяка храна, всяка мисъл и всяко чувство, които принизяват човека, са отрова. Ако храната, мислите и чувствата на човека повдигат неговия ближен, те са на място. Ние ги наричаме Божествени. Понякога мислите и чувствата на едного повдигат ближния му, а той сам пада. И те са на място. За предпочитане е, обаче, човек да се храни с такива мисли и чувства, които да повдигат както него, така и неговите ближни. Страшно е, когато и двамата падат. Ако единият слиза, а другият се качва, положението не е опасно. Онзи, който се е качил, ще хвърли въже на другаря си, който е слязъл, и ще го вдигне при себе си. Истинско престъпление или истински грях е, когато човек спъва едновременно и ума, и сърцето, и волята си. Обаче, ако сърцето се повдига, а умът слиза, в това няма престъпление. И обратно: не е престъпление, ако умът се повдига, а сърцето слиза. Ако някой прави добро на ближния си, а себе си спъва, доброто не губи своята цена. Пазете се от ония състояния, които носят смърт за човека, защото те спъват едновременно и ума, и сърцето, и волята му. Стремете се към

Божествените състояния, които повдигат едновременно и ума, и сърцето, и волята. При добрите човешки мисли и желания се повдигат двете неща в човека, а слиза или само волята, или само умът, или само сърцето.

Като четете за живота на Ной, виждате, че той си направил вино, от което се напил. С напиването Ной паднал. Няма човек на земята, който да не е падал. Падането не е страшно, но страшно е, когато човек изгуби равновесието си. Грешката на Ной не е в напиването му, но в това, че прокълна сина си, който му се присмя. Другият син, обаче, получи благословението на баща си и той остана да живее на земята. Добрият син остана да живее с благословението на бащата. При Каин и Авел имаме обратното: Каин остана да живее, а Авел беше убит. Вместо Авел се роди Сит, добрият син на Адам и на Ева. Значи в света останаха да съществуват поколенията на два добри рода и един лош. До времето на Христа хората вървяха или по пътя на сърцето, или по пътя на ума, или по пътя на волята.

Христос дойде в света и донесе Учението на Любовта, което включва едновременната работа и на ума, и на сърцето, и на волята. Христос внесе трите добри рода в света, по пътя на които трябва да вървят всички хора. Докато дойдете до Учението на Любовта, вие непременно ще минете през изкушения. Не се страхувайте от изкушенията, но дръжте съзнанието си будно. И Христос има три изкушения, с които лесно се справи: на храма, на планината и пред камъните. Когато беше на храма, сатана дойде да го изкушава, като му каза да се хвърли отгоре, за да докаже, че наистина ангели ще го повдигнат на ръце, да не препъне в камък ногата си. Христос му отговори, че не иска да изкушава Господа. Който го е качил на храма, той сам ще го свали. Когато Христос беше на планината, сатана и тук дойде да Го изкушава. Той Му каза: „Ако слезеш от планината да ми се поклониш, целият свят ще ти дам“. Христос му отговори, че освен на Бога, на никого не може да се поклони. И най-после, като Го видя между камъните, сатаната му каза да превърне всички тия камъни в хляб. Христос отговори: „Писано е, че човек ще живее не само с хляб, но с всяко Слово, което излиза от устата на Отца моего“.

Едно от качествата на Любовта е даването. Давайте, без да се страхувате какво ще остане за вас! Страхът трябва да се замести с разумна смелост. Бъдете смели и свободни по сърце, по ум и по воля, но имайте предвид мисълта, че вършите волята Божия! Един беден, но благочестив човек, имал в джоба си само един лев и се чудил какво да си купи с него да се нахрани. Освен малко хляб нищо друго не могъл да си купи с един лев. Докато размишлявал по този въпрос, един просяк се упътил точно срещу него да му иска помощ. Той веднага дал последния си лев. Като се

отдалечил просякът, той започнал да си мисли колко добре би било, ако разполагаше с пари, да помага на бедни. Както вървял из пътя, един негов приятел го срещнал и поканил в дома си на гости, понеже отдавна не го бил виждал. Приятелят му го нагостил добре.

И така, като ученици от вас се иска да се свържете с Божията мисъл, с Божиите чувства и да работите като Него за освобождаване на душата си от тежките условия, в които е поставена. Тя е поставена при условия, където грехът живее. Бог работи за освобождаване на човешката душа, но и човек трябва да работи за същото. Затова се изисква търпение, както са търпели и търпят всички велики и добри хора. Бъдете търпеливи и не бързайте да съдите хората. Този, когото съдите за някаква слабост, има две добродетели, които не виждате. „Не съдете, да не бъдете съдени!“

Как се познава добрият човек? Добър човек е онзи, който работи за доброто на всички хора. Той не се нуждае от похвалите на хората и минава незабелязано между тях. Добрият човек не се изкушава, защото преди да гледа на мъжа и на жената вън от себе си той ги вижда в себе си, там ги изучава и с тях се съветва. Той не търси момата и момъка вън от себе си, защото ги вижда в себе си и там ги изучава. Който е изучил мъжа, жената, момата, момъка, детето в себе си, той знае как да се отнася с тях и вън от себе си. Той е щедър, добър към всички хора. И при най-лошите условия да се намери, той знае как да постъпва. Защо? Защото никога не работи сам. Намери ли се в затруднение, той веднага извиква ума, сърцето, волята, душата, духа си и започва да се съветва с тях. Щом дойде до известно решение, всички му се подчиняват и той пристъпва към действие. Имайте пълна вяра в Божественото, което всякога е готово да ви каже как да постъпвате. Слушайте Божественото в себе си, ако искате да успявате в живота си.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

Утринно слово от Учителя, държано на
18 ноември 1934 г., София, Изгрев.

1934_11_21 Действието на музиката
общия окултен клас

ДЕЙСТВИЕТО НА МУЗИКАТА

,,Добрата молитва"
Пишете върху темата „Отличителните черти на здравето и на болестта".

За да бъдат нещата ясни, поставяйте ги в една и съща форма. Тази форма може да бъде не толкова съществена. Да кажем, че един предмет е тежък, а друг - лек. По какво се отличават? Има разлика не по величина, а по тежест. Празното и пълното шише по какво се отличават? Празното тежи по-малко, а пълното тежи повече. Във формата имат ли някакво различие? Празното и пълното имат съща форма. Значи разликата тук седи в тежестта.

Като пишете някои теми, не правите никакво различие, не съпоставяте нещата както трябва. Съпоставяте ги безразборно.

Вземете буквите „о", „е", „а", „и, „у". Онзи, който ги разбира, ще ги напише по друг начин. Някой казва: „Мога да туря буквата „у" гдето и да е." Не е така, не можеш да туриш буквите „о", „у", „а", „и" гдето искаш, не може по всякакъв начин. Ти можеш да ги пишеш малки или големи, може да ги пишеш както искаш, но не можеш да ги туриш гдето искаш, никой няма да те разбере. Ако туриш „у" не на място, могат да те турят за десет години в затвор в някои случаи, десет години можеш да опъваш каиша. Например ако кажеш: „Убих!, тогава няма ли да отидеш в затвора, че не си турил „у" на място. А пък можеш да туриш буквата „и" там, че да отидеш в Царството Божие. Някой идва при мен и ми казва: „Как да вляза в Царството Божие?" Ако знаеш да туриш „и" на място, ще влезеш в Царството Божие, а ако не знаеш, ще стои[ш] вън. Защо е така? Аз ви навеждам само да мислите. Не можеш да туриш „у" или „и" гдето искаш. Ти казваш:„Аз мога да правя каквото искам." Не е така, ни[не] може да правиш каквото искаш. Казвам: „Мога да мисля каквото искам." В някои случаи можеш да мислиш каквото искаш, а в някои случаи не можеш да мислиш каквото искаш. Питам, ако те хване някоя болест, можеш ли да мислиш за каквото искаш? Боли те корем, ти можеш да мислиш за корема. Някой иска да мислиш за друго, ти казваш: „Чакай да ме отболи коремът, че тогаз." Като болен ще пееш песента на болния, но кой обича песента на болния? Вие искате да бъдете облечени хубаво, с хубава шапка, обуща и прочее. Съгласен съм, защото и природата има мода. По-голяма модистка от нея няма. И като види човека, тя веднага му туря мода.

У

О

А

Е

И

Аз турям тези линии като пътища, по които звуковете се проявяват. Ти казваш: „Аз искам да мисля право." Как ще мислиш право? Трябва да разбираш законите на мисълта. Без да разбираш законите на мисълта, ти мислиш, но твоята мисъл ще бъде недодялана. Всеки от вас може да [пее], но друго е онзи, който е учил музика. И единият, и другият пеят, но каква голяма разлика има. Ти казваш: „То се разбира и без много учене." Не се разбира. Ако ходиш в училище, без да учиш, то е друг въпрос, но ако ходиш и учиш, тогава разбираш. Онзи, който учи, разбира много работи. Онзи, който е учил десет години изкуството да рисува, и онзи, който никак не е ходил на училище по рисуване - каква разлика има между двамата!

Вземете един поет, който е свършил университет и пише хубаво. И друг някой е поет, и той пише, но не така хубаво. Онзи, който не е свършил училището, не може да пише хубаво. Вие казвате - и без училище може. Не може без училище. Вие сте на скамейката тук. Нашари те учителят на общо основание. Бил го учителят, защото не си учил урока. Неразположен си духом - бой си ял. Разположен си - похвалил те е учителят. „Криво ми е днес" - казваш. Ние изясняваме нещата някой път, така както не са. Казваш: „Страдам." Защо страдаш? „Баща ми не е оставил пари." Друг човек, и той страда. Баща му е оставил пари, но пак страда? Защо страда? Защото не е ходил на училище. И трети страда. Защо? Свещеник е, но няма енория, няма кому да служи. Четвъртият, и той страда. Защо? Той е млада мома, която няма на кого да кади тамян или няма кому да пише писмо. Няма един, който да я слуша. Тя нямала учител. Защото в дадения случай любовта я разглеждам така. Една мома се влюбила в някой момък. Всички казват: „Тя се влюбила в момъка." Много криво разглеждате въпроса. Аз разглеждам така: тази мома отива на училище, и онзи, в когото тя се е влюбила, е професор. И като пише тя първото писмо, той ще се произнесе дали тя е писала хубаво, дали ще отиде в затвора за десет години, дали ще влезе в Царството Божие, или в ада някъде. И като разглежда той писмото, пише й отговор. И ако не й отговори, тя веднага ще си намери друг професор. Разлюбват се хората. Защо? Или ученикът е напуснал учителя си, или професорът изпъдил ученика си. Разглеждайте

нещата обективно както трябва.

Вие нямате понятие, какво нещо е влюбване. Как може да се влюбиш, в какво ще се влюбиш? Ами когато турят един юлар на главата на един вол и го поведе господарят му, тогава казват, че се влюбил волът. Какво се влюбил? Един юлар има шипове от желязо направени, и шиповете стягат вола, няма ли да вървиш? Оттатък ще минеш. Ако вървиш добре, шиповете няма да те стягат, но иначе те бодат. Да допуснем, че ти си една сестра на четирийсет години, била си мома на двайсет и една години. Ти питаш за влюбването, какво е. Тази работа я знаеш, защо питаш? Защото преди деветнайсет години и ти беше мома. Тогава на тебе туриха юлар, и сега на тази мома турят юлар. Твоят юлар може да е бил по-къс, този - по-дълъг. Може едното шише да бъде по-малко от другото, но съдържанието е важно.

Питам, защо е изпратен човек на земята? Да се влюбва ли? Ни най-малко, то е изключително условие. Паднал някой и си счупил крака. За това ли е изпратен, да си счупи крака?

Вие сте българи. Когато българинът пее една стара песен, от тъжните песни, те какво изразяват? Тъжните песни са песни на старите хора, а пък младият ще пее, ще скача и ще кляка. А пък старият не кляка. Защо българинът кляка, като играе, е, не може ли без клякане? Ще клекне и ще подскочи пак нагоре. Казачокът е една българска песен, българско скачане. Българите живели, дето са казаците, и казаците са научили това от българите. Само българите скачат. Няма друго същество, което скача. Хубаво, ако вие седите на един стол, и ако ви пуснат един електрически ток, и вие скачате. Питам, защо ще скачате? Българинът казва така: „Щом се намерите натясно, скачай.” Ти дойдеш до една река, няма мост, няма това, няма онова, дълбока е реката, да я прекрачиш не можеш. Тогава се завтичаш и я прескочиш. Питам, с едно подскачане какво става? Нищо не става. С едно подскачане можеш да се избавиш от една голяма беля, а можеш да си намериш друга беля. Ако не знаеш как да скачаш, тогава цяла беля можеш да си намериш на главата. Скачането може да бъде в човешките чувства или в човешките мисли. Това е фигуративно казано.

Та главното нещо сега е: ще се учите да мислите правилно, защото всяка една мисъл, която е влязла във вашия ум, ще остави известни последствия. Също така - всяко желание и всяка постъпка. Дали знаете това, или не, това е без разлика. Някой пише тема „Моето пеене”. Пеенето е цяла философия, не е проста работа. Ако на някого от вас дадат да развие една тема по пеенето, какво ще кажете по пеенето? Ако ви дадат темата, да развиете една реч по пеенето, какво ще кажете? В сегашната музика има

седем ноти. И колко полутонове има. Може да повишите „до", но не може да го понижите. „Ми" може да го понижите, но не може да го повишите. „фа" може да го повишите, но не може да го понижите. А някои тонове може да се повишат и да се понижат. Някой път в живота ви музиката ви може да ви спаси. Музиката се прилага като условие, да знаеш да живееш. Музиката, това са възможности, да знаеш как да живееш. И ако аз се намеря в трудно положение, веднага ще изменя музикалните отношения на живота си, ще изменя гамата и ще дойда в друга една гама. Но ако не знаете как да измените гамата си, то е друг въпрос. Вие искате всички да забогатеете. Това е „фа". Основният тон на земята сега е „фа". Днешният живот е основан на „фа". При „фа" не можеш да имаш понижение, а повишение. Ти искаш да забогатееш, светия искаш да станеш, учен искаш да станеш - това е „фа". Когато не забогатееш, значи не си взел истинското „фа".

Сега аз ви говоря на един език, който не разбирате, и радвам се. че не го разбирате. Някому говориш, и не се изправят работите му. Когато пея, ще намеря някой човек, който е красив. Аз виждам нотите по неговата глава и тогава започвам да пея. Като видя един човек, веднага започвам да солфежирам, започвам да пея, но това е моя тайна, не мога да ви разправям това. И зная кой е авторът.

Сега къде са турени нотите? На много хубави места са турени те. Той има парче за свирене. Двама души щом се познаят, музикално са прочели и изсвирили тези парчета. Ако ти не можеш да разгадаеш как са наставени тоновете на човешкото лице, не можеш да разбереш човека, и ако той не може да разгадае нотите, които са написани върху тебе, и той не може да разбере. И ще трябва да вярвате в това, което ви казвам.

Аз ви давам сега едно правило. След като проверите и намерите, че не е право, тогава нямате право да не вярвате. Преди да проверите, нямате право да се съмнявате. Сега ще вярвате, както аз ви казвам. Дали е право, или не, ще проверите после след години. Може да е право, а може да не е право. Ти казваш: „Той не пее хубаво." От где разсъждаваш така? (Учителят пее тона „до".) Право ли е? (Учителят пее тоновете „ре", „ми, „фа".) Вярно ли е? Всички вземете „ре" изведнъж. Сега вземете „фа". Право ли е? Где ви е камертонът? Всички трябваше да имате по един камертон. Всички изпейте „до". Всички изпейте „до", „ми", „сол", „до". В това „до" му липсва нещо сега, липсват му две трептения. Има неправилност, понеже времето е малко по-сухо и гласът не може да излиза правилно. Има едно колебание вътре в тона. Някои от вас някой път се колебаят, когато направят нещо. Тонът ви в дадения случай не е верен.

Буквата „у" трябва да поставяте там, дето трябва. Също така и буквата „о". Как ги наричате тези букви? Те са гласни, отворени звукове. Това са пътища, които отварят пътя на съгласните букви. Съгласните са мълчаливите букви. Гласните, откъдето минат, разправят. Те са крайно тщеславни. Например „а", „о", „у" и прочие, аз ги наричам букви на славата, букви на човешката слава. Имаш пет условия да придобиеш славата. По пътя на „у", „о", „а", „е", „и" - това са пътища да придобиеш своята слава. Но как? Ако знаеш как да ги пееш. Можеш да се прославиш в един ден. Ако изпееш звука „у" както трябва, то ти веднага ще имаш слава, но ако не знаеш да изпееш хубаво, тогава ще изпееш „о". Ако и „о" не знаеш, тогава ще изпееш „а" и тъй нататък. Това са разумни светове, нищо повече.

В тези светове живеят същества толкова богати и толкова умни, че ако влезете там, вие ако сте един бедняк, тези-онези там ще те съжаляват и веднага ще дойдат. Това не им коства много. Този ви даде десет хиляди, онзи ви даде десет хиляди и след малко време вие сте облечени добре, имате средства, и книги си имате, и на училище ще ходите. Съществата, които знаят пеенето, те всеки човек го турят на място. В дадения случай вие не знаете в музикалната гама на кое място се намирате. И при това не само да определиш в дадения случай какъв тон представляваш, но и колко време завземаш. Например една нота може да бъде цяла, половина, една четвърт, една осма, една шестнайсета, една трийсет и втора, една шейсет и четвърта, една сто двайсет и осма - много бързо, като някой барабан вървите. Трябва да знаеш какво време трябва да завземаш, какъв интервал трябва да има между един тон и друг. Този интервал може да бъде по-тесен или по-широк.

Питам, при едно увеличение на интервала какво придобиваш? Добиваш нещо. При един намален интервал губиш нещо. При умалените интервали се добива нещо, но какво се добива? Не че трябва да знаете, но се добива нещо, което вие не знаете. Не е лошо, че не го знаете, но имате една възможност да го научите. Не само да го научите, но имате възможност и да го приложите.

Да ви дам един начин за сравнение. Теб ти дават една семка. Семката може да се разгледа. Това е една нота. Не знаеш името й, дали е „до" и прочее. Като се каже „до", това още не означава същността на тона. Вие трябва да намерите почва, в която да турите семката. Не знаеш каква е семката. Ще намериш почва да я посееш. Тя трябва да изникне, да израсне, да цъфне, да завърже плод и като вкусите плода, само тогава ще знаете каква семка е тя. Значи, докато тя не израсне, докато не цъфне, не може да я разберете. Цъфтенето е един метод на музиката. Но вие още не знаете същността на

семката, кой тон има тя. След като я вкусите, веднага казвате: „Това е круша." Крушата вече определя каква е нотата. И тогава ще знаете в коя гама е поставена крушата.

Да оставим тази работа сега за по-после. Онзи ефект, който крушата може да произведе във вас, това е вече едно музикално отношение. Щом изядете един плод, онова, което плодът произведе във вас, това е вече музикално състояние. Не бързайте да ядете плода както и да е. Ще бъдете внимателни. Цигуларят ще погледне нотите, които са наредени, и той трябва да спазва интервалите, като свири. Той може да свири по-бързо и по-полека. Някой път, като свири по-полека, не разбира. Някой път той започва полека. Като научи песента, свири я много бързо. Но той трябва да свири нито много полека, нито много бързо. Има един интервал, един начин за свирене, та всеки, като го слуша, да му е приятно на ухото.

Всички хора имат желание, щото близките им да имат добро мнение за тях, да ги обичат. За да обичаш някого - трябва да има един повод. Какъв е поводът на обичането? Когато обичаш баща си, какъв е поводът? Или какъв е поводът, с който обичате майка си, брат си, сестра си? Има един повод. Баща си обичате защо? Защото ви е баща. Ако баща ви е дал нещо хубаво, вие не може да не го обичате. Баща ви е бил красив човек, хубаво построен, с отлични уши, нос, очи, брада, телосложение - всичко това той ти е предал. Като погледнете баща си, вдъхва ви едно доверие. И понеже той е във вас, имате доверие в него. И заради хубавото, което баща ви е дал, вие го обичате. И от своя характер ви е дал. Погледнете майка си и я обичате. Защо? И тя ви е предала нещо. Най-после погледнете на сестра си и на брат си - и те са ви предали нещо. Срещнете някой брат, когото обичате. Не може да обичате някого, който нищо не ви е предал. Вие обичате един учител - предал ви е нещо. Отивате в музикално училище. Един професор ви е дал нещо, дал ви е една система, и целият ви живот се е повдигнал с това.

Ние обичаме Бога. Защо? Защото ни е дал всичко. Всичко това, което имаме, ние го дължим на Него. Има много неща, които Бог ни е предал, и върху това съзнанието ни не е будно още. И тепърва ще се пробуди съзнанието в нас за това, което Бог ни е дал. Той Сам иска да ни пробуди съзнанието върху това.

Има нещо, което може да ви спъва. Някой от вас ще каже: „Колко невежи сме ние, колко не знаем." Не е въпрос за това, но въпросът е, какво може да знаете. Не какво знаете, но какво може да знаете. В даден случай какво може да придобиете в бъдеще. Малкото, което може да придобиете сега, е важно. А многото ще придобиете в бъдеще. Малкото, което може да

придобиете сега, ти причинява радост.

Да кажем, че някои от вас са много музикални и искате изведнъж да навлезете дълбоко в музиката. Който иска да учи музиката, нека следва академия четири години. Там има професори, които разбират, и ще ви разправят чудесни работи. Но аз ви говоря за една система, която съществува в природата, и тя изисква време. Някой казва: „Аз мога и без учението на света, и пак да се повдигна.” Трябва едно разбиране. В света няма никакво учение. Учението на света е учение на природата. Те са го взели от природата, и казват, че е учение на света, но те са го взели на заем. В природата има едно учение, и то не може да бъде нито светско, нито духовно. Едни хора се наричат духовни, а други - светски. По какво се отличават духовните и светските хора? Светският човек си позволява всичко, а духовният не си позволява. Светският човек ще седне на една маса, ще заръча една чаша бира, ще си извади една табакера, ще запуши една цигара, ще си накриви килимявката или шапката. Ако е религиозен човек, ще седне, смирено ще пие една чаша вода или ще заръча чай или много тънко кафе. Единият седи като някой смирен, а другият - по-надменно, и казва, че той е светски човек. Духовният човек, като върви, гледа да не настъпи някоя мравка, държи се все за правилата, да не сгреши, а пък светският гледа през куп за грош. Духовният човек, като срещне някоя мома, ще си мине, а пък светският човек ще я прегърне. И като го хванат да го съдят, той ще завърти оттук-оттам, по този член, по онзи член от закона, и ще се освободи, а пък религиозния, и да е невинен, пак ще го осъдят. И като излезе, светският е весел и казва: „Освободих се.” Съдията осъди духовния и му казва: „Трябва да бъдеш малко светски.”

В природата има един начин, който е чудесен. Светските хора в тоя свят стават религиозни в другия свят. Духовните хора тука ги затварят, а пък светските хора в онзи свят ги затварят. Светските хора в този свят ги освобождават, а пък религиозните хора в онзи свят ги освобождават.

Всеки е влязъл в затвора, понеже не е знаел какво да направи в дадения случай. Вие казвате: „Онзи човек се е повдигнал.” Какво разбирате вие под думите „повдигнал се е”? Вие разбирате следното: уредил си работите временно, но не постоянно.

Питам сега. Имате един голям циклон. Вие сте уредили вашите работи, качили сте се горе на планината и сте запели песен, българска песен сте запели. Аз съм долу в долината. Иде един голям циклон, който ще повдигне всичко. Какво ще стане с тези, които са на планината? Ще стане това, което стана с двамата видни английски туристи, които искаха да стигнат до Монт Еверест, и отидоха, и не се върнаха. И ако вие отидете, и

не се върнете, ще построят един паметник на вас. И много хора ще изгубят живота си на Монт Еверест. Отиват, и не се връщат, и казват за тях: „Голям пътешественик беше." Голям пътешественик, който е изгубил живота си.

Сега питам, ако вие хвалите една певица, че била много даровита, че имала отличен глас, и ако тази певица е бедна и не може да изкара прехраната, питам, добра певица ли тя? Добрата певица трябва да си изкара прехраната. Щом не си изкарва прехраната, тя не е певица. Добрата певица всеки трябва да я слуша. Ако всички я слушат, тя е добра певица. Щом не я слушат, тя се самозаблуждава, тя не може да пее. Че ако аз дойда с пеенето си във вашата къща, дето лежат двете ви дъщери, и лекарят казва никакъв шум да не се вдига, този лекар прав ли е? Този човек се нуждае от музика. Аз започвам да пея. Болният е в безсъзнание. Аз започна тихо, и след една песен болният се събужда. И като му попея, после усилвам своята песен, и той стане. И седне на леглото. Като му попея още, той стане от леглото. Публиката отвън за какъв ще ме счита, като попея на тези двама болни и те оздравеят? Някой ще възрази, че това станало случайно. И на друго място ще пея, ще им кажа: „Елате на друго място да пея." И същият резултат. Оттам ще отида на трето място, на четвърто място и тъй нататък. Гдето има болни, ще ме викат и ще ми плащат. Сега няма да бъда аз религиозен, да кажа: „Даром ще пея." Аз ще им кажа: „Аз с пари не пея. Аз дарявам, но искам и мене да даряват. Искам и мене да дарите." Аз съм за даряването. Казано е: „Даром сте взели и даром давайте." Това е правилото. И всеки, който е пял, без да го дарят, той не трябва да прави така. Никога не пейте без дар. И ако не ви дарят някъде, не си отваряйте устата. Вие кажете: „Като си отворя устата, трябва да ме дарят, да има баница. Щом няма баница, не си отварям устата."

Искам да ви наведа на една права мисъл. Ако не пеете „фа" правилно, никакъв дар няма. Не се занимавайте с посторонни работи, не се занимавайте с вехториите на живота. Дойде някой, иска да ми даде някоя стара баница отпреди четири-пет дена. Не я бутайте. Баницата, като е престояла един ден, не я бутайте. Като отидете вкъщи, тогава да наточат баницата и да я изядете. Баницата да бъде топла, и хляб - топъл. Не са ли топли, ако са от няколко деня, кажете: „Това не е за певец."

В музиката има едно правило. Веднъж можеш да стоплиш яденето. Втори път да го стоплиш, това е вече прегрешение. Ние разбираме под тези думи следното. Само веднъж можеш да обичаш човека, два пъти не може да го обичаш. Това е закон в природата. Който каже, че два пъти може да обича човека, той не знае. Това е правило. Това е по Бога - веднъж. В Бога няма това нещо - два пъти. Веднъж. Това разбирам под думите: „Яж баница сега направена." И след като ядеш, аз ще видя дали си музикален. Щом изядеш

всичката баница, музикален си. Щом не можеш да я изядеш, не си музикален. Ще изядеш баницата, няма да оставиш трошица в тавата. Щом се троши тази баница, онзи не я направил както трябва.

У всинца има известни понятия за живот - такива, каквито не съществуват. И в училище разни професори имат различни теории спорни. Съществува това и в музиката. Онези от вас, които не са учили музиката, четете музикални съчинения. С хиляди томове има написани. Вие все трябва да се спрете върху музикалните съчинения. Все таки някой път ще дойдете да учите музиката, но отсега почнете да се приготовлявате. Вие казвате: „Остаряхме." Много добре. Младите казват, че още не са достатъчно възрастни. На младите още гласът им не е добре оформен, не могат да пеят.

Тогава какви са основните черти на човека, за да пее? Ето тук е музиката. (Учителят показва на главата на една сестра къде е центърът на музиката.) У тази сестра не е развит музикалният център, понеже не е работила върху него и не може да разпредели интервалите, а ако беше станала композиторка, щеше да разбърка интервалите. Но за в бъдеще има да учи. Тя се е занимавала с тези работи до известна степен. Тя е търсила идеите, смисъла на музиката, но до външната форма на музиката още не е дошла.

Вие искате да бъдете красив. Човек не може да бъде красив, ако не е музикален. Красота без музика не може да се постигне. Музиката е един предмет за моделиране на външните форми на тялото. И здраве без музика не може да имате. Вие не може да имате здрави мускули, ако не работите с музиката. Това е един метод, по който трябва да се работи. И ако нямате този музикален начин, мускулите ви ще бъдат хилави, и мозъкът ви ще бъде хилав. Трудно е човек да бъде всякога музикален, защото лесно се менят състоянията. Това са гами вътре. Всяко състояние е една гама. Преминаваш от една гама в друга.

Искате да направите някому добро. Вие трябва да изберете един тон за доброто. Дадат ви една задача. Да допуснем, че сте една стара сестра. Избрали сте да направите добро на един млад момък на деветнайсет години. Деветнайсет вземам като едно красиво число, което можеш да направиш нещо навреме. Този момък е на деветнайсет години. Ти си една сестра на четирийсет и пет години. Какво добро ще направиш на този млад момък, кажете ми? Или да кажем, че е един брат на четирийсет и пет години - какво добро ще направи на една сестра, на младата мома на деветнайсет години? Вие ще кажете: „Ето изкушението." Това, което ще направиш на младата мома, трябва да го направиш с любов. Как ще го направиш с любов? Ще разложиш тази дума „любов" в даден случай. Вие

сте богата сестра, разполагате с няколко милиона. Той е един способен брат, младеж, беден, така че на тази възраст не може да направи нищо. Има скъсани обуща и заставен е. Няма баща, нито майка, нито сестри, но е способен. Могат да се явят у вас много изкушения.

Сега не искам да ви кажа где може да направите музикални погрешки. Може да направите много музикални погрешки, да турите знаци там, дето не трябва, да турите диези или бемоли, да повишите или да понижите гдето не трябва. И зависи от тази сестра, която ще направи добро, цялото бъдеще на този момък, зависи животът му. Вие ще дадете направление на живота му, но с това ще се повдигнете и вие. Ще бъде цяла симфония. Ще се повдигнете от това, че сте направили симфонията както трябва. Това ще бъде твоята теза. Също така и братът, който направи добро на деветнайсетгодишната мома, и той ще се повдигне. Кое е важното, когато ви дадат една задача, да направите едно добро? Едно добро определя цял ход. Доброто не е нещо статическо, само веднъж да се направи. Доброто, веднъж направено, то си остава вече добро. То се отваря вече един път, почва един строеж, ти си вече осигурен. Сигурността е в доброто. Ти си сигурен в своя бъдещ живот и имаш правилен път, по който можеш да се развиваш. Музикално ще се развиваш. По този музикален път ще минат всички велики добродетели на живота, които ще те повдигнат. Това са начини, по които човешката душа се развива. Човек от този свят трябва да премине в другия свят, за да приеме всичко това, което Бог е вложил в него.

Сега вие искате да учите, искате засега да се спасите. От какво да се спасите? Искате да се спасите от някоя буря, да влезете в някоя хижа, в една къща, но след като премине бурята, какво ще правите вкъщи? Във време на бурята къщата е на място, но след бурята ще излезеш от нея.

Сега да се повърнем към нашия въпрос. Каква нота да изпеем с буквата „у"? „Фа" има пет качества. „фа" има качеството на „у", „о", „а", „е", „и". Някой казва: „Да съм богат." Богатият човек е свободен. Не глупавият богат, а умният богат е свободен човек, понеже умният може да живее. А глупавият човек не е свободен, понеже няма избор в богатството, не знае как да употреби своето богатство. Какво представлява буквата „у" в дадения случай? С този знак „у" старите египтяни са изобразявали човека в движение. В йероглифите те са представяли човека.

λ у

Този знак е обърнат надолу. В латинската азбука са го обърнали нагоре. Българите го пишат така. Това е действието на човешкия ум. (Десният крак.) А пък левият крак, това е човешкото сърце. А пък двете заедно, това е пътят, по който човек трябва да върви, това е човешката воля. Извършената работа - това е човешката воля. Човешкият ум се проектира в десния крак, човешкото сърце - в левия крак, а пътят е волята. И като ходи човек, вие ще видите как той мисли. Някои имат къси интервали, а някои - дълги. Ако от двама хора трябва да изберете приятел, кого ще изберете, с големи или малки интервали? Терцата колко тона има? (Два.) Да кажем, че една пиеса почва в терца, с един интервал от два тона. Трябва да прескочите два тона. А турите интервал още половин тон - ще стане увеличена терца. Ако намалите този интервал с половин тон, ще имате умалена терца. Ако увеличите терцата, какво ще придобиете? Какво се придобива от увеличена терца? Кварта. На много сестри тук говоря на френски език.

Всяка една мъчнотия, в която се намирате, това е един подтик в природата и ако ти разбираш в кое направление да туриш този подтик, ще се ползваш. Може би тази мъчнотия да е необходима, за да понижиш или да повишиш интервала или с други думи казано - да вземеш страната на своя ум или на своето сърце. Защото при понижението взема участие сърцето, а пък при повишението взема участие умът. Можеш да разрешиш въпроса или с ума си, или със сърцето. Ако разрешиш с ума си, ще имаш едни резултати. Те са добри. Ако ги разрешиш със сърцето си, ще има други резултати. Пак са добри. Но може да направиш с ума си или със сърцето си една погрешка, и тогаз ще се яви един дисонанс. Ако ти в една терца не можеш да постигнеш работите и направиш една погрешка, тогава следващия път с кварта може да поправиш работите. Що е кварта? Квартата поправя погрешките на терцата. После иде квинтата. Квинтата поправя погрешката на квартата. Нерде Шам, нерде Багдад.[Нерде Шам, нерде Багдад, (от тур.) - Къде е Шам, къде е Багдад. Много далече.]

В моя ум е така, но умът на музикантите другояче разбира това. И те са прави, не казвам, че са криви. Както е построена музиката, те са прави, и аз съм прав. Те изхождат от едно положение, а аз изхождам от друго положение. От положението, от което аз изхождам, аз съм прав. И от положението, от което те изхождат, те са прави. Аз мога да се примиря. Глупавият и умният човек по това се отличават. Умният човек се отличава по това, че в една мъчнотия може да се примири със своя неприятел, а глупавият не може, понеже умният знае как, а глупавият не знае как. Следователно всеки, който не може да се примири със своя неприятел, е глупав човек, а който знае, е умен човек.

Много пъти в музикалната академия дават някоя тема за разрешение. Някои гледат, гледат, и не могат да я разрешат, и им турят слаб. Някой път в живота не можеш да разрешиш някоя тема, и тогава ти турят единица или двойка.

Вие започвате една песен с вашето сърце. Какви са задачите на сърцето? Трябва да придобиете известна дълбочина и устои на чувствата ви. Вашите чувства трябва да се огъват, но нивга да не се прекъсват. Могат да се огънат, да се разтегнат, но трябва да пазите никога да не стане прелом в чувствата ви. Може да придобиете каквато дълбочина искате, да се огъваш. Колкото по-голяма дълбочина добиваш, в твоя полза е. Защото като се огъваш, онзи неприятел, който те атакува, той не може да те атакува вече. Разтягат се твоите мисли. Дълбочина ти трябва в чувствата. В някои случаи ви трябва висота в ума ви. Колкото по-високо можеш да се качиш, толкова по-добре е. Неприятелят на голяма височина не може да отива. На две места ще бъдеш неуязвим - на големите дълбочини и на големите височини. Как да кръстим тези два противоположни полюси? Тях ги наричат полюсите на човешкия живот. Това са човешкият ум и човешкото сърце. Някой път полюсите са много близо. На земята ние имаме северен и южен полюс, но това не е точно казано. И всяка частица има полюси. Може да са един до друг. Разстоянието между тези два полюса може да се увеличи. Тогава те се отдалечават, има разтягане. Като се увеличава формата, разстоянието между полюсите се увеличава и обратно.

Ако някой път вие чувствате, че някой човек, когото обичате, се отдалечава от вас, вие сте в областта на поляризиране. Това е един музикален метод, който туря големи интервали. Някой път разрешението е близо, а някой път разрешението е далеч, има големи интервали - изгубиш вътрешната връзка.

Обичаш някого, но той се отдалечава. Къде ще отиде? Ти казваш: „Той не ме обича." Тогава вие нямате понятие за любовта. Любовта е една пиеса, в която интервалите никога не се късат. Единственото нещо, при което интервалите не се късат, е любовта. Този интервал може да се разтяга до безкрайност, а и може да се [смалява] до безкрайност. Когато се разширява, да не се плашите. И когато се смалява, пак да не се плашите. Сега всички вие се изплашвате някой път от лошите условия на живота. Лошите условия седят в неразбирането на пътищата, в които Бог ви постави. Бог може да ви постави в лоши условия, но мисълта, която е у Бога, е отлична, не е лоша. Но вие, като не разбирате пътищата на Бога, разбирате мисълта на Бога погрешно, и се намирате в едно смущение.

Например здрави сте, но дойде едно болезнено състояние, един умален

интервал. Защото при болестта не може да се мърдаш. И ти, като не разбираш Божиите пътища, казваш: „Ще си умра.” Какво значи умиране? Вие мислите, че ще отидете на онзи свят и ще ви съдят, ще дадете отчет, какво сте правили на този свят. И казвате: „Дано Господ ми подари още живот, за да довърша музикалната пиеса.” Не си я написал още. Като отидеш на онзи свят, трябва да идеш с нещо, и ако не си довършил, то според закона на прераждането после пак наново ще те пращат на училище, с нови разноски и т.н.

Често вие се занимавате с шлагери. Какво значи шлагер? („Някоя популярна песен.”) Малки пасажчета. Това са някои песни, които лесно се разпространяват. Те са като инфлуенцата. Шлагерите аз ги наричам музикална инфлуенца - инфлуенца, която с бързина се предава, и всички я пеят, и всички кихат от нея.

Всички изпейте „фа”. (Всички изпяхме „фа”.) Сега вземете терца на тона „фа”. (Всички изпяхме „фа” - „ла”.) Да ви дам една картина, какво означават „фа” и „ла”. Представете си първокласна баница, която искате да хапнете. Това е „фа”. А пък „ла” е една зелена полянка с извор, хубава полянка. Като изядете баницата на това място, това е терца. При „ла” нещата са завършени - баницата може да се изяде. При „фа” баницата я носиш, топла е, но не я ядеш, но при „ла” я ядеш. „Фа” е направената баница, а пък „ла” означава хубавото място, гдето тя може да се яде. Има и други примери. Терца е отиване в училището, всичко отива добре. Това е повишена терца. А пък не върви добре в училище - това е понижена терца. И някой път тази терца има фатален край - напуснеш училището, без да свършиш нищо. Та във всеки момент терцата работи

Ти имаш да разрешиш една малка задача в ума си - една малка мисъл, едно малко желание. Ти трябва да знаеш как да го разрешиш. Разрешението върви по един закон - или ще намалиш, или ще увеличиш. Ние вървим от едно разрешение в друго, във второ, в трето, четвърто и прочее. Това е цял процес. Това е цяла една наука, да се занимава човек със своя вътрешен живот, да знае как да се постави, че да не съжалява. Някой път ние съжаляваме за това, за онова. Някой път ние се повръщаме към живота си и виждаме погрешките, и казваме тогаз: „Следващия път като се върнем на земята, ще направим правилно.” Но това е въпрос в бъдещето.

Важното е в сегашния живот да имаме едно малко постижение. Някои напреднали души разбират това. Без учител и без предмет за учение не може. Ще отидеш при един музикант, който разбира, и ще ти покаже. Духовните хора казват: „Господ ще ни научи.” Че как? Господ може да те

научи чрез този, чрез онзи, чрез хиляди хора. Господ отвън няма специфично да дойде при тебе да те научи. В дадения случай - чрез когото и да е ще те научи, то е все едно. Но как ще възприемеш мисълта и как ще я приложиш, това е важното. Някой път ти дадат една задача - или да се примириш с някого, или ти да примириш двама души, които са се скарали. Някой път ти не искаш да примириш тези двама. Ти не искаш да вземеш страната нито на единия, нито на другия. Ако вземеш страната на единия или на другия, ти се опасяваш да изгубиш приятелството им. Ти отиваш при едного и вземаш неговата страна, после отиваш при другия и вземаш неговата страна. Тези двамата не са добри един за друг. При такова положение какъв интервал ще се вземе? В дадения случай потребно ли е, или не е потребно да примириш твоите двама приятели? Някой път е потребно, а някой път не е потребно. Те сами трябва да се примирят. Някой път е твой дълг да ги примириш, а някой път е техен дълг - те трябва да разрешат задачата. Някой път мога да им кажа: „Вие трябва да се примирите." „Как?" „То е ваша работа. Аз имам всичкото желание, но тази работа е ваша, не е моя работа. Ако е до мен, аз зная как. Но колкото до вас - моя метод не мога да го приложа, понеже, ако го приложа на вас, вие ще изгубите своята свобода." Не че не мога да ги примиря - мога. Ще ги примиря по кой начин? Да допуснем, че двама души не искат да се примирят. Ще им кажа: „Вие ще се примирите ли?" Няма да се примирим. „Я наведете ги надолу!" И почвам да ги налагам и двамата. Бия единия и другия. И като дойдат до едно място, те казват: „Ще се примирим." И се примиряват, насила се примиряват. Като дойде до дървото, примиряват се.

И в природата е така. Бог може да примири, като дойде злото. Но работата е, че като дойдат добрите условия, пак идва разединението. Вземете един умрял. Щом дойде студът, той не се разлага, но като дойде топлината, се разлага. Защо ще примиряваш двама души, които после, като дойдат добрите условия, пак ще са в обтегнати отношения?

Та е важно да влезе живот в нас. Това, което организира живота в дадения случай, е музикалният тон. Това, което организира нещата, това е основният тон, от който всякога изхождате. Това, което съединява нещата, това, което повдига нещата, това са интервалите, а това, от което трябва да излезеш, това е основният тон. Щом имаш основния тон, имаш подтик. Любовта е основният тон. Тя винаги дава подтик. Даде ти подтик и ще те остави. Но любовта не е нещо, което постоянно тласка човека. Тя ще ти даде един тласък и ще види каква посока ще вземеш, и не туря никакво препятствие на пътя ти. Тя ти дава най-малкия подтик. Най-малкия подтик, който може да ти даде, това любовта може да го направи. В нея няма силни подтици. Но този подтик е от такъв характер, той има такава

вътрешна сила, че ако ти обърнеш внимание, той ще те тикне много напред. Ти имаш малко желание, малък подтик да се учиш, да добиеш знание, и ако ти вървиш по този подтик, знанието ще дойде в тебе.

Писанието казва: „Пейте и възпявайте Господа в себе си." Ако това не направиш, не можеш да прогресираш. Ако си меланхоличен и не пееш, как ще прогресираш? Започнеш ли да пееш, животът ти ще почне да се урежда. Животът ти е уреден, не че не е уреден, но ти мислиш, че не е уреден. Вземете „фа" и „ла". Сега да изпеем думата „добро" само чрез „фа". (Изпяваме.) Сега да изпеем думата „добро" в обратна терца - „ла" и „фа". (Изпяваме.) Сега да изпеем думата „добро" с повишена терца - „до" и „ла" диез. Сега, с умалена терца - „до" и „ла" бемол. Тях ги наричаме терца във възходящо и низходящо положение. В едната терца ти взимаш направление нагоре, а в другата - направление надолу. В едната терца ти се показва път нагоре, а в другата - надолу. Музиката при увеличение и намаление е съвсем друга. В единия случай се взима половин тон по-високо, а пък в другия случай се взема половин тон по-ниско. Интервалът се изменя. Да изпеем песента „Аз в живота ще благувам". Изпейте още веднъж тази песен, но по-тихо. Всеки един от вас да е концентриран, и като я пеете, вие сами да я слушате. По-тихо, по-вглъбено.

Ще ви дам едно правило, което пазете и го приложете. В даден случай вие искате да постигнете нещо. Това е естествено. Това е право положение. Това, което желаете да постигнете, е Божествено. Имате едно желание да постигнете нещо. Аз взимам едно желание, каквото и да е желание. Погрешката седи в начина, по който искате да го постигнете. Трябва да мислите върху начина, върху метода, който ще изберете. Ако дадете един правилен ход на това желание, вие ще имате едно благо, но същевременно ще знаете, че в окръжаващата среда всички души, с които сте свързани, и те имат едно желание. Следователно в дадения случай вие трябва да имате предвид, че и те имат право да се постигне тяхното желание. Но и те трябва да изберат метод. Постижението на вашето желание да не влиза в стълкновение с желанието на окръжаващите, на вашите близки, тоест то да не препятства за постижението на техните желания. Така ще желаете във вашата душа. Както вие искате да постигнете, да имате предвид, че и те имат това право. А пък някой път вие искате да постигнете и не знаете, че и те имат право да постигнат.

Например отивате двама при един планински извор. И двамата искате да пиете от извора. Въпросът е кой пръв ще пие. Допуснете, че единият е дошъл по-рано, но си почива, а вие сте дошли по-късно, но не спазвате правилото, вие искате веднага да пиете. Вие престъпвате едно Божествено правило. Онзи, който е дошъл преди вас, вие трябва да го чакате да пие.

Вие имате право да пиете, но вие ще нарушите едно правило на свободата. Вие седнете да си починете. Както сте заморен, ако пиете, ще си създадете една неприятност. И при това, попитайте вашия приятел: „Вие пихте ли? Как ви се вижда водата?" А пък вие, без да го питате, отивате да пиете вода. И той, ако е пил, може да ви каже: „Отлична е. И ще пиете, и ще кажете: „Много сте прави."' Значи и двамата имат тънък усет. Дайте право на другите със своя ум и със своето сърце.

Почитайте свободата на другите. Онзи подтик, който дава Бог на всеки човек, зачитайте го. Дайте и на другите свобода да следват подтика, който Бог им е дал. Каквото направление Бог им е дал, дайте им свобода да вървят. Някой път Бог ги кара да вървят в едно направление, а пък вие им казвате: „Не, в друго направление ще вървите." И ще се яви едно стълкновение, едно противоречие. Радвайте се на вашия път. Всичките си вървят по път, по който Бог им е предначертал да вървят. Никой никого да не отбива от пътя, стига направлението да е право, стига посоката, в която се движи, да е права.

Един предмет може да го разберете по който и да е начин, но гледайте да извадите правилно заключение. Например аз мога да дойда до „фа" по разни пътища. Мога да започна с други ноти и после да дойда до „фа", да не започна с „фа". Например някой автор е написал някоя песен, но той не е дал на „фа" много място - само на едно място е турил „фа". Аз трябва да го пея там, дето е турил. Ако аз го туря на три места в песента, аз ще изменя цялата ѝ композиция. Няма какво да се безпокоим, „фа" ще го намерим на неговото място. В случая той ще е само на едно място. А пък ако са на три-четири места, пак ще ги намеря. На колкото и места да е, ще ги изпълня.

Какво означава „фа" в живота? Много работи означава. То означава „у", „а", „о", „и", „е". Означава, че можеш да бъдеш един ученик, който ходи на двата си крака. Означава един човек, който може да влезе в затвора. „О" означава, че можеш да бъдеш семка, която може да израсне, но можеш да бъдеш семка, от която нищо не може да излезе. ,,А" означава, че си бременен с някоя идея, от която може да излезе нещо, но означава и една бомба, която може да се пръсне и да разруши всичко. „Е" означава човек, който може да се роди и да направи всичко на земята. „Е" може да е и някой умрял вол.

На всинца ви трябва едно - за да се изучава природата, човек трябва да има един ум крайно прозорлив, понеже природата е крайно интелигентна и не обича да бъбри много. Многото бъбрене, многото приказване не е хубаво. Природата говори много малко, тя не обича много да говори. И тези

букви, и те не обичат да говорят много. Тя малко говори, повечето мълчи. Тя говори само при един случай. Само при един случай може да я заставиш да говори - или ще направиш една много голяма погрешка и тя веднага ще ти проговори, или ще направиш едно голямо добро. Щом направиш една погрешка, тя веднага ще ти каже нещо. И щом направиш едно голямо добро, тя пак веднага ще ти каже нещо. А щом не вършиш нищо, тя не ти говори.

Като се самоопределиш в една или друга посока, тя ще ти говори сладко или горчиво. Като направиш погрешката, тя веднага ще ти [...] даде един горчив бонбон. Тя е много сръчна. Щом си отвориш устата за зло, тя знае какво ще кажеш, и веднага ще ти тури горчив хап. И щом си отвориш устата за добро, тя ще ти тури едно сладко бонбонче в устата.

Та като се отварят устата ти, внимавайте.

„Отче наш"

7.10 часа

Девета лекция на Общия окултен клас
21 ноември 1934 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

1934_11_25 Който сее и който жъне
неделна беседа

КОЙТО СЕЕ И КОЙТО ЖЪНЕ

Отче наш.

„Ще се развеселя“.

Ще прочета само част от четвърта глава от Евангелието на Йоана, от 24 стих надолу.

„Благославяй, душе моя, Господа!“

„Който сее и който жъне“. Ще говоря само върху тия думи от 36 стих.

В природата съществува един закон на съответствие. В съвременната наука как се разглеждат две страни: причини и последствия. Последствията не са произволни, но са последствия на известни закони. Има връзка между причините и законите, между законите и явленията, както и между явленията и фактите. Фактите са крайният, завършеният резултат на явленията. Явленията пък са незавършен процес. Понеже хората са престанали да мислят правилно, престанали са да чувстват правилно, престанали са да постъпват правилно, вследствие на това се явяват днешните страдания и нещастия в техния живот. На тази неправилност се дължат отклоненията, страданията и нещастията на хората. И всички неща в живота, които ние наричаме случайни, са произлезли именно от неразбирането на живота. Хората започват да мислят, само когато им дойде някоя голяма беля на главата. Те мислят само тогава. Преди да им дойде някое нещастие, те не мислят. Всеки човек желае да бъде щастлив. Това е едно Божествено чувство, един вътрешен подтик. Всеки иска да бъде здрав, да бъде богат – това е едно естествено положение. Никой не иска да бъде болен, сиромах или невежа. Никой не иска да бъде слуга и т. н. Та казвам: Когато слушате проповедниците да проповядват, то е много лесно. Но след като се проповядва, работите не стават така, както се проповядват. Не е въпросът само да се проповядва, но трябва да се покажат на хората пътищата, по които трябва да се живее.

„Който сее и който жъне“. Например, днес всички хора говорят за сеенето. Между сеенето и жъненето има известно отношение не само на нивата, но и в живота. Каквото човек посее, това и ще пожъне отвън. Това е външната страна на живота. Каквото човек помисли, каквото почувствува и каквото върши, това и ще пожъне, помисли, каквото почувствува и каквото върши, това и ще пожъне, такива ще бъдат последствията. Това се отнася не само до едно общество, но колкото поколения и да минат, все такива ще бъдат последствията. Например, съвременните хора са разделили живота на сегашен и на бъдещ, както и на материален и духовен. Има човешки

живот, има и Божествен живот. Това е така, от научна гледна точка, за да станат нещата по-ясни.Това е така, но какво разбираме ние под думата материален живот? Материалният живот е крайно ограниченият живот. Вземете например един силен човек, който заплашва света със силата си, ако го боднете отзад в тила, дето е началото на гръбначния стълб с една малка иглица, той веднага пада на земята мъртъв. Но това хората не го съзнават. Те мислят, че като се изправят, каквото кажат, ще стане. Онзи човек, който мисли, че всичко може да направи, той е прав, но при условие ако разбира законите, ако разбира принципите и явленията в живата природа. Той трябва да знае същевременно какви ще бъдат последствията, крайните резултати от тия закони и принципи и да ги предвижда. Защото всички явления в света са свързани с известен род разумни същества. Всеки закон, всеки принцип, всяко явление и всеки факт имат отношение не само до вас, но и до всички напреднали същества. И ангелите имат закони, на които се подчиняват. И Бог даже има свой закон, по който Той действува. Обаче, Той не е подчинен на закона.

Сегашните хора, като изучават живота, казват: Кажи ми в две думи какъв е смисълът на живота. То мяза на онези, които са идвали при мене и са ми казвали: Кажи ми в две думи ядката на твоето учение. Казвам: Това, което съвременните хора знаят по музиката, по художеството, в науката, аз мога да го постигна в три години, като работя редовно по десет часа на ден. Но онова, което аз зная, за да го постигнете, трябват ви хиляди години усилена работа. Това е Божественото. Не е лесна работа да се постигне това учение. Казвам: Ядката на моето учение са Любовта, Мъдростта и Истината. Тогава ме питат: Кажи ни какво нещо е Любовта, какво нещо е Мъдростта и какво нещо е Истината? Казвам: Любовта е това, без което не може, (за) да съществува никакъв живот. Мъдростта е това, без което никакво движение не съществува. Истината е това, без което никаква граница не съществува. Истината е последната граница на Битието. Всяко нещо, което е създадено, като ходи, ходи, най-после ще спре до Истината. С хиляди години можеш да ходиш, но като дойдеш до Истината, там ще спреш. Истината е последният предел на всяко проявление. И като дойдеш там, едно от двете: или ще се съобразиш със законите на Истината, да живееш съобразно с тях, или ще станеш на прах и пепел. Някой ми казва: Кажи ми Истината. – Истината не може да се каже, тя се живее. – Кажи ми тогава някой факт. Мога да ти кажа някой факт, но това не е Истината. Истината представя целокупния живот. Тя включва това, в което Бог се проявява. Тя включва това, в което всички съвършени същества се проявяват. Истината е най-хубавото, най-красивото нещо в света, което и на ума на човека не е дохождало. Тя не може да се изрази. Тя включва цялата вечност, която е съставена от хиляди и милиони вечности. Значи, има вечности, които са пределни, а има вечности, които са безпределни, неограничени. На това

турците казват: Акалъ зарар.

Сега не искам да ви говоря. Хубаво е по някой път да се говори на хората, но като се говори, може да се дойде до отвлечени работи, а отвлечените работи са много високи. Всеки човек, като почне да се отделя, страх го е, да не би да се отдели толкова много, че да остане на сухо. Търговецът се страхува да не изгуби, да остане на сухо. Учителите се страхуват да не останат на сухо; свещениците се страхуват да не останат на сухо. Някой казва: Не ни говори за много високи работи. – Прав е човекът, високите работи са за готовите хора, които могат да живеят на височините. Когато авиаторът се качи на високо, има нещо особено в неговия поглед, нещо самоуверено, и той казва: Знаеш ли де съм се качил? Онези, които не са се качили на високо, гледат плахо, страхливо, като заек. Като им се говори нещо високо, те казват: Гледай да не ни заведеш някъде. Де мога да го заведа? Страх го е човека. Защо? Да не го обера. Страх го е да не му обера парите. Аз мога да го обера, но мога и да му туря нещо в джоба, не знае той какво ще направя. Преди всичко, за да обереш човека, най-първо трябва да му подариш нещо. Ти не можеш да обереш човека, докато не му подариш нещо. Аз гледам широко на тия неща. Кой от вас не е обиран, и кой от вас не е обирал? Кой от вас не е обирал гроздето или крушите? Навсякъде има обир, но хората са дали лош смисъл на тази дума. Но смисълът на тази дума не е толкова лош. Казваме: Еди-кой си човек е обран. – Нищо от това, идната година ще роди отново. Като говори така, мнозина ще кажат: Тебе не са те обирали, затова говориш така. Така се говори на човешки език. Както и да е, хората искат да направят нещо, да дадат по няколко значения на думите. В старите езици една дума има няколко значения. Колкото и да са богати някои езици, те не могат да имат за всяка дума по няколко значения. От човека зависи как ще употреби думата. Българите, например, употребяват израза: Мръднала му дъската, или той е малко Михал. С това те искат да кажат, че умът на някой човек не е на място. Не само българите, но почти всички народи си имат такива думи, които употребяват при известни случаи. Източните народи имат много груби думи, които употребяват често. Те са週 неделикатни, груби думи, но не могат да се освободят от тях. Западните народи, обаче, си служат с по-деликатни думи. Англичаните, например, когато искат да употребят някаква груба дума, те казват: „Иди в пъкъла“. Тази е най-грубата дума за тях. Те я считат за лоша дума.

Казвам: Има много думи, които са нехармонични, но тази дисхармония не е в произнасянето. Има думи, които са фатални: като изговориш една такава дума, тя може да причини най-голямото нещастие. От произнасянето на тази дума може да умре баща ти, или майка ти, или децата ти. Хората не знаят силата на думите. Има думи, които, като

произнесеш, причиняват най-голямото щастие на човека. Езикът не е без значение за живота. Има думи, от произнасянето на които умрелият може да оживее. Те внасят живот в човека. Това значи красноречие. А хората говорят, че еди-кой си бил красноречив. Силата на красноречието седи в живота, който думите произвеждат. Същото може да се каже и за поезията, и за музиката. Има поезия, която може да погребе човека, има поезия, която може да оживи човека. Има тонове на музиката, които могат да погребат човека, а има тонове, които могат да го оживят, да внесат живот в него. Същото може да се каже и за изкуството – навсякъде съществува поляризиране.

„Който сее и който жъне“. Хубаво е човек да сее и да жъне, но какво? Съвременните хора се надяват на своето минало, те очакват от своите бащи и своите деди и прадеди. Не, каквото вие посеете, от това зависи какво ще пожънете. Ако вие разбирате причините в живота, ще видите, че от това как сте построени, какви са ръцете ви, от това зависи вашето щастие. Ръцете държат щастието на човека. Ако разбирахте причините, нямаше да се оплаквате от сиромашията си. Сиромашията за вас е една слугиня – нищо повече. Когато иска да се разходи, да си почине, разумният човек взима сиромашията и тръгва с нея по света. Тя е свободен кон. А когато стане богат, човек започва да се клатушка, едва върви. Казвате: Много тежко върви този човек. Как няма да върви тежко? Той се е натоварил много. Аз съм виждал как се товарят хамалите на варненското пристанище. Виждал съм двама хамали как носят една бъчва от 200–300 килограма тежест. Те са я надигнали и двамата вървят ритмично. Ще кажете, че не ви интересуват варненските хамали. Вярно е, но искам да кажа, че тия хамали считат своя занаят по-благороден от много други занаяти. Двама хамали носят нещо. Единият казва на другия: Внимавай добре да носиш, защото ако не носиш, както трябва, ще те направим чобанин. Значи, той счита хамаллъка за нещо по-благородно от другите занаяти, и затова казва на другаря си, че ако не знае да носи, както трябва, ще го направи овчар. Това е разбиране, това е философия, това е наука в неговия ум. И сега, съвременните хора, които са изпаднали в критическо положение, като искат да се освободят от своите заблуждения, нападат известни системи. Но всяка човешка система трябва да претърпи известно изменение. Всичко в света подлежи на еволюиране. Няма нещо в света, което да не еволюира. Човешките мисли, чувства и постъпки са подложени на известна еволюция. Всички вярвания, всички религии на хората са поставени на еволюция. Единственото нещо в света, което не еволюира и остава неизменно, абсолютно, това е Бог. И ако някой каже, че религията еволюира, ще кажете, че това е заблуждение. Според мене, ако религията не еволюира, това е заблуждение. В какво вярват днес хората? И мисълта на хората се променя и се е променила. Като деца те са вярвали,

че куклите са живи; като възрастни те вярват, че куклите са дървени, човешки изделия. Куклите са автомати. Такива автомати са и много от хората, които аз наричам хора-автомати. Когато говоря за човека, аз разбирам това същество, в което има дух, има душа, има ум, има сърце и най-после има и воля. Това е човекът. А това същество, в което тия неща не се проявяват едновременно, то е някакъв човек, но привидно е човек, той е човек-автомат. И те са в услуга на човечеството, но са от друг порядък. Засега хората искат да създадат такива автомати. Американците, например, искат да създадат такива хора-автомати, които за в бъдеще да играят ролята на цели роти. И тогава, такъв един автомат ще свърши толкова работа на бойното поле, колкото една цяла рота войници. За в бъдеще живите хора ще бъдат скрити, а на бойното поле ще излизат да воюват автоматите, те ще побеждават. И сега кои воюват в света? – Автоматите. Бъдещите герои още ги няма. А аз не съм против войната, аз съм за войната, но човек трябва да знае как да воюва. Който воюва, той трябва да има светъл ум, да знае да воюва. Не е въпросът да отидеш да воюваш и да те осакатят, да се върнеш без крак или без ръка, или да те убият. И ангелите воюват, но те никога не се убиват, те само се нараняват. Когато един бял ангел воюва с един черен, той само го мушни, и черният веднага отслабва, предава се и казва: Давам честна дума, че повече няма да воювам, съзнавам погрешката си. Той веднага излиза от строя навън. Ако си позволи втори път да влезе в сражението, той помни после с години какво нещо е белият ангел. Казвате: Дали това е вярно? – Вярно е, но не е истина. Под думата вяра аз разбирам едно, а под думата истина разбирам един завършен процес. В истината не може да има никаква война. В истината може да има само представления на войни. Когато светлите същества искат да си създадат някакви развлечения, те слизат на земята и наблюдават войните, които хората правят. За тях нашите войни са като нашите театри и опери, за тях земният живот не е нищо друго освен едно развлечение. Когато искат да си създадат някое развлечение, те скарат хората, и хората започват да се бият. Като понапукат главите си, те дохождат да ги намажат и си отиват. За тях това е добро, но за нас не е изгодно. И когато някое светло същество дойде на земята, хората искат да го поставят като актьор в някоя роля, но това същество казва: Не ме поставяйте в никаква роля. То знае, че като влезе в тази роля, непременно ще излезе с пукната глава, ще го сполети някакво нещастие.

Сега аз искам да следвате мисълта ми, но целта ми не е да изменям вашите възгледи, защото и вие вярвате в едно и също нещо, в което и аз вярвам. Всички вие вярвате в моето верую. Не само вие, но и целият свят вярва в моето верую. Всички сте мои последователи. Например, всички възприемат светлината, както аз я възприемам; всички приемат въздуха, както аз го приемам; всички пият вода, както аз пия. Не само хората, но и

птиците са мои последователи. Не само птиците, но и четвероногите, и рибите са мои последователи. Не само те, но и растенията са мои последователи. Та в това отношение всеки може да говори, но въпросът малко по-другояче седи. Трябва да знаете, че онези, които са създали света, са го създали по един план, по един път, върху който те са мислили с години, и засега този план е най-добрият. Сегашната вселена, както и слънчевата система, с всички свои звезди и съзвездия е създадена много добре. В бъдеще може да се създаде по-добър свят от сегашния, но сега по-добър свят от този няма. Затова, съгласете се да живеете, както сега разбирате, но да прогресирате, да не сте в застой, и да мислите, че няма да се измените. Не, вие трябва да се измените. Всеки ден трябва да става поне по една малка промяна във вас. Всеки ден трябва да възприемате по една нова идея в ума си. Сегашните хора често говорят за мълчанието, но кой от вас е проучил каква велика сила е мълчанието? Кой от вас е проучил научно каква велика сила е търпението? И най-после кой от вас е проучил каква мощна сила е вярата? Но не повърхностно, а в техния дълбок смисъл и сега трябва да се проучат тия добродетели. Христос казва: „Ако имате вяра, колкото синапово зърно, ще можете да преместите гори“. Кой е проучил каква сила е надеждата и най-после кой е проучил каква сила, каква мощ се крие в Любовта? Вие говорите за тия неща, но не сте проучили. Те са фактори в живота на човека, които трябва да се проучат и прилагат. При това, хората очакват щастието да дойде отвън някъде. Действително, до известна степен може щастието да дойде отвън, но същественото ще излезе отвътре. Когато създаде човека, Бог взе пръст и създаде от нея нещо. Той вдъхна в пръстта, и от нея излезе нещо. След това и хората започнаха да правят същото, но те забравиха по кой начин Бог вдъхна в човека и го направи жива душа. Досега никой още не се е опитал да вдъхне някому и да го направи жива душа. Не е лошо да вдъхне човек в някого, както Бог вдъхна в човека, но не може да направи това, което Бог направи и създаде.

Казвам: Човек трябва да се освободи от своите стари възгледи. Докато живее със старите си възгледи, той ще мяза на онази циганка, която по някаква случайност на съдбата станала царица. Тя се оженила за един царски син и живяла като царкиня. Но понеже била привикнала да си проси хляб, затова царският хляб никога не ѝ бил сладък. Тя си казвала: Този хляб не е просен, аз трябва да си го изпрося, за да ми е сладък. Но като не могла да ходи по къщите да проси, тя правила следното: туряла в приемната си стая на 15–20 купчини брашно и ходила да си проси от всяка купчина. Като събере брашно, колкото за един хляб, тя си го замесвала сама и така ѝ бил вкусен хлябът. Разбиране е това. Този пример не може да го приведе всеки. Той е само за изяснение. Всеки пример има смисъл само тогава, когато може да се приведе на място. Човек трябва да знае де да

го помести. Всеки може да поправи един часовник, но майсторът ще го поправи така, че втори път няма да става нужда да се поправя. Аз зная един часовникар в София, който след като бутне един часовник, след това ще трябва всеки три месеца да се поправя. Тъй щото, като се плаща на всяка поправка по 20–30 лева, след една година той ще струва доста скъпо. Това не е поправяне. Вземете, например, нашите системи за възпитанието. Хората искат да се убедят в съществуването на Бога. Но Бог не е нещо, което може да се доказва отвън. Преди всичко Той не може да се доказва. Да доказвате това, което Бог е създал разбирам, но сам Бог не може да се доказва. Учените искат да доказват съществуването на Бога, но по този начин, както те искат, невъзможно е да се докаже съществуването на Бога. Всичко можеш да докажеш по този начин, но никога и съществуването на Бога. И понеже хората не могат по този начин да докажат съществуването на Бога, виждат, че този начин е лъжлив, те най-после казват, че Бог не съществува. Те са прави в едно отношение, а именно: такъв Бог, какъвто те проповядват отвън, не съществува. Като отричат Бога отвън, те сами се подчиняват на един вътрешен идеал. Значи, и те си имат един идеал, и този вътрешен идеал е Бог. И те служат на този свой идеал. В това отношение всички хора си имат свой идеал, свой Бог, свой светия. И материалистите си имат свой Бог. И светиите си имат свой светия. И религиозните, и търговците си имат свои светии. Всички напреднали същества си имат свой идеал, свои светии, на които служат. Сега аз говоря на онези, които разбират. Вие всички трябва да пречистите своите възгледи с оглед на своя бъдещ живот. Ако не пречистите възгледите си, вие няма да се освободите от страданията си. Това е необходимо, защото, каквито са вашите възгледи и понятия за човека, първо вие ще се ползувате от тия свои възгледи. Например, имате един човек, един ваш приятел, когото обичате. Колкото вашите възгледи за приятеля ви са по-високи, толкова по-добре и за вас, защото той ще бъде толкова по готов да ви услужи. Колкото вашите възгледи за него са по-низки, толкова и способността му да се пожертвува за вас е по-малка. Има хора и в света, които са готови да се жертвуват за приятелите си. Същото може да се каже и за вашите отношения към Бога. Следователно, доколкото ние вярваме в Бога, не е онази външна вяра, но с онази вътрешна вяра, с онзи вътрешен принцип, според който съзнаваме, че има един велик принцип в живота, който ни ръководи, който ни държи съзнанието в светлина и всякога будно. Това съзнание всякога ви нашепва отвътре какво трябва да правите и какво не трябва да правите. При всички условия на вашия живот, при всички предприятия в живота ви, това Божествено начало във вас ви нашепва какво да правите. И ако вие се вслушвате в този глас, работите ви всякога ще вървят добре. Искаш да направиш нещо лошо или да изиграеш някого, нещо ти казва: Не прави така. И всеки, който не е послушал, се е разкаял. И апостол Петър е сънувал един сън, че от небето се спуща една

плащаница и някакъв глас му казва: Стани, заколи и яж! Той казал: Господи, нечисти работи не съм ял. Разбиране се изисква. Онова, което Бог осветил, не считайте за нечисто. Думата заколване не се разбира така, както вие я разбирате. Ако изядете един плод, и семките му не изядете, вие сте направили едно добро. Но ако изядете плода заедно със семките му, вие сте направили едно престъпление. Природата ще те държи отговорен само, ако изядеш плода заедно със семките. В противен случай няма да те държи отговорен. И в Библията Мойсей казва на евреите, че могат да ядат месо, но без кръвта му. Той казва: Месото на животните можете да ядете, но кръвта им няма да ядете, защото животът им е в кръвта. Значи, законът е същи. И в плода кръвта му е семката. Следователно, ще ядете месото на плода, а кръвта му, т. е. семката му няма да унищожавате.

Сега месоядците и вегетарианците спорят каква храна да се яде. Ще излезе, че ако ядете плода със семките му, вие сте месоядци, ако пък ядете месото без кръвта му, вие сте вегетарианци. Значи, месото трябва да се освободи от кръвта си, да няма никаква кръв в него. При това, Мойсей, който е разбирал този закон, той е определил точно кои животни са вредни и не трябва да се ядат. Например, за християните той е определил, че свинята, т. е. яденето на свинско месо причинява големи вреди. И ако всички европейски и християнски народи се откажат да ядат свинско месо, ще има големи придобивки. Аз не искам да се впущам на дълбоко, но казвам, че в месото на много животни има известни вредни елементи, които създават в хората ред пороци. Яденето на свинско месо е причина за големи нещастия и пакости за човечеството. Ако ядете заешко месо, няма да искате никого да видите. Ако храните някой човек десет години наред със заешко месо, той ще започне да се плаши и от сянката си. Ако пък го храните с жабешко месо, още по-лошо. Жабата седи по-долу от заяка. Един ден заякът се отчаял и тръгнал да се дави. Като доближил до водата, една жаба се уплашила от него. Тогава той си казал: И от мен имало по-страхливи. Ще кажете, че заешкото и жабешкото месо били вкусни. Който разбира какви психологически качества се съдържат в заяка и в жабата, никога не би употребявал такова месо. Някои хора могат да се противопоставят, че месната храна била по-икономическа. Съгласен съм с това, че има някои храни, които не са икономически, но сегашната икономия ще създаде бъдещите страдания на човечеството. Днес можете да ядете икономическата храна, но бъдещите четири до десет поколения ще се покварят. И сегашните хора са инвалиди, но в бъдеще ще има повече. В Германия сега правят статистики за това и вече работят за подобрението на живота. Повече от 20 милиона хора искат по един научен начин да се подобри поколението, да се размножават така, че да се създаде една здрава раса. Идеята е хубава, но начинът, по който германците вървят е палиативен. Първо хората трябва да започнат да се възпитават от ума и

от сърцето си. И тогава вече, другите средства, които те ще употребят, ще дойдат на своето място. Върху човешките мисли и чувства, както и върху човешкия ум и човешкото сърце трябва да се направи една голяма операция, защото причината на всички външни изопачени форми, каквито днес съществуват, се дължат на човешките мисли и чувствувания. Човек трябва да знае как и отде да започне. Това е важното. А той трябва да започне от своето сърце и от своя ум. Законът е такъв. Ти никога не можеш да подигнеш един човек, докато не слезеш на неговия уровен. Ти трябва да слезеш до него, да вземеш върху себе си неговия недъг, неговите грехове и престъпления. Ти трябва да слезеш до положението, в което той се намира и оттам като умна душа, да разрешиш неговия въпрос. Ако не направиш така, ти не можеш да му помогнеш. Колко педагози могат да направят днес това? Опасна работа е да се заемеш с изправянето на човека. Много жени се женят за някой пияница с цел да го изправят, но после се разкайват. Това с женитба не става. Да се ожени една жена за един пияница, това нищо не дава. В древността още, преди падането на човечеството със сегашното състояние, в което днес се намира, са съществували учени и мъдреци, които са водили тогавашното човечество и те са знаели, че в природата съществуват известни дни, когато някои работи не трябва да се вършат. Но ако сега се разправят тия неща, ще дойдат хората до суеверия. Някой иска да се жени, но той трябва да знае, че всякога не може да се жени. Той може да се ожени, когато и както иска, но главата му ще види и ще пати. Не всякога може да се роди човек. Той може да се роди когато и както иска, но главата му пак ще пати. Гениите се раждат през известни години, дни и месеци, при известни съчетания на планетите, на слънцето, на месеца и на другите по-важни планети. Светиите и учителите, както и гениите в света се раждат при специални съчетания на планетите. Като се говорят тия неща, вие ще кажете, че това са заблуждения. Когато двама млади се обичат, казват, че трябва да се оженят. Да, но ако те се оженят не на време, ще имат опитността на онази млада българка, която майка ѝ я оженила за онзи, когото тя не обичала, а като дошъл един ден петелът на прага на къщата ѝ да пее, тя му казала: Не пей, защото майка и тебе ще ожени. – Какво означава това? – Това означава неразбиране на нещата. Това означава едно неестествено съчетание на нещата. Някои хора могат да се оженят, да живеят заедно, но няма едно разбирателство помежду им, вследствие на което се казва, че те не са един за друг. Ето, вземете учителите, например, както се назначават. За в бъдеще те няма да се назначават, както сега става назначението им. Има учители, които съвсем не са за този град или за това село, в което са назначени. Същото може да се каже и за свещениците. Има свещеници, които не са за този град или за това село, дето са назначени. Те са за съвсем друг град или село. Същото се забелязва и при назначението на професорите. Има едно правилно съчетание, при което всеки ще бъде

полезен на окръжаващата среда. Онези, които се занимават със земеделие, знаят този закон. Всяко растение или всяко плодно дърво трябва да се сее на съответна за него почва. Всяка почва си има свои специфични качества. Всяка зона си има свой специфичен климат. Това, което става на северния полюс, не може да стане нито в тропическите места, нито в умерения пояс. И в човека има същите пояси, както и на земята. Например, тропическият пояс на човека се намира при ушите. От този пояс произтичат всички нещастия, всички най-лоши работи. От този тропик се създават всички войни, всичкият материализъм в света. И онези, които се занимават с тия научни изследвания, са се добрали до известни данни. Около ушите скоро този тропик се образува един кръг и ако диаметърът на този кръг се увеличава и дохожда до 19 сантиметра или 21 сантиметра в дължина, а 14 сантиметра в широчина, този човек е кротък и миролюбив. Ако пък широчината му е 15 или 16 сантиметра, този човек е склонен към престъпления. Значи, при ушите се образува една елипса, от диаметрите на която зависи характерът на човека. Значи, при ушите на човека има взривни вещества, които трябва да се пазят. Ако някоя жена се ожени за мъж с такава глава, тя ще види дали изчисленията са верни или не. Не само този кръг е важен, но има друг един кръг, който опасва целия човек от главата горе до краката. Този кръг минава под брадата на човека и заключва цялото лице. Като се измери този кръг от челото, и стигне до брадата, понякога той съответствува на мозъчния диаметър. Понякога тази дължина на лицето съответствува на широчината на главата, а някога не съответствува. Някой път главата е по-тясна, а лицето е по-широко; някой път лицето е по-тясно, а главата е по-широка. Някъде лицето е по-дълго. Учените описват общите заключения, а не специфичните. Когато лицето е по-дълго от дългия диаметър на мозъка, този човек харчи повече енергия, и такъв човек е склонен повече към неврастения. Те не са болни, но харчат повече енергия и са много активни. Лекарите не правят това различие. Например, има хора с валчести лица, на които дългият диаметър на лицето е по-малък от дългия диаметър на мозъка. Те са чувствителни. Чувствителността в тях е силно развита. Те възприемат повече впечатления, които не могат да обработят. Когато впечатленията, които човек възприема са много и се натрупват в известни части на мозъка, като необработена енергия, в чувствата на такъв човек се образува известна депресия. Човек тогава се чувствува неразположен, мъчи го нещо, като че предчувствува нещо лошо, а всичко това са илюзии, подобни на състоянията, когато има големи атмосферни налягания. За всичко това има цяр в света. Когато някой е духом неразположен, това се дължи на известно стеснение в горния диаметър на мозъка, нещо сплескано има. Тогава този човек трябва да намери приятел, който има хармонично лице. Ако неговото лице е дълго, на приятеля му трябва да бъде валчесто, и този човек трябва да разбира от икономия, не само да прави сметки, да е

пестелив, но да разбира от икономията на природата. Някои хора са пестеливи, но не трябва да се смесва пестеливостта с икономията. Някои пък не знаят как да икономисват, не знаят кои пера в живота си да съкратят и как да ги съкратят.

Един богат търговец в Америка харчил много, и затова всяка година гледал от кое перо да съкрати, да намали малко разходите си. Оттук гледал, оттам гледал, отникъде не могъл да направи някакво съкращение, всички разходи му се виждали на место и необходими. Една година той изгубил половината от капитала си и намерил веднага отде и как може да съкрати разходите си. Та когато и ние не можем да уравновесим своя бюджет, природата веднага взима половината от капитала ни, и като ни постави в трудно положение, веднага решаваме кое перо да съкратим. Казвате: Не е здравословно човек да се храни с лека храна. Той преди всичко трябва добре да се храни, за да работи. Не е само в яденето. Един ден се разхождам с един приятел до Княжево. В трамвая до нас седят двама софиянци, богати търговци и се разговарят. Единият се оплаква на другия: Загазих доста. – Как си загазил? – Не ми позволяват лекарите да ям. Как могат да не ти позволяват? Какво право имат те? Стомахът ми не е добре. Е, тогава друг въпрос. Позволяват ми само по малко млечице. Най-първо те пита с какво право може да му забранява да яде, но като разбра, че причината е в стомаха, тогава казва: Лекарска работа, трябва да се слуша лекарят. Та сега хората идват до крайностите, но умните хора не трябва да дохождат до крайностите. Съвременната култура е дошла вече до тези крайности и скоро лекарите ще им кажат, че не може да се яде нищо друго, освен малко млечице. Млякото е естествената храна, с която природата храни. Не че тя е най-здравословна, но е необходима в първо време. Ето, и за животните, първата храна, която природата е приготвила, е млякото. Но ако човек се храни само с течна храна, има опасност да се повредят зъбите му. Аз понякога съм против супите, защото от тях могат да се повредят зъбите. Зъбите на американците са повредени по причина на един начин на неестествено хранене. Те ще изядат една гореща пържола, а след това ще изпият около 200–250 грама студено ледено кафе. След него пък ще изпият едно горещо кафе, после пак студено и т. н. Това е несъответствие в храненето. Също така американците страдат и от бронхит. Американците са умни, но често правят някои несъответни работи. Всяка сутрин те се бръснат. За лятно време това е добре, но за зимно време е опасно. Брадата им служи като едно естествено юрганче, което те не трябва да хвърлят. Но понеже се бръснат, те са изложени на чести простудявания на гърлото и дробовете. Жените са свикнали без такова юрганче, но мъжете се простудяват без него. И затова казвам на американците, че като не спазват известна хигиена, те сами се излагат на простудявания. Като се бръснат поне да намазват брадата си с малко

дървено масло. Сегашните американци са дошли вече до разбиране, че бръсненето е на мода, но не е хигиенично. И затова, те бръснат мустаците си, а остават брадите си. За да бръснат мустаците си, те се ръководят от съображението, че като се яде, ако мустаците са големи, храната се полепва по тях. Американците обичат чистотата. Няма защо да се бръснат хората. Още преди да е родила детето си, майката трябва да каже на мъжкото си дете: Искам те без мустаци и без брада. Каквото дете иска майката, такова трябва да се роди. Тя трябва да обръсне детето си преди още да го е родила. Майката е първата възпитателка на детето си, затова тя сама трябва да изучава закона на внушението и на самовнушението и да каже на детето си какво трябва да дойде. Тя предварително още трябва да му представи една пълна скица. Има и второстепенни фактори, които взимат участие при възпитанието на детето, най-първостепенни са главно майките. Те регулират целия живот на детето.

Казвам: За сегашните условия, при които живеят, трябва да дойдат учени хора. Какви учени хора? Не само учени, които ще говорят отлично. Едни ще говорят хубаво, ще проповядват, а други ще прилагат това, което се проповядва. Опити и училища трябват. Ние няма какво да се плашим, но ще направим един, втори, трети, повече опити. Не е лесна работа тази. Не мислете, че е лесна работа да се възпитава човек. Трудна работа е. За да възпита своите ученици, учителят трябва да разбира техния характер и да ги обича. Той е като желязото. И ако няма едно огнище и ако няма мях, който да разпалва огъня и да разтопява желязото, той нищо не може да направи. И ако няма леярница, в която да чука и да моделира желязото, също така учителят нищо не може да направи. Любовта е силата, с която се моделират нещата. Та когато се казва, че трябва да се обичате, това говори, че между хората трябва да действува законът на Любовта. Казвате: Защо трябва да любим? – Ти трябва да любиш, защото чрез Любовта ти моделираш себе си. Ако не обичаш, ти ще останеш един посредствен човек и няма да прогресираш. Защото прогресът е възможен само при Любовта. Щом Любовта, т. е. огънят на органическото развитие функционира, след нея ще функционира и Мъдростта, и Знанието. След Мъдростта ще дойде Истината и Свободата. Всички тия неща идват последователно, но без вътрешната Любов не може да се направи никаква промяна. Много промени могат да станат в света, но това, което ние искаме, не може да стане без Любовта. Всеки, който е живял, без Любов, в края на краищата е изживял разочарования. С Любовта хората не умират. Който е живял с Любовта, той ще напусне един ден земята и ще остави след себе си наследници, които да свършат работата му. Той ще отиде на далечен край и след време пак ще се върне. Не мислете, че тези, които заминават, отиват за дълго време. Средно след 45 години те отново са връщат на земята. Малките деца, едногодишните, се връщат на земята най-много след една

година. Другите, по-големите деца, се връщат най-много след три–четири, пет или до десет години най-много. Възрастните хора, които са заминали на 80–90 години възраст, се връщат най-много след 45–50 години. По-напредналите се връщат след 250 години, а най-напредналите – след 1500 години. Учителите в света се връщат след 2000 години.

Сега, не е въпросът за вярването, дали вярвате или не в това. Това са факти, с които се обясняват известни противоречия у вас. Вие може да проверите тия неща. Та като ви говоря за музиката, вие трябва да слушате. Вие трябва да се ползувате от музиката. За мене е важно това, което слушате. След като науча музиката, тогава ще изучавам теорията ѝ. Първо трябва да се изучава практическата страна на музиката, а после теоретическата. Съвременната музика е започнала с теорията, а после е дошла до практиката, а бъдещата наука ще започне с практиката, а после ще дойде до теорията. Тъй щото, казвам: За да работи мисълта ти, помнете следното нещо: Без музика нито мисълта ви ще работи, нито чувствата ви, нито постъпките ви. Нищо не можете да постигнете без музика. За в бъдеще музиката трябва да се постави като строго научен метод при възпитанието на децата. Ето, аз слушам песните, които пеят сегашните деца, те са музикални, но не са възпитателни. Има едно неестествено съчетание между тоновете, вследствие на което децата загрубяват от тези песни. Например, песента „Заплакала е гората, гората и планината“. В тази песен няма никаква музика. Първо нито гората може да плаче, нито планината. Има някои български песни, които са отлични, в тях има и музика, и съдържание. В българските песни има нещо странно, една голяма каша. И като съм се занимавал с тия песни, трябвало ми е след това седмица време да се очистя от тази каша. В тия песни има някакво преувеличение. И като се пеят тези песни, създава се едно неразположение на духа, човек се омъчнява. Например, има една българска песен, в която възлюбленият се обръща към своята възлюблена и пее: Когато умра, дойди на гроба ми да ми запееш и няколко сладки думи да ми кажеш. Питам: Защо този млад момък не каже на възлюблената си да дойде на гроба му и да го възкреси със своята песен и със своите думи, а трябва само да му пее и сладки думи да му говори? Аз не зная защо му е тази песен, да трябва тя да плаче на гроба му? Аз бих казал: Никакъв плач на гроба ми не искам, но който дойде, нека пее и нека разрови гроба ми да оживея. Тогава аз ще му кажа благодаря за този плач, защото той има смисъл вече. Не само българите, но всички народи нямат още възвишена музика. Американците, например, имат големи страдания, и страданията им се дължат изключително на тяхната немузикалност. Ако имаха музика, те щяха да бъдат един от първите народи. Също така немузикални са и англичаните. Французите и германците са малко по-музикални от тях. В какво се заключава музиката? Във формата, в съдържанието и в смисъла. Някъде

формата е отлична, но няма съдържание хубаво и смисъл.

Сега и вие не сте толкова музикални, да взема да ви обяснявам произхода на музиката, нейната еволюция, как са мислили египтяните, как са мислили индусите, как са образували своите гами, далечните причини и кой е бил първият народ, от който те са взели основния тон на живота? Например, вие взимате основния тон „до“, но защо той именно да е основен? Основен тон е онзи, с който животът започва. Той е музикален тон, и вие можете да направите опит с него, да видите наистина ли той е основният тон на живота. Ако той е наистина основен, идете при един умрял човек и произнесете този тон правилно и вижте, ако умрелият стане от гроба и оживее, той е основният тон на живота. Как ще стане това. Аз не искам да обяснявам това, то е моя работа. Сега, както аз разбирам музиката, „до“ е верен тон, но той е само едно отражение, както грамофонната плоча е отражение на човешкия глас. Между плочата и човешкия глас има голяма разлика, плочата е само отражение на гласа. И сега Бог е поставил музиката в природата като метод за възпитание на човечеството, за неговото подигане. Тези, които са писали свещените книги, знаят това, и затова е казано в Библията: „Пейте и възпявайте Бога в сърцето си!“ Дето ходите, все трябва да пеете със сърцето си. Сега, като не пеете, какво усещате в сърцето си? Музиката и пението са общи условия. Какво е условието? Условието е вън от човека, а причините са вътре в него. Това е едно ново разбиране на живота. Условията не участвуват в живота на човека, а принципите и причините участвуват. Следователно, Бог е поставил свободата в зависимост от нас. От нас зависи да бъдем свободни или не. От нас зависи да бъдем господари на условията. Но за да бъдеш господар на условията, ти трябва да познаваш онези закони, по които принципите действуват. Сега ще приведа един стар разказ окултен. Един млад момък имал един хубав кон, но той не знаел, че конят му бил направен от захарно вещество. Един ден той излязъл с коня си да се разходи, но срещнал една царска дъщеря, която му харесала и хукнал подир нея да я гони. Тя бягала, но като дошла до морето, влязла вътре. И той влязъл подир нея. Конят му се стопил, и той като не знаел да плава, излязъл на брега. Какво мислил той за своя кон? Той не знаел, че конят му бил направен от захар. Та и вашите коне, когато са направени от захар, ще се стопят, и вие ще излезете вън на брега на морето. Кой е този кон? Той е вашият обективен ум. Следователно, ако при известна мъчнотия вашият кон се стопи и не може да издържи, той е направен от захар. Този ваш ум може да действува само на сушата, а не и във водата. Ако влезете във водата, там се изисква още по-висок ум. Там трябва да действува човешкият разум. Разумът е създал парахода, който да действува във водата, при мъчните условия.

Сега ние се нуждаем от музика и от поезия, от музиканти и от поети, от такива поети, които да направят верни тонове и верни куплети. Не се нуждаем само от стихоплетци, но от такива поети и музиканти, между тоновете на които да има известно съчетание. Техните тонове и думи трябва да изразяват известни принципи, които действуват у нас. Тези тонове и думи трябва да изразяват също така и закони, които действуват в нас. После те трябва да изразяват известни явления и факти. Тъй щото, всяка музика или всяка песен трябва да изразява законите, принципите, явленията и фактите, които действуват в човека и в живата природа, за да се дойде до известна сполука, до известен резултат. Сега не мислете, че аз отделям музиката от човешката мисъл. Музиката е външната обвивка на човешката мисъл, на човешките чувства и постъпки. Ти не можеш да мислиш правилно, ако не пееш и не свириш. И ти не можеш да чувствуваш правилно, ако не пееш и не свириш. Дали си музикант или не, то е друг въпрос, но вътре в себе си ти трябва да имаш музикално чувство добре развито. Някой напреднал казва, че не може да пее. Как е възможно това? Птиците са разрешили много въпроси с музиката. Те започнаха с пеенето и разрешиха много въпроси в социално отношение. Като слезем в млекопитающите, те забравиха музиката. Най-голямото нещастие за млекопитающите е това, че музиката в тях е слабо развита. Сегашното нещастие на музикантите е, че те минават една голяма криза. Те са турени на тясно, но да не се обезсърчават. Те трябва да спасят света. Музикантите носят със себе си магическата пръчица, те крият в себе си магическа сила, с която всякога могат да разполагат. Цигулката, лъкът на цигулката са магическите пръчици. Музикантът носи със себе си магическата пръчица и пита какво да прави. – Ще свириш повече. Като изсвириш едно парче на някой банкер, той ще ти помогне. Ако влезеш в една къща, дето има болен, и изсвириш едно парче, болният веднага ще оздравее. Музикантът ще заеме мястото на лекаря. В бъдеще лекарят като влезе при болния, ще вземе инструмента си, бил той цигулка или китара, или арфа, или флейта, или кавал, или най-после гайда, и ще засвири на болния. Не е важно какъв е инструментът, стига да се постигне целта с него.

Сега аз ви говоря неща, които са проверени. Ще приведа един пример. Преди години един наш приятел беше заболял от такава тежка болест, че едва на десет хиляди души един може да се спаси от смъртта. Той беше определен да си замине за другия свят. Аз му казах, че трябва да пее, и той послуша. Каквато температура да имаше, той постоянно пееше. Жена му се чудеше, казваше: Този човек като че ли полудя. Той, горкият, пее ли, пее. Цели 21 деня пя и оздравя. Казвах на жена му: Не се бой, щом пее, той ще оздравее. Ако престане да пее, той ще замине за другия свят. И наистина, той пя, и опитът излезе сполучлив. И на всички, на които съм препоръчал да пеят, са оздравявали. Които не са ме послушали, някои от

тях са заминали за другия свят. И при 40 градуса температура пак пейте. Тук имаме една сестра, която преди години беше заболяла. Като боледуваше, дошло ѝ на ум да съчини една песен на температурата. Като ѝ се подигала температурата, тя постоянно пяла, и по този начин температурата ѝ спадала. Това са елементарни работи, които показват каква роля може да играе музиката в бъдеще. Сега се говори, че може да се затвори музикалната академия. Не, не само че не трябва да се затвори, но трябва още една или две най-малко музикални академии да се отворят. Трябва да се изучава музиката в други академии, като средство за приложение при възпитанието на децата и при лекуване на болни. Всички трябва да свирят: децата трябва да се учат да свирят. На всинца ви казвам да се занимавате с музиката, да мислите върху нея. – Защо? – Защото в природата всичко е музика. Дето в природата и да отидете, навсякъде има музика: в тези места, които наричат пустини, пусти места има толкова музика, колкото човек не може да си представи. В канарите, в бученето на вятъра, във водите, навсякъде има музика. Това, което при водопадите обикновено човек нарича шум, за музикантите това е музика. Гениалният музикант в това бучене на водата схваща велика музика, а обикновеният човек схваща и чува само шума. Та цялата природа е музикална. Ако има нещо немузикално в нея, то се дължи на онзи човешки атавизъм, който се е внесъл в нея от човека. Това са наслоявания от хората. Следователно, ако и в човека има някои лоши качества, това не са от природата, но сам човек се ражда с лоши наклонности. Например, той се ражда със склонността да пие, да се опива или с друг някакъв недъг, като кражба и други някои. Това са наследявани склонности. Първоначално човек не е бил с тези лоши качества. Те са отклонения в него след като той е престанал да пее. Първите хора, първата раса, която се яви на земята, бяха крайно музикални. Най-хубавото, което е съществувало в тогавашната музика, едва сега започва да се проявява. Аз наричам тези хора мъдреци на човечеството. Някои ги наричат музиканти, а други – поети. Когато явленията стават ритмично, в тях вече има музика. В това отношение се правят ред опити. С музиката вие можете да съборите един модерен мост. Как? Като намерите основния тон на моста и започнете да свирите, този мост ще се събори. Същият закон се отнася и до погрешките. Ако намерите основния тон на вашите погрешки и им засвирите, те ще се съборят и ще дадат условия да се яви доброто. Законът е обратен: Щом намерите основния тон на доброто, то започва да расте, а щом намерите основния тон на злото, то започва да се събаря и руши. Музиката създава сцепление между частиците на телата. Забележете, докато хората пеят, те се чувстват като братя и се примиряват. Щом престанат да пеят, всеки започва да мисли за себе си и се явява едно разногласие. Първото нещо, което се изисква от всинца ви е да станете музикални. Мнозина искат да станат светии, гении, учени, богати, щастливи хора. Всичко това е

възможно при условие че станете музикални. Затова всички учете музика, занимавайте се с Божествената музика, която носи живот. Всичко друго ще дойде тогава в помощ на музиката, ще дойде и вярата и ще познаете наистина, че някой ви обича. Вие не знаете още кой ви обича и кой не, не знаете дали има друг свят. Искате да ви се докаже онзи свят. Как ще се докаже? Аз живея и в този, и в онзи свят, даже онзи свят за мене е по-реален от този. В този свят мога да се усъмня по-лесно, отколкото в онзи. Каква е разликата между този и онзи свят? В онзи свят слънцето никога не залязва, а в този залязва. В онзи свят хората не спят, а в този спят. В този свят хората лягат хоризонтално на леглата си, а в онзи свят никога не лягат хоризонтално, там само си почиват. Там кревати няма. Сега вие трябва да приемете всичко това на вяра, да не се съмнявате, докато не опитате това и не повярвате. Дотогава нямате право да се съмнявате. Проверете и ако намерите че не е така, можете да се съмнявате. Един учен лансира една теория научна. Ако се съмнявате, идете да я проверите, и ако се окаже, че не е права, тогава можете да се съмнявате. Онзи свят не е далеч. Границата, която отделя този от онзи свят има дебелина само една стомилионна част от милиметъра. Някои мислят, че този свят е много далеч от онзи, и че трябва с автомобил да отидат там. Не, достатъчно е да подигне човек съзнанието си и да почне да преминава тази граница. Тънка е тази граница, мъчно се минава, защото се изисква умът да почне да вибрира съответно на вибрациите в този свят. Ако влезеш неподготвен в този свят и умът и сърцето ти не могат да вибрират съобразно законите и вибрациите на този свят, веднага ще те изхвърлят навън. Ако умът и сърцето ви вибрират съгласно мислите и чувствата на онзи свят, ще останете там, и няма да искате да се върнете на земята – толкова красив е този свят.

Казвате: Какво да правим с нашите стари вярвания? – Ако старите ви вярвания умират, погребете ги, ако се раждат, отглеждайте ги и ги хранете добре. Аз съм за новото, което се ражда. Аз съм и за старото, което живее, но не съм за старото, което умира и причинява вреда на хората. Защото новото е от Бога. Старите хора, които умират, отиват в другия свят на работа. Не мислете, че старият човек, който умира, отива на почивка. Не, той отива в един свят на почетна работа. Когато тук стане неспособен за работа, той отива в другия свят да работи за полза на човечеството. Онези пък, за които няма горе работа, слизат долу на земята, раждат се отново, защото за тях няма място горе. Тъй щото, ще знаете, че тези, които сега умират, отиват на работа на онзи свят, и оттам ви пишат писма. Сега техниците са достигнали дотам, че са изнамерили уреди, с помощта на които духовете могат да се разговарят с хората на земята, или могат да напишат едно писъмце от няколко реда или от няколко думи.

„Който сее, той ще жъне“. Следователно, за в бъдеще връзката между този

и онзи свят няма да бъде връзка на вярата, но ще бъде връзка на Любовта. Единствената връзка, която не се къса, е връзката на Любовта. Когато две същества се обичат на земята, и като заминат за онзи свят, връзката пак ги тегли, пак този конец ги държи. Не бойте се, няма да бъдете забравени от онези, които ви обичат. И на другия свят да сте, пак ще мислите за тези, които ви обичат, и те ще мислят за вас. Вие постоянно мислете за тях. Тогава питам онези, които не вярват в другия свят как могат да мислят за нещо, което не съществува? Ти мислиш за баща си, и той мисли за тебе. Христос казва на своите ученици: „Аз отивам при Отца си, и пак ще ви се явя. Никой не може да дойде при мене, освен чрез Отца ми". Сега, да оставим въпроса за музиката, защото вие се плашите от смъртта, а тя е границата между този и онзи свят. Колкото и да е страшна смъртта, трябва да знаете, че тя отстъпва пред музиката. Като дойде при вас и ви чуе, че свирите, тя слага косата си. Който (не) ѝ свири, смъртта не го закача. Но който не пее и не свири, смъртта веднага го пипн(е). „Който сее и който жъне". Сега посейте и вие в ума си идеята за новото. Казвате, че имате вяра. Вие имате вяра, но трябва да ѝ предадете нещо. Какво трябва да предадете на вашата вяра? Музикалност, вие имате музика, но така трябва да пеете, че който ви чуе, да ви обикне. Като ви слуша някой да пеете, да каже: Хубаво пее тази сестра или хубаво пее този брат. Пейте, защото песента ще моделира вашето сърце, ще стане по-красиво, кръвообращението ще се подобри, песимистичните мисли ще изчезнат. Сиромашията ще изчезне, ще се подмладите и по-лесно ще свършите изпитите си. С музика всичко може да се постигне в света. Не взимайте музиката като нещо отделно. Музиката е път за Вярата; музиката е път за Надеждата; музиката е път за Истината; музиката е път за Мъдростта и музиката е път за Любовта. Това са пътища, които работят в света.

Сега аз ви препоръчвам да бъдете музикални, да обичате музикалните и да ги почитате.

„Благословен Господ Бог наш".
Добрата молитва.

9. неделна беседа от Учителя,
държана на 25 ноември 1934 г.
София, Изгрев

1934_11_25 Петте постижения
Утринно слово

ПЕТТЕ ПОСТИЖЕНИЯ

Ще прочета 10-та глава от Битие.
Тази глава представлява костелив орех. За да извади една от ядките му, човек трябва да чопли с игла. В тази глава се изреждат родословията на Ноевите синове. Евреите се отличават по това, че спазват реда на раждането, вследствие на което изреждат имената на всички поколения в хронологически ред. Тази хронология е важна за евреите, но какво се ползвате вие и всички ония, които четат Битието? То е все едно да ви заставят да изучавате звездите на небето според тяхната големина. За астронома тия звезди имат значение, но за обикновения човек те не представляват особен интерес. Като изучавате астрономията, виждате, че на небето има 19 звезди от първа величина. Като дойдете до звездите от втора величина, там ще намерите около 120 звезди. Като се домогнете до звездите от трета величина, ще видите, че те са още повече на брой. Колкото по-надолу слизате, броят на звездите се увеличава, а големината им намалява. Всяка звезда има свое име, което е важно за астронома, но не и за обикновения човек. Синовете на Ноя, за които се говори в Битието, са Сим, Хам и Яфет. От тях са произлезли всички народи в света. От Сим са произлезли евреите, от Хам – монголците, а от Яфет – арабската раса. Европейските народи са потомци на Яфет, те са яфетовци. Като четете имената на Ноевото поколение, вие се отегчавате и намирате, че няма смисъл да си губите времето с тях. Който не се интересува, той може да не ги чете. Обаче който се интересува, ще ги прочете няколко пъти и в някои от тях ще намери известна хармония и звучност в съчетанието на буквите. Не е лесна работа да открива човек известна хармония в звуковете. Това се отнася до силните хора. Само силните хора се занимават с мъчни работи. Те се заемат да чистят костеливи орехи. Слабите хора търсят лесни работи. Добре е човек да чете Библията и да превежда нещата. Всяко име съдържа в себе си дълбок, вътрешен смисъл. Същевременно трябва да се изучава характера на всяко лице, за което се пише. За пример, всички ония, които са произлезли от Хам, минават за неблагонадеждни хора. Те се наричат хамовци. Всеки човек, на когото работите не вървят добре, е от семето на Хам. Причината за това се дължи на факта, че Ной е вдигнал благословението си от Хам. За лошо поведение към баща си той получи бащиното проклятие.

Мнозина се оплакват, че като четат, забравят скоро, а особено имена не помнят. Има случаи, когато човек може да забрави и своето име. Това е патологическо състояние, но все-таки се случва. Един американски

професор отишъл на пощата да получи писма, адресирани на негово име. Началникът на пощата го запитал за името му, но в този момент той не могъл да си спомни, как се казва – забравил името си. Той се извинил на началника, че трябва да свърши някаква бърза работа, заради което веднага се отправил към дома си, да пита жена си за името. На пътя го срещнал един познат, който се спрял и го заговорил. Като чул името си, той се зарадвал и се върнал в пощата да получи писмата си.

Причината за отслабване на паметта се дължи на излишък на млечна киселина, която се събира в мозъка на човека. Има хора, които колкото пъти ви срещнат, все питат за името ви – лесно забравят имена. Ето, и вие четете и препрочитате по няколко пъти Библията и Евангелието, но колко имена знаете наизуст? Най-важните имена знаете, но не и тия на по-маловажните личности. Всяко име, освен че принадлежи на дадено лице, същевременно означава един колективитет. Освен лични, имената са и колективни.

Като ученици, вие трябва да изучавате смисъла на всяка буква и от съчетанието им да определяте характера на човека. Това е наука, с която човек може да предсказва много неща. По името на човека може да се гадае, да се предсказва всичко, което предстои да му се случи. За да гадае по името, човек трябва да има разбиране, да знае значението на всяка буква, както и съчетанието им в слогове. Като разделите буквите в българската азбука на три реда, във всеки ред по девет букви, ще останат няколко букви за четвъртия ред. За да бъде животът на човека хармоничен, в името му трябва да има срички, в които да влиза по една буква от четирите реда. Тези букви трябва да вървят в такъв последователен ред, в какъвто са наредени в азбуката. Както виждате, много знания са нужни, за да може човек да гадае. Започне ли да гадае, каквото каже, трябва да излезе вярно.

Един ходжа служил 10 години наред в джамията, но работите му, вместо да се уреждали, все назад вървели. Един ден жена му го посъветвала да напусне служенето си на Бога и да потърси по-доходен занаят. Той решил да започне да гадае на хората. За тази цел той взел восък, стопил го и започнал да гадае. Случило се, че каквото казвал, всичко излизало вярно. Един ден го срещнал един познат на пазара и го запитал: „Като знаеш да гадаеш, кажи ми какво нося в тази дреха". Ходжата се замислил и казал тихо в себе си: „Веднъж лисица в курника, втори път в курника, но на третия път плаща с кожата си". Като чул думата „лисица", познатият казал: „Приятелю, и този път позна – лисица нося в дрехата". Като се върнал у дома си, ходжата казал на жена си: „И днес спечелих нещо. Намерих се в трудно положение, но благополучно излязох от него. И този

път можах да отгадая нещо“.

Какво станало по-нататък с него? Той се прочул в цяла Персия за добър гадател. По това време в дома на персийския шах станала голяма кражба. Шахът го извикал и му заповядал да открие крадците. Гадателят казал, че му са нужни 30 дена, за да свърши тази работа. Като се върнал у дома си, той казал на жена си: „Какво направи с мене? Ти изложи главата ми на смърт. Досега, както да е, справях се с новия си занаят, но положението ми вече се затрудни. Шахът ми даде много трудна задача. Ако не я реша, главата ми ще отиде“. За да реши задачата си, гадателят излизал всеки ден на края на гората, където прекарвал в размишление. Той взел в джоба си 30 царевични зърна. Вечер, когато трябвало да се връща дома си, той изваждал едно зрънце и си казвал: „Ето, първият мина“. Той подразбирал, че първият ден минал. Разбойниците, като чули, че гадателят се наел със задачата да ги открие, всеки ден пращали по един от тях, да видят какво прави. Първият разбойник минал в момента, когато гадателят изваждал първото зрънце, и чул думите: „Ето, първият мина“. Разбойникът помислил, че гадателят го познал, и веднага съобщил това на другарите си. Ден след ден гадателят правил същото: отивал в гората на размишление, вадел по едно от 30-те царевични зрънца и си казвал: „Ето, и вторият, и третият, и четвъртият мина“. Разбойниците чували това и се замислили за положението си. Като дошъл предпоследният ден, те чули, че гадателят си казва, че и 29-ият мина. Те отишли при него, изповядали престъплението си, върнали открадната вещи и го помолили да не ги издава, за да не ги накаже шахът. И този път ходжата излязъл благополучно от трудното си положение. При всички трудни моменти той запазвал присъствие на духа си.

Какво означава гадаенето? Да гадаеш, това значи да предвиждаш и предсказваш неща, които предстоят да станат. Човек гадае върху неща, които са неизвестни, които още не са станали. Писмената реч е особен род гадание. Който знае буквите, той може да гадае какво е написано. Езикът е също така особен род гадание. От съчетанието на думите в изречения човек изучава вътрешния живот на хората. Писателите, поетите нареждат речта в стройна форма, в рими, в музикални изрази. В свещените книги пък, освен буквени и слогови съчетания, вие ще намерите цели изрази, в които се крият символите на нещата. Който има търпение, той ще спира на всички глави, подобни на прочетената, и от имената, които се цитират, ще прави преводи, ще търси буквения и звуковия произход. Като прави тези изучавания, човек ще кали търпението си.

Като ученици, вие трябва да изучавате имената, да видите какви сили се крият в тях. На български ние казваме „Мария“ и „Мара“. Това са

еврейски имена. На еврейски „Мария“ означава солена вода, а „Мара“ – горчива вода. И солената вода има смисъл, но когато готвите. Искате ли да пиете от тази вода, вие трябва да я дестилирате, да отделите солта ѝ. Горчивата вода има значение само за болни, както пелинът. Изобщо всяка буква, всеки звук съдържа в себе си известна сила, която трябва да се употреби на място. Не се ли употреби на място, не се ли съчетае правилно с други букви или звукове, може да произлезе някакъв взрив. За пример, кой не е опитвал силата на обидните думи?

Следователно ораторът, ученият трябва да подбират думите, с които си служат. Не ги ли подбират, те не могат да произведат желания резултат. Свещеникът трябва да подбира думите, от които съставя проповедта си. Длъжникът трябва да подбира думите си, с които моли кредитора да отложи изплащането на полицата. Не е достатъчно човек да говори само, но важно е какво говори, как съчетава думите на своята реч. Не ги ли съчетава според законите на разумната реч, той не говори истината. Запитват някого какво е неговото верую и, без да мисли, той казва, че е православен християнин. Вярно ли е, че е християнин? Като християнин, прилага ли той Христовия закон на Любовта? Друг пък ще каже, че е българин. Вярно ли е това? Като българин, знае ли той своя произход? Знае ли от кой син на Ноя е произлязъл? Друг пък ще каже, че е англичанин, от Великобритания. Какво означава думата „Британия“? „Бритберита“ на еврейски означава „завет Господен“. Според някои, англичаните са произлезли от десетте загубени израилски племена, за които се казва в Библията, че ще управляват народите. Тия десет племена били благословени, затова и до днес работите на англичаните вървят добре. Учените, просветените англичани знаят това, но не и обикновените. Последните не се интересуват от своя произход. Англичаните имат нещо общо с евреите. Те казват: „Времето е пари“. Значи за тях парите са ценна мярка. И американците подържат същия девиз: „Времето е пари“.

Един англичанин се хванал с един американец на бас, че може да посети един американски милиардер. Американецът не вярвал, че англичанинът ще успее да се срещне с някой милиардер, и се хванали на бас: който изгуби басът, той да заплати 250 английски стерлинги. Американецът не вярвал в успеха на англичанина, защото знаел, че милиардерът не би изгубил една минута от времето си напразно. Обаче англичанинът решил на всяка цена да посети милиардера. За тази цел той ходил два–три пъти при милиардера да иска пет минути от него. Милиардерът все отказвал. Най-после той отговорил на англичанина: „Моето време е скъпо. Една минута ми струва пет английски лири“. – „Ще ви заплатя, колкото искате, но моля да ми дадете пет минути от вашето време.“ Американецът се съгласил и му определил пет минути за среща. В уречения час срещата се

състояла. Англичанинът се поклонил любезно на милиардера и седнал на един стол. – „Моля, кажете какво обичате.“ – „Дойдох да ви видя.“ Милиардерът на няколко пъти изваждал часовника си, да види колко минути ще седи гостът. И англичанинът, от своя страна, вадил часовника и гледал колко е часът. Като изминали пет минути, той извадил 25 английски лири и ги дал на милиардера: Заповядайте, тия пари са за вас, а останалите са мои. „Аз дойдох само да ви видя, да докажа, че мога да отнема няколко минути от скъпото ви време, за което се хванах на бас. И моето време е не по-малко скъпо от вашето. Довиждане!“

И тъй, искате ли да създадете добри отношения помежду си, вие трябва да изгладите езика си, да употребявате меки думи в говора си. Същевременно вие трябва да изчистите окото си, да виждате доброто и красивото в човека, а не неговите лоши, отрицателни черти. Искате ли да кажете нещо на човека, намерете някоя добра черта в него и говорете за нея. Пита ли ви някой какво мислите за него, кажете му, че има добро сърце. На друг кажете, че е добър математик. На трети кажете, че е отличен естественик, разбира растенията и билките и може да лекува с тях. На четвърти кажете, че е музикален. Ще кажете, че не искате да залъгвате хората, а трябва да им говорите истината. Каква истина е тази, да кажете на някого, че е лицемер и завистлив човек? Кажете ли му това, вместо да го освободите от недостатъците му, вие ще го настроите против себе си и ще си създадете голяма неприятност. Ако наистина той е лицемер, не е ли истина, че е добър математик? Човек няма само лоши качества в себе си. Наред с лошите качества човек има и нещо добро в характера си. Защо тогава да не изнесете една от неговите добри черти? Само онзи човек може да разкрива отрицателните черти на хората, който разполага с любов и знания. Няма ли големи знания и любов, по-добре да мълчи. Един българин отишъл при един турчин, чехлар, да си купи евтини чехли. Търговецът имал голям избор на чехли. Българинът премерил 10–20 чифта чехли, но никой от тях не бил по мярка. Силно ядосан, турчинът му казал: „Нямам чехли за тебе. Ти си човек без калъп“. Българинът излязъл обиден от дюкяна на турчина и след като се отдалечил на десетина километра разстояние, обърнал се по направление към града, вдигнал юмрук във въздуха и извикал към турчина: „Ти си човек без калъп!“ Нито турчинът постъпил добре, нито българинът. Не можа ли турчинът да каже на клиента си: „Господине, между моите чехли няма такива по ваша мярка. Аз мога да ви взема мярка и да ушия един чифт специално за вас“. По този начин и двамата щяха да бъдат доволни. Тогава и българинът щеше да отговори, че неговият крак, наистина, е голям, но според височината му, според големината на другите удове.

Като изучавате мерките на човека, ще видите, че между тях съществува

известно съответствие. За пример, между дължината на лицето, на ръката и на краката има известно съответствие. Колкото е дълго лицето на човека, толкова е голяма китката на ръката му, толкова е голям и кракът му. Има изключения от тези мерки, но обикновено това съответствие е спазено. Лицето на човека представлява написана книга, по която може да се чете неговият живот. Краката му пък представляват основата, на която е поставен неговият живот. Ако ходът му е сигурен, твърд, категоричен, това показва, че той има морален устой. Видите ли, че някой стъпва първо на пръстите, а после на петата си, ще знаете, че този човек започва първо с ума си, а свършва с материалното. По краката се съди дали даден човек е добродетелен или не. По ръцете пък се съди дали даден човек е справедлив или не. Ръцете определят всекидневния живот на човека. От ръката ще познаете може ли човек да свърши известна работа или не може. Ръката на човека определя доколко може да се разчита на него.

Като ученици, вие трябва да работите според методите на окултните, на мистичните школи. Тези методи са взети от разумната природа. Само чрез тях човек може да се справи с противоречията на своя живот. Откъде се раждат противоречията в човешкия живот? От непостигнати мисли, желания и чувства. Всеки човек има желания, които иска да постигне, но той трябва да знае пътищата за тяхното постигане. Не намери ли тия пътища, той неизбежно се излага на противоречия. Един от методите за разрешаване на противоречията е чистият език. Изкуство е да може човек да поставя всяка дума на място и на време. Същевременно важно е с какви думи ще си служи. Колкото е по-чист езикът на човека, толкова по-лесно разрешава задачите си. Езикът оказва голямо влияние върху човешката мисъл. Движенията също влияят върху мисълта и чувствата. Ако не разбира значението на известно движение, човек започва да подозира, в резултат на което прави ред изводи. Интересно е да проследи човек колко от тия изводи са верни. Ако е искрен в себе си, той ще види, че повечето изводи са неверни. Човек трябва да работи съзнателно върху себе си, да придобие положително абсолютно верую, да придобие положителни знания, да не изпада в подозрения, в съмнения и колебания. Търси ли нещо, стреми ли се към нещо, той може да го намери в себе си. Щом се вглъби в себе си, човек нищо не очаква от хората, в нищо не ги подозира. Търси ли знания, библиотека, църква, човек ще ги намери в себе си. Този е правилният път за развитие. И външните условия са важни, но те не са винаги в хармония с човека. Представете си, че някой човек е попаднал на един усамотен остров, а трябва да чете книги, да се моли на Бога. Къде ще намери библиотека, църква, или болница, ако трябва да се лекува? Той може да намери всичко това в себе си. Като знаете това, не се сърдете на хората за неуспехите си, не обвинявайте ближните си за своите объркани работи.

Защо не успява човек в работите си? Защото бърза. Светският човек бърза да свърши училище, да вземе някаква голяма служба. Религиозният бърза час по-скоро да се усъвършенства, да стане свет човек. Дали човек е светски или религиозен, като стане ученик на Великата Школа на живота, първата година ще изучава мълчанието. Хората около него ще говорят, ще се произнасят върху различни въпроси, а той ще слуша и ще мълчи. Втората година ще изучава търпението. Каквото да му се случи през това време, той трябва да понася с търпение. Третата година ще изучава закона на вярата. Да вярва човек, това значи да дойде до убеждението, че всичко е за добро. Един ден той ще види, че в големите мъчнотии и противоречия се крие нещо добро. Каквато работа да започне, каквото изкуство да изучава, човек непременно трябва да прилага тия три закона: закона на мълчанието, на търпението и на вярата. Ако някой изучава пеене, за пример, първата година повече ще слуша и ще мълчи, а по-малко ще пее. Втората година ще започне да пее, но ще бъде готов да носи присмеха и подигравките на всички. Така той ще прилага търпението. На третата година ще започне да вярва, че ще излезе певец от него.

Разправят за знаменития американски проповедник Муди, че в миналото някога бил обущар. По едно време в него се родила мисълта да стане проповедник. Тази мисъл не го оставяла спокоен. Той шиел обуща, но все за своето проповедничество мислел, вследствие на което работата му не вървяла добре – постоянно чел Библията и Евангелието. Той присъствал на всяко молитвено събрание и взимал думата да каже нещо. Недоволни от неговите проповеди, слушателите го пъдели навън. Обаче при всички неуспехи той не се отчайвал. След десет години опити в това направление той успял да си пробие път – бил признат за един от видните американски проповедници. Той държал своите проповеди в Америка и в Англия. На проповедите му присъствувал 20–30-хиляден народ. На едно от събранията присъствал Гладстон. Като се свършила проповедта, Гладстон се обърнал към Муди с думите: „Бих желал да имам вашите широки гърди“. Муди му отговорил: „Аз пък бих желал да имам вашата глава“.

Като не успяват в живота си, и младите, и старите се обезсърчават. Защо? Те очакват резултати преди да са приложили мълчанието, търпението и вярата. Всичко, каквото душата на човека желае, ще дойде, но по хронологически ред. Пътят към Царството Божие е красив, но не е обсипан с рози. Ако пътят към Царството Божие беше постлан с рози, хората постоянно щяха да се спъват. Път, постлан изключително с цветя, е път на заблуждения. Цветята представляват почивка за човека, но не и някаква реалност. Всяко цвете има своето значение, вследствие на което човек може да разговаря с него. За пример, карамфилът символизира човек с изтънчен

характер. Ако някоя мома даде един карамфил на момък, с това тя иска да обърне вниманието му върху своя характер. Тя иска да му каже: „Ако се ожениш за мене, ти трябва да бъдеш много умен, защото ще се справяш с особен характер". Всички цветя са на мястото си, но човек трябва да знае кога да ги къса и за какво да ги употребява. Не знаете ли тия неща, вие ще се натъкнете на големи неприятности. Цветята съдържат лечебна сила в себе си, която също така трябва да се използва по определено време. Лечебността на цветята не е еднаква всякога – зависи от времето, от месеца, от деня и от часа, в който се берат. И така, за да се ползва правилно от благата на природата, човек трябва да бъде разумен. Щом е разумен, той превръща нещата така, че от всичко се ползва. Ако дойде някой при него и започне да го ласкае, да му казва, че подобен на него няма в целия свят, той не трябва да се изкушава, но да преведе думите на изкусителя в друг смисъл. Той трябва да си каже: „Ако е въпрос за моята личност, аз зная какво представлявам като човек, но ако става въпрос за Божественото в мене, и аз съм съгласен, че като него няма подобно в света". Бог е единственият в света, Който знае да мълчи, да търпи и да вярва. Той е единственият, Който никога не се разколебава и никога не разлюбва. Залюби ли веднъж някого, Той във вечността му остава верен. Бог мери нещата с мярката на вечността. Разчитайте на тия качества на Бога и никога не се обезсърчавайте. Каквото да загубите в живота си, Бог пак ще го върне, но по-изобилно от първото. Вярвайте в Онзи, на Когото вярата никога не се разколебава. Каквито грехове и престъпления да правите, в края на краищата добре ще завършите живота си. Кога да е, всеки човек ще дойде до съвършенството като стремеж на неговата душа. Всички хора да се откажат от вас, знайте, че Бог никога няма да се откаже. Той единствен ще се спре пред вас, ще ви повдигне и ще ви каже: „Върви напред!" Следователно, като сте дошли на земята, вие трябва да мълчите, за да мислите; вие трябва да търпите, за да издържате; най-после вие трябва да имате вяра, за да се справяте лесно с противоречията в живота си.

Съвременните хора са дошли на земята, но не знаят своя произход. Преди потопа те произлезли от Адам и Ева, затова могат да се нарекат адамисти и евисти. След потопа, обаче, едни са произлезли от Сим, други – от Хам, а трети – от Яфет. Днес всеки човек трябва да знае от кого от тримата синове на Ной е произлязъл. Какво означава името Адам? Понеже първият човек е бил направен от червена пръст, Адам означава червен човек, в когото Бог е вложил Духа си – Атма. Адам е първото същество, което е носило Божия Дух, Божието дихание в себе си, Ева е първото същество, което е носило свещеното име на Бога – Йехова. Силен е само онзи човек, който носи свещеното име на Бога. Погрешката на Ева се заключава в това, че опетни свещеното име на Бога. Погрешката на Адам пък се заключава в това, че не

послуша Божия Дух в себе си. Кажат ли на някого „адамист“, той трябва да знае, че му е дадена задача да освети Духа Божи в себе си. Кажат ли му „евист“, той трябва да знае, че му е дадена задача да освети името Божие в себе си. Какво означава името Яфет? На руски език „Я“ означава „аз“, а на турски – масло. На английски „фет“ означава вяра и съдба. Яфет носи вяра и съдба – зависи от произношението. Яфетистите са хора, които разбират нещата добре и ги държат в ръката си. Със своята желязна воля и организация те държат света в ръцете си.

И така, за да бъдете „яфетисти“, вие трябва да организирате своя ум, своето сърце и своята воля, т.е. своите мисли, чувства и постъпки.

Сега повтарям: първата година ще учите мълчание, втората – търпение, третата – вяра, четвъртата – надежда, да знаете на кого да се надявате, да знаете как да се обличате, да ходите и да постъпвате. Петата и последна година ще учите и прилагате Любовта. Любовта ще приложите последна. Поставите ли Любовта на първо място, вие ще обърнете света надолу с главата. Докато не приложите мълчанието, търпението, вярата, надеждата, Любовта никога не бихте могли да приложите.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

Утринно слово от Учителя, държано на
25 ноември 1934 г., София, Изгрев.

1934_11_28 Принципи и условия. Връх и долина
общия окултен клас

ПРИНЦИПИ И УСЛОВИЯ

Връх и долина

„Добрата молитва"

Прочетоха се темите „Отличителните черти на болестта и здравето".

Между здрав и болен човек и богат и сиромах човек има един паралел. По какво се отличават сиромашията и болестта? Сиромашията и болестта си приличат. Също и здравето и богатството си приличат. Подобни са, но се отличават. После вземете паралел между други наши понятия: понятията добро и зло. Да кажем някои отличителни черти на тия понятия - те си имат отличителни черти. Болният е слаб, сиромахът е работлив, злият човек е силен. Обаче са подобни в резултатите си, в крайните си резултати. Болният човек, като го претеглиш, е лек - има качества на праведния. Здравият човек е тежък, има качества на грешния човек. Грешният човек е тежък. Здравето може да произтича някой път от принципи, а някой път - от условията. Има различие в това отношение. Може да произтича от известни принципи, а може да произтича и от известни външни условия. Например някой човек е роден здрав, роден е от здрави баща и майка, и ред предишни поколения са били здрави, били са добре отвън. При всичките лоши условия той има желание, има един стремеж отвътре да подобри условията. Има болести, които са резултат на условията, а пък има болести, чиито причини са вътре. Причини са ония принципи, с които даден човек оперира. Те образуват по-тънките болезнени състояния. Здравият човек се ражда здрав, а пък богатият отпосле става. Умствено богатият, и той се ражда, носи условията със себе си. Здравето - човек трябва да се роди с него. Има едно здраве, с което той се ражда, и трябва да подобри външните условия. Болестите са складирани богатства в човека. Всички болни хора са богати.

Сега в природата съществуват закони. Трябва да имате ясна мисъл за тези закони, които функционират вътре в ежедневния живот. Тия закони са дадени в природата, например между другото дадени са и в нашето дишане. Те определят как трябва да живеем. Казано е: „Даром сте взели, даром давайте." Тая идея е от хиляди години разисквана и много писатели са я обяснявали. И хубави обяснения дават, но има още нещо недообяснено. В природата съществува тоя закон и трябва да се обясни. Ние имаме отличен пример в нашата дихателна система, която Бог ни е дал и която показва какво трябва да бъде отношението на оня човек, който

иска да бъде здрав. В природата съществува един закон - ако не възприемеш това, което Бог ти дава, теб те очаква смърт. И ако задържаш това, което Бог ти е дал, пак смърт те очаква. Например, ако се откажеш да дишаш, ще умреш. Но ако задържиш въздуха вътре, пак ще умреш. Даром сте взели въздуха, но след като държиш въздуха двайсет минути най-много, пак ще го изпуснеш.

При процеса на приемането на въздуха какво трябва да бъде разположението? Умът ти трябва да бъде разположен, за да можеш да възприемеш от въздуха това, което Бог е вложил в него. Ти нямаш право да задържиш въздуха, но имаш право да задържиш това, което е вложено в него. Един пример. Имате една свещена книга, Библията. Тя е жива, ценна книга, но туй е един резултат. Ти ще прочетеш известни глави, ще извадиш известна поука. Питам, след като си прочел Библията, взел ли си нещо от нея? Нищо не си взел. И един чете от нея, втори чете, трети - всички можете да се ползвате, но тя нищо не е изгубила, но освен че не е изгубила, но ще забележите, че тук-там се е понацапала, някъде са я надраскали, но това, което е напечатано, то си е останало. Какво са взели хората?

Някой път ние казваме, че трябва да мислим добре. Един казва някому: „Трябва да бъдете щедър." Оня му казва: „Какво ще бъда щедър, не съм богат!" Дай онова, което си взел. И след като го дадеш, ти пак наново ще вземеш. Даване и вземане трябва да има. Каквото си взел, ще го дадеш назад, и ще изкажеш една благодарност.

Ние имаме основния закон, на дишането. После имаме другия закон, на храненето. Те малко се различават. В друга една форма трябва да се приложи тук вземането и даването. Какъв трябва да бъде начинът? Като вземеш храната, дълго време да я дъвчеш, дъвчеш. Тя ще влезе в стомаха ти. Част от храната ще се отдели. Ония инспектори работници ще кажат: „Това трябва, онова трябва." И известни работници ще изхвърлят онова, което не е потребно. Има си особена врата, чрез която изхождат непотребните работи. При дишането от дето е влязъл въздухът, оттам и ще излезе навън. При яденето - от дето е влязла храната, оттам не може да излезе. Някой път излиза при изключителни условия, когато му е лошо на човека и трябва да повърне - значи оная храна, която е несъответна на организма, дисхармонична. Разумните работници отделят кое е полезно за господаря и, след като го обработят, изпращат го на цялото тяло и нищо не оставят за себе си, за да могат всички жители по тялото да се ползват.

Когато някой път човек иска да се ухитри, иска да задържи нещо от това богатство, той почва да го складира около ставите си, иска да го скрие

някъде. Туря го по ставите си, по гърба, после - по глезените, по ръцете и прочее. Нали някои хора крият пари по дрехите, по ръкавите и прочее. А пък ония, които претърсват, бутат в ръкавите, по гърба и намират парите. И ония инспектори в природата правят ревизии, дали си постъпил право, или си скрил нещо. И като го намерят, почват да разшиват мястото, за да вземат парите, и тогава ти почваш да чувстваш болка. Нищо не е скрито, нищо - нито в гръбнака, нито в колената, нито в ръкавите, понеже те, като дойдат, ще почнат да разшиват. Всяка болест показа, че нещо си скрил. Това са чуждите вещества. Имало е отлагания по тялото. Има микроби, които са се заселили там. Те нямат нищо общо с тебе.

Каква вяра трябва да има човек! Сегашните хора са съвършено изгубили всякаква вяра. Тоест не ние, нашата вяра е съвършена, а има някои, които са я изгубили. Вземете една котка. Тя, като хване някоя мишка с козината, и я скрива в себе си. Вземете някой тюлен. Щом му дадеш риба, той изведнъж ще я изтърбуши, ще извади ненужното и ще я изяде, но на котката не ѝ идва на ума да изтърбуши мишката, да махне козината. Някои хора постъпват като котката. Например някоя круша е оцапана, по нея са кацали мухи, прах е паднал по нея, и ти вземеш и я изядеш. Крушата, и каквото и да е друго, вземи и умий я най-първо, защото може би стотина мухи са оставили своите визитни картички по нея. Тоя здравословен въпрос изобщо е повдигнат, известни хигиенисти го засягат. Те го засягат от съвсем друго гледище.

Човек трябва да си образува един възглед, да повярва и да направи един малък опит. Без малък опит приложение не може да има. Например вземеш пет лева в джоба си. Казват ти: „Дай ги тия пет лева." Ти казваш: „Че откъде ще взема тогава други пет лева?" Най-първо ти живееш в един свят. Щом дадеш въздуха, другият, новият, въздух ще дойде, но в икономическия свят, щом дадеш пет лева, другите пет лева не идват. Но ако не идат другите пет лева, то е защото съществува известна анормалност в цялото човечество. Не че не съществуват петте лева. Ако разбирате закона, тия пет лева ще дойдат. И те ще дойдат, и колкото искате ще дойдат. Може би искате да знаете как ще дойдат. То не се казва.

Например вие пеете. Искате някой път, имате желание да се научите да пеете, но пеенето е от два рода. Има пеене на завършени резултати, туй, което е вече придобито от хиляди години. Хората са добили едно статическо пеене. Пеенето почива на известни закони. Трябва да ги разбирате. Някои хора изживяват целия си живот, за да бъдат певци. Някои пеят, а пък на друг, като му кажеш да пее, казва: „Аз няма да бъда певица. Те схващат тъй, като в един анекдот. На един българин му казали: „Ти трябва да учиш." Той казал: „Аз поп няма да ставам." Той мислел, че

като бъде човек учен, поп трябва да бъде. И българинът казва: „Няма нужда. Като няма да ставам поп, не ми трябва да уча." У него идеята е много практична. Какво разбира българинът с думите „поп няма да ставам"? Често съм срещал религиозни хора, които казват: „И така се живее добре. Аз светия няма да ставам." На Изгрева съм срещал да казват: „Тя ще стане светица." То е такова разбиране, както българинът, който казвал, че поп няма да стане. Ти трябва да живееш добре и ако станеш светия, ще си уредиш работите. За светийството вие имате едно съвсем изопачено понятие. Светията жена не трябва да погледне. ръката й не трябва да пипа. до женска дреха да не се допре, да не държи вкъщи женска котка, кокошка (смях), женско животно, женско дърво и прочее. Туй е едно нещастие. Светията е един извор, който извира и отива на грешните хора да помага, нищо повече. Силен човек, богат човек е той. Думата „светия" се разбира другояче. Той е един човек, който е готов във всички случаи да изпълни волята Божия с радост и веселие. Богат като си, ти на всекиго можеш да помогнеш. Това е светия. И на млади жени, и на грешни, на всички можеш да помогнеш.

Сега ние се плашим от греха. Действително грехът е лошо нещо. Плашим се от греха или от дявола. Той е един ортак. Като стане с тебе ортак, пази се. Пази се да станеш ортак с дявола. Българинът е практичен и казва: „Стани ортак с дявола, додето минеш моста." Там е именно нещастието на българина, че той искал да надхитри дявола, но последният го блъснал от моста и досега оттам българите не могат да излязат. Като станеш ортак с дявола, той все ще те бутне отнякъде, и като те бутне, твоето падане, това е вече погрешката ти. Ще те извади от общите релси на живота. Имаш едно недоволство - от живота си недоволен. Че какво има да си недоволен от живота? Не само някои, но всички са недоволни. Вземете цялата съвременна философия на живота. Хората искат да се освободят от живота, но това ни най-малко не е учението на ония просветени хора в Индия - техните адепти разбират другояче. Хората почти навсякъде, било в Индия, било в България, си приличат - искат да се освободят от живота. И след като се освободят от него, какво ги очаква? Смърт.

Някой вярва, че след като умре човек, ще се освободи. Но кой освобождава човека от смъртта? Четем в тая свещена книга, че човек трябва да умре, и после наново друг един живот трябва да го освободи от смъртта. Тъй излиза въпросът - че трябва да се освободим от оня неразбран живот, който сега водим. Недоволен си. От какво зависи твоето недоволство? Недоволен си, че пари нямаш. Но парите не продължават живота. После недоволен си, понеже нямаш такава храна, каквато ти искаш. Българинът пада в друга една крайност и казва „от птичка мляко". От къде ще намериш ти от птичка мляко, нещо невъзможно? От някоя крава можеш

да издоиш мляко, но от птица - не. Птицата има малко мляко, но много малко е. Това мляко служи само за нея, само за да си намаже своите крилца. Тя си има една много малка жлеза, и някой път си туря човката там, за да си намаже крилата и да ги държи в изправено положение. Ако това се разбира под думите „от птиче мляко", то не зная колко птици трябват, за да събереш малко млечице. Пчелите събират мед от цветята - оттук малко, оттам малко - и като посетят хиляди цветя, от вътрешните сокове, които за хората са невидими, те ще съберат много малко мед. Но това са отвлечени правила, които само гениите и светиите могат да приложат. Но обикновените хора какво могат да приложат?

Недоволен си сега. Как можеш да се справиш със своето недоволство? Аз съм срещал хора, които и учени са, и пари имат, и пак са недоволни - има нещо, което ги мъчи. Аз знам какво ги мъчи. При мен идва един брат и ми казва, че друг един брат е паднал духом. Тоя брат ми казва: „Той съвсем е отпаднал." Но защо е отпаднал? Светнало му е лицето, като че ли е бил четири-пет деня гладен. И ушите му са светнали.

Той е бил в затвора. Всяка вечер са го били по три пъти и нищо не му дават. Всяка вечер го измъчват по три пъти. Някои от вас - по три пъти го бият всяка вечер. Това се нарича - дето духовете измъчват хората. Защото има един физически затвор, а пък има друг, астрален, затвор. Някои от вас, доста души от вас, сте затворени в затвора, и слушам, викате: „Олеле!" Налагат ви. Някой път трябва да кажа: „По-малко бийте." Бият го, дано дойде умът в главата му. Три пъти го бият и като го пуснат от затвора, пак обича да бърка меда. Как трябва да разбирате думите „обича да бърка меда"? В бъркането на меда има една друга идея. Какво лошо има, че си бъркал меда? Какво се подразбира? Това е една съвсем изопачена мисъл. Какво трябва да прави човек, за да не бърка меда? Той трябва да носи едно свое бурканче в джоба си, и щом иска да бръкне в някое чуждо гърне, да извади своето гърне и да бръкне. Не е важно вземането на меда, но понеже тия гърнета са чужди, бръкнал си в чуждо гърне. Той ти казва: „Нямаш право да бъркаш в моето гърне." Това са частични разбирания в света. Как ще се освободиш от ония криви възгледи, които са напластени? Казваме: „Човек трябва да бъде набожен." Какво разбирате под думата „набожен"? После казваме: „Човек трябва да бъде добър, справедлив." Ние разбираме частично думите „човек трябва да бъде набожен". Ако отидете в света, ще ви кажат: „Оставете тия набожни хора." Светският ще каже: „Не набожен, но умен трябва да бъдеш." Набожността е родила много лоши работи, но и умът, умеенето, е родило много лоши работи. Оня ученият адвокат прави кривия човек прав, а правия - крив. Оня ученият лекар някой път ще ти даде някое лекарство, с което ще те повали на земята.

Сега остава идеята, кое е потребно в дадения случай, сега. Кое е необходимото сега? Идеята за Бога имате, известни опитности имате, здраве имате, но все има нещо, на което вие не сте господари. Кое е именно това, на което човек не е господар сега?

Ако ви се даде сега една седмица да не допускаш в ума си никаква лоша мисъл, да не допускаш никакво лошо желание, да не допускаш никаква лоша постъпка, какво ще бъде?

Един опит да направим сега - да държим една статистика, какви ще бъдат отношенията ви. Най-първо ще започнете с малко. В една минута отгоре [...], в шейсет секунди, да видиш дали умът ти ще бъде спокоен. („Давали сте това.") Да, но не е изпълнено. За една седмица. Но най-първо се изисква седем деня по една минута, всеки ден по една минута. Всеки ден сутринта, като станете, ще изберете една минута. Ако в една минута опитът ви излезе сполучлив, то в бъдеще може цял ден, цяла седмица да прекарате така. Но от минутата ще зависи - една минута сутринта, една минута на обед, една минута вечерта. Но вечерно време няма да бъде опитът ви сполучлив, както сутринта.

Когато се даде тема или когато се направи опит, то вие считате важно количеството - целия ден да не допуснеш такава мисъл. То целия ден не е възможно, понеже, от дето минете, ще чуете нещо. Трябва да си турите памук в ушите и гюзлюци [* гюзлюци (тур.) - капаци] на очите, за да не чуете и видите. От дето минете, има съблазън. Ще чуете нещо - то е съблазън.

Та казвам сега, това е начин за концентриране. Ако тоя метод можете да усвоите в един живот, вие тогава ще бъдете в състояние да се справите с някои болезнени състояния в крака си. Всички болести, които ви се дават, са за да се развие контролирането на ума. Например дошла е някоя болка, ставен ревматизъм, или някой път някоя пъпка е излязла. Някой път ставате нервен, не можете да търпите никого - искате да си върви, но той си остава. Тъкмо се успокоите някой ден - имате най-големите неприятности. И ако не разбирате закона, на вас ще ви се струва, че са странни работи. Защото щом кажете: „Този ден аз това ще го направя“, у някои хора вие влагате една положителна мисъл и те се отправят към вас.

Вие често пъти не можете да дадете сполучливо сравнение, когато искате да сравните едно ваше състояние с нещо.

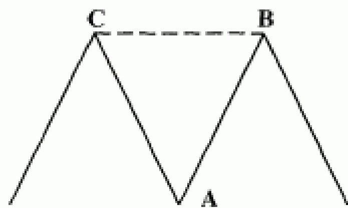

Да допуснем, че имате едно особено състояние. Да допуснем, че имате една точка А, в която искате да пазите равновесие. Но когато искате да придобиете тая точка А, у вас има всички противоречия. Две движения има. Имате едно положение С - върхът. Тук вие сте в долината, А. Всички дъждове, снегове, кал и прочие, се стичат надолу в тая долина, А. В дадения случай, когато вие искате едно състояние, вие трябва да разбирате тоя процес, трябва да излезете от долината. Ако искате едно добро състояние, трябва да се качите на върха, а пък щом слезете в долината, там ще имате противоречия. С тях трябва да се справите. Казвате: „Човек трябва да подигне духа си." Но в долината не можеш да се подигнеш, ти си слязъл вече. При слизането ние печелим в условия. Принципите са на върха, а условията са в долината. Ако искате да спечелите най-добрите условия, трябва да слезете в долината. Той е неорганизираният свят.

Вие трябва да го организирате. Вие искате там да намерите слуги. Единственият слуга ще бъдеш ти, няма друг слуга. Казваш: „Не ме разбират хората. Ако чакаш хората, няма да успееш. Не, ти. като слезеш в тая долина, ти ще бъдеш единственият, който мислиш. Ти ще бъдеш слуга на общо основание. На себе си ще разчиташ, ти си в условията. Тогава ще разчиташ и на двата върха горе, на тия принципи. Бог е горе, а ние - долу. Ще мислиш за Бога, Който е горе. Той само може да ти помогне. Той е принцип, ти си в условията. Следователно Бог може да ти помогне. Като отиде Той на тия върхове, Той урегулира условията. Той няма да пусне голяма топлина, че да стане потоп (чрез топене на снеговете), който да те помете. Някой път казваме: „Защо са влошени условията?" Вие постепенно ще ги поправяте.

Вие искате да имате удоволствия. Кои са удоволствията на долината? Долините си имат известни мъчнотии, но си имат и известни блага. И върховете си имат известни неща, които в долините няма, и във върховете някои неща липсват. Да кажем, че вие се качвате на върха, и искате ония удоволствия на долината, или пък вие слизате в долината, и искате онова, което върховете дават. Те са неща несъвместими, не можете да ги имате. Естествено са несъвместими. В материалния живот ти не може да имаш онова разположение, което има един духовен човек. Под думите „духовен човек разбирам един човек, който живее на върховете. В. А пък оня, който е в долината, е материалистичен. Това е само за обяснение. (Учителят

показва А.) Това са пластове на пречупване. Трябва да разбирате законите на материята. Да кажем, че сте недоволен. Ще видите от какво естество е вашето недоволство. Ако сте долината, ще се опретнете да подобрите условията. Ако сте на планината, ще се опретнете да разбирате принципите на върховете. На планинските върхове ще се откажеш от известни удоволствия, които ти искаш. Например ти искаш да пиеш един коняк. Казваш: „На тоя връх да има един абсент или коняк. И да има двайсетгодишно винце. И да има едно агънце." Че именно на високите върхове ти месо не можеш да ядеш.

Англичаните, които ходиха на да завоюват Монт Еверест, намериха се в големи противоречия. Цяло стадо от тибетски крави те караха със себе си, но като дойдоха до известна височина, не им се ядеше месо. Месото не струва там, трябва да бъдеш вегетарианец. И ония, които се качиха на осем хиляди метра, като се върнаха, не им се ядеше вече месо.

Като се качваш на по-високо място, там месната храна е несъвместима, тя е тежка. Ония магнетични влияния не са съвместими с месото. Или другояче казано, трептенията на животните са низши, и като се качиш на високо място, там трептенията са по-бързи. На върховете месото е несъвместимо, понеже трептенията на месото са слаби. Там се изисква храна, която вибрира бързо.

Аз ви говоря, но какво сте разбрали? Какво ще приложите? То е неразбрана работа, казваш.

Вие разсъждавате много материалистично. Например можете да се качите на Мусала. Какво ще разберете на Мусала? И в умствено отношение можеш да се качиш, в известни разбирания. Известни разбирания са такъв връх. Вие трябва да бъдете господар на положението. Трябва да се качвате и слизате постоянно. Не да имате слуги, но да слизате сами долу и да се качвате. Ако сте в долината, да се качите сами горе, да си вземете каквото ви трябва и да си слезете долу. Това е правата АВ. Що е една права линия? Тя е винаги една връзка между два свята, нищо повече - два свята с противоположни резултати. Едната точка е свързана с материалния свят, а пък другата - с духовния свят. Ние функционираме между два свята - качва се човек и слиза. Ти казваш: „Аз вече не искам да се връщам на земята." Колко пъти ще се връщаш? Не зависи от тебе. Някой се наял и казва: „Не искам да ям вече." Четирийсет дена може да не иска да яде, но след четирийсет деня у него може да се роди желание да яде. Сега те са излишни обяснения.

Казвам някому: „Попей ми сега, но чисто ще пееш. Ритъм ще туриш."

Какво е ритъм, какво е такт? Някой път казваме: „Тонът не е взет вярно." Относително не е взет вярно. Вземете една цигулка, която е нагласена много хубаво, и друга, която не свири добре. И ако добрият цигулар и другият свирят заедно, то добрият цигулар ще почне да мисли, че свиренето на самия него не е на място. Също така, като се намериш между двама-трима души, които не мислят като тебе, и после, като се върнеш вкъщи, си казваш: „Загазих."

Някой ме пита: „Това, в което вярваш, право ли е?" Аз го питам: „Ами това, в което ти вярваш, право ли е?" „Тоя живот, в който живееш, прав ли е?" И аз го питам същото. Той ми казва: „Ти си невежа." Аз му казвам: „Ти - втори." Казва ми той: „Ти си простак." Аз му казвам: „Ти си трети." „Нищо не струваш. Пет пари не струваш." „Аз пет пари не струвам, а ти и две пари не струваш." Казва ми той: „Аз ще ти докажа логически." Аз му казвам: „И аз ще ти докажа логически." Той ми казва: „2x2 = 4." Аз му казвам: „2x3 = 6." Каква е разликата между тия две съждения, 2x2 = 4 и 2x3 = 6? Две жени могат да излъжат един момък. Право е: 2x3 = 6. Две деца могат да гледат една майка. Числото 3 е детето. Една майка може да роди две деца. И две жени могат да излъжат един мъж. Числото 2 е женско. Какво разбирате под женско число? Долина е то. Мъжът е връх, а жената е долина. Детето къде ще го турите? Ако е женско -при майката, ако е мъжко - при бащата. Но бащата не може да отгледа сина си, понеже това, от което се нуждае синът, е в майката. Условията, при които синът и дъщерята ще се родят, се намират долу в долината, а пък принципът, който може да ги повдигне, е при бащата.

Затова казваме, има принципи и условия в живота. Има принципи, има закони, има явления, има и факти. Във факта е завършеният резултат вече. Сестра Янакиева, какво разбрахте сега? Ти в твоя университет как си учила работите? Ако я попитате за цветята, сестрата ще ви разправи много работи. Някои хора знаят да разправят, а не могат да правят, а пък някои хора знаят да правят, а не могат да разправят. Сестра Янакиева е от тия, които правят, а не знаят да разправят, а има други, които разправят, а не могат да правят. Тогава трябва да се съберат едните, които знаят добре да разправят, и ония, които знаят добре да правят. Когато Мойсей беше пратен от Бога да освободи еврейския народ, тогава той правеше, а не можеше да разправя, понеже беше гъгнив. А брат му можеше да разправя, и се събраха заедно. Един може да разправя, и не може да направи, а друг не може да разправя, а може да прави. Да се съберат двамата.

Сега хубаво. Нека да излязат и да дойдат тук певците. (При пианото отиват брат Кирил Икономов, сестри Катя Грива, Теофана и Мара Савови.) Изпейте една ритмична песен и едновременно и на пианото ще я свирите.

Тъй трябва да се възпитават хората с пеенето. Това е сега песента „А бре, синко". Какво ще разберете? (Изпя се тази песен няколко пъти от -горните лица.) Това е съчетание на такт и ритъм в пеенето. Като спазваш законите, не може да не пееш добре. Ето това е моралът - ще изпееш на един човек, няма какво да му говориш. Бащата иска по най-добрия метод да постъпи, той казва на сина си: „А бре, синко." Пее му. Всички гласни букви са тук, с изключение на „у". Участват „а", „е", „и", „о". По известни правила вървят. „А" е творческият принцип, той е принципът, който твори. „Е" дава разширение. „Синко, ти искаш да бъдеш свободен, да се разшириш, но тая работа трябва да я разбереш добре, синко. Какво са казали заради тебе хората? Че си оставил стадото си горе на планината и вечерно време си слизал по седенки, по моми." Че онзи, който оставя стадото си, като изгуби стадото си, ще изгуби и момата. Защото момата не дава цена на овчар без стадо. Докато има стадо, той има цена.

Един религиозен човек ще каже: „Такива работи не пей. Пей нещо за Бога. Как ще пееш нещо за Бога? Искаш да кажеш нещо някому за възпитание, ще му кажеш: „А бре, синко." Не казва бащата: „Бре, сине!" Той започва с възпитателния метод: „А бре, синко". Бащата, това е индивидуалният ритъм на българина. Тук е сега семейният тон на ритъма. Бащата си има познание за живота, как трябва да се живее. А пък какво говорят хората, това го засяга. Трябва сега да повлияе на сина си и казва му: „А бре, синко."

Когато казваме, че музиката може да възпитава, то между другото разбираме следното. Ти можеш да направиш една песен на двоите погрешки и да им попееш. Музиката има свойство да разтопява. Наскоро трима души, германски учени хора, са правили опит с музиката, с две цигулки и едно пиано, и съборили стълбата на една постройка. Като се събаряла стълбата, даже един от тях пострадал. Монотонните работи събарят. Но музиката не само събаря, но и гради. И ако не знаете как да пеете, не можете да имате резултат. Вие пеете монотонно и имате противоположни резултати. Ако знаете как да пеете, тя гради. Това е тайна. И във всички школи на посвещение има тайни. Например пеете песента „Аин фаси". (Учителят пее фалшиво „Аин".) „А" е вече творческият принцип. Как ще изпеете „Аин"? Я дайте ми на пианото тон. (Учителят изпя правилно „Аин фаси".) В думата „Аин" звукът „и" е силен звук, но като влезе „н", ще има противоречие, което трябва да разрешиш, защото съгласните букви, това са бентове, които отклоняват течението от правата посока. Например пееш „Махар Бену". „М" в дадения случай слиза. При „а" трябва да знаеш как да политнеш. (Учителят пее.) Махар... Махар... Махар... Последната сричка „хар" трябва да се пее по-нежно. Отчаял си се, ще пееш двайсет пъти: „Махар... Махар..." както трябва, и постепенно да смекчаваш, додето дойдат ония трептения, които ще

изменят твоето състояние. И ако се измени твоето състояние, значи ти си взел вярно тона.

„А бре, синко." Аз намирам много хубав този израз „а бре, синко". (Брат Кирил Икономов продиктува, и всички си написаха текста на тая песен:)

А бре, синко,

знаеш ли

що съседи за теб говорят?

Че си стадото в планината оставял

и вечер си се връщал

моми по седенки да срещаш -

моми, що седенки палят,

палят, палят,

но и развалят.

Мома се, синко, вечер не избира.

Нали можеш да запалиш някого, но и да го развалиш. Всички можете да я изпеете. (Изпя се няколко пъти от всички.)

Има една външна страна, професионална, това, което наричат изкуство. А пък има една друга, вътрешна, страна на пеенето. Професионалната страна е буквата на нещата, моралната страна. Тактът е външното. А пък щом дойдем до ритъма, той е вътрешното. Тактът се е образувал от ритъма на песента. Животът е една песен сам по себе си. Вие искате в такт да живеете отмерено, на малки междини. В живота такива междини не съществуват. Съществуват в тая музика големи и малки междини, и те се така преплитат - малките и големите. В тях има хармония, има отзвук, помагат си. Силният помага на слабия, и слабият - на силния. Взаимно си помагат.

В пеенето сега, като искате да пеете като професионални певци, вие казвате: „Какво ще кажат външните хора?" Вие ще се спънете така. Авторитетът за пеенето не е отвънка, а отвътре. Ако по условия пеете, външни са причините, но щом пеете по принцип, тогава ти си авторитет.

Тая дума „а бре" е толкова съдържателна, там има „бр". „Б" показва стремеж да се расте нагоре, а пък „р" значи да завържеш нещо. Това са придихателни букви. А пък „а" и „е" са накрая. В междината се намират мъчнотиите, тия придихателни букви. Значи доброто в тебе, „а" и „е" са отвън, а пък мъчнотиите, „б" и „р", са вътре. Бащата казва на сина си: „Ти не разбираш работите." Бащата има всичкото желание вътре в себе си, а пък синът не разбира и оставя стадото. Бащата разбира, че ходи вечерно време по моми, той не може да успява. Вечерно време оставя си стадото само горе в планината и среща моми, които палят, но и развалят.

Сега ние смекчихме това. Мома, що огън пали на седенки, и дом разваля. Това, което се изнася в тая песен, е реално. Аз изнасям нещо, което е реално - така както стават работите. Бащата казва: „А бре, синко. Какво чувам съседите да говорят, че си оставял стадото по планината и си ходил по седенки. Тия моми, които вечерно време огън палят, развалят." Защото българските седенки, това е кабаре. И ако отидете на тия кабарета, ще чуете там най-нецензурни работи, които само на кабаре могат да се кажат. На седенки вечерно време, дето само моми и момци присъстват, всичко се позволява.

Лошото седи в това, че специфично седянката е само за млади, а не и за стари. Само за младите. Ако почнат да ходят на тия седенки и стари, тогава няма да има нищо лошо. Сега седенките минаха вече, отвън не ги правят, сега ги правят на затворено. Все същото нещо е. Основното нещо в една седянка е удоволствието, което човек може да почувства. Какво може да постигне човек от едно удоволствие? Една чаша вино изпита, това е една седянка вече. Ако той си тури една хубава дреха, облече я, за да се хареса на хората, това е една седянка. Най-първо дрехата, шапката, която ти носиш, трябва да приляга на тялото, да топли тялото. Първото нещо, тя трябва да бъде здравословна. Ако ти имаш шапка, тя трябва да бъде благословение за главата. Обущата трябва да са благословение за краката ти. Ако не са благословение, те са вече едно изкушение. Ако ти имаш една мисъл, едно знание, които не са благо за твоята душа, ти си вече по един път от лукаваго.

Та казвам сега, имаме за цел да дойдем до ония естествени правилни разбирания на живота. При тия условия, при които сега се намирате, мнозина от вас чакате, като отидете в другия свят, там да се подобрят условията. Вие и сега сте в онзи свят. И като влезете в другия свят, след като се освободите от тялото, пак ще имате изпитания. Около вас ще дойдат други съзнания. В другия свят пак ще се намерите в мъчнотии, само че мъчнотиите ще бъдат от друг характер. Тук, каквото желание имаш, можеш да го постигнеш донякъде, но там, каквото желание имаш,

не можеш да го постигнеш. Например освободиш се от физическото тяло, отиваш там и имаш желание да ядеш. На английски излезе една книга, в която се излага едно писмо от онзи свят. Там се разправя какви са мъченията. Например пред тебе има маса, сложена за ядене. Ти се приближаваш до нея, но тя се движи пред тебе и ти не можеш да ядеш. Той не може да си представи, че и да дойде до яденето, той няма къде да тури яденето - няма стомах. Там съществува само мисълта, но няма условия да извършиш едно престъпление. Но не си свободен от престъпление. Тук можеш да се спасиш, има начин да поправиш престъплението. А пък там носиш престъплението, и не можеш да го поправиш. Много мъчно там може да се поправи престъплението. Да кажем, че богатият отива в другия свят. Той ще вижда парите, но не ще може да ги употребява. Или, както в този свят, човек може да е богат, но Провидението му е взело очите или стомахът му е развален и той се мъчи. Това е донякъде положението в другия свят. Когато се говори за добрия живот, ние подразбираме ония Божествени принципи, с които се гради бъдещото тяло, за да бъдем съучастници на великите блага, които животът е дал. Вие считате например целувката за едно престъпление, прегръдките считате за друго престъпление. Тогава във вашия ум в какво седи добрият живот? Някого нито го гледат, нито го целуват, нито го прегръщат. Тогава в какво седи понятието за добър живот на такъв? Трябва да/ го нахраниш. Не му даваш хляб да яде. Да кажем че и да искаш да му дадеш, не може да яде. Тогава в какво седи доброто? Все той трябва да приеме нещо от вас в умствено или в духовно отношение - от вашите мисли, от вашите чувства. От себе си трябва да дадеш нещо. Като прегърнеш някого, в какво седи престъплението? Престъплението седи в лъжата, че си го прегърнал, без да му дадеш нещо. В какво седи лъжата? Той, след като приеме нещо от тебе, не иска да даде. А трябва да има обмяна. След като приемеш въздуха, тоя въздух да го повърнеш назад и ще благодариш на Бога, че тоя въздух ти е даден от Него. Бог трябва да влиза постоянно в тебе и после ти трябва да влизаш в Него. Защото, като издишаш, ти в Бога влизаш. И тогава ще се пречистиш. И ако ти не влизаш в Бога и Бог не влиза в тебе, ти ще загазиш.

Какво нещо е Бог? При дишането, като вдишаш, Бог е в тебе. И като издишаш, ти си в Бога. Бог се разкрива на мен и аз се разкривам на Него. И аз трябва да изпълнявам Неговата воля. И след като направиш една погрешка, Бог като тоя баща ти казва: „А бре, синко." Бащата не че не иска синът да търси моми, но вечерно време да не ги търси. Момата се сутрин избира, иска да каже бащата. И кога трябва да я видиш? Когато на извор отива и се връща с пълни котли и спретнато ходи. Тогава се избира мома, а не вечерно време. Сутринта се познава каква е момата.

Сега това е старият живот на българина, а пък новият живот на българина

е друг. Вие имате старите възгледи на тоя момък. По седенки ходи той. Оставя стадото горе на планината и вечерно време ходи по седенки и избира моми. За тях ходи. Вечерно време тая работа върши. Бащата е недоволен. Стадото само е оставено там. Някой вълк може да отвлече овцете и да останат те без прехрана.

Сега да остане мисълта - както при дишането на въздуха - всяка мисъл, която влиза в нас, тя трябва да излезе от нас. Такъв е законът. Така е и с чувствата - трябва да влезе и да излезе това чувство. Оплоденото е човешкото, а пък това, което опложда, е Божественото.

Някой ме пита: „Как трябва да живея сега?" Не се съблазнявайте от живота. Изучавайте живота. Колкото повече се съблазняваш, толкоз повече ще загазиш.

[...] [* *Липсва една страница от машинописния текст на дешифрираната стенограма.*]

Трябва да имате един светъл ум. Извинявайте човека. Турете всички възможности. Намерете причината да го извините, понеже един ден и вие ще се намерите в същото положение. Ние трябва да се учим да извиняваме. Не съвсем да извиниш, задръж една погрешка, но деветдесет и девет оправдания ще направиш. Тогава си е на мястото. А деветдесет и девет осъждания да дадеш и едно оправдание, това няма смисъл. Сега сами намерете във вас процесите на осъждане.

Аз, като дойда във вас, желая да намеря във вашето съдилище повече оправдания и по-малко осъждания, по-малко присъди. То е прогрес. Осемдесет оправдания и двайсет осъждания, то е прогрес вече. Нека тая песен да се изпее от няколко души само при пианото. (Няколко души я изпяха при пианото.)

Искаме с тая песен да изразим едно състояние у българина, което е вярно, което е сега у българина - както в миналото, така и сега. Полека-лека ще видите какво влияние може да окаже тая песен. Ритъмът е душата на пеенето. Когато думите и музиката съответстват, тогава може да се измени състоянието ви. Тая песен е една жива работа, една песен на такт.

„А бре, синко", това е най-мекият тон, бащинският тон. А пък той, бащата, знае тия работи, за които говори на сина, понеже и той е ходил.

„Отче наш"

Може да попеете малко, додето се разсъмне, и после ще направим упражненията.

6.57 часа
Десета лекция на Общия окултен клас
28 ноември 1934 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

1934_12_02 Помни Създателя си!
неделна беседа

ПОМНИ СЪЗДАТЕЛЯ СИ!

„Помни Създателя си в дните на младостта“.

Отче наш.

„Бог е Любов“.

Ще прочета 12 глава от Еклисиаст.

„Духът Божи“.

„Помни Създателя си в дните на младостта си!“ Има един обективен начин, обективен път за разглеждане на природата. И който иска да бъде щастлив, той трябва да намери този път. Който намери този път, мъчнотии няма да има. Който не намери този път, той ще има големи мъчнотии. Това изобщо е вярно и в обективния живот. Един кораб, който е изгубил направлението си в океана, и неговите пътници ще пострадат. Много въпроси има в света неразрешени. Засега, например, въпросът за млади и стари в света остава неразрешен. Човек се ражда млад и остарява. Преди да стане млад, той трябва да се роди, за да стане млад. Преди да умре, той трябва да стане стар, за да умре. Понякога казвате, че и младите умират. Младите не умират, само старите умират. Млади гробове няма, все са стари гробове. Като казвате, че хората от старост умират, дохожда ми на ум една приказка. Да се говори така, това значи да не разбирате Истината. Има един анекдот за един, който ял и пил много, та изхарчил всичкото си имане. От много ядене и пиене той осиромашал. Най-после му дошло на ума, че трябва да поиска от някъде пари на заем. Като мислил дълго време, решил да отиде при турския султан да го помоли да му помогне, да му даде пари на заем. Султанът го запитал: От какво осиромаша? – От ядене и пиене. – Щом е така, кажи ми кое е най-сладкото място на кокошката? – Тртката. – Дайте му тогава 250 лири, казал султанът. Той взел парите и му се оправили работите. И вие, които сте яли кокошки, знаете кое место на кокошката е най-сладко. Като чул това нещо, друг един изпаднал богаташ решил също да отиде при султана да му даде пари на заем. Той отишъл при султана и казал, че осиромашал от ядене и пиене. Султанът го запитал: Като си ял толкова много, че си се опропастил, кажи ми кое место е най-сладко на бивола? Той му отговорил по същия начин, както отговорил и първият: Тртката. Султанът се засмял и разбрал, че този човек не знае нищо.

Казвам: Когато се разрешава въпросът между хората, кои умират и кои не умират, те имат съвсем криво разбиране. Само старият умира, а младият само живее. Ние взимаме думата смърт не така, както хората я разбират.

Под думата смърт се разбира изчезване на страданията, отиване в един неизвестен свят. Учените хора, които се занимават с отвлечената философия, казват: Като умре, човек изчезва, никъде го няма, всичко с него се свършва. Обикновените хора, изобщо, нищо не знаят по това. Едни учени хора пишат едно, други пишат друго и настава едно смущение. И едните, и другите, и от единия, и от другия лагер малцина знаят какво пишат и какво говорят. Онези, които пишат, че човек умира, имат малко съмнение. Онези, които пишат, че човек живее след смъртта си, и те имат малко съмнение. Обаче, общото положение е, че в света нищо не се губи. Де ще се изгуби човек? За да се изгуби човек, това подразбира нещо двусмислено. Преди всичко самата дума е малко двусмислена. Загуба има само за нас, хората, но за природата няма загуба. Нещата на природата никога не се губят. При това, и животът не може да се загуби. Когато водата от вашето шише се е изгубила, тя не се е изгубила, тя е отишла в океана. За вас, обаче, водата се е изгубила.

„Помни Създателя си в младостта си!“ Значи, помни Създателя си не в годините на старостта си, но в годините на младостта си. Старият всичко е забравил, нищо не му остава. Последното, което остава на стария, е да умре, да ликвидира с живота на земята и да си замине за онзи свят. Сега това са обикновени работи. Съвременните философи се нуждаят от ново разбиране, от нова философия за живота. Мнозина мислят, че като станат търговци, работите им ще се оправят. До колкото съм следил, не на всички търговци се оправят работите. Мнозина мислят, че като станат адвокати, работите им ще се оправят. Но статистиката показва, че не на всички адвокати работите се оправят. Някои мислят, че като станат лекари, ще се оправят работите им. Но статистиката показва, че не на всички лекари работите са оправени. Някои мислят, че като станат свещеници, работите им ще се оправят. Но статистиката показва, че не на всички свещеници работите се оправят. Някои мислят, че като се оженят, работите им ще се оправят, но статистиката показва, че не на всички женени работите се оправят. Сега понеже нямаме статистика за умрелите, не знаем как са там хората, до колко работите им са оправени, но и там статистиката показва, че като умрат хората, и там работите им остават неоправени. По всичко се вижда, че и най-вярната статистика изнася нещата тъй, както не са. Онези, които правят статистиките, виждат, че всяка година трябва да умират еди-колко си хора, трябва да потънат еди-колкото си парахода, трябва да изгорят еди-колкото си къщи. В продължение на десет години все има една малка разлика, но важно е, че според тази статистика нещата стават така, както са определени. Защо е така, няма да се спираме да обясняваме, но има известни теории по този въпрос. Има някакви причини затова, но няма сега да ги обясняваме. Според мене, когато изгори една къща, това не е нищо друго, освен едно малко увеселение. Запалят къщата, и тя гори

като факел. И като се запали къщата, хората се събират наоколо, че една къща се запалила. И когато човек изгуби парите си, и това е едно развлечение. Докато е бил богат, никой не е виждал този човек. Щом осиромашее, той почва да слиза от високото място и да се движи между хората. Най-първо е бил надут, трябвало е по няколко пъти да хлопаш на вратата му, за да отидеш при него. Като осиромашее, той става достъпен, и всички му казват добър ден. Сега някои питат: Защо хората осиромашават? Аз питам: Защо хората забогатяват? Някои питат, защо хората умират. Аз питам: Защо хората се раждат? Някои питат, защо хората грешат. Аз питам: Защо хората правят добро? И едното, и другото става. Аз виждам, че хората гледат на тия неща, на доброто и на злото, като на две противоположни неща. Злото е последствие от доброто. Невъзможно е доброто да съществува без едно последствие. Доброто е причина, злото е едно последствие на доброто. Не цяло последствие, но на половина. Доброто е причина за злото, а злото е условие за доброто. Ще кажете, защо е така. Благодарете, че е така, защото ако доброто не беше причина за злото, злото щеше да бъде неизцелимо, но понеже доброто е причина за него, то допуща злото, за да бъде условие за развитие на доброто. Сега може да ви наведа много аргументи, но не искам да се спирам върху злото, за (да) не развалим работата. Мога да ви наведа такъв аргумент, с който ще се убедите, но не искам. Един учен казал на слушателите си: Мога да ви направя този опит, но ви съжалявам, всички ще избягате навън. Затова няма да го направя. Всички ще останете недоволни. Те не вярвали. Тогава той пуснал един прах в стаята, от който всички започнали да кихат толкова много, че били принудени да излязат вън. Тези, които били близо до него, казали: Такъв опит прави ли се? Ученият казал: Аз съжалявам, че стана така. Аз бях в сила да ги изпъдя вън от салона, но не съм в сила да ги събера вътре. Та сега и вие събрали сте се в този салон, затворили сте прозорците, страх ви е от студ. Онези, които са до прозорците, са на фронта, а другите са на тила. Тези на фронта се боят да не ги нападне неприятелят, да ги хване хрема и да се простудят. Възможни са и тези работи. Сега всички хора се намират в такъв един салон. Страх ги е да отворят прозореца, за да не се простудят.

Но сега да дойдем до обективната страна. Под думата обективен, аз разбирам външната страна, която трябва да се проучва, независимо от възгледите, които имаме. Ние имаме възгледи, които не са съществували. Те са временни. Вие имате едно временно настроение, което е променчиво и което не е реално. В човека има само едно настроение, което е реално, и което никога не се мени. В човека има само една черта, която го отличава от другите хора и от другите същества. При всички условия тази черта всякога си остава една и съща. Тя никога не се мени. Тази черта, именно, представя човека. Някога ще го видите весел, засмян, духовен; някога ще го

видите тъжен, скръбен, недоволен. Някога ще го видите щедър, а някога – скъперник. И скъперничеството и щедростта си имат своите причини. Когато е щедър, човек е млад; когато е скъперник, той е стар. Щедростта никога не може да се придобие, докато старостта не умре. Като умре, старият ще завещае своето наследство на наследниците си. Докато е жив, той казва: Опасно е човек да си раздава богатството приживе. От Михалаки Георгиев има един разказ, как един баща решил да раздаде богатството си на синовете си, докато е жив още, да бъдат те щастливи, и затова го разделил справедливо на всички по равно. И той си мислил, че след като раздели богатството си, синовете му ще го гледат. Един месец след като разделил богатството си на синовете си, отишъл при единия от тях да живее, но той му казал: Татко, нямам място при мене, в моя дом, не мога да те гледам. Така казали всичките му синове. Той се намерил в чудо какво да прави. Никой от синовете му не искал да го гледа. Той си казал: Изпаднах в тая беля. Ето, тези синове излязоха от мене, но никой не ме разбра. Мислил дълго време какво да направи, докато най-после му дошла една светла идея. Отишъл при един свой приятел и му казал: Моля ти се, дай ми 500 лева на заем, на по десет, по пет стотинки. – Добре, давам ти, колкото искаш. Той отишъл да си купи един сандък за 50 лева, взел един хамалин и го внесъл в стаята си. Всяка вечер той заключвал стаята си, отварял сандъка и започвал да брои парите си, които дрънкали, понеже били металически и по пет и десет стотинки. Като го чували синовете му да дрънка пари в стаята си, казали помежду си: Този стар вълк има още пари, държи ги затворени, не е раздал всичкото си богатство. На третия ден синовете му започнали да го навещават, да го наглеждат, да му носят хубава храна. Те чистили стаята му, треперели около него. Той им казвал: Синко, като замина за онзи свят, ще ви оставя и този сандък. Но всяка вечер отварял сандъка си и броил парите в него. Като умрял, синовете побързали да отворят сандъка, да видят какво има в него и останали зачудени, като намерили малко пари и то дребни, и пет и десет стотинки монети, но също така намерили едно писмо и едно въже. В писмото пишело: Който раздава богатството си преди смъртта си, по-напред да си купи едно въже. Като видели това, синовете му казали: За 500 лева го хранихме толкова години, и при това толкова добре.

Сега аз ви привеждам този метод, за да ви покажа, че така постъпва и природата спрямо вас. Вие се мислите за много умни, но все-таки природата ще ви надхитри.

В тази свещена книга е писано: „Младият да помни Създателя си в дните на младостта си“. Той трябва да го помни, защото без Него той не може да бъде щастлив. Не е въпросът във вярването, но трябва да Го помни. Това е една реална опитност. Ти трябва да помниш същественото. Ти трябва да

помниш, че някой ти е направил едно голямо добро. Не е въпросът да вярваш, но трябва да помниш. Човек може да помни само онова хубавото, великото в света. Кое е онова великото, което трябва да помните? Вие трябва да помните едно нещо: Че без вашия Създател вие не можете да бъдете щастливи. Аз съм ровил всичките книги не само тук на земята, но и навсякъде е, и съм дошъл до заключение, че вие не можете да бъдете щастливи без онези, които са създали света. Щастието на човека зависи от ред условия. Най-първо то зависи от въздуха, после от водата, от светлината, от храната и от самата почва и от окръжаващата среда. Има ред още условия, които влияят за щастието на човека, които той даже и не подозира. Вие искате да бъдете щастливи, но не сте изучавали науката за щастието. Варличел-дета, един индус, се опитва да убеди хората, че щастието трябва да се постави за основа на учението. Той, обаче, не може да му даде едно научно определение какво нещо е щастието. Той го определя като един поет, казва, че е нещо много хубаво, но не може да убеди света. Сегашният свят е чрезмерно обективен. Ти на човека трябва да му представиш нещата, да ги види, да се убеди, че тогава. Ти му разправяш за един палат, че много е хубав. Докато не го види, той мъчно може да повярва. В нашия век доверието е обосновано на икономическите условия. Когато искаш да влезеш във връзка с един човек, той май първо ще види, здрав ли си, имаш ли някаква заплата и тогава ще ти повярва. Само при това положение може да ти повярва. Иначе, каквото и да му говориш, той казва: Господине, криза е това. Сега да дойдем до другия въпрос. Светските хора мислят защо Господ е направил света така, а религиозните хора мислят защо Господ е създал дявола. За светските хора кризата е подтик да работят. А за религиозните хора дяволът е условие да се подигнат. И ако попитате дявола дали е така, той ще ви каже, че без него вие не можете да се подигнете. Той ще каже на майката: Слушай, ако не бях аз, ти никога нямаше да станеш майка. Защо? Защото праведният човек нямаше защо да се жени, той щеше да отиде на планината и там щеше да си живее. На съдиите казва: Ако не бях аз ви научил да грешите, вие нямаше да има кого да съдите. На адвокатите казва: Ако не бях научил хората да се карат помежду си, вие нямаше кого да защищавате. На лекарите казва: Ако не бях научил хората да не слушат, да правят грешки, вие кого щяхте да лекувате? Какво сте дигнали шум. Всяко благо в света, вие дължите на мене. Така говори дяволът. Хората виждат днес само лошата страна на дявола и го съдят. Това е човешко схващане. Ако дяволът започне да се защищава, какво бихте казали вие? Той казва понякога: Това е доброто, което аз мога да ви направя. Също така и за философите казвам: Дяволът ги е научил да философстват. Кога философствува човек? След като се е излъгал веднъж, тогава той започва да философствува, да разсъждава, от причини към последствия за лошите последствия на нещата. В какво седят лошите последствия? Ние пак започваме от лично гледище. И наистина,

всяко нещо, което е в наша полза, ние го наричаме добро. Всяко нещо, което не е в наша полза, ние го наричаме зло. Но има изключения от това гледище. Много неща, които са добри за държавата, не са добри за индивидите. И обратно: много неща, които са добри за индивидите, не са добри за държавата. Например, за крадеца е добре да краде, но не е добре и за държавата. Често, за лекарите е добре да има болести и болни хора, но това не е добре за самите хора. Вземете какво е положението на един беден, който трябва да лежи четири–пет месеца от една сериозна болест, а няма пари да се лекува? Това е един голям данък, отде ще вземе той пари да се лекува? Лекарят е като бирник, на всяка визита иска най-малко по 50 лева, отде ще вземе този беден човек да му плати, когато той едва получава хиляда лева месечно? Като направи 30 визити, това са 1500 лева. А този човек едва има хиляда лева. Значи 500 лева остават дълг. Ти си беден човек, но имаш едно дело, и извикваш един адвокат да те защищава. Той поисква четири хиляди лева и започва да проучва делото. Протака го, развлача го с месеци и години, и през това време ти трябва да плащаш. След като изяде всичките ти пари, след това ще вземе и отгоре нещо. И след това хората се оплакват от адвокатите. Сега, аз не се занимавам с този въпрос, но констатирам едно явление, както съществува в обществения живот. Аз не съм се спирал, доколко е вярно това, но допущам че има известна вероятност. Мнозина адвокати казват, че са защищавали бедните хора без пари. Възможно е, но ние не знаем каква е статистиката. Статистика има за всичко. Лекарите някой път направят една операция, разпорят човека и казват, че операцията била сполучлива, но след десет дена оперираният умира. Статистиката казва, че операцията е излязла сполучлива, но след десет дена болният умира. Колко души са били щастливи след операцията? Статистиката знае това. Като се базираме на статистиката, няма да обвиняваме този-онзи, но трябва да знаем дълбоките причини за това. Може би лекарят да е имал най-добро желание да помогне на болния, но организмът бил зле настроен, или условията не били благоприятни. Някога психологическите условия са били лоши. Някой път може да се случи да се бутне един нерв на човешкия организъм, и животът моментално да се прекъсне. Достатъчно е един от тези нерви да се пресече, за да се прекъсне и животът на човека. Сложен е човешкият организъм. Може да поставят човека в магнетически сън и да му се внуши мисълта, че той ще умре и наистина той умира.

„Помни Създателя си в дните на младостта си“. Сега аз проповядвам на младите. Който е стар, който не ме слуша, нека се готви за онзи свят. Според моята статистика, всеки, който казва, че не иска да се занимава с Господа, той е кандидат за онзи свят. А онзи, който иска да живее за Господа, той е кандидат за този свят. Всички, които казват, че са стари, са кандидати за онзи свят, които помнят Създателя си, са кандидати за този

свят. Които не помнят Създателя си, те са кандидати за онзи свят. Сега у вас ще влезе мисълта: Защо старият човек да не вярва? Питам: Ами ако вярва, какво ще се ползува? Вярата не е съществено нещо. Понякога на вярата се предава едно качество, което тя няма. Вярата е път за някакви нови постижения. Значи, вярата е само път, но в този път няма никаква реалност. Вярата не е най-голямата добродетел на човека. Тя е такава добродетел, която е потребна в този път. И като четете тази глава, виждате, че не е казано да вярваш в Създателя си, но е казано: „Помни Създателя си в дните на младостта си". Помни, казва, Създателя си, докато не дойдат дните на злото. Дойдеш ли в дните на старостта си, ти ще остарееш преждевременно. Остаряването е процес на безверието. Ако ме питате защо хората остаряват, ще кажа: Те остаряват, защото престават да вярват. Сега ще ви приведа един факт, с който ще направя сравнение между влюбването и яденето. Влюбването е един естествен процес, както е и яденето. Аз сравнявам яденето с влюбването. Например, когато някой човек не е ял няколко дена, лицето му посърва, пожълтява, очите му хлътват навътре и който го види, мисли, че или е болен, или не е ял нищо. Но щом се наяде, веднага лицето му е освежено, става разположен. Преди да се наядете вие сте неразположени, но щом се наядете, разположението веднага идва. Такова нещо е и влюбването. То е едно хубаво ядене. Когато някой се влюби, той е на голямо угощение. И казват за такъв човек, че се е влюбил. Тези големи обеди ги наричат гала-дине. Младият, който се е влюбил, е доволен, че е на дине. Един ден престават да го канят, и той изгубва разположението си, очите му стават мътни, не му се живее, и той казва: Не искам вече да живея, животът за мене няма никакъв смисъл. Защо не го канят на ядене, вие сами можете да си тълкувате. Той казва: Свършиха се онези хубави, щастливи дни, дето имаше хубаво ядене, наздравица с хубаво винце. Сега вече и хубав хляб няма. Питам: Де е същественото? – Не, пак има нещо, не мислете, че е така само. Когато човек се е влюбил, когато е на тази трапеза, в него става едно втичане, но щом се затвори този път, това втичане от сърцето му изчезва, прекъсва се, и той усеща, че няма вече това втичане. Той казва: Тежка работа. Затворили пътя му, няма вече какво да диша. Казвате: Тогава човек не трябва да се влюбва. – Невъзможно е, трябва да се влюбиш. – Ама защо, на какво основание? – Аз изхождам от друго гледище. Невъзможно е човек да не яде. Ще яде, и при това, колкото храната е по-хубава, толкова по-добре за него. Колкото храната е по-лоша, толкова по-зле за него. Каквато и да е храната, все трябва да ядеш. Непременно човек трябва да има хубава храна. Злото не е в яденето, но в неправилното ядене. Злото не е във влюбването, но в неоценяването на онзи, в когото си се влюбил. Един ден, когато не оценяваш този, в когото си се влюбил, ти ще умреш. Слушал съм някой да казва: Не мога ли да намеря друга жена? Вие не знаете какво нещо е природата. В природата вие можете да намерите само една жена. Няма

много жени в природата. Докато мислите, че можете да намерите много жени, вие не можете да разрешите въпроса. Късно е. Както и да го обяснявате, ще изкарате един анормален закон. В света кой как се е опитвал, все е дошъл до един лош край. Единственото обяснение, което мога да ви дам, е следното: Представете си, че някой се влюбил в пръста ми и постоянно гледа пръста ми. Представете си, че тия пръсти имат съзнание. Този, който се е влюбил в моя пръст, постоянно го милва, и пръстът пита защо ме милва този човек! Пръстът мисли, че е самостоятелен, и мисли за себе си, че е цялото. Това не е една ясна представа. И ние понякога правим същата погрешка. Виждаме, че някой се влюбил в някого и започваме да ревнуваме. Не, вие правите същата погрешка на пръстите. Този човек се е влюбил в някого заради Бога. Той помни своя Създател. Колко неща са ми казвали за хора, които са се влюбили, но аз казвам: Тази работа не седи така. Този човек се е влюбил в някого заради Бога. Той не е истинският обект, а този човек, като люби някого, ще люби и тебе. Ще дойде ред и до тебе. Каква е вашата дипломация? Когато някой човек влезе в къщата ви, той започва отдолу нагоре със своята любов. Ако в този дом има някое малко момиченце, той започва с него. Той се радва на момиченцето, целува го, милва го. Ако момиченцето е от четири до десет години, както и да е. Но ако тя е млада мома, на 24 години, тогава работата е малко по-другояче. Ако пък този човек си позволи да обича майката, работата излиза съвсем другояче. Не е позволено вече на този човек да обича момата или майката. За малкото момиченце не е престъпление да се обича, но като дойде до младата мома и до майката, въпросът там вече е друг, те са светци, които не трябва да се бутат. Това е субективно схващане. Този човек първо иска да привлече вниманието ви и затова започва с малките величини. Той започва с малкото момиченце, с малките величини. Той обиква първо децата. И като обикне децата, започват да му се доверяват. Защото, ако той се отнася към тях добре, ще се отнася добре и към големите. Това е обосновано на един естествен и разумен закон. Това значи: първо ти дават сто или двеста лева и гледат дали ще ги върнеш. Малкото момиченце е този малък капитал, тази малка сума. Младата мома е по-големият капитал, който влиза в обращение, а майката е още по-голям капитал. Малките деца са дребните пари, младата мома е капиталът в обращение, а майката, жената в дома е големият капитал. Та от това как ще постъпи някой с най-малкия капитал, ще се съди и за отношението му към големите капитали. Тази философия е права. И затова казвате някому: Нямам доверие в тебе. Не се докачайте. Аз съм срещал много деца умни, знаят как да постъпват. Аз се радвам на тяхната философия. Много деца са ми разправяли. То казва: Дойде някой, започне да разправя някои работи, които не са по Бога. Настани се, като че ни лук ял, ни лук мирисал. Като дойде майка ми, той иска да си отиде. Защо? – Майка ти много обича да ви чете, че така не било, че иначе не

било. – Какво ти чете майка ти? – Срам ме е да ти кажа. – Щом те е срам, и на мене не го казвай, и аз не искам да те слушам. Тогава, казваш: Направи това, което не те е срам, и което е приятно и на майка ти, и на мене, че да не те е срам. Някой казва: Много те обичам. – Кажи го на майка си. Не мога да кажа на майка си. – Щом не може да каже на майка си, аз зная вече какъв е законът. Казвам: Ти обичай първо майка си и баща си, после брат си и сестра си, а най-после остави за мене.

Казвам: Това дете има известни представи, то си мисли нещо. Това дете казва, че ме обича, но онези, които не разбират живота, те не знаят, че за тази Любов има своите причини. Още като ме погледне това дете, аз виждам в очите му един Божествен поглед, то вижда, като че ме познава. Неговият поглед е такъв, какъвто никога не е бил. Неговият поглед говори за някакво далечно възпоменание. Казвате: Това са детински отвлечени работи. Няма нищо отвлечено в това. Това са реални неща. Реална е само онази Любов, която не се е променила. Разправили са ми много случаи, при които деца са спасявали хора в отчаяние. Един млад момък разправял: Мене ме спаси едно малко момиченце от самоубийство. Един ден в голямо отчаяние, то дойде при мене, хвана ме за ръката и ми каза: Колко си добър, колко те обичам. Веднага нещо просветна в съзнанието ми. И си казах: Намери се поне един човек, който ме обича. От там насетне, в душата ми стана голям преврат. До това време и проповедници са ми говорили какви ли не са ми говорили. Но като ме погледна това дете, като ме помилва, като ми каза, че ме обича, промени се цялото ми естество. Не само това, но и цветята, които отглеждате в градината си, много пъти могат да ви избавят от някое нещастие. Има цветя, които трябва да пазите в къщата си, за да се избавите от известно нещастие. Има много плодни дървета, които ви носят също така благословение. Може да направите такъв един опит. Лятно време, когато сте неразположени духом, минете през нивите, когато житото расте, и ще усетите такова едно полъхване на житото, от което веднага състоянието на духа ще се подигне. Има нещо, което се отделя (от) растителното царство. Те всички казват – обичаме ви, и всичко каквото приготовляваме в природата, е за вас. Значи, трябва да помним Създателя си, защото яденето и пиенето, и всичкият въздух, водата, светлината, всички онези условия и възможности, които нашият ум може да си представи, всички се крият в това същество, което не е такова, каквото хората описват. Това същество борави в нашето съзнание чрез всички хора, които Той е създал. Бог, Създателят, Този, Когото обичаме, някой път може да ни проговори чрез някой лист, чрез някое животно, чрез една млада мушица, чрез едно животно, чрез един човек, чрез една книга, чрез един скъпоценен камък, чрез светкавицата в природата или вечер чрез някоя звезда – в каквото и да е направление. Хиляди са начините, чрез които Бог може да употреби едно благотворно влияние

върху света. Едновременно Той има две разположения: в злото Той иска да опиташ всички противоречия, които хората са създали, за да не ги правим, а чрез доброто иска да опиташ доброто, което висшите същества са създали. Значи доброто е един плод на висшите същества, които са завършили своето развитие, а злото е плод на същества, които не са завършили своето развитие. Аз наричам злото недоузрял плод.

Та казвам: При сегашното обективно разбиране на света, ако вземете положението на естествените науки днес, и разгледате окото на човека, ще видите, че както цялото тяло, така и окото на човека е разумно направено. Някои намират известни дефекти на окото, но досега още човек не е намерил такъв инструмент, който да бъде така усъвършенствуван и така подвижен, както е човешкото око. За сега, обаче, от осем хиляди години насам човешкото око се е деформирало. В човешкото око има нещо, което може да се развие, както в далекогледите. Има хора, които могат да станат толкова далекогледи, че да виждат на далечни разстояния. Засега учените си служат с далекогледи да изучават звездите на небето, но един ден, когато хората развият своето зрение, възстановят първоначалното си зрение, те ще си служат с очите, както с далекогледи. Засега хората няма нужда да развиват повече очите си, защото няма какво хубаво да виждат на земята, но един ден, когато и те се развият духовно, тогава ще развият очите си и ще виждат с тях не само най-отдалечените предмети на земята, но и всичко, което става на слънцето, на звездите и на другите планети. Един ден те ще дойдат до положение да разбират езика на другите планети. Казвате: Това са илюзии. Съгласен съм с това. Но всичко, каквото имате в света, е все илюзии. Ти си чиновник, висш професор си, работиш до 60–70–80 години, но един ден изгубиш всичко, фалираш и заминаваш за онзи свят, за там, дето не знаеш нищо. Ти заминаваш спокоен, че оставяш на земята наследници. Преди всичко ти никога не можеш да оставиш наследници, защото това, което имаш, не е твое. Щом не е твое, как ще го оставиш наследство? Единственото нещо, което ние оставяме на нашите близки, това са нашите дългове. Аз не съм виждал нито един баща, който да не е оставил на своите наследници борчове, които индусите наричат карма. Никой не е оставил на наследниците си наследство аржан-конте. И затова всеки казва: Аз трябва да платя кармата си. Добрините са много малко в сравнение със злото. Следователно, доброто, което иде в света, не е нито в бащата, нито в дядото. Доброто иде от Бога и ще Го помниш. Единственият, който може да ти даде наследство, това е Бог и Него ще помниш. Това не е философски въпрос. Това не е въпрос, който можеш да намериш в някоя книга. Това е въпрос, който всеки човек трябва да изследва в себе си, в самата природа. Има начини, чрез които човек може да провери тези въпроси. Има хора, които отчасти са го проверили. Този закон работи на всякъде. Един англичани е написал една книга, дал е цяла

статистика. Тази статистика се състои в следното: Той е написал отговор на един и половина милион молитви. Той живял 95 години и в това време отправил към Бога един и половина милион молитви, на които получил отговор. С парите, които получил като отговор на своите молитви, той отгледал повече от две хиляди деца сирачета в едно сиропиталище, без да иска направо от хората пари. Той седял и се молил, без да казва някому, че има нужда от пари, че отглежда сирачета. Молил се и очаквал. Един ден имал голяма нужда от пари за сиропиталището си и се помолил на Бога да му помогне. По едно време идва при него един англичанин и му казал: Аз имам на разположение 500 хиляди английски долари, искам да ги дам на някое благотворително дружество. – Добре, щом искате, дайте ги на когото намирате за добре. Вие имате ли нужда? – Ако искате, можете да дадете, то е ваша работа. Англичанинът си излиза вън и пак се връща и го пита: Вие имате ли нужда? Трети път пак го пита, и след като излязъл вън, най-после се върнал и казал на този благороден човек: Имате или нямате нужда, аз ще оставя парите на вас. Вземете тези пари и си свършете някоя работа. Сега аз привеждам един изключителен случай. Втори подобен случай няма. Такава книга втори път не може да се напише. Това е нещо небивало, от което не можем да извадим едно общо заключение. Този човек е бил уверен в молитвата си. Той е извадил един закон, който е описал в книгата си през ред статистики. Ако четете тази книга, в нея няма да намерите никакви теории, никакви обяснения. Само статистики. Той пише в книгата си колко пъти се е молил и колко пъти са му отговорили. Той пише: Колкото по-чистосърдечна е била неговата молитва, толкова по-скоро е получавал отговор на нея. Колкото повече се замотавах в някаква философска теория, толкова и повече работата ми не ставаше.

Та казвам: Когато Божественото в света не работи, причината за това е някоя спънка, която ние туряме в ума си, вследствие на което идват и за нас ненужни страдания. Например, болестите, от които европейците страдат, се дължат на тяхната голяма алчност. Причината на много болести се дължи на стяженолюбието в бялата раса. Например, американците казват – времето е пари. Там всички работят и бързат. Не е лошо това, но то води към голяма алчност. Англичаните отчасти съзнават това. Те са хора, които за да се избавят от това зло, правят големи жертви. Между всичките народи англичаните най-много жертвуват за духовното. Те най-много се пазят от стяженолюбието. Ако те не правеха това, щяха да имат лоши последствия. Какво е донесло користолюбието? То е донесло неврастенията в света. По този начин човек се натрупва с излишни материали, които не може да носи. Той иска да спечели по известен начин, но не може. Той иска да се подигне по някакъв начин в обществото, и това не може. Например, българите, когато искат да постигнат нещо, казват: Ти замажи колата на този, на онзи, както той иска, за да постигнеш своето

желание. – С мазане на кола, тази работа не става. С мазане на кола човек не може да се подигне. Има един основен закон, който седи в следното, не се занимавай с мазане колата на този, на онзи, но намери основната добра черта във всеки човек и разработвай тази черта Ако ти разработваш тази негова добра черта, този човек всякога ще бъде готов да ти помогне, но ако ти го подозираш, той ще се откаже от тебе, няма да ти помага в нищо. Често американските апаши пишат на някой американец милионер да им даде толкова и толкова долари иначе ще хванат дъщеря му. Те ги заплашват, но много от тия милионери предпочитат да дадат 20–30 или повече долари, отколкото да хващат детективи, които да преследват апашите.

Сега бялата раса трябва да се откаже от чрезмерното си стяженолюбие. Бъдещето човечество трябва да бъде човечество на щедростта. Сега, като отидете в Америка, ще видите, че всички проповядват да се спестяват пари за черни дни, за стари години. Но ето сега дойде кризата и около повече от две хиляди банки, в които имаше спестени пари за черни дни, фалираха, а парите отидоха. Какво остана? – Нищо. Донякъде този начин за спестяване на парите, все е едно разрешение на въпроса. Човек все вярва на спасителните банки. Но честността трябва да се направи спасителна банка. Човек трябва да бъде честен, да няма абсолютно никакво желание да подяде някого. Ако имаме такива банки, никой не може да пострада. Не е въпросът да се развива стяженолюбието един срещу друг, но честността трябва да се развива между хората. Ако честността между хората се развива, тогава ние ще имаме една финансиална система, в която няма да стават тия бързи промени. В това няма нищо лошо. Ти си печелил 20–30 години, а някой вземе тия пари, яде и пие, облече се, а ти останеш с един дълг. И тогава ти изваждаш друга философия: Не струва човек да прави добро. Ако дойде при тебе някой да ти иска една сума от 30 хиляди лева на заем, умно ли е да му дадеш? Друго е, ако ти имаш сто хиляди лева приход, но ти имаш само десет хиляди лева, а той иска 30 хиляди. На този човек можеш да му дадеш само пет лева заем.

„Помни Създателя си в младостта си“. Ако се приложи този закон „помни“, ти трябва да помниш доброто в света. Три неща има, които човек трябва да помни в света. Той трябва да помни доброто, което хората са му направили. Той трябва да помни свободата, която другите са му дали и най-после той трябва да помни тяхната справедливост, техните справедливи отношения, които те са имали към него. Слугата винаги трябва да помни добрия си господар, който го е подигнал. Той го е взел от калта и го е подигнал повече от свой син. И ако този слуга не оценява своя господар, за него ще дойдат лоши дни. Всичко това, което господарят е направил, това е Промисълът в Божествения свят. Той не го е направил за

себе си. Той казва: Заради Любовта, която аз имах, направих това нещо. Правете и вие това, което и аз правя. И ако вие живеете добре, доста е да дадете един добър пример в живота си да ви следват. Доста е да дадете един добър пример в живота си да в_следва. Понякога вие искате да направите едно добро в живота си, за което хората да ви следват. Мнозина следват подир някого.

Ще ви приведа един такъв пример. В Америка в една област в една епархия имало един епископ, добър проповедник, под чието ръководство се намирали около 400–500 проповедници. Този епископ си държал главата малко на ляво, та всички проповедници го подражавали, и те държали главата си наляво, подражавали го. Какво лошо има в това? Те изучавали, че имало един епископ, който си държал главата наляво. По този начин те вървели в неговия път. Някои казват: Синовете трябва да вървят в пътя на баща си. Не, синът не трябва да следва баща си, но неговите добродетели. Ако ти вървиш изправен като баща си, и ако тази изправност подразбира, че ти концентрираш ума си към центъра на слънцето, към великия принцип, разбирам, но ако тази изправеност подразбира стремеж към центъра на земята, а не към слънцето, ти освен че няма да си донесеш никакво благо, но ще си донесеш и най-голямото зло. Аз съм за правото ходене, но според мене, човек, който ходи прав, изпъкнал гърдите си напред, това още не е право ходене. Като ходи, човек не трябва да държи очите си към земята. Като ходи, човек трябва да държи очите си изправени, погледът да е нагоре и като погледне да види хубавите неща. Дето и да мине, дали покрай някой човек или другаде, той все трябва да вижда хубавите работи, без да търси дефектите на хората. Като влезе в една държава или в един народ, или в едно общество, навсякъде той трябва да търси хубавите работи. Хубавото е от Бога, а злото е от другите. Злото е само условие за доброто.

Съвременните хора се нуждаят от един правилен метод за възпитание. Запитайте кого и да е от Америка, от Англия, от България или отдето и да е да ви дадат един метод за възпитание на децата, да видите какво ще ви кажат. Аз съм срещал много методи за възпитанието на децата, но още не съм срещнал един правилен метод как трябва да се възпитават децата. Всеки казва, че детето трябва да бъде свободно. Но в какво същност седи тази свобода? Свободата изключва всякакво насилие, всякакво зло, всякаква лъжа. Онзи, на когото искате да дадете свобода, преди всичко трябва да изключите от него всякакви дефекти. Всеки сам трябва да съзнава своите дефекти и преди да се изкушава, да знае, да познава себе си. Тогава само той може да бъде свободен. Не само че изкушенията не трябва да засягат човека, но той трябва да бъде свободен от тях. Човек не може да избегне от изкушението. Това изкушение може да дойде в ума или в

сърцето на човека, но той трябва да помни едно нещо: докато това изкушение не е дошло във волята на човека, то е отвън него, но дойде ли веднъж и във волята му, то е вече отрова за него. Всичките нещастия в човека дохождат чрез приемане на злото в него. Щом приеме злото, образува се едно съединение в неговия организъм. Представете си, че у човека се яви желание да открадне нещо. Не е лошо, че човек щял да открадне 10–15 хиляди лева, но този акт ще остави за четири поколения лоши последствия в него. След тази кражба, човек трябва да мине цели четири поколения, за да се очисти тази нечистота от него. Статистиката е показала, че едно зло се ликвидира в четири поколения, а едно добро, направено, носи своите последствия за тисящи години. В такъв случай по-добре е човек да прави по едно добро. Ако човек би правил всеки ден по едно микроскопическо добро, той би имал големи резултати. Ако всеки ден майката и бащата, дъщерите и синовете биха правили по едно малко добро, те щяха да придобият много нещо. Никакво друго възпитание не би им трябвало. Ако всеки ден майката, бащата и децата биха направили по едно малко добро, и вечер, като се върнете, всеки да разправи какво добро е направил, да разправи своята опитност, по-велико нещо от това не би имало. Майката ще каже на детето си: Направи това добро. – Това вече не е добро, то е дисциплина. Или ще му каже: Коленичи на земята, тури си ръката на гърдите. Детето прави тези движения, но то не знае кое какво означава. Това е дисциплина, не е добро. Като тури ръцете си така, детето не знае, че това означава единство между неговия ум и неговото сърце. Това означава събирането на пръстите, когато човек се кръсти. Майката, като не знае тия неща, заповядва на детето си да се моли, като фелдфебел и казва: Хайде сега, чети „Отче Наш“. И това не е лошо, но то не може да даде на детето онова благородното възпитание. Но като порасне, детето казва: Аз се молих, но защото майка ми е седяла пред мен. Други пък се оплакват, че не били свободни. Като станат възрастни, те правят това, което сами намират за добре. Ако е хубаво, защо да не правят това децата и като малки, и като възрастни? Но това положение е изключително. Всички ние се намираме в изключителни положения, но тези положения трябва да се употребяват по десет пъти, но само десет пъти най-много в месеца. Иначе, това значи да си играеш с природата. Това значи, че казваш какво си готов да направиш всичко, когато това не е вярно. То е все едно, когато човек иска да вземе нещо от някого, а за да го вземе, той казва: Аз ще платя. Минава месец или два, а той нищо не плаща. Не, щом искаш пари на заем, ще си кажеш истината. За един месец десет хиляди лева не могат да се платят като от човек с твоето положение. Вие възпитавате малките деца, но като пораснат, те казват: Ние сме били в заблуждение. Не, това не е възпитание. Светските хора са дошли до положение да казват, че децата трябва да бъдат свободни. В какво седи тази свобода? Някой сам се определял в какво да вярва. В това съм съгласен. Питам: Защо до

известна възраст бащата и майката са авторитети за детето? Детето абсолютно трябва да вярва в майка си и в баща си. Бащата сам трябва да бъде модел. Ако бащата каже на сина си, че никакъв Господ не му трябва, той ще изгуби своя авторитет. Бащата трябва да бъде абсолютен модел за сина си. Детето никога не трябва да бъде хванато в лъжа. Например, дойде някой в дома, и майката казва: Кажи, че ме няма. Детето казва, че майка му я няма в къщи, но с това в него се внася вече първата лъжа. То казва: Тази работа била лесна. Утре това дете свободно ще бръкне в джоба на баща си и ще вземе пари. Това е възпитанието на миналото. Сега вие искате да се самовъзпитавате, но трябва да знаете, че всяко ново учение подразбира нов морал. Сегашният свят минава през друга една форма, която твори нов морал. Този нов морал ще преустрои бъдещето общество. Това общество не може да се преустрои със същите мерки, каквито има сега. Невъзможно е това. Животните се създадоха по друг морал от този, по който се създадоха хората, т. е. човекът. Когато дойде до човека, дойде и друг морал в света. Сега вече сме в друга една епоха. До известно време се говореше за епоха на създаването, сега се говори за епоха на еволюцията, за възраждането на човека. Създаването е механически процес, а възраждането – органически. Сега всички хора са навлезли в органическия процес, вследствие на което всички усещат големи страдания. Кой как направи една пакост, или една погрешка, веднага съзнава, че не е така и страда. Цялата бяла раса, пък и най-духовните усещат, че нещо вътре в тях ги смущава. Едно вътрешно безпокойствие има в бялата раса. От гледището, от което излизам, аз считам това състояние много естествено. Това състояние е подобно на състоянието, в което се намира бременната жена, която започва да се безпокои как ще роди детето. Като останат няколко деня до раждането, тя започва да се безпокои, да не би да стане някаква катастрофа с детето, което е заченала. Страданията, които бялата раса носи, показват, че тя е бременна с нещо, и трябва да роди. От бялата раса трябва да се роди шестата раса. Това е вече бременността. От тази раса ще се роди новата раса, новите хора. Тези големи страдания, тези катастрофи, това изтичане на кръв, показва, че тя е дошла до едно бременно състояние, от което трябва да се роди бъдещето, великото в света. Колкото страданията са по-големи, толкова и ние сме по-близо до онзи вътрешен момент на раждане. – Вътрешно раждане. Ето, и Христос, Който дойде да проповядва това учение, Той сам трябваше да мине през големи страдания. Представете си един човек, който беше толкова чувствителен, и който сам лекуваше болни, правеше чудеса, в 24 часа трябваше да дойде при него един легион от шест хиляди души войници да му се гаврят, да го плюят, да го ругаят, да го бият и отгоре на това да Му дадат да носи един дървен кръст. И Той имаше човешко достойнство. Като беше подложен на това изпитание, кръв излизаше от порите му. Чудно е, че при това положение сърцето му не се пукна. Всеки друг човек, на когото

кръв излиза от порите му, непременно би се пукнало сърцето. Тази кръв излезе от Христа по причина на голямото, на високото налягане, на което се намираше. Но и при това положение сърцето му не се пукна. Ако се качите на височина от няколко хиляди километра, от тялото ви ще почне да излиза кръв, което се дължи на външното голямо налягане в сравнение с вътрешното. Има хора, у които вътрешното налягане е по-голямо от външното. Мисълта, която мъчеше Христа беше толкова силна, че кръв почна да изтича от порите му, но сърцето му издържа, не се пукна. Но и като Го качиха на кръста, пак не Му остана време за Неговата мъка. Доколко е верен този анекдот, не се знае, но преданието разправя следното: Когато бил на кръста, при Христа дошъл един баща, синът на когото бил тежко болен, но той се надявал само на Христа и Го помолил да помогне на сина му. Христос се обърнал към римските войници с молба да му отковат ръцете само да помогне на този болен, и после пак да Го заковат, но те Му отказали. Значи, римските войници отказали на Христа да прави последното си добро. От тогава казва историята Римската империя пропаднала, понеже забранила на Христа да изпълни последното добро. Ако и вие забраните на вашия Христос, на вашия Дух да направи едно добро, и вашата съдба е подписана. Ако и вие в 24 часа можете да се гаврите с Божественото в себе си, което е най-великото и след това да Го турите на кръста, и вашата съдба е вече решена. Римската империя в това отношение седи като пример, не че е толкова добре направила, но човек се познава в Любовта си, в края, а не в началото. За мен не важи Любовта ви в началото, но в края. За мене не важи как сте създадени в началото, но как сте в края. Аз бих предпочел в края да съм, както трябва, а не в началото. По-идейно е в началото, а не в края. Това е съвършенството.

Сега ние сме дошли на земята и мнозина питат защо са дошли. Други казват: Христос защо дойде на земята? Христос и ние сме едно и също нещо. Ние сме дошли да свършим това, което Христос преди две хиляди години поде да извърши. Сега ние чакаме Христос да дойде втори път. Но ако Христос дойде втори път на земята, знаете ли какво ще бъде Неговото идване? То ще бъде като свиренето на Паганини, когото накарали да свири на три струни. Той свирил на три струни. След това го запитали дали може да свири на две струни. Той свирил и на две. После искали да свири на една струна. Той казал, че и на една струна може да свири, но излязъл вън и повече не се върнал. Та сега, ако и вие очаквате Христос да дойде да свири с една струна, т. е. на вашия ум, Той няма да се яви. Съвременните хора очакват Христос да се яви и да работи според техните вярвания и разбирания. Сега вие очаквате да дойде Христос в нашите форми и да направи хората крайно щастливи. Който е готов да бъде щастлив, да бъде, а който не е готов, той ще си носи своите страдания. Любовта ще дойде и

ще направи всички хора щастливи. Не само в духовно отношение, но аз считам, че това щастие ще бъде както на духовния, така и на физическия свят. За мене и духовният, и физическият свят е едно и също нещо. Ако човек не познава физическия свят, как ще познава духовния. Защо? Защото духовният е крайно обширен свят, той е толкова сложен, с толкова много работи. Някой казва, че е ходил в онзи свят. – Де да е ходил в онзи свят? Ето, апостол Павел казва, че е ходил в третото небе. До там само е стигнал той. Има и нещо повече от третото небе. Казва той, че там чул и видял неща, които нито на този, нито на онзи свят могат да се видят.

Сега да се върнем към главната мисъл. Понеже се проповядва за онзи свят, аз не ви проповядвам за онзи свят. Аз ви говоря за този свят. Онзи свят е точно такъв, какъвто е този свят. Ако вие умрете и отидете неподготвени в онзи свят, ето, какво ще ви се случи. В една своя книга един американец пише свои опитности. Той получавал писма от един свой роднина от онзи свят, който му казвал: Големи са моите нещастия тук. Всичко имам за ядене и пиене, но не мога да ям. Гледам пред себе си добре сложена трапеза с ядене. Тъкмо пристъпя една крачка към нея, и тя веднага отстъпва една крачка от мене. Вече десет години откак съм дошъл тук, все се намирам на същото положение. Още не съм седнал да си хапна. Дано се върна по-скоро на земята, че да се нахраня, иначе, тук гладен ще умра. Всичко, което вижда за ядене, му се иска, но не може да яде. Така се измъчва вече десет години наред. Така ще бъде за всеки неподготвен човек, като влезе в онзи свят. Благото ще седи пред него, а той няма да може от нищо да хапне. В такъв случай по-добре е тукашният обед, отколкото духовното виждане. Обаче, и духовният свят има своя реална страна. Тя се отнася за онзи, който е подготвен. И там има ядене, от което човек може да яде. Ако ти е позволено в онзи свят да ядеш, тогава няма защо да се връщаш. Ако можеш да ядеш в онзи свят, по-хубаво место оттам няма. Но ако не можеш да ядеш, по-лош свят от онзи няма.

Сега не ви казвам да вярвате. Можете да проверите това. Ако го намерите за вероятно, добре. Но ако не го намерите за вероятно, турете го на страна. Това е мимоходом казано, само да хвърля известна светлина в умовете ви. Едни казват, че слънцето било разтопено и имало топлина един милион градуса. Други казват, че имало 25 милиона градуса топлина. Трети казват, че имало 40 милиона градуса топлина. И това е възможно, но кой е мерил тази топлина? Казват, че това се определяло от спектъра на слънцето, според различните елементи, които се намират в слънцето. Сега, това е като една теория, като една хипотеза. Сега, както и да разглеждаме вашите разсъждения, казвам: Помнете Онзи, Който ви обича. Помнете Онзи, Който ви е правил безброй добрини. Помнете Онзи, Който всякога се е

застъпвал за вас. Помнете Онзи, Който ви е създал. Обичайте Го!

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

10 неделна беседа от Учителя,
държана на 2 декември 1934 г.
София, Изгрев

/Мъгла/.

1934_12_02 Доброто име
Утринно слово

ДОБРОТО ИМЕ

Ще прочета 22-ра глава от Притчите.
За да разбира Словото, човек трябва да има вътрешно разположение към него. Какво разбирате под думите „вътрешно разположение“? Вътрешното разположение подразбира разположение на духа. В разбирането има толкова елементи, колкото и в тоновете. За пример, ако изпеете един и същ тон с различни букви – „А“, „Е“, „И“, „О“, „У“, ще имате различни резултати.

В първия стих на прочетената глава се казва: „По-предпочитаемо е добро име, нежели голямо богатство; и добра благодат, нежели сребро и злато“. Защо доброто име е за предпочитане пред голямото богатство? Защото принадлежи към един възвишен свят. Богатството принадлежи към материалния свят. При това, всеки богат не е придобил богатството си сам. Той може да е получил голямо наследство от баща си или от чичо си, без да го е изработил сам. Богатството не е всякога лична придобивка, докато доброто име е всякога лична придобивка. Всеки сам трябва да си изработи добро име. То не се придобива по наследство. Никой не може да се ползва с добро име, ако сам не го е изработил или заслужил. Който има добро име, той е силен човек, той никога не се обезсърчава, нито се обезверява. Той обича живота и разумно го използва. Казано в Писанието, че всеки човек ще има такова име, което само той ще знае и на което всякога може да разчита. Днес всеки човек носи някакво име, но то е негов псевдоним, а не истинското му име. Той не може да разчита на своя псевдоним. Така че когато се говори за доброто име, ние разбираме име, което е подобно на кибритената клечка. Щом драснем кибритената клечка, тя веднага се запалва и светва. Следователно изговорите ли доброто име, пътят ви веднага се осветява.

Защо е дошъл човек на земята? Да спечели добро име. Днес всички хора имат по едно име, но скоро го изгубват. Силата и властта на това име е подобна на високото положение, което човек заема на земята. Срещате един човек, на когото всички се кланят, всички го обичат и уважават. Защо? Защото е министър-председател. Каквото каже, каквото подпише, всичко става. След три–четири години отнемат властта му и каквото каже, каквото подпише, нищо не става. Защо? Изгубил е силата на своето име. Днес всички хора са министър-председатели само за известно време. Щом изгубят поста си, заедно с това губят и властта си. Кой отнема властта им? Смъртта. Щом дойде смъртта, от човека нищо не остава. Той се превръща

в обикновен гражданин.

И така, стигнете ли до доброто име, вие трябва да вярвате в неговата сила, както вярвате в Бога. Доколко вярвате в Бога, ще разберете във време на трудности. Ако във време на трудности човек не може да издържа, вярата му е слаба. Малко хора имат силна вяра. Те се респектират едни други не с вяра, но с физическа сила, както правят животните. Когато по-силно животно погледне към по-слабо, последното свива опашка и отминава далеч от него. Защо? Респектира се от силата му. Не правят ли същото и хората? Срещате един горд, силен човек, навсякъде ходи с вдигната нагоре глава и току-реже с езика си. Смел и решителен е този човек, защото се намира при благоприятни условия на живота. Изгуби ли благоприятните условия, той навежда глава, спуща ръце надолу и поглежда страхливо хората. Като го питат нещо, той казва: „Оставете ме свободен, не съм разположен духом“. Мъчи се този човек. Всички хора се мъчат и ще се мъчат, докато изработят доброто си име и разберат неговото значение. Да изработи човек добро име, това е мъчна задача. Разреши ли задачата си, колкото мъчна да е била, тя става лесна. След нея, обаче, иде нова задача, пак мъчна. Колкото по-горе се качва човек, толкова по-мъчни задачи му се дават.

Съвременните хора се стремят към блага, но искат да ги получат по лесен начин, без мъчнотии и страдания. Това е невъзможно. Ако годината е суха и житото не може да се развива добре, земеделецът се моли за дъжд. Завали ли дъжд, житото се радва, но улиците се калят. Ако същият земеделец излезе вън, в калта, с нови, скъпи обуща, непременно ще ги окаля. Трябва ли той да се моли да дойде суша, да не се каля? Ако иска житото да вирее добре, той трябва да пожертва обущата си. Иска ли да запази обущата си, житото ще пострада. Кое от двете е за предпочитане: житото ли да се запази или обущата? За предпочитане е житото да израсте, да цъфне, плод да даде, защото много хора ще се хранят с него. Някои религиозни искат да станат светии без да се калят. Това е невъзможно. Искаш ли да станеш светия, непременно ще се накаляш. За да стане чист и свет, човек трябва да мине през големи мъчнотии и страдания. Някой иска да се качи на висок планински връх, но не желае да се измъчва. Стигне донякъде, умори се и казва: „Хайде, ще се върна. Като си почина, пак ще се опитам“. Рече отново да се качи, стигне до едно място, пак се връща. Той постоянно се качва и слиза, но върхът все далеч остава. Като види, че няма сила и постоянство да го достигне, той си казва: „Да има един аероплан, да се кача на него и така да стигна върха“. И с аероплан е добре да се качиш, но славата ще бъде на аероплана, а не твоя. Иска ли да придобие знание, сила, богатство, човек трябва да работи, да учи, да прилага това, което знае.

Кой човек е учен? Учен човек е този, който е придобил знанията си с усилия, с вяра и с постоянство. Той не е придобил нещата даром. Думата „даром“ подразбира само дадените условия. Всичко останало човек придобива сам, с труд, усилия и работа. „За предпочитане е добро име, отколкото голямо богатство.“ Само вътрешно силният човек има добро име. Казваме за някого, че е именит. Значи именит е този, който има добро име, който има имане. В обикновения живот богатият човек считат човек с добро име, а сиромахът – човек с лошо име. Много естествено! Като се намери в големи мъчнотии и затруднения, сиромахът тръгва да иска пари оттук-оттам, докато задлъжнее толкова много, че не може да изплати дълговете си, с което опетнява своето име. Богатият не може да опетни лесно името си, защото откъдето вземе пари, скоро ги връща. Да плаща някой дълговете си, това не значи, че е човек с добро име. Важно е как плаща. Някой плаща редовно и навреме задълженията си, защото стражарят стои срещу него. В това отношение сиромахът, който не плаща, има по-добро име от богатия. Той казва: „Нямам пари, не искам да плащам“ – нищо повече. В желанието си да се освободи от сиромашията, от ограничителните условия на живота, той се отказва да плаща, да търси пари оттук-оттам. Той не иска даже да мисли за дълговете си, иска да се представи за силен човек. Силен е, докато не е опитал тоягата върху гърба си. Усети ли, че тоягата се слага върху гърба му, веднага отстъпва.

По време на турското робство българите, ограничени от турското управление, правили опити да се освободят от него, но в края на краищата пак отстъпвали. Когато турски чиновници ходели по домовете да събират данъци, българите казвали: „Няма да плащаме!“ Оттук-оттам някой се обаждал: „Знаете ли какво направили с Драган, със Стоян? Като не искали да плащат задълженията си, турците ги пребивали от бой“. – „Така ли? Няма какво да се прави, ще вземем назаем отнякъде, ще платим. Турско управление е това, ще носим теглото и ще мълчим.“ „За предпочитане е добро име, отколкото голямо богатство.“ Този стих се отнася за всеки човек – богат или беден, учен или прост. Доброто име на човека се определя от неговия език. По езика ще познаете добър ли е човек или лош. Който не е изработил доброто име, той всякога роптае против съдбата си. Той е недоволен от всичко и постоянно се оплаква, че Господ не го защитава, не слуша молитвата му. Кого защитава Бог? Бог защитава онези, които са дали път на Божественото в себе си. Това са добрите, разумни хора в света. Това не значи, че и разумният всякога ще бъде покровителстван от Бога. Ще дойде ден, когато и той ще бъде изоставен. Христос, Когото наричаме Син Божи, като се намери в голямо изпитание, каза: „Господи, Господи, защо си ме оставил?“ Всеки човек трябва да мине през това изпитание, да научи нещо. Докато детето е малко, майка му го носи на ръце. Започне ли

да расте, тя го слага на земята, да се учи да ходи. Като не разбира защо майката постъпва така, детето започва да плаче, да протестира. Коя е причината, поради която майката оставя детето си на земята? Тя иска да го научи да ходи, да стане самостоятелно. Кое дава право на детето да плаче и да вика? Може ли майката да носи детето си през целия му живот на ръце? Докато се научи да ходи, детето се чуди защо майка му го оставя на земята, да пада и става, да удря главата си. То не подозира, че по този начин се учи да ходи, да се калява в живота. И възрастните хора, като не познават Божия план, чудят се защо Бог ги е оставил на земята сами, да падат и стават, да се калят, да чупят главите си. Трябва ли земеделецът да се оплаква от дъжда? Ако не вали дъжд, житото няма да израсте. Като знае това, земеделецът се радва на дъжда, макар че ще разкаля пътищата.

На същото основание можете да се запитате защо плачете, когато някой от близките ви замине за другия свят. Заминаването на човека за другия свят не е нищо друго, освен събличане на старата дреха и обличане на нова или посаждането му в земята, за да израсте отново. Трябва ли при такива случаи човек да губи равновесието си? Да замине човек за другия свят, това значи да напусне къщата си и да излезе вън от нея. Казват на някого, че трябва да напусне къщата си, но той се противопоставя. Той иска да знае причината, защо трябва да излезе вън. В къщата става някаква катастрофа. Казват на този човек да излезе час по-скоро навън. Като не разбира защо трябва да напусне къщата си, той се противи, не иска да се подчини. Щом доброволно не иска да напусне къщата си, ще го заставят насила да излезе, но с пукната глава. Човек трябва да се научи да отстъпва. Докато не се научи да отстъпва, той не може да настъпва. Между отстъпване и настъпване има известно съотношение. Ако музикантът не може да понижава тоновете, той не може и да ги повишава. И обратно: ако не може да ги повишава, той не може и да ги понижава. Истински музикант е този, който знае да повишава и да понижава тоновете. „За предпочитане е добро име, отколкото голямо богатство.“ Силата на разумния човек е в доброто име. Като се стреми да придобие доброто име, човек изучава Божиите пътища, изучава законите, които ги управляват. Как ще познае детето сладостта на захарта, ако няма слюнка в устата си? Няма ли слюнка, която да разтвори захарта, никаква сладост не може да се усети.

Следователно, за да опитате свойствата на телата, вие трябва да познавате условията, при които те могат да се проявят. За да се прояви нещо, нужни са известни условия.

Двама души американци, млад господин и възрастна госпожа, отиват при един богат американски банкер да искат известна сума на заем. Младият господин, външно грозен и скромно облечен, влиза при банкера и го моли

да му даде пет хиляди долари на заем. Банкерът го поглежда изпитателно и му казва: „Заповядайте, вземете тази сума, но след три месеца непременно да я върнете. Не направите ли това навреме, последствията ще бъдат лоши. Аз съм човек на реда и на порядъка“. След младия господин влиза старата жена. Тя се покланя вежливо и го моли за един заем от десет хиляди долари. – „Ще ви услужа, но с условие да ги изплатите на определения срок.“ Тя взела парите, благодарила и си отишла. Не се минало много време, старата госпожа заболяла сериозно, вследствие на което не могла да изплати парите в уречения срок. За тази цел дъщеря ѝ, млада и красива мома, отишла при банкера да го помоли да отложи изплащането на полицата. Като я погледнал, банкерът изведнъж разбрал, че в тази мома се крие нещо особено, някаква добродетел, пред която веднага отстъпил. Усмивката, обходата на момата го поразили и той продължил срока за изплащане на полицата.

И тъй, ако сте в положението на младия, но грозен господин, или в положението на старата госпожа, законът ще бъде строг към вас, веднага ще ви се наложи да плащате. Ако сте в положението на красивата мома, работите ви ще се нареждат добре.

Значи човешкият разум, който нарежда работите добре, представлява красива мома. Според духовните хора Божественото в човека нарежда работите му. То е красива мома, в душата на която живее Любовта. Даде ли път на Божественото в себе си, човек лесно се справя с противоречията и мъчнотиите си и никога не се обезсърчава. Той е изработил доброто име. Може ли човек с добро име да се обезсърчава, да се страхува и обезнадеждва? На способния, на силния, на добрия и на разумния човек пътят му е всякога отворен. Където отива, всички го приемат с радост. Каквото предприеме, всичко му се отдава. Той е даровит, способен човек. Дарбите показват, че той е работлив. Нищо не се дава даром. Изгуби ли условията за растене и развиване, човек започва да съжалява. Той съзнава, че е пропуснал времето, но това съзнание не може да му помогне. Има смисъл да съзнава човек, че не е придобил нещо, но ако веднага започне да работи. Ако е нетърпелив, той прилича на празен параход, който се люшка от вълните на морето. Какво трябва да направи човек, за да преодолее своето нетърпение? Да се натовари малко, за да добие по-голям стабилитет. Ако е нервен, неразположен или недоволен, нека си представи добре наредена трапеза, с вкусни яденета, и мислено да си хапне, да се успокои. Някой е недоволен от положението си, счита се сиромах. За да се справи с мисълта за сиромашията, той трябва да сложи в ума си точно противоположна мисъл, че е богат, че е княз или цар, който разполага с големи богатства. Ще кажете, че не можете да си представите това, което не сте. Как може актьорът да играе на сцената ролята на цар, на княз, без

да е такъв в действителност? Ако човек може да играе на сцената фиктивна роля, защо и в живота да не играе такава роля, която ще го спаси от тежките състояния на мисълта му?

И тъй, докато не се научи да вярва в невъзможните неща, човек нищо не може да постигне. Невъзможните неща са реални, а възможните – нереални. Каква реалност има в това, че вярвате в десетте лева, които някой човек може да ви даде? Какво можете да направите с десет лева? Има смисъл да вярва човек, че ще получи няколко хиляди лева, защото може да свърши някаква работа с тях. Да вярва човек в своите възможности, това е реално. Да вярва, че чрез възможностите на другите хора може да постигне нещо, това не е реално. Човек се ползва най-много от това, което сам може да постигне, а не от това, което хората могат да направят за него. На човека са дадени ред възможности и условия, безброй блага, а въпреки това той се счита беден. Какви по-големи блага може да очаквате от въздуха, водата, светлината и храната? Който се оплаква, че работите му не се нареждат добре, той пресилва нещата. Ако днес колелото на живота му не се движи, това доказва, че е слязло долу, в низината на живота. Той трябва да има търпение, да почака малко, докато колелото гребне от благата на живота и отново се вдигне нагоре. Ако човек няма търпение да слезе до най-ниското място, да гребне оттам нещо и след това да се качи горе, във височините на живота, колелото на неговия живот винаги ще бъде празно. Докато колелото не се върти, докато не слиза и не се качва, градината на човека винаги ще бъде суха. Движи ли се колелото, кофите ще се пълнят и празнят, зеленчуците ще се поливат и човек ще се радва на благата в живота. Да се пълнят и празнят кофите на човека, това значи да живее добре. Щом живее добре, нивите, градините му ще бъдат росни, плодовете и житото ще узряват добре, а след това и хамбарът му ще бъде пълен.

Мнозина се оплакват от мъчнотиите в живота си и търсят начин да се освободят от тях. Те искат да бъдат щастливи без да подозират, че щастието се постига при мъчнотии и страдания. Щастието се постига вън от благоприятните условия. Благоприятните условия са в дома, в отечеството на човека, въпреки това той трябва да напусне тия условия и да излезе вън от дома и отечеството си, да придобие опитности и знания. За пример, докато е около майка си и баща си, детето е безгрижно, за нищо не мисли. Иска ли да придобие знание, то трябва да излезе от бащиния си дом, да отиде на училище, да научи нещо. И наистина, детето влиза в училище, където година след година расте, развива се и придобива все по-големи знания и опитности. Наред с придобиване на знания човек минава през големи мъчнотии. Като свърши гимназия, ученикът отива в странство, да придобие още повече знания. И най-после, след големи

мъчнотии и изпитания той влиза в живота, като опитна школа за приложение на придобитото знание. Колкото по-добре прилага знанието си, толкова по-щастлив се чувства човек. Каквото става с човека на физическия свят, същото става и в духовния свят. За да придобие духовно знание, човек трябва да мине през мъчнотии и изпитания.

Като се натъква на мъчнотии, човек казва, че е грешен, че в грях го е заченала майка му. Ученикът не трябва да говори за грях и за зло. Грехът има отношение само към ленивия ученик, а не и към способния. Ленивият се спъва и греши, а трудолюбивият и способният върви напред и разумно решава задачите си. Той не се стеснява от обкръжаващата среда. Какво правят хората около него, това не го интересува. Той има една цел – да стигне върха. Кой върви след него, как ходи, какъв път е изминал, той не се интересува. Докато се качва към върха на планината, човек не трябва да се обръща назад. Щом се качи на върха, той има право вече да се обърне назад, да гледа ония, които идат след него. Той има право и да критикува. Изобщо само онзи има право да критикува, който се е качил вече на върха и познава пътищата на възлизане. Докато не се е качил на върха, човек трябва да гледа пред себе си, за да не изразходва енергията си. Спре ли човек на пътя си и започне да критикува хората, той непременно ще се спъне. Всяко спъване е резултат на свързването на човека със слабостите и недъзите на неговите ближни. Като сте тръгнали към върха, не мислете за отрицателното в живота. Дали сте певец, музикант, учител, художник или учен, вие вървите към известен връх. Следвайте пътя към върха, за да придобиете известно благо. „Ама жена ми не иска да ме придружи.“ – И сам можете да стигнете до върха. Ако двамата пътувате в единство и пълно съгласие, има смисъл да бъдете заедно. Няма ли съгласие помежду ви, по-добре вървете сами. Дали сам ще вървите или двама заедно, важно е да запазите духа и разположението си.

Често съвременните хора не успяват в предприятията си, защото искат всичко да бъде в единство и хармония и тогава да се заловят за работа. Те не са прави. Има смисъл човек да се стреми към хармония и единство, но ако е свързан с хора, които сами за себе си са в хармония с Бога. Не са ли те сами в хармония с Бога, каквито отстъпки да правите, никога няма да се хармонирате с тях. В такъв случай, ако трябва да свършите някаква добра работа, никога не отлагайте. Ако целият ви дом – баща, майка, жена, деца не са съгласни с вас, пак не отлагайте работата си. Щом е Божествена, вървете напред. За вас е важно да имате хармония с Бога. Ако жена ви не е съгласна с вас, оставете я свободна, а вие вършете това, което отвътре ви се диктува. Натъкнете ли се на злото в човека, не се мъчете да го възпитавате. Във всеки човек – мъж, жена, дете, има освен добро и нещо зло, което не се подава на обработване. Докато човек сам не съзнава злото в себе си и не

започне да се самовъзпитава, никой не е в състояние да се справи с него. Един селянин видял как жената на съседа му малтретирала мъжа си, добър, разумен човек, и се чудил как я търпи. Като впрягал колата си за близкия град, той казал: „Да е моя тази жена, ще я набия така, че да помни как трябва да се отнася с мъж“. Жената чула тези думи и решила да отмъсти на съседа си. Привечер, когато той се връщал от града, тя го причакала и бързо се качила на колата му. Като се обърнал назад, селянинът се изненадал, че тя седи в колата му, и я запитал: „Какво търсиш тук? Как се качи без мое позволение?“ – „От кого ще искам позволение? Ти си мой мъж, ще ме водиш у дома си.“ Селянинът се уплашил, не знаял как да постъпи с тази сприхава жена. Той се страхувал от жена си, която била много ревнива, какво ще каже за свое оправдание. За тази цел той започнал да се моли на съседката си: „Моля ти се, слез от колата, не говори глупости. Ти не си моя жена; не ме прави да излизам от търпение, насила да те сваля от колата“. – „Прави, каквото щеш, но няма да сляза от колата. Опитай се само да ме бутнеш!“ Селянинът спрял колата и отново започнал да я увещава да слезе. Най-после тя отстъпила, сама слязла от колата и му казала: „Втори път да не смееш да говориш лошо за жена. Каквато да е жената, ти не можеш да я възпиташ“.

В човека има две начала: добро и лошо. Той не е господар нито на едното, нито на другото. Някога човек направи едно добро дело и се чувства разположен, като че той е автор на това дело. Той не знае, че доброто начало в него е авторът на нещата. В този смисъл дали ще извърши някакво добро или лошо дело, човек е само изпълнител; той не е господар на положението. Едно се иска от човека: будно съзнание. Като има будно съзнание, човек разбира защо върши едно или друго. Ако върши добро, ще знае защо го върши и каква полза ще пренесе на онзи, на когото го прави. Ако върши някакво зло, пак ще знае защо го върши. Разумният човек отговаря за всяка своя постъпка, защото предварително знае какви ще бъдат резултатите от нея.

И тъй, понеже живеете в свят, пълен с противоречия и мъчнотии, от вас се изисква разумност, добре да понасяте страданията, без никакви протести и роптания. Страхът сам по себе си ще дойде, но като предупреждение. Вярата, надеждата, любовта ще дойдат също така, но като помощни сили. Човек разполага с много сили в себе си, които трябва да приложи именно при големи противоречия и мъчнотии в живота си. Разумен трябва да бъде човек, да знае къде каква сила да приложи. Страхът е отрицателна сила, но човек трябва да знае как да я използва. Не знае ли как да се справи със страха, той нарушава връзката между добрите, подкрепящи сили в себе си. Казано е в Писанието: „Страхът Господен е начало на Мъдростта“. Кога трябва да се страхува човек: когато е пред съдията или когато

кредиторът го търси в дома му? Човек трябва да се страхува още когато се срещне с кредитора си. Като се уплаши от него, той ще обещае, че ще плати дълга си, и веднага ще пристъпи към изплащане на задълженията си. Остане ли да се страхува пред съдията, работата му не е добра. Съдията ще разгледа делото и ще го осъди да плати. Докато плати, ще го постави в затвор. Такова трябва да е отношението ви и към Бога. От Бога ще се страхувате още когато се намирате пред изкушението, докато не сте сгрешили. Сгрешите ли, няма защо вече да се страхувате. Сега ще очаквате последствията от греха и престъплението, което сте извършили. Ще кажете, че Бог е милостив, че прощава греховете на хората. Той е милостив, но когато постъпвате според Неговия закон. Не спазвате ли закона Му, ще носите последствията. Сгреши ли човек веднъж, колкото да се страхува, страхът няма да намали страданията му. Намериш ли се пред съдията, ще чуеш присъдата си – нищо повече. „Аз мислех, че може да се отложи плащането на дълга ми." – „Плащането е могло да се отложи преди да се явиш пред мене. Веднъж си изправен тук, никакво отлагане не се допуща. Тук или се плаща, или в затвор се отива."

Следователно дойдете ли до положение да направите нещо, направете го на време. Ако е за плащане, веднага плащайте. Никакво отлагане не се позволява. Страх ли ви е от изкушението, ще носите последствията му. Някои хора грешат от страх, а други от тщестлавие. Страхът и тщестлавието вървят ръка за ръка, като брат и сестра. За да не подхранва тщестлавието в себе си, човек не трябва да се подава на ласките и на похвалите на своите близки. Срещате един способен ученик, за когото съучениците му казват, че той е необикновено надарен, че не трябва да чете уроците си. Защо не трябва да чете уроците си? Защото от слушане само ги запомнял. Колкото да е способен ученикът, все трябва да учи. Има задачи, от които и най-способните ученици могат да се спънат. Те трябва да ги прегледат няколко пъти, докато ги решат. Лесно е да се каже за някого, че е силен математик, но никой не знае как е станал такъв. Той е работил по цели часове върху известни задачи, докато ги разреши. Щом е толкова силен математик, накарайте го да изчисли какво ще ви се случи след 20 години. – „Ама това не е математика." – Това, именно, е математика. – „Ти можеш ли да решиш тази задача?" – Щом я предлагам на други хора, разбира се, че мога да я реша. – „Как ще я решиш?" – Това не се казва. Как ще разберете човека, ако не проследите проявите му? Как можете да се произнесете за един певец, ако не го чуете да пее? Има неща, които колкото да се разправят на човека, не могат да се разберат. За да се разберат, човек трябва по някакъв начин да влезе в контакт с тях, да ги чуе и да ги види.

Като ученици, от вас се иска работа, а не само да вярвате в щастливия

случай. Добре е човек да вярва в щастието, но то се обуславя от предварителна работа. Човек трябва първо сам да работи, да свърши това, което се иска от него, а после да остави другите да свършат останалата работа. Това, което зависи от другите, е щастливият случай в живота. Във всяка работа взимат участие много същества – всеки има свой специфичен дял. Обаче, ако човек пръв не започне работата, и другите същества няма да работят. Започне ли той пръв да работи, всички останали ще го подкрепят. Работи ли човек върху себе си, всички същества, които са свързани с него, ще му помагат.

Сега, желая ви да имате по едно добро име, с което всички могат да ви познават. Как сте изработили това име, никой не трябва да знае. То трябва да бъде тайната на вашия живот. Бог казва: „Призовете ме!“ С кое име трябва да призовете Господа? Всеки човек трябва да призове Господа с онова име, което излиза дълбоко от душата му. Само при този зов Бог отговаря на човека. Мнозина викат Господа без да знаят името Му и се чудят защо не им отговаря. Много естествено! Те не Го викат на име, те Го назовават с различни имена, каквито Той не притежава. Само онзи може да извика Господа по име, който сам е изработил своето добро име. Забрави ли свещеното име на Бога, човек започва да греши, обърква посоката на живота си, не знае къде е изток и къде – запад, вследствие на което работите му остават назад.

Съвременните астрономи и учени познават четири точки, около които се ориентират: изток, запад, север и юг. И в духовния свят има четири точки, чиито посоки всеки човек трябва да знае. Първите три точка са: посоката на истината, на доброто и на справедливостта. Четвъртата точка се определя сама по себе си, т.е. от първите три. Знаете ли посоката на истината, на доброто и на справедливостта, вие никога няма да се изгубите. Направите ли най-малкото отклонение в една от тия посоки, вие се намирате вече в мъгла и обърквате работите си. Върви ли по тия посоки, човек е намерил вече щастието си. Пътят на истината, на доброто и на справедливостта са пътища, които водят човека към щастие.

За да се развива правилно, човек трябва да бъде музикален. Музикалността се вижда не само в пеенето или свиренето, но и в говора. Съвременните хора са изгубили своята музикалност, вследствие на което се натъкват на големи противоречия и страдания. Езикът на човека е лишен от музикалност, поради което му създава големи неприятности. Иска да каже една дума, но тя не излиза, както трябва – все засяга някого. Понякога говорите на човека за вярата или за любовта, но той не ви разбира, не иска да ви слуша. Защо? Защото не говорите музикално. Всяка дума, която не е музикална, няма съдържание. Коя дума в български език е най-музикална?

За да познаете коя дума е музикална, първо трябва да я изпеете. Ако при пеенето на тази дума се роди друга, която може да се размножава, тази дума е музикална. Не е лесно човек да познае музикалността на думите.

Съвременните хора пеят светски песни по-добре от духовните. Като дойдат до духовните, гласът им се губи. В светските песни те влагат чувство, мисъл, а духовните не разбират. Щом не разбират и не чувстват съдържанието на духовните песни, те не могат да ги изпълнят, както трябва. В това отношение те приличат на певец, който обича виното. Като седне пред чаша вино, той се разполага вътрешно, започва да пее и казва: „Винце, винце, червено винце!“ Сложите ли в същата чаша брашно, той не пее вече. Брашното не му действа, не го вдъхновява. Брашното е по-ценно от виното, но той не може да пее, не се насърчава от него. Намери ли се пред чаша вино, веднага се настройва. Значи брашното може да се уподоби на духовните песни, а виното – на светските. Истинският певец пее еднакво и на брашното, и на виното. Той живее в песента, тя го вдъхновява. А какво ще сложат пред него, това е безразлично. Той знае, че от брашното могат да се направят различни сладкиши. Той възпява всичко, понеже музиката е вътре в него. И така, човек може да пее само тогава, когато песента е близо до сърцето и до ума му. За да пее човек, умът и сърцето му трябва да взимат участие в пеенето. Ако сърцето не подкрепва ума и ако умът не подкрепва сърцето, никакъв глас не може да излезе. Без вдъхновение човек не може да пее. Вдъхновението дохожда само при пълно участие на ума и на сърцето в човека. При това положение в него става отпушване на един важен нерв в симпатичната нервна система. Певците работят десетки години върху гласа си, докато раздвижат този нерв. Не се ли отпуши този нерв, да потече енергия през него, певецът остава обикновен певец. Раздвижи ли се този нерв и започне да вибрира музикално, певецът става гениален. Щом този нерв започне да вибрира музикално, енергията от него се предава на ларинкса и певецът се вдъхновява. Големи усилия трябва да прави човек, докато раздвижи музикалния нерв в симпатичната нервна система. Когато се учи да пее, човек трябва да научи известна песен точно, т.е. в гамата, в която е дадена, да не минава от една гама в друга. Когато напредне в пеенето, тогава може да минава от една гама в друга. За да минава от една гама в друга, човек трябва да бъде майстор-виртуоз.

Изпейте сега упражнението „Вехади“. За да развивате гласа си, вие трябва да пеете всеки ден поне по половин час. Ако се предадете на грижите във физическия живот, вие ще престанете да пеете и ще изгубите и този глас, който имате. Като отидете в другия свят, първият изпит, на който ще ви поставят, е пеенето. Ако не знаете да пеете, ще ви върнат назад. Който иска да пее добре, той трябва да пее за себе си, да задоволи своя вкус. Ако той сам е доволен от пеенето си, и другите ще бъдат доволни. Като ученици на

окултна школа, вие трябва да се свържете с музикалния свят, с музикални същества, които да създават във вас подтик да пеете и да свирите. Пейте без да се стеснявате и подражавайте само на ония същества, които ви потикват към пеене. Само те могат да ви послужат като образци на истински певци и музиканти. Преди да пее човек трябва да си създаде добро настроение и разположение. Без добро разположение той не може да пее. При недоволство, при неразположение на духа човек не може да пее. Иска ли да успява в пеенето, човек трябва да заеме положението на дете, което сега започва да се учи.

Като ученици, вие трябва да се учите да пеете. Млади и стари, всички трябва да пеят. Обикновено младите пеят повече, понеже имат стимул. Старите, като нямат стимул, престават да пеят. Ако са религиозни и любят Бога, те обичат да пеят. Любовта им към Бога е стимул, който ги заставя да учат, да пеят. Докато е млад, човек има за кого да пее. Докато е религиозен и обича Бога, макар и стар, човек пак има за кого да пее. Загуби ли младостта си, той престава да пее. Загуби ли вярата си, пак престава да пее. За да бъде здрав, човек трябва да пее, да слави Бога.

Псалмопевецът казва: „Пейте и възпявайте Господа!"

> Прояваният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

Утринно слово от Учителя, държано на
2 декември 1934 г., София, Изгрев.

1934_12_05 Веселие и радост
лекция пред общия окултен клас

ВЕСЕЛИЕ И РАДОСТ

„Добрата молитва"

„Ще се развеселя"

Ще прочета шеста глава от Първо послание към коринтяните.
В човека има едно низше естество. Има нещо в човека, което не мисли право, което не мисли за интересите на своя господар. Почти всички хора сега имат в себе си от този кривия живот. Това ще го отнесете към себе си, а не отвънка. Имаш нещо в себе си - криво ти е. Ако е правото на страната ти, ти губиш гнева си, а когато правото не е на страната ти, ти губиш мира си. Щом губиш мира си, не си прав. А когато постоянно човек губи от живота си, той не съди добре, той не е уредил добре живота си. Той казва, че хората са го подвели. Възможно е, но той не си подвел добре работите си, както трябва. Ти искаш да управляваш целия свят. А ако себе си не можеш да управляваш, тогава? Ти казваш: „Не съм ли аз прав?" Ти не знаеш дали си прав.

Човек, който не мисли право, той със своите мисли и чувствания прави всички престъпления. По някой път вие всички мислите много повърхностно. Всички имате желание да служите на Бога. Това служене не е физическо служене.

Сега да допуснем, че всички вие мислите, че сте прави. Като виждам лицата ви, всеки един от вас мисли, че е прав, а пък при това нямате това, което искате. Не че нямате. В човека има едно естество, с което човек е свързан. И той има една задача да повдигне естеството си. У човека има нещо, което не се подчинява на Божия закон. Това е другото естество. Във всеки един човек седи въплътен един лош дух. Такъв лош, какъвто светът не го е виждал. И ако мислите, че сте много добри, много се лъжете. Половината от вас са такива, че то не притежава никаква сладчина. Някой казва: „Аз не съм лош. Това е тялото." Някой казва: „Аз съм лош." Това е това, което трябва да повдигнеш в себе си. И ти трябва да знаеш, че не си свободен.

Когато Христос постеше четирийсет деня, това естество, с което беше свързан, излезе вън. Той изкара дявола вън. И казва Му дяволът: „Ти си Син Божи, всичко Ти е дадено. Ти може да направиш тези камъни на хляб. И може да завладееш света. "Христос казва: „Не само с хляб човек може да бъде жив. Животът не седи в хляба." Дяволът после искаше да Го тури в

друго изкушение и Го заведе горе в хана, и Му каза: „Ти се хвърли от покрива на хана, и Господ ще Те запази - ангели ще Те носят." Христос му каза: „Казано е да не изкушаваш Господа Бога твоего. Няма защо да се хвърлям." И след това лошото това естество Го завежда горе в планината и Му казва: „Ако ме прославиш и ако ми се поклониш, и слушаш, каквото аз ти заповядвам, всички тези царства са Твои." Христос му каза: „Да се махнеш!" Един от великите имаше това изпитание.

Вие по някой път мислите, че сте по-горе от Христа. Вие казвате: „Аз съм чист." Чист, но има едно честолюбие, една гордост, една надутост вътре в тебе, каквато светът не е виждал. Вие имате един възглед, който не сте проверили, и вие искате да го наложите на другите хора. В света има само един възглед, той е Божествен. От този възглед протича животът. Мярката е тази - дотолкова, доколкото вие изпълнявате волята Божия, дотолкова в живота ще се усилва благодатта, ще имаш повече знания, повече мир и ще имате уважението и почитанието на всички хора и на цялото Небе. И колкото по-малко изпълнявате волята Божия, ще остареете, ще оглупеете и ще умрете, и ще ви турят паметник: „Тук е живял един човек, който е вървял по пътя на Христа, Бог да го прости." Няма какво да ми прощават хората, няма какво да ми прости Господ. Аз не съм дошъл да ме прости Бог, а да служа на Бога и да е доволен Бог от моето служене. Това е смисълът на служението сега. Това е един непрекъснат процес. Но ще кажеш: „Аз днес служих." Това е за един ден, това е дневно служене. Важно е във всеки един момент, в дадения момент, извън времето да служиш. Силата ви е там.

Дойде една мисъл в тебе и те мъчи - дали те обичат хората, или не. Що те интересува сега дали те обичат хората, или не? Ако те обичат хората, какво ще придобиеш? Обичта седи в това - истинската обич всякога предава нещо. Това, което не предава нещо, то не е обич, то е залъгване. Ти казваш: „Обичаш ли ме?" Но за да те обичат, ти трябва да имаш едно качество в себе си. Бащата обича сина си, понеже неговият син извършва волята му, учи се добре, добър е, добродушен е, не обича да лъже, послушен е, всякога може да се разчита на него.

Някои от вас имате дебелите лъжи. Аз не говоря за лъжата отвънка. По някой път ние се опитваме да излъжем себе си. Направиш една погрешка, и не я изправиш. Седиш и се оправдаваш. Ти казваш: „Условията бяха такива." Не е въпросът в това. Ти си като един художник. Животът е изкуство. Ти си направил една погрешка, ще я поправиш. Картината като изнесем пред хората, всички ще се присмиват. Най-после животът е една изложба. И вашият живот един ден ще се изложи като една картина в другия свят. Това, което сега живеете, то ще се изложи, целият ви живот

ще се изнесе пред другия свят. И вашето бъдеще зависи от сегашния ви живот. Сега няма да отидете като просяци в другия свят и да останете там на подаяние, защото в небето няма просяци. Кракът на просяка не може да стъпи там. Ако мислите, че именно там ще просите, това не е вярно. Който иска просия, трябва да дойдете тук, на земята. Там никой няма право да бъде просяк.

Сега другото естество, което е във вас, говори така: „Е, човек да си похапне, сладости има. Та кой не си полъгва? Кой не си похапва?" Сега това, което шепне във вас така, то не е Божествено. Сега много пъти на вас ви е казано: „Не греши." Нека имаме ясна представа за това. Да допуснем, че ти свириш, и грешиш в свиренето. Ти мислиш, и грешиш в мисленето, понеже не изпълняваш законите на мисълта. В какво седи правата мисъл? Всяка една права мисъл, която ти прекарваш и мине през твоя ум, тая мисъл, след като мине през умовете на всички хора, тя може да преброди и цялото небе, и тя ще се върне при тебе. И ако е била права, тя ще ти донесе всичкото богатство със себе си. Ако е била права, тя ще се върне с всичките богатства със себе си. Ако е била крива, тя ще се върне с всичките недъзи, които има, и ти след известно време ще почувстваш голяма тежест.

Аз образно ви представям така нещата. Сега може да се зароди една мисъл във вас, дали една мисъл е нещо материално, което може да се върне. Животът механически не може да се поправи. Например ти седиш и се молиш. В една молитва човек не може да се поправи. Вие ще разсъждавате – ти може да живееш в най-чистия въздух, и да умреш. На тебе могат да ти дадат и най чистата храна, и пак ще умреш. Кое е онова в тебе, което може да внесе живот в тебе? Възприемане на въздуха и използване на въздуха, възприемане на една мисъл и използване на мисълта, възприемане на едно чувство и използване на едно чувство, възприемане на една постъпка и използване на постъпката. Това е сега въпросът. Ако нямате една постъпка и не я използвате, няма да ви ползва.

Например всички вие може да правите опити. Вземете си по едно огледало някой път и всеки ден се наблюдавайте. Влезнат груби мисли по някой път в човека, може подсъзнателно, и лицето му - започват да се напукват капилярните съдове и почват да изпъкват червените жилки по лицето му. Очите му станат черни, погледът му стане мътен, носът му щръква нагоре. Човекът стане неглиже, почва да става безразличен и нищо не го интересува повече. Защо не го интересува? Когато душата живее Божествения живот, ти имаш един свещен трепет. Тебе те интересува всяко нещо, всяка буболечица, която идва, ти причинява радост. Щом се изгуби това, ти ставаш индиферентен, не те интересува нищо. Това е низшето естество - изгубваш светлината и в тебе настава тъмнина. И

понеже нищо не виждаш, ти затова нямаш ясна представа за света.

Сега другият въпрос, който остава, е следният. Вие казвате: „Толкова години ние служим." Не само това, но според окултната теория вие досега може да имате до четирийсет-петдесет прераждания. В миналото вие какви величини не сте били - и царе сте били, какво не сте били. Животът ви е толкова обширен. Във всички ваши съществувания вие сте придобили нещо, но онова същественото, към което се стремите, още го нямате. Онова семе може да е израснало, може би да се е разклонило, но крайната цел на това дърво е да цъфне, да завърже и да даде от този плод, че онзи, който го е посадил, да бъде доволен. Защото от нашия живот дотогава, докато Бог не вкуси от плода, който ние трябва да дадем, не е постигната целта на нашия живот. Всеки един човек е като лоза, защото е казано: „Аз съм лозата, а вие -пръчките, а Отец Ми е земеделецът." Щом сме лози, трябва да принесем плод, и от този плод ще вкуси онзи, който го е работил. И ако един ден дойде Той и вкуси от плода, и не го намери такъв, какъвто трябва, тогава? Казано е: „Всяка пръчка, която плод не дава, отрязва се." Значи обезсмисля се животът. Значи всеки трябва да принесе плод.

Искам да ви изнеса един въпрос. Не само да се каже: „Той не знае да пее." Въпросът не е, че той не знае да пее. Всеки един човек може да се научи да пее. И за да се научи да пее, той трябва да се научи да концентрира вниманието си най-първо. Ако твоето ухо не е достатъчно развито - да внимаваш. Защото ти трябва да се научиш от някого да пееш, от само себе си не можеш.

Музиката не е нещо, което излиза от нас - ти ще трябва да я възприемеш. Музикалният свят не е в човек, в самия човек. Той е отвън. Човек има само една възможност да я възприеме.

Та казвам, дотолкова, доколкото вие можете да възприемете и да се ползвате от онова, което възприемате, дотолкова вашият живот ще бъде щастлив и вие ще бъдете щастливи. Да кажем, че вие вече двайсет години искате да бъдете любими на Бога. Как ще бъдете любим на Бога? Само като се направи едно малко добро, мислите ли да бъдете добри? Целият ти живот, и умът ти, и сърцето ти, и думата ти, и силата ти - всичко да бъде заето от Божествената любов. Когато човек е така зает с Божествената любов, то тогава това човешко естество, което бушува в човека, ще бъде обуздано. Апостол Павел в седма глава от Посланието към римляните казва, че не прави това, което иска, а прави това, което не иска. Един човек, който е толкова напреднал, се намира в трудно положение. В осма глава той намира едно разрешение и някои от вас сега можете да имате едно разрешение.

Кое е разрешението на глада? Гладът от увещания, от думи не взема. И да му свириш - и със свирене не се залъгва. Този глад се нуждае от храна. Щом му дадеш храна на него, ти ще задоволиш глада. Единственото нещо, с което ще бъдете силни, то е, че трябва да се храните със Словото Божие. Да допуснем, че имате сега една мисъл във вас, която ви мъчи. Неразположен сте, меланхоличен сте. Да допуснем, че вие сте един ученик. Учителят ви е изслушал и ви е турил тройка. Вие сте недоволен, във вашия ум има идеята да ви тури шесторка. Питам, каква е разликата, ако ви тури тройка или ако ви тури шест? Представете си, че вие знаете въпроса повърхностно, а учителят ви тури шест, и представете си, че вие разбирате въпроса основно, и той ви тури три? Трите какво ще ви допринесе? Тя е една идея само във вашия ум. Не е бележката отвън, а е знанието, което може да ви ползва.

Всеки един от вас трябва да има един вътрешен живот, потаен живот. Всичко не трябва да изнасяте отвън, защото онзи извор, който отдълбоко извира, ако се отвори, и всички го виждат - той е плитък, той не е от дълбоките извори. Трябва да има в човека нещо дълбоко, потайно. И не искайте всичко да ви стане ясно. И това, което е ясно, това не е дълбока истина, и това, което знаете, то няма да ви ползва. Това, което не знаете, то ще ви ползва. Какво ще ви ползва, че сте били малко дете, че сте станали възрастен, че сте се оженили и имате четири-пет деца? Питам, на кой баща синовете са останали при него? И най-първо, всички имат една лъжлива идея. Тя седи в това - онзи, който е родил едно дете, казва: „Аз съм му баща." Това е първата лъжа. Той не е никакъв баща. Или тя казва: „Аз съм му майка." Никаква майка не е. Тогава как трябва да разбирате думите на Христа, Който казва: „Един е вашият Отец."? Някой казва: „Аз го обърнах към Бога." Друг казва: „Ако аз не бях, този човек не щеше да стане." Това е друга лъжа. Ти си само условие да го подтикнеш, ти не си му нито баща, нито майка. Ти си бил само условие, за да приеме той една Божествена идея. И бащата трябва да стане и да каже на сина си: „Синко, аз не съм ти баща. Аз те намерих. Ти си подхвърлено дете. Без да те искам, ти дойде. Майка ти искаше едно дете. Намерих едно подхвърлено дете." Ти ще кажеш сега, че баща ти те роди. След като умре баща ти, ти ще вдигнеш цяла врява за баща си, че умря. Ако баща ти умира и ти ще умреш, ти не си намерил пътя на истината.

Ако онези, които проповядват Евангелието, умират, те не са онези, които могат да ви просветят. Само Онзи, Който не умира, само Той може да ви каже истината.

Та казвам сега: истината е в Бога, понеже Той е безсмъртен. Бог не е

оставил Себе Си незнаен, Той се е изявил. От няколко хиляди години казват: „Дали Христос е изпратен от Бога, или не?" Някои вярват, а други не вярват. Този въпрос е на опит, Христос го е поставил на опит. Той казва: „Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и Аз ще ви се изявя." Това не е някаква философия.

„Ако словото Ми пребъдва във вас, и вие пребъдвате в Мене." Какво разбирате под думите „Словото Ми пребъдва във вас" и какво подразбирате под думите .„и вие ще пребъдвате в Христа"? Когато Словото пребъдва в тебе, тогава то ти казва: „Какво искаш да направя заради тебе?" А пък когато пребъдва Христос, ти ще кажеш: ,,Какво да направя за Тебе?" Като един слуга ще бъдеш готов, каквото ти се каже, да го изпълниш, без никаква философия. Ти казваш: „Аз искам да го разбера." Няма какво да го разбираш. Онова дете, комуто дадат хляб, то няма какво да го разбира, а да го яде. Една минута се изисква, за да познае детето хляба. Майката казва: „Няма какво да се философства тук, вземи и го опитай." Щом хлябът е сладък, детето го яде.

Сега в школата вие толкова години сте, опитайте яденето. Вие казвате: „Дали да го ядем, или не? Дали му е времето, или не му е времето, и как трябва да го разбираме?" Нали изучавате френски език. Какво ще каже: „Мадам?" Имате „мад" и „Адам" - значи това, което е направило жената да ражда. Имате на български език думата „разбирам". Какво значи „разбирам"? „Ра" значи изгряването на слънцето, „збирам", това е, което се събира. Значи, когато изгрява слънцето, да възприемаш светлината и тази светлина да я събереш в себе си. А „рам" значи залязването на слънцето. И като залезе слънцето, да остане светлината вътре в тебе. Това е значението на думите „разбирам". Или вземете думата „мадмоазел". Какво значи тази дума? Или какво значи „госпожица" на български език?

Всяка една дума трябва да разбирате. „М" винаги показва слизане надолу, „м" е съгласна буква, която, дето и да се намери, показва тя едно положение, че ти трябва да възприемеш. Думата „мисля", това е един начин на възприемане. После думата „милостив", това значи сърцето ви да е готово да възприема. Не само в български език, но и във всички европейски езици буквата „м" значи навсякъде възприемане, защото тази буква върви по един геометрически начин на възприемане. И нейното произношение показва същото.

Буквата „м" има пречупване. В буквата „м" се пречупват пластовете, а гдето се пречупват пластовете, там ще намерите вода. Ако няма тези пречупвания на пластовете, не могат да намерят вода. Ако пластовете се

пречупват, тогава може да се намери вода.

Та казвам сега: ако във вашия живот пластовете не са пресечени чрез страдания, по никакъв начин животът не може да се прояви. На земята без страдание живот не може да се прояви. Не само на земята, но и между ангелите ще има страдание. Прочетете Сведенборг. Сведенборг, който е ходил на Небето, е казал, че и при най-възвишените ангели настава някой момент на една малка скръб - като залезе слънцето, и ще трае няколко деня, и след това пак ще се разведри. Знаете ли дълбоката причина на скръбта? Свързани са хората. Ангелите са на клонките, а човеците са в корените. И следователно страданията, лошите мисли на хората - тези сокове, които по някой път от корените отиват към клоните. И за това Христос казва: „За едно обръщане на един човек към Бога горе става голяма радост, и за едно падане на един човек горе настава голяма скръб."

Вие имате едно схващане за живота, че всички искате да избегнете страданията. Съгласен съм с вас. Има известни излишни страдания. Но има известни излишни страдания, които са една необходимост, и ако вие не ги имате, никакво знание не може да придобиете. Една радост и едно страдание, това са две състояния, които са необходими, за да се прояви някой лъч във вас. Това съществува и в изучаването на метеорологията. Едно страдание, една скръб и една радост са необходими, за да се образува дъжд в пространството. Непременно трябва да има едно студено и едно топло течение. Ако едно топло течение не придаде студеното, дъждът не може да се образува. След като е духало студеното течение няколко часа, и дойде топлото, то се образува дъжд.

Когато Провидението иска да ви даде голямо благо, то ви праща предварителни страдания. Дъждът е благото, което Провидението ще ви даде - страданието. И след това ще дойде радостта. Всякога, когато ще ви дойде голямо нещастие, голяма скръб, то това голямо изпитание ще се предшества от голяма радост. Затова всякога наблюдавайте: дойде ли ви голяма радост, то непременно ще ви дойде голяма скръб. Наблюдавайте. Ако ви дойде голяма скръб, то след нея непременно трябва да очаквате, че ще дойде голямо Божие благословение.

Ако имате голяма радост, ще знаете, или че ще се разболеете, или крава ще изгубите или вол, или дете ще умре, или с баща ви ще се случи нещо и прочее. Ако тези неща вие ги знаехте, сега щяхте да имате разумно отношение към живота.

Например някой човек е закъсал и казва: „Свършено е вече." А пък той няма какво да се страхува. Вие не разбирате Божиите пътища. Ако сте

осиромашели откъм богатство, ти печелиш нещо. Има една сиромашия, която трябва да се избягва, има една сиромашия, която не е от Бога.

Но сега да се повърнем към въпроса. Християнството или новото учение е учение да се разбират Божиите пътища? Това разбиране е да влезеш в положението на всеки човек. Всяко едно същество иска да живее добре. Това трябва да го разбереш. Ти можеш да имаш желанието да живееш добре. Тогава дружи само с Невидимия свят и мисли за всички същества, които живеят добре. Ти не си единственият, който искаш да живееш добър живот. Има хиляди и милиони същества, които живеят по-добре от вас. Дружи с тях, за да може Божието благословение да мине чрез тях и да дойде до тебе.

Четете някой път в Библията за апостол Павел, за Адама, Исаия, Христа. Щом помислите за тях, като четете това, вашият живот се свързва с тях и благословението на апостол Павел и всички други вие възприемате, понеже те са проводници на Божията любов, и мир навлиза в душата ви, и онова, което нас ни смущава, то си отива. Ако вземете една златна монета и я турите близо до очите си, вие нищо няма да виждате. Всеки един предмет трябва да го държите далеч от вас. Всички тези хора в света, които сега живеят, са само условие за развитието на целокупния живот. Никой човек не трябва да го държите много близко до себе си. И всички страдания произтичат от това. Една майка, ако държи детето си много близко, тя ще страда. И детето не може да осиява тогава. Майката, като държи детето си много близо до себе си, тя ще го осакати. И тази голяма любов, която искате, тя осакатява хората. Ако голямата любов можеше да спаси хората, то Бог би ви я дал. Защо не я дава? Защото ще се осакатите. Ако на едно дете дадат каквото иска, то и на другото дете не дадете това, което то иска, то първото дете ще се погуби. Ако всичко правите по неговата воля, и ще му се напакости.

Вие се радвайте, че нещата не стават както вие искате, по вашата воля. Ти се молиш, и не стават работите, както се молиш, а по друг начин стават. Някой казва: „Аз вчера се помолих за дъжд и дъжд дойде." И друг казва: „Аз вчера се помолих за дъжд и дъжд дойде." Гледам - трийсет-петдесет души са се молили за дъжд и дъждът дошъл, и всеки мисли, че за неговата молитва е дошъл дъждът, и всички са доволни. Всички тези четирийсет души са един човек и всички са станали като едно условие да дойде дъждът, но никой няма право да мисли, че той е главният фактор Това е твое подбуждане, да се молиш. То иде от съвсем друг източник. Ако на един човек конят тегли каруцата, и той казва: .„Аз тегля каруцата." Но той сам не се е впрегнал в каруцата. Този кощум, той носи кощут. [* Бит небит носи; кощум (диал.) - ремък за впрягане, кощут (обл.) - вид жилава трева]

Друг го е турил, турено му е отгоре да го впрегнат и да го кара. И вие по някой път мислите, че има нещо. което ви заставя да мислите. Благодарете, че има някой да ви заставя. Ако стоите все в един обор и не теглите каруцата, какво щяхте да добиете?

Има един разказ. Две български моми, едната от високо аристократическо произхождение, а другата - от по-ниско произхождение, втората ходила боса, та се окаляла, като минала реката, а пък другата - нея я било страх да не се оцапа, и не минала реката. Коя е по-умна, която минала през реката или която не е минала през реката? Коя е по-умна, тази, която ще си измие краката в реката, или която ще каже на майка си: „Дай ми легена да си измия краката." Онази дъщеря, която сама ще си измие краката, е за предпочитане от оная, на която майка й й мие краката. Онези майки, които оставят дъщерите си да си мият краката, са по-умни.

Като един възпитателен метод Бог оставил хората да грешат, за да могат сами да се измият после. Грешенето е един външен процес. Ти си оцапал краката и после ти отиваш при Господа и Той ще ти каже: „Влез в реката и си измий краката." Помислил си нещо лошо - можеш веднага да изчистиш своята мисъл. Всеки може да изчисти своята мисъл. Турете си в душата следното правило - да постъпвате така, както Господ постъпва. Или си турете в ума така: „Ако Христос беше на моето място, как щеше да постъпи Той?"

Вие казвате сега за някого: „Той е от нашите. А пък онзи не е от нашите." Но коя е мярката? Христовата мярка е тази: „Всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, той Ми е брат, баща, майка, той Ми е всичко. А пък всеки, който не изпълнява волята на Бога, нищо не Ми е той." В тази мярка е изпълнението на волята на Бога. Всеки, който изпълнява волята Божия - тях като писани яйца трябва да ги държиш в ума си и не трябва да ги буташ. А пък този, който не изпълнява волята Божия, той никакъв не ти е.

Казано е: „Любете враговете си." Този закон спада към друга категория. Врагът трябва да го любиш. Трябва да воюваш с врага. Ще воюваш с него и трябва да го победиш. И не само че този разбойник ще го хванеш за врата и ще го държиш хубаво, и ще го питаш: „Колко пари ти трябват? Две хиляди лева? И още веднъж, като дойдеш вкъщи, ти ще ме питаш ли, или произволно ще вземеш? Ако произволно вземеш, няма да те пусна. Но ти ще ме питаш."Това значи да обичаш врага си". А не да го разбереш така. В дадения случай, да любиш врага си, то значи да го учиш. Любовта не една наука за забави. Любовта е една наука за младите. Тя е наука за влюбване, но разумно ще любиш. Ти, като любиш в света, ще внесеш един нов порядък на нещата. Това влюбване значи следното - ще внесеш хляб, вода,

знание. И всякъде, където ти чрез своето влюбване не внесеш това, тогава ти вървиш по обратния път. Какво значи да обичаш врага си? Трябва да го победиш. И като го победиш, няма да го убиеш, но ще му кажеш: „Трябва да знаеш, че аз не съм от слабите. Аз не съм баба. И да знаеш, че аз не съм завеян. Аз зная повече, не само това." Като дойде той и като го срещнеш и погледнеш, онзи да падне на земята. Някой казва: „Аз като духна, той ще падне." Но я направи това. Това е човешката мисъл.

Вас ви е страх и се молите на Бога да не дойдат разбойници и ви оберат. Да концентрирате вашата мисъл, пратете противоположни движения. Сегашните физици правят такива опити. В голям съд слагат злато и пускат силен електрически ток. Вода има там вътре. Апашът, като дойде, казва: „Има келепир тука." Той барне и изведнъж мине токът в ръката му, и той падне, парите не може да вземе. Де можеш да пуснеш такъв силен ток, че не само един полк, но и двайсет полка, ако дойдат, ще паднат.

Ние очакваме някой път ангелите да дойдат от небето. Ангелите идват при изключителни условия. Но в дадения случай чрез тебе Бог може да изпрати такава силна вълна, която да ти помогне в дадения случай. Аз да ви покажа силата на хората, аз съм я виждал. Това беше в турско време. Един турчин хванал един българин и искал да го заколи. Една мома дошла и като погледнала турчина, тя казала една дума на турчина, и турчинът казал: „За тебе ще го направя." И развързал той бащата и го пуснал. Где седи силата? Дъщерята отива с вяра. Бащата е без вяра, той уповава на себе си.

В дадения случай и вие не разчитайте на себе си. С това разчитане на себе си вие ще си докарате големи нещастия. Трябва да имаш едно малко постижение, едно малко знание. Това знание само в някой случай може да ти помогне, а в някой случай ни най-малко не може да ти помогне. Всеки един човек в света си има един музикален тон. За да възпиташ човека, ти трябва да намериш основния тон на неговия живот и да започнеш да произнасяш неговия тон. Като дойде този човек, ти трябва да го изследваш, трябва да изучаваш езика му и да му говориш. Ако не му говориш на неговия тон, не можеш да му повлияеш. И силата на влиянието зависи от основния тон, който можеш да вземеш, на неговото естество. Индусите, които са изучавали тези закони, те като вземат основния тон на змиите - и змията играе. И ти можеш да свириш на змията, но змията не играе. Тези индуси имат свои свирки и отиват при морето. Те са изучавали основните тонове на акулите. Те свирят, и акулите не ядат тези хора, които търсят бисерите в морското дъно. Но като престане индусът да свири, акулите нападат хората. То е цяла наука.

Вие имате едно дете, не сте взели вашата свирка да му свирите. Майката свири по един начин, и детето казва: „Не." Веднъж аз бях в един дом. Заинати се детето на майка си и майката казва: „От това дете ми побеля главата. Упорито е." Аз казах: „Оставете го малко." Виждам аз от кого се интересува. Аз нося една хубава ябълка в джоба си. Изваждам малко от джоба си ябълката и от джоба си му показвам ябълката, и пак я туря в джоба си. После пак му я показвам и тъй нататък. И детето почва да се интересува. Казах му: „Тези ябълки само послушните деца могат да ги ядат." То каза: „Тогава и аз мога да я изям." Казах му: „Хубаво." Дадох му ябълката и то я изяде, и този целия ден то слушаше майка си. Казах на майката: „Това правило е за днешния ден, утре - друго правило."

Този човек, който се инати, липсва му нещо. Дайте му това, което му липсва, или най-малкото - предизвикай у него от чисто научно гледище един нов интерес. Ти можеш да предизвикаш такъв нов интерес. Човек, за да възпитава хората, трябва да бъде градинар - трябва да знаеш как да отбиеш теченията на човешката кръв и да поливаш човешкия мозък. Ти можеш да пуснеш кръв в центъра на човешкото тщеславие и да дойдат съвсем нежелателни явления. Ти не можеш да възпиташ един човек в това, което няма в тебе. Ти не можеш да накараш един човек да вярва, ако ти не вярваш. Само това, което е в тебе, само това можеш да предадеш. Само един човек, който разбира музиката, който знае повече музика, само той може да научи другите на музика. Да дойде един човек, който не знае музика, и да ме научи на музика, това е невъзможно.

Сега вярата в какво седи? Да вярвам, че всичко онова, което става в света, става по волята Божия. Вярвате ли в това? Вие вярвате дотолкова, доколкото светът върви в съгласие с вашето разбиране. Щом стане нещо, което не е в съгласие с вашето разбиране и с желанията ви, вие казвате: „Това не е право." Това, което направи вашата загуба, някой път е печалба за други.

Та верующият не е в пасивно състояние. Той трябва да вярва, че всичко онова, което става, е за негово добро. Това е една философия, в която няма изключение. Важното е, докато се научим, че всичко става за добро. И Писанието казва: „Всичко, което се случва на онези, които обичат Бога, всичко се превръща в добро." Апостол Павел казва така, и Христос казва така. Казва Му апостол Петър: „Да бягаме, да не стане това." Христос му казва: „Чашата, която Отец Ми даде, да не я ли пия?" Христос му каза още: „Не мислиш ти - онова, което Бог иска да Ми даде, то може да е страдание, но е за добро." Смирение ще имаш. Бог може да те лиши от богатство и прочее. Любовта има много образи. Вие не трябва да учите само тази любов, която дава.

Вие седите сега и мислите, че сте нещастни, че другите хора са по-добри от вас. Ако някой човек се е качил горе на планината, по-високо ли седи от мен? Това е физическото. Или ако някой човек е слезнал в долината, по-ниско ли седи от мен? Това е физическото. Ако един човек е станал пръв министър на България, по-високо ли седи от тебе? Ти можеш да кажеш така: „Защо да не съм аз?" Не е въпрос дали ти ще бъдеш министър, или друг, но който и да е министър обаче, работите да вървят добре. Въпросът не е нашето лично нещастие в света, то е второстепенен въпрос. Христос казва: „Търсете първом Царството Божие, и Неговата правда, търсете интересите на Царството Божие, а пък другите неща за личния живот после ще дойдат." Значи Христос казва: „Ако търсите вашата воля, вашето благо - нищо няма да получите."

Вие имате една слабост, от която трябва да се пазите. Вие искате да имате плодородие, без да сте сели. Ти искаш да забогатееш. Ти никога не можеш да забогатееш, ако не даваш. Ти никога не можеш да получиш от другите, ако не им правиш услуги. Ако на десет-двайсет души направиш услуги, те ще ти услужат. Ти искаш да бъдеш богат. Като изпълняваш волята Божия, тогава, като се молиш на Бога, Бог ще те послуша. Ти не си изпълнил волята Божия, и като дойдеш после в трудно положение, ще се молиш, но Бог не те слуша. Как ще те слуша Бог? Бог слуша тези, които Го слушат. Бог не слуша тези, които не Го слушат. Ти казваш: „Да разбера какво Бог иска от мене."

Сега искам една песен да ми изпеете. Да ми изпеете добре песента. (Учителят изпя думата „добро" отначало с тънък глас, после с дебел и груб.) Като кажеш думата „мадам" с дебел глас, ти осакатяваш тази дума. Значи ти само на лоша мадам може да изпееш така грубо „мадам". А като произнесеш с тънък глас „мадам", значи добра, красива мадама. Когато поздравиш един човек, трябва да трепери нещо в тебе, а не само да го залъгваш. Да оставиш Бог да се прояви чрез тебе. Този човек да види Бога в него, да се прояви Бог чрез тебе, в това е силата сега. Това е новото разбиране.

Сега в окултната наука има много методи. Аз ги наричам солфежиране. Да ви кажа един такъв солфеж. Например думата „зекеби - сенеби", как ще го солфежирате? Как ще изпеете тези две думи? В мисълта на човека има едни музикални тонове, в сърцето му има други музикални тонове, и във волята му - други. Трябва да изучавате тоновете му. Трябва да знаете каква е музикалността на сърцето, трябва да знаете и в какво седи един мислов тон. Например искате да вземете основния тон „до", но се страхуваш. Страхът е едно чувство. Ти не трябва да се страхуваш, като пееш. Ти, както

и да вземеш „до", „до" е верен в дадения случай - и ниско, и високо да го вземеш, все е „до". Казват сега, че „до" имало трийсет и две трептения - в най-ниския тон има трийсет и две трептения. Хубаво, в сегашното пиано има четири октави на баса, четири октави на сопрано, две на алта и две на тенора. Четирите октави влизат в областта на сопраното. Висшите тонове, сопраното, се отнасят до човешката мисъл. Басът - това е сърцето, у него вибрациите са по-ниски. А пък сопраното, това е човешката мисъл, която вибрира. Някой път сопраното може без бас. В някои отношения и бас може без сопрано. Но когато сопраното се основава на нещо, тогава бас вече се проявява.

Сега в какво седи различието? Вземете басово „до" и сопраново „до". В какво седи различието между тях? (Учителят пее думата „мадам" изведнъж много ниско и изведнъж много високо.) В какво седи различието? (Учителят изпя тона „до" високо и ниско.) Не само да се вземе един тон, но важно е каква идея се влага в него.

Във всеки тон се проектира известно чувство. Дали можем да го предадем, когато вземем тона, то е друг въпрос. Но да предадем това чувство в тона, това е важното. И ако сме могли да го придадем, тогава тонът е верен. Ако не сме могли да предадем чувството чрез тона, тогава тонът не е прав. Защото важността на музиката е в следното. Ти, като пееш, ще гледаш следното - пей, догдето Божественото мине през тебе и да смени състоянието ти. В това отношение всички трябва да пеете, за да се сменят състоянията ви. Имаш едно състояние. Пей, по какъвто и да е начин, но пей.

При сегашните условия има много въведени неща, неестествени неща, от които трябва да се освободите. Например ние седим и казваме: „Аз като стана по-възрастен, тогава." Това е крива мисъл. Думите „по-възрастен" показват крива мисъл. Или казваш: „Аз като ида в другия свят - тогава." Това е другото заблуждение. В дадения случай важното е следното - да разбираш каква е волята Божия. Ти и тук можеш да я разбереш, и в другия свят можеш да я разбереш. В разбиранията на волята Божия не се изискват големи усилия. И ако разбираш волята Божия, всичко можеш да пееш - и на бас може да пееш, и на сопран може да пееш, както никога. А пък ако не разбираш волята Божия, нито бас, нито сопран може да пееш. Англичаните казват така: „Няма полза." Всякога, когато изпълнява волята Божия, имаме предвид подобрението на характера на лошите състояния на тялото. Волята Божия подразбира подобрението на целия наш живот. Той не е нещо отвлечено. Изпълнението волята Божия значи още и подобрение на цялото общество. Всичко това зависи от изпълнението на волята Божия в дадения случай.

Вие сега ще се спрете върху един малък опит. Най-първо ще отделиш от себе си всички онези горчиви мисли. Да кажем, че имаш един човек, когото искащ да привлечеш. Ти не го обичаш, да допуснем, но искаш да го отделиш от себе си. Ти ще постъпиш така. Това, което не обичаш в него, това ще му туриш като една външна обвивка и ще кажеш: „Щом този човек живее, значи Бог го обича. Ако Бог не го обича, той не би живял." Аз съм правил много опити с мухи, с мравки, добри хора и прочие. Щом дойда и си концентрирам мисълта, че в тези мравка има Божествено, веднага мравката ще се спре, и ще възприеме нещо. А щом кажем, че нищо не струва мравката, тогава тя ще си отиде. А щом кажа, че в тази мравя има нещо Божествено, тя ще се спре. Когато аз мисля за мухите, те много ме безпокоят - привличат се. Аз зная езика на мухите. Тя ще кацне и ще каже: „Много ти благодаря, че има едно същество, което мисли за мене така." Тя ще ти бутне тук, ще ти бутне там. Тази муха те целува. Целува те тук-там. Всички тези мухи те безпокоят.

Вместо да привлечеш мухите да те обичат, по-добре е да употребиш своята мисъл за подобрението на хората. Ти имаш един човек, когото не обичаш. Ще кажеш: „Кое е онова, което прави, щото Бог да го държи на земята?" Значи има нещо, което Бог обича в него. И в този човек Бог ще се прояви и ще ти покаже Бог, че този човек, който за тебе е лош, за другите хора е добър. Ще ви приведа онзи пример на онзи грък, който върши някои работи по атавизъм. Той е живеел в Бургас и е бил богат търговец. Ще отиде някой просяк при него и търговецът ще му каже: „Какво искаш, керата [*керата (гр.) - негодник, проклетник, недодялан, недорасъл]!" И ще го изпъди. И като излезе онзи вън, търговецът ще вземе десет-двайсет лева, ще ги тури в джоба си, ще застигне просяка и ще му каже: „Вземи бе, керата!" И ще ги тури в джоба. Направил е една погрешка и отива да си поправи погрешката. И той си казва: „Трябва да ви дам и ако не ти дам, аз съвсем ще загазя."

Аз гледам, вие имате една физиономия на нещастник. Седите и си слагате една физиономия на вечен нещастник, и играете тази роля. Когато ангелите се радват, когато всички добри хора се радват, благодари на Бога, че са дошли страданията и кажи: „Благодаря Ти, Господи, за всичко това, което ми даде. Благодаря Ти, че ми са скъсани галошите. Благодаря за всичко това, което ми се случи сега." Защото лошото, което ти се случи, не е толкова лошо колкото си мислите. Във всички тези работи Господ събира материал, за да направи грънци за бъдещето ви. Сега ще се убедите в тази философия. Не само да се убедите сега, колко ще платите?

Вие слушате. Сега ще накарам тази лекция да я платите. Един купон ще

платите за лекцията. От вас ще дадете една подписка, кой колкото обича. Една подписка за всички. Да видим кой колко ще запише за лекцията - единствената лекция, която ще бъде с пари. И после, ще гласуваме за какво да употребим тези пари. Можем да направим един банкет или за назе си да ги употребим, или за каквото решим. И най-после, да видим колко пари ще съберем от тази лекция и от нея ще ви кажа как ще ви вървят работите. Който даде, е разбрал лекцията, а пък който не даде, не е разбрал. Сега си определете една комисия за тази лекция, за да се види кой колко ще даде. Но не да искате да се покажете. Ще се вглъбите в себе си и колкото ви се каже отвътре, колкото може да дадете, толкоз дайте. Някой ще каже два лева, три лева, пет лева, двайсет лева, четирийсет лева, петдесет лева - колкото желаете. На това вътрешно чувство ще се подчините. Туй чувство ви казва колко може да дадете.

Сега искам да ви кажа колко пари ще се съберат от тази лекция. Колко предполагате, че може да се съберат? („Хиляда лева.”)Предполагам, че хиляда лева могат да се съберат. Но ако са сто и петдесет души тук, по десет лева, колко правят? По пет лева? Ако дадат всичките сто и петдесет или двеста души по пет лева, колко ще се съберат? Писанието казва: „Законът е - давайте, и ще ви се даде.” Човек в сърцето си всеки път трябва да е отворен. Сърцето му да дава. Никога не го стягайте. Свободен трябва да бъде човек в желанията си, за да изпълни волята Божия. И той трябва да дава. И като нямаш пари, давай, и като имаш, давай. И като нямаш, давай - нямането не те спъва. Ти тури в ума си да дадеш толкова и толкова. Ти, като изпращаш онзи, който идва при тебе, кажи му: „Сега не мога да ти дам.” Но тук - една сума, която ще му дадеш, е да му пожелаеш доброто. И тогава това добро ще се реализира. Даването не е само до материалната страна. Писанието казва: „Давай и ще ти се даде.”

Ние сега искаме да дадем от изобилието. А пък аз ви казвам моралния закон - сега трябва да дадеш. Ако човек не възприеме неща умни и ако възприема, и възприема, и ги държи в себе си, пак ще има. Ние имаме в дишането онзи хармоничен закон на даването и вземането, и колкото вземеш отвън, толкова и даваш пак навън. Това е по отношение да изпълним волята Божия. И всякога човек не трябва да има предвид хората, но това, което направи човек външно, да го направи като едно деяние, което е благоугодно на Бога. Някой път майката ще даде на детето си една ябълка и после ще му каже: „Дай ми я сега.” И майката иска да го опита разбира ли я. Любовта изисква изпълнението волята Божия. Божията мъдрост изисква придобиване на знанието и прилагането в живота. Божият Дух изисква истината, която е в нас, да се изрази в свободата, която имаме, че да бъдем всички свободни, и да се радваме на свободата на другите.

Ти казваш: „Разбирам." Ти ако под думата „разбирам" разбираш изгрева на слънцето и залязването на слънцето, и след залязването му ти запазваш това, което си придобил, тогава ти си разбрал. Или казваш: „Да се весели и да се радва." Трябва да разбираш смисъла на думата „веселие". При веселието всякога трябва да разбираш онова, което ти направиш - за него можеш да се веселиш. А пък под думите „да се радваш" трябва да се разбира следното - да се радваш само на това, което ти се дава. Радостта произтича, а веселието зависи от това, което направиш. Например нарисуваш една картина и ти се веселиш. А като ти дадат нещо, ти се радваш. На децата като се даде нещо, те се радват. Защо? За онова, което Бог ти дава, ще се радваш, а за онова, което направиш, ще се веселиш. Сега ще се веселите и ще се радвате, и ще ви се дава. Като ти се даде нещо, тогава радостта е един процес, който ще дойде от благата, които Бог дава. А пък веселието е от онова, което ние сме направили. Ние ще се радваме от добрия живот, който ние предлагаме като една жертва, да изпълним волята Божия. И плодът, който даваме, ще се върне на нас и ние ще се радваме. Това ще бъде радостта.

Сега определете си колко души да съберат подписката. Не можем да се освободим от това. Всичко се забравя, но това не се забравя. Аз вярвам - най-малко двеста лева ще се съберат, най-малко двеста лева ще има. Аз поставям най-малко двеста лева.

Сега слушайте. Следващия път като дойдете, тук ще има една кошничка и всеки ще си донесе и вложи в кошничката сумата, която е определил. За следващата сряда да си донесете пликче и ще си вложите сумата, като запишете и името. Пишете: 2 лева, 3 лева, 5 лева и турете името си. Тук не е въпрос за количеството, а това, което дадете, да бъде от сърце. Искам да направите една жертва, която да е съгласна с вашата мисъл, която да е съгласна с вашето сърце и с вашата воля. Един опит ще бъде това. Малките неща са по някой път велики работи. Като съберем парите, не мислете, че много пари можем да съберем, но тези пари да са благословени и всеки да остави една добра мисъл при влагането. Колкото вложите, да вложите най-хубавата мисъл с парите. Ще направим нещо с тях. Някой ще се оплаче, че няма пари, ще му създадем работа да извади пари. Онези от вас, които нямат пари, нека да ваксат едни обуща или да донесат едно буре с вода, или да отиде в града да направи нещо и така да си изкара пари. На заем няма да се взема за тази цел, не да каже: „Я ми дай пет лева."

Запейте сега „Махар Бену Аба".

Законът за растежа на растенията е - ако няма почва една семка, не може

да израсне. Ще турим малко пръст отгоре. И после за растежа са необходими светлина и топлина. Също така една човешка мисъл, едно човешко желание и една човешка постъпка, ако нямат почва, ако нямат влага и нямат светлина и топлина, не могат да се реализират. Законът е все същият, само методите се различават.

Та казвам, ако ти си един човек, който се съмняваш, твоята почва е суха и нищо няма да израсне на нея. Семката ще си остане там, без да поникне. Трябва да махнеш сухотата. Значи това колебание, съмнение трябва да ги премахнеш. Щом премахнеш това колебание, ще дойде влагата. Съмнението е суха почва, колебанието е суха почва.

Казвам сега, най първото нещо е - трябва да дойде вярата във вас. Тя да се установи. Съмнението е противоположно на вярата, то е отрицателната страна. Съмнението е сянка на вярата. Ти се съмняваш. Съмнението произтича от човешкия живот. В един беден човек ти можеш да имаш съмнение, но в другия, който е богат, няма съмнение. От Божествено гледище в силния човек ти не можеш да се съмняваш, а пък в слабия човек ще се съмняваш. Следователно съмнението произтича от човешкия свят, а пък вярата произхожда от Божествения свят. Значи дръжте се за вярата, за Божествения свят, защото, като се държите за човешкия свят, ще се разколебаете.

Казвате: „Това не мога да го направя.“ Това е по човешки. Или казваш: „Мога да го направя.“ Това е по Бога. Казваш: „Не мога да обичам.“ Това е човешкото. Или казваш: „Мога да го обичам.“ Това е по Бога. Казваш: „Онзи заслужава.“ Нима когато Бог изпраща влагата и светлината, нима всички заслужават? Но на всички Бог изпраща влага и светлина, и прочее - и на добрите, и на злите. Та съмнението произтича от човешкия свят, а вярата произтича от Божествения свят. Любовта произтича от Божествения свят, а пък безлюбието - от човешкия свят. Любовта е нещо Божествено. В човешкия свят всеки мисли само за себе си. Вие някой път попаднете в човешкия свят, и искате условията и влагата на Божествения свят. Ще се съедините с Божествения свят. Любовта е неизменна в света.

Толкова години аз съм правил опити и виждам как хората сами си напакостяват. По някой път в тебе има желание да не забравиш обидите. Двайсет години ти съдиш за една обида, и не може да я забравиш, и не можеш да се прегънеш и да премахнеш това, и все казваш: „Той ме обиди.“ Някой път на някой човек ти си му счупил чашата и си му купил десет-двайсет пъти по-хубава чаша, но той помни и казва: „Той ми счупи чашата.“ Но забравя да каже, че си му купил по-хубава. Не споменавай погрешките на хората, които си направил, а кажи: „Той ми остави една по-

хубава чаша." И вие някой път, след като са ви дали по-хубава чаша, казвате: „Той ми счупи чашата." Тази философия е човешка. Трябва да забравим миналото. Бог казва: „Ще забравя погрешката ви и ще я хвърля зад гърба Си." Кога? Когато изпълним волята Божия, и Той ще изхвърли погрешките ни. Той не иска да знае погрешките ни, но понеже ние не искаме да изпълним волята Божия, затова страдаме. Аз бих желал всички вие да бъдете светии. Знаете ли какви са били светиите? Карат го на мъчение, и той го счита това за голяма привилегия.

Сега от какво имате да се страхувате? От дявола защо да се страхувате? Че имал рога ли? Че какво от това? Коя крава няма рога? Че има копита ли? Кой вол няма копита?

Идеята е - ние живеем и се движим в Бога. Как вярвате вие в това? Минаваме с един брат, вървим. Той беше човек много смел, но имаше една слабост - страх го беше от кучетата. Две големи кучета бяха легнали на пътя и той каза: „Оттук не минавай. Не минавам." Аз казах: „Ще минем наблизо." Той ми казва: „Какво казваш? Ще ми създадеш беля, ще ми съдерат гащите!" Аз му казах: „Ще минем. Ако се съдерат моите гащи, и твоите ще се съдерат. Ако моите не се съдерат, и твоите няма да се съдерат." Той се държи за ръката ми и ние минаваме, и кучетата ни погледнаха. Аз казах: „Няма да ги дразним, няма да подигнеш бастуна си. Щом го подигнеш, те съвсем криво ще разберат това." Ние минаваме и казвам: „Защо ще развалим на онези животни спокойствието? Те имат едно удоволствие, ти ще ги дигнеш от пътя и те ще почнат да лаят подире ти." Ние минаваме, и те си лежаха и ни гледаха. Онзи казва: „Как стана тази работа?" „Както виждаш, аз зная естеството на кучетата. Мини спокойно и не ги засягай. Турни една мисъл, че някой хубаво си е легнал. На два-три метра мини от него и му кажи: „Никак няма да те бутна." Но щом усети кучето, че искаш да нарушиш неговото спокойствие, то ще те нападне."

Сега законът е - у вас има едно естество, което не го събуждайте, защото, когато го събудите, другото естество, лошо става. А това не е необходимо. Има нещо в човека, което е злокобно, и когато се събуди, то е ужасно. Най-лошите змии, зверове не са нищо в сравнение с това. Това е по-страшно от кобрата, от тигъра, от крокодила. А като спи, няма нищо. Българите казват: „Да спи зло под камък." И когато ти си вършиш работата, да спи дяволът. Като се събуди, той ще се пръсне да ти направи нещо. Аз не искам да обяснявам, защото, ако речем да обясняваме нещата, ние ще привлечем злото при себе си. Ти можеш да минеш покрай кучетата, не тропай. Може да минеш тихо и кучетата нищо няма да ти направят. Но при най-малкото тропане те веднага ще залаят. Ако ти вървиш мирно,

музикално, кучетата нищо няма да ти направят, но измениш ли тона - тогава друго.

Когато дойдат големите противоречия в живота, то вървете мирно, да не се страхувате от нищо, равномерно ходете. Ще дойде един страх. Христос казва: „Повярвайте, и като повярвате, всичко ще ви бъде." Ако имате вяра колкото синапово зърно, ако имате вяра - онази истинската вяра и органическата вяра, каквото попросите, и ще ви бъде. Вярата ви трябва да бъде образ, органическа вяра. И тази органическа вяра всякога можеш да я опиташ. Тези неща ще ги изучавате на опит, ще ги намерите в опитността на хората, които са описани в Библията, във всички свещени книги. На тях ще базирате вашата вяра, на съвършените същества, които са минали по този път. Ще вярваш в това, което е невъзможно.

Ти гледаш един човек. Разправяше ми една сестра учителка: „Намерих се в чудо. В училището децата бяха нервни. Някой път казвах: „Господи, нищо не мога да направя, помогни ми!" И като казах така, този ден децата бяха мирни. А пък някой път постъпя другояче, и целия ден имам разправии с децата." На децата трябва да се даде нещо. Човек, който е богат, той е като извор. При извора всякога има трева, защото дава изворът нещо, а пък там, дето няма извор, трева не расте и всичко наоколо е сухо.

Та първото нещо е - всички се стремете да не задържате нещата. Да дадете, и като давате, да почувствате в себе си една вътрешна радост. Аз съм слушал някои да казват: „Не си струва човек да дава." Давай навреме и вземай навреме. Не давай не навреме и не вземай не навреме. Нищо не давай не навреме. В даването си има закони. Всяка една мисъл си има своето определено време, когато тя трябва да излезе из твоя ум. Всяко едно твое желание си има своето време, когато трябва да излезе от твоето сърце. Тази мисъл и това желание не ги пращай да излязат преждевременно. Това са правилата, които трябва да ги знаете. Иначе се заражда едно чувство на недоволство. Ти казваш: „Ние не живеем както трябва." Ние не живеем, но ние не сме се научили да изпълняваме волята Божия. Защо хората боледуват? Въздух има достатъчно, но не знаят как да дишат. Витоша е близо, но много хора боледуват от нямане на въздух. Храна има преизобилно, но хората не знаят как да вземат храната навреме. Вие живеете в Божията любов, и страдате, не знаете как да възприемете Божията мисъл. Всичката погрешка е там. Възприемате Божията мисъл и няма да мислите за себе си. Казваш: „Колко съм пострадал." Ще кажеш: „Досега още не съм пострадал. Не съм бил в лагера на римските войници, на шест хиляди римски войници, през цялата нощ. Още кръст не сме носили, още не сме били на Голгота и гвоздеи още нямах на ръцете и на краката си." Но това са страдания, това са най-големите страдания.

И когато човек мине през най-големите страдания, той ще възкръсне. Христос мина през най-големите страдания и възкръсна. И кръв излизаше от кожата Му - така беше голямо напрежението вътре, да устои, каквото и да стане.

Та сега не преувеличавайте вашето страдание. Мнозина мислят, че много са страдали. Страдали сте, но в сравнение - това е едно на хиляда. Има 999 части, които не са дошли до вас. Един ден ще дойдат. Един ден, като ви турят в гроба, там ще ви търсят и ще намерят само вашата гола глава. И къде са отишли вашите светли очи, червените страни и прочее? Всичко това ще се изгуби. Това нищо не значи. Това ще изгубиш, за да дойде нещо по-хубаво. Всичко това ще се смъкне, за да дойде нещо по-хубаво. От това ти не трябва да се плашиш. Една къща на земята може да се развали. Апостол Павел казва: "Ако нашето земно жилище се развали, имаме дом неръкотворен." Само да сте готови да влезете в новото тяло, което ще ви се даде. Ако вашата душа може да влезе в новото ви тяло, ще влезете в новия живот, но ако не можете да влезнете в новото тяло, тогава ще бъдете кираджии. Ще търсите стопанин, и тогава Господ ще ви е на помощ.

Търсете първом Царството Божие и Неговата правда, търсете Царството Божие и Неговата любов и всичко друго ще ви се даде. Търсете Царството Божие и Неговата истина. Това е то, с което трябва да се подвизавате. А пък обикновения живот, който сега имате - да ви е приятно, че Господ ви е изпратил тук на Изгрева, и да благодарите на Бога, че не сте пръв министър на България.

7.70 часа

„Отче наш"

Сега да поседим още малко - ще попеем, догдето се съмне, и после ще направим упражненията. Изпейте песента „А бре, синко".

„фир фюр фен"

Небето - облачно. Времето - тихо и меко.

Единадесета лекция на Общия окултен клас
5 декември 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев
Начало: 05:00

1934_12_09 Абсолютната и Относителната реалност
Утринно слово

АБСОЛЮТНАТА И ОТНОСИТЕЛНАТА РЕАЛНОСТ

Всички свещени книги се стремят от една страна да опишат вътрешния живот на човека, а от друга страна – да му дадат известна насока. Те са подобни на книгите, наречени „пътеводители“, които посочват селата, градовете, планините – всички ориентиращи пунктове, през които човек трябва да мине, за да дойде до определената цел. Колкото да са искали да осветят пътищата на човека, тия хора, макар и с голяма опитност, все пак не са могли напълно да им помогнат. Те все са направили известна погрешка. Не е лесно да опишете нещата в такава светлина, в каквато са в действителност. Всичко в природата и живота е подложено на постоянни промени. В света съществуват две реалности: абсолютна и относителна. Абсолютна реалност е тази, която изнася нещата, както са в действителност, както са в ума на Вечното, Неизменно начало – Бога. Относителна реалност е тази, която изнася нещата, както са в умовете на разумните хора, както те ги разбират. От гледището на относителната реалност нещата се менят според епохите, през които минават. За известна епоха някои неща са прави и на място. За друга епоха, обаче, те не са прави и не са на място. За пример, моралът и разбиранията на духовните хора в миналото са били едни, днес са други. Ако си служите с езика на духовните хора в миналото, вие ще станете еднообразни и отегчителни. Моралът на духовните хора в миналото си е служил с отрицателен език: Не греши, не лъжи, не завиждай, не прави зло, не убивай и т.н. Защо да не правиш това? Защото има закон, има вечно мъчение, има ад и т.н. Ако на съвременните хора говорите с този език, те ще се отегчат и няма да ви слушат. Еднообразен е този език. Те искат да знаят какво да правят, а не какво да не правят.

Какво представлява грехът? Грехът е нещо неопределено. Той е резултат на нещо. Казват, че първият човек е сгрешил. Той е причина за греха в света. Как е сгрешил той? Като ял от забранения плод. Значи грехът е произлязъл от яденето. Да се мисли така, това показва, че нещата не се разбират. И престъпникът влиза през вратата на къщата, но можете ли да считате вратата за виновница на престъплението? Вратата е едно нещо, а влизането на престъпника през вратата – друго нещо. Ако, наистина, вратата е причина за известно престъпление, вие можете да я затворите. Питам: не са ли ставали престъпления и при затворена врата? Престъпникът чупи прозорци, разбива стени и пак извършва престъпление. Престъпления се вършат и без врата. Ще кажете, че кражба нямаше да стане, ако нямаше дупка. Кой пробива дупки? Майсторът.

Крадецът и разбойникът са майстори, които сами отварят и затварят дупки.

Като четете Притчите, вие се запитвате какво е разбирал този, който ги е писал. Притчите не са дело само на един човек. Те представляват опитности на хората от хиляди години насам. Те са опитвани, преживяни и продължават да бъдат опитвани. „Защото блудницата е дълбока яма, и чуждата жена – тесен ров.“ (– 27-ми стих.) Като чете този стих, мъжът ще каже, че жената е блудница. Ще излезе, че мъжът е чист. Не, прелюбодеянието е болест, от която страдат и мъжът, и жената, и децата. Няма човек в света, който да не е изложен на тази болест.

Следователно причината за престъпленията не е само в жената. Престъпленията стават под влиянието на низшите чувства и желания в човека. Жената символизира живота. Ако животът не съществуваше, и престъпления нямаше да се вършат. Може ли да върши престъпление онзи, който не се е родил? Може ли умрелият да върши престъпления? Който живее, само той върши престъпления. Умрелият и нероденият не могат да грешат и да правят престъпления. Като се огреши много, човек казва: „По-добре да не съм се раждал“. Раждането е врата, през която се влиза в живота. Значи този човек не иска да има врата. Кое е по-добре за къщата: да има врата или да няма? По-добре е къщата да има врата. Къща без врата нищо не представлява. За предпочитане е къщата да има врата, през която да се влиза, макар и да има възможност за извършване на някакво престъпление, отколкото къщата да няма врата и да не се направи никакво престъпление. Кое е по-добро: живот с престъпления или живот без престъпления? Както да живее човек, колкото да се стреми да избегне престъпленията, от единия до другия край животът е пълен с малки и големи престъпления. Има престъпления в живота, които мнозина не считат за престъпления. За пример, някой заколи една кокошка и казва, че това не е престъпление, защото Бог е създал всичко за човека, да разполага с него, както разбира. Първоначално Бог е казал на човека да се храни с плодове. Обаче след потопа, като видял, че човек не може да се храни само с плодове, позволил му да се храни само с месото на животните, но не и с кръвта им. Понеже животът е в кръвта, затова кръвта на животните не трябва да се употребява.

Едно е важно: първата храна на човека е плодната. Останалите храни – месо, риба, това са резултат на човешки тълкувания и човешки морал. Оттук произлизат две течения за хранене на човека. Едни хора подържат месоядството, а други – плодоядството. Коя е подбудителната причина, поради която едни хора се стремят към месната храна, а други – към плодовете? Човек трябва да търси причината на нещата и правилно да

отговаря на всяка своя проява. За пример, защо човек се стреми към водата? Защото е жаден. А защо се стреми към виното? Ще кажете, че и виното утолява жаждата на човека. И виното има свойства, подобни на водата, но по някои свойства то се отличава коренно от водата. Защо някои хора обичат да се обличат хубаво, да са всякога спретнати и чисти, а други са небрежни към облеклото си? Ще кажете, че ония, които се обличат хубаво, имат стремеж към красивото; ония, у които този стремеж не е развит, не се обличат добре. Други пък ще кажат, че ония, които обръщат внимание на облеклото си, имат цел да се харесват на хората. Ако срещнете жена, която е много натруфена, добре облечена, ще кажете, че иска да се хареса на мъжете. Ако срещнете такъв мъж, ще кажете, че иска да се харесва на жените. За онзи, който не обръща внимание на външността си, ще кажете, че е вглъбен повече в себе си, интересува се повече от духовни въпроси, отколкото от светски. Каквито обяснения да давате за причините на нещата, те са относителни, а не абсолютни. Никой не знае истината, дълбоката причина за явленията в живота или за проявите на хората. Какво ще каже мишката, когато се намери в един капан? Трябва ли да мисли, че домакинът на къщата се е погрижил за нея и закачил в капана парче кашкавал да си хапне? Каквото и да мисли мишката, положението ѝ е страшно. Домакинът на къщата ще извади капана вън от стаята и ще го предаде на стражаря – своята котка. Тя ще извади мишката от капана, ще разследва престъплението ѝ и ще я предаде в участъка – своя стомах. След кратко време мишката изчезва. Ако е съзнателна и разумна, тя ще разбере, че когато домакинът закачил парче кашкавал в капана, никак не се е ръководил от някакви хуманни чувства, да даде храна на мишката.

Като дойдем до относителната реалност, виждаме, че и там съществуват различни категории относителности. Тази е причината, поради която нещата мъчно се разбират. За пример, ако се спрем върху въпроса за морала, мъчно може да се каже кое е морално и кое не. Моралът е ръководно начало в живота. Той е форма, която постоянно се мени. Човек е принуден понякога да се приспособява към тази форма. За някои хора тази форма е подходяща, но за някои – не е. За тях е нужна друга форма. Ако направите мост от тънки, слаби греди, детето може да мине през този мост. Ако някой голям, тежък човек трябва да мине през този мост, той непременно ще пострада: мостът ще се счупи и той ще падне във водата. Какво ще бъде положението на онзи, който иска да мине през моста с колата си заедно? Нещастието ще бъде по-голямо, защото ще пострадат и човекът, и конете. Като разглеждаме нещастията на съвременните хора, ние казваме, че те са минавали през мост, който не отговаря на дадените условия, поради което са пострадали. Оттук идва заключението: това, което е добро за децата, не е добро за възрастните. И обратно: това, което е

добро за възрастните, не е добро за децата. Това, от което децата умират, възрастните живеят. И това, от което възрастните умират, децата живеят. Такова нещо представлява и съвременният морал.

Това е една от великите истина на живота, която малцина разбират. Те не само, че не я разбират, но не могат и да я понесат, защото е подобна на киселината: каквото срещне на пътя си, тя го изгаря. Една капка от киселината е в състояние да причини пакости. Който не знае законите, той трябва да бъде внимателен, да се пази от киселината. Който знае законите, той ще се ползва от киселината. Тя ще бъде за него благословение. С нея могат да се лекуват много болести. С какво си служи съвременната медицина? С отрови. Често най-силните отрови са и най-добри лекарства. За тази цел те се употребяват в минимални количества. Отровата на кобрата, която се счита като най-опасна, днес се употребява против болести, които минават за неизлечими. Обаче с тази отрова може да работи само разумният, ученият човек. Попадне ли в ръцете на глупавия, тя може да причини големи пакости.

Иска ли да не боледува, човек трябва да води чист и свет живот, да не греши. Грехът и престъпленията се дължат на отклоненията на човека от правилния път. Рече ли човек, че може да прави, каквото иска, той ще извърши много престъпления. Защо? Защото живее още в относителната реалност. Само Бог може да прави, каквото пожелае, защото Той живее в абсолютната реалност. Когато пожелае, Бог може да отнеме живота на човека и да му го върне. Той е добрият майстор-грънчар, който може да счупи едно гърне, когато пожелае, и след това да направи ново, по-хубаво и по-здраво от първото. Човек, обаче, не е такъв майстор. Отнеме ли живота на някого, той не може да го възстанови. Кога си позволява майсторът да чупи гърнето? Когато види, че то се е напукало на много места. Той намира, че няма смисъл да го лепи и решава да направи ново. Коя е причината за напукването на гърнето? Огънят, през който е минало. Огънят в света не е нищо друго, освен греховните състояния, на които човек се натъква. Като греши, човек преживява големи напрежения, които го напукват. Срещате млада, красива мома, едва навършила 19 години. Тя е добра, послушна дъщеря, обича науката, занимава се добре. По едно време един млад момък започва да върви след нея, иска да се запознаят, да я вземе за своя жена. Той ѝ пише любовни писма, иска отговор от нея. Като послушна и добра дъщеря, на първо време тя се свързва с родителите си, които настояват да продължи учението си, да не отклонява мисълта си от правия път. Тя иска да вземе под внимание техния съвет, но момъкът продължава да ѝ шепне на ухото, да ѝ обещава щастлив живот. Тя постепенно се увлича по момъка и става разсеяна. Майка ѝ ѝ говори нещо, но тя нищо не чува. Защо? Едновременно двама души ѝ говорят: на едното

ухо говори майката, а на другото – момъкът. Тя не знае кого да слуша. Най-после тя се отегчава от родителите си и пожелава да напусне бащиния си дом. Тя иска да бъде свободна и тръгва след момъка, който нищо не е дал за нея. Той ѝ е писал любовни писма, пълни с ласки, и тя му вярва. Най-после двамата решават да бягат заедно, да напуснат бащиния си дом

Какво представлява напущането на бащиния дом от страна на момата и момъка? Бащиният дом представлява рая. Момъкът и момата са Адам и Ева, които отиват в света. Бащата може да се уподоби на Бога, а майката – на архангел Михаил, който стои с меч пред райската врата, да не би момъкът и момата да се върнат назад. Те отиват в света, място на изпитания и страдания, но след няколко години пак се връщат в рая. Те се молят, плачат, обещават, че ще слушат, искат да се върнат назад. Най-после майката и бащата ги приемат в своя дом, прощават погрешката им, направена от непослушание.

Това е драмата на живота. Коя е била причината за отдалечаването на човека от Бога? Каквато е причината за излизането на Адам и Ева от рая, такава е и за напущането на бащиния дом от момата. Както момъкът е станал причина за излизането на момата от бащиния ѝ дом, така ѝ в Битието се е явило нещо особено, което е станало причина за излизане на първите човеци от рая.

Срещате един човек, добър писател, разговаряте се любезно с него. Той е учтив, внимателен към всички хора – всички го обичат. След време той написва някаква книга, напечатва я и я пуска за продаване. От този момент той се скарва с много хора, става лош за тях, и те – за него. Защо? Защото не са се произнесли добре за книгата му. Чуе ли, че някои се произнасят добре за неговата книга, той ги счита добри, разбрани хора. Питам: Какво са му придали онези, които са се произнесли добре за неговата книга? Или какво са отнели от него онези, които не са харесали книгата му? Все е станало нещо. Онези, които са говорили добре за книгата му, са помогнали за нейното продаване; другите пък са попречили за продажбата на книгата. Същевременно те са помогнали за създаване лошо мнение за този човек като писател. Който иска да не разваля отношенията си с хората, нека пише книги, но без подпис. Дойде ли до името на автора, да остави мястото празно. Като напише няколко книги и види, че хората ги приемат добре, тогава да излезе с името си. Ако още на първата книга се подпише, той трябва да бъде готов да чуе и похвали, и укори. Има писатели, които не обичат да четат своите напечатани книги, понеже те ги четат и препрочитат по няколко пъти, коригират ги няколко пъти и най-после казват: „Дотегна ми да чета тези книги. Не искам повече да се занимавам с тях“.

Какво виждаме в света? Често хората се намират в същото положение, в каквото изпадат някои писатели. Човек дохожда до положение да не обича и себе си, а въпреки това иска хората да го обичат. Той вижда добре, че не е умен, не е добър, а иска хората да го признават за умен и добър човек. Онзи, който е наистина умен и добър човек, той сам съзнава това и не се нуждае от преценката на хората. Като знае какво богатство носи в себе си, той е готов да се скрие някъде от погледите на хората, никой нищо да не говори за него. Ако същевременно е богат човек, има на разположение десет милиона лева, той трябва да остави богатството си на свои роднини, те да се занимават с него. След това той трябва да се уедини някъде, да работи за някаква висока идея. Той знае, че вътрешното богатство, което носи в себе си, никой не може да му го отнеме. Така постъпва умният човек, а глупавият – запазва богатството си и търси начин как да го задържи. Той разчита на властта и на закона, те да пазят богатството му. Цял живот се занимава с тефтери, кой колко има да му дава и на кого колко дал.

Като изучавате хората, ще видите, че между всеки човек и богатия има нещо общо. Богатият постоянно отваря и затваря тефтери, да види какво е положението на сметките му. Същото правите и вие: седите и се занимавате с погрешките на хората. Да се занимавате с погрешките на хората, това значи да прелиствате тефтерите си, да търсите стари кредити, кой колко има да ви дава. Колкото търговецът може да събере старите си кредити, толкова и вие ще спечелите, ако се занимавате с погрешките на хората. Да търсиш старите си кредити, това значи да изгубиш повече, отколкото имаш да взимаш. Речеш ли да дадеш своите длъжници под съд, бъди готов да изгубиш по-голяма сума от тази, която имаш да получаваш.

Като ученици, вие трябва да се спирате върху същественото в живота, за да не изпадате в противоречия. Така че, стане ли въпрос за богатство, знайте, че богатството е ценно нещо, но всякога не е съществено. Богатството е условие, средство, но не и цел. Ако е въпрос за вътрешно богатство, това е друго нещо. Ученикът трябва да работи за придобиване на вътрешно богатство, което не се разваля, нито се губи. Следователно, като стане въпрос за Христос, религиозните не трябва да разискват върху външната страна на Христос, защо е дошъл на земята, кой Го е изпратил, дали е Син Божи и т.н. Това е външната страна на въпроса. Същественото е какво е говорил Христос и какво е оставил на човечеството. Христос донесе на света нова идея – идеята за Любовта. Значи Любовта е същественото за човека. Любовта е качество на душата, т.е. вътрешното богатство на човека, към което той трябва да се стреми.

Сега, като изучавате живота, обърнете внимание върху значението на думите и на буквите, с които си служите в езика. За пример, казвате „мома и момък“. Разликата в написването на тия думи се заключава в окончанието. Думата „момък“ свършва с „К“ за отличие от думата „мома“. Ако разместите буквите в думата „мома“, ще образувате думата „мамо“. Значи, когато търси момата, всъщност момъкът търси майка си. Когато момъкът намери майка си в момата, животът и отношенията им вървят правилно. При това положение и майката е доволна от момата, която синът е избрал. Докато момата е в сърцето на момъка, работата върви добре. Щом влезе в ума му, тя започва да го смущава и той престава да учи. Където ходи, каквото прави, той мисли само за нея. Той започва да ѝ пише хубави писма, на красива хартия, с хубави и скъпи пликове. Каквото има, той е готов да употреби само за нея, независимо от това, заслужава ли тя или не. Обаче един ден той среща по-красива мома от нея и забравя всичко. При това положение отношенията им се развалят. Докато момъкът мисли само за момата, докато пише писма само на нея, работата не се разваля. Ако момъкът намери по-красива мома от своята възлюбена, а момата – по-красив момък от своя възлюбен, работата пак върви добре. Страшно е, когато единият от тях е изоставен. При каквото положение да се намират, момъкът и момата трябва да знаят, че земята е училище за тях; те са един за друг предметно учение.

Като изучавате живота в неговата дълбочина, виждате, че и религиозният, и светският живот не са нищо друго, освен редица от любовни работи. Като дойде някой проповедник, първо ще проповядва за любовта и ще стане причина да се влюбите в някого. Като дойде Мойсей, евреите се влюбиха в него. След Мойсей дойде Христос и мнозина тръгнаха след Него. Христос обеща много неща на човечеството. Той каза: „Който се отрече от себе си и тръгне след мене, ще бъде мой ученик“. Не е лошо да се влюби човек, но важно е, като се влюби в някого, ще намери ли това, което търси? Ако не го намери, кой ще бъде виновен за това? Когато момъкът не намира в момата това, което търси, той казва, че тя е причина за излъгването му. Момата пък обвинява момъка. За да не обвинява никого, човек трябва да познава законите и принципите на нещата, да не се самоизлъгва. Човек трябва да се стреми към положителната философия на живота, която хармонизира всички неща. Човек се нуждае от дълбоко разбиране на живота, да не влиза в стълкновение с Божиите мисли. За да се избави от противоречията на мисълта си, човек трябва да се държи за Божията мисъл, в която няма никакви противоречия. Той трябва да се държи за чувствата на Бога, в които няма никакво осъждане. Живее ли по този начин, човек ще бъде сляп и глух за грешките и престъпленията на хората. Иска ли да живее по Божествен начин, човек трябва да се обезличи. Само при това положение той може да се освободи от злото. Не може ли

да се освободи от злото, човек се държи за материалните неща. Той не е ликвидирал още с материалното. Щом ликвидира с материалното, човек се предава на Бога и живее изключително за Него. В името на Божията Любов той слиза между грешните хора да им помага, да ги повдигне. Като работи между грешните хора, той неизбежно ще се оцапа. Който е възлюбил Бога, той е готов, като младата мома, да напусне бащиния си дом и да отиде да помага на близките си, да ги обърне към Бога. Да възлюбиш Бога и да се влюбиш в Него, това са две различни неща. Влюбването винаги свършва с разлюбване. Докато си бил влюбен, един ден ти разлюбваш своя обект и се чудиш как е възможно да си обичал този човек. Като мине известно време, ти забравяш, че си любил. Първоначално човек мисли, че любовта му ще бъде вечна. Щом стане на 120 години, любовта му изчезва и той мисли, че всичко е било детинска работа. И малкото момиченце играе с кукли, но като стане млада мома, на 21 години, тя започва да се смее на себе си, как е могла да се занимава с такива детински работи.

Като дойде до известна възраст, човек разглежда всичко, което е преживял в младините си, и казва: „Напразно изгубих времето си". Той не разбира нещата. Само по себе си времето нито се губи, нито се печели. Човек може да не е спечелил нещо особено, обаче времето е вечна, постоянна величина. Има неща, които нито се губят, нито се печелят. За пример, казано е, че Бога никой никога не е видял. При това знае се, че Христос, Син Божи, е видял Бога. Виждането, за което се говори в Писанието, е вътрешен, а не външен процес. Да видите Бога, това значи да изчезнат от ума ви всички противоречия. Който е видял Бога, той знае, че причините, които произвеждат противоречията, не са външни, а вътрешни. При това положение той се освобождава от заблужденията в живота. Без да иска човек става проводник на нещо лошо, което нито е мислил, нито е желал. И в края на краищата го държат отговорен за направената погрешка.

Апостол Павел казва: „Правя това, което не искам". Като разбира законите на живота, човек може да си обясни всички прояви на човека и никога да не го осъжда. Човек не постъпва всякога правилно, защото не е свободен от връзките на злото. Ще дойде ден, когато ще се освободи от тия връзки и ще върви по пътя на доброто. Това виждаме и в библейския живот. Исак имаше двама синове: Исав, първородният, и Яков. Исав продаде първородството на брата си за една чиния леща. Като наближи времето да умре баща им, Яков, възползван от първородството, което купи от брата си, пожела да получи всичкото благословение от баща си. Подпомогнат от майка си, Яков успя да получи благословението на баща си. Когато Исав отиде при баща си да получи неговото благословение, бащата разбра, че е излъган, и каза на сина си: „Не се безпокой, ще дойде ден, когато ще се

освободиш от връзките на брат си“.

Като четат тази история, някои се възмущават от хитрината на Яков, а други – от Исав, че не е оценил своето първородство и го е продал толкова евтино. Като разглеждаме нещата обективно, виждаме, че нито постъпката на Яков, нито тази на Исав заслужава одобрение. Не правят ли същото и сегашните хора, които живеят вече три хиляди и повече години след Исак и неговите синове? Днешните хора се хвалят със своята култура, но въпреки това и те вършат престъпления и погрешки. В каквото общество да влезете, навсякъде ще видите борба за първенство, за получаване на блага и привилегии. Когато Яков разбра, че Исав е недоволен от него и му се заканва да го убие, по съвета на майка си той избяга в Ханаанската земя, при чича си Лавана, който имаше две дъщери: по-голямата – Лия, а по-малката – Рахил. Яков се влюби в Рахил и я поиска за своя жена. Лаван каза, че ще му я даде за жена, ако остане при него седем години. Яков се съгласи и работи на чича си седем години, които му се сториха като един ден. Като изминаха седемте години, Лаван, вместо да му даде Рахил, даде му Лия. Яков видя, че е излъган от чичо си, но се примири с положението си, защото Лаван обеща да даде Рахил, ако му работи още седем години. Яков работи на чича си още седем години, за да вземе Рахила за своя жена. Който разбира замисъла на Битието, той ще разбере причината за това, което става в живота. Външно погледнато, в отношенията на двамата братя, както на чичото към Яков, няма никакъв морал. Обаче това се дължи на дълбоки причини, скрити в Битието.

Съвременните хора са недоволни. И богати, и учени, и здрави, всички са недоволни. Защо? Липсва им нещо. Всеки се счита онеправдан. Всеки мисли, че не са го оценили, както трябва. За да се оценят, хората трябва да имат любов помежду си. Само Любовта оценява нещата. Хората не са дошли още до онази широка, необятна Любов, която обхваща всичко. Те живеят повече в личната любов, която оценява само едно лице. Обичаш ли някого, ти оценяваш само него и си готов да му направиш всичко, каквото пожелае. Дойдеш ли до другите хора, към тях имаш обикновено отношение. Личната любов, или тъй наречената „специфична любов“, произвежда недоразумения, безпокойства, раздори и смущения между хората. Такова е естеството на тази любов. Където се яви, тя произвежда големи неприятности. Ако мъжът обича жена си специфично, той ѝ създава големи страдания. Който влезе в дома му, той е готов да го подозира. Той мисли, че всеки мъж влиза в неговия дом заради красивата му жена. Той не може да търпи даже бащата и майката на жената. Специфичната любов задържа нещата само за себе си.

Като говорим за специфичната любов, ние засягаме един важен социален

въпрос – отношенията между мъжа и жената, отношенията между хората. Всички социолози разглеждат този въпрос, но все не могат да го обяснят. Те казват, че ревността играе важна роля в любовта на хората. Защо съществува ревността, те не могат да си обяснят. Какъв е произходът на ревността, и това не знаят. Каквото да се говори на хората, ревността дохожда сама по себе си. Обичаш ли един човек, ревността веднага иде. Много хора са пропадали от ревност. Тя е болест, която мъчно се лекува. Ревността се ражда при еднообразието. Понякога ревността е на място. Има смисъл човек да изпитва ревност към доброто, но не и към злото. Освен това човек може да ревнува само слабите, но не и силните неща. Могат ли майката и бащата да ревнуват своята разумна и красива дъщеря, която има качествата на водата, на огъня и на светлината? Ако има тия качества, кой може да се приближи до нея, да я оцапа и да я открадне? Човек ревнува някого, за да не би да дойде някой да му открадне онова красивото и ценното, което той е вложил в своя възлюбен. Някой влага пари в банката и постоянно мисли за нея. Защо? Защото се страхува да не фалира банката. Щом извади парите си от банката, той престава да се интересува от нея. Значи момъкът обича младата мома, докато е млада и красива, докато може да влага нещо в нея. Щом момата остарее, момъкът се отказва от нея и престава да я мисли. Щом не мисли за нея, това показва, че той е извадил капиталите си от нейната банка. Любовта произлиза от младите хора, а доброто – от старите. Затова, именно, никой не обича старите баби. Кой млад момък би могъл да обича стара, 120-годишна мома, или баба? Можете да обичате и старата баба, но това са изключения. Само великата Божия Любов обхваща всички хора, всички живи същества. Сегашните хора имат различни разбирания за живота, вследствие на което и резултатът на техния живот е различен. Сам по себе си животът е един, но разбиранията за живота са различни. Разбиранията на хората зависят от съдържанието и смисъла, който те влагат в нещата. Ето, англичаните и българите имат една и съща дума с различно значение. Англичанинът казва „син" (sin) и разбира някакво престъпление – отвлечено понятие. Българинът казва „син" и разбира нещо любимо, своя роден син – материално понятие. Като дойдете да определяте престъплението, вие не знаете кое всъщност е престъпление. Христос, Син Божи, понесе греховете и престъпленията на хората без да бъде грешен, без да се опетни. Следователно знайте, че човек стои по-високо от греха. Никакъв грях, никакво престъпление не е в състояние да опетни човешката душа. Външно човек се е опетнил, но не и вътрешно. Щом е дошъл на земята, и праведният, и грешният ще се оцапат. Разликата между праведния и грешния е тази, че праведният сам се чисти, а грешният – не може. Той очаква от другите хора да го чистят. Докато е на земята, човек се цапа. Такова е естеството на материята, с която е облечен. Материята е неорганизирана, затова причинява пакости на хората. Тя представлява

низшия живот в човека. Неорганизираният живот е причина за всички противоречия, за всички отрицателни чувства в човека – омраза, завист, безлюбие, съмнение и т.н.

Сега, каквото и както да се говори за отрицателните сили в живота, докато живеете по човешки, вие не можете да се освободите от тях. Който е ревнив, той всякога ревнив ще си остане; който е подозрителен, такъв ще си остане. Кой каквото носи със себе си, с него ще си отиде. Щом е така, защо ви говоря и вие защо ме слушате? Като говоря, аз искам да ви помогна, да ви покажа начин, по който да стигнете върха. Има начин, по който можете да се освободите от товара си. Отрицателното в човека е товар, който носи на гърба си. Докато вървите по равен път, какъвто е човешкият, вие можете да носите товара си. Колкото да е тежък, все пак можете да го пренесете от едно място на друго. Започнете ли да се качвате към върха, хвърлете товара, той не ви е нужен. Носите ли го на върха, по никакъв начин не можете да го стигнете. – „Ама защо еди-кой си не ме обича? Аз съм му направил много добрини, а той не ме обича.“ – Не се занимавай с този въпрос. Това е излишен товар, с който не трябва да се качваш на върха. Остави този въпрос настрана. Ако някой човек ви обича, тогава щяхте да питате защо ви обича. Много просто. Ако не ви обича, друг някой е възлюбил. Ако пък ви обича, това показва, че не е намерил друг някой, когото да обича. Докато живеят в човешката любов, хората всякога ще бъдат недоволни.

Човешката любов е любов на множинството, а Божията – любов на единство. Човек обича много същества, и то различно, вследствие на което се раждат противоречия. За да избегне противоречията, човек трябва да обича само Бога. Щом обича Бога, той обича всички, защото всички хора живеят в Него. Бог пък обича само Едного, своя Единороден Син, в Когото всички се оглеждат като в огледало. Докато казвате, че днес обичате този, а утре – онзи, вие сте в относителната реалност на живота. Относителната реалност не разрешава въпросите. Ако някой обича единия ми пръст повече от другия, вместо радост той ще ми причини страдание. Той ще започне да стиска пръста и ще ми причини болка. Обича ли целия човек, въпросът е друг. Като обича цялото, човек не може да го обхване, вследствие на което не може да му причини никаква вреда.

Следователно, за да не причинява страдания нито на ближните си, нито на себе си, човек трябва да живее във великата, необятна Любов. Тази Любов няма граници, няма никакъв предел. Искате ли да влезете в нея, вие трябва да познаете Бога. Щом познаете Бога, ще придобиете вечния живот. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога“. Познаването на Бога е вечен процес, но в стремежа си да

Го познаем ние ще се домогнем до вечния живот. Щом мислим за Бога, Той ще ни се изяви чрез живота, който тече в нас. Вечният живот подразбира живот на единство.

Като говорим за Бога, мнозина искат да имат някакъв реален образ за Него, да си Го представят в някаква форма. Затова слушате някои да казват: „Защо не сме били във времето на Христос?“ Те мислят, че ако днес Христос е на земята, ще могат да Му се оплачат, да им олекне. Ако видят Христос в човешки образ, какъвто е бил преди две хиляди години, те няма да Го признаят за Син Божи. Външно Христос беше като всички хора: ядеше, говореше като тях. Понякога си служеше със строг език. Той се обръщаше с думите: „Горко вам, рожби ехиднини“. Друг път взе камшик и би всички търговци в храма. Не се подкупва Христос. Никакви човешки целувки, никакви прегръдки не могат да Го подкупят. Това не е любов, това са относителни човешки прояви, които наричат любов. Можете ли да целунете светлината? Тя ви прегръща и целува, но вие не можете. Вие можете да целувате това, което стои по-ниско от вас. Обаче това, което стои по-високо от вас, не можете. Христос не можете да целунете, защото Той стои над всички. Казано е: „Никой не е видял лицето на Бога“. Дойдете ли до това Велико Начало, отдалеч само можете да чуете гласа Му, но по никой начин не можете да видите Неговото лице. Това е все едно отдалеч да гледате вкусния обяд, но да нямате право да вкусите.

Съвременните хора живеят в ограничения. Забранено им е да ядат от дървото на живота. Въпреки това от времето на Адам до сега те се хранят от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото. Те се хранят по три пъти на ден, скъпо плащат и, в края на краищата, недоволни остават. Защо? Яденето не било приготвено, както трябва. Те четат някаква философска книга, до едно място са доволни, мисълта се развива правилно. Но по едно време нещо не им харесва – мисълта се изкривила, взела друго направление. Значи има нещо неправилно. Хората не са доволни от плодовете на дървото, с което се хранят. Те не са доволни и от любовта си. Само онзи ви обича истински, който може да ви повдигне като душа и може да ви даде истинска цена. Да обичаш един човек, това значи да го повдигнеш на онова ниво, на което и ти стоиш. Сложи човека на това място, където ти стоиш, за да те обикне и той.

Като се натъквате на своите стари възгледи, не се стремете да се освободите от тях изведнъж. Искате ли да се освободите изведнъж, ще си причините големи пакости. Не е нужно да се даде на човека всичко изведнъж. От какво се нуждае болният? От здраве. За да бъде здрав, той се нуждае от четири неща: от светлина, от въздух, от вода и от храна. От какво се нуждае добрият човек? Добрият човек има нужда от живот, от знание, от сила и от

свобода. За да придобие здраве, болният трябва да набавя необходимите елементи за организма си. Ако един от тия елементи липсва, той не може да бъде абсолютно здрав. И ако добрият е лишен от един от четирите елемента, добротата му не е пълна. Човек има седем милиона пори, т.е. седем милиона прозорци на своето тяло, чрез които се съприкосновява с външния, обективен свят. Ако всичките му прозорци не са отворени, съобщението му с онзи свят не е пълно. Ето защо, когато се натъкне на известно неразположение, страдание или противоречие, човек постепенно трябва да отваря прозорците на своя ум, на своето сърце, да се съобщава с умствения и сърдечния светове, откъдето да придобива знания. От всички се изисква велика доброта. Не е достатъчно само да бъдете учени, да имате много знания. Любов и доброта се иска от човека. Ако е въпрос за знание, всеки човек, който е дошъл на земята, е минал през четири факултета. Той е учил в Египет, в Сирия, във Вавилон, в Палестина, но сега трябва да завърши четирите факултета на бялата раса. След това ще бъде ученик на шестата раса. Много още има да учи човек, докато се нарече истински учен.

„Кога ще се събуди, да ида да го търся пак?“ (– 35-ти стих.) Докато живее, човек все търси нещо, но важно е какво търси. Пияницата търси виното. Аз ви съветвам: Не търсете виното, но търсете чистата планинска вода. И на пияницата не казвам да не пие, но казвам му да пие чиста, планинска вода. Не търсете греха, но търсете работата. Не търсете омразата, но търсете любовта. Не търсете невежеството, но търсете знанието. Не търсете ограничението, но търсете свободата. Търсете Божествената светлина, която прегръща и облива човека отвсякъде, без да му иска нещо. Търсете Любовта на Божествената светлина, а не на човешката. Божествената светлина внася живот в човека и го прави доволен и щастлив. Човешката светлина отнема живота на човека и го прави нещастен. Божественото всякога дава, а човешкото – взима. Божественото внася в човека мир, радост, а човешкото – внася смущения и противоречия. Когато сте смутени и разочаровани, не търсете разрешение на въпросите между хората. Повдигнете погледа си към Божествения свят. Там е разрешението на всички въпроси.

Мнозина живеят в смущения и противоречия, а се силят да обърнат някого към Бога. Те казват, че успели да обърнат един човек към Бога. Как го обърнали, когато кесията му е още затворена? В такова обръщане аз не вярвам. Щом се обърне към Бога, човек отваря всичко в себе си: и кесията, и сърцето, и ума си. Остане ли нещо затворено в него, той още не е обърнат. В Божествения живот всичко е отворено, а в човешкия – всичко е затворено. Когато някой се оплаква, че му е затворено някъде, ще знаете, че той е още в човешкия живот. Искате ли да излезете от този живот,

отворете се, приложете още днес това, което сте получили от Бога. Искате ли да приложите нещо, т.е. да дадете нещо на човека, дайте му от днешното си знание, от днешната опитност. Днешното е най-важното. Затова Христос казва: „Достатъчно е злото на деня“. Това значи: За утрешния ден не мислете. Положителният смисъл на този стих е: „Достатъчно е доброто на деня“. Към това, което ви е дадено за деня, било то зло или добро, нищо повече не прибавяйте. Защо съществува злото в света? Защото Бог го е допуснал. Щом е допуснал злото в света, Бог имал някаква цел, но каква е тази цел, никой не знае. Злото и доброто, като принципи, влизат в абсолютната реалност, но защо са допуснати, не се казва. Абсолютната реалност не обяснява нещата. Те могат само да се опитват. Човешката, т.е. относителната реалност, дава обяснения. Достигна ли до абсолютната реалност на нещата, там нямам мнение. Какво нещо е Божията Любов, Мъдрост и Истина, там спирам, не казвам мнението си. Стане ли въпрос за човешката любов, за човешкото знание и за човешката свобода, мога вече да дам мнението си. За човешките работи можете да разисквате, колкото желаете. Какво нещо е човешката любов? Забава. Най-голямата и красива забава на човека, това е неговата любов. Щом е тъжен или радостен, нека се занимава с любовта. Тя заслужава да се изучи всестранно. Ще кажете, че не струва човек да обича, да изучава любовта, без да я обяснява, без да има мнение за нея. Искате ли да осмислите живота си, прилагайте любовта без да я обяснявате. Разочаровате ли се от любовта, това показва, че вие сте имали за нея мнение с обяснение. Любовта не търпи никакви обяснения. В Божествения свят нещата са единни и неразделни, а в човешкия – разделни. Като не разбират любовта, хората се натъкват на противоречия и се питат коя е причината за съществуването им. Когато човек се пристрасти към нещо, когато го вземе присърце повече, отколкото трябва, непременно се ражда някакво противоречие. Натъкнете ли се на някакво противоречие, не се стремете да го обясните, но знайте, че то е допуснато за добро. Днес може да не е добро, но то има значение за бъдещето ви развитие. Тогава то ще се превърне в добро. Ако не е така, животът, със своите добри и лоши прояви, би бил безсмислен. Бог, Всесилният и Всезнаещ, създаде първите хора, постави ги в рая, като им забрани да ядат от плодовете на дървото за познаване доброто и злото, но същевременно допусна греха, след което ги изпъди от рая. Всичко това беше допуснато, за да се превърне в бъдеще на добро. Вие нямаше да разберете живота, ако освен доброто и злото не беше допуснато в света. Без злото светът щеше да бъде наполовина отворен за вас. Както да се обяснява съществуването на злото, този въпрос все остава неразрешен. И светията понякога се намира в противоречие, защо е допуснато злото в света. Христос понесе греховете на хората с оглед на тяхното бъдеще добро. Той вярва, че някога те ще разберат Любовта и ще се обърнат към Бога.

Следователно приложете търпението на Христос и кажете като Него: „Не дойдох да изпълня моята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил“. Ще дойде ден, когато ще се намерите пред изкушение и ще кажете: „Господи, ако е възможно, да ме отмине тази чаша“. Ще се молите, но отговор няма да получите. Тогава пак ще кажете: „Да бъде Твоята Воля, Господи!“ След това ще ви поведат към Голгота, където ще ви сложат на кръста. Тук ще ви подиграват и ще чувате гласове: „Слез от кръста, покажи, че вярата ти е силна“. Вие ще слушате всичко това и ще кажете: „Да бъде Волята Божия!“ Най-после ще ви сложат в гроба и след три дена ще възкръснете. Тогава ще разберете какво представлява Великата Любов, към която всеки човек се стреми. Вие не сте дошли още до възкресението. Дълъг път ви очаква. За да дойдете до възкресението, вие трябва да свършите 48 факултета на бялата раса и още много факултети на шестата раса. Учението на шестата раса е учение на братство и любов. Като минете през това учение, тогава само ще разберете защо е трябвало да страдате.

Сега, желая ви да учите добре, да свършите благополучно изпитите си, да получите диплом. Професорите са добри. Те ще ви дадат правилна преценка. Ще минете през големи страдания и плач, но благополучно ще свършите. След това ще зърнете Христос отдалеч. Но, докато дойде това време, предстои ви дълъг път. Бъдете смели и решителни, да минете този път и да дойдете до възкресението.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

Утринно слово от Учителя, държано на
9 декември 1934 г., София, Изгрев.

1934_12_09 Добри вести

ДОБРИ ВЕСТИ

„Така са добри вести от далечна земя.“

Отче наш.

„Ще се развеселя“.

Ще прочета част от 25 глава на Притчите, от 10 стих надолу.

„Духът Божий“.

Ще взема само две думи от 25 стих на прочетената глава: „Добри вести“. Това е едно изречение за децата, които отиват на училище, за да научат нещо. Онези, които нищо не знаят, отиват в първо отделение. Онези, които малко знаят, отиват във второ отделение. Това са човешки институти. В света има институти, които са за забавление, а има институти, които са за учене. Когато хората отиват в театър, това е пак за забавление. Натъжен си, наскърбен си, отиваш в театър и казваш: Това не се отнася само за мене, за всички хора се отнася. После има институти за учене като училищата. После има институти за оправяне, те са като справочни книги.

Сега да дойдем до еднообразието. Когато се говори по един и същ начин, когато се употребяват едни и същи думи, например хората често употребяват думите да живеем. Това са думи, които вече са се втръснали на хората. Да живеем?! Нима хората досега не са живели? Всички хора живеят! Или, като се каже: Да се учим! – Нима хората досега не са се учили? Всички хора са се учили. Всички хора учат, но трябва една система. Тази система се нарича организиране на неорганизираното. Да живееш, това значи да се организираш. А значението подразбира да придобиеш повече светлина. Има неща, които са необяснимост за човека. Ти не можеш да живееш в един свят, дето няма светлина; ти не можеш да живееш в един свят, дето няма въздух; ти не можеш да живееш в един свят, дето няма вода; ти не можеш да живееш в един свят, дето няма храна. Това са четири основни положения, без които не може. Следователно, ще изхождате от тези четири положения. Първо вие искате да разберете живота. Всеки за себе си ще избере известни положения. Има положения, в които ние нищо не можем да изберем. Например детето няма власт да избере майка си. Каквато и да е майка, ще му я дадат. Ако му дадат майка с два ножа, то ще мяза на нея. Ако майка му е риба с перки, то ще мяза на нея. Значи каквато майка ти дадат, ти ще мязаш на нея. Ти не можеш да се освободиш от нея. Каквато е майка ти, такъв ще бъдеш и ти. Ти не можеш да бъдеш нито по-добър, нито по-лош от майка си. Това са съвременните условия. Следователно, каквато форма ти е дадена, ти не можеш да я

измениш. Въпреки това, тази форма може да се измени. И учените хора ни доказаха, че от рибите произлязоха птиците. Когато рибите напуснаха водата, те не направиха това от добра воля, но се намериха в голямо нещастие и от зор се превърнаха в птици. Те казаха по-добре ще бъде за нас да напуснем условията на водата, да се превърнем на птици.

Казвате: По какъв начин са се превърнали рибите в птици? – Аз няма да се спирам да обяснявам това нещо, няма да обяснявам закона на еволюцията. По този въпрос има писани цели томове книги, достатъчно е само да четете от тях. В разбиранията си религиозните и учените хора се различават едни от други. Религиозните поддържат, че Бог е създал хората, а учените поддържат, че хората са дошли до това положение чрез закона (на) еволюцията, но не са създадени от Бога. Те са се развивали, като са започнали от малки същества и са дошли до положението, до което днес се намират. И учените, и религиозните хора са прави. Те са прави за себе си, а са криви за другите хора. Наистина докато хората употребяват думата създадени, тя се отнася до външната страна на живота. Еволюирането е вътрешна страна. Обаче, и еволюцията е права, и създаването е право. Следователно, когато религиозните хора разглеждат света от външната страна, те казват, че светът и хората са създадени от Бога, а когато учените казват, че хората са еволюирали, те са дошли до положението да разглеждат живота от вътрешната му страна. Значи две страни има тук – едната страна е изпъкнала, а другата е вдлъбната. Тъй щото, който не разбира този език, ще каже, че няма никакво отношение, никаква връзка между едната и другата страна, т. е. няма никакво отношение. Обаче, това са две страни на една и съща реалност. Това, което е създадено, е отвън, а това, което е еволюирало, е отвътре. Хората още не еволюират, казват, че хората са създадени по еволюция. Еволюцията не е престанала още, но има един процес още по-дълбок от самата еволюция. Този процес е изявлението на разумното в света, Бог, който се проявява, Той не еволюира. Бог нищо не придобива. Защото под думата еволюция се разбира едно същество, което еволюира, което придобива нещо, а Бог, който се проявява в света, какво придобива? Той е всичко. Той има всичко в себе си. Той е Всезнаещ, Всемъдър. От гледището на тази философия, като създава света, какво печели Бог?

Казвам – често и вие казвате: Какво печеля аз? Или какво ще спечеля? Значи, вие заставате на положението на Божествената философия. Казвате: Аз всичко имам. Тогава, какво знаете вие? Вземете положението на Бога, Който има всичко и от нищо не се нуждае. Но вие не можете да бъдете в това положение. Вие казвате, че всичко имате, от нищо не се нуждаете, а при това все пак ще дадете ухо да чуете кой какво казал. Четете автор, четете неговия роман, но какво ще добиете? Нищо особено няма да

придобиете, но все искате да кажете какво ще каже този автор. Всеки автор описва по един начин живота, тъй както го е видял и разбрал. При това, то не е още истинското положение на живота. Частичното наше разбиране е съвсем външно, съвсем субективно, то не представя живота в неговата целокупност.

Сега, аз не искам да ви говоря, както обикновено се говори, с цел да се замести една система с друга. Всички системи, които съществуват от памтивека в света, функционират едновременно. Доброто и злото функционират едновременно. Те функционират още преди Адама, защото окултните науки казват, че преди да е съгрешил първият човек, преди него са съществували други същества, които са съгрешили. Какъв е бил поводът да съгрешат, това е друг въпрос, но казва се, че техните постъпки са били от друг характер. Казват те, че някои ангели са паднали още преди човека, но какво нещо е падането? Какво нещо е паднал ангел? Това падане се дължи на някаква промяна, която е станала в техните възгледи за създаването на света. Това падане е от умствен характер, затова то е в техните клетки, в тяхното сърце и ум. Падането на човека е започнало с яденето. И действително, днес всичкото нещастие на хората произтича от яденето. Ще видите, че постоянно се говори, че този ял кокошка, а онзи не ял. Този ял агънце, а онзи ял само хляб. Друг пък само коричките от хляба и т. н. Значи, единият отупал добре чувала, а другият не го отупал. Че единият живее в къща добре мебелирана, а другият няма никаква къща и т. н. И всички считат това за престъпление. Но да оставим този въпрос настрана. Питам: На какъв креват спи рибата? Тя няма никакъв креват, никакъв юрган, спи направо във водата. Рибите нямат никакви шапки, никакви дрехи и обуща. Те са без нищо и ние не знаем. Не сме чели какво пишат техните писатели и философи за живота, нито сме чели тяхна книжнина – всичко това е за нас терра инкогнита – непозната земя. Какво става във водата, това е забранена област, за която ние нищо не знаем и не можем да проникнем. Някои разправят, че там съществува крайно насилие. Разправят, че между тях имало големи богаташи, които в устата си имали малки фенерчета, които те от време на време отваряли и осветявали салона си, в който канили гости. Привличани от тази светлина, малките гостенчета влизали направо в този отворен салон, но оттам повече не се връщали назад. Тъй щото, за да влязат, те виждат през коя уста влизат, но отде ще излязат, нищо не се казва. Казвам: Все-таки тези риби трябва да се хранят с нещо, не могат да бъдат вегетарианци. Във водата няма никаква трева, а те гладни не могат да седят. Или ако има трева там, тя е малко, затова едни риби изяждат други, по-малките от тях. Тях пък изяждат други и т. н. Все-таки животът трябва да се поддържа. Това е едната страна на въпроса, но ние не знаем кои са били причините, които са заставили животните да се ядат едни други. На едно място в Писанието

казва апостол Павел: „Гледайте, като се ядете, да не се изтребите едни други.“ Чудно нещо! В едно отношение в свещените книги е писано, че не трябва да се ядете, а в друго отношение виждаме, че този човек Христос, Който е дошъл със съвсем нови разбирания, казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето, и който ме яде, ще има живот в себе си. Който не ме яде, няма никакъв живот в себе си.“ Това е едно противоречие за хората. Докато от една страна се казва, че хората не трябва да се ядат, от друга страна Христос казва, че трябва да Го ядат, ако искат да имат хората живот в себе си. Днес казват, че хората не трябва да се ядат. И тогава хората се намират в две положения: едни казват, че не е вярно това, което е писано, а други казват, че то е символ. Добре, че Христос е обяснил мисълта си, като казва може да се яде само едно нещо в света. И когато ние казваме, че не трябва да се ядем, имаме предвид човешкия порядък на нещата. В този порядък никой никого не може да яде. А в Божествения порядък всякого можеш да изядеш. Обаче, ако човек мисли по човешки, а постъпва по Божествено, той ще дойде в едно противоречие. Питам: Ако разтворите десет бучки захар в едно кило вода, какво зло сте направили? Като изпарите водата, захарта пак ще се отдели, тя не се е изгубила. Загубата е само в нашия ум. Докато мислим, че има загуби, ние живеем в човешкия свят. Загубите остават само в човешкия свят, но не и в Божествения. Нещастия съществуват само в човешкия свят, но не и в Божествения. В Божествения свят нито загуби има, нито нещастия. В Божествения свят има постоянни печалби. Тези два свята – човешкият и Божественият са в съприкосновение един с друг, но се различават напълно. Казано е в Свещената Книга, че ние живеем и се движим само в Бога. Ето, всеки момент, всяка секунда ние взимаме от въздуха, поемаме въздух, но кой от нас е могъл да задържи този въздух в себе си? Кой от нас е могъл досега да погълне въздуха? Колкото въздух поеме човек, го връща назад. Човек поглъща от въздуха такава микроскопическа частица, че след като живее на земята няколко хиляди години, едва ли може да събере само един грам от веществото на въздуха. След като е работил няколко хиляди години на земята, човек едва е събрал един грам материал. Това е неговата придобивка.

Сега това са ред научни твърдения. И често хората казват: Еди-кой си ме изяде, еди-кой си ме онеправда. Кого могат да онеправдаят? Слабият. Силният никога не може да бъде онеправдан. Следователно, щом страдате, вие сте слаби хора; щом ви онеправдават, вие сте слаби хора; щом боледувате, вие сте слаби хора; щом грешите, вие пак сте слаби хора. Щом не обичате, щом завиждате, вие сте пак слаби хора и принадлежите към един свят, от който никога няма да се освободите. И затова казвам: Докато живеете в този свят, вие, както сте се родили, така и ще умрете. И всеки, който ви каже, че при тези разбирания на живота, вие можете да се

освободите, той не говори истината.

„Добрите вести“. Отде идат добрите вести? Добрите вести идат от Божествения свят. Тогава ти ще бъдеш силен, но силният човек има три качества: той е човек на преизобилната Любов; той е човек на преизобилния живот; той е човек на преизобилното знание и мъдрост; той е човек на преизобилната истина и свобода. Следователно, силата на човека е резултат на това, което има в себе си. Казвате, че тя може да се придобие. Ако можете да придобиете, вие ще бъдете свободни; ако не можете да придобиете, вие ще носите своето бреме и никой не може да ви помогне. Ама може да те съжалява някой. Тези съжаления са безполезни. Добрите вести трябва да ни покажат един изходен път. Кой е пътят, по който ние можем да излезем вън, т. е. не да излезем вън, а кой е пътят, по който ние можем да влезем вътре? Защото ние сега сме вън, а въпросът е да влезем вътре. Ние сме отвън вече. Де сме? В света на страданията. За да излезем от този свят, ние трябва да направим друга една погрешка. Както с друга една погрешка излязохме от Божествения свят, сега с още една погрешка трябва да излезем от този свят, в който сега се намираме. Сега трябва да направим друга една погрешка, за да влезем в другия свят и да ни изпъдят от този свят. Защото подобното подобно лекува. Значи, за да излезем от този свят, трябва да направим друга една погрешка. Сега мислите какво престъпление трябва да направите, за да влезете в другия свят? Те да ни затворят, нито да ви обуздаят, но сами да си кажете, че в този свят, в който досега сте живели, и начинът, по който сте живели, като член на този свят, по никой начин не можете да продължавате повече и трябва да ви изпъдят навън. В Писанието е казано: „Когато баща ви и майка ви ви изпъдят, Аз ще ви приема.“ И наистина, докато от нашия свят не ни изпъдят навън, ние нямаме Бога в себе си. Докато не правите някаква беля в този свят, няма да ви изпъдят вън от него. Сега майсторлъкът е да направите такава беля, заради която да ви изпъдят. Това са опити. И сега всички хора, които вършат престъпления в света, това са все учени хора, за които се пише, че трябва да ги изпъдят навън. Казвате: Най-после да ме убият, да се освободя. И наистина, ако един човек могат да го убият, за да се освободи, той е разрешил вече въпроса, той е влязъл в другия свят. Ако разрушат тялото ви и по такъв начин ви освободят от затвора, няма защо да съжалявате. Ако тялото е ограничение за човешкия дух и той се освободи от това тяло, това е една добра вест за него. Обаче, има ред философи, които учат, че човек не трябва да желае да го убиват, а да живее, да живее, колкото може по-дълъг живот на земята. Но дългият живот на земята не е възможен. Човешкият живот е кратък, а Божественият живот е дълъг. Казано е, че по човешки не може да се живее дълго време на земята. Дълголетният живот е само на добрите хора. И всички онези хора, които живеят дълъг живот, все имат някаква

добродетел в тях. Може да се каже за някой, че той не е религиозен човек. Религиозността още не показва доброта, нито живот в човека. Веруюто, което човек има, то е работа на неговия ум, едно качество, което той трябва да има в себе си, ако иска да живее дълъг живот. Например, ако вие имате знанието, за което окултистите говорят, вие лесно бихте се справили с болестите. Засега болестите са методи за продължаване на живота. Това са доказали много учени. Те казват, че деца, които са боледували много пъти през своето детинство, като пораснат, те могат повече да издържат. Обаче, ако някои деца не са боледували в детинството си, като пораснат, при най-слабата болест, не могат да издържат. И ще видите, че един такъв човек, едва дошъл 30 години, умира. Болестта го завлича лесно. Значи, болестите са метод за уякване на човешкия организъм. И ако вие знаете да използвате този метод, лесно ще се лекувате. Болестта всякога се дължи или на някакъв чужд живот, който не хармонира с вашия, или тя е един излишен материал, който не принадлежи като материал на твоя организъм. Значи, ако причината на известна болест се дължи на чужд някакъв живот, който не хармонира, не е в унисон с вашия, с живота на вашето тяло, причината за това е трептенията на този организъм, които са много низки, не съответстват на трептенията на вашия организъм. Нито трептенията на вашия ум са в хармония с трептенията на чуждия ум. Следователно, три неща има като причини в човека, от които се зараждат болестите. Ако човек може да превърне, да трансформира тази чужда материя, да я организира, болестта му веднага ще го напусне. Ако по-низкия живот успеете по някакъв начин да го превърнете и да го доведете в унисон с вашия ум, този живот ще ви бъде в полза. Всеки от вас трябва да изучава този закон на превръщане, за да може да превръща своите мисли и чувства. Казано е в Писанието: „Мек отговор“. Това е онзи отговор, който може да превръща вашите мисли и чувства. Например, как може човек да се освободи от омразата или да я превърне? Той ще я превърне в Любов. Как ще се освободи от страха? Като го превърнеш във вяра. Как ще превърнете онази сила на разрушението? Като я превърнете в милосърдие. Това показва, че в човека има съответни места, центрове, чиито енергии могат да се превръщат едни в други. Следователно, умният човек трябва да знае как да превръща своята енергия от едно състояние в друго. Когато човек знае как да превръща една енергия в друга, той ще знае как да се освободи от едно нещастие. И когато се казва, че един човек може да обърне друг към Бога, това значи, че той може да превърне в него известен ред енергии, които са за престъпление, в по-висша енергия. И наистина, в човека има вложени енергии за вършене на престъпления, но с работа върху себе си той може да ги трансформира в по-високо състояние.

Съвременната криминална психология прави ред наблюдения за изучаване на човека в престъпните му прояви и се добира до ред

резултати. Криминалистите френолози са забелязали, че когато черепът се разширява в широкия си диаметър напречно, има известни области над ушите, когато тези мозъчни центрове чрезмерно се увеличават. Тогава и пръстите на ръцете стават къси, а в основата си много дебели. Такъв човек вече има склонност към известни престъпления. От престъпниците те констатират, доколко тия данни са верни. Почти на всички престъпници ръцете са къси, пръстите им също къси, а главата широка. Горната част на главата им е низка, а челото слабо развито. Обективният ум – долната част на челото е развита, устата е разкривена и издадена навън, устните дебели, а ушите не са добре оформени. Също така и едната част на челюстта не е добре сформирана. Това са резултати от патологически типове, наблюдавани от психологическо гледище. Тези типове са се отклонили от правия път на развитие. Ние по този начин не можем да разглеждаме човека, но трябва да видим кои са причините за създаване на една престъпна склонност в човека, защото всяко престъпление в човека произтича не от недоимък, но от натрупване в него (на) излишна енергия, която не е била трудна турена на работа. Тази енергия след време може да създаде голямо зло в човека. Мога да ви приведа един такъв пример от живота, станал преди около 30 години в Америка, в един град Джон Стоун. Един граф от този град намислил да направи едно голямо езеро за удоволствие на гражданите аристократи от неговата класа, и затова решил да направи един бент над реката, която минавала покрай тоз град. Те направили бента, отбили една голяма част от водата и по този начин направили едно голямо езеро над самия град, дето да се удоволствуват. Те не помислили даже, че един ден този бент може да се разруши и водата да залее целия град. Бентът бил висок около 30–40 метра. Те не направили бента под града отдолу, но го направили над града – имали за това ред съображения. Не се минали седем–осем години и водата придошла толкова много, че съборила целия бент, в следствие на което много къщи били залети до горните етажи с вода, и повече от две хиляди души били удавени. По същия начин и човек може да направи един бент в себе си, да подпуши тия енергии и да си причини сам голяма пакост. Защо? Защото един ден, когато този бент се събори, той ще завлече целия живот на този човек. От този ден жителите на Джон Стоун решили, че не им трябва никакъв бент. По същия начин, като се върви по този ред на нещата съвременното човечество се подпушило в много направления. Ако творческата енергия в човека се спре, подпуши, и той не може да мисли, да върши нещо хубаво, този човек се поставя на опасен път, той започва да мисли престъпни работи и да ги извършва. Това се забелязва в ежедневния живот. Ако на децата се забранява да прилагат своята творческа енергия, в тях ще стане подпушване и те ще се проявяват в ред отрицателни направления: в кражби, в лъжи и т. н. Коя е причината за лъжата в децата? За да се избегне кражбата, добре е във всяко село или всеки град да има

една общинска или градска плодна градина с няколко хиляди плодни дървета и децата да се пущат свободно вътре и да си късат, колкото плодове искат за ядене, без обаче да турят в торбите си. По този начин кражбата ще бъде избегната. Иначе, децата всеки ден ще се намират под силното желание да си откраднат било ябълки или орехи, или круши. Затова, дайте свобода на децата да ходят из градините да си късат свободно плодове. Казвате: Кой ще харчи тия пари за такива градини? – Ако не харчите за градините, ще харчите за затворите, дето седят да се хранят с хиляди хора, без да се използва техния труд. Аз разглеждам въпроса от друго гледище и затова казвам, че трябва да има една градина, в която да се даде право направление на децата. В това отношение на всяко дете трябва да се знае какви наклонности, какви дарби и таланти е вложила природата в него, и да се даде възможност на тия негови дарби и стремежи да се развиват правилно. Не се ли развиват правилно, това значи тази енергия в него да се подпуши и да се прояви за сметка на нея някаква престъпна наклонност. Всички престъпления сега в света се дължат именно на тази подпушена енергия в децата от миналите векове още. Не е само това, но човек като съзнае тези неща, той трябва разумно да изправи своите погрешки още от създаването на мира. Някой носи едно тяло зле организирано, с ред отрицателни наследствени качества още от миналото от хиляди години насам. Ти съзнаваш, че в тебе има нещо зло, нещо престъпно, не искаш да го вършиш, но нещо в тебе те подтиква да го направиш. Това показва, че има някакъв закон, който работи в тебе. Как се е явил този закон? Съвременните учени правят ред опити в това направление, за да научат закона, който действа в човека. За тази цел те поставят човека в магнетичен сън. Всеки човек може да се постави в такъв магнетичен сън, не в четвърта, но в трета степен, да заспи и тогава съзнанието му не е будно. В това положение на магнетичен сън, някой може да му внуши една мисъл или една идея да извърши някаква кражба или едно убийство, или някакво престъпление в точно определен ден и час. Като се събуди от този сън този човек нищо не знае и не помни, обаче когато дойде ден на това престъпление, той ще извърши точно това, което някога му е било внушено. Казвам: Ако хората знаят този закон, че като заспи човек магнетически сън, може да му се внуши да направи някакво зло, те трябва да знаят, че същият закон работи и за доброто. Ако такъв човек, който сме приспали в магнетически сън, се намира под внушението на едно добро дело, като се събуди, той ще изпитва също така едно силно желание, без да знае защо и как, да извърши едно добро дело. И той сам ще се чуди как е направил доброто дело.

„Добрите вести“. Това са добрите вести, които идат сега в света. Докато са в будно състояние, както и да се проповядва на хората, те няма да се поправят, но като заспят, тогава могат да се оправят. Докато всички хора

желаят много неща, светът няма да се поправи. Но в момента, когато те престанат да желаят, светът ще се оправи. Достатъчно, колкото са желали. Да се желае постоянно, това е престъпно. Някой иска да стане богат. Стане сутрин, моли се на Господа да му даде 500 хиляди лева. Той изпраща заявлението си, но на другата година пак иска 500 хиляди лева. Така продължава той година след година да иска от Бога богатство, но Бог не му отговаря нито на едно заявление. Защо? Той трябва, като подаде веднъж заявлението си, да го остави и повече да не споменава за него нищо. Няма последователност във вашите постъпки. Вие считате, че сте в един свят, дето постоянно трябва да искате. Ако съжаляваш, че малко си поискал, нищо няма да получиш. Някой поиска нещо, а после съжалява, че искал малко и повторно иска. Не, ти трябва да съзнаваш, че си искал повече отколкото трябва. Мъчнотията на вашия живот седи не в това, че не сте поискали колкото трябва, но че не знаете как да искате. Ако аз бях дошъл в този свят със знанието, което днес имам, нямаше да подавам на Господа заявление да ми даде 500 хиляди лева, но щях да Го помоля да ме запознае с няколко добри хора, а те със своите приятели. Ако аз бях дошъл на земята, щях да поискам от Бога едно изкуство: или да си нося цигулката на гърба и да бъда музикант, или да си нося четките в торбата, или да си нося в една торбичка една малка аптечка със своите лекарства. Така щях да си избера една от тези три професии, а другите щях да оставя на страна, защото са свързани с много разноски. Ако бях си избрал да бъда търговец, щях да нося цели тевтери, цели книги, а това ще ми струва много.

„Добрите вести“. Сега питам: Можем ли ние да вярваме на хората? Ето един принципален въпрос – това е първото положение. След това иде второто положение: На кои хора можем да вярваме, и на кои – не? После ще се запитаме, колко може да вярваме? Кои хора трябва да обичаме? И до каква степен трябва да обичаме човека? Виждаме, че това, което решим, не може да се приложи. Ти обичал ли си всички хора изведнъж да знаеш, как се обичат? Даже и когато бащите и майките казват, че обичали еднакво всичките си синове и дъщери, те не говорят истината. Срещал съм добри бащи, които ми са се изповядвали, като са ми казвали: Не зная защо, след като имам няколко сина, които обичам, но като видя малкия от тях, сърцето особено трепва. На всички давам с разположение, като дойде ред да дам на малкия, сърцето ми някак особено се отваря, трепва нещо в мене. На всички казвам, че еднакво ги обичам, а всъщност не е така. Сега, защо е така и аз не зная. Туй са ми казвали добри бащи, то не се отнася за вас. И те са ме питали защо обичат това дете повече? Казвам: И аз не зная това. Това е лесна работа за обяснение. Аз да ви я обясня. Представете си, на масата имате две торби със злато: едната съдържа един килограм злато, а другата – десет. Коя от двете торби ще обичате повече? Разбира се, че онази, която съдържа повече злато. Или пък ако имате пет торби със

злато, едната да съдържа един килограм, другата два, третата три, после четири и пет килограма. Разбира се, че вие ще обичате най-много онази, която съдържа пет килограма злато. Защо? Тя съдържа най-много от всички. Та когато някой казва, че аз го обичам, имам доверие в него, прав е този човек, той добре разсъждава. И когато някой казва, че не го обичам и той е прав. За да обичаш човека, непременно той трябва да съдържа нещо ценно в себе си, иначе напразно ще губи времето си. Казвате: Тогава, как трябва да се разбира религиозното твърдение, че трябва да обичаме всички хора? Питам: Какво разбирате под думата, че всички хора трябва да се обичат? Наистина, основно правило е, че ти трябва да обичаш всички хора като себе си. Да но все има една разлика. Човек трябва да прави в себе си ред огъвания, за да обича всички хора еднакво. Не е лесна работа тази. Ти трябва да бъдеш прозорлив човек, за да намериш в човека онова хубавото, заради което да го обичаш. За да обичаш някого, *Любовта* ти трябва да се основава на нещо. Ние казваме, че всички хора са направени от Бога, но докато се убедите в това нещо, изисква се голяма философия. Между хората се забелязват ред различия, които съществуват вътре в тях. За да кажете, че всички хора са направени от Бога, вие трябва да влезете в Божествения свят да живеете. Щом дойдете до *Любовта*, въпросът е вече разрешен. При *Любовта*, ние дохождаме до завършените резултати. Вие не можете да не обичате онази ябълка, която е родила много плодове, и те са узрели и увиснали на дървото ѝ. Обаче онази ябълка, която не е родила още нищо, вие не я обичате. *Любовта* ви към нея ще бъде в проекция.

Сега да дойдем до основната мисъл, до „Добрите вести". В какво седи добрата вест? Най-първо тя седи в онова, което ние можем да запазим. Запазете това, което имате в себе си. Човек трябва да използва онзи начин, който е вложен в него, за развиване на това в себе си, което може да ражда, да дава плодове. Значи, човек страда от две основни неща в себе си. Първо: Той страда, когато изгубва онова, което има в себе си. Второ: Той страда, когато е спънат от нещо, че не може да развие хубавото, Божественото в себе си. Тъй щото, две неща човек трябва да има предвид: Да не губи това, което има и да не се спъва, за да не може да развие в себе си онова, което е вложено от Бога. Затова всички трябва да воюват за две неща: Да не изгубят това, което имат и да не изгубят онова знание, с помощта на което могат да развият онези способности и дарби, вложени от Бога. Следователно, човек трябва да има ясна представа за себе си, от какво зависи неговото развитие. За да бъде справедлив, човек трябва да бъде съвестен, а съвестта е морално чувство. За да може да защитава това, което има, човек трябва да бъде твърд, непоколебим в своите убеждения. Твърдостта е пак едно чувство. За да може да се запази човек, трябва да бъде разумен. В разумността влизат няколко способности. Тия способности човек трябва да има отвън, той трябва да бъде прозорлив.

Има хора, които са обективни, в тях интуицията е слабо развита. Има мъже, които са обективни, но често мъжете са субективни. Има мъже, които не вярват на жените си, обаче, когато интуицията у жената е добре развита, те трябва да дават внимание на нейната интуиция и да я слушат. Когато тя даде мнението си, нейното мнение е меродавно. Щом дойде въпрос до обективното, до материалното, там мъжът е силен, и затова, каквото той каже, жената трябва да се вслушва в думите му. Интуицията се отнася до далечните неща, които има да се случат на човека, а обективният ум се отнася до близки, до материални неща, които се случват в живота на човека. Ние трябва да знаем какво има да ни се случи. Разправяше ми един наш приятел, който сега е в онзи свят, следното: Когато бил в Париж, той беше д-р Миркович, отишъл при един ясновидец, който му предсказал всичко, каквото ще му се случи в живота. Той му предсказал и най-последното, което му се случи. Пак доктор Миркович ми разправяше друг случай. Някой си грък, който впоследствие свършил по медицина, станал доктор – доктор Ксанти, като отивал да следва в Париж по медицина, той си казал: Ако свърша науките си успешно, ще се върна в България пеш. Като свършил добре, турският посланик му дал пари за път, но той каза: Аз си обещах, че ако свърша добре, ще се върна пеш в България. И тръгнал назад за България. Като наближил родния си град, спрял в едно турско село да нощува. Вечерта му се явили насън трима турци, които му казали: Единият от тях му казва: Стани да видиш какво правят с мене. Той става, излиза в двора и вижда, че няколко души убиват един турчин и го скриват под стълбата, като го затрупват с тор. Той става и заминава за Одрин. През нощта пак му се явяват тия трима турци, които му казват: Иди при валията и му разкажи какво си видял. Той става, отива при валията и му казва: Не съм проверил факта, но ми се присъни. Тогава валията изпраща с него един юзбашия да видят какво е станало и намират, че е станало точно така, както той разправил. Намират убития турчин под стълбата. Тогава хващат разбойниците и разследват работата. Когато си отивал в Цариград, тримата турци пак се явяват на д-р Ксанти и му казват: Ти ни направи една голяма услуга, искаме да ти дадем каквото искаш. Искай едно добро от нас да ти направим. – Искам да зная кога ще умра. Ти искаш нещо много трудно от нас, но ще знаеш, че като ти се явим, три дена след това ще умреш, ще заминеш за онзи свят. И д-р Миркович разправя, че тази работа станала точно така. Питам: Как стават тия работи? Питам: Когато се телеграфира от Цариград или от Франция, или Германия за България, как става това? – Когато се говори по радиото от една държава в друга, как става това? Става по някакъв начин. Това показва, че целият свят лежи на една разумна основа. Ако съзнанието на добрите хора се пробуди, те ще разберат как стават тия работи. Не е въпросът да се вярва в това или онова, в този или онзи, но има един начин, чрез който можем да прозрем в другия свят, дето тези напреднали същества могат да живеят. Ако прозрем

в другия свят, и след това се върнем на земята, целият ни живот ще се измени. Но съзнанието на човека трябва да бъде подготвено за това. Ако човек се върне от онзи свят в този, пак ще се яви съмнението в него. След като са боледували дълго време и след това са оздравели, много хора са обещавали, че ще живеят по особен, по нов начин, но като оздравеят, те пак забравят. Но има един начин, по който да не се забравя истината.

Та казвам: Щастието на хората в този свят зависи не толкова от самите тях, колкото от хората, които ги обичат. Вие можете да не сте съгласни с това, но аз разсъждавам малко по-другояче. Силата на един нож зависи от ковача, който го е направил. Този ковач е вложил в ножа известни качества, които определят силата му. Силата на едно рало зависи пак от ковача, който го е направил. Каквото качество е вложил ковачът в ножа, такова качество и ножът ще прояви. Ако онзи, който работи с ралото, го тури в земята корава и суха, че не може да издържи и се счупи, кой е причината за това? Причината е в онзи, който управлява ралото. Значи, на същото основание, Бог, Който е направил нашия свят, нашето тяло и ни е вложил много добри качества, Той ли е виновен за нещастията, които ни сполетяват? Причината за нещастията седи в самите нас, които си правим опити. Турям ралото в твърда земя и то се счупва. Ние сами сме виновни, че не орем в мека земя, но в твърда.

Питам: Може ли един богат човек в съвременния живот да води щастлив живот? Може ли сиромахът, който живее при сегашните социални условия на живота, да бъде щастлив? И той не може да бъде щастлив. И богатият се мъчи от нещо, и сиромахът се мъчи от нещо. И единият, и другият разрешават един много труден въпрос. Всички виждат погрешките в живота и искат да намерят кой е виновен за това положение. Май после изкарват богатите виновни за всичко. Други пък вземат сиромасите виновни за всичко, че не работили както трябва. Аз не намирам причината за неуспехите в живота нито в богатите, нито в бедните, нито в сиромасите. Според мене всичката погрешка седи в това, че когато богатите работят, те работят без Любов. И когато сиромасите почиват, и те почиват без Любов. Сиромахът няма никаква работа, а седнал да се безпокои, че няма работа. Нека седи и почива. Благодари на Бога, че няма какво да работиш. А като дал Бог повече работа на богатия, той не мисли за _и всичкото: Богатият работи без Любов, а сиромахът почива без Любов. Вложете в работата си Любов, вложете и в почивката си Любов, и всичко ще се нареди. Другояче казано: Вложете в работата, т. е. в богатството Любов, вложете и в сиромашията Любов, (и) всичко ще се нареди добре. Недоволен си, вложи в недоволството си Любов. Иначе, ако вървите по човешки начин, нещата никога няма да се наредят и нищо не може да се постигне. Как може богатият да вложи Любов в сърцата на

хората? И на сто души да направи добро, те пак ще бъдат недоволни. Колкото и да плати богатият на сиромаха, последният пак ще каже: Той може повече да ми плати. И какво да работи сиромахът на богатия, последният все ще гледа да отбие нещо от него. По този начин светът не може да се поправи. Работниците и господарите не могат да си услужват едни на други. Работниците винаги ще казват, че са изнасилени от господарите си, а господарите винаги ще казват, че са изиграни от работниците си. Слугата казва, че господарят не плаща добре, а господарят казва, че слугата работи малко. В края на краищата и богатият, и сиромахът, каквото спечелят, и двамата умират. Богатият с богатството си отива ли на небето? Не отива. Сега казват, че сиромахът по-лесно може да влезе в небето. Виждаме, че и сиромахът не отива на небето. В небето, в онзи добре организиран свят, в света на Любовта отиват само онези хора, които изпълняват Волята Божия. И богатите, които изпълняват Волята Божия, отиват на небето. И сиромасите, които изпълняват Волята Божия, отиват на небето. Но и сиромасите, и богатите, които не изпълняват Волята Божия, не отиват на небето. Казва се, че бедният Лазар отишъл на небето. Лазар е бил смирен човек, но някога и той е ял и пил като богатия. И затова като седял при вратата на богатия и поглеждал как той живее, казвал си: И аз едно време живях като тебе, ядох и пих, но сега разбрах в какво седи смисъла на живота. Доволен съм на всичко, каквото Бог ми е дал. И на кучетата, които лижат раните му , той казвал: Сега можете да лижете, каквото имам, ще оставя един ден на вас. Но какво става? Умира Лазар и отива на небето. Умира и богатият и отива на курорт, в топлите места, там да се лекува. Но като му става много горещо, устните му засъхнали, моли Аврама да прати Лазара да му накваси малко гърлото. Не е въпросът само до външното богатство. Всички трябва да бъдем богати, както Бог е богат. Всички трябва да бъдем в постъпките си както Бога. Това е философията на живота. В Бога има едно качество, че Той като мине покрай най-малките същества, спира се и им услужва. Колкото малки и да са те, макар и да не Го познават, Той е готов всякога да им услужи. Вие мислите, че като се молите на Бога, Той ви помага и отговаря. Не, той помага на ония малки същества, които не Го познават и които нито знаят какво е молитва, нито знаят как да се молят. Те казват: Господи, ние не знаем как да се молим. Ние мислим, че само на напредналите същества Бог отговаря.Не, Той се занимава и с най-малките, с микроскопическите същества. И да се молим, и да не се молим, Бог ни е осигурил. Той ни е дал изобилно вода, въздух, светлина и храна. Който иска повече от това, той трябва да бъде способен да работи. За в бъдеще всички хора, каквито да са те, колкото и да са учени, все трябва да имат поне по един или два занаята. Лекарите в бъдеще трябва да бъдат и ковачи, и зидари и на всеки да му е приятно, че може да свърши и друга някаква работа. Не трябва да се поставя само една чисто обективна наука. Слабата страна на сегашното

учене е, че ние се морализираме и казваме: Трябва да се живее добре. Според мене животът не трябва да се подпушва. Не е въпросът, че трябва да се живее добре. Ние живеем добре, но животът е подпушен. Казвате: Трябва да се мисли добре. Не, мисълта не трябва да се подпушва. Казвате, че човек трябва да бъде търпелив. Не, не трябва да се подпушва търпението на човека. Когато се подпушва търпението на човек, образува се нетърпение. Ние искаме да накараме някой човек да търпи повече отколкото трябва. Той търпи, търпи, но тази пара трябва да излезе от някъде. По-добре да се отпусне пищялката някъде, че да не стане нещо по-лошо. А ние, като видим, че пищялката в някой човек се е отпуснала, казваме, че е станал нетърпелив. Той казва: Благодари, че котелът ми не се пръсна. Всички съвременни хора са нетърпеливи, макар (да) минават за търпеливи. Аз съм виждал много нетърпеливи хора, които минават за кротички. Кротички хора са те, но са нетърпеливи.

Ще ви приведа един пример за една такава кротка мома, но нетърпелива. Разправяха ми този пример, който се случил с един млад момък. Той бил от добро, благородно българско семейство, но харесал една мома, която също минавала за много благородна. Той се годил за нея и бил много доволен, че направил добър избор. На приятелите си постоянно говорел за нея, за нейното благородство и самообладание. Един ден поканил един от своите приятели в дома на годеницата си, за да го запознае с нея. Ще видиш, казал той, какво нещо е моята годеница. Влезли в дома ѝ, запознал я с приятеля си и се поразговорили малко. След това тя излязла да ги почерпи и донесла една голяма табла със сладко. Годеникът ѝ, за да я изпита, поставил крака си пред годеницата, но като не видяла това, тя се спънала и изпуснала цялата табла със сладко на земята. Тя внимателно се навела, събрала всичко от земята и казала: Няма нищо. Излязла навън да донесе ново сладко. Годеникът се обърнал към приятеля си и казал: Видя ли какво самообладание има моята годеница? Като се оженили обаче, не излязло така. Тогава той я запитал: Де отиде твоето самообладание? – Да беше дошъл долу, да видиш какво правих от яд. Само масата знае какво беше състоянието ми. То беше дъвкане на масата! Така и всеки човек казва за нещо, че няма нищо, но като влезе в стаята си, масата знае какво тракане със зъби става. Има едно отношение, което всякога трябва да се спазва между хората. Ще ви дам един съвет, който трябва да имате предвид, без да ви уча. Не искам да ви уча, но ще ви дам един съвет. Когато дружите с някой човек, никога не го подпушвайте, оставете го свободно да се изкаже. Човек е като цвете, оставете го да се измирише, да покаже каква му е миризмата. – Ама той не мисли право. – Право мисли. Той е като роза или карамфил, оставете го свободно да се прояви. Всеки човек трябва да се прояви такъв какъвто си е, а не какъвто не е. Никого не подпушвайте. Ако не искате да обидите човека, след като ви е говорил много, а имате работа,

кажете му: Много те харесвам както говориш, но понеже сега имам работа, ще ме извиниш, че ще прекъсна, но друг път бих те слушал повече. Но после след него да не кажете, че добре се освободих. Във Варна преди години срещнах двама господа и една мома, които се разговаряха. През всичкото време говореше дамата, а те я слушаха със страхопочитание. Като се отделиха от нея, те взеха да си изтърсват яката, доволни че се освободили от нея. Много говорила, че им омръзнала. Да, но ако хората не се предизвикват едни други, те ще се изкажат много добре. Когато срещнете един човек, дайте му възможност да се изкаже. Не казвайте, че говори много. Той се намира в известна степен на развитие. И вие трябва да бъдете внимателни към него. Казвате за някое дете: Глупаво е това дете. Не, и в тази степен на развитие, то е много умно. Ако пък наистина не е умно, не говорете нищо за него, да не си напакостите. В сегашния век хората пишат във вестниците де какво станало и се разговарят по това. Като срещнат някой мъж и жена, казват: Тези хора не си живеят добре. Не, те си гугуцат помежду си, те са добри приятели. Това е най-добрата обхода, която днес може да съществува между тях. Така трябва да гледаме на живота. Казвате: Ама в еди-кое си религиозно общество съществуват такива и такива работи. – Тези хора се опознават, няма какво да се смущавате. Сега всички се опознаваме. Вие искате да видите в хората това, което няма в тях.

Питам сега: Как трябва да се прояви един добър човек? Ще ви обясня по следния начин: Ако вие обичате някой човек, ще му посвирите най-хубавото си парче, и няма да му вземете нищо. При това, както вие, така и той трябва да останете напълно доволни. Ако пред свиренето ви този човек е бил тъжен, а после се е развеселил, нали ще остане благодарен и доволен от вас? Аз считам, че това е една услуга, направена за ваше добро. Ако пък съм художник, ще ви представя най-хубавата си картина, която да внесе един хубав подтик в душата ви. Ако не можете да направите това, ще му кажете една хубава, сладка дума. Ако срещна един млад момък, ето какво бих му казал: Ще се приближа до ухото му и тихо ще му пришепна. Ти ще си намериш най-хубавата, най-красивата мома, с която ще живееш един щастлив, добър живот цели 60 години. Ако срещна един търговец ще му кажа: След 10 години ти ще спечелиш едно състояние от няколко милиона лева и къщи. Ако срещна един лекар, ще му кажа: След 10 години ти ще направиш едно откритие и ще станеш виден лекар, ще се прославиш между хората. Та сега и вие като срещнете някого, кажете му една сладка дума и той ще ви каже една сладка дума. Защо са дошли хората в света? Като поставите на грамофона една плоча, какво ще ви каже тя? Нали ще каже това, което е написано на плочата? Ако на тази плоча има написано нещо от Бетховена или от Моцарта, или от Баха, или от Шопена, това ще изсвири. Та и вие, щом сте дошли на земята, като една грамофонна плоча,

защо не свирите както трябва? Разликата е само тази, че човек е една грамофонна плоча с много ключове. Но трябва да поставите вашия ключ така, че като говорите или свирите, в дадения случай да има нужда от вашия говор.

Добрата вест. Добрата вест в света седи в следното: Вие всички сте много богати, но очаквате вашето богатство да се управлява от слугите ви. На слугите сте дали вашето богатство, те да го управляват. Всички вие сте много добри, но очаквате щастието си оттам, отдето то никога няма да дойде. Всинца вие сте кандидати за щастието, но трябва да знаете, че щастието ви ще дойде оттам, отдето не го очаквате. В света, в който е дошъл, човек е кандидат за три неща: Той е кандидат за здравето. В духовния свят той е кандидат за доброто, а в Божествения свят, той е кандидат за Любовта. Онзи, който е кандидат за Любовта, той иска да влезе във висшия Божествен свят. Който иска доброто, той е кандидат за духовния свят, а онзи, който иска здравето, той е кандидат за физическия свят. Следователно, първо искайте здравето, после доброто и най-после Любовта, за да поддържа здравето и доброто във вас.

Добрата вест. Ако ти минаваш за един сприхав господар, направи следния опит: Повикай слугите си и слугините си за един месец да се хранят с тебе, и виж след това какво мнение имат те за тебе. Ако те имат добро мнение за тебе, ти си вървял в правия път. Но ако след един месец твоите слуги и слугини нямат добро мнение за тебе и се качат на гърба ти, ти (не) си в правия път на прогрес и развитие. Питам: Ако вие поканите слугата си на гости, как трябва да го нагостите и какво място трябва да му дадете? Ако го турите отляво, ще имате един резултат, ако го турите отдясно, ще имате друг резултат, ако го турите отпред, ще имате други резултат. Коя от трите страни ще изберете? Ако го турите отдясно, той ще стане силен, ако го турите отляво, той ще стане слаб. Ако го турите пред лицето си, какво ще му дадете тогава? Да гледаш човека в лицето, това значи да изявиш своята Любов към него. В какво седи великото в човека? В неговото лице. Колко е _ щастие на човека зависи от неговото лице. Ако вие можете да концентрирате мускулите на лицето си, погледа си, устата си, да действате правилно, вашето щастие само ще дойде. В лицето на човека има мускули, движенията на които се дължат на неговата мисъл. Ако един от тези мускули мръдне от мисълта на човека, той ще развали своето щастие. Ако в едно общество между добри хора изкривиш малко устата си, ти ще развалиш цялото си положение. Та когато човек владее мускулите на лицето си, той може с него да даде такъв израз или такова отражение, че в него да се чете Божественото. Тогава всички хора трябва да видят, че зад това лице седи цял един свят. И те ще му отдадат всичкото си почитание. Та първо ние трябва да направим лицето си красиво. Във всеки поглед, във

всяко движение на устата, на мускулите на лицето, трябва да се чете, че в него има душа и дух и то от първостепенните. Не е достатъчно само човек да се задоволи с това, че е носител на една свещена идея в себе си, но той трябва да изразява тази идея. Вашето лице е нещо като небето, което постоянно трябва да се чисти. Има нещо в него, което трябва и може да се изчисти. Нашите страсти, нашите постъпки, аз ги считам като пара на небето. Един ден, когато тази пара се оттегли, нашето лице ще мяза на звездното небе с всичката онази външна красота. Сега чрез усилие във вас трябва да се премахнат онези облаци, които забулват вашия поглед, вашите възгледи. Тогава ще дойдете до добрата вест.

Казва Христос: „Ако ме любите, ще опазите моите заповеди, моя закон". Кой е този закон? – Щастието. Щастието на човека седи в едно нещо – да люби. Щом люби всички, това значи, че той е щастлив. Да обичаш само едното, по човешки, това значи да бъдеш нещастен. И когато казваме, че обичаме Бога, това значи, че ние обичаме в душата си всички същества. Това значи да обичаш всички същества, но не вън от себе си, но да ги държиш в ума си, в душата си. Защото ти не можеш да обичаш едно същество отвън, което заема част, место от пространството. Това малко същество в тебе, което обичаш, не заема никакво место в пространството. Всички същества, които ти обичаш и които съществуват в Бога, могат да се съберат в твоя мозък, в тази малка държава. Тогава вие можете да обичате всички, понеже и те ви обичат. Какво лошо има в това да обичате онези, които ви обичат?

Добрата вест. И Писанието казва: „Примирете се!". С кого? – С онзи, който ви обича. Сега остава на хората да се учат да се примирят. А примирение в света не може да стане без Любов. Човек трябва да има знание, да разбира, време ли е да се примири или не. Човек трябва да знае, време ли е да обича другите или не. Защото и Любовта трябва да дойде навреме и да съответствува на степента на развитието на всяка душа. Изискват се много умни хора, които да обичат. Защото с Любовта си човек може да направи най-голямото добро и най-голямото зло. И със знанието е същото: Човек може да направи най-голямото добро и най-голямото зло, ако, например, знанието му се открие преждевременно. И в свободата човек може да направи много голямо добро, но и много голямо зло. Ако на някои хора се даде голяма свобода, с нея те могат да извършат ред престъпления.

Казвам: Любовта трябва да дойде на своето време. И тя е дошла вече. Сега въпросът е какъв е пътят, отдето Любовта е дошла. Според мене, в сегашния живот Любовта трябва да започне от бащите. Значи Любовта трябва да започне отгоре, от Бога и да слезе постепенно в семействата, в бащата, в майката, в големия брат, в голямата сестра, докато най-после

стигне естествения път. Този път е истинският, по който Любовта трябва да върви. Този извор, тази Любов, която иде от Бога, всички вие трябва да станете проводници за нея, да дойде до всички хора. Ако ние сме отворени проводници за тази Любов, по целия свят ще прочетете нейното благословение. Тогава сърцата на всички ще се отворят и каквото желаем, ще дойде. Всичко в света е на место, само че когато богатите хора работят, те работят без Любов. И когато сиромасите почиват, те почиват без Любов. Когато професорът преподава своите лекции, той предава за пари, а не от Любов. Когато лекарят лекува, и той лекува за пари, а не от Любов. Когато свещеникът служи и той служи за пари, а не от Любов. Днес Любовта не е стимул в живота на хората. Следователно когато направиш едно добро, мисли за Любовта. Нека тя бъде като стимул в твоя живот. Тя още не представлява онази истинска любов, която трябва да стане основа на сегашния живот.

„Любете ближния си, както себе си!“
„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

11. беседа от Учителя, държана на 9 декември 1934 г.
Изгрев. София

(Мъгливо, меко, но приятно време).

1934_12_12 Най-съвършеният идеал. Песента на малката тревица
общия окултен клас

НАЙ-СЪВЪРШЕНИЯТ ИДЕАЛ

Песента на малката тревица

На катедрата пред Учителя има кошничка с пликчета - суми.

„Добрата молитва"

„Бог е любов"

Ще ви прочета първите пет стиха от десета глава на Евангелието на Йоана. В какво седи разликата между един обикновен човек и един поет? Има голямо различие в начина, по който те схващат живота. Поетът схваща това, което обикновеният човек не е сънувал. Когато говори, обикновеният човек ще говори върху неща, които не са съдържателни, нямат смисъл. Той е практичен. А пък поетът ще избере най-хубавите и най-поетичните думи и ще ги нареди, и има смисъл в това, което е написал.

Тогава ще извадите следния закон. Вие сте на земята, нали. Всяка една ваша мисъл, всяко едно ваше чувство - нещо написано е, и то ще се представи в един свят. Това, което мислите, това, което е невидимо за вас тук - има и нещо написано. Няма скрито-покрито. И вие може да мислите, че сте много учени, много справедлив, светия, но вашата мисъл е определена. Мисълта е, която определя човека. Чувството е външната страна на човека. Неговата постъпка е външната форма, по която може да се познае човекът. И животът ви на земята зависи от всяка една ваша мисъл, която е изпратена на Небето. Това е вашето богатство. Каквото и да говорят философите, че човек трябва да мисли добре и прочее, мен не ме интересува, че мисли човек добре. Всяка една мисъл, която излиза от човека, трябва да отиде някъде и да свърши работа. И ако свърши работа, тази мисъл е полезна, а ако не свърши, няма никакво значение. И всяко едно чувство, което излиза от човека и свършва работа, е полезно.

Животът не е нещо, което ние можем да го създадем. Добрата мисъл не я създаваме ние. Мисълта трябва да отиде в един свят, дето ще се оплодотвори и ще се върне назад. Всяка една мисъл, която излиза от тебе, ще отиде при Бога и ще се върне назад. Ако това семе, което сееш на земята, не израсне, то няма значение. И всяка мисъл, която излиза от тебе, и не отива към Бога, и не се оплодотвори, няма значение.

Някой път вие питате как трябва да се живее. Няма какво да питаш това. Животът ти зависи от мислите, които изпращаш. Един съвременен

модерен поет казва в един куплет: „Слушах на полето песента на малката тревица: „Жадна съм, съхне моята уста и гине душата ми." И не се мина дълго време, и чува се тропот - затичват се хиляди кола и хиляди ведра вода се изля върху земята и върху малката тревица."

Вие като философа ще кажете: „Как може да пее тревата? Има ли тя душа?" Има, разбира се. Господ слуша така тревите, както хората. Поетът продължава така. Тревата казва: „Може би, Татко, аз направих погрешка, че излезнах от Твоя дом и посетих света? И по-дълго време седях тук - закъснях и не се върнах в дома." Защо е дошла тревата? Тази душа е слезнала от небето и дошла да принесе известна полза. Млекопитаещите - целия ден тревата ще работи, и каквото изработят, волът ще дойде и ще го отнесе. И след няколко деня тревата пак ще изработи, и волът пак ще го отнесе. Онзи, който не разбира закона, той мисли само за себе си. Ако ти не може да свършиш работата на една трева, тогава какво си разбрал от живота?

От друга страна, вие ще кажете: „Ние често казваме, че и ние вършим волята Божия." Така не се говори. Вие вършите волята Божия по вашему. Вие, така като вършите волята Божия по вашему, считате и мислите - волята Божия. И тогава какво става? И Господ почва да върши Своята воля, както Той разбира, и тогава се ражда едно противоречие между Бога и вас. И питате Господа: „Защо, Господи, постъпваш така?" „Защото и ти постъпваш така" - казва Господ. Ти постъпваш без никакъв оглед за това, което Господ върши. Ти нямаш никаква признателност. Сега на земята всичко ти е дадено, и не мислиш, че със своите мисли, чувства и постъпки, ти опълчваш Бога. И при всичко това искаш Бог да мисли за тебе като писано яйце.

Някой се хвали: „Ние едно време живеехме добре." Остави едно време. Вчера как си живял, вчера как си пял не ме интересува. Сега как пееш - това ме интересува. Един турчин казва, че в Багдад скачал двайсет метра трап. Казвали му: „И тук скокни." Той казал: „Тук не мога." Някои хора мислят, че като скачат два метра, те са скачали двайсет метра. Не е въпрос да се самоосъждаме. Това не е наука. Аз го наричам чесане на краста. Ще го изправиш.

Как се пише думата „любов"? По три начина има. Единият - че след като пишеш любовта, ще те бият. В турско време отива един българин при един турчин на гости. Българинът, като мислил, мислил, казал: „Много обичам жена ти." Турчинът налага българина и му казва: .,Какво право имаш да обичаш жена ми? Аз може да обичам жена си, но не един гяурин." Излезнал си българинът, питаха го: „Защо те биха?" И той казал:

„Защото обичам жена му.“ Това е един символ. Това е един факт. Един турчин всичко му кажи, но за жена му въпрос не прави. За него може да кажеш, че го обичаш, може да му кажеш: „Много те обичам, ефенди.“ Но за жена му въпрос не прави. Питам тогава - трябва да знаете къде да турите любовта. Защото от турско гледище бият човека, като каже, че обича жена му. Тук думата „любов", обич, не е турена на място.

Когато дойде един човек при мен и иска да целува очите ми, аз ще му кажа: „Стой малко настрана.“ Очите ми не са направени за целувка. Господ е направил устата за целувка, бузите, челото, но очите са направени специфично само да гледаш. Защото, ако очите трябва да ти целунат, ще ослепееш. И при това целувката не е навсякъде в света. Целувката е външното в този свят, за да се изяви животът. Целувката си има свой психологически произход. И понеже вие не разбирате този вътрешен произход, вие често с вашите мисли си играете. Във вашите мисли има много огледала и свещи, с които се събира светлината. Ти някой път искаш да целунеш някой човек, но си турнал целувката на събирателна леща, която събира светлината, и тя фокусира, и като целунете този човек, ще го изгорите. Тази свещ да я няма там никаква.

Какво извършва целувката в света? Тя съществува в цялата природа. Целувката е произлязла така - когато Бог е отишъл да направи света, и целувката е дошла в света. Щом Бог създал две неща, то дошла е и целувката, защото и всяко допиране е и една целувка. Щом мислиш за един човек, ти го целуваш вече. Целувката е онова, което се сформира в нашия ум, сърце и воля. То е реалното.

Та казвам, не е въпрос какво сте сега. Аз и от това не се интересувам. Какво трябва да бъдеш в бъдеще? „Какво съм аз сега?“ - казва. Не мога да се произнеса. Не ме питай да се произнеса какво си сега, а какво трябва да бъдеш в бъдеще.

Пита ме някой: „Какво съм аз сега?“ Остави това. Какво трябва да бъдеш в бъдеще. Какво сте сега, то е ваша работа. Вие, ако искате, можете да кажете, каквото искате. Каквото мислиш, кажете, то е вярно засега, но каквото добро да кажете засега, то е вярно само за в бъдеще. Когато някой човек ще ви похвали, че сте гениален, това е за в бъдеще. В какво седи гениалността му? Той една картина не може да нарисува, а пък бил гениален. Написал един куплет. В какво седи поезията? Аз като напиша един куплет, и като го прочета на един умрял, той да стане. Аз считам за музикант този, който, като почне да свири на умрелия, и умрелият да стане. Някой казва: „Може ли да бъде това?“ Сега не може да бъде това. Пита ме някой: „Можеш ли да го направиш?“ Казвам: „Страх ме е да го

направя." Защото този, когото ще съживя с песента си, той ще стане да пише псувни. Не му пея, защото ще ме псува. Най-първо ще му пея една песен в другия свят да, не псува, и после ще му пея тук, да го съживя.

Та казвам тогава, кои са причините за противоречията? Бог е едно съвършено същество и е направил света, и в нас има едно противоречие. Питаме ние: „Защо Господ направи света?" Едно от двете - или че не разбираме Божествения свят, или криво сме информирани за онова, което Бог е създал.

Всички вие се учите да опознавате света, както Бог го е създал. Вие всички мислите, че светът е лошо създаден. То е ваше субективно схващане. Както аз схващам света, светът е съвършен. В света няма никаква погрешка, няма никакво зло. А пък както вие схващате, вие считате, че в света има голямо зло. Когато човек е неразположен, мисли, че целият свят е неразположен. Който е весел, мисли, че целият свят е весел. Това са субективни схващания. Вие сте дошли да изучавате света и в това се състои съвършенството. Да може да опознавате онази велика Божия мисъл, която прониква във вас. Някой път не си харесвате пръстите, понеже не разбирате Божествения свят. Бог е направил пръстите, устата за едно нещо, а пък вие ги слагате за служба в друго нещо. Защо ми е направил Бог устата? За ядене ли? Първо, чрез нея влиза храната и в нея седи езикът, чрез който нещата се вкусват. И езикът има още функции да говори. Някой път из устата трябва да излезе въздухът навън. Да говори човек, това е най-висшата служба - да се учи човек да говори.

Тогава вие, които толкова знаете да говорите, кажете ми коя е вашата мощна дума, че като я кажете, всичко да стане? Имате ли една магическа дума, че като я кажете, всичко да стане? Аз имам магическа дума. Аз имам една дума само.

Преди години на една сестра ръката ѝ се беше надула. Тя отиваше да я поправи един хирург, да ѝ направи операция, защото иначе щеше да стане инфекция. Аз ѝ казах: „Ще оздравее ръката ти. Идете утре при еди-кой си хирург да ти направи разрез на абсцеса." Но тя, като излезе от моята стая, сблъсква се и пада в един трап, удря - и се пуква мястото ѝ. Това е моята магическа дума - направили са ѝ операция в трапа. И лекарят ѝ казал: „Кой ти направи тази операция?" Тя казала: „Снощи паднах в трапа.'" Аз не вярвам, че един хирург може да направи такава сполучлива операция, както този трап. Лекарят изстискал ръката ѝ и след една седмица ръката оздравяла. Та казвам, ако вашата дума не може да ви направи една операция, тя не е силна дума. Защото някой път трябва да ви се направи една операция, понеже доста подувания имате всички. Човещина е. Може

да ви се подуе крак. Един брат има тук, който от многото работене - преуморил се палецът му, подува се и се инфектира ръката му. Идва при мен. Казах му: „Сложете си компрес загряващ, млечен компрес." Казаха ми: „Но не може братът да търпи." Идват и ми разправят, че почва да боледува. Казах: „Нека боледува, нека се научи да търпи сега." Той, като не може да търпи, иде му да отиде, да излезе, от прозореца да се хвърли. Това не става с хвърляне. Попитах в първия етаж ли стои, или във втория. Казаха ми - в първия. Аз казах: „Нищо, ще се намести главата му по-добре." Най-после казах: „Направете един компрес от ленено семе и сложете на ръката му." Попитаха ме: „Ами ще оздравее ли?" Казах: „Сложете." И след това идват и ми казват: „Подобри се ръката му, положението му е подобрено." Каза: „Малко има - изстискайте сега ръката му." И след това братът вече не пъшка, не е шашав. Всички сега сте излезнали навънка.

Казвам сега, всички трябва да имате по една Божествена дума, на която да разчитате. Поне всеки един от вас трябва да има една дума. Вие сега уповавате и казвате: „Господ ще ни оправи ли?" Така казваха старите хора. Господ няма какво да ни оправя нас. Той гледа ума ни - как ние ще оправим работите. Защото, ако дойде Господ да ни оправи, то работата ще излезе съвсем другояче.

Вие казвате някой път: „Бог ми е свидетел." Така не се говори. Вас ви викат в съдилището, не викайте Господа за свидетел. Това е голямо тщеславие. Предпочетете да носите всичкия позор, а не да викате Бога за свидетел. Или някой ви обиди. Вие казвате: „Господи, не виждаш ли?" Не викайте Господа. Благодарете на Бога. Аз ето какво бих ви препоръчал - да ви се отплати за това, дето сте сложили в кошницата. Ще ви дам нещо, което ще си го запишете. Когато се молите на Господа, кажете: „Господи, каквото се случи, превърни го всичко за добро." Набие те някой, кажи: „Превърни го, Господи, за добро." Хука [* хука (диал.) - хока] те някой, кажи: „Превърни го, Господи, за добро."

Та единственото нещо е да превърне Господ всичко това в добро. Каквото се случи в живота, да се превърне за добро. Това е смисълът. Ама защо е станало, оставете това. Това е друг въпрос. Защо е станало - може да четете много философски системи, но те нямат приложение. Философските системи не разрешават въпроса. Те объркват работите, но не ги разрешават. Някоя лоша мисъл дошла в ума ти, ти кажи: „Господи, превърни я за добро." Направил си една погрешка, кажи: „Господи, превърни я за добро." За всичко, което се случи всеки ден, казвай така. И не ходете да си разправяте погрешките, защото според мен, ако се разправя за много добрини и много злини, то е тщеславие. Не се хвалете.

Някой казва: „Аз съм много грешен." То е тщеславие. Искаш да покажеш, че си много учен, то е тщеславие. Ако искаш да покажеш, че си математик, иди при някое дете и му покажи как да реши задачата. Научи някого по математика. Ако искаш да покажеш, че си свят, иди при някои хора и ги научи да живеят добре. Каквото искаш да покажеш, иди и научи хората.

Ако вие не можете да научите хората, които живеят във вас, а те са милиони, то как ще се разправяте с външния свят? Може да имате възпаление на носа си. Някой човек разбил носа си или зачервил се носът му от гняв. Вие ще викате сега лекар и ще му дадете няколкостотин лева да го лекува. Поглади го и му кажи: „Не ми се сърди." Или страната ти може да се възпали. Поглади я, не викай лекар. Или някой път пръстът на крака ти може да се разсърди и да каже: „Знаеш ли какво мога да направя аз! Ти без мен не можеш да се мръднеш." Ще го помилваш, ще го погладиш отгоре. Вие сега ще викате лекар и ще кажете: „Защо, Господи, това нещастие." Не разсъждавате правилно. Вие считайте, че дето се разгневил вашият крак, е за най-добро, и кажи: „Нека Господ да обърне това на добро." Вие целия ден ходите да хойкате и вашите приятели не могат да ви намерят вкъщи. Вие обичате да обикаляте кръчмите, да пиете най-хубавото винце. И кракът ти като заболее, това е едно благословение, и приятелите ще ви намерят вкъщи тогава. Надул се кракът ви и ти казваш: „Не се мърдам днес." Какво лошо има от това? Ти ще кажеш: „Голямо нещастие стана." Благодари на Бога, че този ден, в който си страдал, ти си добил и най-голямото благословение. Щом заболее кракът ти, ще помислиш тогава за Господа, а пък по-рано не си мислил. Где е злото, че е заболял кракът ти?

Като те заболи - разбирам веднъж в годината да се гневи, но не всеки ден. Някой път ме питат някои дали са прогресирали в живота си, дали са станали по-добри. Давам му една английска книга и му казвам: „Чети." Той не може. Казвам му: „Не си прогресирал."

И аз трябва да прогресирам. Много езици трябва да се учат. Някой казва: „Не ми трябва френски." Не, трябва ти и френски. Ако френски не учиш. работата ти ще тръгне терсене. И английски ще учиш, и немски. И ако не ги изучиш, ще ти тръгне терсене. Ти не разбираш френския език. Ако не научиш френски, търпелив не може да станеш. Някой казва, че знае френски. Щом не може да търпи, не знае френски. Ако казва, че говори английски, и не знае да постъпи разумно, значи не знае английски. А английски език значи да си далновиден, да имаш обхода. А пък германски значи да си пренасяш стоката от една страна в друга. А пък славянски език, български език, значи да прекараш стоката си през морето и да не я потопяваш.

Ти казваш: „Какъв ще бъде ангелският език?" Ти, като научиш ангелския език, ще се научиш как да служиш на Бога. Всеки от вас може да научи ангелския език. Като искаш да служиш на Бога, ангелски език ще знаеш. Първата мисъл - да служиш на Бога, то е първата дума на ангелския език. На ангелски език не знаете как е първата дума - не знаете ангелски език.

Ще ви попитам за думите „vis-a-vis" френски ли са, или български? Спор има. Българинът ще каже: „Зави се." Французинът ще каже: „Vis-a-vis." То значи „лице срещу лице". А пък българинът казва: „Двама души са, пък единият се завил." Има едно съвпадение на думите.

Вие говорите на Бога на български, и то на такъв български език, че на земята слагат особен инструмент - усилват думите. А пък на небето, понеже българските думи имат такова сътресение - там слагат умалителни инструменти, за да се намали тонът. Най слабите думи тук на земята, на небето са като гръмотевици Там те слагат тихия говорител, за да намалят силата на думите, следователно превръщат ги. В български език много са дълги вълните - речта. Не са къси вълните. Българските думи не проникват надалече.

Та казвам, вие може да имате една мисъл за дълги вълни, тогава тя действа на късо разстояние. Трябва да имате мисли за къси вълни, че да проникват горе на небето. Само молитви с къси вълни отиват на небето.

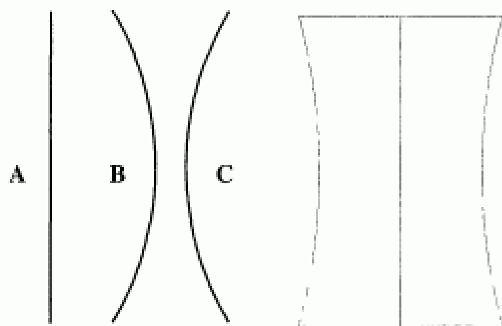

Сега това са отвлечени работи. Това е една наука. Това са три линии, едната е права, втората е вдлъбната, а третата е изпъкнала. За един обикновен човек това няма никакъв смисъл, но за един учен човек тя има цяла една теория, на която е обоснован целият живот. Има една наука на кривите линии. Цялата човешка еволюция се състои само от криви линии. Кои са били причините, които са огънали тази линия? Има няколко начина, за да се докаже, но сега тези доказателства не ви са потребни. В дадения случай в живота си вие трябва да знаете с какви линии трябва да разполагате - с прави линии, с вдлъбнати или с изпъкнали. Но приложение. Вашите чувства могат да вървят по права линия, по

вдлъбната линия или по изпъкнала. Също така и вашите постъпки. Три начина има, както има три измерения. Нещата могат да вървят по права линия, по плоскост, или по посока на дълбочината. Три посоки има. Когато правата линия се счупи, спусне се, перпендикулярно върви и от този перпендикуляр се образува плоскостта. Когато тази плоскост се счупи и се спусне върху нея втора плоскост перпендикулярна, то се образува третото измерение на куб. Ако това трето измерение се счупи, то се образува нова фигура, наречена тесаракт [* тесаракт (от итал.) - обемна фигура в четиримерното пространство]. Тесарактът показва вече количеството на вълните, качеството на движенията и силата на движенията. В тесаракта се показват качествата на нещата. Но като я измериш по права линия, плоскост и дебелина, най-после ще я измерваш по свойствата им. Ще измериш силата на нейните трептения, силата на нейната бързина и силата на постиженията ѝ. Ако твоята мисъл няма постижения, тя е останала само в третото измерение, а в третото измерение нищо не се постига. Ти ще останеш на едно място. За да се подвижиш, за да растеш в другия свят и за да влезеш в общение с духовния свят, ти трябва да имаш подходящи качества на твоята мисъл - твоята мисъл трябва да има постижения.

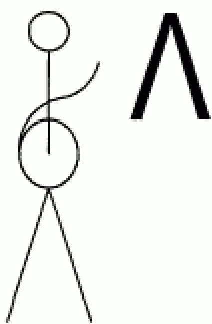

Ти казваш: „Аз разбирам повече." Не е въпрос за разбиране. Аз не обосновавам върху това, върху каквото аз зная. Аз ценя живота върху това, което аз мога да постигна, върху този момент. Например вие не сте се спирали да произнесете думата „любов", в какво седи силата на любовта. Или вие не сте се спирали върху думата „обич", за да разберете нейния смисъл. От какво е произлязла любовта? Трябва да проучите въпроса. У славяните от какво е произлязла? Ако проучите тази наука, вие ще научите от какво е произлязла. Любовта е онази сила, която туря в движения всички органи в човека. Нищо повече. Ти като произнесеш думата „любов", трябва да се приведат в действие основните органи на човека - трябва да се подвижат краката, ръцете, главата.

Трябва да разложите буквата „б" и „в". У българите това е „в". Латинското „в" е българското „б". Защо на латински и на български една и съща буква има две различни значения? Това си има съвсем други вътрешни психологически закони, които превръщат нещата. Това са чисто геометрически форми, но има и неорганически произход на буквите. Не

мислете, че тези букви са произлезли произволно. Има си особен път, по който езикът е дошъл в света. Езиците не са създадени в земята. Те са копие на нещата от невидимия свят. И езикът на всеки народ е нареден според неговото развитие. Славянски, английски и германски са наречени, или диалектически, и старият език не е. Всички тези диалекти ще се съберат. Те имат една и съща основа. Семитите пишат от дясно на ляво. Арийците пишат от ляво на дясно. Китайците пишат от горе на долу. Ето някои от китайските йероглифи.

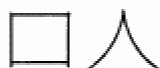

Този знак мъчно може да се изучава. Китайците имат четирийсет хиляди букви, които трябва да се изучават. А пък в европейската раса, в арийската раса, има опростотворение. Трийсет и две букви са, с които по-добре се усвоява писмената реч. А ако се тури върху всяка дума специален знак, то става много трудно за заучаване. Ако човек почне да изучава езиците, ще се развие у него този център на речта. Той се намира към задната част на главата, близо до зрителния център. И затова човек, като почне да изучава езиците, ще му изпъкнат очите. Всички хора, на които очите са изпъкнали, имат развит център на речта. И ако очите са хлътнали, не е развит този център. У жабите очите са изпъкнали и цяла пролет говорят. През зимата те мълчат, но лятно време бъбрят. Ако речта е малко развита, очите са малко изпъкнали. Значи очите са свързани с речта и следователно, ако ти не възприемаш добре слънчевата светлина, не ще може да мислиш добре. Може да мислиш само когато светлината се реагира на очите ти. Речта е свързана със светлината. И тогава на някого от вас очите най-първо трябва да потънат. Ако потънат, това показва - речта е слабо развита. Щом речта се огрубява, тогава очите се деформират.

Близостта и отдалечаването на очите зависи от следното. Някои хора, които обичат всичко да събират много наблизо, очите им стават близки до носа. Ако пък някои искат да турят далече нещата, то очите им се отдалечават. Очите да са близо до носа, това не е толкова симетрично, а пък при някои са турени при много голямо разстояние едно от друго. Очите са станали причина също така да се теглят добре веждите - хубостта на веждите зависи пак от очите.

Ако вие не говорите добре, ако не мислите добре, чувствате и постъпвате добре, вие ще деформирате себе си. За да се формира добре човек, трябва да мисли, чувства, говори и постъпва добре. Това са четири начина, по които човек може да пресъздаде своето тяло. Това е наука. Ние ще се молим, молим. Хубаво е да се молиш, но ще дойде за работата. Още не сте опитали търпението. Например, ако бихте хлопали на сто врати, и са ви изпъдили, и пак да благодарите, че са ви изпъдили. Или четири-пет деня сте гладували, и да запазите мира си. Някой от вас може да направи това.

Вие веднага ще кажете: „Господи, на мен ли се падна това!”
Ако аз отида на планината, няма какво да хлопам на тази или на онази врата. Аз ще хлопна, и ще ми дойде една малка колибка с легло. Ще хлопна, и ще се яви една трапеза. Ще хлопна, и ще се яви ядене. Ще хлопна, и ще ми дойдат приятели. Какво ще ги търся! Аз ще хлопам, и те ще дойдат. (Лампите изгаснаха в салона и после пак светнаха.) Това затъмнение какво показва? Че в Бога така става. Ако не си в Бога, ще загасне светлината, а пък с Бога пак ще светне. Силата ви трябва да бъде в това. Ти казваш: „Аз какво съм, а апостол Павел бил това и това.”Апостол Павел имаше една красива дума: „Всичко считам за измет, за да позная Христа.” Там седеше силата му. И Христос каза: „Аз и Отец Ми едно сме.” Силата на Христа пък беше в тези думи. После каза: „Не дойдох да изпълня Моята воля, но волята на Тогова, Който Ме е изпратил. Аз не дойдох за Своя слава, но дойдох да изпълня волята на Онзи, Който Ме е изпратил.”
Питам тогава, каква трябва да бъде вашата сила? Че и вие може да имате същото мото - да изпълните волята Божия. Тогава се обръща Христос към Своите ученици и им казва: „Ако Ме любите, изпълнете Моите заповеди. Както Отец Ми Ме възлюби, така и Аз ще ви възлюбя и ще ви се изявя.”
Та казвам сега, трябва едно разбиране на вътрешната страна. Не че новото разбиране да ви отдалечи от живота. Сега всички живеете добре, всички се учите, но от това учение, което имате, нищо няма да остане. Аз ви казвам: това знание, което имате, ще се стопи. Аз виждам, че сте събрали сняг, много купове сняг, и казвате, че се осигурихте. Да, докато е зимата, се осигурихте, но след като дойде лятото, всичко това ще се стопи и вие ще бъдете бедняци. Вие мислите да си направите ледници, но и те ще се стопят. Не ви трябват могили от сняг, не ви трябват и хълмове от лед. Трябва ви само една дума. Ако аз бих тръгнал из света, бих искал от Господа да ми даде едно шишенце, едно малко мускалче с малко течност, и като срещна някой болен, ще го бодна и ще капна от течността, и болният човек да оздравее. И на второ място Господ да ми даде един език, че каквото говоря, да е музикално. Да говоря с най-красивия език, най-музикалния език. Да говоря хубаво, да пея хубаво и да бутам на място. Три неща бих избрал, нищо повече. Ако тръгна да търся - три неща бих избрал.
Сега във вас може да се зароди желание за това. Но това е наука. Някой път аз ви говоря за музиката. Аз друго разбирам в музиката. Преди да бъдеш ти музикант, това музикално настроение трябва да се предшества от една мисъл. Ти не може да пееш, докато не предшества твоята мисъл, твоите чувства и твоите постъпки. Има три неща, които трябва да предшестват. И тогава музиката е вече едно изявление, че мислиш, чувстваш и постъпваш правилно. Някой човек не може да бъде музикант, ако не мисли, чувства и постъпва правилно. Ако така не мислиш, тогава тигърът щеше да бъде

най-големият музикант. Че кой тигър може да пее? Коя кобра може да пее? Коя акула може да пее? Вземете и млекопитаещите. (Електричеството пак изгасва.)

У всинца ви трябва да има едно желание, не да бъдете добри като овцете. У всинца ви трябва да има едно желание да вършите волята Божия. Това е правото в живота. Трябва да се върши волята Божия. И това трябва да чувстваме всички в ума си като един от съвършените идеали. Има във всеки един от вас един образец. Има във всеки един от вас чувството, какво нещо е доброто. И всеки един от вас живеете така, както вие го чувствате. Направете един малък опит - прилагайте това добро. Вие сами да сте доволни, а не другите да са доволни. Като направиш едно добро, не другите да са доволни, а ти сам да си доволен. Този е един от истинските методи. И след това, и другите ще бъдат благодарни. Това, от което аз съм благодарен, от него ще бъдат и другите благодарни. (Учителят даде на стенографската маса своята лампа, която му бяха донесли.) Това, което ще говоря, не трябва да се записва - тайна трябва да бъде. (Лампите пак светнаха.)

Не съжалявайте за всичко онова, което е станало досега, и благодарете за всичко на Бога, че е станало така. И всички се молете Бог да го превърне на добро, и не мислете, че светът е лош. За всичко онова, което е станало в света, благодарете. Онзи, който не разбира, нека се тревожи, но който разбира, да благодари.
Така както светът живее сега - радвайте се, че е така, нищо повече. Радвайте се, че сте такива, каквито сте сега, но желайте Бог да превърне всичко това за добро. То е един материал сега. Ако ние не сме такива, то не щяхме да се запознаем с това, което Бог има да ви разкрива. Не съжалявай, че не си това, което искаш. Молете се всичко онова, което става сега, да се превърне за добро. Това аз разбирам така - да се реализира отвън, да стане обект, да го видят всичките. Защото ние сега не разбираме доброто. Там е лошото, че ние искаме доброто само за себе си. И ако доброто се яви сега в света, от самото добро се зараждат крамоли между хората. Благата, които Бог дава на хората, като ги разграбят, там се зарежда едно противоречие. Ако Бог би оставил всички хора гладни, щяха ли да бъдат хората лоши? Но по-добре да са силни. Бог не иска по този начин да ги поправя. Вие искате сега обратния път. Така никакво благо не може да влезе в света.
Злото в света е едно благо, което Бог трябва да превърне да работи за добро. Това е задачата. Стане ти нещо, ти казваш: „Голямо нещастие ми се случи.” Не мислете така. То е едно благо за тебе. Моли се Бог да го превърне за добро. Ти казваш: „Не ме разбират хората.” Това е едно благо за тебе. Някоя жена се оплаква, че не я разбира мъжът ѝ. Това е едно благо за нея. Ако мъжът ѝ я държеше като писано яйце, щеше да я води

навсякъде. Ако я разбираше, тя нямаше да познае Бога. А сега, като не я обича - тя ще познае Бога. И мъжът й ще Го познае.

Ти не си учен, това е за твое добро. Ако ти беше учен, с тези познания ти щеше да правиш злини. Или ти си учен човек. Това е пак за твое добро. Заболял си - за твое добро е. Оздравял си - за твое добро е. Благодарете за всичко. Силен човек е онзи, който всичко издържа. Който мисли другояче, той не може да има успех. Най-първо трябва да се освободите от един товар, от едно бреме. Освободете се от греха. Ти казваш: „Аз съгреших." Моли се на Господа това, което е станало, да го превърне на добро. Сега ти казваш: „Помоли се заради мене." Не, вече се е молил Христос преди две хиляди години за вас. Той каза: „Не се моля за света. Аз се моля за тези, които сега повярваха, и за тези, които за в бъдеще ще повярват." Христос се е помолил вече веднъж и няма да се моли всеки ден за това. Използвай тази молитва. Христос казва: „Моля се за тези, които повярваха, и за тези, които за в бъдеще ще повярват." Какво искате от това повече!

Аз ви съжалявам само в едно - че сте много натоварени, и то от едно криво разбиране. Аз ви съжалявам някой път, че много знаете. Аз ви съжалявам, че сте много добри. Съжалявам ви някой път, че сте много кротки; съжалявам ви, че не знаете как да се обиждате; съжалявам ви, че досега нито една лоша дума не сте си казали; съжалявам ви, че много си прощавате. То бива, бива, ама толкоз! Казвам си: „Те са по-добри от мене." Какво да ви кажа сега? От вашето добро дайте и на другите. Вие сте толкоз добри, че дайте от доброто си. Много голямо добро е. Давайте от това ваше добро, защото от доброто у човека, което човек има, като не дава, то му става една тягост. Бащата, като набие сина си, от любов го бие. Казва му: „Да ме слушаш!" То е разбиране на бащата. Намагнетиса го бащата - набил го е. Обаче, като човек не разбира Божиите закони, той може да създаде и най-некрасивите неща, своето нещастие. При богатствата, които Бог му е дал, при всички блага, които Бог му е дал, той не може да спи, и мисли, че ще го оберат. И на учения знанието му може да му стане една тежест. Лекар, който е виден в изучаването на болестите, някой път това знание, което има, може да образува една петрификация (вкаменяване) в него. Онзи виден хирург, някой път се случва, от най-малкото хълцане може да се инфектира и тялото на хирурга, и да умре. И във всички науки си има своите опасни страни. И доброто е наука. И то си има опасна страна. Също така е и в злото. Човек не трябва да бъде прекалено добър и не трябва да бъде и прекалено лош. Прекалено добър не ставай и прекалено лош не ставай, понеже това са две противоположности, от които ти ще се смачкаш. Нека да си добър толкова, колкото и лош. Ако един нож, който реже, е лош, погрешката не е негова. Ако един чук смазва камъните, погрешката не е негова, а на онзи, който дига и слага чука. Ти

трябва да знаеш как да дигаш и как да слагаш чука. И ако не знаеш как, може да ти смаже крака?

В окултната наука има един разказ, че ако влезнете в един свят - там има най-хубавите цветя, и ако заспите при тия цветя, после ангелите трябва да дойдат да ви събудят. Едно благо, което искате, например слава, богатство и прочие, като ги приемете, може да заспите. Те могат да ви приспят за хиляди години и да останете хиляди години на едно и също място. Вие искате от един сто лева, от друг сто лева, и никой не ви дава. Отивате на една фурна - не ви дава хляб. Отивате на една гостилница, гледате хубавото ядене там, но не ви дават. И пак си обличате дрехата и си излизате. Знание, което може да ви освободи от онези ограничения, които имате, това е едно истинско знание.

Тогава има три неща. Ще бъдете един ясновидец, да знаете как. У вас не е развито още обонянието. Златото може да мирише толкова, дъх има то, като карамфил мирише то. Да допуснем, че ти си сиромах. Ще помиришеш, и ще видиш къде има злато, и като отидеш при тази градина на златото, ще си откъснеш едно карамфилче. Втори път пак и тъй нататък. Земята е пълна сега със злато. Има пари заровени, колкото искат. За праведните, за религиозните е заровено златото. За тях Господ го е заровил и като тръгнете, с обонянието си вие ще го намерите. Сегашните апаши, като миришат, помирисват кесиите и някой път ги изваждат.

Та казвам, има една практическа страна, която трябва да се приложи. Сега всички проповядват, че трябва да се приготвим за този свят, който сега се образува. Сега се приготовлява един разумен свят. Да имаме онези правилни отношения. Гледам между музикантите какво става. Един свири, и друг слуша и не може да го търпи, защото знае да свири повече. Че на тебе да ти е приятно, като свиря аз. Какви хубави постижения има в музиката! Какви хубави постижения има в изкуството! В изкуството има неща, които липсват, и в музиката има неща, които липсват. А за в бъдеще ще се разработят тези неща.

Ти седиш сега и ти е тежко на сърцето. Изпей се една песен. Изпей си песента: „Слушах на полето песента на малката тревица: „Жадна съм, жадна съм." И след това идват големи води, и водата се излива тогава на тревицата. Тревицата беше засъхнала, и полето беше сухо. А сега полето е полято и тревицата не е жадна. Ако Господ слуша тревите, и като повикат тази треви, веднага идва дъжд. И тревите имат най-големите неприятели в човека. Човек е единственият. Той спира сега дъжда със своята мисъл. Вие трябва да добиете онова състояние на тревата. Човек трябва да бъде тих и спокоен. Има един начин за придобиване на каквато и да е наука. Наука,

която да ни бъде полезна.

Някои от вас дойдете в старост. Какво ще правите в старостта? Иде време, когато очите ви ще почнат да отслабват. Какво ще правите с отслабналото ваше зрение? Ще дойде време, когато старостта ще ви прегърби. После ще почне да се отвлича умът ви и ще почнете да живеете с вашето минало. Няма никаква полза от това. Миналото дотолкоз е полезно, доколкото може да го използвате като средство да се подмладите. И старостта всякога трябва да се използва като условие да се подмладите. След старостта трябва да дойде и подмладяването. Подмладяването след старостта се отличава от първата младост. Много пъти трябва да остарява човек, докато дойде най-после до последната форма, с която вече няма да остарява. И тогава, като излезе от тази област, тогава няма да има вече остаряване и ще дойде вечната младост, и ще влезне в състоянието на единство с Бога.

Засега всичките трябва да минете през подмладяването. Трябва да се стремите да се подмладите. Вашите мисли, чувства и постъпки, всичко това трябва да служи за подмладяване. А пък вие мислите сега, като отидете на небето, дали ще видите Христа, или няма да Го видите.

Питам сега - как искате да видите Христа, с брада или без брада? Ако е без брада, ще бъде някоя млада мома на двайсет-двайсет и една година. Ако вие се намерите в опасно положение, то по-добре е Христос да има брада за вас. Ако имате противоречие в живота си, да има брада е по-добре. Ако пък нямате никакви мъчнотии, тогава да е без брада. Тази брада от зор израства. Козината на млекопитаещите израсна пак по същата причина. Те бяха поставени на такава мъчнотия, че от големи мъчнотии им израснаха косми на гърба. И ако някой човек дълго време се мъчи, ще почнат да израстват космите му.

Но сега, към основната мисъл. Не всички да се слеете в едно цяло, да се обезличите. Вие трябва да знаете хубостта на Божествения свят, че всяко едно съзнание, всяка една душа трябва да се развие като един скъпоценен камък. Хубостта седи в миналото на нещата.

Ние казваме, че Бог е Един и Бог живее в множеството. Божественият живот е в множеството, а пък при единството живее само най-малкото. Ти казваш: „Само в Единия Бог да живеем.“ Ти си едно. Защо не си доволен от себе си тогава, а търсиш другите? Щом търсиш ближните си, това показва, че Бог живее в множеството. То е Великото в света - да търсиш безбройното множество. А пък в едното е законът на малкото. В едното, което не може да стане по-малко, тогава ти си сам, и тогава твоят живот се обезсмисля. Щом се обезсмисли животът ти, тогава обърни посоката на

своето съзнание към това, което обединява всички същества в едно цяло, и тогава почни да търсиш своите ближни. Някой казва: „Дотегна ми да живея.” Не. Вас ви дотяга да живеете за себе си. Самотен живот. Вие не познавате живота, а пък непременно трябва да се запознаете с всичко, което Бог е създал. Например с колко велики хора вие се познавате сега? Със Сократ говорил ли си, с Платон говорил ли си, с Аристотел говорил ли си, с апостол Павел, с Христа говорил ли си? С всички видни хора не сте говорили, но чели сте техните книги. Това е друг въпрос. Четенето е друг въпрос, то е една сянка на нещата, но да се запознаеш е друго. Турците имат една поговорка - духовете да ги повикаш било лесна работа, но после да ги изпратиш било много мъчна.

Сега ще ви задам един въпрос. Вие, които ме слушате, какво искате? Турете си едно желание, но съществено, основно. Но да знаете сега какво мислите и искате. Да не направите онази погрешка, която е направил един българин. Той казал, че на Богоявление небето се отваряло и каквото човек поискал, все ставало. Той искал от Бога да му даде един шиник [* шиник (от гр.) - дървен цилиндричен съд, който служи за мярка на зърнени храни (8 - 10 кг)] злато, но той, като си извадил главата през прозореца, казал на Бога да му направи голяма главата, за да може да смята парите. И главата му станала толкова голяма, че той не могъл да си оттегли главата назад през прозореца. Не искайте по-голяма глава. Не искайте големи желания. Не искайте да се измени главата ви. Тази глава е добра, само трябва да се организира, да разбирате тази глава. Тази глава има такива богатства, че вие не сте разтворили даже една хилядна част от това, което има вътре в нея, а вие си седите и плачете.

Позанимавайте се малко със себе си. Ако дойде Христос на земята, какво ще Му кажете сега? Ще кажете: „Ние много Те обичаме.” Нали така. Че много лесна работа е това „аз много те обичам”. Че и аз мога да ви кажа: „Аз много те обичам”, мога да ви кажа на всинца ви, че много ви обичам. Но на някого кракът го боли или главата го боли, боли го това-онова - на всинца ви работите не се уреждат.

Питам, какво ви ползва моята любов, като ви кажа, че много ви обичам? Или казвам: „Не мога да ви кажа дали ви обичам, или не, но ви питам какво ви липсва.” Ти казваш: „Една шапка.” Хубаво, шапка ще имаш. Едно нещо може да искаш. Няма да искаш шапка и обуща. Или обуща, или шапка, или дреха, или риза, или едно шалче, или едно менгушче [менгушче (тур.) - обичка], или един пръстен. Няма да искаш десет работи. И каквото искаш, ще ви бъде, нищо повече.

Вие ще кажете: „Кракът ме боли.” Засега само това ще искаш. Десет

болести не ги лекувам, а само една болест. Каквото поискаш, но само едно нещо, защото втори път като "дойде, пак ще има нещо да искате. Идущата седмица като дойдете, пак ще искате друго нещо. Така щото през целия си живот все ще има нещо да искате. Защото другояче, ако всичко стане наведнъж, тогава няма да имате подтик. Втори път може да искате обуща и прочее. Та всичко прогресивно става. Та не изведнъж всичко.
Това е Божественият път. Божественият път постоянно се изявява. Бог по малко дава нещата, за да ги оценим. Всеки ден си има по едно специфично благо и да благодарим днес за това, което Бог ни е дал. Тук загаснаха лампите, нали така. Иска да ни покаже Господ, че без Него животът изгасва, а с Него светлината иде и животът иде. Без Него смъртта идва, с Бога животът идва. Без Бога нещастието идва, а с Бога радостта и веселието идва. Всичко в света, хубавото, с Бога идва. В дадения случай ще бъдете благодарни, защото вие седите в една особена обстановка. Представете си, че вие седите в един палат, имате една малка дупчица само. Бъдете благодарни, че през тази дупчица влиза светлина. Ще знаете, че светлината е дошла, слънцето е изгряло, и като излезете вън, ще знаете, че имате всичко. При тези условия не може да имате повече от един слънчев лъч. Сега се намирате в един живот на ограничение. Някой може да каже: „Тази картина не е хубаво нарисувана, другояче трябва да се нарисува." (Последният чертеж на дъската.)

Или да кажем, мога да изпея нещо или мога да ви изсвиря нещо, което вие знаете, може да не сте доволни. Или може да пее някой. Всеки един от вас може да пее. Ако някого от вас накарам да пее, то мислите ли, че ще бъде доволна всичката публика? Не. Ако накарам да напишете някои поетически стихове, всички няма да бъдете доволни, защото новата поезия трябва да бъде разнообразна. Думите трябва да бъдат с едно значение. Щом имате две значения, тогава мъчно се разбира. Например казвам: „Аз ви обичам." Сега под думата „обич" какво разбирате? Тя може да каже защо ме обича той. Обича ме за две неща. Обича ме или за да ми даде нещо, или да му дам нещо. Това е правилното отношение. Той ми казва: „Много те обичам." „Обичаш ме или за да ти дам, или за да ми дадеш - му казвам аз. - Аз пък те обичам, за да ти дам. Ти ме обичаш, за да вземеш нещо." Аз те обичам, за да ти дам нещо, и тогава любовта е правилна. Но ако аз те обичам, за да ти взема нещо, и ти ме обичаш, за да ми вземеш нещо, тогава се намираме в противоречие. Единият трябва да взема, а другият трябва да дава. Който дава, той извършва Божествената воля, а който взема, той оценява Божественото. Единият върши волята Божия, а другият преценява Божието благо. Следователно, когато аз в себе си вземам Божието благо, аз се уча от него, защото от любовта човек може да се учи. После върша волята Божия.

Сега бъдете определени. Казва някой: „Аз те обичам." Какво иска да каже той? Има две положения. „Аз те обичам" - вие искате от мен. Ще искате толкоз, колкото аз мога да ви дам. Това е по човешки. Ще носите един съд много голям, такъв съд, какъвто вие може да носите. Но ако дойдете с един джобур [* джобур (диал.) - джебър, чобур, вид каче] от двеста и петдесет килограма, аз ще напълня този джобур с онова, което вие искате, но законът е, че всеки сам трябва да го носи. Ти ще питаш: „Има ли някой да носи този джобур за мене?" Такова нещо няма в Божествения свят. Тогава какво ще правите? Ако носиш един билник [* билник (тур.) - стъклен съд за вино и ракия във форма на шише, с плетена обвивка и вместимост над 3 *л*, дамаджана], аз ще ви го напълня. Аз може да ви дам злато, колкото искате. Но колко може да носите? Аз ще го нагорещя това злато, което ще ви го дам, на четиристотин-петстотин градуса топлина и вие трябва да го носите. Как ще го носите? Трябва да бъдете умен. Четиристотин-петстотин килограма злато така нагорещено как ще го носите? Тогава ще почнете да мислите де да го турите. Ред философии ще дойдат.
Божествените блага са свързани с динамична сила. Известни Божествени дарби всякога носят динамизъм със себе си. Много малко ще носиш от Божественото благо, понеже то има голяма топлина. Ако то е микроскопическо, то ще бъде по-лесно. Ако ти носиш един микроскопически диамант, който е нагорещен на четирийсет-петдесет хиляди градуса топлина, тогава за тебе няма да има затвор. Дето отидеш, ти само ще си подвижиш ръката с този диамант, и дето покажеш този диамант, вратата ще се отвори, пътят ти ще се отвори и ти ще вървиш напред. Камъните ще се стопяват пред тебе. Божественото знание е това, което в даден случай може да разтопява всички онези противоречия, които седят в нашите умове, в нашите сърца и в нашата воля. Това е то, Божественото знание.

Сега ми попейте. Аз ви говорих, вие ще ми пеете. (Изпяха се песните „При всичките условия" и „Грее слънцето".)
Сега ще ви дам една песен, върху която да работите:
Твоят Дух да ме озари, Господи,
и да позная Твоята любов,
и да получа вечен живот.

Може да се направи някакво разместване на думите. В трите свята може да го огласите - тези думи да ги огласите така, че те да бъдат израз на физическия свят или на духовния свят, или на Божествения свят. Изпейте една песен със следните думи: „Колко ви аз обичам." В първата дума повторена е буквата „о". Тогава с какво може да смените думата „колко"? Може да кажете: „Аз ви обичам", но понеже думата „аз" ограничава, тогава другите не могат да ви обичат. Тогава с какво може да замените

думата „аз”? Може да стане така: „Обичам ви така, както Бог ви обича.” Значи - без ограничения. „Обичам ви.” Това значи в мисълта си да държите един човек, че каквото и да направи той, вие никога не може да мислите, че той греши. Защото, щом мислите, че някой греши, любовта ви не е съвършена. Щом той мисли, че вие грешите, то любовта му не е съвършена.

Някой път казваме, че светът не е направен както трябва. Ние хвърляме една сянка върху Божията любов. И ако Бог ни наказва в света, то не е наказание. При всяко наказание Бог иска да ни освободи от ред ограничения, които ние сами си налагаме. Ти имаш седло на гърба си. Бог, като дойде, хвърли седлото. Ти считаш, че Той те наказва. И после онзи, когото обичаш, той не иска много от тебе. Най-скромните хора в света са хората на любовта. Този, който има любов, се задоволява с всичко, което му дадеш. И най-малкото той ще го тури с радост в джоба си. И малко да му дадеш, и много да му дадеш, все му е едно. Любовта се задоволява с най-малките работи. Считайте това, което си дал, да е от любов. Любовта не е взискателна. Ти казваш: „Той не ме обича.” Какво мислиш ти, то е друг въпрос. За да бъдем доволни от живота си, трябва да бъдем доволни от малките работи, защото силата на човека седи в малките работи. Любовта работи с най-малките величини.
И Господ, като ни обикнал, ако сме богати, Той ще ни вземе богатството и ще станем сиромаси. Ако сте богати, Той ще ви направи сиромаси. Защото Той ще каже: „Ако си богат, не може да те обичам.” Той ще те освободи от всичките противоречия, в които се намираш. Тогава ти може да бъдеш обичан от Господа. Най-после, като обичаш Господа, ти няма да Го разбираш в онова величие, в което Той се намира, но Бог ще се изяви в такава форма, която да бъде достъпна за твоя ум. Така Господ обръща внимание на малките неща. Той е внимателен към това малкото, което искаш. Той обръща внимание на малките неща. Например Господ по-лесно може да ти направи, като поискаш едно бонбонче, отколкото да поискаш да ти съгради една къща. Защото бонбончето ще го туриш в устата си, и ще се стопи, а къщата ще ти остане товар, ще се безпокоиш за нея. Бог ще ти каже: „Помисли само за малкото.” Градената на къщата спада към друг свят. В Божествения свят човек сам си прави къща. Щом обичаш Господа, ще поискаш една къща, каквато ти е потребна, и ще стане. И като отидеш на друго място, къщата ще дойде с тебе. Това е като в „Хиляда и една нощ”.

Та първото нещо. При сегашните условия това положение, в което се намирате сега, аз искам донякъде да се освободи от ненужния товар. Един ненужен товар има, който всички носите, пъшкате под едно тежко бреме. И всички апостоли, светии, адепти са пъшкали и пъшкат. Само формите

на любовта са в състояние да облекчат това положение. Щастието отвън не го търсете. Вашата мисъл отвън не я търсете. Вашите чувства отвън не ги търсете. Вашите постъпки отвън не ги търсете - то е временен живот. То е цяла наука. Като кажете на някой човек, най-първо трябва да имате ясна представа за него. Да мислиш, че той е излязъл от Бога, и като го видите, да познаете вървял ли е той по правия път, или много е криволичил. Ако е много криволичил, той е търсил своето щастие там, гдето никога не се намира. Животът на земята е едно предметно учение. Ти любиш, учиш се по музика, но да имаш ясна представа, като се върнеш в невидимия свят. Всичко това, което можеш да научиш на земята, то ще бъде материал - като се върнеш в невидимия свят, там ще се прояви.

Как ще изпеете думите: „Обичам ви"? Представете си, че сте осъден на смърт и трябва да изпеете думите: „Обичам Те, Господи." От това зависи вашето освобождение. Ако можеш да изпееш думите „Обичам Те, Господи", Господ ще каже: „Пуснете го." Защото този, който обича, не може да получи смъртно наказание. Понеже вие не сте осъдени на смърт, не може да го изпеете. Ако бяхте осъдени на смърт, как ще го изпеете? Под думата „смърт" ето аз какво подразбирам. Първата буква „с" показва вечните промени. „М" изразява, че слизаш в най-дълбоките места. „Ъ", ер голям, показва, че като влезеш в тия дълбоките места, ще поискаш нещо. „Р"-то показва възходящ момент. „М"-то е слизане, а „р"-то показва, че си добил нещо, „р"-то показва изгрева на слънцето. „Т"-то показва, че си станал господар, да побеждаваш всичките мъчнотии в света. Щом си слязъл в дълбоките места, ти си се научил да се освобождаваш. Който умира, ще живее. „Т"-то показва път, по който може да преодолееш мъчнотиите. Смъртта не е страшна. Тя е слизане долу. И ще се качиш горе по правия път. А пък ние под думата „смърт" разбираме, че няма изходен път. Не, ще умреш, за да оживееш. Смъртта е врата за другия свят. Това е за онзи, който разбира. А пък който не разбира - смъртта е един затвор, в който човек ще се намери.

Сега, понеже ви говорих повече, отколкото трябва, ще ви дам един банкет. Натоварих ви. Съжалявам за едно нещо - че ви натоварих повече, отколкото трябва. Всичко това, което ви говорих - някои от вас сте слаби, не може да го носите. Казвам, на тези хора не трябваше да слагам такъв товар. Да се носи толкоз знание, то не е лесна работа. Каква философия се изисква? Толкоз много вързани пакети, че някой пакет може да се развърже. Ще се намерите в цяла беля. Сега ще ме извините, ще вземете само десет пакета, а пък другите ще ги оставите в склада на митницата. Ако ви потрябват някой път, ще ги вземете. Ще вземете един пакет заради вас, втори -за баба си, трети - за дядо си, за баджанака си, за зълвата си, за сестрата на жена ви, после - за брата си, за баща си, за майка си, за другите,

и най-после, като се върнете, един пакет ще остане за вас, а другите ще ги раздадете. Доста сватове имате във вашия ум - тези пакети няма да ви стигнат.
Доста книги, натурени в тази кошница. Аз очаквах тези книги да бъдат позлатени отвън, а те са много обикновени книги. Нещо шарени трябваше да бъдат, а те са много прости. (Някой казва: „Вътре има злато.") То е друг въпрос. Вие разглеждате черупките, ще видим сега дали са хубави орехите.

Слушайте да ви кажа сега. Пожелавам сега, колкото пари има вътре в тази кошница, толкоз на всеки един да ви дадат още през тази година. Не ги зная колко са, но по толкова да ви дадат на всинца ви - на всеки един по толкоз да дадат. Сега трябват трима души, трима души ще си изберете да преброят сумите, да ги запишат с имената кой колко дал и да съберат сумите. След като се направи сметката, ще видим по колко ще ви дадат. Как искате сега - две сестри и един брат или двама братя и една сестра? Изберете сега. (Един каза: „Две сестри и един брат" друг каза: „Една сестра и двама братя.") Женени ли да бъдат, или не. (Да бъдат неженени.) Да направим така. Една стара сестра и една млада сестра, неженена, и един млад брат, неженен. Така ще имате една сестра женена и двама души неженени.

„Отче наш"

Ще намерим в тези пари кои числа преодоляват. Ще направим опит, да видим колко числа има и дано числата да са късметлии. (Това всяка неделя ли да става?) Не, то може да стане само веднъж. Изберете сега трима. (Избраха се Боев, Гинева и Димитрина Атанасова.)

Небето облачно. Времето - студен вятър.
Дванадесета лекция на Общия окултен клас
12 декември 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

Начало: 05:00

1934_12_16 Когото възкръси
неделна беседа

КОГОТО ВЪЗКРЪСИ

„Да видят и Лазара, когото възкръси от мъртвите."

Отче наш.

„Всичко в живота е постижимо".

Ще прочета част от Евангелието на Йоана 12 глава, до 20 стих.

„Духът Божи".

Ще взема само няколко думи от 9 стих на прочетената глава. „Да видят и Лазара, когото възкръси от мъртвите."

Лазар представлява емблем не на нещо старо, но на нещо ново. Той е човек, който е минал от едно състояние в друго. Той е човек, който е бил сляп, но е прогледнал; бил е глух, но е прочул; бил е мъртъв, но е оживял. Всекидневният живот, през който минаваме, поглъща важното в живота. Има едни условия, които спъват хората да разбират живота, тъй както би трябвало. Всички хора имат доброто желание да разбират живота, но има нещо, което ги спъва. Ако се качите на един от модерните съвременни параходи и влезете с него в морето, вие все-таки ще изгубите настроението си. Най-първо ще се качите на парахода весели, бодри, но след като пътувате известно време, вие ще започнете да повръщате всичко, каквото сте яли. Това може да се продължи няколко дена, и като излезете на сушата, ще бъдете като болни. Някои свикват на тези условия в морето, но мнозина едва издържат.

Сега това, което ви говоря, не е за децата, но за възрастните хора, които трябва да разбират, защото науката е наука само за възрастните. Ние не трябва да се спираме само върху някои статистически положения на сегашната наука. Защото сега отчасти знаем, а за в бъдеще тази наука ще прогресира. Сегашните математици след като разрешават трудни задачи, разрешават и въпроси от обществения живот. Те правят ред математически изчисления. Някои от тях са направили изчисления и казват, че сегашното знание, което хората имат, може да се събере в 99 книги, като Библията. Ако това знание се напечата в мозъка, ще остане място още за 999 книги, като Библията. Богати условия има човек за своето развитие. Значи той едва е започнал да учи. Това показва, че човек има голямо бъдеще в общото, в цялото човечество. Обаче, човек е погълнат от личния живот, от личното разбиране, в следствие на което всеки иска да бъде щастлив на земята, и като не успява в това, чуди се защо работите му

не стават така, както той иска. Много проста е причината. Той не успява, защото не знае. Ако един човек вземе цигулката и не знае да свири, ще кажете, че така е роден. Не, не е учил. Който е учил, той ще вземе цигулката, ще знае да свири. Ето и в живота: Някои хора знаят как да живеят, а други не знаят как да живеят. Всеки знае да свири една обикновена песен, но малцина са онези, които знаят добре да свирят. Разправят за Паганини следния случай: Като вървял из улиците, видял на една улица един старец около 85-годишен, седи на земята, в едната си ръка държи паничка за пари, а в другата цигулката си, с която свири, но едва стържел с лъка си. Като го видял, той се спрял при него, взел цигулката му и започнал да свири. Кой как минавал, спирал пред Паганини и стареца, слушал и хвърлял нещо в паничката на стареца. В скоро време паничката се препълнила. Старецът слушал с умиление и казал: Защо не дойде по-рано, когато бях млад, че да се учих при тебе?

Казвам: Всички вие, които сте млади, трябва да учите, та като остареете, да бъдете готови. Когато остарее, човек казва: Това не е за мене, аз съм стар; онова не е за мене, аз съм стар и т. н. И най-после той се спира само върху едно нещо, като казва: Ще се мре вече. Всички стари очакват да умират. Не е лошо човек да умре. Понякога смъртта е благословение за човека. Някой човек има стотина души кредитори, всеки от които е извадил по един изпълнителен лист, и ако той не плати, ще го турят в затвор, да лежи там около десетина години. В такъв случай не е ли по-добре за този човек да умре и да ликвидира с въпроса. Така поне не могат да го затворят. Някои се изхитряват и казват, че който има да плаща и като умре, като дойде втори път, ще плаща. Да те хванат, когато си богат, разбирам, но да те хванат като беден, какъв смисъл има в това? Да те хванат, когато имаш да платиш и разбираш закона, разбирам, но да те хванат когато нямаш да платиш и не разбираш закона, какъв смисъл има от това? Трудно е да хванете човека, когато не разбира работите.

Казвам: Ние сега се намираме в една нова епоха, в едно ново възрение. Каквото и да е човечеството, от каквото верую да са, като започнете от религиозните и светските, колкото и да се делят и различават едни от други, всички хора имат едно общо верую, а именно: Всички търсят свободата. Всички хора избират известни методи и начини, по които да добият своята свобода. Понякога те мислят, че са я добили, но животът, през който минаваме, ние виждаме, че свободата е относителна. И това не е лошо, че свободата на хората е относителна. Че снегът се стопява, това е едно благо. Щеше да бъде нещастие, ако снегът не се стопяваше. Щеше да бъде нещастие, ако водата не се изпаряваше. Щеше да бъде нещастие, ако светлината не слизаше и ние не я възприемахме. Сегашните условия, при които се намират хората на петте чувства, мъчно може да се намери един

учен, човек, който да опише органите на зрението и на слушането с всички техни функции, както трябва, както в радиото се обясняват нещата. Често хората и като учени на земята, как да използват светлината, или как да използват слушането, или обонянието, или вкуса. Не че те не искат, но има неща, които им препятстват. В съвременните хора има едно притъпяване на знанието, на слуха, на обонянието им и т. н. Почти във всички чувства на човека има едно притъпяване. Вземете, например, кучето има много по-силно обоняние от това на човека. Когато едно куче търси господаря си, то цели часове ще върви из града, по улиците, дето е минал, и най-после по стъпките му ще го намери. То има силно развито обоняние. Също така и зрението на съвременните хора е притъпено. Казвате: Ние виждаме. Това още не е виждане. Истинското виждане седи в това, човек да вижда, какво става зад планината, или какво става в самите хора. Питам: Ако сегашните хора имаха това силно развито чувство на зрение, да виждат всичко, каквото става в самите хора, щяха ли да бъдат щастливи? Ако те виждаха всичко, каквото става в света, те щяха да станат нещастни. Ето защо природата е притъпила малко зрението им, та да не виждат всичко и да живеят малко по-щастливо.

Сега аз не искам да ви изнасям противоречията в природата. Противоречията, които съществуват в света, са нещо епохално за хората. Те сами са ги създали. От памти века, откак хората съществуват, с тях заедно съществуват и противоречията, създадени от човешкия ум, човешкото сърце и от човешката воля. По този начин те упражняват известно влияние върху земята. Вземете – на земята съществуват около два милиарда хора. Това са два милиарда батерии, които развиват известна енергия, която оказва влияние върху цялата природа. Със своите мозъци хората упражняват известно влияние върху цялата земя. Те оказват грамадно влияние върху строежа на цялата земя. Ако тези хора биха концентрирали ума си в известно направление, те биха били в състояние да стопят когото и да е. Канари биха се стопили от енергията, която се излива от човешките мозъци. Често хората страдат. Страданията не са нищо друго, освен по-гъста материя, която измъчва човека. Ако знаете законите, вие можете да концентрирате ума си и да си послужите с жизненото електричество, чрез което да разтопите вашата скръб. Скръбта ви ще се разтопи като лед и вие ще се освободите от трудностите, в които сте изпаднали. Съвременните лекари не знаят още това нещо. Ако биха знаяли това, те щяха да бъдат капацитети. Онези пък, които знаят това, те мълчат. Сега е векът на специални лекарства за подмладяване. Те вземат една жлеза от маймуна и с нея ще подмладят човека. Как ще го подмладят? – По маймунски. Хората не разбират, че някога растенията и нисшите животни, даже знаят да събират енергия от природата и да живеят по-дълго време на земята. Не е лошо да се подмлади човек, но той

трябва да знае, че има и друг път за подмладяване, различен от този, с който съвременната наука си служи. От научно гледище има спор по този въпрос. Ето, алхимиците са правили много опити в това отношение. Те са поставили в съд с разни елементи някой стар човек, за да го подмладят, но като го извадят от съда, освен че не се подмладил, но е умрял.

„Да видят и Лазара, когото възкръси от мъртвите.“ Понеже умът на съвременните хора е критически, мнозина от тях казват: Лазар не е бил умрял, той е паднал в каталептически сън, но понеже Христос е знаял този закон, разбирал е малко от медицина, Той отишъл при Лазара, бутнал го, Лазар се сепнал и възкръснал от гроба. Според тях, това не е било никакво чудо, но Лазар е недоумрял, вследствие на което малко му трябвало, за да се събуди. Ако е така, аз нямам нищо против това възражение. Но ако не е така, няма и защо да споря. И едното, и другото може да бъде вярно. Тогава, кое е вярното и кое не е? Това е едно предположение, което трябва да се провери. Както един съвременен геолог може да проверява как се е създала земята или цялата вселена и да прави своите теории за произхода на земята от ред мъглявини, по същия закон и ние можем да проверим кои събития са верни и кои не са верни. Ако действително Лазар е възкръснал, според думите на Писанието, тогава в мозъците на човечеството трябва да остане едно клише. В такъв случай това клише може да се намери и да се провери, дали Лазар е възкръснал или не. Не е достатъчно само да се провери дали Лазар е възкръснал или не, но може да се провери дали той е бил болен от каталепсия или не. Природата зарегистрира всички събития така, както са станали още от памти века. В природата не съществува никаква лъжа. Хората могат да се лъжат, но в природата никаква лъжа не може да съществува. Съвременните учени, които по закона на сравнителната анатомия проучават човешкия череп, са дошли до заключението, че по черепа на умрелия човек по-лесно може да се изучава френология, отколкото по черепа на живия човек. Ако вземете черепа на един умрял човек и турите вътре една свещ, ще можете да четете как е живял този човек. Няма да има нищо скрито покрито. Всичко е написано на човешката глава. Ако някой човек не е бил религиозен, не се е интересувал от религиозни въпроси, ще видите че на тия места черепът му е доста дебел. Ако той не се е интересувал от философия или от обществен живот, главата му и на това място е била дебела. Ако не е бил честен, и на това място главата му е била дебела. Обаче ако той се е интересувал от ядене и от пиене, черепът на това място е доста тъничък. Това са ред данни, които учените изнасят и които са верни проверени. Те са ги изучавали с ред мерки, което се вижда от много факти. Някои факти са по-силни от другите, но все-таки от толкова факти, от толкова данни, все се е дошло до едно вярно заключение. Ето, американците, които едно време осмиваха френологията, какви ли опити не са правили в това отношение. Те са

свързали очите на един френолог и са му давали един череп на умрял човек и той започвал с пръстите си да пипа върху черепа, като върху клавишите на пиано и да описва точно характера на човека. Със затворени очи този човек чете като по книга. Мнозина ще кажат, че това се дължи на някаква чувствителност. Да, такъв човек е наистина чувствителен, той пипа с ръцете си и чете. С пръстите си той чувства всичките различия, които се забелязват по черепа на човека. Когато изучавате черепа на един средно развит човек, като турите пръстите си на някои добре развити центрове в него, ще усетите на тези места отделяне на топлина и на светлина, малко червеникав цвят. Ако пък този човек е добре развит, топлината е по-голяма, а светлината е с хубав, бял приятен цвят. И тази светлина ще се вижда от главата. Вие схващате тия неща субективно, но те са данни, които всеки може да провери.

„Да видят Лазара, когото възкръси Христос." Лазар не беше прост човек. Той беше един адепт в края на своето развитие. С възкресението той премина едно просвещение, мина от едно по-ниско в по-високо състояние на развитието си. За Лазара имаше един съвпад с идването на Христа да го възкреси. Христос му каза: „Лазаре, излез вън." Това е закон, който и сега съществува в природата. Не трябва да оспорвате този въпрос. Когато посеете едно житно зърно в земята, то първо започва да гние, а после дохожда до едно място, дето този живот почва да се организира, и от него излиза едно растение, от което ще се получи не само едно зърно, но някъде 30, някъде 60, а някъде сто зърна. Това, което е вярно за житното зърно, е вярно и за човека. Като умре човекът и го заровят в гроба, нещо от него загнива и нещо остава, както в житното зърно, и започва да събира окръжаващата материя и да я организира. И хората са дошли до това положение. Сега аз не искам да влезна в една област отвлечена, или която минава за спорна. Защото ако сегашните хора говорят за онзи свят, считат ги за прости. Ученият не може да говори за онзи свят. Според мене именно учените хора трябва да се занимават с другия свят. Аз не се влияя от мнението на сегашните хора за онзи свят. Ако другият свят съществува, ние трябва да го докажем; ако пък не съществува, пак трябва да го докажем. Защо този въпрос да не е за учените хора? Че и атомите, и електроните, и йоните не се виждат, учените вярват в тях. Че ако тези неща се отрекат, почвата на науката почти се разколебава. Кой е проверил това, което съвременната наука твърди? Съвременната наука говори за слънцето, но кой е проверил това, което тя говори? Кой е проверил това, което става на слънцето? Или ще кажете, че еди-какви си елементи съществуват на слънцето. Какво е вътрешното състояние на слънцето? Ще кажете, че слънцето е имало голяма температура, т. е. не температура, но много силна енергия. Слънцето има голяма енергия. Когато се говори за температура, подразбираме слаба енергия. Някои даже изчисляват каква

енергия, каква топлина възприемат от слънцето най-отдалечените планети в пространството. Те казват какво е количеството на погълнатата топлина от слънцето даже и за онези планети, които се намират на милиарди километри от слънцето. Обаче учените пропущат друг един факт. Колкото по-далеч е една планета от слънцето, толкова по-голяма акумулативна сила има тя да възприема слънчевата енергия. Съществата от по-далечните планети се ползуват от една светлина, каквато не е нужна за нас на земята. Има една светлина, която се отделя от слънцето и минава заминава покрай земята, но ние не я схващаме, а по-далечните планети я схващат и възприемат. Това са лъчите X, радиоактивни сили, които сега се откриват.

Сега да оставим на страна тези учени въпроси, с които учените се занимават. Те имат отлична задача. Учените ще съберат отлични материали, които ще се разбират в бъдеще. Те ще замязат като онзи лекар, за който се разказва един анекдот. Един младеж, който бил осъден за нещо и затворен на десетгодишен строг затвор. По някаква случайност той успял да избяга и отишъл в странство под друго име да следва медицина. Като свършил науките си, един ден дошъл при него един сляп човек, който по някакъв изкуствен начин ослепял. Той успял да му отвори очите. Като прогледнал, обърнал се към лекаря и му казал: Ти не си ли онзи, който преди еди-колко си години ме обра? – Сега ти се изплатих. Понеже тогава те обрах, сега ти отворих очите. Ще считаш това за една лекарска визита. Да, аз те познах, ти мязаш съвсем на онзи човек. Та сега и ние вървим по пътя на едно голямо съмнение. Трябва да прогледаме – нищо повече. Един ден няма да има нужда, както сега, да се доказва съществува ли друг свят или не. Тогава няма да има нужда да се доказва понеже всички ще прогледнат. Сега има нужда да се доказва, защото хората са слепи, не виждат. Тогава ще има радио от онзи свят и хората ще се разговарят с баба си, с дядо си, ще има поща, която ще пренася писмата, ще има отиване – връщане. Какво ще се съмнявате тогава? Сега някои питат: Де е онзи свят? Не е позволено да се казва де е онзи свят. Онзи свят не е на месечината, нито на слънцето, нито на някоя друга планета. Онзи свят е на междупланетното пространство. Има някои невидими тела в нашата Слънчева система, които се населяват от души. Има една земя, която е десет пъти по-голяма от нашата, но е невидима. Като отидете на онзи свят, тогава ще я видите. Считайте това като басня, като приказки от Хиляда (и) една нощ. Турците казват: Приказки са това.

Аз ви навеждам само на някои факти. Вие отивате при някой съвременен гадател, който може да ви предскаже много неща по някои отличителни черти на вашето лице и глава. Има някои чрезмерно чувствителни субекти, които се отличават по това, че имат тънки вежди, много фина, тънка кожа, деликатен организъм и хубави черти на лицето. Като го погледне, този

гадателят може да каже какво ще се случи на този човек след 15 години. Отде знае това нещо? Не (че) чете в някоя книга. Той казва: Аз виждам, че с това лице ще се случи това и това нещо. Отде знае това? Значи, за да види човек нещо и да го предскаже, това показва, че то съществува някъде. Това нещо няма да се създаде след 15 години, то съществува още сега. Тия хора имат един инструмент в себе си, подобен на барометъра, с който могат да предсказват какво има да се случи с човека с десетки години напред. Барометърът може точно да определя промените, които ще станат в природата най-малко в продължение на 24 часа. Един петел може да предскаже къде какво (ще е) времето най-малко два часа преди най-съвършения барометър с 16 барабана, каквито имаме днес. Два часа след петела, барометърът предсказва какво ще се случи с времето, какви промени ще настанат. Забелязали ли сте, че когато времето ще се развали, мухите хапят лошо? Защо хапят? Причина за това е, че когато времето ще се развали, в природата, в атмосферата се събира електричество, което се натрупва по пипалата, по хоботите на мухите и ги силно безпокои. За да се освободят от това излишно електричество, те мушнат този онзи, и по този начин правят контакт, за да се освободят от това електричество. Така го прекарват в хората. И наистина когато времето ще се развали, мухите хапят силно. Когато мухите са миролюбиви, времето ще се поправи. Това са факти, които са проверени. И свинята минава за добър метеоролог.

Сега ще ви приведа един пример, който и друг път съм привеждал. При един български знатен свещеник отива един кадия в турско време. Отива му на гости. Когато поседял малко, свещеникът му казал: Слушай приятелю, ако мислиш да поседиш повече, съветвам те да си отиваш, защото скоро ще завали такъв сняг, че десет дена не може да се дигне. Най-малко метър дълбочина ще бъде. След два деня най-много времето ще се развали. – Отде знаеш това? – Свинята ми предсказва. Как така свинята може да предсказва такива неща? – Когато времето ще се развали, свинята взема една клечка и започва да се върти с нея, да обикаля, да играе като някоя модерна дама. Играе валс. Слушай ме, приятел си ми, искам да те предупредя. И наистина кадията си отишъл. След два деня станало точно така, както свещеникът и неговата свиня предсказали. След това кадията отишъл при един турски кадия и го запитал: Кажи ми кога ще се развали времето? Това е Божия работа. Отде ще зная аз? Как така да не знаеш, свинята на попа може да предскаже кога ще се развали времето, а ти не знаеш. Казвам: Всяко нещо, което ние не знаем, мислим, че и другите и никой друг не може да го знае. Бог знае всичките работи, но нещата са създадени, за да ги изучаваме. Сегашната природа е едно обективно училище за изучаване на законите да можете да се ползвате. Не че всичко може да се знае, изискват се хиляди години, за да се добере до една висша наука. Все още не сте дорасли до тази наука. Пък в хората още не са се

събудили много от чувствата. Някои работи са много отдалечени от вас. Много пъти вие сте се събуждали вечер и не знаете де се намирате, не можете да намерите вратата на стаята.Това показва, че вие сте били в един свят със съвсем други измерения и като се връщате от там, докато се ориентирате, трябва да мине известно време. Казвам: Съвременната наука разполага с отлични данни. Аз харесвам учените хора в едно отношение: В тях има една честност. И които вярват, и които не вярват, всичките имат добро желание да открият истината. Истинските учени като наблюдават месечината, виждат много работи, но си мълчат. Те искат да видят една физическа резка промяна в месечината, с което да докажат, че има там живот. Някои астрономи мислят, че това е илюзия, но има няколко осезателни факти, които доказват, че на месечината има живот. Но според данните на сегашните астрономи на месечината не съществува никакъв живот. Защо? Защото там има студ по-ниско от 150 градуса. Ако сегашните хора със своя организъм, който днес имат, искат да посетят месечината, те не могат да издържат там, ще замръзнат. Хората не са в състояние да издържат тази ниска температура от 150 градуса. Дали точно е такава температурата, не се знае доколко точно е измерена. Същевременно на месечината има и една непоносима топлина. При това не се знае още какво точно представят тези циркуси, които учените откриват там. Каквото и да ви кажа за тях, то ще бъде толкова вярно, колкото и това, което астрономите днес казват. Мнозина поддържат, че на месечината има живот. Сега месечината минава през едно пасивно състояние, но животът е под кората ѝ. Това е мнение на някои учени. Тези циркуси не са нищо друго освен събиране на грамадно количество мисловна енергия, която събират под кората на месечината, за да живеят. Било е време когато хората са живеели на месечината, но днес са слезли на земята, понеже там няма условия да живеят. Там са останали най-учените хора да живеят. Климатът на месечината е отличен за живеене, почти за завиждане: там няма микроби, няма прах и дим. Ако се качите на някоя лаборатория, много добре може да се наблюдава от там и небето, и земята. Ще дойде ден, когато външният обективният свят ще представя за вас терра инкогнита. За пример, когато не ви върви на земята, вие можете да обърнете погледа си към месечината. Засега влиянието на месечината се изразява през среброто, а среброто е едни лечебен елемент. Ако разбирахме свойствата на месечината, вие бихте могли да използвате среброто като елемент за лекуване на много болести. Значи среброто трансформира енергиите, които идат от месечината. Златото пък трансформира слънчевата енергия. Тази е причината, заради която хората носят златни пръстени и украшения, както и скъпоценни камъни. Особено когато се женят, хората носят златни пръстени и скъпоценни камъни. Религиозните хора казват: На човека не му трябват никакви пръстени. Не, и пет златни пръстена да носи човек на ръцете си, добре е. Ще кажете, че е

суеверие да мисли човек, че като носи златни пръстени, те ще го лекуват. Ние считаме това за суеверие, а когато вземаме разни лекарства, не считаме, че и това е суеверие. Ще вземеш някаква сол, някакво лекарство и ще мислиш, че то ще те (из)лекува. Ама изпитани били лекарствата. Според мен лекарствата могат да лекуват до толкова, доколкото вие имате вяра в тях. Ако вие знаехте как да употребявате водата, бихте могли с нея да се лекувате. Има хора, които са определени от природата за лекари. Защо? – Защото тя ги е създала с предназначението да работят за възстановяване на нормалното състояние в човека. Затова именно са пратени лекарите от природата. Те не са пратени като професионалисти, но да бъдат като среда, като външно условие за хората. Понякога хората трябва да си избират лекарите, т. е. не толкова самите лекари, колкото техните разумни предписания, които те дават. Когато лекарят предпише едно лекарство на болния, и то му подейства, това показва, че самият лекар е вложил нещо от себе си в лекарството.

Преди повече от 30 години някъде във Варненско имаше едно теке, на което една жена отиваше да лекува болни. От водата на това място тя поливаше болните, молеше се и те оздравяваха. Цяла Добруджа се събираше при нея. По едно време свещениците разбраха тази работа и забраниха на тази жена да лекува болни. Те донесоха кърпи, жито и започнаха те да вършат тази работа. Но от който момент махнаха жената, и силата на тази вода престана да действува, всичко спря. Днес това теке не съществува вече. Защо? Силата на това теке беше свързана с тази жена, която природата беше определила за тази работа.

Казвам: Всеки човек трябва да приеме онова звание, за което е изпратен. Той трябва да знае за какво е изпратен и да бъде верен на званието си. Това е разумното в живота. Той не може и не трябва да казва, че от него нищо няма да стане. Всеки човек е един важен елемент в природата и си има своето предназначение. Ако не беше така важен, не биха го изпратили на земята. Ето, ако Христос не беше възкръсил Лазара, нямаше да говорим за него. Христос възкръси Лазара и дойдоха много хора да го видят. Това показва, че Христос беше една от напредналите души, за които не беше мъчно да каже: „Лазаре, излез вън!“ Значи, Той беше господар на смъртта. Христос направи един опит, но не само с Лазара. Той и за себе си казва: „Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема.“ Значи, като направи този опит с Лазара да го възкръси, Той направи същия опит и със Себе си. Ще кажете, че Лазар бил заспал каталептически сън. Добре, Лазар бил заспал такъв сън, но какво ще кажете за Христа, Който беше закован с гвоздеи и Който беше прободен с копие в гърдите, отдето протече кръв и вода? Нека сега направим такъв опит. Да вземем един човек, да го заковем с гвоздеи, да го прободем с копие, да го заровим в гроба и нека след това

дойде някой лекар да го възкръси. И това може да стане, но ако тия лекари имат знанието на Христа. В Америка един американски лекар правил следните опити: След като екзекутират някого, той се наемал да го съживи и успявал. Обаче не му позволявали да прави тези опити.

Казвам: Съвременните хора са изгубили онази вяра на своето детинство. Красива е вярата на децата. Христос казва: „Ако имате вяра, колкото едно синапово зърно и кажете на тази планина да се премести, тя ще се премести“. При такава вяра няма да има нищо невъзможно. Като имате такава вяра, вие ще преместите планината. Значи, Христовото учение не е само религия, но се поставя вече като наука. Наука на опити. И преди Христа и след Христа е казано: „Опитайте ме и вижте, че съм благ“. Ето защо в съвременния живот ние трябва да поставим нашето верую на опит, да го проверим, да го изпитаме. Това е необходимо, за да няма абсолютно никакво съмнение във вас. Това, което сега измъчва хората е въпросът коя вяра е най-права. За мене права вяра е онази, която възкресява човека; права вяра е онази, която просвещава човешкия ум; права вяра е онази, която облагородява човешкото сърце; права вяра е онази, която подобрява живота; права вяра е онази, която носи мир, радост и веселие между всички хора. Това е вяра. Защо ни са много вери? Трябва ни една вяра, която да внесе разумност в нас, в живота ни. Животът сам не може да се подобри. В живота има разнообразие. Не е само един методът, по който животът може да се подобри. Казвате: Трябва да бъдат добри, но помнете едно нещо. Много са методите, по които човек трябва да работи и чрез които се работи. Не може да се приложи един метод за двама души. До това са дошли моите опити. На всеки човек, за да бъдеш полезен, за да го поправиш, трябва да приложиш един специфичен начин, метод за неговото подигане. Ако не приложите този метод, той ще стане обикновен човек. Ако приложите върху него един съответен, специфичен метод, този човек ще се подигне. Вие ще помогнете за неговото подигане. За това могат да се приведат разни примери. Всички велики хора в света дължат своето подигане първо на своите майки, като възпитатели, а после и на своите бащи. Значи, зад себе си човек трябва да има една велика майка и един велик баща, а не един амбициозен баща и една амбициозна майка. Той трябва да има такива майка и баща, които да казват: Каквото синът или дъщерята ни постигнат, то е наше постижение. Това е правилният живот, защото доброто на един човек е добро на цялото човечество. И доброто на цялото човечество е благо на един човек. Тази идея трябва да залегне в новите основи на живота. Хората са важни и за себе си, и един за друг, както листата на едно дърво. В здравите дървета листата не капят. В здравите хора мисълта не се губи. В първо време мисълта е ясна, чиста, светла, а чувствата – постоянни и устойчиви. Мисълта може да се променя, но не се губи. Такъв човек и като страда, той винаги гледа на светлата

страна. Каквито промени и да стават с него, той си има прозорци, които показват, че зад обикновеното в живота има един реален свят, на който той всякога трябва да разчита.

Сега ще ви приведа един пример. В Америка имало една група християни, които искали да поставят Христовото учение на научна основа, с цел да проверят дали то е съществувало или не. Същевременно те поддържали, че каквото човек поиска, Бог може да му го даде, да го послуша. Един млад момък, силно честолюбив, имал желание да провери това нещо. Той се молил редовно ден, два, три и повече, но колкото повече се молил, толкова повече работите му тръгвали назад. Всичко се обърнало на каша. Един ден той дошъл до пълно отчаяние и си казал: Как така се поддадох на това заблуждение! С всичкия си ум, с всичкото си образование, аз можах да се поддам на това учение, на тези думи, няма какво ще се самоубия, нищо не мога да проверя. Това не може повече да търпя, нямам отникъде изходен път. Остава ми само да се самоубия. Решил една вечер да се самоубие. Започнал да мисли по какъв начин да извърши това. Казал си: Да се убия, не искам, да се обеся, и това не е приятно. Не остава друго освен да направя като Сократа, да се отровя. Взима една чаша с отрова, слага я на масата пред себе си и си казва: Към 12 часа ще изпия отровата. В същото време един добър, чувствителен субект, добър християнин, както спи, чува един глас да му казва: Стани бързо и иди на еди-коя си улица, и еди-кой си номер да похлопаш на вратата и да влезеш вътре, да направиш едно добро. Той чува гласа, но си мисли: Дали тъй ми се е чуло? Легнал си да спи. След малко чува същия глас: Стани скоро и иди да извършиш едно добро. Той пак се вслушал, но си казал: Не съм на всичкия си ум, тъй ми се струва. Легнал повторно. Излизал вън, да не го вика някой, никой не видял. Трети път гласът му казал: Стани, иди на определеното място! Ако не отидеш да изпълниш тази работа, ще знаеш, че това нещастие ще дойде върху твоята глава. Той отива на посочената улица и къща. Хлопа един, два, три пъти, никой не се обажда. Той пак си казал: Ето, заблуждение било. В това време чува един задавен глас: Какво искате? Какво ме безпокоите по това време? – Моля ви се господине, отворете ми! Вижда един млад човек, с разчорлена коса и със страшен поглед. Извинете, господине, изпратен съм при вас. – Седнете тогава. – Какво има? Той започнал да разправя своята история. Тогава външният гост му казал: Съобщиха ми, че сте мислил да се самоубиете! – Ти си разбрал криво Христовото учение. Аз съм изпратен да те спася и да ти кажа, че по този път са минали мнозина. Каква нужда имате? – Имам нужда от пари. Тогава гостът го взел дома си, угостил го, прегърнал го, целунал го и му казал: Не се безпокой, работите ще се оправят. До такова отчаяние са дохождали много хора, по разни причини и по различен начин. Всеки човек има нужда в живота си от връзка с невидимия свят. Аз говоря за

такава връзка, която може да направи човек свободен и благороден. Не е въпросът само да се вярва в онзи свят, но онзи свят за човека трябва да бъде като чистия въздух и светлината, които той всеки момент възприема. Този въздух и тази светлина сами ще окажат своето влияние върху него. Когато се свърже с този свят, човек ще забележи как всички способности постепенно се развиват в него, и той вече излиза от рамките на обикновен човек. Той ще бъде или талантлив, или гениален. При това положение, каквито мъчнотии да се поставят пред талантливия, той нито духом отпада, нито се отчайва. Гениалният пък и десет прегради да поставят пред него, той с всички ще се справи. За него мъчнотиите не съществуват. Но за обикновения човек не е така.

Представете си сега, че вие имате нужда от пари и отивате при един банкер да искате заем. Той не ви дава. Тогава вие започвате да се молите на Бога, търсите работа, но нищо не излиза – работите ви не се уреждат. Какво трябва да правите? Представете си друго положение. Вие сте богат, имате пари на разположение, но сте болен. Викате един, двама, трима, десетина лекари, никой не може да ви помогне. Викате ги на консулт. Те се съветват, споделят помежду си, но положението ви е много тежко, но никой не може да ви помогне. Лекарите казват, че в 24 часа ще свършите. Какво трябва да (на)правите? Ето, има един такъв пример. Жената на един богат търговец-милионер, 35-годишна, заболява сериозно. Мъжът обичал жена си и викнал 12 лекари да ѝ помогнат. Всички се съветвали помежду си, разглеждали положението ѝ, но най-после дошли до единодушно мнение, че жената не може да се спаси. Тогава те казали на мъжа ѝ: Съжаляваме, но не можем да помогнем на жена ви. Тя е осъдена да си замине за другия свят. Той отишъл при жена си и ѝ казал: Лекарите намират, че положението ти е много тежко и не можеш да издържиш. Приготви се, защото според тях след 24 часа ще заминеш. Като чула това, протекли ѝ сълзите, но се обърнала към мъжа си със следните думи: Ще те моля за едно нещо, но искам да ми обещаеш, че ще го изпълниш. – Ти ми кажи какво искаш да ти услужа и ако е в моя възможност, ще го направя, но предварително нищо не мога да ти кажа. Добре, ще те моля да ми обещаеш, че като умра, няма да се жениш. Той помислил малко, после казал: Виж, това не мога да ти обещая. Навярно ще се оженя. Щом е така, ще знаеш, че и аз няма да умирам. И наистина тя оздравяла. И оздравяла жената, защото не допускала друга жена при мъжа си.

Следователно, ако дойде някой да ви убеждава, че вашето верую е криво, трябва ли да му вярвате? Вие ще постигнете веруюто си на опит и сами ще се убедите в неговата правота. Тази жена иска от мъжа си, той да не се жени за друга. Мъжът е честен, не може да ѝ обещае, защото не знае дали ще издържи на думата си. Тогава тя намира за добре да не умира. С това

искам да ви наведа на закона: Когато човек повярва в нещо, има една вяра, която е мощна, силна и създава с нея чудеса. Такава вяра са имали всички талантливи гениални хора. Вярата е път за постижение. Най-хубавите неща в света са станали по пътя на вярата във всички области. В такъв случай, като сила, вярата може да се приложи във всички области на човешкия живот. Тя не е само за едного и за един случай. Тя има различни прояви. И всеки човек, който има тази вяра, в него има нещо особено. Когато вярата в човека е развита, тя създава в него добро настроение. Онези, които изучават боваризъм, като поставят една плоскост над очите, виждат, че ъгълът, който се образува между лъча от очите на човека и тази плоскост, има различни големини. Който има вяра, този ъгъл е най-малко от 45 градуса и лъчът от очите е винаги нагоре. Такъв човек никога не отпада духом. Хиляда мъчнотии да му поставите, той не пропада. А онзи, у когото ъгълът е по-малък от 45 градуса, затова той не издържа на мъчнотиите. Той лесно отпада духом.

Казвам: Човек първо трябва да се стреми да подигне погледа си нагоре, а с това ще развие в себе си онази способност, чрез която да използва силите в природата за своето развитие. Човешкият мозък е една силна, красива батерия, в която са вложени всичките му богатства. Ако разбирате законите на вашата глава, всички болести, страдания, нещастия, недоразумения ще изчезнат. Като бутнете само главата си, вие ще намерите Бога. Той е направил вашата глава, и вие трябва да го търсите. Бог е направил главата – радиото на човека. Ако не разбирате себе си, как ще разберете природата? Първо човек трябва да разбере себе си, а после природата. В даден случай природата е условие за него, а Бог е принцип, който живее вътре във всеки човек. Но не така, както се разбира от обикновените хора. Той се проявява отвътре. Вътрешният свят е по-голям от външния. Ако Бог е принцип, то природата е условие само. Ако разбираме този вътрешен принцип, ще разберем и природата като условие. Природата е разумна, и Бог между нас, а ние трябва да влезем между тези два полюса. Само така можем да направим живота си щастлив. Ако човек разбере този закон, и при най-големите изпитания ще може да се справи. Ето вземете Мусолини. Имаше пространства, които с години ги оправяха, но нищо не излезе. От тези местности той направи цели градове. Той знаеше как трябва да постъпи.

Сега хората очакват Христа и казват: Когато Христос дойде, Той ще опази света. – Христос ще дойде отвътре. Най-първо Христос ще дойде в нашите умове и сърца и оттам ще действува. А мнозина го очакват да дойде отвън от въздуха някъде. Ако Христос днес дойде между хората, както Го очакват, те първо ще Го поставят в затвор. Нещо подобно е писал един руски писател. Това, което Христос е направил, остана като образец. Той е

образец в живота на хората. Това, което Той направи, е една възможност, която определя какво човечеството може да направи в бъдеще. Това определя какво вие можете да направите. Той казва: „Ако вярвате, вие ще направите по-големи чудеса, от тези, които Аз правя.“ Не, че Христос не може да направи по-големи чудеса на времето си, но тогава нямаше условия за тези чудеса. И затова Христос казваше: „Много неща още има да ви говоря, но още не е дошло времето за тях. Тези неща за в бъдеще ще ги знаете.“ Днес Христос седи като една възможност за хората. Те разглеждат историческия Христос, но историческият Христос е едно, космическият – друго. Христос, когото хората сега очакват, ще даде не външен подтик на хората, но един вътрешен подтик. Той ще внесе една нова идея в света. Той ще донесе една нова идея в света. Този човек, който ще дойде, ще донесе една запалка на хората. Днес те се нуждаят от един огън, от една нова запалка, от едно ново чувство в тях. Те се нуждаят от една нова Любов. Старата любов отиде вече. Вие не можете да живеете по старому. По старому вече никой не може да живее. Отсега нататък постарому ще се раждате и ще умирате, а по новому ще се раждате. Тогава няма да умирате, но ще се трансформирате. По новому, ето какво разбирам: Когато влезете в новата култура, като не ви се иска вече да живеете, ще повикате приятелите си, ще им дадете едно угощение и ще кажете: Сбогом, аз си отивам вече. И така ще се изгубите, ще се намерите в другия свят. Тогава няма да има гробища, няма да има опявания и т. н. След 50–60 години погледнеш пак си се явил, ще кажете на приятелите си „добър ден“. Това аз наричам отиване и връщане. Казвате: Възможно ли е всичко това? – Когато стане реалност, тогава ще видите възможно ли е или не. Засега е невъзможно, но за в бъдеще е възможност. Сега е възможно за малцина, а в бъдеще ще бъде възможно за хиляди хора. И тогава между този разумен свят и сегашния ще се образува една връзка. И тогава светът във всяко едно отношение социално ще се подобри, понеже скритите богатства в човека ще се разработят. Тогава ще се отвори една нова област и всички ще имат преизобилно. От това добро се нуждаят и млади, и стари. Младите няма да остаряват, а старите няма да умират. Като се наситят от живота си, старите доброволно ще си заминат за другия свят. Това ще бъде един вид, както правят богатите. Преди войната хората лесно пътуваха. Който иска да обиколи света, вземе си билет и тръгва.

Питам: Какво е било състоянието на Лазара? Възкръсналият Лазар представя бъдещата култура. Всички хора искат да видят Лазара. Когато се говори за новата култура, всички хора искат да видят какви ще бъдат хората на новата култура, на шестата раса. В шестата раса всички хора ще бъдат ясновидци, няма да има никакви крадци, никакви человекоубийци. Тогава ще има живот между братята, мир в домовете, синовете няма да делят имането на баща си, а бащата няма да изпъжда синовете си. В

шестата раса навсякъде ще царува *Любов*. И хората ще се споразумяват помежду си. Къщите няма да имат ключове. Само ще се затварят вратите, без да се заключват стаите. И като влезете вътре, само ще бъде написано – Моля, дръжте чистота! В която къща влезете, ще се чувствате като у дома си. Ще отворите къщата, ще влезете вътре, ще се наядете и ще си заминете. Ще кажете: Това е хубаво сега, това е бъдещето, но какво да правим при сегашното положение? Хайде да ви дам един малък пример, да ви тръгне напред. Хайде, от мене да мине. Това, което желаеш на хората, връща се и към тебе. Сега до Нова година, като срещате приятелите си, пожелайте им най-хубавото, без да говорите много излишни думи. Десетина думи са достатъчни. Много неща можете да пожелаете на човека: Можете да му пожелаете здраве, или да стане учен човек, да стане поет, музикант или художник, да стане виден лекар или държавник и т. н. Можете да пожелаете на човека да забогатее, да няма криза за него. Дано се намери някой ваш чичо, от когото да получите няколко милиона. Поправяйте ума си, за да изправи той тялото ви. Поправяйте сърцето си, за да поправи то чувствата ви. Желая доброто на всички добри хора в света. Според мене, не е лош онзи, който греши. Някой човек може да греши, може да е паднал, но в този човек има една скръб, една тъга и той се измъчва, плаче, иска да живее по човешки. Както и да го тъпчат другите хора, той има едно желание само: да се изправи. Такъв човек е добър. Казвам: На всички такива хора, които са така паднали, а желаят да се изправят, помагайте. Аз не говоря за онези, които не искат да се поправят. Аз не говоря за онези богати, които нищо не мислят. Те са на местото си. Има богати хора в света, които не знаят какво да правят със своето богатство, как да го употребят. Те казват: Дайте ни един план да знаем как да употребим своето богатство. Нека сега у всинца ви се зароди едно добро желание да помагате със своите добри мисли и чувства, със своите добри постъпки, на всички добри хора, у които има добро желание да се изправят, пък от каквото и верую да са, от какъвто обществен строй да са, без разлика. Бъдете готови да помагате на всички. Благото, което приложите към тях, ще се върне и на вас.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

12. неделна беседа от Учителя,
държана на 16 декември 1934 година
София, Изгрев

(Хубав слънчев ден, мек, приятен, почти пролетен ден.)

1934_12_16 В Ниневия
Утринно слово

В НИНЕВИЯ

Ще прочета 24-та глава от притчите. Когато четат притчите, хората искат да намерят в тях нещо поучително за себе си. Те казват, че ако тия неща, за които се говори в притчите, са свещени, те не трябва да се изменят. Право е това, но едно трябва да се знае: само Божествените неща не се изменят. Всичко човешко, обаче, е подложено на постоянни промени.

„Не ревнувай злите хора, нито желай да си с тях.“ (– 1-ви стих.)

„Защото сърцето им прелива от насилие, и устните им говорят за обида.“ (– 2-ри стих.)

По онова време, когато Соломон събирал притчите, хората били по-груби от сегашните. Тогава грехът се е виждал отвън. Съвременните хора са по-културни от ония на миналите векове, вследствие на което мъчно можете да видите погрешките и престъпленията им. Днес мъчно можете да познаете лошия и престъпен човек. Той е добре облечен, внимателен в отношенията си към хората, знае няколко езика, свършил е два–три факултета, писал е статии за подобряване условията на обществата и т.н. Като видите този човек, и вие пожелавате да бъдете като него. Обаче в притчата е казано да не пожелаваш да бъдеш като този човек. За предпочитане е да бъдеш невеж, отколкото да имаш знанието и благата на злия човек. Какъв смисъл има в това, да разполага човек със знание, което може да му създаде големи нещастия и несгоди?

Ще кажете, че въпреки всичко човек трябва да живее. Съгласен съм, че човек трябва да живее. „Ама той трябва да има къща.“ – Вижте, с това не съм съгласен. Животът не се свежда до къщите. „Ама човек трябва да се облича, да има нови, здрави обуща.“ – Животът не се свежда до дрехите и обущата. Човек трябва да знае кое е съществено в живота и към него да се стреми. Съществено в живота е светлината, чрез която иде знанието; съществено нещо е въздухът, чрез който иде силата на човека; съществено е водата, чрез която иде животът; съществено нещо е хлябът, чрез който иде доброто за човека. Има ли човек светлина, и парите ще дойдат. Парите нито се ядат, нито се пият. Като има пари, човек може да направи колкото къщи иска. Какво представляват днешните къщи? Има смисъл да прави човек къщи, но не от камъни, от кал, от тухли, както днес ги правят, но от скъпоценни камъни. Какво може да допринесе каменната къща на човека? Нищо друго, освен нещастия и страдания. Той трябва да живее най-малко

20 години в тази къща, за да преработи донякъде поне този груб материал, от който е направена тя. Не е лесно да преработи човек грубата и низша материя, да я превърне в по-фина.

Сега се явява въпросът: Трябва ли човек да има къща или не трябва? Човек трябва да има къща, но тя трябва да бъде направена от фина, ароматна материя, каквато представлява ароматът на цветята. Тялото е също така къща, но колкото по-добре е организирана материята, от която е направена тя, толкова по-здрав е самият човек. Само с такова тяло човек може да използва благата на живота. Същото казваме и за знанието. Добре е човек да има знание, но то трябва да бъде приложено в живота, да може човек да го използва. Някой човек учил, работил десетки години, но се натъква на противоречия, които не може да разреши със знанието си. Каква полза от това, че той знае кой какво мислил по даден въпрос, а сам за себе си не може да приложи това знание? „Ама еди-кой завършил естествените науки; друг – философия." – Не е важно кой какво е завършил. Важно е какво е приложил от своето знание. Лесно е човек да вземе наготово оттук-оттам по малко знание и да го предава на хората. Важно е дали това знание е вярно. „Ама казал го е някой светия." – Откъде знаете, че този човек е светия? Ще кажете, че хората го признават за такъв. Това още не е достатъчно. Всеки човек сам трябва да е опитал и проверил нещата.

„Не ревнувай злите человеци, нито желай да си с тях." С този стих Соломон съветва хората да не пожелават чуждото, било имот, знание, сила или друго нещо, но да пожелаят да придобият и обработят онова, което Бог е вложил в тях. Пожелай да придобиеш Божественото знание, т.е. знанието на живота. Придобиеш ли това знание, ти ще можеш да прецениш всичко, което срещнеш на пътя си. Значи не се стреми към знанието на злия, който си служи с него за насилие и обида. Злият човек носи злото в себе си. Колкото и да го защитават, един ден злото само ще го предаде.

Един адвокат защитавал един човек, който бил даден под съд, защото откраднал сто лева. В защитата си адвокатът изтъкнал всички външни и вътрешни факти, за да оправдае своя повереник. Той се обърнал към съдията с думите: „Господин съдия, моят повереник е добър и честен човек. Той е взел само сто лева, защото се намирал в големи лишения. Ако имаше намерение да краде, той щеше да вземе 30-те хиляди лева, които се намирали на масата при ония сто лева, за които е съден". Като се обърнал към своя поверник, адвокатът забелязал, че той плаче. – „Ето, господин съдия, повереникът ми плаче. Той се разкайва за кражбата, която извършил." Съдията го запитал: „Защо плачеш? Разкайваш ли се за

направеното престъпление?“ – „Аз плача за това, че не съм забелязал на масата 30-те хиляди лева и съм пропуснал случая да взема и тях.“

Казвам: когато се разглежда едно дело, добре е човек сам да каже истината, да не става нужда да се явяват защитници. Така е било между турците. Когато двама турци се явяват пред съдията, последният пита единия: „Имаш ли да вземаш нещо от обвиняемия?“ – „Имам.“ – „Колко?“ – „Сто лева.“ После съдията се обръща към втория и пита: „Ти имаш ли да даваш?“ – „Имам.“ – „Колко?“ – „Сто лева.“ – „Хайде, плати ги още сега.“ Обвиняемият вади парите, плаща и делото приключва. Колкото по-сложен става животът на хората, толкова и съдопроизводството се усложнява. Днес за едно дело от сто лева се викат адвокати, свидетели и го отлагат с месеци, докато един ден нарасне толкова много, че и двете стари съжаляват, че са го започнали. Някога на един панаир откраднали едни чехли от един търговец. Търговецът завел дело против крадеца. Колко стрували тогава едни чехли? Около 25 гроша. За тези 25 гроша търговецът трябвало да изгуби две седмици, да се разкарва по съдилищата. Казвам: Откажи се от своето. Не търси своето право! – Ама честен бил търговецът, не искал да поощрява злото. Честен е той, но не си дава сметка как се е домогнал до кожата, от която прави чехлите. Той одрал кожата на хиляди животни и след това минава за честен.

Съвременните хора трябва да се освободят от своя личен живот. Какво знание ще донесе личният живот на човека? Истинското знание се крие в познаването на истината. Ако след като му каже истината, човек може да го освободи от ограничените условия, в които се намира, има смисъл да се заеме с изправянето му. Обаче, ако не може да го изправи, по-добре да не се меси в неговия живот. Месите ли се в чуждите работи без да можете да ги изправите, вие ще платите с живота си. Вие не знаете да плавате, а се хвърляте в морето да спасявате давещия се. Щом искате да помогнете на давещия се, повикайте някой добър плувец, той да го извади от водата. Ще кажете, че човещината изисква да помагате на хората. Каква човещина има в това, вместо да помогнете на давещия и вие да се удавите заедно с него? Ти ще проявиш човещината си, като се приближиш до човека, който се готви да се къпе, и му кажеш: „Братко, отложи къпането си за друг ден. Този ден е злокобен, не е за рискове“.

В първите четири стиха от 24-та глава на Притчите е казано:

„И устните им говорят за обида.“ (– 2-ри стих.)

„С мъдростта се гради дом, и с разума се утвърждава.“ (– 3-ти стих.)

„И чрез знание клетниците ще се напълнят с всяко многоценно и благоприятно богатство.“ (– 4-ти стих.)

„Мъдрият човек укрепва и човек със знание придобива в сила.“ (– 5-ти стих.) – Значи силата на човека се придобива. Често няколко способности в човека се групират заедно и го правят силен. Как е станало това и той не знае. Голямо невежество съществува между сегашните хора. Като заболее някой, лекът за дадената болест е много евтин, но от невежество те така я усложняват, че плащат даже с живота си. Всяка болест е резултат от нарушение на някой Божествен закон. Причината за заболяването е много проста: сложена е преграда пред някой Божествен закон. Какво трябва да направи човек, за да се излекува? Да махне преградата, която е поставил пред Божествения закон. Щом преградата се махне, енергиите, които са свързани с този закон, моментално ще почнат да действат. По този начин те премахват преградата по пътя на човека. Освободи ли се един човек от тази преграда, с него заедно се освобождават още хиляди хора. В това отношение хората представляват система от скачени съдове, според която ако един човек се разболее или страда, хиляди хора боледуват или страдат заедно с него. Умре ли един човек, хиляди хора умират заедно с него. Законът е такъв.

Следователно опасността от този закон се състои в това, че по невнимание човек може да причини пакост на хиляди хора. Този закон има и добра страна, а именно: Ако един човек забогатее, с него заедно ще забогатеят хиляди хора. Този закон може да се формулира по следния начин: щастието на един носи щастие на хиляди хора. Нещастието на един носи нещастие на хиляди хора. Въпреки съществуването на този закон, българите често употребяват поговорката: „Всяка коза за своя крак виси“. Един беден човек живял в дома на един богат и без да иска виждал престъпленията, които богатият вършел. Той често му казвал: „Приятелю, това, което правиш, не е добро“. – „Не е твоя работа. Всяка коза за своя крак виси.“ Един ден бедният човек намерил на полето една умряла коза. Той я сложил на гърба си и я донесъл в дома на богатия. Вечерта, преди да си легне, той закачил козата на вратата на стаята си и я оставил да виси закачена цяла седмица. Козата започнала да се вмирисва. Като минавал край стаята на бедния човек, богатият се погнусявал от миризмата на умрялата коза и му казал: „Моля ти се, махни козата от този гвоздей. Хвърли я вън някъде, не мога да понасям миризмата ѝ“. – „Няма нищо, тя виси за своя крак.“ – „Не усещаш ли, че миризмата ѝ се носи из цялата къща?“ – „Разбираш ли, приятелю, защо обръщам внимание на твоите погрешки? Твоите погрешки и престъпления миришат като тази коза. Те се отразяват вредно не само на тебе, но и на твоите ближни.“ И така, помнете, че неразумният живот на един човек се отразява вредно върху

всички хора. Човек не може да живее безотговорно. Той носи отговорност за своите добри и лоши мисли, чувства и постъпки. Каквото прави човек, това се отразява и върху неговите ближни. Като знае отговорността, която носи за постъпките си, човек трябва да живее добре. Добрият живот носи здраве. Като се приближите до човек, който живее добре, от тялото му се отделя особено ухание, особен нектар, подобен на този, който цветята отделят. Уханието, което лъха от здравия човек, надминава аромата на всички познати нам цветя. Каже ли човек за себе си, че е добър, нека се помирише. Ако от него лъха благоухание, той е добър човек. Не усети ли такова благоухание, да знае, че не е добър, не е развил още в себе си качества, които издават ухание. Когато искат да кажат за някой човек, че не е добър, българите си служат с поговорката: „Който го помирише, носът му капва“. Бъдете цветя, от които да не окапва носът на хората. Помирише ли ви някой, носът му трябва да оздравее, а не да окапва. Добрият човек се отличава още и със самообладание.

Едно момче отивало в гората да сече дърва. Баба му казала: „Синко, ако срещнеш мечка, не се плаши, не бягай, но прочети три молитви. Щом прочетеш молитвите, мечката ще се върне от пътя си“. Момчето научило молитвите и тръгнало към гората. Щом влязло навътре в гъстата гора, то видяло, че срещу него иде голяма мечка. За да я върне от пътя ѝ, момчето прочело първата молитва, но мечката спокойно си продължила пътя. То прочело и втората молитва, но мечката приближавала вече към него. Уплашено от мечката, момчето набързо се покатерило на близката круша и така се спасило от нея. Наистина, щом молитвите не помагат на човека да се спаси от някакво бедствие, по-добре да се упражнява да се катери по дърветата. Като се качи на някое дърво, той ще избегне опасността, която приближава към него. Молитвата има сила само за човека на самообладанието. Няма ли самообладание, човек трябва да търси друг начин за спасение. Защо ви е нужна молитва, ако с нея не можете да върнете мечката от пътя ѝ? Човек не трябва да бъде суеверен. Той трябва да говори само онова, което може да направи. Не може ли да направи това, което говори, той заблуждава себе си и близките си.

В един от големите европейски градове се явил един адепт. Той събрал много хора около себе си и започнал да им разправя, че със силата на мисълта си може да спре експрес. Те се заинтересували и пожелали да направи пред тях опита. Обаче той им казал, че за да направи опита, му са нужни скъпоценни камъни и злато. Кой каквото могъл, дал на адепта, само да направи този опит. В един определен ден всички се качили на експреса заедно с адепта и гледали как ще направи опита. В един момент той скочил от експреса със златото и скъпоценните камъни в джоба си и изчезнал от погледа им. Експресът продължавал да се движи

непрекъснато, адептът се изгубил някъде, а с него заедно и опитът пропаднал.

Често хората прибягват до гадатели, да им предскажат какво ги чака. Не е лошо човек да посещава гадателите, но да не се разочарова. Като се намери в трудно положение, той иска да се облекчи по някакъв начин, но работите му пак не се нареждат. Гадателят му казва, че работите му ще се наредят добре, но не излиза така. Защо? От срока зависи. Има гадатели, които предсказват нещата за къси срокове, а други – за дълги срокове. Тъй щото една работа може да се нареди след 20 години, а може и след 200 години. Според това и резултатите ще бъдат различни. Има гадатели, които се прехранват с гадание. Те са приложили дарбата си като занаят, вследствие на което правят големи грешки в предсказанията си. Някой гадател казва на младия момък, че ще се ожени за млада, красива мома. Обаче не му казва, че тази мома ще му създаде големи страдания. Защо му създава страдания? Защото иска да се слуша нейната воля. Жената иска да пее в къщи. Мъжът пък настоява, че петел ще пее в дома им, а не кокошка. Не е важно кой ще пее, мъжът или жената. Важно е да се чуе мнението на разумния. Ако жената е по-умна, нека се чуе нейната дума. Ако мъжът е по-умен, нека той каже думата си. Давайте предимство на разумния човек, бил той мъж или жена. Не само това, но хората спорят какъв трябва да бъде пророкът – мъж или жена. Като четете Библията, там има повече пророци, а малко пророчици. Човекът може да бъде пророк, а не мъжът или жената. Щом е истински човек, и мъжът може да бъде пророк, и жената може да бъде пророчица. Пророкът съдържа в себе си и двата принципа – мъжки и женски. Женената жена и жененият мъж не могат да бъдат пророци. Ожени ли се пророкът, от потомството му нищо не остава. Какво потомство остави Моисей? Моисей имаше особена мисия в света. Яков не беше пророк, затова остави 12 сина, 12 племена. Какви са отличителните качества на пророка? Пророкът трябва да има светъл ум, мощен дух, вярна интуиция, с която да предвижда неща, които ще станат в далечно бъдеще. Висшият ум трябва да бъде развит в пророка, а не обективният. Пророкът трябва да бъде смел, решителен, да не се страхува дали това, което предсказва, ще се сбъдне. Това, което пророкът предсказва, съществува някъде. То става в някакъв свят, по-висок от този, в който живеят обикновените хора. Работата на пророка се заключава в това, да отиде в онзи висок свят, където нещата вече стават, да ги провери и да ги опише така, както в дадения момент се извършват. За Христос е казано, че е съществувал преди създаването на света. Всички пророци са предсказали онова, което щяло да стане с Христос.

Както може да се предсказва за великите хора, така се предсказва и за обикновените хора. Пътят на всеки човек е начертан, но ако е разумен, той

може да използва условията, които му са дадени, за да придаде нещо към онзи план на живота, който му е определен. Човек трябва да бъде разумен, да не се води по чужди умове. Трябва ли да слушате ума на онзи, който се движи в диаметрално противоположна посока на вашата? Колкото да е добър и учен един човек, ако животът му е противоположен на твоя, ти трябва да се пазиш от него. Където ходи, каквото прави, с когото да се среща, човек непрекъснато е изложен на чужди влияния. Като знае това, той трябва да бъде буден, да се пази. Няма човек в света, който да не е изложен на влияния. Това не значи, че трябва да се страхувате, но като държите съзнанието си будно, вие ще знаете на какво се дължат известни състояния и лесно ще се справяте с тях. Ако са чужди, трябва да ги изучавате, да знаете откъде идат и каква цел имат. С влиянието се обясняват много нежелателни прояви на човека. За пример, ако попаднете всред разярена тълпа от хора, и вие ще преживеете същото настроение.

Един наш приятел, миролюбив човек, попаднал всред тълпа от хора, които слушали един оратор. Възмутени от неговата реч, те надигнали камъни да го бият. Стражарите ги разпръсвали, заставяли ги да се разотидат по домовете си, да не стане някакво нещастие. Като гледал разярената тълпа, този миролюбив човек взел камък и го отправил към стражаря. Понеже не могъл да улучи добре, камъкът паднал върху главата на един беден човек. Като видял това, той веднага отишъл при бедния човек, извинил се и благодарил, че камъкът бил малък, та не му причинил вреда. После сам се чудел на себе си как могъл да се поддаде на чуждо влияние.

Човек трябва да има самообладание, да не се поддава на мисли, с които може да навреди, както на себе си, така и на окръжаващите. Като не мислят много, хората се заканват едни на други, готови са на саморазправа. Постоянно слушате един на друг да си казват: „Аз ще ти покажа кой съм. Аз ще ти кажа истината, да не мислиш, че не разбирам“. Добре е човек да говори истината. Истината прави човека свободен, но Истината не може да се приложи на земята. За да говори Истината, човек трябва да се е издигнал над обикновения уровен на живота. И онзи, който възприеме Истината, също трябва да се е издигнал над обикновените условия на живота. Лекарят пипа пулса на болния и си мисли: „Този човек няма да оздравее“. Като го погледне в очите, той му казва: „Ще оздравееш, болестта ти не е опасна“. Болният е чувствителен, той слуша какво му говори лекарят, но същевременно възприема мисълта му и се отчайва. Без да искат, лекарите уморяват болните. За да не уплаши болния, лекарят си мисли едно, а казва друго. За да не се поддаде на мисълта на лекаря, болният трябва да има силна вяра.

Като ученици, вие трябва да различавате мислите на хората от това, което разумната природа е определила. Лекарят мисли едно, а природата – друго. Тя е определила на всеки човек колко време ще живее. И ако живее съобразно нейните закони, той ще остане на земята точно толкова време, колкото тя е определила. За да реализира плана на своя живот, човек трябва да изпълнява всичко онова, което добрите и разумни същества му препоръчват. Не изпълнява ли съветите на добрите хора, той не може да се ползва от тях. Ще кажете, че с молитва всичко се постига. Молите се, но въпреки това нищо не постигате. Защо? Не знаете как да се молите. Казвате: „Отче наш, Който Си на небето“. Вие се обръщате към Бога като към ваш Баща, но болестта не ви напуща. Продължаваш по-нататък: „Да се свети името Твое, да бъде волята Твоя, както на небето, така и на земята“. Ти желаеш да се освети името Божие на земята и да се изпълни Неговата воля, а въпреки това страдаш, боледуваш. Защо? Защото не си проникнат дълбоко от това желание. И така, колкото да мислите, вие не можете да се освободите от скърбите и от мъчнотиите. Човек не може всякога да бъде разположен и весел. Често скърбите и нещастията си пробиват път през радостта, а радостта си пробива път през скърбите. Знайте, че всяка скръб и всяко нещастие си имат своя причина. Някой се моли, плаче, но скърбите не го напущат. Той е недоволен от Бога, че не го слуша, че не приема молитвите му. Много естествено. На всеки човек са дадени права и задължения. Той използва правата си, а задълженията си пренебрегва. Той се ползва от всички блага, които Бог му дава, а не изпълнява това, което се изисква от него. Като се намери в затруднения, човек пита как и кога ще се оправи светът. Светът, който Бог е създал, е оправен, но човешкият не е оправен. Задачата на всеки човек е да изправи своя вътрешен свят. Изправи ли своя свят, човек ще види, че външният свят е изправен.

Бог е дал живот на човека, дал му е същевременно и блага, чрез които да използва този живот. Има два пътя, чрез които Той изпраща благата си: по пътя на радостите и по пътя на страданията. Когато иска да приготви някой човек за сериозна работа, да го натовари със специална мисия, Бог го прекарва през големи страдания, през строга дисциплина. За да накара Иона да отиде в Ниневия да проповядва Словото Божие, Бог го прекара през големи страдания. Като разбра, че трябва да изпълни тази задача, Ион се отказа от нея и замина с кораб за Испания. Той си каза: „Аз познавам Божията Любов. Бог ме праща в Ниневия да проповядвам на хората, да им кажа, че ще минат през голям огън, но Той ще се смили над тях, ще ги прости, а аз ще се изложа“. Обаче след като прекара три деня и три нощи в утробата на кита, Ион се върна отново в Ниневия да изпълни възложената му мисия. Жителите на Ниневия се разкаяха и Бог не наложи наказанието си върху тях. Ион си каза: „Аз знаех, че така ще бъде“. След известно време, когато Ион съжалява за изсъхването на тиквата, която сам

посадил за защита от горещото слънце, Бог му казал: „Ако ти съжаляваш за една тиква, която израства за една нощ, не трябва ли аз да пощадя този 80-хиляден народ, а между тях и деца, които не различават дясната си ръка от лявата?“

Като изнасям постъпките на хората, това не значи, че трябва да се съдите. Колкото да се крият погрешките, един ден те ще излязат навън, ще станат достояние на всички. Някой изповядва греховете си, а после съжалява. Щом съжалява, той не е дошъл още до истинското разкаяние. Като се разкае, човек трябва да бъде готов да се изповяда. Като се изповяда, трябва да е готов да изнесат греховете му пред хората на всеослушание. За да се простят греховете на човека, те трябва да се изнесат навън. Когато греши, човек не се страхува; когато греховете му се изнасят навън, той започва да се страхува. Значи той се страхува от хората, а от Бога не се страхува. Ще дойде някой да се изповядва и не казва какви грехове е направил, но се нарича голям грешник. Той се страхува да каже греха си, да не се изложи. При такава изповед греховете не се прощават. Само свободният човек може да се изповядва. Насила човек не може да се изповяда. Геройство се иска от човека, за да се изповядва. В историята на човешкото развитие само двама души са се изповядали искрено: св. Августин и Толстой. В книгата „Моята изповед“ Толстой е безпощаден към себе си. Той изнася фактите естествено и показва слабите страни на богатите и на сиромасите. Като прави своята изповед, Толстой търси път на изправяне. Най-после той намери път за изправяне на своите погрешки.

Като четете Притчите, вие трябва да ги превеждате, да разбирате вътрешния им смисъл. Само по този начин ще се ползвате от тях. Прочетете 10-ти и 11-ти стихове от 24-та глава на Притчите:

„Ако покажеш малодушие в усилно време, силата ти е малка.“ (– 10-ти стих.)

„Избавяй водените на смърт; и не се оттегляй от онези, които са доведени до клане.“ (– 11-ти стих.)

Често хората излагат най-красивите си стремежи и идеали на изкушения, на поругания за нищо и за никакво, за някакви малки външни постижения. За да издържите на изпитания и мъчнотии в живота си, вие трябва да се ползвате от Притчите като правила. Всяка притча е правило, което може да се приложи. Помнете, че колкото повече учите, колкото повече ви се говори, толкова повече се изисква от вас. Ще дойде ден, когато и на вас ще се даде задача, подобна на тази, която се даде на Иона, да проповядва в Ниневия. Да проповядвате на хората, това значи да ги

обърнете към Бога, да се разкаят за греховете си и да тръгнат в правия път. Как ще изпълните тази задача? Който се е опитвал сам да се обърне към Бога, той знае колко мъчно може да изпълни тази задача. Въпреки това, щом задачата е дадена от Бога, човек трябва да я приеме и приложи.

Според някои християни в Америка пълно обръщане на човека е това, в което едновременно със сърцето му се обръща и кесията. Те вярват само в това обръщане. Обаче, ако сърцето на човека се обърне към Бога, а кесията му не се обърне, това не е истинско обръщане. Всички хора искат да бъдат добри. Не е въпрос в добротата. Преди всичко човек трябва да обърне сърцето си към Бога. Щом обърне сърцето си към Бога, той непременно ще бъде добър. Понякога той ще прояви и злото в себе си. Злото е неизбежен спътник на доброто. Като яде, човек е доволен, изпитва задоволство. Като се смели храната, той непременно трябва да изхвърли навън непотребната храна. Не я ли изхвърли, стомахът и червата му ще се затруднят.

Изхвърлянето на нечистотиите навън е злото в света, но без него животът не може да съществува. Злото е резултат на доброто, което действа в човешката душа. При сегашното развитие на човека, при състоянието, в което се намират неговото съзнание и чувства, злото е необходимост. Това не значи, че злото трябва да се насърчава, но при известни случаи то е необходимо. Когато стомахът и червата са пълни, злото трябва да дойде в помощ. Обаче, когато стомахът и червата са изчистени, злото не е потребно.

Като знаете това, не се месете в задачата на злото, което действа по свой собствен план. Не се стремете да изкорените злото от себе си преждевременно. Направите ли такъв опит, вие ще си причините още по-голямо зло от това, с което се борите. Един велик адепт решил да се бори със злото в себе си. От когато намислил да направи това, той изчезнал от лицето на земята. Не се борете със злото, нито търсете причината за него. Ще кажете, че причината на злото е дяволът или външните условия. Причината за злото е в самия човек, понеже не разбира Божиите пътища. Ако човек храни ума, сърцето и волята си със съответната за тях храна, злото, само по себе си, ще се обезсили. Пчелата дава мед, защото се храни със специална за нея храна. Обаче започне ли да употребява храната на човека, нищо няма да остане от нея. Човек трябва да се откаже от стария начин на готвене. Той трябва да употребява нова храна, но и да се храни по нов начин. Щом се домогне до това, той ще измени и начина на живота си. Новият начин на приготвяне на храната, и новият начин на хранене естествено водят човека към добър живот.

Първото нещо, което се изисква от ученика, е да проучи въпроса за правилното хранене. Той трябва да знае каква храна да дава на своите мисли, чувства и постъпки. Също така той трябва да знае каква храна да дава и на своя организъм. Намери ли съответната храна за тялото си, за своите мисли, чувства и постъпки, човек става пълен господар на себе си. Сегашният човек не може да се похвали с това. Той се намира под влияние на своята личност. Щом е недоволен от някого, той ще се скара с него. И след това и двамата ще говорят лошо един за друг. За да се разберат, поне един от тях трябва да отстъпи, да се извини. Карат ли се, това показва, че не са разбрали великото учение на Любовта. Щом не са го разбрали, те по никой начин не могат да го приложат. Всеки се дърпа настрана, не иска да го тъпчат. Има ли нещо лошо в тъпченето? Ако грънчарят не тъпче глината, нищо не може да направи. Ако земеделецът не тъпче гроздето, нищо не може да направи от него. Ще каже някой, че условията го тъпчели. Ако, наистина, условията тъпчат човека, това още не значи, че тия условия са лоши за него. Ако условията го тъпчат, това значи, че разумният свят иска да извае от него хубава статуя. Като проследите живота на великите хора, на гениите, на светиите, ще видите, че те са минали през големи изпитания и страдания. Днес всички хора говорят добре за тях, но върнете се назад, в тяхно време, да видите как са ги тъпчели техните съвременници. Един от пророците на миналото, като не разбирал защо идват изпитания върху него, обърнал се към Господа с думите: „Господи, защо си застанал на пътя ми като мечка?“ Това значи неразбиране на Божиите пътища.

„Ако покажеш малодушие в усилно време, силата ти е малка.“ С други думи казано: Ако във време на затруднения ти се уплашиш и разколебаеш, силата ти е малка. Малка е силата на страхливите хора и за тях е казано в Писанието: „Страхливите няма да наследят Царството Божие“. Защо се страхува човек? Защо се изкушава? – Защото е слаб. Ако дадете парче месо на овцата, ще се изкуси ли? Няма да се изкуси. Обаче, ако ѝ дадете свежа, хубава трева, тя ще се изкуси. По отношение на тревата тя има слабост, но към месото е устойчива. Котката пък можете да изкусите с риба или с шкембе. Достатъчно е тя да види едно шкембе в ръката ви, за да тръгне след вас. Смешно е да гледате как котката върви след човека, който носи в ръката си риба или шкембе. Смешно е за котката, наистина, но още по-смешно е да видите как човек върви подир парче шкембе. Като вижда погрешките на хората, човек иска да ги изправи, но не вижда своите погрешки от миналото. Първата задача на човека е да изправи своята карма, т.е. да изплати дълговете на своето минало. Като изправя своята карма, той неизбежно се натъква на някои чужди погрешки. Щом се натъква на чуждите погрешки, той не трябва да ги избягва, но да потърси начин за тяхното изправяне. Тъй щото, човек трябва да се заеме с

изправяне на всички неща, които са преплетени с неговата карма. Христос дойде на земята да разплете и оправи чужда карма – кармата на цялото човечество. За да се справи с тази задача, Той трябваше да обърне течението на природните сили. Не беше лесна работата на Христа. Той изпълни задачата, която невидимият свят беше Му възложил, но кръв излезе от порите Му. На всеки човек е дадена една задача, която трябва да разреши. В изпълнение на задачата си, човек не е сам – Бог присъства в него и всеки момент го изпитва. Като греши, Той го поучава, съветва го втори път да не прави същата погрешка. Като греши и като върши добри дела, човек трябва да се самонаблюдава, да разбере под чие влияние се намира. Щом се изучава, човек идва най-после до съзнанието, че не той сам, но други същества, лоши и добри, го подтикват към нещо добро или лошо и той ги слуша. За да не се поддава на лошото влияние на съществата в себе си, човек трябва да има светлина, да вижда нещата ясно. Чрез самонаблюдение, чрез вяра човек ще дойде до положение да се противопоставя на лошите влияния в себе си и да дава предимство на добрите. Уповавайте се на Бога, Който работи във вас. Вярвайте на Словото Му и не се спъвайте от своето минало.

Като ученици, вие не трябва да се смущавате от мислите и желанията, които минават през вас. Много лоши и добри мисли и желания ще минат през вас, но те трябва да изчезнат. Те са поройна вода, която трябва да мине и замине, докато намери своето място. Човек живее в един колективен свят, където еднакво го засяга и доброто, и злото. Хората са тясно свързани един с друг, вследствие на което като греши първият от редицата, грехът се предава и на последния. Засега човек още не е господар на себе си, вследствие на което не може да бъде независим. Като знаете това, вие трябва да бъдете будни и разумни, да не се поддавате на влияние. Ако се случи да паднете, пазете се поне да не отидете в пропастта. Ако се окаляте, не се смущавайте – ще се очистите. Ако се намокрите, ще се изсушите. Едно трябва да имате предвид: да не изгубите живота си. Всичко друго се изправя лесно. Лошите мисли и желания ще минат през вас, ще отнемат мира ви, но това да не ви смущава. Дръжте мисълта си будна, да не прекъсвате връзката си, откъдето иде Божествената светлина. Че ще минете през мрак и тъмнина, това е неизбежно. В края на краищата светлината ще победи. Носете страданията геройски, с вяра и упование в Божествения Промисъл. Каквото преживеете, всичко е за добро. От страданията и изпитанията вие трябва да се учите, да станете силни.

Кой човек е силен? Силен човек е онзи, който носи страданията с радост. Силният се познава по това, че като го лишават от известни блага и възможности, той пак не се обезсърчава. Кой го лишава от блага и възможности? Страданията. Човек трябва да има силна вяра, която и при

най-големи страдания да не се разколебава. Като вярвате и не се разколебавате, към вас ще се присъединят възвишени същества от невидимия свят да ви помагат. Работата, която трябва да свършите на земята, не е само ваша. Тя е колективна. Затова е казано, че човек не живее само за себе си. Затова се казва: „Не съдете, да не бъдете съдени“. Ако някой човек си позволи да извърши една голяма кражба, с него заедно ще държат отговорни всички ония 20 хиляди души, с които е свързан. Той не знае къде са тези хора, но независимо от това отговорността е обща. За да не страдат тези хора с него заедно, той трябва да бъде внимателен, да не греши. Ако някой печели, с него заедно се ползват и тези 20 хиляди души. Изобщо, всеки човек участва в общите печалби и загуби. Понеже печалбите в живота на хората са повече от загубите, в края на краищата всеки човек ще има печалби. Засега вие плащате глоби само, но ще дойде ден, когато ще получите печалбите не само от вашия живот, но и от живота на всички онези хора, които са живели добре. Тогава пък ще се ползвате и от лихвите на доброто. Щом сте участвали в доброто, вие непременно ще се ползвате от неговите печалби. Днес от всички хора се изисква щедрост. Щедростта е Божествено качество. В този смисъл всеки човек може да бъде като Бога. Давай не в размерите, в които Бог дава, но в човешките размери. Имаш или нямаш възможност да даваш, дръж поне в ума си мисълта, че трябва да даваш. Вие искате да забогатеете – че тогава давайте, правете добро! И в крайна сиромашия да е, човек пак може да прави добро, да дава. Като държи в ума си мисълта, че трябва да дава, работите му постепенно ще се наредят добре.

Как може сиромахът да стане богат? Чрез щедростта. Като развива в себе си щедростта, той най-после ще стане богат, ще му се даде възможност да прояви своята щедрост. Сиромахът вижда около себе си бедни вдовици, сирачета, болни и си казва: „Веднъж да забогатея, няма да оставя сираче или вдовица около себе си да страдат“. Един ангел върви след него и пише обещанията му. Най-после му дават възможност да забогатее. Като стане богат, той забравя обещанията си и нищо не дава. Ангелът пише и това. Един ден пак отнемат богатството му, докато го направят човек, който изпълнява обещанията си. В този смисъл сиромашията и богатството са полюси на живота, през които човек неизбежно трябва да минава, за да расте и да се поучава. За онзи, който изпълнява обещанията си, и сиромашията, и богатството са благословение.

Щедростта не се изразява само в материално даване. Човек трябва да бъде щедър и в думи, и в чувства, и в добри мисли и постъпки. Виждате, че някой сгрешил – не го съдете! Кажете му: „Ще се оправи работата, не се смущавай“. Някой объркал работите си. Кажи му няколко добри, ободрителни думи. Виждаш, че някой страда. Не казвай, че това е карма,

която сам трябва да носи, но спри се пред него и му кажи: „Братко, не се отчайвай, всичко ще се оправи“.

Двама приятели често си говорили за Божия промисъл, за вярата на човека, но били на две различни мнения: единият вярвал в Бога, в Божествения Промисъл, а другият отричал тези неща. Те живели в един град в Америка някъде. По едно време единият от тях, атеистът, заминал за Ню Йорк, а другият останал в същия град. Като се видял сам, между непознати хора, без работа, той се притеснил и заболял. Дошло му на ум да се обърне към приятеля си за помощ, затова му написал писмо със следното съдържание: „Ти казваш, че Бог помага, че съществува Божествен Промисъл. Ето, аз се намирам в крайна нужда; кажи ми сега как и къде да се обърна, да намеря Бога, да разбера Неговия Промисъл“. Другият му отговорил: „Още докато получиш моето писмо, работите ще се наредят, но ако не излезе така, веднага ми пиши, аз ще ти изпратя известна сума, която съм спестил“. Минали се две–три седмици, той не получил отговор от приятеля си. Докато си мислел какво ли е станало с него, той получил писмо от Ню Йорк от приятеля си, в което пишел: „Както каза, така излезе. Получих известна сума, с която посрещнах всичките си задължения. От тия пари ми останаха и за път. Сега бъди свободен, не мисли повече за мене“.

Бъдете смели във вярата си. Знайте, че в Божиите обещания няма обратни решения. Когато помага, Бог изпраща помощта си на време. – „Ама времената са усилни, тежки.“ В усилни времена, именно, човек не трябва да се разколебава. Ако в усилни времена се разколебава, вярата му е слаба. Всичко, което Бог е предначертал, ще стане на своето време. Щом вярвате, че Бог е създал света, че Той държи съдбата на хората в ръцете си, трябва ли да се разколебавате? Не желайте нещата да станат на времето, което вие сте определили. Имайте търпение да дочакате времето, което Бог е определил. Всичко, което Бог е обещал, ще стане, но на своето време.

Един приятел, добър, религиозен човек, споделяше своя опит. Съседите му го намразили нещо и по всякакъв начин му пакостели. През едно сухо лято те впрегнали водата на близката река да полива оризището им, но съзнателно препятствали на съседа си, не му давали от своята вода, и той да полее оризището си. Не само това, но те успели да го наклеветят в нещо, заради което го затворили. Като бил в затвора, той се молел на Бога да оправи тази объркана работа. Какво се случило? В това време, именно, върху неговото оризище се излял проливен дъжд, а върху оризището на съседите не паднало нито капка. Благодарение на този дъжд оризът излязъл много добър. Неговият ориз бил най-едър и най-хубав в сравнение с ориза на всички съседи. Никоя друга година той не е имал такъв ориз.

Защо? Бог го полял. Съседите му препятствали, но Бог му помогнал. Всички забелязали това нещо. Казвам: Ако Бог е с нас, кой ще бъде против нас?

Следователно, за да бъде Бог с вас, не се колебайте във вярата, в надеждата и в любовта си. И в затвор да сте, дъждът пак ще се излее върху вашия ориз.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

Утринно слово от Учителя, държано на
16 декември 1934 г., София, Изгрев.

1934_12_19 Законът на свободата
общия окултен клас

ЗАКОНЪТ НА СВОБОДАТА

"Отче наш"
"В начало бе словото"
Ще взема само три стиха от Евангелието на Йоана, глава 15, стихове 15-17.

Вие сте чели може би двайсет пъти това място. Вие през целия си живот може да носите една сабя, без да сте герои. И някой може да носи цял живот някоя книга в торбата си, без да е учен човек. Хората чакат сега да дойдат богатствата. На богатствата, които носят в главата си и в сърцето си, те не обръщат внимание, а чакат да дойде това отнякъде. Това са лотарийните билети - желаят да спечелят. Лотарийните билети спадат към особен закон -при тях има извънредни случаи за спечелване.

Някой път съществува едно еднообразие в живота, което спъва човека. Човек е по някой път лош по причина на еднообразието. Ако ядете цяла година най-хубавите неща, например ако ядете цяла година захар, от еднообразието ще ви се втръсне. Даже и на религиозните хора еднообразието се втръсва, и на тях става неприятно. То спъва човека. Може да констатирате, че сте болни, че не сте умни, че нямате това или онова, много такива работи може да констатирате. Може да констатирате, че сте лош. Какво от това? Може да констатирате, че сте добър. Има една доброта, която аз наричам отрицателна доброта, и която се втръсва. Някой път и лошото се втръсва на човека, когато няма сменяване. В живота трябва да има една промяна.

Сега някои запитват, защо някои хора са невежи. Колко отговора може да се дадат? Може невежеството да бъде допуснато от първата причина, може да се допусне от последствията, може да се допусне от външната обстановка. На това трябва да се направи един превод. Казват, причината е, че Господ така го е създал. Апостол Павел казва, че някои съдове са направени за благородни работи, а някои – за долни работи. Светът е направен за нещо. Онзи, който не знае как да направи аналогията, той може да оправдае всички противоречия.

Питам, ти можеш да оправдаеш една своя погрешка, но какво ще ти допринесе това? Например ти си се хвърлил от високо място, и си счупил крака си, и казваш, че си нямал лоши намерения. Каква полза има от това оправдание, кракът ти е счупен. Това оправдание не е философия. Младият очаква до известно време, и после иде старостта. До известно

време очаква, въодушевява се от нещо. В пълната възраст става по-сериозен, а пък на старини животът му съвсем се обезсмисля и той умира. Много хора умират с идеята, че животът е празен, но резултатът на живота зависи от вас. Ако вие имате една градина и я садите само с едногодишни растения като пъпеш, дини и прочие, и не сте сели никакви плодни дървета, които траят двайсет, трийсет, петдесет, сто години, ще имате вече една обстановка на нещата. Колко време траят тези [дини]? Тези [дини] могат да ви бъдат полезни, но за зимата никаква полза няма от тях. Това са сега едни аналогии, които не могат да ви дадат утеха за сегашния живот.

Има някои работи, които ви спъват. Например спъва ви облеклото. Как сте облечени? Човек на младини, като дете, се носи неглиже. Като стане на десет-петнайсет години, той е вече спретнат. У българите има един характер – младежи на двайсет и една години вече се опасват с пояс, туря си цървули, туря си чушири(*1). Като стане на четиридесет и пет години, вървите се развързват вече, поясът е малко разпасан, дрехите са тук-таме окаляни, и като го питате, той казва: „Грижи имам." Но грижите не разрешават въпроса. Всички хора имат грижи. И у млекопитаещите, и те седят някой път неразположени, и те имат неразположение на духа. Някой път седи навъсен и чака само някой да го бутне, и казва, че не е разположен. А някой път човек е весел – става, играе, и после пак дойде неразположение. Духом сте неразположени и казвате: „Тази работа не върви, крив е пътят." А пък вие в никакъв крив път не сте тръгнали, защото, ако ви прекарат през една канализация, там пътят е прав, но е тъмен.

Сега да прокараме едно сравнение. Ние говорим за водата. Трябва да знаете какво отношение има водата към човека, трябва да знаете кога са се създали водата, въздухът и светлината и защо. Трябва да знаете какво е предназначението на светлината и какво е отношението на храната към човека сега.

Духовните хора са се стремели да ядат по-малко. В историята има много примери. Някои с години са живели така – само по един обед са вземали през седмицата. В един живот от четиридесет-петдесет години по един обед в седмицата! Правили са опити. Какво ще спечели човек, ако взима само по един обед в седмицата? Ние сме дошли до ядене три пъти на ден. Сега в Европа и в Америка има една теория, че на двайсет и четири часа трябва да се взема един обяд. Всяко нещо трябва да се обоснове на един разумен закон. Не е лошото в яденето. Всичко онова, което става в човешката душа, трябва да се разбира. Трябва да има едно вътрешно разбиране и използване, защото между всичките явления има една тясна връзка. Вземете тези неща, които вие считате за обикновени. Вие вземате

една монета и я хвърляте нагоре. Подхвърляте един български лев и той пада на земята. Как наричат децата двете страни на монетата? Лице и опаки. Всеки път, като подхвърляте тази монета, не зависи от вас как ще падне, не може да заповядате как да падне. И някой път лицето й пада отгоре, а някой път опакото. Но ако тази пара я подхвърлите сто пъти правилно, то ще видите, че петдесет пъти ще се обърне с лицето си и петдесет пъти с опакото. Има един закон, който го наричат случайност. Случайността има връзка със законите, които функционират, и чиито функции ние едва съзнаваме. Ние наричаме нещо, че е случайно, когато не познаваме законите му. Същото се отнася и за твоето неразположение. При сто твои състояния – петдесет неразположения ще ти донесат и петдесет радости. Колкото си бил по-неразположен, толкова ще станеш по-радостен. Колкото си бил по-радостен, толкова по-неразположен ще бъдеш. Колкото по-малко скръб имаш, толкова по-малко радости имаш. И тези, които са боледували, те са повече калени, техният организъм е по-развит. Вие не обръщате внимание на тази неща, понеже не минават през вашето съзнание. Вие обръщате внимание на външните неща.

Тялото е облекло – костюм на душата и духа. Дрехите са външен резултат. По дрехата можеш да познаеш един човек какъв е. По дрехите можеш да познаеш една цял култура каква е. Изразява се. У турците гащите са завити и закопчани, а пък вътре са широки и дънести. Значи турчинът отвътре е щедър, а отдолу – малко пуща. У европейците крачолите са отворени отдолу, всичко тече. Ще кажеш: „Това е една мода." Но модата е обоснована пак на един закон. На български каква дума има за мода? Каква дума са употребявали старите българи, преди да са знаели думата „мода"? Момите шиеха нашарено по полите. Техните сукмани са с дипли, с по сто-двеста дипли, и ги турят сукманите окачени, с диплите. Това е външната страна.

Децата разбират живота по един начин, а възрастните – по друг начин. Законът, който съществува, е следният. Еднообразието в живота всякога носи едно разочарование. В какво седи еднообразието? В еднообразието се ражда мързелът. Щом има еднообразие, човек е мързелив. Мързеливите хора са еднообразни. Мързеливият човек казва: „Не ми трябва." Той не туря всяко нещо намясто – туря нещата, гдето свари и казва: „Уморих се вече."

Някой път има някои ваши мисли, които не са поставени намясто. Има някои ваши желания, ваши постъпки, които не са намясто. Натрупани са от сто, а може би и от хиляда поколения. И един ден във вашия организъм почват да се събуждат тези мисли. Тези мисли са от рода на тези мухи, които са снесли яйца, и сега се излюпват – те си носят своя зародиш. Това е

само за обяснение. Ще кажете: „Как ще се освободим?" Няма да давате условия да се измътват, защото, ако яйцата не ги турите в хубава обстановка, те няма да се излюпят.

Онова, което е полезно за вашето развитие, то е да се освободите от това еднообразие. Вие казвате и туряте в ума си мисълта: „В следващото прераждане." Младият казва: „Аз трябва да живея." Но колко време ще живее той като млад? До четиридесет и пет – шейсет години може, но след това и неговият пояс ще се влече. Най-първо го въодушевяват външни неща, но после – вече не. Всичко в света си има свой край. И на пияницата може да му се втръсне виното, и един ден той може да хвърли чашата и да казва: „Няма да пия." Има втръсване. Някой път на човека му се втръсне доброто или пеенето, или облеклото, или яденето и оттам насетне този човек не може да го излекуваш.

Сега освободете се от еднообразието. Аз като ви говоря, вие винаги обръщате внимание на вашите дрехи. А пък дрехите отвън винаги трябва да съответстват на човека. Те трябва да бъдат един израз на човешкия ум и на човешкото сърце. Китайците правят на жените си стегнати малки обуща. Откъде е излязла тази мода? Една китайка, като върви, крета като малка птица. Те им турят краката в малък калъп. Попитали един китаец: „Защо правите така?" Той казал: „Да не ходят нашите жени да хойкат." Дали тази е причината, то е въпрос. Това е един повод. Китайците имат много лоши навици, имат и някои добри навици. Като ходеха там европейците със своите кученца, кученцата могат да изчезнат. Всичко ядат китайците – кученцето като агънце ще го опекат и ще го изядат. По тези въпроси ние се отвличаме. Нашето минало упражнява влияние. На китаеца е голямо удоволствие да заколи кучето и да го изяде. Ако ви накарат на това, вие ще се гнусите. Но колко мисли има, които приличат на кучешка храна! Също така и колко желания има, които приличат на неговата храна.

В какво седи волята на човека? Вие искате един човек да изпълни вашата воля. Най-първо вие направете сами себе си да слушате. Човек съставлява едно двойно същество. Той е по създание единство, но е раздвоен. Две същества живеят в човека. И даже съвременните учени хора говорят за раздвояване на съзнанието. Но за съзнанието на човека има две страни. Някои го наричат нисш ум и висш ум. Не, но две разбирания има в човека за живота. Той е едно двойно същество. В него има едно същество, което обръща внимание на външния живот, и друго същество, което обръща внимание на вътрешния живот. И вие до известно време, като млади хора, обръщате внимание на външния живот, а като стари хора - на вътрешния живот. Младите хора казват: „Няма да живеем като онези стари хора."

Младите хора искат да живеят вън. А пък като остарее човек, казва: „Няма да живея като онзи глупак отвън, а както старите." Кой е на правата страна?

Да допуснем, че някой казва, че е намерил Бога и се моли на Бога три пъти на ден. Все се моли, и е недоволен, не е здрав и не му върви. Питам тогава, това негово верую реално ли е, или не? Как е възможно това? Бог е едно Същество съвършено, разумно, създал е света, и ти не вярваш в Него, и да бъдеш невежа. Възможно ли е ти да седиш при един богат човек, чиято трапеза и богата с ядене, и ти да гладуваш? Но може тези храни, които богатият употребява, да не подхождат на тебе. Една овца при един съвременен богат човек може да умре гладна. Богатият яде месна храна, а овцата не употребява месна храна. И един вълк може да умре гладен, ако този богатият човек яде само плодове. Вълкът иска само месце и ако този човек яде само плодна храна, какво ще бъде положението на вълка? Това са примери само за сравнение. Вълкът е особена форма, която съществува в природата, и трябва да знаем къде е станало отклонението, не една форма, която представлява обективния свят.

Съществува един принцип в природата, който руши. Някой голям водопад пада отнякъде и руши канарите, земята и влече. Някой път вие казвате, че Бог е любов, но какво разбирате вие под думата „любов"? Любовта създава новото, а премахва старото. Тя не държи никога старите работи. Казвате: "Защо е създаден светът така?" Малко другояче трябва да разсъждавате. Ето къде е съвременното заблуждение. Ще ви дам един пример. Една сестра дава един килограм бяла вълна, а друга сестра е дала един килограм синя вълна. Смесва ги, и прави две фланели. Едната сестра не е опитна и не е доволна. Някой път изобщо ръкавите не са направени добре, а някой път цялата фланела, поради погрешки, трябва да се изплете наново и втори път трябва да се направи една отлична фланела. Какво ще се изгуби от това? Вълната ще се изгуби ли? Не, това е въпрос на формата. Съдържанието е същото, но формата трябва да се измени. Но ти казваш: "Време ще мине." Ние ще се радваме, че времето минава. Ако не мине времето, какво би станало? Някой път е хубаво да се изгуби времето и да се направи една хубава форма, отколкото да не се изгуби времето и да остане старата форма. Много неща има в нас, които са осакатени и които трябва да се поправят.

Допуснете, че бащата казва на сина си: "Къде си ходил днес?" Или казва на жена си: "Къде си ходила днес?" Хубаво, но днес й казва: "Ти къде си ходила днес", утре ще каже така и тъй нататък. Представете си, че ти си онзи син, на когото бащата казва така. Ти трябва да внушиш на баща си как да казва. Аз бих казал на моя баща така: "Татко, днес аз ходих да видя едно

семейство, дето бащата и всички други в семейството живеят много добре и си говорят много сладко. Ходих да слушам сладкото им говорене."

Някой път гледам някоя сестра седи и си маха ръката. Казва: "Аз ще му дам да разбере." Окултистка, и си маха ръката така гневно. И после казва на котката или на кучето: "Пф!" Плаши ги. Най-първо, не се спирайте на такива дреболии. Не се спирайте никога да поправяте чуждите погрешки. Един съвет от мене: никога не се спирайте да поправяте една чужда погрешка. Детето счупило стомната, кажи: "Стомната е счупена. Това е една печалба за грънчаря." Не отивайте да лекувате счупената стомна, не поправяйте старите работи. И ако имаш нова стомна, дай на детето си. Някои имат обичай, като позакъсат малко, ще обърнат някое старо палто на другата страна и ще го носят. Не, не. Това са лоши навици. Светът не търпи старото. Една форма, която е употребена веднъж, тя трябва да се смени. Животът употребява само веднъж една форма и после трябва да се сменят формите. Не дръжте старите форми, тоест трябва да се сменяват. В това се състои прогресът.

Ти ще растеш и ще учиш, ще разбираш законите на своята мисъл. Аз съм говорил за подмладяването, но вие не знаете още как се подмладява човек. Аз съм говорил как човек трябва да бъде добър, но вие не знаете законите, как да стане добър, как да стане учен, как да научи пеене.

Има закони за пеенето. Вие сега се спирате и казвате: „Аз съм така научен." Че на какво се научи дядо ти? Свири криво. И ти свириш криво като него. Често изваждат оная поговорка за кривия рак. Анекдотът не е довършен. Малкият рак вървял като баща си. И всичкото им нещастие, дето ги вадят от дупките и ги пекат, то е защото вървят криво. И ако вървят право, няма да ги варят на огъня в тенджерата. Бащата казва: "За да не ти пати главата, право ще вървиш." А синът му казва: "Желая да се освободя и ще ми покажеш как да вървя." Бащата започва да ходи криво и синът казва: "Татко, и аз ходя така." Трябва да имаме образец на правото ходене. Ти казваш: "Трябва да се живее добре." Но трябва да имаме форма на правото ходене. Някой ходи с наведена глава и се прегърбва, и най-сетне остава прегърбен. Не си оставяте гърбицата. Поизправи се малко, не казвайте: "Остарях." Ти почнеш да чувстваш годините на гърба си. То е само външно, че имаш години на гърба си. Ти се самоизлъгваш.

Ти казваш: "Аз съм остарял." То е твое безпокойствие. Ненужните безпокойства, които имаш, това е остаряването. Безпокоиш се за нищо и никакво. Ти седиш и се безпокоиш Бог какво мисли за тебе – дали ще те благослови, или не. Вие имате едно разсъждение чисто човешко, прикачвате на Бога качества, както и на хората. Казваш, че Бог днес е

разположен към тебе, а друг ден не е разположен. Не! И казваш още: "Господ си прави, каквото иска." Това не е вярно. Ние тогава не разбираме света. Понеже всичко е вътре в Бога, всичко съставлява част от Него. Онова, което Бог е направил, Той иска всякога да функционира правилно, понеже това са части, чрез които Бог се проявява. Ти като мислиш и живееш добре, това е приятно на Бога. И като не мислиш добре, това е малък дефект и Господ иска да го поправи. Бог ти дава съвет да не правиш това и онова. Три пъти идва Бог и ти казва това, но ти не слушаш, и след това идва вече една реакция.

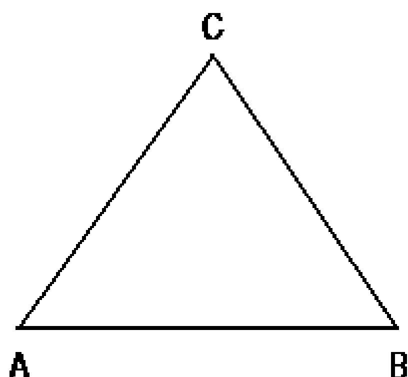

Три пъти като ти каже: "От А ще отидеш към В, и от В – към С, и от С – към А", след това какво ще стане? Ако вечно обикаляш този триъгълник, твоята енергия ще се изтощи, ти сега ще се изтощиш при обикалянето, ще изгубиш своите сили. Тогава ще почне да става едно намаление. Най-първо, този триъгълник си го обикалял много бързо, после – по-бавно, по-бавно, и най-после ще се спреш на едно място и ще кажеш: „Не се мърдам вече оттук."

Ти казваш: "Толкова усилия съм направил. Двайсет години съм работил над себе си." Светът започва спирално, със спирални движения. Това е теория на съвременните учени хора. И някой път в спиритичния сеанс някой медиум си върти така ръката на колело. Често ме питаше доктор Миркович, защо правят така медиумите. Казвам: "Когато водата пада на едно келево (*2), цялата воденица се разтърсва, и когато се завърти келевото, няма никакво разтърсване."

Казвам, когато дойде голямата сила в човека, той се разтърсва, и като тръгне водата после, утихне. Ти казваш: "Аз мисля." Какво разбираш в своето мислене? Или казваш: "Стремя се да постъпвам добре." Трябва да имате съгласие между мислите, чувствата и постъпките.

Много от вас тук сте без бради и мустаци, а други сте с бради и с мустаци. Едни от вас сте с дълги коси, а други сте с къси коси. Едните, без мустаци, ги наричат жени. А другите, с мустаци и бради, ги наричат мъже Питам сега: по какво се отличават мъжът и жената? Това са два принципа в природата, които работят. Това са полюси вътре в живота. Единият полюс подразбира противоположния. Две еднакви неща ти не можеш да ги събереш на едно място. Ти не можеш да направиш целия свят само от върхове и не можеш да направиш целия свят само от долини. До най-високите планински върхове ще има съответни долини и после – пак планински върхове и пак долини и прочее. И от тези планински върхове някой може да е по-малък от друг връх. Същото е и с долините. Има едно съответствие. И ако се изравнят всичките върхове, тогава земята ще бъде валчеста като една билярдна топка. И ако светът би бил направен като билярдна топка, тогава какви условия ще имате? Някой път искате всичко да ви се уреди, както билярдна топка. Разбиране трябва за сегашния живот, който живеете.

Гледам, че някой от вас по някой път си вдига веждите нагоре. Това е един навик. Това става неволно от вас. Не е господар човек на тези елементарни движения. Ние влизаме в една специална област на живота.

Мисълта е един силен фактор. Ако вие не научите закона, как да мислите добре, това нещо остава сега. Чувствата, постъпките, всичко иде първо от тази област на човешката мисъл. И казвам, да мислим, както Бог мисли. И както светът е създаден разумно, така трябва да го разбираме. Да допуснем, че във вас се загнезди едно кисело чувство – като че нямате никакво отношение с хората и всички хора ви отстраняват, не искате да срещате никого и сте недоволен от себе си. Никого не искате да видите. Като че целият свят става чужд за вас. Някои от вас имате тази опитност или сте я имали. Какво правите тогава? Някой ще се затвори в неговите [стаи] или някой ще иде в гората някъде. Това отвратяване, това еднообразие – от какво става това? Това е неразбиране на живота. Сега чета във вестниците, че един американец е измислил един уред – хипнотик, който издава еднообразни звукове. И някои хора, които са много нервни, те не могат да заспят. Турят хипнотика в действие, и те ще заспят. Този апарат сега може да го имате. Старите хора, като почнат да остаряват, имат право вече на хипнотик. Старият човек почне да слуша еднообразен шум в ушите си. Старият най-първо се интересува от живота, хипнотикът го приспива и той казва: "Не ме интересува животът вече." Това не е негова мисъл. Той казва още: "Ще се мре вече." Този американец е намерил този хипнотик и младите им се приспива, ако са станали неврастеници. Индусите са били по-умни – ако не могат да заспят, те ще си концентрират

съзнанието върху върха на носа и ще заспят.

Ето няколко правила за правилно спане. Мисли правилно. Яж рано. Трябва да имаш едно определено време за ядене. И сдъвчи си много добре храната. И не оставяй в ума си никаква излишна мисъл. Като дойдат някои мисли отстрани, да не ги приемаш.

Какво нещо е вярата? Един ще каже, че вярата е сила, която ни приближава към Бога. Друг ще каже, че чрез вярата се издига човек и тъй нататък. Може да вземете от Писанието стиха – Писанието казва: "Повярвай, и ще бъдеш спасен." Но вярата по каква линия трябва да дойде? Вярата е нещо, което сега трябва да се създаде. Тази вяра си има известен център. Вярата си има два центъра. Има една вяра, че като повярваш – жена ще станеш, мъж ще станеш, дете ще станеш. И като не знаеш как да помислиш, и станеш нещо, чиято форма не можеш да измениш. И всички хора днес страдат от вяра, която не е на мястото си.

Някой казва: "Ще осиромашея." И става според вярата му. Ти казваш: "Ще се разболея." И става според вярата ти. Или казваш: "Струва ми се, че всички ще измрат." И така става. В каквото вярваш, става. Някой вярва, че може да напредне, и напредва. Друг вярва, че няма да напредне, и така става. Може да четете много книги, цели теории. Някои от тях са близо до истината, а някои от тях са далеч.

Ще ви дам най-правото определение. Вярата е път, по който любовта се проявява, надеждата е път, по който любовта се реализира в света, а самата любов е плод на Божествения Дух.

Добре, вие имате едно тъжно събрание. Седите и сте тъжни. Най-първо мислите, че никой не ви обича и нямате ясна представа, какво значи да ви обичат хората. Майката, като обича едно дете, ще го целуне, ще го стиска, ще му направи дрешки, ще му направи леглото и прочее. Това е външната страна. Вие казвате някой път: "Мен не ме обичат." Да те обича един човек, това значи да е толкова внимателен към тебе и да ти помага. Така се проявява любовта на Бога. Бог е, Който е предвидил всичко за хората, и във всеки един момент Той създава онези малки, дребни условия, при които ти можеш да реализираш своята мисъл. А ти туриш една своя философия и казваш: "Не може ли по този и този начин?" Така ти създаваш нови теории. Тогава работите не стават. Ако всичко става нормално, ти ще имаш един подтик. Ако с твоята вяра се подобрява тонът ти като певец, тогава върви добре. Но ако не се подобрява тонът ти с твоята вяра, тогава вярата ти не е правилна.

Най-първо, трябва да имаш чисти мисли, иначе тези нежни гънки на ларинкса, които трептят, няма да произвеждат тези особени тонове и няма да ти предадат тази мекота, която е необходима.

Допуснете сега, че аз ви говоря върху мисълта, и дойде друг – и той ви говори, и после трети дойде, и четвърти. Трябва да мислим право. При правото мислене силата на човека се увеличава пропорционално, съразмерно. Вие искате изведнъж да бъдете силни като Бога. Защо не се радвате, че е достатъчно да има Един, Който да е силен? Защо вие искате да бъдете втори силен като Бога? Тогава между вас и Бога ще се роди спор. Питам, ако вие бяхте на мястото на Бога, какво щяхте да направите? Питам едного: "Представете си, че ви дам сто милиона английски лири, какво ще направите с тях?" Той ми казва: "Аз ще си направя къща, ще си купя автомобил." Казвам му: "Това струва десет милиона, а другите за какво ще ги употребиш?" Той ми казва: "Ще ги дам под лихва."

Някой казва: "Този човек не е толкова свят. Онзи е по-свят от него." По какво се отличава един светия от друг светия? Онзи светия, който има най-правилен възглед, той има приложение на своята мисъл, на своите чувства и на своите постъпки. Той е така внимателен, че иска всичко, което има в себе си, да го предаде хармонично на другите. Той е един от добрите светии. А пък светията, колкото по-малко разбира, толкова по-малко е светия. Светията трябва да има по-широка душа и по-светъл ум.

Същото е по отношение на музиката. Ако аз бих ви преподавал по музика, щях да ви изнеса една съвсем друга теория. Не че тази теория не е вярна, но с тази теория се постигат основните работи. Но има една друга страна на музиката. Ако аз туря няколко тона в действие, те ще произведат един съвсем друг резултат, защото има тонове на живота – има в музиката тонове, които съответстват на любовта. Но вие не може да имате понятие за тази музика, докато вашата мисъл не е права. Докато не дойдете до правата мисъл, никаква висота на тоновете не можете да имате. Правата мисъл, това е най-чистият извор, който извира от умовете на онези същества, които някога във вечността са постигнали своето съвършенство. От тях излиза тяхната права мисъл, която изпращат към хората. Те казват: "Ползвайте се от нашата права мисъл." И като дойде тази мисъл, онзи, който не я разбира, той ще напусне дома си.

Ако сега дойде Христос в света, какво ще направите? Всички мъже ще напуснат жените с и всички жени ще напуснат мъжете си. Хубаво. Тогава какво ще се постигне? Жените ще напуснат мъжете си и мъжете ще напуснат жените си и ще отидат след Христа. Какво ще се постигне с това? Идеята не е ясна в напускането. Ти можеш да напуснеш само това, което не

е естествено. Как можеш да напуснеш нещо, което ти обичаш? Ако ти имаш един мъж, когото обичаш, тази любов от Бога ли е, или е от дявола? Като дойде Христос, защо ще напуснеш мъжа си? Не, не. Мъжът и жената ще се слеят в едно и ще отидат при Христа. Сливане ще стане, а не напущане. Ти казваш: "Като дойде Христос, ние ще напуснем телата си." Не, тези тела трябва да оживеят. И духът, и тялото са като полюси. Вие си държите възгледите си. Аз не искам да се занимавам с възгледите ви. Слабостите на хората аз ги познавам така добре, че някой път бих желал да не познавам хората. Аз искам да се освободя и да не познавам хората такива, каквито са, но не мога да се освободя. Това е единственото ми желание.

Гледам, един човек идва при мене и се показва външно добър, но е раздвоен. Той ми казва: "Колко си добър. Трябват ми десет хиляди английски лири." Светията изважда и му дава една торба. Онзи взима сбогом и на тръгване казва: "Ще ме извиниш малко, мисля да си направя къща, ще се пооженя, и като си поуредя работите, пак мога да дойда." Светията пробил дупка в торбата на едно място и парите падат. Онзи се връща в дома, и в торбата има само две пари. Обаче още докато пътува пътникът, светията поправя изгорената торба и онзи човек се намира в чудо, че торбата е здрава, а пари няма в нея. И след една седмица се връща при светията и му казва: "Едно голямо нещастие ме сполетя. Обраха ме разбойници." Всеки ден стават такива обирания с вас. Вие имате едно щастие, което струва сто хиляди английски лири – като че сте в рая. Но виждам ви един ден променени, като че цялата вселена се е разрушила. И ти казваш: "Отиде всичкото." Обрани сте.

Вие сте попаднали сега в закона на еднообразието. Престанете да желаете да станете светия, не желайте да станете и учени, и богати, и музиканти. А какво трябва да желаете? Желайте да пеете само. Не да станете музиканти специално, но желай да пееш. Най-лесната работа е да станеш музикант, но да пееш, и да пееш без да си музикант. Мен са ми казвали много музиканти сегашните теории за диезите и бемолите, за дългите времена и за късите времена, за алегро, за анданте и прочее. Музиката има дълги и къси интервали. Интервалът зависи от времето. Първоначално ритъмът започва полека, после стигне до върха на най-силното движение и после започва обратния ход. После пак може да се засили. Когато музиката стигне до върха на най-силното движение, може да се спре за малко. И в мисълта има такова вливане. Някой път казваш, че мисълта ти бързо тече.

Някой път в тебе се заражда мисълта: "Кой ме е родил и защо?" Като си се родил, ти си се раздвоил на две страни. Имаш две очи – дясно и ляво. Едната ти страна е деликатно сложена, а другата – груба. Едната страна на

лицето ти има мъжки черти, другата – женски криви, деликатни. Някой път лицето се изпъстря с начупени линии. Това показва, че сте минали един живот много бурен, разбъркан. Вашето тяло е една книга, на която е написан животът ви. Вие трябва да го четете, за да може да се справите. Това, което носите, то е само част от човека. Човек не е въплътен още напълно в тялото. Вие не сте още напълно въплътени и ще станете господари, когато пресъздадете тялото си. Сега вие се нуждаете от външна подкрепа.

Първото нещо, което сега ви спъва, това са вашите мисли. Всички имате безброй желания и не знаете как да ги реализирате. Младият има желания, които не знае как да ги постигне. И старият също. Не можеш да постигнеш нещо, но го желаеш. Например някой път помислиш да бъдеш цар. Една жена си мие паниците в кухнята и си казва: "Да съм сега царица." Но тя не е царица. И като казва "Да съм царица", поусмихне се малко. Слугата казва: "Да съм някой цар сега." Той копае с търнокопа, позасмее се малко, въздъхне и казва: "Да съм цар."

Питам сега, защо копаят хората и защо режат с трион? Германският император допреди десет години бил изрязал десет хиляди дървета. Всяка сутрин е правил гимнастически упражнения – вземе триона и реже с триона, защото тази енергия, която се ражда в неговия ум, трябва да я пласира някъде. И ако германският император беше рязал дърва преди да беше станала тази общоевропейска война, щеше да бъде по-добре. Трябва да режеш, преди да направиш нещо, а не след като направиш, инак ще заприличаш на този император.

Един английски мисионер отива в Африка, мисля, че в Трансваал, в английските колонии. Една вечер, като си седи в стаята, вратата се отваря и влиза един старец с дълга бяла брада, седи на стола, поглежда го и му казва: "Ще ти кажа нещо, но да не се уплашиш. Аз не съм от живите хора, а от умрелите. Дошъл съм тук за помощ. Имам голяма нужда от твоята помощ. Аз съм един английски владика, който е живял преди двеста години в Англия и се казвам така и така." И той си казал името. "Запишете си тези работи." Мисионерът записал всичко и онзи продължил: "Аз не живях така, както трябва – не да живея по владишки, но живях по човешки, и опъвам сега каиша. Живях един живот, не както Бог искаше, и сега се намирам в трудно положение. И ти сега ще ми проповядваш, както проповядваш на живите хора, за да може да се обърне моето сърце и да променя живота си. Двеста години се скитам и не мога да си намеря мира."

Мисионерът поглежда владиката. Той бил реален човек. Мисионерът му казал: "Хубаво, ще си помисля до утре вечер." Владиката казал: "Ще дойда

утре вечер и ще довършиш с мене." На другата вечер идват двама, други хора. Мисионерът си отваря библията и им проповядва. И така те идват всяка вечер, но на третата вечер дошли трима, и после станали четирима, и след това – петима, шестима, седмина, осмина, стаята му се изпълнила със слушатели. И мисионерът почва да отслабва, лицето му хлътва и той взема отпуска да се поправи, но не казва кои са причините. Той отива и проверява в посочения английски град дали е живял такъв английски владика преди двеста години – и датите, и имената са били точно такива, каквито са му казали. Сега доколко е верен този пример, то е въпрос. Да допуснем, че е верен.

Значи работите в онзи свят мъчно се поправят, а тук по-лесно се поправят. Тук е едно училище. Погрешката, направена на земята, тук се поправя. Там няма условие. Затова всички души искат да се въплътят на земята, за да си поправят погрешките.

И на вас ви трябва пробуждане. Пробуждането се състои в следното – да мислите право. Ако следвате Божествените закони, може съвършено да измените вашата съдба. Да мислиш, както Бог мисли, или да следваш онези закони, които Бог е турил.

Това, което Бог прави, вие не може да го направите. По някой път ние грешим. Ние искаме сърцето ни да бие, както Божието сърце. Не, то е голяма опасност, сърцето ни да бъде, както Божието сърце. Човек може да се възгордее тогава. Христос, като дойде в човешка форма. Той се смири. Ти казваш: "Аз съм чадо Божие." Чадо Божие си, но се намираш в една форма и със смирение ще се подчиниш. Устойчивостта не е страх, а едно благоразумие. Цяла хала иде, какво ще правиш? Ще отстъпиш – нека се мине халата. Тази мъдрост е една мисъл в тебе. Гладът е една хала. Ти казваш: "Така ще направя." Какво ще направиш? Ще викаш, ще викаш, и най-после ще кажеш: "Да си върви." Аз съм виждал стар дядо – той си върви. Децата обичат някои дядовци. Дядото, като минава, потупа детето, помилва го, а пък друг дядо минава намусен пред детето. Детето взема един камък и го удря по гърба му. Детето казва: "Аз ще ти кажа на тебе!" – казва детето, и си отива. Това е един лош атавизъм. Някой религиозен човек гледа нагоре с лъжливо смирение, това е един религиозен атавизъм.

Ние имахме един приятел, който се казваше Арнаудов. Той беше обръщеник на един наш брат – Пеню Киров. Той беше особен екземпляр, между светски хора говори много умно, но щом дойде между религиозни, пъчи се. Иска да се покаже нещо в една област, която не познава. Пеню Киров си намери цяла беля с него. Онзи не вземаше от нищо. Той [отдаваше значение на] на външната страна на живота. Отвътре има една

красива страна.

Сега носим един живот, който е чужд. Ти носиш една дреха, която не е твоя, а чужда. Един ден ще ти я вземат. В Америка за бал вземат един костюм назаем, хиляда лева ще заплатят за една вечер. Ще облече той костюма и после ще го даде. Та вие носите един костюм благочестив, но за двайсет и четири часа. Оставете тези купешки костюми. По-добре е една твоя дреха, тя е за предпочитане, отколкото купешките. И ние всичките трябва да се освободим от старите дрехи, които дедите ни са оставили. Някой казва за някого: "Той носи характера на дядо си." Дядо му бил скъперник, разюздан, не обичал да услужва и сега всичко това трябва да изправиш. Най-първо трябва една трезва мисъл и любов. Всички хора ти все трябва да ги обичаш еднакво.

Съществува един закон, той е следващият, той е окултен закон на древните учени хора. Колкото си по-близо до центъра, толкова си по-свободен, и колкото си по-далеч от центъра, толкова си по-ограничен. И тези, които са най-далеч от центъра, са най-ограничени. И трябва да дойдеш до такова състояние, че да имаш поне една относителна свобода. Как се добива сега относителната свобода? Ти ще намериш един човек, ще го потърсиш със свещ някъде, към когото да се зароди в теб едно чувство на обич. Поне един човек да има, който в даден случай да стане един противоположен полюс на твоя живот и ти да започнеш правилно да мислиш. Не намериш ли този човек, ти се въртиш в една спирала, без да разбираш живота – няма да има изтичане, няма да има никакъв смисъл в живота ти. Но след като намериш този човек, вие двамата ще намерите други още двама. Щом двама се обичат, не трябва да влезе трети между тях, и вие двамата ще намерите други двама, и четиримата ще станат едно. И те ще намерят други четирима. После осмината ще потърсят други осмина и така ще стане сливане.

Една камбана, за да я разберат, тя трябва да дрънчи. Ако дава хубав тон, ние казваме: "Хубаво дрънка тази камбана."

Четири неща трябва да занимават ума ви. Първо – светлината. Винаги трябва да мислите, че чрез нея иде знанието. После – въздухът, от него иде силата на човека, като дишате. Трето – водата, от нея иде животът. И четвърто – храната. От нея иде доброто в живота. Следователно доброто в човека, това е последният резултат. Светлината и храната, това са двата полюса. Те се различават. Единият полюс е A, другият полюс е B. При A е светлината, а пък при B е храната, хлябът. От хляба по-далеч не може да отидете. След като ядеш, ще настане в тебе едно състояние да спиш, и след като се наспиш, ще се пренесеш през полюсите на светлината, през

въздуха и водата и ще дойдеш до хляба.

Чрез светлината ще мислиш право, чрез въздуха ще добиваш сила, чрез водата животът влиза в тебе, чувствата. Твоите чувства не могат да се облагородят, ако не знаеш законите на водата. А пък доброто, това, което става основа на живота, то е храната. Говоря сега обективно. Знанието и силата ако дойде на помощ на живота, и доброто даде материал, чрез който животът може да се прояви, тогава можем да напредваме. Вие мислите, като умрете, как ще ви посрещне Христос на онзи свят. Представяте си ангелите. Това може да е вярно, а може да не е вярно. Това, което ще срещнете, може да има известно подобие, но това, което ще срещнете, нито на ум не ви е идвало. Някой казва, че е видял ангели. Вие не знаете какво е един ангел, каква красота представлява. Не знаете какво лице е ангелското лице. Като те погледне, такъв мир настава в тебе – всичко в тебе се стопява, всички недоволства в тебе ще изчезнат и ще се възцари една нова светлина в тебе, и ще се зароди в тебе желание да бъдеш като него. И ти не можеш да се освободиш от него, и ти не можеш да се освободиш от тази форма. В ангелското лице няма нищо користолюбиво, то е един поглед на детство, един поглед така хубав, че ти от всичко се освобождаваш. У него умът, силата и животът така са съчетани, ти виждаш такава съразмерност в тялото и лицето.

Някои казват, че са виждали ангели. Някои служебни ангели се явяват с голяма светлина. Ангелската светлина може да ослепи човека. Апостол Павел като отиваше за Дамаск, яви му се един ангел. Като му се яви Христос, апостол Павел ослепя, и трябваше да го лекуват хората, за да паднат люспите от очите му. И като се яви един ангел, може да ослепеете.

Но някой може да види и тук на земята, защото има ангели на земята. И тук между вас има някои ангели. Кои са? Трябва да имате едно вътрешно прозрение на нещата. Вие казвате: "Сега нямаме ли прозрение?" Имате всичкото прозрение, но умът ви е отвлечен. Една слугиня прегорява яденето. Кои са причините, че прегорила яденето. Тя е млада, на деветнайсет години, тя не само веднъж ще прегори яденето, но много пъти ще го прегори. И тя е прегорила яденето по следната причина – един ден се разхождал по улицата ангел, и тя видяла много хубав костюм, и влиза вкъщи и си туря дрехата, шапката и се оглежда в огледалото. Тенджерата цъцри, и докато се облече, яденето прегорява. Един психолог ще обясни – яденето прегорява, понеже тя е видяла ангел и докато се облече и съблече, прегорява яденето. Друг психолог ще каже кои са били причините, че тя, като видяла ангела с тези дрехи, и тя искала да се облече със същите тези дрехи, тя е била поканена на един бал. Така че две причини има. Дрехите ѝ трябват за бала. Но защо тя иска да отиде на бал? '''[Има някой си жени.

???????]''' Там половината са мъже и половината са жени, там си правят рандеву. Десет години не са се виждали и си казват: "Много се радваме, че се виждаме." И казват: "Да се сродим тогава."

Сега разбирайте – за онзи, който разбира живота, всички прояви в живота са еднакво добри. А за онзи, който не разбира, някои неща са по-маловажни. Главата е по-важна, но важни са и краката, които носят тази глава. Важни са и ръцете, които помагат на тази глава. Важни са и ръцете, и мускулите, и малките влакънца. За онзи, който е пазил Божиите работи, всяка една малка нишка ако се поквари, е в положение да повреди на тялото. Това ще се отрази тогава и на цялото тяло.

Вие виждате един светски човек, но какво разбирате вие под думите "светски човек"? Българите са по някой път много философи, много трезви. Засвирят му и той казва: "Дайте ми сто грама винце." Държал си той шапката и я туря на масата, и пее една стара песен, как са живели един ден '''[някога]''' добре. Дядо му бил добър. Как са живели хората добре, а сега светът се е развалил. И иска да направи добро, и дойде му наум, като чува цигуларя като свири, да отиде да купи един чувал брашно на една вдовица. А пък на другия човек никога цигулар не му свири, и той никакво вино не пие, и си държи кесията стегната, и за Бога говори. Кой е на правата страна? Онзи, на когото свири цигуларят и му се отваря сърцето, и дава. А ако даде два чувала брашно, още по-добре.

Апостол Павел беше напреднал в мистическия живот и казваше: "Когато искам да направя добро, злото идва." Много естествено е това. Тъкмо тръгнал бедният човек, иска да види дъщеря си, и той няма нищо. И вижда по пътя си една отворена кесия, и като видял кесията, забравил дъщеря си. Но след като взел кесията, после взел да мисли какво да купи за дъщеря си. Та какво лошо има, че той се спрял при кесията? Това е една мома, която го поглежда, и спира се той. Тя даде команда той да се облече хубаво, и той отива дома си, умива се, вчесва се хубаво и търси пак да я види. Той е войник. Вие ще кажете: "Това са детински работи." Това е един закон, който функционира вътре. И в младата мома, и в момъка ти трябва да виждаш закон, който функционира. Животът трябва да се прояви в правилна форма. И като се прояви, и ти, и окръжаващите са доволни. Христос казва: "Така да просветнат делата ви и умовете ви, и сърцата ви, че като видят тая светлина, да прославят Отца ви. Който е на небеса."

Но това няма да стане в един ден, нито в една седмица. Но то може да стане и в един ден, не е мъчна работа. Не искам да се спирам върху това. Някои от вас слизате надолу. Но казвам ви, че следващия път ви предстои още по-висок връх и пак трябва да се качите. Вие сте се качили на този

връх, който има най-малката височина, а пък следващият връх има по-голяма височина и по-големи възможности. Под "височина" подразбирам и придобивки вътре в живота, под думите "качване на един връх" не подразбирам само едно обикновено качване.

За една седмица си задавайте въпроса, защо трябва да бъдем доволни. Дойде в тебе едно недоволство, попитай се кои са причините, защо си недоволен. Някой път и като си богат, пак си недоволен, и като си учен, пак си недоволен. Недоволството трябва да го обърнете в един стремеж за придобивки.

Англичанинът казва: "I die." Това значи "аз умирам". А пък българинът казва: "Дай!" Когато англичанинът умира, българинът живее и казва: "Дай." Произнася по един и същ начин и в английски, и в български. В природата има еднакви звукове, които имат диаметрално противоположно значение. Това, което за англичаните означава смърт, за българина означава думата "дай". Ако кажете на български "шекер", има едно значение, а на еврейски тази дума означава "лъжа". Едно съвпадение. Лъжата произтича от факта, понеже искаме да сложим в основата на живота материята. Материята е само една възможност на Духа. Това са условията, при които Духът може да се прояви. В материалния живот вие не ще може да намерите смисъл – там ще намерите само външните условия. Ти ще се облечеш и тази форма ще зависи от Духа. Духът е използвал формите на материята. Допуснете сега, имате известно разногласие помежду си. Аз не искам да се примирите, но след като не се обичате, поне да сте толкова разположени. Вие се срещате и казвате: "Не искам да го поздравя." И той, като ви срещне, ще си обърне гърба и казва: "Не искам да го поздравя." Какво печелите двамата, като не се поздравявате? Какво печелите, като си обръщате гърба един на друг? Гърбът представлява егоистичния свят, а пък лицето представлява Божествения свят.

Гърбът представлява ада, а лицето – рая. Обръщаш си лицето към един приятел – ти си в рая. А пък обръщаш си гърба към него – ти си в ада. И двамата сте в ада тогава. И [някой човек] обръща гърба си към тебе. Искаш да излезеш от ада, обърни си лицето към човека и му кажи: "Приятно ми е, че ви срещам. Макар и по-рано те срещах с гърба си, сега те срещам с лицето си." Но онзи ще каже: "Знаете ли, че вашите думи бяха тежки?" Вие ще му кажете: "Те бяха думи от ада, но сега думите ни излизат от рая. Приятно ми е, че ви срещам." В рая другояче живеят хората. В ада живеят тежко. Щом обръщат лицето си към човека, веднага ще се измени положението.

И Бог казва: "Обърни се към Мен." Ти се молиш, но гърбът ти е обърнат

към Бога. Ще си обърнеш лицето към Бога и ще Му кажеш следните думи: "Татко, досега аз не съм изпълнил закона Ти, но сега реших да изпълня закона Ти, както си наредил. Думите Ти няма да направя на две." Ще изпълниш волята Божия. По-рано ти искаше хората да се отбиват от пътя ти, а пък сега ти ще се отбиваш. По-рано си искал първото място, а пък сега ще дадеш на хората първото място.

Сега тук любовта я няма още, понеже не си местите столовете. Сега тук седи квартирният въпрос. Сега на вас не говоря аз – всичко това се отнася до разбирането на вашия дядо и баба. Вие носите стари неща. Вие казвате: "Знаете ли как са живели нашият стар дядо и баба?" Аз казвам: "Много ми е приятно за това." Всичките ви книги съм ги чел и знам дядо ви и баба ви как са живели. Мога да ви чета и цели лекции по това, понеже тази литература я прочетох вече. И ще ми бъде крайно приятно да ми донесете други книги от друг характер. Сега ще ми донесете книги, как се развързват кесиите, как се прощава на приятелите и прочее. Сега от тези добри книги ще донесете.

Сегашният ви живот е предисловие. Новите книги ще ви бъдат полезни. В новите книги, които ще донесете, има нещо, което е за вас и което ще използвате. А пък досегашните книги ще ги турите настрани, вие ги знаете. Тази книга, която донесохте, беше от дядо ви. Сега ще донесете от томовете на баба си. Още жените не са се проявили в света, понеже жените чакат дядовците да се проявяват. Те поне ще имат път оправен. Бабите ще дадат метод за прилагане.

В България всички земеделци са произвели своите волове в доктори. Българите казват на воловете: "Ди, ди!" А пък в английски език на богословът, който има докторат, се казва DD(*3). Като впрегнете вашите мисли и думи, ще им кажете: "Ди, ди!", тоест: "На работа!" Ще им кажеш: "Ти си доктор по богословието, сега ще работите."

Това знание, което имате, е полезно. То е само предисловие за знанието, което ще дойде. То е полезно за самовладеенето на нашите мисли. Аз, като минавам покрай хората, усещам едно ужасно дразнене. Чувам един шум. Малко като бутнеш човек, той е като кон, иска да те ритне. Волът като го бутнеш, иска да те бодне. Малко ще упражните самообладанието. Като дойде страданието, ще го вземеш със щипци и ще го огледаш. Ти казваш: "Аз страдам." Че вие още не знаете какво нещо е страданието. Трябва да разбирате как да се справяте с едно страдание. И ако дълго време гледате страданието във вас, ще се зароди едно ново чувство, и вие ще намерите в страданието една работа, през която ще ви дойде голямо благо. Отначало мислите, че страданието е затвор, но ако го огледате хубаво, ще видите

една работа, чрез която ще дойде голямото щастие, което вие очаквате. Като страдате, не се обезсърчавайте.

Някой път вие чувствате една голяма празнота. Радвайте се, [че] чувствате тази голяма празнота, понеже в празния съд се туря вода. Пълното сърце трябва да се изпразни, а празното – да се напълни. Това е закон на природата. Тези смени съществуват.

Вие се дразните. Дразненето е едно неразбиране на известни закони. Например дразни ви, когато духа вятър и носи прах в очите ви, но после това ще се превърне в дъжд. Ще завали дъжд и ще напои тревите, житото и ще има плодородие. Така че не се дразнете от онова, което ви дразни, то е прах, и този прах после ще донесе своята полза. Та вашите страдания са тези, които носят благата.

Единственото Същество в света, което страда, е само Бог. Другото страдание е само отчасти. Бог ви е дал свобода, и ти си злоупотребил с нея. Бог е в състояние да смаже тази форма, и Той се въздържа. Бог те оставя с векове ти да се разкаеш, и един ден ти да се поправиш. Не се противете на Божиите разпореждания. Не се противете на страданията. Познавайте страданията и не им се противете. Не се противете и на злото.

От всички неща, които казах, кои неща запомнихте? Какво сте запомнили? Кое остана в ума ви? Коя мисъл е най-важна? (Сестра Радка Давидова: "Във всичкия си живот да гледаме да изпълним волята Божия.")

От мое гледище аз се радвам, че сте недоволни, и като станете доволни, пак ще се радвам. Като сте недоволни, радвам се, че ще станете доволни, и като сте доволни, пак се радвам, че ще станете недоволни. Когато аз се радвам за доволството ви, аз съм мъж, а когато се радвам на недоволството ви, аз съм жена. Следователно радостта е за мъжа, а недоволството е за жената. Преведете го сега. Тогава казвам: работата и копането е за мъжа, а почивката е за жената. Мъжът, който се е радвал, ял и пил, той ще работи. А жената, която е недоволна, ще си почине.

Когато ти си недоволен, ти си жена, защото недоволството произтича от чувството, а пък радостта произтича от ума. Случи се нещо, и ти не знаеш защо се е случило и си недоволен. Ти си в чувствата. Излез от областта на чувствата и намери ума. Искаш да направиш едно добро и като намериш форма, в която да направиш доброто, [ти ще бъдеш доволен,] и ако не можеш да намериш добра форма, ти ще бъдеш недоволен. Също така, ако си музикант, и не можеш да пееш, пак ще бъдеш недоволен. Ако не можеш да издържиш това, което чувстваш, то е недоволство.

Кому принадлежи радостта? Умът е, който носи радост, а пък сърцето носи недоволство. Но сърцето носи условията, при които умът може да бъде радостен. И умът носи условията, при които сърцето може да разреши вечната задача на недоволството.

Сега ще ви дам една задача за една седмица. Всеки ден отбелязвайте през деня колко пъти сте мъж, тоест колко пъти сте радостен, и колко пъти сте били недоволен. Отбелязвайте си това и отбелязвайте и времето, дали е облачно, дали е валяло дъжд, дали има вятър и прочее. Много е важно да се види и какво е времето – има едно съответствие.

"Добрата молитва"

07:40 часа

Тринадесета лекция на Общия окултен клас
19 декември 1934 г., сряда, 5 часа София - Изгрев

(*1) чушири (диал. от турски) – чешири, потури
(*2) келево (от тур.) – дървен валяк на воденица, кладенец
(*3) DD – Doctor of Divinity (англ.) – доктор по богословие
Начало: 05:00